

JACOBI
CUJACII

J. C. PRÆSTANTISSIMI
OPERUM OMNIUM
IN DECEM TOMOS DISTRIBUTORUM

INDEX
LOCUPLETISSIMUS,

Ac perpetuus Omnium omnino Rerum, quæ in
iis continentur,

ORDINE ALPHABETICO ELABORATUS

*A solertissimo viro D. LEONARDO DE TURRIS Neapolitano,
atque novissimæ huic editioni adjectus.*

NEAPOLI

Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloysii :

SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIUM.

M.DCC. XXVII.

D. ALPHONSUS CRIVELLI
ET BOLLIAE UTILIS DNUS
ATQUE SCALENSIS IN
ET REG. CAM. SUM.

DUX ARCIS IMPERIALIS
PATRIUS MEDIOLANENSIS
R. COLL. CONS. REGENS
LOCUM TENENS

VIRO AMPLISSIMO

D. ALPHONSO CRIVELLI

MEDIOLANENSI PATRICIO

DUCI ARCIS IMPERIALIS

REGIAM CANCELLARIAM REGENTI, ET MAGNI
CAMERARJ LOCUMTENENTI.

LIBORIUS RANIVS S. P. P.

E vestro Summo Neapolitano Patrum Conscripto-
rum Ordine, cui Fax Romani juris, Jacobus Cu-
jacijs Neapolitanis Typis repromptus inscribi in-
primis oporteat, Tu sane es, Amplissime Vir,
Alphonse Crivelli, cujus gentilicia illa celebratur
laus, nedum declinare, quod Servio, ex nobilissima Sulpicia
Gente, quae ab Jove summo jactabat originem, Quintus Mu-
cius Scaevola suum quoddam juris responsum parum intelli-
genti exprobaverat, Turpe esse patricio viro, jus, in quo

Ind. Cujac.

*

ver-

versaretur , ignorare ; sed Crivelliam Familiam ab longa aetate Viris florere in Jurisprudencia versatissimis ; ut majore Fabio proavo tuo , quem Josephus de Rosa , Vir juris doctrina , & vitae sanctimonia alter ferme sui Seculi Scaevola , disertissimum Fori Patronum in suis Consultationibus laudat ; ut Fabio minore , Parente tuo optimo , qui avitas artes cum aequa laude in nostrum Forum reduxit : unde & Tu , & Cl. Vir , Franciscus , tuus germanus Frater , tanquam gemina Forensis eloquentiae propago extitisti ; qua inter causarum Patronos Tu jam tenuisti , ille etiam nunc primas tenet . Itaque ut nobilissimi Romani Patricj in libera Repub. , ita Vos Crivellj sub Regno Jurisprudenciae professione vestram antiquissimam Generis nobilitatem exornastis ; quod ex Mediolano indigenum Fridericus II. Imp. , & Neap. Rex Neapolim transtulit , quum obsides , qui nonnisi ex civitatum primoribus accipiuntur , sibi a Mediolanensibus datos huc apud Regni Proceres custodiendos misit sex praeclarissimos e Crivellia Gente Viros , in quibus Albertinum , quem publicae tabulae Auctorem tuae Familiae probant , eosque omnes , qua inscriptione iis temporibus spectatae nobilitatis Viri a Regibus ornabantur , Milites imperialibus codicillis appellavit . Namque ex ejus Guilielmo filio , Jacobo nepote , Guilielmo altero pronepote , qui a Carolo I. Andecavensi Montis Sancti Angeli Arci Praefectus est , Franciscus progenitus , cui Ladislaus Rex certam Regiam liberalitatem , qua Carolus III. Guilielmum ejus parentem ornaverat , & beneficia , quae Rex Robertus ulterioribus ejus majoribus ob praeclara ipsorum merita indulserat , confirmavit , aliaque ipse auxit , quoad ipse , ejusque filius Paullus viverent , duratura : a quo Tu perpetuo ascendentium stemmate nobile Genus traducis . Sed quia ejusmodi nobilitatis laudes cum Politico fortuitas , nec ultra imputandas censes , Tute tuae ipsius virtute , & sapientia tuis majoribus qua armorum laboribus , qua legum studiis praeclarissimis Te praebuisti majorem . Qui vix justa aetate , in nostro Neapolitano Foro juris Patronorum tuae tempestatis doctrina , & facundia cessisti nemini . Quare intra juventam , nam tertium supra trigesimum agens annum , Regj AErarj Quaestor creatus es ; in quo Magistratu regia AErarj jura

de

*de Scriptura Apulensi enormissime diminuta cum ei praeef-
ses, per summam fortitudinem integrasti: quatuor Provincia-
rum universitates terraemotu, aut convulsas, aut labefacta-
tas, quae tributorum onus ferre non poterant, singulari
aequitate, & prudentia solvendo pares praestitisti. Ob quas
impeditissimas AErarj res feliciter explicatas, Regj Fisci Pa-
tronus factus, tredecim perpetuos annos Regi citra omnem
privatorum injuriam ingenti fuisti aemolumento. Quapropter
nunc merito amplissimis es honoribus cumulatus, ut & Regi
a Sanctiori ejus consilio esses, Regioque AErario praeesses, qui-
bus ut perpetuo fruare in omnis vitae consortium cum lectis-
sima Foemina Catharina Spinola, uxore tua, meum certum
cum communi omnium voto confunditur. Vale.*

I N D E X
C O P I O S I S S I M U S
R E R U M , E T V E R B O R U M ,
Quæ in Operibus omnibus
J A C O B I C U J A C I J
C O N T I N E N T U R .

*Litera T. cum numero proximo Tomum indicat ; C. cum numero
sequente Tomi columnam .*

A

A Baci sunt, e quibus vina miniftrantur. Tom. 3. col. 265. B.

Abaci ornamentum. Ibid. B.
Abacti animalis accusatio quomodo proponenda, & quando civiliter, aut ut extraordinarium crimen. T. 3. c. 12. C. D.

Abacti partus animati pœna, & inanimati. T. 3. c. 546. C.

Abactor parvæ quantitatis, ut fur, tenetur civili aëione in duplum, vel quadruplum. T. 3. c. 12. D. & T. 9. c. 1159. D. & c. 1464. E.

Abactores qui sint, & ut puniendi. T. 1. c. 500. B.

Abavus, & abavia, abnepos, & abneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. C.

Abbas, & Abbatisfa feudum dare possunt. T. 2. c. 1182. A. B.

Abbas monachum obsidem dare potest. T. 6. c. 892. B.

Abbas meliorem Monasterii conditionem facere potest, deteriorem non potest. T. 6. c. 1036. D.

Abbas a Capitulo generali deponi potest, eique denegatur appellationis remedium. T. 6. c. 942. D.

Abbas San. Genovesæ rector Parochiæ S. Stephani de monte T. 6. c. 827. B.

Abbas S. Genovesæ jurisdictionem habet. T. 6. c. 791. D.

Abbatis nomen quid significat, & quales personæ hoc nomine vocari soleant. T. 2. c. 1183. D.

Abbati non licet præsentare sine consensu Capituli, cui jus Patronatus competit. T. 5. c. 1014. D. & 1015. A. nisi alia sit consuetudo, vel Abbas donatus sit aliquo privilegio speciali. Ibid. c. 1015. B.

Abbati non licet Ecclesiastica bona vendere, aut permutare sine consensu Capituli. T. 6. c. 1014. B.

Abbatissa potest esse procuratrix in rem sibi communem cum Summo Pontifice. T. 6. c. 963. C.

Abbatissa S. Gordiani, & Epimachi, vulgo S. Gabinii, & Luxorii. T. 6. c. 1042. D.

Abbaye de Charliou. T. 6. c. 1024. B.

Abdicari jure filii non possunt. T. 1. c. 1066. D.

Abdicare tutelâ quid. T. 1. c. 318. D. & c. 321. B.

Abdicare se, est dicere, nolle se amplius magistratum esse, & gerere. T. 4. c. 830. A.

Abdicare se tutelâ, est dicere, se amplius tutorem esse nolle. Ibid. A.

Abdicare se nequit legitimus tutor. T. 4. c. 831. B. cedere tamen potest in jure. Ibidem B.

Abdicare se conâtem magistratu prohibere potest Senatus. T. 4. c. 830. C.

Abdicare se aliud est, aliud cedere. T. 4. c. 831. A.

Abdicare filiam non decet, filium decet, & cur. T. 9. c. 1307. D.

Abdicare filias non decet, sed filios potius, qui peccare plus possunt. T. 9. c. 762. A.

Abdicare patri non licebat filium non auditum. T. 9. c. 1309. C.

Abdicare quid sit. T. 9. c. 1307. B.

Abdicatio jus omne abscondit filii. T. 1. c. 1066. D.

Abdicatio num eadem sit in Proconsule, & quolibet Provinciæ Rectore, atque in magistratu Urbano, ac municipali, sicut in legato Cæsaris. T. 4. c. 830. C.

Abdicatio legitimi magistratus non valet.

A

- valet. Ibidem B.
- Abdicatio**, & exhereditatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D.
- Abdicatio** non est probata jure Civili. T. 9. c. 1307. D. Exhereditatio probatur. Ibidem D.
- Abdicatio** quibus verbis fiebat. T. 9. c. 762. A.
- Abdicationis**, & exhereditationis differentia. T. 1. c. 1066. D.
- Abdicationis** exempla, quoad Imperatorem, sunt Diocletianus, & Maximianus: Item constitutio quædam Cælestini, quoad summum Pontificem. T. 4. c. 830. C.
- Abdicationis**, & exhereditationis commune nomen est. T. 9. c. 1307. C.
- Abdicationis actio**. T. 9. c. 1309. C.
- Abdicatione** hodie non utimur. T. 4. c. 356. A. quomodo fiebat olim. Ibidem A.
- Abducere**, seu manum injicere quid. T. 7. c. 717. B.
- Abgener**. T. 8. c. 210. A.
- Quæ abegit partum**, punitur. T. 3. c. 546. B.
- Abesse Præses** unum diem ab urbe nequit. T. 8. c. 481. D. E.
- Abesse quis** dicatur. T. 8. c. 624. A.
- Abigeus**. T. 1. c. 868. E.
- Abigeus quisnam** dicatur. T. 3. c. 12. C.
- Abigeum** an unus bos faciat. T. 7. c. 1005. B.
- Abigeum** an unus porcus faciat. Ibidem C.
- Abigei** potius sunt latrones, quam fures. T. 1. c. 868. E.
- Abigei** olim maximè erant Hispani. Ibidem E.
- Abigei** ut coercendi. T. 3. c. 12. C. D.
- Abigeos** leniùs coerceri, qui ex stabulo abigunt, quàm qui ex sylva, vel grege. T. 1. c. 868. E.
- Abigeorum** receptores in decennium relegandi. T. 1. c. 545. B.
- Abigeatus** crimen extraordinarium. T. 1. c. 868. E.
- Abigeatus** est casus fortuitus, & damnum fatale, cui resisti non potest. T. 4. c. 177. A.
- Abigeatus** est crimen extraordinarium in latrones pecorum. T. 9. c. 1464. D.
- Abjicere** est adjecionem non recipere. T. 1. c. 1288. B.
- Abjuratio depositi**. Vide, Depositum.
- Abjuratorum** pœna. T. 2. c. 1067. B.
- Ablocare** quid. T. 9. c. 405. E.
- Abnotandi** jus. T. 1. c. 524. B.
- Abnotare** urbe Præses nequit. T. 8. c. 481. D. E.
- Abnotare** verbum an sit in usu. T. 10. c. 384. A.
- Abnotare** quid sit. T. 10. c. 587. C.
- Abnutivum**. T. 1. c. 1187. C.
- Abnutivum**, & adnutivum. T. 8. c. 617. C. D.
- Abnutiva** duo. T. 1. c. 1187. C. & T. 3. c. 281. E.
- Abnurus**. T. 8. c. 210. A.
- De abolitione**. T. 1. c. 529. A.
- Abolitio**, quæ privatim datur accusatori, intra quæ tempora petenda. T. 1. c. 529. A.
- Abolitio** quid sit. T. 1. c. 876. B.
- Abolitio** duplex. Ibidem B. & T. 2. c. 623. A.
- Abolitio** publica, seu generalis. T. 2. c. 623. E.
- Abolitio** publica pertinet ad receptos inter reos, non ad postulatos. T. 3. c. 584. C.
- Abolitio** datur a Judice. T. 2. c. 623. C.
- Abolitio** manifesto calumniatori non datur. Ibidem C.
- Abolitiones** quid sint. T. 1. c. 876. A. B.
- Abolitiones** factæ non pertinent ad servos, qui lege Julia jubentur esse in vinculis, donec judicium finiatur. T. 3. c. 577. C.
- Abolitio** duplex est, publica, & privata. T. 4. c. 1490. D. & c. 1491. C.
- Aliud** est abolitio, & longè aliud absolutio reorum. Ibid. c. 1492. E.
- Abolitio** criminis a reo impetratâ, nomen ejus eximitur numero reorum. T. 4. c. 1391. C.
- Abolitionis** tertium genus sit ex lege Julia. T. 4. c. 1491. E.
- Abolitio** impetratâ reus repeti potest ejusdem criminis intra 30 dies utiles. T. 4. c. 1391. C.
- Abolitiones** publicæ ob hilaritatem publicam quibus reis postulatis profunt. T. 5. c. 1185. C. D.
- Abolitio** criminum est temporaria. T. 6. c. 690. D.
- Aboliri** antiqua jura pedesentim melius est, quàm in totum mutare, & rescindere. T. 9. c. 924. B.
- Abolitio** generalis cui non prodest, non prodest etiam specialis. T. 9. c. 1474. C.
- Abolitio** ex pacto partium honestè non petitur, cum publico jure adversus extraneum semel accusatio instituta est, & inchoata. T. 9. c. 1473. E.
- Abolitio** generalis, quæ reis tribuitur feriis Paschalibus. T. 9. c. 1474. C.
- Qui** excipiuntur ab illa generali abolitione. Ibidem D.
- Abolitio** Paschalis celebratis. Ibid. D.
- Abolitio**, quæ fit in diebus feriis ob publicam lætitiâ, sit tantum pro tempore feriarum, quoniam repeti possunt rei post finitas ferias intra triginta dies utiles. T. 9. c. 1475. D.
- Abolitionem** non dari, nisi re integrâ; si res non sit integra, non petitur, daturve abolitio invito reo. T. 9. c. 1474. A. B.
- De** abolitione reorum. T. 9. c. 1387. C. & c. 1473. B.
- De** abolitione generali, & publica. T. 9. c. 1474. E. & 1475. A.
- Abolitione** speciali impetratâ reus repeti non potest. T. 9. c. 1475. B.
- De** abolitione speciali, & privata. T. 9. c. 1473. B. & seq.
- De** abolitionibus, sine quibus impunè institutam accusationem deferere non possunt accusatores ex lege Petronia, & Senatus Consulto Turpiliano. T. 9. c. 1372. A. c. 1425. A. B. c. 1473. C. & seq.
- Abolitionis** petitiæ reddenda est causa Judici, exponendaque est ab accusatore, qui veniam petit. T. 9. c. 1473. C.
- De** abolitione generali. T. 9. c. 1474. L. & c. 1475. A.
- Abolitio** publica quid sit. T. 10. c. 731. D.
- Abolitio** privata duplex. Ibidem D.
- Abominations** Testatorum quàm frequentes sint. T. 6. c. 739. A.
- Abolus** veteribus impunitus. T. 3. c. 546. D.
- Abortus**, vel abactus venter partum efficere non videtur. T. 1. c. 459. B.
- Aborsionis** qui poculum dant, ut puniendi. T. 1. c. 506. B. C.
- Inter** aborsum, & abortum differentia quæ. T. 4. c. 553. B.
- Aborsus**, & abortus in quo differunt. Ibidem B.
- Abortivus** non natus est, sed effusus, vel exterritineus. T. 6. c. 262. C.
- Abortivi** fœtus non nati, sed effusi. T. 9. c. 765. A.
- Abortivi** sunt, qui mortui utero prodeunt. T. 9. c. 764. E. a veteribus dicti sunt extranei. Ibid. E. non sunt liberi. Ibid. c. 765. A.
- Abrogare** quid. T. 8. c. 563. E.
- Abscise**. T. 1. c. 239. C.
- Abscondere** quid animo lucrandi gratius est, quàm palam suum esse contendere. T. 2. c. 1025. B.
- Absens** quis dicatur. T. 3. c. 188. B.
- Absens** nemo duci in servitutem, aut damnari potest. T. 1. c. 518. B.
- Absens** rectè tutor petitur, sed non absens trans mare. T. 1. c. 1034. D.
- Absens** quoque intra eam diem cavere debet, cum supervenerit. T. 1. c. 516. C.
- Absens** expectatur triennium. T. 1. c. 541. C.
- Absens** hereditatem adire cogi non potest decreto Prætoris. T. 1. c. 1380. E.
- Absens** per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. T. 1. c. 1153. A.
- Absens** contumax in causa capitali non damnatur. T. 1. c. 477. D.
- Absens** Reipublicæ causâ an in integrum restitui possit. T. 1. c. 960. B.
- Absens** an per procuratorem hereditatem adire possit. T. 4. c. 593. D.
- Absens** res. Vide, Res præsens.
- Absens** in jure quomodo defendi debeat. T. 5. c. 760. D. E.
- Absens** contra heredem debitoris an agere possit. T. 5. c. 986. E.
- Absens** si mandatorum, vel fidejussorem debitoris eligat, an ei noccat electio. T. 5. c. 986. E. & 987. A.
- Absens** Reipublicæ causâ non amittit actionem suam, nec contra eum præscribitur. T. 6. c. 49. E.
- Absens** filius familias studiorum causâ si mutuam pecuniam acceperit, cessat Senatus Consultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. idem est in legationis causa. Ibidem C.
- Absens** ex contumacia an possit con-

condemnari. T. 7. c. 161. A.
 Absens emancipari potest. T. 7. c. 791. C.
 Absens non videtur, qui captus est ab hostibus. T. 8. c. 607. B. & c. 624. A.
 Absens per contumaciam. T. 9. c. 134. B. ejus poenæ. Ibid. C. & c. 135. A.
 Absens per contumaciam. T. 9. c. 1060. A.
 An absens reus possit damnari. T. 9. c. 1377. D.
 An absens accusator litis damno coerceri possit absoluto reo. T. 9. c. 1377. D.
 Absens inter reos nemo recipi potest ante litem contestatam. T. 9. c. 1415. D.
 Absens inter reos potest recipi. T. 9. c. 1415. E.
 Absens reipublicæ causâ. T. 9. c. 1060. B.
 Absens nemo damnatur in capitalibus causis. T. 9. c. 1123. D.
 Absens, qui litem non est contestatus, damnari non potest. T. 9. c. 1463. E. & c. 1466. A.
 An absens reus causas absentiae per procuratorem reddere possit. T. 10. c. 86. D.
 Absens nemo accusatur. T. 10. c. 797. D.
 Absentis loco non habetur captus ab hostibus. T. 3. c. 188. C.
 Absentis nomine an cogi possit heres adire, & restituere. T. 4. c. 593. D.
 Absentis procurator si conveniatur ob proprium debitum, an actori compensare possit, quod is non sibi, sed domino absentis debet. T. 4. c. 937. E.
 Absentis loco an sit furiosus. T. 5. c. 869. C.
 Absentis loco in contractibus furiosus non potest haberi. T. 4. c. 71. D.
 Absentis rati habitio an semper exigatur. T. 5. c. 115. E.
 Absentis nomine agens de rato cavere debet ex edicto Prætoris. T. 5. c. 118. E.
 Absentis reipublicæ causâ non videtur patrimonium diminui. T. 6. c. 49. B.
 Absentis domini possessio occupata. T. 9. c. 1161. C. & sequ.
 Absentis possessio, quam per alium possidet. T. 9. c. 1163. D.
 Absentis possessionem specie solâ rescripti, aut interlocutionis Judicis non esse perturbandam. T. 9. c. 1164. D.
 Absentis reip. causâ, & indefensi bona an a creditoribus possint vendi. T. 10. c. 910. E.
 Absenti an rectè donatio fieri possit. T. 3. c. 352. A.
 Absenti facta donatio non aliter valet, quàm si liberalitatem agnovit. T. 1. c. 691. B.
 Absenti absentem tutorem dari posse. T. 3. c. 188. B.
 Absenti reverso restitutionem dari, etiam si intra modicum tempus,

quàm rediit, impleta fuerit usucapio. T. 1. c. 552. B.
 Absenti mulier nubere potest, absens mulier nubere non potest. T. 1. c. 397. D.
 Absenti restituitur hereditas per nuntium, vel per epistolam. T. 4. c. 75. D.
 Absenti an privilegium pignoris auferatur. T. 5. c. 987. A.
 Absenti creditori an, & quando noceat electio. T. 5. c. 986. E. & c. 987. A. An illi insolidum electio servari debeat. Ibid. C.
 Absenti reipub. causâ restitutio in integrum datur, si quid damni iuste queratur. T. 6. c. 236. B.
 Absenti Domino, & ignorantis magis subvenitur, quàm præsentis, dato interdicto restitutorio perpetuo. T. 9. c. 1161. D. E.
 Absenti nihil nocet res inter alios acta. T. 9. c. 1101. E. & de relationibus. Ibid. c. 1102. A. B.
 Absenti non nocet rei judicatae exceptio. T. 9. c. 1098. A. B.
 Absentem procuratorem dari posse. T. 3. c. 188. B.
 Adversus absentem festinare iudex non debet, gravem sententiam dare. T. 4. c. 876. C.
 Absentem defendere sine mandato qui possint. T. 8. c. 530. E.
 Absentem non posse accusari. T. 9. c. 1415. D. & seq.
 Absente reo, vel actore eremodiciam contrahi posse. T. 1. c. 995. B.
 Absente alterâ parte, quæ decernuntur, vim rerum judicatarum non obtinent. T. 1. c. 476. D.
 Absente domino, qui servum innoxiali causa defenderit, ut domino suo servetur, qua actione agere possit. T. 5. c. 443. D.
 Absente unâ parte, quibus casibus sententia ferri potest. T. 9. c. 1057. D. & seq.
 Absente accusatore, vel actore neminem damnari posse. T. 9. c. 1420. D.
 Absente unâ parte, quando sententia ferri potest. T. 9. c. 1058. A. & seq.
 Absentes reip. causâ munerum civilium vacationem habent, eorum procuratores non item. T. 2. c. 746. B.
 Absentes non posse testimonium dicere. T. 1. c. 781. E.
 Absentes tutores ex causa removen- tur, vel alius eis adjungitur. T. 3. c. 171. C.
 Absentes trans mare reip. causâ susceptam tutelam deponere. T. 1. c. 1034. E.
 Absentes reos capitales etiam per procuratorem defendi posse. T. 3. c. 582. D. E.
 Absentes, & præsentis qui dicantur. T. 9. c. 1022. D. E.
 Absentes qui condemnari possunt. T. 9. c. 134. B.
 Absentium immobilia hodie usucapiuntur vicennio. T. 1. c. 544. E. & 1521. D.

Absentium loco, qui, & quales esse dicantur. T. 3. c. 188. B. C. D.
 Absentibus reip. causâ, postquam reversi sunt, annus datur vacationis. T. 1. c. 1032. C.
 Absentibus relegati similes. T. 1. c. 1033. C.
 Absentibus jam, profecturisve delatâ tutelâ, excusantur omnimodo. Ibid. C.
 Absentibus non solum, sed & in absentes datur restitutio in integrum. T. 1. c. 742. E.
 Absentibus secundum præsentis dare quid sit. T. 3. c. 158. A.
 Absentibus aliquibus, cæteris præsentibus, an iudex officio suo fungi & sententiam dicere possit. T. 4. c. 882. C. causa dubitationis quæ. Ibidem C.
 Absentibus reipub. causâ datur restitutio in integrum. T. 6. c. 219. D. & c. 236. A. B.
 Absentibus induciæ dantur, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
 Inter absentes possunt omnes fieri contractus, stipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.
 Qui sint modi inter absentes paciscendi. T. 1. c. 919. B.
 Inter absentes sponsalia & nuptiæ fiunt. T. 1. c. 783. A. & 1153. A.
 Inter absentes duobus modis coiri societatem posse. T. 1. c. 770. E.
 Inter absentes contractus rectè contrahitur. T. 4. c. 71. D.
 Inter absentes coiri societatem, quod fit duobus modis. T. 7. c. 654. D.
 Quod inter absentes fit, nudo consensu fit, non verbis. T. 9. c. 1252. C.
 De absentibus damnandis. Tom. f. c. 876. D.
 De absentibus reis, qui fiunt requirendi. T. 9. c. 1465. A.
 Pro absentibus habentur furdus, & mutus. T. 4. c. 1146. B.
 Absentia rei, vel accusatoris post litem contestatam per alium accusari potest. T. 3. c. 576. E.
 Absentia reipublicæ causâ excusat ab omnibus. T. 1. c. 1032. E. & seq.
 Absentia in capitalibus, ac innocentia per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. B.
 Absentia an noceat ei, qui bona fide absuit. T. 5. c. 96. B.
 Absentia viri etiam diuturna mulieris fidem non absolvit. T. 6. c. 1070. A. certo nuntio opus est. Ibid. A.
 Absentia Clericorum variis ex causis excusari potest. T. 6. c. 983. B.
 Absentia pertinax pro confessione habetur. T. 6. c. 834. A.
 Absentia consortium an litem interrumpat. T. 7. c. 149. B.
 Absentia ejus, qui reip. causâ absit, neque ei, neque alii damnosa. T. 8. c. 721. A. & c. 832. D.
 Absentia unius litigatoris de præsentia suppletur. T. 9. c. 138. B.

- Abſentia** caſus allegare poteſt reus criminis accuſatus per procuratorem, vel per geſtorem; quamvis non poſſit per procuratorem, vel geſtorem defendi. T. 9. c. 137. E.
Abſentiam excuſare, vulgo *exoner.* T. 9. c. 1378. D.
Absolutio reorum ab abolitione differt. T. 4. c. 1492. E.
Absolutio quid præſtat. Ibidem E.
Absolutio a Judice facta proſus obligationem, & actionem extinguit. T. 5. c. 152. D.
Absolutio ad cautelam ſupervacua eſt. T. 6. c. 938. C.
Absolutio condemnationi quando præferatur. T. 7. c. 192. E.
Absolvere quis non poſſit. T. 8. c. 680. B.
Absolvendi poteſtatem an habeat, qui condemnare poteſt. T. 5. c. 209. D. E.
Absolvi aliquem, quod ſolverit, aut quod nunquam debuerit, nec cum actore contraxerit, quantum refert. T. 5. c. 152. E.
Abſentio hereditatis quid. T. 1. c. 802. B.
Abſentio repudiationi comparatur. T. 1. c. 1267. A.
Abſentio ſoli pupillo prodeſt. T. 4. c. 88. D.
Abſentio, & repudiatio in quo differunt. T. 4. c. 583. B.
Abſentio, & ſeparatio in quo differunt. T. 4. c. 85. D. E.
Abſentio. T. 6. c. 202. E.
Abſentio pupilli, quæ inſequuta eſt, non retrotrahitur, non infirmat ea, quæ ante geſta ſunt bona fide. T. 6. c. 328. A.
De abſentionis beneficio conſultatio. T. 1. c. 658. C.
Abſentionis, & repudiationis idem eſt effectus. T. 6. c. 250. C.
Abſtineo pupillum. T. 6. c. 327. C.
Abſtinere pro repudiare. Tom. 1. c. 994. D.
Abſtinere, & immiſcere ſunt verba juris prætorii. T. 4. c. 469. D. repudiare, & adire ſunt verba juris civilis. Ibidem D.
Abſtinere, & immiſcere verba ſunt juris prætorii. T. 6. c. 250. D.
Abſtinere ab hereditate quanam poſſint. T. 8. c. 985. E. & c. 986. E.
Abſtinere ſe, & immiſcere ſe, vel miſcere ſe, ſunt antitheta. T. 9. c. 919. B.
Abſtinendi verbum uſurpare tam ſuos, quam extraneos heredes. T. 10. c. 786. C.
Abſtinendi verbum propriè pertinet ad ſuos heredes, quibus ſolis jus abſtinendi prætor tribuit. T. 9. c. 784. D.
Abſtinendi verbum a quibus uſurpetur. T. 10. c. 786. C.
Abſtinendi cauſa an minor reſtituatur. T. 10. c. 903. A.
Abſtulſiſſe litis æſtimationem, quid eſt. T. 4. c. 451. C.
Abſumptum non videtur, quod in corpus patrimonii verſum eſt. T. 4. c. 589. A. & c. 1210. A.
Abſumptum non videtur, quod in corpus patrimonii retinetur. T. 4. c. 588. D. & ſeq.
Abſumptum non videtur, quod in corpus pretii verſum eſt. Ibidem E.
Quæ abundant in conventionibus, vel teſtamenti, nihil nocent, imo profunt magis. T. 4. c. 669. E.
Abundant multa in ſtipulationibus. Ibidem E.
Quod ex abundanti adjicitur pro nihilo eſt. T. 4. c. 494. A.
Aburnus Valens Taſcianus Jurisconſultus. T. 1. c. 914. D.
Abuſivè dicitur, quod minùs propriè dicitur. T. 6. c. 367. B.
Abuſus eſt abſumptio rei, & privatio uſus. T. 4. c. 436. E. Quid eſt uſus. Ibidem. c. 437. A.
Abuſus rerum quandonam maximè fiat. T. 5. c. 391. A.
Abuſui ſunt, quæ utendo pereunt. T. 7. c. 1157. A.
Abuti quid. T. 7. c. 626. D.
Acacius Patriarcha, & Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus. T. 3. c. 70. C.
A capite rationem reddere, quid ſit, & quomodo illud perficiatur. T. 5. c. 130. E.
Aceti nomine an contineatur embamma. T. 7. c. 696. E. & c. 1457. A. B.
Acetum an vini appellatione contineatur. T. 7. c. 1445. C. c. 1457. E.
Acetum ſi quis legaverit, an contineatur legato acetum, quod teſtator vini loco habuit. T. 7. c. 1457. D.
Acetum quorſdam pro vino in uſu habere. T. 7. c. 1445. D.
Acinaticium quid ſit, an vini nomine contineatur. T. 7. c. 1457. B. C.
Accedere quæ dicantur. T. 7. c. 409. B.
Acceptiſſe quis non videatur. T. 8. c. 666. A.
Acceptare eſt verbum proprium præſtationum annuarum. T. 4. c. 1183. B. C.
Acceptilatio ſolutionis imago. T. 1. c. 1155. C.
Acceptilatio omnem ſolvit obligationem, & quid ſit acceptilatio. T. 1. c. 862. E. & T. 3. c. 135. D.
Acceptilatio civilis eſt ſolutio. T. 1. c. 225. C. & Tom. 3. c. 135. D.
Acceptilatio liberationem, ſtipulatio obligationem parit. Tom. 1. c. 862. E. & c. 1153. E.
Acceptilatio non fit inter abſentes. T. 3. c. 135. E.
Acceptilatio per procuratorem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D.
Acceptilatio quid ab apocha diſtet. T. 1. c. 863. A. & T. 3. c. 136. A.
Acceptilatio fit verbis. T. 2. c. 558. C.
Acceptilatio pro datione eſt. T. 5. c. 551. C.
Acceptilatio ſolam ſtipulationem tollit. T. 1. c. 225. E.
Acceptilatio Aquiliana. T. 3. c. 135. D.
Acceptilatio, & contractus differunt. Ibidem D.
Acceptilatio an poſſit fieri in partem debiti. T. 1. c. 226. B.
Acceptilatio an in uſufruſtu valeat. T. 4. c. 426. B.
Acceptilatio quid diſtat ab apocha. T. 4. c. 837. A.
Acceptilatio non fit per procuratorem, niſi remedio novationis. T. 4. c. 746. C.
Acceptilatio in quo diſtat ab apocha. T. 4. c. 837. A.
Acceptilatio metu extorta utrùm valeat. T. 5. c. 144. E.
Acceptilatio quænam debitorem liberare dicatur. T. 5. c. 551. A.
Acceptilatio quandonam inutilis ſit. T. 5. c. 82. A. B.
Acceptilatio qua ratione inſtituenda. Ibidem A. B.
Acceptilatio, etſi expreſſam conditionem non recipiat, tacitam tamen recipere planum eſt. T. 5. c. 551. E.
Acceptilatio quotuplex ſit. T. 5. c. 551. E.
Acceptilatio ſub conditione fieri non poteſt. T. 6. c. 1055. B. & T. 8. c. 799. D.
Acceptilatio ſola an liberet, an apocha ſola. T. 6. c. 553. D.
Acceptilatio non valet, ſi maritus duos reos habeat Titium, & mulierem, & mulieri accepto tulerit donationis cauſa, neuter liberatur. T. 6. c. 115. C. D.
Acceptilatio, quæ ſua naturâ non valet, valet conventionis poteſtate, quæ tacitè in eſt acceptilationi. T. 6. c. 95. E.
Acceptilatio pro ſolutione habetur, ſolutionique comparatur. T. 6. c. 231. B.
Acceptilatio unius correi totam obligationem ſolvit. T. 6. c. 115. D.
Acceptilatio ſolutioni comparatur. T. 6. c. 369. C.
Acceptilatio plus poteſt, quàm ademptio. Ibidem C.
Acceptilatio fidejuſſoris an proſit reo principali. T. 6. c. 231. A.
Acceptilatio quid propriè ſit. T. 8. c. 1078. B.
Acceptilatio expreſſim non fit in diem, vel ſub conditione, nec habet vires, priuſquam conditio exſtiterit. T. 8. c. 799. D.
Acceptilatio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
Acceptilatio, & apocha in quo differunt. T. 9. c. 1285. E.
Acceptilatio eſt diſtractus, non contractus. T. 9. c. 284. C.
Acceptilatio in legis actionibus adnumeratur. T. 9. c. 939. C. non fit per procuratorem. Ibidem C.
Acceptilatio fit ſolemnibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Acceptilatio differt a ſtipulatione. T. 10. c. 390. C.
Acceptilatio inutilis an habeat vim pacti. T. 10. c. 563. A.
Acceptilatio non tantùm civilis, ſed & juris gentium omnes obligationes

nes an solvat. Ibidem C.
 Acceptilatio est verborum solennium liberatio. T. 10. c. 717. E.
 Acceptilatio fit nonnunquam non facta solutione. T. 10. c. 718. A.
 Acceptilationi pactum inest de non petendo. T. 5. c. 82. B.
 Acceptilatione dos constitui potest, vel ante nuptias, vel post nuptias. T. 5. c. 551. E.
 Acceptilationis factæ dotis constituentis causâ an tacite hæc conditio, si nuptiæ secutæ fuerint, inest. Ibidem A.
 Acceptilationi utili, vel inutili semper inest pactum. T. 5. c. 96. A.
 Acceptilationem cum dicimus, sæpe intelligimus stipulationem aquilianam, quæ debet præcedere. T. 10. c. 562. E.
 Acceptilatione tollitur omnis verborum obligatio. T. 1. c. 226. A. c. 862. E. & c. 1151. C.
 Acceptilatione non solum obligatio verborum, sed etiam omnes obligationes tolluntur. T. 1. c. 852. E.
 Acceptilatione an solvantur obligationes, quæ ex verbis consistunt. T. 1. c. 226. B.
 Acceptilatione perimitur legatum liberationis. T. 4. c. 1106. C.
 Acceptilatione an & quando obligatio tollatur. T. 5. c. 144. E.
 Acceptilatione, vel pacto, an fideicommissum repudiari possit. T. 5. c. 1002. E.
 Acceptilatione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A.
 In Acceptilationibus, & mancipationibus sunt symbolum, æs, & libra. T. 4. c. 747. D.
 Acceptilationes prædiorum pro legatis habentur. T. 7. c. 1185. C. c. 1210. B. & c. 1236. B.
 Accessio est, qui iussit, vel qui si deussit. T. 1. c. 1226. A.
 Accessio ei tantum prodest, qui possidet. T. 1. c. 1124. C.
 Accessio quando datur emptori. Ibidem D.
 Accessio alia nulla esse potest ejus, quod officio iudicis accedit. T. 4. c. 887. D.
 Accessio inutilis non vitiat principalem obligationem. T. 1. c. 1227. A.
 Accessio rei principalis est accessio. T. 4. c. 1387. B.
 Accessio possessionis quid sit, & quid requirat. T. 5. c. 745. E.
 Accessio temporis possessionum, quæ sit, & quando contingat. Ibidem E.
 Accessio obligationum quotuplex. T. 5. c. 851. B. C.
 Accessio an possit regulariter sine principali consistere. T. 5. c. 48. D.
 Accessio an sequatur naturam rei principalis. T. 6. c. 718. E.
 Accessio accessionis an esse possit. T. 6. c. 593. E.
 Accessio. Vide, Constitutum.
 Accessio quantitatis est usura. T. 9. c. 1076. D.
 Accessio accessionis esse non potest. T. 4. c. 1387. B. & T. 10. c. 118. E.

Accessio accessionis non est, ne sint infinitæ præstationes. T. 4. c. 887. D.
 Accessio an remaneat sublato principali. T. 3. c. 444. E. & T. 10. c. 131. C.
 Accessio possessionis contra strictam juris rationem. T. 10. c. 240. D.
 Accessio alia esse nequit ejus, quod venit officio iudicis. T. 10. c. 404. C.
 Accessio est tam is, qui jubet, quam qui fidei jubet. T. 10. c. 544. B.
 Accessio si vindicetur, non res principalis, venditor in duplam non tenetur. T. 10. c. 1034. E.
 Accessio sequitur principale. T. 10. c. 1097. B.
 Accessionis culpa non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
 Accessionis verbum quam latè pateat. T. 1. c. 780. A.
 Accessionis causâ emimus pleraque. Ibidem B.
 Accessionis esse replere, non repleri; augere, non augeri. T. 3. c. 433. E.
 Accessionis accessio non est, ne infinitæ sint præstationes. T. 4. c. 887. D.
 Accessionis est augere, non augeri. T. 4. c. 772. E.
 Accessionis loco quæ veniunt, & non veniunt in legatis. T. 7. c. 1178. A.
 Accessionis non est redhibitio sine re principali. T. 10. c. 1034. E.
 Accessioni est locus dissoluto precario. T. 1. c. 1124. C.
 Accessionem inter, & rem principalem quid intersit. T. 10. c. 762. E.
 Accessione heredis etiam legatarius utitur. T. 1. c. 1124. E.
 De accessione agi potest re principali receptâ. T. 3. c. 444. D.
 Accessiones pro ministris, & asseclis. T. 1. c. 1225. C.
 Accessiones temporum. T. 1. c. 858. A.
 Accessiones alienarum obligationum in leviolem, non in deteriolem causam cur accipi debeant. T. 5. c. 841. C.
 Accessiones dicuntur occasiones. T. 7. c. 353. B.
 Accessiones possessionum quid. T. 8. c. 539. A.
 De accessionibus legatorum, & quæ legata sequuntur, vel non sequuntur. T. 7. c. 1178. B.
 Accessus ad iudices, & osculatio per principem officii patet. T. 10. c. 864. D.
 Accidentia & qualitates substantiæ non sunt partes. T. 1. c. 941. D.
 Accidentia propriè non sunt. T. 1. c. 1213. D.
 Quæ accidunt raro, non temerè in agendis negotiis computari, sed ea tantum, quæ fiunt plerumque. T. 6. c. 195. A.
 Accipere perperam est interciperè, hoc est, eâ mente accipere, ut eam lucrificat invito domino. T. 4. c. 339. A.
 Accipere videtur, qui mandat accipi. T. 4. c. 733. A.

Accipere qui jubet, quo sensu accipere videatur. T. 5. c. 138. D.
 Accipere, præcipere, retinere, deducere, hæc quatuor verba quæ in re paria sunt. T. 7. c. 1235. D.
 Accipere quid. T. 8. c. 542. E.
 Accipere si jubeatur heres, est fideicommissum. T. 10. c. 489. E.
 Accommodari quid dicatur. T. 8. c. 1107. B.
 Accommodari propriè quid dicatur. T. 10. c. 657. E.
 Accorporare. T. 2. c. 657. E.
 Accrescendi jus cessat, ubi est transmissio locus. T. 4. c. 532. C.
 Accrescendi jus quid est. T. 4. c. 434. B.
 Accrescendi jus. Vide, Jus accrescendi.
 Accrescendi jus valet inter solos coheredes. T. 4. c. 358. D.
 Accrescendi jus quid. T. 6. c. 227. C.
 De iure accrescendi. T. 6. c. 457. C.
 Accrescendi jus quoddam est alluvio. T. 6. c. 442. E.
 Accrescendi jus inter collegatarios, qui re tantum, non verbis conjuncti sunt. T. 6. c. 243. B. & seq.
 Accrescendi jus in legatis an sit. T. 6. c. 227. A. & seq.
 Accrescendi jus conservant substitutiones. T. 6. c. 188. E.
 Accrescendi jus ex voluntate, & iudicio testatoris proficiscitur. T. 6. c. 244. C.
 Accrescendi jus in usufructu. T. 6. c. 241. D. E.
 Accrescendi jus non parit sola verborum conjunctio citra manifestam voluntatem defuncti. T. 6. c. 228. E. & 229. A.
 Accrescendi jus non est inter legatarios disjunctos. T. 6. c. 209. C.
 Accrescere non est minui, sed potius augeri. T. 6. c. 457. D.
 Accrescit parti pars proprietatis. T. 6. c. 442. E.
 Accrescit portio, non parti pars usufructus deficiens. Ibidem E.
 Accrescitne portio cum onere, sicut accrescit legati portio. T. 7. c. 999. A. B.
 Accrescendi jus an sit inter verbis conjunctos. T. 7. c. 997. C.
 Accrescendi jus an sit inter legatarios, & fideicommissarios. T. 7. c. 1015. B.
 Accrescendi jus an sit inter fideicommissarios. T. 7. c. 997. B.
 Accrescendi jus non esse inter legatarios damnationis, sic nec inter fideicommissarios. T. 7. c. 1015. B. & c. 1076. D.
 Accrescendi jus in legatis est etiam inter collegatarios per damnationem, & per vindicationem, & fideicommissarios. T. 7. c. 1099. A.
 Accrescendi jus quando, & inter quos sit. T. 7. c. 994. D. & c. 995. A.
 Accrescendi jus quando sit inter conjunctos re, & verbis. T. 7. c. 994. D.
 Accrescendi jus quando sit inter conjunctos verbis. T. 7. c. 996. B.
 De accrescendi jure. T. 7. c. 1121. A. inter

- inter quos jus accrescendi versetur . Ibid. c. 1122. A.
- Accrescere an possit invito portio legati , vel hereditatis . T. 7. c. 1000. B. C.
- Accrescere sæpe dicitur , quod decrevit , si decrescere tamen potuit . T. 7. c. 1422. A.
- Accrescendi jus . T. 8. c. 593. C.
- Accrescendi jus an sit inter bonorum possessores , si non eodem jure utantur . T. 8. c. 9. A.
- Accrescendi jus an sit inter legatarios re conjunctos . T. 8. c. 47. A.
- Accrescendi jus an versetur in bonorum possessores . T. 8. c. 8. C. D.
- Accrescendi jus an transeat in fideicommissarium , cui ex Senatus Consulto Trebelliano restituitur hereditas . T. 10. c. 1149. A. & seq.
- An in emptorem transeat . T. 10. c. 1150. A. & seq. Quibus casibus locum non habeat. Ibid. c. 1153. D. & seq.
- Quod accrescit , qua ratione petatur . T. 10. c. 1157. D. & seq.
- Accrescendi jus quomodo trahatur ad bona impuberis coheredis . T. 10. c. 1158. B. & seq.
- An sit inter dominos , si servo communi legatum sit uno repudiante . Ibid. E.
- An inter heredes ab intestato , vel legitimos . T. 10. c. 1159. A.
- Accrescendi jus an sit inter dominos , quibus legatus est servus . T. 10. c. 405. C.
- Accrescendi jus quoties sit inter legatarios . T. 10. c. 1134. B.
- Accrescendi juris definitio . Ibid. B.
- Accrescere videtur , quod non decrevit . T. 10. c. 1135. A.
- Accrescendi jus an sit inter verbis tantum conjunctos . T. 10. c. 1138. B. & seq.
- Accrescendi jus an possit esse inter collegatarios post acquisitionem . T. 10. c. 1164. C.
- Accretio est substitutio , & efficit substitutio , ut quod aperto nomine juris accrescendi non potest obvenire ; coheredi propter leges Caducarias , obveniat alio nomine , nimirum substitutionis , quam leges Caducariz nunquam abrogaverunt . T. 6. c. 188. E.
- Accusatio culpæ opponitur . T. 8. c. 760. A.
- Accursus male confundit incapacem cum indigno . T. 4. c. 414. C. Indignus capere potest , sed non retinere ; secus in incapaci . Ibid. D.
- Accursus non intellexit , quid sit exigere cautionem . T. 4. c. 550. C.
- Accursus propter Philosophiz peritiam a Cujacio commendatur . T. 4. c. 381. E.
- Accursii sententia in l. 1. & l. 10. , & l. cum aureum , §. 1. de auro , & argen. leg. & l. si quis argentum in priori cod. de donat. refellitur , & explicatio succinctis rationibus additur ex l. planè , §. sed si pondus , delegat. 1. T. 5. c. 396. B. C.
- Accursus vera l. 2. in princip. male interpretatur . T. 5. c. 461. A.
- Accursus cum Joanne , & Azone rectè refellit eos , qui furi , & prædatori adversus commodatarium , vel depositarium rei vindicationem quasi dominis concedunt . T. 5. c. 417. C.
- Accursus multa menda in glossa de finitionis tutelæ ingerit . T. 5. c. 578. A.
- Accursus & DD. sensum l. Rhodiz de jactu non perspexerunt . T. 5. c. 530. E. & c. 537. E.
- Accursus irrationabiliter separat si dejussorem a reo constitutæ pecuniæ . T. 5. c. 406. C.
- Accursus , & alii interpretes sensum l. 24. locat. & conduct. affecuti non sunt . T. 5. c. 524. E.
- Accursus verâ , & dilucidâ ratione in l. 1. §. si prædo , deposit. non utitur . T. 5. c. 417. C.
- Accursus rectè sentit de electione commodatarii , ut vel rem præstet , vel æstimationem ejus . T. 5. c. 420. A.
- Accursus arguitur de mendacio . T. 5. c. 401. D.
- Accursus fallitatis arguitur . T. 5. c. 414. E.
- Accursus male speciei appellationem ad corpora coarctat . T. 5. c. 390. D.
- Accursus notatus . T. 5. c. 759. D.
- Idem iterum notatus . lb. c. 558. D.
- Accursii falsa sententia de permutatione , & contractu do , ut des , ab auctore refellitur . T. 5. c. 391. D.
- Accursii rationem , cur sponsa sponsum lugeat , reprobatur auct. T. 5. c. 92. C.
- Accursus ad initium l. 12. ad exhibendum male supplet hæc verba non alias . T. 5. c. 377. C.
- Accursus ineptè Dominis jactatum mercium dat actionem negotiorum gestorum adversus reliquos vectores . T. 5. c. 530. E.
- Accursus rectè sentit , quod in contractu mutui initium obligationis & non finis spectandus sit . T. 5. c. 392. A.
- Accursus , quod vera falsis involvat , sæpenumero incusatur . T. 5. c. 590. B.
- Accursii stultitiam & errorem intolerabilem ubi arguat auctor . T. 5. c. 794. A. B.
- Accursus rectè in l. 7. de eo , quod cert. loc. stipulatus sit interpretatur promiserit . T. 5. c. 404. D.
- Accursus l. ult. de Curat. bon. dan. frustra §. pen. l. 22. mandato objicit . T. 5. c. 471. B.
- Accursii objectio ex l. 4. de manum. vindict. contra leg. 58. mandati . T. 5. c. 985. D.
- Accursus ridiculus est , cum l. 14. de jure jurando , rem interpretatur veritatem . T. 5. c. 45. B.
- Accursus ad l. si mandatum , §. ille illi , mandati interpretationem fatuam attulit . T. 5. c. 849. C.
- Accursus l. 2. C. de rescind. vendit. rectè interpretatur . T. 5. c. 452. A.
- Accursus a vero sensu deflectit in materia permutationis , & contractus do , ut des . T. 5. c. 391. D.
- Accursii glossa ad l. 41. de neg. gest. delenda est . T. 5. c. 443. E. & c. 444. A.
- Accursus male initium l. 12. ad exhibendum coangustat ad filium fam. quem pater ex jure Quiritium vindicaturus est . T. 5. c. 377. D.
- Accursii objectio ex l. si defunctus , de procurat. contra l. 58. mandati tollitur . T. 5. c. 985. D.
- Accursii sententiam approbat auctor . T. 5. c. 394. D.
- Accursium inculpat auctor , qui tacite turnitatem tutoris pro auctoritate accipit , quo sensu mutus tutor esse posset , quod est absurdum . T. 5. c. 579. B.
- Accursus notatus . T. 6. c. 21. C. c. 81. C. c. 94. E. c. 97. B. c. 133. D. c. 144. B. c. 152. B. c. 155. A. c. 203. A. c. 213. A. c. 289. E. c. 293. B. c. 294. E. c. 312. A. c. 317. E. c. 320. B. c. 327. D. c. 356. A. c. 357. E. c. 358. A. c. 379. A. c. 441. C. D. E. c. 456. B.
- Accursus , cum citat Novellas , quid intelligit . T. 9. c. 473. D.
- Cum nominat Authenticas , quid intelligit . Ibidem D.
- Adhuc notatus . T. 9. c. 69. A. c. 190. E. c. 248. A. c. 249. E. c. 251. A. c. 284. E. c. 289. C. c. 344. B. c. 453. E. c. 460. B. c. 467. A. c. 1016. D. c. 1105. C. c. 238. B. c. 239. A. B. C. c. 244. D. c. 274. A. c. 474. D.
- Accursii error in pictura graduum arboris consanguinitatis . T. 9. c. 918. B.
- Accursus notatus . T. 9. c. 328. E. c. 330. C. c. 387. D. c. 393. D. c. 397. A. c. 404. C. c. 405. C. c. 491. A. c. 994. B. c. 1188. B. c. 1191. B.
- Accursus refutatur in eo , quod sentit de novi operis nuntiatione . T. 10. c. 1171. B. C. & c. 1173. B.
- Accusare per alium nemo potest . T. 1. c. 498. A.
- Accusare dominum non potest Vassallus in causa vel civili , vel criminali . T. 2. c. 1285. C.
- Accusare alieno nomine quibus licet . T. 1. c. 490. E.
- De iis , qui ob ætatem , vel paupertatem accusare non possunt . T. 3. c. 504. A.
- Qui est in reatu alium publico , vel extraordinario crimine accusare non potest . T. 3. c. 574. B.
- Ad accusandum si procurator non datur , multo magis non datur ad defendendum . T. 4. c. 1405. B.
- Accusare non potest infamis . T. 4. c. 27. A. nec Judex esse . Ibidem A.
- An accusare adulterii possit patronus libertus jure mariti . T. 4. c. 818. C. D.
- Accusare alium in eo quis non potest , quo in genere ipse offenderit . T. 7. c. 883. A.
- Accusare nemo potest alieno nomine . T. 9. c. 1365. B. & seq.

Qui vult accusare præter inscriptionem debet satisfacere de lite exercenda. T.9. c.1371. B.
 Accusare non potest servus domini præter crimen Majestatis. T.9. c.1394. D.
 De his, qui accusare non possunt. T.9. c.1351. E. & seq. usque 1374.
 Accusare plerumque non possunt infames. T.9. c.1373. D.
 Accusare is non potest iudicio publico, vel extraordinario iudicio, qui non inscripsit in crimen. T.9. c.1368. C. usque ad 1374.
 Accusare non potest quis plures, quam duos eodem tempore diversorum criminum, tertium accusare non potest, & cur. T.9. c.1373. E. & c.1393. A. Plures reos eodem crimine simul deferre licet. T.9. c.1373. E. & c.1393. A.
 Accusare nos non possunt familiares & domestici nostri, licet sint ingenui homines. T.9. c.1374. A. Liberti patronos criminaliter accusare non possunt, vel patronorum heredes. Ib. A. Servi non audiuntur adversus suos dominos. Ibid. B.
 Accusare mulieres regulariter non possunt. T.10. c.855. D.
 Accusatio extinguitur morte accusatoris, non criminis. T.2. c.587. A.
 Accusatio vitiosa ut plurimum per tabellam tegitur. T.6. c.1141. B.
 Accusatio, & denunciatio quomodo differunt. T.6. c.1085. B.
 Accusatio quid. T.5. c.779. A.
 Accusatio, & denunciatio differunt. T.8. c.622. D. E.
 Accusatio falsi. T.9. c.273. E.
 Accusatio adulterii intra quod tempus debet fieri. T.9. c.1405. A.
 Accusatio inchoatur contestatione, & actione causæ. T.9. c.1363. B.
 Accusatio adulterii. Vide, Adulterium.
 Accusatio est suprema actio. T.9. c.1374. E.
 Omnis accusatio præcipue respicit ad vindictam publicam, & exemplum publicum. T.9. c.1369. B.
 Accusatio publica ex causis, quæ lege Cornelia continentur, an possit intendi per procuratorem. T.10. c.569. C.
 Accusatio morum locum olim habebat inter conjuges. T.10. c.729. C.
 Accusationis definitio. T.1. c.872. B.
 Accusationis incerto non procedunt tempora honorum possess. certo accusationis tantum tempora cedunt. T.4. c.345. D.
 Accusationis omittendæ, vel deserendæ venia est, quam petit accusator a Iudice. T.9. c.1473. B.
 Accusationis præludium est inscriptio in crimen. T.9. c.1374. E.
 Accusationis instruendæ adversus adulterum legitima tempora quæ. T.9. c.14. D. E.
 Accusationis libellus. T.9. c.1418. D.
 Accusationem extraordinariam qui deserit, an incidat in poenam S. C. Turpiliani, & si damnatur,

utrum infamia notetur. T.4. c.861. E. & 862. A.
 Accusationem instruere potest servus ex quibusdam legibus adversus liberum hominem. T.9. c.1164. A.
 Accusationem perferre quid sit. T.9. c.800. E.
 Accusationem sequuntur inscriptiones, sive delationes, & denunciationes, querelæ. T.9. c.1374. E.
 Accusatione instituta non capitali, cur non liceat transigere. T.10. c.612. D.
 In accusatione oportet subesse rem, quæ accusetur. T.6. c.1085. A.
 Accusationes per tabellam apud Hispanos in usum receptæ. T.6. c.1141. C.
 Accusationes quædam sunt, quæ sunt actiones civiles, non criminales. T.9. c.499. D.
 De accusationum finiendarum tempore. T.3. c.5. B. C.
 De accusationibus. T.9. c.273. E.
 De accusationibus & inscriptionibus. T.9. c.1374. E. 1375. A. & seq.
 De accusationibus publicorum iudiciorum, & extraordinariis accusationibus. T.9. c.1376. A. 1377. 1381. 1382.
 Accusator quando impunè corripitur. T.1. c.877. E.
 Accusator quando calumniæ damnari potest propter contumaciam. T.3. c.575. E. & 577. A.
 Accusator dicitur cum reo contestari, non contra. T.4. c.73. C.
 Accusator numeratur in Testibus. T.6. c.850. E. & 851. A.
 Accusator, idest, tergiversator, qui ab instituta accusatione iudicii publici in universum desistit citra veniam abolitionis, incidit in S. C. Turpilianum. T.6. c.515. C.
 Accusator, & Prævaricator læpius synonyma. T.8. c.631. B.
 Accusator, qui subscribit in crimen. T.9. c.129. D.
 Accusator an per alium accusare possit. T.9. 1377. D.
 An accusator absens litis damno coerceri possit absoluto reo. Ibid. D.
 Si accusator, vel reus mortuus fuerit. T.9. c.1391. E. & 1392. A.
 Accusatoris negligentia punitur intra tempus legitimum, qui non agit, aut peragit reum, quem semel detulit. T.9. c.1476. B.
 Accusatoris morte accusatio extinguitur, crimen, & culpam non extingui. T.9. c.1391. E.
 Accusatori, qui reum falsæ monetæ in iudicium detulit, quod præmium datur. T.9. c.1451. A.
 Accusatori quæ dantur dilationes, quæ reo. T.9. p.18. A.
 Accusatore defuncto, an & res, & reus apud eundem Iudicem peragitur. T.4. p.1391. C.
 Accusatorem qui corripit, an satis habeatur pro confesso, & convicto. T.10. c.225. E.
 Accusatorem qui non habet, ab ho-

noribus non prohibetur. T.10. c.227. A.
 Accusatores reis suis edere crimina cogendi sunt. T.1. c.498. D.
 Accusatores nulli, nisi voluntarii, ut olim Athenis. T.2. c.149. D.
 Accusatores hodie nulli, aut rari sunt, qui se subiciant periculo calumniæ. T.10. c.881. A.
 Accusatorum, & testium eadem conditio est. T.5. c.1142. B.
 Accusatorum calumniæ, & temeritas quomodo coercetur. T.9. c.1473. B.
 Accusatoribus præmia deferebantur. T.9. c.1373. E.
 Accusatorius libellus. T.9. c.1418. D.
 Accusati, qui deploraverant sua tempora, & se infelici seculo natos dixerant. T.10. c.722. B.
 Accuses interpretatur accusare velis. T.6. c.363. D.
 Ne accusetur solum qui paciscitur, aut stipulatur, inutilis est stipulatio. T.10. c.710. B.
 Acetabula. T.3. c.271. A. & c.272. A.
 Acheronticus libertus. T.1. c.146. C.
 Acinaticium. T.3. c.714. E.
 Acoluthi propriè non sunt Clerici. T.2. c.1033. E.
 Acoluthi corrupti clericis adjunguntur. Ibid. C.
 Acoluthi juvenes deferebant funalia. T.1. c.536. E.
 Ac si pro quasi. T.1. c.37. B.
 Acquirit servus domino, filius familias patri. T.6. c.359. B.
 Qui nobis acquirit cum alio contrahendo, quo casu nihil agit, si nobiscum contrahendo deducat in obligationem. T.10. c.286. B.
 Acquiritur possessio tantum scienti. T.4. c.622. D.
 Acquiritur nobis per liberos homines bonâ fide possessos. T.6. c.322. D.
 Acquiritur jam invitis nobis, & ignorantibus, per servos penè ex omnibus causis. T.6. c.107. A.
 Acquiritur obligatio per servum invito domino, ac etiam per servum furtivum nobis acquiritur. T.6. c.461. C. E.
 Acquiritur dominium usucapione tam rerum mancipi, quam nec mancipi. T.7. c.355. D.
 Acquiritur nobis conditio directæ ex mutuo, & ex promutuo. T.9. c.315. E.
 Quicquid nobis acquiritur, est vel dominium, vel possessio, vel obligatio, vel actio. T.10. c.978. D.
 Acquirere an quis aliquid, quod est hereditatis, possit per servum hereditarium. T.4. c.382. A.
 Acquirere volentibus juris ignorantia non prodest. T.4. c.502. D.
 Acquirere longo tempore aliud est, aliud usucapere. T.7. c.396. C.
 Acquirere id solum dicimur, quod iuste acquirimus. T.8. c.902. B.
 Acquirendi domini alia est ratio, alia possessionis; & alia ratio amittendi domini, alia possessionis. T.4. c.205. B.
 Acqui-

- Acquirendi domini dux causæ, hereditas, & emptio. T.7. c.325. C.
- Acquirendæ hereditatis modi. T. 8. c. 989. A.
- Acquirendæ rei causa est duplex, lucrativa, vel non lucrativa. T.10. c.758. E. & 759. A.
- De acquirenda hereditate. T.9. c.758. usq. ad 784.
- De acquirenda per alium obligatione. T.9. c. 314. C. & seq.
- In acquirendo duo sunt, inquit Amil. Ferretus, extrema: unum ex persona ejus, a quo acquiritur; alterum ex persona ejus, cui acquiritur. T. 4. c. 453. E. c. 464. A.
- Acquirendarum rerum causæ multiplices. T.5. c.716. E. & c.717. A.
- Acquirendarum rerum non est iusta causa donatio inter virum, & uxorem. T.7. c.373. C.
- Acquirimus solummodo tribus modis, & quibus. T.5. c.801. E.
- Quod acquirimus, vel est dominium, vel possessio, vel obligatio. T. 9. c.85. A. & c.103. E.
- Acquisita non repudiatur, sed delata. T.4. c.1267. C.
- Acquisita semel repudiari non posse. T.7. c.1442. B.
- Acquisitio quid est. T. 4. c.504. A.
- Acquisitio domini usufructum perimit. T.4. c.1105. A.
- Acquisitio hereditatis, seu gestio pro herede non tantum est actus viventis, sed & morientis. T. 4. c. 1079. A.
- Acquisitio per adrogationem quæ. T.8. c.143. A.
- Acquisitio domini, cujus causâ duratura non est, perimit stipulationem. T.10. c.542. E.
- Acquisitiones ante nuptias partæ dotem ampliant, nec lucro mariti cedunt. T.6. c.122. A.
- Quod acquisitum est, an repudiari possit. T.6. c.213. A.
- Acquisitum jam ante repudiari non potest, sed id dumtaxat, quod delatum nondum acquisitum est. T.6. c.672. E.
- Acta actæ quid sit. T.3. c.193. B.
- Acta Cæsaris conservari, vel otii, vel quietis causâ, quantumvis ipso jure nulla fuerint. T.4. c.883. B.
- Acta quid. T.8. c.912. E.
- Acta forensia. T.9. c.8. B.
- Acta qui excipiebant, edebantque. T.9. c. 289. B.
- Acta post appellationem interpolitam intra quod tempus mitti debent. T.9. c.1116. D.
- Acta, seu instrumenta publica, quæ dicuntur. T.9. c.19. E. & c.20. A.
- Acta inter alios alii non nocere. T.9. c. 1101. D.
- Acta publica adnotanda esse manu commentariensis. T.9. c.8. D.
- Acta in contractibus non exigimus, exceptis donationibus. Tom. 9. c. 284. A.
- Acta publica quæ. Tom. 9. c.8. B. & seq.
- Acta, & instrumenta publica an egeant testibus. T.10. c. 637. B.
- Acta dicuntur, quæ geruntur apud Magistratum, & quæ ab Actuario in scriptis rediguntur. T. 10. c. 794. E.
- Acta publica an sint edenda cuilibet postulanti. T.10. c.873. D.
- Actio, aut ex delicto nascitur, aut ex contractu. T.3. c.388. A.
- Actio non tantum de proprietate, vel quasi, sed & de possessione esse potest. T.3. c.124. C. D.
- Actio non datur ex stipulationibus naturâ turpibus. T.1. c.1180. D. E.
- Actio acquiritur invito. T. 1. c. 1280. B.
- Actio quarum rerum non datur. T. 1. c.860. A.
- Actio præscriptis verbis quorsum inventa. T.1. c.1488. C.
- Actio præscriptis verbis, quæ sit, & unde nascatur. T. 1. c.774. A. & 923. C.
- Actio ex stipulatu strictior, quam ulla actio stricta. T. 1. c.1367. A.
- Actio directa, actio contraria, & actio mixta. T.1. c.222. B. c.223. A. & unde sic dicta. Ibid. c.754. A.
- Actio stricta, certa, & pura. T. 1. c.1279. D.
- Actio possessoria cur ita dicta. T. 1. c.746. A.
- Actio fiduciæ duplex. T. 1. c.391. C.
- Actio de pauperie. T.1. c.377. C.
- Actio personalis acquiritur ignorantibus. T.1. c.1046. D.
- Actio oneris averse. T. 3. c. 191. A. & seq.
- Actio arbitraria. T. 1. c.1279. C.
- Actio subsidiaria. T. 1. c. 50. B.
- Actio inofficiosi testamenti unde originem duxit. T.3. c.39. C.
- Actio ex testamento alia certi, alia incerti. T.1. c. 1213. A.
- Actio de dolo in privatis judiciis. T.1. c.742. A.
- Actio de dolo ob rem minimam non datur. T.1. c.957. E.
- Actio de dolo, & metus causâ est arbitraria. T.1. c.982. E.
- Actio de dolo intra annum datur. T.1. c.982. B.
- Actio de dolo post biennium non datur. T.1. c.982. C.
- Actio quomodo transactione tollitur. T.1. c.956. A.
- Actio de recepto. T.1. c.743. C.
- Actio si certum petatur. T.1. c.759. A.
- Actio mandati. T. 1. c.393. B. C.
- Actio mandati, & actio ex stipulatu, quo differunt. T.1. c.1470. B.
- Actio mandati duobus casibus durat, mandato morte soluto. T. 1. c. 1467. D.
- Actio injuriarum. T.2. c. 616. B.
- Actio præscriptis verbis stricta. T.1. c. 754. C. D.
- Actio subsidiaria de magistratibus conveniendis. T. 2. c. 375. E. & c. 376. A.
- Actio De peculio, De in rem verso, Quod jussu ad omnes contractus pertinent. T.2. c.237. C.
- Actio redhibitoria duplex, ædilitia, & civilis. T.2. c.293. C. D.
- Actio directa opponitur utili, contrariæ, præparatoriæ. T. 1. c.269. B.
- Actio rei uxoriæ bonæ fidei. T. 2. c. 328. A.
- Actio rei uxoriæ, & ex stipulatu multa habent communia. Ibidem, & seq.
- Actio rerum amotarum. T.2. c.336. D.
- Actio tutelæ. T.2. c.351. A.
- Actio ex nuda pollicitatione non nascitur. T.1. c.491. D.
- Actio commodati. T.1. c. 383. E.
- Actio furti duplex. T.1. c.865. A.
- Actio furti quando furi competit. T.3. c.477. B. C.
- Actio internecini in quemnam dari possit. T.3. c.2. A.
- Actio pœnalis an descendat ad heredem. T.3. c.648. D.
- Actio funeraria in quem competit. T.1. c.381. B.
- Actio metus causâ. T.1. c.367. B. C.
- Actio quod metus causâ unde originem cepit. T.1. c.959. D.
- Actio quod metus causâ rei continet persecutionem. T.1. c.963. D.
- Actio quod metus causâ cum interdicto concurrat. T.1. c.968. D.
- Actio metus causâ post annum non datur. T.1. c.967. A.
- Actio iudicati in dominum, aut domino, & heredi in heredem datur. T.1. c.362. A.
- Actio quanti ejus interest. T. 1. c.370. A.
- Actio rerum amotarum. T.1. c.786. D.
- Actio rei uxoriæ. Ibid. C.
- Actio finium regundorum. T. 1. c.754. A. B.
- Actio communi dividundo. Ibid. D.
- Actio repetundarum, & peculatus, morte non finitur. T.2. c.647. D.
- Actio aquæ pluviz arcendæ. T.1. c.834. B.
- Actio de evictione scienti non datur, nescienti datur. T.2. c.1242. B.
- Actio tutelæ quid ab actione negotiorum gestorum differt. T.3. c.495. A. B.
- Actio tutelæ quomodo devolvitur in actionem negotiorum gestorum. T.1. c.363. A.
- Actio negotiorum gestorum. T. 1. c.364. B.
- Actio mutua negotiorum gestorum unde nascitur. T.1. c.740. B.
- Actio confessoria, & actio negatoria. T.1. c.749. C. D.
- Actio constitutoria ex antiphona. T.1. c.383. A.
- Actio nummaria. T.1. c.472. E.
- Actio ordinaria. T.1. c.888. B.
- Actio pigneratitia. T.1. c.764. B.
- Actio pecuniaria. T.3. c.225. C. D.
- Actio redhibitoria. T.2. c.645. C.
- Actio redhibitoria venditionem rescindit in totum. T. 1. c.778. B.
- Actio de restitutione majorum. T.1. c. 1387. D.
- Actio restitutoria duplex. T. 1. c.1389. A.

Actio

Actio rescissoria, & in integrum restitutio quid differunt. T. 3. c. 186. B.
 Actio rescissoria annua contra jus civile datur. T. 1. c. 1387. E.
 Actio de peculio, quamdiu est in potestate servus, est perpetua. T. 1. c. 1457. B.
 Actio semel extincta non restituitur. T. 4. c. 444. C. D.
 Actio tutelæ non datur, nisi finita tutelæ administratione. T. 4. c. 644. E.
 Actio tutelæ quid est. T. 4. c. 311. D.
 Actio nulla jure competit ad alienata in fraudem filiorum, vel parentum revocanda. T. 4. c. 379. C.
 Actio bonæ fidei quid est. T. 4. c. 273. D.
 Actio in factum competit argentario. T. 4. c. 923. A.
 Actio tutelæ competit tutori. Ibid. A.
 Actio infortoria, vel quasi infortoria. T. 4. c. 872. A.
 Actio ex stipulatione pœnali. T. 4. c. 662. D.
 Actio judicati unde oritur. T. 4. c. 837. D.
 Actio stricta. T. 4. c. 889. A.
 Actio tutelæ ob quænam datur. T. 4. c. 878. C.
 Actio tutelæ non dicitur esse ex contractu, sed quasi ex contractu. T. 4. c. 906. D.
 Actio utilis creditæ pecuniæ datur militi sine cessione. T. 4. c. 919. D.
 Actio utilis domino quando, & in quos datur. Ibid. C.
 Actio injuriarum generalis finitur pactione, dissimulatione, & denunciatione. T. 4. c. 368. C.
 Actio ex empto, & actio ex stipulatu in quo differunt. T. 4. c. 705. B. C.
 Actio de dote in quo differat ab actione rerum amotarum. T. 4. c. 1000. C.
 Actio bonæ fidei est petitio hereditatis. T. 4. c. 889. A.
 Actio infortoria. Vide, Infortoria actio.
 Actio injuriarum quomodo aboletur. T. 9. c. 983. C.
 Actio cui competit, is tempore utili habet experiundi potestatem. T. 4. c. 1333. A.
 Actio non semper ex nuda pactione nascitur. T. 4. c. 917. D.
 Actio per liberam personam non acquiritur. T. 4. c. 882. A.
 Actio pigneratitia quomodo debitori debetur. T. 4. c. 928. B.
 Actio præscriptis verbis semper concluditur in id, quod interest dari, seu fieri quod convenit. T. 4. c. 958. D.
 Actio, quæ venditori competit, dicitur ex vendito; & quæ emptori, ex empto. T. 4. c. 967. A.
 Actio restitutoria utilis, & ex æquitate datur. T. 4. c. 903. B.
 Actio stellionatus est criminalis. T. 4. c. 844. B.
 Actio stellionatus neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. Ibid. A.
 Actio stellionatus privatis actionibus non continetur, & quænam istæ

actiones privatæ. Ibid. B.
 Actio an prius reddenda sit in fidejussorem magistratus, qui non gessit, an in nominatorem ejus, qui gessit rem ejus magistratus, quam in collegam, qui eam rem non gessit. T. 4. c. 37. D.
 Actio judicati quando exercetur. T. 4. c. 1024. E.
 Actio cum furioso nulla. Ibid. E.
 Actio doli inest actionibus bonæ fidei. T. 4. c. 273. D.
 Actio civilis rerum amotarum criminali nihil præjudicat. T. 4. c. 1000. B.
 Actio danda est ex damno, & injuria cujusque. T. 4. c. 874. C.
 Actio dilatoria opponi debet ante litem contestatam peremptoria verò ante, & post. Tom. 4. c. 904. E.
 Actio est telum, exceptio clypeus, replicatio aliud telum, & adminiculum actionis. T. 4. c. 1354. A.
 Actio ex nudo pacto non nascitur. T. 4. c. 992. C.
 Actio ex stipulatu de dupla domino non datur re evicta. T. 4. c. 917. B.
 Actio ex vendito empto venditori competit, actio verò ex empto vendito emptori competit. T. 4. c. 957. A.
 Actio furti est actio famosa. T. 4. c. 844. E.
 Actio hypothecaria nascitur ex pacto ipso jure. T. 4. c. 1294. E.
 Actio depositi meritò excipitur. T. 4. c. 213. C.
 Actio infertur propriè in personam rei persequendæ gratiâ. T. 4. c. 1447. A.
 Omnis actio utilis est in factum. T. 4. c. 721. D.
 Ad exhibendum actio. Vide, Actio ad exhibendum.
 Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum nulla competit actio jure. T. 4. c. 379. C. Ratio quæ. Ibid. C.
 Actio Faviana, & Calvisiana in quo differant. T. 5. c. 1171. A.
 Actio in rem, actio in personam, actio mixta. T. 5. c. 1179. D.
 Actio subsidiaria, quæ datur adversus magistratus municipales ob causam datorum tutorum, ad quos tutores pertinet. T. 5. c. 1189. C. D.
 Actio arbitraria de eo, quod certo loco, ex mutuo venit. T. 5. c. 403. B. & 404. E.
 Actio arbitraria de eo, quod certo loco, an veniat ex promutuo. T. 5. c. 404. E.
 Actio ad exhibendum ei, qui noxali actione servi nomine cum domino acturus est, datur. T. 5. c. 376. C.
 Actio ex testamento annumeratur judiciis stricti juris. T. 5. c. 403. C.
 Actio quod metus causâ quamdiu duret. T. 5. c. 143. E.
 Actio de dolo extremum subsidium est. T. 5. c. 151. C.
 Actio ex empto quando competit. T. 5. c. 871. B.
 Actio rescissoria annua est. T. 5. c. 689. C.
 Actio ad exhibendum effectu qui-

dem in personam est, formulæ autem in rem concipitur. T. 5. c. 382. D.
 Actio ad exhibendum pertinet tantum ad res mobiles. T. 5. c. 374. A.
 Actio mandati nascitur ex contractu, negotiorum gestorum ex quasi contractu. T. 5. c. 131. A.
 Actio æstimatoria de libero homine locum non habet. T. 5. c. 30. D.
 Actio aquæ pluviz arcendæ soli domino, & in domigum competit. T. 5. c. 674. B.
 Actio aquæ pluviz servitutes etiam comprehendit. T. 5. c. 670. D.
 Actio aquæ pluviz arcendæ quid in fundo communi, quid in proprio juris statuat. T. 5. c. 676. C.
 Actio aquæ pluviz arcendæ, & damni infecti, an, & quibus conveniat, & in quibus differat. T. 5. c. 669. D.
 Actio ab alio frustra mandatur ei, qui suo nomine actionem habet. T. 5. c. 112. D.
 Actio ad exhibendum ei, qui furti acturus est, datur vindicandæ causâ. T. 5. c. 376. C.
 Actio aquæ pluviz arcendæ de qua aqua intelligatur. T. 5. c. 661. C.
 Actio ad exhibendum scripta quidem in rem est, effectu autem ipso in personam. T. 5. c. 382. D.
 Actio de distrahendis rationibus mixta est. T. 5. c. 583. A.
 Actio confessoria. T. 5. c. 872. E.
 Actio de dolo quando finitur. T. 5. c. 770. D.
 Actio in factum quando finitur. Ibid. D.
 Actio pro socio quid distet ab actione communi dividundo. T. 5. c. 491. B.
 Actio aquæ pluviz quid sit, & quid in eam veniat. T. 5. c. 660. E.
 Actio ad exhibendum cui competat. T. 5. c. 374. A.
 Actio ad exhibendum arbitraria est, totaque ex arbitrio judicis pendet. T. 5. c. 380. E.
 Actio ad exhibendum qua ratione detur vindicatur. T. 5. c. 374. B.
 Actio ad exhibendum datur ei, qui in libertatem aliquem vindicaturus est. T. 5. c. 376. C.
 Actio aquæ pluviz arcendæ unde descendat. T. 5. c. 660. D.
 Actio ad exhibendum propter vindicationem comparata est. T. 5. c. 373. D. E.
 Actio arborum furtim cæsarum quid contineat. T. 5. c. 591. B.
 Actio arborum furtim cæsarum mixta est. Ibid. C.
 Actio albi corrupti popularis est. T. 5. c. 14. C.
 Actio ad exhibendum an in rem, an verò in personam propriè concipiatur, & competat. T. 5. c. 382. B. & seq.
 Actio aquæ pluviz arcendæ est de damno futuro, non de præterito. T. 5. c. 659. E.
 Actio arbitraria in actionibus stricti iudicii locum habet. T. 5. c. 403. E.
 Actio ex compromisso ad finiendas lites pertinet. T. 5. c. 21. D. E.

- Actio communi dividundo an ex re solum nascatur . T. 5. c. 908. D.
 Actio de dolo quando hodie finiatur . T. 5. c. 770. D.
 Actio constituti non competit, nisi de pecunia debita, de indebita nunquam. T. 5. c. 412. C.
 Actio constitutoria retrorsum se refert. T. 5. c. 413. D.
 Actio cui mandatur, ei defensio quoque mandari videtur. T. 5. c. 119. B.
 Actio communi dividundo, & finium regundorum duplex est. T. 5. c. 164. C.
 Actio de liberali causa decepto in deceptorem datur. T. 5. c. 684. D.
 Actio de in rem verso an sit perpetua. T. 5. c. 982. D.
 Actio de dote ratione naturali nititur. T. 5. c. 162. C.
 Actio cui competit, ei multo magis exceptio. T. 5. c. 258. C.
 Actio depositi adversus inficiantem famosa est, & turpis. T. 5. c. 452. E.
 Actio de dolo quodam casu non est arbitraria, sed stricto jure intenditur. T. 5. c. 149. C. D.
 Actio de recepto an actionem furti tollat. T. 5. c. 198. A.
 Actio de eo, quod certo loco, utilis arbitraria vocatur. T. 5. c. 402. D.
 Actio de peculio quo tempore finiatur, & quando perpetua sit. T. 5. c. 444. A. B.
 Actio de in rem verso quæ sit. T. 5. c. 444. E.
 Actio de reddendis rationibus ubi instituenda sit. T. 5. c. 38. C.
 Actio de dolo quid persequatur. T. 5. c. 770. D.
 Actio de dolo ex parte rei pœnalis est, & anno finiatur. T. 5. c. 771. B.
 Actio de peculio inanis est, si nihil sit in peculio tempore fidejussionis, & postea perierit. T. 5. c. 413. E.
 Actio de in rem verso quando, & adversus quem competat. T. 5. c. 445. A.
 Actio de eo, quod vi, aut clam, quando perpetua sit. T. 5. c. 807. D.
 Actio de dolo, quæ in heredem datur ex dolo defuncti, non temporalis, sed perpetua est. T. 5. c. 153. E.
 Actio depositi sequestraria quæ sit. T. 5. c. 25. C.
 Actio de in rem verso, cessante actione institoria, semper competit. T. 5. c. 433. C. D.
 Actio depositi cui, & qua de re competat. T. 5. c. 451. C. D.
 Actio de dote in æquum, & bonum concepta esse dicitur. T. 5. c. 163. A. B.
 Actio de dote patris, & filie an sit communis, soluto matrimonio. T. 8. c. 99. C.
 Actio rerum amotarum post divortium an detur in solidum. T. 9. c. 546. E. Et cur. Ibid. E.
 Actio de eo, quod certo loco, arbitraria appellatur, non ut nomen actionis id sit, sed demonstratio qualitatis actionis. T. 5. c. 403. A.
 Actio descendens ex crimine sepulcri violati separatur ab actione pecuniaria sepulcri violati per actionem in factum, quæ non est famosa. T. 5. c. 386. E. & 387. A.
 Actio de dolo quo tempore finiatur. T. 5. c. 146. A. & c. 829. D.
 Actio de moribus, qua conjuges mores invicem accusabant, a Justiniano sublata est. T. 5. c. 573. C.
 Actio de calumniatoribus cui competat. T. 5. c. 137. E.
 Actio de dolo malo arbitraria est, nec bonæ fidei, neque omnino stricti juris. T. 5. c. 148. C.
 Actio de eo, quod certo loco, utilis actio ex stipulatione, vel ex mutuo, vel ex testamento, & ex genere arbitrariarum. T. 5. c. 403. B.
 Actio de eo, quod certo loco, ex constituto venire potest. Ibidem B.
 Actio de in rem verso quid ab actione de peculio distet. T. 5. c. 982. D.
 Actio de peculio ex maleficio non venit. T. 1. c. 1473. C.
 Actio de peculio quando extinguitur. T. 1. c. 768. A.
 Actio incerta quæ sit. T. 1. c. 1214. B. C.
 Actio ex empto de modo ob mendacium crescit in duplum. Tom. 1. c. 393. E. & c. 394. A.
 Actio de vendito, eo nomine non competit. T. 1. c. 983. B.
 Actio servi corrupti. T. 1. c. 375. A.
 Actio æstimatoria. T. 1. c. 773. D.
 Actio temporalis in debitorem veterem restituitur. T. 1. c. 1010. C.
 Actio mutui, conditio vocatur. T. 1. c. 1261. E.
 Actio jurisjurandi, & actio rei judicata. T. 1. c. 382. D.
 Actio talionis. T. 1. c. 382. D.
 Actio injuriarum quo jure introducitur. T. 1. c. 472. D. E. & c. 473. A.
 Actio injuriarum civilis per procuratorem intendi potest. T. 1. c. 474. C.
 Actio damni dati. T. 1. c. 752. B. & D.
 Actio depositi. T. 1. c. 388. E. c. 389. A.
 Actio depositi in duplum. Ibidem c. 389. D.
 Actio de in rem verso. T. 1. c. 768. B.
 Actio quod jussu, sive de jussu. Ibid. C.
 Actio momenti. T. 1. c. 548. C.
 Actio dotis ex quibus causis nascitur. T. 1. c. 313. B.
 Actio dotis adventitiæ. Ibidem c. 314. A.
 Actio adversum iniquam peræquationem intra annum datur. T. 2. c. 855. B.
 Actio hypothecaria, & pignoratitia. T. 9. c. 1196. C. & seq.
 Actio hypothecaria avocatur possessionem. T. 1. c. 1521. E.
 Actio hypothecaria quarum rerum nomine dari non potest. T. 1. c. 775. C. D.
 Actio hypothecaria solvitur variis modis. T. 1. c. 777. E. & c. 778. A.
 Actio hypothecaria semel omnia resumitur nequit. T. 1. c. 665. C.
 Actio noxalis de quadrupede pauperem faciente. T. 1. c. 376. E. Hac actione pecudes continentur. Ibid. c. 377. A.
 Actio noxalis ex delicto publico non est. T. 1. c. 1449. E.
 Actio noxalis extinguitur morte. T. 1. c. 752. C.
 Actio vi bonorum raptorum in quadruplum. T. 1. c. 538. E.
 Actio prætoriana actio directa. T. 1. c. 233. D. & c. 234. B.
 Actio legis Corneliæ. T. 1. c. 245. A.
 Actio Fabiana, & actio Calvisiana. T. 2. c. 382. D. & c. 383. A.
 Actio Pauliana, Fabiana, & Calvisiana. T. 1. c. 252. C.
 Actio Pauliana quid ab hypothecaria distet. T. 2. c. 642. C.
 Actio Publiciana locum non habet in his, quæ usucapi possunt. T. 1. c. 1140. D.
 Actio Serviana. T. 1. c. 252. E.
 Cur actio nulla prodita sit de filio corrupto. T. 3. c. 492. B.
 Actio noxalis non tantum de pauperie, sed etiam de pastu pecoris. T. 1. c. 376. E.
 Actio ἐξουχία cur sic dicta. Tom. 1. c. 480. A.
 Actio arborum furtim cæsarum. T. 1. c. 502. B. C.
 Actio interrogatoria quæ sit. T. 1. c. 755. D. E.
 Actio de peculio datur intra annum, etiam si nullum existet peculium. T. 1. c. 1457. C.
 Actio Publiciana quando locum habet. T. 1. c. 1140. D.
 Actio confessoria. T. 1. c. 382. D.
 Actio constitutoria. T. 1. c. 383. A.
 Actio de dote est privilegiata. T. 1. c. 1454. C. D.
 Actio restitutoria duplex. Tom. 1. c. 1387. E.
 Actio pro socio generalis est. T. 1. c. 677. E.
 Actio de rationibus distrahendis. T. 1. c. 407. E.
 Actio utilis negotiorum gestorum est ex curationis obligatione. T. 1. c. 794. B.
 Actio pro tutela, & actio in factum differunt. T. 1. c. 795. A. B.
 Actio de peculio quando sit perpetua, vel annua. T. 1. c. 1461. A.
 Actio de moribus sublata. Tom. 2. c. 332. E. & T. 4. c. 280. A. B.
 Actio mandati duobus casibus, finito mandato morte, vel capitis minutione mandatoris, re non dum sequuta, competit. T. 2. c. 263. A.
 Actio damni infecti. T. 1. c. 833. B.
 Actio si certum petatur de rebus creditis. T. 2. c. 194. B. C.
 Actio Publiciana quid, & a quo sit dicta. T. 1. c. 747. B.
 Actio vectigalis, sive de fundo vectigali. Ibidem C.
 Actio commodati duplex. Tom. 1. c. 753. D.
 Actio metus causâ est arbitraria. T. 1. c. 954. A.
 Actio, sive accusatio de moribus sublata. T. 1. c. 314. C.

- Actio exercitoria unde nomen sumpta** . T. 1. c. 764. D.
Actio tributoria . T. 1. c. 765. B.
Actio pro socio ex utroque latere directa . T. 1. c. 770. C. D.
Actio negotiorum gestorum est in personam . T. 2. c. 112. D.
Actio quod metus causa in rem scripta . Ibidem D.
Actio ad exhibendum, sive exhibitoria . T. 2. c. 183. E. & c. 184. A.
Actio fidei duplicis . T. 1. c. 391. C.
Actio prejudicialis . T. 1. c. 841. A.
Actio in factum cur sic dicatur . T. 7. c. 106. A.
Actio ingrati adversus libertum donatarium . T. 2. c. 1117. B.
Actio de moribus sublata . Tom. 2. c. 332. E.
Actio ad exhibendum . T. 1. c. 755. A.
Actio obligationis exsequutio . T. 2. c. 210. C.
Actio ingrati adversus libertos . T. 2. c. 383. D.
Actio de libellis famosis est capitalis ex leg. xii. tab. ex constitutionibus non item . T. 1. c. 243. B.
Actio iudicati in quem competat . T. 1. c. 362. A.
Actio tutelae in negotiorum gestorum actionem devolvitur . T. 1. c. 363. A.
Actio si certum petatur de suffragiis . T. 2. c. 198. E.
Actio familiarum eriscundae . T. 2. c. 177. A.
Actio communi dividendo . Ibidem A. & c. 178. C.
Actio de finibus, gall. *Plait de bonnes* . T. 2. c. 180. B.
Actio inanis quomodo constituitur . T. 1. c. 977. E.
Actio restitutiva est rescissoria, & utilis . T. 1. c. 956. E.
Actio arbitraria qualis sit . T. 1. c. 967. C.
Actio nulla est cum servo, aut filio familias . T. 3. c. 226. A.
Actio criminalis non semper praefertur civili . T. 3. c. 586. A.
Actio pro auctione . T. 3. c. 693. E.
Actio quandonam denegatur . T. 1. c. 277. B.
Actio aquae pluviae arcendae . T. 3. c. 702. E.
Actio de pecunia constituta qualis sit, & quandonam de ea agi possit . T. 1. c. 253. E. & c. 254. A.
Actio simpliciter an pro conditione usurpari possit . T. 3. c. 706. B.
Actio ex contractu an semper contra heredem non competat . Tom. 1. c. 277. B.
Actio poenalis an poenae nomine dari, vel concipi dicatur, quantum interest . T. 3. c. 699. E. & c. 700. A.
Actio petitoria . T. 1. c. 283. E.
Actio de dote quomodo concipiatur in bonum, & aequum . T. 3. c. 644. B.
Actio de dote cuiusdam danda esse videatur . Ibidem C.
Actio furti an detur in eum, qui nullam opem ad furtum faciendum adhibet, sed tantum consilium dat, atque hortatur . T. 1. c. 233. B.
Actio furti an ei competat, cuius interest rem salvam esse, licet dominus non sit . T. 1. c. 234. C.
Actio furti an ad poenae tantum persecutionem pertineat . T. 1. c. 236. D.
Actio furti concepti quanam dicitur . T. 1. c. 231. A.
Actio ingrati adversus libertos ex lege *Aelia Sentia* . T. 3. c. 608. B.
Actio ingrati iure ordinario nullam competit . Ibidem C.
Actio *Aedilicia* utrum competat, & quis ibi habeat canem, verrem, aprum, & leonem, qua vulgo iter fit . T. 1. c. 271. E.
Actio exercitoria, & institoria utrum dentur in solidum . T. 1. c. 266. A.
Actio exercitoria cur sic dicatur . Ibidem A.
Actio institoria cur sic appelletur . Ibidem B.
Actio tributoria, vel institoria, vel exercitoria cui competit, an de peculio, & de in rem verso agere possit . T. 1. c. 268. A.
Actio negotiorum gestorum, an ultra citroque nascatur, id est, directa, vel contraria . T. 1. c. 221. E.
Actio praescriptis verbis quo casu competat ex locatione, & conductione . T. 1. c. 114. D. E.
Actio in rem, vel ad exhibendum an detur de peculio, vel in personam tantum . T. 3. c. 637. A. B.
Actio in rem, & actio ex stipulatu in quibusnam differant . T. 3. c. 625. C.
Actio calumniae quomodo abiit in desuetudinem . T. 1. c. 285. D.
Actio de peculio, & de in rem verso an una, eademque sit . T. 1. c. 267. C.
Actio furti saepe pro conditione furtiva . T. 3. c. 621. E.
Actio personalis redditur in invitum . T. 3. c. 637. A.
Actio rei uxoriae sublata . T. 1. c. 259. E.
Ex quibus causis furti actio competit in re clam facta, ex iisdem causis competit actio vi bonorum raptorum . T. 1. c. 238. C.
Actio vi bonorum raptorum mixta . T. 1. c. 256. D.
Actio familiae eriscundae quanam esse dicatur . T. 1. c. 257. A.
Actio finium regundorum qualis esse debeat . Ibidem B.
Actio communi dividendo quae, & qualis sit . Ibidem A.
Actio legis Aquiliae poenalis . T. 1. c. 238. E.
Actio legis Aquiliae directa, vel utilis quandonam dari debeat . T. 1. c. 241. E. & seq.
Actio in factum ex lege Aquilia . Ibidem A. B.
Actio vi bonorum raptorum an sit intra annum quadrupli, post annum simpli, & utilis . T. 1. c. 237. A. B.
Actio restitutiva adversus falsum tutorem . T. 3. c. 647. C. D.
Actio de ejectis, & effusis ex bono & aequo . T. 3. c. 645. A.
Actio sepulchri violati in bonum, & aequum concepta . T. 3. Ibidem A.
Actio injuriarum an dissimulatione aboleatur . T. 1. c. 245. A.
Actio injuriarum ob quam rem competat . T. 1. c. 243. C. & seq.
Actio injuriarum ex aequo, & bono concepta . T. 5. c. 162. E.
Actio noxalis in quemnam dari dicitur . T. 3. c. 634. C.
Actio noxalis est leg. 12. tab. prodigiosa . T. 1. c. 271. B. C.
Actio noxalis utrum omnis capere sequatur . T. 1. c. 270. C.
Actio directa noxalis an, & quomodo esse incipiat . Ibidem C.
Actio directa noxalis quandonam locum habuerit in filiis familias . Ibidem E.
Actio ordinaria cum servo nullam est . T. 3. c. 634. E.
Actio sepulchri violati an sit noxalis . Ibidem E.
Actio condictionis cui datur . T. 1. c. 192. B.
Actio subsidiaria in quam personas dari possit . T. 1. c. 51. A.
Actio internecini quanam olim fuerit, & ea resuscitata . T. 3. c. 2. A. B.
Actio damni injuriae per quam legem constituatur . T. 1. c. 238. E.
Actio suspecti, sicut & crimen, unde descendat, & an sit publica . T. 1. c. 55. C. & seq.
Actio in factum, cum quis tenetur ex maleficio heredi, an in heredem dari possit . T. 1. c. 248. B. C.
Actio depositi, vel commodati qualis sit . T. 1. c. 192. E. & 193. B.
Actio dupli, vel tripli an constituitur adversus inficientes . T. 1. c. 285. C.
Actio de tigno injuncto quanam, & qualis sit . T. 1. c. 68. C. D.
Actio legitima de tigno injuncto . T. 3. c. 675. B.
Actio servi corrupti cuius, & quando possit competere . T. 1. c. 232. B. C.
Actio servi corrupti in quemnam possit competere . T. 1. c. 257. D.
Actio Publiciana qualis, & a quo sit appellata . T. 1. c. 251. D.
Actio Serviana, & actio quasi Serviana, & hypothecaria actio unde nam substantiam capiant . T. 1. c. 252. E.
Actio Tributaria quanam, & a quo introducta . T. 1. c. 266. C.
Actio de peculio quare introducta . Ibidem E.
Actio ex empto non deficit, deficiente actione ex stipulatu ob evictionem . T. 4. c. 704. D.
Actio Pauliana. Vide, Actio utilis .
Actio iudicati est exsequutio iudicati . T. 4. c. 925. A.
Actio injuriarum specialis est querela . T. 4. c. 367. B.
Actio utilis minori . T. 4. c. 905. B.
Actio non datur ei, cuius nihil interest . T. 4. c. 874. C.
Actio Stellionatus neque publicis iudiciis, neque privatis actionibus continetur . T. 4. c. 844. A.
 B 2 Omnis

- Omnis actio restitutiva est utilis . T. 4. c. 721. D.
 Actio rei uxoriae est bonae fidei. T. 4. c. 281. B. quod naturale est, iure civili non perimitur . Ibidem c. 502. B.
 Actio iudicati quando exercetur. T. 4. c. 1024. E.
 Actio rerum amotarum. T. 4. c. 295. D.
 Actio de dote. Ibidem D.
 Actio mandati. Vide, Actio negotiorum gestorum .
 Omnis actio utilis est in factum . T. 4. c. 721. D.
 Actio Publiciana quid est . T. 4. c. 1261. C.
 Quis ejus auctor. Ibidem C.
 Actio injuriarum non transmittitur in heredem, nisi post litem preparatam, & contestatam. T. 4. c. 367. B.
 Actio inepta frustra instituitur, & saepe efficit, ut bona causa amittatur. T. 4. c. 1250. C.
 Actio tutori, solidum solventi ex culpa administratae tutelae adversus contutorem, an utilis sit pro parte pecuniae soluta. T. 4. c. 846. C.
 Ratio differentiae quae . Ibidem D.
 Actio non datur ex pacto nudo. T. 4. c. 683. E.
 Actio dotis. Vide, Dotis actio .
 Actio petitoria. T. 4. c. 1447. A. & seq.
 Actio in rem. Ibidem B.
 Actio in personam. Ibidem A.
 Actio quid est. Ibidem B.
 Omnis actio rescissoria, vel restitutiva est utilis. T. 4. c. 702. D.
 Omnis actio restitutiva est utilis. T. 4. c. 342. A. & 721. D.
 Omnis actio utilis est in factum, & contra, diciturque actio Pauliana. T. 4. c. 651. A.
 Omnis actio utilis est decretalis, & ex aequitate competit, directa ipso jure. T. 4. c. 721. B.
 Actio injuriarum non transmittitur in heredem, nisi post litem contestatam. T. 4. c. 367. B.
 Actio est in personam, petitio est in rem, persecutio est extraordinaria. T. 4. c. 740. B.
 Actio in personam non finitur longo tempore. T. 4. c. 578. D.
 Actio in rem quid est. T. 4. c. 655. A.
 Actio iudicati in inficiantem crescit in duplum, in contententem datur in simplum tantum. T. 4. c. 187. B.
 Actio major minorem tollit . T. 4. c. 335. D.
 Actio mandati datur fidejussori, qui solvit, adversus principalem debitorem. T. 4. c. 205. A.
 Actio mixta est, quae rem, & poenam persequitur. T. 4. c. 299. E.
 Actio negotiorum gestorum datur etiam non finita omni administratione . T. 4. c. 644. E.
 Actio praescriptis verbis cur introducta. T. 4. c. 174. B. hujus definitio notanda est . Ibidem D. haec similis est actioni civili . Ibidem E.
 Actio praescriptis verbis quo fine datur . T. 5. c. 43. A. Actio praescriptis verbis Cujacio est duplex. Ibidem B.
 Actio Publiciana quid est . T. 4. c. 271. D.
 Actio Publiciana dicitur a Publicio praetore, qui eam primus introduxit. T. 4. c. 134. B.
 Actio cui datur, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.
 Actio institoria. Vide, Institoria actio.
 Actio furti jure dominii quando domino competit . T. 4. c. 341. A. B.
 Actio cui datur, ei & exceptio datur . T. 4. c. 921. C. & c. 1145. C.
 Actio rerum amotarum ibi cessat, ubi cessat matrimonium. T. 4. c. 301. E.
 Actio arbitraria imitatur litem actionem. T. 4. c. 575. D.
 Actio utilis magistratui, qui solidum solvit, cum duo essent magistratus, datur adversus collegam, pro quo solvit. T. 4. c. 39. C.
 Actio utilis quare non datur nominatori solidum solventi adversus suum collegam. T. 4. c. 846. A.
 Actio utilis in factum praetoria est omnium actionum extremum subsidium. T. 5. c. 1012. D. E.
 Actio nulla dabatur in pupillum ante constitutionem D. Pii. Hodie ex constitutione D. Pii in pupillum datur actio utilis. T. 4. c. 723. D.
 Actio utilis est in factum, & retro omnis actio in factum est actio utilis. T. 4. c. 874. A.
 Actio utilis est extraordinaria. T. 4. c. 933. D. quae differentia hic notanda est . Ibidem D.
 Actio restitutiva est utilis, rescissa transactione. T. 4. c. 1322. D.
 Actio quae instituitur a patrono adversus libertum, qui cum sine venia Praetoris in jus vocavit . T. 4. c. 835. D.
 Actio quomodo in nominatorem magistratus datur, si is non fuerit idoneus, & quando talis conveniendus. T. 4. c. 850. C.
 Actio ad exhibendum cui datur . T. 4. c. 334. C.
 Res praesens saltem vindicatur. Ibidem C.
 Actio bonae fidei quid est. T. 4. c. 273. D.
 Actio cessans facile restituitur, actio vero extincta nunquam, nisi ex nova causa; tunc ea dicitur nasci, & non restitui. T. 4. c. 302. B.
 Actio dotis hodie quando nascitur . T. 4. c. 477. D.
 Actio est intentio ejus, qui ad iudicium provocat. T. 4. c. 106. C.
 Actio ex nudo pacto non nascitur . T. 4. c. 63. B.
 Actio ex vendito rationem vindictae non recipit. T. 4. c. 705. D.
 Actio Fabiana cui datur, & cui Calvisiana. T. 4. c. 378. C. Fabiana datur in eos, qui iuste possident. Ibidem E.
 Actio furti datur ei, cujus interest; & in id, quod interest . T. 4. c. 177. A.
 Actio furti datur non tantum domino, sed etiam non domino. T. 4. c. 332. E. quae differentia inter dominum, & non dominum. Ibidem c. 333. A. B.
 Actio hypothecaria quae . T. 4. c. 568. B.
 Actio injuriarum generalis finitur pactone, dissimulatione, & denunciatione. T. 4. c. 368. C.
 Cum actio civilis ex praescriptis verbis suppetat, ad interdictum de precario non est necesse ire. T. 4. c. 501. B.
 Actio evictionis re evicta contra venditorem domino non datur, invito procuratore. T. 4. c. 917. B.
 Actio Publiciana. Vide, Publiciana .
 Actio funeraria est praetoria, & privilegiata, & quando datur . T. 4. c. 925. C. D.
 Actio stellionatus. Vide, Stellionatus .
 Actio non datur exemplo exceptionis. T. 4. c. 548. E.
 Actio non nascitur ex naturali obligatione, qua pupillus tenetur. T. 4. c. 501. A.
 Actio non datur ex pactis, ex contractibus vero datur . T. 4. c. 728. A.
 Actio Publiciana adversus extraneum praecipue est prodita. Adversus dominum inefficax . Exceptio dominii obstat actioni Publicianae. T. 4. c. 134. B. Octo casus sunt, quibus actio Publiciana utiliter datur adversus dominum rem suam possidentem. Ibidem C.
 Actio Publiciana fingit, eum usufruisse, qui non usufruxit; & rescissoria ex tit. ex quibus causis major fingit, eum non usufruisse, qui usufruxit. T. 4. c. 266. B.
 Actio rerum amotarum quae est . T. 4. c. 294. E.
 Actio rerum amotarum est condicio. Ibidem c. 295. A.
 Actio rerum amotarum constante matrimonio non est inter virum, & uxorem. T. 4. c. 302. C.
 Actio restitutiva, quae extincta veluti restituitur, est utilis . T. 4. c. 721. D.
 Actio de peculio quando perpetua, & quando annua sit. T. 5. c. 982. C. D.
 Actio de evictione unde nascatur. T. 5. c. 745. B.
 Actio exercitoria quid sit, & cui competat. T. 5. c. 427. D. E.
 Actio ex empto quanto minoris cui, & qua de re competat. T. 5. c. 516. A.
 Actio ex delicto saepe non poenam, sed rem persequitur. T. 5. c. 572. D.
 Actio, & obligatio antiquior plena est, junior pro nulla, aut supervacua habetur. T. 5. c. 111. E.
 Actio ex testamento pro reliquis stricti juris iudiciis favore ultimarum voluntatum privilegiata est, & utitur commoditatibus iisdem, quas actiones bonae fidei sibi annexas habent. T. 5. c. 403. C. D.
 Actio edictalis, & decretalis quomodo

modo differant . T. 4. c. 663. B.
 Actio ex sponſu quæ , & unde ſic dicta . T. 5. c. 30. C.
 Actio ex conſtituto obtinet non ſolum , ſi pater , vel dominus conſtituit , ſe ſoluturum , quod eſt in peculio , ſed etiam ſi alius pro eo vel conſtituerit , vel fidejuſſerit nominatim in id , quod nunc eſt in peculio . T. 5. c. 413. E. , & 414. A.
 Actio in factum an competat adverſus eum , qui aliquem prohibet mortuum , oſſave mortui inferre in ſuum locum , in ſepulcrum , vel oſſuarium ſuum . T. 5. c. 383. C.
 Actio hereditaria , aut poſſeſſoriæ actiones quibus denegentur . T. 5. c. 631. A.
 Actio Favianæ quando locum habeat , & quid præſtet . T. 5. c. 625. C. D.
 Actio furti longè gravior eſt perſequutio , quàm actio arborum furtim caſarum . T. 5. c. 591. D.
 Actio familiæ erciſcundæ , & mandati , cum ob ſumptus in funus factos intentantur , privilegiariæ ſunt . T. 5. c. 385. D.
 Actio funeraria datur filio famil. defuncto , ſi extraneus funus ei fecerit , ad repetendas expenſas adverſus patrem ejus . T. 5. c. 384. E.
 Actio funeraria privilegiaria eſt . T. 5. c. 385. D.
 Actio furti , vel injuriarum , ut jurejurando , ita pacto convento tollitur . T. 5. c. 56. A.
 Actio funeraria datur adverſus heredem , vel ſimilem ſucceſſorem , aut etiam bonorum poſſeſſorem , & ſucceſſores prætorios . T. 5. c. 384. C.
 Actio funeraria , ſicut & quælibet actio , quæ ob ſumptus funeris competit , privilegiaria eſt . T. 5. c. 385. D.
 Actio funeraria datur adverſus maritum , qui morte mulieris dotem lucratur . T. 5. c. 385. A.
 Actio funeraria , ſicut actio negotiorum geſtorum , bonæ fidei eſt . T. 5. c. 384. A.
 Actio funeraria , ſeu funeralis , cui , & in quem competat . T. 5. c. 383. C. & ſeq.
 Actio in factum adverſus quem datur . Ibidem C.
 Actio funeraria privilegiata eſt in tantum , ut ei , qui defunctum funeravit ſuis ſumptibus , priuſquam creditoribus hereditariis , legatariis , imò & priuſquam munuſſis teſtamento libertates præſtentur , ſatiſſeri oporteat . T. 5. c. 385. C. D.
 Actio funeraria ad exemplum actionis negotiorum geſtorum edicto comparata eſt . T. 5. c. 384. A.
 Actio furti , & noxalis , an deciſione , vel pactione tollatur . T. 5. c. 233. A.
 Actio funeraria nihil aliud eſt , quàm utilis negotiorum geſtorum actio . T. 5. c. 384. B.
 Actio furti ſæpe concurrat cum omnibus judiciis bonæ fidei , nedum cum ſtrictis . T. 5. c. 458. E.
 Actio de dolo , & quod metus cauſa quomodo differant . T. 5. c. 145. C.

Actio in cauſis forenſibus telum eſt , exceptio clypeus . T. 5. c. 47. B.
 Actio in factum præſcriptis verbis æſtimatoria quæ , & qualis . T. 5. c. 450. B.
 Actio injuriarum quid perſequatur . T. 5. c. 755. A.
 Actio hypothecaria cui , & in quos datur . T. 5. c. 944. D.
 Actio injuriarum ante litis conteſtationem in bonis noſtris non eſt . T. 5. c. 615. A.
 Actio in factum extraordinaria an ſit ſubſidio rei vindicationi . T. 5. c. 387. C.
 Actio in factum prætoriam eſt ſubſidiaria . T. 5. c. 1012. D.
 Actio injuriarum an magis vindictæ , quàm pœnæ , aut rei perſecutionem habeat . T. 5. c. 575. D.
 Actio inſtitoria an in impuberem datur . T. 5. c. 433. D.
 Actio hypothecaria quæ ſit , & quæ dicatur propriè . T. 5. c. 55. A. B.
 Actio injuriarum an ſit noxalis . T. 5. c. 32. E.
 Actio inſtitoria unde nomen ſumpſerit . T. 5. c. 427. D.
 Actio in partes , quæ in mercibus ſunt , dividi an poſſit . T. 5. c. 431. D.
 Actio juſta quænam ſit , & ita appelletur . T. 5. c. 802. E.
 Actio in factum de damno infecto an in rem publicam , & municipium datur ex culpa , & delicto magiſtratus , & quando . T. 5. c. 10. C.
 Actio in factum quoties ex delicto , id eſt , ex contemptu prætoris majeſtatis venit . T. 5. c. 552. B.
 Actio in factum de damno infecto an perpetuò datur in magiſtratum municipale . T. 5. c. 10. B.
 Actio in factum de damno infecto an heredi ejus , qui poſtulavit , & in heredem magiſtratus etiam datur . Ibidem B.
 Actio in factum ex jure jurando an pœnalis ſit . T. 5. c. 226. B.
 Actio in factum ex turpi cauſa adverſus parentes , & patronos an datur . T. 5. c. 145. D.
 Actio inſtitoria cui , & in quem , & qua de cauſa datur . Tom. 5. c. 430. B.
 Actio in factum ex ſecundo edicto de ſepultura in alieno loco puro facta cui , ad quid , & adverſus quem competat . T. 5. c. 386. D.
 Actio in factum quid contineat . Ibidem D.
 Actio in factum funeraria utrùm potiùs factum , quàm perſonam arguat . Ibidem E.
 Actio in factum funeraria utrùm honeſta ſit , an verò turpis , aut famoſa . Ibidem E.
 Actio legis aquiliæ an domino tantum competat . T. 5. c. 151. C.
 Actio legis aquiliæ an in petitionem hereditatis venire poſſit . T. 5. c. 270. B.
 Actio legatorum quamvis ab herede , non a defuncto cœperit , hereditariarum actionum loco an ſit . T. 5.

c. 163. E. & 164. A.
 Actio legis aquiliæ , & ſervi corrupti qui differant . T. 5. c. 255. B.
 Actio an mutetur poſt litem conteſtata ex decreto prætoris , aut judicis . T. 5. c. 44. A.
 Actio mandati an in heredes , & quando datur . T. 5. c. 985. B.
 Actio mandati quandonam finitur . Ibidem B.
 Actio mandati quid ſit . T. 5. c. 457. E.
 Actio negotiorum geſtorum defuncti cui , & quando competat . T. 5. c. 383. D.
 Actio noxalis cur in heredem non datur . T. 5. c. 234. A.
 Actio noxalis an caput ſequatur . T. 5. c. 94. E.
 Actio noxalis an datur ex delicto ſervi . T. 5. c. 371. E.
 Actio de peculio an ſit ex contractu . Ibidem E.
 Actio an nobis per liberam perſonam acquiri non poſſit . T. 5. c. 406. D.
 Actio nobis per liberum hominem conſervari poteſt . T. 5. c. 968. E.
 Actio negotiorum geſtorum , mandato interveniente , quonam caſu naſcitur . T. 5. c. 131. A.
 Actio noxalis quando perimatur . T. 5. c. 234. A.
 Actio negotiorum directa , & civilis , ut competat , quæ requirantur . T. 5. c. 471. D.
 Actio popularis quæ ſit , & quamdiù duret . T. 5. c. 14. D.
 Actio ingrati nulla eſt prodita . T. 5. c. 636. A. B.
 Actio hypothecaria quomodo tollatur . T. 5. c. 55. B.
 Actio de dolo eſt famoſa , & infamatum ſequutà condemnatione . T. 5. c. 938. D.
 Actio de dolo eſt in perſonam . Ibidem D.
 Actio in factum vi quidem ipſa eſt in perſonam . Ibidem D.
 Actio in factum funeraria an ſit famoſa . T. 5. c. 386. E.
 Actio judicati cui , & in quem datur . T. 5. c. 687. D.
 Actio de liberali cauſa cui competit . T. 5. c. 684. E.
 Actio in rem an datur adverſus omnes liberos homines , qui rem alienam tenent , etiamſi eam non poſſideant , ſi modò ejus rei reſtituendæ facultatem habeant . T. 5. c. 377. E.
 Actio in factum an datur in mulierem , quæ ſolutò matrimonio petit , ſe partus nomine mitti in poſſeſſionem bonorum mariti , mox poſſeſſionem dolo malo in alium tranſtulit . T. 5. c. 575. B. C.
 Actio in judicium deducenda an , & quando mutari poſſit . T. 5. c. 44. A.
 Actio popularis an fiat tantum occupatione noſtrâ . T. 5. c. 615. C.
 Actio popularis an in collationem bonorum veniat . Ibidem B.
 Actio perſonalis an reddi poſſit invitum . T. 5. c. 62. A.
 Actio publica quænam ſit , & cur ita dicatur . T. 5. c. 110. C.

Actio

- Actio popularis an omnibus integræ frontis, opinionis, & existimationis hominibus concessa sit. T. 5. c. 34. C.
- Actio pro Auctio ubi positum. T. 5. c. 618. D.
- Actio pro emptore ut locum habeat, quæ requirantur. T. 5. c. 737. B. C.
- Actio pro socio partitur, actio communi dividendo dividit. T. 5. c. 492. A.
- Actio ex testamento iudiciis strictis annumeratur. T. 5. c. 403. C.
- Actio ex testamento quid commune habeat cum actionibus bonæ fidei. Ibid. C.
- Actio pecuniaria utrùm possit in servos cadere. T. 5. c. 31. C.
- Actio constituti quibus assimiletur. T. 5. c. 415. A.
- Actio popularis civilis est, non criminalis, & quæ pecuniaria jura æquæ habet. T. 5. c. 110. C.
- Actio propter inopiam adversarii inanis esse potest, res non potest esse inanis, & ideo satius est rem habere, quam actionem. T. 5. c. 151. A.
- Actio pro socio quo differat ab actione mandati, & negotiorum gestorum. T. 5. c. 478. D.
- Actio pigneratitia directa cui, & quando, & qua de causa detur. T. 5. c. 420. B.
- Actio pœnalis in 50. solidos in quem detur. F. 5. c. 86. B.
- Actio pigneratitia cur nullam culpam ne quidem levissimam prætet. T. 5. c. 420. D.
- Actio Pauliana quæ sit, & quibus competat. T. 5. c. 786. E.
- Actio Pauliana quæ sit, quidque contineat. T. 5. c. 811. A. B.
- Actio Publiciana datur cuicumque iusto possessori. T. 5. c. 652. D.
- Actio de publicanis, & vectigalibus cui, & cujus rei gratiâ detur. T. 5. c. 688. A. B.
- Actio popularis mandari alicui quando possit. T. 5. c. 110. D.
- Actio popularis quibus casibus mandari procuratori possit. Ibid. E.
- Actio utilis arbitria de eo, quod certo loco, competit in iudiciis stricti juris. T. 5. c. 403. C.
- Actio commodati duplex est. T. 5. c. 420. B.
- Actio pigneratitia duplex est de parte ejus, qui commodavit, vel pignora vit. Ibid. B.
- Actio utilis omnis est decretalis. T. 5. c. 39. E.
- Actio, quæ plurium dominorum servo competit, pro qua portione cuique domino detur. T. 5. c. 634. A.
- Actio quod metus causâ arbitraria est. T. 5. c. 148. C.
- Actio omnis, quæ ex contractu oritur, quavis deminutione debitoris extinguitur, & amittitur. T. 5. c. 158. A.
- Actio, quæ ex delicto descendit, reo capite deminuto non perimitur. Ibid. A.
- Actio, quæ rem persequitur, quare, & quo casu in heredes non detur. T. 5. c. 163. B.
- Actio civilis, aut utilis, necessaria non est, si directa competere potest. T. 5. c. 116. C.
- Actio rerum amotarum, quando, & cui competat. T. 5. c. 483. B.
- Actio reddendarum rationum etiam in successores argentariorum datur, licet ejusd. professionis non sint successores eorû. T. 5. c. 38. C. D.
- Actio rei persecutoria ex delicto nonnunquam esse dicitur. T. 5. c. 163. B.
- Actio rerum amotarum quibus personis, & de quibus rebus competit. T. 5. c. 569. D.
- Actio redhibitoria quamdiu durat. T. 5. c. 444. B.
- Omnis actio de peculio est in personam, nulla in rem, vel ad exhibendum. T. 5. c. 62. B.
- Actio quæ crescit in duplum. T. 5. c. 254. A.
- Actio de dote cui competit. T. 5. c. 162. A.
- Actio rerum amotarum jurejurando comprobatur. T. 5. c. 570. D.
- Actio sepulcri violati. T. 5. c. 163. A.
- Actio servi corrupti in simplum sit, an in duplum initio. T. 5. c. 254. A.
- Actio servi corrupti turpibus actionibus annumeratur. T. 5. c. 146. C.
- Actio servi corrupti, & actio furti quibus differant. T. 5. c. 590. B.
- Actio si certum petatur de rebus creditis ex verbis, ipsoque titulo edicti Prætorii sic dicta, certi conditionem generalem continet. T. 5. c. 390. B.
- Actio stricti iudicii plerumque actori commodior est, quam actio bonæ fidei. T. 5. c. 399. E.
- Actio distributoria quare in pupillum detur. T. 5. c. 435. A.
- Actio, quæ jurejurando consumpta fuerit, an alias eadem de re actiones competentes tollat. T. 5. c. 221. E. & 222. A.
- Actio tutelæ cum conditione furtiva, quæ & pœnalis est, concurrat. T. 5. c. 583. A.
- Actio tutelæ, & de rationibus distrahendis quæ; & actio furti, seu conditio furtiva, quare altera alteram non tollat. Ibidem A.
- Actio tributaria coercet dolum malum distributoris, divisoris mercium. T. 5. c. 435. E. Quid distet ea actio ab actione de peculio; quid exigatur in ea ante omnia; ad quid, & in quantum eâ conventus actione teneatur; unde illa nascatur, & quare competat. c. 436. B. & seq.
- Actio vi bonorum raptorum, & furti etiam ob rem minimam, & modicam an detur, & competat. T. 5. c. 145. E. & 146. A. B.
- Actio temporaria utrùm exceptionem perpetuam producat. T. 5. c. 830. B.
- Actio quod vi metusve causâ intra annum datur in quadruplum, inclusa etiam actione simpli, post annum datur in simpli. T. 5. c. 141. D.
- Cur in ea actione detur reo facultas rei restituendæ. T. 5. c. 142. C.
- Actio, quæ ad publicam utilitatem pertinet an omnis publica sit. T. 5. c. 111. B.
- Actio quando temporalis est, an exceptio sit perpetua. T. 5. c. 689. C.
- Actio, quæ ab initio inutilis est, ex eventu, aut causa non confirmatur. T. 5. c. 446. D.
- Ad exhibendum actio scripta quidem in rem est, effectu autem ipso in personam. T. 5. c. 382. D.
- Ad exhibendum cum pupillo quando agi possit. T. 5. c. 415. D.
- Ad heredem si quid ex dolo defuncti pervenerit, quamvis actio competit. T. 5. c. 771. B.
- Actio inanis vocatur, quam inopia debitoris excludit. T. 6. c. 827. A.
- Actio ad exhibendum heredi competit in eum, ad quem pervenit res hereditaria subrepta a servo legato. T. 6. c. 140. D.
- Actio ad exhibendum. T. 6. c. 46. D.
- Omnis actio bonæ fidei est *quædam*. T. 6. c. 30. D.
- Actio, quæ rem sequitur, non datur heredi, & in heredem. T. 6. c. 379. E.
- Actio, quæ non cœpit in defunctum, non incipiat in heredem. Ab hac regula juris unus casus excipitur. T. 6. c. 81. B.
- Actio legis aquiliæ in simplum ab initio tantum est, in duplum ex inficiatione. T. 6. c. 30. B.
- Actio si datur ad evincendam possessionem amissam, quæ pervenit ad dominum rei, & replicatio dabitur. T. 6. c. 47. E.
- Actio depositi & commodati in qua differunt. T. 6. c. 77. B.
- Actio directa in rem domini est, in qua disceptatur, uter sit dominus, actor, an reus. T. 6. c. 390. A.
- Actio de dolo est actio subsidiaria, quæ non competit, nisi aliis omnibus deficientibus actionibus. T. 6. c. 21. A.
- Actio de dolo non est perpetua, sed annalis, vel hodie biennalis. T. 6. c. 59. B.
- Actio de dolo est subsidiaria, quæ non datur, nisi cum deficient aliæ actiones. T. 6. c. 363. D.
- Actio de dolo est ultimum subsidium persequendi juris sui. Ibid. D.
- Actio de dolo in heredem ex dolo defuncti perpetuè datur, quatenus ad eum pervenit. T. 6. c. 59. C.
- Actio de dolo a circumscriptione originem accipit. Ibidem B.
- Actio æstimatoria est annalis, & actio ædilitia. T. 6. c. 344. C.
- Actio ædilitia est actio redhibitoria, & actio æstimatoria. Ibidem C.
- Actio de dote in pendenti est, quamdiu pendet conditio institutionis filii. T. 6. c. 124. D.
- Actio ex empto vendito inter dominum, & servum ex contractu esse non potest. T. 6. c. 58. D.
- Omnis actio in factum utilis est. T. 6. c. 324. C.
- Actio in factum, & actio præscriptis verbis eadem. T. 6. c. 121. C.
- Actio in factum ei, qui juravit, ex jure

jure jurando datur adversus posses-
sorem. T. 6. c. 47. D.
Actio in factum est pecuniaria tan-
tùm. T. 6. c. 48. E.
Actio in factum datur in falsum tu-
torem. T. 6. c. 136. B.
Actio familiae erciscundae. Vide, Fami-
liae erciscundae actio.
Actio finium regundorum magis
fundorum, quam personarum pro-
pria est. T. 6. c. 42. D.
Actio funeraria est in personam, non
in rem. T. 6. c. 48. D.
Actio furti, vel servi corrupti pœ-
nalis actio est, & ab initio est in
duplum, non ex accidenti. T. 6. c.
30. C.
Actio furti non datur in heredes
furis. T. 6. c. 147. E.
Actio furti eadem datur heredibus
defuncti, quam defunctus habuit.
Ibidem E.
Actio furti in duplum est. T. 6. c.
139. C.
Actio furti noxalis in dominum fu-
ris competit, ut vel damni æsti-
mationem præstet, vel furem no-
xæ dedat. Ibidem D.
Actio furti ex dolo, vel ex furto suo
dari non debet. T. 6. c. 146. C.
Actio infortioria. Vide, Infortioria actio.
Actio ex jurejurando, quo libertatis
causâ patrono juravit libertus, se
libenter operas daturum, quascum-
que indixerit patronus. T. 6. c. 148. D.
Actio legati dividi non potest. T. 6.
c. 229. C.
Actio legis aquiliae ab initio est in
simplum tantùm, ex inficiatione
crescit in duplum. Quæri potest,
utrum veniat in petitionem here-
ditatis cum sua natura, an cum
incremento illo dupli. T. 6. c. 30. B.
Actio legis aquiliae pœnalis est ex ca-
su, ex accidenti tantùm, non origi-
ne suâ. Ibidem C.
Actio mandati doli nomine. Tom. 6.
c. 305. D.
Actio mandati de peculio servi insti-
toris, & vicarii. T. 6. c. 58. D.
Actio mixta familiae erciscundae est in
rem, & in personam. T. 6. c. 40. E.
Actio mixta petitionis hereditatis est
tantùm in personam, & non in
rem. Ibidem E.
Actio non nascitur ex obligatione
naturali. T. 6. c. 367. B.
Actio negotiorum gestorum mihi
competit in te, si procuratori tuo
mutuam dedi tui contemplatione
pecuniam. T. 6. c. 12. A.
Actio furti cui datur. T. 6. c. 146. C.
 exceptis duobus casibus. Ibid. D.
An actio negotiorum gestorum ad-
versus pupillum competat ei, qui
ductus amicitia paternâ negotium
pupilli gessit. T. 6. c. 15. C.
**Actio contraria negotiorum gesto-
rum.** Vide, Contraria actio negotio-
rum gestorum. T. 6. c. 13. A.
Actio noxalis pertinet tantùm ad
noxas privatas. T. 6. c. 8. A.
Actio noxalis ex delicto filii famil.
nulla est in patrem. T. 6. c. 497. E.

Actio noxalis. Vide, Noxalis actio.
Actio nulla cum servo est. T. 6. c. 380.
D.
Actio communi dividundo, vel familiae
erciscundae an de pecunia, quæ do-
lo malo fratris in divisionem non
venit, in fratrem detur. T. 6. c.
644. A.
Actio tutelae directa, vel contraria,
non habet locum, antequam sit fi-
nita tutela. T. 6. c. 627. B.
Actio tutelae generalis est. T. 6. c. 626.
D.
Actio pupilli an adversus tutorem, an
adversus debitores paternos com-
petat. T. 6. c. 553. D.
Actio ex empto de peculio est præ-
toria, non civilis. T. 6. c. 719. C.
Actio Pauliana creditoribus quando
competat in debitores debitoris, ut
reponant se in pristinam obligatio-
nem. T. 6. c. 336. E.
Actio Pauliana, qua revocantur alic-
nata in fraudem creditorum, an
habeat locum in non acquisitis.
T. 6. c. 181. D.
**Actio Pauliana an revocet domi-
nium, & an interdictum fraudato-
rium** revocet possessionem. T. 6.
c. 335. D.
Actio de peculio quid sit, & quando-
nam detur. T. 6. c. 438. C.
Actio de peculio an, & quomodo sciri
datur. T. 6. c. 64. B.
Actio de peculio, quæ mortuo servo
in dominum, vel in heredem ejus
datur intra annum dumtaxat, vi-
vente servo perpetuò datur. T. 6.
c. 69. C.
Actio pecuniae creditæ an sit utilis, &
quomodo. T. 6. c. 74. D.
Actio ea est pœnalis, quæ factum,
vel dolum punit. T. 6. c. 7. E.
Actio præscriptis verbis an detur ex
contractu, qui nomine vacat. T. 6.
c. 61. B.
Actio pro socio. T. 6. c. 88. B.
Actio Publiciana utrùm detur ei, qui
juravit, ex jure jurando adversus
possesorem. T. 6. c. 47. D.
Actio publiciana fictitia est actio, quæ
fingit, eum usucepisse rem, quam
nondum usucepit. T. 6. c. 312. B.
Actio Publiciana utrùm furi com-
petat quasi iusto emptori, qui litis
æstimationem obtulit actori am-
isâ possessione rei. T. 6. c. 148. A.
Actio Publiciana utrùm ei tantùm
detur, qui usucapere potest. T. 6.
c. 34. D.
Actio Publiciana utrùm sit fictitia
quædam actio de dominio quæsito
jure naturali, velut traditione veri
dominii. T. 6. c. 391. B.
Actio Publiciana quotnam in casibus
cum effectu detur in dominum, &
possesorem. T. 6. c. 47. D. E.
Actio Publiciana. Vide, Publiciana
actio.
Actio quod jussu undenam nascatur.
T. 6. c. 96. A.
Actio quod metus causâ. T. 6. c. 20. A.
Actio quod metus causâ utrùm intra
annum sit in quadruplum, post

annum in simplum. T. 6. c. 87. B.
Actio in rem quandonam utilis, &
efficax sit, & ex ea sequatur con-
demnatio. T. 6. c. 46. E.
Actio rerum amotarum quandonam,
& ubi locum habeat. T. 6. c. 126.
C.
Actio de rebus distrahendis an detur
in duplum adversus tutores. T. 6.
c. 139. C.
Actio redhibitoria utrùm sit semestris?
T. 6. c. 344. C.
Actio ædilitia utrùm sit eadem cum
actione redhibitoria. Ibidem C.
Actio rescissoria, & actio restitutoria
utrùm sint eadem actiones, & quæ-
nam sint. T. 6. c. 74. E.
Actio rescissoria, quæ datur majori-
bus iusta ex causa, quænam sit. T.
6. c. 21. B.
Actio restitutoria omnis, quæ datur
adversus veterem debitorem, an
utilis actio, aut directa, vel detur
contra rigorem juris. T. 6. c. 6. E.
Actio utilis, sive restitutoria, utrùm
detur actori, omisâ directâ, ad-
versus reum ipsum, qui in judi-
cium venire impeditus est. Ibid. D.
Actio restitutoria omnis an sit utilis.
T. 6. c. 74. E.
Actio sepulcri violati utrùm ad rem
familiaris domini, aut ad pa-
trimonium domini, vel potius ad
vindictam, & ultionem pertineat.
T. 6. c. 49. C.
Actio sepulcri violati an doloris
sit actio contracti ex religione læ-
sa potius, quam actio damni dati.
Ibidem C.
Actio sepulcri violati quibusnam
detur. Ibidem A.
Actio Serviana, & hypothecaria
utrùm sint eadem. T. 6. c. 57. E.
Actio Serviana cuiusnam competat. T.
6. c. 338. D.
Actio Serviana, & interdictum Sal-
vianum in quo differant. Ibid. D.
Actio sepulcri violati an sit pecunia-
ria, & pœnalis, & cur. T. 6. c. 48. E.
Actio ex stipulatu in quam specie
non consumat actionem ex testa-
mento. T. 6. c. 370. E. & seq.
Actio ex stipulatu, & quod eâ nul-
la strictior. T. 6. c. 364. A.
Actio ex stipulatu an mihi sit in pro-
curatorem tuum, si ei mutuam tuo
nomine dedi tui contemplatione
pecuniam. T. 6. c. 12. A.
Actio ex stipulatione duplæ quænam
sit. T. 6. c. 305. D.
Actio ex stipulatione duplæ quando-
nam cesset. Ibidem C.
Actio temporaria utrùm perpetuetur
solâ vocatione in jus. T. 6. c. 6. A. B.
Actio ex testamento an consumat
actionem ex stipulatu. T. 6. c. 370. E.
Actio negotiorum gestorum an detur
adversus eum, cujus negotia cura-
vi, cum putarem, ea esse alterius.
T. 6. c. 11. B.
Actio popularis an detur pupillis. T.
6. c. 75. B.
Actio ex testamento, quamvis sit
stricta, insitne tamen ei aliquan-
do

- do actio de dolo . T. 6. c. 364. A.
 Actio ex testamento servitutis nomine , quæ legatario competit in heredem . T. 6. c. 224. C.
 Actio tributaria utrùm sit perpetua . T. 6. c. 59. B.
 Actio tributaria , etsi dolum malum coerceat , tamen non est eadem , atque actio de dolo malo . Ibid. B.
 Actio tributaria utrùm originem accipiat a negotio suscepto . Ibid. B.
 Actio turpis , aut famosa utrùm detur liberis in parentes , vel libertis in patronos . T. 6. c. 90. A.
 An soleat agi adversus illos in factum in personam . Ibidem A.
 Actio vi bonorum raptorum , vel in factum , an sit intra annum in quadruplum , post annum in simplum . T. 6. c. 87. B.
 Actio contraria tutelæ an tutori permittatur . T. 6. c. 134. D.
 Actio an nasci possit ex pacto . T. 7. c. 1508. A.
 Actio cur civilis sit utilior prætoriam . T. 7. c. 1011. D.
 Actio civilis directa , vel utilis nulla datur ex facio ut des , sed actio de dolo . T. 7. c. 843. C.
 Actio confessoria , & interrogatoria non eadem est . T. 7. c. 876. D.
 Actio non datur ex nudo pacto , sed ex contractu . T. 7. c. 827. C. & c. 835. A.
 Actio de dote quando cesset . T. 7. c. 1398. B.
 Actio de dotis legato quando cesset . T. 7. c. 1398. B.
 Actio duplex pro una quando habeatur . T. 7. c. 92. E.
 Actio ex adventitia causa est communis patris , & filii . T. 7. c. 161. E.
 Actio ex empto de evictione servi quæ , & quæ non contineat . T. 7. c. 808. D. & seq.
 Actio ex testamento aliàs est certi , aliàs incerti , & quando . T. 7. c. 1055. C.
 Actio in factum civilis non est præscriptis verbis . T. 7. c. 848. D.
 Actio in factum prætoriam omnium actionum extrema linea est subsidiaria actioni de dolo . T. 7. c. 840. E.
 Actio in factum prætoriam omnium actionum extrema est . T. 7. c. 824. C.
 Actio in rem propriè *petitio* dicitur , actio in personam *actio* . T. 7. c. 212. E.
 Actio interrogatoria quæ sit , & adversus quem detur . T. 7. c. 876. D. E.
 Actio legis quæ sit . T. 7. c. 100. B.
 Actio legis aquiliæ est etiam de damno culpa dato . T. 7. c. 90. B.
 Actio mixta quæ , & cur sit . T. 7. c. 212. E.
 Actio præscriptis verbis est ex contractibus incertis . T. 7. c. 825. A.
 Actio pro socio an magis ad personales præstationes , quàm rerum divisionem pertineat . T. 7. c. 80. A.
 Actio triticaria . Vide, Triticaria actio ,
 Actio directa ordinaria est . T. 7. c. 671. D.
 Actio utilis extraordinaria est . Ibidem D.
 Actio in factum subsidio esse solet reivindicationi . T. 7. c. 319. A. & 320. C.
 Actio in rem , & actio in factum . T. 7. c. 320. B. C.
 Omnis actio utilis est in factum , non contra . T. 7. c. 1192. C.
 Actio ad exhibendum non pertinet ad mobilia . Ibidem C.
 Actio personalis fideicommissorum ubi est , & actio est familiæ erciscundæ . T. 7. c. 535. B.
 Actio fictitia quæ . Tom. 7. c. 348. A. B. & c. 355. C.
 Actio ad exhibendum . Vide, Exhibendum . T. 7. c. 600. E. c. 601. A. & seq.
 Actio emphyteuticaria quando datur , & de quibus rebus . T. 7. c. 375. C.
 Actio Publiciana . Vide, Publiciana .
 Actio emphyteuticaria , sive vectigalis . T. 7. c. 376. B.
 Actio civilis melior est prætoriam . T. 7. c. 348. D.
 Actio legis aquiliæ deduci potest in petitionem hereditatis . T. 7. c. 512. B. an ea actio deducatur suâ naturâ , puta in duplum , si inficietur , se dânum dedisse . Ibidem B.
 Actio familiæ erciscundæ . Vide, Familiæ erciscundæ actio . T. 7. c. 484. D. & seq.
 Actio finium regundorum locum habet inter vicinos , idest , affines . T. 7. c. 459. C.
 Actio familiæ erciscundæ locum habet inter coheredes . Ibidem D.
 Actio exhibitoria quando est necessaria . T. 7. c. 228. E.
 Actio , quæ habet duas clausulas , est arbitraria . T. 7. c. 339. E.
 Actio utilis ad dotem percipiendam cur non datur , pendente conditione . T. 7. c. 523. B.
 Actio præjudicialis . T. 7. c. 230. A. & seq.
 Actio in rem , vel ad exhibendum , est de eo , quod interest . T. 7. c. 613. A.
 Actio de tigno juncto . T. 7. c. 612. A. & seq.
 Actio de tigno juncto in scientem est mera pœnalis . T. 7. c. 613. A.
 Actio negotiorum gestorum cui datur , & cui denegatur in impensis in re communi factis . T. 7. c. 580. B. & seq.
 Actio communi dividundo . Vide, Communi dividundo .
 Actio pro socio in quo differat ab actione communi dividundo . T. 7. c. 571. E.
 Actio ad exhibendum mera est in personam actio , est tamen propter reivindicationem . T. 7. c. 459. D.
 Actio de dolo ad quid introducta . T. 7. c. 653. B. everriculum malitiarum omnium . Ibidem B.
 Actio de pastu pecoris in actionem communi dividundo non venit , & cur . T. 7. c. 598. E.
 Actio communi dividundo locum habet inter socios . T. 7. c. 469. B.
 Actio , quæ perimitur per exceptionem , in compensationem non venit , & cur . T. 7. c. 1204. C.
 Actio prætoriam in factum separatur a conditione certi . T. 7. c. 651. A.
 Actio si certum petatur est stricta . T. 7. c. 650. D.
 Actio pigneratitia . Vide, Pigneratitia actio .
 Actio ipso jure famosa turpis , veluti de dolo , injuriarum , aut furti , non est danda adversus parentes , vel patronos ; sed utilis verbis temperata in factum , ita ut doli , vel furti mentio non fiat , & atrocitas rei , sive actionis verbis mitioribus in agendo subducatur . T. 7. c. 126. B.
 Actio arbitraria quæ est . T. 7. c. 474. A.
 Actio rerum amotarum conditio est . T. 7. c. 639. C.
 Actio in rem adversus quem datur . T. 7. c. 255. D.
 Actio depositi . Vide, Depositum actio . T. 7. c. 1213. D.
 Actio præjudicialis quæ sit . T. 7. c. 121. A.
 Actio præscriptis verbis datur ex contractu , quî nomine vacat , ut do , ut des ; & do , ut facias ; facio , ut facias . T. 7. c. 514. E.
 Actio restitutoria quæ , & quando datur . T. 7. c. 249. D.
 Actio rei uxoris erat inter conjuges tantùm . T. 7. c. 527. C.
 Actio de tigno juncto in nescientem est mixta . T. 7. c. 613. D.
 Actio mutui aliud est , aliud actio cælendarii . T. 7. c. 625. C.
 Actio momenti quæ est . T. 7. c. 155. E.
 Actio exhibitoria propter actionem petitoriam introducta est . T. 7. c. 228. B.
 Actio ex stipulatu . T. 7. c. 527. C.
 Actio si certum petatur , sive certi conditio , quàm latè pateat . T. 7. c. 649. B.
 Actio empti plerumque dicitur , quæ debet dici venditi . T. 7. c. 685. A.
 Actio hypothecaria etiam pigneratitia dicitur . T. 7. c. 546. D.
 Actio de dote non est privilegiata , sed persona . T. 8. c. 791. D.
 Actio confessoria quæ . T. 7. c. 248. E.
 Actio quod falso tutore auctore cui , & in quem detur , & quandiu duret . T. 7. c. 112. B.
 Actio realis quo tempore tollatur . T. 7. c. 1507. D. E.
 An sit diuturnior personali . Ibidem D.
 Actio utilis omnis datur in casu simili , ex dissimili non datur . T. 7. c. 831. A.
 Actio in rem semper datur adversus eum , qui possidet . T. 7. c. 247. B.
 Actio ex legato quibus locis relicta . T. 8. c. 1097. A.
 Actio ex stipulatu , sive res certa , sive incerta promissa sit , competit . T. 8. c. 1050. A.

Actio in factum in quem competat . T. 8. c. 1093. A.
 Actio ex lege condictionis ex qua con-
 stitutione orjatur, & quæ sit. T. 8.
 c. 1097. B.
 Actio in genere quid. T. 8. c. 1094. B.
 summa divisio actionum. Ibidem C.
 Actio de peculio ad quid introdu-
 cta. T. 8. c. 1119. A.
 Actio furti ad quid, & propter quid
 competat. T. 8. c. 937. B. C.
 Actio vi bonorum raptorum quare
 mixta dicatur. T. 8. c. 1095. D.
 Actio de jure prædiorum rusticorum,
 aut urbanorum. T. 8. c. 1094. D.
 Actio in personam qualis sit, & quo-
 modo constituatur. Tom. 8. c.
 1103. C. D.
 Actio furti nec manifesti a cæteris in
 quo differt. T. 8. c. 1097. B.
 Actio quod metus causâ in quo dif-
 ferat ab aliis actionibus. Ibid. C.
 Actio rei uxoriæ an sit una ex bonæ
 fidei judiciis. T. 8. c. 1097. E.
 Actio an adversus heredem ex con-
 tractu defuncti competat. Tom. 8.
 c. 345. E.
 Actio an adversus heredem ex deli-
 cto, vel quasi ex delicto, an ex con-
 tractu, vel quasi ex contractu de-
 functi competat. T. 8. c. 341. A.
 Actio an nascatur ex donatione nu-
 do consensu perfecta. T. 8. c. 339. B.
 Actio an nascatur ex naturali obli-
 gatione. Ibidem C.
 Actio de dolo quando finiatur. T. 8. c.
 367. C. an adversus heredem detur.
 Ibidem C.
 Actio de peculio an detur in patrem
 ex contractibus filii familias, & an
 detur in dominum ex contrahentis
 servi dolo. T. 8. c. 384. A.
 Actio directa, & principalis an idem
 sit. T. 8. c. 439. E.
 Actio ex testamento, qua heres lega-
 tarius tenetur, nascitur ex obli-
 gatione quasi ex contractu. T. 8.
 c. 330. B.
 Actio famosa an sit, si agatur inter-
 dicto de vi armata. T. 8. c. 370. A.
 Actio famosa est, si agas de dolo.
 Ibidem A.
 Si agas in factum, doli mentione
 omisâ, vel interjectâ, non est fa-
 mosa. Ibidem A.
 Actio famosa an sit, si agatur sepul-
 cri violati. Ibidem B.
 Actio in factum an in heredem Judi-
 cis, qui litem suam fecit, danda
 sit. T. 8. c. 356. D.
 Actio in factum an in rem publicam
 detur. T. 8. c. 369. B.
 Actio inofficiosi testamenti quando
 finiatur. T. 8. c. 334. A.
 Actio in personam inferitur, petitio
 in rem, persecutio in rem, vel in
 personam. T. 8. c. 357. E.
 Actio in personam si fuerit tempora-
 lis, an statim perimatur, atque dies
 postremus venit. T. 8. c. 334. E.
 Actio de peculio in patrem an detur,
 si filius judex litem suam fecerit.
 T. 8. c. 332. D. E.
 Actio in personam qui, & adversus

quem detur. T. 8. c. 354. A.
 Actio in rem adversus quem inten-
 datur. T. 8. c. 353. E.
 Actio noxalis, vel actio de peculio an
 detur in patrem, si filius fam. judex
 litem suam fecerit. T. 8. c. 332. D. E.
 Actio omnis restitutoria est utilis.
 T. 8. c. 439. E.
 Actio omnis utilis an sit extraordina-
 ria, & omnis actio utilis an sit in
 factum. T. 8. c. 337. E.
 Actio pœnalis est, si quis jus dicenti
 non obtemperaverit. T. 7. c. 387. C.
 Actio prætoriana an sit perpetua. T. 8.
 c. 367. D. E. & seq.
 Actio præteriti. T. 8. c. 173. E.
 Actio exheredati. Ibidem E.
 Actio quid. T. 8. c. 519. A.
 Actio auctionem significat. T. 8. c.
 87. D.
 Actio de duplis fructibus. T. 8. c.
 518. A.
 Actio de re ferenda, vel portanda. T.
 8. c. 537. C.
 Actio duplex in factum in mulierem
 ventris nomine calumniæ causâ
 in possessionem missam. T. 8. c.
 494. E. & 495. A.
 Actio, & præscriptio differunt. T. 8.
 c. 566. B.
 Actio ex legibus non solum directa,
 sed & utilis. T. 8. c. 485. C.
 Actio furti cui competat. T. 8. c. 571.
 E.
 Actio furti conditione furtiva
 quid differt. Ibidem E.
 Actio mandati, & depositi quatenus
 infamat. T. 8. c. 525. A.
 Actio Prætoriana de convitio. T. 8. c.
 523. E.
 Actio suspecti non infamat. T. 8. c.
 524. E.
 Actio bonæ fidei, & actio stricta ipso
 jure tolluntur. T. 8. c. 574. A.
 Actio de dolo quando cesset. T. 8. c.
 778. D.
 Actio de peculio est in solidum pe-
 culium. T. 8. c. 783. C.
 Actio de precario est quasi ex con-
 tractu. T. 8. c. 681. A. B.
 Actio depositi est infamis. T. 8. c.
 525. A.
 Actio funeraria est privilegiata. T.
 8. c. 694. B. cui detur. Ibid. B.
 Actio furti præponitur petitioni he-
 reditatis. T. 8. c. 816. A.
 Actio furti non tollit actionem pro
 socio, & locati. T. 8. c. 828. B.
 Actio in rem, & in personam quo-
 modo differant. T. 8. c. 839. E.
 Actio legis aquiliæ est injuria damni
 dati. T. 8. c. 836. C. non tolli-
 tur per conditionem furtivam.
 Ibidem c. 828. C.
 Actio locati ubi est, ibi & legis aquil-
 iæ. T. 8. c. 828. D.
 Actio mandati nunquam est ex con-
 silio, sed de dolo. T. 8. c. 802. A.
 metus causâ in quadruplum est ar-
 bitraria. Ibid. c. 828. B. minor non
 movetur, dum spectatur major.
 Ibid. c. 815. E.
 Actio Pauliana datur in factum. T. 8.
 c. 800. C. & in fraudatorem. Ibid. D.

Actio Publiciana quæ sit. T. 8. c.
 367. E. quomodo detur. Ibid. E.
 Actio quæ detur in eum, qui in ea
 parte, qua vulgò iter fit, quid
 suspensum, vel positum habeat.
 T. 8. c. 332. D.
 Actio quæ detur in habitatorem coe-
 naculi, e quo quid dejectum, vel
 effusum est. Ibidem C.
 Actio quando dicatur atrox. T. 8. c.
 369. E.
 Actio quando ex delicto defuncti in
 heredem detur. T. 8. c. 368. B.
 Actio temporalis an statim perima-
 tur, atque bonæ fidei possessor at-
 tigit postremum diem temporis
 constituti ad implendam usucapio-
 nem. T. 8. c. 334. E.
 Actio in rem adversus quem intendi-
 tur. T. 8. c. 353. E.
 Actio præscriptis verbis quæ sit. T.
 8. c. 355. B.
 Actio in factum quæ sit. Ibidem A.
 unde nascitur. Ibidem A.
 Actio in rem semper rei domino da-
 tur adversus quemcumque posses-
 sorem ejus rei. T. 8. c. 353. D.
 Actio furti est genus; species hæ sunt;
 pœnalis, quæ propriè dicitur actio
 furti & condicio rei furtivæ. T.
 9. c. 237. B.
 Actio ad exhibendum non est prin-
 cipalis actio, sed est præparatio
 actionis principalis. T. 9. c. 245. D.
 Actio hypothecaria, & actio pignera-
 titia in quo differunt. Tom. 9. c.
 1196. D.
 Actio perimitur suo tempore. T. 9;
 c. 141. A.
 Actio ex stipulatu de dote in extra-
 neo datur, ut dos ei reddatur so-
 luto matrimonio. T. 9. c. 530. B.
 Actio tutelæ, quæ in tutorem datur,
 famosa est. T. 9. c. 599. A.
 Actio communi dividundo est mixta
 tam in rem, quàm in personam. T.
 9. c. 351. B. competit sociis, &
 non sociis. Ibidem B.
 Actio ex stipulatu de dotibus. T. 9.
 c. 489. D. & seq.
 Actio rerum amotarum post divor-
 tium datur statim in solidum, & cur.
 T. 9. c. 546. E. quando huic actio-
 ni locus est, & quando non. Ibid. E.
 Actio ex empto. T. 9. c. 82. C.
 Actio tutelæ post rem judicatam an
 possit repeti. T. 9. c. 116. B. & seq.
 Actio pretii quæ est. T. 9. c. 1075. B.
 Actio ex vendito idem. Ibidem B.
 Actio de evictione datur actori, vel
 ei, qui similis est emptori. T. 9. c.
 1292. A.
 Actio incensarum ædium. T. 9. c. 1374. D.
 Actio Serviana de quibus rebus est.
 T. 9. c. 1173. B.
 Actio de moribus foli marito datur,
 non ejus heredi. T. 9. c. 499. E.
 Actio de moribus ulciscendæ injuriæ
 gratiâ. T. 9. c. 536. D. tollitur hæc
 actio de moribus a Justiniano.
 Ibidem D.
 Actio, quæ tollitur pacto, non fit
 solennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
 Actio judicati est adversus con-
 demnatum

- demnatum . T.9. c.115. E.
Actio rerum amotarum datur heredi;
 T.9. c.547. A.
Actio pretii quando extinguitur .
 T.9. c.1077. A.
Actio redhibitoria de peculio est sex
mensium . T.9. c.313. C.
Actio commodati an revocari possit
importunè . T.9. c.1170. C.
Actio præscriptis verbis non est, nisi
ex contractu . T.9. c.80. E.
Actio ex pacto est, quod lege juva-
tur . T.9. c.237. D.
Actio rerum amotarum cur est, de
rebus amotis divortii causâ, & non
de rebus amotis mortis causâ .
T.9. c.547. C.
Actio finium regundorum, & actio
in rem, in quo differunt . T.9.
c.1298. E.
Actio mixta perpetua est, sicut
actio in personam . T.9. c.173. B.
Actio aquæ pluviz arcendæ est de fu-
turis, non de præteritis . T.9.
c.112. B.
Actio non nascitur ex pollicitatione .
T.9. c.1256. A.
Actio rerum amotarum quid . T.9.
c.545. C. Vide, Res amotæ .
Actio pro socio nascitur ex contra-
ctu societatis, & ultro, citroque
directa . T.9. c.360. B.
Actio de dolo est subsidiaria . T.9.
c.187. E.
Actio non nascitur ex pacto nudo .
T.9. c.1256. A.
Actio rei uxoriæ, & actio ex stipu-
latu, in quo differunt . T.9. c.495. B.
Actio delegata . T.9. c.1283. A.
Actio pro socio pertinet ad præsta-
tionem personales non ad commu-
nium rerum divisionem . T.9. c.219.
B. hæc actio duplex . Ibid. B.
Actio impietatis quæ est . T.9. c.645. E.
Actio hypothecaria non tollitur usu-
capione . T.9. c.244. D.
Actio de peculio . T.9. c.311. C. & seq.
Actio omnis de statu præjudicialis
est . T.9. c.268. E.
Est triplex tantum . Ibid. E.
Actio empti datur emptori . T.9.
c.382. B. & seq.
Actio vi bonorum raptorum non
pertinet propriè ad raptorem ma-
nifestum, sed ad non manifestum
pertinet propriè . T.9. c.1157. D. E.
Actio de dolo est noxalis . Tom. 9.
c.252. D.
Actio injuriarum contestata transfer-
tur in heredem . T.9. c.259. C.
Actio pigneratitia vocatur & pi-
gnoratitia, & hypothecaria, & Ser-
viana, & utilis Serviana, & quasi
Serviana . T.9. c.295. E.
Actio præscriptis verbis datur in id,
quod interest . T.9. c.404. D.
Actio ex empto est civilis . Tom. 9.
c.396. A.
Actio civilis vi bonorum raptorum,
quæ est ex edicto Prætoris, in
quem datur . T.9. c.1460. B. est
de re mobili, seu animali . Ibid. B.
modò dicitur dari in triplum, mo-
dò in quadruplum . Ibid. B.
- Actio ingratitudinis quæ est . T.9.**
c.645. E. & 646. A.
Actio ingrati . T.9. c.1351. B. & seq.
Actio in rem specialis, & petitio he-
reditatis, in quo differunt . T.9.
c.173. A. & seq.
Actio Serviana . T.9. c.301. A.
Actio de injuriis quando aboletur .
T.9. c.1462. E.
Actio injuriarum datur ex 12. Tabulis,
vel ex edicto Prætoris, vel ex lege
Cornelia . Ibid. D.
Actio de dote non statim datur post
divortium, si pondere, numero,
& mensurâ contineatur . T.9.
c.546. E.
Actio impietatis, vel ingratitudinis
patrono datur adversus libertum,
qui contra obsequia debita pecca-
vit . T.9. c.645. E. & 646. A.
Actio furti nec manifesti est civilis .
T.9. c.623. E. est perpetua . Ibid. E.
Actio nulla est cum statu libero . T.9.
c.254. C. nec cum servo . Ibid. C.
Actio ex vendito datur venditori .
T.9. c.381. B. & seq.
Actio pigneratitia datur possessionis
recipiendæ causâ . T.9. c.301. A.
Actio empti, quæ de evictione com-
petit, non tollitur præscriptione
longi temporis . T.9. c.1300. E. &
1301. A. & seq.
Actio est aut generalis, aut specialis .
T.9. c.117. B.
Actio utilis sæpe datur ex jurejuran-
do . T.9. c.195. B.
Actio furti manifesti est prætoris .
T.9. c.623. E.
Actio constitutoria est perpetua . T.9.
c.260. C.
Actio præscriptis verbis non datur,
nisi deficientibus his, quæ nomen
habent . T.9. c.80. A.
Actio temporaria litis contestatione
perpetuatur . T.9. c.114. E.
Actio directa . T.9. c.315. E.
Actio constitutoria, vel constitutæ
pecuniæ . T.9. c.260. B.
Actio injuriarum tollitur renuncia-
tione qualibet, & pactione, & dis-
simulatione . T.9. c.106. D.
Actio ex empto potest esse æstimato-
ria . T.9. c.395. E.
Actio in factum, quæ datur prohibi-
to mortuum inferre . T.9. c.259. B.
hæc actio nec heredi, nec in her-
dem datur . Ibid. B.
Actio ex testamento intra annum
terminari debet . T.9. c.131. C.
Actio damni infecti est de futuris,
non de præteritis . T.9. c.112. B.
Actio ex stipulatu . T.9. c.260. A.
Actio receptitia . Ibid. C.
Actio hypothecaria datur non do-
mino . T.9. c.1196. B.
Actio de ingratitudine donatarii .
T.9. c.258. E.
Actio judicati utilis quæ est . T.9.
c.76. D.
Actio in jure nulla est, quæ facilius
tollatur, quàm actio injuriarum .
T.9. c.106. D.
Actio Serviana . T.9. c.1186. C.
Actio negatoria de servitutibus qua-

- ratione dicitur contraria . T.9.
 c.300. A.
Actio ex stipulatu de dote recuperan-
da, & ejus jura explicantur . T.9.
c.511. A. & seq.
Actio judicati directa quæ est . T.9.
c.76. D.
Actio Pauliana . T.9. c.1135. D. E.
Actio pro socio non datur, nisi fini-
tâ societate . T.9. c.360. E.
Actio protutelæ est prætoris . T.9.
c.586. C.
Actio de peculio quam adjectionem
habere dicitur . T.9. c.1246. A.
Actio semel edita mutari potest ante
litem contestatam . T.9. c.175. D.
Actio noxalis . Vide, Noxalis actio.
Actio receptitia est perpetua . T.9.
c.260. C.
Actio hypothecaria durat usque ad
quadraginta annos . T.9. c.1237. A.
Actio personalis non tollitur longi
temporis præscriptione decem, aut
viginti annorum . T.9. c.172. B.
Hodie tollitur præscriptione tricen-
nii . Ibid. C. Olim erat perpetua
in Provinciis . Ibid. C. tollitur præ-
scriptione longi temporis, vel usuj
capione . Ibid. c.173. A.
Nulla actio popularis est criminalis;
omnes sunt civiles . T.9. c.1376. B.
Actio pigneratitia nascitur soluto de-
bito, & datur non tantum de pi-
gnore, sed etiam de hypotheca ;
T.9. c.301. A.
Actio ex vendito est actio pretii ;
T.9. c.1076. C.
Actio ex empto servo non potest es-
se . T.9. c.124. B.
Actio extra ordinem expilatæ here-
ditatis . T.9. c.251. E.
Actio vi bonorum raptorum non da-
tur in heredem . T.9. c.258. A.
Famosa est in eum, qui vi rapuit ;
Ibid. B.
Actio funeraria est ex edicto Præto-
ris, quæ est privilegiaria . T.9. c.57. B.
Actio ex stipulatu pœnalis . T.9.
c.65. C.
Actio ad exhibendum cui competit ;
T.9. 1166. D.
Pertinere ad res mobiles . Ibid. D.
Actio de peculio, & actio de in rem
verso, in quo distant . T.9. c.313. B.
Actio si certum petatur, quæ est de
credita pecunia, unde suum no-
men sumit . T.9. c.1145. B.
Actio momentaria . T.9. c.331. D.
Actio generalis non datur, nisi fini-
to contractu . T.9. c.360. E.
Actio furti est pœnalis . T.9. c.237. B.
Actio olim prius edebatur, dabatur-
que deliberandi tempus, deinde
vocabantur in jus . T.9. c.20. C.
Actio est jus persequendi . T.9. c.10. E.
in quo differat a lite . Ibid. E.
Omnia actio præscriptis verbis est
utilis, non directa . T.9. c.530. C.
Actio tutelæ datur heredi, & in he-
redem . T.9. c.598. C.
Actio rei incorporalis habet effectum
corporalem . T.9. c.1023. C.
Actio furti nec manifesti perpetua ;
T.9. c.1158. B.

Actio

- Actio ex pollicitatione dotis datur . T.9. c.74. B.
- Actio si quadrupes pauperiem fecisse dicatur unde tale nomen habet. T.9. c.1145. B.
- Actio Fabiana, & Calvisiana patronis datur . T.9. c. 639. E. & 640. A. & seq.
- Actio pigneratitia est in personam . T.9. c. 1196. D.
- Actio criminalis stellionatus in scientem datur . T.9. c.221. B. in ignorantem quæ est actio . Ibid. B.
- Actio tutelæ est generalis . Tom.9. c.117. C. & cur actio tutelæ generale iudicium est . Ibid. D.
- Actio prius adversario edebatur, tum vocabatur in jus . T.9. c.20. B.
- Actio ex stipulatu de dote repetenda olim fuit stricta, hodie est bonæ fidei . T.9. c. 494. A.
- Actio prætoriana in factum est in ignorantem, quæ datur ex decreto . T.9. c. 221. C.
- Actio ingrati est ordinaria . Tom.9. c. 646. E.
- Actio publica . T.9. c. 979. D.
- Actio ex stipulatu, & actio rei uxoris in quo differunt. T.9. c.495. B. D.
- Actio quod iussu . T.9. c. 309. E. & seq. & 312. B.
- Actio Serviana tollitur præscriptione longi temporis . T.9. c.244. D.
- Actio exhibitoria, quæ & actio ad exhibendum appellatur, quid distat ab interdicto exhibitorio . T.9. c. 1167. E.
- Actio hypothecaria est in rem . T.9. c. 295. C.
- Actio in debitorem ante diem nullam est . T.9. c. 238. B.
- Actio familiæ eriscundæ post rem iudicatam potest repeti ex magna causa, non temerè . T.9. c.117. D.
- Actio de moribus uxoris puniendis licet actio civilis sit, accusatio etiam dicitur . T.9. c.499. D.
- Actio de in rem verso, quando patrem obligat . T.9. c. 309. B.
- Actio rerum amotarum non est pœnalis . T.9. c. 547. E.
- Actio ex constituto an nascatur . T.9. c. 76. C.
- Actio ex stipulatu perimitur præscriptione 30. annorum . T.9. c.1276. B.
- Actio de in rem verso . T.9. c.309. A. B.
- Actio suspecti locum habet durante tutelâ, non finitâ . T.9. c.584. B.
- Actio furti in parentes non est, etiam si nobis furtum fecerunt . Tom.9. c. 620. D.
- Actio, quæ competit ex syngrapha, crescit in duplum ex inficiatione . T.9. c.214. D.
- Actio prior quando transfunditur in actionem iudicati . T.9. c.116. D.
- Actio in rem, & actio finium regundorum in quo differunt . T.9. c. 1298. E.
- Actio conditionalis quæ est . T.9. c. 1241. B.
- Actio pigneratitia has habet conditiones . T.9. c. 301. E.
- Actio hypothecaria non perimitur, nisi præscriptione 40. annorum . T.9. c.1032. A. B.
- Actio de peculio non extinguitur, sed durat anno utili . Tom.9. c. 315. B.
- Actio quæ datur in id, quod facere potest filius de eo, quod gessit, cum esset in potestate patris: filius familias ex omnibus ferè causis in solidum obligatur, convenitur, & condemnatur, exceptâ causâ mutui, & aliis quibusdam . T.9. c. 308. A.
- Actio de dolo jure veteri est annalis . T.9. c. 1245. D.
- Actio in factum non est famosa, imò est honesta . T.9. c.258. B.
- Actio temporaria contestatione fit perpetua . T.9. c.48. A.
- Actio hypothecaria quo tempore tollitur . T.9. c. 1039. C.
- Actio de peculio, & exercitoria differunt . T.9. c. 303. D. E.
- Actio institoria est ex empto, ex mutuo, ex negotiis gestis. Ibid. D. Hæc actio omnibus contractibus aptatur, & multas actiones complectitur . Ibid. D.
- Actio de dote . T.9. c.67. C. & seq. & c. 488. B. C. & seq.
- Actio, quæ restituitur in capite minutum, an sit perpetua . Tom.9. c. 313. C.
- Actio exercitoria, & de peculio differunt . T.9. c. 303. D. E.
- Actio finium regundorum tolli præscriptione tricennii voluit Justinianus . Tom.9. c. 1032. A.
- Actio præscriptis verbis . T.9. c.61. E. & 68. B. est utilis, non directa . c. 69. A.
- Actio iudicati non nocet absenti . T.9. c. 1098. A.
- Actio in rem cur longo tempore perimitur, non actio in personam . T.9. c. 1024. C.
- Actio finium regundorum non tolli præscriptione tricennii scripsit Theodosius . T.9. c. 1031. D.
- Actio de dote datur tantum uxori . T.9. c. 67. D.
- Actio in personam, & mixta, ante Theodosium erat perpetua . T.9. c. 1029. B.
- Actio de in rem verso . T.9. c.305. B.
- Actio de dolo an detur in heredem . T.9. c. 257. D.
- Actio in factum ex delicto nautarum, & ex quasi delicto exercitoris . T.9. c. 304. D.
- Actio non est ex pacto nudo, nisi subiecta sit stipulatio . T.9. c.65. C.
- Actio non datur ex nudo pacto . T.9. c. 69. E.
- Actio præscriptis verbis statim nascitur ex lege contractui adjecta . T.9. c. 80. A.
- Actio expilatæ hereditatis cui non datur . T.9. c. 1458. E.
- Actio si certum petatur latè patet, & nihil aliud est, quam certi conditio . T.9. c. 203. B.
- Actio de peculio . Tom.9. c. 308. B.
- Actio de in rem verso, & actio de peculio in quo distant . T.9. c.313. D.
- Actio furti tollitur pacto, non conditio furtiva . T.9. c. 55. A.
- Actio in factum civilis datur ex articulo, do, ut facias . T.9. c.251. C. D.
- Actio in factum est prætoriana, de dolo subsidiaria. Ibid. C.
- Actio de dolo semper cum actione de vi, aut metu concurrat . T.9. c. 371. E.
- Actio injuriarum publica est hodie uno casu . T.9. c. 1463. B.
- Actio furti est noxalis . Tom.9. c. 252. C.
- Actio quod iussu . T.9. c.366. A.
- Actio perpetua per contestationem prorogatur in annos 40. Tom.9. c. 48. A.
- Actio hypothecaria adversus debitorem fuit perpetua ante Anastasium . T.9. c. 1035. B.
- Actio quando iterari potest sine metu rei iudicatæ . T.9. c.350. D.
- Actio in personam cur fuerit perpetua, actio in rem temporaria . T.9. c. 1029. C.
- Actio calumniæ datur victori adversus victos . T.9. c.1087. E.
- Actio dupli . T.9. c. 252. A.
- Actio ex vendito ordinaria . T.9. c. 374. A.
- Actio rei uxoris . T.9. c. 488. B. & seq.
- Actio non perit, cui perit instantia . T.9. c. 48. C.]
- Actio injuriarum esto, si membrum ruperit . T.9. c. 54. D.
- Actio contrariæ mandati . T.9. c.356. D.]
- Actio prior est instantia . T.9. c. 48. D.
- Actio furti non nascitur cum mercenario, qui locavit operas suas . T.9. c. 974. B.
- Actio personalis olim, sive lis contestata fuisset, sive non, erat perpetua . T.9. c.1047. B.
- Actio rescissoria . T.9. c.374. A.
- Actio ex precario . T.9. c. 1170. B. & seq.
- Actio ex vendito, ut pacto stetur . T.9. c.61. E.
- An actio ex actione nascatur . T.9. c. 143. C.
- Actio utilis . T.9. c. 316. C.
- Actio, quæ fuit naturâ bonæ fidei, fit stricta propter pactum . T.9. c. 59. E. & 60. A.
- Actio Fabiana non omnino est rescissoria . T.9. c.373. D.
- Actio mixta personalis est perpetua . T.9. 1024. B.
- Actio ante diem nulla est . T. 10. c. 70. A.
- Actio ex pura obligatione statim nascitur. Ibidem B.
- Actio incipit, cum ea per rerum naturam præstari potest . T.10. c.77. E. & cum operæ officiales sunt in dictæ . T. 10. c.78. A.
- Actio legis lege datur, non mandatur . T. 10. c. 93. D.
- Actio legis aquiliæ simpliciter, & præcisè in jure dicitur esse pœnalis.

- nalis. T. 10. c. 130. C.
 Actio legis aquilæ an sit mixta. Ibidem E.
 An sit magis pœnalis, quàm condictio furtiva. Ibidem E.
 Actio omnis est in id, quod interest. T. 10. c. 153. D.
 Actio, quæ cautione arbitrio iudicis interposita, competitura est, an sit arbitraria. T. 10. c. 158. D.
 Actio arbitraria nulla est, quæ non pendeat æquè ex arbitrio iudicis, ac cætera. T. 10. c. 159. C.
 Actio, quæ ex nuda pollicitatione dotis nascitur, stricti iudicii actio est. T. 10. c. 277. B.
 Actio dotis adventitiæ an sit communis patris, & filiarum. Tom. 10. c. 328. C.
 Actio publica non est noxalis. T. 10. c. 386. D.
 Actio de dolo, & in factum prætoriam, sunt omnium extremæ. T. 10. c. 389. C.
 Actio civilis in factum si est in ignorantem, necesse est, ut etiam in scientem sit actio in factum civilis. Ibidem D.
 Actio de dolo cessat, ubi potest esse actio in factum civilis. Ibidem D.
 Actio de dolo si est in scientem, necesse est, ut in ignorantem sit actio in factum prætoriam. Ibidem D.
 Actio ex testamento acquiritur etiam ignorantem. T. 10. c. 408. E.
 Actio actus, quæ fuit novatione extincta, restituitur in veterem debitorem. T. 10. c. 433. D.
 Actio an olim fuerit ex dictione, vel pacto. T. 10. c. 471. A.
 Actio invito, & ignorantem acquiritur. T. 10. c. 523. D.
 Actio in factum annua datur ei, qui rationes non edidit, & ei secundum Græcos, qui non edidit actionem. T. 10. c. 610. C.
 Actio Serviana tollitur præscriptione longi temporis, si eam utitur bonæ fidei possessor. T. 10. c. 632. A.
 Actio nulla iusta est, quæ denunciata non sit. T. 10. c. 701. B.
 Actio, & obligatio nobis non acquiritur per liberam personam, nisi sit in nostra potestate. Ibidem B.
 Actio stricta, vel arbitraria constituitur bonæ fidei per replicationem, vel exceptionem doli. T. 10. c. 708. A.
 Actio nulla superest, nisi de dolo, aut si quæ sit alia restitutoria, sublata obligatione per acceptilationem. T. 10. c. 718. A.
 Actio ex edicto de dejectis, & effusis est popularis. T. 10. c. 745. B.
 Actio nulla noxalis est, nisi ea, quam edicto nominatim Prætor noxalem fore edixerit. T. 10. c. 746. B.
 Actio duplex ex stipulatu, & ex testamento, eisdem rei an possit competere. T. 10. c. 759. B.
 Actio quo casu competat ex contractu liberi hominis alteri, qui non contraxit, quæ & detur extra ordinem. T. 10. c. 856. C.
 Actio mutatur, cujus nomen mutatur; emendatur ea, cujus nomine retento pars aliqua corrigitur. T. 10. c. 874. D.
 Actio hodie est edenda in ipso limine iudicii, ruptis veteribus ambagibus. T. 9. c. 875. A.
 Actio contraria negotiorum gestorum, vel est directa, vel est utilis. T. 10. c. 889. D.
 Directa actio contraria negotiorum gestorum quibus detur. Ibidem D.
 Utilis actio contraria negotiorum gestorum quibus detur. Ibidem D.
 Actio mandati mutua est, sive reciproca; directa videlicet, & contraria. T. 10. c. 889. E. non datur in invitum, & ignorantem. Ibidem E.
 Actio bonæ fidei si sit de incidenti questione restitutionis, an Iudex delegatus eam admittat. T. 10. c. 913. A.
 Actio in rem datur in eum, qui dolo desit possidere. Ibidem B.
 Actio olim impetranda, priusquam Iudex adiretur. T. 10. c. 915. D.
 Actio realis decem, aut viginti; personalis non nisi triginta, aut quadraginta annorum exceptione perimitur. T. 10. c. 943. D.
 Actio finium regundorum datur tantum, si lis consistat intra quinque pedes. T. 10. c. 943. D. Vide, Finium regundorum.
 Actio noxalis pœnalis est, & pecuniaria. T. 10. c. 946. A.
 Actio olim pœnalis in quadruplum ejus, quod ex alea tulisset victor. T. 10. c. 949. A.
 Hodie est in simplum. Ibidem A.
 Actio in personam, quæ ei, qui mutuum pecuniam dedit, in debitorem competit, propriè dicitur certi condictio. T. 10. c. 951. E.
 Actio constituta pecuniæ an sit hereditaria. T. 10. c. 964. C.
 Actio quæcumque de re mobili an sit actio realis. T. 10. c. 972. C.
 Actio an nobis acquiritur per liberam personam. T. 10. c. 978. E.
 Actio directa ubi est cum cessione, ibi est & utilis sine cessione. T. 10. c. 985. E.
 Omnis actio est in id, quod interest; & non est, si nihil interest. T. 10. c. 993. A.
 Actio propriè est actio in personam. T. 10. c. 999. A.
 Actio non datur nisi ei, cujus interest. T. 10. c. 1087. B.
 Actio directa, & principalis opponitur contrariæ. T. 10. c. 1168. C.
 Actio definitio. T. 1. c. 248. E.
 Actio mixtæ species. T. 1. c. 754. A. & seq. & c. 751. A.
 Actio de dolo malo origo. T. 1. c. 971. D.
 Actio formula, & commodati. T. 3. c. 676. E.
 Actio verbo jus dicendi nullum continetur. T. 1. c. 997. E.
 Actio quoque verbo interdicta continetur. T. 1. c. 282. C. D.
 Actio liberatio contingit invito. T. 1. c. 1208. C.
 Actiois furti pœna est mera pœna non commixta rei persequutioni. T. 4. c. 333. D.
 Actiois injuriarum species est querela inofficiosi testamenti. T. 4. c. 114. E.
 Actiois diversæ species æquitatem divisionis excludere potest. T. 4. c. 957. C.
 Actiois exemplo datur exceptio. T. 4. c. 548. E.
 Actiois ineptæ electio actori non consumit actionem aptam rei, & competentem proposito negotio. T. 4. c. 927. D.
 Actiois de dolo coarctandæ ratio major. T. 5. c. 770. D.
 Actiois damni infecti, & aquæ pluvie arcendæ, differentia quæ sint. T. 5. c. 669. D. E.
 Actiois injuriarum, id est, de membro rupto, aut ossè fracto, pœna ex l. 12. Tab. talio fuit. T. 5. c. 55. D.
 Actioe commodati, vel depositi qui agit, suam rem petit: at non agit in rem, sed in personam ex obligatione commodati, vel depositi. T. 5. c. 62. E.
 Actiois bonæ fidei finis quis sit. T. 5. c. 988. E. & 989. A.
 Actiois de eo, quod certo loco, leges tres. T. 5. c. 402. D.
 Actiois ex empto, & æstimatoria differentia. T. 5. c. 450. A. & seq.
 Actiois exercitoria effectus quis. T. 5. c. 428. A.
 Actiois infortioria effectus qualis: Ibidem A. B.
 Actiois editæ mutatio nondum in iudicium perlatæ, non dum contestatæ, quæ prima causæ conflictio est. T. 5. c. 44. A.
 Actiois pro socio, & de peculio quis est effectus. T. 5. c. 428. A. B.
 Actiois servi corrupti effectus qui. T. 5. c. 255. D.
 Actiois verbo non contineri exceptionem, quomodo intelligendum. T. 5. c. 47. A.
 Actiois cessio pro solutione an sit: T. 6. c. 469. D.
 Actiois furti in duplum, vel quadruplum, cur nulla hodie fiat mentio. T. 6. c. 144. A.
 Actiois in rem causa est possessio. T. 7. c. 247. B.
 Actiois popularis pœna tota quandoque in publicum redigitur. T. 7. c. 115. B.
 Actiois ex stipulatu dotis nomine, & actionis rei uxoriae quanta differentia. T. 8. c. 1115. B.
 Actiois verbum generale esse, & in actionem, & petitionem dividi. T. 8. c. 612. C.
 Actiois verbum latissimè sumitur. T. 8. c. 533. D.
 Actiois arbitrariæ natura. T. 8. c. 828. B.
 Actiois causa ipso jure mutatur in speciem. T. 8. c. 764. D. actiois de dote infirmitas. Ibidem C.
 Actio

Actionis & obligationis verbo promiscuè etiam utimur. Ibidem D.
 Actionis nomen quo proposito latissime sumatur. T. 8. c. 750. E.
 Actionis definitio. T. 8. c. 316. C.
 Actionis definitio conveniens actioni in rem, & in personam. T. 8. c. 385. C.
 Actionis genus ante omnia edere oportet eum, qui acturus est. T. 8. c. 370. C.
 Actionis in rem causa an veniat in compensationem. T. 8. c. 316. C.
 Actionis nomen quomodo in jure proprie accipiatur. T. 8. c. 385. C.
 Actionis verbo quæ contineantur. T. 8. c. 370. D.
 Actionis verbo non contineri exceptionem. T. 8. c. 371. C.
 Actionis rei uxoris quod erat proprium, transfertur in actionem ex stipulatu. T. 9. c. 524. B.
 Actionis rei uxoris formula. T. 9. c. 497. A.
 Actionis nomen edendum jure civili. T. 9. c. 12. D.
 Hæc improbantur jure Pontificio. Ibidem D.
 Actionis tutelæ divisio non fit ipso jure. T. 9. c. 265. E.
 Actionis verbo etiam continetur exceptio. T. 9. c. 1084. C.
 Actionis finiendæ tempus. T. 9. c. 141. A.
 Actionis confusio. T. 9. c. 60. C.
 Actionis nomen unde deductum. T. 9. c. 127. C.
 Actionis ex stipulatu de dote repetenda, & actionis rei uxoris, quæ sunt communia, & propria. T. 9. c. 511. A. & seq.
 Actionis editio. Vide, Editio.
 Actionis editio in quo differat a litis contestatione. T. 9. c. 11. E.
 Actionis mandatum non omne est legitimum. T. 10. c. 885. B.
 Actionis nomine quid significetur. T. 10. c. 999. A.
 Actioni de peculio inest adjectio de in rem verso. T. 1. c. 267. C.
 Actioni de peculio inest actio de in rem verso. T. 2. c. 240. A.
 Actioni pluvie arcendæ in Africa actio contraria. T. 1. c. 834. B.
 Actioni in rem non objicitur compensatio. T. 4. c. 735. D. & seq.
 Actioni aquæ pluvie arcendæ quæ cohæreant, & quas probationes ea requirant. T. 5. c. 659. A. & seq.
 Actioni de peculio an & quando inest actio de in rem verso. T. 5. c. 982. E.
 Actioni ex empto quæ propria, & vicina sit. T. 5. c. 27. A.
 Actioni bonæ fidei an inest actio de malo. T. 6. c. 305. C.
 Actioni familiæ erciscundæ an locus in jure sit, cum quod unus ex heredibus non animo heredis gessit, sed animo defensoris erga patrem, patrisve memoriam pro officio functus. T. 6. c. 95. A.
 Actioni finium regundorum locum esse in vectigalibus fundis, id est, emphyteuticariis, sicut & familiæ

erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 480. A.
 Actioni de dote quod inest, inest & legato dotis legatæ marito. T. 7. c. 1398. C.
 Actioni familiæ erciscundæ, inest petitio hereditatis. T. 7. c. 224. E.
 Actioni de peculio semper inest clausula de in rem verso. Tom. 7. c. 162. A.
 Actioni in factum prætoris quando locus sit. T. 7. c. 417. D.
 Actioni de pauperie quandonam locus sit. T. 8. c. 1122. C.
 Actioni Paulianæ quando sit locus. T. 8. c. 719. A.
 Actioni judicati quæ opponuntur. T. 9. c. 1089. D.
 Actioni ex empto tacite inest dupla, etiam si non fuerit causa. T. 9. c. 1077. C.
 Actio de in rem verso non est in solidum. T. 10. c. 976. D.
 Actionem omnem de re immobili, falsum est, esse realem. T. 1. c. 669. A.
 Actionem omnem competere, dari, institui, & restitui differunt. T. 1. c. 1295. B.
 Actionem qui præstare debet, æstimationem quoque præstare debet quam consequutus est. Tom. 1. c. 1263. D.
 Actionem exhibere pro edere nuncupationem dicitur. T. 3. c. 268. C.
 Actionem exhibere est cedere, non edere. Ibidem C.
 Actionem de in rem verso esse perpetuam, tam mortuo, quam vivo servo. T. 1. c. 1461. A.
 Actionem nullam esse cum filio familiaris, aut cum servo. T. 3. c. 226. A.
 Actionem omittere quid sit. T. 1. c. 1035. B.
 Actionem semel extinctam civilis, & naturalis actio renasci non patitur. T. 1. c. 1502. D.
 Actionem in emptorem delegare, si ve mandare, & delegare emptorem, quomodo differunt. T. 4. c. 932. E.
 Actionem eligere aptam, & negotio, de quo agitur, competentem prudentia est. T. 4. c. 1260. E.
 Actionem qui habet ad rem recuperandam, in rem habere videtur. T. 4. c. 1254. C.
 In actionem strictam usuræ non veniunt. T. 4. c. 889. A.
 Actionem tollit confusio, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.
 Actionem competere aliud est, aliud dari, vel decerni actionem. T. 4. c. 37. B.
 Actionem mutare non est integrum post litem contestatam, nisi magna ex causa. T. 4. c. 905. B.
 Actionem cessare est sopiri actionem, non extinguere. T. 4. c. 302. B.
 In actionem in rem specialem utrum veniant fructus post litem contestatam percepti, & quid de ante perceptis. T. 4. c. 888. E.
 Actionem criminalem intendere non

potest, qui cecidit civili. T. 4. c. 281. C.
 Actionem ineptam qui proposuit, & causâ cecidit, an possit agere actione propria, & conveniente rei. T. 4. c. 927. E.
 Inter actionem rerum amotarum, & actionem de dote, differentia quæ est. T. 4. c. 1000. B.
 Ad actionem proficiunt pacta incontinenti facta. T. 4. c. 248. E.
 Inter actionem ex stipulatu, & actionem ex empto differentia. T. 4. c. 156. E. 157. B. & c. 705. B.
 Inter actionem Paulianam, & interdictum fraudatorium differentia quæ. T. 4. c. 1319. B. excipitur interdictum Unde vi. Ibidem E.
 Actionem qui intendere non potest, iste facultatem exigendi non habet. T. 4. c. 1008. D.
 Actionem dominii quid pariat. T. 5. c. 902. E.
 In actionem redhibitoriam quæ veniunt. T. 5. c. 1019. C.
 Actionem an habere minus sit, quam rem. T. 5. c. 155. A.
 Actionem commodati esse duplicem. T. 5. c. 418. D.
 Actionem realem in rem nemo pati compellitur. T. 5. c. 62. B.
 Actionem Favianam amisit, qui bonorum possessionem amisit. T. 5. c. 625. C.
 Actionem strictam utiliore esse bonæ fidei actione auctor contra Accursium, & Fulgiosum, quos ambos de falsitate taxat. T. 5. c. 466. A.
 In actionem in factum, quam debitor in creditorem missum in possessionem habet, quæ veniant. T. 5. c. 770. C.
 Actionem depositi parit solummodo dolus. T. 6. c. 77. E.
 Actionem de improbitate consequi an aliquis possit. T. 6. c. 145. C.
 Qui actionem habet, an rem ipsam habere videatur. T. 6. c. 303. C.
 In actionem Fabianam utrum veniant ea, quæ libertus dolo malo alienavit in necem, vel fraudem patroni sui, non etiam ea, quæ non acquisivit. T. 6. c. 181. D.
 Actionem cui damus, & exceptionem competere multo magis. T. 6. c. 39. B.
 Actionem in duplum non consumere actionem in rem, vel ad exhibendum. T. 7. c. 613. A.
 In actionem si certum petatur quæ res veniunt. T. 7. c. 621. E.
 Actionem non formant pacta, quæ sunt ex intervallo. T. 7. c. 155. B.
 Actionem edi, & litem contestari utrum prius sit. T. 7. c. 149. C.
 Actionem jus dicenti non obtemperare pœnalem esse, nec dari in id, quod interest actoris, & finiri intra annum. T. 7. c. 111. E. c. 112. A. & c. 114. E.
 In actionem non venire quod post litem contestatam accidit, an semper procedat. T. 7. c. 215. B.
 Actionem pœnalem cum multa ditione

- ctione malè confundi : Tom. 7. c. 110. D.
 Actionem ejus est denegare, qui potest & dare. T. 8. c. 707. E. c. 814. C. D. & c. 868. E.
 Actionem habere minus est, quam rem. T. 8. c. 847. A.
 Actionem edendo speciale nomen actionis edere oportet. T. 8. c. 486. C.
 Inter actionem hypothecariam; & pigneratitiam tantum nominis sonus. T. 8. c. 647. B.
 Actionem in rem semper rei domino dari in quemcumque possessorem rei. T. 8. c. 353. D.
 Actionem in rem ex presenti possessione esse. Ibidem D.
 Actionem an pariat quælibet causa. T. 8. c. 317. C.
 Actionem famosam verborum formula facit, sicut & sententiæ formula. T. 8. c. 370. A.;
 Actionem in rem ex presenti possessione esse. T. 8. c. 353. D. præsens possessio quæ intelligitur. Ibidem E.
 Actionem in rem possessionem adversarii parere. Ibidem E.
 Actionem hypothecariam ex ipsius Prætoris jurisdictione capere substantiam. T. 9. c. 1186. C.
 Actionem furti perpetuò dari. T. 9. c. 1051. A. non perimi actionem, furti, quando fur vivit. Ibid. A.
 Actionem semel editam non posse mutari, vel emendari, sed perseverandum esse usque ad finem. T. 9. c. 49. D.
 Actionem personalem post litis contestationem, atque etiam nonnullam judicii executionem, si omitatur ab utraque parte, ut ab ultima cognitione judiciali, qualis omiſsa est, porrigi ad annos 40. T. 9. c. 1047. B.
 In actionem pigneratitiam utrum veniat dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 9. c. 298. D.
 In actionem ex vendito quæ res veniunt. T. 9. c. 381. C.
 Actionem depositi directam, non contrariam esse famosam. T. 9. c. 352. D.
 Actionem si certum petatur non parit pactum nudum. T. 9. c. 216. B.
 In actionem empti aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1075. E. & 1080. A.
 Actionem pigneratitiam esse duplicem, directam, & contrariam. T. 9. c. 299. C.
 Actionem injurarum imitatur querela inofficiosi testamenti. T. 9. c. 105. B.
 Actionem cedere quid. T. 9. c. 239. E.
 Actionem pœnalem meram nusquam dari in heredem. T. 9. c. 258. C.
 Actionem nonnunquam parit pactum nudum. T. 9. c. 69. E.
 Actionem completitur lis. T. 9. c. 48. B.
 In actionem ex empto quæ res veniunt. Tom. 9. c. 383. G.
 Actionem vendi posse constat tantum in rem, quam in personam. T. 9. c. 368. A.
 Actionem pignoris individuum esse quid sit. T. 9. c. 1040. A.
 Actionem depositi dari in heredem, non tantum si defunctus deposuerit, sed & si servus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.
 Actionem confundi aditione hereditatis, si creditor debitori succedat. T. 9. c. 60. C.
 Actionem arbitriariam non loci tantum, sed & temporis in conventionem adjecti ratione dari existimat Cujacius. T. 10. c. 159. C.
 Actionem cedere, & mandare, an sit idem. T. 10. c. 631. D.
 Inter actionem, & vindicationem differentia. T. 10. c. 408. E.
 Inter actionem de dolo, & actionem quod metus causâ, an sit differentia. T. 10. c. 893. A. B.
 Actione inſitoria quis teneatur, & unde id nominis habet. T. 1. c. 386. E.
 Actione ex empto venditor tenetur, ut prætet habere licere. T. 1. c. 1187. A.
 Actione hereditatis petendæ quæ continentur. T. 1. c. 745. D. E.
 Actione noxali an dominus nomine servi teneatur. T. 1. c. 1370. A.
 Actione de distrahendis rationibus in duplum tutor tenetur. T. 1. c. 408. A.
 Actione concepti, actione oblatis qui teneantur. Ibidem D.
 Actione negotiorum gestorum qui tenentur. T. 1. c. 363. A.
 Actione negotiorum gestorum quando mater teneatur. T. 1. c. 363. D.
 Actione noxali qui tenetur, non potest agere noxali. T. 3. c. 659. D. E.
 In actione de peculio cur ante deducatur, quod domino debetur. T. 1. c. 267. B.
 Actione empti an teneatur emptor, qui manumisit. T. 4. c. 665. B.
 Qua actione quis potest petere æstimationem servi. T. 4. c. 666. A.
 Actione ex vendito an emptor cogatur solvere pretium venditori. T. 4. c. 947. C.
 Actione tutelæ agi non potest cum aliquo, nisi prius tutor esse designat. T. 4. c. 324. E.
 Actione incerti condicuntur omnes obligationes. T. 4. c. 1307. D.
 Qua actione tenentur duumviri. T. 4. c. 236. A.
 In actione tutelæ quæ divisio sit, num eadem fieri debeat in actione ex stipulatu. T. 4. c. 906. C.
 Actione negotiorum gestorum tenetur tutor creditoribus etiam nondum finita tutelâ. T. 4. c. 644. D.
 Utrum actione furti, vel mandati teneatur is, qui habuit res quasdam inclusas in cistam, ut ad alium perferret, & non pertulit, sed retinuit. T. 4. c. 842. C.
 Actione directâ quando tutor teneatur, & quando utili actione. T. 4. c. 1018. C. D.
 In actione ex vendito an fatidandum sit emptori evictionis generalis, vel specialis nomine. T. 4. c. 948. A.
 Actione jurisjurandi in factum qui tenetur, an & constituendo teneatur. T. 4. c. 173. C.
 In actione de moribus civili admittitur compensatio criminum parium, in actione de moribus criminali non admittitur. Tom. 4. c. 282. E.
 In actione de peculio non spectatur tempus judicii inchoati, aut intermedii, sed judicati. T. 4. c. 198. B.
 In actione rerum amotarum mutua delicta pari compensatione tolluntur. T. 4. c. 295. D.
 In actione ex stipulatu, quæ divisio sit, num eadem fieri debeat in actione tutelæ. T. 4. c. 906. C.
 Actione negotiorum gestorum qui potest adversus unum agere principaliter, non potest adversus alium agere actione mandati. Tom. 4. c. 207. C.
 Actione præscriptis verbis quando quis tenetur, quando non. T. 4. c. 177. D.
 Actione ex stipulatu deficiente ob evictionem, non deficit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.
 In actione arbitraria arbitrium judicis non est latissimum. Tom. 4. c. 274. A.
 Actione inſitoria an pater teneatur, si pro filio fidejusserit apud creditorem, qui filio inſitori mercium causâ credidit. T. 4. c. 934. C. D.
 In actione personali privilegia æstimatorum ex causa debiti, in hypothecis ex tempore. T. 4. c. 211. C. D.
 Actione judicati an nomine Pupilli teneatur tutor tempore tutelæ condemnatus. T. 4. c. 1025. A.
 Ab actione pignoris non recedit inventus, quam habet in venditorem pignoris. T. 4. c. 932. B.
 Actione de fideicommissis qui teneatur. T. 5. c. 992. B.
 Actione ad exhibendum cur pater teneatur de rebus filii familias. T. 5. c. 378. A.
 De actione tutelæ. T. 5. c. 580. D.
 De actione utili, quæ arbitraria vocatur. T. 5. c. 402. D.
 Actione aquæ pluvie arcendæ nemo cogi potest, ut vicino profit. T. 5. c. 659. B. & 664. C.
 Actione aquæ pluvie arcendæ agere volens cum pluribus, quo modocum illis agere debeat. Tom. 5. c. 673. C.
 Actione aquæ pluvie arcendæ de qua fossa (cum fossæ agrorum duplices sunt) agere possit vicinus cum vicino. T. 5. c. 663. A. B.
 Actione legis aquilæ non tenetur in duplum, qui confitetur. Tom. 5. c. 758. D.
 De actione in factum. T. 5. c. 770. D. & seq.

Actio de alienatione iudicii mutandi causâ qui teneantur, & qui minus. T. 5. c. 163. B. C.
 Actio, cautione, aut nomine debitoris vendito, quid venditor præstare teneatur. T. 5. c. 510. A.
 In actione constitutoria spectatur tempus conventionis. T. 5. c. 413. E.
 Actio de in rem verso pater quando teneatur. T. 5. c. 982. D. & seq.
 Actio exercitoria, aut institoria in solidum conventus quo modo à sociis partes illorum recuperare possit. T. 5. c. 428. A.
 Actio de dolo pupillus etiam conveniri potest. T. 5. c. 147. A.
 Actio de peculio an dominus agere possit, qui communem cum socio servum habet. T. 5. c. 441. A.
 Actio de constituta pecunia quis teneatur. T. 5. c. 409. A.
 In actione de peculio spectatur tempus rei iudicatæ, id est, quantum eo tempore sit in peculio. T. 5. c. 413. E.
 In actione depositi pondus argentei vasis adjici cur debeat. Tom. 5. c. 100. C.
 Actio de albo corrupto qui teneatur. T. 5. c. 31. B.
 Actio furti qui agere non possit. T. 5. c. 587. A.
 Actio iudicii mutandi causâ qui teneatur. T. 5. c. 163. B. C. & 164. E. & seq.
 Actio iudicii mutandi causâ competente quomodo alienans rem liberetur. T. 5. c. 164. E. 165. A.
 Actio damni infecti quo tempore missus in possessionem teneatur, & an expectandum sit, dum factum sit. T. 5. c. 643. E.
 Actio in factum de damno infecto quis tenetur. Ibid. E.
 An extendatur hæc actio in factum in id tempus, quo damnum datur. Ibid. E.
 In actione injuriarum privatane, an publicâ actione agi debeat, & altera alteram tollat, aut præjudicium afferat. T. 5. c. 754. E. & 755. A.
 Actio injuriarum tenetur is, qui statum patris tui sepulcro affixam non sustulerit, sed eam faxis cæciderit; non sepulcri violati. T. 5. c. 387. B.
 Actio pœnali, vel conditione ob pecuniam datam competente, unâ electâ, altera consumitur. Tom. 5. c. 139. C.
 Actio præscriptis verbis tutius an sit agere, quàm mandati, aut negotiorum gestorum. T. 5. c. 131. C.
 In actione injuriarum æquitas naturalis dominari potius, quàm subtile jus debet. T. 5. c. 162. E.
 Actio ex empto, si servus post evictionem melior factus fuerit, an plus consequatur actor, quàm pretium emptionis. T. 5. c. 1004. A.
 Actio ineptâ frustra agitur. T. 5. c. 38. B.
 An propriorem, & aptiorem negotio actionem consumat. Ibid. B.

Actio populari quoties agi possit. T. 5. c. 15. A.
 Actio populari pluribus agere contententibus, an Prætoris est electio, utri actionem concedere velit. Ibidem. A.
 De actione quod iussu. T. 5. c. 445. E. & 446. A. & seq.
 De actione tributaria, & quæ potissimum, & maxime in ea notanda sint. T. 5. c. 434. D. & c. 435. D.
 In actione iudicati an habeatur prius ratio ejus, qui prior reus condemnatus fuerit. T. 6. c. 325. E.
 De actione injuriarum, quæ patri competit suo nomine ex Prætoris edicto, nomine autem filii familias, ex leg. Cornelia de injur. Tom. 6. c. 388. B.
 De actione mandati. T. 6. c. 78. D. E. 79. A. & seq. 87. B. & seq.
 Actio negotiorum gestorum quandonam teneatur pupillus. Tom. 6. c. 11. A. B.
 Actio negotiorum gestorum an obligetur is, qui pecuniam, vel aliam rem ad alium perferendam accepit. T. 6. c. 12. D.
 Actio de peculio experiri an permissum sit creditori in solidum cum quo velit dominorum ex contractu servi communis duorum, vel plurium. T. 5. c. 62. B. & seq.
 In actione de peculio quomodo jus deductionis scindatur. T. 5. c. 64. B.
 Actio Paulianâ utrum revocentur libertates malâ fide datæ a creditoribus. T. 5. c. 328. A. C. & c. 335. D. E. & seq.
 Actio Paulianâ utrum creditor vindicet, & petat, rem esse debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem suam. T. 6. c. 335. E.
 Actio populari, vel populari interdico nullus potest agere per procuratorem, nisi res, quæ publicum quiddam principaliter spectat, ad eum quoque pertineat. Tom. 6. c. 301. D. E.
 De actione præjudiciali. T. 5. c. 300. A.
 Actio sepulcri violati an teneatur is, qui in alienum sepulcrum, vel in alienum locum religiosum mortuum intulit contra voluntatem domini in aureos centum, quæ actio pœnalis est. T. 6. c. 408. E.
 Actio unâ electâ, utrum altera consumatur. T. 6. c. 20. B.
 In actione bonæ fidei ex mora utrum usuræ possint accedere officio iudicis. T. 6. c. 3. E.
 Actio confessoria, vel negatoria fructuarius agere an possit adversus vicinum. T. 6. c. 334. D.
 Actio Fabianâ utrum revocet patronus ea, quæ ex bonis suis libertus alienavit in fraudem patroni, quo minor ad eum bonorum portio liberti perveniret. T. 6. c. 180. E.
 Actio Fabianâ, vel Calvisianâ quænam alienationes prohibeantur, & revocentur. T. 5. c. 422. A. B. C.
 Actio Fabianâ utrum revocentur ea, quæ libertus alienavit in frau-

dem patroni. T. 5. c. 180. E. & 181. A.
 De actione in factum, quæ ex oratione Trajani, & senatus consulto datur adolescentibus in magistratus municipales, sive duumviros, qui a tutoribus, vel curatoribus, quos eis dederunt, non exegerint idoneam satisfactionem, rem pupilli, sive adolescentis salvam fore. T. 6. c. 135. A.
 In actione tributaria utrum merx tantum pecularis, in qua sciente domino servus negotiatus est, spectetur: non totum peculium, sed merx tantum pecularis. Tom. 6. c. 70. C.
 In actione tributaria dominus num deducat totum, quod tibi debetur, sed partem contingentem tantum. Ibidem. B.
 Actio legis aquiliæ quando magistratus municipalis teneatur. T. 7. c. 93. A. B. quando actio in factum. T. 8. c. 369. B.
 Actio jus dicenti non obtemperare non tantum reum, sed & actorem puniri posse. T. 7. c. 111. A. 115. D.
 Actio omni civili deficiente, decurrendum est ad actionem de dolo. T. 7. c. 843. A.
 De actione vectigali inter emphyteutarios. T. 7. c. 585. A.
 Actio de peculio rectè convenitur pater, etiam si nihil sit in peculio. T. 7. c. 614. E.
 In actione legatorum usuræ veniunt ex mora, officio iudicis. Tom. 7. c. 652. C.
 Actio in duplum præstatur meræ pœna. T. 7. c. 513. A.
 De actione ex testamento in stipulationem transfusâ. T. 7. c. 1230. D.
 In actione injuriarum injuria non significat genus, sed speciem certam. T. 7. c. 245. D.
 Actio duplici, h. e. communi actori, & reo, quid sit dicendum, si agatur. T. 7. c. 92. D. E.
 Actio mutuâ priore, excedente modum jurisdictionis, quid agatur. T. 7. c. 67. E.
 Actio ex locato, furti, & conditione furtivâ concurrentibus an una alteram perimat. T. 8. c. 365. E. & 366. A.
 Actio ex vendito, & actione ex stipulatu concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 365. C.
 Actio furti & damni injuriâ dati ex lege aquiliæ an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. C.
 Actio mandati an filius familias agere possit. Ibid. D.
 Actio commodati, & actione legis aquiliæ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 366. B.
 Actio commodati an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. C.
 Actio commodati, & conditione furtivâ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 365. A.
 De actione fraudatoria cum agitur, quid considerandum. Tom. 8. c. 699. C.

Actio

- Actione in duplum quis teneatur. T. 8. c. 777. D.
 Actione Paulianâ fraudator tenetur. T. 8. c. 699. D.
 Actione personali sublatâ, tollitur hypothecaria. T. 8. c. 716. C.
 Actione creditæ pecuniæ an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. D.
 Actione depositi an filius familias agere possit. Ibidem. C.
 Actione in factum an teneatur caupo, si in ejus caupona furtum factum sit. T. 8. c. 333. B.
 Actione injuriarum an filius familias suo nomine agere possit. T. 8. c. 337. A.
 Actione injuriarum an teneatur is, qui per jocum quem percussit. T. 8. c. 327. C.
 Actione noxali an dominus teneatur, cujus servus ex cœnaculo aliquid effuderit, vel dejecerit. T. 8. c. 333. C. D. vel si servus noxam nocuit ponendo, aut suspendendo. Ibi. D.
 Actione prius editâ aggrediendus est reus. T. 8. c. 370. C.
 Actione rescissâ jure fiscali, an creditori restituatur actio in debitorem, vel fidejussorem. Tom. 8. c. 439. E.
 In rem actione solum possessorem teneri, non debitorem. T. 8. c. 353. E.
 Actio in personam adversus quem datur. T. 8. c. 354. A.
 Actione hypothecariâ singuli heredes tenentur in solidum. T. 9. c. 109. B.
 Actione institoriâ tenetur magister navis ex contractu institoris. T. 9. c. 303. B. C.
 Actione furti civili in duplum, vel quadruplum, cur non utimur hodie. T. 9. c. 500. C.
 Actione furti quando fur solvitur. T. 9. c. 621. E.
 Actione redhibitoria agendum est intra sex menses utiles. T. 9. c. 395. C.
 Actione negotiorum gestorum petitorum hereditatis teneri possessori hereditatis. T. 9. c. 158. D.
 Actione civili de albo corrupto cur non utimur hodie. T. 9. c. 500. C.
 Actione judicati minorem conveniri, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam intendit tutor, vel curator minoris nomine. T. 9. c. 575. B. C. & seq.
 Actione exercitoria tenetur navis exercitor ex contractu magistri. T. 9. c. 303. B.
 Actione speciali sæpius agi potest ex variis causis, non obstante præscriptione rei judicatæ. T. 9. c. 117. B.
 Actione judicati novatur prior contractus, prior obligatio. T. 9. c. 115. B. & seq.
 Actione furti nec manifesti tenetur non tantum, qui furtum fecit clandestinum, sed & is, cujus ope & consilio furtum factum est. Tom. 9. c. 623. D.
- Actione generali sæpe agi potest. T. 9. c. 117. C.
 Actione æstimatoria agendum est intra annum utilem. T. 9. c. 395. C.
 Actione ex empto non tenetur venditor emptori ob evictionem ultra duplum. T. 9. c. 1077. C.
 Actione ex stipulatu teneri tutoris fidejussores. T. 9. c. 600. D.
 De actione, quæ datur in magistratus municipales, sive duumviros, qui tutores dederunt, aut nomina verunt. T. 9. c. 614. B. & seq.
 De actione jurisjurandi. T. 9. c. 195. A. & seq.
 De actione exercitoria, & institoria. T. 9. c. 303. B. & seq.
 De actione pigneratitia. T. 9. c. 294. E. & c. 295. A. & seq.
 De actione in factum, quæ Pauliana dicitur, & quibus competat. T. 9. c. 1135. A. B.
 De actione ex stipulatu, qua fidejussor curatoris tenetur, qui cavit, rem adolescentis salvam fore, vel furiosi, vel prodigi. T. 9. c. 590. C.
 De actione hypothecaria. Tom. 9. c. 1186. B. est actio in rem. Ibidem B.
 De actione protutelæ. T. 9. c. 590. C. statim competit. Ibidem C.
 De actione præjudiciali de partu, seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1306. D.
 De actione vendita. T. 9. c. 365. E.
 De actione præscriptis verbis, quæ datur ex permutatione. T. 9. c. 404. A. & seq.
 De actione tutelæ. T. 9. c. 255. D.
 De actione vi bonorum raptorum. T. 9. c. 1157. B.
 In actione exhibitoria verbum exhibere restitutionis vim in se continet. T. 9. c. 1167. D.
 In actione æstimatoria quid quaeritur. T. 9. c. 395. B.
 In actione depositi compensatio, deductio, aut retentio locum non habent. T. 9. c. 353. C.
 In actione ex empto, quæ evictionis nomine datur in id, quod interest, contineri meliorationes. T. 9. c. 1298. B.
 In actione rerum amotarum, & furti, & injuriarum reo delatum jusjurandum non refertur. T. 9. c. 197. B.
 In actione si certum petatur prohibetur sequestratio, si pecunia petatur, non si alia res certa petatur mobilis. T. 9. c. 217. A. B.
 In actione hypothecaria servatur præscriptio 40. annorum. T. 9. c. 1049. E.
 Quæ actione possit repetere pupillus rem suam mobilem usurpatam. T. 10. c. 108. C.
 An qui unâ actione egit, cum ex eodem facto duæ competere, possit postea reliqua experiri etiam in solidum. T. 10. c. 131. E.
 In actione absolutio sequitur, si is, unde petitur, iudicis arbitrio satisfaciatur actori. T. 10. c. 158. C.
 In actione ex empto, & in actione
- ex vendito quid veniat. T. 10. c. 759. D.
 Actiones strictæ, & actiones bonæ fidei. T. 1. c. 753. C. D.
 Actiones personales, & mixtæ annorum 30. præscriptione tolluntur. T. 1. c. 548. B.
 Actiones personales olim, sive lis contestata fuisset, sive non, erant æternæ, atque perpetuæ. T. 3. c. 529. B.
 Actiones in factum etiam filii familias exercere possunt. T. 1. c. 1265. D.
 Actiones ex tutelæ, & curationis obligatione quasi ex contractu. T. 1. c. 793. E.
 Actiones arbitrariæ quæ sint. T. 1. c. 1279. C. & seq.
 Actiones arbitrariæ bonæ fidei in sunt iudicis. T. 1. c. 1194. D. & 1279. E.
 Actiones fiscales in rem excludi præscriptione. T. 2. c. 645. C.
 Actiones noxales in genere. T. 1. c. 753. C.
 Actiones de delictis, sive criminibus. T. 1. c. 753. D. & T. 10. c. 962. D.
 Actiones ædilitiæ. T. 2. c. 293. C.
 Actiones institoriæ & exercitoria ad omnes contractus referuntur. T. 2. c. 237. C.
 Actiones empti & venditi. T. 1. c. 773. D. & T. 2. c. 293. C.
 Actiones noxales quænam sint. T. 1. c. 752. B. & seq. & c. 1369. B. & seq.
 Actiones noxales dominis, & in dominos dantur. T. 1. c. 752. B.
 Actiones quædam inficiatione in duplum crescunt. T. 1. c. 379. B.
 Actiones quid differant ab interdictis. T. 1. c. 848. D.
 Actiones duæ ex tutelæ obligatione. T. 1. c. 793. E.
 Actiones privilegiariæ. T. 1. c. 794. C.
 Actiones strictæ. T. 1. c. 1281. E. & c. 1282. A.
 Actiones arbitrariæ. T. 1. c. 1279. C.
 Actiones arbitrariæ quæ sint. T. 1. c. 1281. A. B. & c. 1282. A. B.
 Actiones mixtæ ex negotiorum alienorum gestione. T. 2. c. 111. C.
 Actiones simpliciter inficiatione in duplum crescunt. T. 2. c. 1067. B.
 Actiones annales omnes. T. 1. c. 538. C.
 Actiones perpetuæ. T. 1. c. 552. C.
 Actiones legatorum personales ignorantibus adquiruntur. T. 1. c. 1046. D.
 Actiones ædilitiæ duæ, æstimatoria, & redhibitoria. T. 1. c. 778. B.
 Actiones ædilitiæ ex quibus causis dantur. Ibidem C.
 Actiones ædilitiæ cur introductæ. Ibidem D.
 Actiones ædilitiæ temporales sunt. Ibidem E. & c. 779. A.
 Actiones utiles cur ita dictæ. T. 1. c. 221. A. B.
 Actiones utiles accommodari proprie dicuntur. T. 1. c. 252. B.
 Actiones utiles habet fiscus in debitores debitoris. Tom. 2. c. 649. D.

- Actiones utiles reſcitoria; & reſtitutoria. T. 1. c. 956. A. E.
Actiones contractuum ſunt civiles. T. 1. c. 922. C.
Actiones ut duæ ſunt de uſufructu, ita de jure prædiorum. Tom. 1. c. 751. D.
Actiones pœnales quæ ſunt. T. 3. c. 208. D.
Actiones populares, ut, & quibus dantur. T. 1. c. 871. C.
Actiones populares etiam publicæ dicuntur, quòd omnibus pateant. T. 1. c. 975. E.
Actiones privatis competentes præſcriptione 30. annorum excluduntur. T. 3. c. 117. D. E.
Actiones, quæ vindictæ tantum perſequutionem habent. Tom. 3. c. 100. D.
Actiones Calviſianæ, quæ dantur liberis, aut parentibus. Tom. 1. c. 1258. D.
Actiones legatorum personales ignorantibus acquiri. T. 1. c. 1046. D. E.
Actionis directæ quibus competunt. T. 3. c. 220. A.
Actiones ſimplares. T. 2. c. 1067. B.
Actiones, quæ in heredes, vel ad heredes tranſeunt. T. 1. c. 275. A.
Actiones quemadmodum per inſcriptionem duplentur. T. 1. c. 379. B.
Actiones communes ex cauſis adventitiis. T. 1. c. 224. C.
Actiones ex pactis jure civili non dantur. T. 1. c. 1383. E.
Actiones ſtriictæ non ſunt omnes eodem jure. T. 5. c. 403. D.
Actiones dat tam ſuas, quàm civiles Prætor. T. 1. c. 745. E.
Actiones eccleſiis, & civitatibus competentes, quanto tempore excluduntur. T. 3. c. 117. E.
Actiones quando extinguuntur. T. 1. c. 552. A. B.
Actiones famil. erciscundæ, & communi dividundo quid habeant commune. T. 2. c. 177. A.
Actiones vivere quid. T. 3. c. 536. E.
Actiones temporales. T. 3. c. 529. D.
Actiones negativæ, vel negatoriæ. T. 1. c. 250. D.
Actiones concurrentes. T. 3. c. 208. C.
Actiones Eccleſiaſtica non tolluntur, niſi præſcriptione 100. annorum. T. 2. c. 16. C.
Actiones furti oblati. T. 1. c. 231. B.
Actiones furti prohibiti. Ibid. B.
Actiones furti concepti, & oblati, & prohibiti, nec non furti non concepti, in deſuetudinem abierunt. Ibid. B.
Actiones, quæ in bonum, & æquum conceptæ, & quo ſenſu naturalem præſcriptionem habere intelliguntur. T. 3. c. 117. E.
Actiones pœnales, quæ ſunt ex Prætoris juriſdictione. T. 1. c. 254. C. D.
Actiones quænam propriè præjudiciales appellantur. Ibid. D. E.
Actiones pœnales ex maliciis, in heredem an competant exceptâ injuriarum actione. T. 1. c. 277. B.
Actiones præſertim pœnales de eadem re concurrentes an aliquando invicem ſe conſumant. Tom. 3. c. 208. C.
Actiones pœnales conteſtata ab heredibus an & heredibus dentur, & contra heredes tranſeant. T. 1. c. 277. C.
Actiones in rem vindicationes, in perſonam cur conditiones dicantur. T. 1. c. 255. E. & 256. A.
Actiones perpetuæ quænam eſſe dicantur. T. 1. c. 276. A.
Actiones prætoris quænam intra annum vivunt, & quando perpetuæ ſunt. Ibid. A. B.
Actiones quænam mixtam cauſam obtinere videantur, tam in rem, quàm in perſonam. T. 1. c. 257. A.
Actiones duæ ex verborum obligatione, ſcilicet condictio, vel ex ſtipulatu. T. 1. c. 193. E.
Actiones omnes, vel in ſimplum conceptæ ſunt, vel in duplum, vel in triplum, vel in quadruplum. T. 1. c. 257. C.
Actiones, quas arbitrarías appellamus, quænam ſunt. T. 1. c. 261. A.
Actiones de peculio ſervorum, filiorumque familias, a quo propoſita. T. 1. c. 253. E.
Actiones, quæ inſcriptione duplicantur, quænam ſunt. T. 1. c. 379. B.
Actiones omnes an bonæ fidei ſint, vel ſtriicti juris. T. 1. c. 259. A.
Actiones inter bonæ fidei cur hærent omniæ, de precario, vel fiducia. Ibid. C.
Actiones omnes, quæ jure civili heredi, & in heredem competeant, ex ſenatus conſulto dabantur in fideicommiſſarium, & auctoritate Prætoris an utiles dentur. T. 1. c. 141. C. D.
Actiones noxales prodiitæ ex maleficiis ſervorum. T. 1. c. 259. C.
Actiones noxales conſtitutæ aut legibus, aut edicto Prætoris. Tom. 1. c. 270. B.
Actiones noxales in ſervos tantum proponendæ. T. 1. c. 271. A.
Actiones certæ, ſolennesque, quænam propriè appellantur. Tom. 1. c. 894. E.
Actiones bonæ fidei quot enumerentur. T. 1. c. 259. C.
Actiones populares aliæ ſunt noxales, aliæ non item. T. 3. c. 635. A.
Actiones in perſonam aliæ civiles, aliæ prætoris, aut ex legibus, vel conſtitutionibus. T. 2. c. 207. E.
Actiones privatæ ſunt tantum civiles. T. 4. c. 884. B.
Actiones utiles neceſſariæ non ſunt, cum directæ competunt. Tom. 4. c. 1407. E.
Actiones, quæ competunt ſocietatibus, voluntariæ, & neceſſariæ. T. 4. c. 959. A.
Actiones, quæ hiſce ſocietatibus competunt. Ibid. A. Mar. Tullius de utraque ſocietate verba facit in Quintiana. Ibid. B.
Actiones personales legatorum etiam ignorantibus legatariis acquiruntur. T. 4. c. 1444. D.

- Omnes actiones, præter actionem de poſiti, compensationem hodie patiuntur ipſo jure. T. 4. c. 213. C.
Omnes actiones in rem, aut quaſi in rem arbitrarie ſunt. T. 4. c. 573. A.
Actiones fictitiæ ſunt Publiciana actio, & reſcitoria actio. T. 4. c. 266. B.
Actiones nunquam iis dantur, quorum non intereſt, & e contra. T. 4. c. 874. C.
Actiones, aut bonæ fidei ſunt; aut ſtriictæ; aut arbitrarie, & ſtriictæ; aut arbitrarie, aut non. Tom. 4. c. 573. A.
Actiones utiles occurrunt iniquitati. T. 4. c. 481. A.
Actiones, & obligationes activæ, & paſſivæ an pro rata ejus, quod cui reſtituitur, in eum tranſeunt. T. 4. c. 560. C.
Actiones odioſæ non reſtituuntur. T. 4. c. 68. A.
Actiones per procuratorem non ſemper nobis acquiruntur. Tom. 4. c. 917. C.
Actiones legis ſpecialiter mandari non poſſunt. T. 4. c. 9. C.
Actiones arbitrarie imitantur potiùs ſtriictas actiones, quàm actiones bonæ fidei. T. 4. c. 575. C.
Duæ actiones petitioni hereditatis inſunt, & quæ ſunt. T. 5. c. 1179. D.
Actiones ex ſtipulatione, ex mutuo, ex conſtituta pecunia, ex teſtamento ſunt judicia ſtriicti juris, quæ magis frequentantur. T. 5. c. 403. C.
Actiones directæ in jure ceduntur: quod ſi non fiat, dantur utiles. T. 5. c. 510. E.
Actiones de calumniatoribus famoſis actionibus non connumerantur. T. 5. c. 140. E.
Actiones quæ ſunt in factum. T. 5. c. 771. B. C.
Actiones ad quid comparatæ, & comparatæ ſunt. T. 5. c. 916. C.
Actiones hereditariæ. T. 5. c. 280. A.
Actiones præſcriptis verbis duæ tantum ſunt bonæ fidei, ſcilicet æſtimatoria, & ea, quæ naſcitur ex permutatione. T. 5. c. 450. B. cæteræ actiones præſcriptis verbis ſunt ſtriictæ. Ibid. B.
Actiones bonæ fidei quot ſunt numero, earumque enumeratio. Ibid. B. eas memoriter ſcire oportet. Ibid. B.
Actiones directæ ad quid competant, aut quid perſequantur. Tom. 5. c. 340. D.
Actiones exercitoria, inſitoria, & tributoria in quibus convenient. T. 5. c. 535. D.
Actiones hereditariæ, vel poſſeſſoriæ quæ ſunt. T. 5. c. 631. A.
Actiones hereditarias fiſcus, ad quem bona teſtatoris pervenerunt, excipi pere debet quaſi ſucceſſor. T. 5. c. 453. E.
Actiones in re ſcriptæ an interdictum quod vi, aut clam comprehendant. T. 5. c. 805. C.

- Actiones mixtæ ejus juris, & conditionis sunt, ut eas quis excipere, vel intendere possit.** T. 5. c. 164. C.
- Actiones strictæ an omnes eodem jure sint.** T. 5. c. 403. E.
- Actiones mandati, negotiorum gestorum, & pro socio, an sint bonæ fidei.** T. 5. c. 399. E.
- Actiones ne eludantur, quomodo prævideri possit.** T. 5. c. 687. A.
- Actiones stricti iudicii an sint omnes eodem jure.** T. 5. c. 403. D.
- Actiones præjudiciales quænam sint, & quare sic dicantur.** T. 5. c. 687. C.
- An prius, quàm ullæ aliæ actiones, quæ eis impedimento esse possint, prætendendæ sint.** Ibid. C.
- Actiones pro socio, & communi dividendo in quo differant.** Tom. 5. c. 491. B.
- Actiones prætoriaræ quotuplices sint.** T. 5. c. 10. C.
- Actiones populares annuæ, & perpetuæ qui differant.** T. 5. c. 14. C.
- Actiones populares ad quid dentur.** Ibid. B. C.
- Actiones personales in rebus communibus, seu societate, an communicentur sine cessione.** T. 5. c. 479. D.
- Actiones populares annuæ sunt, & in heredes non dantur.** T. 5. c. 14. B. C.
- Actionis causa proxima, & prima, seu pristina quomodo differant.** T. 5. c. 938. A.
- Actiones pœnales an, & quando in heredes dentur.** T. 5. c. 880. D.
- Actiones populares.** T. 5. c. 615. B.
- Actiones, quæ naturalem præstationem habent, & ex æquo, & bono dantur, filio fam. emancipato, non patri competunt.** T. 5. c. 163. A.
- Actiones unde oriuntur.** T. 5. c. 437. E.
- Actiones reales, & personales, quæ inter præsentés, & absentes dantur, quandiu durent.** T. 5. c. 143. E.
- Actiones suæ an mandari possint, ambigitur.** T. 5. c. 110. C.
- Actiones strictæ non omnes eodem jure sunt.** T. 5. c. 403. D.
- Actiones strictæ aliæ aliis strictiores sunt.** Ibid. D.
- Actiones quænam in collatione bonorum veniant.** T. 5. c. 615. A.
- Actiones appellatoriarum quænam propriæ sint.** T. 6. c. 340. E. cur sic dictæ fuerint. Ibid. E.
- Actiones comparatæ, & expressæ sunt, ut per eas consequamur, quod nostra interest.** T. 6. c. 466. A.
- Actiones conditionitæ quænam sint.** T. 6. c. 104. C.
- Actiones famosæ, & turpes quænam sint.** T. 6. c. 89. D. E.
- Actiones hereditariæ cui heredi scripto denegentur tanquam indigno.** T. 6. c. 187. E.
- Actiones, quæ in heredes scriptos, & heredibus dari solent, restitutæ ab eis hereditate, ex causa fideicommissi, fideicommissariis, & in fideicommissarios dari, non heredibus, in heredes; vel dari heredibus, in heredes, sed eos summoventes, vel agant, vel summoventes actores, & conveniantur, exceptione restitutæ hereditatis.** T. 6. c. 284. E. 285. A.
- Actiones incerti cuiusnam competant, & quænam sint.** T. 6. c. 229. E.
- Actiones societatis quænam sint.** T. 6. c. 88. C.
- Actiones trebellianicæ quibusnam competant.** T. 6. c. 285. A.
- Actiones duplices, & mixtæ appellantur iudicia, seu actiones familiarum erciscundæ, & communi dividundo, & cur.** T. 6. c. 342. C. D.
- Actiones comparatæ sunt, ut per eas consequamur, quod nostra interest.** T. 6. c. 456. A.
- Actiones esse civiles, & utiles, & quæ illæ sint.** T. 7. 841. E.
- Actiones aut esse directas, aut in factum civiles, sive utiles, & quæ illæ sint.** T. 7. c. 831. A.
- Actiones communes patri, & filio, item patri, & filiarum quæ sint.** T. 7. c. 143. E.
- Actiones quæ filio familias dantur, si pater absit, vel si nullus sit, qui patris nomine agat.** Ibid. A.
- Actiones de omnibus rebus an constitui possint.** T. 7. c. 848. C.
- Actiones duplices, sive communes quæ sint.** T. 7. c. 92. D.
- Actiones duplices quæ sint.** Tom. 7. c. 67. E.
- Actiones extraordinariæ, & utiles quæ sint, & cur ita vocentur.** T. 7. c. 143. C.
- Actiones in factum plures esse.** T. 7. c. 823. A.
- Actiones in factum prætoriarum quando dantur.** T. 7. c. 848. C.
- Inter actiones in rem corporalem quæ differentiarum sint.** Tom. 7. c. 451. A. B.
- Actiones legis non institui per procuratorem.** T. 7. c. 69. D.
- Actiones mutuarum quæ sint.** Tom. 7. c. 67. E.
- Actiones mutuarum an apud diversos iudices institui possint.** Tom. 7. c. 67. C.
- Actiones omnes apud eundem magistratum municipalem an institui possint.** T. 7. c. 66. C.
- Actiones omnes an apud magistratum rectè instituantur, si earum quantitas ejus jurisdictionem superet.** T. 7. c. 91. D. E.
- Actiones personales an sequantur legatum.** T. 7. c. 1376. D.
- Actiones præscriptis verbis de æstimatione, & permutatione cur sint bonæ fidei, cum cæteræ omnes sint strictæ.** T. 7. c. 853. C.
- Actiones pœnales an in heredem transeant.** T. 7. c. 141. D.
- Actiones pœnales esse non tantum de bonis hereditariis, sed etiam infecto.** T. 7. c. 417. C.
- Actiones, quæ exercentur nomine hereditario, an post controversiam hereditariam differantur, & quæ sint.** T. 7. c. 220. A.
- Actiones, quæ in heredes non eodem jure dantur, sed aliis aliis ampliores heredes exigunt.** T. 7. c. 1214. A.
- Actiones ubi omnes aliæ deficiunt; actio prætoriana subsidiaria est.** T. 7. c. 651. A.
- Actiones, & obligationes veniunt in familiarum erciscundæ iudicio.** T. 7. c. 495. E.
- Actiones quæ formantur ex persona actoris, etiam si reus nihil possideat, vel teneat.** T. 7. c. 614. E.
- Actiones, in quibus spectatur tempus rei iudicatæ.** Ibid. c. 115. A.
- Actiones quæ formantur ex persona rei, in quibus spectatur tempus litis contestatæ.** Ibid. A.
- Actiones noxales omnes esse arbitrarías.** T. 7. c. 340. A.
- Actiones quæ filio familias dantur.** T. 7. c. 671. C. & seq.
- Actiones quæ redduntur inter pauciores heredes.** T. 7. c. 490. D.
- Actiones omnes mixtæ constant ex re, & ex persona.** T. 7. c. 572. D. E.
- Actiones de peculio cur plurativo modo dicuntur.** T. 7. c. 227. E.
- Actiones quod iussu cur plurativo modo dicuntur.** Ibid. E.
- Actiones institoriarum cur plurativo modo dicuntur.** Ibid. E.
- Actiones, quæ reddi solent in invitos, quales sint.** T. 7. c. 484. D.
- Actiones de universitate multæ sunt.** T. 7. c. 227. D.
- Actiones duplices tres proponuntur.** T. 7. c. 483. A. B.
- Actiones mixtæ quæ dicuntur.** T. 7. c. 459. E.
- Actiones communi dividendo, & familiarum erciscundæ dantur inter emphiteuticarios, vel superficiarios, si sint plures ejusdem rei: hæ actiones non dantur cæteris conductoribus.** T. 7. c. 377. E.
- Actiones utiles introducere Prætoris officium est.** T. 7. c. 605. E. & accommodare eas ad leges in casibus similibus. Ibid. E.
- Actiones in rem dantur semper adversus eum, qui rem possidet; imò & adversus eum, qui non possidet.** T. 7. c. 247. C.
- Actiones in rem citius pereunt, quàm actiones in personam.** T. 7. c. 475. A.
- Actiones introducere dicuntur Prætores.** T. 7. c. 601. B.
- Actiones, quas filius famil. exercet, quales sint.** T. 7. c. 672. A. & seq.
- Actiones quæ dantur inter volentes.** T. 7. c. 484. D.
- Actionis tempora, & bonorum possessio currunt etiam adversus pupillum.** T. 7. c. 201. D.
- Actiones utiles dantur ad exemplum vulgarium, sive directarum.** T. 7. c. 848. E.
- Actiones utiles quæ sint.** T. 7. c. 842. A. proprium nomen non habent, sed in factum concipiuntur. Ibid. c. 841. E.
- Actiones arbitrarías quænam appellantur.** T. 8. c. 1098. A.
- Actiones an sint tantum formulæ.** T. 8. c. 1101. C.
- Actiones de peculio a quo, & adversus**

sus quem comparata . Tom. 8. c. 1095. D.
 Quenam mixtam causam obtinere videantur . T. 8. c. 1096. D. E.
 Actiones legis quanam . T. 8. c. 1100. A.
 Actiones legis a quo dictæ , & quanam sint . T. 8. c. 914. D.
 Actiones perpetuæ , aut temporis quanam dicantur . T. 8. c. 1125. C.
 Actiones civiles , & utiles quanam dicantur . T. 8. c. 1105. A.
 Actiones alias esse in rem , alias in personam : his personam , illis rem conveniri ; has personam sequi , illas rem ; illas vindicationes appellari , has conditiones . T. 8. c. 353. C.
 Actiones duas si admittant delicta duo ex uno facto orta , an utraque actione utendum sit . Tom. 8. c. 387. C. D.
 Actiones ex contractibus defuncti , & rei vindicationes , an differantur ob petitionem hereditatis . T. 8. c. 128. C.
 Actiones ex delicto , vel quasi venientes , an dentur in heredem . T. 8. c. 384. A.
 Actiones famose quæ , & quando sint . T. 8. c. 370. A.
 Actiones in personam , quæ habent conditionum nomen , an damnato irrogent infamiam . T. 8. c. 369. C. D.
 Actiones honorariæ , quæ rei persecutionem habent , an sint perpetuæ , & an in heredem dentur . T. 8. c. 367. D. & seq.
 Actiones honorariæ , quæ pœnæ persecutionem habent , quando finiuntur . T. 8. c. 368. C.
 An in heredem defuncti dentur . Ib. B.
 Actiones honorariæ quando finiuntur . T. 8. c. 367. B.
 An adversus heredem defuncti dentur . Ibid. B.
 Actiones mixtæ quæ dicantur . T. 8. c. 370. E.
 Actiones negotiorum gestorum sunt bonæ fidei . T. 8. c. 328. E.
 Sunt propriæ ex gestu , non ex contractu . Ibid. c. 328. E. & 329. A.
 Actiones omnes civiles esse , aut honorarias . T. 8. c. 367. A.
 Actiones oriuntur ex obligationibus . T. 8. c. 316. A.
 Actiones personales ex quibus causis sanæ mentis homines acquirant etiam ignorantes , & in viti . T. 8. c. 351. D.
 Actiones populares lite contestatâ in heredes transmittuntur . Tom. 8. c. 433. E.
 Actiones plures si ex uno delicto nascantur , an omnibus experiri liceat . T. 8. c. 361. D. & seq.
 Actiones plures an admittantur ex uno facto , seu delicto . Ibid. E.
 Actiones plures si ex una obligatione nascantur , an omnibus uti liceat . T. 8. c. 363. B.
 Actiones pœnales an post litem inchoatam ad heredes transeant . T. 8. c. 355. E. & 356. A. & seq.

Actiones populares an conferantur . T. 8. c. 97. B. an transmittantur ad heredes . Ibid. C.
 Actiones quæ certo tempore non finiantur . T. 8. c. 1125. E.
 Actiones , quæ ex maleficio veniunt , ignorantibus acquiruntur . T. 8. c. 352. E.
 Actiones quæ acquirantur ignorantibus . Ibid. D.
 Actiones quæ tam in rem , quam in personam sint . T. 8. c. 371. A.
 Actiones , quæ quasi ex contractu veniunt , ignorantibus acquiruntur . T. 8. c. 352. D.
 Actiones arbitrariæ . T. 8. c. 502. D.
 Actiones ex delicto mixtis actionibus insunt . T. 8. c. 680. D. fraudatoriæ duabus de causis dantur . Ibid. c. 699. C.
 Actiones pœnales , & mixtæ quid commune habeant . T. 8. c. 771. E.
 Non dantur in heredem , nisi post litem contestatam . T. 8. c. 704. C.
 Privilegiatæ in heredem transeunt cum privilegio . T. 8. c. 694. B.
 Rei persecutoriæ altera alteram consumit . T. 8. c. 717. D.
 Semel iudicio inclusæ , quæ salvæ maneat . T. 8. c. 720. C.
 Actiones in personam alias esse ex contractu , alias ex facto . Tom. 8. c. 354. D. E. in contrahendo se gravare invicem , & circumscribere licet . Ibid. E.
 Actiones personales ex contractu quæ dicuntur . Ibid. E.
 Actiones omnes vel esse civiles , vel honorarias . T. 8. c. 355. D.
 Actiones mixtæ duobus modis dicuntur . T. 7. c. 469. E. sunt in rem , & in personam . Ibid. E.
 Duplices esse dicuntur , nam in eis uterque est actor , & reus . Ibid. E. & T. 8. c. 370. E.
 Actiones alias esse in rem , alias in personam . T. 8. c. 353. C.
 Actiones in personam , personam sequuntur . Ibid. C.
 Actiones in rem , rem sequuntur . Ibid. C.
 Actiones in rem vindicationes appellari . Ibid. C.
 Cur vindicationes appellantur . Ibidem . C.
 Actiones in personam conditiones vocantur . Ibid. C.
 Appellantur etiam condicitiæ . Ibidem . C.
 Has appellationes ex prisco more duci . Ibid. C.
 Actiones tutelæ , & obligationes directæ , & contrariæ , ambæ sunt bonæ fidei . T. 8. c. 329. E.
 Nascuntur ex quasi contractu . Ibid. E.
 Actiones venientes ex contractibus , vel quasi , an in heredes defuncti dentur in solidum . T. 8. c. 383. D.
 Actiones contestatæ ab heredibus continuantur , & in heredes qualescumque sint , seu pœnales , seu vindictæ , seu pecuniæ causâ dentur . T. 9. c. 259. C.
 Actiones quæ nomen suum accipiunt a primis edictorum verbis , nec

aliud nomen habent . T. 9. c. 1145. B.
 Actiones mixtæ marito suppetunt ad retrahendas res donatas uxori . T. 9. c. 498. D.
 Actiones aut in rem , aut in personam sunt . T. 9. c. 129. A.
 Actiones directæ ex cessione competunt emptori hereditatis . T. 9. c. 368. A. B.
 Actiones dotis recuperandæ post dissolutionem matrimonii duæ sunt . T. 9. c. 489. C. & seq.
 Actiones vel in rem sunt , vel in personam . T. 9. c. 173. B. in rem tolluntur præscriptione longi temporis , in personam non tolluntur , nisi per tricennium . Ibid. B.
 Actiones nullæ sunt perpetuæ ex constitutione Theodosii . T. 9. c. 1029. C. & 1032. A. & 1048. A. B.
 Actiones mixtæ pœnales heredibus dantur , ut condicitiõ furtiva , & rerum amotarum , quæ sunt rei persecutoriæ , & vi bonorum raptorum , & legis aquiliæ , quæ sunt mixtæ ; item furti , quæ est mera pœnalis . T. 9. c. 258. D.
 Actiones temporales contestatione litis perpetuari . T. 9. c. 1048. A.
 Actiones , quæ ab herede inceperunt , sunt hereditariæ , ut legatorum actiones . T. 9. c. 255. C.
 Actiones hypothecariæ , & reales non sunt hereditariæ , nec personales , nisi heredibus , aut in heredes dentur . T. 9. c. 254. D.
 Actiones personales , & hypothecariæ in quo differunt . T. 9. c. 1210. A.
 Actiones pigneratitiæ , & hypothecariæ in quo differunt . Tom. 9. c. 295. D.
 Actiones pro actibus . T. 9. c. 1337. C.
 Actiones ex stipulatu ex dote profectitiæ , & adventitiæ an transmittantur . T. 9. c. 505. B. C. & seq.
 Actiones omnes pactionibus non abolentur , præter injuriarum actionem , & querelam inofficiosi testamenti . T. 9. c. 106. D.
 Actiones , quæ persequuntur vindictam , non damnum pecuniarium , sed dolorem tantum imminuti honoris , imminutæ existimationis , nec heredi dantur , nec in heredem . T. 9. c. 499. E.
 Actiones ut ab heredibus , & contra heredes incipiant . T. 9. c. 247. B.
 Actiones empti , & venditi . Tom. 9. c. 381. B. & seq.
 Actiones strictæ non eodem omnes jure censentur . T. 9. c. 293. C.
 Actiones quæ dantur heredi , & in heredem , quæ non . T. 9. c. 257. C. & seq.
 Actiones legis . Vide , Legis actiones .
 Actiones incertæ . Vide , Certæ actiones .
 Actiones personales olim in provinciis erant perpetuæ . Tom. 9. c. 1049. D.
 Actiones interrogatoriæ , quæ præcedebant iudicium , sublata . T. 9. c. 176. D.
 Actiones bonæ fidei bonam fidem

- alix aliis amplioreni exigunt. T. 9. c. 293. C.
- Actiões hereditariæ sunt personales actiões, quæ heredibus, aut in heredem successiõnis iure competunt. T. 9. c. 255. A. B.
- Actiões sunt tela, exceptiones reorum clypei. T. 9. c. 1085. D.
- Actiões vel sunt civiles, vel prætorix, vel ex legibus, vel ex constitutionibus. T. 9. c. 237. C.
- Actiões, quibus testamenta rescinduntur, duæ sunt. T. 8. c. 501. A.
- Actiões hereditariæ inter heredes dividi pro portionibus hereditariis debent. T. 9. c. 255. C.
- Actiões præjudiciales. T. 9. c. 268. D. & seq.
- Actiões civiles contestatæ ab heredibus continuantur, & in heredes qualescumque sint, seu pœnales, seu vindictæ, seu pecuniæ causâ dantur. T. 9. c. 259. C.
- Actiões famosæ pœnales. Tom. 9. c. 353. A.
- Actiões legatorum, & actiões bonæ fidei in quo conveniunt, & in quo dissentiunt. T. 9. c. 862. E. & 863. A. & seq.
- Actiões hereditariæ sunt personales, quæ heredibus, vel in heredes iure successiõnis dantur. T. 9. c. 255. A. B.
- Actiões criminales contestatæ ab heredibus non transeunt, exceptis quibusdam. T. 9. c. 259. C.
- Actiões ex iurejurando. T. 9. c. 191. D. & seq.
- Actiões, quæ competunt legatariis, & fideicommissariis. T. 9. c. 182. A. B.
- Actiões ædilitiæ, vel redhibitoriæ non pertinent ad res donatas. T. 9. c. 1185. C. D.
- Actiões utiles dicuntur accommodari, non directæ. T. 9. c. 1351. A.
- Actiões aliæ sunt viventium, aliæ morientium. T. 9. c. 85. C.
- Actiões noxales esse perpetuas. T. 9. c. 313. C.
- Actiões furti nec manifesti, & vi bonorum raptorum concurrunt. T. 9. c. 1158. A.
- Actiões strictæ quæ dicuntur. T. 9. c. 493. C. & seq.
- Actiões quando inchoandæ. T. 9. c. 1048. B.
- Actiões possessoriæ quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
- Actiões fisci, & reipublicæ publicæ sunt, & certæ, & idem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
- Actiões directas commodati, pignoratitiam, & alias habent commodator, debitor, depolitor, mandator, dominus negotiorum, pupillus. T. 9. c. 300. A. Vide, Contrarias actiões commodati.
- Actiões, quæ utrumque persequuntur, in heredem non dantur, nisi in id, quod ad eum pervenit ex re, cuius persequutio actioni etiam inest. T. 9. c. 257. D.
- Actiões rei persequendæ heredibus defuncti defunt. T. 9. c. 547. B.
- Actiões tres præscriptis verbis sunt bonæ fidei, cæteræ sunt strictæ. T. 9. c. 1172. A.
- Actiões in personam ferè omnes sunt perpetuæ. T. 9. c. 1024. B.
- An actiões utiles in emptorem hereditatis creditores habeant. T. 9. c. 356. D.
- Actiões quæ repeti possunt post rem iudicatam. T. 9. c. 116. E. & seq.
- Actiões quæ competunt creditoribus hereditariis. T. 9. c. 181. C. & seq.
- Actiões præjudiciales cur ita dicuntur. T. 9. c. 979. B.
- Actiões quasdam esse, quæ ex inficiatione crescunt in duplum. T. 9. c. 204. A.
- Actiões hereditariæ aliæ sunt ex contractibus, vel quasi contractibus, aliæ ex delictis, vel quasi delictis. T. 9. c. 257. A.
- Actiões duæ illæ, exercitoria, & inlittoria, invicem sæpe comparantur. T. 9. c. 303. C. ambæ actiões dantur in solidum. Ibid. D.
- Actiões nobis parari per nuncium in his, quæ sunt per nuncium. T. 9. c. 316. B.
- Actiões turpes infr. famosæ. T. 9. c. 352. E.
- Actiões civiles quo tempore finiuntur, sive perimuntur. T. 9. c. 127. E. & 129. D.
- Actiões contrariæ. T. 9. c. 300. A. B.
- Actiões ædilitiæ sunt honorariæ. T. 9. c. 395. A. nusquam appellantur ex empto. Ibid. A.
- Actiões cur aliæ sunt bonæ fidei, aliæ strictæ, & nulla sunt interdicta bonæ fidei. T. 9. c. 494. A.
- Actiões quæ ex inficiatione in duplum crescunt. T. 9. c. 222. C.
- Actiões singulas habere sua tempora. T. 9. c. 1043. D.
- Actiões ædilitiæ. Vide, ædilitiæ actiões.
- Actiões an vendi, & cedi possint. T. 9. c. 355. D.
- Actiões fictitiæ quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
- Actiões directæ vocantur quasi principales. T. 9. c. 300. A.
- Actiões hereditariæ in donatarios non competunt. T. 9. c. 255. A. non competunt in debitores hereditarios. Ibid. A. dantur etiam in extraneos. Ibid. A.
- Actiões exempto, & vendito, quæ formant. T. 9. c. 382. E.
- Actiões ex delictis an dentur in heredem, deinde an dentur heredi. T. 9. c. 257. C.
- Actiões utiles competunt in personam sine cessione. T. 9. c. 368. B.
- Actiões, quas Prætor pollicetur in patrem, vel dominum ex negotio gesto cum filio familias, vel servo, non ex delicto, sunt de peculio, quod iussu, de in rem verso. T. 9. c. 305. E.
- Actiões, & instrumentorum editio. Tom. 9. c. 1. A. & seq.
- Actiões mixtæ invicem dici non possunt, quæ neque simul intendi, & confundi possunt, neque ejusdem æstimationis sunt. T. 10. c. 132. B.
- Actiões complures, quæ ad arbitrarium referuntur. T. 10. c. 158. B. & seq.
- Actiões omnes, quæ in arbitrium iudicis conferuntur, a Cujacio dicuntur arbitrarie. Ibid. B.
- Actiões omnes reales, & pleræque personales, quæ dicuntur arbitrarie, iudicis officio innituntur. T. 10. c. 164. A.
- Ad actiões reales, vel ad personales an pertineat titulus digestorum de iudic. T. 10. c. 153. E.
- Actiões omnes ex legibus, vel edictis compositæ sunt. Tom. 10. c. 348. D.
- Actiões exercitorie duæ. Tom. 10. c. 395. E.
- Actiões generales non dantur, nisi finito contractu. T. 10. c. 439. C.
- An actiões ex empto pro ex vendito, ex vendito pro ex empto, ex conducto pro ex locato, & ex locato pro ex conducto sumantur. T. 10. c. 445. A. B.
- Actiões de æstimatione, & permutatione sunt bonæ fidei. Tom. 10. c. 449. B.
- Actiões quomodo dicantur accommodari. T. 10. c. 453. A.
- Actiões strictæ, aut arbitrarie per exceptionem doli sunt bonæ fidei. T. 10. c. 507. C.
- Actiões ab heredibus, & contra heredes an incipiant. Tom. 10. c. 515. E. 516. A.
- Actiões generales non dantur, nisi finito contractu. T. 10. c. 652. A.
- Actiões, quæ civitatibus, Ecclesiis, locis venerabilibus, &c. competunt, centum annis tantum sopiuntur. T. 10. c. 693. A.
- Actiões personales in Italia præscriptione anni utilis submovebantur. Ibid. D.
- Actiões, quæ non inceperunt a defuncto, vel in defunctum, an possint incipere a persona heredis, vel contra heredem. Tom. 10. c. 710. B. C.
- Actiões extraordinariæ quomodo dentur in servum. T. 10. c. 745. D.
- Actiões inventæ sunt utilitatis causâ. T. 10. c. 750. B.
- Actiões duas ejusdem rei an unus possit sustinere. T. 10. c. 758. C.
- Quasnam actiões venditor debeat præstare emptori. T. 10. c. 756. D. & seq.
- Actiões duplices. T. 10. c. 795. C. & seq.
- Actiões, quæ sunt ex contractu, vel quasi contractu, dicuntur esse ex negotio gesto. T. 10. c. 890. B.
- Actiões decretales hodie sunt a magistratu impetrandæ. T. 1. c. 915. D.
- Actiões quædam quasi præjudiciales, & quasi de statu, & de iis ubi

agatur. Tom. 10. c. 929. B.
 Actiones quarum solis dominis den-
 tur. T. 10. c. 957. A. B.
 Actiones in personam. Ibidem B.
 Actiones noxales dantur ex privatis
 servorum delictis. T. 10. c. 945. E.
 Actiones in personam conditiones,
 actiones in rem vindicationes
 communi nomine dicuntur. T. 10.
 c. 954. C.
 Actiones in iudicio, & exercitoria,
 an idem sint. T. 10. c. 974. A. B.
 Actiones contrariæ non admittuntur
 purè, sed disjunctim. T. 10. c. 993.
 C.
 Actiones in personam ita herent ei,
 cui competunt, ut ab eo non pos-
 sint discedere sine cessione. T. 10.
 c. 999. C.
 Actionis de dolo major est ratio co-
 arctandæ, quæ est famosa, quam
 hujus actionis, quæ non est famosa.
 T. 5. c. 770. D.
 Actionum varia genera. T. 1. c. 964.
 A. & seq.
 Actionum utilium causa est æquita-
 tis ratio. T. 1. c. 1265. D.
 Actionum divisio, & singularum spe-
 cierum definitio, natura, & causæ.
 T. 1. c. 923. B. & seq.
 Actionum varia differentia, & natu-
 ra. T. 1. c. 249. A. & seq.
 Actionum pœnalia duo genera. T.
 1. c. 1005. B.
 Actionum non in personam, sed in
 rem exempla. T. 1. c. 247. C.
 Actionum omnium instituendarum
 principium est in jus vocatio. T.
 1. c. 287. D.
 De actionum tempore sacris locis
 competentium. T. 2. c. 1137. C.
 Actionum directarum, & utilium
 discrimen. T. 5. c. 384. B.
 Actionum formulæ sumuntur ab in-
 terdictis. T. 5. c. 416. D.
 Actionum pœnalia, & mixtarum
 conditio quæ sit. T. 5. c. 143. B.
 Actionum in factum an aliquæ famo-
 sæ sint. T. 5. c. 386. E. & c. 771. C.
 Actionum in personam summa gene-
 ra quæ sint. T. 8. c. 355. A. B.
 Actionum genera quot sint. T. 8. c.
 353. B. C.
 Actionum omnium mater est utili-
 tas. T. 8. c. 329. E.
 Actionum modus privatis in pactio-
 nibus non confirmatur. Tom. 8.
 c. 763. B.
 Actionum omnium in factum condi-
 tio. T. 8. c. 772. C.
 Actionum species multæ. T. 8. c. 486.
 E.
 De actionum cessione. T. 9. c. 239. E.
 240. A. & seq.
 Actionum formulæ a Constantino su-
 blatæ. T. 9. c. 1138. E.
 Actionum editio. T. 9. c. 1. A. & seq.
 Actionum arbitrariarum proposita
 definitio. T. 10. c. 158. B.
 Actionum arbitrariarum due sunt
 clausulæ. T. 9. c. 159. A.
 Actionum divisio in strictas, & bonæ
 fidei, unde primum sit orta. T. 10.
 c. 348. D.

Actionum popularium, & earum, quæ
 ex privatis delictis nascuntur, cur
 aliæ sint noxales, aliæ non noxales,
 T. 10. c. 746. A. B.
 Actionum omnium initium an a ti-
 tulo de in jus vocando, vel a titu-
 lo de edendo proficiatur. T. 10.
 c. 874. B. C.
 Actionum, quæ olim postulabantur,
 erat tolenis formula, qua qui de
 errabat vel syllaba, causa cadebat.
 T. 10. c. 915. E.
 Actionum summa divisio. T. 10. c.
 933. A. & c. 964. C.
 Actionum ex delictis convenientium
 obligationes cum capite ambulant.
 T. 10. c. 960. E.
 In actionibus mixtis, aut pœnalibus,
 quod unus præstitit pœnæ nomine,
 non liberat alium. T. 1. c. 968. D. E.
 Actionibus futurum tempus conti-
 netur, quoad res judicetur. T. 1.
 c. 1215. D.
 In actionibus bonæ fidei ut sit con-
 demnatio. T. 1. c. 261. C.
 In actionibus strictis condemnatio
 ex stricta formula. Ibidem C.
 De actionibus concurrentibus. T. 3.
 c. 208. C.
 De actionibus edendis edicta. T. 3.
 c. 266. A.
 Actionibus bonæ fidei vindicatur do-
 lus. T. 4. c. 273. E.
 In actionibus arbitrariis nunquam
 datur cautio, sed tantum in bonæ
 fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
 Quæ sunt in actionibus, petitionibus,
 persecutionibus, ea in bonis con-
 numerantur. T. 4. c. 1447. C.
 In actionibus arbitrariis cautio ante
 diem non exigitur. T. 4. c. 575. D.
 secus in bonæ fidei judiciis cautio
 exigitur ante diem. Ibidem D.
 In actionibus bonæ fidei an latissi-
 mum sit iudicis arbitrium. T. 4.
 c. 274. B.
 In actionibus legitimis nemo ex iure
 Quiritium possessionem suam vin-
 dicare audeat, sed ad interdictum
 venit uti possidetis, vel utrobi. T.
 4. c. 655. A.
 Actionibus bonæ fidei inest actio do-
 li, exceptio doli, omnis exceptio.
 T. 4. c. 273. D.
 Actionibus arbitrariis nulla inest
 exceptio, nec ommissa suppletur of-
 ficio iudicis. T. 4. c. 575. D.
 Actionibus exercitoria, in iudicio, &
 & tributoria deficientibus, succe-
 dunt aliæ tres actiones de peculio,
 de in rem verso, & quod iussu. T.
 5. c. 437. D. E.
 In actionibus civilibus quis con-
 demnari possit. T. 5. c. 113. A.
 In actionibus ad exhibendum, & in
 rem, ab initio an jus suum actor
 metiatur ex persona sua, quod sit
 dominus rei, non quod is, unde
 petitur, sit possessor. T. 6. c. 45. E.
 In actionibus pœnalibus habetur ra-
 tio damni dati, non lucri inter-
 cepti. T. 6. c. 320. D.
 In actionibus in rem, sive vindica-
 tionibus, quod idem est, an com-

penfationi locus sit. Tom. 6. c. 67.
 B.
 In actionibus duplicibus quid spes
 standum. T. 7. c. 68. A.
 Actionibus constitutis deficientibus,
 quæ actiones dentur. T. 7. c. 848. C.
 In actionibus omnibus mixtis & pœ-
 nalibus obtinet, quod singuli in
 solidum teneantur. T. 7. c. 88. B.
 De actionibus mixtis. T. 7. c. 469.
 C. D.
 Actionibus pœnariis concurrentibus
 pluribus, an altera alteram confus-
 mat. T. 8. c. 364. C.
 Actionibus comparantur bonorum
 possessiones. T. 8. c. 185. D.
 In actionibus realibus statim iudex
 rem ipsam restitui jubet cum fru-
 ctibus. T. 9. c. 1094. B.
 Actionibus famosis, constante, & ma-
 nente matrimonio, non agimus. T.
 9. c. 548. C.
 Actionibus bonæ fidei ipso iure acce-
 dunt augmenta rei. T. 9. c. 159. E.
 Actionibus noxalibus quando tene-
 tur bonæ fidei possessor servi alic-
 ni. T. 9. c. 629. B.
 De actionibus ex causa interdistorum.
 Vide, Interdicta.
 In actionibus debitorum missio præ-
 torii pignoris quomodo procedat.
 T. 9. c. 1221. A. & seq.
 In actionibus certis, quibus certam
 summam, vel rem certam perse-
 quimur, an sit periculum plus pe-
 tendi. T. 9. c. 493. E.
 In incertis actionibus nullum est pe-
 riculum plus petendi. Ibidem E.
 Actionibus pluribus non utitur
 actor. T. 9. c. 18. A.
 De actionibus ædilitiis. T. 9. c. 395.
 B. & seq.
 De actionibus hereditariis. T. 9. c.
 254. D. & seq.
 In actionibus bonæ fidei non semper
 est eadem æstimatio bonæ fidei, seu
 æquitatis. T. 9. c. 372. A.
 In actionibus præjudicialibus quis
 actoris partibus fungitur. Tom. 9.
 c. 981. D. E.
 De actionibus præjudicialibus, quibus
 quis ex servitute adserit se, vel ad-
 feritur liberali causâ in liberta-
 tem, vel quibus quis ex possessio-
 ne libertatis vindicatur in servitu-
 tem, vel ex ingenuitate in liberti-
 nitatem. T. 9. c. 978. E. & seq.
 Titulus de actionibus, & titulus de
 judiciis sunt idem in Digestis. T.
 10. c. 153. E.
 In actionibus bonæ fidei tempus rei
 iudicandæ spectatur. T. 10. c. 753.
 D.
 Titulus de actionibus ambitu suo
 complectitur omnes quæstiones
 juris. T. 10. c. 932. E.
 Actor litem contestatione facit, judi-
 cium dictat, reus accipit. T. 3. c.
 232. C.
 Actor dicitur contestari litem cum
 reo, non reus cum actore. Ibid. C.
 Actor sequitur forum rei competens.
 T. 3. c. 329. B.
 Actor olim cavebat initio litis, ni vi-
 cisset

- risset, reo decimam præstitum iuri. T. 3. c. 170. A.
 Actor municipii, vel Collegii est procuratori, ac defensori similis. T. 1. c. 740. A.
 Actor, qui temerè litem instituerat in decimam partem litis, actione calumniæ olim tenebatur. T. 3. c. 169. E.
 Actor majoris ætus homo. T. 1. c. 245. A.
 Actor sequi debet forum, & domicilium rei. T. 4. c. 924. E.
 Actor interduo necessariò constituitur a tutore, & quando. T. 4. c. 879. A.
 Actor non tantum agit, sed & reus. T. 4. c. 904. D.
 Actor num agere cum eo compellatur, qui defensionem litis se offert, reo absente. T. 4. c. 876. D. est Accursii sententia, & verissima, & cur. Ibidem D.
 Actor ex aliena jactura lucrum facere non debet, ne ex alieno incommodo suum augeat commodum. T. 4. c. 891. B.
 Ut actor idem sit, & reus ex eadem causa, natura non patitur. T. 4. c. 678. D.
 Actor satisdat de rato, defensor satisdat iudicatum solvi. T. 5. c. 116. D.
 Actor ut rei partes sublineat, fieri non potest. T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.
 Actor instrumenta litis futuræ edere tenetur, non quidem ipsa originalia, sed exempla eorum. T. 5. c. 35. C.
 Actor, deficientibus probationibus, quo processu utatur adversus reum, ne absolvatur. T. 5. c. 228. A. B.
 Actor, & defensor in actione damni infecti, & cautione nuntiationis novi operis, qui sit, & quomodo differat. T. 5. c. 956. C.
 Actor quomodo instrui ad iudicium debeat. T. 5. c. 912. C.
 Actor contumax quomodo coercendus. T. 6. c. 802. A. B.
 Actor sequitur forum rei. T. 6. c. 783. D.
 Actor quandonam subscribat in crimen, & quas ab causas. T. 6. c. 143. C.
 Actor cum abest, an dimittatur reus, & solvatur instantia, & reo refundantur impensæ. T. 6. c. 7. A.
 Actor, & reus an possint esse idem homo. T. 6. c. 241. B.
 Actor an in infinitum, & in immensum jurare pro affectione sua; & rem, quam petit æstimare, quantumque voluerit, possit. T. 6. c. 521. A.
 Actor pro ratiocinatore, & dispensatore pecuniæ defuncti. Tom. 7. c. 497. A.
 Actor omnia nosse debet, & discernere omnia argumenta rei. T. 7. c. 601. A.
 Actor quando rectè condemnetur a non competente iudice in eodem negotio. T. 7. c. 67. D.
 Actor si moriatur reus in hereditibus, & unus eorum litem captam a defuncto peregerit, & vicerit, an omnibus coheredibus vicerit. T. 7. c. 149. A.
 Actor si non probet, inficiator absolvitur. T. 7. c. 867. D.
 Actor quo casu necessariò constituendus. T. 8. c. 924. E.
 Actor, qui & adiutor dicitur. Ib. E.
 Actor, si minus in intentione completus fuerit, sine periculo agit. T. 8. c. 1099. B.
 Actor absens, non reus condemnatur. T. 8. c. 769. B.
 Actor universitatis nomine fungitur ut plurimum. T. 8. c. 497. B.
 Actor gastaldus quis dicitur. T. 9. c. 419. D.
 Actor iudicem accipit adversus reum. T. 9. c. 113. B. litem facit. Ib. B.
 Actor. Vide, Reus.
 Actor non utitur pluribus actionibus, reus utitur pluribus defensionibus etiam diversis. T. 9. c. 118. A.
 Actor sequitur forum rei, regulam quando locum non habet. Tom. 9. c. 1296. D.
 Actor est, qui ex servitute in libertatem agit. T. 9. c. 269. E.
 Actor, & quod ei incumbit. T. 9. c. 175. A.
 Actor cogitur reo exhibere suas rationes. T. 9. c. 267. A.
 Actor probare debet, non reus. T. 9. c. 92. B.
 Actor est, qui ex libertinitate in ingenuitatem, vel ex ingenuitate in libertinitatem agit. T. 9. c. 270. A.
 Actor est, qui contendit, se esse liberum. Ibidem B.
 Actor dicitur fugare, reus fugere. T. 9. c. 134. B. C.
 Actor cur dari dicitur a tutore, vel curatore. T. 9. c. 604. A. B.
 Actor an possit fieri clericus. T. 10. c. 384. B.
 Actor an repellatur exceptione. T. 10. c. 527. B.
 Actor sequitur forum rei. T. 10. c. 860. A.
 Actor an cogatur post litem contestatam reo exhibere rationes suas, vel alia instrumenta, quibus reus possit instituire defensionem suam. T. 10. c. 873. E.
 Actor, qui actionem suam vel vendit, vel donavit, vel cessit alteri, an jure suæ actionis cadat. T. 10. c. 913. D.
 Actor debet sequi forum rei & in civili, & in criminali negotio. T. 10. c. 925. A.
 Actoris, & petitoris definitio. T. 3. c. 183. A.
 Actoris procurator verus satisdat de rato, si dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.
 Actoris procurator absentem defendere, & rem ratam dominum habiturum satisdare cogitur. T. 3. c. 182. E.
 Actoris jurejurando litem finire. T. 2. c. 1225. A.
 Actoris partes an obtineat, qui possidet, si de rebus sit controversia. T. 1. c. 250. B. D.
 Actoris amissio ad domus everisionem spectat. T. 2. c. 654. B.
 Actoris servi amissio plerumque est causa everisionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
 Actoris non ita est necessaria presentia, quam rei. T. 4. c. 1391. D. E.
 Actoris est electio, quo iudicio agere velit, strictone, an bonæ fidei. T. 5. c. 399. D. E.
 Actoris est reo præstituire tempus, quo se iudicio sistat. T. 6. c. 933. D.
 Actoris & rei an hæc verba sint communia agere, experiri, intendere. T. 6. c. 339. E.
 Actoris Procurator non auditur, nisi satisdat reo, cum de mandato ejus non constat, rem ratam habiturum dominum, & omnes, ad quos eas res pertinet. T. 6. c. 471. A.
 Ex actoris parte inesse quid sit. T. 7. c. 659. B.
 Actoris in potestate est, quando agat, non est in potestate rei, quando conveniatur. T. 7. c. 192. D.
 Actoris intentio si est manifesta, possessorem titulum possessionis suæ edere oportet. T. 8. c. 443. C. D.
 Actoris calumnia quomodo coercetur. T. 8. c. 1129. E.
 Actoris est edere intentionem suam. T. 8. c. 371. A.
 Actoris, & rei commune nomen. T. 8. c. 599. B.
 Actoris petitio, etiam si sit incerta sententia, tamen debet esse certa. T. 9. c. 1072. D. E.
 Actoris iurjurandum. T. 9. c. 195. A. & seq.
 Actoris interest dari, & solvi. T. 10. c. 159. C.
 Actori incumbit probatio, reo defensione. T. 2. c. 1193. B.
 Actori licet, quod reo non permittitur. T. 2. c. 1110. D.
 Actori in hereditatis petitione onus incumbit probandi. Tom. 3. c. 183. B.
 Actori minori jus ignoranti subvenitur. T. 3. c. 421. C.
 Actori rem sine jurejurando æstimanti fides non habetur. T. 4. c. 317. E.
 Actor, sive creditori, quæ in constituta pecuniæ contractu nihil nocent. T. 5. c. 411. B.
 Actor ad exhibendum jubenti quantum, & quantum possessor teneatur. T. 5. c. 381. A.
 Actor an, & cur sit commodius stricto iudicio agere, quam bonæ fidei. T. 7. c. 1011. E.
 Reo quidem actio bonæ fidei utilior est. Ibidem E.
 Actor conjunctus an, & quando iudex esse possit. T. 7. c. 166. D.
 Actor non licere, quod reo permittitur. T. 8. c. 681. D.
 Actor olim duæ horæ ad causam agenda dabantur, reo tres. T. 8. c. 759. B.

Non

Non permittitur pluribus actionibus
uti eadem de re . T.8. c.775. C.
Actori datur actio de evictione,velei,
qui est similis septori. T.9.c.1292.A.
Actori reus non cogitur edere ratio-
nes suas, vel breviam contra se .
T. 9. c. 267. A.
Actori onus probandi incumbere in-
debitum fuisse in conditionem
indebiti . T. 9. c. 221. C.
Actori incumbit onus probandi .
T. 10. c. 1195. A.
Ab actore civitatis ad tutorem pupil-
li argumentum valet. T.4.c.397.C.
Ab actore municipum ad tutorem va-
let argumentum . T. 4. c. 1042.C.
Actore, & reo jurante, utrius jureju-
rando standum sit . T. 5. c.225.A.
Actore non probante,absolvitur pos-
sessor, etiam si non edat instru-
mentum auctoritatis . T.9.c.15.C.
In criminibus gravioribus quid .
Ibid. D.
De actore, qui post litem contesta-
tam abest, nec coeptam litem exse-
quitur . T. 9. c. 133. C.
Ab actore non semper exigitur sub-
scriptio in crimen . T.9.c.1159.C.
Actore non probante in ambiguis re-
us non statim absolvitur . T. 9.
c. 195. B. C.
De actore a tutore, seu curatore
dando . T. 9. c. 604. A.
De actore, & reo, idest, quolibet ab-
sente adversario . T. 9. c. 135. E.
De actore, qui per contumaciam
abest . T. 9. c. 135. C.
De actore, reo, & contumacibus plu-
ra . T.10.c.798. E.& 799.A.& seq.
Ab actore an fideicommissum possit
relinqui . T. 10. c. 1055. D.
Actorem non facit, qui ipse agere
non potest . T. 4. c. 879. C.
Actorem non facit, qui ipse agere ne-
quit . T. 4. c. 1343. B.
Actorem non facit, qui ipse agere
non potest; judicem non facit, qui
ipse judicare non potest . Tom. 4.
c. 879. C. D.
Actorem semper probare, non reum,
absolutè statuere non possumus .
T. 7. c. 867. B.
Actorem, & actum gerere differunt .
T. 8. c. 560. E.
Actorem dari periculo tutoris non
solà absentia, sed in locum . T. 9.
c. 604. C.
Actorem inter, & rerum, petentem
sibi edi rationes actoris, differen-
tia . T. 10. c. 873. E.
Actores rei privatae ad solutionem
canonum compelli possunt manu
militari . T. 2. c. 680. A.
Actores possessionum qui sint . T. 3.
c. 203. C.
Actores praediorum fiscalium, &
augustae domus . T.2. c.880. C,D.
Actores bonorum . T. 3. c. 541. A.
Actores publici . T. 1. c. 1081. B.
Actores, seu defensores, & dispen-
satores ecclesiae, quales esse oportet .
T. 2. c. 1034. D.
Actores, qui & vellici dicuntur, servi
sunt praefecti rei rusticae & ratio-

nibus praediorum . T.4. c.1112. D.
Actores, sive syndici civitatum qua-
les, & quomodo constituuntur;
quae obligatio inter eos, & civita-
tes, aut universitates . T.5.c.120.A.
Actores sunt servi, quibus domini
summam rerum committunt, qui
pecuniis faenori dandis, vel exi-
gendis occupati sunt, Tom. 10.
c. 384. A.
Actores nostri sunt domini nostri,
T. 10. c. 743. E.
Actores qui non sint, T.10.c.1161.B.
Actorem editionem postulari pen-
dente lite, vel iterum tractata li-
te . T. 9. c. 9. A. B.
Actorem conficiendorum qui pote-
statem habeant . T. 10. c. 872. A.
Actorem amissio ad totius domus
everisionem pertinere dicitur .
T. 10. c. 717. D.
Actorem, quibus temporalis compe-
tit actio, tempus non cedit actio-
nis, antequam agendi fuerit facul-
tas . T. 3. c. 483. B.
Actorem inducitur dantur, ut veniant,
& liti subsistant . T. 9. c. 133. D.
Actuarius optioni jungitur . Tom. 2.
c. 686. B.
Actuarii qui, & quod eorum offi-
cium . T. 2. c. 381. B.
Actuarii exempla authentica apud se
retinent . T. 6. c. 848. C.
Actuarii verbum antiquum . Tom. 9.
c. 812. B.
Acturus adversus alium in judicio
quid observare debeat . Tom. 5.
c. 35. C.
Qui acturus est, actionem edere de-
bet, non instrumenta litis, Tom.9.
c. 1. A.
Acturo de inofficio quae agenda .
T. 7. c. 174. D.
Actus sine itinere esse potest, ut fru-
ctus sine usu . T. 3. c. 369. A.
Actus quid . T. 1. c. 378. B.
Actus quid distet ab itinere . Vide,
Iter .
Actus legitimi qui sint . T.3.c.435.
D.
Actus legitimos per procuratorem
non peragi . Ibid. D.
Actus legitimi non iterantur . T. 3.
c. 171. B.
Actus legitimi an in totum vitentur,
qui recipiunt diem, vel conditio-
nem expressè, non etiam qui ta-
cité . T. 4. c. 745. C.
Actus servitus est agendi jumentum,
vel vehiculum . T. 4. c. 142. D.
Actus legitimus per alium non ex-
pletur . T. 4. c. 1455. A.
Actus legitimi peraguntur solenni-
bus verbis, & testibus praesentibus.
T. 4. c. 745. D.
Actus quid, & in quo differat a via .
T. 5. c. 1197. C. D.
Actus legitimi, Vide, Legitimi actus.
Actus legitimus, & sollemnis an re-
cipiat conditionem expressam .
T. 6. c. 311. B.
Actus quid sit . T. 7. c. 393. C.
Actus a via qua in re distet . T. 7.
c. 452. D.

Actus est servitus rustica . Tom. 7.
c. 386. C.
Actus legitimi, & solennes apud
magistratum municipalem peragi
possunt . T. 7. c. 100. B.
Actus legitimi semel fiunt, nec ite-
rantur, & fiunt purè . T.7.c.959.E.
Actus quilibet viventium statim ex
praesenti tempore vires accipere
potest . T. 7. c. 1437. C.
Actus viventium suspendi posse, de-
functorum non . T.7.c.1392.B.C.
Actus qualenam jus sit . T.8.c.942.C.
Actus legitimus non expletur per
procuratorem . T.8.c.200. B.
Actiones legitima non periciuntur
per procuratorem . T. 8. c. 798. E.
Non recipiunt diem, vel conditio-
nem . T. 8. c. 799. C.
Actus omnes legitimi olim habebant
symbola quaedam . T.8. c.743. C.
Actus legitimi non iterantur . T. 9.
c. 566. D.
Actus legitimi fiunt in jure . Tom.9.
c. 784. E.
Actus libertatis trahit ad se actum
servitutis . T. 9. c. 252. A.
Actus omnes legitimi fiunt semel,
purè, non iterantur, non mutantur.
T. 10. c. 601. B.
Actum, qui biennio usus non est,
amississe videtur . T.1. c.378. B.
Actum accipi pro dicto . Tom. 3.
c. 299. A.
Plus actum, minus dictum intelligen-
tur . T. 4. c. 995. E.
Quod actum non est, id pro cauto
haberi non potest . T. 4. c. 55. C.
Actum inter, viam & iter quae diffe-
rentia sit . T. 7. c. 393. C. & seq.
Actum habens, si iter tantum solus,
an amittat . T. 7. c. 454. B.
Actum habens an etiam iter habeat;
& contra . T. 7. c. 393. D.
Actum qui petit, nec obtinuit, an
iter petere possit, & contra .
Ibid. D.
Actum stipulatus an deinde possit
iter stipulari, & contra . Ibid. E.
Actum plus valere, quam scriptum .
T. 7. c. 1355. C.
Actum quid . T. 8. c. 500. A.
Actum, & factum quid differant .
Ibid. A.
Actum, & factum quid secundum
Aristotelem . T. 8. c. 501. B.
Actum, contractum, gestum, sunt
actus viventium, non etiam mor-
tientium . T. 8. c. 500. E.
Actuum legitimorum conditio . T.8.
c. 798. C.
In actibus ambiguis sequimur, quod
utilius est actori . T. 8. c. 811. E.
legitimis interveniunt symbola .
Ibid. c. 798. D.
Acucula capitis . T.2. c. 1072. E.
Acus comatoria . T. 3. c. 308. A.
Ad bonorum possessionem contra ta-
bulas an vocentur liberi praeteriti
eo jure, atque ordine, quo vocan-
tur ad successionem legitimam .
T. 5. c. 606. A.
Adrescendi jus quid sit . Tom. 1.
c. 748. D. E.

Adre-

- Adrescendi jus, nisi in casum vulgarem, locum non habet. Tom. 3. c. 351. D.
- Adrescendi jus non in omnem successorem juris transit. T. 3. c. 337. C.
- Adrescendi jus an reale sit. T. 1. c. 168. D.
- Adrescendi jus an in emptorem transeat. T. 3. c. 338. C.
- Adrescendi jus quod sit. Tom. 8. c. 955. D.
- Adrescendi jus comparatur alluvioni. T. 9. c. 903. D.
- Adrescendi jus quomodo transeat in heredem. T. 10. c. 311. A.
- Adrescendi jus in emptorem hereditatis non transit. Ibid. A.
- Adrescere quid. T. 1. c. 748. E.
- Adrescere portionem portioni, veluti alluvionem. T. 3. c. 338. E.
- Adrescere *estrouffer*. T. 1. c. 1288. B.
- Addicere, adicere quid sit, & quid additionis verbo contineatur. T. 1. c. 1288. B.
- Addicere est dare, ut addicere bonorum possessionem. T. 3. c. 99. B.
- Addicere pro collocare sumptum. T. 6. c. 93. E.
- Addicere quid sit. T. 9. c. 549. B.
- Addicere, & adicere differunt. T. 9. c. 1239. A.
- Interpretibus confunduntur. Ibid. A.
- Addicere sibi non potest creditor pignus, de quo convenit inter eum & debitorem, & cur. T. 9. c. 1238. B.
- Addicere non est ipso jure dominium transferre. T. 9. c. 549. B.
- Addicere judicem est dare judicem. T. 10. c. 402. D.
- Addici non debent bona mariti pro dote mulieris. T. 9. c. 548. C.
- Addictio in diem quid. T. 1. c. 771. D.
- Addictio bonorum, libertatum conferendarum causa. T. 1. c. 189. B.
- Addictio bonorum an peti possit ab extraneo. T. 4. c. 1248. C.
- Addictio rei venditæ quæ sit, & quare ita dicatur. T. 5. c. 509. C.
- Addictio in diem quidnam sit. T. 6. c. 92. D.
- Addictio in diem quomodo fit. T. 7. c. 318. A.
- Addictio est verbum exsequutionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
- Addictio quid. Ibid. A.
- Addictio quæ fit auctione publicâ. T. 9. c. 130. C.
- Addictio interveniebat in multæ ditione. T. 10. c. 398. E.
- Addictionis in diem duæ proponuntur formæ. T. 7. c. 317. A.
- Post additionem factam a fisco intra certa tempora, admittitur adjectio propter utilitatem fisci. T. 9. c. 130. D.
- In additionibus in diem quomodo res geratur. T. 6. c. 92. D. E.
- Addictus fodinis. T. 9. c. 1036. D.
- Addicti servi non erant, & tamen serviebant creditoribus. T. 9. c. 245. E.
- Adjectio *estrouffer* solvit, quem prævenit. T. 6. c. 375. C.
- Adjectio obligationis gratiâ, utrum frustra, & inutiliter fidejussor accipiat, cum in ejus persona non consistat obligatio. T. 6. c. 365. D.
- Ad diem, & in diem obligationem contrahere quomodo differant. T. 5. c. 848. A.
- Additamenta usurarum. T. 9. c. 338. A.
- Ademptio quando valet in testamento. T. 1. c. 1088. B.
- Ademptio substitutioni non inest. T. 4. c. 1189. C.
- Ademptio peculii cui noceat, & quem liberet. T. 5. c. 784. E.
- Ademptio obscura legati non valet. T. 8. c. 796. B.
- Ademptio legatorum an firma sit. T. 8. c. 1003. B.
- Ademptio non confirmatur legati datione. T. 9. c. 491. A.
- Ademptio cum datione debet consentire, non item repudiatio. T. 10. c. 471. E.
- Ademptione quod fieri non potest, fit alienatione. T. 10. c. 210. A. & 211. D.
- Ab ademptione ad repudiationem an valeat contractus. T. 10. c. 471. E.
- Adærare quid significat. Tom. 2. c. 697. E.
- Adæratio est taxatio pretii, & quomodo vocant Græci. T. 2. c. 964. D.
- Adæratio militaris vestis largitionibus sacris infertur. T. 2. c. 972. A. B.
- Adesse & adistere sunt propria verba officii advocatorum, & procuratorum. T. 10. c. 884. B. E.
- De adeunda hereditate. T. 9. c. 758. A. & seq.
- Adeundi facultas jure civili est perpetua, si a iudice, aut testatore non sit præscriptum tempus deliberationis. T. 9. c. 768. E.
- Adfines alii ex aliis non nascuntur. T. 1. c. 827. D.
- Adfines in venditione adscribi solent plerumque, nisi fines fundi aliter demonstrati sunt. T. 6. c. 519. D.
- Adfinitas an quærat per adoptionem. T. 3. c. 686. E.
- Adfinitas quid. T. 1. c. 827. E.
- Adfinitas an contrahatur per adoptionem. T. 5. c. 545. A.
- Ad ferrum, ad gladium. Tom. 1. c. 307. B.
- Ad ludum gladiatorium. Ibid. B.
- Adfirmativè, & negativè an possit idem proponi ut verissimum. T. 10. c. 243. E.
- Adgnati proximiores quomodo vocentur ad hereditatem. Tom. 6. c. 186. A.
- Adgnati quinam propriè sint. T. 8. c. 1028. E.
- Adgnati quinam propriè appellentur. T. 8. c. 1026. A.
- Adgnatorum tutela qualis sit. T. 8. c. 916. E. & quinam sint agnati. Ibid. E.
- Adgnationis jus quam re perimatur. T. 8. c. 917. A. & c. 918. D.
- Adgnationis jus in quo, & quomodo consistat. T. 8. c. 1026. B.
- Si plures sint gradus adgnatorum, quid fiat. T. 8. c. 1027. B.
- Adiectio in rebus publicè vendendis quid sit. T. 2. c. 650. D.
- Adiectio locorum. T. 3. c. 410. A.
- Adiectio post additionem quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 130. D.
- De adiectione de dolo affixa actioni de peculio. T. 9. c. 1246. A.
- Adiectio stipulationis gratiâ quomodo fit. T. 4. c. 731. E.
- Adiectio obligationis gratiâ quomodo fit. Ibid. E.
- Adiectiones sunt penes eos, qui pluris licitati sunt rerum subjectarum voci præconis collationes. Tom. 2. c. 650. D.
- Adiectiones. T. 9. c. 958. B. C.
- Adiectiones generales captiosæ sunt. T. 10. c. 750. D.
- Adiectitia bona pro acquisitis. T. 3. c. 249. B.
- Adjectum solutionis gratiâ utrum frustra, & inutiliter fidejussor accipiat, cum in ejus persona non consistat obligatio. T. 6. c. 365. D.
- Adjectus ubinam nominetur priore, an posteriore loco. T. 1. c. 201. D.
- Adjectus solutionis gratiâ, an semper sit procurator, & cum eo an agi possit mandati, ut pecuniam solutam accipiat. T. 4. c. 171. C.
- Adjectus in stipulationibus solutionis gratiâ, & quo loco intelligatur adjectus. T. 5. c. 851. D.
- Adjectus solutionis gratiâ apponitur posterioris, non prioris loco. T. 6. c. 362. B.
- An pro adjecto habeatur, qui inutiliter alteri substituitur. Tom. 10. c. 550. B.
- Adjecto quicquid solvitur, id stipulatori solvi videtur, & ad eum redit actione mandati. Tom. 10. c. 553. C.
- Addicere verbum quid denotet. T. 5. c. 742. A.
- Adicere, & abdicere in quo differunt. T. 9. c. 1239. A.
- Adigere, i. dare, ut adigere arbitrum. T. 3. c. 99. B.
- Adipiscendæ possessionis interdicta, quæ. T. 9. c. 1145. A. quibus competunt. Ibid. B. non sunt hodie in usu. Ibid. c. 1148. C.
- Adire, & subire hereditatem quid sit. T. 3. c. 178. A. B.
- Adire hereditatem, bona, institutionem, testamentum, & nomen. Ibid. A.
- Qui vult adire, multa scire debet. T. 1. c. 1254. B.
- Adire hereditatem heres potest antequam ultus sit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.
- Adire, vel pro herede gerere, est acquirere hereditatem; miscere se verò est hereditate jam acquisitâ uti. T. 4. c. 1265. A.
- Adire, & repudiare sunt verba juris civilis. T. 4. c. 469. D. immiscere, & abstinere sunt verba juris prætorii. Ibid. D.
- Adire hereditatem. Vide, Hereditas.

- Adire hereditatem an cogi quis possit.** T. 5. c. 991. B.
- Adire, & repudiare utrum sint verba, juris civilis.** T. 6. c. 250. D.
- Adire hereditatem quandonam heredes, & patroni cogi possunt.** T. 6. c. 283. E. c. 285. D. E. & c. 286. E.
- Adire & repudiare sunt verba juris civilis.** T. 7. c. 1055. A.
- Adire hereditatem in quo.** T. 8. c. 743. B. nolle & repudiare differunt. Ibidem c. 650. A.
- Adire bis non potest, qui potest bis heres existere.** T. 8. c. 193. A.
- Adire, & repudiare sunt antitheta, sicut miscere se, vel immiscere se, & abstinere se.** T. 9. c. 919. B.
- Adire hereditatem quo casu non cogatur heres.** T. 10. c. 341. C.
- Adire an liceat ante apertas tabulas.** T. 10. c. 498. C.
- Adire hereditatem, vel ab alio postulare diversa sunt.** T. 10. c. 1101. C.
- Adiri iudex quando dicatur.** T. 7. c. 84. A.
- Aditio hereditatis per procuratorem fieri non potest.** T. 2. c. 404. E.
- Aditio hereditatis æri obligat alieno.** T. 1. c. 1255. A. B.
- Aditio inutilis, & inefficax quæ sit.** Ibidem E.
- Aditio tardior habetur pro morte.** T. 1. c. 1335. A.
- Aditio hereditatis ab agnitione bonorum possessionis distat.** Tom. 1. c. 1328. A.
- Aditio quid.** T. 1. c. 802. A.
- Aditio non rectè facta non obligat.** T. 1. c. 1255. B.
- Aditio solis voluntariis necessaria, non etiam suis.** T. 2. c. 404. D.
- Aditio aliàs pro cretione, aliàs pro aditione simplici.** Ibidem D.
- Aditio vindicatio est.** T. 3. c. 553. A.
- Aditio est modus acquirendæ hereditatis.** T. 4. c. 367. D.
- Aditio hereditatis retrotrahitur ad tempus mortis testatoris, & agnitio legatarii ad tempus aditæ hereditatis, non ultra.** T. 4. c. 1444. B. C.
- Dominium rerum legatarum non nisi scientibus acquiritur.** Ibidem C.
- Aditio est tacita approbatio eorum, quæ defunctus gessit.** T. 4. c. 96. B.
- Aditio hereditatis an sit in opere servili.** T. 5. c. 683. E.
- Aditio, vel immixtio, bonorumque agnitio quare pro contractu habeatur.** T. 5. c. 768. C.
- Aditio hereditatis an pro contractu habeatur.** T. 6. c. 5. B.
- Aditio hereditatis.** Vide, Heres.
- Aditio an substitutionem vulgarem extinguat.** T. 6. c. 198. B.
- Aditio an testamento confirmet, in quo extraneus institutus est.** T. 6. c. 203. A.
- Aditio hereditatis an sit actus legitimus, & solennis.** Tom. 6. c. 555. E.
- Aditio heredis an retrotrahatur.** T. 7. c. 1188. E.
- Aditio hereditatis retrotrahitur.** T. 7. c. 648. E.
- Aditio hereditatis animi potius est, quàm facti.** T. 8. c. 743. D. qualis actus. Ibidem C.
- Aditio hereditatis non fit, facillè, & cur.** T. 8. c. 181. C.
- Aditio non est administrationis, sed animi; consilii potius, quàm facti.** T. 8. c. 743. D.
- Aditio non fit per procuratorem.** T. 8. c. 200. B. & c. 743. C.
- Aditio accipitur pro agnitione bonorum possessionis.** T. 8. c. 7. B.
- Aditio hereditatis est actus legitimus.** T. 9. c. 556. D.
- Aditio extraneis heredibus solis est necessaria.** T. 9. c. 788. E. in heredibus necessariis, & in suis heredibus hoc semper obtinuit, ut heredes existerent statim a morte testatoris, etiam ante apertas tabulas. Ibidem E. & c. 789. A.
- Aditio hereditatis subat in jure.** T. 9. c. 784. E.
- Aditio hereditatis non fit per procuratorem.** T. 9. c. 358. B. & c. 939. C.
- Aditio hereditatis est actus legitimus.** T. 9. c. 556. D. & c. 939. B. non iteratur. Ibidem c. 939. B.
- Aditio quid sit.** T. 9. c. 759. C.
- Aditio semel facta an sufficiat etiam, cum portio hereditatis aliqua heredi accrevit.** T. 10. c. 314. B. C.
- Aditio non fit a filio sine jussu patris.** T. 10. c. 483. D.
- Aditio necessaria, vel voluntaria.** T. 10. c. 1169. D.
- Aditionis, & cretioneis differentia.** T. 3. c. 178. B.
- Aditionis dies.** T. 1. c. 534. B.
- Aditionis hereditatis dies.** Vide, Hereditatis dies.
- Aditionis dies, & dies cretioneis an idem.** T. 6. c. 189. B.
- Aditionis dies centesimus dies dicitur.** T. 7. c. 954. D.
- Aditionis nomen Tribonianus posuit loco, & nomine cretioneis.** Tom. 9. c. 770. A. effectus nominis cretioneis remansit. Ibidem B.
- Aditione hereditatis an confusio committatur.** T. 5. c. 990. D.
- In aditione hereditatis quæ tempora, & qui ordo servandus.** Tom. 5. c. 762. A. B. & seq.
- Aditione an acquiritur hereditas.** T. 6. c. 202. E.
- Aditione hereditatis an legata debeantur.** T. 6. c. 157. A.
- Aditione definit esse hereditas.** T. 10. c. 492. C.
- Aditionem qui removet, an removeat & restitutionem, & qui hanc removet, an removeat aditionem.** T. 10. c. 341. D. E.
- In aditionibus hereditatum pro symbolo fuerunt percussiones digitorum.** T. 4. c. 747. E.
- Aditur hereditas triplici viâ.** T. 2. c. 405. A.
- Adjudicare iudex potest in iudicio familiæ eriscundæ eandem rem pluribus in indiviso.** T. 7. c. 530. B.
- Adjudicari possunt, quæ veniunt in actione familiæ eriscundæ.** T. 7. c. 531. B.
- Adjudicatio ejusdem rei an fieri possit pluribus in actionibus mixtis de finibus regundis, & communi dividundo.** T. 3. c. 661. D.
- Adjudicatio rei alienæ fit in tribus judiciis.** T. 7. c. 472. B. est veluti emptio quædam, sed coacta, non voluntaria. Ibidem C.
- Adjudicatio, & additio idem est.** T. 7. c. 135. C.
- Adjudicatio, & additio idem.** T. 10. c. 398. D.
- Adjudicatione nanciscimur dominia, & inter quos ipsa habet locum.** T. 1. c. 328. A.
- Adjudicatione quomodo, & quando dominium acquiratur.** Ibidem A.
- Adjudicatione, & divisione dominium mutatur, non pignus.** T. 7. c. 584. B.
- Adjudicatione communi dividundo rem esse finiendam paucioribus agentibus.** T. 7. c. 589. C.
- De adjudicatione rerum, quæ sunt apud hostes.** T. 7. c. 531. B.
- De adjudicationibus.** T. 7. c. 472. B.
- In adjudicando servitus an possit constitui.** T. 7. c. 530. D.
- Adjutor quæstoris, vulgo *Chanffecire*.** T. 9. c. 697. B.
- Adjutores quæstoris.** T. 2. c. 924. E. & c. 925. E.
- Adminicula contractus, quæ sunt.** T. 9. c. 89. B. C.
- Adminicula in testationibus.** T. 9. c. 278. B.
- Adminicula circumstantiæ quæ.** T. 9. c. 89. C.
- Administrandi potestatem non habere tutorem, vel curatorem legitimum, aut petitem, & datum sine inquisitione facultatum, & morum nisi pro tutelari officio satisdederit.** T. 9. c. 581. D.
- Administratio rerum ad civitatem pertinentium.** T. 1. c. 886. C. D.
- Administratio mala pro cessatione est.** T. 2. c. 351. B.
- Administratio non est adeunda sine satisfactione.** T. 4. c. 36. B.
- Administratio præsentium, & absentium an dividi possit.** T. 7. c. 149. B.
- Administratio tutelæ, vel curæ cum non est divisa inter tutores, vel curatores, ratum esse debet quodcumque per unum gestum est.** Tom. 9. c. 577. C. & seq.
- Administratio tutelæ, vel curæ.** Vide, Tutelæ administratio.
- Administratio curæ, vel tutelæ partes habet infinitas.** T. 9. c. 569. D. c. 570. A. & seq.
- Administratio tutelæ, vel curæ ne oneretur ex alia causa graviore, cavetur, ne tutores, vel curatores fiant publicani.** T. 9. c. 579. A.
- Administrationis est dotare puellam, & impendia facere ad nuptias, & auctoritatem præstare pupillo in rebus**

- rebus gerendis. T. 9. c. 571. C.
 Administrationis divisio an locum habeat inter ipsos tutores. T. 9. c. 578. B.
 Administrationis præcipua pars est defensio causæ pupillaris. T. 9. c. 588. C.
 Administrationis tres partes maximæ, T. 9. c. 569. E. & seq.
 Administrationis ratio ut reddatur, quibus actionibus agendum. T. 10. c. 928. A. B.
 Ad administrationem tutelæ quæ pertinent. T. 9. c. 569. E. & seq.
 Ad administrationem tutelæ, vel curæ, quæ pertinent. Ibidem E. & seq.
 De administratione negotiorum alienorum ex mandato, vel sine mandato. T. 5. c. 1162. B.
 Administratione finitâ, ei, qui tutor esse desit, non solvitur recte; & qui ei solvunt, non liberantur. T. 6. c. 553. E.
 Administratione finitâ, usuræ computari debent, quæ in tutelæ iudicio computantur. T. 6. c. 551. B.
 De administratione tutelæ divisa. T. 9. c. 693. D. E.
 De indivisa. Ibid. c. 694. B.
 De administratione tutorum, vel curatorum, & pecuniâ pupillari sceneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. B. & seq.
 Cum administratione tutelæ, vel curæ periculum semper ambulat, T. 9. c. 575. D. & c. 576. A.
 Administrationes publicorum officiorum, si quasi ex contractu pro debitoribus, quibus pecuniam publicam crediderunt, everfis eorum facultatibus convenientur, an teneantur in sortem tantum, an etiam in usuras. T. 6. c. 511. A.
 Administrator rerum civitatis non potest transigere ambitiosè in fraudem reipublicæ. T. 9. c. 193. C.
 Admissio alii proximi, aliadmissionales. T. 2. c. 916. B.
 Qui admitti possunt ad bonorum possessionem, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & seq.
 Admonitionis verbum sumptum pro conventionem executoris. Tom. 10. c. 398. C.
 Admonitione usucapio interrumpitur, itemque interpellatione, & protestatione publicè factâ, & inventu pupilli, adversus quem videlicet usucapio non currit. T. 5. c. 720. D.
 Adnexa a capitulo fieri possunt. T. 6. c. 1003. A.
 Adnotatio quid. T. 9. c. 1379. C. I
 Adnotatio rei non importat bonorum publicationem, Ibid. C.
 Adnotatio bonorum absentis delati inter reos, si intra annum non venerit. Ibidem D.
 Adnotationem sequitur publicatio. Ibidem D.
 Adnotatur reus requirendus obli-gnatis bonis. T. 2. c. 619. C.
 Adolescens intellectus est capax. T. 1. c. 1113. B.
 Adolescens, Vide, Minor. Vide, Pupillus.
 Adolescens an possit esse justus, & legitimus litigator sine curatore, qui suppleat, quod ejus ætati deest. T. 5. c. 116. A.
 Adolescens an cogatur ratam facere dationem curatoris se absente factam. Ibidem B.
 Adolescentis rem salvam fore. T. 1. c. 863. B.
 Adolescenti pecuniam qui credit, Vide, Jus crediti.
 Adolescenti scientia curatoris non nocet. T. 4. c. 400. B.
 Adolescentem inter, & furiosum quænam differentia. T. 6. c. 145. B.
 In adolescente dignitas interdum facit, ut magistratus ei honorem officii indulgeat. Tom. 4. c. 861. B.
 Adolescentes 25, annis minores accusare posse. T. 3. c. 504. A.
 Adolescentes quo tempore ætatis olim Romæ togam prætextam, bullam auream deposuerint, togam virilem sumpserint, & in forum deducti sint. Tom. 5. c. 155. D.
 Adolescentium animus perpetuâ humorum agitatione perturbatur. T. 1. c. 987. B.
 Adolescentibus auctor studium, & diligentiam circa memoriam actionum bonæ fidei inculcat, T. 5. c. 450. B.
 Adolescentibus actio in factum augetur, & cur, Vide, Actio in factum.
 Adolescentia quando in masculo, & femina incipit, ac terminatur. T. 1. c. 1015. E.
 Adolescentiæ annus ultimus, & finis quis. T. 6. c. 616. E.
 Adolescentiæ proximus quis videtur esse. T. 9. c. 134. A.
 Adoptans decurionem in filium onera decurionatus suscepisse videtur. T. 6. c. 511. D.
 Adoptare possunt spadones. T. 5. c. 1155. D. castrati non possunt adoptare. Ibidem D.
 Adoptare in locum nepotis, aut pronepotis, neptis, aut proneptis an liceat. T. 8. c. 909. B.
 Adoptare an compellatur invitus. T. 10. c. 1117. E.
 Adoptato bonorum possessio contra tabulas a fratre emancipato an acquiri, & contribui possit. T. 5. c. 605. C.
 De adoptato extraneo. T. 8. c. 165. D. E. & si veniat ad bonorum possessionem. Ibidem D.
 Adoptator, & adrogator superare debet ætatem adoptati, vel adrogati. T. 5. c. 1155. C.
 Adoptatorem, ut successorem juris universi, & commoda sequuntur, & incommoda ejus, quem adoptavit. T. 6. c. 511. E.
 Adoptatus in civitate, in qua vitam non accepit; an adoptione mute t eam civitatem, in qua vitam accepit, & cum alia civitate augetur. T. 4. c. 851. D.
 Adoptatus a senatore, vel decurione, licet origo ejus humilis, & plebeja sit, senatoris tamen, & decurionis filius esse intelligitur. T. 6. c. 507. B. C.
 Num iisdem privilegiis, & honore in pœnis evitandis fruatur, quo senatoris filius naturalis. Ibidem C.
 Utrum senatoris, vel decurionis filii honorem amittere possint ex alieno delicto. Ibidem C.
 Adoptatus an subjiciatur pœnæ plebejorum, Ibidem C.
 Adoptatus an morte adoptatoris desinat esse in aliena familia. T. 8. c. 31. B. D.
 Adoptatus, qui morte adoptatoris sui juris factus est, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
 Adoptati adoptatoris originem sequuntur. T. 1. c. 884. D.
 Adoptati cum parentibus suis adoptivis quænam cognatio sit. T. 5. c. 88. C. D.
 Adoptati ad bonorum possessionem admittantur. T. 5. c. 605. C.
 Adoptati duarum familiarum an esse, aut videri, vel fingi possint. Ibidem B.
 Adoptati ab extraneo quomodo differunt ab adoptatis ab avo, aut proavo. T. 8. c. 45. D.
 Adoptati an excludantur a bonorum possessione contra tabulas patris naturalis. T. 8. c. 31. A. B.
 Adoptati sunt in aliena familia. Ibidem A.
 Habentur pro extraneis. Ibidem A. an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. Ibidem B.
 Adoptatitius dicitur adoptatori esse adoptivi nepotis loco in jure civili. T. 6. c. 443. C.
 Adoptatorum, & emancipatorum differentia. T. 1. c. 1320. E.
 Si adoptetur ignobilis a nobili, an nobilis fiat. T. 4. c. 809. A.
 Adoptio quid. T. 1. c. 726. C.
 Adoptio nuptias an impediatur. T. 1. c. 24. B.
 Adoptio quo sensu naturam imitetur. T. 1. c. c. 30. A.
 Adoptio quotnam modis fiat. T. 1. c. 28. E.
 Adoptio duobus modis filios facit. Ibidem D.
 Adoptio quibus permittitur, & apud quos magistratus sit. T. 1. c. 315. D. B.
 Adoptio fortunæ remedium est. T. 1. c. 31. A.
 Adoptio fit per Populum, vel per Prætores, vel Præsides Provin-ciæ. T. 1. c. 315. D.
 Adoptio per populum fiebat lege Curiatâ. T. 3. c. 339. D.
 Adoptio jus cognationis non adfert. T. 3. c. 167. B.
 Adoptio

- Adoptio jus non adfert sanguinis . T. 2. c. 1272. B.
- Adoptio an jure in testamento fiat . T. 3. c. 167. B.
- Adoptio non fit ad tempus . Tom. 3. c. 155. D.
- Adoptio non tantum jus agnationis, sed & jus patronatus adfert . T. 3. c. 167. A.
- Adoptio est imago naturæ . Tom. 4. c. 1086. E.
- Adoptio fraude carere debet . T. 4. c. 856. A.
- Adoptio mutat statum hominis . T. 4. c. 809. D.
- Adoptio genus non mutat, gentem mutat . Ibid. E.
- Adoptio, quæ fit in fraudem fideicommissarii, improbat . T. 4. c. 1087. A.
- Adoptio filiorum in Gallia non est frequens, & cur . T. 4. c. 629. A.
- Adoptio sancta res est, quæ beneficium naturæ, & juris imitatur . T. 4. c. 1087. A.
- Adoptio, vel adrogatio filii in Gallia hodie est in usu . T. 4. c. 629. A.
- Adoptio est remedium fortunæ, teste Seneca . Ibid. B.
- Adoptio locum habet in his, in quibus natura potest . Ibid. B.
- Adoptio, & emancipatio est minima capitis diminutio . T. 4. c. 432. E.
- Omnis adoptio est causâ cognitâ, vel auctoritate Principis . T. 4. c. 629. B. olim auctoritate populi lege curiatâ non licebat plures adoptare . Ibid. B.
- Adoptio, & origo faciunt civem . T. 4. c. 851. D.
- Adoptio est imago naturæ, & imitatio: imago autem non potest naturæ & veritati caliginem offundere . T. 4. c. 325. E.
- Adoptio est jus civile, veritas est jus naturæ . Ibid. E.
- Adoptio, & adrogatio in quo differunt . T. 5. c. 1154. B.
- Adoptio debet imitari naturam . T. 5. c. 1155. C. est imago naturæ . Ibid. C.
- Adoptio nihil aliud est, quàm fictio juris . Ibid. E.
- Adoptio est sui heredis assumptio . Ibid. D.
- Adoptio quo ad successionem patris naturalis tamdiu nocet, quândiu quis in aliena familia est . Tom. 5. c. 604. E.
- Adoptio non adfert nobis jus sanguinis, quod naturale est, sed jus agnationis tantum, quod civile est . T. 5. c. 545. B.
- Adoptio an præterito in successione noceat . T. 5. c. 604. E.
- Adoptio an inter quasdam personas nuptias prohibeat, & impediat . T. 5. c. 546. A. & sequ.
- Adoptio naturam imitatur . Tom. 6. c. 1112. D.
- Adoptio an minuat, vel augeat dignitatem . T. 6. c. 507. B.
- Adoptio an faciat filios familias . T. 7. c. 211. D.
- Adoptio jus agnationis adfert, non jus cognationis . T. 7. c. 120. C.
- Adoptio quot modis fiat . Tom. 8. c. 909. A.
- Adoptio fratris an valeat . Tom. 8. c. 912. D.
- Adoptio an noceat scriptis in petenda bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 45. C.
- Adoptio an noceat præteritis in petenda bonorum possessione contra tabulas . Ibid. C.
- Adoptio quæ auferat, & cujus sit momenti . Ibid. D.
- Adoptio quæ noceat liberis in petenda bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 31. D.
- Adoptio non fit per procuratorem . T. 8. c. 200. B.
- Adoptio adfert jus agnationis, non sanguinis . T. 8. c. 746. A.
- Adoptio agnatos tantum creat, non cognatos . T. 8. c. 186. C.
- Adoptio non facit fratres, sed liberos tantum . T. 6. c. 1112. D.
- Adoptio quid . T. 9. c. 1310. E.
- Adoptio quomodo fit hodie . T. 9. c. 1312. A.
- Adoptio, & adrogatio in quo differunt . T. 9. c. 1311. A.
- Adoptio servi est actus legitimus . T. 9. c. 939. D. & 939. B.
- Adoptio est actus legitimus . T. 9. c. 939. C. & c. 1310. E.
- Non fit per procuratorem . Ibid. C.
- Adoptio sancta res est . Tom. 9. c. 1315. C.
- Adoptio suum heredem facit . T. 9. c. 910. C.
- Adoptio non jure facta non confirmatur a Principe, nisi accesserit iis, qui læderentur confirmatione adoptionis . T. 10. c. 837. E.
- Adoptio impetrata an possit adscribi in testamento pro conditione, & cã non sequatã, an valeat hereditatis, & legati ademptio . T. 10. c. 1117. D.
- Adoptionis, & manumissionis discrimen . T. 1. c. 1083. C.
- Adoptionis effectus . T. 8. c. 909. B. C. qua ætate fieri possit . T. 8. c. 911. E. & 912. A. B.
- Adoptionis jura quando finiuntur . T. 8. c. 167. E. jura naturalia non item . Ibid. E.
- Adoptionis solennitas quæ . Tom. 9. c. 1311. B.
- In adoptionem avo paterno datus etiam præteritus admittitur . T. 1. c. 1321. A.
- An per adoptionem adquiratur nobilitas . T. 4. c. 809. A.
- In adoptionem datus si a patre naturali sub conditione scriptus sit heres, alio committente contra tabulas edictum, an & ipse veniat . T. 5. c. 604. E. & c. 605. A. & sequ.
- De in adoptionem datis, ut succedant . T. 8. c. 165. B. C. c. 166. E. & 167. A.
- In adoptionem datus filius extraneo a patre naturali, & præteritus testamento patris naturalis, an habeat querelam inofficiosi testamenti . T. 9. c. 1313. A.
- In adoptionem filius datus . Vide Filium in adoptionem datus .
- Datio in adoptionem solvit patriam potestatem, non datio in fidem . T. 10. c. 550. D.
- Per adoptionem an contrahatur agnatio, & consanguinitas . T. 10. c. 778. C.
- Per adoptionem est quæ sit ea cognatio, quæ proprio vocabulo dicitur agnatio . T. 10. c. 779. B.
- In adoptione nulla calumnia, nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet . T. 4. c. 856. A.
- Adoptione nemo potest sibi fratrem facere . T. 6. c. 1112. D.
- Adoptione an bonorum possessio unde legitimi patronis pereat . T. 6. c. 184. C.
- Ex adoptione natus an adoptivi nepotis locum obtineat . T. 6. c. 443. C.
- Adoptione testamentum an rumpatur . T. 7. c. 905. A.
- Adoptione finitur tutela . Tom. 9. c. 603. D. & c. 607. A.
- Adoptione non acquiritur patria potestas duobus casibus . Tom. 9. c. 1312. C.
- Adoptiones quædam sent, quæ sunt non mutatã familiã . T. 8. c. 31. B.
- Adoptiones an possint fieri apud magistratum municipale . Tom. 10. c. 872. B.
- De adoptionibus, & nobilitate consultatio . T. 1. c. 705. A.
- De adoptionibus . T. 9. c. 1310. E. & sequ.
- Adoptivi quando admittantur ad bona patris naturalis . Tom. 1. c. 155. A. B.
- Adoptivi filii adoptatoris libertos an habeant nunc, aut olim habuerint . T. 3. c. 167. A. B.
- Adoptivi sunt in potestate parentum . T. 1. c. 315. D.
- Adoptivi filii adoptatoris libertos hodie non habent . T. 3. c. 167. B.
- Adoptivi sunt liberi commentitii . T. 4. c. 1087. A.
- Adoptivi patris finitã potestate nullum ex pristino vestigium retinentur . T. 4. c. 807. E.
- Adoptivi, & naturales an differant . T. 8. c. 165. B.
- De adoptivis emancipatis . Tom. 8. c. 165. C. et si veniunt ad bonorum possessionem . Ibidem C.
- Adoptivus exheredatus semper salvam habet quartam . T. 4. c. 754. A. B.
- Adoptivus filius cur patris naturalis originem sequatur, ratio quæ . T. 4. c. 856. A.
- Adoptivus filius eam, quæ patris adoptivi uxor, vel mater fuit, ducere non potest, etiam solutã emancipatione . T. 5. c. 545. B. C.
- Adoptivus pater qua ætate præcedere debeat eum, quem accepit in adoptionem . T. 8. c. 909. D.
- Adoptivus frater est loco consanguinei, & jura consanguinitatis habet . T. 9. c. 918. D.
- Adoptivum in feudum non succedit

- re. T. 2. c. 1272. A.
 Inter adoptivum, & naturalem filium differentia. T. 4. c. 808. A.
 Adoptivorum emancipatorum quodnam jus. T. 8. c. 1013. C. D. & sequ.
 Adpromissor quisnam sit. Tom. 10. c. 529. B.
 Adpromissores, idest, fidejussores. T. 1. c. 1165. B.
 Adpromissores an sint fidejussores. T. 6. c. 9. D.
 Adpromittere, & adstipulari in quo discrepant. T. 1. c. 1165. B. C.
 Adpromittere alteri possumus, adstipulari non possumus. T. 9. c. 1284. D.
 Adquiraturne nobis proprietas non solùm, sed etiam possessio per eos, quos in potestate habemus. T. 1. c. 94. A.
 Adquiraturne per liberos, & servos alienos. Ibid. E. & c. 95. A.
 Adquiraturne per servum, in quo usumfructum habemus. Ibid. A.
 Acquirere quod mihi non possum, an possim alii. T. 10. c. 357. B.
 Adquiritur nobis lege. T. 1. c. 328. A.
 Per quas personas nobis acquiritur. Ibid. A.
 Acquirere possit per extraneam personam. T. 1. c. 95. A.
 Acquiri nobis quibus ex causis ignorantibus potest, ex his causis & furiosis potest acquiri. T. 1. c. 151. D.
 Acquiri nobis per quas personas possit. T. 8. c. 957. E. 958. A. & sequ.
 Acquiri inter, & deberi quodnam sit discrimen. T. 10. c. 183. B.
 Acquirimus iisdem modis, quibus amittimus possessionem. T. 8. c. 258. A.
 In adquirenda hereditate cur tutoris auctoritas necessaria. T. 8. c. 561. C.
 De adquirenda, & retinenda possessione. T. 9. c. 1004. A. & sequ.
 Adquirendarum rerum alienarum quot sunt causae, sive tituli. T. 8. c. 264. E.
 Adquirendi verbum generale est. T. 2. c. 404. E.
 Adquisitio longi temporis quasi possessione contenta est. Tom. 1. c. 1118. A.
 Adquisitio rerum per traditionem naturali jure fit. T. 1. c. 73. B.
 Adquisitio quaelibet ad transmissionem est utilis. T. 1. c. 1308. C.
 Adquisitio fructuum consummatur eorum consumptione. T. 10. c. 100. D.
 Adquisitionis modus per jus accrescendi. T. 8. c. 954. E.
 Ad negotium mittere quid sit. T. 3. c. 100. A.
 D. Adriani epistola scripta de fidejussoribus. T. 4. c. 957. C.
 Ex æquitate porrigitur ad plures mandatores. Ibid. C.
 Adriani constitutio in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
 Divi Adriani epistola. Vide, Epistola.
 Divi Adriani edictum de non destruendis ædificiis promericii causâ. T. 9. c. 1174. C. D. E. & c. 1175. A.
 Adrianum senatus consultum, Vide, Senatus consultum.
 Adrodere nummos quid. T. 3. c. 556. D. & sequ.
 Adrogantur feminae per Principem. T. 1. c. 316. B.
 Adrogare an possit tutor pupillum. T. 3. c. 53. A.
 An adrogari possit a tutore pupillus. Ibid. B.
 Adrogari olim potuit pubes sine curatoris auctoritate, hodie non potest ex constitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
 Adrogari impubes non potuit, ne causâ quidem cognitâ. Tom. 5. c. 1155. B.
 Adrogari qui possint. Tom. 7. c. 917. B.
 Adrogari an quis possit in locum cognati. T. 8. c. 167. A.
 Adrogari an possit impubes. Tom. 7. c. 917. B. & T. 8. c. 93. E.
 Adrogati bona esse obnoxia cautioni, & restitutioni. T. 7. c. 917. D.
 De adrogatis. T. 8. c. 1165. D. et si veniant ad bonorum possessionem. Ibid. D.
 Adrogatio olim per populum fiebat, hodie per Principem, & intimatur magistratui. 1. 3. c. 339. D.
 Adrogatio impuberis nisi decreto non fit. T. 1. c. 990. A. B.
 Adrogatio Romæ tantum fit. T. 1. c. 315. E. & c. 316. A.
 Adrogatio perimit agnationem. T. 4. c. 751. E.
 Adrogatio perimit jus legitimæ hereditatis, mutat gentem, familiam, nomen, sacra, quæ omnia tutoris auctoritas non tamen abolere debet. Ibid. E. & c. 752. A.
 Adrogatio. Vide, Adoptio.
 Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Vide, Adoptio.
 Adrogatio alieni liberti non est admittenda. T. 8. c. 145. B.
 Adrogatio ab adrogatore quæ, & quomodo detur. T. 7. c. 917. E.
 Adrogatio quandonam permittatur. T. 8. c. 909. C.
 Adrogatio alieni liberti an admittatur. T. 8. c. 146. D.
 Adrogatio quid. T. 9. c. 1311. A. B.
 Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Ibid. A.
 Adrogatio causæ narrationem, & probationem requirit tribus casibus. T. 9. c. 1312. B.
 Adrogatio quomodo fit hodie. T. 9. c. 1311. A.
 Adrogationis solennitas quæ. Ibid. D.
 Per adrogationem obreptitiam, vel subreptitiam non fit ingenuus. T. 7. c. 123. D.
 Adrogatione non perit jus patronatus. T. 1. c. 187. B.
 Adrogatione an finiatur tutela, item substitutio pupillaris. T. 7. c. 917. C.
 Adrogatione an impubes transferatur in potestatem arrogatoris. Ibid. B. C.
 Adrogatione parentis non mutatur parens. T. 8. c. 606. C.
 Adrogato quæ debeantur, si exheredatus sit ab adrogatore. T. 8. c. 93. D. E. & sequ.
 Adrogator quæ, & quibus cavere debeat. T. 7. c. 917. C. & T. 8. c. 909. C.
 In adrogatorem socii societas non transit, & cur. T. 5. c. 490. B.
 Adrogatus statum mutat, ergo adrogatio restitutionem non capit. T. 1. c. 990. B.
 Adrogatus omnia sua bona universumque jus suum cum capite suo transfert in arrogatorem. Tom. 7. c. 917. B. C.
 Adrogatus si petat bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis, an quartam Antonianam conferre debeat. T. 8. c. 94. A.
 Adscribuntur est verbum significativum. T. 8. c. 521. C.
 Adscriptitius annorum præscriptione se tueri adversus domini vindicationem potest. T. 2. c. 845. E.
 Adscriptitius colonus. T. 9. c. 992. E.
 Adscriptitium, vel colonum alienum an quis in suum rus suscipere possit. T. 2. c. 845. D. & c. 846. A.
 Adscriptitium fugitivum qui sciens susceperit, an eum reddat, & capitationem fisco persolvat. T. 2. c. 837. C. D.
 Adscriptitii tributarii. T. 2. c. 836. D.
 Adscriptitii fugitivi ad antiquos penates redire compellendi. Tom. 2. c. 836. C.
 Adscriptitii qui dicuntur. T. 9. c. 411. D.
 Adscriptitii coloni. T. 9. c. 1036. E.
 Adscriptitii capitationem dominis debent. T. 9. c. 411. C. & 418. E.
 Adscriptitii cum domino actionem non esse. T. 2. c. 847. E.
 De adscriptitiis. T. 2. c. 1166. C. D.
 Adserere arbores Græcis est *κέρειν*. T. 3. c. 323. E.
 Adserere prolem, id est, adoptare. Ibid. E.
 Adsertio in libertatem. T. 9. c. 983. D. Vide, Libertus.
 De adsertione tollenda. Ibid. D. & sequ.
 Adsertiones perfusoriae cur sic dicantur. T. 9. c. 983. A.
 Adsertor quid sit proprie. Tom. 2. c. 460. C.
 Adsertor non est hodie necessarius in causa liberali. T. 9. c. 984. B. C. D.
 Adsertor, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 984. B.
 Per adsertorem de statu suo litigare, non per se. T. 9. c. 983. E.
 Adseffor, & iudex in quo differant a magistratu. T. 5. c. 34. E.
 Adseffor pars est jurisdictionis. T. 7. c. 105. C.
 Adseffor qualem juris scientiam præstare debeat. T. 7. c. 101. C.
 Adseffor quædam uniuscujusque iudicis videtur esse portio. T. 10. c. 867. B.
 Adseffor est pars Præsidis. T. 10. c. 880. E.
 Adsefforis, sive consilarii imperiti quænam culpa annumeratur, & imputetur iis, qui se juris peritos esse

esse præferunt, & an puniatur in persona magistratus. T. 5. c. 34. D.
 Adfessoris imprudentia quomodo puniatur. T. 7. c. 105. C.
 Adfessoris imprudentiâ si præses jus iniquum alteri dixerit, ipse adfessor tenetur, non præses. T. 7. c. 101. C. & c. 105. A. B.
 In adfessore curatoris Civitatis, & adfessore Præsidis differentia, & quæ ejus ratio. T. 4. c. 835. B. quam rationem Hugolinus sequitur. lb. C.
 Adfessores dicuntur comites participes consilii, consilii participes consiliorum. T. 2. c. 86. D.
 Adfessores qui sint. Ibidem C.
 Adfessores sibi optare potest Præses; Legato autem dantur adfessores a senatu. T. 4. c. 832. D.
 Adfessores publico salario fruebantur. T. 4. c. 972. C.
 Adfessores sunt quasi quædam portio cujusque magistratus. Tom. 7. c. 71. B.
 Adfessores quinam sint. T. 10. c. 865. E.
 Adfessores an sint Judices. Ibidem E.
 Sine magistratibus adfessores an possint judicare. T. 10. c. 867. A.
 Adfessoribus petitio salarii erat extraordinaria adversus fiscum. T. 4. c. 972. D.
 Adfessoribus judicum an salaria ex publico præbeantur. T. 10. c. 858. E.
 Adfessoriorum liber. T. 2. c. 85. D.
 Adfessus pro consilium. Ibidem D.
 Adfidere non possunt in consilio magistratum, nisi jurisconsulti, & qui se jurisconsultos esse profitentur. T. 7. c. 105. D.
 Adsignare libertum. T. 1. c. 826. A.
 Adsignare, & tradere idem. T. 3. c. 335. A.
 Adsignare, & attribuire idem est. T. 4. c. 1379. C.
 Adsignare libertum simpliciter aliud est, aliud adsignare alimentorum causâ. Ibidem C.
 Adsignare est annulo obsignatas res præbere adservandas. Tom. 4. c. 1163. D. exempla quædam de annuli traditione signatorii. Ibidem D.
 Adsignare, & obsignare an idem sit. T. 6. c. 267. E.
 Adsignatio liberti fit quibuscumque verbis. T. 1. c. 1037. A.
 Adsignatio liberti invito non acquiritur. T. 1. c. 1208. B. C.
 Adsignatio liberti an testamento, an sine testamento fieri possit. T. 1. c. 181. E. & c. 182. A.
 Adsignationes libertorum quænam sint. T. 8. c. 1040. A.
 Adstetrix quæ dicitur. T. 8. c. 645. C.
 Adstipulari, intipulari, restipulari, repromittere, de nuda stipulatione dicuntur. T. 1. c. 1165. C.
 Adstipulari. Vide, Adpromittere.
 Advena confestim discessurus emens, aut vendens aliquid, an ibi se defendere debeat. T. 7. c. 145. B.
 Advena quis. T. 8. c. 649. B.
 Advenæ qui dicantur. T. 2. c. 644. B.
 Advenæ, & peregrini heredes institui

non possunt. T. 9. c. 719. C.
 Advenæ, & peregrini non habent testamenti factionem. Ibidem C.
 Advenarum, & peregrinorum bona vacantia. T. 9. c. 906. E. & c. 907. A. B.
 Adventitia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
 Adventitia bona quæ. T. 2. c. 437. B. C.
 Adventitia dos. Vide, Dos.
 Adventitia dos quid. Tom. 9. c. 505. C. D.
 Adventitii casus. T. 9. c. 1078. D.
 Adverbia sunt pandectæ omnium partium orationis. T. 4. c. 632. D.
 Adversa valetudo sine sensu doloris esse potest. T. 4. c. 374. B.
 Adversarii approbatio plus est, quàm satisfactio. T. 1. c. 1353. C.
 Adversarii nomen ad quem propriè refertur. T. 9. c. 1. C.
 Adversarii nomen commune est actoris, & rei. T. 10. c. 913. C.
 Adversarium qui vocavit in jus, non potest pœnitere, & abstinere improba lite. T. 9. c. 49. C.
 Adversus pro secundum. T. 1. c. 331. E.
 Adulationis verbum est jubere, non imperii verbum. T. 4. c. 925. B.
 Adulter simplex ut puniendus. T. 3. c. 145. D.
 Adulter ab extraneo accusari potest ante factum divortium. T. 9. c. 1405. C.
 Adultera mulier in monasterium detrudenda. T. 2. c. 1073. B.
 Adultera mulier constante matrimonio, necdum factò divortio, a nemine accusari potest, nisi prius lenocinii reus maritus accusatur. T. 9. c. 1405. C.
 In adultera tollitur crimen adulterii præscriptione sex mensium utilium. T. 4. c. 1395. A.
 Adulteræ mulieri accusandæ præscripti sunt sex menses, post quos adultera a nemine potest accusari. T. 9. c. 1405. B.
 Adulteri ut coercendi. T. 1. c. 873. A.
 Adulteri non possunt postea matrimonium contrahere. T. 6. c. 1101. D. E. purgato tamen, & expiato adulterio pœnitentiam possunt contrahere. Ibidem c. 1102. C.
 De adulteris leges Juliæ a D. Ambrosio, & D. Augustino improbantur ob inæqualitatem. T. 9. c. 1397. D. E.
 Adulterini liberi a parentibus alendi. T. 6. c. 1104. E. jure pontificio, secus jure civili. Ibidem E.
 De adultero, vel adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 147. D. E.
 Adultero manifesto denegatur auxilium appellationis ab excommunicatione. T. 6. c. 938. A.
 Adultero accusando lege Juliæ præscripti sunt 5. anni continui. T. 9. c. 1405. A. B.
 Adultero crimen quod obicitur, tollitur præscriptione quinquennii. Ibidem E.

Inter adulterum, & adulteram differentia. T. 3. c. 580. E.
 Adulterum quis occidere possit. T. 1. c. 961. D.
 Inter adulterum, & adulteram differentia quæ est. T. 4. c. 1393. A.
 Ea hodie ex constitutione Imperatoris Constantini abrogata est. Ibidem, B.
 Adulterum quem occidere marito licet. T. 4. c. 1467. C.
 Adulterum maritus filius famil. inconsulto patre, domi suæ deprehensum jure occidere potest. T. 4. c. 116. B.
 Adulterum deprehensum cum adultera uno ictu permissum est marito occidere. T. 4. c. 818. B.
 Adulterum non potest accusare maritus, quandiu retinet uxorem. T. 9. c. 1405. D.
 Adulterum deprehensum in actu licuit occidere ex l. 12. tab. T. 10. c. 723. B.
 Adulterium naturâ probrum est. T. 4. c. 1495. D.
 Adulterium vindicatur in muliere alii nupta. T. 2. c. 591. A.
 Inter adulterium, & incestum differentia. T. 3. c. 581. A.
 Adulterium est crimen jure gentium. T. 4. c. 280. E.
 Adulterium. Vide, Stuprum, Vide, Incestum.
 Adulterium cadit in puberem tantum. T. 4. c. 95. D.
 Adulterium non cadit in impuberem. Ibidem D.
 Inter adulterium, & incestum, differentia quæ. T. 4. c. 1005. D. E.
 Adulterium. Vide, Incestum.
 Inter adulterium, & incestum in jure differentia quæ est. T. 4. c. 811. E.
 Adulterium est nomen generale, comprehendens stuprum, & incestum. T. 4. t. 814. E.
 Pro adulterio in jure accipitur probrum. T. 4. c. 280. E.
 Adulterium, vel stuprum tantum; quod passæ sunt liberæ mulieres, non quod ancillæ sunt perpessæ, lege Juliæ vindicatur. T. 4. c. 1483. E.
 Adulterium propriè committitur in nuptam, stuprum in virginem, aut viduam. T. 4. c. 1484. E.
 Adulterium, & stuprum in quo differant. T. 5. c. 1198. A.
 Adulterium in sponsa committitur. T. 6. c. 153. B.
 Adulterium jure gentium, sive naturali prohibetur. T. 6. c. 1145. D.
 Adulterium est spem matrimonii violare. T. 6. c. 1115. D.
 Adulterium non dirimit matrimonium, sed corpora tantum conjugum separat. T. 6. c. 1114. A.
 Adulterium juris ignorantia an excusari possit. T. 7. c. 893. C. D.
 Adulterium ut commissum vindicatur lege Juliæ de vi publica. T. 9. c. 1432. B.
 Adulterium in uxore punitur. T. 9. c. 1398. A.

Leno;

- Lenocinium in viro punitur.** Ibid. A.
Adulterium, & raptus in quo differunt. T. 9. c. 1262. B.
Adulterium vindicatur in domina caupone. T. 9. c. 1423. E.
Adulterium qui commiserant, non solum puniebantur, sed etiam qui domum præbuerant. T. 9. c. 1383. C.
Adulterium, & stuprum in quo differunt. T. 9. c. 1397. A. B.
Adulterium vindicatur in concubinis. T. 9. c. 1421. C.
Adulterium capitale est crimen, & de eo pacisci non licet, sicut de aliis criminibus capitalibus. Tom. 9. c. 1252. A.
Adulterium mulieris quomodo probari potest. T. 9. c. 1400. B.
Adulterium in meretrice non vindicatur. T. 9. c. 1424. A.
Adulterium cum adulterio, vel cum lenocinio non compensatur, sed utrumque punitur. T. 9. c. 1398. B.
Adulterium leges vindicant, & capitalibus afficiunt eos pœnis, quos in aliena comprehenderit fœderat genialis se lectuli expugnatione gessisse. T. 9. c. 1413. B.
Adulterium posse accusari constante matrimonio ab extraneo. T. 9. c. 1405. C.
Adulterium pro stupro. T. 10. c. 572. A.
Adulterium olim non capitale, subinde capitale. T. 10. c. 612. D.
Adulterium capite non puniebatur Constantini tempore. T. 10. c. 725. A.
Adulterium an committatur cum uxore liberta, quæ divertit invito marito. T. 10. c. 782. A.
Adulterii nomine etiam stuprum intelligitur. T. 1. c. 873. A.
Adulterii accusari non potest mulier post quinquennium. T. 3. c. 98. B.
In adulterii crimine nulla dilatio datur. T. 1. c. 406. C.
Adulterii crimen, ubi dotis est actio, morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
Adulterii crimen an capitale sit. T. 1. c. 952. A.
Adulterii pœnæ definitio. T. 3. c. 619. A.
Adulterii pœna relegatio. T. 1. c. 873. A. & T. 3. c. 619. A.
Adulterii accusatio etiam hodie est publica soluto matrimonio. T. 3. c. 584. D.
Maritus suspectam adulterii uxorem accusare potest. T. 3. c. 585. A.
In adulterii crimine servi torquentur in caput domini; non in crimine incesti. T. 4. c. 1005. E. & c. 1396. A.
Adulterii venia fit tribus modis. T. 4. c. 1392. D.
Adulterii vi compressa mulier accusari nequit, nec stupri. Ibidem D.
Adulterii crimen adversus duos infantes, adversus adulterum, & adulteram eodem tempore. T. 4. c. 1395. C. D. E.
Adulterii, qui omiſſa institutâ accusatione mavult lucrum dotis persequi, an admitti debeat. T. 4. c. 1497. B.
Adulterii crimen tollitur præscriptione quinquennii. T. 4. c. 1005. E. & c. 1395. A.
Adulterii accusari non solet vir. T. 4. c. 282. D. a jure Codicis non potest, mulier potest. Ibidem c. 793. C.
Ab adulterii accusatione maritus impune non desistit. T. 4. c. 1399. B.
Adulterii tantum ulciscendi causâ, non stupri, lex Julia ferrum dedit patri. T. 4. c. 1486. D.
Adulterii accusare non potest, qui illius auctor fuit. T. 6. c. 1115. C. vel qui lenocinium præbuit. Ibidem E.
Adulterii uxorem quandonam accusare possit maritus jure mariti sine periculo calumniæ post divorcium. T. 6. c. 49. D.
Adulterii accusatio an possit differri. T. 9. c. 1442. A.
Adulterii accusatio est suggillatio constantis matrimonii. T. 9. c. 1405. C.
Adulterii accusatio non patet omnibus, sed tantum certis personis. T. 9. c. 1425. B. quæ sunt illæ personæ. Ibidem B.
Adulterii accusatio publica est eadem lege Juliâ. Ibidem B.
Adulterii accutare nemo potest simul marem adulterum, & feminam adulteram. T. 9. c. 1409. D. & c. 1414. D.
Adulterii crimen adversus duos adulterum, & adulteram lege Juliâ jure publico, vel jure patris, aut mariti simul intentari non posse. T. 9. c. 1409. D. E.
Adulterii mulier convicta dotem totam amittit, & donationem propter nuptias. T. 9. c. 1426. E.
Adulterii mulieris, & lenocinii mariti eadem est pœna lege Juliâ constituta. T. 9. c. 1398. B.
Adulterii judicium ex lege Juliâ publicum est. T. 9. c. 1425. B.
Adulterii pœnam non fuisse capitalem ex lege Julia. T. 9. c. 1412. B.
Adulterii crimen accusari debet intra 60. dies. T. 9. c. 14. D.
Adulterii reâ mortuâ non perimi quæſtionem dotis. T. 9. c. 1123. D.
Adulterii reus maritus non erat legibus Juliis, sed stupri. T. 9. c. 1397. E.
Adulterii accusatoribus præscriptiones, seu exceptiones, quæ solent objici. T. 9. c. 1422. D.
Adulterii accusatio finitur quinquennio. T. 9. c. 1262. B.
De adulterii crimine pacisci non licere. T. 9. c. 1413. C.
In crimine adulterii torquentur etiam statuliberi. T. 10. c. 26. E.
Adulterii damnata an ab aliquo possit duci. T. 10. c. 281. E.
De adulterio nec pacisci licet, nec transigere. T. 1. c. 360. B.
In adulterio inventam uxorem ut maritus occidere potest. T. 1. c. 405. D.
In adulterio deprehensam uxorem qui non dimiserit, reus lenocinii postulatur. Ibidem E. & c. 406. A.
De adulterio sponsæ an sponsus jure mariti agere possit. T. 3. c. 148. B.
Maritus uxorem suam de adulterio, vel stupro, quod ante matrimonium commisit, accusare non potest. T. 3. c. 579. C. D.
Adulterio incesto juncto an servi torquantur in caput domini. T. 4. c. 1396. B.
Adulterio gravior est incestum. T. 4. c. 816. B.
In adulterio maritus, qui uxorem deprehensam occidit, levius punitur. T. 4. c. 817. A. B. & ei remittitur pœna l. Cornelie. Ibidem B.
Adulterio homines deprehensos quos occidere licet. T. 4. c. 116. B.
Pro adulterio semper accipitur in jure probum. T. 4. c. 280. E & c. 813. C.
In adulterio deprehensam filiam cur liceat patri occidere, non marito. T. 4. c. 817. D.
Ex adulterio liberi procreati legitimi non possunt per subsequens matrimonium. T. 6. c. 1132. C.
An in adulterio uxoris liceat marito deprehensum occidere. Tom. 9. c. 1403. C.
De adulterio ex lege Julia concubina, quod sit vice uxoris, potest accusari. T. 9. c. 917. C.
De adulterio vi commisso. Tom. 9. c. 1432. D. hoc casu jus est marito occidendi quemlibet deprehensum in ipso facinore sine ulla distinctione. Ibidem D.
De adulterio est criminale judicium ex lege Juliâ; & civile, quo agitur de repetenda dote, aut lucrifacienda. T. 9. c. 1444. B.
In adulterio deprehensam uxorem jus olim fuit viro sine judicio impune necare. T. 9. c. 1397. C.
In adulterio deprehensus, nec damnatus, damnatus ipso jure non est infamis. T. 9. c. 1415. B.
De adulterio pacisci non licet. T. 9. c. 972. C. finitur quinquennio. Ibidem C. est capitale crimen. Ibidem C.
Adulteria mulieris quomodo puniuntur. T. 4. c. 280. E.
Adulteria mulierum mores graviores tantum censebantur. Tom. 9. c. 499. C.
Adulteria clericorum Alexander Pontifex numerat inter minora delicta, quorum veniam dare potest clerico Episcopus post peractam pœnitentiam, quod ab auctore hujus operis improbat. T. 9. c. 1082. A.
De adulteriis lex Julia innumera habebat capita. T. 9. c. 1383. C.
De adulteriis lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & sequi.
Adulto an noccat pactum curatoris. T. 9. c. 107. A.
Advocatiam suam inordinate tractans quibus pœnis subjiendus. T. 2. c. 1328. D.
Advocatiæ dignitas. T. 2. c. 1330. D. Advo-

Advocatiæ sunt regales . Tom. 2. c. 1325. E.
 Advocatio Cæsariensis . T. 9. c. 1134. D.
 Advocatio quid olim fuerit . T. 10. c. 879. E. & c. 880. A.
 Advocationem qui expleverint, quæ adipiscuntur privilegia . Tom. 2. c. 755. C.
 Advocatione non præstita, si pecuniam dedi sub ea conditione, an certi conditio sit . T. 9. c. 232. E.
 Advocatione in patria sua an fungi liceat . T. 10. c. 885. D.
 Advocatus prævaricator præter ordinem coercendus . T. 3. c. 251. A.
 Advocatus fisci esse non potest in ea provincia, ex qua originem ducit . T. 1. c. 491. A. B.
 Advocatus fisci ab Adriano primùm institutus . T. 1. c. 1089. A.
 Avocatus, & procurator in quo differant . T. 4. c. 940. A.
 Advocatus quantum differat a procuratore . Ibid. A.
 Advocatus, & decurio quis poterat esse . T. 4. c. 25. D.
 Advocatus in qua causa quis fuit unius partis, antequam fieret prætor, in ea jus dicere nequit . T. 4. c. 6. C.
 Advocatus si quis fuerit in causa unius partis, antequam esset prætor, de ea post præturam jus non dicet, sed mandabit saltem jurisdictionem ad eam causam . Ibid. C.
 Advocatus fisci, qui agit de falso testamento fisci non sine, an repellatur a legato, & bonorum possess. contra tab. T. 7. c. 1486. E.
 Advocatus an repellatur a testamento, quod sua advocatione improbavit; item in successione ejus, cuius accusatori adfuit . Tom. 7. c. 1487. B.
 Advocatus, qui adfuit ei, qui accusavit libertum patris sui, an perdat bonorum possessionem contra tabulas . Ibid. B.
 Advocatus, qui adfuit adversus alium quem, an possit in eadem causa pro eodem adesse . T. 7. c. 834. C.
 Advocatus, qui legatum petenti adfuit, an repellatur a querela inofficioli . T. 7. c. 1485. E.
 Advocatus, qui rem vindicanti adfuit, an amittat suam actionem . T. 7. c. 193. D.
 Advocatus an possit testimonium dicere in ea causa, in qua operam suam interposuit . T. 8. c. 438. D.
 Advocatus quidam, qui de republica scripsit, malè Cujacium auctorem nostrum reprehenderat . Tom. 9. c. 1113. E.
 Advocatus non fuit tantùm unus in una causa, sed plures . Tom. 9. c. 141. E.
 Advocatus fisci solus potest criminaliter agere, vindictamque publicam persequi . T. 9. c. 1373. B. C.
 Advocatus non constituitur dominus litis . T. 9. c. 146. D.
 Advocatus hodie comparatur procu-

ratori . Ibidem C.
 Advocatus repellitur a testamento, quod sua advocatione improbavit . T. 10. c. 499. E.
 Advocatus fisci reis omnibus opponitur acusator . T. 10. c. 881. A.
 Advocatus fisci a quo institutus . Ibid. E.
 Inter advocatum, & clientem, licet interveniat pecunia, non tamen dicitur esse locatio, & conductio . T. 2. c. 1189. D.
 Advocatum, qui nobis adest, testimonium non posse pro nobis dicere, & adversum nos non posse cogi . T. 9. c. 275. E.
 De advocatis non perpetuandis . T. 3. c. 471. A.
 Advocati alii statuti, alii supernumerarii . T. 2. c. 724. C.
 Advocati fisci duo patroni . Ibid. C.
 Advocati, patroni, causidici, oratores, rhetores, scholastici, togati . Tom. 2. c. 99. E.
 Advocati, & patroni differunt . Ibid. E.
 Advocati Cæsarienses quinam, & unde ita appellati . T. 1. c. 90. E. & c. 91. C.
 Advocati utriusque partis an iusjurandum subeant . T. 1. c. 285. C. D.
 Advocati, vel milites, quibus constitutionibus eligendi Christiani præscribantur . T. 3. c. 655. B.
 Advocati cur non perpetuandi, & de iis constitutiones quedam novæ . T. 3. c. 471. A. B.
 Advocati qui sint . T. 2. c. 104. E. & c. 105. A.
 Advocati officium non est amici officium, sed procuratoris est officium amici . T. 4. c. 940. E. Cicero eum vocat amicum voluntarium . Ibid. E.
 Advocati officium quid distat ab officio procuratoris . T. 4. c. 940. D.
 Advocati non ducuntur amicitia, ut procuratores, sed quæstio . Ibid. D.
 Advocati error parti officere non potest . T. 6. c. 955. E.
 Advocati fisci sunt defensores, & advocati necessarii . T. 7. c. 1486. E.
 Advocati ut iurati causam dicant, quis introduxerit . T. 7. c. 141. A.
 Advocati voluntarii si accusatori testamenti adfuerint, an repellantur a legato . T. 7. c. 1486. E.
 Advocati fisci sunt defensores, & patroni necessarii . Ibid. E.
 Advocati an mutari possint . T. 9. c. 142. A.
 Advocati adhibentur in lite ordinanda . T. 9. c. 982. E.
 Advocati non mutandi ratio quæ . T. 9. c. 146. D. E.
 Advocati perferunt causas . Tom. 9. c. 801. A.
 Advocati Cæsarienses qui dicuntur . T. 9. c. 1269. D.
 Advocati quomodo in causis agendis gerere se debeant . T. 10. c. 879. A.
 Advocati nullum cum litigatore, quem in suam fidem receperunt, debent inire contractum . Ibid. B.

Advocati fisci unde sumantur . T. 10. c. 880. E. & c. 881. A.
 Advocati jurant de causâ perferenda fide castâ, & integra . Tom. 10. c. 917. B.
 De advocatis . T. 3. c. 112. E.
 De advocatis, qui moram iudicio adferunt, per quos fit, ut causa civilis intra triennium non expediat . T. 9. c. 140. B.
 Advocatis non est potestas confidendi cum iudice . T. 10. c. 859. B.
 Advocatis rectissimè iuncti sunt procuratores . T. 10. c. 884. C.
 Advocato est petitio honorarii, etiam si ei nec constitutum, nec cautum sit . T. 4. c. 940. A.
 Advocato ex causa advocationibus, & postulationibus interdici, est prohiberi postulare pro aliis, adest, se litigatoribus . T. 4. c. 840. D.
 Advocatorum quæstiones variæ, & satis leves . T. 1. c. 658. D.
 Advocatorum olim in foro certus erat numerus . T. 3. c. 471. A.
 Advocatorum corpus seminarium dignitatum . T. 2. c. 103. D.
 Advocatorum fisci privilegia . T. 2. c. 100. B.
 Advocatorum error non nocet litigatoribus; nocet præsentibus, nec contradicentibus intra triduum . T. 2. c. 102. C.
 Advocatorum corpus quamobrem dicitur seminarium dignitatum esse . T. 3. c. 646. C.
 Advocatorum major dignitas, quam procuratorum ad lites . Tom. 5. c. 157. B.
 Advocatorum corpus est seminarium dignitatum . Ibid. B.
 Advocatorum, qui postulant in foro diversorum iudiciorum, variæ appellations . T. 10. c. 879. D.
 Advocatorum fisci privilegia . T. 10. c. 881. B.
 Advocatorum error non nocet litigatoribus absentibus, præsentibus nocet, nisi contradixerint intra triduum . T. 10. c. 882. A.
 Advocatorum est major dignitas, quam procuratorum . Tom. 10. c. 883. A.
 Advocatorum corpus seminarium est dignitatum . Ibid. A.
 Ædes meas jure meo in immensum tollere possum, jure servitutis usque ad certam altitudinem, vel in infinitum . T. 1. c. 250. B. C.
 Ædes annonis receptis vendi, donâ; rive non posse . T. 2. c. 835. C.
 Ædes Principis ne privatorum usibus deserviant . T. 2. c. 884. A.
 Ædes sacra si corruerit, aræ, quæ superest, emptio non est, & quare . T. 4. c. 944. E.
 Ædes solum superficiem continent, ædificium propriè est superficies . T. 4. c. 245. B.
 Ædes, in quibus novum opus fit, si sint communes inter duos, aut plures, utrùm nuntiatio facienda sit omnibus, an satis sit fieri uni ex omnibus sociis . T. 4. c. 94. A. B.

- Si ædes sacra esset, licet collapsa sit, religio ejus occupavit solum. T. 4. c. 944. E.
- Ædes quæ perficiantur, & quæ accessoria ædium sint. T. 5. c. 506. C.
- Ædes an vendi possint, ut destruantur negotiationis causâ. Tom. 7. c. 1028. C.
- Ædes an possint legari in hoc, ut destruantur. T. 7. c. 1027. C.
- Ædes binas habens, an unas tradendo, alteras servas alteris facere possit. T. 7. c. 445. A.
- Ædes binas simul tradendo, an alteras alteris servas facere possit. Ibid. A.
- Ædes conjunctas, quas paries medius distinguat, habens, si singulas singulis legaverit, paries iste erit communis. T. 7. c. 1393. D. E.
- Ædes duas habens, alteras tradendo, vel emendo, an servas retentorum efficere possit. T. 7. c. 427. D.
- Ædes per legatum, aut fideicommissum sub conditione relicta, si pendente conditione exulta fuerint, an sumptibus heredis legatario restitui debeant. T. 7. c. 1047. E.
- Ædes proprias an quis communibus servas facere possit. T. 7. c. 445. D.
- Ædes servas si quis in vendendo dixerit, an eas, si liberae fuerint, servas efficere possit. T. 7. c. 446. A.
- Ædes sacra non potest vendi, ut nec æde diruta locus vendi possit, in quo erant ædes sacrae. Tom. 7. c. 692. B.
- Ædes vicinorum plerumque communibus parietibus distinguuntur. T. 7. c. 591. D.
- Ædes servientes si sint plurium, qui onera ferre debent, an singuli teneantur pro parte, an in solidum. T. 7. c. 457. D.
- Ædes si quis venditor dixerit servas fore, & liberas tradiderit, quid fiat. T. 7. c. 446. C.
- Ædes suas reficiens an possit luminibus officere. T. 8. c. 690. C.
- Ædes uti optimæ, maximæque sunt legatæ quid. T. 8. c. 554. B.
- Ædes universas qui possidet, an singulas res, quæ in eis sunt videatur possedisse. T. 8. c. 293. C.
- Ædes. Vide, *Ædificia*.
- Ædes, & fundus in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
- Ne ædes dirimantur transferendæ in aliam urbem ullius materiæ causâ. T. 9. c. 1175. A.
- Ædes sunt prædium urbanum. T. 9. c. 550. B.
- Ædes proprias ædificare an possint Urbani magistratus. Tom. 10. c. 869. B.
- Ædes inter, & ædificia quænam sit differentia, T. 10. c. 1093. A.
- Ædessa urbs Ostromæ Provinciæ. T. 2. c. 1006. B.
- Ædis sacra locatio, vel faciendæ conductio, an valeat. T. 10. c. 535. C.
- Ædium sacrarum non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
- Ædium pars maxima est solum. T. 4. c. 1201. E.
- Ædium vitiosarum causâ quomodo caveatur ab uno, aut pluribus dominis. T. 5. c. 914. B. quandonam earum plures sint domini. Ibid. c. 873. B.
- Ædium appellatio quænam contineat. T. 5. c. 648. A.
- De ædium traditionibus. T. 6. c. 458. E.
- Ædium binarum domini pro indiviso, an alteras tradendo, eam legem traditioni dicere possint, quam dicit is, qui binas ædes solus habet. T. 7. c. 445. C.
- Ædium cultos pigneratius quis sit. T. 7. c. 78. D.
- Ædium emptorem quæ sequantur, & quæ non. T. 7. c. 780. E.
- Ædium juncta, fixaque an possint legari. T. 7. c. 1027. C.
- Ædium junctis legatis, an legatum valeat. Ibidem E.
- Ædium legatum, & una contignatione testarum, tigna an sint communia. T. 7. c. 428. B.
- Ædium legatarum sumptus refectiois, & restitutionis an legatarius heredi præstare debeat. T. 7. c. 1048. C.
- Ædium quasi pars quæ sunt, legatario, vel emptori earum cedere. T. 7. c. 780. A.
- Ædium quasi pars quæ sint, & quæ non. Ibidem A. & E.
- Ædium quæ juncta sunt, an possint legari. T. 7. c. 1027. B.
- Ædium ruinosarum dominum mandat damni infecti cavere, aut vice cautionis actorem in earum possessionem mittit Prætor. T. 7. c. 78. C.
- Ædium venditor si dixerit, ædes non servire, & aliis serviant, quid fiat. T. 7. c. 446. A.
- Ædium venditor si consulto reticeat earum servitutem, quid. T. 7. c. 735. D. E.
- Ædium appellatione quæ significantur. T. 7. c. 321. B.
- Ædium alienarum conductor an fenestras, vel ostia, quæ ædibus adjecit, evellere possit, aut vindicare finitâ conductione. T. 7. c. 330. D. E. & c. 331. A.
- Ædium ruinosarum dominus an dejiciatur possessione, si nolit cavere damni infecti. T. 8. c. 293. E.
- Ædium non sunt, quæ ornatus causâ habentur. T. 8. c. 653. E.
- Ædium sunt, quæ perpetui usus causâ habentur. T. 8. c. 654. A.
- Ædium refectio ad curatorem reip. pertinet. T. 8. c. 690. B.
- Ædium sunt, quæ propter ædes parantur. T. 8. c. 653. D. E.
- Ædium instaurator habet tacitam hypothecam. T. 9. c. 1177. A.
- Ædium incensarum actio. T. 9. c. 2374. D.
- De ædium collapsarum ruderibus tollendis in alias ædes interdictum. T. 9. c. 1173. D.
- Ædium pulchritudine advocati clientes alliciunt. T. 9. c. 1180. E.
- Ædium altitudo quænam constituta ab Augusto, & a Trajano. T. 10. c. 699. E.
- Ædium dirutarum areas occupare, cuicumque permittit Vespasianus. T. 10. c. 737. D.
- De ædibus vicini ruinosis, & vitiosis. T. 1. c. 1519. C.
- Ædibus juncta legari cautum fuit ex edicto Vespasiani, & cur. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
- Ædibus juncta detrahi cautum fuit constitutionibus, & cur. Ibid. A.
- De ædibus altiùs non tollendis. T. 6. c. 458. E.
- Ex ædibus communibus si quid immittatur in ædes proprias, an, & cui actio competat. T. 7. c. 463. C.
- Ædibus juncta, si sine ædium injuria auferri possint, an debeantur. T. 7. c. 1028. B.
- Ædibus juncta an possint legari, vel donari, aut detrahi donandi causâ. Ibid. D.
- Ædibus juncta an debeantur, si ædes diruendæ sint. Ibid. B.
- Ædibus juncta an dominus detrahere possit promeritii, & negotiationis causâ. Ibid. C.
- Ædibus juncta si legentur ad opus publicum, an legatum valeat. Ibid. D.
- Ædibus legatis an legatario debeantur, quæ earum causâ cæpta, sed nondum perfecta sunt. Tom. 7. c. 782. D.
- Ædibus sub conditione legatis, an heredes pendente conditione factas testas habere, & sumptus necessarios facere debeat. T. 7. c. 1048. B.
- De ædibus communibus. Tom. 7. c. 479. D.
- Ædibus legatis, an columnæ & marmora cedant. T. 8. c. 991. D.
- Ædificans in alieno solo, an sumptus, quos fecit per retentionem rei sibi servare, vel a domino repetere, possit. T. 1. c. 69. C. D.
- Ædificans in loco publico, an ædificium deponere compellatur. T. 7. c. 399. B.
- Ædificans in suo quantum spatii a vicina insula intermittere debeat. T. 7. c. 409. A.
- Ædificanti in fundo uxoris an ædificium cedat. T. 7. c. 1028. E.
- Ædificandi in loco comuni invito socio jus sibi esse, an unus ex sociis agere possit. T. 7. c. 462. D.
- Non ædificandi servitutem habens an possit vicino nuntiare novum opus. T. 7. c. 461. C.
- De eo, qui ædificavit in alieno ex materia sua. T. 3. c. 255.
- Ædificatori prodesse exceptionem doli mali. T. 6. c. 43. E.
- Si quid ædificet socius, an etiam est jus prohibendi per operis novi nuntiationem. Tom. 4. c. 552. C. D.
- Inter ædificia x. pedum spatium relinquere debet. T. 3. c. 554. D.
- Ædificia omnia sunt urbana prædicia, sive ruri, sive in urbe ædificata sint. T. 7. c. 477. C.
- Ædificia lucri, & compendii causâ diruere non licet. T. 7. c. 715. E.
- Ædifici

Ædificia omnia ubicumque sint constituta, sunt urbana prædia . T. 7. c. 477. C.
Sententia Neratii, qui solus separavit loco urbana prædia a rusticis, & domum ruri ædificatam appellabat prædium rusticum, explosa est. Ibid. C. Neratii sententia extat in l. 2. de servit. Ibid. C.
Ne quis ædificia demoliri possit pro mercii causâ, prohibetur . T. 9. c. 1174. E.
Ædificium . Vide, **Ædes** .
Ædificium est pars, **Ædes** totum . T. 4. c. 245. C.
Ædificium quid differat a domuncula . T. 5. c. 32. B.
Ædificium consummatum quodnam sit . T. 5. c. 29. E.
Ædificium an solo cedat . T. 6. c. 233. D.
Ædificium cedit solo semper . T. 7. c. 344. C.
Ædificium aliud est, aliud superficium . T. 7. c. 382. A.
Ædificium an liceat immissum habere super ædificium vicini . Tom. 7. c. 422. D.
Ædificium rusticum est villa . T. 7. c. 1057. D.
Ædificium rusticum constat solo, & superficie . Ibid. D.
Ædificium aliquando pro superficie tantum accipitur . Ibid. D.
Ædificium, & villa in quo differunt . Ibid. D.
Ædificium inter, & domunculam differentia . T. 10. c. 746. A.
Ædificium juxta alienum an liceat monumentum, vel sepulcrum ædificare . T. 10. c. 756. D.
Ædificii quæ sint partes . Tom. 1. c. 942. C.
Ædificii altiùs tollendi actio . T. 1. c. 1516. D.
Ædificii appellatio latior est, quàm ædium: ædificia enim alia urbana, alia rustica sunt; ædes verò tantum prædia . T. 4. c. 245. B.
Ædificii emptorem pleraque sequi . T. 7. c. 780. E.
Ædificii verbum ambiguum est . T. 7. c. 1057. D. E.
In ædificii verbo dubitatur, an sit villa, an superficies tantum excepta . Ibid. E.
Ædificii exemplo videtur legatarius posse arborem radicitus exstirpare . T. 7. c. 1058. B.
Ædificii faciendi causâ quæ convehuntur, an pendant vestigal . T. 10. c. 1037. A.
De ædificiis ruinâ collapsis, vel incendio consumptis, quæ domini restituere, & reficere negligunt . T. 9. c. 1176. E.
De ædificiis privatis . Vide, **Interdictum** .
De ædificio in feudo facto . Tom. 2. c. 1279. A.
Ædificio nondum ædificato servitus imponi potest, & cur . Tom. 4. c. 895. D.
Ædificio futuro an servitus imponi possit . T. 6. c. 458. C.

Ædificio futuro an servitus legari possit . T. 7. c. 1395. E.
Ædificio lapsum area addicitur fisco . T. 2. c. 817. A.
Ædificiorum ponendorum legitima intervalla . T. 3. c. 554. C.
De ædificiorum servitutibus . T. 9. c. 1180. A. & sequ.
Ædificiorum altitudo in urbe quæ fuit . T. 9. c. 1174. B.
De ædificiorum ponendorum legitimis intervallis . T. 9. c. 1180. A.
Ædificiorum modus quis servandus . Ibid. A.
Inter ædilem plebis, & curatorem rei frumentariæ, vel curatorem frumenti coemendi, quæ est differentia . T. 4. c. 841. D.
Ædiles . T. 2. c. 1054. B. C.
Ædiles curules quomodo facti sint . T. 1. c. 903. E.
Ædiles unde ita dicti, & ex quorum numero creati . T. 1. c. 904. B. C.
Ædiles plebeji cereales undenam ita vocentur . T. 1. c. 907. A.
Ædiles quandonam conveniri poterant . T. 7. c. 156. B.
Ædiles imperium non habent . T. 7. c. 53. C.
Ædiles an habeant imperium mixtum . T. 10. c. 384. E.
Ædilis, & curatoris rei frumentariæ differentia . T. 3. c. 41. A.
Ædili incumbit cura viarum verrendarum . T. 9. c. 1182. D.
Ædilium plebis cujusmodi imperium fuerit . T. 7. c. 72. A.
Ædilium munus quo se porrigatur . T. 10. c. 585. B.
Ædilibus maximè sunt curæ venalia . T. 10. c. 1030. B.
Ædilitia actio . Vide, **Actio Ædilitia** .
Ædilitiæ stipulationes quænam sint . T. 8. c. 1056. A.
Ædilitiæ actiones quot sunt . T. 9. c. 395. B. dantur emptori . Ibid. B. Vide, **Actiones ædilitiæ** .
Ædilitiæ stipulationes veniunt a jurisdictione . T. 10. c. 528. D.
Ædilitiæ actiones temporales sunt . T. 10. c. 718. B.
Ædilitiæ actiones ubi competunt, competunt & civiles . T. 10. c. 760. D.
Actiones ædilitiæ quænam sint . T. 10. c. 1030. B.
Ædilitiis actionibus in quibus venditionibus, & actionum causis fiscus non tenetur . T. 9. c. 130. D.
De ædilitiis actionibus . T. 9. c. 395. B. & sequ.
Ædilitium jus prætorii juris esse portionem . T. 3. c. 216. E.
Ædilitium edictum . Vide, **Edictum ædilitium** .
Ædilitium edictum ad res venditas pertinet . T. 5. c. 1193. A.
Ædilitatem, & ædulitatem promiscuè scripsisse veteres . Tom. 3. c. 400. B.
Æditui unde ita appellati . Tom. 8. c. 915. D.
Ægrotans ministerio debito fungi intelligitur . T. 6. c. 1004. C.

Ægrotus, qui non est in potestate mentis suæ, testamentum facere non potest . T. 1. c. 417. D.
Ægrotus, dum anima inest, spes est . T. 5. c. 571. B.
Ægyptus propter opulentiam & rerum novarum studia Principibus semper suspecta fuit . T. 3. c. 161. E.
Ægypti Diocesis sex habet Provincias . T. 10. c. 653. C.
Ægyptii leves, mobiles, & semper rerum novarum cupidi . Tom. 10. c. 850. A.
Ægyptiorum peritia admirabilis fuit . T. 3. c. 161. E.
Ægyptiorum ingenia Augusto semper fuere invisa, & suspecta . T. 10. c. 873. A.
Ælia Capitolina, idest, Hierosolyma . T. 3. c. 290. B.
Ælia Sentia lex quid jubet . T. 1. c. 306. D.
Ælia Sentia lex . Vide, **Lex ælia Sentia** .
Ælianum jus quale habitum . T. 8. c. 919. A.
Ælius Marcianus quis . T. 8. c. 902. C.
Æmimontus . T. 3. c. 15. D. E.
Æmylius Papinianus aliàs vocatur, & Papinianus maximè a Græcis . T. 4. c. 1. B. qui ejus discipuli fuerunt . Ibid. B.
Æmylius Papinianus præceptor fuit Africani, teste Lampridio . Ibid. B. alii volunt, Africanum Juliani discipulum fuisse . Ibid. C. Julianus Papiniano est antiquior . Ibid. c. 2. A.
Æmylius Papinianus . Vide, **Papinianus** .
Ænygma Symposii de milite podagrico . T. 3. c. 607. E.
Ænigmata in jure quædam notanda . T. 4. c. 559. C. Juvenalis dixit, jus habere sua ænigmata . Ibid. C.
Æquatio quid sit apud arithmeticos . T. 10. c. 175. B.
Æquitas, summa ratio . Tom. 1. c. 1443. C.
Æquitas in paribus causis paria jura desiderat . T. 2. c. 1027. E.
Æquitas merum jus compensationis inducit . T. 4. c. 522. E.
Æquitas postulat, incidente aliquo casu, significationem verborum augeri . T. 4. c. 532. A.
Æquitas summa est summa ratio . T. 4. c. 166. A.
Æquitas major in actione aquæ plus viæ arcendæ quænam sit . Tom. 5. c. 676. A. B.
Æquitas paribus in causis paria jura desiderat . T. 7. c. 90. A.
Æquitas lucet ipsa per se . Tom. 8. c. 950. B.
Æquitas . Vide, **Dicta** . Tom. 9. c. 124. E.
Æquitas prævalet scripto, & sequenda est a iudice potius, quàm jus scriptum . T. 9. c. 126. A.
Æquitas non est scripta, jus strictum est scriptum . T. 9. c. 124. D. quomodo a Græcis vocatur . Ibid. F.
Æquitas quid . Ibid. E.

Æquitas est flexibilis . Tom. 10. c. 752. A.
 Æquitas paribus in causis paria jura desiderat . T. 10. c. 806. C.
 Æquitas ex Aristotele definitio . T. 2. c. 1230. B.
 Æquitas duæ species . Tom. 1. c. 1443. C.
 Æquitas, & consuetudinis differentia . T. 2. c. 1230. B. C.
 Æquitas ratio diversas actionis species excludere non potest . T. 4. c. 957. E. & c. 958. A.
 Æquitas ratio semper est certa . T. 4. c. 983. C.
 Æquitas regula cur flexibilis dicatur . T. 5. c. 916. D.
 Æquitas interpretationem plerumque non audent adhibere jurisconsulti adversus evidens scriptum, sed opus esse rescripto . Tom. 9. c. 126. B. C.
 Æquitati conjuncta justitia . Tom. 9. c. 125. A.
 Æquitatem potius, quam jus scriptum, quando iudex spectare debet . T. 2. c. 1230. B.
 Æquitatem divisionis cur diversarum species actionis excludat . Tom. 4. c. 957. C. D.
 Æquitate an tollatur, quod perquam naturale est . T. 5. c. 74. A.
 Æquum non esse hominem mediocrem . T. 1. c. 1476. C.
 Aeris, vel aquæ fluentis usus communis, & fluminis, quatenus sit . T. 1. c. 59. A.
 Ærarium esse reipublicæ nervos . T. 3. c. 151. E.
 Ærarium, idest, sacræ largitiones . T. 2. c. 641. C.
 Ærarium sacrum, seu vestiarium . T. 2. c. 703. B.
 Ærarium duplex . T. 2. c. 900. D.
 Ærarium Principis est fiscus . T. 8. c. 953. C.
 Ærarium sacrum quodnam sit . T. 10. c. 663. D.
 Ærarii, & fisci differentia hodie nulla est . T. 3. c. 168. B.
 Æs alienum quo modo dividitur inter coheredes . T. 1. c. 946. B.
 Æs alienum defuncti ex legibus 12. tabularum debet dividi inter heredes pro hereditariis portionibus . T. 4. c. 372. E.
 Æs omne alienum defuncti prius deduci debet, antequam ineat ratio legatorum, fideicommissorum, & legis falcidie . T. 4. c. 1174. C.
 Æs alienum cum legatis confundi non debet . T. 4. c. 764. A. differentia legatorum, & æris alieni quæ . Ibid. B.
 Æs alienum purum quodnam dicatur . T. 5. c. 781. A. quænam vis ejus, & natura existat . Ibid. A.
 Æs alienum an ante omnia deducatur ex bonis, cum deducitur falcidia, & reliquum erogatur legatariis . Tom. 6. c. 125. A.
 Æs alienum uxoris dos an sit . Ibid. A.
 Æs alienum an deducatur ex legatis . T. 6. c. 411. A.

Æs alienum defuncti persolvendum . Vide, Libertates .
 Æs alienum, quod debent socii aliis, dissolvatur de communi, etiamsi fuerit debitum conditionale, & conditio extiterit post divisionem societatis . T. 7. c. 594. A.
 Æs suum an contineatur bonorum appellatione, si quis bonorum suorum usufructum legaverit . T. 7. c. 1382. B.
 Æs, & libra quid in testamentis . Tom. 8. c. 961. E.
 Æs alienum victus ratione deducitur . Tom. 8. c. 765. D.
 Æs alienum quid . T. 8. c. 633. B.
 Æs alienum deducitur . T. 8. c. 581. E.
 Æs alienum hereditarium quomodo solvi debet ab heredibus . Tom. 9. c. 109. D.
 Æs suum . T. 9. c. 110. A. dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. B.
 Æs, quod dividitur inter coheredes pro hereditariis portionibus . Ibid. A.
 Æs alienum . T. 9. c. 109. D. E. & c. 110. A. & seq.
 Dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. c. 110. B.
 Ob æs alienum liberos homines servire creditoribus non cogi . T. 9. c. 246. E. & c. 247. A.
 Æs olim auro pretiosius, item & aurichalcum . T. 10. c. 19. D.
 Æs pro annona præstatur a primipilaribus . T. 10. c. 742. C.
 Æs pro assibus dictum ab antiquis . Tom. 10. c. 804. A.
 Æs alienum, an deducatur bonis testatoris in ponenda ratione legis falcidie . Tom. 10. c. 810. B.
 Æs, quod debetur heredi, quomodo deducatur in hereditate . Ibid. D.
 Æs ob alienum liberos compelli servire creditoribus jura non patiuntur . Tom. 10. c. 959. B.
 Æs corinthium ex quo fiat . Tom. 10. c. 1166. C.
 De æris collatione . T. 2. c. 698. B.
 Æris confessi non actio propria . Tom. 1. c. 382. D.
 De æris varia significatione . Tom. 3. c. 187. C.
 Æris alieni hereditarij divisio quomodo inter coheredes fieri debeat . Tom. 4. c. 838. D.
 Æris alieni onere uni ex heredibus injuncto, tamen ceteri pro suis portionibus obligantur . T. 4. c. 372. E.
 Æris alieni deductio semper præcedit deductionem falcidie . T. 4. c. 520. A.
 Æris alieni in hereditate quæ cautio haberi debeat, & soleat . T. 5. c. 782. B. C.
 Æris alieni deductio an in donationibus inter vivos locum habeat . T. 7. c. 1383. E.
 Æris appellatione quid significetur . Tom. 8. c. 600. C.
 In ære alieno plus est, quam in quantum . Tom. 4. c. 1103. E.
 Nisi ære alieno deducto legata non debentur . Tom. 4. c. 523. B.

Ærea tabula, in qua continebatur forma agrorum assignatorum . Tom. 7. c. 481. B.
 Ærosa pecunia quid . T. 1. c. 1503. E.
 Ærosa Cyprus, ibi . E. & T. 2. c. 698. C.
 Ærosa pecunia quid . T. 7. c. 698. A.
 Ærosâ pecuniâ pro optima venditâ, agitur adversus venditorem quanti interest . Ibidem A.
 Ærosa pecunia quæ dicitur . Tom. 9. c. 1449. C.
 Ærosa insula vocatur Cyprus insula, & cur . Ibidem C.
 Æstimantur omnia ex utilitate, necessitate, voluptate . T. 4. c. 895. C.
 Æstimantur res pluris, quam communiter, ex affectu . T. 7. c. 1186. D.
 Ex affectu res æstimantur pluris, quam communiter . Ibid. D.
 Æstimare aliquid pretio aliud est, aliud affectu, vel utilitate propria . Tom. 7. c. 1186. C.
 Æstimati si sint aurei, qui crediti sunt, assibus, vel denariis, an pro eis asses reddi possint . T. 7. c. 630. D.
 Æstimatio quarum rerum sit a iudice . Tom. 1. c. 1206. B.
 Æstimatio pecuniæ una & certa est, ceterarum rerum varia, & mutabilis . Tom. 1. c. 1280. E.
 Æstimatio etiam fit loci, ac temporis . Ibidem E.
 Æstimatio nulla vani timoris . T. 1. c. 1477. E.
 Æstimatio ejus, quod interest, debet ad modum legitimum usurarum redigi . Tom. 3. c. 240. E.
 Æstimatio iudicis officio venit, & quasi debetur æstimatio litis . Tom. 1. c. 1226. A.
 Æstimatio dotis vera est venditio . Tom. 3. c. 485. A.
 Æstimatio utilitatis cum incunda est, ea tantum spectatur, quæ circa rem consistit, non ea, quæ extra rem est . T. 3. c. 241. B. C.
 Æstimatio non reducit ad tempus venditionis, sed sumitur ex tempore evictionis . T. 4. c. 156. D.
 Æstimatio qualis haberi debeat rerum in locato perditarum . T. 5. c. 529. B. & sequ.
 Æstimatio ejus, quod interest, an dividi possit . T. 5. c. 674. A.
 Æstimatio numismatis si in contractu mutui facta est vel denariis, vel assibus, quomodo tunc solutio facienda . Tom. 5. c. 396. B.
 Æstimatio difficilis, & incerta . T. 5. c. 28. A.
 Æstimatio an fiat pro quantitate, non pro qualitate evictæ partis, evictâ parte pro indiviso . T. 5. c. 872. A.
 Æstimatio utrum fiat pro bonitate, quæ fuit evictionis tempore, non venditionis, si agatur ex empto . Tom. 5. c. 871. E.
 Æstimatio non liberorum hominum, sed vestimentorum, vel anulorum . Tom. 5. c. 536. B. C.
 Æstimatio, & pretium an possint accipi pro eodem . T. 5. c. 451. A.
 Æstimatio litis ex noxali iudicio competens, cui, quando, & quare præ-

præstetur . T. 5. c. 99. A. B.
 Æstimatio litis quando, & quomodo evitetur . Ibid. B.
 Æstimatio quandonam venditio dicitur . T. 5. c. 750. B.
 Æstimatio ejus, quod interest, quænam sit . T. 5. c. 1004. C.
 Æstimatio mercium qualis debeat esse . T. 5. c. 537. B. & sequ.
 Æstimatio litis an similis sit emptioni . T. 5. c. 747. C.
 Æstimatio litis quidnam propriè sit . Tom. 6. c. 231. B.
 Æstimatio litis (id est, rei, qua de agitur) an similis sit emptioni . Tom. 6. c. 148. A.
 Æstimatio plerumque emptio venditio est . Tom. 6. c. 113. D.
 Æstimatio rei, quæ post moram debitoris petitur, quomodo incunda sit, & ad quod tempus reducatur . T. 7. c. 739. D. E.
 Æstimatio emptio venditio est . T. 7. c. 816. C.
 Æstimatio venditio est . Tom. 7. c. 1421. A.
 Æstimatio æqualitatem constituit inter coheredes . T. 7. c. 1375. C.
 Æstimatio vini petiti faciendæ judicis officio . T. 7. c. 681. C.
 Æstimatio est loco rei . T. 7. c. 248. D.
 Æstimatio vera emptio est . Tom. 9. c. 513. D.
 Æstimatio dotis . T. 9. c. 539. C. ejus periculum ad quem pertinet . Ibid. C. Vide, Dotis æstimatio .
 Æstimatio ejus, quod interest, sit pro varietate factorum . Tom. 9. c. 1073. B. & sequ.
 Æstimatio similis est emptioni . T. 9. c. 1294. D.
 Æstimatio iusta dotis . Tom. 9. c. 540. C. & sequ.
 Æstimatio vani timoris nulla est . Vide, Vanus timor .
 Æstimatio an veniat post moram in conditionem certi . T. 10. c. 153. B.
 Æstimatio post moram crescit . Ibid. C.
 Æstimatio ejus, quod illicitè relinquatur, nullo casu debetur . T. 10. c. 306. C.
 Æstimatio an debeatur, si res aliena, cujus commercium legatarius non habet, ei, cui jus possidendi non est, per fideicommissum relinquatur . T. 10. c. 305. B. & sequ.
 Æstimatio variatur ex loco, & tempore . T. 10. c. 539. A.
 Æstimatio facti an possit dividi . T. 10. c. 540. A.
 Æstimatio potest dividi . T. 10. c. 543. C.
 De æstimatione rerum singularum, quæ sunt communes inter alios . T. 6. c. 485. C.
 De æstimatione litis præstanda . T. 7. c. 322. D. E. & c. 339. D. & sequ.
 Æstimationem recipiunt omnes res corporales præter pecuniam numeratam . T. 7. c. 622. C.
 Æstimatores & arbitri æquitatis quisnam esse debeat, & dici . Tom. 5. c. 988. D. E.
 Æstimatores ejus, quod interest, sepe

sunt iudices . T. 9. c. 1073. A. & c. 1077. E. & sequ.
 Æstimatoria actio quid comprehendat . T. 5. c. 450. B.
 Æstimatoria actio . Vide, Actio æstimatoria .
 Æstimatoria actio interdum exitum habet rehditoriaræ actionis . T. 7. c. 764. C.
 Æstimatoria actio est actio bonæ fidei . T. 5. c. 450. B.
 Actio æstimatoria quænam sit . T. 10. c. 1032. A.
 Ætas quid in jure significat . Tom. 3. c. 140. A.
 Ætas minor a muneribus patrimonialibus non excusat . T. 2. c. 740. D.
 Ætas plena, integra, & perfecta . T. 1. c. 546. C.
 Ætas legitima . T. 1. c. 971. D. & c. 985. D.
 Ætas presbyteri, & episcopi . T. 1. c. 549. B.
 Ætas iudicis . T. 1. c. 547. C.
 Ætas diaconis . T. 1. c. 550. C.
 Ætas quomodo probetur . Tom. 1. c. 971. D.
 Ætas iusta status . T. 2. c. 430. E.
 Ætas in contrahendis nuptiis quæ spectanda . T. 1. c. 23. A.
 Ætas annorum xxv. dicitur status . T. 1. c. 987. A.
 Ætas hominis plerumque est obscura, & incerta . T. 4. c. 271. A.
 Ætas iusta, seu legitima, non est ante 25. annum nec in mare, nec in femina . T. 4. c. 1269. C.
 Ætas pro quantitate accipitur a Latinis . T. 4. c. 1202. A.
 Ætas quænam a decurionatu excusat, cum nulla ætas aliàs excusationem ab aliis honoribus recipiat . T. 4. c. 863. D.
 Ætas in eo non expectatur, qui fulgeat virtutibus, & moribus polleat . T. 4. c. 861. C.
 Ætas 70. annorū utrūm a muneribus civilibus excuset, & a quibusnam . T. 4. c. 863. B. & a quibus honoribus non . Ibid. C.
 Ætas legitima dicitur post vigesimum quintum annum . Tom. 6. c. 1077. E.
 Ætas legitima pro pubertate accipitur . T. 6. c. 1081. A.
 Ætas ad defendendam causam reipublicæ idonea quæ . T. 6. c. 75. B.
 Ætas quænam requisita ad civem Romanum efficiendum . Tom. 8. c. 897. E. & c. 900. C.
 Ætas nulla definita est in sponsalibus . T. 9. c. 433. A. B.
 Ætas legitima dicta est lege Lætoria . T. 9. c. 1257. E.
 Ætas longæva quæ est . Tom. 9. c. 608. A.
 Excusatur a tutelis, & curationibus, & ceteris muneribus civilibus personalibus . Ibid. B.
 Ætas minoris probatur variis modis . T. 9. c. 268. A.
 Ætas probatur vel testibus, vel instrumentis, vel ex aspectu . T. 10. c. 906. D.

Ætas firmata quænam sit . Tom. 10. c. 907. C. D. quomodo probetur . Ibid. E.
 Ætatis progressum aliquando expectari non oportere . T. 3. c. 604. E.
 Ætatis veniam impetrare . Tom. 1. c. 987. C.
 Ætatis firmatæ finitio, ac definitio . T. 1. c. 546. C.
 Ætatis in masculo mutatio per septenarium, in femina per senarium sit . T. 1. c. 1041. E.
 Ætatis miseratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam . T. 4. c. 503. C.
 Ætatis veniam minori dat solus Princeps . T. 4. c. 1019. C.
 Ætatis progressus ab eximia ætate expectari non debet . Tom. 4. c. 861. B.
 Ætatis status quid sit . T. 7. c. 875. C.
 Ætatis probatio quomodo olim fiebat . T. 9. c. 98. B.
 Ætatis mutatio sit in muliere per senarium, in viro per septenarium . T. 10. c. 677. E.
 Favori ætatis & ordinarium, & extraordinarium suppetit . Tom. 10. c. 896. D. & c. 900. E.
 Ætatis veniam minores, qui a Principe impetraverunt, an possint restitui . T. 10. c. 907. B. C.
 Ætati plus favemus, quàm libertati . T. 1. c. 996. C.
 Ætati in pœnalibus judiciis succurri dicitur . T. 3. c. 140. B.
 Ætate qui se a muneribus civilibus excusant . T. 2. c. 751. D. E.
 Ætatem suam quibus quisque probare possit . T. 7. c. 875. D.
 Ætatem esse definitam in nuptiis . T. 9. c. 432. E.
 Ætatem supplet malitia . T. 9. c. 98. B.
 Ætatem suam minor, qui dolo malomentitur . Ibid. B.
 Ætatem pubertati proximam quomodo juris auctores metiantur . T. 10. c. 354. A.
 Supra ætatem sunt quidam prudentes, & cauti . T. 10. c. 905. C.
 Ætates hominis quinque, vel tres . T. 1. c. 1015. D. & 1016. B.
 Ætatum probatio causâ cognitiõ excusatur . T. 1. c. 1003. B.
 Affectio . Vide, Liberalitas .
 Affectio in gelbore, quæ illum respiciat, nulla est . T. 6. c. 15. C.
 Affectio quæ causam præbeat utilitæ actioni . T. 6. c. 527. B.
 Affectio conjugalitatis in donationibus refranata, & cur . T. 9. c. 533. D.
 Affectio rationem haberi verum non est . T. 3. c. 492. C.
 Affectio parentum erga liberos nulla major est . T. 6. c. 527. B.
 Affectibus, seu summis affectionibus parentum cur plus a iuris auctoribus tribuatur, quàm filiis . T. 5. c. 994. E.
 Affectus accipitur quandoque probenigna, & humana animi propensione erga aliquem . T. 4. c. 659. E.
 Affectus habetur ratio in bonæ fidei judiciis . T. 7. c. 798. E.

- Affectuum, & officiorum obliviscidementia est. T. 4. c. 363. E.
- Affinis, & quo gradu defuncto sum cognatus, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
- Affinis affinis mei, an meus affinis sit. T. 5. c. 958. B. C.
- Affines, & cognati non sunt utique semper, cum quibus matrimonium contrahere non possumus. T. 4. c. 978. A.
- Affines a testimonio an excusentur. T. 7. c. 886. A.
- Affines an vocentur ad rem persequendam, quam testator vetuit de nomine familie alienari. Tom. 7. c. 1081. C. & seq.
- Affines qui dicuntur. T. 7. c. 475. D.
- Inter affines est actio finium regundorum. T. 7. c. 469. C. D.
- Affines mariti. T. 8. c. 211. A.
- Affines alii ex aliis non nascuntur. T. 8. c. 209. D.
- Affines qui dicuntur, & unde. T. 8. c. 211. C.
- Affines qui sunt parentum, aut liberorum loco. T. 8. c. 214. D. an inter eos interdicanur nuptiæ. Ibid. D.
- Inter affines ordo quis. T. 8. c. 209. E.
- Affines in yiti testimonium non dicunt. T. 9. c. 275. E.
- Affinium, seu confinium demonstratio quid. T. 7. c. 482. C.
- Affinium duæ lineæ rectè constituuntur. T. 8. c. 215. E.
- De affinium singulorum, & cognatorum propriis nominibus. T. 8. c. 209. C.
- De affinibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 209. B. & sequ.
- Affinitas ex conjunctione immatura, & extraordinaria contrahitur. T. 6. c. 1116. D.
- Quali affinitas ex stupro contrahitur. T. 6. c. 1122. B.
- Affinitas usque ad quartum gradum impedit matrimonium, & non ultra. T. 6. c. 1121. C.
- Affinitas quid. T. 6. c. 1118. A. unde dicta, Ibid. A. & c. 1123. E.
- Affinitas ex stupro contrahitur. T. 6. c. 857. D.
- Affinitas qua capitis diminutione non perimitur. T. 8. c. 211. D. E.
- Affinitas propriè quid. T. 8. c. 211. C. & c. 213. B.
- Affinitas hereditatem, vel bonorum possessionem ab intestato non defert. T. 8. c. 210. E.
- Affinitas constituitur ex justis nuptiis, non ex injustis. T. 8. c. 211. C. D. an ex sponsalibus usurpetur, Ibid. D.
- Affinitas non contrahitur ex contubernio. T. 8. c. 211. D.
- Affinitas non acquiritur per adoptionem, Ibid. E.
- Affinitas contrahitur non ex sponsalibus, aut ex concubinato. T. 8. c. 211. D.
- Affinitatis argumentum non est nuptiarum prohibitio. Tom. 8. c. 211. B.
- Affinitatis definitio. T. 1. c. 827. D. E.
- Affinitatis graduum effugies. T. 3. c. 165. & 165.
- Affinitatis gradus nulli sunt propriè numerandi. T. 4. c. 975. C.
- Affinitatis genera sunt tria. T. 4. c. 975. D. E. hæc a Græcis quomodo dicantur. T. 4. c. 976. A.
- Affinitatis gradus, & genera differunt. T. 6. c. 1119. E.
- Affinitatis, vel affinium nulli sunt gradus. T. 8. c. 209. C. E.
- Affinitatum jure Civili nulli sunt gradus, secus jure Pontificio. T. 6. c. 1119. C. D.
- Affirmatio, aut negatio in præsens aut præteritum tempus concepta, secundum Dialecticos statim vera, aut falsa est. T. 4. c. 1426. C.
- Affirmatio majoris summæ an comprehendat minorem. T. 5. c. 80. A.
- Afferit, pro abuerit. T. 6. c. 203. E.
- Africana concilia multa præclara, & vetusta. T. 5. c. 974. D. E.
- Africanus jurisconsultus quis, & quantus vir fuerit, & quo tempore vixerit. T. 3. c. 167. C.
- Africanus Juliani discipulus. T. 1. c. 1253. B.
- Africanus in contrarietate leg. 26. §. pen. mandu, & l. si servus communis. §. quod verò, de jur. diligentius rem inspicit, quam Accurlius. T. 5. c. 473. C. D.
- Africani ab Ulpiano dissentio. T. 3. c. 199. A.
- Si agatur vendito pignore. T. 9. c. 1234. A. & sequ.
- Agendi duæ sunt formæ. T. 3. c. 108. B.
- Agendi initium est in jus vocatio. T. 1. c. 735. A.
- Agendi cum nominatore major est ratio, quam cum collega quodam. T. 4. c. 38. A.
- Agendi expeditur plerumque est, quàm solvendi facultas. T. 10. c. 693. E.
- Agendum id in ambiguis, ut res valeat potius, quàm pereat. T. 7. c. 1459. E.
- Agens actione populari an teneatur reipublicæ, vel populi nomine, si reconveniat. T. 5. c. 115. D.
- Agens si quid intentione suâ plus complexus sit. T. 8. c. 1098. B.
- Agens de dote, & agens cum parente, vel patrono. T. 8. c. 1099. D.
- Agenti ex stipulatione certa nullum probationis onus incumbit. T. 5. c. 27. E.
- Agenti onus probandi incumbit. T. 6. c. 842. E.
- Qui agenti in rem destituit rem, de dolo malo an reprobmittere etiam debeat. T. 6. c. 9. C.
- Agentes in rebus non nisi ex sacra probatoria recipiuntur. Tom. 2. c. 1006. B.
- Agentes in rebus singuli per singulas provincias mittendi. T. 2. c. 934. C.
- Agentes in rebus quinam sint. T. 10. c. 845. E.
- Agentium in rebus officium, ac dignitas. T. 2. c. 926. B. & seq.
- De principibus agentium in rebus. T. 2. c. 929. D. E.
- Agere quid significat. T. 1. c. 378. C.
- Agere plus est, quàm ire. Tom. 1. c. 1526. C.
- Agere est commune verbum actoris, & rei. T. 4. c. 904. D.
- Agere ordine hodie licet, vel extra ordinem, quia omnia indicia hodie sunt extraordinaria. T. 4. c. 656. C.
- Agere lege nemo potest alieno nomine. T. 4. c. 747. B.
- Agere est commune verbum actoris, & rei, sicut rei commune utriusque est. T. 4. c. 904. D.
- Agere lege est commune reorum, & judicum. T. 4. c. 747. B.
- Agere non tam est, quàm exigere. T. 4. c. 31. A.
- Qui agere nequit, actorem constituere non potest. T. 4. c. 1348. B.
- Agere volenti cum manumisso, quia primo cum domino ejus actum fuit, rei judicatz exceptio obstat. T. 5. c. 751. C.
- Agere quomodo videatur is, qui exceptione utitur. T. 6. c. 339. D.
- Agere, experiri, intendere an verba sint communia actoris, & rei. Ibid. E.
- Agere per quos possumus. Tom. 8. c. 1122. D.
- Agere est commune verbum actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
- Agere in furem extra ordinem agere est. T. 8. c. 587. C.
- Agere pro excipere. T. 9. c. 66. C.
- Si agere pro minore, vel conveniri potest unus, vel omnes ex pluribus tutoribus, vel curatoribus. Tom. 9. c. 577. B. & seq.
- Agere vel conveniri quando possunt minores ex facto tutoris, vel curatoris. T. 9. c. 576. B. & seq.
- Agere lege nemo potest alieno nomine. T. 9. c. 1365. B.
- Quid sit agere in id, quod interest. T. 10. c. 76. B.
- Agere in id, quod interest, & agere de indemnitate, an sit una, eademque actio. Ibid. C.
- Agere, & ferre in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
- Quicumque agit, provocat; & non tantum actor agit, sed & reus. T. 4. c. 904. D.
- Qui agit in rem, quid ei incumbit. T. 7. c. 244. C.
- Qui agit, debet sibi parare victoriam ex suo jure. T. 9. c. 175. C.
- Nemo agit regulariter alieno nomine sine mandato. T. 9. c. 1163. A.
- Ager vestigialis, & emphyteuticarius. T. 9. c. 415. B. C.
- Agere cum dicimus, tacitam voluntatem, non expressam intelligimus, nisi adiciamus nominatim. T. 4. c. 63. C.
- An agere ex ea stipulatione potest, in qua dies omissa est. Nonne hic error stipulatione vitiat. T. 4. c. 55. B.
- Agere quod vulgò solet, pro acto habetur. T. 4. c. 950. E.
- Agere, ut agas, cujus generis actiones mul-

- multis in casibus dentur . Tom. 6. c. 229. E.
- Agitator** curulium circensium quis dicatur . T. 5. c. 1094. B.
- Aggeres** Nili, chomata, seu moles . T. 2. c. 618. A. B.
- Aggeres** sunt moles oppositæ fluctibus . T. 10. c. 730. B.
- De aggeribus** Nili non rumpendis . T. 9. c. 1455. A. B.
- Ager vectigalis**, idest, emphyteuticus . T. 1. c. 747. C.
- Ager purus** opponitur monumento . T. 3. c. 293. B.
- Ager**, sive quæcumque alia res sit, an vindicetur, rectè etiam in re non præsentis . T. 5. c. 373. E.
- Ager vectigalis**, & fundus emphyteuticarius an idem sint . T. 5. c. 264. D.
- Idem ager** in Italia, & in quibusdam Aquitaniz locis fert poma, vinum, nuces, & frumentum . T. 6. c. 358. C.
- Ager irrigatus** aquâ publicâ, non impetratâ, a Principe veniâ publicatur . T. 7. c. 438. B.
- Ager vectigalis** nihil aliud est in jure, quàm emphyteuticarius . Tom. 7. c. 376. B.
- Ager vectigalis** an dividatur . T. 7. c. 586. A.
- Ager propriè** quis . T. 8. c. 505. E. & c. 507. B. ejus differentia . Ib. c. 508. A.
- Ager**, & fundus distant . Tom. 8. c. 572. D.
- Agri vectigales** . T. 5. c. 159. C.
- Agri** coluntur ab hominibus servis . T. 2. c. 834. E.
- Agri civitatum** in emphyteusim dati non revocantur . T. 2. c. 817. B.
- Agri ex hostibus** capti publicantur nec prædæ loco cedunt . Tom. 3. c. 545. B. C.
- Agri limitotrophi** . T. 2. c. 861. B.
- Agri**, qui assignantur militibus . T. 7. c. 481. D. E.
- Agri** finiuntur terminis variè pro consuetudine regionum . T. 7. c. 476. B.
- Agri publici** locari solebant in quinquennium in lustra singula . T. 7. c. 377. A.
- Agri stipendiarii** an locabantur possessoribus . T. 7. c. 378. D.
- Agri vectigales**. Vide, Vectigales agri.
- Agri** bonitas an spectetur, si modus, quem venditor dixit, in eo non invenitur . T. 7. c. 741. E.
- Agri** minorem modum si præstet venditor, quàm dixit, an teneatur ex empto . T. 7. c. 743. B. & seq.
- Agri** qui dentur in emphyteusim . T. 7. c. 382. E.
- Agri** venditi modus si minor sit, quàm dixerit venditor, tenetur emptori quanto minoris . T. 7. c. 760. C.
- Agri** modus ementitus . T. 9. c. 222. D.
- Agri** occupatorii . T. 9. c. 1003. A.
- Agri** provinciales . T. 9. c. 1020. C. ufucapi non poterant . Ibid. C.
- Agri** in modo, vel in qualitate an sit mentitus venditor, multum interest . T. 10. c. 751. D. E.
- Agri civitatum** sunt vectigales agri . T. 3. c. 159. C.
- In agris divisis, & assignatis non fuit divisio locus . T. 7. c. 508. A.
- Agro legato** quæ contineantur . T. 1. c. 435. D.
- Agro** vendito etiam emptori fructus tradi debere . T. 7. c. 758. C.
- Agrorum fines** ufucapi non possunt . T. 3. c. 253. B.
- Agrorum assignatorum** certus est modus . Ibid. C.
- Agrorum desertorum** jus . Tom. 2. c. 856. B.
- Agrorum controversiæ** per mensores dirimuntur . T. 3. c. 253. B.
- Agrorum conditiones** unde dicantur . T. 5. c. 661. B.
- Agrorum genera** superficie distingui . T. 7. c. 435. B.
- Agros teraciores** reddit in Ægypto inundatio Nili . T. 9. c. 1054. D.
- Agros purgare** quid sit . T. 9. c. 63. B.
- Agrum tributarium** esse si venditor emptorem celavit, quomodo ipse teneatur . T. 7. c. 785. B.
- Agrætius** vetus grammaticus rectè inter commodatum, & mutuum distinguit . T. 5. c. 393. A.
- Agrestibus**, inquit Minutius Felix, non est datum intelligere civilia . T. 4. c. 143. A.
- Agricola**, & pastor, quid differant . T. 8. c. 515. C.
- De agricola usura** si stipulari licet . T. 9. c. 345. B.
- Agricolæ dominici** . T. 2. c. 874. C.
- Agricolæ censiti**, sive adscriptitii sunt servi conditionales . Tom. 9. c. 1214. C.
- Agricolarum variæ** conditiones . T. 2. c. 834. A.
- Agricolarum duo** genera . Tom. 2. c. 841. A.
- Agricolarum capitatio** ut censeri debet . T. 2. c. 838. B.
- Agricolarum jus** . T. 2. c. 834. A.
- Agricolarum duo** genera proponuntur . T. 9. c. 411. D. censiti, & coloni . Ibid. D.
- Agricolarum duo** genera . T. 10. c. 738. B.
- De his**, qui agricolis pecuniam credunt . T. 2. c. 1087. D.
- Ab agricolis** quæ usure exiguntur . T. 9. c. 345. B.
- Agrimensor** . T. 3. c. 551. A.
- Agrimensor** si falsum modum dixerit . T. 1. c. 757. C.
- Aggressor** occiditur impunè . Tom. 1. c. 505. C.
- Agminales equi** . T. 2. c. 988. A.
- Agnascitur** suus heres variè . T. 1. c. 337. C.
- Agnata** agnato intestato an sit heres . T. 10. c. 502. E. & c. 503. A.
- Agnatus** adversus agnatum non utitur jure *propter heredes* . T. 2. c. 1274. A.
- Agnatus & cognatus** in quo differunt . T. 4. c. 1090. D.
- Agnatus** est frater, & patruus, & tamen non sunt sui . T. 4. c. 784. C. D.
- Agnatus** vel est in transversa linea, vel in directa . Ibidem D.
- Agnatus** est verbum civile, non naturæ . T. 5. c. 160. E.
- Agnatus** vocatur filio abstinente . T. 8. c. 207. A.
- Agnatum** a filio in successione feudii differre . T. 2. c. 1300. C.
- Agnati** unde ita dicti, & an differant a cognatis, & consanguineis . T. 1. c. 159. E.
- Agnati** quid a cognatis differant . Ibidem D.
- Agnati** lugendi sunt secundum pietatis rationem . T. 4. c. 30. C.
- Agnati** bonorum possessionem intra centum dies petunt, parentes & liberi intra annum . T. 4. c. 345. B. C.
- Agnati cognati** sunt, contra cognati agnati non sunt . T. 4. c. 1478. B.
- Agnati** ab intestato gradatim veniunt usque in infinitum . T. 4. c. 1090. E.
- Agnati** sunt ejusdem nominis & familiæ, & easdem habent imagines, gentiles verò sunt tantum ejusdem nominis, sed diversæ familiæ . Ibid. E. unde Ulpianus, si agnatus nec escit, gentilis familiam habeto . Ibid. c. 1091. A. hodie jura gentilitia in usu non sunt, sed tantum jura agnativa . Ibidem A.
- Agnati** nobis sunt proximiores, quàm gentiles, & certiores . T. 4. c. 81. C.
- Qui agnati** sunt, hi & cognati esse dicuntur, & utique non omnes cognati & agnati sunt . T. 4. c. 1091. E.
- Agnati** qui . T. 8. c. 509. C.
- Agnati** sunt, etiam si ex eodem non sunt sanguine, vel familia . T. 8. c. 745. B.
- Agnati, & cognati** in quo differunt . T. 8. c. 192. B.
- Agnati** utriusque sexus hodie invitantur ad successionem . T. 8. c. 184. B.
- Agnati** vocantur in infinitum ad bonorum possessionem, quam si sint decimo, vel undecimo, vel duodecimo gradu . T. 8. c. 192. B.
- Agnati & cognati** sunt . T. 8. c. 189. E.
- Agnati** dicuntur legitimi . T. 8. c. 183. E.
- Agnati** qui dicuntur . T. 8. c. 184. C.
- Agnati** dicuntur fratres, vel sorores ex eodem Patre . T. 9. c. 913. E.
- Agnati** proximiores dicuntur sui . T. 10. c. 775. B.
- Agnati** cujuscumque sexus an sint legitimi . Ibidem D.
- Agnati** qui nam sint . T. 10. c. 777. C.
- Agnati** qui sunt, sunt etiam cognati . Ibidem C.
- Agnati** nos attingunt propius, quàm ceteri gentiles . T. 10. c. 778. E.
- Agnatis** deficientibus, ad hereditatem vocantur gentiles . T. 4. c. 1090. E.
- Agnatis** pluribus ejusdem gradus existentibus, cui tutela deferatur . T. 5. c. 580. A.
- Agnatis** deferri bonorum possessionem .

- nem. Tom. 8. c. 184. C.
 Agnatis non est necessaria bonorum possessio. T. 8. c. 189. D.
 In agnatis an infint cognati. T. 8. c. 188. D.
 Agnatis non solum datur bonorum possessio unde legitimi, sed etiam unde cognati. T. 10. c. 778. C.
 Agnatos etiam suos heredes esse, ac de eorundem successione. T. 1. c. 158. D. & seq.
 Agnatos tantum creat adoptio, non cognatos. T. 8. c. 186. C.
 Agnatos & natura, & adoptio facit. T. 9. c. 270. D.
 Agnatorum hereditates in capita dividuntur. T. 1. c. 346. B.
 Agnatorum gradus quot. T. 8. c. 179. D.
 Agnatorum nomen est civile. T. 8. c. 188. C.
 Agnatorum jus cur facile corrumpatur. T. 8. c. 746. D.
 De agnatorum successione. T. 9. c. 925. A.
 Agnatorum nomen refertur ad propriam stirpem. Tom. 10. c. 597. C.
 Agnatio a patre, cognatio a matre. T. 1. c. 159. D.
 Agnatio est civile nomen. T. 1. c. 1456. B.
 Agnatio post mortem testatoris. T. 1. c. 338. A.
 Agnatio posthumi testamentum rumpit. T. 1. c. 1307. D.
 Agnatio ex una stirpe manat, genus ex pluribus. T. 4. c. 81. D.
 Agnatio finitur adrogatione, & perimitur jus legitimarum hereditatum. T. 4. c. 751. E.
 Agnatio in adoptivis non natura consistit, sed per consequentiam tantum agnationis adsumitur. T. 5. c. 545. B.
 Agnatio quale jus. T. 8. c. 509. D.
 Agnatio tollitur minima capitis diminutione. T. 8. c. 663. C.
 Agnatio omnis reciprocatur. T. 8. c. 215. B.
 Agnatio est filiorum. Ibidem B.
 Agnatio, sive cognatio, non tantum est in transversa linea, sed in directo limite. Ibidem B.
 Agnatio ut definiatur. T. 8. c. 214. E.
 Agnatio ulterius patet, quam cognatio. T. 10. c. 501. A.
 Agnatio tollitur emancipatione. T. 10. c. 777. D.
 Agnationis gradus quomodo numerentur. T. 1. c. 173. C.
 Agnationis jus an dependeat ab adoptione. T. 1. c. 160. A.
 Agnationis species. Tom. 1. c. 944. C.
 Agnationis jus minima capitis diminutione perit. T. 1. c. 320. C.
 Agnationis gradus in infinitum poene extenduntur. T. 1. c. 173. C.
 Agnationis graduum vetustissimae descriptio. T. 1. c. 154. B.
 Agnationis species est suitas. T. 4. c. 355. E. & c. 781. C.
 Agnationis species quae sunt. Ibid. C.
 Agnationis jus ad masculos refertur. T. 4. c. 1418. E.
 Agnationis jus adfert adoptio, non jus cognationis. T. 7. c. 120. C.
 Agnationis species est suitas. T. 8. c. 179. D. & c. 184. A.
 Agnationis, & cognationis differentia sublata. T. 8. c. 167. A. B.
 Agnationis species est suitas. T. 9. c. 910. E.
 Agnationis jus tolli potest. Tom. 9. c. 653. A.
 Agnationem conficit una stirps. T. 4. c. 81. D.
 Agnationem perimit adrogatio. T. 4. c. 751. E.
 Agnatione posthumi praeteriti testamentum rumpitur. Tom. 4. c. 402. C.
 Agnatione posthumi, vel posthumae non rumpuntur codicilli ab intestato facti. T. 4. c. 512. E.
 Agnatione sui heredis testamentum ab initio iustum rumpitur postea. T. 4. c. 1439. B.
 Agnatione, vel quasi agnatione rumpitur testamentum. T. 4. c. 325. A. B.
 Agnatione posthumi praeteriti testamentum rumpitur. Tom. 10. c. 145. E.
 Agnatitia jura porriguntur in infinitum, & in usu sunt. T. 4. c. 1091. A.
 Agnatitium jus jure civili dirimitur. T. 8. c. 190. C.
 Agni ovium appellatione non continentur. T. 1. c. 436. D.
 Agni quando ufucapi possunt, & quando non. T. 1. c. 1114. E.
 Agnitio est nuda voluntas suscipienda hereditatis. T. 1. c. 802. A. B.
 Agnitio nuda hodie est in usu. T. 1. c. 336. D.
 Agnitio legatarii ad tempus aditae hereditatis retrahitur, non ultra. T. 4. c. 1444. B.
 Agnitio hereditatis quomodo fiat. T. 8. c. 989. A.
 An nuda, & simplex sufficiat. Ibid. B.
 Agnitionis nomen positum pro nomine cretionis. Tom. 9. c. 770. A. effectus tamen cretionis remansit. Ibidem B.
 Agnoscendi debiti duo genera tantum esse. T. 5. c. 759. D.
 Super hac re notatur Accursius. Ibidem D.
 Agonothetici fundi. T. 9. c. 1037. B. qui dicuntur. Ibidem B.
 Agraria lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
 Ahenum est crater, quo aqua per fistulas ducta excipitur. Tom. 7. c. 714. D.
 Alaba quid sit. T. 9. c. 400. D.
 Alabarchia. T. 3. c. 216. C.
 Alabarchiae vectigal quodnam sit. T. 10. c. 663. B.
 Alabarchae. T. 3. c. 216. D.
 Alabarches quis dicitur. T. 9. c. 400. D.
 Alabarches ille est, qui praestit vectigalibus. T. 10. c. 663. C.
 Alapa. T. 9. c. 943. A.
 Alapae manumissionum symbola. T. 1. c. 1152. B.
 Alaricus Gotthorum, ac Tolosae Rex armis subegit Romanos. T. 1. c. 353. in Epistola.
 D. Albanus prothomartyr Anglorum. T. 6. c. 1102. E.
 Albarii, vel albini, eorumque immunitates. T. 2. c. 768. B.
 Albere, albicare caelum. T. 1. c. 1098. E.
 Albi proscriptio decurionem non facit. T. 1. c. 885. B.
 Albi corrupti actio hodie est falsi poena. T. 7. c. 62. A.
 Albi corrupti actio quae vindicet. T. 7. c. 87. A.
 Albi corrupti actio popularisne sit; an publica. Ibidem A. B.
 Albi corrupti actione qui teneantur, & qui non, & quomodo. T. 7. c. 62. D. & seq.
 Albi corrupti actione tenentur non tantum mares, sed etiam feminae. Tom. 7. c. 62. D.
 Albi corrupti poena pecuniaria 500. aureorum an cadat in servos, & filios familias. E. 7. c. 87. C.
 Albi nomen qualitatem significat. T. 7. c. 646. A.
 Albi corrupti poena quae sit. T. 3. c. 262. D.
 Albi nomine quid significetur. T. 7. c. 86. C.
 Albi corrupti actio cum sit in 500. aureos, quomodo, qui nihil proprium habeant, servi tenentur. T. 7. c. 62. D. E.
 Albi nullus est dominus. T. 10. c. 386. D.
 Albi corrupti ob causam an sit in dominum ejus, qui corruptus, noxalis actio. T. 10. c. 745. B.
 Albinatus jus, quod Principes habent, unde originem ducit. Tom. 9. c. 719. C.
 Albinati, vulgo *aulbains*. Ibidem C.
 Quod in albo legis est, potentius est, quam quod in testamento. T. 4. 1246. E.
 Albo corrupto Aquilia cur non detur. T. 7. c. 62. A.
 Albo corrupto quae actio proposita sit, & quando detur. Ibidem B.
 In albo videtur dici, ut Latini dicunt in mundo. Ibidem A.
 Album quid sit. T. 1. c. 885. B.
 Album qui raserit, aut mutaverit, extra ordinem puniatur, vel poena falsi. T. 1. c. 374. A. B.
 Album corrumpens qua actione tenetur. T. 7. c. 62. A.
 Album pluribus corrumpentibus, an in singulos detur 500. aureorum judicium. T. 7. c. 88. A. B.
 Album quid fuerit. T. 7. c. 62. A.
 Album Praetoris quid sit. T. 7. c. 86.
 Album Praetoris corrumpens extra ordinem puniri potest. T. 7. c. 87. D.
 Album familia corrumpente, an dominus pro singulis in 500. aureos inferre teneatur, si eos defendere velit. T. 7. c. 64. A.
 Album pluribus servis corrumpentibus an pro numero servorum poenam

- nam dominus inferre debeat. T. 7. c. 89. C. D.
- Album Prætoris corrumpens qua actione teneatur. T. 7. c. 87. A.
- Album si plures corruerint, an singuli teneantur. T. 7. c. 88. A.
- Album quid propriè dicatur. T. 8. c. 1110. A.
- Album edictum Prætoris. T. 9. c. 1. C.
- Album, in quo Prætor sua edicta propo- sita habet. Ibidem C.
- Album quid olim fuerit. T. 10. c. 386. C.
- Alciatus multa mendacia operibus suis commiscuit. T. 5. c. 192. B.
- Alciatus notatus. T. 7. c. 484. A.
- Alciatus notatus. T. 9. c. 118. E. & c. 224. C. & c. 958. A. & c. 1062. C.
- Alciati error tit. de officio Præsidis. T. 4. c. 832. D.
- De Alciato non nulla. T. 10. c. 249. E.
- Alea quid sit, & aleatorum pœna. T. 1. c. 757. B.
- De alea actio quadrupli. T. 3. c. 239. A.
- Alea judiciorum, ita & certaminum. T. 5. c. 850. C.
- Alea omnis an legibus sit prohibita. T. 10. c. 948. A.
- De aleæ lusu, & aleatoribus. T. 10. c. 947. D. E.
- Aleæ lusu Justinianus interdicit Episcopis & Clericis. T. 2. c. 1147. B.
- Aleæ nomen. T. 2. c. 184. D. B.
- Aleæ lusus an inter vitia servorum numeretur. T. 5. c. 257. D.
- Aleæ nomine quid comprehendatur. T. 10. c. 948. A.
- Aleator. T. 2. c. 184. D. E.
- Aleatores quo nomine ut honestiori vocari se voluerint. T. 10. c. 949. A. B.
- Aleatorum susceptor aleatoribus nequeior. T. 2. c. 185. B.
- Aleatorum ac teferiariorum discrimen. T. 3. c. 239. B.
- Aleatorum nomen infame censetur. Ibidem B.
- Aleatorum turpe nomen. T. 10. c. 415. C. & c. 949. A.
- Alcones. T. 2. c. 1094. A.
- Alendi a patre depulsi a mamma, seu exuberens. T. 2. c. 340. A.
- Alendi sunt parentes utriusque sexus a liberis. Ibidem A.
- De alendis liberis. T. 9. c. 500. D.
- De alendis parentibus. Ibidem D.
- Alere spurios pater non cogitur, mater autem cogitur eos alere. T. 8. c. 191. C.
- Alexandriæ præstantiæ, & primates. T. 2. c. 816. A. B.
- De Alexandria Ægypti civitate. T. 10. c. 873. A.
- Algidus mons. T. 1. c. 902. E.
- Alivela. T. 3. c. 273. B.
- Aliena lis. Vide, Lis aliena.
- Aliena res. Vide, Res aliena.
- Alienâ re legatâ, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. D.
- Aliena res an possit legari. T. 8. c. 990. A.
- Si aliena res pignori data sit. T. 9. c. 1203. A. & seq.
- Aliena lex de eo, qui alienæ rei possessionem per vim occupavit, ejecto possessore. T. 9. c. 1155. C. D. & seq.
- Tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
- Aliena cognitio quid. T. 9. c. 1169. D.
- Aliena res. Vide, Res aliena.
- Aliena res legari nequit, nec servo alieno directâ libertas legari potest. T. 10. c. 508. C.
- Aliena res an possit legari, & an cogatur eam emere, iustus præstare. T. 10. c. 1070. B. C.
- Aliena quomodo possint relinquere. T. 10. c. 1074. A.
- Alienæ rei sola scientia, aut fidei- commissi non est mala fides. T. 4. c. 1207. A.
- Alienæ pro aliæ. T. 6. c. 150. E. & c. 151. A.
- Alienæ rei nullus defensor idoneus est sine satisfactione. T. 6. c. 8. D.
- Rei alienæ nullum est pignus. T. 7. c. 609. B.
- Rei alienæ alienatio non est. T. 7. c. 575. C.
- Alienæ partis pignus non contrahitur. T. 7. c. 584. A.
- Alienæ an sit nomen proprium, an significet nomen proprium legis, quæ ordinaverit cognitiones libera- lium caufarum. T. 7. c. 228. D. E.
- Alienæ rei venditio illicita est. T. 7. c. 811. A.
- Alienæ rei venditor, si ante traditio- nem heres domino rei exstiterit, an cogatur implere venditionem. Ibid. B.
- Rei alienæ pignus non valet. T. 9. c. 1203. D.
- Ex alienæ rei venditione, an possit sequi alienatio. T. 10. c. 1018. D.
- Alienam rem nemo obligare potest, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1283. A.
- Alienam rem quis distrahere potest. T. 4. c. 1282. E.
- Qui alienam rem longo tempore pos- sedit bonâ fide, & iusto titulo sine controversia, non tantum ad- versus dominum rem vindican- tem, vel creditorem hypotheca- rium habere exceptionem longi temporis, sed etiam omniâ pos- sessione habet utilem rei vindica- tionem. T. 9. c. 1045. C.
- Alienam rem qui administrat. T. 9. c. 387. E.
- Alienam rem si quis sciens vendide- rit, & nominatim dixerit, se evi- sionem non præstaturum, re ab alio evictâ quid sit. T. 10. c. 754. B.
- Alienus, & extraneus an idem signifi- cent. T. 8. c. 1002. D. alieni posthumi definitio. Ibid. D.
- Alieni, vel extranei posthumi an- fiant heredes jure civili, aut edi- cto Prætoris. T. 6. c. 427. D.
- Alieni facti nulla est stipulatio. T. 10. c. 553. E.
- Alieno nomine, & pro suo oppo- nuntur. T. 1. c. 1149. B.
- De alieno largiri non licet, sed de suo. T. 4. c. 1147. E.
- Alieno nomine nemo legè age re potest. T. 4. c. 8. A. & c. 747. B.
- Alieno nomine sine mandato an age- re possim. T. 7. c. 149. A.
- Alienum factum an inutiliter pro- mittatur. T. 6. c. 151. A.
- Alienum in libris de divinatione apud Ciceronem an sit nomen proprium. T. 7. c. 228. D.
- Alienandi verbum quid comprehen- dit. T. 9. c. 473. E.
- Alienandi libertas an possit pacto coerceri. T. 10. c. 442. C.
- De non alienando fundo dotali. T. 9. c. 527. C. & seq. Idem de fundo do- nato non alienando. Ibid. c. 528. D. E.
- Alienare aliud est, aliud vendere. T. 2. c. 286. D.
- Alienare quibusnam liceat, & qui- busnam non alienare. T. 1. c. 89. A. B.
- Alienare an possit pupillus, vel pu- pilla sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 90. D.
- Alienare rem litigiosam. Vide, Liti- giosa res.
- Alienare est rei hereditariæ domi- nium in alium transferre. T. 4. c. 556. D.
- Alienare, an & quomodo liceat. T. 8. c. 935. B.
- Alienare quibus liceat, & quibus non. T. 8. c. 955. D.
- Alienare cum quis possit, poterit etiam consentire alienationi. T. 8. c. 669. D. & c. 728. C. & c. 756. C. & c. 880. E.
- Alienare, & non acquirere differunt. T. 8. c. 508. B.
- Alienare, & manumittere in quo differunt. T. 9. c. 853. D.
- Alienare plus est, quàm adimere. T. 10. c. 210. A.
- Alienare quid sit. T. 10. c. 1018. D.
- Alienare plus est, quàm pignus. T. 10. c. 1022. B.
- Alienare possit prædium aestima- tum. T. 1. c. 89. B.
- An alienari possint res minorum, sine decreto, vel auctoritate magi- stratus. T. 9. c. 609. E. & seq.
- Ad alienata in fraudem creditorum, revocanda a debitore competit actio Pauliana. T. 4. c. 379. C. D.
- Ad alienata in fraudem filiorum, vel parentum revocanda jure nulla actio competit. Ibidem D. ratio differentiarum. Ibidem D.
- Alienata in fraudem patroni quam actione revocentur. T. 6. c. 181. D.
- Alienata re extra familiam contra voluntatem testatoris, qui vocen- tur ad eam persequendam. T. 7. c. 1081. B.
- Alienata in fraudem debent revocari. T. 9. c. 1135. A. & seq.
- Alienatio rerum immobilium prohi- betur. T. 2. c. 1041. E.
- Alienatio rei religiosæ non valet. T. 2. c. 1137. D.
- Alienatio feudi optimâ consuetudine interdicta. T. 2. c. 1243. B. & c. 1245. B.

- Alienatio prædii dotalis non valet.** T. 2. c. 1106. A.
- Alienatio quæ prohibetur, per beneficium dari non conceditur, nisi in casu.** T. 2. c. 1234. E.
- Alienatio quid.** T. 2. c. 138. B.
- Alienatio prædiorum dotalium, & pupillarium.** T. 3. c. 180. B.
- Alienatio rerum Ecclesiasticarum inhibita.** T. 2. c. 1041. D.
- Alienatio est domini mutatio.** T. 4. c. 1372. D.
- Alienatio quid.** T. 5. c. 1156. C.
- Alienatio ibi locum non habet, ubi usucapionem denegari certum est.** T. 5. c. 744. E.
- Alienatio in edicto de Alienat. judic. mut. &c.** accipitur de alienatione inter vivos, non de alienatione causâ mortis. T. 5. c. 165. B.
- Alienatio rei litigiosæ judicium non mutat, quod contractum est cum alio.** Ibidem B.
- Alienatio mutandi Judicii causâ non nisi inter vivos contingere potest.** Ibidem A. B.
- Alienatio facta ab eo, cui bonis interdictum est, an valeat.** T. 7. c. 702. A.
- Alienatio quando non valet.** T. 8. c. 793. D.
- Alienatio ut consistat, quæ exigantur.** T. 8. c. 389. A.
- Alienatio est omnis actus, per quem dominium transfertur.** T. 9. c. 386. C.
- Alienatio est, quæ dominium mutat.** T. 9. c. 528. B.
- Alienatio, & obligatio fundi dotalis in quo differunt.** T. 9. c. 527. C.
- Alienatio facta contra prohibitionem an valeat.** T. 9. c. 231. D. E.
- Alienatio a libertis facta in fraudem patroni.** T. 9. c. 639. E.
- Alienatio quid.** T. 9. c. 386. C.
- Alienatio in jure separatur a manumissione.** T. 9. c. 512. C.
- Alienatio rei alienæ valet, & parit obligationem inter ipsos contractantes sine præjudicio veri domini.** T. 9. c. 941. C.
- Alienatio in judicio communi dividendo facta ab uno ex sociis an valeat.** T. 9. c. 387. C.
- Alienatio est omnis actus, ex quo dominium transfertur.** T. 10. c. 659. D.
- Alienatio est domini, vel possessionis in alium translatio.** T. 10. c. 913. C.
- Alienationis verbo venditio, donatio, & permutatio continentur.** T. 2. c. 1042. A.
- Alienationis verbum quæ comprehendat.** T. 2. c. 286. D. E. & c. 287. A. & seq. & T. 3. c. 396. C.
- Alienationis species est solutio.** T. 4. c. 507. E.
- Alienationis verbo quid contineatur.** T. 6. c. 1020. A.
- Alienationis causa quænam sit.** T. 6. c. 83. E.
- Alienationis verbum an usucapionem contineat.** T. 6. c. 321. B.
- Alienationis multas esse species.** T. 7. c. 353. C.
- Alienationis prohibitio testatoris an sit fraudi creditoribus, fisco, item heredi, quominus falcidiam detrahat.** T. 7. c. 1084. E.
- Alienationis prohibitio an creditoribus fraudi esse possit.** Ibidem B.
- Alienationis verbum.** T. 8. c. 508. A.
- Alienationis definitio elegans, quam semper habere oportet in promptu, & quæ est.** T. 9. c. 550. C.
- Alienationis verbo usucapio continetur.** T. 9. c. 1011. E.
- Alienationis verbo interdum sola venditio continetur.** T. 10. c. 659. D.
- Alienationis nomen quotupliciter sumatur in jure.** T. 10. c. 1020. E.
- Alienatione bonorum vetitâ, excipiuntur pignora, & vicissima.** T. 3. c. 124. B.
- De alienatione judicii mutandi causa facta.** T. 3. c. 255. A.
- Alienatione, manumissione libertas revocatur, non hereditas.** T. 1. c. 335. D.
- Alienatione prohibita, videtur prohibita heredis institutio.** T. 4. c. 547. A.
- Ex alienatione judicii mutandi causâ, majores 25. annis restitutionem in integrum sortiuntur.** T. 5. c. 165. D.
- De alienatione prohibita.** T. 7. c. 1216. A.
- Alienatione prohibita videtur etiam prohibita institutio heredis extranei, nisi specialiter testator prohibitionem coarctarit ad tempus vitæ heredis.** Tom. 7. c. 1218. E.
- Alienatione rerum suarum rem alienam gerentibus non interdicti.** T. 9. c. 387. E.
- Alienatione non extingui causam pignoris.** T. 9. c. 1193. A.
- De alienatione rerum communium.** T. 9. c. 386. E.
- De alienatione rerum alienarum.** T. 9. c. 385. E.
- De alienatione facta contra conventionem, quæ fit contra legem, quæ ipso jure nulla est.** T. 9. c. 232. C.
- De alienatione prohibita.** Ibidem C.
- De alienatione juris emphyteutici, & emponematum, seu meliorationum.** T. 9. c. 426. C.
- Alienatione libertas revocatur, vel potius pro non rata habetur.** T. 10. c. 210. A.
- Alienatione prohibita, vel testamento, vel contractu, etiam intelligitur prohibita pignatio.** T. 10. c. 1023. B.
- Alienationem dotalis fundi voluntas confirmat mulieris.** T. 1. c. 1500. C.
- Si alienationem factam sine decreto ratam habuerit major factus.** T. 9. c. 613. C. D.
- Alienationem omnium rerum nullius esse momenti.** T. 9. c. 1349. A.
- Alienationem rei alienæ non esse in solidum alienæ.** T. 9. c. 386. E.
- Ob alienationem judicii mutandi causâ factam an restituatur major.** T. 10. c. 913. A.
- Alienationes etiam in fraudem patroni factæ ipso jure valent.** T. 1. c. 1258. C.
- Alienationes factæ in fraudem creditorum, & patronorum an revocentur.** T. 6. c. 421. E. & c. 422. A.
- Alienationes, & manumissiones in quo differunt.** T. 9. c. 967. C.
- Alienationes factæ post crimen non valent, si sequuta sit condemnatio, vivo reo.** T. 9. c. 1396. D.
- Alienationes bonorum factæ, post crimen perduellionis contractum, non valent.** Ibidem D.
- Alienationum species complures sunt.** T. 5. c. 397. E.
- An alienigenæ possint suos liberos emancipare ex lege municipali.** T. 10. c. 94. B.
- Alienata egenti patrono non denegantur.** T. 1. c. 412. E.
- Alimenta legata.** T. 1. c. 808. E.
- Alimenta coram quibus Prætor pupillo decernit.** T. 3. c. 171. D.
- Ad alimenta libertorum certam pecuniam præcipere ab herede.** T. 4. c. 1124. A. B.
- Alimenta præteriti temporis ante præstitam servo libertatem, quæ tardius præstita est, servo manumisso debentur.** T. 4. c. 1208. D.
- Alimenta liberis ex adulterio procreatis debentur.** T. 6. 1104. E.
- Alimenta decernantur ad tempus absque præjudicio causæ principalis.** T. 6. c. 658. E. & c. 659. A.
- Alimenta annua si testator libertis legaverit cum conditione, si cum matre sua morarentur, an eâ mortuâ libertis alimenta deberi desinant.** T. 7. c. 1323. E.
- Alimenta cur, & ubi annuorum, aut menstruorum appellatione significantur.** T. 7. c. 1296. D. E.
- Alimenta filiis an præstentur cum de hereditate deliberatur.** T. 7. c. 955. E.
- Alimenta legata quando finiantur.** T. 7. c. 1296. B. & c. 1297. C.
- Alimenta legata ex quibus æstimanda, & eroganda sint.** T. 7. c. 1315. E. & c. 1316. A.
- Alimenta legata sub conditione an in perpetuum debeantur.** T. 7. c. 1314. E.
- Alimenta semper expirant cum anniâ legataria.** T. 7. c. 1297. C.
- Alimenta legata statim debentur pro dignitate natalium, & pro numero liberorum.** T. 7. c. 1090. A.
- Alimenta posse relinquere a re certa.** T. 7. c. 1086. E.
- Alimenta quibus legata sunt, quomodo ea iis præstentur.** T. 7. c. 1295. E.
- Alimenta servis propriis legata an debeantur.** T. 7. c. 1318. B.
- Alimenta si ab usufructuario legata sint, an eo mortuo, & ita usufructu cum proprietate confuso, heres alimenta præstare debeat.** T. 7. c. 1321. E. & c. 1322. A.

- Alimenta sunt eroganda pro dignitate personarum. Tom. 7. c. 1316. B.
- Alimenta a testatore libertis legata quando debeantur. T. 8. c. 653. B.
- Alimenta contra defuncti voluntatem an possint peti. Ibid. C.
- Alimenta decernuntur filio, qui dicitur *majori trimo*, remedio extraordinario per magistratū. T. 9. c. 1307. A.
- Alimenta quomodo constituuntur pupillis. Tom. 9. c. 589. A.
- Alimenta cum simpliciter legata sunt, videtur legata habitatio, vestiarium, & disciplina. Tom. 9. c. 816. B.
- Alimenta danda ætate parvis præteritis testamento patris, quibus est controversia status, & bonorum paternorum. T. 9. c. 669. E. & c. 670. A.
- Alimenta pupillis præbenda sine mora, sine cunctatione ulla. T. 9. c. 589. A.
- Alimenta a patre filius postulat extra ordinem. T. 10. c. 399. C.
- Alimenta an possint fideicomitti deportato. T. 10. c. 1057. A.
- Alimenta quomodo legentur. T. 10. c. 1068. A. B.
- Alimentorum legatum morte legatarii finitur. T. 1. c. 1277. C.
- Alimentorum transactio ut, & cujus auctoritate fit. T. 1. c. 953. C.
- Alimentorum dispensator ab heredibus, vel iudice electus. T. 1. c. 1273. A.
- Alimentorum causa est favorabilis. T. 2. c. 1124. B.
- Quæ alimentorum causa non relinquuntur, ea annua non ad solutionem unius summæ, sed diversis pensionibus exsolvi debent. Tom. 4. c. 1245. A.
- Alimentorum causa piis causis adnumeratur, & quando. T. 4. c. 1182. E.
- Alimentorum nomine annua relicta misericordie causa relinquuntur. T. 4. c. 1244. E.
- Alimentorum nomine quid veniat. T. 6. c. 702. C.
- Alimentorum causa annua dabatur mulieri a marito. T. 6. c. 487. E.
- Alimentorum favor quamquam extorqueat. T. 7. c. 1318. B. C.
- Alimentorum fideicommissum a legatario, vel donatario mortis causa relicta, an minuat lex Falcidia. T. 7. c. 1326. E. & c. 1327. A.
- Alimentorum legatum a legato annuo alimentorum vice relicto quid distet. T. 7. c. 1295. E.
- Alimentorum vice legata annua, vel menstrua cur, quando, & quibus personis relinquuntur. T. 7. c. 1296. C.
- Alimentorum vice si legata annua relicta sint, an de iis transactio fieri possit. T. 7. c. 1297. C.
- Alimentorum dispensator an cavere debeat. Item an deficientium legatariorum partes retinere possit. T. 7. c. 1074. A.
- Alimentorum legatorum dispensator, & aliorum legatorum dispensator in quo differunt. Tom. 7. c. 1117. E. & c. 1118. A. B.
- Alimentorum pretio libertatem non esse redimendam. T. 9. c. 1325. C.
- Alimentorum legatum, & quando ejus dies cedit. T. 9. c. 891. E. alimentarii morte finitur. Ibid. D.
- Alimentorum appellatione quæ continentur. T. 9. c. 816. B.
- Alimentum animorum suavissimum est disciplina. Ibid. B.
- De alimentis legatis. T. 9. c. 815. D.
- De alimentis sub modo relictis an possit transigi. T. 10. c. 1072. B.
- Alimentarius quis. T. 1. c. 952. D.
- Alimentarius moriens tot heredi legata erant. T. 4. c. 1245. B.
- Exemplum Martialis hoc loco. Ib. B.
- Alimentarii mors est liberatio ejus a quo alimenta relinquuntur. Ib. B.
- Alimentarii pueri. T. 8. c. 626. C.
- Alimoniarum taxatione pasci servos. T. 2. c. 1020. B.
- Aliud pro alio solvi nequit invito creditore. T. 4. c. 1343. B.
- Aliud pro alio solvi non potest. T. 4. c. 102. B. C.
- Aliud pro alio solvi potest volenti creditori, item & constitui. T. 4. c. 173. A.
- Aliud est possessorem, aliud in possessione esse. Tom. 5. c. 713. E.
- Aliud dicitur duobus modis. T. 7. c. 628. C.
- Aliud facere, & plus facere, quam servitutis impositio patitur, quomodo differant. Tom. 7. c. 468. C.
- Per alium multo minus potest, quod quis per se suo nomine non potest. T. 4. c. 875. D. E.
- Alius non obligatur pro alio. T. 5. c. 63. E.
- Allecti. T. 2. c. 749. B.
- Allectus logographus. T. 3. c. 317. C.
- Ἀλλοκλήρομαι* quid sit. Tom. 3. c. 483. C. D. & c. 484. A.
- Allegatio, & exceptio diversa sunt. T. 1. c. 1005. A.
- Allegatio lenocinii onerat maritum, sed non exonerat uxorem; quando que uterque punitur. T. 4. c. 282. C.
- Allegatio solutionis. T. 9. c. 264. C.
- Allegationis verbum non probationem significat, sed vel exceptionem, vel definitionem, vel protestationem quamlibet, quæ fit apud acta. T. 10. c. 613. C.
- Allodium quid significet. T. 9. c. 420. D. & T. 10. c. 744. D.
- Allodium quid sit. T. 10. c. 757. C.
- Allodium est vox Lögobardica. Ib. D.
- Allodium opponitur feudū. T. 10. c. 757. D.
- Alluvio adcrevit proprietati, non personæ. T. 1. c. 376. E.
- Alluvio, Circumluvio, Circumluvium. T. 2. c. 486. A. B.
- Alluvio an sit jus aliquod accrescendi. T. 6. c. 442. E.
- Alluvio quid sit. T. 7. c. 507. D. & c. 771. A. & T. 9. c. 903. D. & c. 1054. D.
- Alluvio, & Circumluvio in quo differunt. T. 9. c. 1055. C.
- Alluvio dominium mutat. Ibid. C. est jus prædiorum. Ibid. D.
- Alluvionis jus in quibus agris locum habeat. T. 1. c. 65. A.
- Alluvionis commodum an ad emptorem, vel ad venditorem pertineat. Tom. 7. c. 771. B.
- Alluvionis inconstans, & mutabilis. T. 9. c. 1056. A.
- Alluvionis jus an sit in lacu publico, vel privato. T. 10. c. 593. E.
- Per alluvionem si quid fundo hereditario increverit post litem contestatam. T. 7. c. 507. D.
- Per alluvionem accessio. T. 7. c. 372. C.
- Alluvione adjectum quo jure acquiritur. T. 8. c. 930. D.
- De alluvionibus elegans Theodosii, & Valentiniani constitutio. Tom. 7. c. 507. E.
- De alluvionibus, & paludibus, & pascuis ad alium statum translatis. T. 9. c. 1054. C.
- Alluvionum accessio ad fructuarium fundum non pertinet. T. 1. c. 62. C.
- Alluvionum jura sunt recepta contra negligentes, qui scilicet ripam, qua agri eorum terminatur, non muniunt. T. 9. c. 1054. E. & c. 1055. A.
- Alode opponitur comparato. T. 9. c. 420. E.
- Alodium quid sit, & unde. Tom. 2. c. 1256. B. C.
- Alodium suum qui vendiderit, distrixi, & jurisdictionem Imperatoris vendere non præsumat. T. 2. c. 1335. B.
- Alode fidei Saxonibus roborata firmatas. T. 2. c. 1256. C.
- Alodia tacito jure domum venerabilem sequuntur. T. 2. c. 1259. B. C.
- Ab alodiis bona feudalia separari posse. T. 2. c. 1295. B.
- In alodiis succedere filias. Tom. 2. c. 1269. E.
- In alodiis adoptivi succedunt. Tom. 2. c. 1272. A.
- Altaribus falsorum deorum sublatis, an & templa fuerint destructa. T. 10. c. 830. C.
- Alteratio est secundum quid mutatio. T. 1. c. 1329. C.
- Alteri inutiliter paciscimur. T. 5. c. 73. C.
- Alteri qui emit, nihil agit. T. 10. c. 101. A.
- Alterius quod fuit, ut id fiat meum, aliquid intervenire necesse est. T. 4. c. 1457. E.
- Alterius potest esse proprietas, alterius possessio. T. 5. c. 507. D.
- Alterius jus non potest lædere conventio. Tom. 9. c. 594. A.
- Alternatio. T. 1. c. 940. A.
- Alternatio confessionem incertam facit. T. 7. c. 647. A.
- Alternatio, & disjunctio idem est. T. 9. c. 828. B.
- De alternatione rerum, & de alternatione personarum. Ibid. B.
- In quo differunt illæ alternationes. Ib. B.
- Alterum quod lædit, postulare, aut impetrare non licet, non consentiente altero. T. 10. c. 837. D.
- De alterutro dictum quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 467. D. E.
- De alterutro Prætoris edictum. T. 9. c. 494. D.
- Altifiodorensi Episcopo concessum fuit, ut Clericorum intestatorum bona dispensaret suo arbitratu. T. 7. c. 1059. E.
- Altitudinis ædificiorum fuit certus modus legibus, aut moribus definitus. T. 10. c. 698. E.

- Altius ædes tollere non esse jus vicino an sit actio confessoria, vel negatoria.** T. 7. c. 450. E.
- Altius tollere an possit heres hereditarias ædes, & obscurare legatas.** T. 7. c. 412. C.
- Altius tollere an possit heres hereditarias ædes, & obscurare usufructuarias.** T. 7. c. 412. C. D.
- Altius tollere proprio jure, & servitutis jure, quid differant.** Tom. 7. c. 407. A. & seq.
- Altius tollere an quilibet ædes suas possit.** T. 7. c. 407. B. & c. 411. E.
- Altius tollendi jus, quod jure suo ædes altius tollit, an possit ædes in immensum tollere.** T. 7. c. 407. C.
- Altius non tollendi servitutem debens quomodo cavere debeat.** Tom. 7. c. 459. B.
- Altius tollendi jus cui concessum est, an debeat in refectione ædium pristinam formam sequi.** T. 7. c. 413. B.
- Altius non tollendi servitus an imponi possit.** T. 7. c. 407. A. B.
- Altius tollendi jus est libertatis, non servitutis, & unicuique suo jure competit.** Ibid. A.
- Altius non tollendi servitutem debens an supra ædes suas viridaria ponere possit.** T. 7. c. 413. D.
- Altius non tollendi servitus quæ sit.** T. 7. c. 407. D.
- Altius non tollendi jus habens vicinum ædificantem quomodo prohibere possit.** T. 7. c. 455. E.
- Altius tollendi jus vicinus ut concedat, exigitur.** T. 7. c. 410. B.
- Altius tollendi servitutem si quis concesserit, & altitudinem non expresserit, quid fiet.** T. 7. c. 407. C.
- Altius tollit quis ædes suas proprio jure, aut servitutis jure.** T. 7. c. 407. A. B.
- Alveus quid propriè.** T. 8. c. 937. B.
- An alumnam uxorem ducere liceat.** T. 9. c. 925. E.
- Alumnæ testatoris utrùm prædii legati dimidia, an virilis portio debeat.** T. 6. c. 737. B.
- Alumni heres an fideicommissum non petat ab eo, apud quem pecunia fanori occupata est.** T. 4. c. 1243. D.
- Alumni an liberorum locum obtineant.** T. 6. c. 737. B. & T. 7. c. 1081. C.
- Alumni an sint ex familia, & nomine educatoris.** Ibid. B.
- Alumni sunt ex familia, & nomine educatoris, ejusq; testamento tutores dati confirmantur.** T. 10. c. 688. B.
- Alumno si legata sint menstrua, & annua usque ad ætatem 25. annorum, an statim pecuniam sibi legatam ante 25. annum petere possit.** T. 7. c. 1320. E. & c. 1321. A.
- Alumno donationis causâ permisisti tuam pecuniam accipere, imperfecta est donatio; an tamen quam accepit, perfecta, si acceperit.** T. 9. c. 245. B.
- In alumnos educatores sunt perinde affecti, ac patres.** Tom. 4. c. 534. A.
- Alumnis suis ab intestato non succedere educatores.** T. 9. c. 925. D. E.
- Alytarchia, aut Afarchia.** T. 1. c. 1027. A.
- Amanuenses servi.** T. 1. c. 436. A.
- Ambigua oratio est, quæ duobus modis accipi potest.** T. 4. c. 105. A.
- Omnis ambigua, aut obscura oratio tendicula est, quæ ei, qui tendit, potius fraudi esse debet.** T. 4. c. 104. E.
- Ambigua oratio in emptione cui nam noceat.** T. 5. c. 505. C.
- Ambigua oratio humaniorem interpretationem desiderat.** T. 5. c. 408. B.
- In re ambigua dicit Ulpianus *puto, non credo, non persuasum habeo*.** T. 6. c. 82. E.
- In re ambigua facilius admittitur creditum solubile, quàm insolubile.** T. 6. c. 83. D.
- In ambigua oratione actoris, vel rei an id accipiatur, quod ei commodius, & utilius est, quodque rem ejus servet, non perdat.** T. 6. c. 339. E.
- Ambigua separantur a perperam scriptis.** T. 7. c. 1460. A.
- Ambigua quæ sint.** Ibidem A.
- Ambigua significant duo, vel plura.** T. 7. c. 1461. A. ex eis an videatur testator dixisse, quid sensit. Ibid. A.
- Ambigua intentio admittitur.** T. 7. c. 245. B.
- Ambigua obscurum, & incertum intellectum habent.** T. 10. c. 472. B.
- Ambiguae res præsumptionibus iustis explicantur.** T. 4. c. 987. E.
- Ambiguè qui loquitur, in eo dolus est, ut in eo, qui obscurè.** T. 4. c. 105. A.
- Ambiguè loquitur, qui si utrum dixerit, non apparet.** Ibid. A.
- Ambiguè qui loquitur, an secundum eum fiat interpretatio in judiciis.** T. 6. c. 340. D.
- In eum, qui ambiguè loquitur in contractibus.** Ibid. D.
- Ambiguus est sermo, qui duo sensa habet, vel percipere potest.** T. 4. c. 1313. E.
- Ambiguus, & dubius an idem sint, an verò differant.** T. 6. c. 449. D.
- Ambiguus sermo in contractibus interpretatur contra eum, qui eo sermone usus est.** T. 6. c. 340. C.
- Ambigui, & obscuri discrimen.** T. 1. c. 945. B. & T. 8. c. 581. D.
- In ambiguo sermone quænam sententia amplectenda.** T. 6. c. 449. D.
- In ambiguo fit interpretatio contra venditorem.** T. 7. c. 416. E.
- Ambiguum est, si nesciatur, utrum dictum sit, hoc, an illud.** T. 6. c. 340. D. & c. 501. A.
- Ambiguum an etiam obscurum sit.** Ibid. 501. B.
- Ambiguum quo sensu fit verbum mulorum.** T. 6. c. 502. B. C.
- Ambiguum verbum est *appellat*.** T. 7. c. 148. D.
- In ambiguis juris quæstionibus, in quibus de religione, vel de alia publica utilitate quid vertitur, restricta ratio teste Papiniano insuper habetur.** T. 4. c. 166. C.
- Stricta ratio est, ut in re pari sit prior causa prohibentis.** Ibid. C.
- In ambiguis, quod est commodius, sequendum erit.** T. 4. c. 331. B. C. divisio, quæ sit numero, commodior est. Ibid. C.
- In ambiguis quidnam sequantur.** T. 6. c. 340. B.
- In ambiguis doti favemus.** T. 8. c. 703. C. pro dotibus respondere melius est. Ibid. B. C.
- In ambiguis quando datur responsum contra Principem, contra Fiscum, contra ærarium.** T. 9. c. 717. B.
- In ambiguis actore non probante reus temerè non absolvitur.** T. 9. c. 190. C.
- Ab ambiguis separanda sunt perperam scripta.** T. 10. c. 472. B.
- Ambiguitas in venditionibus, & locationibus, & etiam in stipulationibus est contra eum, qui ambiguè oratione usus est contra stipulatorem.** T. 4. c. 106. B.
- Ambiguitas orationis solvitur discrimine veri, & falsi.** T. 4. c. 524. D.
- Ambiguitas quid propriè sit.** T. 6. c. 501. A. & seq.
- Ambiguitas an sit in singulis vocibus, & in conjunctis.** T. 6. c. 503. A.
- Ambiguitas incitæ adscribitur, cum dubitatur, utro modo accipiendum sit.** T. 7. c. 1460. B.
- Ambiguitas vinculis comparatur.** T. 7. c. 1460. D.
- Ambiguitas iustitiæ adscribitur.** T. 10. c. 472. B.
- Ambiguitates quæ tractantur in tit. ff. de rebus dubiis.** T. 7. c. 1459. E. & c. 1460. A. & sequ.
- Ambiguitates quomodo solvantur.** Ibid. D.
- Ambiguitates non tantum, quæ in ultimis voluntatibus incidunt, sed etiam in contractibus in tit. ff. de rebus dub. tractantur.** Ibid. D.
- Ambiguitates variis modis solvantur.** T. 10. c. 472. D.
- De ambiguitatibus, quæ occurrunt in testamentis.** T. 6. c. 257. B.
- Ambitio quid.** T. 9. c. 1092. E.
- Ambitio Romanorum incredibilis.** T. 9. c. 1453. B.
- Ambitiosa decreta, ambitiosæ correctiones, & sententiæ.** T. 2. c. 745. A.
- Ambitiosa scripta in lite non sunt spectanda.** T. 9. c. 127. A.
- Ambitus definitio, & etymon.** T. 1. c. 875. C.
- Ambitus pœna quæ.** T. 9. c. 1452. D. E.
- Ambitus quis dicitur.** Ibid. A. lege Juliæ de ambitu publico iudicio coercetur. Ibid. A.
- Ambitus coercetur in municipiis, vel in aliis civitatibus, ubi creantur suffragio populi, vel decurionum.** Ibid. B.
- Ambitus crimine quænam teneantur.** T. 10. c. 728. A.
- De ambitu lex Julia.** T. 9. c. 1451. E.
- De ambitu lex Julia, quæ olim obtinuit in Urbe tantum, cum populi suffragiis deferebantur honores, & magistratus.** Ibid. E.
- De ambitu multæ leges sunt lætæ.** T. 10. c. 728. A.
- Ambo præsentès, id est, præsentè ambo; bus, & quænam hæc sint.** T. 6. c. 27. B.
- Ambulatoria voluntas. Vide, Voluntas.**
- Amè, & seal, ut scribere solent Principes.** T. 9. c. 1255. C.
- Amictus circumjectus.** T. 3. c. 273. A.
- Amicam si dixeris, propriè nota injicitur.** T. 8. c. 595. C.

Amicus voluntarius quis sit . T. 1. c. 1432. D.
Amicus amicum heredem instituit . T. 4. c. 516. D.
Amici nostri quinam verè dicantur , & sint . F. 5. c. 973. E.
Amici debita solvens famæ ejus conservandæ gratiâ quomodo suum repetere possit . T. 5. c. 769. C. D.
Amici, dum vivimus, vivamus quocupluciter hoc dictum accipiantur . F. 6. c. 424. D.
Amici qui . T. 8. c. 633. E.
Amico, qui alterius negotia gerenda suscepit, quomodo succurratur . T. 5. c. 123. D.
Amicos non levi de causa conjunctos dicimus . T. 3. c. 171. C.
Amicos pro legatariis testibus, & advocatis apud veteres accipi . T. 3. c. 249. B.
Amicitia quid . T. 8. c. 633. E.
Amicitia dissolvendæ modus olim quis . T. 7. c. 1289. D.
Amidenus Episcopus omnia vasa aurea, & argentea Ecclesiæ in redemptionem captivorum conflavit . T. 2. c. 2044. C. D.
Amisa ea esse cur credantur, quæ scilla, & corrupta traduntur . T. 5. c. 101. C. D.
Amisâ civitate qui nudus exulat, quasi mortuus, an liberetur ab actionibus in eum competentibus, & an utilis in eum actio restitui possit . T. 5. c. 158. B.
Amisio servi actoris pterumque est causa everfionis totius familiæ . T. 4. c. 1023. A.
Amisio chirographi, amisio apochæ . Vide, Chirographi amisio. Vide, Apochæ amisio.
Amisio instrumentorum, & actorum probanda . T. 9. c. 282. C. D.
Amisio instrumentorum . Vide, Instrumentorum amisio.
Amisio instrumenti emphyteutici an noceat . T. 10. c. 668. C.
Amisio rei, vel causæ ubi nulla est, in eo redintegratione non est opus . T. 10. c. 903. E.
De amissione instrumentorum . T. 9. c. 282. B. & sequ.
Amisum uni non intelligitur, quod alteri ablatum non est . T. 4. c. 997. A.
Amittendi species quot sunt . T. 1. c. 1005. C.
Amittendi uniusfructus rationes quotnam sunt, & quæ . T. 4. c. 432. C.
Amittere, & omittere differunt . T. 1. c. 801. E. & c. 1005. C.
Amittere rem aliud est, & rem ei non esse ablatam . T. 4. c. 342. D.
Amittere aliud est, aliud omittere . T. 7. c. 1123. C.
Amitti, & finire discrepant . Tom. 1. c. 429. A.
Quod non amittitur, inutiliter repetitur . T. 4. c. 432. E.
Amoenitatis ratio an in constituenda servitute habeatur . T. 5. c. 806. C.
Ex amoenitate omnia æstimamus, vel ex utilitate, vel ex necessitate,

vel ex voluptate. Tom. 4. c. 895. C.
Amita quæ . T. 8. c. 1036. B.
Amita est agnata . T. 8. c. 188. C.
Amita, vulgò tante . T. 9. c. 926. C.
Amitam uxorem ducere an liceat . T. 8. c. 904. B.
Amites balternarum . T. 3. c. 381. C.
Amitini quinam propriè dicantur . T. 1. c. 172. A.
Amitini qui dicuntur . T. 9. c. 926. D.
Amitinus meus, & privignus ejusdem amitæ consanguinei sunt fratres . F. 3. c. 332. E.
Ammonius fons . F. 3. c. 400. A.
Amnestia . T. 1. c. 499. A.
Amnestia lex oblivionis . T. 9. c. 1475. C.
Amori paterno nullus est similis, nullus major affectus . T. 3. c. 304. A.
Amor parentum in filios qui . F. 5. c. 994. D.
Amorem parentum antiquiorem esse, quàm liberorum . Ibid. E.
Amoto termino, Judex, qui de crimine cognoscit, etiam de finibus cognoscere potest . T. 7. c. 478. C.
Amotarum rerum actio cum marito . T. 9. c. 531. E.
Amotarum rerum actio . Vide, Actio rerum amotarum.
Amovendi verbo utitur Prætor in edicto rerum amotarum non acerbiori, & cur . T. 9. c. 546. B. C.
Amovere aliquid ex jacente hereditate non est propriè furari . T. 9. c. 251. E.
Si quid amoverit vir uxori, aut uxor viro constante matrimonio, an non dabitur actio rerum amotarum . T. 4. c. 296. E.
Amovisse, non subripuisse dicitur uxor . T. 9. c. 238. D.
Qui amovit res aliquas tur est . T. 9. c. 545. E.
Amphibologia quid . T. 8. c. 791. A.
Amphitapa . T. 4. c. 273. A.
Amphora pro mensura potius accipitur, quàm pro vaso vinario . T. 7. c. 1448. A.
Amphora quid, & quantum contineat . T. 8. c. 627. C. D. & c. 628. D.
Amphoræ vino legato debentur . T. 4. c. 51. D.
Amphorarium vinum . T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.
Amplandum non est jus novum, sed restrictius accipiendum . Tom. 4. c. 1356. B.
Ampliare quid nobis non licet sine lege . T. 4. c. 1215. A.
Amplitudo inter jura servitutum prædiorum numeratur . T. 7. c. 381. B.
Amplius, & hoc amplius, hæc verba in jure habent magnam vim, & magnum momentum . Tom. 4. c. 1148. B.
Amplius verbum in stipulatione falcidiæ an comprehendat totum, quod legatariis datum est, si totum postea indebitum fuisse apparuerit . T. 6. c. 289. D.

Amplius, & plus verborum significatio . T. 8. c. 493. B. & sequ.
Ampulla olearia . T. 3. c. 272. A.
Amuffis est examed, & leviamantum . T. 4. c. 968. D.
An pro eam . T. 3. c. 30. D.
Anabaptismus . T. 2. c. 37. A.
Anabaptistæ baptismum iterant . T. 10. c. 826. A.
Anachoretæ, & Monachi differunt . T. 2. c. 1038. D.
Anastasius fuit auctor præscriptionis 40. annorum . T. 9. c. 1035. E.
Anattasiana emancipatio . Tom. 9. c. 1316. B.
Anathematismus quid . T. 6. c. 772. D.
Anathematismi major, quàm excomunicacionis coercitio . Tom. 6. c. 772. C.
Anatocismus quænam sit fraus . T. 1. c. 1300. C.
Anatocismus anniversarius . T. 9. c. 1199. C.
Anatocismus est revocatio usurarum . T. 9. c. 1095. D. fit duobus modis. Ibid. D.
Anatocismus olim erat permissus, hodie est prohibitus . Ibid. D. & c. 1096. C.
Anatocismus an fiat judicato . T. 9. c. 1095. D.
Anatocismus est usura usuræ redacta in sortem . Ibid. D.
Ancilla furtiva sui furtum, & partum suum furtivum facit . T. 1. c. 1406. B.
Ancilla emptâ, & partus emptus intelligitur . T. 4. c. 1160. A.
Ancilla utrùm nubere possit . T. 5. c. 548. B.
Ancilla prægnante venditâ, an partus nomine evictio competat . T. 5. c. 689. B.
Ancilla utrùm sit mater civilis partus sui . T. 5. c. 547. D.
Ancilla utrùm per fideicommissum perducta videatur ad libertatem, si alimenta ei quasi nutritrici inter vivos præstita sint, vel per fideicommissum relicta . T. 6. c. 715. A.
Ancilla vendita, & prostituta an libera fiat . T. 7. c. 717. B.
Ancilla furtiva non potest acquiri longo tempore . T. 7. c. 370. C.
Ancilla emptâ, an partus ejus videatur emptus . T. 7. c. 1062. D.
Ancilla, quæ mortis tempore est in fuga, an debeatur legatario, itemque partus ejus, si in fuga perperit . T. 7. c. 1064. D.
Ancilla unde dicatur . T. 8. c. 648. C.
Ancilla si sterilis sit, vel major 50. annis, cujus partus venit, venditor tenetur ex empto . T. 7. c. 784. D.
Ancilla ne prostituatur est pactio, quæ venditionibus mancipiorum addi solet . T. 9. c. 392. C.
Ancilla fit mulier libera, quæ se jungit servo alieno . T. 9. c. 994. C.
Cum ancilla an sit concubium, aut concubinatus . T. 10. c. 482. B.
Ancilla manumissa, ut mancipium, ex ea detur, contractus est facio,

- ut des, T. 10. c. 617. A.
 Ancilla, quæ herilem lectum ascendit, an liberos, vel servos suscipiat, T. 10. c. 622. D.
 Ancilla si venit, ne prostituatur, T. 10. c. 1028. B.
 Ancillæ partus hodie non est in fructu, T. 4. c. 987. A.
 Ancillæ sunt in bonis mariti dotis causâ, T. 4. c. 986. E.
 Ancillæ partus an sit in fructu, T. 5. c. 425. B.
 Ancillæ operæ an sint in fructu, Ibidem B.
 Ancillæ si sub hac pactione libertas detur, ne prostituatur, an contra omnes emptores postea supervenientes libertas ei servetur, T. 5. c. 680. D.
 Ancillæ partus furtivæ usucapio quo casu procedat, T. 5. c. 727. C.
 Ancillæ furtivæ tempus conceptionis, & conditionis an, & quando spectetur, Ibidem B.
 Ancillæ furtivæ partus an sit furtivus, T. 6. c. 312. D.
 Ancillæ si relicta sint alimenta, an videatur etiam libertas relicta, T. 7. c. 882. A.
 Ancillæ furtivæ partus an usucapi possit, T. 7. c. 370. C. & seq.
 Ancillæ nomen est corporis nomen, T. 9. c. 517. A.
 Ancillæ pigneratæ partus. Vide, Partus.
 Ancillam alienam virginem immaturam qui corrupperit, pœnâ legis Aquiliæ tenetur, T. 1. c. 375. A.
 Ancillam alienam qui corrupperit, aliam reformare cogendus est, T. 1. c. 373. A.
 Ob ancillam violatam domino competere civilem actionem, T. 4. c. 1483. E.
 Ancillarum dotialium partus dicuntur esse portio dotis, T. 4. c. 1160. B.
 Ancillarum partus in fructibus, vel redditibus non computantur, T. 4. c. 1235. E.
 Ancillarum partus augent familiam, T. 5. c. 1199. D.
 Ancillarum partus non est in fructu, T. 9. c. 513. B. nec in reditu, Ibidem B.
 Andegavenses quondam Regi Anglorum subditi, T. 6. c. 1103. A.
 Angariæ quæ sint, T. 2. c. 802. E.
 Angariæ ab operis separantur, T. 2. c. 690. E.
 Angariæ a parangariis distant, T. 2. c. 987. D.
 Angariarum cogendarum sumptuum ratio, T. 2. c. 823. C.
 Angariarum cogendarum munus, T. 2. c. 741. D.
 Angariarum præstationes sunt regales, T. 2. c. 1325. B.
 Ad angarias colonos non devocari posse, T. 2. c. 835. B.
 De angariis, & parangariis, T. 2. c. 987. D.
 Ab angariis expeditionis tempore excusari neminem, T. 2. c. 751. A. B.
 Angiportum unde dicatur, T. 8. c. 534. B.
 Angiportus, & viæ publicæ idem sunt, T. 9. c. 1182. E.
 Anglia olim multos habuit regulos, T. 6. c. 833. A.
 In anglia Romano Pontifici tributum pensitabatur, T. 6. c. 1134. C.
 Anglia ex imperio pendet, T. 2. c. 1188. B.
 Angliæ Reges olim Romanis Pontificibus tributarii, T. 6. c. 1134. C.
 Angliæ regnum feudi nomine tenetur a Romano Pontifice, T. 6. c. 1134. C.
 Anglorum primus Rex Richardus, T. 6. c. 789. C.
 Anglorum privilegium, ne ultra mare in iudicium trahi possint, T. 6. c. 791. D.
 Angustia temporis impeditis, si usucapionem non interpellaverint, edicto ex quibus causis major Prætor restitutionem in integrum polliceatur, T. 5. c. 166. D. E.
 Angusticlavi, & laticlavi, T. 3. c. 359. C. D.
 Angustus clavus, T. 8. c. 562. B.
 Anciensis Episcopatus soli Summo Pontifici subjacet, T. 6. c. 916. D.
 Anicetus auctor constitutionis de barba, & coma clericis non alenda, T. 6. c. 968. C.
 Anile, vel iusticorum iudicium, quodam dicatur, T. 5. c. 885. D.
 Anima movet corpus, T. 3. c. 319. D.
 Anima est causa vitæ, T. 4. c. 638. C. & qua vivimus, Ibidem C.
 Anima in statu suo semper est, etiam postquam corpore exivit, Ibidem D.
 Verba divi Augustini quæ, Ibidem D.
 Anima est communis cum brutis, non animus, Ibidem c. 638. C.
 Animæ Christianorum omnibus vas & instrumentis sacris præferuntur, T. 7. c. 729. E.
 Animam habere id omne, quod crescit, Pythagoreorum sententia, T. 1. c. 1510. D.
 Animalis pars animal non est, T. 1. c. 1129. C.
 Animalis functionis relevationem, si Civitas, vel Provincia petat, T. 2. c. 675. B.
 De animali mortuo post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris, T. 7. c. 265. B.
 Animalia indebita ut, & a quibus præstanda, T. 2. c. 992. C. D.
 Animalia publica, Ibidem B.
 Animalium ferorum tandiu domini sumus, quandiu ea inclusa habemus, aut mansuetata, T. 3. c. 89. E.
 Animalium, aut pecorum hereditariorum in petitione hereditatis interitus ante moram an a possessore præstari debeat, T. 5. c. 276. A.
 De animalibus, quæ auctoritate iudicis necantur, T. 9. c. 1479. A.
 Animanti cibaria legata an debeantur, T. 7. c. 1318. C.
 Animadversio major, & severior quæ sit, T. 7. c. 76. E.
 Animadversio tum gravior est, mittit Prætor Urbanus puniendos ad Præfectum Urbi, T. 10. c. 387. E.
 Animadvertere quale verbum, T. 7. c. 76. E.
 Animadvertere, coercere, vel atrociter verberare sunt meri imperia, T. 10. c. 383. E.
 Animadverti qui jubet in aliquem, gladio puniri jubet, T. 4. c. 16. B.
 Animadverti quis dicatur, T. 8. c. 694. E.
 Animæ, & animas, sive animal proæ miscuè dicebant veteres, T. 6. c. 396. B.
 Animus & anima in quo differunt, T. 4. c. 638. C.
 Animus, & voluntas an in acquisitione possessionis requiratur, T. 5. c. 702. B.
 Animus quomodo corrumpitur, T. 5. c. 254. C.
 Animus donandi an aliquando præsumatur, T. 5. c. 884. D.
 Animus servi, aut filii familias nisi fuerit gerendi negotium patris, aut domini, principium juris certissimum est, actione de in rem verso patrem, aut dominum non tenent, T. 5. c. 445. D.
 Animus si absit, & iudicium absit, T. 10. c. 711. C.
 Animi destinatione quæ agenda sunt, non nisi verâ, & certâ scientiâ perfici possunt, T. 8. c. 697. C. D.
 Animi iudicio quod deest, tutoris scientiâ suppletur, T. 8. c. 661. C. & c. 697. D.
 Animi iudicium, & consensus est id, quod gignit naturalem obligationem, T. 10. c. 524. D.
 Animi iudicio caret pupillus, ideoque naturaliter non obligatur, T. 10. c. 711. C.
 Animo solo non amittitur dominium, T. 4. c. 626. D.
 Annales actiones, T. 1. c. 538. C. & seq.
 Annale est interdictum quod vi, aus clam, T. 4. c. 352. A.
 De annali exceptione italici contractus tollenda, T. 9. c. 1045. C. & seq.
 Anniversariæ solutiones, T. 2. c. 847. E.
 Annona expeditionalis, T. 2. c. 961. C.
 De annonâ populari, & militari, T. 9. c. 369. C.
 Annona militaris, T. 9. c. 237. E. c. 238. A.
 Annonæ & pabuli differentia, T. 2. c. 147. A.
 Annonæ in frumento, vino, oleo, carne, & sale consistunt, T. 2. c. 670. C.
 Annonæ fraudatæ crimen lege Julii coercetur, T. 1. c. 875. A.
 De annonæ militaris erogatione, T. 2. c. 961. B.
 Annonæ populares mendicis dabantur invalidis, T. 2. c. 814. D.
 Annonæ diaræ, T. 2. c. 1040. E.
 Annonæ publicæ ratio utilitati privatæ præfertur, Tom. 4. c. 841. E.
 Annonæ civiles sunt panes civiles, T. 9. c. 469. C.
 Anno;

Annorum militares. T. 9. c. 1200. B. c. 1201. B.
Annorum cura cui olim commissa. T. 10. c. 584. B.
Annorum praefectus Clarissimis adnumeratur. T. 10. c. 855. B.
Annorum praefecti quodnam sit munus, & officium. Ibid. D. E.
De annorum publicae fraudatae crimine an cognoscat, & pronunciet praefectus annorum. T. 10. c. 858. A.
Annorum pro quibus sumantur. T. 10. c. 868. E.
Annorum vexare, & flagellare. T. 3. c. 274. C. D.
Annorum qui dicantur vexare. Ibid. D.
In annona militari adaranda pretia fori servanda. T. 2. c. 1001. B.
De annorum militarium excoctione atque translatione. T. 2. c. 970. D.
Annorum transvectio ad limites, & mansiones finitimorum est. T. 2. c. 673. A.
Annorum milites in dies singulos accipiant. T. 2. c. 962. D.
Annorum quis solvere debet. T. 2. c. 671. B.
Annorum species emit undique fiscus, in vitis etiam Provincialibus. T. 2. c. 692. E.
Pro annorum milites non exigant pretia. T. 2. c. 962. E. & c. 963. A.
De annorum civilibus. T. 2. c. 813. D.
De anno. T. 1. c. 538. B. & seq.
Annus continuus, & annus utilis. T. 1. c. 1032. D. & T. 3. c. 38. A.
Annus utilis quot constat diebus utilibus. T. 1. c. 538. C.
Annus utilis hodie in quadriennium continuum mutatus. T. 1. c. 547. E.
Annus anniversarius. T. 1. c. 538. B.
Annus variè computatur pro subiecta materia, & quando hodie annus incipit. T. 4. c. 291. E.
Annus totalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum. T. 4. c. 285. E. & c. 286. A.
Annus luctus. T. 4. c. 31. B.
Annus vacationis, qui datur absentibus reip, causâ, postquam reversi sunt, pertinet ad novas tutelâs. T. 4. c. 1041. C.
Annus vigesimus quintus dicitur finis, & annus ultimus adolescentiæ. T. 6. c. 616. D.
Annus quadragesimus quintus dicitur primus annus senectutis. Ibid. c. 617. A.
Annus coeptus an pro completo habeatur, si pater filio impuberi ita legavit, cum erit annorum 14. lego 10. T. 7. c. 1038. E. & 1939. A.
Annus civiliter non computatur ad temporum momenta, sed ad dies vulgari more. T. 8. c. 588. B.
Annus quomodo computetur, cum de divisione fructuum eius anni, quo divortium factum est, agitur. T. 10. c. 168. C. D.
Annus matrimonii incipit ab eo mense, quo contractum est. Ibid. D.

Annus matrimonii nullo casu retroagendus est. Ibid. E.
Annus anno superesse non dicitur. T. 10. c. 183. C.
Anni singuli per singulos liberos remittuntur lege Julia, & Papiâ. T. 4. c. 860. C.
Anni tot diminuuntur legi annuarîæ, quot quis habet liberos. Ibid. C.
Anni principium olim a Paschate incipiebat. T. 6. c. 809. D.
Anni remittuntur minoribus 25. singuli, singulis liberis susceptis. T. 8. c. 585. A.
Anni dies quot. T. 8. c. 559. B.
Anni remittuntur beneficio Principis pro numero liberorum. T. 10. c. 396. B.
Anno quinto, indictione quinta, fusione quinta sunt paria. T. 2. c. 676. E.
De annorum centum praescriptione. T. 3. c. 117. E.
Annorum numerus ab optima indole non exigitur. T. 4. c. 861. B.
Annos ut computent Jurisconsulti. T. 8. c. 557. E.
Annotare reum requirendum quando dicatur Judex. T. 10. c. 720. D.
Annotatio bonorum. T. 9. c. 1123. E.
Annua, bima, trima die. T. 3. c. 179. A.
Annua, quæ alimentorum nomine relinquuntur, misericordiæ causâ relinquuntur. T. 4. c. 1244. E.
Annua, quæ alimentorum causâ non relinquuntur, heredis gratiâ ita relinquuntur, ne semel urgeatur ad solutionem unius summæ, sed diversis pensionibus eam exsolvat. Ibidem c. 1245. A.
Annua civitati relicta in perpetuum debentur. T. 5. c. 1168. C. privato relicta annua morte legatarii finiuntur. Ibidem C.
Annua dies hodie est legitimum tempus reddendæ dotis in rebus mobilibus constitutæ. T. 5. c. 463. A.
Annua dies. T. 6. c. 122. E.
Annua quæ dantur alimentorum causâ mulieri a marito. T. 6. c. 487. C. D.
Annua legata quænam sint, & quando eorum dies cedat. T. 6. c. 456. A.
Annua legentur legatarii, vel heredis causâ, quid intersit. T. 7. c. 1317. E. 1318. A.
Annua quæcumque privato homini relicta morte legatarii finiuntur. T. 7. c. 1335. B.
Annua reipublicæ, vel curiæ, vel templo relicta quando finiuntur. T. 7. c. 1334. E. & c. 1335. A.
Annua sicut legata sint, quando petitionem eorum habeat. T. 7. c. 1321. A.
Annua legata quæ reip, relinquuntur, vel Ecclesiis perpetua sunt. T. 9. c. 907. E.
Annua, bima, trima dies quid. T. 6. c. 507. E.
Annua lex. Vide, Lex annuarîæ.
Anni magistratus sunt Proconsules. T. 4. c. 832. E.

Anni præstatio an species donationis dici possit. T. 6. c. 487. E.
De annuis legatis. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. & seq.
Annulus arræ nomine in sponsalibus dari solitus. T. 5. c. 559. E.
Annulus investituræ signum. T. 6. c. 925. B.
Annulus aureus, & Scipio est symbolum investituræ. T. 6. c. 1018. B.
Annulus arræ causâ in venditione, & sponsonis causâ dari solitus. T. 7. c. 854. D.
Annulus culpâ inspectoris si in flumen lapsus sit, qua actione teneatur inspector. T. 7. c. 859. E.
Annulus dabatur aliquando loco arræ. T. 7. c. 706. C.
Annulus solitus fuit dari pro sponsonibus. Ibidem C.
Annulus investituræ donum. T. 6. c. 925. B.
Annulus pronubus. T. 6. c. 924. C.
Annulus signatorius in quem usum inventus a veteribus. T. 8. c. 544. D.
Annulus datur sponsonis causâ. T. 10. c. 444. E.
Annuli traditio. T. 4. c. 1163. D.
Annuli missio non investit, sed datio, traditio. T. 6. c. 1018. B.
Annuli traditio fuit præsumptio heredis instituti. Tom. 4. c. 1163. D. E.
Annulo alieno an liceat signare testamentum. T. 1. c. 97. C.
Annulorum aureorum jus a libertis impetratum. T. 4. c. 842. D.
Annulorum aureorum jus. T. 1. c. 840. C. D. Vide, Jus aureorum annulorum.
De annulorum aureorum jure libertis dato a Principe. T. 7. c. 124. A.
De annulorum aureorum jure. Vide, Aurei annuli.
Annulos si quis sponsonis causâ accepit, nec reddat victori, qua actione teneatur. T. 7. c. 854. E.
Annum in quo consilium. T. 5. c. 1195. D.
Annum plerumque accipi pro annuo relicto alimentorum vice. T. 7. c. 1315. E.
Annum si alicui relicto sit, non adscriptâ certâ quantitate, an inutile legatum sit quasi incertæ rei. Ibid. E. quomodo redigi possit ad certam summam. Ibid. E. & c. 1316. A.
Annum erat edictum Prætoris. T. 8. c. 192. A.
Annum legatum, aut fideicommissum est simile usufructui. Tom. 9. c. 814. E.
Annum legatum potest esse perpetuum. T. 9. c. 815. D.
Annum si relinquatur certæ personæ, cum persona extinguitur, si relinquatur Ecclesiæ, nunquam extinguitur. T. 10. c. 816. B.
Ansarium vectigal. T. 3. c. 391. A.
Ansarium, & fovencularium sunt impositiones urbis Romæ. T. 10. c. 653. A.

- Anserum natura varia.** T.8. c.930. C.
Antapocha datur creditori, ut ex ea
 probet sibi solutam annuam pen-
 sionem, vel canonem annuum, vel
 usuras, & ita ut submoveat præ-
 scriptionem temporis, vel quam
 aliam defensionem sibi paret. T.9.
 c.286. D.
Antapocha est instrumentum priva-
 tum. T.9. c.287. D.
Antapocha quid. T.9. c.286. A.
Antapocha propriè quid sit. T.10.
 c.638. D.
Antapochæ sunt professiones solutæ
 pecuniæ. T.2. c.229. E.
Antapochæ formula. T.2. 230. A.
Antapochas dare cogitur is, qui apo-
 cham suscipit. T.9. c.287. A.
De antapochis faciendis. T.9. c.286. C.
Antecedentium confusorum eadem
 est ratio ad confusa consequentia,
 quæ fuit cujusque antecedentis
 cum suo consequenti. T.10. c.175. E.
Antecessorum nomine qui significen-
 tur. T.3. c.360. C.
In antecessum pecuniam dare pro
 fructibus futuris. T.7. c.628. A.
In antecessum data pecunia quid. T.
 9. c.412. C.
Antecessum, & promutuum. Tom.9.
 c.1076. B.
Antelata. T.2. c.667. D.
Antemeridiana pars diei melior po-
 meridiana. T.8. c.480. C.
Anteriores creditores an, & quando
 posterioribus præferantur. Tom.5.
 c.950. D. E. & c.951. A. & seq.
Antestari quid significat. Tom.3.
 c.176. C.
Antestatus, & intestatus opponun-
 tur. Ibid. B.
Antestatus quis dicatur. T.7. c.883. D.
Qui non antestatus rapit aliquem in
 jus, tenetur injuriarum. T.7. c.117. B.
Antestato quid. T.8. c.529. A.
Anthrax, & Carbunculus quo
 differunt. T.9. c.1286. A.
Anticategoria. T.9. c.1364. E.
Anticategoriz. T.3. c.574. B.
Antichresis quid sit. T.3. c.82. E.
Antichresis aliud est, aliud hypothe-
 ca, aliud pignus, & aliud fiducia.
 T.2. c.1208. B.
Antichresis perimitur oblatione nu-
 da sortis, usuræ non item. T.2. c.
 1086. E.
Antichresis pacto constituitur, usuræ
 stipulatione. Ibidem E.
Antichresis tacita usurarum servat
 modum. T.3. c.205. C.
Antichresis ab usurâ differt. Tom.2.
 c.1086. D.
Antichresis jure canonico improba-
 ta. T.2. c.1234. C.
Antichresis jure Pontificio improba-
 tur. T.6. c.891. D. & c.1030. D.
In quibus casibus non improbatur.
 Ibidem c.1030. E.
Antichresis non est usura, sed quasi
 usuræ vice. T.9. c.343. B.
Antichresis tacita non excedit mo-
 dum usurarum. T.9. c.297. B. quo-
 modo tacite contrahitur. Ibidem
 c.297. A.
Antichresis est lex pignoris. T.9.
 c.550. A.
Antichresis constituitur pacto. T.9.
 c.243. B.
Antichresis, & usura in quo differunt.
 Ibid. B.
Antichresis tacita servat modum le-
 gitimum usurarum, expressa non
 item. Ibid. D.
Antichresis quid. Ibid. A.
Antichresis quæ conventio est. T.9.
 c.296. C.
Antichresis si non fuerit contracta,
 fructus a creditore quandoque
 percepti minuunt sortem. T.10.
 c.647. C.
Antichresis quid sit, & quomodo fiat.
 Ibid. D. E.
Antichresim ab agricola pacisci non
 licet. T.2. c.1086. D.
Antichresim facere non licere cum
 agricola, ut fructus cedant usura-
 rum vice. T.9. c.296. D.
Antichresicos jure fructus usurarum
 vice retinebo. T.9. c.256. D.
Anticipare, seu diem appellationis
 anteferre, quando possumus. T.9.
 c.117. A.
Anticipatio si interveniat, locatio non
 est. T.4. c.940. E.
Antidorium. T.2. c.1042. B.
Antinomia ex l. si fundus, §. fines, de
 pignorat. action. solvitur. Tom.5.
 c.425. C.
Antinomia, ad quam Tribonianus
 animum non advertit. T.9. c.228.
 C.
Antinomizæ quarundam legum se-
 cundum Eudæum. T.3. c.199. D. E.
Antinomiarum tollendarum ratio
 quæ. T.5. c.971. E.
Antinomias in jure esse. T.9. c.223. D.
Antiparastasis quænam sit figura.
 T.6. c.385. B.
Antiqua jura melius est paulatim
 rescindere, & mutare, quam in to-
 tum aboleri. T.9. c.924. B.
Antiquarii qui dicantur. T.9. c.920.
 B.
Si antiquior creditor pignus vendi-
 dit. T.9. c.1220. A.
Antiquitas juris plerumque refer-
 tur ad leges 12. tabularum. T.4.
 c.365. D.
Antiquum jus in l. i. C. unde vir &
 uxor, quid sit. T.3. c.65. E.
Antoninus Caracalla fuit parricida,
 cujus jussu Papinianus noster est
 occisus, dum parricidam excusare
 volebat. T.4. c.16. A.
Antoninus Imperator lege cavet, ne
 quis in patria sua imperium obti-
 neret. T.4. c.835. A.
Antonius cur vocetur a Cicerone.
 Alabarches. T.10. c.663. C.
Antoniasium dicitur demonstra-
 tio. T.7. c.647. A.
Apus redit ad armillum. T.10. c.192.
 D.
Apamæa Syriæ, Bithyniæ. T.3. c.11. C.
Aperire tabulas testamenti quid. T.2.
 c.407. A.
Apertularii quibus pœnis afficiendi.
 T.1. c.869. D.
Apertularii qui dicuntur. T.9. c.1197.
 E.
Apertura tabularum testamenti quæ
 do fiebat. T.8. c.482. D.
Apes fumo abigi, & necari. T.3. c.
 447. C.
Apes apes, pro d'ess d'ess. T.3. c.460. B.
Apes, quæ ex alveis suis abire, & re-
 dire solent, an possideantur. T.7.
 c.499. E.
Apes an in actionem familiæ etici
 secundæ veniant. Ibid. E.
Apes cujusnam sint, & quæ sit eaj
 rum natura. T.8. c.930. A.
Aphoplistæ quinam erant. T.10. c.
 824. C.
Aphorismis qui sint, & quod eorum
 officium. T.2. c.1048. B. C.
Aphorismus pœnarum Ecclesiasticarum
 species. T.2. c.1052. A.
Apices sacri qui sint. T.2. c.693. C.
Apiscendæ possessionis interdicta duj
 plicia. T.3. c.96. A.
Apocha quid sit, & quid ab Antap
 ocha distet. T.2. c.685. C.
Apocha a tutore per fraudem extor-
 ta non liberat. T.1. c.1156. C.
Apochâ, non testibus chirographum
 retelli oportet. T.3. c.474. C.
Apocha non liberat debitorem, sed
 solutio. T.3. c.512. C.
Apocha quid distat ab acceptilatione.
 T.4. c.837. A. & c.1424. E.
Apocha quibus verbis fit: dicitur
 etiam apocha professio solutionis.
 T.4. c.836. E.
Apocha data quando, & quo casu
 nihil proficiat. T.5. c.152. C.
Apocha sola utrûm liberet, vel accep-
 tilatio sola. T.6. c.553. D. E.
Apocha vocatur manus. T.7. c.875.
 E.
Apocha imaginaria an alicujus mo-
 menti sit. T.8. c.388. D.
Apocha, & acceptilatio in quo dif-
 ferunt. T.9. c.1285. E.
Apocha datur debitori, ut ex ea pro-
 bet se soluisse. T.9. c.286. D.
Apocha est instrumentum privatum.
 T.9. c.287. D.
Apocha probatur solutio, etsi testes
 non intercesserint. T.9. c.214. E.
 dicitur etiam chirographum. Ibid.
 E.
Apocha si facta sit solutione debiti
 scripti, & casu majore perierit,
 vel amissa sit, quid fiet. T.9. c.279.
 D.
Apocha tria significat. T.9. c.328. D.
In apocha sufficiunt tres testes. T.9.
 c.275. D. & c.278. D.
Apocha est professio solutæ pecuniæ,
 vulgò *quittance*. T.9. c.286. C. di-
 citur securitas evacuatoria, recau-
 ta. Ibid. C.
Apocha est professio solutæ pecuniæ.
 T.10. c.638. C.
Apochæ nomine tria significantur.
 T.1. c.529. B.
Apochæ publicæ quæ sint. T.2. c.
 1149. E.
Apochæ privatæ, & apochæ publicæ
 quantum distant. T.2. c.687. C.
Apochæ regerendæ cum subnotatio-
 ne

ne tabulariorum. T. 2. c. 648. E.
 Apochæ formula. T. 3. c. 512. C.
 Apochæ, & antapochæ differunt. T. 2. c. 229. E. & T. 9. c. 286. C. D.
 Apochæ quid sint. T. 7. c. 815. E.
 Apochæ publicorum tributorum. T. 9. c. 329. A.
 Apochæ amissio nihil nocet debitori. T. 9. c. 282. B.
 Apochæ, & antapochæ quid sint. T. 10. c. 968. E.
 Ob apocham postea inventam an est aliqua actio. T. 9. c. 221. A.
 Apocripharius. T. 2. c. 1118. A.
 Ἀποκρίτης, quasi ἀποδείξει. T. 1. c. 1516. C.
 Apollo, Apollonius, & Apollodorus idem est. T. 7. c. 1324. B.
 Apollatæ qui sint. T. 2. c. 40. B.
 Apollatæ quinam sint. T. 10. c. 826. B. quomodo plectantur. Ibidem B. & sequ.
 Apostoli quæ litteræ. T. 1. c. 517. D.
 Apostoli etiam verbo relationis significantur. T. 1. c. 529. C.
 Apostoli dandi intra dies triginta. T. 1. c. 534. E.
 Apostoli iudicis. T. 8. c. 556. C.
 Apostoli, idest, libelli dimissorii. Ibidem C. seu litteræ dimissoria. T. 10. c. 791. E.
 Apostoli dantur sine aliqua dilatione moratoria, sive frustratoria. T. 9. c. 1105. A.
 Apostoli quomodo definiuntur. T. 9. c. 1105. B. C. erat olim dies præfuiti petendorum apostolorum. Ibidem C.
 Hodie dandi sunt, etiam si a nemine petantur. Ibidem C.
 Apostoli sunt litteræ dimissoria, quibus dimittitur causa ad eum, qui appellatus est. T. 10. c. 791. E.
 Apostolis petendis quotnam præscripti sint dies. T. 3. c. 706. E. & c. 707. A.
 Si apostolorum copiam non faciant iudices, quid erit. T. 9. c. 1106. B.
 Apothecarii qui sint. T. 3. c. 54. E.
 Apothecarii quinam dicantur. T. 10. c. 740. D. & c. 742. D.
 Aprum alienum vincum solvens quomodo teneatur. T. 7. c. 857. C.
 Aplides inter vasa numerantur. T. 3. c. 271. E.
 Aptam cuique negotio actionem, qua agitur, & proposito convenientem esse oportet. T. 5. c. 38. B.
 Apuleja lex. Vide, Lex apuleja.
 Apparitor, si possideat rem fiscalem, an videatur eam malâ fide possidere. T. 7. c. 1470. D.
 Apparitores militiae magistri fieri non possunt. T. 2. c. 840. E.
 Apparitores, militiâ impletâ, ad aliam splendidiorem aspirare possunt. T. 2. c. 1005. D.
 Apparitores cohortales. T. 2. c. 689. C.
 Apparitores præfectiani. T. 1. c. 102. C.
 Apparitores magistratû potestatis alii statuti, alii supernumerarii. T. 2. c. 997. E.
 Apparitores præsidum ne rusticos ad obsequium vocent. Tom. 2. c. 851. A.

Apparitores iudicum non, nisi ex facta probatoria, recipiuntur. T. 2. c. 999. A.
 Apparitores iudicum ex personis inopibus fieri possunt. T. 2. c. 1004. E.
 Apparitores iudicum, & eorum probatoria. T. 2. c. 1003. E.
 Apparitores proconsulis, legati, & comitum. T. 2. c. 998. A. & sequ.
 Apparitores comitum rerum privatarum. T. 2. c. 748. E.
 Apparitores annonarii. T. 2. c. 1003. C.
 Apparitores magistrorum militum an testentur jure militari. T. 8. c. 149. C.
 Apparitores Præsides provinciarum secum non ducebant, sed fumbant ex provincia, in qua erant certi, & statuti apparitores Præsidium. T. 9. c. 206. E.
 Apparitores qui Palatini dicebantur. Vide, Palatini.
 Apparitores procuratoris Cæsaris appellantur Catholiciani, sive Cæsariani. T. 9. c. 1482. E. c. 1483. A.
 Apparitorum urbi Præfecti, & Magistrorum militum privilegia. T. 2. c. 995. C. & sequ.
 Apparitorum elogia. T. 3. c. 20. B.
 Apparitorum præsidis provincie notoria. T. 9. c. 1376. E. 1377. A.
 De apparitoribus Præfectorum prætorio, & eorum privilegiis. T. 2. c. 995. A.
 De apparitoribus, qui litibus moras adferre possunt. T. 9. c. 141. D. qua poena affici debent. Ibidem D.
 Appellandi cû jus non est, retractatio nis utimur remedio. T. 2. c. 1138. E.
 Appellandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
 Appellandi necessitas ex plerisque causis remittitur. T. 9. c. 1119. C. & sequ.
 Appellandi jus non esse damnato ex contumacia, non esse restitutionis petendæ jus, & cur. T. 9. c. 986. D.
 Appellandi usus quàm sit frequens, & necessarius. T. 10. c. 792. D.
 Appellandum olim erat intra biduum, vel triduum, hodie intra 10. dies. T. 2. c. 1083. C.
 Appellandum quando sit, & intra quæ tempora. T. 1. c. 515. E.
 Appellandum hodie intra dies decem. T. 1. c. 535. D. & T. 2. c. 1083. C.
 Appellandum a sententia iudicis intra decem dies. T. 6. c. 925. D. aliâ auctoritate rei iudicatæ censetur. Ibidem E.
 Appellandum a iudice dato ad eum, qui eum dedit. T. 9. c. 1126. C.
 Non appellans sententiæ acquiescit. T. 6. c. 508. B.
 Appellans a conviciis debet abstinere. T. 10. c. 796. A.
 Appellans adversus plures, si eorum nomina non sint conscripta in libello, an adversus omnes appellare censetur. T. 10. c. 795. B.
 Appellantis est diem condicere appellationis exsequendæ. T. 6. c. 933. D.
 Appellanti a sententia iudicis nihil obest, si nihil in libellis appella-

toriis significaverit, a qua parte sententiæ appellavit. T. 6. c. 635. C.
 Qui appellant temerè arbitrio iudicis multantur. T. 9. c. 1105. E. 1106. A.
 De his, qui non appellaverunt propter metum iudicis. T. 9. c. 1124. C.
 Appellare an liceat jure pontificio rectâ ad summum Pontificem. T. 3. c. 631. B.
 Appellare an liceat lege regiâ in capitalibus causis rectâ ad Senatam. Ibidem B.
 Appellare a quibus non licet. T. 1. c. 880. C.
 Appellare licet ab omni causa. T. 2. c. 512. E.
 Appellare cum non potest defensor, qui non appellavit, non culpatur. T. 4. c. 875. B.
 Appellare potest dominus pro servis damnatis. T. 5. c. 1184. E.
 Appellare, & nominare in quo dicitur versa sint. T. 5. c. 451. B.
 Appellare non licet a sententia correctionis. T. 6. c. 933. C.
 Appellare non licet a sententia arbitri compromissarii. T. 6. c. 837. C.
 Appellare non potest qui trino iudicio superatus est. T. 5. c. 958. B. C.
 Appellare licet nõ tantum a gravamine, quod sustinemus; sed etiam ab eo, quod imminet, quod veremur. T. 5. c. 832. D.
 Appellare a sententia ipso jure nulla non est necesse. T. 5. c. 921. C.
 Appellare licet a sententia inter alios dicta in causa possessionis. Tom. 5. c. 927. D.
 An appellare licet a sententia inter locutoria. T. 6. c. 934. A.
 Appellare non est contumacia. T. 6. c. 840. D.
 Appellare ad Principem quando non licet. T. 9. c. 1111. B. C.
 Appellare non potest, qui professus est apud acta non appellaturum. T. 9. c. 84. D.
 Appellare ab arbitro, quem elegisti, non licet. T. 9. c. 145. C. in Gallia ab arbitro licet appellare. Ibidem C.
 Appellare non licebit, si quis pepigerit cum suo adversario, ne possit appellare a sententia iudicis. T. 9. c. 84. D.
 Appellare non licet a sententia dicta in contumacem. T. 9. c. 138. A.
 Appellare non licet ante litem contestatam, vel a libelli citatione, vel edicto peremptorio, vel quâ alia iussione iudicis emissa ante contestationem litis. T. 9. c. 147. B.
 Appellare semel tantum licebat. T. 9. c. 127. D. deinde constitutum fuit iterum a minore iudice ad majorem, deinde ad Principem, & ne liceret tertium appellare. Ibidem D.
 Appellare debemus a sententia, non ab executione. T. 9. c. 1122. A. a iudice, non ab executore, nisi excedat modum sententiæ. Ibidem A.
 Appellare olim in una, eademque causa semel tantum licebat. T. 9. c. 1125. B. hodie secundò appellare licet. Ibidem B.

- Appellare. Vide, Provocare.
 Appellare non potest ex contumacia damnatus, nec litem redintegrare. T. 9. c. 1059. D.
 Appellare a quacumque interlocutione licet jure canonico. Tom. 9. c. 1122. C. non ita fit jure civili. Ibid. C.
 Appellare an liceat, ne testamentum aperiatur. T. 10. c. 696. A.
 Appellare quid sit, & quantum necessaria sit appellatio. T. 10. c. 788. E.
 Appellare quibus casibus non licet. T. 10. c. 796. D. Vide, Præjudicia.
 Appellare nemo potest, nisi cujus interest. T. 10. c. 800. D.
 Appellare qui non potest, si quis bis provocaverit, tertio provocare non potest. Ibid. D.
 Appellare quando non licet, Principi supplicare an liceat. T. 10. c. 839. C.
 Appellari posse ab his, qui sacra vice judicant. T. 3. c. 457. C. D.
 Appellari ab interlocutione petarò solet. T. 2. c. 509. B.
 Appellari an possit a pœna. T. 7. c. 65. E.
 Appellari an possit ante sententiam. T. 7. c. 135. A.
 Appellari potuit a Præfecto urbi. T. 9. c. 1109. C.
 Appellari quando potest ab interlocutionibus. T. 9. c. 1070. B. regulariter jure civili ab interlocutionibus appellari non potest. Ibid. C.
 Appellari hodie potest a pœna, cum olim non posset, & cur. A. 9. c. 1143. C.
 Appellari potest a iudice ante litem contestatam, & post jure canonico. T. 9. c. 147. C.
 Appellari potuit Princeps ante Adrianum. T. 9. c. 1109. C.
 Appellari Princeps poterat a senatu ante Adrianum. T. 9. c. 1070. B.
 Appellari non licere a sententia iudicis, si inter partes convenerit, ne liceret appellare. Tom. 9. c. 1118. E.
 Appellari non potest a Præfecti prætorio sententiis. T. 9. c. 1057. E.
 Appellari olim potuit ab omnibus iudicibus, excepto solo Præfecto prætorio, & Senatu. T. 9. c. 1109. C.
 Appellari non potuit a Præfecto prætorio. Ibidem C.
 A quibus appellari possit. T. 9. c. 1108. E. & c. 1109. A. & seq.
 Appellari a quibus rebus possit. T. 10. c. 789. A.
 Appellari quo casu videatur a scripto Principis. T. 10. c. 791. B.
 Appellari a nominationibus quo casu possit, vel non possit. T. 10. c. 798. C.
 Appellari an possit a sententia dicta in absentem contumacem. T. 10. c. 800. A.
 Appellari non potest, si de momento iudicatum sit. T. 10. c. 920. C.
 Non appellatur a sententia Episcoporum. T. 2. c. 32. A.
 Non appellatur ante dictam sententiam. T. 3. c. 231. E.
 Appellatur Princeps dicta sententia a majori iudice. Ibidem E.
 A sententia Præfecti prætorio non appellatur. T. 2. c. 1144. A.
 Non appellatur a pœna legitima. T. 9. c. 1143. C.
 Non appellatur ab interlocutione iudicis jure civili, jure canonico appellatur. T. 9. c. 1062. D.
 Si appellatum fuerit de momentaria possessione. T. 9. c. 1125. A.
 Appelles verbum ambiguum est. T. 7. c. 148. D.
 Appellet quis, & quis appelletur. Ibidem D. E.
 An appelletur ab eo, cui mandata est iurisdictio, ad eum, qui mandavit. T. 10. c. 579. C.
 Appellatio iudicatum rescindit, sive recepta sit, sive non. T. 1. c. 881. D.
 Appellatio moratoria quænam, & cur sic appelletur. Ibidem B.
 Appellatio una in causa communi sufficit. T. 1. c. 517. A.
 Appellatio quid. T. 1. c. 880. A. & T. 2. c. 509. C.
 Appellatio, & relatio differunt. T. 1. c. 880. A.
 Appellatio duplex quando necessaria. T. 1. c. 517. B.
 Appellatio superstitiosa, superflua, moratoria. T. 2. c. 512. C. D.
 Appellatio ædificii latior est, quàm ædium: ædificia enim alia urbana, alia rustica sunt, ædes verò tantum urbana prædia. T. 4. c. 245. B.
 Appellatio monumenti varia est. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abusive, & pro sepulcro. Ibid. c. 257. A.
 Appellatio quid sit. T. 5. c. 101. C.
 Appellatio optimi quomodo certæ rei significativa sit, nec intentio nem, aut remissionem, ut boni appellatio, recipit. T. 5. c. 401. C.
 Appellatio boni an certæ rei significativa sit. Ibidem B.
 Appellatio omnis an sit querela, aut querela omnis appellatio. T. 5. c. 862. D.
 Appellatio prædii & fundum complectitur, & ædes. T. 5. c. 557. C.
 Appellatio quid. T. 6. c. 932. A.
 Appellatio a Canonibus frustra recipitur. T. 6. c. 942. A. B.
 Appellatio ab exsecutore non valet. T. 6. c. 946. A.
 Appellatio juris publici tuendi, non infringendi gratia comparata. T. 6. c. 933. C.
 Appellatio a sententia excommunicationis iudicatum non extinguit. T. 6. c. 907. C.
 Appellatio fit duobus modis. T. 6. c. 951. A. B.
 Appellatio ab interlocutione non recipitur jure civili, secus jure pontificio. T. 6. c. 937. B. C.
 Appellatio eximit a iurisditione ejus, a quo appellatur. T. 6. c. 945. A.
 Appellatio intra annum, vel biennium exsequi debet. T. 6. c. 936. A.
 Appellatio appellantis causâ introducta est, ideo renunciare potest. T. 6. c. 944. D. re integrâ. Ibid. D. quodcumque moribus nostris. Ibidem D.
 Appellatio a futuro gravamine valet. T. 6. c. 933. A.
 Appellatio quæ corrigi non possit. T. 7. c. 65. E.
 Appellatio quid. T. 9. c. 122. C. & c. 1103. D.
 Appellatio non est a sententia Præfecti prætorio. T. 9. c. 291. A.
 Appellatio interposita intra quæ tempora introducenda est in iudicium, & exercenda. Tom. 9. c. 1112. B. & seq.
 Appellatio moratoria, frustratoria, & importuna. T. 9. c. 1121. A.
 Appellatio superstitiosa, superflua, & supervacua damnatur. Ibid. A.
 Appellatio ante sententiam fieri non debet. T. 9. c. 1070. C.
 Appellatio quando recipienda est. T. 9. c. 1121. C.
 Appellatio, & retractatio, sive supplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
 Appellatio fit a partibus. T. 9. c. 1102. B.
 Appellatio, & restitutio in integrum quo differunt. T. 9. c. 1125. A.
 Appellatio, & formula, qua utitur is, ad quem appellatum est. T. 9. c. 1105. B.
 Appellatio fit aut illico, aut per libellum. T. 9. c. 1110. B.
 Appellatio intra quæ tempora est interponenda. T. 9. c. 1112. B. & seq.
 Appellatio non est a lege. T. 9. c. 1143. C.
 Appellatio moratoria in quibus casibus est. T. 9. c. 1121. B. C.
 Appellatio vim suam exercet adversus rescriptum Principis. T. 9. c. 1103. C.
 Appellatio importuna ludificatio potius est, quàm appellatio. T. 9. c. 1121. B.
 Appellatio non nisi post sententiam fit. T. 9. c. 1103. B.
 Appellatio est commune remedium damnatorum. Ibidem B.
 Appellatio ad quid inventa. T. 9. c. 1119. B.
 Appellatio, & recusatio in quo differunt, & in quo comparantur. T. 9. c. 147. B. C.
 Appellatio est querela, non tamen omnes querelæ appellationis voce legibus continentur. T. 10. c. 789. B.
 Appellatio quomodo fiat. T. 10. c. 794. D.
 Appellatio una an sufficiat, quoties plures unâ condemnantur sententia. T. 10. c. 795. C.
 Appellatio fit voce, aut libello. T. 10. c. 794. E.
 Appellatio unius in causa communi an

an possit cæteris. T. 10. c. 840. A.
 Quod appellatio majoribus præstat, hoc restitutionis in integrum beneficio minores consequuntur, si nolint appellare. T. 10. c. 910. B.
 Appellationis accurata definitio, & de appellationibus damnatorum. T. 1. c. 880. A.
 Appellationis, & relationis differentia. T. 1. c. 880. A.
 Appellationis exercendæ tempora. T. 1. c. 535. C.
 Appellationis inchoata causa intra annum, vel saltem biennium peragenda. Ibidem D.
 Appellationis desertæ poena. T. 6. c. 946. B. & seq.
 Appellationis remedium post vocationem in jus impediri non potest. T. 6. c. 936. C. ante vocationem admittitur. Ibidem C.
 Appellationis causa ab initio exponi, & probari debet. T. 6. c. 944. C.
 Appellationis merita utrum per procuratorem reddi possint. T. 6. c. 691. B.
 Appellationis an extincta cognitio, & extinctum sit crimen morte reæ. T. 6. c. 691. D.
 Appellationis causam post lapsum omnium temporum causæ non posse induci. T. 9. c. 1115. B. sed exsequendam mox esse priorem sententiam, perinde ac si appellator ei adquisivisset. Ibidem B.
 Appellationis diem quando anteferre possumus. Vide anticipare. T. 9. c. 1117. A.
 Appellationis auxilium abolere potest privatorum conventio. T. 9. c. 1118. E.
 Appellationis effectus quis. Tom. 9. c. 1103. B.
 Appellationis exsequendæ cautio non exigenda. T. 9. c. 1107. B.
 Appellationis loco est retractatio. T. 9. c. 291. A.
 Appellationis causas reddere, vulgo *proposer les griefs*. T. 9. c. 801. B.
 Appellationis causa an per procuratorem possit agitari. T. 10. c. 797. C.
 Appellationis, vel restitutionis in integrum petitionis tempore an aliquid possit innovari. T. 10. c. 910. B.
 Appellationis causa introduci potest ex una tantum parte, absente altera. T. 10. c. 922. A.
 Appellationi renuntiat, qui post appellationem eandem causam apud eundem judicem agit. T. 6. c. 858. B.
 Appellationi introducendæ ad sacrum auditorium præstitura sunt tempora, non etiam finiendæ, & dirimendæ. T. 9. c. 1117. B.
 Ad appellationem hi, qui appellantur, quemadmodum respondeant. T. 3. c. 95. C.
 Post appellationem quid observandum. T. 1. c. 881. A. B.
 Appellationem non esse necessariam in sententiis, quæ jure rescinduntur. T. 9. c. 1119. B. & seq.
 Ad appellationem peragendam here-

di novo prorogantur tempora. T. 9. c. 1124. B.
 Sed hered. heredis nova non prorogantur tempora ad deliberandum, Ibidem B.
 Post appellationem interpositam acta cum refutatoriis precibus, & litteris judicis, a quo appellatum est, quando mitti debent. Tom. 9. c. 1115. C. & seq.
 Appellationem revocari posse. T. 9. c. 1110. B. intra triduum. Ibidem B.
 Appellationem frustratoriam, & moratoriam recipere ignavia est. T. 9. c. 1121. B.
 Appellationem potest quis interponere nomine ejus, qui ad supplicium ducitur, eo invito. T. 9. c. 1110. D.
 Appellationem revocare non licet post redditos apostolos Summo Pontifici ex *Cap. quamvis, de election.* in 6. & cur. T. 9. c. 1110. C.
 Appellationem non esse recipiendam quæ interponitur ab executione sententiæ. T. 9. c. 1121. E. & c. 1122. A.
 Appellationem superstitionis, & supervacua recipere verecundia est. T. 9. c. 1121. B.
 Ad appellationem interponendam, & persequendam tempora quæ servantur. T. 9. c. 1112. B. & seq.
 Appellationem inter, & querelam nominationis an sit differentia. T. 10. c. 790. D. E.
 Appellatione circumscripta, redit causa ad condemnationem. T. 2. c. 1128. E.
 Appellatione pendente si mors interverit. T. 1. c. 882. E.
 Ex appellatione vir bonus offensio-nem non excipit. Ibidem D.
 Appellatione rerum mobilium continentur etiam moventes, quæ per se moventur. T. 4. c. 621. C.
 Appellatione rei pars etiam continetur. T. 5. c. 859. D. E.
 De appellatione desertæ. T. 6. c. 934. B.
 Clausula *appellatione remota* quando interpretanda. T. 6. c. 951. B. & c. 951. A. B.
 Appellatione ornamentorum an contineantur vestes muliebres. T. 6. c. 601. A.
 Appellatione filii, & patris quidnam præcisè contineatur. T. 5. c. 439. D.
 In appellatione quantum sit in condemnationem deductum, non quantum debeatur, spectatur. T. 7. c. 99. B.
 Si appellatione pendente mors interverit. T. 9. c. 1122. D. E.
 Appellatione hominum qui continentur. T. 9. c. 419. C.
 Ab appellatione longè distat recusatio. T. 9. c. 1126. C.
 Appellatione interposita qui sententiam dedit iudex, eise desit. T. 9. c. 1118. C.
 Appellatione interposita an aliquid possit innovari. T. 10. c. 792. B.
 Appellatione semel interposita nihil

est causæ; cur possit magistratus permittere relationem. Ibidem B.
 In appellatione si quis erraverit, an ei noceat. T. 10. c. 793. D.
 Appellationes frustratoriz quæ dicuntur. T. 6. c. 777. D.
 Appellationes omnes hodie Principes referunt ad Senatum. T. 9. c. 1109. B.
 Quorum appellationes non recipiuntur. T. 9. c. 1121. A. & seq.
 Appellationes in Provinciis interpositæ plerumque deferuntur in urbem Romam. T. 10. c. 801. D.
 Appellationum sacra judicia. T. 2. c. 1068. D.
 Appellationum causæ an per alium reddi possunt. T. 1. c. 882. A.
 De appellationum causis reddendis. T. 1. c. 518. B.
 De appellationum poenis. T. 1. c. 516. B.
 Appellationum in causis non spectari quantum debeatur, sed quanti quis damnatus sit. T. 7. c. 68. A.
 Appellationum dies summi, & fatales qui. T. 9. c. 1115. A.
 Appellationum causæ tempora præstituta. T. 9. c. 132. C.
 De appellationum temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & seq.
 Appellationum duplicia sunt tempora. T. 10. c. 789. B. & seq.
 De appellationibus recipiendis, vel non. T. 1. c. 881. A.
 De appellationibus quinque provinciarum. T. 2. c. 1091. D. E.
 De appellationibus. T. 9. c. 1103. B. & seq.
 In appellationibus hoc est singulare, ut earum causa agi possit una tantum parte præsentem. 10. c. 495. D.
 De appellationibus & relationibus. T. 10. c. 788. E. & seq.
 Appellator victus sumptus victori reddit in quadruplum. T. 1. c. 520. A.
 Appellator, qui ad diem conditum non venerit, adversario suo viatica, & litis sumptus reddere tenetur. T. 5. c. 941. B.
 Appellatore mortuo, an ejus heredes appellationis causas peragere, & ejus merita præstare cogantur. T. 10. c. 802. A.
 Ab appellatoribus judici convitium fieri non oportet. T. 1. c. 518. D.
 Appendi quo tempore solebat panis. T. 5. c. 397. C. & caro. Ibidem C.
 Appius Claudius, an verò Tit. Claudius centemmanus aut Certumanius est appellatus. T. 1. c. 909. D.
 Appius Claudius quomodo fas omnes, jusque miscuit. T. 1. c. 902. D.
 Appiam viam stravit, aquam Claudia induxit, R. literam invenit. T. 1. c. 909. C.
 Apollonius Homerus Grammaticorum appellatus. T. 6. c. 91. E. & cur hæc illi appellatio attributa. Ibidem E.
Appointementen droit. T. 9. c. 126. E.

- Appositum quid significet . T. 7. c. 648. D. E.
- Apprehensio possessionis an magis sit facti, quàm juris. T. 5. c. 695. A.
- Apprehensionem possessionis esse rem facti, & quid sit apud Plautum res voluptatis . Ibidem A.
- Aqua jugis, viva. T. 3. c. 297. E.
- Aqua non profluens communis non est. T. 1. c. 59. A.
- Aqua biennio amittitur, & biennio ufucapitur. T. 1. c. 1119. A.
- Aqua castellaria. T. 3. c. 77. C.
- Aquâ solâ jugi, & vivâ veteres in sacrificiis uti solebant. T. 3. c. 298. E.
- Aquâ & igni accipere quid. T. 3. c. 297. C. D.
- De aqua per rotam tollenda. T. 3. c. 77. A.
- De aqua quotidiana, & æstiva interdictum. T. 1. c. 853. A. B.
- Aqua legata. T. 4. c. 896. B.
- Aqua, quæ suâ sponte fluit, usurpâri, & retineri potest. T. 5. c. 734. E.
- Aqua Jovialis quæ dicatur. T. 5. c. 661. C.
- De aqua pluvia, quæ ex fundo communi plurium opere manufacto nocet similiter alii fundo communi plurium. T. 5. c. 674. C. D.
- De aqua pluvia, quæ ex fundo communi plurium nocet fundo, non jam communi, sed unius proprio. T. 5. c. 675. B.
- Aqua quare sit dividenda mensuris. T. 6. c. 456. C.
- De aqua quotidiana, & æstiva. Ibid. C.
- Aqua servitutum nomine an contineatur. T. 6. c. 776. D.
- Aqua æstiva quæ sit. T. 7. c. 436. D.
- Aqua cui debetur, an fistulam in rivo ponere possit. Ibidem E.
- Aqua ita constituta, ut alternis diebus integris, vel noctu tantum, vel die tantum, vel alternis horis, vel horâ quotidie ducatur, quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. B. C.
- Aqua legata alternis annis an amittatur non utendo. T. 7. c. 1348. D.
- Aqua quotidiana quæ sit. Tom. 7. c. 436. D.
- Aqua uni concessa, an alteri per eundem locum iter cedi possit. Ibid. C. D.
- Aqua caduca quæ sit, & an duci possit. T. 7. c. 438. B.
- Aqua quomodo ducenda sit. T. 7. c. 436. E.
- Aqua si suâ sponte perfluat, nemine ducente, an non utendo amittatur. T. 7. c. 469. A.
- Aquâ ita constituta, ut quis eâ utatur tantum ætate, vel uno mense quotannis, an non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
- Aquâ nondum inventâ, an rectè constituatur iter aquæ. T. 7. c. 434. C.
- Aqua pluvia si vicino noceat in urbe, quæ actio dabitur. T. 7. c. 475. E.
- Aqua non utendo an, & quando amittatur. T. 7. c. 395. E.
- Aqua mollescere ferrum. T. 9. c. 515. C.
- Aqua in Ægypto venalis est. T. 10. c. 1123. E. & c. 1124. A.
- Aquæ castellarie interdictum. T. 3. c. 127. A. B.
- Aquæ pluvie arcendæ actio. T. 1. c. 834. B. C.
- Aquæ veterem usum singulis civibus manere, & non turbari. T. 2. c. 828. C. D.
- Aquæ jus qui impetravit, rescriptum insinuare debet Præfecto prætorio. T. 2. c. 829. A.
- Aquæ jus est personale. T. 4. c. 896. B.
- Aquæ servitus lege venditionis an imponi possit fundo vendito. T. 4. c. 895. C.
- Aquæ servitus constitui potest, aquâ non dum inventâ, & cur. Ibid. D.
- Aquæ pluvie arcendæ actio quando locum habet. T. 5. c. 660. C. & seq.
- In aquæ servitute acquirenda ventitas requiritur. T. 5. c. 736. A. B.
- De aquæ pluvie servitutibus. T. 5. c. 670. D. & seq.
- Aquæ digitus quid sit. T. 6. c. 519. B.
- Aquæ digitus, & modulus an sit idem. T. 6. c. 466. C. D.
- Aquæ caput quod sit. T. 7. c. 434. B.
- Aquæ ducendæ gratiâ fistulæ ædibus vicini applicatæ, si damnum dent, quæ actio sit. T. 7. c. 417. B. & seq.
- Aquæ hauriendæ per machinas ex proprio fundo jus an sit servitus, & an personæ tribuatur. T. 7. c. 443. B.
- Aquæ hauriendæ per machinas servitus an castello imponi possit. Ibid. B.
- Aquæ haustum habens an habeat aditum ad hauriendum, & contra. T. 7. c. 433. A.
- Aquæ haustum habens, si certo tempore ierit, nec aquam duxerit, an eum amittat. T. 7. c. 464. C.
- Aquæ haustus an ad flumen publicum rectè concedatur. Tom. 7. c. 433. A.
- Aquæ haustus est jus prædii, non personæ. T. 7. c. 443. A.
- Aquæ haustus quando sit jus personale. T. 7. c. 430. E. & c. 431. A.
- Aquæ iter an veniat in judicio communi dividundo. T. 7. c. 432. D.
- Aquæ jus an constitui, & acquiri possit, etiamsi nobis aqua non sit utilis. T. 7. c. 399. D.
- Aquæ pluvie arcendæ actio an sit de damno infecto. T. 8. c. 546. D. E.
- Aquæ pluvie arcendæ arbiter quando detur, & de quo inquirere debeat. T. 7. c. 881. D.
- In aquæ pluvie arcendæ actione actio formatur ex persona rei. T. 7. c. 215. C.
- Aquæ servitus. T. 7. c. 380. D.
- Aquæ pluvie arcendæ actio. T. 7. c. 480. B.
- De aquæ haustu alia est questio, alia de puteo. T. 7. c. 577. E.
- Aquæ dandæ jus quibus olim concessum erat. T. 7. c. 438. B. hodie soli Principi competit. Ibid. B.
- Aquæ, vel viæ servitus si legetur alternis annis, tamen unum esse legatum. T. 7. c. 1348. B.
- Aquæ servitus ita constituta, ut ducatur alternis annis, vel mensibus, an, & quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
- Aquæ sibi concessæ qui aquam admiscet, an servitutem amittat. T. 7. c. 468. C.
- Aquæ, & ignis interdictum. T. 8. c. 917. E.
- Aquæ servitus an acquiratur triennio. T. 10. c. 623. A. B.
- Aquæductus est jus habendi rivi in alieno prædio. T. 1. c. 1505. E.
- Aquæductus constitui ex stagno non potest. T. 3. c. 298. B.
- Aquæductus quot annis acquiritur. T. 3. c. 528. E.
- Aquæductus minuscularii. T. 2. c. 831. C.
- Aquæductus, aut pons an in alieno fundo per servitutem concessam exstrui possit. T. 5. c. 672. D. E.
- Aquæductus quomodo constituatur. T. 5. c. 736. A.
- Aquæductus servitus an rustica, & urbana sit. T. 6. c. 290. D.
- Aquæductus an sit, fundi vel personæ. T. 6. c. 519. B.
- Aquæductus aliàs personalis, aliàs realis servitus est. T. 7. c. 1024. C.
- Aquæductus an, & quando sit jus personæ, non prædii. T. 7. c. 430. D.
- Aquæductus an per eundem locum pluribus concedi possit. T. 7. c. 436. B.
- Aquæductus an pluribus simul iisdem diebus, & horis cedi possit. T. 7. c. 432. C.
- Aquæductus an sit servitus & an ejus causa sit perpetua. T. 7. c. 425. B. C.
- Aquæductus in fundo serviente an mutari, transferri, vel distrahi possit. T. 7. c. 440. A.
- Aquæductus an cedatur inutiliter loco publico interveniente. T. 7. c. 398. E.
- Aquæductus, vel aquæ haustus ipso jure quomodo constituatur. T. 7. c. 434. B.
- Aquæductus an veniat in actionem communi dividundo. T. 7. c. 506. D.
- Aquæductus quale jus sit. T. 8. c. 942. C.
- Aquæductus non modò usu diuturno, sed & vetustate potest acquiri. T. 10. c. 623. B.
- Aquæductui infinitam memoriam auctoritatem dare. T. 7. c. 397. B.
- Aquæductum qui biennio usus non est, amississe videtur. T. 1. c. 378. B.
- Aquæductum habens an possit aquam ducere per lapidem stratum. T. 7. c. 454. B.
- Aquæductum non esse servitutem, si quocumque duci possit, sed jus personæ datum. T. 7. c. 1396. D.
- De aquæductibus. T. 2. c. 827. C.
- Aquam non utendo amitti. T. 1. c. 1119. A.

Aquam ufucapi biennio. Ibid. A.
 Aquam in fundo alieno quærare si
 cessum nobis sit, an ut inventa
 ducatur, cedi possit. Tom. 5. c.
 671. D. E.
 Aquam quotidianam qui habet, an
 hybernâ, & ætivarum aquam ha-
 beat. T. 6. c. 456. D.
 Aquam haurire ex flumine publico
 unicuique permissum esse. T. 7.
 c. 437. E.
 Aquam ducens per plurium præ-
 dia an uni eorum ex rivo aquæ
 haustum largiri possit. T. 7. c.
 441. A.
 Aquam dulcem in medio mari qui-
 busdam in locis esse. T. 7. c. 813. C.
 An aquam e flumine publico ducere
 unicuique liceat. T. 7. c. 437. E.
 Aquam nequis quærat in suo fundo,
 an cessio hæc valeat. T. 7. c. 349. E.
 Aquam quærare in suo fundo, &
 minuere aquam vicini an cuique
 liceat. T. 7. c. 407. A.
 Aquam quærare, & inventam duce-
 re licere, servitus constitui po-
 test. T. 7. c. 434. C.
 Aquarum servitus. T. 2. c. 829. B.
 Aquas defluentes an, & quando in-
 ferior fundus de superiore recipere
 debeat. T. 7. c. 440. C.
 Aquarioli sunt infames. Tom. 1.
 c. 1005. E.
 Aquilæ legis capitum argumenta.
 T. 8. c. 1086. E. & c. 1087. A. & seq.
 Aquilia lex. Vide, Lex aquilia; a ut
 vide Actio legis aquiliæ.
 Aquiliæ lege quid agatur. T. 7. c. 54. D.
 Aquilia stipulatio qualis. Tom. 8. c.
 1078. C.
 De lege aquilia, & quare de illa tra-
 ctatus in medio tractatu vindica-
 tionum interpositus. T. 10. c.
 940. D.
 Aquilæ legis actio utilis quando
 competat. T. 7. c. 417. D.
 Aquilæ legis actio. T. 7. c. 511.
 C. & sequ.
 Aquilæ legis actionem esse directam,
 & utilem. T. 7. c. 417. D.
 Aquilæ legis directæ actioni quando
 locus. ibidem D.
 Aquiliana stipulatio novat priorem
 obligationem. T. 9. c. 105. B.
 Aquilianæ stipulationis verbo intelli-
 gitur acceptilatio, quæ eam statim
 subsequitur. T. 10. c. 391. A.
 Aquiliana formula omnium malitia-
 rum everriculum. T. 1. c. 971. E.
 Aquilius Gallus quantæ auctoritatis
 apud populum. T. 1. c. 911. D.
 Aquilius Gallus cujas esset. Ibid. E.
 Aquilina quæ sint. T. 3. c. 265. D.
 Aquilina sententia in supelle-
 ctilibus esse. T. 3. c. 271. C.
 Aquilina sententia. T. 3.
 c. 29. B.
 Arralis contractus. T. 2. c. 285. B. C.
 Ara Salutis quæ sit. T. 2. c. 842. B.
 Aræ duæ Salutis, & concordia.
 T. 2. c. 60. A.
 De Arabiæ moderatore. T. 2. c. 2. D.
 Aratores boves. Vide, Boves.
 Arbitrarius quis dicatur. T. 1. c. 2. A.

Arbiter honorarius iudex esse potest.
 T. 2. c. 1123. C.
 Arbitrarius eriscundæ familiæ plus, quam
 semel dari non potest. T. 1. c. 378. E.
 Arbitrarius servus esse nequit, & cur.
 T. 5. c. 176. C. D.
 Arbitrarius quid est. T. 4. c. 245. E.
 Arbitrarius secundi compromissi an audi-
 torium suscipere cogatur. T. 4.
 c. 98. C.
 Arbitrarius, & bonus vir idem est, &
 quis dicitur. T. 4. c. 323. C.
 Arbitrarius non addicitur, sed sumitur,
 eligitur, & ita rectè arbitrarius ex
 compromisso aditur. T. 4. c. 70. E.
 Arbitrarius in adjudicandis bonis sequi
 debet voluntatem patris. T. 4.
 c. 897. E. quænam illa sit volun-
 tas, & divitiis patris, quam arbi-
 trarius, seu iudex familiæ eriscundæ
 sequi debeat. Ibid. E.
 Arbitrarius an contumaciam litigato-
 ris punire possit, & quomodo.
 T. 5. c. 194. C.
 Arbitrarius an, & qui sententiam dicere
 cogatur. T. 5. c. 177. A.
 Arbitrarius an cogi possit sententiam di-
 cere, & quid intervenire debeat.
 T. 5. c. 183. B. & sequ.
 Arbitrarius boni viri officio fungi de-
 bet. T. 5. c. 989. E.
 Arbitrarius quandonam intelligatur non
 esse arbitrarius, aut iudex compromis-
 sarius. T. 6. c. 23. A. B.
 Arbitrarius in quibusnam causis dica-
 tur propriè arbitrarius, & in quibus-
 nam iudex. T. 6. c. 484. B. C.
 Arbitrarius fieri an aliquis possit invitus.
 T. 6. c. 23. C. & c. 25. E.
 Arbitrarius quandonam rursus arbitrium
 recipere cogi non possit. T. 6. c. 23. C.
 Arbitrarius an possit cogi sententiam di-
 cere, si unus ex litigatoribus bo-
 nis cesserit. T. 5. c. 22. E. & c. 23. A.
 Arbitrarius an jubere possit adesse liti-
 gatores, vel per nuntium, vel per
 epistolam. T. 6. c. 22. C. D.
 Arbitrarius compromissarius si jubeat in
 locum aliquem inhonestum adesse
 litigatores, impunè ei non pareatur.
 T. 7. c. 1315. B.
 Arbitrarius, & arbitrium de quibus di-
 cantur. Tom. 8. c. 1102. E. & c.
 1103. A. B.
 Arbitrarius, & iudex in quo differunt.
 T. 9. c. 194. C.
 Arbitrarius familiæ eriscundæ potest
 de causa generis, & ingenuitatis
 cognoscere, si ea incidat. Ibid. D.
 Arbitrarius familiæ eriscundæ est iudex
 delegatus, qui notionem tantum
 habet, non jurisdictionem. T. 9.
 c. 691. E.
 Arbitrarius compromissarius non potest
 esse iudex. T. 10. c. 395. D.
 Arbitrarius a iudice quomodo differat.
 T. 10. c. 625. D.
 Arbitri adduntur actionibus bonæ fi-
 dei, iudices actionibus strictis.
 T. 1. c. 249. B.
 Arbitri sententia rem judicatam non
 facit. T. 4. c. 381. E.
 Arbitri si plures sint, an unius sen-
 tentia sufficiat, & pœna commit-

tatur, si non pareatur. T. 5. c.
 191. A. B.
 Arbitri sententiam plenam esse oportet.
 T. 5. c. 179. D.
 Ex arbitri sententia non nascitur
 actio iudicati, vel exceptio rei ju-
 dicatæ. T. 5. c. 187. C.
 Arbitri sententia condemnato actio-
 nem de evictione non parat adver-
 sus auctorem suum, ut sententia
 iudicis. Ibidem C.
 Arbitri in quibus causis iure non su-
 muntur, & in quibus per errorem
 sumpti vetantur a Prætore senten-
 tiam dicere. Ibid. B. & seq.
 Arbitri, & arbitratores cur, & quo-
 modo discernantur. T. 5. c. 988. B. C.
 Arbitri, sive iudicis compromissarii
 sententiæ an absque discrimine ob-
 temperandum. Ibid. C.
 Arbitri sententia appellari non po-
 test. T. 6. c. 837. C.
 Arbitri pares numero, si diversas
 sententias dixerunt, nihil agunt.
 T. 6. c. 931. E. & c. 932. A.
 Arbitri sententia, quæ inter præsen-
 tes dicenda est secundum compro-
 missum, præsentibus utroque, aut he-
 redibus eorum, si alter ex litiga-
 toribus decesserit, aut furere
 cœperit, qualis esse debeat. T. 6.
 c. 22. A. & seq.
 Arbitri dantur de finibus regundis, de
 hereditate dividenda, & de rebus
 communibus dividendis, & quo-
 modo postulatur arbitri. T. 7.
 c. 484. D.
 Arbitri quidam sunt compromissarii,
 quidam sine compromisso. T. 9.
 c. 145. D.
 Arbitri a iudicibus dati. Ibid. D.
 Arbitri sine compromisso. Ibid. D.
 Arbitri compromissarii an sint iu-
 dices, cum nec jurisdictionem, nec
 notionem habeant. T. 10. c. 395. D.
 Arbitri compromissarii, vel recepti
 quinam sint. T. 10. c. 914. B.
 De arbitris. Tom. 6. c. 484. B. &
 sequ.
 Ab arbitris an liceat appellare. T.
 10. c. 914. C.
 De arbitro a Prætore dato fidei ius-
 sibus probandis. T. 5. c. 862. B.
 Arbitro nulla formula præscribitur.
 T. 5. c. 179. C.
 Arbitrorum duo genera. T. 8. c. 540. A.
 Arbitrorum genera quot. Tom. 9.
 c. 146. A.
 Arbitrorum plura, & diversa genera
 T. 10. c. 914. C.
 Arbitros refugit bona pietas in divi-
 sione patrimonii. T. 4. c. 899. C.
 Arbitros in divisione patrimonii uno
 & mutuo consensu prædia auctori-
 bus curatoribus inter se dividere
 posse, quamvis alter alterum sine
 decreto Prætoris in divisionem
 provocare invitum non possit. T.
 6. c. 520. E. & c. 521. A.
 Arbitros eligere cogitur, & apud eos
 litigare, qui recusat iudicem da-
 tum. T. 9. c. 148. E.
 Arbitras mulieres esse posse. Tom. 3.
 c. 375. B.

- Arbitrari solus quis possit . T. 8. c. 758. C.
- Verbo *arbitrari* utebantur veteres in testimoniis dicendis. T. 10. c. 511. D.
- Arbitraria judicia . Vide, *Judicia bonæ fidei* .
- Arbitraria est demonstratio qualitatis actionis , non nomen actionis . T. 5. c. 403. A.
- Arbitraria judicia quo ordine pertractentur . T. 5. c. 148. D.
- Arbitraria sunt interdicta noxalia . T. 7. c. 340. C. item interdicta exhibitoria sunt arbitraria , & cur arbitraria appellantur . Ibid. C.
- Arbitraria est actio , quæ duas habet clausulas . Ibid. C.
- Arbitraria actio cur sic nominata . T. 10. c. 927. A.
- Arbitrariæ actiones . Vide , *Actiones arbitrariæ* .
- Arbitrarias esse omnes actiones noxales . T. 7. c. 340. C.
- In arbitrariis judiciis quarum rerum habetur ratio . T. 1. c. 1280. B.
- In arbitrariis actionibus nunquam datur cautio , sed tantum in bonæ fidei actionibus . T. 4. c. 575. D.
- Arbitrariis judiciis quæ actiones comparantur . T. 5. c. 915. C.
- Arbitrium , an arbitrium dicendum est . T. 3. c. 293. B. C.
- Arbitratus , & arbitrium idem est . T. 10. c. 535. E.
- Arbitratus duplex . T. 10. c. 1120. B.
- Arbitrium , & arbitratus pro eodem . T. 1. c. 1194. B.
- Arbitrium viri boni ipsa est æquitas . T. 1. c. 1195. A.
- Arbitrium duplex . T. 3. c. 26. C.
- Ad arbitrium , seu judicem res transactione finita nihil pertinet . T. 4. c. 899. D.
- Arbitrium judicis non est latissimum in actione arbitraria , Tom. 4. c. 274. A. B.
- Arbitrium boni viri stipulationi inseritur . T. 4. c. 983. C.
- Arbitrium recipere voluntatis est , consummare necessitatis . Tom. 5. c. 175. A.
- Arbitrium a judicio ordinario quomodo differat . Ibid. A.
- Arbitrium quid sit , & an arbitrio forma præscribatur . T. 5. c. 179. D.
- Arbitrium in locatione non ex domini , qui locavit operas , voluntate , sed boni viri dependet . T. 5. c. 524. D.
- Arbitrium certum an sit . Tom. 5. c. 988. D.
- Arbitrium etiam strictè accipitur . T. 5. c. 989. B.
- Arbitrium collatum in personam alterius an personam ejus egredi possit . Ibid. C.
- Arbitrium promissoris an eligi possit , & quando . Ibid. B. C.
- Arbitrium iniquum judex corrigit . Ibid. A.
- Arbitrium an finiatur pœnâ commissâ . T. 6. c. 23. C.
- Arbitrium liberum est mera voluntas . Tom. 7. c. 1029. D.
- An in arbitrium alterius legatum possit conferri . T. 7. c. 1088. D. & sequi .
- Arbitrium petere potest legatarius communi dividundo . T. 7. c. 589. D. arbiter constituet partem heredi , & legatario , Ibidem E.
- Arbitrium dupliciter accipitur . T. 8. c. 758. B. merum personarum non egreditur . Ibidem C.
- Arbitrium extranei in legatis . T. 7. c. 1090. B.
- Arbitrium heredis , & legatarii in legatis . Ibidem B.
- Arbitrium boni viri vinculo æquitatis continetur . Ibidem A.
- Arbitrium tutelæ . T. 9. c. 590. B. & sequi .
- In arbitrium tutelæ venire usuras pecuniæ pupillaris , quam tutor in usus suos convertit , & usuras legitimas . T. 9. c. 599. C.
- Arbitrium duplex . T. 10. c. 535. E.
- Arbitrium quomodo accipiatur in contractibus bonæ fidei . T. 10. c. 1120. C.
- Arbitrii boni viri quæ vis , & effectus . T. 5. c. 988. D.
- Arbitrii impedimenta quotuplicia sint . T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
- Arbitrii iniqui corrigendi duo remedia esse , & quæ sunt . T. 5. c. 862. C.
- Arbitrio promissoris per exigua constituitur obligatio . T. 5. c. 989. C.
- Arbitrii vocabulum in testamentis pro boni viri arbitrio accipitur . T. 7. c. 1090. B.
- Arbitrio judicis non omne , quod in judiciis accidere potest , debetur , & est in obligatione . T. 4. c. 100. D.
- Ab arbitrio iniquo an appellari possit . T. 5. c. 852. B.
- Arbitrio an pœna , & quando interveniat . T. 5. c. 988. B. C.
- Verbum *arbitrio* accipitur non pro libero , & dissoluto arbitrio hereditum , sed pro arbitrio boni viri . T. 6. c. 683. D.
- Arbitrio non stare non liberum est , sed in arbitrium consentire . T. 8. c. 442. B.
- Arbitrio mero qui adstringantur . T. 8. c. 758. B.
- Ab arbitrio compromissario appellari non potest . T. 9. c. 590. C. constitutionibus regis permittitur . Ibidem C.
- Arbitria judicum plerumque periculosa sunt . T. 5. c. 222. C.
- Arbitria funeris unde dicantur . T. 5. c. 988. D.
- Arbitrium quæ ab arbitrio excusant . T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
- Arbor , quæ in alienas aedes , vel in agrum vicini imminet , ut subluccari potest . T. 1. c. 482. A.
- Arbor origini cedit , non alimento . T. 4. c. 143. D.
- Arbor quo jure retineri possit . T. 8. c. 940. A. B.
- Arbor confanguinitatis , & error Doctorum in pictura graduum . T. 9. c. 918. B.
- Arbor vicini si in vicinum prædium radices porrexit , recidere eas vicino non licet . T. 9. c. 1140. D.
- Arbor cui legata est , an possit eam extirpare . T. 10. c. 524. C.
- Arboris putator , si præteriens rami ictu homo perierit , ut puniendus . T. 1. c. 505. D.
- Arborem legatam an legatarius radicibus extirpare possit . T. 7. c. 1058. B. an eam repullulantem vindicare possit . Ibidem B.
- Arborem si heres in fundo fructuario posuerit , an eam postea invito fructuario extirpare possit . T. 7. c. 1343. D.
- Arborem consanguinitatis qui dicit , errat . T. 9. c. 674. E.
- Arbore legatâ , an etiam videantur radices legatæ . T. 7. c. 1058. B.
- De arbore sita in urbe prope aedes vicini , & de spatio intermittendo . T. 9. c. 1141. A. & sequi .
- De arbore in confinio , vel prope confinium posita . Ibid. C.
- De arbore vicini , quæ tudit omnes radices suas in meum fundum . Ibidem B.
- Arbores summæ an sint in fructu . T. 3. c. 692. B.
- Arbores qui cædunt , coercentur ut latrones . T. 3. c. 225. D.
- Arbores fructiferas qui cæciderunt , quibus pœnis afficiendi . T. 1. c. 501. B.
- Arbores si per furtum cæsæ sint , in duplum ejus rei nomine reus convenitur . T. 1. c. 411. A.
- Arbores an sint in fructu . T. 4. c. 292. E. in sylva data in dotem hæc distinctio notatur , an sit cædua , an non cædua . Ibidem E. & c. 293. A.
- Arbores sunt superficies fundorum : hinc appellatio superficiæ latior , quàm ædificii . T. 4. c. 245. B.
- Arbores propter umbram non succiduntur , sed sublucantur jure ; succiduntur tantum finium dirimendorum causâ . T. 7. c. 475. C. D.
- Arbores collucare quid sit . T. 7. c. 454. D.
- Arbores si venditor , dum fundum venditum tradit , exciderit , vel extirpaverit , emptori tenetur exempto . T. 7. c. 746. D.
- Arbores sublucare quid sit . T. 7. c. 454. C.
- Arbores exstantes quinam sint . T. 10. c. 766. B. C.
- Arborum furtim cæsarum . T. 3. c. 225. C. D.
- Arborum furtim cæsarum interdictum . T. 1. c. 855. A. & c. 866. E. 867. A.
- Arborum juxta aquæductus positarum jus . T. 2. c. 831. D.
- Arborum terminalium everfores ut puniendi . T. 1. c. 503. E. & c. 504. A.
- Arborum jus in confinio positarum . T. 1. c. 70. C.
- Arborum furtim cæsarum actio . T. 7. c. 480. B.

- Arborum venditarum an numeratione pretii emptor dominus fiat. T. 7. c. 806. A.
- Arborum vicinarii rami quomodo supputandi. T. 9. c. 1140. B. C.
- De arboribus furtim cælis. T. 6. c. 462. E.
- De arboribus cædendis interdictum quod, an, quando, & cui detur. T. 7. c. 454. B. duplex est. Ibid. B. C.
- De arboribus adimendis. T. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A. & seq.
- De arboribus sublucandis. Ibidem c. 1139. & c. 1140. A. & seq.
- De arboribus cædendis, quæ vicino nocent, interdictum. T. 9. c. 1139. E.
- De arboribus coercendis. Ibid. E.
- De arboribus collucandis. Ibidem B.
- Arca quæstoria. T. 2. c. 680. D.
- Arca vinaria. T. 2. c. 775. E.
- Arca funeris. T. 3. c. 312. A.
- Arca præfecturæ. T. 2. c. 680. D.
- Arcadii Imperatoris, qui Ecclesiarum asyla vetuerat, cum ad Ecclesiam ipse confugisset, historia. T. 10. c. 831. B.
- Arcarii qui sint. T. 2. c. 772. C.
- Arcarii Ecclesiæ quinam sint. T. 10. c. 816. C. D.
- Arcarius. T. 8. c. 497. A.
- Arcere aquam est curare, ne fluat aqua initar torrentis. T. 5. c. 665. E. & c. 666. A.
- Arcus, seu opus arcuatum quid dicitur. T. 5. c. 572. E.
- Arcuum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
- Archiatři qui sint, & eorum immunitates. T. 2. c. 756. B.
- Archiatři quid accipere possunt ab ægrotis. T. 2. c. 757. B.
- Archiatři ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. A. B.
- Archiatři defuncti qui in locum constituitur, ut probandus. T. 2. c. 757. D.
- Archiatrorum dignitas. T. 2. c. 958. B. C. & c. 975. C.
- Archiatrorum causas pertinuisse ad cognitionem Præfecti prætorio. T. 9. c. 1025. B.
- Archidiaconatus dignitas tribuit iurisdictionem in quibusdam locis. T. 6. c. 871. C. D.
- Archidiaconus ut eligendus. T. 2. c. 1145. D. E.
- Archidiaconus Vicarius est Episcopi in omnibus. T. 6. c. 825. D.
- Archidiaconus major Archipresbytero. T. 6. c. 818. E.
- Archidiaconi sunt Prælati. T. 6. c. 778. B.
- Archidiaconi in majori Ecclesia suos habent officiales. T. 6. c. 989. B.
- Archidiaconi dicuntur Chorepiscopi. T. 10. c. 820. D.
- Ab Archidiacono non appellatur Episcopus, sed Archiepiscopus. T. 5. c. 989. B.
- Ad Archidiaconum spectat omnis disciplina Clericorum post Episcopum. T. 6. c. 958. B.
- Archigerontes qui sint. T. 10. c. 823. B.
- Archiguberni an teneantur jure militari. T. 8. c. 149. C. D.
- Archiepiscopus, & Patriarcha idem. T. 2. c. 1049. B.
- Archiepiscopus Ecclesiam potest alii assignare, etiam si nulla subit causa removendi primi possessoris. T. 6. c. 822. E.
- Archiepiscopus olim Metropolitano erat superior. T. 6. c. 1000. C.
- Archiepiscopus nullam habet potestatem in subditos suffraganeorum ejus, nisi ad eum provocatum sit. T. 6. c. 944. C.
- Archiepiscopi Bituricensis, & Archiepiscopi Burdigalensis controversia de primatu Aquitanie. T. 6. c. 808. A. & c. 825. D.
- Archiepiscopo præfertur crux triplicata. T. 6. c. 836. C.
- Archimandritæ Monachorum præfecti. T. 10. c. 820. B.
- Archimandritæ quasi latebrarum Præsules. Ibidem B.
- Archipresbyter ab Archidiacono eligitur, ab Episcopo confirmandus. T. 6. c. 984. B.
- Archipresbyter subjectus Archidiacono. T. 6. c. 818. E.
- Archipresbytero animarum cura incumbit. T. 6. c. 984. B.
- In architecto desideratur prudentia. T. 10. c. 1037. B.
- Archidiaconi privilegia. T. 2. c. 769. A.
- Area est maxima pars domus, superficies verò minima, si cum solo confertur. T. 4. c. 245. B.
- Area aliena vendita a non domino an venditor sumptus in ædificium factos repetere possit. T. 5. c. 1004. D.
- Area est prædium urbanum: qui ruri dicitur ager, non area, nisi sicubi ferantur frumenta. T. 6. c. 458. E.
- Area si legetur, & postea imponatur ædificium, an legatum per hoc extingatur. T. 7. c. 1031. B.
- Area vendita, & inædificata ab emptore, postea evicta a domino, an sumptuum inædificationis ratio habeatur. T. 7. c. 810. B. C.
- Area vendita certo pretio, & ut domum ædifices, ædificatæque domus partem mihi retradas, an agi possim ex vendito. T. 7. c. 744. C.
- Area qualis prædium sit. T. 8. c. 943. D.
- Area quot modis accipiatur. T. 7. c. 407. D.
- Aream do, ut partem ædificii areæ impositi mihi reddas, ex tali contractu, qui nomine certo caret, an detur actio præscriptis verbis. T. 6. c. 61. B.
- Arearum redditus. T. 3. c. 223. B. C.
- Areas vacuas occupare, & ædificare olim certis casibus permillum. T. 3. c. 554. B.
- Arelatensium respublica fuit celebris in Gallia, ab Aufonio altera Roma dicta. T. 7. c. 1378. B.
- Arenarii testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.
- Arcopagitæ noctu judicabant. T. 10. c. 391. D.
- Argentaria, & tutela comparantur. T. 4. c. 923. A.
- Argentaria taberna. T. 7. c. 1252. B.
- Argentariæ sunt regales. T. 2. c. 1326. A.
- Argentariæ rationes quodammodo publicæ sunt. T. 9. c. 5. B.
- Argentarius etiam dicitur coactor. T. 4. c. 968. A.
- Argentarius publica persona est. T. 5. c. 38. B.
- Argentarius quis dicitur. T. 9. c. 4. A.
- Argentarii. T. 2. c. 768. B.
- Argentarii minores qui dicuntur. T. 3. c. 268. B.
- Argentarii & tutoris comparatio. T. 4. c. 923. A.
- Officium utriusque est publicum, & virile. Ibidem A.
- Argentarii qui dicuntur. T. 4. c. 208. D. hi erant ratiocinatores optimi. Ibidem E. quorum usus est necessarius, sed quandoque periculosus. Ibidem c. 209. A. verba Senecæ de hisce. Ibid. B.
- Argentarii officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B. C.
- Argentarii qui, & quod eorum exercitium, & officium fuerit. T. 5. c. 35. A. B.
- Argentarii heres. T. 7. c. 1252. D.
- Argentarii an, & quando, & ubi rationes suas edere cogantur. T. 7. c. 145. A.
- Argentarii, qui pro aliis constituerunt, conveniri possunt in excusso reo. T. 9. c. 262. A.
- Argentarii sæpe olim interveniebant, & novatione non facta alienas obligationes suscipiebant. T. 9. c. 260. E. & c. 261. A.
- Argentarii. T. 9. c. 329. B.
- Argentarii rationes suas cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
- Argentarii soli, qui ad se recipiunt aliena debita, ex recepto obligantur. T. 9. c. 260. B.
- Argentarii tenentur ad id, quod interest actione in factum. T. 9. c. 4. E.
- Argentarii solebant ferè semper conficere rationes contrahentium. T. 10. c. 873. C.
- Argentario dilatio non datur ob causam perferendarum rationum ex provincia nisi ex justa causa. T. 4. c. 924. C. D.
- De argentario decoctore, qui abjecta mensa argentaria foro cedit. T. 6. c. 328. D. E.
- Argentariorum varia nomina. T. 1. c. 938. B.
- Argentariorum officium. T. 2. c. 1158. A.
- Argentariorum privilegia. T. 2. c. 767. C.
- De argentariorum rationibus edita. T. 3. c. 266. A.
- Argentariorum socii. T. 4. c. 944. B.
- Argentariorum, & mensæ usus necessarius propter utilitatem publicam. Ibidem B.
- Argentariorum receptum etiam constituitur.

- stitutum dicitur . T. 9. c. 260. E.
 Apud argentarios in pecunia depō-
 sita quæ ratio habetur eorum post
 privilegia , & quæ ante privilegia .
 T. 4. c. 210. B.
 Argentarios sæpe adhibitos fuisse in
 recepto , & in constituto . T. 9.
 c. 261. A.
 De argentiis iudicium . T. 4. c.
 92. B.
 Argentiis an dilatio ad rationes
 conficiendas detur . T. 5. c. 36. D.
 In argentiis singularia quædam,
 & quæ sint . T. 6. c. 625. C.
 De argentiis , qui mensas habent
 positas in foro permutandis pecu-
 niis accepto collybo . T. 9. c. 1199.
 D.
 Cum argentiis semper intelligitur
 fœnus tacitum contrahi . T. 10.
 c. 452. A.
 Argentum postulatum , pūsulatum ,
 vel postulatum , *Argent de coupelle*.
 T. 3. c. 191. C.
 Argentum , vel aurum mobilibus
 legatis non debetur . T. 1. c. 433.
 E.
 Argentum legatum an dividi possit .
 T. 7. c. 1092. B.
 Argentum probum quod est . T. 9.
 1450. A.
 Argentum postulatum quid sit . T.
 10. c. 448. A.
 Argentum ærosum quid sit . T. 10.
 c. 562. C.
 Argenti facti , & infecti appellatione
 quæ continentur . T. 1. c. 809. C.
 De argenti pretio , quod thesauris
 inferitur . T. 2. c. 780. C.
 Argenti natura , sive substantia quæ,
 & qualis sit . T. 5. c. 395. C.
 Argenti , vel auri massæ vindicatio .
 T. 7. c. 237. B.
 Argenti certum pondus dare iussus
 an liberetur pro eo dando pretium .
 T. 7. c. 1323. C.
 Argento potatorio legato , quæ de-
 bentur . T. 1. c. 439. E.
 Argento , sive massa argenti subrepta ,
 quæ actio competat . T. 5. c. 590.
 C.
 Argento legato an cedat argentum
 promerciale . T. 7. c. 1371. E.
 Argento legato quale argentum de-
 beatur . T. 10. c. 1129. C.
 Argentea omnia olim in argento , non
 in supellectili deputabantur . T.
 7. c. 966. E. & c. 967. A.
 Argentea vasa empturo inspicienda
 data si in itinere perierint , cuius
 sit periculum . T. 7. c. 859. A. B.
 Argentea , vel aurea vasa an sint in
 auro , vel argento . T. 7. c. 957. A.
 Arguisse idem est , quod accusasse .
 T. 8. c. 276. E.
 Argumenta singula non sunt pars
 navis . T. 5. c. 81. D.
 Argumenta ex vulgaribus dictis du-
 cta an firma ubique sint . T. 8. c.
 276. D.
 Argumenta a majori ad negandum
 valent , ad affirmandum verò non .
 T. 8. c. 670. A.
 Argumenta levia , & mediocria non
 planè sufficiunt ad probationem . T.
 10. c. 965. E.
 Argumenta a majori ad minus , & a
 minori ad majus sunt infirmissima
 in iure . T. 10. c. 1022. D.
 Argumentari a majori , vel minori
 non licet in his , quæ sunt meri
 imperii . T. 7. c. 953. D.
 Argumentatio periculosa , captiosa ,
 & cavillatrix . Vide , Sorites .
 Argumentatio ducta ex propositione
 falsa nihil valet . T. 10. c. 298.
 B.
 Argumentationes pseudomenæ . T. 1.
 c. 1356. A. B.
 Argumentatur a ratiocinatore ad
 rationes . T. 7. c. 496. E.
 Argumentum ab actore municipum
 ad tutorem valet . T. 4. c. 1042.
 C.
 Argumentum a repub. ad pupillum
 valet , & e contrario . Ibidem C.
 Argumentum a majori ad minus tan-
 tum valet ad negandum , argumen-
 tum verò a minori ad majus ad
 affirmandum . T. 4. c. 1405. D.
 Argumentum pacitionis tacite est
 diuturna acceptio usurarum totius
 pecuniæ . T. 4. c. 839. C.
 Argumentum ab actore civitatis ad
 tutorem pupilli valet . T. 4. c.
 397. C.
 Argumentum a conjugatis affirmati-
 vè non valet , quod & Quintilianus
 non magnopere probat . T. 4. c.
 685. D. secus verò , si negativè .
 Ibidem E.
 Argumentum a conjunctis ad divisa
 an semper locum habeat . T. 4.
 c. 230. C.
 Argumentum a solutione ad consti-
 tutum . T. 4. c. 173. A. constitu-
 tum est instar solutionis in mul-
 tis , non per omnia . Ibidem A.
 Argumentum a stipulatione ad le-
 gatum in iure frequens est . T. 4.
 c. 460. D.
 Argumentum a toto ad partem non
 valet , & alia est ratio totius fun-
 di , alia evictæ partis . Tom. 4. c. 158.
 E.
 Argumentum a servitute urbana
 ad servitutem rusticam an pro-
 cedat . T. 5. c. 671. E.
 Argumentum semper rectè deduci-
 tur ab actione in rem ad actionem
 ad exhibendum . T. 5. c. 378. A.
 Argumentum Senecæ de non com-
 mittendo sermone secreto dor-
 mienti . T. 6. c. 236. C.
 Argumentum a majori ad minus , vel
 contra , in tractatu meri imperii cur
 non valeat . T. 7. c. 54. C.
 Argumentum est optimum ab actio-
 nibus empti ad ædilitias actiones .
 T. 9. c. 397. A.
 Argumentum a comparatione , a pari ,
 non a majori . T. 9. c. 490. A.
 Argumentum a similitudine , vel in-
 ductione . Ibidem B.
 Argumenti nomine quæ continean-
 tur . T. 10. c. 1129. D.
 Ariata quæ civitas . T. 2. c. 838. A. B.
 Arioli , si de capite Principis , vel de
 summa reipublicæ consulti respon-
 dent , capite puniuntur . T. 1. c. 503.
 A.
 Aristo peritissimus privati & publi-
 ci juris , antiqui & recentis . T.
 6. c. 158. A.
 Aristoteles sapientiæ magister ap-
 pellatur . T. 5. c. 650. E.
 Arithmetica proportio ut a geome-
 trica distat . T. 1. c. 1064. B.
 Arithmetica proportio servatur in
 commutationibus . T. 4. c. 289. C.
 Arithmetica proportio quæ est .
 Ibidem D.
 Arius ad publicum declinavit post
 Forum Constantini . T. 3. c. 657.
 B. C.
 Arma armis propulsare omni jure
 comparatum est . T. 3. c. 126. C.
 Arma qui adversus remp. moverit ,
 lege Julia majestatis afficiendus . T.
 1. c. 514. A.
 Super arma jurandi mos apud Fran-
 cos , & Saxones . T. 2. c. 1193. C.
 Arma armis repellere licet . T. 4. c.
 654. B.
 Arma ludrica , vel lusoria quænam
 appellata , & quibus apposita . T.
 6. c. 249. D.
 Arma , & libri an conferantur . T.
 8. c. 91. D.
 Arma militum pignori obligari non
 posse . T. 9. c. 1208. C.
 Arma nulla barbaris vendantur . T.
 9. c. 369. E.
 Arma cur postliminio non reddan-
 tur . T. 10. c. 1076. B.
 De armis . T. 9. c. 368. D. & c. 370. A.
 Armorum appellatione quæ conti-
 neantur . T. 2. c. 1122. E.
 Armorum fabricæ . Ibidem B. C. D.
 Armorum fabricam privato habere
 non licet . Ibidem C.
 Armorum appellatio quot , & qui-
 busnam rebus competat . T. 1. c.
 285. B.
 Armorum usus incio Principe sit
 interdictus . T. 2. c. 833. D.
 Armorum publicæ fabricæ . T. 9. c.
 370. B.
 In eis erant constituti certi fabri
 censiles . Ibidem B.
 Armorum fabricam privatis non li-
 cet habere . Ibidem B.
 Armorum fabricæ sub quonam fue-
 rint olim magistratu . T. 10. c.
 847. A.
 Armamenta si nauta fregerit , an id
 imputetur vectoribus . T. 3. c. 686. B.
 Armamenta vocabulum nauticum ,
 vulgò *la Sarsie* . T. 6. c. 448. B.
 & c. 473. B.
 Armamenta navis an contineantur
 vindicatione navis . T. 7. c. 235.
 C.
 Armamenta navis quæ dicuntur .
 Ibidem C.
 Armamentaria sint sub cura Patrum
 civitatum . T. 2. c. 1122. D.
 Armanniæ sunt bona regalia . T. 2.
 c. 1325. C.
 Armata vis . Vide , Vis .
 Armati milites conductores esse pro-
 hibentur . T. 10. c. 930. C.

- Armenia quatuor . T. 2. c. 1086. C.
 Armenii collocabant sine dote puellas . T. 2. c. 1069. C.
 De Armeniis . Ibidem C.
 Armamenta navis differunt a mercibus . T. 5. c. 533. C.
 Armilla manuum . T. 3. c. 272. B.
 Arra in emptione tantum intervenit, non in locatione . T. 3. c. 104. E.
 Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum est vinculum . T. 3. c. 303. D.
 Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum vinculum quo sensu dicitur . Ibid. D.
 Arra est argumentum emptionis, & venditionis, & quod arrae nomine datur . T. 1. c. 210. E.
 Arra quoniam modo dicitur pignus . Ibid. c. 211. A.
 Arra fidem facit contractus facti, ac totius pecuniae solvendae . Tom. 6. c. 606. B.
 Arra dicitur & pactum, & contractus . T. 4. c. 252. B.
 Arra est tantum argumentum emptionis . T. 5. c. 512. B.
 Arra, non secuta emptione, qua actione repetatur . Ibid. B.
 Arra an sit pars pretii . T. 7. c. 706. B.
 Arra solita est dari in argumentum sponsalium rite contractorum . Ibid. D.
 Arra non est argumentum emptionis contractae . Ibid. B.
 Arra, & pretium quid differant . T. 7. c. 752. C.
 Arra non auferenda est, sed complenda . T. 9. c. 295. A.
 Arra est pignus . Ibid. A.
 Arra est, quod praerogatur, ut reliqua ex fide conventionis sequantur . T. 10. c. 659. E.
 Arra quomodo repetatur contractu dissoluto . T. 10. c. 1008. B.
 Arra an veniat in actione empti . T. 10. c. 1014. D.
 Arra, sicut in emptione, ita in locatione intervenit . T. 10. c. 1043. C.
 Arrae contractus sunt adminicula . T. 1. c. 927. D.
 Arrae quam ratione sunt contractus adminicula . Ibid. D.
 Arrae sponsalitia . T. 2. c. 312. A. B.
 Arrae datio an deintegret rem . T. 7. c. 752. B.
 Arrae in venditione adhibita jus . ibidem A.
 Arrae vinculo rem adstringunt . T. 9. c. 435. A.
 Arrae sponsalitia sequutis nuptiis redduntur, vel imputantur in donationem propter nuptias . T. 9. c. 434. E.
 Arrae sponsalitia non redduntur, si intervenerit mors sponsae, & haec sola impedit nuptias . T. 9. c. 435. C.
 Arrae repetuntur actione ex empto, vel conditione sine causa . T. 9. c. 285. B. C.
 Arrae sponsalitia . T. 9. c. 429. A.
 Arrae quando redduntur in duplum . Tom. 9. c. 436. C.
 Arrae sunt veluti pignora . T. 9. c. 285. B. non tantum nummiantur arrarum nomine, sed etiam aliae res . Ibid. B.
 Arrae, quae dantur in sponsalibus sunt annuli, monilia . T. 9. c. 285. B. si nuptiae non fiant, quid fiet . Ibid. A.
 Arrae, vel fidejussoris datio an faciat rem minus integram . T. 10. c. 1008. A.
 Arrae datio est contractus . T. 10. c. 1015. A.
 Arram qua actione emptor, dissoluta emptione mutuo consensu, repetat a venditore . T. 7. c. 752. B.
 Arrarum datio contractus est . T. 2. c. 312. A.
 Arrarum datio contractus est, qui praecedat nuptias . T. 9. c. 429. B.
 Arrarum datio contractus dicitur . T. 9. c. 27. E.
 Arrarum datio est contractus . T. 9. c. 434. C.
 Arrarum dationes nullam scripturam exigunt . Tom. 9. c. 284. B. contractibus adnumerantur . Ibid. B.
 Arrarum poena quae . T. 9. c. 285. A. & E.
 Arrarum nomine in quadruplum, hodie in duplum sponsa plectitur, si ejus culpa sponsalia dissolvantur . T. 10. c. 711. E.
 Arras dat emptor venditori, non perfecto contractu culpa venditoris, restituit venditor arras in duplum . T. 9. c. 285. A. non perfecto contractu culpa emptoris, emptor arras perdit, quas dedit . Ibidem A.
 Praeter arras an etiam poena addi possit in sponsalibus . T. 10. c. 551. B.
 De arris quid fiet, si venditio sit perfecta, nec ab ea recedatur . T. 9. c. 285. A. B.
 De arris sponsalitiis . T. 9. c. 428. B. & seq.
 Arrabonici contractus . T. 9. c. 284. B.
 Arrae pactum . T. 9. c. 27. E. ex eo pacto datur actio . Ibid. E.
 Ex arrali pacto quae paciscentibus paretur actio . T. 10. c. 1014. D. & seq.
 Arrilatores . T. 2. c. 312. A.
 Arriani, sive Porphyriani . T. 10. c. 813. C.
 Arrianorum parabaptismata damnata . T. 2. c. 1088. D.
 Arietum appellatione an contineantur oves, & boves . T. 10. c. 1126. B.
 Arrogantiae medium nomine caret . T. 1. c. 774. A.
 Arrogatio, & emancipatio est minima capitis diminutio, an liberat quoque obligationibus praecedentibus . T. 4. c. 228. A.
 Arrogatio per quem olim fiebat, & quomodo . T. 8. c. 910. B. quae nam prohibenda . Ibid.
 Arrogatione minoris tutelam, & curam finire . T. 9. c. 603. D. E. & c. 607. A.
 Arrogatione acquiritur dominium . T. 9. c. 103. B.
 Arrogator qua actione, nomine arrogati, conveniri possit . T. 5. c. 159. A.
 In arrogatorem quoniam detur actio . T. 8. c. 1043. C.
 Ars est eorum, quae sciuntur . T. 1. c. 723. B.
 Artis, & naturae comparatio perelegans . T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.
 Artis, seu operae pretium est levamentum . T. 4. c. 968. C.
 Artem ludicram qui exercent, jus provocandi non habent . T. 1. c. 511. E.
 Artem Grammaticam scripsit Quintus Rhemmius Palæmon . T. 4. c. 1473. B. C.
 Artes magicæ prohibentur . T. 9. c. 1437. A. & seq.
 Artium liberalium professorum numerus . T. 2. c. 810. B.
 Artium liberalium professores a civilibus muneribus excusantur, non eorum filii . T. 2. c. 744. E. & c. 756. A.
 Artium liberalium professorum munus, ac dignitas . Ibidem. c. 755. A. & seq.
 Artium maleficarum crimen . T. 9. c. 1470. E.
 Artemo quid . T. 8. c. 651. B.
 Artemo non est pars navis . Ibid. B.
 Artemon pro artemodorum idem est . T. 7. c. 1324. B.
 Articularis morbus a personalibus excusat muneribus . T. 2. c. 753. B.
 Articulejanum Senatus-Consultum . T. 9. c. 1142. B.
 Articulus *sed* non est semper discretivus, item *sed etsi* non semper est conjunctivus . T. 4. c. 72. D.
 Articulus *Nunc*. Vide, *Nunc*.
 Articulus *De* auget significationem . T. 9. c. 349. E.
 Articulus causae improprie sententia dicitur . T. 9. c. 1066. C.
 Articuli omnes, omnesque casus, omnes causae, sive species sigillatim legibus, aut Senatus-Consultis comprehendi non possunt . T. 6. c. 90. B. & seq.
 Articulo *Ex* significatur causa, articulo *propter* occasio; & sic aliud est causa, aliud occasio . T. 4. c. 659. A.
 Ex articulo *do, ut facias*, dari in factum civilem actionem . T. 9. c. 251. D.
 Artifices sunt, qui exstruunt . T. 10. c. 1033. D.
 Artificum immunitates . T. 2. c. 767. B.
 De artificum dispositione . T. 2. c. 1146. B.
 Artificum illicitae conventiones quomodo coercentur . Tom. 10. c. 1033. A.

- De artificibus ad diversa opera deputatis, & ad rem privatam, vel dominicam pertinentibus. T. 9. c. 615. B. & seq.
- Artificium est habitus animi, non officii. T. 7. c. 976. B.
- Artificium & officium in quo differant. T. 10. c. 1125. A. B.
- Artificio artificium, officio officium, artificio officium mutari, non etiam officio artificium. T. 3. c. 229. B.
- Arvales fratres. T. 3. c. 289. E. c. 299. C. D.
- Arvales sodales. Ibid. c. 289. E.
- As minutus. T. 7. c. 630. E.
- As quid, & ejus appellatione quænam contineantur. T. 8. c. 972. D.
- Ascetæ, vel ascetriæ, quinam sint. T. 10. c. 819. E.
- Ascetæ an sint alii, quàm monachi. T. 10. c. 820. B.
- Ascetriæ psaliebant quasi præficæ. T. 1. c. 536. E.
- Asceteriis concessa privilegia. T. 3. c. 6. D. E.
- Asceteria a monasterio separantur. T. 2. c. 21. E.
- Ascetriæ quæ sint. T. 1. c. 536. E. & T. 2. c. 21. E.
- Ascetriæ a Canonicis separantur. T. 2. c. 1104. B.
- Afiarchia. T. 1. c. 1028. A.
- Afiarchæ. Tom. 2. c. 1124. E.
- Afinus machinarius. T. 10. c. 1124. E. & c. 1125. A.
- Afini machinarii. T. 1. c. 429. E.
- Aspectus urbis ne ruinis deformetur, cautum fuit, ne ædibus junctæ legari possint. T. 4. c. 1331. A.
- Asperi nummi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
- Asperum, & iniquum sæpe jus civile. T. 4. c. 403. C.
- Aspratura quid. T. 3. c. 267. A.
- Assarius. T. 3. c. 187. D.
- Assæcula, cliens. T. 2. c. 850. C.
- Assæcula quis. T. 9. c. 420. D.
- Assertio secunda. T. 1. c. 469. A.
- Assertio nulla est, nisi partes præsentent sint. T. 10. c. 698. C.
- Assertiones perfusoriæ. T. 1. c. 1036. B.
- Assertor quis dicatur. T. 1. c. 468. E.
- Assertor si provocet, quanti cavere debet. T. 1. c. 517. C.
- Assessores unde dicti. T. 6. c. 947. B.
- Assessores. T. 9. c. 122. A.
- Assidui, & locupletes, qui possident bona immobilia, utrùm satisfident. T. 6. c. 45. E.
- Assignationem libertorum, & multa alia liberis non aufert exhereditatio. T. 4. c. 893. A. B.
- Assis distributio in quot uncias fieri debeat. T. 1. c. 419. D.
- Assis, ærisque diversæ significationes. T. 3. c. 187. C.
- Assis partes quot, & quænam sint. T. 1. c. 110. D.
- Assensu an tot uncie efficiant, quot testa tor voluerit. Ibid. D.
- Assium distributio quibus non bene nota est, temerè accedunt ad juris disciplinam. T. 7. c. 1328. E.
- Astaliū facere quid sit. T. 2. c. 1199. D.
- Astaliū. Ibidem D.
- Alter, & astrum quid inter se differunt. T. 3. c. 452. A. B.
- Astipulandi, & extipulandi discrimen. T. 1. c. 939. A.
- Asto animo, seu doloso, & callido. T. 2. c. 1199. D.
- Astrologi res omnes revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
- Ἀστυνόμοι, & Ἀγορανόμοι quotnam modis differant. T. 3. c. 655. C.
- Pro astutia sapientia ubi dicatur abusive verbi, non proprietate. T. 6. c. 367. C.
- Asylorum vis, & jus. T. 2. c. 1056. D.
- Ἀστυλῶν, vel ἄστυλῶν ἄστυλῶν gallicè franchise, sauconduit. T. 1. c. 530. C.
- Atavus, & atavia in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. C.
- Attagenæ quinam apud Aristophanem. T. 8. c. 897. D.
- Athenagoras dicitur in dotem dediff. centena millia sestertium. T. 4. c. 283. D.
- Athenis duplex judicium in reis erat. T. 7. c. 1226. C.
- Athenienses in quo maximè circa materiam legum differunt a Lacedæmoniis. T. 8. c. 894. A.
- Athletas a tutelis vacare. T. 1. c. 1027. E.
- Athletæ civilium munerum immunitatem habent. T. 2. c. 758. D. E.
- Athletæ certaturi, cibi genere certo antea pascebantur. T. 7. c. 865. C.
- Athletæ decertaturi certis cibis pascebantur. T. 10. c. 463. E.
- Athletæ victores quid consequentur. T. 10. c. 703. C.
- Atgener. T. 8. c. 210. A.
- Atnurus. Ibidem A.
- Atomus. T. 1. c. 522. A.
- Atrarii qui dicuntur. T. 9. c. 533. D.
- Atrarii sunt hi, ad quos pertinet cura, mundities, & nitor atrii. T. 4. c. 801. D.
- Atrienfes servi. T. 3. c. 289. A.
- Atrium unde dictum. T. 4. c. 801. D. & T. 9. c. 533. D.
- Atrociora delicta. Vide, Delicta.
- Atrocitas nec legem, nec modum habet. T. 9. c. 1309. A.
- Attejus Capito, & Attejus Pacuvius. T. 8. c. 581. B.
- Attilia, vel Atinia, vel Atinia lex quænam fuerit. T. 8. c. 951. D.
- Attilianus tutor quinam fuerit. T. 8. c. 919. E.
- Attiliani tutores qui dicuntur. T. 9. c. 554. C.
- Attrectione res propria pignerata fit furtiva, non redditione facta in domini potestatem. T. 10. c. 248. A. B.
- Attribuere, & adsignare idem est. T. 4. c. 1379. C.
- Atrienfes qui. T. 8. c. 625. E.
- Atuaticum, quæ Civitas. T. 3. c. 121. D.
- Avaritia cæca. T. 2. c. 740. C.
- Avaritia stulta mortalium discernit proprietatem, & possessionem. T. 4. c. 556. D.
- Avaritia hominum stulta possessio-
- nem, proprietatemque discevit. Tom. 9. c. 1082. C.
- Avaritia hominum stulta proprietatem a possessione discernit. T. 9. c. 1006. C.
- Avaritiæ summæ Romanorum argumentum certissimum quod. T. 9. c. 1453. A. B.
- Aubains, & avenage quid sit apud Gallos. T. 2. c. 644. B.
- Aubain vox vulgaris unde deducitur. T. 9. c. 907. B.
- Auctio, & licitatio fieri solent præfenti pecuniâ, græcâ fide, punicâ fide. T. 3. c. 705. E.
- Auctio publica. T. 9. c. 130. C.
- Ex auctione, quam quis nomine alieno facit, an emere possit. T. 5. c. 742. B.
- Auctiones publicæ, præcone, vel apparitore sub hasta vendente, & addicente, & cujusnam jussu priscis temporibus fierent. T. 6. c. 92. E.
- In auctionibus quis præferatur. T. 4. c. 149. C.
- Auctor, idest, venditor, auctor pecuniæ. T. 2. c. 1037. D.
- Auctor quam differentiam facit inter ex, & per: ut immiscet se, qui ex hereditate cepit aliquid, non immiscet se, qui per hereditatem aliquid capit. T. 4. c. 192. B.
- Auctor elegantem rationem J. C. ad l. 28. de Conditt. indebit. recenset. T. 5. c. 477. B. & seq.
- Auctor contra Accursium ex leg. 10. ad S. C. Macedon. quam explicat, differit. T. 5. c. 439. E.
- Auctor illaudatus neque ex stipulatu, neque ex empto de evictione tenetur. T. 5. c. 872. B.
- Auctor paucis omnia, quæ DD. in l. 2. de reb. credit. contulerunt, attingere, & explicare promittit. T. 5. c. 390. C.
- Auctor ad dubitationem, ex qua Accursius se non potuit expedire, ex l. 22. §. sibi, mandati respondet. T. 5. c. 465. B.
- Auctor quæ ad l. 24. §. Colonus, locas. & cond. exponit, de usu quotidiano sunt. T. 5. c. 528. B.
- Auctor contra Accursium, & omnes DD. ex paragraph. 1. l. 22. mandati, quæ l. si constante. §. quotiens obitare visa fuit, disputat, illorum rationem ut minus idoneam refutat. T. 5. c. 462. C. & seq.
- Auctor summè notanda proponit ad l. 57. §. 1. pro socio. T. 5. c. 494. E. & c. 495. A. B.
- Auctor inordinatam dispositionem titulorum, & legum ex libris Pauli J. C. vituperat, & emendat. T. 5. c. 497. C.
- Auctor contra Accursium in l. prædia de act. empui ex l. 10. §. qui injuriarum, de pignor. differit. T. 5. c. 814. B.
- Auctor innumeros adnotavit locos, ubi doti dicere, vel dotem dicere pro promittere usi fuerit veteres juris interpretes. Tom. 5. c. 398. E.
- Auctor corrigat locum l. 2. si ex noxal. can-

- causa. T.5. c.99. E.*
Auctor contra Accursum in l. 4. de pat. sentit. T.5. c.49. A. B.
Auctor in l.16. §. officium, de aqu. plu. arcend. pro qui, cui restitutum, & accipiendum censet. T.5. c.676. B.
Auctor l. cum quidam, de lib. & posthum. explicat, & contra disputat. T.5. c.945. A. B.
Auctor emendat inscriptionem legis 70. pro socio, & reddit eam legem lib.32. Pauli ad edictum, & proxime jungit verbis legis 1. eod. tit. T.5. c.479. A.
Auctor contra glossam disputat. T.5. c.505. E. & c.506. A.
Auctor l. Stichum, §. doti, de solut. & letiam, §. pen. de petit. heredit. contra Accursi, explicat, & declarat. T.5. c.314. D.
Auctor contra Accursum, & Bartolum ratiocinatur. T.5. c.424. C.
Auctor præpoteram titulum in inscriptionem librorum edicti Pauli 3. C. culpam, & emendat. Tom.5. c.100. E. & c.101. A.
Auctor, repudiata Proculejanorum sententia, Venuleji magnas rationes in suam se duxisse sententiam fatetur. T.5. c.71. A.
Auctor unde dicatur. T.8. c.781. C.
Auctor quandam Causidicum, qui de republica scripsit, notat, qui illum reprehenderat. T.9. c.1113. E.
Auctor errorem suum fatetur in dispositione quarundam constitutionum Grecarum. T.9. c.278. C.
Auctor hujus operis commendat omnes Justiniani constitutiones. T.9. c.484. E. suadet omnibus, ut eas perlegant. Ibidem c.485. A.
Auctor sequitur forum emptoris, si velit evictionis nomine rem defendere. T.10. c.927. C.
Auctoris mala fides non perfringit bonam fidem emptoris. T.8. c.781. E.
In auctoris persona si initium sit vitiosum, erit etiam in persona emptoris. Ibidem C.
Auctoris retractatio. T.9. c.1408. C.
Auctorem laudare venditorem quandonam, & quonam modo contingat. T.6. c.9. B.
Auctorem laudare quidam sit. Vide, Laudare auctorem.
Auctorem laudare quid. T.9. c.1295. E.
Auctorem laudare quid sit. Tom.9. c.585. C.
Auctores juris suas rationes sæpe adstringere solent. T.4. c.502. A.
Auctores juris pleraque, ut edictum ædilitium, & interdicta, a Platone mutuati sunt. T.5. c.655. D.
Auctoritas, idest, evictio. T.2. c.560. C.
Auctoritas juris. T.3. c.181. E.
Auctoritas juris an sit in Judicis potestate. T.4. c.849. C.
Auctoritas Tutoris quando pupillis necessaria est, & quando non. T.5. c.1176. B. C.
Auctoritas Patris in nuptiis contrahendis necessaria est, si præsens sit, aut intra triennium reverturus; aliis non prohibentur, qui in potestate ejus sunt, nuptias contrahere. T.5. c.540. C. D.
Auctoritas tutoris minoribus necessaria est non tantum in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T.9. c.602. C. & seq.
Auctoritas est approbatio tutoris expressa, quæ interponitur in ipso negotio pupilli, vel perfecto negotio. T.9. c.603. C. D.
Auctoritas negotium perficit. T.10. c.52. D.
Auctoritatem suam an accomodare possit Princeps in cujusquam injuriam sine consensu ejus. T.1. c.189. D. E.
Auctoritatem defugere quid. T.9. c.1296. B.
Auctoritatem defugere quid. T.10. c.1088. B.
Quæ quis auctoritate privatâ constituit, separanda ab iis, quæ publica. T.4. c.883. A.
De auctoritate prestanda. Tom.9. c.602. A. & seq.
Aucupari in aliena silva licet, ni dominus prohibeat. T.3. c.89. E.
Aucupari an liceat in alieno agro, invito domino. T.7. c.437. B.
Aucupii reditus ad fructuarium pertinent. T.1. c.427. B. C.
Audientiam in quos olim habuere Episcopi, & Præbyteri. Tom.10. c.822. C.
Audire, & videre multum differunt. T.1. c.1133. D.
Audiri quoscumque adfertores libertatis publicæ interest. Tom.5. c.377. B.
De auditione testimonium apud antiquos fuisse receptum. T.3. c.75. C. D.
Auditores Servii unde ita dicti. T.1. c.909. B.
Auditores juris olim Papinianistæ dicebantur, eique festum diem celebrabant. T.4. c.3. E. & c.4. A.
Ad auditorium majus res transferuntur relatione, & appellatione. T.9. c.1102. A. & sequi.
Auditorium habet Episcopus, sed non jurisdictionem, aut tribunal, aut forum. T.10. c.822. C.
In averfa charta idem est, quod opisthographo. T.3. c.204. C.
Aversaria. Ibidem B.
Aversio quid, & ejus effectus. T.8. c.1069. E.
Aversio quid. T.9. c.304. B.
Aversio non fit, cum per partes venduntur singula. T.10. c.443. E.
Aversioni quæ venditio est contraria. T.9. c.379. D.
Aversione vendere, aut locare. T.1. c.1483. D. & T.3. c.204. B.
Aversione venire quid. T.9. c.379. C.
Aversione vendere, vulgò en bloc, & en tasche. T.9. c.304. C.
Aversione vendere, idest, alea. T.10. c.443. D.
Aversione conducere quid sit. T.10. c.447. E.
Aversione emere quid sit. Tom.10. c.1012. C.
Averta quid sit. Tom.2. c.991. A.
Avertere, idest, emere. T.2. c.302. C.
Aves quæ possideri a nobis possint. T.5. c.715. E. & c.716. A.
Aves assuetæ evolare, & revolare an possideantur. Ibid. A.
Avium cantus ducit ad avium quidam sit. T.6. c.424. E.
Avibus legatis, quæ contineantur. T.1. c.436. E.
Avibus legatis an debeantur aviarum. T.10. c.1126. B.
Auferre, & movere differunt. T.3. c.553. C.
Auidius Namusa, & Auidius Tucça qualesnam viri. T.1. c.912. A.
Augere, & producere vim, & significationem verborum legis est. T.4. c.913. E.
Augeri an possit significatio verborum. Vide, Verborum significatio.
Augmenta augere instructi legatum: detrimenta fatalia minuere, quid hoc est. T.4. c.1180. E. & c.1181. A.
De augmento legati. T.7. c.1107. A.
Augmentum recipit hereditatis. Vide, de Hereditas.
Augusta non est soluta legibus caducariis, quamquam Princeps ei tribuat eadem privilegia, quæ ipse habet. T.9. c.717. C.
Augusta an sit soluta legibus. Ib. E.
Augusta iisdem privilegiis utitur, quibus Augustus. T.10. c.931. D.
Augustæ privilegia tribuuntur, quæ habet Augustus. T.7. c.1189. C.
Augustus 12. libros de vita sua scripsit. T.1. c.879. D.
Augustus Cæsar auctor fuit legis de divortiiis. T.4. c.1476. A.
Augustus Imperator censuit de rebus, de negotiis nauticis controversas finiendas, & dirimendas esse. T.5. c.530. C.
Augustus a Cæsare separatus tempore Trajani. Vide, Trajanus. T.9. c.1470. E.
Augustus quare Pater Patriæ fuerit nominatus. T.10. c.725. E.
Augustus, & Augusta tacitam habent hypothecam ex suis contractibus. T.10. c.1077. C.
Avia materna respicit nepotem ex filia natum, paterna nepotem ex filio. T.1. c.156. D. E.
In avi potestate qui fuit, & nunquam fuit in potestate patris sui, an is debeat alteri, qui fuit in potestate patris sui, bona propria conferre. T.4. c.1037. B.
Avo materno nunquam sui heredes futuri sunt. T.5. c.542. B.
Avo acquiri potuit hereditas per nepotes citra jussu jure prætorio. T.9. c.170. A.
Avo mortuo quinam nepotes ei succedant. T.10. c.773. D.
Aulbains nomen gallicum unde deductum. T.9. c.719. C.
Aulus

- Aulus Oflilius J. C. qualis. Tom. 1. c. 912. A.
 Aulus Oflilius an primus scripserit de legibus Vicentimæ, de jurisdictione. Ibid. B. C.
 Aulus Cascelius J. C. qualis. Ibid. C.
 Aurargeatum. T. 2. c. 892. D.
 Aurarius susceptor quis sit, & ut creetur. T. 2. c. 680. C.
 Aurariæ functionis onus negotiatorum olim erat onus. T. 10. c. 821. A.
 Aurelianus Imperator multos e familia propria, qui peccaverant, iudiciis, & legibus publicis puniendos dedit. T. 10. c. 945. D.
 Aurea quæ dicantur. T. 8. c. 316. E.
 Aureus unus pro quot sestertiis computetur. T. 1. c. 179. A.
 Aureum iconum, vulgò *le coin*. T. 5. c. 395. C. D. & T. 9. c. 1449. B.
 Aurei solares, sive solstitiales. T. 5. c. 395. C.
 Aurei æstimati. Vide, *Æstimati*.
 Aurei Justinianæ æstimatio. T. 3. c. 559. E.
 Aurea primus Justinianus æstimationem certam attulit. Ibid. E.
 Aureorum annulorum jus. Vide, *Jus aureorum annulorum*,
 Aureorum potestas, sive facultas. T. 5. c. 395. D.
 De aureorum annulorum jure libertatis dato a Principe. T. 7. c. 124. A.
 Aureorum annulorum jus. Tom. 9. c. 647. C.
 De his, qui aureos adrodunt, & de vultu Principis aureis imprimendo. T. 3. c. 556. D.
 Aureis inter homines negotia, & res omnīs agi cœpta ex constitutione Justiniani. T. 3. c. 559. E.
 Aureum vellere testibus cur olim solebant. T. 7. c. 883. D.
 Auri, vel argenti massæ vindicatio. T. 7. c. 237. B.
 Aurifices alii sunt, alii de auratores. T. 2. c. 768. C.
 Aurificum Privilegia. T. 2. c. 767. C.
 Auris memoriæ consecrata est. T. 1. c. 1152. A.
 Aurum lustrale quid sit. T. 2. c. 1054. C.
 Aurum indaicum. T. 2. c. 780. D.
 Aurum glebale, aurum oblativum, aurum coronarium. T. 2. c. 892. D.
 Aurum publicum. T. 2. c. 778. D.
 Aurum negotiatorium. T. 2. c. 781. A.
 Aurum factum, vel infectum quid. T. 1. c. 809. C.
 Aurum coronarium. T. 2. c. 779. D.
 Aurum, quod uxoris causâ paratum est, vel ita paratum erit, multum interesse, utrum ita legetur. T. 7. c. 971. A.
 Aurum legatum an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
 Aurum argentosum. T. 10. c. 562. C.
 Aurum negotiatorium *χρυσός*. T. 10. c. 664. A.
 Auri illatio. T. 2. c. 777. D.
 Auri publici prosecutores. T. 2. c. 778. C.
 Auri signati definitio. T. 3. c. 273. E.
 Auri, & argenti fodinas etiam privatis possidere licere. T. 3. c. 442. A.
 Auri pœna quælibet, auri intelligitur puri. T. 2. c. 1335. D.
 Auri sacra fames. T. 2. c. 1040. D.
 Auri libra. T. 2. c. 1087. B.
 Auri libra, libra serici erat. Tom. 2. c. 799. C.
 Auri natura, sive substantia quæ, & qualis sit. T. 5. c. 395. C.
 Auri massa si legetur, & ex eo postea fiat poculum, an legatum extinguatur. T. 7. c. 1031. D.
 Auri libra olim non pluris fuit, quàm libra serici. T. 9. c. 359. A.
 Auri libra. T. 9. c. 345. C.
 De auri lustralis collatione. Tom. 9. c. 401. E.
 Auricalcum quidnam sit, & quomodo scribi debeat. Tom. 10. c. 19. C. D.
 Auro facta, & auro infecta quid intelligendum venit. T. 3. c. 273. D.
 Auro legato quænam cedunt. T. 1. c. 439. E.
 Auro legato, an aurea debeantur emblemata. T. 3. c. 159. B.
 Aut malè accipi pro *haut*. Tom. 3. c. 134. E.
 Aut dies est, aut nox est. Tom. 8. c. 578. E.
 Aut articulus disjunctivæ, & subdisjunctivæ orationis. Ibidem D.
 Aut sumptum pro *haut*, vel *non*. T. 10. c. 434. D.
 Authentica argentariorum continere debent diem, & nomen Consulis, & quæ sit causa, tractat auctor *obs. 10. cap. 14*. T. 5. c. 36. A.
 Authentica edimus Judici, instrumenta adversario. T. 9. c. 19. C.
 Authenticum instrumentum, quid ejus vis, & auctoritas. T. 6. c. 877. C.
 Avunculus quis propriè dicatur. T. 8. c. 1036. B.
 Avunculus est cognatus. T. 8. c. 188. C.
 Avunculum defuncti ab intestato præferri consobriño proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
 Avus maternus respicit nepotem ex filia natum. T. 1. c. 156. D.
 Avus, vel pater filio, quem in potestate non habet, substituere potest. T. 7. c. 934. B.
 Avus nepoti, quem in potestate habet, an, & quomodo possit substituere alterum nepotem, quem in potestate non habet. T. 7. c. 934. B.
 Avus, & avia in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
 Avus nepoti impuberi substituit filium, hoc est, patrem ejus nepotis, an patri substituto detur annus ad deliberandum. T. 10. c. 784. D. E.
 Avus maternus an numeretur inter parentes. T. 10. c. 1117. C.
 Auxilium commune quid sit. T. 1. c. 879. E.
 Auxilium restitutionis non datur lucrifaciendi causâ cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.
 Auxilium libertatis potentius est, quàm manus injectionis. T. 4. c. 1271. A.
 Auxilium frincipio an ferendum, & quomodo. T. 5. c. 1000. E.
 Auxilium restitutionis, quod conceditur beneficio ætatis, est extraordinarium. T. 10. c. 896. D. & c. 900. E.
 Azotus notatus. T. 7. c. 1162. A.

B

- Bacriones. T. 3. c. 300. E.
 Bajuli. T. 3. c. 690. B.
 Bajuvaria lex. T. 3. c. 176. A.
 Ballistarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
 Ballistarii. Ibidem D.
 Balluca quot constat unciis. T. 2. c. 791. A.
 Balnea, quæ sunt in domo legata, an debeantur. T. 4. c. 1114. D. E.
 Balnea an unus a socio facere possit secundum parietem communem. T. 7. c. 414. C.
 Balnea privata an possint exigi per inferiores militares Judices a Provincialibus, qui eos excipiunt. T. 10. c. 850. D.
 Balnearii fures qui dicantur. T. 1. c. 869. C.
 Balnearii fures cur gravius coercentur, quàm alii. T. 3. c. 143. A.
 Balneariorum monopolia prohibita. T. 9. c. 397. B. & seq.
 Balneum concameratum. T. 9. c. 1174. A.
 Balneum an debeatur, domo legata. T. 10. c. 1163. C.
 Balnei tollitur petitio. T. 2. c. 974. D.
 Balneo publico plures singuli in solitudo uti posse. T. 7. c. 1350. A.
 In balneo exstruendo forma observanda quæ. T. 9. c. 1174. A.
 Balneariorum, & spectaculorum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. C.
 In balneis vaporariis nequis habeat cuniculum pergentem in eas ædes rectè servitus constituitur. T. 7. c. 461. A.
 Bamma, seu embamma quid sit. T. 3. c. 448. A.
 Banna sunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
 Banna trina requiruntur ad celebrationem nuptiarum. T. 6. c. 1073. C.
 ex Concilio Latranensi. Ibid. C. quæ constitutio originem duxit ex Gallicana Ecclesia. Ibid. C.
 Bannum idem, quod denuntiatio. T. 6. c. 1073. D.
 Banni definitio. T. 2. c. 1179. C.
 Banno, & heribanno significatur etiam pœna edicto non obtemperantis. Ibid. C.
 Baphii. T. 2. c. 793. A.
 Baphii. Tom. 9. c. 368. E.
 Baptisma cognationi spiritali locum præbet. T. 6. c. 1108. B. & c. 1111. D.
 Baptisma Donatistarum legitimum erat, sed non legitime fiebat. T. 6. c. 1136. D. E.
 Sacrum Baptisma profanat, qui pollutus deficit a fide Christiana. T. 10. c. 827. A.

Baptismatis ceremoniæ unde originem sumpserint. T. 6. c. 1111. E.
 De Baptismate parvulorum. Tom. 6. c. 1064. C.
 Baptismus in privatis ædibus fieri non debet. T. 2. c. 1103. E.
 Baptismi iteratio per se hæresis est. T. 10. c. 825. D.
 In Baptismo conferendo necessaria scriptura, quæ exprimat nomen baptizati. T. 6. c. 794. B.
 Barba mortuo leone non vellenda. T. 9. c. 645. D.
 Barbaricarii. T. 2. c. 768. B.
 Barbari sunt barbaræ gentis homines. T. 10. c. 652. A. B.
 Barbari quinam habiti apud Romanos. T. 10. c. 1001. E.
 Barbaris quædam merces vendi prohibita. T. 10. c. 654. C.
 Cum barbaris an licitum fuerit negotiari. T. 10. c. 1039. D.
 Barbarius servus fugitivus præturam falsam gessit. T. 9. c. 1057. B. C.
 Barca quid, & unde dicatur. Tom. 1. c. 386. C. D.
 Bargenæ quales officiales in Ecclesia. T. 2. c. 1092. C.
 Barones quidam inviti dati sunt obfides pro Rege ab Anglis capto. T. 9. c. 420. B.
 Bartolus notatus. Tom. 9. c. 367. E.
 Bartoli errorem in definitione tutelæ ut in re minuta inculcat auctor. T. 5. c. 579. A.
 Basilica pro æde sacra. T. 7. c. 1189. D.
 Basilica juncta est omni foro, in qua versantur negotiatores. T. 9. c. 1184. B.
 Basilicæ quænam, & cuiusmodi usus. T. 8. c. 995. E.
 Basilicæ auctor Leo Philosophus. T. 3. c. 143. B.
 Basilicæ locos perperam aliquando notari a Græcis auctoribus. Tom. 3. c. 462. E. & c. 463. A.
 Basilicorum libri quid contineant. T. 3. c. 143. E.
 Basiliscus tyrannus orientis imperium invadit sub Zenone Imperatore. T. 3. c. 70. B.
 Bastagarii qui sint. T. 2. c. 793. D.
 Bastagarii an dent armatæ militiæ nomen ante, quam battagæ munus impleverint. T. 2. c. 794. D.
 Battagæ quinam erant. T. 10. c. 847. E.
 Battardi filii degeneris sunt ingenii. T. 2. c. 1066. C.
 Basternarum cavea. T. 3. c. 381. C.
 Le tour du baston, Trebellianum. T. 9. c. 985. D.
 Bella sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
 Bella olim Proprætores administrabant, unde tabernaculum prætorium dictum. T. 4. c. 832. A.
 Bellum aliud hostile, aliud civile. T. 6. c. 828. C. an quæ in bello rapta, restituenda. Ibid. C.
 Jus belli ad Imperium, & rempublicam pertinet. T. 1. c. 883. D.
 Belli jus a postliminii jure separatur.

Tom. 3. c. 95. B.
 Bello res non captæ cujus sunt. Ibid. C.
 In bello si quis ceciderit, & si corpus ejus non compareat, an lugebitur. T. 4. c. 31. D. E.
 De bello inter Pisanos, & Lucenses. T. 6. c. 828. B.
 Bellonarii. Tom. 3. c. 289. D. E.
 Bellicum verè testamentum est, quod non atramento scriptum, sed sanguine, non in charta, sed in mucrone. T. 4. c. 511. B.
 Bene depensa quid. T. 7. c. 662. A.
 De bene depensis. Ibid. A. & seq.
 Benedictio matrimonium facit. T. 6. c. 1054. D.
 Benedictio matrimonium perficit. T. 6. c. 1074. D.
 Beneficia Principum latissimè interpretanda. T. 3. c. 534. C.
 Beneficia conditionalia quæ. Tom. 2. c. 1309. E.
 Beneficia, quæ clericis dantur, propriè non sunt feuda. T. 2. c. 1264. B.
 Beneficia Principum quæ dicantur. T. 2. c. 597. E.
 Beneficia juris mentientibus non impertiuntur. T. 4. c. 235. D.
 Beneficia Principum latissimè sunt interpretanda. T. 3. c. 55. A. B.
 Beneficia aliis tribuere in cuiusquam injuriam moris non est. Tom. 4. c. 143. E.
 Beneficia alia secularia, quædam regularia. T. 6. c. 1089. E.
 Beneficia Ecclesiastica variis modis appellantur. T. 6. c. 985. E.
 Beneficia non possunt jure sanguinis transmitti in cognatos Clericorum. T. 6. c. 987. B.
 Beneficia personis cohærent, & cum personis intereunt. Ibid. B.
 Beneficia quomodo vacare dicantur. T. 6. c. 1006. C.
 Beneficia personalia, quæ nobis tribuuntur, & competunt, an etiam porrigantur ad defensores nostros. T. 6. c. 89. C.
 Beneficia personalia non trahi in exemplum. T. 9. c. 781. D.
 Beneficia Principum sunt quàm plenissimè interpretanda. T. 9. c. 1058. D.
 Beneficia Principum quænam erant. T. 10. c. 840. D.
 Beneficia, quæ olim permittebantur arbitrio magistrum militum modo sunt sub dispositione quæstoris. T. 10. c. 844. E. & c. 845. A.
 Beneficiarius hospitalitati studere debet. T. 6. c. 992. D. E.
 Beneficiarius, sive vassallus meliorem conditionem facere potest, non deteriore. T. 9. c. 41. B. & seq.
 Beneficarii. T. 2. c. 1054. B.
 Beneficarii officiales. T. 2. c. 689. C.
 Beneficario obtinuerunt præfecturas, municipatus, præturas, centurionatus. T. 9. c. 1452. D. opponuntur iis, qui dicuntur munifices. Ibid. D.
 Beneficium quid sit, & quibus modis amittatur. T. 2. c. 1261. A. & c. 1262. A.

Beneficium duplex. Tom. 2. c. 1078. D.
 Beneficium, sive feudum quibus in rebus consistat. T. 2. c. 1231. D.
 Beneficium abstentionis. T. 1. c. 124. C. & c. 658. C. & seq.
 Beneficium repertorii. T. 1. c. 125. B.
 Beneficium momenti. T. 3. c. 12. A.
 Beneficium a vassallo in feudum dari posse. T. 2. c. 1276. E.
 Beneficium an a principio usu, atque ætate fiat debitum. T. 3. c. 610. D.
 Beneficium D. Adriani epistolæ an pertineat ad reos debendi. Tom. 3. c. 638. C.
 Beneficium bonorum possessionis secundum tabulas nemini debet esse captiosum. T. 4. c. 113. A. estque multiplex. Ibid. A.
 Beneficium divisionis quod est. T. 4. c. 268. E.
 Inter beneficium cessionis, & divisionis differentia quæ est. Tom. 4. c. 321. C. hujus ratio quæ. Ibid. C.
 Beneficium divisionis an habeat plures fidejussores unius tutoris. T. 4. c. 322. C. D.
 Beneficium divisionis in personas competit. T. 4. c. 959. C.
 Beneficium divisionis porrigitur ad omnes, qui pro aliis pecuniam exsolvent. Ibid. C.
 Beneficium excussionis tantum tribuitur iis, qui inviti munera civitatis suscipiunt. T. 4. c. 868. D.
 Beneficium Principis utrum in fraudem publicam explicari possit. T. 4. c. 865. D.
 Beneficium propriæ liberalitatis non est facultas necessaria. T. 4. c. 520. B.
 Beneficium non est, nec liberalitas, quod necessitate fit. Ibid. B.
 Beneficium an contulerit, qui servum fecit liberum ex necessitate, non ex arbitrio. T. 5. c. 88. E.
 Beneficium separationis, compensationis usurarum, & pignoris quandam locum habeat. T. 5. c. 1051. C. D.
 Beneficium datum conjugibus, ne teñeantur ultra, quàm facere possunt, in quibus actionibus locum habeat. T. 5. c. 573. B.
 Beneficium in commodato qua ratione vertatur in mutuas præstationes. T. 5. c. 419. A. B.
 Beneficium absenti donari potest. T. 6. c. 997. B.
 Beneficium dividi non potest inter duos. T. 6. c. 990. A. quo casu scindi possit. Ibid. C.
 Beneficium ne conferatur, aut promittatur ante, quàm vacet. T. 6. c. 1012. C.
 Beneficium quando vacat ipso jure. T. 6. c. 999. A. B. quo tempore incipiat beneficii vacatio. Ibid. C.
 Beneficium personale debitori datum. T. 6. c. 651. D.
 Beneficium an sit id, quod acquirat servus domino, vel necessitas juris, quàm potestas heredis inducit. T. 6. c. 451. D.
 Beneficium an detur invito. Ibid. D.

- Beneficium Epistolæ D. Adriani unde dicatur beneficium divisionis.** Vide, Epistolæ D. Adriani beneficium .
Beneficium socio datum an sit personale. Vide, Socius.
Beneficium dat, qui mutuum dat. T. 7. c. 627. C. & seq.
Beneficium invito non datur. T. 8. c. 657. C. personale, quod duobus datur, non definit, quandiu unus superest. Ibid. c. 792. A.
Beneficium momenti, quid. T. 9. c. 1104. D.
Beneficium plenum humanitatis in fideiussorum gratiam. T. 9. c. 1180. B.
Beneficium redintegrandæ possessionis unde ducitur. T. 9. c. 1153. C. D.
Beneficium momenti. T. 9. c. 1104. D. & c. 1125. & seq. & c. 1153. C.
Beneficium divisionis. T. 9. c. 1279. C. D.
Beneficium qui invitatus accipit, non accipere, sed parere videtur. T. 9. c. 1318. B.
Beneficium excussionis. T. 9. c. 1279. D.
Beneficium inventarii. T. 9. c. 782. D. & seq.
Beneficium momenti latius patet. T. 9. c. 1160. A.
Beneficium invito non datur. T. 9. c. 1318. B.
Beneficium l. 2. Cod. de rescind. vend. an etiam pertineat ad emptorem. T. 10. c. 192. A.
Beneficii possessio per alium acquiri potest. T. 6. c. 997. A. B.
De beneficio si inter Dominum, & vassallum sit contentio. Tom. 2. c. 1279. B. C.
Beneficio Prætoris an hoc consequi poterit, ut intelligatur medio tempore usucapionem implevisse. T. 4. c. 70. A. B.
Beneficio nos adjuvari, non decipi oportet. T. 5. c. 418. B.
Beneficio, & commodo an quisque uti possit, quod pro se impetravit a Principe, vel magistratu. T. 6. c. 324. C. & c. 651. D.
Beneficiorum pluralitas quo casu a Summo Pontifice admittatur. T. 6. c. 999. D.
Beneficiorum Principis liber erat in ærario. T. 10. c. 840. E.
In beneficiis, ut in cæteris contractibus currere præscriptiones. T. 2. c. 1309. A.
De beneficiis lex Conradi quæ sit. T. 2. c. 1287. C.
Qui duobus beneficiis potitur, altero ipso jure privatur ex concilio Chalcedonensi. T. 6. c. 988. C.
Benemeritus qui hodie est, potest cras malemereri. T. 4. c. 1166. D.
Benemeriti quibus modis dicuntur. Ibid. E.
Beneventanorum colonia. T. 3. c. 292. A.
Benevolentia, & amicitia differunt. T. 8. c. 633. E.
Benigna interpretatio strictæ scripturæ addenda est ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B. C.
- Quod benigne conceditur, non est trahendum ad consequentiam.** T. 7. c. 568. E.
Benigne introducta possunt ampliari. T. 10. c. 1132. C.
Benignior interpretatio est sequenda in rebus dubiis. T. 4. c. 988. C.
Quæ benignius responsum præbet occasio, eam rapimus. T. 4. c. 989. D.
Berne vox Gallica sagum significat. T. 1. c. 1484. C.
Berengaria filia Garciæ Regis Navarrorum Regis Richardi uxor. T. 6. c. 789. C.
Biceps sericum dicitur. T. 9. c. 369. B.
Berytum matrem, & nutricem legum appellari. T. 2. c. 752. B.
De Beryto metropoli. T. 2. c. 811. B.
Bestiam feram habere ibi, qua vulgò iter fit, prohibemur. T. 1. c. 377. C.
Bestiam feram qui irritaverit, coque damnum dederit, in ejus dominum actio non datur. Ibid. D.
Bestiæ quæ contra naturam dicuntur. T. 8. c. 520. C.
Bestiis subijci quid. T. 8. c. 1089. C.
Bestiæ de quibusnam animalibus dicuntur. T. 8. c. 1088. E.
Biarchi, & eorum numerus. Tom. 2. c. 927. C.
Biceps. Tom. 8. c. 520. C.
Bibliotheca an debeat instructa domo legata, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. T. 4. c. 1135. A.
Bibliothecæ fundo instructo legato continentur. T. 1. c. 432. C.
Bibliothecarius unde dicitur. Tom. 6. c. 1019. B. per librum investiri solet. Ibid. B.
Biblus urbs Phœnicæ Beryto finitima. T. 2. c. 734. B.
Biduum pro una die computatur. T. 1. c. 525. A.
Biennium, ac de ejusdem jure. T. 1. c. 521. A.
Biennium finis criminalis causæ. T. 10. c. 576. A.
Biennium datur inchoatâ causâ appellationis, ejus causâ instituendâ causâ. T. 10. c. 790. C.
Bigamus habetur, qui viduam duxit uxorem. Tom. 6. c. 978. D. bigami non recipiuntur in clerum. Ibid. E.
Per bigamiam irregularitas contrahitur. T. 6. c. 861. D.
Bigæ legatum quid continet. Tom. 7. c. 1178. A.
Bilustre tempus. T. 2. c. 1165. E.
Bima dies. T. 6. c. 122. F.
Bima dies quid. T. 9. c. 507. E.
Βιμαλειον. T. 3. c. 237. B.
Bis idem a duobus consequi potest, non ab uno. T. 7. c. 248. B.
Bis idem consequi possum a duobus, modò singuli conveniantur suo nomine. T. 7. c. 529. A.
Bis an possit homo rem unam acquirere. T. 10. c. 1074. D.
Bisexto natus. T. 1. c. 988. D. & c. 1120. D.
Bituriges liberam testandi facultatem habent, exceptâ legitimâ. T. 8. c. 757. A.
- Biturigum Civitas unde dicta.** T. 6. c. 808. B.
Biturigum mores in emancipandis uxoribus. T. 8. c. 599. C.
Biturigum moribus qui excipit, de non numerata pecunia probare debet. T. 10. c. 635. B.
Βιουαδρατ qui sint, & quod eorum, munus. T. 2. c. 1161. B.
Bithyniarchia. T. 1. c. 1027. B.
Bizacium in Byzantium non semper temerè mutari debet. Tom. 10. c. 843. C.
Blanditiæ maritales quomodo cohibentur. T. 4. c. 1385. E.
Blanditias non excipi, sed dolum malum. T. 9. c. 796. B.
Blatta purpuræ genus. T. 2. c. 795. B.
Blattæ veltes. T. 9. c. 369. A.
Boarii corporati appellati. T. 2. c. 185. B. C.
Bodones qui sint. T. 1. c. 503. E.
Boethi. T. 2. c. 771. E.
Bohemia ex imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
Boja quid significet. T. 10. c. 828. A.
Bolonarii qui dicuntur. T. 9. c. 1080. B.
Bolus, idest, jactus retis. Ibid. A. B. inde piscatores dicuntur *bolonas exercere*. Ibid. B. hodie hujusmodi homines vulgò *bolonarii* appellantur in Landgothia, vulgò *Lan-guedoc*. Ibid. B.
Bonus vir qui dicatur. T. 3. c. 26. C.
Bonus vir est verus æstimator, & arbiter æquitatis. T. 5. c. 988. D. E. est magister, & sacerdos. Ibid. D. quis ita appellandus. Ibid. D.
Bona vacantia quæ sunt. T. 2. c. 656. E.
Bona vacantia peti non posse. T. 2. c. 667. A.
Bona vacantia sunt regalia. Tom. 2. c. 1325. A. & seq.
Bona adventitia, & bona profectitia, quo differunt. T. 2. c. 438. B. C.
Bona regalia quæ sint. T. 2. c. 1325. A.
Bona ut a jurisconsultis accipi solent. T. 3. c. 99. C.
Bona damnatorum non peti posse, ultro dari posse. T. 2. c. 666. C.
Bona Principis an fiscalia, aut patriæ monialia. T. 2. c. 71. A.
Bona in matrimonio quæ sita inter conjuges communia Galliæ plerisque locis. T. 1. c. 1303. C.
Bona fides in quibus causis, & contractibus exigitur. T. 4. c. 631. B.
Bona fides, & arbitrium boni viri idem est. T. 4. c. 557. C.
Bona fides possessoris exigitur in usucapione. T. 4. c. 631. B.
Bona fides in omnibus contractibus exigitur, & quando. Ibid. B.
In emptione, & venditione bona fides exigitur, & contractus, & traditionis tempore. Ibid. B.
Sententia Proculejanorum quæ. Ibid. C. item & Sabinianorum. Ibidem C.
Bona fides maximè desideratur in contractibus bonæ fidei. Tom. 4. c. 706. B.

Et

Et nullus contractus, est qui recipiat dolum, qui non infirmetur. Ibidem B.
 Bona fides quid est. T.4. c.323. C.
 An bona militis, vel pagani, qui sibi turpiter mortem consciverunt, cum heredes habeant, caduca fiant. T.4. c.373. C. D.
 An bona propria quoque in restitutionem fideicommissi veniant. T.4. c.1361. A.
 Usuræ veteres, & novæ in quo differunt. T.4. c.892. B. C.
 Bona ejus, qui sibi mortem conscivit, fisco vindicantur. T. Tom.4. c.1410. C.
 Bona pietas arbitros refugit etiam in divisione patrimonii. T.4. c.899. C.
 Bona relegati ad tempus nullâ ex parte publicari possunt. Tom.4. c.1408. E.
 Bona vacantia quæ sunt. T.4. c.1248. B.
 Bona, ejus qui republicæ causâ sine dolo malo abfuit, an possideri a creditoribus, aut vendi possint. T.5. c.766. B.
 Bona mea esse desinunt, fisco ea detrahente, & publicatione sequutâ ipso jure. T.5. c.467. E.
 Bona debitoris quæ ex causa creditoribus possidenda sunt. Tom.5. c.761. D.
 Bona debitoris ubi venire debeant. T.5. c.767. B.
 Bona debitorum quomodo vendi olim solita. T.5. c.923. D.
 Bonâ fide qui litigant, etiam si vindicantur, non reddunt victori sumptus litis. T.5. c.576. E.
 Bonâ fides non patitur, ut quis rem habeat, & æstimationem rei. T.5. c.419. E.
 Bona fide, & legitimè a tutore gesta, & alienata, utrùm à pupillo rata habenda sint. T.5. c.581. A.
 Bona fides non patitur, ut bis idem petatur. T.5. c.465. A.
 Bona fides an possit esse pro jure. T.5. c.645. A.
 Bona communia utrùm tantùm intelligantur illa, quæ deducto ære alieno supersunt. T.5. c.491. E.
 Bona quænam esse debeant in collatione eorum. T.5. c.614. A.
 Bona pagana quandonam castrensibus accrescere soleant. T.5. c.1047. E.
 Bona privatorum an sub bonis municipiorum comprehendantur. T.5. c.660. C.
 Bona pupilli, si cum eo contractum sit, ubi maneant, & quid æris alieni gratiâ eis accidat. T.5. c.763. E.
 Bona Ecclesiastica alienari, vel pignori non possunt. T.6. c.1019. D.
 Bona Ecclesiastica a clericis possidentur usufructus, non proprietat is jure. T.6. c.987. B.
 Bona fides an prodesse possit, ubi lex inhibet usucapionem. T.6. c.312. C.
 Bona fides an loco domini esse possit. T.6. c.33. B.

Bona fides an pati possit, ut pæna veniat in quam ex casu crevit actio, quæ ab initio simplaria tantùm erat. T.6. c.30. C.
 Bona fide qui hereditatem possidet, si indebitum exegit, & postea conveniatur petitione hereditatis, petitori non restituere indebitum. T.6. c.30. E.
 Bona defuncti a bonis heredis intra quinquennium separantur a creditoribus defuncti. T.6. c.326. C.
 Bona parapherna mulieris sunt eæ, quæ habuit extra dotem. Tom.6. c.48. D.
 Bona vacantia in fisco cadentia. T.6. c.271. B.
 Bona fides, & diligentia præstanda a venditore, etiamsi adiecta non sint. T.7. c.722. E.
 Bona castrensia a paganis separantur. T.7. c.492. A.
 Bona sua obligans pignori, an etiam futura pignoralis videatur. Tom.7. c.1382. E.
 Bona sua qui legavit, an etiam de futuris sensisse videatur. Tom.7. c.1383. A.
 Bona vacantia intra quod tempus nuntiarum debeant. T.8. c.952. B.
 Bona materna cur patri acquiri non possunt. T.8. c.959. C. & seq.
 Bona vi rapta quæ dicantur. T.8. c.1085. C. D.
 Bona fides undenam sic appellata. T.8. c.1115. D.
 Bona adventitia an liberi conferre cogantur. T.8. c.90. B.
 Bona aliena ex quot, & quibus causis in fisco redigantur. Tom.8. c.394. C. D.
 Bona debitoris hodie honestè venduntur sine infamia per curatorem. T.8. c.533. B. C.
 Bona dupliciter accipiuntur, civiliter, & naturaliter. Tom.8. c.529. E. & c.530. A.
 Bona non solùm ea, quæ proprietate nostra sunt, sed ea, in quibus usum fructum habemus. Ibid. B.
 Bona publica quæ. T.8. c.497. C. D.
 Bona dupliciter accipiuntur. Tom.8. c.529. E.
 Bona fides nobis sæpe parat actionem, dolus non parat. Tom.8. c.778. B. uti locum habeat. T.8. c.783. A.
 Bona, quæ sint, & dicantur naturaliter, & quæ civiliter. T.8. c.2. C. & c.3. A. B.
 Bona an possessori noceant, & an verè sint bona. Ibid. c.2. C.
 Bona quæ conferantur. T.8. c.90. A.
 Bona quando accipiuntur pro hereditate. T.8. c.3. B.
 Bona sua conferens, an virilem detrahat. T.8. c.8c. B.
 Bona fraterna, fratrimonium. T.6. c.520. E.
 Bona materna. Vide, Materna bona.
 Bona fides quid. T.9. c.1011. C.
 Bona minorum sine decreto, vel auctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. T.9. c.1509. E. & c.610. A. & seq. quando non

opus est decreto. Ibid. 612. B. & seq.
 Bona instar undarum, & fluctuum a succedentibus sibi dominis occupantur. T.9. c.724. D.
 Ad bona vacantia venit fisco, vel populus. T.9. c.877. E.
 Bona vacantia populo deferebantur, hodie Principi. T.9. c.906. E.
 Bona minorum quæ vendi possunt sine decreto. Tom.9. c.572. D. E. & c.573. A.
 Bona quæ filius potest habere. T.9. c.933. C.
 Bona creditoribus cessa a debitore non possunt inter creditores partiri, sed ex venditione redactum pretium inter se partiuntur. T.9. c.1127. E.
 Bona vacantia quæ. T.9. c.906. D.
 Bona quæ obsignantur sigillo publico. T.9. c.1123. E.
 Bona adventitia non possunt dici communia cum patre. T.9. c.524. E.
 Bona fides in contractibus bonæ fidei maximè exigitur. T.9. c.243. B.
 Bona parapherna. T.9. c.483. E.
 Bona Paterna. Vide, paterna bona.
 Bona mariti pro dote mulieris non debent addici. T.9. c.549. A.
 Bona fiscalia ab incerto possessore possessa, quomodo fisco vindicantur. T.10. c.734. D. E.
 Bona paterna si a fisco detrahantur, an durante administratione possit ea emere, qui gerit officium. T.10. c.869. E.
 Bona intelliguntur deducto ære alieno. T.10. c.1098. A. B.
 Bonæ fidei nomen complectitur omnem causam. T.4. c.133. D.
 Bonæ fidei actionibus inest actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T.4. c.273. D.
 In bonæ fidei actionibus tantùm cautio datur, nunquam datur in actionibus arbitrariis. T.4. c.575. D.
 Bonæ fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.
 In bonæ fidei contractibus, vel quasi contractibus ex mora usuræ debentur officio judicis. T.4. c.44. B. C.
 In bonæ fidei judiciis usuræ veniunt post moram, fructus verò etiam ante moram. T.4. c.671. E.
 Bonæ fidei judicia, & stricta in quo differunt. T.4. c.212. C.
 In bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. T.4. c.575. D.
 Bonæ fidei possessor, qui fundum sevit, & antequam fructus perciperet, cognovit fundum alienum esse, an perceptione fructus suos faciat. T.6. c.33. E.
 Bonæ fidei judicia. Vide, Judicia bonæ fidei.
 In bonæ fidei judiciis usuræ veniunt officio Judicis ex sola mora. T.4. c.889. B. notandus casus, in quo usuræ non veniunt. Ibid. B.
 Inter bonæ fidei, & malæ fidei possessorem nulla differentia est post contestatam litem, secus verò ante li-

- te litis contestationem. T.4.c.125. B. C.
- Bonæ fidei possessor ante litem contestatam culpâ suâ si rem amiserit, an culpam præstabit. T.4. c.317. D. si dolo malo possidere desierit post litem contestatam, an pro possessore habebitur. Ibidem D. quanti condemnabitur. Ibid. D.
- Bonæ fidei possessor senatusconsulto Adriano, neque lucro, neque damno afficitur. Tom.4. c.700. A.
- Bonæ fidei possessor. Vide, Possessor. In bonæ fidei iudicio an tota lis ex arbitrio iudicis dependeat. Tom.5. c.466. B.
- Bonæ, & malæ fidei possessor an distinctionem inter factum, & partum furtivum faciat. T.5. c.728. C. D.
- Bonæ fidei possessor quasnam res usucapere non possit. T.5. c.723. D.
- Bonæ fidei possessor an possit actorem dominum facere. T.5. c.97. D.
- Bonæ fidei possessor servi, qui noxam commisit, ejus servi nomine an noxali iudicio teneatur. Ibid. C. D.
- Bonæ fidei possessori an de damno infecto caveatur. T.5. c.645. E.
- Bonæ fidei nihil tam contrarium, quam dolus. T.5. c.418. C.
- In bonæ fidei iudiciis an pacta insint, & ex qua parte. T.5. c.934. B.
- In bonæ fidei iudiciis quanti res sit, rei iudicatæ tempus spectatur. T.5. c.271. D.
- In bonæ fidei iudiciis an tantundem officium iudicis valeat, quantum in stipulatione nominatim factæ interrogatio rei. T.5. c.123. E. & c.124. A.
- Bonæ fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.
- Bonæ fidei actionum formula utrùm ex bona fide omnem dolum, & fraudem excludat. T.6. c.225. A.
- Bonæ fidei emptor an sit, & pro emptore usucapere possit is, qui servos emit a bonæ fidei possessore, quem dominum esse arbitratur. T.6. c.460. E. & c.461. A.
- Bonæ fidei emptor quonam modo usu capiat. Tom.6. c.319. E. & 320. A.
- Bonæ fidei emptor, qui area aliena, quam ingnorans emit a non domino, ædificium imposuit eo tempore, quo jam sciebat aream alienam esse, impensas ædificii a domino rem vindicante retinere, & servare posse, oppositâ exceptione doli mali. T.6. c.43. D. E.
- Bonæ fidei emptor, quod ad percipiendos fructus intelligi debet, quandiu evictus fundus non fuerit. T.6. c.33. D. E.
- In bonæ fidei emptore bona fides requiritur duobus temporibus, emptionis, & traditionis, ut ei competat actio in rem utilis, & prætoriana, idest, publiciana, si amiserit possessionem emptæ rei ante impletam usucapionem. T.6. c.34. C. D.
- In bonæ fidei iudicio rei iudicatæ tempus spectatur, nisi creditor in mora accipiendi fuerit. T.6. c.450. E.
- Bonæ fidei iudiciis insunt exceptiones quibuscumque exceptio doli mali concurrere potest. T.5. c.225. A.
- Bonæ fidei possessor plus juris habet in percipiendis fructibus, quam fructuarius. T.6. c.33. B.
- Bonæ fidei possessoris, ut & coloni emphyteuticarii fructus fiunt statim, atque ab alio quocumque terrâ separati sunt. Ibid. C.
- Bonæ fidei emptor quis sit. Tom.7. c.703. C. D.
- In bonæ fidei contractibus quod agitur, pro cauto semper habetur. T.7. c.697. C.
- Bonæ fidei actio omnis an sit de dolo, & mala fide. T.7. c.763. B.
- Bonæ fidei actiones ipso jure in se continere exceptionem doli mali. T.7. c.513. C.
- Bonæ fidei actione quales. Tom.8. c.1116. A.
- Bonæ fidei vis. T.8. c.940. E.
- Bonæ fidei actio quid, & bonæ fidei iudicia. T.8. c.1097. D. E.
- Bonæ fidei emptor potest sibi usucapere, quod venditor propter malam fidem non potuit. T.8. c.781. D. iudicia bonæ fidei a stricti juris iudiciis qua in re distent. Ibid. c.758. D.
- Bonæ fidei emptor quis. T.8. c.568. A.
- Bonæ fidei possessor fructus ante litem perceptos suos facit. Tom.7. c.1493. A.
- Bonæ fidei possessioni clandestinæ possessio, & quæ vi occupata est, opponitur. T.8. c.267. C. D.
- Bonæ fidei debitor quis dicitur. T.9. c.243. B.
- Bonæ fidei cur nulla sunt interdicta. T.9. c.494. A.
- Bonæ fidei nomen latissimè manat. T.9. c.853. B. comprehendit omnes fructus rei & omnem causam & usuras, quas præstari æquum est. Ibid. B.
- Bonæ fidei nihil magis contrarium, quam dolus malus. T.9. c.1243. A.
- Bonæ fidei possessorem, aut dominum, qui ex delicto servi actione tenetur, atque conveniri potest, non posse ejusdem servi nomine eâ actione experiri, & contra eum, quocumque agi non potest noxali actione, posse ipsum agere eâ actione. T.9. c.626. E. & seq.
- Bonæ fidei iudicium lex facit. T.9. c.494. A.
- Bonæ fidei possessor in quo differat a malæ fidei possessore. T.9. c.152. B.
- In bonæ fidei iudiciis non strictas inter litigantes stipulationes, sed bonam fidem quærunt iudices. T.9. c.1251. D.
- Bonæ fidei possessor tempore apprehensæ possessionis si res hereditarias vendiderit post litem contestatam, quid sit statuendum de pretiis. T.9. c.153. A. & seq. quid si minoris vendiderit iusto pretio. Ibid. C.
- In bonæ fidei contractibus ex mora veniunt usuræ. T.9. c.243. C.
- Bonæ fidei possessor non tenetur de fructibus percipiendis, nisi post litem. T.9. c.239. D.
- Bonæ fidei possessor, & malæ fidei possessor in quo differunt. Tom.9. c.799. C.
- Bonæ fidei possessor usuras pretiæ sive pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum restituere non damnatur. T.9. c.152. D.
- Bonæ fidei verbum non tantum excludit dolum, sed etiam culpam. T.9. c.493. E.
- Bonæ fidei actionibus ipso jure accedunt augmenta rei. T.9. c.159. E.
- Bonæ fidei actio communiter est incerta. T.9. c.494. A.
- Boni viri arbitratu an bona propria conferantur. T.5. c.614. C.
- Boni viri arbitratu defendi quid sit. T.5. c.760. E.
- Boni viri arbitrium viaculo æquitatis continetur. T.8. c.544. A.
- Bonam fidem in contractibus considerari æquum est. T.9. c.243. A. B.
- Bonum nomen quodnam, & quando dicatur. T.5. c.474. A.
- Bonorum possessio quid sit. Tom.8. c.3. E.
- Bonorum possessio a quo magistratu detur. T.3. c.98. D. E.
- Bonorum possessio quibus non competit. T.1. c.828. D.
- Bonorum possessio libertorum. T.1. c.825. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas. T.1. c.823. B.
- Bonorum possessiones contra tabulas, & secundum tabulas duæ sunt. T.1. c.348. B. C.
- Bonorum possessio contra lignum. T.3. c.306. B.
- De bonorum possessionibus admittendis Constantini leges. Tom.3. c.496. C.
- Bonorum collatio quando, & ut fit. T.1. c.821. C. D.
- Quorum bonorum inter liberos collatio detur. T.1. c.821. D.
- De bonorum petitionibus sublatis. T.2. c.666. A.
- Bonorum emptor similis erat bonorum possessori. T.1. c.190. C. D.
- Bonorum adeptio an debitorem liberet. T.3. c.453. A.
- Bonorum divisio. T.2. c.437. B.
- Bonorum possessio Carboniana non datur puberi, sed impuberi. Tom.1. c.413. B. C.
- Bonorum possessioni petendæ certum tempus præfinitum. T.1. c.185. E.
- Bonorum in possessione petendæ utrùm dies utiles singuli confiderentur. Ibid. c.186. B.
- Bonorum veri possessores quinam sint.

sint. Tom. 1. c. 183. A.
 Bonorum possessio intestati datur per septem gradus. T. 1. c. 348. D.
 Bonorum possessio cum re, aut sine re fit. Ibidem c. 349. A.
 Bonorum possessio edictalis, & decretalis. T. 1. c. 186. B.
 Bonorum possessio intra quæ tempora detur. T. 1. c. 185. E.
 Bonorum possessio in odiosis non continetur hereditatis appellatione. T. 1. c. 828. D.
 Descriptio bonorum a testatore facta quibus nocet, vel prodest. T. 2. c. 1095. C.
 Bonorum cessio. Vide, Cessio bonorum.
 Bonorum partis distractio sub hasta præconis. Vide, Distractio bonorum.
 Bonorum possessio Carboniana quibus datur. T. 4. c. 350. B.
 Bonorum possessio decretalis quæ est. T. 4. c. 398. C. D.
 Bonorum possessio edictalis quæ est. Ibid. C. D.
 Bonorum possessio edictalis, & decretalis. Ibid. C. D.
 Bonorum possessio est ex edicto Prætoris. T. 4. c. 348. E.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur filio instituto ex modica parte. T. 4. c. 380. B.
 An bonorum possessio contra tabulas detur patrono præterito, qui etiam eodem testamento præteritus est. T. 4. c. 360. B.
 Bonorum possessionem secundum tabulas an filius a patre institutus poterit aliquando petere. Tom. 4. c. 351. D.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B.
 Bonorum possessio unde legitimi habetur pro bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 378. C.
 Bonorum possessio contra tabulas, & querela inofficiosi testamenti in quo differunt. T. 4. c. 348. A.
 Bonorum possessionis secundum tabulas beneficium nemini debet esse captiosum. T. 4. c. 113. A. estque multiplex. Ibidem A.
 Bonorum possessionem dat Prætor legum tuendarum causâ. T. 4. c. 1450. B.
 Bonorum possessionem an petere possint surdi, muti, cæci, & munitipes. T. 4. c. 396. B. & seq.
 A bonorum possessione quid distat possessio rerum. T. 4. c. 69. C.
 Bonorum possessio. Vide, Possessio bonorum.
 Bonorum possessor loco heredis est. T. 4. c. 913. A.
 Bonorum possessorem facit Prætor non heredem. T. 4. c. 914. C. D.
 In bonorum quantitate exquirenda ratio falcidiæ redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
 Bonorum separatio. Vide, Separatio bonorum.
 In bonorum vacantium causa quadriennium numeratur, in aliis cau-

sis verò vicennium a die nuntiationis. T. 4. c. 1374. B.
 Bonorum venditio. Vide, Venditio bonorum.
 Inter bonorum possessionem edictalem, & decretalem differentia quæ sunt. T. 4. c. 376. E.
 In bonorum possessione quisnam ordo servetur. T. 5. c. 762. D.
 In bonorum collatione quænam tempora spectentur. T. 5. c. 614. A.
 Bonorum appellatione in edicto de collatione bonorum quæ res contineantur. Ibid. C.
 Bonorum possessio, quæ datur emancipatis, an semper habeat adjunctum onus collationis bonorum propriorum, concurrentibus suis heredibus. T. 5. c. 613. D.
 Bonorum possessio, quæ petita non est, sicut & hereditas, quæ adita non est, ad heredem non transmittitur. T. 5. c. 602. B.
 Ad bonorum possessionem contra tabulas an vocentur liberi præteriti eodem jure, atque ordine, quo vocantur ad successionem legitimam. T. 5. c. 605. A.
 Bonorum possessio quomodo olim petenda erat a Prætoribus. T. 5. c. 627. E.
 Bonorum possessio decretalis quænam dicatur. T. 5. c. 602. D.
 Edictalis quænam sit. Ibid. D. & c. 627. E.
 Bonorum possessio intra quodnam temporis spatium sit petenda. Ibid. c. 628. A.
 Bonorum possessio unde legitimi quibusnam ex causis detur. T. 5. c. 626. E.
 Bonorum possessor an similis sit heredi. T. 5. c. 163. C.
 Bonorum possessio cuilibet, petenti de plano, an sine causæ cognitione detur. T. 5. c. 600. E.
 Bonorum possessiones quotuplices sint. T. 5. c. 597. B. C.
 Bonorum possessio quandonam ex uno jure in aliud migrare dicatur. T. 5. c. 610. E.
 Bonorum possessio pupillaris quandonam finiri dicatur. Tom. 5. c. 622. D.
 Bonorum possessio quandonam in tempus pubertatis transferatur. T. 5. c. 621. C.
 Bonorum possessio contra tabulas datur ei, qui suus futurus erat, at ei, qui suus futurus non erat, non datur. T. 5. c. 604. E.
 Bonorum possessio edictalis in quo differat a bonorum possessione decretali. T. 5. c. 627. E.
 Bonorum possessio an aliquando rem secum trahat. T. 5. c. 609. B.
 Bonorum possessio quomodo fit filio. T. 5. c. 607. A. B.
 Bonorum militis possessio quo tempore petenda. T. 5. c. 526. B.
 Bonorum possessio secundum tabulas quibus, & quando competat. T. 5. c. 600. D.
 Bonorum possessio contra tabulas, &

quando competat. T. 5. c. 598. D. E. & seq.
 Bonorum possessio in liberti paterni bonis competit patroni filio, si deportatus patronus sit, non si captus ab hostibus. T. 5. c. 624. C. D.
 Bonorum possessio unde legitimi quibusnam detur. T. 5. c. 626. E.
 Bonorum possessio secundum tabulas quando rescindatur bonorum possessione contra tabulas. Tom. 5. c. 600. E.
 Bonorum possessio liberis, aut parentibus intra annum, cæteris verò agnatis, cognatisque intra centum dies petenda est. T. 5. c. 628. A.
 Bonorum possessorem non nisi ex secundo decreto fieri Accursius asserit. T. 5. c. 558. A.
 Bonorum appellatione obligationes omnes, & actiones continentur, tam activæ, quàm passivæ. T. 6. c. 123. B.
 De bonorum collatione, quam emancipatus filius præteritus bonorum possessione contra tabulas petens aliis liberis suis conferre debet. T. 6. c. 158. C. & seq.
 Bonorum defuncti, & heredis separatio. T. 6. c. 326. C.
 Bonorum partes inter emancipatos liberos faciendæ. T. 6. c. 159. E. & c. 160. A. & seq.
 Bonorum possessio contra tabulas datur filio emancipato præterito in testamento. Tom. 6. c. 154. A. & seq.
 Bonorum possessio frustra petitur, ubi tabulæ non valent. T. 6. c. 167. D.
 Bonorum possessio secundum tabulas. T. 6. c. 169. E.
 Bonorum possessio datur impuberi contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
 Bonorum possessio datur impuberibus ex edicto perpetuo, ad exemplum, & similitudinem Carboniani edicti. T. 6. c. 167. A.
 Bonorum possessio, quæ datur emancipatis liberis, datur etiam his, qui nunquam in potestate patris fuerunt. T. 6. c. 187. B.
 Bonorum possessionis jus cur introductum a Prætoribus. T. 1. c. 182. B.
 Bonorum possessionem unde legitimi non perire minimâ capitis diminutione, vel adoptione patroni. T. 6. c. 184. C.
 Bonorum possessionem secundum tabulas Prætor dat tantum scriptis heredibus, quum tabulæ obsignatæ sunt septem testium signis. Tom. 6. c. 163. A.
 De bonorum possessione ex testamento militis. Tom. 6. c. 181. E. & seq.
 De bonorum possessione unde legitimi. T. 6. c. 186. C. D.
 De bonorum possessione, quæ ab intestato post liberos defertur legitimis. T. 6. c. 185. B. & seq.
 De bonorum possessione contra tabulas liberti. T. 6. c. 183. C.
 De bonorum possessionibus contra tabulas. Tom. 6. c. 163. C. & sequ. Bono-

- Bonorum possessor in omnibus loco heredis legitimi habetur**, Tom.6. c.35. D.
- De bonorum possessionibus edictum primum est de bonorum possessione contra tabulas**, T.6. c.153. C.
- Bonorum possessor similis heredi est**, T.6. c.154. B.
- Bonorum separatio**. Vide, Separatio bonorum.
- Bonorum possessio an facilius acquiratur, quam hereditas**, T.6. c.570. B.
- Bonorum possessio an sit ex jure Prætoris**, Ibid. B.
- Bonorum nomen an mutet mutatio personarum, vel mutatio status**, Ibid. C.
- Bonorum cessio debitores liberat molestiæ carceris**, T.4. c.234. B.
- Bonorum possessio an detur ex testamento non signato**, T.8. c.135. D.
- Bonorum possessio an per procuratorem acquiri possit**, T.7. c.393. A.
- Bonorum possessio an peti possit, si injuste sint nuptiæ, & vir heres instituitur, aut mulier**, T.7. c.1490. C.
- Bonorum possessio quomodo definitur**, T.8. c.3. E.
- Bonorum possessio, vel aditio an suis heredibus sit necessaria**, T.7. c.173. A. B.
- Bonorum possessio Carboniana cui detur**, T.7. c.201. C.
- Bonorum possessio edictalis**, T.7. c.1176. D.
- Bonorum possessio decretalis**, Ibid. D.
- Bonorum possessio contra tabulas a Prætoribus datur**, T.7. c.375. A.
- Bonorum appellatione quid continetur**, T.7. c.1382. B.
- Bonorum possessio contra tabulas non semper datur adversus omnes gradus heredum**, T.8. c.41. C.
- Bonorum possessionem contra tabulas, quæ datur patrono, multum distare ab ea, quæ datur liberis**, T.7. c.188. A.
- Bonorum possessio non datur, sed agnoscitur a successore**, T.7. c.55. D.
- Bonorum ratione quæ crimina in heredem transmittantur**, Tom.7. c.1478. C.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, an repellatur a legato, quod filio, vel servo ejus relicto est**, T.7. c.1485. A.
- Bonorum possessionem duplicem esse, decretalem, & edictalem**, Tom.7. c.973. A.
- Bonorum suorum usufructum si quis legaverit, quæ appellatione bonorum veniant**, T.7. c.1382. B.
- Bonorum usus fructus si legatus est, an ea dum taxat intelligantur, quæ deducto ære alieno supersunt**, T.7. c.1376. A.
- Bonorum usufructus si legetur, an etiam futurorum bonorum post testamentum acquiritorum usufructus legatus videatur**, T.7. c.1382. D.
- Bonorum possessionis jus quando, & a quo introductum**, T.8. c.1040. B. C. ejus gradus, Ibid. D.
- Bonorum possessiones ex testamento quot, & quæ**, Ibid. E. & seq.
- Bonorum civilis appellatio quæ sit**, T.8. c.3. A.
- Bonorum collatio an inter eos tantum fiat, quibus data est contra tabulas**, T.8. c.80. C.
- Bonorum collatio sit post bonorum possessionem contra tabulas**, Ibid. A.
- Bonorum omnium usufructu legato an lex falcidia minuat legatum, & an fructus legatario integri cedant**, T.7. c.1382. C.
- Bonorum omnium usufructu legato, quod superat dodrantem, id lege falcidiæ minui, & quomodo**, Ibid. C.
- Bonorum pars legata an cum, vel sine fructibus restituatur**, Tom.7. c.1007. D. an onera deducantur, Ibid. E.
- Bonorum parte coheredi prælegatâ an præstetur ea deducto ære alieno**, T.7. c.1376. A.
- Bonorum possessio ab intestato an deferatur, si nec contra, nec secundum tabulas competat**, Tom.8. c.162. A.
- Bonorum possessio ab intestato quando competat**, Ibid. C.
- Bonorum possessio ab intestato prima quæ sit**, Ibid. C.
- Bonorum possessio ab intestato quibus liberis detur**, Ibid. E.
- Bonorum possessio alia est juris, altera corporis**, T.8. c.3. C.
- Bonorum possessio acquiritur agnoscanti, non ratum non habenti**, T.8. c.4. C.
- Bonorum possessio an a societatibus, civitatibus, & universitatibus agnosci, & acquiri possit**, Ibid. E. & c.5. A.
- Bonorum possessio an acquiratur per alios, eam petentes nostro nomine**, T.8. c.6. D. an per procuratorem acquiri possit, Ibid. D.
- Bonorum possessio an acquiratur non petita, vel data**, T.8. c.18. A. an hodie solenniter petatur, Ibid. B.
- Bonorum possessio an acquiratur pupillæ per matris petitionem**, T.8. c.18. C.
- Bonorum possessio an acquiri, & agnosci possit a corporibus**, T.8. c.5. B.
- Bonorum possessio an detur contra testamentum militis**, T.8. c.149. A.
- Bonorum possessio an detur ex injusto rupto, irrito testamento**, T.8. c.135. A.
- Bonorum possessio an detur, si testamentum scriptum sit notis, vel constat nuncupatione**, T.8. c.10. D. E.
- Bonorum possessio an detur jus legitimatum habenti**, T.8. c.10. B.
- Bonorum possessio an detur, lino, quo tabulæ ligantur, inciso, ac rupto**, Tom.8. c.135. D.
- Bonorum possessio an detur, si non extet authenticum testamenti, sed ejus exemplum**, T.8. c.135. C.
- Bonorum possessio an detur, si testamenta facta sint actis municipalibus**, Ibid. A.
- Bonorum possessio an detur secundum nuncupationem, & an secundum testamentum militis**, T.8. c.134. E.
- Bonorum possessio an detur, antequam heres adierit**, T.8. c.45. A.
- Bonorum possessio an detur secundum tabulas, si non extant supremæ**, T.8. c.135. A. an semel existare sit satis, an apparere necesse sit, Ibid. A.
- Bonorum possessio an detur ex prioris, vel posteriore testamento**, T.8. c.47. C. D.
- Bonorum possessio an detur ex voluntate testati, si deletum incaute sit heredis nomen**, T.8. c.135. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur ei, cujus nomen est in consulto deletum, ut non possit legi**, T.8. c.141. D. E.
- Bonorum possessio an detur cognato naturali**, T.8. c.16. B.
- Bonorum possessio an furioso, infanti, muto, surdo, cæco competat**, T.8. c.21. B. C. D.
- Bonorum possessio an detur nato impuberi, cui fiscus movet status controversiam**, T.8. c.15. B.
- Bonorum possessio an detur heredi sine certa parte instituto**, Tom.8. c.144. E. & c.145. A.
- Bonorum possessio an detur nepoti præterito a patre emancipato**, T.8. c.54. A.
- Bonorum possessio an detur secundum tabulas pupillares, si non sint signatæ**, T.8. c.143. D.
- Bonorum possessio an deferatur ventri**, T.8. c.15. B.
- Bonorum possessio an peti possit ante apertas tabulas**, T.8. c.14. B.
- Bonorum possessio an prius admittatur, quam conferatur, vel caveatur**, T.8. c.98. B.
- Bonorum possessio an servo petenti dari debeat, vel possit**, T.8. c.11. C.
- Bonorum possessio an separatim detur ei, quem pater sibi heredem scripsit, & ei separatim, quem pupillo scripsit**, T.8. c.143. C.
- Bonorum possessio an servo instituto dari possit**, Ibid. E.
- Bonorum possessio an sit cum re**, T.8. c.136. B.
- Bonorum possessio an tribuat dominium**, T.8. c.2. A.
- Bonorum possessio an intestatû faciat, si adita sit hereditas**, T.8. c.68. D.
- Bonorum possessio an invito acquiratur**, T.8. c.4. B. C. an deferatur nolenti, ignorantis, Ibid. B.
- Bonorum possessio an possit acquiri per procuratorem**, T.8. c.6. D.
- Bonorum possessio an secum trahat commoda, & incommoda**, T.8. c.14. C.

Bonorum possessio an tollatur furore superveniente illius, cuius mandato, & nomine petita est. T. 8. c. 18. E.
 Bonorum possessio Carboniana an exheredatis detur. T. 8. c. 123. B. C.
 Bonorum possessio Carboniana quibus detur, & quando finiatur. T. 8. c. 121. D. E.
 Bonorum possessioni carbonianæ quando locus sit. T. 8. c. 132. C. D.
 Bonorum possessio an deferatur ex edicto infanti. T. 8. c. 22. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur filiabus emancipatis. T. 8. c. 30. B.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur liberis scriptis sub conditione. T. 8. c. 33. D.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur posthumis præteritis, item liberis præteritis reversis ab hostibus. T. 8. c. 24. D.
 Bonorum possessio quando detur secundum voluntatem, & nuncupationem intestati. T. 8. c. 48. E. quando detur secundum notorium. Ibidem E. quando detur secundum gesta municipalia. Ibid. E.
 Bonorum possessio quando detur non secundum tabulas, sed secundum voluntatem intestati. Ibid. E.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur natis ex emancipato post emancipationem. T. 8. c. 100. A. an, & quando illi conferant. Ibid. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur scriptis per liberos præteritos. T. 8. c. 32. E. & c. 33. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur iis, qui nunquam sui fuerunt. T. 8. c. 39. A. B.
 Bonorum appellatione quid continetur. T. 8. c. 502. A. B. C.
 Bonorum possessio hereditatis appellatione continetur. Tom. 8. c. 786. D.
 Bonorum possessio quibus liberis non competit. T. 8. c. 190. D.
 Bonorum possessio contra tabulas non datur nothis, sive naturalibus, nec unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur unde legitimi in successione matris. Ibidem A.
 Bonorum possessio communis est: concurrat cum bonorum possessione secundum tabulas, vel contra tabulas, & cum bonorum possessione unde legitimi. T. 8. c. 185. D.
 Bonorum possessio decretalis est, aut edictalis. T. 8. c. 4. B.
 Bonorum possessio quibus datur. T. 8. c. 171. C.
 Bonorum possessiones comparantur actionibus. T. 8. c. 185. D.
 Quæ bonorum possessio potest esse sine re. T. 7. c. 1175. C.
 De bonorum possessionibus, quæ deferantur ab intestato si tabulæ testamenti existant unde liberi. T.

8. c. 161. C. & seq.
 Ad bonorum possessionem petendam quot dies constituti. T. 8. c. 233. E. & c. 234. A.
 De bonorum possessionis delatæ repudiatione. T. 8. c. 199. D. E. & seq.
 Bonorum possessionem delatam qui adire possunt, vel non; & qui repudiare eam possunt, vel non. T. 8. c. 199. C. D. & seq.
 In bonorum possessionibus sunt, & fuerunt semper certa, & statuta tempora. T. 8. c. 203. D.
 De bonorum possessione unde liberi. T. 8. c. 164. E. & seq. Vide, Unde liberi.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E. & seq.
 De bonorum possessione Carboniana. T. 8. c. 164. A. B.
 De bonorum possessionis repudiatione. T. 8. c. 199. D. E.
 Bonorum possessio dicitur actio præteriti. T. 8. c. 173. E.
 Bonorum possessio edictalis separanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
 Bonorum possessio datur facile. T. 8. c. 181. C.
 Bonorum possessio amittitur duobus modis. T. 8. c. 202. C.
 Bonorum possessio legitimis datur ab intestato cum re. Tom. 8. c. 171. B.
 Bonorum possessio proximo cuique datur. T. 8. c. 186. A.
 Bonorum nomen sola commoda complectitur, non autem incommoda. T. 7. c. 1105. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an liberis primùm detur. T. 8. c. 24. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur ex emancipatis natis post emancipationem. T. 8. c. 25. A.
 Bonorum possessio decretalis an repudiari possit, & an finiatur tempore. Vide, Decretalis bonorum possessio.
 Bonorum possessio contra tabulas an testamentum rescindat. T. 8. c. 58. A.
 Bonorum possessio edictalis quid distet a decretali. T. 8. c. 7. D. E. an finiatur tempore. Ibid. c. 8. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an tribuat jus petendæ hereditatis. T. 8. c. 49. D.
 Bonorum possessio contra tabulas an omnibus liberis præteritis, tam naturalibus, quam adoptivis detur. T. 8. c. 24. B.
 Bonorum possessio contra tabulas patris, vel avi, an nato emancipato detur. T. 8. c. 116. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur tam liberis suis, quam emancipatis præteritis. T. 8. c. 24. A. B.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur ei, qui iudicium defuncti agnovit. T. 8. c. 35. B. & c. 51. E.
 Bonorum possessio contra tabulas

an detur iis, qui sui futuri sunt. T. 8. c. 41. A.
 Bonorum possessio contra tabulas an detur liberis adoptivis emancipatis. T. 8. c. 30. C. an detur naturalibus emancipatis præteritis. Ibidem C.
 Bonorum possessio contra tabulas an sit necessaria in suo, vel in emancipato. T. 8. c. 25. A. an sit utilis in suo. Ibid. A.
 Bonorum possessio contra tabulas duplex est. T. 8. c. 24. A.
 Bonorum possessio intra quod tempus petenda sit. T. 8. c. 14. A.
 Bonorum possessio contra tabulas nonnunquam est iure, & loco bonorum possessionis secundum tabulas. T. 8. c. 34. A.
 Bonorum possessio contra tabulas primùm deferatur, deinde secundum tabulas. T. 8. c. 138. D.
 Bonorum possessio contra tabulas quando præterito non detur. T. 8. c. 72. A.
 Bonorum possessio contra tabulas in suo præterito an, & qua in re utilis sit. T. 8. c. 25. B. C.
 Bonorum possessio contra tabulas liberorum emancipatorum an, & quando parentibus detur. T. 8. c. 245. D.
 Bonorum possessio contra tabulas; quæ datur liberis, contra testamentum datur; quæ patronis datur, contra heredem datur. T. 8. c. 35. D. E.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus detur. Ibidem E. an iis, detur, qui nunquam fuerunt in potestate. Ibidem c. 35. A.
 Bonorum possessio contra tabulas si petita sit, an legata, & quibus, & a quo præstentur. T. 8. c. 74. C. D.
 Bonorum possessionem contra tabulas si præteriti admittant, an scripti submoveantur. T. 8. c. 138. A. B.
 Bonorum possessio contra tabulas ut competat, quæ exigantur. T. 8. c. 72. A.
 Bonorum possessio cui deferatur, an ab eo exigatur scientia juris. T. 8. c. 14. C.
 Bonorum possessionis edictalis petendæ tempus quando cedat. T. 8. c. 130. B.
 Bonorum possessio ab intestato peti potest, etiam datâ bonorum possessione Carbonianâ. T. 8. c. 163. D.
 Bonorum possessio agnatis non est necessaria, cognatis est necessaria. T. 8. c. 189. D.
 Bonorum possessio ab intestato an statim deferatur, si scriptus heres repudiavit bonorum possessionem secundum tabulas, vel præteritus bonorum possessionem contra tabulas intra annum, vel centum dies. T. 8. c. 163. C.
 Bonorum possessio non acquisita defuncto, an transmittatur in heredem. T. 8. c. 7. A.
 Bonorum possessio non agnita a defuncto.

- functio, an heredi ejus detur. Ibid. D.
- Bonorum possessio prius datur, quam fiat collatio bonorum. T. 8. c. 80. A.
- Bonorum possessio, quæ sine mandato nomine alieno petitur, an acquiratur sine ratihabitione. T. 8. c. 18. D. E.
- Bonorum possessio quando juris, & civile nomen sit, & quando sine ullo corpore consistat. T. 8. c. 3. C.
- Bonorum possessio quid sit. Ibid. C.
- Bonorum possessio quomodo separatur ab aditione hereditatis. T. 8. c. 4. A.
- Bonorum possessio quomodo deferatur per gradus. T. 8. c. 13. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si in opistographo testamentum sit scriptum. T. 8. c. 134. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si voluntas extet in charta. Ibidem D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi instituto sub conditione. T. 8. c. 141. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si tabulæ non extiterint mortis tempore. T. 8. c. 20. B. C. an necesse sit, eas proferri. Ibidem C.
- Bonorum possessio contra tabulas prior est, quam secundum tabulas. T. 8. c. 138. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an cedat scripto, priusquam finem acceperit contra tabulas. Ibidem D.
- Bonorum possessio secundum tabulas ex quibus tabulis detur. T. 8. c. 10. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas ut competat, quæ requirantur. T. 8. c. 35. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an captivis institutis detur. T. 8. c. 144. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si testator testamenti faciendi tempore factionem ejus habuerit, postea mortis tempore non habeat. T. 8. c. 135. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi non nominato, sed certâ demonstratione significato. T. 8. c. 144. E. & c. 145. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi scripto, cujus nomen in testamento deletum sit. T. 8. c. 19. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si testator non habuerit testamenti factionem. T. 8. c. 135. D. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur inconsulto, vel casu aliquo scripto. T. 8. c. 141. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur ei, cujus nomen a testatore deletum sit. Ibid. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si heres nesciat, tabulas testamenti extare. T. 8. c. 135. C.
- Bonorum possessio secundum tabulas an, & quomodo deferatur per gradus heredum. T. 8. c. 141. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur scriptis sub conditione pendente. T. 8. c. 34. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an dari possit scripto, si tabulæ testamenti extant, & testamentum nullum sit. T. 8. c. 25. C.
- Bonorum possessio secundum tabulas an sit cum re. T. 8. c. 136. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas an sub conditione scriptis detur, pendente conditione. T. 8. c. 139. A. B.
- Bonorum possessionem secundum tabulas si scripti sub conditione acceperint, an eâ deficiente repellantur. Ibid. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas ut detur, an necesse sit, si pluribus exemplaribus testamentum scriptum sit, omnes codices extare. T. 8. c. 135. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas quando cedat. T. 8. c. 138. C.
- Bonorum possessio si nondum petita sit secundum, vel contra tabulas, an ipsi liberi possint petere unde liberi, quasi ab intestato. Ibid. C.
- Bonorum possessio unde cognati an, quos, & quot gradus habeat. T. 8. c. 13. B.
- Bonorum possessio unde legitimi quando competat. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi an detur rectè matri. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus detur. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi defertur legitimis proximioribus. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus competit, an iis necessarium sit eam petere. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde liberi quando, & quibus detur. T. 8. c. 10. B.
- Bonorum possessio unde vir ut detur, quæ requirantur. Vide, Unde vir, & uxor.
- Bonorum possessionem an agnoscere possint scripti ex incertis partibus. T. 8. c. 141. D.
- Bonorum possessionem an filius emancipatus amittat, si post mortem patris arrogandum se dederit ante petitam bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 30. D.
- Bonorum possessio an furiosus per se, vel per alium acquirere possit. T. 8. c. 22. D. E.
- Bonorum possessionem an infans tutore auctore petere possit. T. 8. c. 11. E.
- Bonorum possessionem contra tabulas an perdat, qui libertum paternum capitis accusavit. Tom. 7. c. 1487. B.
- Bonorum possessionem an possit capere, qui non potest hereditatem capere. T. 8. c. 16. B.
- Bonorum possessionem an procurator possit repudiare. Vide, Procurator. Vide, Repudiare.
- Bonorum possessionem an pupillus tutore auctore petere possit. T. 8. c. 11. D. E.
- Bonorum possessionem an quis invitus cogatur petere, vel agnoscere. T. 8. c. 4. C.
- Bonorum possessionem an videatur posterior agnovisse, si petierit, priusquam prior repudiavit. T. 8. c. 13. E.
- Bonorum possessionem contra tabulas an scriptus beneficio præteriti petere possit. T. 8. c. 33. A.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, an repellatur a legato, vel mortis causâ donationibus. Tom. 8. c. 61. C. an repellatur a donatione inter vivos. Ibid. C.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, quæ legata, & quibus præstare debeat. T. 8. c. 73. A.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, non tantum amittere legata, sed etiam repellatur a substitutione pupillari. T. 8. c. 65. B.
- Bonorum possessionem qui agnovit, an dominus fiat, & pro eo habeatur. T. 8. c. 2. A.
- Bonorum possessionem contra tabulas semper dari in allem. Tom. 7. c. 1483. B.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, an postea venire possit ab intestato. T. 8. c. 163. B.
- Bonorum possessionem contra tabulas si duo filii, unus institutus, alter præteritus, petierint, an, quomodo, & quibus legata præstent. T. 8. c. 75. C.
- Bonorum possessionem edictalem qui agnovit, an detur ei etiam Carboniana, & contra. Tom. 8. c. 130. C. an utriusque possessionis annus simul cedat. Ibid. C.
- Bonorum possessionem nisi prior repudiarit intra tempora, sequenti non cedere tempora bonorum possessionis petendæ. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessionem non dari nisi patrifamilias. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio non petentis portio an petentibus ad crescat. T. 8. c. 139. E.
- Bonorum possessionem, quæ personæ petere possint. T. 8. c. 11. D.
- Bonorum possessionem qui petiit alie non nomine sine mandato, an postquam furere cæperit, petitio rata haberi possit. T. 8. c. 18. D. E.
- Bonorum possessio contra tabulas

bulas intestatum non facit, si adita sit hereditas. T. 8. c. 68. D.
 Bonorum possessionem si qui petierint contra tabulas, eos habere viriles, & pares portiones, etiam si in testamento eis adscriptæ sint impares portiones. T. 8. c. 73. C.
 Bonorum possessio si præteritus petierit, an, quomodo, & quibus legatariis teneatur. T. 8. c. 71. E. & c. 72. A. & seq.
 Bonorum possessionem contra tabulas si filius præteritus petierit, an legata præstet. T. 8. c. 75. A.
 Bonorum possessio unde legitimi quando, & quibus detur. T. 8. c. 10. C.
 Bonorum possessionis Carbonianæ effectus qui sint. T. 8. c. 122. C.
 Bonorum possessionis contra tabulas, & quærelæ inofficiosi differentia quæ sint. T. 8. c. 44. E.
 Bonorum possessionis unâ specie, vel gradu deficiente, an, & quando posteriori locus fiat. T. 8. c. 13. C. quando tempora a posteriori cedant. Ibid. C.
 Bonorum possessionis petendæ secundum tabulas, vel contra tabulas tempus an scripto, & præterito simul cedant. T. 8. c. 138. C.
 Bonorum possessionis petendæ tempora an cedant ignorantibus. T. 8. c. 14. A.
 Bonorum possessionis petendæ tempora an cedant illi, qui testamentum falsum esse dixerit, nec petierit bonorum possessionem. T. 8. c. 17. B.
 Bonorum possessionis petendæ tempora an cedant ignorantibus, se esse proximum cognatum. T. 8. c. 14. B. C.
 Bonorum possessioni petendæ quæ tempora præstituta sint, & cur præstituta sint. Vide, Dies bonorum possessionis petendæ.
 Bonorum possessionis repudiationi quando locus sit. Vide, Repudiare.
 Bonorum possessio unde liberi fingitur esse bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 73. B.
 Bonorum possessiones ex testamento quot sint. T. 8. c. 134. D. & quis earum ordo. Ibid. D. & seq.
 Bonorum possessiones quasdam esse ex testamento, quasdam ab intestato. T. 8. c. 10. A. B.
 Bonorum possessiones quomodo dividantur. T. 8. c. 2. B.
 Bonorum possessionum quæ prima. T. 8. c. 10. B.
 Bonorum possessor an sit hereditatis possessor. T. 8. c. 3. B.
 Bonorum possessor an sit heres, vel dominus. T. 8. c. 1. C.
 Bonorum possessor an sit vice heredis. T. 8. c. 2. C.
 Bonorum possessor an sublineat commoda, & incommoda hereditaria. Ibid. C.
 Bonorum possessor qui scriptus est, an possit ante apertas tabulas agnoscere secundum tabulas. T. 8. c. 14. B.

Bonorum possessionem contra tabulas qui petierit, in quo casu legatum ei conservetur. T. 8. c. 64. D.
 Bonorum possessionem dare est jurisdictionis. T. 8. c. 1. C.
 Bonorum possessorem quis facere possit. T. 8. c. 1. C.
 Bonorum possessione petita rescinditur testamentum, exceptis legatis relictis certis personis. T. 8. c. 62. C. D.
 Ad bonorum possessionem qui admitti possunt. T. 9. c. 648. A. B.
 De bonorum possessione contra tabulas, quam Prætor liberis pollicetur. T. 9. c. 659. A. B. & seq.
 De bonorum possessione contra tabulas liberti, quæ patronis, libertisque eorum datur. T. 9. c. 661. A. B. & sequ.
 Bonorum possessio quid sit. T. 9. c. 648. A.
 De vi bonorum raptorum actione. T. 9. c. 1157. B.
 Bonorum possessio Carboniana est extraordinaria, non ordinaria, id est, decretalis, non edictalis. T. 9. c. 670. C. D.
 In bonorum possessione dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 9. c. 650. D. E.
 Bonorum obsignatio. T. 9. c. 1123. ~~Et annotatio. Ibid. B. publicatio.~~ Ibid. B.
 Bonorum paternorum divisio quomodo fit. T. 9. c. 691. B.
 Bonorum disceptationem esse principalem causam, & in eam incidere quæstionem status. T. 9. c. 119. E.
 Bonorum possessio edictalis, & decretalis quomodo dantur. T. 9. c. 670. D. in quo differunt, Ibid. D.
 De bonorum collatione. T. 9. c. 931. D. & seq.
 Inter bonorum possessores datur successio edicto successorio. T. 9. c. 667. A. & seq.
 Bonorum possessionis repudiandæ, vel petendæ tempora præscripta sunt. T. 9. c. 676. A. & seq.
 Bonorum maternorum dominium non pertinuisse ad patrem. T. 9. c. 929. B.
 Qui ad bonorum possessionem admitti possunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & seq.
 Bonorum possessionem rectè peti per procuratorem, si specialiter id mandatum sit. T. 9. c. 358. A. B.
 Bonorum possessio quasi dominium tribuit, & est species successiois, & hereditatis. T. 9. c. 1130. A.
 Ad bonorum possessionem sufficere qualecumque indicium, vulgò est *assez de faire quelque acte d'heritier*. T. 9. c. 652. A.
 Bonorum possessionem dare Prætorum est. T. 9. c. 648. A.
 Bonorum debitoris proscriptio, & distractio. T. 9. c. 1127. A. B.
 Bonorum cessio. Vide, Cessio bonorum.
 Bonorum possessionis aditio, seu

agnitio est temporalis. T. 9. c. 768. E.
 Bonorum possessio prætorica, vel honoraria, hereditas dici potest. T. 9. c. 656. B.
 Bonorum possessio, & possessio bonorum in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
 De bonorum raptorum vi. T. 9. c. 1460. A. & seq.
 Bonorum possessio datur, vel ex cessione iudicati, vel debitoris. T. 9. c. 1129. A.
 Bonorum possessio decretalis est, quæ datur interposito decreto a Prætoribus pro tribunali, non edictalis. T. 9. c. 658. E.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus datur. T. 9. c. 659. A. & sequ.
 Bonorum possessio quid. Ibid. C.
 Bonorum alienationes post crimen perduellionis contractum factæ non valent. T. 9. c. 1396. C.
 Bonorum possessio. Vide, Possessio bonorum.
 Bonorum utilis possessio datur ex æquo, & bono, secundum municipationem. T. 9. c. 658. D. E.
 Bonorum separatio quid. T. 9. c. 1131. C. quot habet genera. Ibid. D.
 De bonorum possessione secundum tabulas. T. 9. c. 656. B. & sequ.
 Bonorum possessio non potuit dari a magistratu municipali. T. 9. c. 651. D.
 Bonorum possessionis petitio est inutilis jure veteri. T. 9. c. 649. B. jure novo est utilis. Ibid. B.
 Ad bonorum possessionem contra tabulas pertinet edictum Carbonianum, & ad liberos ætate parvos præteritos testamenti patris, quibus fuit controversia status, & bonorum paternorum. T. 9. c. 669. E. & seq.
 Bonorum possessio secundum tabulas datur heredibus scriptis tabulis testamenti. T. 9. c. 656. C.
 Bonorum possessio an possit acquiri per procuratorem. T. 10. c. 490. D.
 Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an repellatur a donatione causâ mortis. T. 10. c. 497. D.
 Bonorum possessionis petendæ quænam sint tempora. T. 10. c. 500. C.
 Bonorum possessio decretalis eodem momento defertur, & acquiritur; nec est medium tempus, quo possit repudiari. Ibid. D.
 Bonorum possessio unde cognati ultra penultimum gradum an deferatur. T. 10. c. 501. A.
 Bonorum appellatione onera, & damna continentur. Tom. 10. c. 596. C.
 Bonorum possessio cum olim petebatur, eam Duumviri dare non poterant. T. 10. c. 679. A.
 Bonorum possessionem Prætor primum defert ex testamento, deinde ab intestato. T. 10. c. 771. B.

- Bonorum possessio quandiu competit ex testamento, cessat ab intestato. Ibid. C.
- Bonorum possessio ab intestato quando competat. Ibidem C. D. & seq.
- Bonorum possessio unde liberi quibus datur, & quibus non datur. T. 10. c. 772. C. D.
- Bonorum possessio unde liberi eodem ordine liberis defertur, quo vocantur ad bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 10. c. 773. A.
- In bonorum possessione liberti patris filius emancipatus præfertur nepoti ex se nato, retento etiam in familia avi. Ibid. B.
- Bonorum possessio contra tabulas datur & liberis, qui nunquam fuerunt in nostra potestate. Ibid. D.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus datur. T. 10. c. 775. A.
- Bonorum possessio unde legitimi an datur his, qui non sunt legitimi. Ibid. E.
- Bonorum possessio unde ex legibus est extraordinaria. T. 10. c. 776. A. quibus sit necessaria. Ibid. A.
- Bonorum possessionem si lex defert, competit unde legitimi, & etiam unde ex legibus. Ibid. A.
- Bonorum possessio non datur nisi Patrifamilias. Ibid. D. E.
- Bonorum possessio unde vir, & uxor ut datur, quid exigatur. T. 10. c. 781. E.
- Bonorum possessionem si prior agnoverit, & abstinerit se per restitutionem in integrum, an sequenti sit locus, & an admittatur ex successorio edicto. T. 10. c. 786. C.
- Ad bonorum possessionem, quam omisit, vel amisit, capeendam, & acquirendam an minor possit pervenire beneficio restitutionis. T. 10. c. 903. C.
- Inter bonos bene agier. Tom. 2. c. 1313. B.
- Contra bonos mores stipulatio concepta non valet. T. 4. c. 706. A. Vide, Stipulatio.
- De bonis paternis, & maternis consultatio. T. 1. c. 657. D. E.
- De bonis damnatorum. Tom. 2. c. 628. C.
- In bonis alicujus servus est. T. 1. c. 306. A.
- Qui se bonis miscuit, & is, qui non miscuit, in quo differunt. T. 4. c. 88. D.
- In bonis an id tantum esse existimetur, quod deducto ære alieno superest. T. 5. c. 781. A.
- Bonis publicatis quicquid postea acquiritur, an fiscum sequatur, vel non. T. 5. c. 461. D.
- Bonis se immiscere. T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.
- De bonis libertorum. T. 6. c. 172. E. & c. 173. A. & seq.
- Bonis cui est interdictum, illi interdicitum est omnibus juris actibus. T. 7. c. 702. A. B.
- Bonis cui interdicatur, an possit alienare ante interdictionem. Ibid. C.
- Bonis cui interdicatur, consentire non potest. Ibid. A.
- Bonis ex delicto testatoris publicatis, totum testamentum irritum fit. T. 7. c. 1084. C.
- Bonis cui interdictum sit, nulla voluntas est. T. 8. c. 681. D.
- Bonis captivi solet constitui curator. T. 8. c. 194. A.
- Ex bonis hereditariis quæ sunt. T. 7. c. 500. C.
- Bonis cultodiendis curator quando datur. T. 8. c. 132. A.
- Bonis fisco vindicatis, an Procurator Cæsaris ex iis bonis vendere possit res, quæ sunt in controversia. T. 8. c. 440. E.
- De bonis, quæ liberis in potestate constitutis ex matrimonio, vel aliter acquiruntur, & eorum administratione. T. 9. c. 931. D. & seq.
- Bonis qui cedere possunt. T. 9. c. 1126. E. & seq.
- De bonis libertorum. T. 9. c. 635. D. E. & c. 636. A. & seq.
- De bonis proscriptorum, seu damnatorum. Tom. 9. c. 1482. A. & seq.
- De bonis maternis, & materni generis. T. 9. c. 927. D. & seq.
- De bonis eorum, qui mortem sibi consciverunt. Tom. 9. c. 1483. C. D.
- Bonis paternis qui se abstinent, vel qui suis cessit, an sit infamis. T. 10. c. 883. C.
- Bonifacius Papa auctor libri sexti decretalium, quibus artibus obrepsit in Pontificatum. T. 5. c. 385. B.
- Bonitarii domini. T. 9. c. 994. E.
- Bonitas inter jura servitutum prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
- Bonitate eadem reddendum mutuum, qua datum est. T. 7. c. 633. C.
- Bononiensis universitas celeberrima. T. 6. c. 1026. D.
- Bos legatus si mortuus fuerit, an possim corium vindicare. T. 7. c. 1007. B.
- Bos unus an abigeum faciat. T. 7. c. 1006. B.
- Bos unus gregem non facit. T. 10. c. 570. A.
- De bove aratorio duo singularia constituta. T. 3. c. 101. A. B.
- Bove subrepto, & occiso, furi dominus & bovem quanti erat, & carnem condicere potest. T. 6. c. 141. D.
- Bove mortuo, qui legatus est, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur æstimatio animalis. Ibid. E.
- Boves quomodo domantur. T. 8. c. 553. D.
- Boves ne aratori abstrahantur, vetitum a Constantino. T. 10. c. 703. D.
- Boves, oves, sues, capræ, collo domantur, non dorso. T. 10. c. 760. D.
- Bovum egestus exsiccati, ut hodie in Scotia, lignis legatis debentur. T. 8. c. 605. C.
- Bractearii, seu bracteatores qui sint, & eorum immunitates. Tom. 2. c. 767. C. & c. 768. E.
- Brentesium. T. 1. c. 1241. B.
- Brephotrophia. T. 2. c. 1041. E.
- Brephotrophi. T. 2. c. 21. D.
- Brephotrophi quinam sint. T. 10. c. 819. D.
- Breves, brevia, brevicula chartularum sunt, sive libelli breves. T. 2. c. 650. B.
- Breves quadrimensuræ. T. 2. c. 685. E.
- Breves privati fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
- Brevia esse debent omnia initia. T. 4. c. 699. A.
- Brevia sua contra se non cogitur edere reus actori. T. 9. c. 266. E. & c. 267. A. & c. 275. B.
- Brevia esse rationes breviarum. T. 9. c. 5. D.
- Breviloqua substitutio. Vide, Substitutio.
- Brevissimas mutationes Cicero vocat minutas interrogatiunculas. T. 8. c. 692. C.
- Brevitas chirographi non minuit fidem. T. 2. c. 650. C.
- Brevitas libellorum refutatoriorum commendatur. T. 9. c. 2112. A.
- Brevitas orationis nec vitiat sententiam, nec ullum negotium. T. 9. c. 1099. E. & c. 1100. A.
- Brevitas chartularum non vitiat donationem. Ibid. c. 1100. A. non vitiat testamentum brevitatis. Ibid. A.
- Britanniæ comites, deinde duces. T. 6. c. 786. C.
- Primus Britanniarum Dux quis. Ibid. C.
- Bruta quædam incestas nuptias abhorre. T. 2. c. 1049. C. D.
- Bruta uti rationis, ita juris sunt expertia. T. 1. c. 8. B.
- Buccellarii. T. 2. c. 1240. E.
- Buccellatum. T. 2. c. 961. B. C.
- Buccinum conchiliorum genus. T. 2. c. 794. E.
- Budæi antinomiarum. T. 3. c. 199. D. E. & c. 200. A. & seq.
- Budæum non admodum juris peritum fuisse. T. 8. c. 444. B.
- Budæus notatus. T. 9. c. 223. B. habuit pro antinomiis, quæ facilia sunt. Ibid. B. & seq.
- Buffet d'argent. T. 7. c. 1092. B.
- Buleutarum jus. T. 2. c. 719. A.
- Buprestis quid, & cujus nominis notatio. Tom. 3. c. 447. E. & c. 448. A.
- Burdi, sive burrici sunt muli pulli. T. 7. c. 1158. E.
- Burdones, & burrici, & burdi. T. 3. c. 307. D.

Burdones qui sint . T. 7. c. 976. A.
 Burdones sunt muli , qui junguntur
 carrucis, vel rhedis. T. 7. c. 1158.
 D.
 Burgarii , & burgavii qui sunt . T.
 2. c. 873. A. & c. 1184. C.
 Burgum unde . T. 2. c. 873. A. B.
 Burrici . T. 7. c. 1158. E.
 Burricus . T. 3. c. 307. D.
 Butta . T. 3. c. 237. A. B.

C

TRia CCC. in libris notarum
 juris quid significant. T. 9. c.
 1103. E. & c. 1104. A.
 Caballationis ratio. T. 2. c. 954. E.
 Cacabus cocinatorium instrumen-
 tum. T. 3. c. 29. C.
 Cachodoxia opponitur orthodoxia .
 T. 10. c. 815. D.
 Cadavera punitorum ne humentur
 inconsulto Principe. T. 1. c. 879.
 C.
 Cadere in casum commissum . T. 2.
 c. 660. E.
 Cadi vino legato debentur . T. 3. c.
 52. A.
 Caduca quæ sint , & eorum jus . T.
 1. c. 325. D.
 Caduca bona Cæsariani sine Prin-
 cipis auctoritate occupare non
 possunt. T. 2. c. 644. D.
 Caduca quando rei privatæ Prin-
 cipis addicuntur . T. 2. c. 658. E.
 Caduca possessio. T. 2. c. 659. A.
 Caduca cur introducta . Tom. 2. c.
 423. D.
 Caduca unde. Ibidem A. & seq.
 Caduca quæ dicuntur. T. 4. c. 414.
 C.
 Caduca fideicommissa. T. 4. c. 392.
 C.
 Caduca hereditas . T. 4. c. 417. E.
 Caduca fisco acquiruntur . T. 5. c.
 693. C.
 Caduca ereptoria vocantur . Ibid. C.
 Caduca, & ea, quæ sunt in causa ca-
 duci, separantur ab his , quæ pro
 non scriptis habentur. T. 6. c. 435.
 D. quæ sunt in causa caduci, defi-
 ciunt vivo testatore. Ibid. D.
 Caduca, vel quæ sunt in causa ca-
 duci, recidunt in fiscum ex legibus
 caducariis , & Juliæ , & Papiæ .
 Ibid. D.
 Caduca fieri non possunt, quæ re-
 pudiantur, sed ea tantum , quæ
 quis cepit capere non posse post
 mortem testatoris. Ibid. c. 436. A.
 Caduca ea tantum faciunt leges ca-
 ducariæ, quæ deficiunt prius ,
 quam deferantur. Ibid. A.
 Caduca legata quæ dicuntur . T. 7.
 c. 1130. D.
 Caduca legata , quæ fiunt lege Pa-
 piæ . T. 7. c. 1165. A.
 Caduca nullo unquam jure fuerunt
 ea, quæ pro non scriptis habentur.
 T. 7. c. 1060. D.
 Caduca quæ, & quando fiant. T. 7.
 c. 1477. D. E.
 An fisco vindicentur. Ibid. D. E.

Caduca ea tantum fieri , quæ ut in-
 dignis auferuntur. T. 9. c. 906. B.
 ereptoria appellantur, & cur. Ibid.
 B.
 Caduca acquiruntur fisco sine pos-
 sessione . T. 9. c. 103. C.
 Caduca fit hereditas , quæ non adi-
 ta est . T. 9. c. 797. C.
 Caduca pecunia fit , si nuptiæ se-
 quutæ fuerint contra præcepta
 legum. T. 9. c. 230. D.
 Caduca fiunt , quæ nondum delata ,
 aut acquisita. T. 9. c. 897. B.
 Caduca quomodo definiuntur ab
 Ulpiano. T. 9. c. 871. E.
 Caducaria lex est lex Julia . T. 6. c.
 271. B. C.
 Caducariæ leges odiosæ . Tom. 3. c.
 449. D. E.
 Caducariæ leges. Vide, Leges cadu-
 cariarum .
 Caducariæ leges. Vide, Leges cadu-
 cariarum . Vide , Leges Juliæ , & Pa-
 piæ. Vide, Caduca .
 Caducam hereditatem fieri cum suo
 onere deductâ falciâ , quam he-
 res scriptus detraxisset , si bono
 more se gessisset. T. 9. c. 795. B.
 Caduci jus, jus novum est . T. 1. c.
 342. B.
 In causa caduci quæ sint . T. 1. c.
 326. C. D.
 In caduci causa quæ legata sunt. Vi-
 de, Legata .
 In caduci causa dicuntur , quæ post
 factum vivo testatore deficiunt
 morte naturali heredis, vel legata-
 rii, aut defectu conditionis. T. 9.
 c. 885. B.
 Caducis , vel quasi an locus sit in
 testamento militis. T. 7. c. 1056. A.
 De caducis tollendis . T. 3. c. 422.
 E. & T. 9. c. 871. C. & seq.
 De caducis titulum sustulit Iuliani-
 nus , & pro eo reposuit titulum
 de lege Casoniana. T. 10. c. 478. B.
 Caducorum casus quinque . T. 2. c.
 423. A. B. C.
 Caducorum ratio ex tabulis specta-
 tur. T. 8. c. 482. D.
 Caducorum materiam , quam lex
 Papiæ introduxit , cur Justinianus
 tollendam esse duxerit . T. 9. c.
 881. C.
 Caducorum introducendorum cau-
 sa legis Papiæ quæ fuit . T. 9. c.
 871. C. & seq.
 Caducorum quinque casus . T. 9. c.
 872. A.
 His casibus hereditates , vel legata
 fiunt caduca. Ibid. c. 872. E.
 Caducorum materia , & origo unde
 sumpta lege Papiæ . T. 9. c. 878.
 C.
 Caducum quando fit legatum , &
 quando non fit caducum. T. 7. c.
 1189. A. B.
 Caducum est omne quodcumque
 cadit in fiscum . T. 9. c. 797. B.
 Caducum non fit fideicommissum .
 T. 9. c. 880. B.
 Cæcitas a personalibus excusat mu-
 neribus . T. 2. c. 753. A.
 Cæcitas morbi nomine significatur.

T. 9. c. 607. E.
 Cæcus senator, decurio, & judex fie-
 ri potest , non tamen magistratus.
 T. 2. c. 705. E.
 Cæcus testamentum facere potest .
 T. 2. c. 415. E. & T. 4. c. 396. E.
 Cæcus an feudum retinere possit. T.
 2. c. 1290. A.
 Cæcus an honorum possessionem pe-
 tere possit , & an ei dies petendæ
 possessionis cedat. Ibid. E.
 Cæcus an honorum possessionem pe-
 tere possit , & an ei cedant dies pe-
 tendæ possessionis , quia non cer-
 nit, quod agatur. Ibid. E.
 Cæcus an possit facere testamentum
 Ibid. E.
 Cæcus nuptias contrahere potest. T.
 6. c. 1071. E.
 Cæcus an testamentum facere possit .
 T. 8. c. 967. C.
 Cæcus pro alio postulare non potest,
 at adoptare potest , & sibi procu-
 ratorem instituire . T. 4. c. 396.
 E.
 Cæco curator dari non potest. T. 1.
 c. 464. D.
 Cæci an possint facere testamentum
 T. 9. c. 706. B. C.
 Cæcis quid concessum est ; & quid
 non. T. 4. c. 396. E. & c. 397. A.
 Cædes quid propriè significet. T. 3.
 c. 447. D.
 Cædes in acie patratæ laudantur .
 T. 2. c. 1025. B.
 Cædes servi debiti an rectè vocetur
 mora. T. 10. c. 532. A.
 Cædis tempore si quis neget Romæ
 fuisse , probare debet, se alibi fuisse .
 T. 7. c. 867. E.
 Cædis inultæ crimen . T. 9. c. 797.
 E. & seq.
 Cædis mandator , & qui cædem fa-
 cturus est , perinde puniuntur, ut
 homicida. T. 9. c. 1376. E.
 Cædis impunitatem qui promittit
 ei, qui cædem facturum est, in æquo
 esse ei, qui cædem fecit. Ibid. E.
 Cædem qui fieri mandaverit , ut
 homicida punitur . T. 1. c. 505.
 D.
 Cædua sylva quid . T. 8. c. 513. E.
 Cælatura quid sit . T. 5. c. 590. D.
 Cælebs testamenti factionem non
 habet . T. 8. c. 589. C.
 Cæmenta . T. 7. c. 612. A.
 Cænaculi habitator , ex quo aliquid
 dejectum, vel effusum est, quomo-
 do, & qua actione teneatur. T. 8.
 c. 332. C. D.
 Cæpisse non videtur , qui per exce-
 ptionem a petitione removetur .
 T. 8. c. 665. E.
 Cæsar in provincias suas mittit le-
 gatos, unde legatum Ciliciæ, lega-
 tum Lugdunensis provinciæ. T. 4.
 c. 831. D.
 Cæsar validiores, e ferociores pro-
 vincias in sua potestate retinuit ,
 pacatioribus vero reliquit senatui ,
 & cur. Ibid. E.
 Cæsar ab Augusto separatus tempo-
 re Trajani. T. 9. c. 1470. E.
 Vide, Trajanus .

- Cæsaris**, & fisci appellatio promiscua . T. 3. c. 613. A.
- Cæsaris legati** qui sunt . Tom. 4. c. 831. D.
- Cæsaris acta** . Vide, Acta Cæsaris.
- Cæsaris procurator** an possit fungi vice proconsulis . T. 10. c. 95. B. Vide, Procurator .
- Cæsarem colitis** majore formidine, quam Deum, Tertulliani dictum . T. 9. c. 188. C.
- Cæsarem Augusto** esse veluti apparitorem . T. 9. c. 1471. A.
- Cæsarea metropolis** Palestinæ primæ, colonia Vespasiani . T. 2. c. 1134. D.
- Cæsarea metropolis** Cappadociæ . T. 9. c. 1269. D.
- Cæsariani**, seu Catholiciani qui . T. 2. c. 644. E.
- Cæsariani fraudibus** sunt, & rapinis infames . T. 2. c. 646. A.
- Cæsariani** qui dicuntur, Tom. 9. c. 1483. A.
- Cæsarienses advocati** qui dicuntur . T. 9. c. 1269. D.
- Cæsones** . T. 1. c. 1064. A.
- Cæsum rutorum definitio** quæ . T. 7. c. 610. C.
- Cæteri exheredes** sunt clausula . T. 8. c. 602. A.
- Cæteris rebus**, quæ corpore valent, extraque mutuum existunt, utimur salvâ earum substantiâ . T. 5. c. 395. E.
- Cæterum articulus** quid significat . T. 8. c. 628. A.
- Cajus fuit** temporibus Adriani . T. 1. c. 5. B.
- Cajus Sejus, Lucius Titius** his nominibus promiscuè J. C. uti solent . T. 3. c. 33. D.
- Cajus jurisconsultus** quantum dissi- deat a Sabinianorum, & Proculjanorum sententia de aliena materia, & specie ex ea facta . T. 5. c. 379. B. C.
- Cajus gregem** annumerat iis rebus, quæ numero constant, si modò grex ad numerum datus sit . T. 5. c. 397. B.
- Cajus tres libros** de legatis scripserat . T. 7. c. 1161. C.
- Cajus nomen mercenarii** est: convenit communiter & hoc nomen servo . T. 9. c. 635. C.
- Calamitates segetum** quædam . T. 3. c. 448. B. C. & seq.
- Calata comitia** . T. 8. c. 521. B.
- Calcere vinum** quid sit . Tom. 7. c. 794. B.
- Calceatis pedibus** pergere, necubi a serpentibus mordeatur . T. 3. c. 381. B.
- Calcei usus** proprius, & improprius . T. 8. c. 636. C.
- Calcis coquendæ**, vel arenæ, vel cretæ fodiendæ jure, an liceat habere in prædio serviente tugurium brumæ tempore . T. 7. c. 431. C.
- Calculatores**, qui artem numerandi docent, a tutela non liberantur . T. 1. c. 1024. D.
- Calculatores munerum civilium** immunitatem non habent . T. 2. c. 755. D.
- Calculus modulationis** . T. 2. c. 790. B.
- Calculus quid** . T. 9. c. 144. B. C.
- Calendaria** . T. 9. c. 531. E.
- Calendarii actio**, & actio mutui differunt . T. 7. c. 625. C.
- Calendarii obligatio** contrahitur verbis . Ibid. C.
- Calendarii nomen** unde deductum . T. 9. c. 843. C.
- Calendarii Procuratores** qui dicuntur . T. 9. c. 332. D.
- Calendarium** facere . T. 7. c. 1282. C.
- Calendæ primæ** quænam appellentur . T. 8. c. 1051. D.
- Calendæ intercalares** . T. 8. c. 557. D. & seq.
- Calendæ Julię** olim erant solennes pendendo ædium locatarum redditui . T. 9. c. 407. E. item & Martiæ calendæ . Ibid. E.
- Calendis Martiis** locationes sollenniter fiunt, & pensiones exsolvuntur . T. 6. c. 732. D.
- Ante calendas primas**, vel proximas qui decem stipulatur, perinde haberi, ac si calendis proximis dari stipulatus esset . T. 6. c. 353. C.
- Calicem alienum** si quis in mare projecerit, qua actione teneatur . T. 7. c. 851. A.
- Caliga**, & caligatæ militiæ . T. 1. c. 1032. B. C.
- Calliditas** exigitur magna, & evidens, sive agatur de dolo, sive de cognitione prætoris . T. 1. c. 988. C.
- Calliditas** . T. 9. c. 1092. E.
- Calvisiana actio**. Vide, Actio Fabiana .
- Calvisiana actio**. Vide, Actio Fabiana .
- Calvisitur** verbum quomodo a Cajo interpretetur . T. 8. c. 643. D.
- Calumnia** quid . T. 2. c. 626. A.
- Calumniæ, & dilationis jusjurandum** . T. 2. c. 1097. C.
- Calumnia** nulla in adoptione; nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet . T. 4. c. 856. A.
- Calumnia** secundum Grammaticos quid propriè significet . T. 5. c. 99. A.
- Calumnia duplex** est . T. 5. c. 140. A.
- Calumnia substituti** quid . T. 7. c. 1103. E.
- Calumnia actoris** quomodo coerceatur . T. 8. c. 1129. E.
- Calumnia** quid . T. 9. c. 1477. E.
- Calumniæ judicium**, judicium inite delationis vocari . T. 3. c. 107. C.
- Calumniæ damnatus** notatur infamiâ . T. 4. c. 841. B.
- Calumniæ damnati** infames fiunt . T. 4. c. 861. E.
- Calumniæ judicium** expectans crimen, per alios intendi non potest . T. 4. c. 1391. D.
- Calumniæ jusjurandum**. Vide, Jusjurandum .
- Calumniæ propellendæ** omnis ratio honesta est . T. 5. c. 138. B.
- Calumniæ suspicio** in parentis, aut patroni personam non cadit . T. 5. c. 45. B.
- Prætor in exactione** rationum argentariorum juramentum calumniæ omnino desiderat . T. 5. c. 44. D.
- Calumniæ crimen** extraordinario judicio concussionis coerceatur . T. 5. c. 138. B.
- Calumniæ crimen** extraordinario judicio concussionis, vel etiam publico l. Corneliæ, de falsis judicio coerceatur . Ibid. B.
- Calumniæ, seu concussionis causâ** quæ actiones competant . T. 5. c. 139. B. C.
- Calumniæ pœna** talio . T. 8. c. 631. E.
- Calumniæ jusjurandum** . T. 9. c. 198. C. D.
- Calumniæ damnatus** est infamis . T. 9. c. 277. D.
- Calumniæ judicium** an sit publicum . T. 10. c. 606. C.
- De calumnia** variis ex causis jusjurandum datur . T. 2. c. 1097. C.
- De calumnia** commissa in judicio publico non est publicum judicium, sed infamiam irrogat . T. 4. c. 1473. A.
- Ex calumnia** filiofamilias facta duplex injuriarum actio descendit . T. 5. c. 140. A.
- Calumniandi animo** a lite desistentes quo effecto coerceantur . T. 7. c. 138. C.
- Calumniari** quid . Tom. 6. c. 831. D.
- Calumniari legatarium** quid . T. 7. c. 1103. E.
- Calumniator**, seu calumniosus quis dicatur . T. 1. c. 364. D.
- Calumniator filiofamilias** negotium faciens, cui, & qua actione teneatur . T. 5. c. 140. A.
- Calumniator quis** dicatur . T. 8. c. 643. E.
- Calumniatoris**, & mandatoris an eadem sit pœna, eademque infamia, sicut mandatoris, & homicidæ . T. 4. c. 841. B.
- Calumniatores** extra ordinem puniuntur . T. 1. c. 364. D. E.
- Calumniatores** qua pœna plectendi . T. 1. c. 644. E.
- Calumniatores** in frontibus notari solebant . T. 9. c. 1478. A.
- Calumniatores**, qui in judicio publico calumniati sunt, coerceat lex Remmia . T. 4. c. 1473. C.
- Calumniatores** qui dicuntur . T. 9. c. 1477. D.
- Calumniatores** in privatis, & extraordinariis judiciis puniuntur extra ordinem pro qualitate admisi . T. 9. c. 1478. C.
- Calumniatores** in publicis criminibus jure ordinario puniuntur . T. 10. c. 569. E. & c. 575. C.
- Calumniatoribus** an sit interdictum testimonium dicere . T. 7. c. 884. D.

- De calumniatoribus . T. 9. c. 1477. D. & seq.
- Calumniosissimum caput quid sit . T. 3. c. 107. B.
- Cambium facere . T. 2. c. 1220. C.
- Cambium feudi . Tom. 2. c. 1267. A. & c. 1268. B.
- Camelasia . T. 3. c. 223. D.
- Cameli cur mancipi non sunt . T. 1. c. 327. A.
- Camera, idest, ararium . T. 2. c. 1232. A.
- Camera ex figulino, sive figlino quid . T. 7. c. 419. A.
- Camera quid sit, & ejus species . T. 7. c. 418. E.
- Camere tres species, fornix, testudo, & hemisphærium. Ibid. E.
- De camera feudum quando dandum sit . T. 2. c. 1301. C.
- Camerarius Romani Pontificis quis . T. 6. c. 917. E.
- Campagus quodnam genus calceamenti nominetur . T. 3. c. 626. C. D.
- Campagis an possint uti clerici sine permissu summi Pontificis. Ibid. D.
- Campanum vinum . T. 1. c. 262. E.
- Campum signare quid sit . T. 10. c. 944. A.
- Camum ex quibusnam frugibus fiat . T. 3. c. 714. C.
- Camum quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
- Canales lignei sunt, tubi fictiles, fistulæ plumbeæ . Tom. 7. c. 436. E.
- Cancellare testamenti tabulas quid sit . T. 8. c. 170. D.
- Caneva, idest, penuarium, horreum, vel cellarium. T. 2. c. 1232. A.
- Cancellarius est justitiæ custos, armarium legum, ac thesaurus famæ publicæ . T. 2. c. 657. B.
- Cancellarius est idem, qui quondam Quæstor vocabatur. Ibid. C. & c. 703. D.
- Cancellarius unde dictus . T. 6. c. 1019. B.
- Cancellarii qui sint . T. 2. c. 65. D. E. & c. 86. E.
- Cancellarii Ecclesiæ quodnam officium . T. 6. c. 953. C. D.
- Cancellarii officium planè spirituale est . T. 6. c. 1019. A.
- Cancellarii . Vide, Quæstores .
- Cancellarii dignitatem esse temporariam, asserit Cujacius . T. 10. c. 846. C.
- Cancellarii judicum quinam sint . T. 10. c. 867. C.
- Cancelli qui sint, & quis eorum usus . T. 3. c. 381. D.
- Candelabra argentea olim in argento erant, non in suppellectili . T. 7. c. 966. E. & c. 957. A.
- Candelabra argentea hodie in suppellectili continentur. Ibid. E.
- Candidati duplares, & simplares . T. 2. c. 950. B.
- Candidati inter milites ponantur. Ibidem B.
- Candidati Cæsaris ex Quæstorum numero in urbe erant. T. 1. c. 729. D.
- Candidati dicebantur honorum petitores . T. 9. c. 1451. E.
- Candidatus Principis . T. 9. c. 151. E.
- Candidatus Cæsaris quis olim dicebatur . T. 10. c. 845. E.
- Canes inter pecudes non sunt . T. 1. c. 377. A.
- Canes an contineantur pecorum appellatione. T. 10. c. 1126. B.
- Canina facundia . T. 3. c. 114. A.
- Canina pœna . T. 3. c. 312. E.
- Canis si pauperiem fecerit . T. 1. c. 376. E.
- Canis quod vinculi genus . T. 3. c. 312. E.
- Canis verbum ambiguum est . T. 7. c. 1461. A.
- Canon quid propriè . T. 2. c. 672. A.
- Canon metallicus . T. 2. c. 791. B.
- Canon vestium militarium . T. 2. c. 971. B. C.
- Canon populi Constantinopolitani . T. 2. c. 812. C. D.
- Canon largitionalium titularum. T. 2. c. 687. D.
- Canon largitionum statim inferri debet provinciæ thesauris . T. 2. c. 688. A. B.
- Canon publicus quid . T. 9. c. 369. D.
- Canonis nomine in re Ecclesiastica pretii vicesima pars constituitur . T. 2. c. 143. A.
- Canonis pars tertia cui operi deputanda . T. 2. c. 877. A.
- Canones arario, aut arcæ, seu mensæ Præfecti prætorio inferuntur . T. 2. c. 680. D.
- Canonum scrinium . T. 2. c. 799. E.
- Ad canonum solutionem conductores, procuratores, & actores rei privatæ manu militari compelli possunt . T. 2. c. 680. A.
- De Canonibus Ecclesiasticis . T. 2. c. 1154. B.
- Canonicarii qui vocentur . T. 2. c. 1150. A.
- Canonicarii civitatum, & quodnam sit eorum munus . T. 3. c. 67. B.
- De canonicariis . T. 2. c. 684. A. B.
- Canonicatus, & præbenda quomodo differunt . T. 6. c. 986. A.
- Canonicatus sine præbenda esse non potest. T. 6. c. 1011. A.
- Canonicæ mulieres . T. 2. c. 1104. B.
- Canonicæ illationes . T. 2. c. 672. C.
- Canonicus excommunicari non potest a capitulo sine consensu Episcopi . T. 6. c. 1017. D. E.
- Canonicus duas præbendas habere prohibetur . T. 6. c. 905. E.
- Canonici unde dicti . T. 6. c. 986. B.
- Canonici qui sint . T. 6. c. 844. C.
- Canonici ad Ecclesiæ reparationem contribuere tenentur . T. 6. c. 1018. D.
- Canonici regulares, qui regulam migraverint, arbitrio Episcopi corriguntur . T. 6. c. 970. A.
- Canonici eligendi ex clericorum numero, non ex populo . T. 6. c. 1006. A. B.
- Canonicorum duo genera . T. 6. c. 986. B.
- Canonicorum testimonium admittitur in causa Capituli, ob inopiam probationum. T. 6. c. 865. E.
- Canonicorum regularium, & monachorum differentia . T. 6. c. 1099. C. D.
- Cantabrarii . T. 3. c. 311. D. E.
- Cantabrum. Ibid. D. E.
- Cantharides dari testamenti causâ quid sit . T. 3. c. 447. D. E.
- Cantica canticorum cur sic vocentur . T. 6. c. 967. B.
- De capace partis legati . T. 10. 7. c. 1168. B.
- Capacitas in herede instituto tribus temporibus exigitur, testamenti, & mortis, & aditæ hereditatis . T. 10. c. 788. D.
- De capacitate heredum, & legatariorum . T. 7. c. 1181. E. & c. 1182. A.
- De capella, quam habeo in fundo meo . T. 9. c. 1137. D.
- Capellæ nomen unde venit . Ibidem D.
- Capellanus, qui secundis nuptiis benedictionem adhibuit, ab Episcopo mulcetur. T. 6. c. 1150. E.
- Capere verbum quid . T. 8. c. 542. E.
- Capere, & accipere quatenus differant. Ibidem E.
- Capere quid sit . T. 8. c. 542. E. & c. 653. B.
- Capides quod poculi genus . T. 3. c. 301. A.
- Capio quid sit . T. 1. c. 1007. B. C.
- Capio mortis causâ quid sit . T. 1. c. 835. E.
- Capio mortis causâ . T. 4. c. 1233. E.
- Quidquid capitur per occasionem mortis alterius, mortis causâ capio est . Ibid. E.
- Capio mortis causâ . Vide, Mortis causâ capio .
- Capio causâ mortis accipitur generaliter, & specialiter . T. 7. c. 1211. A.
- Capio mortis causâ continet & hereditatem, & legatum, & donationem causâ mortis . T. 9. c. 1357. A.
- Capio mortis causâ appellatur quodcumque obvenit occasione mortis alterius, si vacat proprio nomine. Ibid. B.
- Capio mortis causâ dicitur, quia non habet aliud nomen . Ibid. A.
- Capio est verbum executionis rei judicatæ . T. 9. c. 1094. A.
- Capiendi species non continentur mortis causâ capionis nomine . T. 10. c. 1123. E.
- De capione mortis causâ . T. 6. c. 482. A. B.
- In capione mortis causâ falcidiæ locus non est . T. 6. c. 489. B.
- De capione pignoris . T. 9. c. 242. B. C.
- Capiones causâ mortis, quæ habent nomen

- nomen proprium; & quæ non habent. T. 7. c. 1211. A. B.
- Capita vitium apud Catonem quomodo accipiuntur. T. 3. c. 692. D.
- Capita militibus præstanda sunt scenum, & paleæ. T. 2. c. 963. B.
- Capita sunt pabula equorum, mulorum, camelorum. T. 2. c. 88. D.
- Capita in speciebus præbentur. Ibid. E.
- Capita, quæ præbentur quibusdam officiis, quidnam sint. T. 10. c. 868. E.
- Capitum an dicatur singulariter. Ibid. E.
- Capital verbum quale. T. 8. c. 564. A. quid dicatur. Ibid. A.
- Capitale crimen infert pœnam sanguinis. T. 9. c. 972. B.
- Capitalem causam tantum innocentie nomen, non totam criminalem complectitur. T. 4. c. 1392. B.
- Capitales inimicitie quæ dicuntur. T. 5. c. 105. C.
- Capitales inimicitie inter Bonifacium auctorem sexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Gallie quid effecerint. T. 5. c. 385. B.
- Capitales inimicitie quæ sint. T. 7. c. 1488. E.
- Capitalia quæ. T. 8. c. 564. B.
- Capitalia crimina ad cuius cognitionem pertineant. T. 8. c. 583. C.
- Capitalis fraus pro delicto. T. 8. c. 585. D.
- Capitalis rei damnatus an sit prohibitus jure civili capere hereditatem. T. 8. c. 16. D. an possit petere bonorum possessionem. Ibid. E.
- In capitalibus non tantum absentia, sed & innocentia per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. innocentie nomen causam capitalem tantum, non totam criminalem complectitur. Ibid. B.
- Capitaneus cur sic appellatus. T. 2. c. 1245. D. E.
- Capitanei qualiter feudo priventur. T. 2. c. 1214. E.
- Capitanei qui proprie hodie vocentur. T. 2. c. 1205. C. D.
- Capitanei auri 30. multantur libris. T. 2. c. 1335. E.
- Capitanei qui. T. 8. c. 646. E.
- Capitaneorum tres ordines. T. 2. c. 1185. B.
- De capitaneorum successione feudi. T. 2. c. 1211. E.
- Capitaneorum nomen aut generaliter, aut specialiter accipitur. T. 2. c. 1245. B.
- Capitaneos suos si Princeps de aliquo investierit feudo, eos sine culpa devestire non potest. T. 2. c. 1205. C.
- Capitatio, gallice *taille*. T. 2. c. 834. C.
- Capitatio, idest, census capitum. T. 2. c. 846. D. E.
- Capitatio agricolarum ut censeri debet. T. 2. c. 838. A. B.
- Capitatio dicitur hic de prædiis, aliis de tributo solo non intelligitur. T. 4. c. 948. C.
- Capitatio quid, & de quo dicitur. T. 7. c. 743. D. E.
- Capitationem urbani præstare non debent. T. 2. c. 851. B.
- De capitacione civium censibus eximenda. T. 2. c. 846. D. E.
- Capitationum onera quando sublinet colonus. T. 2. c. 842. E.
- Capitationum qui sint immunes, & qui non. T. 2. c. 682. C. D.
- Capite an minui possit servus. T. 1. c. 39. C.
- Capite minui quis dicatur. T. 1. c. 742. C.
- Capite diminutus an conditionem indebiti habeat. T. 7. c. 791. C. D.
- De capite minutis, & si veniant ad bonorum possessionem. T. 8. c. 165. C. D.
- Capitis minutionis tres species. T. 1. c. 318. B. C.
- Capitis minutione etiam minima testamentum fit irritum. T. 2. c. 1039. A.
- Capitis diminutionem ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D.
- Capitis tributa, quæ sint. T. 2. c. 670. C.
- Capitis pœna quæ est. T. 4. c. 15. E.
- Capitis postulatus tantum, nondum damnatus, causam fiscalem deferre potest, quando est in reatu. T. 4. c. 1391. B.
- Capitis status. Vide, Status.
- Capitis diminutione nemo delictis exuitur. T. 5. c. 158. A.
- Capitis diminutio quotuplex. T. 5. c. 160. A. & seq.
- Capitis diminutione minima utrum actiones creditori omnes restituantur, & utiles dentur ei ex edicto de capite minutis. T. 5. c. 161. C.
- Capitis diminutio media utrum actionem amissam restituat. T. 5. c. 158. A.
- Capitis diminutio est parva, & magna. T. 5. c. 160. C.
- Capitis minima diminutione familia, & hereditas amittitur. Ibid. D.
- Capitis diminutio minima non intervertit tutelam, nisi eas, quæ agnatis deferuntur. T. 5. c. 161. A.
- Capitis diminutione maxima; & media debitor liberatur ipso jure actionibus, & obligationibus, quibus creditori suo ante capitis diminutionem obstrictus erat. T. 5. c. 161. C.
- Capitis diminutio an solvat agnationis, vel cognationis jus. Vide, Diminutio capitis. Vide, Cognatio.
- Capitis diminutionem mediam passim omnia bona, & jura postea quaesita fiscum sequuntur. T. 7. c. 791. D.
- Capitis diminutio quot modis, & quibus accedat. T. 8. c. 917. B. & seq.
- An maneat cognatio post capitis diminutionem. Ibid. C. an jura. T. 8. c. 918. A.
- Capitis triplex diminutio. T. 8. c. 663. C.
- Capitis diminutio, quæ affinitatem solvit. T. 8. c. 212. B.
- Capitis diminutio minima jus civile dissolvit, non naturale. T. 8. c. 211. D. E. maxima, & media dissolvit etiam jus naturale. Ibid. c. 212. B. & c. 663. C.
- Capitis servandi omnis est honesta ratio. T. 10. c. 612. D.
- Capitis diminutio, vel habitandi incuria an habitationem extinguat. T. 10. c. 939. B.
- Capitulum census, & capitaciones. T. 2. c. 676. A. B.
- Capitulenses, idest, Hierosolymitani. T. 3. c. 290. B.
- Capituli, ac temonis necessitas, functio, onus, &c. T. 2. c. 749. B.
- Unius collegii varia sigilla esse possunt. T. 6. c. 949. B.
- Capituli est Decanum eligere, non Episcopi. T. 6. c. 984. A.
- Capituli est habitationem dare Canonice. T. 6. c. 997. D.
- Capitulum Ecclesie Cathedralis potest test de causa matrimonii cognoscere, sede Episcopali vacante. T. 6. c. 867. B.
- Capitulum Senatus Ecclesie nuncupatur. Ibid. C.
- Capitulum præbendas confert, sede vacante. T. 6. c. 1013. D.
- Capitulum, sede vacante, jus habet ligandi, & solvendi. Tom. 6. c. 1066. B.
- Capitulum nullam habet jurisdictionem, nisi ex indulgentia Summi Pontificis. T. 6. c. 788. B. vel ex consuetudine. Ibid. B.
- Capitulum generale Abbatem præfecturam, & administrationem Monasterii privare potest, Vide, Abbas.
- Capitulum confert beneficia, cessante Episcopo. T. 6. c. 860. B.
- Capitulum non potest coercere; suspendere, deponere, excommunicare. T. 6. c. 788. C.
- Capitulum potest augere numerum præbendarum, etiam si certus earum numerus indulgentiam speciali determinatus sit. Tom. 6. c. 996. B.
- Capitulum potest præbendis annexere capellas, ut inde victus Canonicis suppetat. T. 6. c. 1002. E. c. 1003. A. quod fieri nequit sine permisso Summi Pontificis. Ibid. A.
- Cappadocarchia. T. 1. c. 1027. B.
- Capras sanas sanus nemo promittit. T. 3. c. 221. A.
- Capfarius. T. 2. c. 745. B.
- Capfarii qui, & quot modis dicantur. T. 3. c. 120. A. B.
- Captare quid sit. T. 3. c. 463. B.
- Qui plus captat, quam jure sibi competit, id quoque quod jure sibi competit, amittit. T. 4. c. 1390. C.
- Capta.

Captatoria institutio quid sit . T. 3. c. 453. B.
 Captatoria institutio .Ibid. B.
 Captatoria fideicommissa . T. 4. c. 1044. E.
 Captatoria institutio est repensatio beneficii ante beneficium . T. 4. c. 1045. E.
 Captatoria legata . T. 4. c. 1044. E.
 Captatoria institutio . T. 5. c. 2055. E.
 Captatoria scriptura pro non scripta habetur . T. 9. c. 882. A.
 Captatoria institutiones . T. 4. c. 1044. E.
 Captatoria institutiones quæ sunt . T. 4. c. 1045. B. hæ in quod tempus conferantur .Ibid. B. C.
 Captatoria institutiones cur improbentur . T. 5. c. 1055. E.
 Captatoria institutiones , captatoria legata , captatoria scriptura in testamento militis non admittuntur . T. 9. c. 701. E.
 De captatoriis institutionibus . T. 6. c. 437. C. D. non cadunt in fiscum . Ibid. D.
 Captatorium legatum quid proprie sit . T. 5. c. 1055. E.
 Captatorium legatum quod sit . T. 7. c. 1029. E.
 Captatorium legatum . T. 9. c. 882. A.
 Capti bello hostium fiunt servi . T. 1. c. 883. D.
 Capti ab hostibus an dominium , & possessionem rerum suarum amittant . T. 8. c. 288. A. B.
 Captio pignorum . Vide, Pignorum captio .
 Sine captione quoties nihil investiri potest , quid eligendum . T. 8. c. 846. B. C.
 Captivitas quinquennii an matrimonium dissolvere possit . T. 2. c. 1070. E.
 Captivitas patris , aut filii non in plenum solvit patriam potestatem , quandiu vivit pater , propter jus postliminii . T. 9. c. 1318. E.
 Captivitas non solvit , sed suspendit matrimonium . T. 9. c. 538. B.
 Captivitas morti an comparetur . T. 10. c. 543. E.
 Captivitatis hora jungitur horæ mortis , & retro . T. 4. c. 782. B.
 Captivitate tutoris solet tutela finire . T. 3. c. 188. C.
 Captivitate amissam patriam postliminio recuperari . T. 4. c. 855. A.
 Captivitate alterutrius conjugis dissolvitur matrimonium . T. 6. c. 414. A.
 Captivitate testamenta an irrita fiant . T. 7. c. 927. C.
 Captivitates morti non comparantur . T. 1. c. 1225. B.
 Captivus , an , & in quibus usucapere possit . T. 8. c. 1107. A.
 Captivus iure gentium amittit , & recipit libertatem . T. 8. c. 27. A.
 Captivi bonis solet constitui curator . T. 8. c. 194. A.
 Captivo solet constitui curator . T. 8. c. 194. A.

Captivum non faciunt bellum civile , factio , rebellio . T. 3. c. 524. B.
 Captivi pignori propria prædia obligare possunt . T. 2. c. 1064. D.
 Captivi usucapere possunt , qui in servitute non . T. 8. c. 821. D.
 Captivi apud hostes mortui bonorum possessionem peti edicto . T. 8. c. 15. D.
 Captivi bonorum possessionem qui petit , an admittatur contra fiscum , si nemo sit , ad quem hereditas aliàs perveniat . T. 8. c. 15. A.
 Captivi non dum mortui bonorum possessio an deferatur . Ibid. D.
 Captivis similes qui dicuntur . T. 8. c. 187. B.
 De captivorum iure . T. 1. c. 883. D.
 Captivorum testamenta , & successiones ab intestato lege Cornelia confirmantur . T. 7. c. 927. B.
 Captivorum tria jura , tres casus esse . T. 9. c. 1320. A.
 Captivorum redemptio ad curam Episcopalem pertinet . T. 10. c. 823. A.
 Captus ab hostibus neque sui , neque legitimi heredis jus amittit postliminio reversus . T. 1. c. 456. E.
 Captus ab hostibus non est de civium numero . T. 3. c. 188. C.
 Captus ab hostibus absentis loco non habetur . Ibid. C.
 Captus ab hostibus , quasi servus , testamentum facere non potest . T. 1. c. 417. A.
 Captus mente quando testamentum facere potest . Ibid. A.
 Captus fit servus hostium . T. 8. c. 288. A.
 An capto reverso ab hostibus restituitur usucapio iure postliminii , ut fingatur medio tempore possidisse . T. 4. c. 68. B.
 Captum qui suâ pecuniâ redemit ab hostibus , ejus , quem redemit , dominium non acquirit , sed eum retinet , quasi pignus donec solverit pretium redemptionis , quod pignus naturale dicitur . Tom. 9. c. 1198. D.
 Caput liberum quis dicitur . T. 4. c. 306. B.
 Caput l. Juliae repetundarum unde ortum habeat , & ad quid sancita . T. 5. c. 524. B. C.
 Caput liberum quod dicatur . T. 5. c. 577. D.
 Caput hominis cur principale membrum dicatur . T. 5. c. 925. E. & c. 926. A.
 Caput generale quod vocetur . T. 7. c. 1369. A.
 Caput generale est , quod in omnibus testamentis vulgò , & plerumque ponitur . Ibid. A.
 Caput sequuntur solæ actiones noxales . T. 10. c. 634. A.
 In caput domini non interrogantur , qui civiliter in causis interrogantur . T. 10. c. 731. A. B.
 Carbo auctor Carboniani edicti erat Prætor urbanus . T. 6. c. 164. D. & c. 166. E. studiosus fautor

puerilis ætatis erat . Ibid. E.
 Carboniana bonorum possessio quibus datur . T. 4. c. 349. E.
 Carboniana bonorum possessio finitur pubertate . T. 4. c. 360. B.
 Carboniana bonorum possessio . Vide, Possessio bonorum .
 Carboniana bonorum possessio quibus , & quomodo datur . T. 5. c. 621. D. & seq.
 Carboniana possessio . Vide , Possessio carboniana .
 Carboniana bonorum possessio quæ sit , & cui datur . T. 7. c. 201. C. quando finitur . Ibid. C.
 Carboniana bonorum possessio an datur etiam , ei , qui agnovit edictalem , & contra . T. 8. c. 130. C. an utriusque possessionis annus simul cedat . Ibid. C.
 Carboniana bonorum possessio . T. 8. c. 163. D.
 Carboniana bonorum possessio an impuberi in impubere datur , si sibi invicem faciant controversiam status . T. 8. c. 127. A.
 Carboniana bonorum possessio an institutis datur . Tom. 8. c. 122. E.
 Carboniana possessio an necessaria sit ei , qui petit edictalem , si ei fiat status controversia . T. 8. c. 130. B.
 Carboniana bonorum possessio quæ sit . T. 8. c. 64. D. cui datur . Ibid. E. an jus tribuat . Ibid. I.
 Carboniana bonorum possessio quibus datur . T. 8. c. 121. D. E. quando finitur . Ibid. E.
 Carboniana & datur petitori , & possessori . T. 8. c. 133. A.
 Carboniana an impediatur bonorum possessionem ab intestato . T. 8. c. 163. D.
 Carboniana possessio an datur solis liberis . T. 8. c. 130. A.
 Carboniana bonorum possessio quando impuberi datur . T. 8. c. 97. E.
 Carboniana cur dicatur bonorum possessio . T. 8. c. 129. C.
 Carboniana cui data est , an possit petere hereditatem quasi bonorum possessionem . Ibid. C.
 Carboniana cui data est , an constituitur possessor , & an in eum transferenda sit possessio rerum universarum . Ibid. B.
 Carboniana bonorum possessione quibus subveniatur . T. 8. c. 132. D. an ei locus sit , si liberi veniant ab intestato ad bonorum possessionem . Ibid. D. E.
 Carboniana an impediatur bonorum possessionem ab intestato . T. 10. c. 772. C.
 Carbonianæ bonorum possessionis finis est libertas . T. 4. c. 1056. A.
 Carbonianæ possessionis vis quæ . T. 6. c. 128. A.
 Carbonianæ bonorum possessionis effecta quæ . Tom. 7. c. 211. D. E.

- Carbonianæ possessionis effectus quis. T. 8. c. 164. A.
- Carbonianæ bonorum possessionis vires, & effectus qui sint. T. 8. c. 122. C.
- Carbonianæ bonorum possessioni derogat ædictum de inspiciendo ventre, & custodiendo partu. Ibid. D.
- Carbonianæ possessioni petendæ annus quando cedat. T. 8. c. 130. C. D.
- Carbonianæ possessionis quando locus sit. T. 8. c. 132. C. D.
- Carbonianam bonorum possessionem extra ordinem decreto Prætoris dari liberis defuncti impuberibus, quibus sit controversia status. T. 6. c. 164. C.
- Carbonianam bonorum possessionem ex decreto Prætoris dari, non tantum filio naturali impuberi, si negetur esse filius defuncti, cujus de bonis agitur, sed etiam filio adoptivo, si dicatur non jure ad optatus, atque ideo non esse justus filius. T. 6. c. 166. D.
- Carbonianam qui petit, an, & cur ei necessaria sit ædictalis bonorum possessio. T. 8. c. 130. B.
- Carbonianam an impubes admittere possit, ut debitores actionem eludentes conveniat. T. 8. c. 129. A.
- De carboniana bonorum possessione. T. 6. c. 164. B. & seq.
- Carboniano ædicto impuberi datur bonorum possessio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
- Carbonianum ædictum decretum. T. 1. c. 822. D. E.
- De carboniana ædicto. T. 9. c. 669. E.
- Carbonianum ædictum quando cessat. T. 9. c. 674. A. B.
- Carbonum appellatio. T. 8. c. 605. A.
- Carbunculus, & anthrax in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
- Carcer privatus inhibetur. T. 2. c. 586. D.
- Carcer unde dicatur. T. 7. c. 116. E.
- Carcer cur inventus. T. 8. c. 636. A.
- Carcer. Vide, Custodia.
- Carcer privatus prohibetur. T. 9. c. 1391. C.
- Carcer, & vincula carceris differunt. T. 9. c. 1391. D.
- Infert injuriam quodammodo. T. 9. c. 1127. C.
- Carcer virorum alius est, alius feminarum. T. 9. c. 1389. B.
- Carcer infamiam non irrogat. T. 9. c. 1127. C. & c. 1387. A.
- Carcer privatus dedititium non facit, nisi corpori vincula adhibita sint. T. 10. c. 598. A.
- Carceris proprius usus quis. T. 9. c. 1387. A.
- Carceris clavicularii, seu janitores. T. 9. c. 1389. D. reorum custodiam habebant. Ibid. D.
- Carcerem non minus dicimus eum, qui punit, quam qui continet, & custodit. T. 9. c. 1387. A.
- In carcerem debitor olim ducebatur, nisi bonis cederet; hodie non ducitur, etiam si bonis non cesserit. T. 2. c. 1036. D.
- In carcere cur plerumque necarentur non captivi tantum, sed & rei capitalium criminum. T. 1. c. 903. C. D.
- Carcere detentus in vinculis. T. 8. c. 635. D.
- In carcere improprie pœna est, & supplicium. T. 9. c. 1386. C.
- De carcere, & vinculis publicis. Ibid. C. & seq.
- E carcere, datis fidejussoribus, vel eis non inventis, post sex menses exire debet carceratus, si non capitale sit crimine. T. 1. c. 528. C. quid, si crimen capitale non sit. Ibid. C.
- Carceres quo tempore Episcopi invisunt. T. 9. c. 1388. B.
- Carcerum effractores extra ordinem puniendi. T. 1. c. 869. D.
- De carceribus privatis inhibendis. T. 9. c. 1391. B.
- Cardines quænam sint limitum species. T. 3. c. 32. A.
- Carena unde dicta. T. 6. c. 1091. A.
- Caricæ, ciriotæ, & carotæ, quid sint. T. 7. c. 1459. A. esse tria diversa nomina. Ibid. A.
- Carinæ verbum nauticum, vulgò *la quille*. T. 6. c. 473. A.
- Cariotæ. T. 7. c. 1459. A.
- Ob carmen famosum, damnatum interstabilem esse. Tom. 3. c. 474. A.
- Carnibus vitulorum vesci lege prohibitum. T. 3. c. 101. C.
- Carnifex vox legis, & vox judicis appellatur. T. 2. c. 1112. A.
- Carnis appensæ mutuam contrahi potest. T. 5. c. 397. C.
- Caroli Magni imperium quàm amplum fuerit. T. 7. c. 1425. A.
- Charonianus libertus. T. 9. c. 183. C.
- Carotæ. Vide, Caricæ.
- Carpentariorum immunitates. T. 2. c. 767. C.
- Kæpæ* quid. T. 1. c. 1152. A.
- Carthago per eminentiam dicitur Proconsularis Provincia. T. 10. c. 849. C.
- Carruca cum junctura legata. T. 3. c. 391. E.
- Carrucæ legata quæ debentur. T. 1. c. 440. A.
- Carrucarum usus in urbe quibus personis permittitur. T. 2. c. 810. D. E.
- Ad carrucam mulæ jungi solebant. T. 1. c. 440. A.
- Sp. Carvilius primum divortium fecit. T. 3. c. 24. A.
- Casarii, & casati. T. 3. c. 203. C.
- Casarii quinam sint. T. 10. c. 733. B.
- Castare est proprie stillicidii. T. 7. c. 405. A.
- Cassiani quinam Jurisconsulti fuerunt appellati. T. 1. c. 913. C.
- Cassiani, & Sabiniani erant ejusdem familia. T. 7. c. 265. B.
- Cassiani quinam, & unde dicti. T. 8. c. 938. B. C. a quo Sabinianorum nomen receperunt. Ibid. C.
- Cassianus furor quis sit. T. 10. c. 722. E.
- Cassiodorus juris peritissimus. T. 10. c. 867. D.
- Castæ memoria quarum personarum colenda nobis sit. T. 5. c. 547. A.
- Castaldie feudum. Vide, Feudum.
- Castella, quibus aqua servatur, an ædificii sint, & an emptorem sequantur. T. 7. c. 443. B. C. & c. 710. E. & c. 714. C. D.
- Castella plumbea sunt aquarum conceptacula, ex quibus aqua deducitur. T. 10. c. 445. C.
- Castellani milites. T. 2. c. 861. B.
- Castellaria aqua. T. 3. c. 77. C.
- Castellum, id est, parvulus burgus. T. 2. c. 873. B.
- Castellum parvum quid sit. T. 2. c. 873. B.
- Castellum quid plerumque significet. T. 7. c. 443. B.
- Castigatio in liberis hominibus quid, & quid in servis. T. 7. c. 93. D.
- Castigatio moderata in junioribus propinquis permittitur. T. 9. c. 1434. A.
- Castigatio servorum moderata dominis permittitur. Ibid. B.
- Castra sunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
- Castriatus adoptare non potest, & cur. T. 5. c. 1155. D.
- Castriatus servus. Vide, Servus castriatus. T. 9. c. 370. D.
- Castriati an possint adoptare. T. 8. c. 910. A.
- Castriatis an fuerit permessa testamenti factio. T. 10. c. 680. A. B.
- Castrense peculium quid est. T. 4. c. 422. C.
- Castrense peculium quid est. T. 4. c. 1076. B.
- Castrense peculium dicitur etiam quod proficiscenti ad militiam datur, quamvis nondum relatius sit in cinctorum numerum. Ibid. B.
- Castrense peculium, vel quasi peculium est proprium filii familias patrimonium. T. 4. c. 893. A.
- Castrense peculium, & peculium paganum in quo differunt. T. 4. c. 378. D. E.
- Castrense peculium. Vide, Peculium.
- Castrense peculium cujusnam proprium sit. T. 8. c. 958. B.
- Castrense peculium qui habet, an de eo testari possit jure militari. T. 8. c. 90. A.
- Castrensis Sacri Palatii quod habuit officium. T. 2. c. 941. A.
- An in castrensi peculio putetur, quod uxor filii familias in castris donavit, vel legati, vel institutionis jure. T. 4. c. 422. B.
- In castrensi peculio decretum Divi Adriani, & constitutiones fecerunt, ut miles, & filius familias pro

pro patribus familias haberentur in castrensi peculio. T. 4. c. 315. B.
 De castrensi peculio filii familias testamentum facere, legare, fidei-committere, mortis causâ donare possunt. T. 6. c. 183. A.
 In castrensi peculio filius familias pro patre familias habetur. T. 6. c. 398. C.
 Castrensia, vel quasi castrensia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
 Castrensia, & quasi castrensia quæ. T. 2. c. 437. B.
 Castrensia videntur, quæ ex castrensi peculio comparantur. T. 6. c. 1040. E.
 Castrensia bona a paganis separantur. T. 7. c. 492. A.
 Castrensia bona, vel quasi an conferantur. T. 8. c. 90. A.
 Castrensia bona, vel quasi castrensia filii familias. Tom. 9. c. 682. B. C.
 Castrensi qui. T. 2. c. 940. D. E.
 Castrensi gradus. T. 2. c. 941. A.
 Castrari cœperunt homines primum in vico Persico nomine *Spada*, unde *Spadanes* dicti sunt. T. 3. c. 500. C.
 Qui castraverit, aut castrari cura verit hominem, capite puniendus. T. 1. c. 506. A.
 Castrorum tria genera. T. 1. c. 1057. E.
 Castratis cubiculariis utebantur Principes. T. 2. c. 899. E.
 Castum Cereris temperatum quid. T. 9. c. 456. B.
 Castum jejunium quod. Ibid. B.
 Casuales conditiones quæ sunt. T. 4. c. 1212. D. E.
 Casualis conditio. T. 9. c. 895. D. Vide, *Conditio*.
 Casus enucleati, idest, definiti, & certi. T. 2. c. 52. D.
 Casus improvisus in legatis. T. 4. c. 1074. D.
 Casus nullus debitorem creditæ pecuniæ liberat, & cur. T. 4. c. 952. D.
 Casus fortuitus. T. 4. c. 1238. D.
 Casus fortuiti creditori non imputantur. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputatur. Ibid. D.
 Casus, qui post venditionem repertiuntur, ad emptoris periculum pertinent. T. 4. c. 974. E.
 Casus, quo lapides sepulcrorum a domino vindicari possint directo iudicio, & quo non possint. T. 5. c. 387. C.
 Casus, quando venditor interdicare potest emptori, ne in fundo vendito sepeliat. T. 5. c. 389. B.
 Casus, quos Accursius ad l. 2. §. *mutui datio*, de *rebus creditis* attigit, explicantur. T. 5. c. 397. E.
 Casus, in quibus periculum pecuniæ, quæ post diem constituti perit, ad creditorem respicit, non ad debitorem. T. 5. c. 411. E.
 Casus, quo filius, etiamsi 100. dies præterierint, bonorum possessorem petere potest. T. 5. c. 630. C. D.

Casus, ubi generi per speciem non derogatur. T. 5. c. 75. E.
 Casus, ubi quis animo solo desinit possidere. T. 5. c. 709. E.
 Casus omnes sigillatim legibus, aut Senatus consultis comprehenduntur. T. 6. c. 90. E.
 Casus fortuitus est latrocinium. T. 7. c. 637. C. & cur. Ibid. C.
 Casus fortuitus præstat, nisi aliud convenierit. T. 8. c. 672. C.
 Casus nomen mortem significat. T. 9. c. 486. B.
 Casus dotis. T. 9. c. 485. B.
 Casus lucri ex donatione propter nuptias. T. 9. c. 485. E.
 Casus mortis liberorum. Tom. 9. c. 486. A.
 Casus militiæ. Ibid. A. & c. 697. B.
 Casus quomodo definitur a Græcis. Ibid. A. B.
 Casus major. T. 9. c. 406. C. & seq.
 Casus pro fortuna. T. 9. c. 895. B.
 Casus certi qui dicuntur. T. 9. c. 1075. D.
 Casus certi, & incerti in quo differunt. T. 9. c. 1080. E.
 Casus fortuitus non venit in composito, nec in pignore. T. 9. c. 1197. E.
 Casus vocantur themata pro omnibus casibus. T. 9. c. 1076. D.
 Casus militiæ *la cbeute d'un office par la mort d'un officier, le vacant*. T. 9. c. 1200. A.
 Casus plurativus qualem complectitur. T. 9. c. 488. D.
 Casus adventitii. T. 9. c. 1078. D.
 Casus fortuitus quis dicitur. T. 5. c. 1154. D. & T. 9. c. 406. D.
 Casus tantum fortuiti rectè fortuitis testibus probantur. T. 10. c. 467. C.
 Casus fortuitus est, qui prævideri, cui præcaveri, cui resisti non potuit. T. 10. c. 665. A.
 Casui, & fortunæ annumeratur latrocinium. T. 9. c. 1197. E.
 Casui, & fortunæ quandoque annumeratur furtum. Ibid. E.
 Casum fortuitum an semper agnoscant domini. T. 8. c. 1049. A.
 Casum majorem probare debet creditor manifestis rationibus. T. 9. c. 298. E. & c. 299. A.
 De casu fortuito periculum plerumque dicitur. T. 7. c. 637. B.
 Casuum majorum varia exempla. T. 9. c. 298. E. nullus eos casus præstat. Ibid. E.
 In casibus incertis non potest certus modus constitui ejus, quod interest. T. 8. c. 761. D.
 Quot casibus sunt obnoxia negotia hominum. T. 9. c. 1078. D.
 Casibus fortuitis non annumeratur furtum, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
 In casibus certis id, quod interest, non potest excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. B.
 Catabaptistæ quinam sint. T. 10. c. 826. A.
 Catabolenses, & pistores. T. 3. c. 459. C.

Catadromus quid sit. T. 7. c. 819. D. Vide, *Funambulus*.
 Catenas addere dicuntur jurisconsulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
 Catenæ jurisconsultorum quæ sunt. T. 9. c. 492. B.
 Cathecismus cognitionem spirituales facit. T. 6. c. 1111. D.
 Cathecumeni quinam sint. T. 10. c. 830. B.
 Cathedriticum quid. T. 6. c. 1038. E.
 Cathæresis pœnarum Ecclesiasticarum species. T. 2. c. 1092. A.
 Catholicus dicitur Procurator fisci. T. 9. c. 1109. E.
 Catholici hæreticos ad se conversos, & in Sanctissima Trinitate quamvis ab hæreticis baptizatos, non rebaptizant. T. 10. c. 825. D.
 Catholiciani. T. 2. c. 646. A.
 Catholiciani qui dicuntur. T. 9. c. 1483. A.
 Catholiciani dicuntur apparitores Procuratoris fisci. T. 9. c. 1109. E.
 Catholiciani, & Cæsariani. T. 10. c. 733. B.
 Catholicorum munus. T. 2. c. 673. C.
 Catilina prohibebatur consulatum petere, quod reus esset repetundarum. T. 4. c. 858. D. sic Cicero contra Rullum. Ibid. E.
 Catilina cur prohibitus petere consulatum. T. 10. c. 585. B. C.
 Cato omnium juris peritissimus suæ ætate. T. 1. c. 910. E.
 Catoniana regula an ad hereditates pertineat. T. 3. c. 91. C.
 Catoniana regula ad quæ legata pertinet. Tom. 4. c. 385. D. & c. 386. D. E.
 Catoniana regula sicut ad legata conditionalia non pertinet, ita non pertinet ad conditionales institutiones. T. 3. c. 91. B.
 Catoniana regula pertinet ad hereditates, non ad libertates. T. 6. c. 192. B.
 Catoniana regula ad quid pertineat. T. 8. c. 998. A.
 Catoniana regula. Vide, *Regula catoniana*.
 Regula catoniana ad quænam legata pertineat. T. 10. c. 58. C. an ad hereditates. Ibid. E.
 Regula catoniana etiam ad stipulationes pertinet. T. 10. c. 542. C.
 Cauda animalis est posthumum corporis ex Tertulliano. T. 10. c. 146. A.
 Caudicarii, idest, nautici frumentarii. T. 2. c. 692. B.
 Caudicarii in urbe Roma qui fuerint. T. 8. c. 5. B.
 Cavædium. T. 6. c. 518. D.
 Cavendum de rato laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
 Cavens, totum se non petiturum; partem ejus an petere possit. T. 5. c. 81. C. D.
 Cavere, & promittere differunt. T. 1. c. 275. B.

- Cavere utiliter in jure est satisfactio
cavere. T. 4. c. 113. C.
- Cavere de damno infecto qui compellantur, & sub qua pœna. T. 5. c. 641. A. & seq.
- Cavere debet dominus, servum judicio fisci in causa criminis capitalis, si ultro velit eum defendere. T. 6. c. 8. A.
- Cavere, aut stipulari an alius alteri possit. T. 7. c. 1063. A.
- Cavere nulla de re, vel non cavere de omnibus, paria sunt. T. 7. c. 754. A.
- Cavere rectè quis dicatur. T. 8. c. 87. A.
- Cavere quid. T. 8. c. 535. E.
- Cavere chirographum, cavere cautionem. T. 9. c. 215. A.
- Cavere hodie oportet, quod licebat ex veteri jure, etiamsi de eo nihil cavissent contrahentes. T. 10. c. 696. C.
- Cavillatio unde. T. 8. c. 643. B.
- Cavillationis, id est, sophismatis natura quæ est. T. 6. c. 370. A.
- Cavillationis genus Sorites. T. 8. c. 609. D.
- Quod cavet sibi, sui causâ, quilibet rem retinere potest. Tom. 4. c. 970. A.
- Caupo an, & quomodo teneatur, si in ejus caupona furtum factum sit his, qui in ea divertebantur. T. 8. c. 333. B.
- Cauponæ nomen unde deductum. T. 4. c. 1350. B.
- In cauponæ ministra adulterium, vel stuprum non vindicatur. T. 9. c. 1424. B. in cauponæ domina secus. Ibid. A.
- Cauponæ domina, & ministra in quo differunt. T. 9. c. 1423. E. & c. 1424. A.
- Caupones ex recepto custodiæ plus tenentur, quàm depositarii. T. 1. c. 744. C.
- Causa quid in tit. de usuris. T. 1. c. 779. E. & c. 780. A.
- Causa pro vitio. T. 1. c. 1031. C.
- Causa liberalis ordinata. Tom. 3. c. 524. C.
- Causa semel jurejurando finita prætextu instrumentorum de novo repertorum restaurari non potest. T. 3. c. 535. D.
- Causâ quatuor modis cadimus. T. 1. c. 371. A.
- Causa liberalis. T. 1. c. 841. A.
- Causa falsa utrùm nocere possit legato. T. 1. c. 135. A.
- Causa quandonam perferatur. T. 3. c. 607. C.
- Causa aliud est, aliud occasio. T. 4. c. 659. A.
- Causa falsa. Vide, Falsa causa.
- Causa filiorum in omni jure potior est cæteris. T. 4. c. 362. E.
- Causa, & fructus in quo differunt. T. 4. c. 1098. D.
- Causa quid sit, & quid fructus. Ibid. D.
- Causa inopinata in legatis. T. 4. c. 1074. D.
- Causa lucrativa quæ est. T. 4. c. 617. A. item onerosa quæ. Ibid. A.
- Causa lucrativa, & causa onerosa in eandem personam, & in eandem rem concurrere possunt. Ibid. A.
- Causa onerosa quæ sit. Ibid. A.
- Causa constitutæ pecuniæ incipere debet ante legationem, & non in ipsa legatione. T. 4. c. 72. A.
- Causa est omne, quod actor esset habiturus, si reus ei satisfecisset tempore litis contestatæ. T. 4. c. 130. D.
- Causa quo jure in actione in rem præstetur post litem contestatam. T. 4. c. 131. E.
- Causa & origo constitutæ pecuniæ inspicere debet. T. 4. c. 72. A.
- Causa, ex qua codicilli valent, est testamentum; & codicilli non possunt esse causa, ex qua testamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
- Causa possessoris in re pari melior est. T. 4. c. 152. E.
- Causa possessoris quando melior est, & quando durior, quàm causa petitoris. T. 4. c. 278. D. E.
- Causa prohibentis melior, & potior est in re pari. T. 4. c. 152. E.
- Causa testati trahit causam intestati, & contra. T. 4. c. 369. D.
- Causa primipili quæ sit. T. 5. c. 464. A.
- Causa peculiaris per servum nostrum, aut filium familias possessionem nobis ignorantibus acquirit. T. 5. c. 713. E.
- Causa possessionis quando mutetur. T. 5. c. 745. C. D.
- Causa testamenti præcedit causam intestati. T. 5. c. 762. D.
- Causa statuliberi, & legatarii conditionalis. Vide, Legatarius statuliber.
- Causa alienationis. T. 6. c. 83. E.
- Causâ cognitâ satisfacere debere judicatum solvi, regula juris est. T. 6. c. 45. E.
- Causa, vel lis quando ordinari dicitur. T. 6. c. 390. A.
- Causa liberalis. Ibid. A.
- Causa pœnæ individua est. T. 6. c. 94. C.
- Causa, quæ per alium agi non potest, an appellatio ejus per alium agi debeat. T. 6. c. 691. B.
- Causa pœnæ an sit individua. T. 6. c. 540. D.
- Causa depositi, quæ prætextitur fideicommissi, etsi falsa sit, non vitiat fideicommissum. Tom. 6. c. 739. C.
- Causa fidejussoris alia est, & alia pignorum. T. 6. c. 630. E.
- Causa juris, & voluntatis non mutatur ordine scripturæ. T. 6. c. 279. A. B.
- Causa justa litis non contestandæ. T. 6. c. 468. D.
- Causa usurarum sicut, & causa pignoris an sit indivisa. Tom. 6. c. 648. E. & c. 549. A.
- Causa lucrativa quæ vocetur. T. 8. c. 344. E. & c. 345. A, non lucrativa quæ sit. Ibid. A.
- Causa communis cuique etiam sua causa est. T. 8. c. 438. A.
- Causa criminalis. Vide, Criminalis.
- Causa retractari poterat ex indulgentia Principis. T. 9. c. 1118. A.
- Causa, & occasio in quo differunt. T. 9. c. 1436. A.
- Causa commodati, quæ fit ad tempus, neque dominium mutat, neque possessionem. T. 9. c. 480. A.
- Causa ad Principem nulla proferatur, nisi rite instructa, & perfecta. T. 9. c. 1118. D.
- Causa momentariæ possessionis non semper annumeratur gravioribus causis, quæ exigunt inscriptionem actionis, & cognitionem Præsidis Provinciæ. T. 9. c. 1159. C.
- Causa lucrativa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1135. E.
- Causa quid significet. T. 9. c. 229. A.
- Causa proxima actionis quæ. T. 9. c. 165. A.
- Causa aliud est, aliud occasio. T. 9. c. 996. E.
- Si causa testamenti omissa sit. T. 9. c. 831. A. & seq.
- Causa cum ex integro agitur, alius judex dandus. T. 9. c. 1072. B.
- Causa quæ more consultationis disceptanda est, ab uno, vel duobus senatoribus, vel proceribus sacri Palatii intra biennium insinuetur, seu introducatur. T. 9. c. 1116. B.
- Causa status, & qui de ea cognoscere potest. T. 9. c. 120. B.
- Causa status, & ingenuitatis pertinet ad cognitionem Præsidis, nec potest delegari. T. 9. c. 194. C. quando incidit in quæstione familiæ eriscundæ, arbiter de ea cognoscit. Ibid. C.
- Causa civilis peragenda est intra triennium. T. 9. c. 1475. E.
- Causa possessionis est titulus, quo possidemus. T. 9. c. 1215. D.
- Causa dotis. Vide, Dotis causa.
- Causa dandi. Vide, Dandi causa.
- Causa ad Principem non transmittitur, nisi ad plenum instructa. T. 9. c. 1107. E.
- Causa possessionis est possessio, causa dotis est dos, causa venditionis est venditio, causa lethi est lethum. T. 9. c. 1006. A. B.
- Causa possessionis quælibet dicitur causa momenti. Tom. 9. c. 1160. B.
- Causa sumitur aliquando pro re. T. 10. c. 421. B.
- Causa ampliatione differtur. T. 10. c. 514. E.
- Causa cognita quænam sit. T. 10. c. 700. E.
- Causa pro fine aliquando sumitur. T. 10. c. 955. A.
- Causæ fiscales. T. 2. c. 164. A.
- Causæ divinæ domus. Ibid. B.
- Causæ status. Vide, Status causæ.
- Causæ duæ lucrativæ in eandem rem concurrere non possunt, in eandem quan-

- quantitatem possunt. T. 3. c. 404. A. B.
- Causæ ad publica munera pertinentes intra tres menses finiendæ. T. 2. c. 648. B.
- Causæ duæ lucrativæ an in eundem hominem, eandemque rem concurrere possint. T. 1. c. 127. E. & T. 4. c. 1152. A.
- Bonæ causæ sæpe est mala instantia. T. 4. c. 570. C.
- Duæ causæ lucrativæ in eandem personam, & in eandem rem concurrere non possunt. T. 4. c. 441. C. & c. 617. B.
- Causæ, quibus is, qui parentem, vel patronum in jus vocaverit injussu Prætoris, absolvi debeat edicti pœnâ pecuniaria, vel pœnali, quæ sint. T. 5. c. 89. B.
- Causæ cognitionem Prætor, vel Præses magistratui municipali, duumviris, aut privatis etiam demandare potest. T. 5. c. 18. A.
- Causæ, ex quibus in jus vocari possimus, quæ sint, & quales. T. 5. c. 87. A. B.
- Causæ mutandi procuratoris quænam, & a quo notatæ. Tom. 5. c. 106. A.
- Causæ possessionum quot, & quæ sint. T. 5. c. 716. E. & c. 717. A.
- Causæ missionis in possessionem bonorum quam diversæ. T. 5. c. 921. E. & c. 922. A.
- Causæ lucrativæ duæ an in eundem hominem concurrere possint. T. 6. c. 738. A.
- Causæ lucrativæ. Vide, Lucrativæ causæ.
- Causæ missionum in possessionem. T. 7. c. 609. E.
- Causæ lucrativæ duæ an in eandem rem concurrere possint. T. 7. c. 1016. C. & c. 1222. D.
- Causæ lucrativæ quæ sint. T. 7. c. 1051. C. an duæ earum in eundem hominem concurrere possint. Ibid. B.
- Causæ lucrativæ quando non sint hereditas, & donatio. Tom. 7. c. 1052. B.
- Causæ cognitio ubicumque est, ibi Prætor desideratur. T. 8. c. 665. C. D. & c. 709. A.
- Causæ cognitionem quæ desiderant, per libellum expediri non possunt. T. 8. c. 695. C.
- Causæ cognitio aliud est, aliud decretum. T. 8. c. 235. C. D.
- Causæ temporariæ contractus quæ sunt. T. 9. c. 480. A.
- Causæ certæ separatæ ab incertis. T. 9. c. 1075. D.
- Causæ civiles an ultra triennium proferri possint. T. 9. c. 132. C. & seq.
- Causæ quæ celeritatem desiderant. Tom. 9. c. 131. E.
- Causæ nomen est commune, & pro principio agente, & pro fine. T. 9. c. 229. A.
- Causæ, in quibus non exigitur, ut actor subscribat in crimen. T. 9. c. 1159. C.
- Causæ quæ intra tres menses peragenda sunt. T. 9. c. 131. B. C.
- Causæ quæ non desiderant cognitionem Præsidis. T. 9. c. 1159. D. E.
- Causæ continentia an dividatur. T. 9. c. 118. D. E.
- Causæ, quibus agitur de honoribus, & muneribus, intra quod tempus peragenda. T. 9. c. 131. C.
- Ut causæ post pubertatem adsit tutor. T. 9. c. 588. A. B.
- Causæ appellationum tempora præstituta quæ. T. 9. c. 132. C.
- Causam inaudire quid sit. T. 3. c. 157. D. E.
- Causam possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
- Ob causam dari quidnam dicamus. T. 5. c. 1007. B.
- Causam orare servo non licet. T. 9. c. 1163. C.
- Causam possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 9. c. 1015. C. & seq.
- Causam criminalem agi non posse per procuratorem, ne ex appellatione quidem. T. 9. c. 1121. D.
- Causam perferre quid sit. T. 9. c. 801. A.
- Ob causam datur, quod datur ob rem, idest, ob finem aliquem. T. 9. c. 229. A.
- Ad causam instruendam quando nulla dilatio danda est. Tom. 9. c. 1118. D. E.
- Ob causam, idest, ob rem, ob finem aliquem. T. 10. c. 629. C.
- In causa honorum vacantium quadriennium numeratur, in aliis vero causis vicennium a die denunciationis. T. 4. c. 1374. B.
- In qua causa quis advocatus fuit unius partis, antequam fieret Prætor, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C. singulare exemplum existat in novella 138. Ibid. C.
- Ex causa eadem natura non patitur, ut idem sit actor, & reus. T. 4. c. 678. D.
- Sine causa non valet jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
- In causa pari meliorem esse conditionem possidentis. T. 6. c. 35. A. & T. 9. c. 1422. A.
- Ex causa etiam dari certi conditionem. T. 7. c. 654. E.
- Ex causa accessoriæ obligationis etiam conditionem dari. T. 7. c. 655. A.
- De causa liberali. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & seq.
- De causa liberali, & de ejus cognitione. T. 9. c. 1169. C.
- Cum causa principalis non consistit, nec ea quidem, quæ sequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
- De causa falsa adjecta legato, vel fideicommissio. T. 9. c. 854. D. E. c. 855. A. & seq.
- De causâ mortis donationibus. T. 9. c. 1351. A. & seq.
- Ex causa judicati quæ capiuntur. T. 9. c. 242. B. C.
- Sine causa quod habes, ex non justa causa habes, & contra. T. 10. c. 958. C.
- Causarum variæ figuræ. T. 1. c. 249. C.
- In causarum genere deliberativo maximè utilitatem, & inutilitatem adhiberi. T. 3. c. 476. D.
- Causarum petitio in judicium an ab eo deduci possit, qui eas omisit. T. 6. c. 698. A.
- Causarum cognitio quando differatur, & quot ejus sint genera. T. 7. c. 149. E.
- Causarum merita partium adsertione penduntur. T. 9. c. 1164. D.
- Causas inter duriores prima & summa causa famosa. T. 4. c. 1464. D.
- Duas causas lucrativas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non posse. T. 6. c. 218. D. & c. 738. A. & T. 7. c. 1061. B. harum plures species. Ibid. C.
- Causas reipublicæ apud Præsidem, vel Principem agebat Curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
- Causas duas lucrativas in eundem hominem, & eandem rem concurrere non posse. T. 8. c. 344. E.
- Causis lucrativis annumeratur etiam partus vernarum, & consolidatio ususfructus. T. 7. c. 1061. C.
- In quibus causis melior conditio fœminarum videtur esse. T. 4. c. 292. E.
- Ex causis famosis solet agi in factum in parentes, & patronos. T. 6. c. 90. A.
- In causis omnibus pro facto quid accipiatur, & quid observetur. T. 8. c. 694. A. & c. 791. C. & c. 862. B.
- In causis pœnalibus benignius est interpretandum. T. 8. c. 837. C.
- Pro quibus causis servi pro præmio accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & seq.
- Causaria missio militem non infamat, ignominiosa infamat. T. 2. c. 954. B.
- Causarii quinam appellentur. T. 1. c. 1031. C.
- Causidici fordidi. T. 3. c. 113. A.
- Causidicum quendam notat, qui illum reprehenderit. T. 9. c. 1113. E.
- Cauta centesima est, quæ per bilustre producta tempus modum fortis ad duplum adducit. T. 2. c. 1165. E.
- Cautela competens quæ sit. T. 7. c. 146. D. E.
- Cautelæ mentio in quibus locis in Digestis fiat. T. 8. c. 87. A.
- Cautio est satisfactio. T. 2. c. 1124. B.
- Cautio una in communi causa sufficit. T. 1. c. 517. A.
- Cautio ex constitutionibus præstat. T. 1. c. 50. B.
- Cautio fructuaria quibus verbis concipitur. T. 3. c. 281. B.
- Cautio an pro remissione sit. T. 3. c. 642. C.
- Cautio solvitur, si pro cujus præsentia

- tia cautum fuerat, moriatur. T. 1. c. 373. E.
 Cautio Prætoriana. T. 3. c. 221. D. E.
 Cautio Mutiana ubi non habet locum. T. 3. c. 415. E.
 Cautio Mutiana est satisfactio. T. 2. c. 1082. B.
 Cautio solida. T. 1. c. 371. C.
 Cautio judicialis de persequendo servo, qui est in fuga. T. 3. c. 777. D.
 Cautio duplex quando necessaria. T. 1. c. 517. B.
 Cautio iudicio fisci quotuplex sit. T. 3. c. 651. C.
 Cautio cum fideiussore onerosa est, nuda repromissio non item. T. 3. c. 654. B.
 Cautio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
 Cautio nunquam datur in arbitrariis, sed tantum in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
 Cautio exigitur ante diem in actionibus arbitrariis. Ibid. D.
 Cautio est res incerta, & obligatio. T. 4. c. 548. A.
 Cautio ante diem non exigitur in actionibus arbitrariis. T. 4. c. 575. D. secus in bonæ fidei iudiciis cautio exigitur ante diem. Ibid. D.
 Cautio iudicatum solvi quæ est. T. 4. c. 19. B. & est realis. Ibid. B.
 Cautio iudicio fisci est personalis. Ibid. B.
 Cautio legatorum quibus sit præstanda. T. 4. c. 709. A. B.
 Cautio Mutiana dicitur remedium duobus in locis. T. 4. c. 481. D.
 Cautio Mutiana est fideicommissorum satisfactio. T. 4. c. 550. B.
 Cautio Mutiana a quo inventa, & propriè quæ. T. 4. c. 481. D. in quibus locum habet hæc cautio. Ibid. D. E. & in quibus non. Ibid. c. 482. A.
 Cautio Mutiana in quibus locum habet, & in quibus non. T. 4. c. 363. B.
 Cautio Mutiana. Vide, Mutiana cautio.
 Cautio pignoris est missio in possessionem, seu in bona. Tom. 4. c. 1346. B. C.
 Cautio privatorum auctoritatem legum non habet adversus iura publica. T. 4. c. 1333. C. D.
 Cautio iudicis, quam in ambiguis observare tenetur. Tom. 5. c. 128. E.
 Cautio, & satisfactio iudicio fisci quæ in iure requiratur. T. 5. c. 93. E.
 Cautio damni infecti, & satisfactio, quomodo differant. T. 5. c. 641. A.
 Cautio de rato, & cautio iudicatum solvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D.
 Cautio duplex. T. 5. c. 871. D.
 Cautio præstita in ædificando, & moliendo novo opere, quomodo vice remissionis sit. T. 5. c. 657. C. D.
 Cautio, id est, satisfactio in collatione bonorum requiratur. Tom. 5. c. 618. B.
 Cautio fructuaria. Tom. 5. c. 592. A. & c. 864. D. E.
 Cautio supervacua quænam sit, & cur ita appelletur. T. 5. c. 867. A.
 Cautio novi operis, & damni infecti pro qualitate personarum intelligitur adhiberi. T. 5. c. 657. A.
 Cautio fructuaria quæ sit, & quando accidat. T. 5. c. 592. B.
 Cautio usufructuaria a cautione damni infecti fructuarium liberat. T. 5. c. 647. C.
 Cautio damni infecti, in quo differat a cautione ex novi operis nunciatione. T. 5. c. 656. C.
 Cautio damni infecti qua actione petenda sit. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
 Cautio pigneratitia reddita debitori est argumentum remissionis pignoris. T. 6. c. 839. A.
 Cautio retro remissa quænam dicatur. T. 6. c. 522. A.
 Cautio de dolo malo est repromissio, id est, nuda cautio sine fideiussore. T. 6. c. 9. D.
 Cautio de dolo est repromissio. Ibid. D.
 Cautio fructuaria, qua proprietatis domino ex edicto Prætoris fructuarius cavere debet de usufructu omnium rerum, quæ utendo consumuntur. T. 6. c. 264. A. B.
 Cautio iudicatum solvi. T. 6. c. 8. C. Vide, Satisfactio.
 Cautio Mutiana. T. 6. c. 172. C.
 Cautio Mutiana in libertatibus locum habere non potest. T. 6. c. 297. B.
 Cautio nuda est ea, quæ sit sine fideiussore. T. 6. c. 9. D.
 Cautio pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
 Cautio conditionis de non faciendo aliquid legato adjecta, in quibus locum habeat. T. 7. c. 945. A. B.
 Cautio legati impudenter omissa, quomodo repetatur. T. 7. c. 1330. B.
 Cautio Mutiana quæ sit. T. 7. c. 944. E.
 In quibus locum habeat. Ibid. c. 945. A. an remitti possit. Ibid. C. & quando cesset. Ibid. D.
 Cautio de præstando debito quando petatur. T. 7. c. 153. E.
 Cautio de restitutione in quibus præstetur. T. 7. c. 1021. C.
 Cautio est summum juris remedium. T. 7. c. 404. E.
 Cautio in iure, non in corpore consistit. T. 7. c. 1330. B.
 Cautio an peti possit ex causa legatorum, vel fideicommissorum pendente conditione. T. 8. c. 373. E.
 Cautio ex causa stipulationis ante diem, vel conditionem an peti possit. T. 8. c. 374. A.
 Cautio in quibus personis sufficiat. T. 8. c. 535. E.
 Cautio, & missio in possessionem magis imperii, quam iurisdictionis. T. 8. c. 478. C.
 Cautio iudicio fisci quid. T. 9. c. 20. B. & seq.
 Cautio defensionis, seu cautio in demeritis pro liberatione est. T. 9. c. 684. E.
 Cautio incerti. T. 9. c. 219. B.
 Cautio juratoria. T. 9. c. 189. E.
 Cautio quid. T. 9. c. 182. B.
 Cautio omissa condici potest per conditionem incerti. T. 10. c. 452. E.
 Cautio conventionalis, scripta ab herede, semper recipit incrementum fructuum. T. 10. c. 493. B.
 Cautio vulgaris quæ dicatur. T. 10. c. 496. E. an possit remitti testamento. Ibid. E.
 Cautio iudicio fisci dicitur personalis. T. 10. c. 571. D.
 Cautio, & satisfactio exiguntur in puro legato. T. 10. c. 1119. E.
 Cautio præstandæ nuda voluntas non sufficit sine effectu. T. 6. c. 835. A.
 Cautio pigneratitiæ redditio facta debitori est argumentum idoneum remissi pignoris. T. 6. c. 839. A. sicut redditio cautionis principalis, remissio fortis. Ibid. A.
 Cautio redditio cur inducit remissionem fortis, redditio pignoris non item. T. 1. c. 919. C.
 Plus cautionis est in re, seu in pignore, quam in persona. T. 4. c. 334. B. & c. 1294. E.
 Cautio an plus in re, quam in persona sit. T. 5. c. 532. A.
 Cautio causa individua est. T. 7. c. 754. A.
 Cautio remedio multa sunt, quæ detracta cautione, nec naturaliter, nec civiliter fieri possunt. Tom. 7. c. 1337. A.
 Cautio plus in re est, quam in persona. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C. & c. 855. A.
 Cautio verbo quid significetur. T. 8. c. 87. A. & T. 9. c. 825. C.
 Plus cautionis in re est, quam in persona. Tom. 9. c. 1187. A. & c. 1214. D.
 Cautio conditio est, cum solius accipientis turpitudine versatur. T. 10. c. 630. C.
 Cautio iteratæ vis, & emolumentum. T. 2. c. 151. C. & T. 10. c. 922. C. D.
 Cautio Mutianæ cur locus non sit in donationibus inter vivos. T. 3. c. 415. E.
 Cautio juratoriae qui non pareat, jus suum amittit. T. 9. c. 189. E.
 Cautio præstant, qui cavere debent. T. 1. c. 50. B.
 Cautio communem quid Papius vocat. T. 4. c. 1346. C.
 Cautio conferri quid sit. Vide, Conferre.
 Cautio cavere. T. 9. c. 215. A.
 Cautio Mutianâ oblatâ an legatarius consequatur legatum. T. 4. c. 483. D.
 Cautio supervacua nemo onerari debet. Tom. 5. c. 647. C.

- De cautione ab herede præstanda. T. 5. c. 865. A.
- De cautione præstanda, cum usufructus uni, alteri proprietas legata est ejusdem rei sub conditione. T. 5. c. 864. B. C.
- De cautione a fructuario præstanda. T. 6. c. 1033. E.
- De cautione legatarii partiarum. T. 7. c. 1105. B. & seq.
- Cautione supervacua nemo onerari debet. T. 7. c. 547. B. C. & T. 10. c. 1072. E.
- Cautione omisa per errorem, quæ solutionem morari poterat, agi quasi ex solutione tacita. T. 7. c. 1420. A.
- Cautione qui sibi prospexit, ne quid evictione secuta præstaret, an teneatur re ab alio evicta. T. 7. c. 756. C.
- De cautione exigenda exsequenda appellationis. T. 9. c. 1105. C. D. & c. 1107. B.
- Cautionem exigere quid sit, Ac cursus non intellexit. T. 4. c. 550. C.
- Cautiones qui surripuerit, qua actione teneatur. T. 1. c. 411. D.
- Cautiones quæ in legatis æris alieni causa requirantur. Tom. 5. c. 782. B.
- Cautiones quæ in petitione hereditatis interveniant. T. 3. c. 136. A.
- Cautiones, & liberationes an conditione repeti possint. T. 5. c. 1089. E.
- Cautiones judicatum solvi, vel de rato satisfactiones sunt, sive promissiones, quæ sunt adhibitis adpromissoribus, seu fidejussoribus. T. 6. c. 9. D.
- Cautiones abundantes cautionibus non jungendæ. T. 7. c. 632. E.
- Cautiones hereditariæ debent deponi in æde sacra apud Aedituum. T. 7. c. 495. B.
- Cautiones hereditariæ non veniunt in familiaris eriscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
- Cautiones de emptione cautiones de evictione. T. 7. c. 154. E.
- Cautiones fœderatitiæ. T. 9. c. 531. E.
- Cautiones judiciales hodie non frequentantur in judiciis. Tom. 9. c. 1188. A.
- Cautionum verbum solenne. T. 1. c. 956. B.
- Cautionum prætoriarum aliæ sunt nudæ cautiones, aliæ satisfactiones. T. 4. c. 113. D.
- Cautionum diversa sunt genera. T. 6. c. 1031. E.
- Cautionum sive nominum, sive obligationum conditio quæ. T. 6. c. 64. E.
- De cautionibus, & penis appellationum. T. 1. c. 516. B.
- De cautionibus judicialibus. T. 7. c. 274. B. & seq.
- De cautionibus, quæ in judicio præstantur. T. 7. c. 327. D.
- In cautionibus solet plerumque ad di, ut probi nummi solvantur, qui non suberati, & in quibus nulla sit lacuna, nulla deminutio justri ponderis. T. 9. c. 1449. E.
- Cautionales stipulationes instar actionum habent. Tom. 8. c. 533. D.
- Cautionales epistolæ. T. 9. c. 1252. D.
- Cautius negotiari disce ait Tiberius. T. 4. c. 380. D.
- Pro cauto non hæretur id, quod palam verbis non exprimitur. T. 7. c. 634. C. D.
- Cautum non videtur, quoties vitiosè cautum est. T. 4. c. 97. E.
- Cautum quid. T. 8. c. 616. D.
- Casati, casarii. T. 9. c. 420. D.
- Qui cecidit civili, non potest actionem intendere criminalem. T. 4. c. 281. C.
- Cedens bonis non liberatur, nisi solidum, quod sibi debetur, creditor consequatur. T. 10. c. 700. D.
- Cedere bonis ne quis cogatur. T. 2. c. 1157. C.
- Cedere tutelam quid. T. 1. c. 318. D.
- Cedere, & deferri legata differunt. T. 1. c. 817. B.
- Cedere, mandare, exhibere in jure idem est. T. 4. c. 23. B.
- Cedere lege aliud est, aliud abdicare legem. T. 4. c. 831. A.
- Cedere diem legati quid est. T. 4. c. 472. C.
- Cedere diem quid est. T. 4. c. 385. D.
- Legata a morte testatoris cedunt, licet nondum sint aperta tabula, nondum adita hereditas. Ibid. E. & hoc ita, si legata fuerint pura. Pura legata dicuntur esse etiam, quibus adscripta est dies certa; non incerta, quod ad cessionem attingit; nam & hæc statim cedunt a morte testatoris. Ibid. E.
- Cedere dies quid est. Tom. 4. c. 397. D.
- Cedere est viventium actus, relinquere morientium actus. T. 7. c. 390. B.
- Cedere verbum continet veniendi significationem. T. 7. c. 652. A.
- Cedere, & venire diem in quo differant. Ibid. A.
- Cedere diem quid sit. T. 9. c. 891. D.
- Cedere actionem quid. T. 9. c. 239. E.
- Qui cedere possunt bonis. T. 9. c. 1126. E. & seq.
- Cedere dicitur duobus modis. T. 9. c. 891. C.
- Cedere inter, & mandare an sit differentia. T. 10. c. 715. A.
- Quod cedit inutiliter, postea non convalescit. T. 4. c. 54. C.
- Qui cedit bonis, cavere debet, se soluturum pecuniam debitam, cum primùm pervenerit ad meliorem fortunam. T. 6. c. 1035. E.
- Qui cedit bonis, an liberetur. T. 9. c. 1130. B.
- Qui cedunt bonis, bonorum etiam patiuntur venditionem. T. 2. c. 1157. C. D.
- Cedri, & citri arbores quid inter se differunt. T. 3. c. 29. A.
- Celare verbum quid significat. T. 1. c. 1403. A.
- Cella penaria, non penuria. T. 3. c. 281. B.
- Cellaria, id est, esculenta, & poculenta, quæ recondit paterfamilias, ut consumat. T. 7. c. 1157. D.
- Cellaria judicum provincialium quid sint. T. 10. c. 863. C. D.
- Cellarium, *Tamietum* dicitur in novella Martiani. T. 2. c. 896. A.
- Cellarium sacrum. T. 2. c. 897. B.
- Cellarii. T. 1. c. 436. B.
- Celeritas fati non est obnoxia pœnæ, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.
- Celsus, & Julianus discordant inter se. T. 9. c. 228. D.
- Cenotaphium quid sit. T. 4. c. 259. A. separatur a monumento. Ibid. A.
- Cenotaphii, & monumenti separatio. Ibid. A.
- Censabantur olim soli cives Romani, & quando. T. 8. c. 568. E.
- Censeri legum auctoritate quis dixerit. T. 1. c. 8. C.
- Censeri privilegio aliquo. Ibid. C.
- Censeri vetustate, multitudine, appellatione. Ibid. C.
- Censeri veteranos commilitone, Principe. Ibid. C.
- Censeri studio bibendi. Ibid. C.
- Censetur omne territorium, quoties defectorum exposcitur levamen. T. 2. c. 854. D.
- Censu misericordia fuere Athenienses. T. 1. c. 8. C.
- Censiti qui sint. T. 2. c. 834. A. & sequ.
- Censiti sine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
- De censitis. T. 2. c. 834. A.
- Censitores. T. 2. c. 853. C.
- A Censore prædia publica locari solebant in quinquennium. T. 4. c. 859. C.
- Apud Censorem subsignabantur portorium, prædia, & bona cujusque. T. 10. c. 1037. B.
- Censores locabant prædia publica, in quinquennium. T. 7. c. 640. D.
- Censores locant vectigalia publica, agros publicos. T. 7. c. 377. B.
- Censores, & decemviri an magistratus fuerint. T. 7. c. 73. E.
- Censores qui. T. 8. c. 568. D.
- Censores olim jurare oportebat se uxores procreandæ sobolis causâ duci. T. 8. c. 565. D.
- Censorum officium quonam temporis spatio censebatur. T. 3. c. 693. C.
- Censorum jurisdictio quæ fuerit. T. 7. c. 73. E.
- Censorum magistratus quinquennium habuit. Ibid. E.
- Censoria severitas in perjuros. T. 9. c. 188. D.

- Lex censoria unde, & eur sic dicta.** T. 10. c. 663. D. & c. 1036. B. & sequ.
- Censoriarum animadversiones quæ.** T. 8. c. 569. B. C.
- Censualis liber plenam fidem facit.** T. 6. c. 917. D.
- Censuales qui sint, ac de eorum privilegiis.** T. 2. c. 770. D.
- Censuales literati homines.** T. 3. c. 611. D.
- Censura pars consularis potestatis.** T. 1. c. 899. D.
- Censura non semper monitionem sequitur.** T. 6. c. 1059. A.
- Census publicæ tabulæ civitatis territorii.** T. 1. c. 888. E.
- Census, & censere quid.** Ibid. E.
- Census capitis quid sit gallicæ.** T. 2. c. 834. C.
- Census auctoritas.** T. 2. c. 838. C.
- Census, & monumenta potiora testibus esse.** T. 7. c. 873. A.
- Census fraudati quando, & qui accusabantur.** T. 7. c. 157. C.
- Census, sive tributa, sunt onera fructuum, & agrorum, non hominum.** T. 7. c. 1333. A.
- Census quid.** T. 2. c. 853. C. & T. 8. c. 568. D.
- Census, & monumenta publica esse potiora testibus.** T. 9. c. 97. E.
- Census est onus prædiorum, non hominum.** T. 9. c. 377. D.
- Census civium Romanorum.** T. 9. c. 683. B.
- Census fraudatur, cum quis non profitetur omnes facultates suas apud censitores.** T. 10. c. 731. A.
- Census est jus agrorum, non personarum.** T. 10. c. 1009. B.
- Census fraudati, & vectigalis fraudati idem omnino est jus, licet non sit res eadem.** T. 10. c. 1035. E.
- Sine censu fundo comparato, emptor pretium, venditor fundum amittit.** T. 2. c. 282. B. C.
- Sine censu, & reliquis fundus vendi, donari, & in dotem dari non potest.** T. 10. c. 657. B.
- An sine censu, vel reliquis fundus possit comparari.** T. 10. c. 1009. A.
- Censuum apud Magistrum fiebant actionum, & contractuum publicationes, & insinuationes.** T. 10. c. 669. C.
- De censibus & censitoribus.** T. 2. c. 853. C.
- Centenarius quis.** T. 1. c. 179. E.
- Centenarii procuratores.** T. 2. c. 678. B.
- Centenariorum numerus.** T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.
- Centesima usura olim fuit legitima usura in omnibus causis.** T. 4. c. 953. D.
- Centesima pretii in emptionibus, & venditionibus.** T. 5. c. 1018. D.
- Centesima usura. Vide, Usura centesima.**
- Centgravii quinam dicantur.** T. 2. c. 1184. C.
- Centies aureorum habere dicitur, qui tantum habet in prædiis.** T. 8. c. 553. B. C.
- Centumvirale iudicium.** Tom. 3. c. 274. D.
- Centumvirale iudicium nullo modo potest deferri.** T. 6. c. 27. B.
- Centumvirale iudicium.** T. 7. c. 1226. A.
- Centumviralis hastæ nomine quidnam significetur.** T. 1. c. 905. C.
- Centumviralis iudicii auctoritas quæ.** T. 9. c. 180. C.
- Centumvirales partes.** T. 7. c. 1226. D.
- Centumvitalia iudicia sunt iudicia de petitione hereditatis.** Tom. 9. c. 179. E. & c. 180. A.
- Centumvirum an essent ex iudicibus solutus.** T. 3. c. 629. D.
- Centumvirum cognoscere de hereditatibus, quacumque ex causa pete rentur.** T. 3. c. 275. A.
- Centumvirum de hereditatis petitione cognoscunt.** T. 1. c. 496. C.
- Centumvirum iudicabant de hereditatum petitionibus.** T. 9. c. 179. E.
- Centumvirorum tribunalia sunt quatuor iudicia, consilia, hastæ quatuor.** T. 7. c. 1226. B.
- Centurio testamentum iure curatorem non dat filio impuberi, vel puberi, sicut nec paganus.** T. 4. c. 1043. D.
- Centurio primipili.** T. 9. c. 1133. A.
- Centurionis nomen apud Tacitum, ceda alteram, unde questum.** T. 3. c. 612. B.
- Centurionum iura sunt regalia.** T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
- Centuripini homines.** T. 2. c. 673. A.
- Cepisse legatum qui videatur.** T. 8. c. 591. A.
- Cerix conchyliorum genus.** T. 2. c. 794. E.
- Cernere, & cretio quid.** Tom. 1. c. 334. B. C.
- Cernere hereditatem est decernere, & constituere, se hereditatem amplecti, & se heredem esse velle.** T. 4. c. 1042. D.
- Cernere quid Varroni, & Plauto.** T. 7. c. 954. B.
- Cernere quid.** T. 8. c. 743. B.
- Cerevisia ex quibus fiat.** Tom. 7. c. 1456. C.
- Certamen circense.** T. 2. c. 825. B.
- Certamen gymnicum vetitum.** T. 2. c. 824. E.
- Certamen unde deductum.** T. 7. c. 623. A.
- Certamina iurgiosa contentionis caninæ.** T. 3. c. 114. A.
- Certi, & incerti definitio.** T. 1. c. 1213. B.
- Certi conditio.** T. 5. c. 399. D.
- Certi condicione quis agere possit explicatur.** T. 5. c. 400. A.
- Certi conditio generaliter pro actione, quæ ex quacumque obligatione nascitur, ex qua certum peti potest, sumitur.** T. 5. c. 399. D.
- Certi conditio generalis concurrat cum aliis actionibus omnibus, quæ specialiter comparatæ sunt ex contractibus, vel ex delictis.** Ibid. D.
- Certi condicione certa pecunia numerata petitur.** T. 5. c. 400. C.
- Certi conditio.** Vide, Conditio certi.
- Certi conditio, quæ ex omnibus contractibus competit, sive re fuerit contractus factus, sive verbis, sive conjunctim.** T. 7. c. 655. C.
- Certi conditio.** T. 7. c. c. 621. C.
- Certi condicionem non tantum ex contractibus, sed ex aliis etiam causis dari.** T. 7. c. 649. A. & sequ.
- Certi conditio.** T. 9. c. 219. C. & sequ.
- Certi casus, certæ causæ quæ sunt.** T. 9. c. 1075. D. E.
- Certi, & incerti contractus quinam sint.** T. 10. c. 563. D.
- Certi condicuntur pecunia, aut res certa.** T. 10. c. 758. B.
- Pro certo haberi non potest, quod actum non est.** T. 4. c. 56. C.
- Certo loco quod dari oportet, ubi, & quomodo peti possit, & debeat.** T. 10. c. 927. A.
- Certum non est extra res singulas.** T. 1. c. 1213. D.
- Certum & arbitrarium opponuntur.** T. 1. c. 128. I. C.
- Quod certum est in hominum natura, id quoque in rerum natura certum erit, nec vice versa.** T. 4. c. 1426. E.
- Certum quid sit, & quomodo constituat.** T. 5. c. 401. D.
- Certum a cernendo dictum est.** T. 5. c. 963. D.
- Si certum petatur actio, sive certa conditio quam late patet.** T. 7. c. 649. B.
- Certum quid sit, definitur.** T. 7. c. 645. B.
- Si certum petatur, hæc verba quid denotant, explicatur.** T. 7. c. 621. C.
- Si certum petatur de rebus creditis, quid hæc verba significant.** Ibid. C.
- Certum condicere licet ex omnibus contractibus.** T. 7. c. 651. A.
- Certum unde deductum.** Tom. 7. c. 623. A.
- Si certum petatur de suffragio.** T. 9. c. 216. B.
- Certum non est extra res singulas, nec extra substantias.** T. 10. c. 540. E.
- Certum dicitur a cernendo.** T. 10. c. 758. B.
- Actio si certum petatur, & conditio certi an eadem sit.** T. 10. c. 153. A.
- Actio si certum petatur est actio non solum certæ pecuniæ creditæ, & numeratæ, sed & cujuslibet alterius rei creditæ.** T. 10. c. 415. B.
- Actio si certum petatur, petitur etiam pecunia.** T. 10. c. 425. E.
- Actio si certum petatur est actio certæ pecuniæ numeratæ, & traditæ.** T. 10. c. 707. D.
- Actio si certum petatur ex quibus detur.** T. 10. c. 951. C. & sequ. Certe

Certus percussor quid sit . T. 5. c. 635. B.
 Cervi mansueti . T. 1. c. 64. B.
 Cervorum natura. T. 8. c. 930. B.
 Cessare, & extinguere differunt . T. 1. c. 1219. A. B.
 Cessare actionem est sopiri actionem, non extingui. T. 4. c. 302. B.
 Cessatio a faciendo culpa est . T. 1. c. 1224. D.
 Ex cessatione conditio. Tom. 9. c. 230. A.
 Cessicus tutor quis. T. 1. c. 318. A.
 Cessicus tutor, cessitius heres, cessitia tutela, cessitia libertas, hereditas. Vide infra suis locis .
 Cessicus heres. T. 7. c. 369. A.
 Cessio bonorum. T. 2. c. 515. D. & seq.
 Cessio ac datio bonorum quid inter se differunt. T. 3. c. 295. C. D.
 Cessio in jure quid, & quomodo fit. Tom. 1. c. 327. D. & T. 3. c. 652. C.
 Cessio bonorum non infamat, non caret tamen aliqua fugillatione . T. 2. c. 1157. D.
 Cessio, & delatio differunt . T. 1. c. 817. B. C.
 Cessio illa Constantini Imperatoris Sylvestro Pontifici facta secundum Bartolum valet: Nicolaus verò de Cusa Cardinalis eam reprobat. T. 4. c. 831. B. Augustinus Steuchus librum edidit, quo conatur probare, dictam cessionem Divi Imperatoris Constantini esse veram . Ibid. B.
 Cessio bonorum est beneficium legis Juliae, quod debitores liberat molestia carceris. T. 4. c. 234. B.
 Cessio actionis principalis ubi, & quando necessaria. T. 5. c. 424. C.
 Cessio in actionibus desideratur . T. 5. c. 479. D.
 Cessio bonorum ad quid utilis sit . T. 5. c. 784. D. E.
 Cessio bonorum quibus permittatur. T. 5. c. 759. D.
 Cessio bonorum ubi olim, & ubi hodie fiat. Ibid. C.
 Cessio ficta non admittitur . T. 5. c. 479. D.
 Cessio actionis pro solutione est. T. 6. c. 469. D.
 Cessio, & mandatum idem est . T. 6. c. 221. C. revocari potest re integrá. Ibid. C.
 Cessio legatorum quomodo definiatur a Theophilo. T. 7. c. 1135. B.
 Cessio legatorum est transmissio in heredem. T. 7. c. 964. E.
 Cessio bonorum non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. E.
 Cessio bonorum fit & presentium, & futurorum bonorum . T. 9. c. 1128. E.
 Cessio bonorum fit non tantum a patribus, sed etiam a filiis familias debitoribus, licet nihil proprii habeant. Ibid. E.
 Cessio bonorum est remedium ad evitandum carceris injuriam, vel infamiam proscriptionis bonorum . Tom. 9. c. 1127. D.

Cessio fit invito debitore . T. 9. c. 240. A.
 Cessio non perficitur solo consensu . T. 9. c. 297. E. & c. 298. A.
 Cessio actionis finitur duobus modis. T. 9. c. 240. D. revocatione. Ibid. D. & morte mandatoris. Ibid. E.
 Cessio bonorum a quibus debitoribus fieri non potest. Tom. 9. c. 1128. E.
 Cessio, vel datio in solum solá traditione perficitur. T. 10. c. 640. B.
 Cessio nominis potest revocari re integrá. T. 10. c. 716. D.
 Cessio bonorum an infamet . T. 10. c. 870. C.
 Cessio nominis, vel actionis quibus casibus valeat. T. 10. c. 990. C. D.
 Cessionis beneficium, & beneficium divisionis in quo differant . T. 4. c. 321. C.
 Cessionis effectus diei est transmissio. T. 4. c. 1241. E. & c. 1242. A.
 Cessionis duo sunt effectus, & qui sunt. T. 5. c. 1075. E. & c. 1076. A.
 Cessionis legatorum, & fideicommissorum effectus quis. Tom. 7. c. 1135. A. B.
 Cessionis bonorum beneficium a lege Julia introductum . T. 9. c. 1128. C.
 Cessionis tempus in legatis spectatur. T. 8. c. 753. C. D.
 Cessionis bonorum solennitas, seu formula . T. 9. c. 1136. C.
 Cessionis bonorum duo sunt commoda. T. 9. c. 1128. A. est & aliud tertium commodum. Ibid. B.
 Cessione bonorum locum esse in causis criminalibus, si reo fuerit irrogata poena pecuniaria . T. 9. c. 1391. A.
 Sine cessione actio utilis creditae pecuniae datur militi. T. 4. c. 919. D.
 Sine cessione actionum nomina non communicantur. T. 6. c. 64. E.
 Cessione bonorum solvitur compromissum. T. 6. c. 23. A.
 Cessione bonorum solvitur societas. Ibid. A.
 De cessione hereditatis. Tom. 7. c. 368. E.
 De cessione actionum . T. 9. c. 239. E. & c. 240. A.
 Quae res in jure cedi possunt, vel non. T. 1. c. 327. D. E.
 Qui cessit bonis, desinit agere, & conveniri posse . T. 6. c. 23. A.
 Cessisse diem quid dicamus . T. 8. c. 623. C.
 Cessitia tutela. T. 9. c. 558. D.
 Ceterum pro alioquin. T. 1. c. 935. E.
 Chaldaei mathematici. T. 9. c. 1437. C.
 Chancelier sacri palatii Quaestor. T. 9. c. 1110. E.
 Caritas hominum gratuita est . T. 5. c. 459. B.
 Caritas omnium peccatorum tegumentum. T. 6. c. 886. B. C.
 Charonae scrobes. T. 1. c. 1523. D.

Charontis libertus quis . T. 3. c. 73. D.
 Charta nova quae sit . T. 8. c. 134. E. de letitia quae sit. Ibid. E.
 Chartae nomine quid contineatur ; T. 10. c. 1123. A.
 Chartarum legato an libri contineantur, T. 4. c. 1114. C.
 Chartis legatis an debeantur libri ; T. 7. c. 967. B.
 Chartaticum quid sit . T. 3. c. 100. B. C.
 Chartophylaces . T. 2. c. 922. B.
 Chartoprararum munus . T. 2. c. 809. C.
 Chartularius cubiculi quis ; & ejus officium . T. 2. c. 689. D.
 Chartularii homines qui sint . T. 3. c. 92. C.
 Chartularii officiales . T. 2. c. 689. C. D.
 Chartularii qui dicuntur . T. 9. c. 419. C.
 Chartularii Ecclesiae quinam sint . T. 10. c. 816. D.
Charon quid . Tom. 1. c. 1152. B.
 Chasma quomodo vocetur a Plauto, & a Graecis. T. 10. c. 447. B.
 Chasmi formae duae in libris juris . T. 3. c. 409. E. & c. 410. A.
Chaussecire, officium adjutoris Quaestoris. T. 9. c. 697. B.
Chaussecire. Vide, Quaestor palatii ; T. 7. c. 816. D.
 Chilonis, & cilonis differentia. T. 3. c. 281. C. D.
 Chiragricus cur a muneribus civilibus non excusatur . T. 2. c. 706. C.
 Chirographaria usura quae . T. 9. c. 338. D. E.
 Ob chirographarias usuras pignus retineri non potest . T. 3. c. 131. E.
 Ob chirographariam pecuniam pignus teneri. T. 9. c. 1227. A. & seq.
 Chirographarius si bona debitoris sine judicis auctoritate occupaverit, incidit in poenam legis Juliae. T. 1. c. 513. B.
 Chirographarii creditores . Vide, Creditores .
 Chirographariis creditoribus praefertur fiscus. T. 10. c. 660. B.
 Inter chirographarios an observetur privilegium temporis . T. 10. c. 516. B.
 Chirographum quibus modis dicitur esse firmum, & quibus inane . T. 2. c. 1114. C. D.
 Chirographum apochá, non testibus refelli oportet . T. 3. c. 374. C.
 Chirographum dicitur cautio quaelibet etiam liberatoria, apochá, acceptilatio. T. 4. c. 276. D.
 Chirographum olim fidem faciebat sine testibus . T. 5. c. 419. C.
 Chirographum quid sit . Tom. 5. c. 83. E.
 Chirographum quotuplex . Ibid. E.
 Chirographum legans, actionem legasse tantum videtur, non pecuniam. T. 6. c. 738. C.

- Chirographum an jus; vel corpus significet.** T. 7. c. 1032. B.
Chirographum quid propriè significet. T. 7. c. 1031. E.
Chirographum si non sit cancellatum, an præsumptio pro creditore faciat. T. 7. c. 877. E.
Chirographum si quis deleverit, ex quo mihi debebatur pecunia sub conditione, an competat mihi actio legis Aquiliæ. T. 7. c. 147. E.
Chirographum quando condici potest. T. 9. c. 238. E.
Chirographum cavere. T. 9. c. 215. A.
Chirographum est instrumentum privatum. T. 9. c. 287. D.
Chirographi brevitatis non minuit fidem. T. 2. c. 650. C.
Chirographi redditio, & pignoris differunt. T. 1. c. 1301. D.
Chirographi, & apochæ differentia. T. 5. c. 83. E.
Chirographi appellatione etiam res debita significatur. T. 5. c. 17. B.
Chirographi conditionalis corruptio qua actione vindicetur. Tom. 5. c. 84. C.
Chirographi diuturnior est fides, quam testium. Ibid. C.
Chirographi redditus effectus quis. T. 6. c. 403. B.
Chirographi redditio argumentum liberationis est. T. 6. c. 226. C.
Chirographi dominus fit creditor. T. 10. c. 631. B.
Chirographo continetur principalis obligatio. T. 1. c. 919. D.
Chirographo vendito, aut legato, non tantum tabulas chirographi, sed actionem legatam, aut venditam videri. T. 6. c. 234. E.
Chirographo deletio, an præsumptio pro debitore faciat. T. 7. c. 877. D.
De chirographo inani exhibendo. T. 7. c. 620. D.
Chirographo subscribere. Tom. 9. c. 214. B.
An ex chirographo conditio nascatur. T. 9. c. 214. D.
Ex chirographo si petatur debitum, solutio ejus debet probari apochâ. T. 9. c. 279. B. & seq.
Chirographo legato, quid legatum videatur. T. 10. c. 1124. A.
Chirographa qui deleverit, vel subjecerit, lege Corneliâ tenentur. T. 1. c. 509. A. B.
Contra chirographa intra biennium opponitur exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 2. c. 687. C.
Chirographa non veniunt in familiæ eriscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
In chirographis veteres non solitos testes adhibere. T. 5. c. 419. C.
De chirographis communibus exhibendis. T. 9. c. 111. A.
Chlamydis, vel gladii jus non habuerunt Proconsules. T. 4. c. 832. E.
Chorepiscopus quis. T. 1. c. 1024. B.
Chorepiscopi iidem, qui Archipresbyteri, vel Archidiaconi. T. 2. c. 22. A.
Chorepiscopi quinam. T. 10. c. 820. C. D.
Choria legata. T. 7. c. 1092. B. dividi non possunt. Ibid. B.
Chorus legatus. Ibid. B. dividi non potest. Ibid. B.
Chorus fervorum. T. 7. c. 607. B.
Chorus quid sit. T. 10. c. 1130. A.
Choro legato, quid sequatur. Ibid. B.
Chrismatis confectio ad Episcopum pertinet. T. 6. c. 920. C. D. non ad monachos. Ibid. D.
Christus dominus quomodo a Sybilla, a Lactantio, ab Homero, & a Fulgentio interprete appelletur. T. 10. c. 867. C.
Christi Salvatoris signum quodnam sit. T. 10. c. 827. C.
Christianam erga religionem contumeliosum esse videtur, humili sculperè, aut pingere signum Christi Salvatoris. Ibid. B.
Christiani olim Deum stantes orabant. T. 3. c. 54. E.
Christiani Catholici quinam sint. T. 10. c. 815. A.
Christianorum primus conventus qualis fuit. T. 2. c. 1038. A.
Christianorum quatuor ordines. T. 10. c. 830. B.
Christianos Imperatorum edictis ubique variis tormentis affici. T. 2. c. 1045. C.
Cibaria legata. T. 1. c. 808. E.
Cibaria diaria. T. 2. c. 1040. E.
Cibaria in navem posita, naufragio facto, an in commune conferri necesse sit. T. 5. c. 536. C.
Cibaria vestimenta libertis defuncti integra debentur. Tom. 6. c. 582. B.
Cibaria an rectè legentur servo proprio sine libertate. T. 7. c. 1078. B.
Cibaria cui libet animanti legata an debeantur. T. 7. c. 1318. C.
Cibarium nomine, quæ abutendi causâ in navem illata sunt, an collatio, & contributio fiat. T. 5. c. 536. C.
Cibarium nulla æstimatio fit, vel collatio. Ibid. D.
Cibarium, vel diarium nomine quid continetur. T. 6. c. 702. C.
Cibariis legatis, non videntur vestimenta legata. T. 7. c. 560. D.
Cicero dicit conservari adæ Cæsaris, vel otii, & quietis causâ, quantumvis ipso jure nulla fuerint. T. 4. c. 883. B.
Cicero in topicis jus civile per partitionem definit. T. 4. c. 1448. E.
Cicero. Vide, Marcus Tullius.
Cicero quos vocet paulo amplius quam privatos. T. 7. c. 53. C.
Cyberus vox ambigua est: significatur enim eo tam tutor, quam curator. T. 1. c. 1033. D.
Cyprianus nomine significatur nudus usus. Tom. 4. c. 1132. A. item fructus. Ibid. A.
Cilicia vela quid sint, & an ædium emptorem sequantur. T. 7. c. 782. A.
Ciliciæ Imperium. T. 4. c. 833. C.
Cincia lex. Vide, Lex Cincia.
Cincia lex modum imposuit donationibus. T. 6. c. 688. E.
Cincia lex. Vide, Cincia.
Cincia lex. Vide, Lex.
Cincii senatores qui. T. 4. c. 1076. B.
Cinctus, vel ut veteres loquebantur, cinctus miles, qui dicatur. T. 5. c. 1053. E.
Cingendis pro cinctis. T. 5. c. 1169. E.
Cingere est deplubere, discingere. T. 4. c. c. 108. A. item cingere arborem est detrahere corticem. Ibid. A.
Cingi gladio proprium est militis. T. 4. c. 1076. A. quando senatoribus Romæ gladium gestare licebat. Ibid. B.
Circitores. T. 2. c. 926. C.
Circitores qui sint. T. 5. c. 431. B.
Circumagere quid. T. 9. c. 942. D.
Circumcelliones. T. 3. c. 20. B.
Circumcidi qui patiuntur servos suos Judaico ritu, quo supplicio plectendi. T. 1. c. 504. C.
Circumcisio Judæorum iisdem Imperatoribus commissa. T. 10. c. 824. B. C.
Circumductio, sive vertigo. T. 9. c. 942. D.
Circumforanci medici qui. T. 1. c. 1024. B.
Circumscribere in contractibus se invicem an liceat, & quid sit. T. 5. c. 522. B.
Circumscriptionis exempla duo, quibus Rhetores uti solent, secundum jus explicata. T. 3. c. 375. D. E.
Circumscriptionis vis quomodo a Seneca definitur. T. 9. c. 28. E.
Circumscriptus, & captus non videtur, qui jure communi usus est. T. 10. c. 894. E.
Circumstantiæ, de quibus rogandi testes, quæ. T. 6. c. 864. A. B.
Circumstantiæ adminicula quæ. T. 9. c. 89. C.
Circumstantiarum quanta sint momenta. T. 8. c. 902. D.
Verbis circumvenire, circumscribere, circumducere, quid propriè significetur. T. 10. c. 274. B.
Circumventio alterius non præbet actionem alteri. T. 8. c. 685. A. & c. 778. A.
Circumvertere, pro circumducere. T. 9. c. 942. C.
Cista quid. T. 3. c. 193. A.
Cista apud quem deposita est, an sit teneatur singularum rerum, quæ in ea sunt. Tom. 7. c. 743. E. & c. 744. A.
Cistæ sunt vasa, quæ condendæ vestis gratiâ parantur. T. 10. c. 436. D.
Cisterna aquam vivam habet nunquam. T. 3. c. 298. C.
Citare ter reum est, quod vulgò dicitur per tres breves dies. T. 9. c. 1379. E.
Citatio fit voce præconis, vel edicto publicè affixo. T. 1. c. 960. A.
Citatio dua continet. T. 6. c. 832. D.
Citra

- Citra* vocabulum pro *intra*; & *intra* pro *citra* sapissime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.
- Citri, citreæ mensæ. T. 3. c. 29. A.
- Citrus, & cupressus quam inter se foliorum habeant similitudinem. T. 10. c. 19. B.
- Civariis pro cibariis. T. 7. c. 381. A.
- Civem non solum origo facit, sed & adoptio. T. 4. c. 851. D.
- Civem neque facit, neque incolam sola possessio. T. 4. c. 854. C.
- Cives sunt, qui & municipales, & municipales dicuntur. T. 2. c. 737. A.
- Cives quibus modis fiunt. Ibid. A.
- Cives Romani. T. 1. c. 305. A.
- Cives Romani plenam libertate fruantur. T. 3. c. 91. D.
- Cives & civitas sunt conjugata. T. 4. c. 1210. E.
- Cives simpliciter, & absolute qui dicuntur, & qui imperfecte cives dicuntur. T. 6. c. 76. B.
- Cives incertum corpus est. T. 7. c. 614. D.
- Cives quid faciat. Tom. 8. c. 499. A.
- Cives Romani tribus modis fiebant. T. 10. c. 831. C.
- Qui cives non sunt, an etiam liberi non sint. T. 10. c. 123. B.
- Civibus si legatur, an civitati legatum videatur. Tom. 7. c. 1462. C.
- Civile verbum est agnatus. T. 5. c. 160. B.
- Civile iudicium a criminali furti in quo differat. T. 6. c. 143. E.
- Civile jus est mutus Prætor. T. 7. c. 348. D.
- Civiles actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.
- Civilia intelligere non est datum agrestibus. T. 4. c. 1432. A.
- Civilia verba, quæ vocentur. T. 7. c. 913. B.
- Civilia verba quæ. T. 7. c. 1160. D.
- Civilia nomina graduum. T. 8. c. 190. B.
- Civilia nomina perimit emancipatio. Ibid. B.
- Civilibus in causis, reo non probante, an protinus reus absolvatur. T. 10. c. 874. A.
- Civilis obligatio quid est. Tom. 4. c. 727. E.
- Civilis ratio. Vide, Ratio.
- Civilis actio melior est prætoriam. T. 7. c. 348. D.
- Civilis possessio quid. T. 7. c. 607. E.
- Civilis obligatio. Vide, Obligatio.
- Civiliter debitum aliquid esse, etiam si naturaliter non debeatur, sufficit ad inhibendam petitionem, aut repetitionem. T. 5. c. 477. C.
- Civiliter victus criminaliter agere potest. T. 5. c. 573. C.
- Civiliter qui possident, & qui non possident. T. 7. c. 588. C.
- Civiliter agitur ob rem medicam. T. 9. c. 1464. E.
- Civiliter, & criminaliter in omnibus criminibus agi potest. Tom. 9. c. 1444. A. & seq.
- Civis Romanus opponitur Peregrino. T. 6. c. 584. D.
- Civis Romanus, qui liberos suscepisset, fiebat. T. 8. c. 479. E. & c. 480. A.
- Civitas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
- Civitas amitti potest, & libertas retineri. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
- Civitas redditur, id est, donatur. T. 3. c. 432. E.
- Civitas in qua adoptatus vitam accepit, an adoptione mutetur, & cum alia civitate augeatur. E. 4. c. 851. D. num in utraque civitate tunc quis munera civilia facere possit. Ibid. D.
- Civitas quomodo definitur ab Arrio Didymo apud Eusebium. T. 4. c. 1211. A. B. Marcus Tullius, & Plato quomodo eam definiunt. Ibid. B.
- Civitas jure novo heres institui potest, sublato jure veteri. T. 5. c. 1168. D.
- Civitas, ex qua quis oriundus est, Patria vocatur. T. 6. c. 618. A.
- Civitas una est semper. T. 7. c. 586. C.
- Civitas an institui possit. Tom. 7. c. 393. A.
- Civitas an municipiis adimi possit. T. 7. c. 1344. D.
- Civitatis actor. Vide, Actor civitatis.
- Civitas non honorem sibi delatum exhiberi. T. 7. c. 1305. B.
- Civitati, & famæ restituere solius Principis est. T. 4. c. 1407. B.
- Civitati dari non potest hereditas directa, & cur fideicommissaria hereditas potest restitui. T. 6. c. 279. B. C.
- Civitati fideicommissum relictum quomodo in usum licitum, & reipublicæ necessarium convertendum sit. T. 7. c. 1351. D. & sequ.
- Civitati quasi vita tribuitur. T. 7. c. 1344. E.
- Civitati si legatum sit, quis legati nomine agere possit. T. 8. c. 1462. C. D.
- Civitati si testator reliquerit prædia, ut ex redditibus eorum quotannis memoria sua celebretur edito certo genere ludorum, an legatum illud ad heredem pertineat, si tale genus ludorum in ea civitate celebrare non liceat. T. 7. c. 1351. E. & c. 1352. A. B.
- Civitatem Latini consequuntur beneficio principali, liberis, iteratione, militia, nave, ædificio, pistrino. T. 1. c. 309. D.
- In civitatem aliam allegi vetitum olim Ægyptiis. T. 10. c. 850. A.
- Civitates quod acquisierint, id sibi jure firmo habeant, & possideant. T. 2. c. 876. E.
- Civitates minorum loco habentur. T. 5. c. 168. E.
- Civitates mediterraneæ. Tom. 2. c. 672. E.
- Civitates sunt regales. T. 2. c. 1325. E.
- Civitates aliæ (præterquam civitas Romana) loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tenetur quis ob pecuniam civitati subreptam. T. 4. c. 843. C.
- Civitates privatorum loco habentur. T. 8. c. 498. A.
- Civitates an heredes institui possint, vel an eis legari possit. T. 8. c. 5. D.
- Civitates incertis personis adamerantur. T. 9. c. 863. D.
- Civitates in multis comparantur privatis. T. 9. c. 74. E.
- De civitatum defensoribus. T. 3. c. 67. A.
- De civitatum patribus. Tom. 9. c. 1185. A.
- De civitatum libertis, mancipiisque, quorum artificio, & operis res publica utebatur. T. 9. c. 615. E. de libertis, mancipiisque privatorum. Ibid. E.
- Civitatum defensores instar sunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
- Civitatum defensores creari non debent, nisi adhibitis, & consultis Episcopis. T. 10. c. 822. D.
- In duabus civitatibus num aliquis eodem tempore possit eodem honore fungi. T. 4. c. 853. C. & quæ civitas alteri præferri debeat.
- Civitas an legatum, vel fideicommissum relinqui non poterat, & cur. T. 7. c. 1462. C.
- Civitatis an legatum, vel fideicommissum relinqui possit. T. 7. c. 1462. C.
- Civitatis erant Duumviri loco Consulium. T. 7. c. 135. D.
- Civitatis an legari possit ad divisionem singulorum civium. T. 7. c. 1334. C.
- Civitatis an legari possit. T. 7. c. 1013. E. & c. 1014. A.
- Civitatis mors poena est. T. 7. c. 1344. C.
- Civitatis vestigalia concessa. T. 9. c. 399. A.
- In civitatibus quot, & quinam sint ordines dignitatum. Tom. 10. c. 859. B.
- Civitatis, aut rebus publicis lapsis, aut circumscriptis subvenitur per restitutionem in integrum exemplo minorum. T. 10. c. 913. A.
- Civitatis, & municipiis an possit legatum relinqui. T. 10. c. 1055. B. C. an & ab iis fideicommissum relinqui possit. Ibid. C.
- Clabula quid sit. T. 2. c. 993. C.
- Clam significat furtive. T. 1. c. 1404. E.
- Quod vi, aut clam. T. 3. c. 663. E.
- Clam quid fiat, an pro patulo, multum interest. T. 6. c. 1087. D.
- Clanculum quod sit, in malæ fidei suspicionem venit. T. 5. c. 509. B.
- Clandestinum matrimonium contrahentibus poenitentia injungenda. T. 6. c. 1089. E.
- Clandestinitas purgari potest, si poenitentia res omnis Ecclesiæ denunciata fuerit. T. 6. c. 1087. B.

- Clarigare quid sit. T. 9. c. 1327. E. & c. 1329. C.
- Clarigationes prohibentur. T. 2. c. 1151. C.
- Clarigationum, five oppignorationum consuetudo, vulgo *represailles*. T. 9. c. 1327. E.
- Clarissimarum personarum tutores, vel curatores. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.
- Clarissimi, idest, senatores. T. 1. c. 972. A.
- Clarissimi civiles causas per se agere possunt, nec per procuratorem eas exercere compelluntur. T. 2. c. 1113. A.
- Clarissimi sunt iudices ordinarii, spectabiles vice sacræ cognoscunt. T. 10. c. 741. A.
- Clarissimi quinam sint. Tom. 10. c. 989. E.
- Clarissimis olim committebantur singulæ Provinciæ. T. 10. c. 865. B.
- Clarissimorum nomine qui continentur. T. 2. c. 162. C. & seq. & c. 885. A. & seq.
- Clarissimorum nomen latissimè accipitur. T. 9. c. 562. B.
- Clarissimorum appellatio latior est, quàm senatorum. T. 10. c. 929. D.
- Clarissimus semper accipitur pro senatore. T. 10. c. 1099. C.
- In classè aliqua olim cives Romani censebantur. T. 9. c. 707. D.
- Classici testes sunt propriè testamentarii testes. T. 9. c. 707. D.
- Classici testes qui dicuntur. T. 6. c. 650. A. & c. 858. A. B.
- Classici milites. T. 2. c. 805. B. C.
- Classium Navarchi, & Trierarchi an testentur jure militari. T. 8. c. 149. D.
- Classium remiges, & nautæ, an testentur jure militari. Ibid. D.
- Clatira, seu Glaphira nupsit duobus fratribus, unde secuta familiæ dispendia. T. 9. c. 447. B. C.
- Claudianus Julianus Præfectus urbi. T. 7. c. 1279. D. ejusdem gratulatoria epistola de morte Maximi. Ibid. D.
- Claudianum Senatus-Consultum. Vide Senatus-Consultum.
- Claudianum Senatus-Consultum. T. 9. c. 993. C.
- Claudius Hermogenes cum Christianos cruciasset, in Prætorio de nocte vastatus, cum vivis excoquere ebullisset, cognito Christiano, penè Christianus factus. T. 3. c. 17. D. E.
- Claudius Nero Imperator nunquam factus est, aut nuncupatus. T. 9. c. 1448. D. E.
- Claudii edictum. Vide, Edictum Claudii.
- Clavicarii, clavicularii. Tom. 2. c. 767. D.
- Clavicularii carceris. T. 9. c. 1389. D.
- Claviculariorum privilegia. T. 2. c. 767. B.
- Clavicularius quisnam sit. T. 10. c. 571. E. differt a commentariensi. Ibid. E.
- Clavis, & embamma quid sit. T. 3. c. 448. A.
- Clavium ædium venditarum traditio quid efficit. T. 9. c. 1013. C.
- Clavium traditio est translatio possessionis. T. 9. c. 1459. C.
- Clausis tabulis, an dies legati cessasse dicatur. T. 5. c. 1025. C.
- Clausula derogatoria. T. 3. c. 393. E.
- Clausula doli mali. T. 8. c. 540. A. B. quæ clausula vocatur honestatis formula. Ibid. B.
- Quæ sit clausula vulgaris, de qua in l. 4. de dote preleg. Tom. 10. c. 90. A.
- Clausulæ novæ quæ dicantur. T. 10. c. 498. B.
- Clausulæ quædam rescriptis Principum insertæ. T. 10. c. 832. A.
- Clavus inter vestimenta alius est angustus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
- Clericatu feudum amitti. T. 2. c. 1316. E.
- Clericatus non solvit patriam potestatem. T. 6. c. 1040. C.
- Clericus is fieri potest, qui virginem in uxorem duxerat. Tom. 2. c. 1081. A.
- Clericus non potest ordinari, nisi ei adscribatur Ecclesia, ex cujus reditu alatur. T. 6. c. 980. B. ideo non potest eam deserere. Ibid. B. aliàs beneficio movetur. Ibid. B.
- Clericus suo privilegio renunciare non potest. T. 6. c. 786. E.
- Clericus ob negotiationem amittit clericatum. T. 6. c. 973. B.
- Clericus quid amittat per irregularitatem. T. 6. c. 1098. B. irregularis a suo Episcopo potest absolvi, nec iterum ab eo ordinandus administratione cecidit, non ordinatione. Ibid. B. C. D.
- Clericus, qui uxorem, & beneficium retinet, duplici curâ distrahitur, uxoris, & Ecclesiæ. T. 6. c. 977. E.
- Clericus inops ab Episcopo alendus. T. 6. c. 987. C. D. non aliter ordinandus, quàm si titulo, vel beneficio donetur. Ibid. C.
- Clericus postquam in jus vocatus est, si alterius fori esse cœperit, forum revocare non potest. T. 6. c. 792. C.
- An clericus concubinarius possit sacra conficere. T. 6. c. 975. E. & c. 676. A.
- Clericus ducens uxorem, privatur omni officio Ecclesiastico. T. 6. c. 977. B. C. omni privilegio clericali. Ibid. B.
- Clericus fidejubere non potest. T. 6. c. 1034. C.
- Clericus regradatus Episcopi jurisdictioni subest. T. 6. c. 772. E.
- Clericus, qui prohibetur conducere, prohibetur pro alio fidejubere. T. 10. c. 667. C.
- Clericum feudum perdere. Tom. 2. c. 1271. A.
- Clericum confessum de criminibus in foro judicis secularis, qui ei est iudex incompetens, non haberi pro condemnato. Tom. 9. c. 1081. E.
- Clerico uxorem dimittenti sufficit indulgentia Episcopi. Tom. 6. c. 977. C. necessaria indulgentia Summi Pontificis. Ibid. C.
- Clerico ægrotanti omnes redditus Ecclesiæ debentur. T. 6. c. 1004. C.
- Clerico defuncto quis succedat. T. 6. c. 1044. D.
- Clerici omnes per Episcopum ordinandi certo numero. Tom. 2. c. 1033. D.
- Clerici ex una Ecclesia in aliam migrare non debent. T. 2. c. 1034. C.
- Clerici Ecclesiarum sumptibus alii debent. T. 2. c. 1033. B.
- Clerici quas mulieres secum habere possunt. T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.
- Clerici certæ deputantur Ecclesiæ. T. 2. c. 1038. A.
- Clerici, qui ordinem suum deseruerunt, ut puniendi. T. 2. c. 1039. C.
- Clerici apud quos in civilibus, vel criminalibus causis conveniendi sunt. T. 2. c. 1121. C.
- Clerici non esse creandos sine annorum idonea collatione. T. 2. c. 1034. D.
- Clerici ut, & cur regradandi. T. 2. c. 1092. A. B.
- Clerici. T. 2. c. 21. B. C.
- Clerici ut testamentum facere possunt. T. 6. c. 1044. C.
- Clerici a laicis accusari non possunt. T. 6. c. 854. A. nisi certis casibus. Ibid. A.
- Clerici inferioris ordinis. Tom. 6. c. 977. B.
- Clerici sunt sacrosancti. T. 6. c. 938. A.
- Clerici jurare non coguntur. T. 6. c. 803. E. & c. 804. A.
- Clerici, qui cum telo ambulant, vel sævus exercent, excommunicandi. T. 6. c. 967. C.
- Clerici non habent alium dominum, quàm Deum. T. 6. c. 901. C.
- Clerici fidelitatem præstare non tenentur Laicis. Ibid. C. nisi ab eis habeant bona fandi jure. Ibid. D.
- Clerici post cooptationem in clerum non possunt ducere uxores. T. 6. c. 972. A.
- Clerici incontinentes puniuntur. T. 6. c. 971. E.
- Clerici per vim eripiebant eum, qui ducebatur ad supplicium. T. 9. c. 1110. D.
- Clerici apud suos Episcopos debent conveniri. T. 10. c. 605. B.
- Clerici quinam sint. T. 10. c. 819. A. B.
- Clerici an sint, qui presbyteros sequuntur. Ibid. B.

Clericorum & monachorum differentia . T. 2. c. 1037. E. & c. 1038. A.
 Clericorum numerus antiquus. T. 2. c. 1055. D.
 In clericorum feudo pariter accipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
 Clericorum successores factis defunctorum non obligantur. T. 2. c. 1223. A. & seq.
 Clericorum ordine motus in laicorum numerum redigitur. T. 6. c. 967. D.
 Clericorum causæ apud laicos non tractandæ, ne quidem Episcopi consensu. T. 6. c. 782. A.
 Clericorum ordinatio scriptis mandanda. T. 6. c. 794. B.
 Clericorum nomen commune omnium Christianorum. T. 6. c. 965. E. proprium est, qui divino cultui ministeria religionis impendunt. Ibid. E.
 Clericorum plures sunt gradus. T. 6. c. 969. B.
 Clericorum institutio ad Episcopos pertinet. Vide, Institutio clericorum.
 Clericorum absentia multis ex causis excusatur. Vide, Absentia.
 Clericorum bona pauperum sunt. T. 6. c. 913. A.
 Clericorum Romam proficiscentium bona sunt in protectione Romani Pontificis. T. 6. c. 951. E. & c. 962. A.
 Clericorum nomen comprehendit universam Ecclesiam Christi. T. 10. c. 819. D.
 De clericorum privilegiis. T. 10. c. 818. D.
 Clericos sine Episcopi literis in Urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
 Clericis mulierum interdicitur consortium. T. 2. c. 1041. C.
 Clericis an matrimonium contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
 A clericis separandi juvenes. Tom. 2. c. 1033. C.
 De clericis litigatoribus Novella constitutio. T. 2. c. 1121. C.
 De clericis subrogatis. Tom. 2. c. 1103. C.
 De clericis Constantinopolitanis. T. 2. c. 1033. A.
 Clericis extra diocesim, vel civitatem sine commendatitiis literis ministerio Ecclesiastico fungi non licet. T. 6. c. 982. A.
 Clericis ex necessaria causâ absentibus distributiones debentur, vitualia non item. T. 6. c. 983. C. D.
 Clericis incontinentibus, & impuris poena infligitur. T. 6. c. 971. E.
 Clericis psallentibus laici permisceri non debent. T. 6. c. 957. A. nisi adorationis, & communionis causâ. Ibid. B.
 Clericis prohibetur mulierum cohabitatio. T. 6. c. 973. C.
 Clericis prohibentur commestiones,

scurriles joci, popinarum ingressus, & larvales habitus, & laicales. T. 6. c. 972. B. C. D.
 Clibanorum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
 Cliens assecula. T. 2. c. 850. C.
 Clientis, & vassalli discrimen. T. 2. c. 1179. B. C.
 Clientes dabant se in patronorum fidem. Ibid. D.
 Clientes suscepti. T. 2. c. 850. B.
 Clientes adversus patronos, & e contrario, an testimonium dicere possint. T. 7. c. 884. B.
 Clientibus onus militiæ adnexum non est. T. 2. c. 1179. B.
 Clientulus suam feudi partem sine domini voluntate alienare poterit. T. 2. c. 1210. B.
 Clypei reorum sunt exceptiones, actiones tela. T. 9. c. 1085. D.
 Cloaca quæ sit, & ejus mittendæ jus an servitus sit. T. 7. c. 388. E. & c. 389. A.
 Cloacæ immittendæ jus est servitus. T. 1. c. 854. A.
 Cloacæ jus est & urbana, & rustica servitus. T. 6. c. 290. D. E.
 Cloacæ mittendæ jus habens quid possit. T. 7. c. 389. A. an sit jus prædii, aut hominis; rustici prædii, aut urbani. Ibid. A.
 Cloacarum repurgatio. T. 2. c. 702. D.
 Cloacarium. T. 2. c. 827. E.
 Cloacarium quis præstet. T. 7. c. 1024. E.
 Clodius Hyrpanus quandiu vixit alitus puerorum anhelitu. T. 2. c. 1039. D.
 Clusuriæ, vel clisuriæ. T. 3. c. 74. B. C.
 Coacta voluntas, non est voluntas. T. 9. c. 795. D.
 Coactilia quæ sint. T. 3. c. 122. C.
 Coactor argentarius. T. 4. c. 958. A.
 Coactores, sive collectarii argentariorum qui sint. T. 5. c. 40. A.
 Coactores dicti sunt nummularii. T. 9. c. 4. E.
 Cochlea exhaurit expeditissimè magnam aquæ vim. T. 3. c. 77. B.
 Cocitatoria, vel cocinatoria vasa. T. 3. c. 29. E.
 Cocles ad regni Principatum, aliamve dignitatem apud Persas non admittebatur. T. 2. c. 705. E.
 Coccus granum tintorium. T. 9. c. 369. B.
 Cocus. T. 3. c. 219. B.
 Codex & charta differunt. T. 2. c. 1. A.
 Codex Gregorianus, Hermogenianus, & Theodosianus. T. 2. c. 2. B.
 Codex prior a quo tempore valeat. T. 8. c. 891. B.
 Posterior a quo. Ibid. B.
 Codicis nomine quæ propriè significantur. T. 2. c. 1. A. & seq.
 Codicis Justiniani editio duplex. T. 2. c. 3. A.
 Codicis editiones fuerunt duæ. T. 9. c. 228. B. primam Justinianus retractavit, & ideo Codex repetitæ lectionis dicitur. Ibid. B. in

secunda editione addidit 50. decisiones. Ibid. B.
 Codici Theodosiano, & Justiniano quod vitium insit. T. 5. c. 29. D.
 Codicem suum testis loco recitare arrogantia est. T. 10. c. 966. A.
 Codicillaris clausula. T. 9. c. 182. B.
 Codicillus ab intestato fieri potest. T. 1. c. 1267. D.
 Codicillus rumpitur, si rumpatur testamentum. Ibid. E.
 Codicillus codicillo mutatur, & suppletur. T. 2. c. 410. C.
 Codicillus est pars, sive supplementum testamenti. T. 7. c. 1155. D.
 Codicillus est supplementum testamenti. T. 9. 705. C.
 Codicilli definitio. T. 1. c. 1267. C.
 Codicilli, & testamenti differentia. T. 2. c. 410. C.
 Codicilli alieni scriptor quando tenetur lege Cornelia. T. 6. c. 448. E.
 Codicillo legata, libertates, ac tutelæ dari, vel adimi possunt, sed non hereditates. T. 1. c. 1267. D.
 Codicilli facti ante factum testamentum, speciali postea voluntate confirmari an debeant. T. 1. c. 148. A.
 Codicilli, an plures fieri possint. Ibid. E.
 Codicilli, ut ratio indicat nominis; pugillares sunt. T. 1. c. 804. A.
 Codicilli nullo ordine, nullis formulis, & nullis certis verbis fiunt. T. 1. c. 1267. E.
 Codicilli qui pro testamenti parte sunt. T. 1. c. 444. C.
 Codicilli consulto deleti non valent. T. 1. c. 1087. D.
 Codicilli sunt testati, vel intestati voluntas minus solennis. T. 1. c. 803. E. & c. 804. A.
 Codicilli ab intestato facti non rumpuntur agnatione posthumi, vel posthumæ. T. 4. c. 512. E.
 Codicilli ab intestato fieri possunt. Ibid. D.
 Codicilli pro parte testamenti habentur. Tom. 4. c. 1073. A. & c. 1086. A.
 Codicilli ut valeant, testamentum causa est; & codicilli non possunt esse causa, ex qua testamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
 Codicilli sunt sequela testamenti; & ex eo vires accipiunt, nec contra. Ibid. E.
 Codicilli nullam ordinis solemnitatem desiderant. T. 4. c. 1438. D.
 Codicilli an testamento confirmantur, & qua ratione. T. 5. c. 1070. A. B.
 Codicilli facti ab intestato ut valeant. T. 6. c. 265. B.
 Codicilli pubertate finiuntur. T. 6. c. 268. E.
 Codicilli militum ad jus singulare militum pertinent. T. 6. c. 182. C.
 Codicilli ab intestato non evanescent agnatione sui heredis. T. 6. c. 265. D.

- Codicilli pars intelliguntur testamenti, T. 6. c. 621. A.
- Codicilli non rumpuntur agnatione posthumi, testamentum rumpitur. T. 7. c. 1228. A.
- Codicilli scribuntur ad heredes instar epistolæ, præpositâ solutione, T. 7. c. 1144. E.
- Codicilli, & epistola in quo differant, Ibid. E.
- Codicilli ante testamentum facti antacitè per illud confirmantur. T. 7. c. 874. A.
- Codicilli ante Theodosium Imperatorem græcâ linguâ scripti valebant, testamenta non valebant. T. 7. c. 1424. C. D.
- Codicilli nudâ voluntate convalescunt. T. 7. c. 964. D.
- Codicilli an trahantur ad tempus testamenti. T. 6. c. 526. B.
- Codicilli fiunt ex scripto, vel sine scripto. T. 10. c. 684. D.
- Codicilli, & fideicommissa, quare introducta. T. 20. c. 1047. A. B.
- Codicillorum introducendorum ratio, & usus necessarius. T. 1. c. 147. B. D.
- Codicillorum jus ante Augusti tempora non fuit. T. 1. c. 147. A.
- Codicillorum jure tueri non potest testamentum, nisi exprimat. T. 4. c. 1065. E.
- Codicillorum jus singulare esse in multis, & in eo maximè, quod pro parte testamenti habeatur, & consequenter omnia, quæcumque in codicillis scribuntur, perinde habentur, ac si in testamento scripta essent. T. 6. c. 260. A.
- Codicillorum jus est extraordinarium. T. 7. c. 489. B.
- Codicillorum origo, Tom. 7. c. 962. D.
- Codicillorum jus a quo tempore esse inceperit. T. 8. c. 1010. C. D.
- An testamento facto possit quis codicillos facere. Ibid. D.
- An ad jus codicillorum transire possit, qui egit ex testamento de hereditate, si contra testamentum pronunciatum sit. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & seq.
- Codicillos qui occultarit, quibus subjacet pœnis. T. 1. c. 453. D.
- Codicillos plures potest quis facere, plura verò testamenta non item. T. 4. c. 1100. E.
- Per codicillos non confirmari testamentum. T. 6. c. 203. C.
- Codicillos facere non potest furiosus. T. 6. c. 260. D.
- Codicillos is facere potest, qui testamentum. Ibid. D.
- An plures codicillos idem facere possit. T. 8. c. 1010. E.
- Ex codicillis, qui testamentum præcedunt, an possit fideicommissum peti. T. 1. c. 148. A.
- Codicillis directò heres scribi non potest. T. 1. c. 147. C.
- In codicillis scripta perinde habere, atque si testamento scripta essent. T. 1. c. 1268. A.
- Codicillis scripta verbis directis non aliter valere, quàm si specialiter testamento confirmati sint. T. 3. 515. A.
- Codicillis hereditas dari nequit verbis directis, præcariis, potest. T. 4. c. 381. D.
- Codicillis nomen heredis rectè scribitur, heres verò non rectè instituitur. T. 4. c. 439. D.
- In codicillis quinque testes requiruntur, sic quoque in testamentis rusticanorum. T. 4. c. 384. D.
- Codicillis legata non dantur, dantur fideicommissa. T. 6. c. 265. B.
- Codicillis suus heres præteriri non potest, neque enim codicillis heres, neque exheres quisquam fieri potest. Ibid. C. D.
- In codicillis voluntas non est justa, & solennis. T. 7. c. 489. B.
- Codicillis non possunt scribi heredes. T. 7. c. 914. E.
- Codicillis hereditas data an debeatur. T. 7. c. 950. C.
- Codicillis neque dari, neque adimi hereditas potest. Ibid. C.
- Codicillis nisi testamento confirmatis legari non potest. T. 7. c. 974. A.
- Codicillis non scribi directò heredem. T. 7. c. 914. E.
- An hereditas codicillis dari, vel adimi possit. T. 8. c. 2010. E.
- De codicillis. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & seq.
- De his, quæ in codicillis, vel testamento relinquuntur pœnæ nomine. T. 9. c. 835. D. E. & c. 836. A. & seq.
- Codicillis potest aliis relinqui hereditas per fideicommissum verbis præcariis. T. 9. c. 806. A.
- Codicillis legari non potest, nisi testamento confirmatis, T. 10. c. 466. C.
- Cæcus an possit pro se, vel pro alio bonorum possessionem petere. T. 8. c. 21. E. an possit testamentum facere. Ibid. D. E. si non petat, an tempore excludatur. Ibid. E.
- Cæcus an possit legi in Senatum, & si sit senator ante cæcitatem, an desinat esse Senator. T. 7. c. 137. C.
- Cæcus non potest capessere magistratum, at magistratum retinet, T. 10. c. 391. C.
- Cælebs nihil capere potest ex testamentis, nisi contrahat matrimonium. T. 9. c. 1358. C. & seq.
- Cæliæ an a Christianis, an a Judæis profecti. T. 10. c. 829. B.
- Cælibatus, & orbitatis pœna. T. 2. c. 577. C. & seq.
- Cælibatus Episcoporum. Tom. 2. c. 1949. C.
- Cælibatus pœna major, quàm orbitatis. T. 9. c. 2358. D.
- De cælibatus conditione consultatio. T. 1. c. 689. D.
- De cælibatu cleri scripsit Udalricus Episcopus Augustanus. T. 6. c. 1099. B.
- De cælibatus, & orbitatis pœnis infirmandis, T. 9. c. 1358. B. & seq.
- Sub cælibatus conditione fideicommissum, aut legatum viro, aut mulieri relictum. T. 9. c. 834. B.
- Ne cælibes, ne orbi ex civium Romanorum testamentis capiant pœna legis Juliæ est. T. 1. c. 323. B.
- Cælibes in clerum cooptantur. T. 6. c. 1097. A.
- Cælicolarum secta quænam sit. T. 10. c. 828. E. & c. 826. A. B.
- Ex cælo quod cadit, an habeat perpetuam causam. T. 7. c. 425. A.
- Cælum quo jure est, eodem solum est. T. 7. c. 405. D.
- Cælum qua ratione cedit solo, jus soli sequitur. T. 10. c. 335. B.
- Ad cænam invitationes quomodo a Græcis vocantur. Tom. 9. c. 489.
- Cænatica ne provinciales conferant militibus. T. 2. c. 961. D.
- Cænobitæ. T. 2. c. 1038. B.
- Cepisse non videtur id quisquam, quod necesse habet alii restituere. T. 7. c. 194. D.
- Coemptio omissa. T. 1. c. 216. C.
- Coemptio quid. T. 2. c. 692. E.
- Coemptionem pro jugorum, & capitum numero exigi. T. 2. c. 696. C.
- In coemptione specierum se excusare nemini liceat. T. 2. c. 692. E.
- Coercitio modica est mixti imperii, gravis verò meri, nec cuiquam permessa. T. 4. c. 16. C. D.
- Coercitio modica quæ sit, & cui detur, & competat. T. 7. c. 57. B. & c. 75. C.
- Coercitio temporaria vinculorum, quæ descendit ex sententia judicis, pœnæ abolitio est post finem temporis. T. 10. c. 788. B.
- Coercitionem modicam olim habuerit magistratus municipales. T. 10. c. 872. D.
- Cogere, & præcipere verba quid propriè significant. T. 3. c. 327. C.
- Cogere fructus plus est, quàm percipere. T. 7. c. 347. A.
- Cogere vindemiam quid. Ibid. A.
- Cogere oves est premere ubera ovium, & mulgere. Ibid. A.
- Qui cogitur, an velle videatur. T. 3. c. 484. B.
- Cogitatio sola per se, solumve furandæ consilium furem non facit. T. 6. c. 144. E.
- Cogitatio, & voluntas sola an jure civili puniantur. T. 7. c. 104. E.
- Cogitatio sceleris an debeat puniri. T. 9. c. 1397. A.
- Cogitationis pœnam non esse. T. 3. c. 207. D.
- Cognatus proximior quandonam potior sit. T. 1. c. 177. D.
- Cognatus ejusdem nominis, & familiæ non est; agnatus verò ejusdem nominis, & familiæ est, & cur. T. 4. c. 1092. A. & quid differunt hi in successione. Ibid. A.

Cognatus inferioris gradus an ad bona cognati proximioris gradus admittatur ex edicto successorio. T. 5. c. 1092. E. & c. 1093. A. successorio edicto deficiente, fideus vocatur. Ibid. A.
 Cognatus est jure naturæ homo homini. T. 4. c. 260. E.
 Cognatus quo gradu sum defuncto, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
 Cognatus an naturæ vocabulum sit. T. 5. c. 160. E.
 Cognatus proximior quamdiu speratur, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognatus proximior si captus sit ab hostibus, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognatus proximior si sit in utero, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognatus proximior quis sit; quo tempore spectetur, Vide, Gradus affinitatis.
 Cognatus proximior quamdiu speratur, non admittuntur sequentes. T. 10. c. 779. C.
 Inter cognatum, & agnatum differentia quæ. Tom. 4. c. 1090. D.
 Cognatum fuisse satis: sit vel tempore testamenti, vel tempore mortis, ut legatum obtineatur. T. 10. c. 780. E. & c. 781. A.
 Cognati qui sint. Tom. 1. c. 37. C. D.
 Cognati omnes vocantur simul cum agnatis. T. 2. c. 1142. D.
 Cognati ad hereditatem non vocantur. T. 1. c. 830. A.
 Cognati ex transverso non sunt posterii. T. 2. c. 1187. D.
 Cognati viri tantum uxori affines sunt, non cognati uxoris, & vice versa. T. 4. c. 977. E.
 Cognati legendi sunt secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
 Cognati ad tutelam, vel curam non vocantur. T. 4. c. 346. B.
 Cognati, & affines non sunt utique semper, cum quibus matrimonium contrahere non possumus, & cur, T. 4. c. 978. A. B.
 Non omnes cognati agnati sunt. T. 4. c. 1092. A.
 Cognati duo duabus cognatis jungi possunt. T. 4. c. 978. A.
 Cognati agnati non sunt, T. 4. c. 1478. B.
 Cognati & cognatio sunt conjugata. T. 4. c. 1210. E.
 Cognati quinam dicantur, T. 5. c. 544. D.
 Cognati parentum nomine sæpe intelliguntur. Vide, Parentes.
 Cognati alii sunt ex transverso, alii recto limite. T. 6. c. 189. D.
 Cognati an vocentur ad rem persequendam, quam testator vetuit alienari de nomine familiæ. T. 7. c. 1081. C.
 Cognati an admittantur jure proximitatis. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati an possint succedere ab intestato sine bonorum possessione. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati fiunt naturæ, & adoptione. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati omnes eodem jure cognationis vocantur. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati qui desinant esse. T. 8. c. 59. C.
 Cognati qui dicantur. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati quomodo vocentur, ad hereditatem. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati tempore facti testamenti, non autem tempore mortis an legatum capiant. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati unde an detur ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati an sint, qui post mortem nostram concipiuntur. T. 8. c. 194. C.
 Cognati qui dicuntur. T. 8. c. 188. C.
 Cognati, & agnati in quo differunt. T. 8. c. 192. B.
 Cognati vocantur tantum ad bonorum possessionem usque ad sextum gradum. T. 8. c. 192. B. ex novellis Justiniani in infinitum vocantur. Ibid. B. C.
 Cognati, & familiares in quo differunt. T. 7. c. 1138. D.
 Cognati pro filiis pluribus, quasi simul natis. T. 8. c. 189. A.
 Cognati apud Porphyrum, pro filiis congeneratis. Ibid. A.
 Cognati non remouentur a successione, quod cognatos accusant, nec sunt indigni. T. 8. c. 195. D.
 Cognati vocantur usque ad sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognati dicuntur fratres uterini, non agnati. T. 9. c. 913. E.
 Cognati qui dicuntur. T. 9. c. 666. C.
 Cognati an sint legitimi. T. 10. c. 777. D.
 Cognati fiunt duobus modis. T. 10. c. 780. D. E.
 Cognati an possint queri, si sint exheredati, vel præteriti. T. 10. c. 934. A.
 Cognatorum appellatione agnati etiam comprehenduntur, T. 1. c. 38. A.
 Cognatorum successio. Tom. 1. c. 169. A.
 Cognatorum certa finitio est graduum, & certa gradatio, T. 4. c. 1478. B.
 Cognatorum consensus in puella nuptui collocanda requiritur. T. 6. c. 1086. D.
 Cognatorum successio quot gradus complectatur. Tom. 8. c. 1035. D. E.
 Cognatorum jura an habeant concepti post mortem nostram. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatorum nomen naturale est. T. 8. c. 188. D.
 Cognatorum nomen quomodo accipitur in titulo Unde cognati. T. 8. c. 189. D.
 De cognatorum singulorum, & affinium propriis nominibus. T. 8. c. 209. C.
 Cognatorum nomina in servis usurpari. T. 8. c. 215. B.
 Cognatorum, & agnatorum differentia. T. 8. c. 663. C.
 Cognatorum nomen quomodo accipiendum in titulo Unde cognati. T. 10. c. 777. C.
 Cognatorum, & agnatorum differentia, quoad successionum jura. T. 10. c. 778. A.
 Non solum contra agnatos, sed etiam contra cognatos inviti testimonium non dicunt usque ad sextum gradum, qui cognationis finem, & quasi terminum facit. T. 4. c. 1478. A.
 Cognatos non creat adoptio, sed tantum agnatos. T. 8. c. 186. C.
 Cognatos an habeant spurii. Vide, Gradus affinitatis.
 Cognatis prohibita sunt nuptiæ usque ad quintum gradum. T. 6. c. 1120. E.
 Cognatis si legatum sit, legatum valet: & quidam, qui erant cognati testamenti tempore, post cognati esse desierunt ante mortem testatoris, an admittendi sint ad legatum. T. 7. c. 1475. A.
 Cognatis est necessaria bonorum possessio. T. 8. c. 189. D.
 Cognatis an insint agnati, T. 8. c. 188. D.
 Cognatis si legatum sit, an ii admittendi ad legatum, qui non fuerint cognati testamenti tempore, sed mortis tantum facti. Vide, Gradus affinitatis.
 In cognatis an sit successio. T. 10. c. 783. C.
 Cognatio quid. T. 1. c. 827. D.
 Cognatio est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
 Cognatio triplex. T. 2. c. 1141. B.
 Cognatio mediâ, & maximâ capitis diminutione solvitur. T. 1. c. 1456. B.
 Cognatio quandoque generaliter accipitur. T. 2. c. 658. C.
 Cognatio servilis nulla est. T. 5. c. 547. D.
 Cognatio non amittitur pacto. T. 1. c. 944. C.
 Cognatio alia superior nominatur, & alia inferior, alia ex transverso, T. 1. c. 171. A.
 Cognatio legitima, & naturalis quænam sit. T. 1. c. 159. D.
 Cognatio ad sextum gradum finitur lege Juliâ, & Papiâ. Tom. 4. c. 1091. D.
 Cognatio legitima est agnationis species. T. 4. c. 781. C.
 Cognatio quænam sit nobis, & conjunctio cum patronis, liberis,

- ris, & parentibus eorum. T. 5. c. 13. B.
- Cognatio omnis recipitur. T. 5. c. 544. D.
- Cognatio est nomen generale, quo continetur agnatio, & cognatio quaedam specialis *συνδυμος*. Ibid. B.
- Cognatio an sit nomen generis. Ibid. C.
- Cognatio, quæ ex lege descendit, ad Prætores specialiter spectat. T. 5. c. 18. B.
- Cognatio spiritualis matrimonium impedit. T. 6. c. 924. E. superveniens non dirimit, Ibid. E.
- Cognatio an tollatur capitis diminutione. T. 8. c. 917. C.
- Cognatio semel perempta, postea non recipitur manumissione. T. 8. c. 663. D. non tollitur minimam capitis diminutione. Ibid. C. tam civiliter, quam naturaliter amittitur. Ibid. D.
- Cognatio quo gradu terminatur, T. 8. c. 192. B. & c. 198. E.
- Cognatio quid. T. 8. c. 214. E. ut definiatur. Ibid. E.
- Cognatio ante Novellas Justiniani erat circumscripta sexto gradu. T. 8. c. 192. C.
- Cognatio an tollatur emancipatione. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognatio apud Romanos septimo gradu definit. T. 10. c. 500. E.
- Cognatio an amittatur capitis diminutione. T. 10. c. 597. C.
- Cognatio spiritualis ad quem gradum nuptias impediatur, T. 10. c. 671. E.
- Cognatio an tollatur emancipatione. T. 10. c. 777. D.
- Cognatio servilis spectatur in matrimoniis, necnon & in successibus. Ibid. E.
- Cognatio an acquiratur per adoptionem. T. 10. c. 778. C.
- Cognitionis gradus. T. 1. c. 827. C. D.
- Cognitionis jus ad feminas refertur. T. 4. c. 1418. E.
- Cognitionis gradus quot, & qui. T. 8. c. 1036. A. & seq.
- Cognitionis jura jure civili non possunt dirimi. T. 8. c. 190. C.
- Cognitionis stemmata. T. 8. c. 218. C.
- Cognitionis, & agnationis differentia sublata. T. 8. c. 162. E.
- Cognitionis jus non adfert adoptio, sed jus agnationis. T. 7. c. 120. C.
- Cognitionis gradus qui. Tom. 8. c. 198. D. E.
- Cognitionis gradus quot numerentur. T. 8. c. 13. B. C.
- Cognitionis gradus quot sint. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitionis jus an possit capitis diminutio corrumpere. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitionis jus duplex esse. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitionis nomina an sint propria ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitionis duæ species. T. 9. c. 536. E.
- Cognitionis jus tolli non potest. T. 9. c. 653. A.
- Cognitionis jus nullum est jure civili, est verò jure prætorio. T. 10. c. 468. A.
- Cognitionis, vel agnationis quidam gradus. T. 10. c. 778. A. B.
- Cognitioni, aut cognatis si legetur, an referat aliquid. T. 7. c. 1475. A.
- Cognitionem deportatus amittit. T. 3. c. 65. A.
- Cognitionem an recipiat servus pœnæ, si restituatur. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitionem an manumissus recipiat, quam servitutis casu amiserat. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitionem servilem an lex non verit. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognitiones serviles an nuptiis sint impedimento. T. 1. c. 26. E.
- Duæ cognitiones nuptiis junguntur, sicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E.
- Cognitiones quænam matrimonium impediunt. T. 8. c. 903. E. & c. 904. A. & seq.
- Cognitiones serviles non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
- Cognitionum gradus quomodo numerandi. T. 1. c. 171. A. & seq.
- Cognitionum gradus. T. 8. c. 209. B. & seq.
- Cognitionaliter, id est, utraque parte præsentibus. T. 9. c. 1117. C.
- Cognitio prætoria, qua subvenitur minoribus, actionis verbo continetur. T. 1. c. 356. B. C.
- Cognitio rei futuræ non est certa in hominum natura, cognitio verò præsentis, vel præteritæ rei captum hominum non superat. T. 4. c. 1426. E. quod in hominum natura certum est, id quoque in rerum natura certum erit, nec vice versa. Ibid. E.
- Cognitio de removendis suspectis tutoribus, quæ Prætori, & Proconsuli tribuitur, ejus legato quoque non competit, nisi speciali mandato. T. 4. c. 10. B.
- Cognitio sensus non est ante sensum. T. 4. c. 118. B.
- Cognitio prætoria. Tom. 7. c. 229. E.
- Cognitio causæ quare potissimum necessaria. T. 8. c. 902. C. D.
- Cognitio magistratus quatuor generum. T. 8. c. 583. A.
- Ultima cognitio, *appointement en droict*. T. 9. c. 126. E.
- Cognitio de liberali causa. T. 9. c. 1169. C.
- Cognitio de statu hominis impedit omnes alias futuras lites, vel de alimentis, vel de hereditatibus, vel de actione in rem, vel de criminibus. T. 9. c. 979. C.
- Cognitio de suspecto tutore non comprehenditur mandato jurisdictionis. T. 12. c. 400. B.
- Cognitio prætoria dicitur imaginem divinæ cognitionis habere. T. 10. c. 733. A.
- Cognitionis recraftinatæ querela. Vide, Querela.
- Cognitionem dat magistratus, non mandat. T. 10. c. 93. D.
- Cognitiones variæ, & extraordinariæ. F. 1. c. 888. A.
- Cognitiones extraordinariæ quæ sint, & a quo possint exerceri. T. 7. c. 53. D. E.
- Cognitiones quæ. Tom. 8. c. 641. A.
- Cognitiones extraordinariæ omnes legis sunt, non jurisdictionis. T. 7. c. 53. D.
- Cognitiones, id est, cognitiones de statu, & conditione hominis. T. 9. c. 979. B. C.
- Cognitionum lites quatuor summa genera. F. 9. c. 131. B.
- In cognitionibus Principum ex appellatione, vel relatione nunquam tribui partibus ullam dilationem. T. 9. c. 1107. D.
- Cognito facti homini perito jus in facili, & proclivi est. T. 6. c. 694. B.
- Cognitor in rem suam fieri potest, qui pro omnibus postulat. T. 1. c. 361. E.
- Cognitor in re sua nemo potest esse, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.
- Cognitor qui dicatur. T. 5. c. 104. A.
- Cognitor, id est, procurator; & propriæ præsentis dicitur, non absentis. Ibid. A. & c. 123. D.
- Cognitor est actor absentis nomine. T. 10. c. 882. D.
- Cognitores Justiniani tempore sublati. T. 1. c. 361. C.
- Cognoscere idem, quod relegere. T. 8. c. 532. A.
- Coheres extraneus opponitur filio. T. 6. c. 125. B.
- Coheres rem, quam suam propriam esse contendit, non hereditariam, an non veniat in actionem familiaræ eriscundæ. T. 7. c. 534. C. & seq.
- Coheres nomine ejus rei, quam emit, an teneatur familiaræ eriscundæ judicio. Ibid. E.
- Coheres cum emit a creditore fundum pignoratam creditori a defuncto, an fundus veniat in familiaræ eriscundæ, vel communi dividendo actionem. T. 7. c. 594. B.
- Coheres coheredi substitutus. T. 7. c. 1225. D.
- Coheres si ex sua persona admitti non possit, coheredis vacans pars ei non accrescere potest. T. 7. c. 929. A.
- Coheres an præferatur substituto, vacante aliqua parte. T. 6. c. 929. E.
- Coheredis deficientis portio coheredi accrescit. T. 7. c. 1013. A.
- Coheredi prælegatum an præstetur deduc-

deducto ære alieno, & tributis . T. 7. c. 1377. A.
 Coheredes qui sunt, aut ex institutione tales sunt, aut ex substitutione. T. 3. c. 109. E.
 Coheredes patris an possint cum aliquo agere petitione hereditatis, qui ex rebus hereditatis pecuniam confecit, camque possidet. T. 4. c. 121. E. & c. 122. A.
 Coheredes in quantum obligati sunt creditori peculiani. T. 7. c. 515. C. D.
 Coheredes plures si litem contestati sint, an possit unus ex eis pro sua parte agere, reliquis cessantibus. T. 7. c. 149. A. B.
 De coheredum portionibus consultatio. T. 1. c. 689. E. & c. 690. A.
 De coheredum partibus non contribuendis, earumque partium legatis. T. 3. c. 109. E.
 Coheredum imperitia non mutat formam jurisdictionis. Tom. 7. c. 521. E.
 Coheredum culpa, & dolus venit in actionem familiaræ eriscundæ, T. 7. c. 541. D.
 Inter coheredes deductionis jus scinditur, qui servi dominium nunquam nacti sunt. T. 6. c. 64. B.
 Coherere personæ est non transire in heredem. T. 9. c. 1248. A.
 Cohibentia quid significet. T. 10. c. 825. A. B.
 Coing nomen Gallicum unde deductum. T. 6. c. 534. B.
 Coin, idest, Iconium, quo formantur nummi. T. 9. c. 1449. B.
 Cohortalia officia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A.
 Cohortales magistri militum fieri non possunt. T. 2. c. 840. E.
 Cohortales magistræ potestatis apparitores non fiunt. T. 2. c. 997. B. C.
 Cohortales officiales præsidum, vel consularium, vel correctorum. T. 2. c. 999. A.
 Cohortales quinam sint. T. 10. c. 929. C.
 Cohortalis ignominiosâ missione missus per rescriptum restituitur Principis. T. 2. c. 1002. A.
 De cohortalium militum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
 Cohortalini. T. 2. c. 689. C.
 Cohortalinorum numerus singulorum Præsidum Illyrici. T. 2. c. 1001. C.
 Cohortalinis non licet ad aliam aspirare militiam, vel dignitatem. T. 2. c. 1002. C.
 Cohortes inter prætorias, & urbanas differentia. T. 1. c. 1032. A.
 Collare quod vinculi genus. T. 3. c. 312. E.
 Collatio fundorum fiscalium civitatum, vel templorum. T. 2. c. 881. C.
 Collatio quid. T. 1. c. 821. D. E.
 Collatio bonorum alia, dotis alia. Ibid. D. E.
 Collatio senatoria, vel glebalis sub-

lata. T. 2. c. 758. A.
 Collatio dotis a filia fieri debet, quæ se bonis paternis miscet. T. 2. c. 1131. D.
 Non confertur dos adventitia. T. 2. c. 1132. A.
 Quorum bonorum collatio inter liberos detur. T. 3. c. 79. B.
 Collatio bonorum an dolum, culpam, vim majorem præstet. T. 5. c. 614. B. C.
 Collatio bonorum an pro numero liberorum, an verò pro portio-num ratione, legitima fiat, T. 5. c. 616. A.
 Collatio bonorum non nisi deducto ære alieno fieri potest. T. 5. c. 614. B.
 Collatio contributionis ob jactum, salvâ nave, fieri debet. T. 5. c. 534. D.
 Collatio bonorum, aut re ipsâ fit, aut cautione interposita ante petitionem bonorum possessionem. T. 5. c. 618. B.
 Collatio, & contributio quandam fiat. T. 5. c. 534. D.
 Collatio bonorum an fiat posthumis, vel exhereditatis. T. 8. c. 80. D.
 Collatio bonorum fit cautione. T. 8. c. 81. C. potest etiam fieri re ipsâ. Ibid. C.
 Collatio fieri debet arbitrio boni viri. T. 8. c. 99. B.
 Collatio fit cautione datis fidejussoribus. Ibid. A.
 Collatio quid sit. Tom. 8. c. 80. A. quomodo fiat. Ibid. A.
 Collatio suis an fiat, si adierunt ex testamento, vel se immiscuerunt. Ibid. C.
 Collatio quorum bonorum inter liberos detur. T. 3. c. 79. B.
 Collatio fit inter fratres suos, & emancipatos ab intestato, T. 9. c. 679. E.
 Collatio quid. Ibid. E.
 Collatio olim non fuit inter alios, quàm inter fratres. T. 9. c. 689. D.
 Collatio omnis publica dicitur in jure devotio. Tom. 10. c. 1039. E.
 Collationis injungendæ ratio. T. 2. c. 393. D.
 Collationis commodum an in heredem transeat, si suus admittatur bonorum possessione decesserit. T. 8. c. 95. E.
 Collationis onus an transmittatur, si emancipatus decesserit petita contra tabulas possessione. Ibid. E.
 Collationis stipulatio quando committatur. T. 8. c. 99. B.
 Collationis introducendæ ratio quæ est. T. 9. c. 678. E.
 Collationi an locus sit ex testamento. T. 8. c. 80. D.
 Collationi bonorum quando locus sit. Ibid. D. E. & T. 9. c. 679. E. & seq.
 Collationi quando non est locus. T. 9. c. 681. B.
 In collationem quæ res veniunt. T. 5. c. 615. A.
 Collationem per stipulationem fieri

oportere arbitrio boni viri. T. 6. c. 162. A.
 Collationem esse necessariam. T. 9. c. 681. A. B.
 In collationem quæ bona veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 681. E. & c. 682. A. & seq.
 In collationem, quæ officia veniunt. T. 9. c. 697. B. C. & quæ non veniunt. Ibid. D.
 De collatione bonorum. Vide, Bonorum collatio.
 De collatione dotis. T. 9. c. 684. C. & sequ.
 De collatione donationis simplicis. T. 9. c. 695. B. & sequ.
 De collatione donationis propter nuptias. T. 9. c. 689. C. & seq.
 De collatione bonorum. T. 9. c. 932. A.
 Collationum portiones quomodo fiant. T. 8. c. 81. B. & seq.
 De collationibus. T. 9. c. 678. D. & seq.
 Collatum videri in ultimum vitæ tempus, quod sub conditione relinquitur. T. 7. c. 944. D.
 Collectarum appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 1155. C.
 Collectarius. T. 9. c. 4. E.
 Collectiva nomina, sive generalia. T. 5. c. 1198. E.
 Collega an tutor dari, vel apud collegam manumitti possit. T. 3. c. 177. C.
 Collega prius conveniri non debet ante eum, qui rem malè gessit. T. 4. c. 868. B.
 Collega. Vide, Fidejussor. Vide, Nominator.
 Collega quis. T. 8. c. 607. A.
 Collega quisnam sit. T. 10. c. 699. B.
 In collegam jurisdictio non est. T. 3. c. 177. E.
 Inter collegam, & fidejussorem aliqujus quis prius convenitur, collega, an fidejussor. Tom. 4. c. 845. D.
 Pro collega suo quilibet eorum obligatur, quia licet duo sint, tamen unus est magistratus. Ibid. C.
 Duo collegæ sunt correi debendi in muneribus civilibus, secus in magistratibus. T. 4. c. 869. A.
 Collegæ qui dicuntur. T. 6. c. 10. D.
 Collegæ in quo differunt a fidejussoribus. Ibid. D.
 Collegæ qui dicuntur. T. 7. c. 95. A.
 Collegarum commune est periculum, commune officium. T. 6. c. 10. D. E.
 Collegas singulos obligat individua, & communis obligatio. Ibid. E.
 Collegatarii an habeant inter se jus accrescendi. T. 6. c. 245. B. C.
 Collegatarii, & heredes in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
 Collegia sunt corpora incerta, & institui non possunt. T. 9. c. 719. A.
 Collegia incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

- Collegiati. T. 3. c. 311. D. E.
 Collegiati, & decani quo munere fungebantur. T. 10. c. 664. B.
 Collegiatorum officium, & privilegia. T. 2. c. 808. B. C.
 Collegium Pontificum qua lege Numma instituerit. T. 1. c. 895. E.
 Collegium illicitum qui cogunt, & celebrant, extraordinariè puniendi. T. 1. c. 870. E.
 Collegium, seu corpus excommunicari non potest. T. 6. c. 911. B.
 Collegium Christianorum olim capere non potuit hereditatem, vel legata ex testamentis alienis, & cur. T. 9. c. 718. E.
 Collegio Christianorum an legari possit. T. 7. c. 1014. A.
 Collegio cuiuslibet licito an legari possit. T. 7. c. 1452. C.
 Collegiorum definitio, collegia illicita, & prohibita. Tom. 3. c. 184. D. E.
 Collegiorum cœnz incendunt annonam. T. 3. c. 303. C.
 Colliciz agris. T. 8. c. 547. C.
 Collybitz. T. 9. c. 4. B.
 Collybus, & collybita. Tom. 3. c. 267. A.
 Collybum quid. T. 9. c. 1199. D.
 Colligationes illicitz in civitatibus, & extra sacris legibus reprobataz. T. 2. c. 1366. D. E.
 Collocare, idem, addicere. T. 1. c. 1004. E.
 Collocare est addicere, quod in idiotismo *estrousser* nostro est. T. 6. c. 93. E.
 Collucare quid sit. T. 1. c. 482. B. & T. 9. c. 1140. A.
 De collucandis arboribus. T. 9. c. 1139. E.
 Collusio quid, ac de eadem detegenda. T. 1. c. 842. C.
 Collusio, & corruptela procuratoris. T. 5. c. 478. B.
 De collusione detegenda. T. 9. c. 90. A. B.
 Collusoria lis non est lis. T. 4. c. 570. A.
 Colluthiani hæretici. T. 6. c. 1043. A.
 Colobium, & clavus quid differant. T. 3. c. 359. E.
 Colonam, quæ homini libero se junxit, cum omni sobole revocari. T. 2. c. 840. B.
 Colnarium jus. T. 7. c. 382. E.
 Colonia quid sit. T. 5. c. 528. A.
 Coloniz aliæ Italicæ, aliæ Provinciales. T. 3. c. 290. A.
 Coloniz. T. 8. c. 496. E.
 Colonus pro incola. T. 1. c. 1132. B.
 Colonus domino, non sibi possidet fundum. T. 1. c. 1123. A.
 Colonus esse in possessione dicitur, non possidere. T. 3. c. 243. A. B.
 Colonus non sibi, sed domino fundi possidet. T. 5. c. 713. C. D.
 Colonus, & inquilinus in quibus differant. T. 5. c. 525. D.
 Colonus quo casu remissionem mercedis petere possit. T. 6. c. 1027. B. C.
 Colonus sine metu pœnz ob id fundo expelli an possit, quod biennio continuo in solutione pensionis cessaverit. T. 6. c. 535. D.
 Colonus, & emphyteuta an jus habeant in re, hic jus quasi dominii, ille jus pignoris. T. 6. c. 634. D.
 Colonus an videatur reconduxisse post conductionis tempus, si fruitur, domino tacente. T. 7. c. 640. B. C.
 Colonus, qui fundo vendito, quem conduxerat, possessione ejus dominum interverterat, an teneatur ex locato conducto. T. 8. c. 296. E.
 Colonus si fundum conductum alienaverit, vel vendiderit, an dominum possessione ejus interverterit. Ibid. D. E.
 Colonus quis dicatur. T. 8. c. 301. D.
 Colonus, qui eum, cui locator fundum vendidit, jubente locatore non admittit, sed prohibet fundum ingredi volentem, an teneatur interdito Unde vi. T. 8. c. 284. E.
 Colonus rem naturaliter possidet. T. 9. c. 1008. D.
 Colonus non cogitur satisfacere creditoribus locatoris. T. 9. c. 241. E.
 Coloni, & inquilini discrimen. T. 1. c. 1132. B.
 Quod coloni culpa accidit, damnum coloni est, non domini. Tom. 6. c. 1027. C.
 Coloni facto dominum non amittere possessionem. T. 9. c. 1018. B.
 Colono, & igenuo natus matris conditionem sequitur. Tom. 2. c. 875. B.
 Colono mortuo, per quem fundum possidebam, an interpelletur possessio. T. 1. c. 1402. B.
 Colono deficiente, dominus convenitur in annonis præstandis. T. 2. c. 673. B.
 Colono interdum pensionis remissio datur propter sterilitatem anni. T. 4. c. 1005. B.
 Colono legato usufructu quid. T. 6. c. 237. C.
 Colonus non facit longi temporis possessio. T. 2. c. 842. C.
 Colonus patrimoniam qui receptat, vel celat, ut puniendus. T. 2. c. 869. D. E.
 Per colonum possessioni præjudicium, invito, vel inscio domino, imponi non possit. T. 2. c. 840. C.
 Colonus inter, & inquilinum differentia. T. 10. c. 665. D.
 Coloni, & conductores quid inter se distent. T. 2. c. 868. D.
 Coloni res obligantur pignori. T. 1. c. 483. C.
 Coloni capitationem præstant. T. 2. c. 682. B.
 Coloni rei privatæ Principis non alienam rem privatam administrant. T. 2. c. 875. A.
 Coloni rei privatæ ad honores non devocentur. T. 2. c. 874. E.
 Coloni sine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
 Coloni originarii nec privilegii, nec dignitate, nec conditione sua censu liberantur. T. 2. c. 838. C.
 Coloni sæpe vindicant se in libertatem. T. 2. c. 842. C.
 Coloni non sunt tributarii. T. 2. c. 834. C.
 Coloni Palæstini, ac Thracenses, qui sint, & de eorum jure. T. 2. c. 848. A. B. C. atque de Illyricianis. Ibid. c. 849. A.
 Coloni censiti in quibus causis dominos accusare possunt. Tom. 2. c. 847. A.
 Coloni alieni ne militent. T. 2. c. 949. A.
 Coloni cum peculio alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
 Coloni patrimoniales, qui ad alia loca diligentes sunt, revocandi. T. 2. c. 869. B.
 Coloni pro debitis fiscalibus non conveniuntur. T. 2. c. 840. A.
 Coloni partiarum unde dicti. T. 4. c. 918. B.
 Coloni qui dicuntur, & reliqua eorum quæ sunt. T. 4. c. 1112. D.
 an legato reliquorum contineantur etiam pecuniæ, quas coloni sunt reliquati. Ibid. E. exacta, & condita a reliquis separantur. Ibid. E.
 Coloni emphyteuticarii, ut & bonæ fidei possessoris fructus sunt statim, atque ab alio quocumque terræ separati sunt. T. 6. c. 33. C.
 Coloni aut sunt servi adscriptitii, aut liberi. T. 9. c. 411. C. D.
 Coloni, & emptores fructuum aut iidem sint. T. 10. c. 37. D.
 Coloni partiarum quinam sint. T. 10. c. 447. D.
 Coloni quinam dicantur. T. 10. c. 1161. A.
 Colonus fugitivorum receptatores eos reddant, & capitationem solvant. T. 2. c. 839. A.
 Colonus rei privatæ immunitates. T. 2. c. 875. C.
 Colonis nulla licentia concedenda fundum, ubi commorantur, relinquendi. T. 2. c. 845. C.
 Colonis receptis prædium vendi, donative non posse. T. 2. c. 835. C.
 Colonis si pecunia est credita in rem domini, vel si in rem domini versa est, an in dominum competat actio. T. 10. c. 632. B.
 Colonis si datum promutuum dominus agri stipulanti conductori promiserit se redditurum, teneatur. T. 10. c. 667. A.
 Colonos ad angarias, aliave onera extraordinaria revocari posse. T. 2. c. 835. B.
 Colonos ad nullum militiæ locum admitti. T. 2. c. 840. D.
 De colonis. T. 2. c. 834. A.
 Colores in vestibus vetiti. T. 2. c. 798. D.

- Columbæ an in actionem familiæ
exerciscundæ veniant . T. 7. c. 499.
F.
- Columbæ , quæ ex turribus suis
commeari , & remeari solent , an
possideantur . T. 8. c. 262. E.
- Columbarum natura quænam sit . T.
8. c. 930. B.
- Columnæ citienses . T. 3. c. 85. E.
- Circa columnas se occultare quid
sit . T. 3. c. 7. A. B.
- Colunt quidam nummis , alii colunt
parte frugum locatori datâ , unde
coloni partiarum dicti . T. 4. c. 918.
B.
- Colymbum , vel columbum divinum
quid sit . T. 10. c. 826. A.
- Comatæ mulieres . T. 7. c. 1158. D.
- Comes rerum privatarum in Pro-
vinciam sæpe mittit Palatinos . T.
2. c. 881. E.
- Comes cur sic appellatus . T. 2. c.
69. A. B. & c. 1245. D.
- Comes iudex est ordinarius . T. 2. c.
1224. E.
- Comes patrimonii ; comes rei pri-
vatæ , & comes domorum Princi-
pis . T. 2. c. 70. E. & c. 71. A. &
c. 863. C.
- Comes thesaurorum : T. 2. c. 687.
D.
- Comes ærarii privati Cæsaris , &
comes sacrarum largitionum , &
privatarum . T. 2. c. 687. D. E.
- Comes stabuli , corruptè *Contestabulus* .
T. 2. c. 1184. C.
- Comes domorum , & sacræ vestis . T.
2. c. 897. B.
- Comes sacrarum largitionum . T. 2.
c. 70. E.
- Comes rerum privatarum , & comes
sacri patrimonii differunt . T. 2.
c. 71. B.
- Comes commerciorum . T. 9. c. 403.
A.
- Comes rerum privatarum gubernat
res privatas Principis . T. 10. c.
656. D. E.
- Comes rerum privatarum quis sit .
T. 10. c. 728. D. Per quos gu-
bernet res privatas Principis .
Ibid. D.
- Comes domorum erat sub comite
rerum privatarum , Ibid. E.
- Comes rerum privatarum , Palatini,
& patronus fisci , an rem fisci pos-
sint emere . T. 10. c. 734. C.
- Comes sacrarum largitionum quis
sit . T. 10. c. 847. B. & seq.
- Comes sacrarum largitionum , quas
sub se haberet dignitates , & mi-
noris honoris functiones . T. 10.
c. 847. D.
- Comes rerum privatarum quisnam
fuerit . T. 10. c. 848. A.
- Comes sacri patrimonii quis sit , &
an sit alius a comite rerum priva-
tarum . Ibid. E.
- Comes Orientisquàm sit vir specta-
bilis , & quàm latam juris dictio-
nem habeat . T. 10. c. 849. D.
- Comes commerciorum . T. 10. c.
868. D. solus a barbaris compa-
randi serici in usum Principis jus
- habet , & potestatem . Ibid. D.
- Comitis auctoritate incorporatio
fit . T. 2. c. 659. A.
- Comitis thesaurorum , & rei priva-
tæ dignitas . T. 2. c. 903. E.
- Comitis nomen quousque prove-
ctum . T. 10. c. 847. C.
- De comite Isauriæ . T. 2. c. 1085.
A.
- Comites sunt regis Capitanei . T. 2.
c. 1246. B.
- Comites consistoriani . T. 2. c. 931.
A. & T. 3. c. 172. A.
- Comites sacri stabuli , qui gallicè dic-
untur *Escujers* . T. 2. c. 907. B.
- Comites Provinciales . T. 2. c. 908.
E.
- Comites , id est , adfessores jurisperiti .
T. 3. c. 179. D.
- Comites , & allessores Græci quos
vocant . T. 7. c. 65. A.
- Comitum rei militaris dignitas , &
officium . T. 2. c. 907. E.
- Comitum scholarum dignitas . Ibid.
A.
- Comitari patronum quid sit . T. 8.
c. 159. B.
- Comitatenses largitiones . T. 2. c.
944. C.
- Comitatus sunt regales . Tom. 2. c.
1325. E.
- Comitatus non dividendus . Tom. 2.
c. 1323. C.
- Comitatus sacer . T. 3. c. 16. A.
- Comitatus inest in iure , ubi est Prin-
ceps . T. 10. c. 925. E.
- De comitatus investitura . Tom. 2.
c. 1211. A. B.
- Comitiani qui sint . T. 2. c. 1089. D.
- Commeatus quid sit . T. 2. c. 920. A.
- Commeatus , & emolumentum an
idem sint . T. 5. c. 23. C.
- Commenda , & titulus verbis diver-
sa sunt , re eadem . T. 6. c. 1000. A.
- Commendæ a Bonifacio improbatæ .
Ibid. B.
- Commendare quid . T. 3. c. 37. C.
- Commendare est deponere , quoad
justum funus fiat . Tom. 3. c.
304. A.
- Commendare , depravatum in *com-
modare* . T. 4. c. 213. B.
- Commendare corpus mortui terræ
est deponere . Ibid. A. aliud est
sepelire , aliud commendare . Ibid. A.
- Commendare est deponere , teste
Papiniano . Ibid. A.
- Commendare rem venalem an ven-
ditorem obliget . T. 7. c. 762. E.
- Commendare idem , quod deponere .
T. 8. c. 616. A.
- Commendare aliud est , aliud man-
dare . T. 10. c. 977. E.
- Commendatio mortui non est justa
sepultura . T. 4. c. 213. A.
- Commendatio quælibet servi , vel
filii non est accipienda pro jussu .
T. 10. c. 977. E.
- Commendationes , & consilia de-
functorum non obligant . Tom. 7.
c. 1210. B.
- Commendatitia actio . T. 9. c. 349.
E.
- Commendatitiæ Epistolæ non obli-
gant . T. 4. c. 536. E.
- Commendatum est depositum . T. 13
c. 389. D.
- Commendatum . T. 9. c. 349. E.
- Commendo aliud est , aliud mando .
T. 4. c. 536. E.
- Commendo verbum an sit preca-
rium . Ibid. D.
- Commendo non facit fideicommis-
sum . Ibidem D.
- Commendo , & relinquo an hæc
verba fideicommissum faciant . T.
7. c. 1209. B.
- Commendo verbum quid significet ,
T. 7. c. 1153. B.
- Commemoratio temporum plurimæ
legata facit . T. 4. c. 431. B.
- Commemoratio in uno instrumeto,
seu chirographo alterius instru-
menti , seu chirographi , quam vim
habeat , quamque fidem faciat . T.
9. c. 19. D.
- Commentaria *l'escrove* . Tom. 2. c.
767. E.
- Commentaria Cujacii in libros Quæ-
stionum intitulatur Opus postu-
mum . In princip. Quæst. T. 4.
- Commentarienses duo . T. 2. c. 720.
A.
- Commentarienses rusticos ne ad ob-
sequium vocent . T. 2. c. 851. D.
- Commentariensis . Tom. 2. c. 767.
E.
- Commentariensis carceris quis dici-
tur . T. 9. c. 1389. D. reorum
custodiam habebat . Ibid. D.
- Commentitii liberi sunt adoptivi . T.
4. c. 1087. A.
- Commercium quarum rerum fieri
non potest . T. 1. c. 771. B.
- Commercium rei fiscalis est , rei
privatæ Principis non est com-
mercium . T. 4. c. 258. D.
- Commercium rei religiosæ nullum
est . T. 4. c. 192. D.
- Commercium quid sit propriè . T.
5. c. 434. A.
- Commercium rei non esse , & com-
mercium non habere , diversa
sunt , & quid significant . T. 7.
c. 1025. D.
- Commercium certarum rerum qui-
busdam personis interdictum . T.
7. c. 1179. A.
- Commercium est jus emendi , ven-
dendique . Ibid. A.
- Commercium qui rei certæ non
habet , incapax est ex testamentis .
Ibid. A.
- Commercium quomodo accipien-
dum in illo , quorum commer-
cium non est . T. 7. c. 684. C.
- Commercium quid . Ibid. C.
- Commercium est permutatio , ex
qua originem traxit emptio , &
venditio . T. 10. c. 381. A.
- Cujus rei commercium non est , nec
debetur æstimatio . T. 10. c. 545. C.
- Commercium quid sit . T. 10. c.
1039. A.
- Commercii definitio . T. 2. c. 302.
A. B.
- Commercii nomen generale . T. 7.
c. 684. C.

- Commercii incapaces qui dicuntur . T. 7. c. 1179. D.
 Commercio hominum religio eximit loca sacra. T. 4. c. 255. E.
 Commerciorum utilitas, & necessitas an faciat, ut pupillus ex contractu cum infistoribus habito teneatur. T. 5. c. 434. A.
 Commerciorum comes quis dicitur. T. 9. c. 369. C.
 Commerciorum comes quis, & quanam sub illo. T. 10. c. 1039. C.
 Comestiones clericorum castigantur. T. 6. c. 972. B. & popinarum ingressus. Ibidem D.
 Commilitonis hereditas est in castrensi peculio. T. 2. c. 960. B.
 Comminare. T. 1. c. 378. B.
 Comminatio iudicis non est sententia. T. 9. c. 1099. A. non habet vim rei iudicatz, Ibid. B.
 Comminatio, quæ habet formam decreti, & causâ cognitâ interponitur, est sententia, quia est decretum, non comminatio propriè. Ibidem D.
 Comminatio iudicis fit citra formam decreti per interlocutionem, aut de plano, Ibid. B.
 Comminationes iudicis rei iudicatz auctoritatem non habent. Tom. 6. c. 955. C.
 Comminationes epistolas non habere vim stipulationis nec, vim acceptilationis. T. 9. c. 1066. D.
 Commissa quando rei privatæ Principis addicuntur. T. 2. c. 658. E.
 Commissi pœna an, & quando evitari possit. T. 8. c. 351. B.
 Commissi pœna dicitur etiam pœna vectigalis. T. 10. c. 1036. C.
 Commissum quid sit. Tom. 10. c. 1036. B.
 Commissum omne est pœna. T. 1. c. 1412. B.
 Commissum quid. T. 2. c. 299. D.
 Commissum quid sit. Tom. 10. c. 1036. B.
 De commissis, & vectigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur. T. 9. c. 398. B. C. & sequ.
 Commissoria lex. T. 2. c. 1225. C.
 Commissoria lex, Vide, Lex commissoria.
 Lex commissaria in pignoribus improbat. T. 6. c. 1033. C. & cur. Ibid. D.
 Commissoria lex quæ sit. T. 7. c. 778. C.
 Commissoria lex. T. 9. c. 298. A. Vide, Lex commissoria.
 Commissoria lex est lex venditionis. T. 9. c. 350. A.
 Commissoria lex quidnam sit. Tom. 10. c. 969. C. an sit concessa, vel vetita. Ibid. D.
 Lex commissoria non est lex populi Romani, sed privatorum contrahentium emptionem, venditionem. T. 10. c. 1024. D. de ea plura. Ibid. D. & seq.
 Lex commissoria olim valuit in pignoribus. T. 10. c. 1025. C.
 Lege commissoriâ quid agatur. T. 10. c. 1024. E. & c. 1025. A.
 De committenda stipulatione. T. 9. c. 1255. E. & c. 1256. A.
 De committenda stipulatione pœnali. T. 9. c. 1264. C. & seq.
 Committi non potest cuiquam ultra partem damni, quod passus est. T. 6. c. 395. C.
 Commixtio inducit matrimonium præsumptum. T. 6. c. 1095. D.
 Commixtio fœdissima quæ. T. 9. c. 972. E.
 De commixtione, & contributione portionum ejusdem hereditatis, & legatorum ab eis portionibus relictorum. T. 6. c. 408. B.
 Commoda cui adjiciuntur, eidem quoque incommoda injungi necesse est. T. 4. c. 1230. A.
 Commoda omnia, quæ rei venditæ accedunt, pertinent ad emptorem. T. 7. c. 724. C.
 Commoda, & incommoda hereditatis nomen complectitur. T. 7. c. 1106. A.
 Commoda sola bonorum nomen complectitur, non autem incommoda. Ibid. A.
 Commoda omnia an post moram transmittantur in heredem legatarii. T. 7. c. 1022. C. D.
 Commoda Romanorum tribus addicta quænam erant. T. 10. c. 1099. D.
 Commodare potest non solum dominus verus, sed etiam non dominus. T. 5. c. 418. D.
 Commodare an voluntatis nuda, & non necessitatis. Ibid. A.
 Commodare est utendum dare. T. 7. c. 858. A.
 Commodata res quando propriè intelligatur. T. 1. c. 192. E.
 Commodata res quænam propriè intelligatur. T. 8. c. 1046. E.
 Commodatæ rei custodia præstanda est. T. 1. c. 384. B.
 Commodatæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
 Commodati utilitas solius est accipientis. T. 1. c. 1447. A.
 Commodati, & locationis comparatio. Ibid. A.
 Commodati damnum fatale non præstat commodatarius. T. 1. c. 384. A.
 Commodati qui fidem fallit, non sit infamis. T. 4. c. 213. C.
 Commodati duplex actio est, directa, & contraria. T. 5. c. 418. C. D.
 Commodati actio etiam levissimam culpam præstare cogit. T. 5. c. 420. C.
 Commodati, & mutui differentia. T. 5. c. 393. A.
 Commodati, & precarii differentia, quam nostri non animadvertent. T. 5. c. 416. B. C.
 Commodati actio quotuplex. T. 5. c. 418. C.
 Commodati actio directa quare ita dicta. T. 5. c. 418. D.
 Commodati actione an teneantur singuli commodatarii heredes proportionibus hereditariis ex pacto defuncti. Ibid. E.
 Commodati actio contraria. T. 5. c. 419. B.
 Commodati actione non statim agere potest, qui rem commodavit. T. 6. c. 77. C.
 Commodati causa. Vide, Causa commodati.
 In commodati actione an sit locus compensationi. T. 9. c. 293. A.
 In commodati actionem quid veniat, utrum dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 9. c. 294. A.
 Commodati definitio. T. 10. c. 427. D.
 Commodati actio duplex. T. 10. c. 970. C.
 In actione commodati an sit locus compensationi. T. 10. c. 982. D.
 Actio commodati semper datur in simplicium, depositi nonnunquam in duplum. T. 10. c. 987. A. Vide, Depositum.
 In commodato geritur negotium invicem. T. 5. c. 418. A.
 In commodato quomodo furtum committitur. T. 6. c. 60. A. B. C.
 De commodato contracto solius commodatarii gratiâ. T. 9. c. 1197. C.
 Ex commodato nascitur ultro citroque actio commodati civilis directa, & contraria. T. 5. c. 1171. A.
 Commodatum quid. T. 2. c. 232. D.
 Commodatum quid a mutuo diffideat. T. 1. c. 763. D. & a precario. Ibid. E.
 Commodatum est precario simile. T. 3. c. 93. D.
 Commodatum rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
 Commodatum an oporteat esse gratuitum. T. 1. c. 192. E.
 Commodatum inter, & precarium differentia dux. T. 3. c. 676. C.
 Commodatum originem trahit ab amicitia. T. 2. c. 232. E.
 Commodatum est mutuum ad usum, non ad abusum; mutuum verò propriè est commodatum ad abusum. T. 4. c. 1136. B. C.
 Commodatum, depositum, cæterique contractus in quo differant. T. 5. c. 1162. A.
 Commodatum si in eo actum sit, ut eadem ipsæ res restituantur, etiam in nummis consistere potest. T. 4. c. 391. B.
 Commodatum omne est gratuitum. T. 5. c. 417. B.
 Commodatum est negotium bonæ fidei: ergo in eo dolum excipere contra bonos mores erit. T. 5. c. 418. C.
 Commodatum pro mutuo accipitur, cum videlicet in illud veniunt res, quæ

quæ promiscuum usum habent. T. 5. c. 392. C.
 Commodatum an sit quasi mutuum ad usum. T. 5. c. 393. A.
 Ut commodatum sæpe pro mutuo, sic mutuum pro commodato sæpius usurpatur. Ibid. B.
 Commodatum sine tutoris auctoritate, cum pupillo contrahi non potest. T. 5. c. 415. D.
 Commodatum beneficium est; est enim gratuitum. T. 5. c. 419. C.
 Commodatum, & mandatum negotia sunt gratuita. T. 5. c. 419. B.
 Commodatum quomodo a precario differat. T. 6. c. 1021. E. interemptivè revocari non potest. Ibid. E.
 Commodatum quid. T. 7. c. 626. C. D.
 Commodatum est gratuitum. T. 7. c. 625. C.
 Commodatum est species creditum genus. T. 7. c. 631. D. E.
 Commodatum propriè datur ad usum, mutuum ad abusum. T. 7. c. 624. B.
 Commodatum pro mutuo. Ibid. A. B.
 Commodatum, vel precarium non consistit in pecunia numerata. T. 7. c. 626. C.
 Commodatum an dominium mutet. T. 8. c. 320. B.
 Commodatum esse mutuum ad usum. T. 8. c. 319. E.
 Commodatum in omnibus rebus consistit, non item mutuum, quod consistit in his tantum rebus, quæ pondere, numero, mensuræ constant. Ibid. C.
 Commodatum, & precarium differunt. T. 9. c. 1170. C.
 Commodatum quid a similibus negotiis distet. T. 9. c. 293. A.
 Commodatum est contractus, qui exigit diligentiam exactissimam. T. 9. c. 294. C. culpa levissima præstatur. Ibid. D.
 Commodatum an finiatur morte commodatarii, vel commodantis. T. 9. c. 1170. E.
 Commodatum, & depositum in quo differunt. T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
 Commodatum revocari impune non potest. T. 9. c. 1170. C.
 Commodatum, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1197. D. E.
 Commodatum mutuo adeo est proximum, ut & inter se permutent nomina. T. 10. c. 983. C.
 Commodatum inter, & depositum differentiæ. T. 10. c. 987. D. E.
 Commodatis a Deo facultatibus utimur, & quasi precarii possessores sumus. T. 3. c. 93. D.
 Commodatus servus si commodatario furtum fecerit, commodator tenetur. T. 1. c. 1442. B.
 Commodatarius quam custodiam, & diligentiam præstare debeat. T. 5. c. 863. C.
 Commodatarius an solùm præstet

dolum, an & culpam etiam levissimam. T. 5. c. 415. E.
 Commodatarius an rei retentionem habeat pignoris loco ob impenas necessarias. T. 7. c. 1412. B. C.
 Commodatarius si rem utendam æstimatam acceperit, an sustineat ejus rei periculum. T. 7. c. 853. D.
 Commodatarius si rem alienaverit, an dominus possessione rei intervertatur. T. 8. c. 295. B.
 Commodatarius quam diligentiam in servanda recommodata præstare debeat. T. 8. c. 321. A.
 Commodatarius, qui rem commodat, an dominum rei intervertat possessione. T. 8. c. 295. E. & c. 297. A.
 Commodatarius an rei commodatæ furtum facere videatur, si repocenti domino eam non reddat. T. 8. c. 284. D. E.
 Commodatarius pecuniæ periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
 Commodatarius rem naturaliter possidet. T. 9. c. 1008. D.
 Commodatarius, qui custodiam præstare debet, si culpâ ejus res peribit, an habeat furti actionem. T. 10. c. 244. A.
 Commodatarius, qui furtum non fecit, an possit furti agere adversus dominum, qui fecit. Ibidem C.
 A commodatario ea exiguntur, quæ pater familias diligentissimus solet præstare. T. 9. c. 299. B.
 Commodator per commodatarium possidet. T. 1. c. 1134. B.
 Commodator, si commodatum surripuerit, furti non tenetur. T. 1. c. 410. D.
 Commoditates suas nemo debet augere alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.
 Commodum suum nullus ex alterius incommodum augere debet. T. 4. c. 891. B.
 Commodum ejus sit, ejusdem etiam sit incommodum. T. 4. c. 986. D. E.
 Commodum representationis legato inest. T. 4. c. 412. C. cur servo alieno via ad fundum domini non rectè legatur. Ibid. D.
 Commodum cum oris, dotis nomine dantur tibi tot aurei, hæc verba, cum commodum erit, quomodo sint accipienda. Tom. 8. c. 581. A.
 Commodum, & periculum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & seq.
 Commodum, & incommodum rei venditæ ante traditionem an sit emptoris, vel venditoris. T. 10. c. 1010. C. & seq.
 Commodi accedentis an commodum aliud esse possit. T. 6. c. 594. A.
 Plus commodi quot modis esse intelligitur. T. 10. c. 487. E.
 Commodum, & beneficium unumquemque non uti posse, quod pro se impetravit a Principe, vel Magistratu, quodve ei lex dederit. T. 6. c. 325. A. B.
 Ex omni commodo an detrahatur

falcidia. T. 10. c. 487. E.
 Commodum affectus an possit semper gravari fideicommissio. T. 10. c. 1052. D.
 Commonitoria sunt, quæ vocantur *εὐμβολα*. T. 2. c. 1045. C.
 Commonitorium de suffragio quid. T. 9. c. 216. A.
 Commonitorium pro memoriali libello. Ibid. A.
 Commonitorium quid sit. T. 10. c. 628. B.
 Commorientes qui dicuntur. Tom. 4. c. 1441. D.
 Communalia. T. 8. c. 506. A.
 Commune crimen emptoris, & venditoris quando ab utroque defendi potest; & quando, si diluinequeat, in utroque puniri. T. 4. c. 851. C. & quæ sententia Cypriani. Ibid. C.
 Commune delictum quod est. T. 4. c. 1400. C. militare verò delictum quodnam dicitur. Ibid. C.
 Commune an communi servire possit. T. 4. c. 145. C.
 Commune votum filium ad patris hereditatem vocat; patrem verò ad filii bona tantum miserationis ratio, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.
 Commune jus. Vide, Jus commune.
 Commune duorum quid dicitur. T. 6. c. 734. A.
 Commune quid an possit legari. T. 10. c. 1126. C. D.
 Commune quod est, meum non est. T. 7. c. 943. C.
 Communi dividendo actio in quo differat ab actione pro socio. T. 5. c. 491. B.
 Communi dividendo actio. Vide, Actio communi dividendo.
 In communi causa victoria unius proficit cæteris. T. 6. c. 951. C.
 Communi dividendo obligatur pupillus, si locupletior factus sit. T. 6. c. 11. C. D.
 Communi in area an quis, invito altero, ædificare possit. T. 7. c. 424. B.
 In communi re an quis, invito altero, quid facere possit. T. 7. c. 411. A. B.
 In communi re an unus ex sociis, invito altero, aliquid facere possit. T. 7. c. 423. B.
 In communi dividendo actione habetur tantum æstimatio damni, in simplicium. T. 7. c. 598. E.
 Communi dividendo actio de recipienda parte pecuniæ solutæ. T. 7. c. 590. D.
 De communi dividendo actione. T. 7. c. 571. B.
 In communi dividendo quæ res veniunt. T. 7. c. 286. E.
 Communi dividendo actio quæ est. T. 7. c. 571. B.
 Communi dividendo actio, & familiaris eriscundæ actio in quo differant. Ibid. D.
 Communi dividendo actio in quo distet ab actione pro socio. Ibid. D.
 Communi dividendo iudicium inter quos

- quos reddi debeat. T.7. c.585. D.
 Communi dividundo actio datur inter volentes. T.7. c.484. D. E. excipiuntur quidam casus. Ibidem. c. 485. A.
 Communi dividundo actionem dari manente communione. Tom. 7. c.574. E.
 Communi dividundo actio est bonæ fidei. T.7. c.474. B.
 Communi dividundo paucioribus agentibus, rem esse finiendam ad iudicationem. T.7. c.589. C.
 Communi dividundo agi potest inter heredem, & legatarium, si incertum sit, an lex falcidia locum habeat, Ibidem D.
 Communi dividundo actio locum habet inter socios. T.7. c.469. D.
 Communi dividundo actio redditur inter pauciores. T.7. c.490. D. E.
 Communi dividundo titulus in quo differat a titulo familiæ rescinditur. T.7. c.474. B.
 De re communi heredibus cum extraneo. T.7. c.533. A.
 De communi fundo pignore ab uno ex sociis. T.7. c. 584. A.
 De communi seruo manumisso. T.9. c.959. C. & seq.
 Iudicium communi dividundo quo casu detur inter heredem, & legatarium. T.10. c.809. A.
 Actio communi dividundo. T.10. c. 942. B. C. cur, & quibus de rebus detur. Ibid. B.
 Communis obligatio. Vide, Obligatio.
 Communis puteus quis dicitur. T.7. c.577. C.
 Communis cum res est, competit etiam actio communi dividundo. T.7. c.236. A. competit etiam vindicatio. Ibidem B.
 Communis paries an dividi possit. T.7. c.411. D.
 Communis paries. Vide, Paries communis.
 Si communis res pignori data sit. T.9. c.1220. D. E.
 Communes res non possunt partiri, nisi consentiant omnes. T.7. c.389. C.
 Communes res omnes veniunt in actionem communi dividundo. T.7. c.576. C.
 Communes res omnes, & legatarias communi dividundo veniunt. T.7. c.578. A.
 Communia de usufructibus. T.10. c.59. D.
 Communia de rebus propriis, & aliam actionem divisionis, aliam actionem summptionis. T.4. c.114. E.
 Communia inter legata, & fideicommissa. T.9. c. 818. C. & sequ.
 Communia de usufructibus, T.9. c.1000. D. E.
 Communia de successione. T.9. c.925. A. & seq.
 Communia de manumissionibus. T.9. c.976. E. & 977. A. & seq.
- Communia de legitimis, & fideicommissis. T.9. c.847. A. B. & seq.
 De communibus ædibus. T.7. c.479. D.
 Communio sacra domi ne fiat. T.2. c.1103. D.
 Communio dominiorum excitat immensas controversias, distinctio verò sedat controversias. T.4. c. 1163. B.
 Communio, & separatio sunt contraria. T.4. c.881. B.
 Communio est societas juris ejusdem non pro solido, sed pro partibus indivisis. T.4. c.691. A.
 Communio juris quæ separatim intelligi potest. T.4. c.881. B.
 Communio bonorum inter conjuges ex more antiquo originem sumpsit. T.6. c.1147. C. D.
 Communio est inter heredem, & legatarium falcidiæ lege interveniente. T.7. c.589. D.
 Communio ejusdem vici, aut pagi, aut civitatis. Vide, Societas, aut Communio.
 Communio potest esse sine societate. T.9. c.361. C.
 Communione inter omnes cives introducere voluit Socrates. T.4. c.1163. B.
 Communione juris nullam esse individuorum, quid hoc sit. T.4. c.881. B.
 Communione inducit posterius decretum, non prius. T.6. 486. A.
 De communione inter conjuges consultatio. T.1. c.656. A.
 Communione sublatâ, duobus sociis agitur communi dividundo de præstationibus. T.7. c.382. A.
 Comparatio publica specierum. T.3. c.21. B.
 Comparatio argenti & auri. T.9. c.937. E.
 Huc competit actio communi dividundo in factum, & in officium, & in rem, & in virile.
 Comparatio bonorum. T.4. c.1163. B.
 Comparatio bonorum & stipularum. T.4. c.1163. B.
 Comparatio bonorum, & stipularum, quorum causa, & effectus est, cuius nulla existit. T.9. c.956. D. E.
 Comparatio, & similitudo omnis plerumque claudicat. T.8. c.258. A.
 Comparatio scripturarum per se sola fidem non facit. T.9. c.190. D.
 Comparationes literarum an fieri possint, tam ex privatis, quam ex publicis scripturis. T.9. c.287. E.
 Comparatum, & alode semper opponuntur. T.9. c.420. E.
 Compaternitas quomodo contrahatur. T.6. c. 1108. B. & c. 1111. D. E.
 Compaternitas matrimonium impedit. T.6. c.1111. A. contrafactum non dirimit. Ibid. A.
 Compatries qui dicantur. Tom. 6. c. 1110. A.
- Compatrium filii nuptias contra here possunt. Ibid. A.
 Compendium quid differt ab eo, quod interest. T.4. c.1325. E. & c.1326. A.
 Compendium. T.5. c.870. B.
 Compendiis juris error scemini non nocet. T.4. c.1429. E. & c.1430. A.
 In compendiis, siue lucris mulieri non prodest juris ignorantia. T.8. c.234. D.
 Compendiosa substitutio quæ sit, & quomodo fiat. T.7. c.899. E. & c. 900. A.
 Compensantur ea sola, quæ pondere, numero, & mensurâ constant. T.10. c.435. A.
 Compensare, & computare quid inter se differant. T.3. c.197. A.
 Compensare potest hereditatis possessor, quod sibi debuit defunctus. T.3. c.431. B.
 Compensare, & imputare in quo differant. T.4. c.1234. D. & c. 1351. A.
 Compensare aliud est, aliud computare. T.4. c.1223. B.
 Compensare an actori possit procurator absentis, si conveniatur ob proprium debitum, quod is non sibi, sed domino absentis debeat. T.4. c.937. E.
 Compensare debitum cum hereditate quo casu heres debet. T.6. c.406. E.
 Compensare, & imputare differunt in questione legis falcidiæ. T.9. c.166. C.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.
 Compensari non possunt quæcumque repeti non possunt. T.10. c.211. D.

Compensatio quæ est. T. 4. c. 76. D.
 Compensatio vicem solutionis obtinet. T. 4. c. 522. D.
 Compensatio fit in Gallia ex rescripto Principis nominatim. Tom. 4. c. 76. E.
 Compensatio conditioni furtivæ opponi potest, non actioni pœnali furti. T. 4. c. 1351. B.
 Compensatio est computatio vicem mutuam debitæ quantitatis. T. 4. c. 938. A.
 Compensatio est imputatio voluntaria, & contra imputatio est compensatio necessaria. T. 4. c. 1048. B.
 Compensatio actioni in rem non objicitur. Tom. 4. c. 735. D. secus hodie. Ibid. c. 737. A.
 Compensatio non datur occupantibus perperam possessionem alienam. Ibidem c. 737. B.
 Compensatio criminum parium admittitur in actione de moribus civili, in actione de moribus criminali non admittitur. T. 4. c. 282. E.
 Compensatio semper fit ad finem concurrentis quantitatis, paræ quantitatis duntaxat. Tom. 4. c. 1362. C.
 Compensatio est debiti, & crediti contributio. T. 4. c. 76. D.
 Compensatio generaliter fit ipso jure in omnibus judiciis tam strictis, quam bonæ fidei. Ibid. D.
 Compensatio fit non cujuslibet debiti, non incerti, non controversi, sed liquidi confessi. Tom. 4. c. 77. B.
 Compensatio non opponitur in actionibus in rem, sed actionibus in personam tantum. T. 4. c. 735. C. secus hodie. Ibidem c. 737. A.
 Compensatio obligationem imminuit. T. 4. c. 77. A.
 Compensatio quid. T. 5. c. 474. E.
 Compensatio quæ fit, & quando locum habeat. T. 5. c. 496. B.
 Compensatio quando accidat, & quarum rerum fiat. T. 5. c. 1019.
 Compensatio fit tribus modis. T. 6. c. 795. C.
 Compensatio damnorum, & impensarum quando fieri debet. Tom. 6. c. 7. C.
 Compensatio fit pari pecuniâ. T. 6. c. 485. A. fit officio judicis in bonæ fidei judiciis. Ibidem A. hodie ex constitutione. Ibidem A.
 Compensatio pro solutione habetur. T. 6. c. 452. A.
 Compensatio fit ipso jure in omnibus judiciis. T. 5. c. 485. A.
 Compensatio fit pari pecuniâ, vel pro modo concurrentis quantitatis, vulgò *Compensation se fait d'une somme liquide a une autre somme liquide*. T. 6. c. 452. A.
 Compensatio non fit in Gallia, nisi rescripto Principis. T. 6. c. 485. A.
 Compensatio per exceptionem in strictis judiciis objicitur. T. 7. c. 872. D.

Compensatio debiti, quando fit ipso jure. T. 7. c. 1204. C.
 Compensatio quid fit. T. 8. c. 316. C.
 Compensatio est quasi mutua petitio. T. 9. c. 337. A.
 Compensatio impensorum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
 Compensatio opponi potest actioni judicati, oppositâ exceptione doli mali. T. 9. c. 1089. C.
 Compensatio quomodo fit. T. 9. c. 166. D.
 Compensatio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 545. C.
 Compensatio quando non admittitur adversus fiscum. T. 9. c. 332. C.
 Compensatio non admittitur, si quis sit civitatis debitor. Ibid. D.
 Compensatio ejus habebitur in restituenda hereditate, quod te in mortui infirmitatem, inque sumptum funeris bonâ fide ex proprio patrimonio erogasse probaveris. T. 9. c. 166. B. & seq.
 Compensatio legati cum dote. T. 10. c. 202. B.
 Compensatio quomodo vocetur a Græcis. T. 10. c. 435. A.
 Compensatio an fiat ex causa pari, aut dispari. Ibid. A.
 Compensatio fit ipso jure, sed moribus Galliarum non fit, nisi ex rescripto Principis. Ibid. A.
 Compensatio olim non admittebatur in strictis judiciis; at in bonæ fidei admittebatur ipso jure, tandem ubique convenit inter Jurisconsultos fieri ipso jure. Ibid. E. & c. 436. A.
 Compensatio objicitur per exceptionem stricti judicii. T. 10. c. 456. E.
 Compensatio an fiat ob res amotas. T. 10. c. 646. A.
 Compensatio an possit opponi actioni commodati directæ. T. 10. c. 970. E. & seq.
 Compensatio quomodo olim fiebat. T. 10. c. 981. C.
 Compensatio quid fit. Ibid. C.
 Compensatio non fit hodie moribus nostris, nisi ex rescripto Principis. Ibid. D.
 Compensatio quibus in rebus hodie admittatur. Ibid. E.
 Compensationis jus merum æquitas inducit. T. 4. c. 522. E.
 Compensationi locus non est in vindicationibus. T. 4. c. 735. C.
 Compensationi an locus sit in actione commodati. T. 9. c. 293. A.
 Compensationi locus est in omnibus actionibus. Ibid. B. excipitur sola causa depositi. Ibid. B.
 Compensationem tacitam fieri ratione exceptionis doli quid sit. T. 3. c. 423. A.
 Compensationem non admitti in actione depositi. T. 2. c. 1124. C.
 Compensationem etiam in judiciis in rem fieri. T. 3. c. 431. A.

Compensationem non admittit actio depositi. T. 4. c. 213. C. omnes aliæ actiones compensationem hodie patiuntur ipso jure. Ibid. C.
 In compensationem quidnam veniat. T. 5. c. 442. D.
 In compensationem non venit actio, quæ perimitur per exceptionem, & cur. T. 7. c. 1204. C.
 Compensationem non fieri, nisi debitum sit liquidum. T. 9. c. 53. D.
 Compensationem fieri in omnibus judiciis ipso jure. Ibid. D.
 Compensationem inter, & deductionem nulla est hodie differentia. T. 10. c. 981. E. & c. 982. A.
 Pari compensationem tolluntur delicta mutua in actione rerum amotarum. T. 4. c. 295. D.
 In compensationem qui totum petit, malè petit. T. 4. c. 77. A. quibus modis plus petitur. Ibid. A. Alciatus malè. Ibid. A.
 Compensationem adversus fiscum utentis probatio. T. 8. c. 814. A.
 In compensationem jus versatur, in deductione factum. T. 10. c. 982. A.
 Compensationes latius introduxit Iustinianus. T. 1. c. 260. C.
 Compensationes quæ fiunt ex dote, quam mulier repetit post divortium. T. 9. c. 497. B. & seq.
 De compensationibus. T. 6. c. 452. A.
 Comperendinatum pro comperendinatione. T. 1. c. 194. A.
 Competere actionem, dari, institui, & restitui differunt. T. 1. c. 1295. B.
 Competere est actionem nasci. T. 4. c. 37. B.
 Competere actionem aliud est, aliud dare, vel decernere actionem. Ibid. B.
 Competere est cedere diem. T. 9. c. 891. C. est deberi. Ibid. D.
Complainte en cas de saisine, & novelle, ou plainte de Haro. T. 9. c. 1165. B.
 Componere leges, jura, actiones. T. 1. c. 894. E.
 Componere cum testibus, vulgò *confronter*. T. 9. c. 1378. D.
 Composita quid sit. T. 7. c. 1445. D.
 Computationum, & comestationum intemperantia nefandissima, quæque parit. T. 3. c. 185. C.
 Compromissa ad similitudinem judiciorum redacta sunt, & iisdem privilegiis utuntur. T. 5. c. 21. D. E.
 Compromissarius judex. Vide, Arbitrator.
 Compromissarius arbitrator semper sumitur pœnâ interpositâ ex compromisso. T. 7. c. 129. B.
 Compromissarii arbitri nec notionem, nec jurisdictionem habent. T. 7. c. 129. A.
 Compromissarii judices. T. 9. c. 144. B.
 Compromissum pecuniæ certæ receptum. T. 1. c. 743. C.

Com.

- Compromissum quandam solvatur. T. 5. c. 183. C. D.
 Compromissum morte, & Sacerdotio finitur. T. 6. c. 871. D.
 Compromissum si ita factum est, ut presente utroque, aut heredibus eorum, arbiter sententiam dicat, & alter ex litigatoribus decesserit, aut furere coeperit, quid faciendum. T. 6. c. 22. A. B.
 Compromissum solvitur cessione bonorum. T. 6. c. 23. A.
 Compromissum omne intelligitur esse personale. T. 6. c. 22. E.
 Compromissum iudicio comparatur. T. 9. c. 145. A.
 De compromissi poena consultatio. T. 1. c. 659. B.
 An compromissi dies proferri possit ex conventionem. T. 4. c. 98. D.
 An compromissi secundi arbiter suscipere cogatur auditorium. Ibid. C.
 Compromissi dies an possit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 190. D.
 Compromissi forma servanda, aliàs sententia nulla. T. 6. c. 964. D.
 Compromissi diem proferre potest arbiter per nuntium, vel per epistolam. T. 6. c. 22. D.
 Compromissi poena an semper peti possit, & quando committatur. T. 8. c. 350. E. & c. 351. A.
 Compromissi poena an peti possit, si arbiter compromissarius pecuniam certo die dare iusserit, & eo die transacto, nec datà pecunià, postea pecunià offeratur. T. 8. c. 350. D.
 Compromisso opponitur iudicium ordinarium. T. 6. c. 872. A.
 In compromissum facere quinam videantur. T. 5. c. 183. D.
 In compromissis stipulatio strictius accipitur. T. 6. c. 22. D.
 An compromitti possit in foemina. T. 3. c. 375. B.
 Comprivigni. T. 8. c. 211. A.
 Compulsor *επιεικτερος*. T. 1. c. 530. B.
 Compulsor quo tempore mittatur post canonicarium missum. T. 10. c. 735. A.
 Computare aliud est, aliud compensare. T. 4. c. 1223. B.
 Computatio ob errorem calculi retractari non potest. T. 2. c. 643. A.
 Computationis praetextu restaurati non potest res iudicata. T. 9. c. 1089. B.
 Conanus. Vide, Franciscus Conanus.
 Conatus saepe in iure ponitur. T. 9. c. 450. C.
 Concamerationes quae sunt. T. 9. c. 1174. A.
 Concameratum balneum. Ibid. A.
 Concaput quid. T. 7. c. 612. A.
 Concedendi verbo quid intelligatur. T. 6. c. 1038. D.
 Concedere est verbum ambiguum. T. 10. c. 1096. D.
 Concedere aliud est, aliud donare, aliud dare. Ibid. D.
 Quod conceditur benignè, non est trahendum ad consequentiam. T. 7. c. 567. E.
 Concepti pro natis habentur. T. 6. c. 427. C.
 Concepti, necdum nati, patri non profunt ad excusationem tutelarum, vel aliorum munerum civilium. T. 6. c. 429. A, nihil etiam matri profunt. Ibid. B.
 Concepti post mortem testatoris an succedere possint. T. 7. c. 172. C.
 Concepti post mortem ejus, de cuius bonis quaeritur, an proprie sit cognatus. T. 10. c. 779. C. D.
 Conceptio atrocior est in calumniam, quam in dolum. T. 1. c. 788. B.
 Conceptionis ancillae furtivae quid spectetur. T. 5. c. 726. D.
 Conceptus nulli sunt arbitri. T. 7. c. 119. E.
 Concessa, data, donata distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
 Concessio quomodo a donatione differat. T. 6. c. 1038. D.
 Concessio peculii finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
 Conchae inter potiora vasa numerantur. T. 1. c. 433. B.
 Conchae maris poma. T. 3. c. 272. D.
 Conchyliorum varia genera, & nomina. T. 2. c. 794. E.
 Conchylio-leguli, & muri-leguli, idem. T. 2. c. 795. D.
 Conchylio-legulo alterutro parente natus, deterioris parentis conditionem sequitur. T. 2. c. 797. A.
 Concilium Agathense adversus presbyteros, qui ex redditibus Ecclesiae emunt suo nomine. T. 6. c. 1041. B.
 Concilium Arelatense adversus claudinas nuptias. T. 6. c. 1086. D.
 Concilium Lateranense. Tom. 6. c. 980. E.
 Concilium Pictaviense Clericos, qui armati incedunt, excommunicatione plectit. Vide, Clerici.
 Concilium Rhemense de iis, quae a clericis post clericatum emptae sunt, Ecclesiae conservandis. T. 6. c. 1040. E. & c. 1041. A.
 Concilium successionis habitum. T. 6. c. 974. A.
 Concilium Toletanum donationibus, ab Episcopo factis modum imponit. T. 6. c. 1039. E.
 Concilium Triburiense irritat matrimonium contracta inter eos, qui ante adulterio se contaminaverunt. T. 6. c. 1101. D. E.
 Concilium Tridentinum de cognatione spirituali multa profert. T. 6. c. 1108. D.
 Concilium Turonense laicis prohibet, ne cum Clericis in choro se deant. T. 6. c. 967. A.
 Concilium Turonense de non scienda praebenda. T. 6. c. 998. A.
 Concilium abrogari potest a subsequenti Concilio. T. 6. c. 1008. E.
 Concilium Episcopale quid. T. 6. c. 1001. B.
 Concilium Provinciale quid. T. 6. c. 1000. C. singulis annis convocandum. Ibid. C.
 Concilii Provincialis decreta a solo summo Pontifice remitti, vel relaxari possunt. Ibid. D.
 In Concilio Provinciali non solum vocandi Episcopi, sed etiam admittendi Canonici. T. 6. c. 1017. A. B.
 Concilia saepenumero habentur, ut praeteritae constitutiones renoventur, sive restaurentur. T. 6. c. 956. B.
 Conclusio, & decisio casus in ultima & notabili differentia mutui, & crediti. T. 5. c. 399. C.
 Conclusio vera non semper elicitur ex omnibus veris. T. 5. c. 1173. E.
 Concubina uxorem imitatur, ideo viceconjug appellatur. T. 2. c. 1065. E.
 Concubina matris familias honestatem non habet, nisi patroni concubina sit. T. 3. c. 70. A. & c. 118. E.
 Concubina non est scortum, nec adultera. T. 3. c. 118. C.
 Concubina ab uxore quomodo separatur. T. 1. c. 398. D.
 Concubina de ad ulterio non accusatur jure mariti. T. 3. c. 148. B.
 Concubina ex ejus, cui benignefecit, testamento capere an aliquid possit. T. 3. c. 118. E.
 Concubina non est iusta conjux, ut uxor, & conjux dicitur. T. 2. c. 1066. B.
 Concubina in bonis contubernalis capacitatem non habet. T. 2. c. 1065. B.
 Concubinatus est legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.
 Concubina non est uxor, sed eam imitatur. T. 4. c. 1185. A.
 Concubina quid differt ab uxore. Ibid. A.
 Favor conjugalis potius est reprimendus, quam intigandus. T. 4. c. 1334. C.
 Concubina uxorem imitatur. T. 4. c. 1308. A. haec ab uxore solo delectu separatur. Ibid. B. & quasi uxor est, sola animi destinatione separata. Ibid. B.
 Concubina ab uxore separatur solo delectu. T. 4. c. 1335. E.
 Concubina, & focaria in quo differunt. T. 4. c. 801. C. & seq.
 Concubina. Vide, Focaria.
 Concubina, & liberi naturales an in bonis esse intelligantur. T. 5. c. 777. B.
 Concubina olim justam uxorem imitabatur. T. 6. c. 975. A.
 Concubina & dignitatis, & matris familias nomen non habet. T. 6. c. 599. B.
 Concubina an capere possit ex testamento concubini. Tom. 7. c. 1492. A.
 Concubina an retineat honestatem matris familias. Ibid. A. Con;

Concubina legibus probata est. T. 7. c. 149. D.
 Concubina in quo differat ab uxore. T. 8. c. 903. B.
 Concubina uxorem justam imitatur. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.
 Concubina est nomen nonnullius dignitatis. T. 9. c. 552. A.
 Concubina, quæ est vice uxoris, potest accusari lege Julia de adult. no. T. 9. c. 917. C.
 Concubina uxorem imitatur. T. 9. c. 434. B. & c. 551. B. C. & c. 1421. C.
 Concubina & uxor in quo differunt. T. 9. c. 551. B.
 Concubina dicitur semimatrimonium. T. 9. c. 552. A.
 Concubina an possit capere ex testamento concubini. T. 10. c. 482. B.
 Concubina, & amicæ differentia. T. 8. c. 595. B.
 Concubina cur donare licet, non uxori. T. 9. c. 533. D.
 Concubina nomen est honestum, & legitimum, non fornicariæ nomen. Ibid. D.
 Concubina nomen non est infame, & turpe, imò honestum, & legitimum. T. 9. c. 551. C.
 Concubina an possit donari. T. 10. c. 1121. A.
 Concubinam unam, non plures habere licet. F. 2. c. 1065. E.
 In concubinam donatio collata an postea fiat irrita, si concubina uxor ducatur. T. 4. c. 1334. C.
 Concubinam ex sola animi destinatione estimari oportet. T. 6. c. 599. A.
 Cum concubina stuprum non committitur. T. 4. c. 1186. B. & T. 9. c. 1420. A. hoc ex jure civili intelligitur de cælibe, qui habet concubinam. Ibid. c. 1420. B.
 Cum concubina an sit matrimonium. T. 10. c. 481. E.
 Concubinae quomodo fiunt uxores veræ. T. 2. c. 1051. C. D.
 Concubinae quæ. T. 8. c. 595. A. B.
 Concubinis olim donare in infinitum licebat. T. 2. c. 1065. A.
 In concubinis quaestio dotis locum non habet, nec divortii, nec rerum actionum. T. 9. c. 551. B.
 De concubina. Ibid. B. & seq.
 In concubinae dicitur adulterium. T. 9. c. 1421. C.
 Concubinatus cum stupro pugnat, & nulla lege vindicatur. T. 3. c. 1186. B.
 Concubinatus quibuscum mulieribus esse potest, & quibus non. Ibid. B.
 Concubinatus hodie non legitime conjunctio, sed fornicationi deputatur. T. 3. c. 119. A.
 Concubinatus matrimonium imitatur, & est utraque legitima conjunctio. T. 1. c. 788. E.
 Concubinatus non est justa conjunctio, ut matrimonium. T. 2. c. 1066. B.
 Concubinatus abolitio. Tom. 2. c. 1051. B.

Concubinatus non est matrimonium, sed imitatio matrimonii. T. 4. c. 1186. A.
 Concubinatus est legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.
 Concubinatus nuptias imitatur, & honesta, & legitima olim fuit res. T. 5. c. 1170. D.
 Concubinatus erat olim legitima conjunctio. T. 6. c. 599. B.
 Concubinatus species dicitur matrimonii. Ibid. B.
 Concubinatus an sit cum ea, cum qua non est connubium. T. 7. c. 1492. B.
 Concubinatus pugnat cum stupro. T. 7. c. 1491. E.
 Concubinatus est semimatrimonium. T. 9. c. 917. B.
 Concubinatus ex quibus causis interdicitur. T. 9. c. 561. B.
 Concubinatus est legitima conjunctio. T. 9. c. 917. B.
 Concubinatus damnatur. T. 9. c. 552. A.
 Concubinatus legitimus quis dicitur. T. 9. c. 1420. A. B.
 Concubinatus inæquale, sive impar conjugium dicitur. T. 9. c. 924. C.
 Concubinatus fuisse permissos. T. 9. c. 450. E.
 Concubinatus est species matrimonii. T. 9. c. 434. B.
 Concubinatus fornicationi deputatur. T. 10. c. 482. C.
 Concubinatus olim permissus legibus. T. 10. c. 822. A.
 In concubinatu est vitium aliquod, & liberi ex eo suscepti degeneres sunt. T. 2. c. 1066. B. C.
 Concubinatu nati liberi non sunt justii, nec in potestate patris. Ibid. B.
 Concubinatu utuntur hodie Pyrenæi, & quædam nationes. T. 9. c. 917. B.
 Concursatores reip. sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, commune officium: Ibid. D.
 Concussio quid. T. 9. c. 235. D. & c. 259. D.
 Concussionis definitio, & ejusdem actio. T. 1. c. 868. D.
 Concutere est perterrefacere. T. 9. c. 235. D.
 Condemnare qui potest, an idem absolvendi quoque potestatem habeat. T. 5. c. 209. D. E.
 Condemnare qui potest, idem etiam absolvere. T. 8. c. 680. B.
 Condemnare debet iudex in certam quantitatem, condemnationem facere taxatæ quantitatis, etiam si sit incerta petitio actoris. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq.
 Condemnari qui possit, & qui minus. T. 5. c. 113. B.
 Condemnati, priusquam olim pœnas darent, duos menses erant in vinculis. T. 10. c. 514. E.
 Condemnatis quæ tempora dantur ad solutionem. T. 9. c. 1092. B. & seq.
 De condemnatis una sententia. T. 9. c. 1097. A.

De pluribus condemnatis una sententia. Ibid. A. & c. 1100. B.
 Condemnato ex contumacia an jus appellandi sit. T. 4. c. 875. C.
 Condemnatus dicitur, qui rite condemnatus est. T. 1. c. 1290. A.
 Condemnatus ex contumacia an possit appellare. T. 7. c. 160. E.
 Condemnatus absens non potest ex integro causam agere. T. 7. c. 111. C.
 Condemnatio semper certa. T. 1. c. 1213. B.
 Condemnatio iudicis conventioni congruens est exsequenda, & cur. T. 4. c. 838. C.
 Condemnatio utrum sequi debeat confessionem, etiam in jure factam. T. 4. c. 837. C. D. unde oritur actio iudicati. Ibid. D.
 Condemnatio qualis in actione de dolo sequatur. T. 5. c. 149. B.
 Condemnatio, quæ in actione Quod metus causâ sequatur. Ibid. B.
 Condemnatio, & restitutio ex æquo & bono in quibus rebus potissimum accidat. T. 5. c. 161. E. & c. 162. A.
 Condemnatio majoris pecuniæ fit, si per promissorem steterit, quominus pecunia Romæ, aut alio certo loco solveretur. T. 5. c. 402. E.
 Condemnatio communis, quæ in totum corrigitur, necesse est, ut tacenti & quiescenti profit. T. 5. c. 456. A.
 Condemnatio, vel absolutio judicialis non in procuratorem, sed in dominum datur. T. 5. c. 478. A.
 Condemnatio ejus, quod præstari possit, an fiat. T. 5. c. 1121. B. C.
 Condemnatio expensarum. T. 9. c. 138. C. & seq.
 Condemnatio, quæ ex causa publici iudicii defunctum tenuit, an etiam teneat heredem. T. 10. c. 962. C. D.
 Condemnatione possessoris sequuta post litem contestatam, in quod tempus usucapio æstimetur. T. 5. c. 747. A.
 Condicionem electionem an habeat debitor, qui in disjunctivis utrumque solvit. Vide, Electio. T. 9. c. 227. D.
 Condicioni obstat exceptio præjudicialis. T. 1. c. 1526. A.
 Condicionem præscâ linguâ est denunciare. T. 1. c. 256. A.
 Condicionem nemo potest rem suam, nisi furi, & cur. T. 4. c. 295. C. & T. 7. c. 638. C.
 Condicionem rem quid. T. 7. c. 623. A.
 Condicionem rem suam quo casu quis possit. T. 7. c. 638. D. & a quo. Ibid. D.
 Condicioni an possit ei directio, qui in stitoria, vel exercitoria actione tenetur. T. 1. c. 269. A.
 Condicioni id alicui potest, quod sine causa ad eum pervenit, vel injusta causa, vel etiam quod redit ad injustam causam. T. 4. c. 10. D.
 Condicioni an possit ex causa iudicati solutum. T. 5. c. 904. E.

- Condici non posse solutum ex causa
 iudicati. T. 9. c. 220. C.
 Condicit nemo rem suam. T. 1.
 c. 759. A.
 Condicitur possessio incerti, & cur.
 T. 7. c. 650. E. & c. 651. A.
 Condicio, & modus differunt. T. 1.
 c. 652. C.
 Condicio possibilis, & impossibilis.
 T. 1. c. 1084. D. E.
 Condicio viduitatis remitti solebat,
 non item hodie. T. 2. c. 413. C.
 & seq.
 Condicio, & dies incertus differunt.
 T. 3. c. 511. A.
 Condicio falsa non peremit lega-
 tum. T. 2. c. 418. E.
 Condicio semel defecta postea im-
 pletur frustra. T. 3. c. 388. E.
 Condicio, quæ ejus culpâ deficit, in
 cuius persona implenda est, pro
 impleta habetur. T. 1. c. 1275.
 D.
 Condicio, cui debitor est impedi-
 mento, pro impleta habetur. Ibid.
 D.
 Condicio ubi legatarii morte defi-
 cit ante apertas tabulas, fisco locus
 est. Ibid. C.
 Condicio, cui alius est impedimento,
 pro impleta non habetur. Ibid. D.
 Condicio impossibilis non vitiat
 institutionem, *et* vitiat. Tom.
 1. c. 1169. D.
 Condicio spem facit. T. 1. c. 1203.
 E.
 Condicio mixta. T. 3. c. 390. D.
 Condicio impossibilis stipulationem
 an vitiet. T. 1. c. 203. D.
 Condicio difficilis quantum distet ab
 impossibili. T. 3. c. 633. E.
 Condicio quibus modis, & quibus
 rebus remittatur. T. 3. c. 634. A.
 Condicio heredis instituti an codi-
 cillis adjici possit. T. 1. c. 148.
 C.
 Condicio impossibilis, vel quæ pro
 impossibili habetur, cur pro non
 scripta habeatur. T. 1. c. 111.
 D. E.
 Condicio institutionis ut vera sit,
 exigimus; demonstratio ut vera
 sit, necesse non est. T. 7. c. 942. D.
 Condicionis exigitur scientia. T.
 1. c. 1256. A.
 Condicionem insertam institutioni
 heres scire debet. Ibid. C.
 Condicionem voluntas facit, non
 sermo. T. 3. c. 410. D.
 De condicione calibatus consulta-
 tio. T. 1. c. 689. D.
 Cum condicione legatum relicum
 ut valeat. T. 7. c. 1088. D. E. &
 c. 1089. A. & seq.
 Sub condicione mutuum contrahi
 potest. T. 7. c. 647. D.
 Condiciones promiscuæ, & non
 promiscuæ. T. 3. c. 390. D.
 Condiciones, quæ in præsens, vel
 præteritum tempus seruntur, sta-
 tim obligationem perimunt, aut
 omnimodo non differunt. T. 1.
 c. 1228. D.
 Condiciones prædiorum, quas sola
 domini tollit voluntas, non vetu-
 stas. T. 2. c. 1228. A.
 Condiciones contra leges, decreta
 Principum, vel bonos mores nul-
 lius sunt momenti. T. 1. c. 418. D.
 Condiciones si in eventum sint col-
 latae, an omnium eventus exspe-
 ctandus sit. T. 7. c. 947. D.
 Conditionum duo genera. T. 1. c.
 418. B.
 Condicio certi quid. T. 5. c. 399.
 D.
 Condicio quid. T. 1. c. 757. D.
 Condicio crediti, & indebiti, Ibid
 D.
 Condicio ex mutuo. T. 1. c. 758. D.
 Condicio indebiti generalis est. T.
 2. c. 203. B.
 Condicio ex lege. T. 1. c. 761. E.
 Condicio rerum furtivarum alia est,
 alia rerum amotarum. T. 1. c. 786. D.
 Condicio triticaria unde nomen
 sumptit. T. 1. c. 1261. D.
 Condicio incerti ex causa furtiva
 etiam non domino datur. T. 2.
 c. 205. C.
 Condicio ex causa furtiva actioni
 in factum ex causa doli similis. T.
 3. c. 385. B.
 Condicio ex numeratione, mutuo,
 consumptione, ac de bene despen-
 sis. T. 1. c. 1439. B.
 Condicio ex consumpto quando,
 & quoties datur. T. 3. c. 418. D. E.
 Condicio ex errore proprio nasci-
 tur. Ibid. E.
 Condicio certi est stricta, condicio
 triticaria est arbitraria. T. 1. c.
 1280. C.
 Condicio incerti datur ex contra-
 ctibus incertis. T. 1. c. 774. C.
 Condicio crediti, vel debiti, alia
 est ex numeratione, alia ex con-
 sumptione. T. 1. c. 91. B.
 Condicio non domino datur, nisi
 ex causa furtiva. T. 1. c. 761. E.
 Condicio triticaria, & condicio
 certi, quo pacto differant. T. 1.
 c. 762. A.
 Condicio arbitraria. Ibid. D.
 Condicio furtiva. T. 1. c. 761. B.
 Condicio est actio stricta. T. 4. c.
 889. A.
 Condicio directa cui datur. T. 4.
 c. 699. A.
 Condicio furtiva datur creditori
 adversus debitorem. T. 4. c. 231.
 D. E. hæc est duplex. Ibid. E. &
 cui datur. Ibid. E. & c. 232. A.
 Condicio furtiva est tantum de re
 nostra, & datur domino in non
 dominum. T. 4. c. 339. D.
 Condicio furtiva melior est, quam
 negotiorum gestorum, & quare. T.
 4. c. 340. A.
 Condicio furtiva soli domino com-
 petit jure dominii, actio vero fur-
 ti jure possessionis. Ibid. C. fur-
 tum fit solius possessionis. Ibid. D.
 Condicio furtiva tribus modis tol-
 litur. T. 4. c. 240. E.
 Condicio indebiti quid est. T. 4.
 c. 699. A.
 Condicio indebiti datur tantum
 ignorantibus; & errantibus non
 scientibus. T. 4. c. 42. C. & c. 172.
 C. datur etiam improvidis. Ibid.
 c. 172. C.
 Condicio quid est. Tom. 4. c. 272.
 B. C.
 Condicio indebiti ex æquo, & bono
 est introducta non lege aliqua. T.
 4. c. 166. E.
 Condicio indebiti tantum perperam
 soluenti paratur. T. 4. c. 127. E.
 Condicio indebiti an ei competat,
 qui debitum solvit per ignoran-
 tiam juris. T. 4. c. 506. C. D.
 Condicio indebiti pupillo competit,
 ejus nomine tutor indebitum
 solvit. T. 4. c. 926. E.
 Condicio indebiti, Vide, *indebi-*
tum,
 Condicio, qua repetitur, est con-
 dicio incerti. T. 4. c. 548. A.
 Condicio extero datur ob causam,
 causam non sequuta, non autem
 vindicatio. T. 4. c. 267. D.
 Condicio tantum erranti datur, non
 donanti. T. 4. c. 257. D.
 Condicio ob rem dati de re, quæ
 nostra fuit, non est, ut & condi-
 cio indebiti: hæc datur domino
 in non dominum. T. 4. c. 339. D.
 Condicio utilis cui competit. T. 4.
 c. 699. A.
 Condicio certi unde nascatur. T. 5.
 c. 590. B.
 Condicio triticaria cur res omnes
 contineat præter pecuniam nume-
 ratam. T. 5. c. 400. B.
 Condicio certi cui, & ad quid des-
 tur. T. 5. c. 457. A.
 Condicio indebiti adversus credito-
 rem non datur fidejussori, si in-
 debitum solverit. T. 5. c. 477. C.
 Condicio furtiva cuinam competit.
 T. 5. c. 589. B.
 Condicio furtiva cui datur. T. 5. c.
 1033. A.
 Condicio indebiti cuinam datur.
 T. 5. c. 1089. D.
 Condicio competit non adversus
 dominum, qui ratam solutionem
 non fecit, sed adversus procura-
 torem. T. 6. c. 384. D.
 Condicio creditæ pecuniæ duplex.
 T. 6. c. 83. A.
 Condicio furtiva soli domino com-
 petit, cui furtum factum est. T. 6.
 c. 141. A.
 Condicio indebiti quando non da-
 tur in eum, cui indebita pecunia
 soluta est. T. 6. c. 373. C.
 Condicio indebiti propter ratihabi-
 tionem quando competit. T. 6. c.
 17. B.
 Condicio indebiti soluti datur eis
 quem solutio non liberavit; non
 etiam ei, quem solutio liberavit.
 T. 6. c. 375. A.
 Condicio ex mutuo dicebatur olim
 condicio de bene despenis. Vide,
 Condicio ex mutuo.
 Condicio ob rem dati, re non sequu-
 ta, heredi datur in libertum. T. 6.
 c. 53. E.
 Condicio propria est appellatio
 actio-

- actionis ex mutuo. T. 7. c. 623. E.
- Conditio ut definitur a Græcis. T. 7. c. 624. A.
- Conditio acquiritur furioso ex consumptione bonâ fide facta. T. 7. c. 623. E.
- Conditio de bene deensis est naturalis. T. 7. c. 654. B.
- Conditio de rebus creditis est civilis. Ibid. B.
- Conditio triticaria. T. 7. c. 622. C. est arbitraria. Ibid. C.
- Conditio certi competit, si certum ex stipulatione promissum sit. T. 7. c. 647. B.
- Conditio est rerum amotarum actio. T. 7. c. 639. C.
- An conditio pecuniarum depositarum competat. Ibid. E.
- Conditio furtiva, quæ datur in heredem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 8. c. 680. D.
- Conditio de bene deensis. T. 7. c. 662. A. bene deensis quid. Ibid. A.
- Quibus datur conditio de bene deensis. Ibid. D.
- Conditio certi. T. 7. c. 621. C.
- Conditio ex mutuo species est actionis si certum petatur. T. 7. c. 645. B.
- Conditio alia est certi, alia incerti. T. 7. c. 622. E.
- Conditio indebiti ex promutuo est. T. 7. c. 628. B.
- Conditio ob rem dati est ex promutuo. Ibid. B.
- Conditio triticaria initio stricta est, exitu iudicii arbitraria, & cur. T. 7. c. 683. C.
- Conditio certi, sive si certum petatur actio quam latè patet. T. 7. c. 649. B.
- Conditio certi quid sit. T. 7. c. 404. A.
- Conditio incerti quid sit. T. 7. c. 404. A.
- Conditio indebiti soluti est conditio certi, at indebiti promissio est conditio incerti. T. 7. c. 879. D.
- Conditio indebiti an ignorantem, vel scientem detur. Tom. 7. c. 896. B.
- Conditio ob rem dati quando, & in quem competat. T. 7. c. 836. A. & seq.
- Conditio ob rem dati, re non sequuta, quando, & cui competat. T. 7. c. 839. A. B.
- Conditio omnis est certi, & incerti. T. 7. c. 404. A.
- Conditio pecuniarum date ob rem, re non sequuta, quando, & in quem competat. T. 7. c. 836. C.
- Conditio sine causa quando competit. T. 7. c. 847. D.
- Conditio unde nascatur. Tom. 8. c. 1047. E.
- Conditio triticaria ad quam se extendat. T. 8. c. 1048. A.
- Conditio quid sit proprie. Tom. 8. c. 902. C.
- Conditio furtiva, quæ datur in heredem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 8. c. 680. D.
- Conditio furtiva, an detur in parentem, vel patronum. T. 8. c. 369. E.
- Conditio furtiva, & conditio rerum amotarum, an sint famosæ. Ibid. D.
- Conditio furtiva non est pœnalis, & ideo heredi, & in heredem datur, & est perpetua. T. 9. c. 237. B.
- Conditio indebiti quando deneganda possessori hereditatis. T. 9. c. 169. A.
- Conditio indebiti non est adversus eum, qui suum recipit, licet, qui solvit, id non debuerit. T. 9. c. 168. A.
- Conditio ob rem dati re non sequuta. T. 9. c. 404. E.
- Conditio rerum amotarum non est famosa, sicut nec conditio rerum furtivarum. T. 9. c. 547. E.
- Nulla conditio est famosa, licet pendeat ex causa famosa. Ibid. E.
- Conditio dati. T. 9. c. 229. A. & seq.
- Conditio, quæ nascitur ex re, id est, mutui datione, an etiam nascitur ex syngrapha, aut chirographo. T. 9. c. 214. D.
- Conditio rerum amotarum quæ. T. 9. c. 545. C.
- Conditio indebiti a possessore hereditatis, qui reputat, quod suo nomine solvit creditoribus hereditariis, eadenda petitori hereditatis. T. 9. c. 167. E. & c. 168. A. & sequ.
- Conditio si certum petatur de suffragio. T. 9. c. 215. C.
- Conditio ex stipulatione. Tom. 9. c. 237. D.
- Conditio ex pacto legitimo. Ibid. D.
- Conditio possessionis est incerti. T. 9. c. 219. B.
- Conditio certi, & incerti. Ibid. B.
- Conditio ob rem datam, quando, & cui competit. Tom. 9. c. 111. D. E.
- Conditio ob turpem causam. T. 9. c. 234. D.
- Conditio ob rem dati, quando locum habet. T. 9. c. 229. & seq.
- Conditio ob turpem causam non datur, nisi solius accipientis turpitudine versetur. T. 9. c. 234. E.
- Conditio ex lege, quæ datur adversus donatorem, ut impleat donationem. T. 9. c. 73. D.
- Conditio sine causa. T. 9. c. 230. C. & c. 231. C.
- Conditio ob causam dati, quandoque locum habet in contractibus nominatis. Ibid. c. 231. C.
- Conditio quando cessat. T. 9. c. 221. A.
- Conditio ex pœnitentia. T. 9. c. 229. E.
- Conditio furtiva fructuum nomine. T. 9. c. 239. B.
- Conditio ex cessatione. T. 9. c. 229. E.
- Conditio ob eram dati. T. 9. c. 229. A. & seq.
- Conditio est actio præscriptis verbis. T. 9. c. 530. C.
- Conditio ex lege Julia. T. 9. c. 237. E.
- Conditio ex Senatus Consulto. Ibid. E.
- Conditio quæ fit ex lege antiqua. Ibid. E.
- Conditio soluti ex injusta causa. T. 9. c. 238. D.
- Conditio ob causam dati. T. 9. c. 229. A. & seq.
- Conditio soluti ex injusta causa, vel sine causa, quando competit. T. 9. c. 238. D.
- Conditio datur errantibus, & ignorantibus. T. 9. c. 227. A.
- Conditio incerti. T. 9. c. 232. E.
- Conditio ex injusta causa, vel ob causam injustam, quæ est. T. 9. c. 238. C.
- Conditio ob rem dati cessat causâ non sequuta, in conditione impossibili. T. 9. c. 233. B. conditio habetur pro non scripta. Ibid. B.
- Conditio ob turpem causam quando locum habeat. Tom. 9. c. 234. E.
- Conditio ex lege an sit actio generalis, vel specialis. T. 10. c. 149. D.
- Datur tantum ex obligatione, quam lex introduxit nova. Ibid. D.
- Conditio triticaria an sit actio generalis, vel specialis. Ibid. D.
- Conditio triticaria concurrere potest cum condictionibus omnibus, & cum interdicitur Unde vi. Ibid. E. & c. 150. A.
- Conditio ex lege nova concurrere potest cum veteri actione, si qua eadem de re fuerit. Ibid. A.
- Conditio certi ex quibus causis competit. Ibid. A.
- Conditio certi, vel incerti non competit, ubi deficit actio specialis. Ibid. B.
- Conditio triticaria an arbitrariis actionibus annumeretur. T. 10. c. 153. A.
- Conditio triticaria an ad incerta omnia pertineat. Ibid. C. an ad usuras. Ibid. D.
- Conditio certi an sit generalis. T. 10. c. 164. C.
- Conditio ex lege Julia an sit actio, de qua agitur in l. hæc actio, sol. matr. T. 10. c. 218. C.
- Conditio indebiti est ex bono, & æquo, non ex contractu, non ex stricto jure. T. 10. c. 422. C. non datur, nisi quatenus qui accepit, factus est locupletior. Ibid. C.
- Conditio furtiva rem persequitur non pœnam. T. 10. c. 425. B.
- Conditio certi certum tantum condicit. T. 10. c. 426. A. conditio triticaria etiam incertum. Ibid. A.
- Conditio ex numeratione, & ex consumptione. Tom. 10. c. 476. A.

- Condicio concurrat cum actionibus mandati, & negotiorum gestorum. T. 10. c. 520. C.
 Condicio furtiva soli domino datur. T. 10. c. 630. D.
 Condicio furtiva an sit noxalis. T. 10. c. 634. A.
 Condicio indebiti non competit ei, qui integram quantitatem solvit. T. 10. c. 646. A.
 Condicio ubi est, an semper cesset vindicatio. T. 10. c. 719. C.
 Condicio certi indebiti semper datur ei, qui erat tutus exceptione doli mali. T. 10. c. 756. A.
 Condicio certi est condicio solutionis, & condicio incerti est condicio obligationis. Ibid. A.
 Condicio indebiti dicitur esse quasi ex contractu. T. 10. c. 953. D.
 Condicio indebiti, de quibus datur. Ibid. D. & seq.
 Condicio indebiti quibus datur. T. 10. c. 954. A.
 Condicio indebiti multas conditionum species complectitur. Ibid. D. quibus casibus cesset, Ibid. c. 955. B. C.
 Condicio furtiva odio furum est comparata. T. 10. c. 956. C.
 Conditionis formula. T. 1. c. 758. D.
 Conditionis indebiti, & creditæ pecuniæ eadem est ratio; sic mutui, & promutui. T. 4. c. 927. B.
 Conditionis, & petitionis hereditatis differentia quæ. T. 4. c. 889. A.
 Conditionis certi, & conditionis triticariæ differentia. T. 5. c. 400. B.
 Conditionis certi, & incerti distinctio, quænam sit. T. 5. c. 457. A.
 Conditionis certi formula quæ. T. 7. c. 622. E.
 Conditionis mater est obligatio. T. 7. c. 649. B.
 Quod ex conditionis causa debetur, si pereat post moram, aut culpam commissam a debitore, debitori perit. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
 Conditionis rerum amotarum, & bonorum raptorum, & pecorum abactorum eadem est ratio. T. 10. c. 425. B.
 Conditionis tempus retrahitur ad tempus contractus. T. 10. c. 658. A.
 Conditioni locus est ex omnibus causis, quæ iure non effectum habuerunt, secuta per errorem solutione. T. 4. c. 40. B.
 Conditioni furtivæ compensatio opponi potest. Tom. 4. c. 1351. B.
 Conditioni obstat præsumptio transactionis. T. 9. c. 227. B.
 Conditioni ex singrapha opponi potest exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 214. D.
 Conditioni ob rem dati locum esse, si sit expressa conditio, vel si certè habeatur pro expressa, nec sequatur. T. 9. c. 233. E. & c. 234. A.
 Conditioni sine causa, & injusta causa, quando sit locus. T. 10. c. 957. E.
 Conditionem triticariam ex omni causa dari. T. 1. c. 1280. C. & seq.
 Conditionem indebiti parit etiam ambigua exceptio: & summaratione, idest, æquitatis ratione, quia parere conditionem est conditione indebiti repeti. T. 4. c. 168. E.
 In conditionem furtivam quid venit. T. 4. c. 334. A.
 Conditionem furtivam tollit mora purgatio. T. 4. c. 241. E.
 Per conditionem pecuniam qui petit, a Prætorè compelli ad accipiendam partem oblatam, & reliquam duntaxat partem pecuniæ persequi. T. 7. c. 679. B.
 Conditionem certi esse generalem, & cur. T. 7. c. 650. C.
 In conditionem triticariam non venire res omnes. Ibid. D.
 Conditionem certi non tantum ex contractibus, sed ex aliis etiam causis dari. T. 7. c. 649. B. & seq.
 Conditionem ex consumptione pecuniæ quasi mutui homines sanæ mentis ignorantes acquirunt. T. 8. c. 351. E.
 Conditionem an is habeat, qui solvit, quod non ipse, sed alius debet. T. 9. c. 223. A.
 Conditionem indebiti mihi dari adversus te, non tantum si tibi solvero, sed etiam si promisero creditori tuo, te delegante. T. 9. c. 221. E.
 Per conditionem ob rem dati, re non sequuta, erit repetitio. T. 9. c. 230. C.
 Conditionem indebiti nullo casu habet mala fidei possessor. T. 9. c. 169. B.
 Conditionem non tantum ob rem dati, sed etiam ob rem promissi esse re non sequuta. T. 9. c. 232.
 Conditionem indebiti dari dubitanti, atque ignoranti. T. 9. c. 227. B.
 Conditionem esse legatorum, seu fideicommissorum per errorem solutorum, vel perperam. T. 9. c. 225. C. D.
 Conditionem furtivam interdum dici actionem furti. T. 9. c. 237. B.
 Conditionem indebiti excludit pietatis causa. T. 10. c. 889. C.
 Conditionem inter furtivam, & alias conditiones differentia. T. 10. c. 957. A.
 De conditione ex promutuo. T. 3. c. 214. C. D.
 Conditione certi quæ veniunt. T. 1. c. 1280. E.
 De conditione indebiti, & unde nascatur. T. 7. c. 473. B.
 Conditione indebiti agens probare debet, indebitam pecuniam fuisse. T. 6. c. 1036. A.
 Conditione furtivâ, non furi tantum, sed etiam creptori, qui actione vi bonorum raptorum tenetur, condici posse, quod rapuit. T. 6. c. 142. A.
 De conditione certi, & incerti. T. 6. c. 266. D.
 De conditione fructuum. T. 7. c. 473. B.
 De conditione indebiti. Ibid. B.
 Conditione triticariâ quæ res petuntur. T. 7. c. 681. C.
 Conditione si certum petetur, quæ res petuntur. Ibid. D.
 In conditione certi rem suam nemo condicit. T. 7. c. 650. E. in conditione incerti condicit. Ibid. E.
 Conditione qui propriè tenentur. T. 7. c. 638. E.
 Conditione quid est rem condicere. T. 7. c. 623. A.
 De conditione si certum petetur. T. 7. c. 681. C. & seq.
 De conditione triticaria. Ibid. C. & seq.
 De conditione certi, & conditione incerti. T. 7. c. 639. A. B.
 Conditione cum teneri, qui mutuum sumpsit pecuniam suo, vel alieno nomine. T. 9. c. 213. A. & seq.
 De conditione ex lege sine causa; vel injusta causa. T. 9. c. 237. C. & seq.
 De conditione furtiva. Tom. 9. c. 236. C. & seq. quando datur hæc conditio. Ibid. D.
 In conditione indebiti incumbere actori onus probandi, indebitum fuisse. T. 9. c. 221. C.
 De conditione indebiti. T. 9. c. 218. A. seq.
 Conditiones propriè sunt naturales, & juris gentium. T. 1. c. 954. A.
 Conditiones naturales quatuor. T. 1. c. 1261. A.
 Conditiones contra leges, & bonos mores nullius sunt momenti. T. 1. c. 418. D.
 Conditiones in iure condicitæ actiones dicuntur. T. 6. c. 104. C.
 Conditiones quæ actionem mutui imitantur. T. 7. c. 624. A.
 Conditiones concurrere cum actionibus bonæ fidei. T. 7. c. 428. A.
 Conditiones ex lege cur sic dicuntur. T. 9. c. 237. C. D.
 Conditiones, & denunciationes solennes futuræ litis hodie non sunt in usu, nec tempora, quæ post denunciationes utrique parti debentur ad causam agendam. T. 9. c. 1143. E.
 Conditiones rerum non iterantur, ne bis eandem rem petamus. T. 9. c. 237. B.
 Conditiones, quæ ex inficiatione in duplum crescunt. T. 9. c. 222. C.

- Conditiones ex iniusta causa, vel sine causa cur dantur. T. 9. c. 238. C. D.
 Conditiones, seu denunciationse sublatae sunt. T. 9. c. 1193. E.
 Conditiones ex lege. T. 10. c. 957. B. & seq.
 Conditionum quae conditio fit. T. 7. c. 594. A.
 Conditionum aliquae an irrogent damnato infamiam. T. 8. c. 369. D.
 Conditionum appellatio unde proficiscatur. T. 8. c. 353. D. quid eo nomine significabatur. Ibid. D.
 In conditionibus certi periculum incurrit plus petitionis. T. 1. c. 1280. D.
 Condititia actio ex lege. T. 6. c. 104. C.
 Conditia, & exacta a reliquis colorum separantur. T. 4. c. 1112. E.
 Conditio quid. T. 2. c. 398. C.
 Conditio impossibilis in testamentis pro non scripta habetur. T. 1. c. 1084. E.
 Conditio in futurum, demonstratio in praesens tempus confertur. T. 3. c. 53. D.
 Conditio instituto data, substituto data non videtur. T. 1. c. 1267. A.
 Conditio legati quid. T. 1. c. 812. C.
 Conditio optionis in offerendis rebus quartae partis, vel dodrantis. T. 1. c. 151. B.
 Conditio quando est vera, aut falsa. T. 4. c. 1426. C.
 Conditio liberorum hodie par est. T. 4. c. 343. D.
 Conditio potestativa quae est. Ibid. D.
 Conditio casualis quae est. Ibid. E.
 Conditio mixta quae est. Ibid. E.
 Conditio, & mora in quo differunt. T. 4. c. 805. C.
 Conditio foeminarum deterior est, quam masculorum. T. 4. c. 792. D.
 Conditio tacita non est conditio. T. 4. c. 693. A.
 Conditio nascendi infamem non facit, sed ratio tantum vitae, & instituti turpis, & nocens. Tom. 4. c. 860. A.
 Conditio domini per servum deterior fieri non debet. T. 4. c. 937. A.
 Conditio foeminarum in quibus causis videtur melior esse. T. 4. c. 792. E.
 Conditio, quae probationem injungit, non est in nostra potestate. T. 4. c. 81. B.
 Conditio quid est. T. 4. c. 458. A. & c. 459. A. eventus est, qui casu contingit. Ibid. c. 458. A.
 Conditio secundum Bartolum quae est. Ibid. B.
 Conditio semel defecta non resumitur. T. 4. c. 493. E.
 Conditio retardat usum servitutis, aut finit, modus vero non retardat. T. 4. c. 142. D.
 Conditio inexplicabilis est, quae existeret non potest. T. 4. c. 62. C.
 Conditio iniqua alteri per alterum inferri non potest. T. 4. c. 18. C.
 Conditio matris in servitute spectari debet, non patris. T. 4. c. 1382. A. mater nunquam potest esse incerta. Ibid. A.
 Conditio hodie non in omnibus retrahitur. T. 4. c. 630. E.
 Conditio tacita non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
 Conditio est dies incertus, qui existere potest, vel non. T. 4. c. 805. B. reus postulat inscriptione libelli. Ibid. c. 819. C.
 Conditio est dies incerta. T. 4. c. 710. B. & dies incerta est conditio, aut conditionis instar. Ibid. B.
 Conditio est dies incertus. T. 4. c. 672. B. & c. 805. B.
 Conditio ejus, qui litem contestatus est, deterior non fit, quod litem contestatus sit, sed plerumque melior. T. 4. c. 888. A.
 Conditio emptoris melior est, quam tertii creditoris. T. 4. c. 952. A.
 Conditio fideicommissi, quae semel existit, nunquam resumitur. T. 4. c. 1147. B.
 Conditio impossibilis in legatis, & fideicommissis pro non scripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
 Conditio impossibilis ipso jure impleta videtur. Ibid. A.
 Conditio legati semel defecta, vel impleta nunquam resumitur. T. 4. c. 1191. D.
 Conditio non eadem est calumniatoris, & instigatoris. T. 4. c. 841. C.
 Conditio possessoris melior est, quam non possessoris. T. 4. c. 1075. D.
 Conditio potestatem obtinet, cum in futurum confertur. Tom. 4. c. 1426. A. B.
 Conditio quid est. Ibid. B.
 Conditio quando pro impleta habeatur secundum jus commune. T. 4. c. 1211. E. & quando non. Ibid. c. 1253. C.
 Conditio, quae publicae utilitati repugnat, remittitur lege Juliae, quae Miscella dicitur. T. 4. c. 1446. C.
 Conditio semel defecta non resumitur. T. 4. c. 1169. E.
 Conditio si sine liberis decessorit, de quibus liberis est intelligenda. T. 4. c. 1086. E.
 Conditio suspendit obligationem, & petitionem, mora non suspendit. T. 4. c. 1445. C.
 Conditio transmissioni impedimento est, mora non est. Ibid. C.
 Conditio delationi impedimento est, mora non obstat ei, vel cessione legati. Ibid. C.
 Conditio Magistratum urbanorum an melior sit conditione Praedidis Provinciarum. T. 5. c. 19. D.
 Conditio procuratoris non debet durior fieri, quam est domini. T. 5. c. 107. C.
 Conditio mutui, & jus hoc est, ut idem genus, non aliud reddatur. T. 5. c. 394. E.
 Conditio promissioni inest, l. dotis de jure dotium. T. 5. c. 398. D.
 Conditio tenentis in pari causa melior est. T. 5. c. 478. B.
 Conditio ancillae furtivae an spectetur. T. 5. c. 727. B.
 Conditio personae, quae crimen admittit, auget, & minuit poenam. T. 5. c. 753. A.
 Conditio quando in testamentis dari, & scribi dicatur. T. 5. c. 762. D. E.
 Conditio potestativa. T. 5. c. 859. E.
 Conditio quandoam impleta dicitur. T. 5. c. 861. A.
 Conditio turpis an intelligatur in nostra esse potestate. T. 5. c. 632. B.
 Conditio matrimonii an doti semper intersit. T. 5. c. 552. D.
 Conditio eadem iudicii ad exhibendum an sequi debeat heredem. T. 5. c. 383. A.
 Conditio institutionis quotuplex. T. 5. c. 1056. B.
 Conditio quando obligationem ipso jure non resolvit. T. 5. c. 850. C.
 Conditio dotis mulieris melior, an vero deterior fieri possit. T. 5. c. 554. A.
 Conditio, quae quocumque tempore impleri potest. T. 6. c. 489. E.
 Conditio institutionis. T. 6. c. 153. D. & c. 197. B. C. & c. 203. A.
 Conditio facti est casualis, atque fortuita. T. 6. c. 204. C.
 Conditio juris quae est. Ibid. C.
 Conditio jurisjurandi in supremis voluntatibus remittitur sine fraude, damno, laesione cujusquam. T. 6. c. 52. D.
 Conditio jurisjurandi. T. 6. c. 207. D.
 Conditio plerumque solet praeponi. T. 6. c. 208. D.
 Conditio legati. T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
 Conditio alia potestativa, alia casualis. T. 5. c. 153. C.
 Conditio potestativa, quae in dando, vel faciendo consistit, trahi potest in longum tempus. T. 6. c. 481. C. quocumque tempore impleri potest. Ibid. C.
 Conditio novissima, ultimaque scriptura spectatur in fideicommissariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
 Conditio pro modo accipitur sapissimè. T. 6. c. 297. C. D. & c. 401. E.
 Conditio occupantis melior est. T. 6. c. 78. C.

- Condicio substitutionis . T. 6. c. 199. E. & c. 200. A.
 Condicio tacita . Tom. 6. c. 311. B. C.
 Condicio licet impossibilis non vitiat legatum, quia pro non scripta habetur. T. 6. c. 746. C.
 Condicio adjuncta codicillis secus, quam in testamento scriptum est, an habeatur pro scripta. T. 7. c. 953. E.
 Condicio contrahentibus an remitti possit. T. 7. c. 949. D.
 Condicio, heres esto, si me heredem feceris, est captatoria. T. 7. c. 953. B.
 Condicio impossibilis quid sit. T. 7. c. 952. E.
 Condicio impossibilis in quo consistat. T. 7. c. 940. D.
 Condicio iniqua alteri per alterum non debet inferri. T. 7. c. 1485. B.
 Condicio in libertatibus an remittatur heredibus. T. 7. c. 949. B. C.
 Condicio non faciendi aliquid, in quibus consistat. T. 7. c. 945. C.
 Condicio nostra melior, non deterior per filium familias fieri potest. T. 7. c. 109. B.
 Condicio proprie non dicitur dari, sed adscribi. T. 7. c. 947. D. dicitur tamen saepe dari. Ibid. D.
 Condicio, quae tacite inest, si exprimitur, an faciat legatum conditionale. T. 7. c. 965. B.
 Condicio, si decem in mare projecerit, an sit ridicula. T. 7. c. 951. E.
 Condicio si deficiat, an damnatio esse possit. T. 7. c. 147. E.
 Condicio, si sine liberis decesserit, quando exstitisse, & quando defecisse videatur. T. 7. c. 1080. D. E.
 Condicio, si servum hereditarium non alienaverit, qualis, & quid operetur. T. 7. c. 953. A.
 Condicio, si reliquias meas in mare projecerit, est implenda. T. 7. c. 951. E.
 Condicio, si sine liberis decesserit, an deficiat, si unum filium relinquat. T. 7. c. 1080. E.
 Condicio sub juramento apposita, heredibus an remitti, T. 7. c. 949. B.
 Condicio ubi remittitur, quae in non faciendo consistit, remittitur etiam cautio Mutiana. T. 7. c. 945. C.
 Condicio viduitatis an remitti possit. Ibid. C.
 Condicio, & modus quid differant. T. 7. c. 711. B. C.
 Condicio impossibilis an vitiat contractum. T. 7. c. 1423. E. & c. 1424. A.
 Condicio impossibilis an legatum vitiat. T. 7. c. 1423. E.
 Condicio legato adscripta, non reddit legatarium incapacem. T. 7. c. 1095. C.
 Condicio in pacto, vel contractu an remitti possit. T. 7. c. 949. D.
 Condicio mixta quae sit. T. 7. c. 950. D.
 Condicio fatalis quae. T. 7. c. 1174. D. quando impletur. Ibid. D.
 Condicio promiscua quae. Ibid. D. quando impletur. Ibid. D.
 Condicio potestativa quae. Ibid. E. quando impletur. Ibid. E.
 Condicio efficax solet praeponi, non postponi. T. 7. c. 1109. A. inefficax postponitur. Ibid. A.
 Condicio potestativa. T. 8. c. 183. A.
 Condicio casualis. Ibid. A.
 Condicio reorum credendi quae est. T. 7. c. 1115. B.
 An condicio pro impleta habeatur, si per alium fiat, quominus impleatur. T. 7. c. 1149. C. D.
 Condicio, & mora in quo differant. T. 7. c. 1111. E.
 Condicio etiam si non sit apposita, in plerisque tacite intelligitur. T. 7. c. 648. A. B.
 Condicio quid. Ibid. A.
 Condicio impossibilis quenam sit. T. 8. c. 1057. E.
 Condicio, si voluero, an vitiat stipulationem. T. 8. c. 336. D.
 Condicio impossibilis stipulationem vitiat, legatum minimè. T. 8. c. 748. C. iniqua non debet alteri per alterum inferri. Ibid. c. 697. B. & c. 795. E. & c. 863. D.
 Condicio casualis quae. T. 9. c. 726. C.
 Condicio domini an deterior fieri possit per servum. T. 9. c. 1018. E.
 Condicio data instituto, videtur etiam data substituto vulgari, aut legatum datum ab instituto, videtur etiam datum a substituto vulgari. T. 9. c. 742. A.
 Condicio institutionis, quae est contra bonos mores, inutilis est, & remittitur. T. 9. c. 732. A. B.
 Condicio omnis est dies incertus. T. 9. c. 894. A.
 Condicio casualis, potestativa, & mixta. T. 9. c. 726. C.
 Condicio potestativa quae. T. 9. c. 725. C.
 Condicio jure impossibilis in conditione ob rem dati quid. T. 9. c. 233. B.
 Condicio, & dies incertus in quo differunt. T. 9. c. 993. E. & c. 894. A.
 Condicio casualis quolibet tempore impleri potest. T. 9. c. 735. B.
 Condicio impossibilis. Vide, Impossibilis condicio.
 Condicio quando pro impleta habetur. T. 9. c. 728. A.
 Condicio nunquam dicitur nasci, sed imponi, proponi, institui, indici, adjici, dari. T. 10. c. 463. C.
 Condicio quaelibet impossibilis vitiat contractum, legatum non vitiat. T. 10. c. 555. B.
 Condicio, si sine liberis decesserit, an valeat in instituto transeunte in Clerum, vel Monasterium. T. 10. c. 821. C.
 Condicio semel defecta non resumitur. T. 10. c. 1108. E.
 Condicio impossibilis vitiat stipulationem, non legatum, & fideicommissum. T. 10. c. 1122. C.
 Condicio posita in repetitione legati, legatum prius purum facit conditionale. T. 10. c. 1123. D.
 Conditionis adjectio est tacita exhereditatio. T. 4. c. 381. D.
 Conditionis tempus tantum spectatur jure veteri, hodie verò tempus conceptionis favore libertatis. T. 4. c. 1382. C. favor pupillorum est magnus. Ibid. D.
 Conditionis implendae causam data, an in falcidiam coputentur. T. 7. c. 1010. B. C.
 Conditionis significatio. T. 8. c. 669. A.
 Conditionem tacitam facit voluntas, sicut expressa. T. 4. c. 390. A.
 Conditionem non deteriorem inviti facere possunt, & quando meliorem. T. 4. c. 1321. E.
 Conditionem quando facit dies incertus, & quando non. T. 4. c. 805. D.
 Inter conditionem, & moram, quam adfert prolatio diei, quo fideicommissum solvatur, differentiae, quae. T. 4. c. 1242. A. B.
 Conditionem parentis deteriorem sequuntur nati. T. 4. c. 1382. B.
 Conditionem in testamento facit dies incertus. Tom. 4. c. 804. D.
 Conditionem non facere meliorem aliud est, aliud facere deteriorem. T. 4. c. 937. C.
 Inter conditionem, & moram differentia quae. T. 4. c. 1445. C.
 Inter conditionem, & modum, quae differentia. T. 4. c. 457. D.
 Conditionem si promissor impedierit, pro impleta habetur. T. 5. c. 859. E.
 Conditionem non recipit actus legitimus, & solennis. T. 6. c. 311. B.
 Conditionem pro impleta haberi, cum per eum fiat, qui, si impleta esset, debitorus erat. T. 6. c. 382. A.
 Conditionem, aut diem non recipit emancipatio. T. 6. c. 311. B.
 Conditionem an faciant in herede haec verba, si volet, heres esto. T. 7. c. 951. A.
 Conditionem an faciant verba testatoris, si volet, ipsi lego. Ibidem C.
 Conditionem codicillis adjicere, & sub conditione hereditatem adimere non licet. Tom. 7. c. 953. E.
 Conditionem impleri, quando per eum

- eum stat; cuius interest non impleri. T. 7. c. 943. E.
- Conditionem suam nemo meliorem ex suo delicto facere potest. T. 8. c. 829. D.
- Conditionem meliorem facere possunt servi, filii familias, procuratores, beneficiarii, sive vassalli, non autem deteriorem. T. 9. c. 41. B. & seq.
- Conditionem inter, & modum respectu fideicommissorum, vel legatorum, an sit differentia. T. 10. c. 1072. C. D.
- Sub conditione, sed non sub qualibet conditione filii familias a patre institui potest. T. 4. c. 400. E.
- Conditione pendente contractus recipit incrementum fructuum perceptorum, fideicommissum vero non. T. 4. c. 1193. E.
- Sub conditione dandi, vel faciendi, vel non faciendi legata relicta. T. 4. c. 1445. E.
- An conditione tollatur obligatio. T. 4. c. 142. A.
- In conditione quod est, est quoque in petitione, & obligatione. T. 4. c. 63. A.
- Conditione mora non suspenditur. T. 4. c. 805. C.
- Conditione deteriori non debent esse liberi, quam liberorum liberi. T. 4. c. 1215. A.
- Sub conditione heres. Vide, Filius. Vide, Heres.
- Is, qui sub conditione debet, defecta conditione obligatur. T. 5. c. 859. E.
- Sub conditione heres institutus. T. 5. c. 852. E. & c. 863. A.
- De conditione, quæ deficit non tam facto debitoris, quam eventu fortunæ. T. 5. c. 860. C.
- De conditione, quæ fuit in potestate promissoris. Ibid. B.
- De re sub conditione legata. T. 5. c. 861. B.
- Ex conditione quid denotet. T. 7. c. 385. C.
- De conditione hominis questio. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & seq.
- De conditione publicæ utilitati contraria in legatis, & fideicommissis. T. 9. c. 834. B. & sequ.
- De conditione turpi. T. 9. c. 729. B.
- De conditione divortii. T. 9. c. 732. A. B.
- Conditione an finiatur obligatio. T. 10. c. 524. B.
- Conditiones casuales, quæ sunt, & quæ potestativa dicuntur. T. 4. c. 1212. D. E.
- Conditiones in non faciendo conceptæ expleri nequeunt, nisi morte legatarii. T. 4. c. 1446. A.
- Quæ conditiones sunt contra leges, & S. C. T. 4. c. 401. A. B. & quæ contra bonos mores. Ibid. B.
- Conditiones agrorum unde dictæ. T. 5. c. 651. B.
- Conditiones contra bonos mores institutiones non viciant. T. 5. c. 632. A.
- Conditiones in datione tutorum, libertatum directarum, & legatorum, quæ spectandæ sunt. T. 6. c. 130. C. D.
- Conditiones an conjunctim, vel disjunctim adscribantur, quantum interfit. T. 7. c. 947. D.
- Conditiones, aut vivo testatore, aut eo mortuo ante aditam hereditatem, aut post aditam hereditatem implentur. T. 7. c. 969. C.
- Conditiones, quæ sunt in non faciendi, implentur cautione Mutiana. T. 7. c. 953. A.
- Conditiones derisorie similes sunt illicitis, ridiculis, & probrosis. T. 7. c. 951. E.
- Conditiones quædam, quæ in testamento adscribuntur. T. 8. c. 636. D.
- Conditiones, stipulationes, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 893. D. E. & c. 894. A. & seq.
- Conditiones in testamentis appositæ an possint rescindi. T. 10. c. 1069. A. & seq.
- Conditionum natura, quæ contrahibus adjiciuntur, hæc est, ut retrahantur. T. 6. c. 88. D. E.
- In conditionibus defuncti voluntas scripto potior est. T. 4. c. 1189. A.
- Conditionibus impossibilibus comparari illicitas, & probrosas. T. 7. c. 942. A.
- De conditionibus insertis tam legatis, quam fideicommissis, & libertatibus. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & seq.
- De conditionibus, quæ injiciuntur institutionibus, & substitutionibus directis, vel etiam substitutionibus precariis. T. 9. c. 725. D. E. & c. 726. A. & seq.
- De conditionis super dote. T. 9. c. 530. E. & c. 531. A.
- Conditionale legatum non transmittitur in heredem. T. 4. c. 712. C.
- Conditionales creditores in possessionem non mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D. quandoque mittuntur. Ibid. D.
- Conditionales institutiones. T. 4. c. 1045. B.
- Conditionales stipulationes. Vide, Stipulationes. T. 5. c. 923. C.
- Conditionales creditores. T. 8. c. 491. E.
- Conditionales servi qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
- Conditionalia legata, vel in diem incertum relicta non cedunt a morte testatoris, sed cum conditio extiterit post mortem testatoris. T. 4. c. 386. A.
- Conditionalia legata ex post facto confirmantur, pura vero non. T. 4. c. 389. A.
- Conditionalia legata non faciunt, quæ tacite insunt. T. 4. c. 500. E.
- Conditionalia nomina, & pura quænam appellantur. T. 5. c. 614. C. D.
- Conditionalia legata. Vide, Legata. T. 5. c. 923. C.
- Conditionalia, pendente conditione, non transmitti ad heredes. T. 7. c. 1443. A.
- Conditionalis legatarius. Vide, Legatarius. T. 5. c. 923. B.
- Conditionalis stipulator, conditionalis, creditor conditionalis legatarius, conditionalia nomina. T. 5. c. 614. E. & c. 615. A.
- Conditionalis stipulatio. T. 9. c. 1263. E.
- Conditionalis actio quæ est. T. 9. c. 1241. B.
- Conditionalium servorum multa genera. T. 9. c. 1214. C.
- Conditio an contineatur vinum aromaticum, & piperatum. T. 7. c. 1456. B.
- Conditum quid sit. Ibid. A.
- Conditum an vini appellatione contineatur. Ibid. A.
- Conditum a mulso an distet. Ibid. A.
- Conducere quid. T. 5. c. 213. E.
- Conducere non debet tutor, vel curator vectigalia. T. 9. c. 579. A.
- Conductio prædiorum rusticorum ab urbanorum conductione differt. T. 1. c. 920. A. B.
- Conductio est procurationis species. T. 2. c. 713. A.
- Conductio alia perpetua, alia temporaria. T. 2. c. 878. D.
- Conductio, & locatio, est negotium ære æreæ emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.
- Conductio, & locatio patientiæ renovatur. T. 2. c. 1186. B.
- Conductio rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
- Conductio sola servum non facit. T. 2. c. 844. C.
- Conductio, & locatio sine pecunia numerata non consistit. T. 4. c. 42. E.
- Conductio est procurationis species. T. 4. c. 861. D.
- Conductio transit in heredem conductoris. T. 5. c. 564. E.
- Conductio rei suæ quando valet. T. 4. c. 929. B.
- Conductio rei suæ non est. T. 6. c. 77. B.
- Conductio quibus regulis fiat. T. 8. c. 1070. A. & seq.
- Conductio species est traditionis. T. 8. c. 284. B.
- Conductio quid. T. 9. c. 73. B.
- Conductio. Vide, Locatio.
- Conductio temporaria non excedit iustrum. T. 10. c. 405. E.
- Conductio temporaria quid differat ab emphyteuti temporaria. T. 10. c. 667. E.
- Conductio est procurationis species. T. 10. c. 1044. C.
- Conductionis emolumentum. T. 5. c. 520. E.
- Post conductionis tempus impletum si colonus fruitur, domino tacente, quid erit. T. 7. c. 640. B. C.

In

- In conductione, & locatione promiscuè utitur emptionis verbo. T. 7. c. 315. B.
- De conducto, & locato. Tom. 9. c. 406. A. & seq.
- Conductor modò dat pretium, modò locator. T. 3. c. 104. E.
- Conductor quibus causis ex locato tenetur. T. 1. c. 395. C. D.
- Conductor est is, qui accipit fructum, vel faciendum: hæc definitio est Cujacij. T. 4. c. 175. B.
- Conductor est is, qui dat mercedem; ut inquilinus, qui ædes conduxit, dat mercedem. Ibid. B.
- Conductor est veluti procurator. T. 4. c. 861. D.
- Conductor vectigalium civitatis a tutelis non excusatur. T. 4. c. 865. A.
- Conductor quisnam propriè dicatur. T. 5. c. 522. D.
- Conductor quis sit. T. 7. c. 825. E.
- Conductor domum, quam conduxit, an alii locare possit. Tom. 7. c. 817. E.
- Conductor in locatione non præstat periculum, sed diligentiam tantum. T. 7. c. 858. D.
- Conductor ædium, qui ædibus adjecit fenestras, vel ostia, an possit ea evellere, vel vindicare finitâ conductione. Tom. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & seq.
- Conductor sibi non possidet, sed domino, sive locatori. T. 8. c. 284. A.
- Conductor an possit expelli. T. 9. c. 407. B. & c. 421. B. & seq.
- Conductor quando locum domino cedere debet. T. 9. c. 407. C.
- Conductor ab emptore expulsus non habet interdictum Unde vi. T. 9. c. 408. B. aliquando tenetur eo interdicto. Ibid. B.
- Conductor usufructus an sit fructuarius. T. 10. c. 622. E.
- Conductor male utens re conductâ, non solum expelli potest, sed & ratione damni domino tenetur. T. 10. c. 665. B.
- Conductoris, & locatoris nominum differentia. T. 3. c. 43. E.
- Conductoris est accipere, locatoris dare. T. 4. c. 175. B.
- Conductori frui non licet, quod tamen ei præstare oportet locatori. T. 1. c. 1483. A.
- Inter conductorem vectigalium civitatis, & conductorem fisci, quæ est differentia. T. 4. c. 865. A.
- A conductore investa, & illata non esse pignori, sed hypothecæ. T. 7. c. 609. B.
- Conductores reipublicæ fundorum. T. 2. c. 857. E.
- Conductores prædiorum fiscalium, & domus augustæ. T. 3. c. 880. C.
- Conductores perpetuarii, & emphyteuticarii differunt. T. 2. c. 878. C. D.
- Conductores vectigalium fisci, & publicæ, aliisque muneribus exquiruntur, item publicæ. T. 4. c. 864. C. horum facultates con-
- ditionis nomine tacitè fisco obligatæ sunt. Ibidem D.
- Conductores perpetuarii. T. 7. c. 383. A.
- Conductores, qui in lustrum conduxerunt, non habent inter se communi dividundo actionem. T. 7. c. 377. E.
- Conductoribus remissionem fieri oportet propter sterilitatem. T. 7. c. 1326. C.
- Conductoribus pluribus, qui in lustrum conduxerunt, quæ actio detur inter ipsos, & quæ non detur. T. 7. c. 377. E.
- De conductoribus, qui res alienas possident precario, qui eas rectè, & suo tempore dominis repetentibus restituere nolint. T. 9. c. 1161. A. B. perinde atque inavores, & intervertores possessionis alienæ tenentur in duplum. Ibid. B.
- Confarreandi aduetudo omissa. T. 1. c. 316. C.
- Confectores cardinum qua pena plecendi. T. 1. c. 869. D. E.
- Conferendi tempus computatur a die, quo primùm vicerit is, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
- Conferendi, & auferendi an eadem ratio sit, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 82. D. E.
- Conferre est bona propria paternis miscere. T. 4. c. 90. E. cautione conferre est cavere de conferendis bonis propriis datis fidejussoribus. Ibid. D.
- Conferre, vulgo *compter*, inire rationem bonorum. T. 6. c. 429. B.
- Conferre quid sit. T. 8. c. 80. A. B. & quid conferatur. Ibid. c. 81. B.
- Conferre an debeat emancipatus suum quasi testrèntse peculium, & castrense prædium filii sui, si patet bonorum possessio. T. 8. c. 85. A. B. C.
- Conferre quid significet. T. 10. c. 591. A.
- Conferri an possint ea, quæ in heredem transferri non possunt. T. 8. c. 94. B.
- Conferunt emancipati plerumque bona propria, præstitâ satisfactione de conferendo. T. 6. c. 158. C.
- Conferunt tantum emancipati suis, non autem emancipatis, T. 6. c. 158. A. trientes singulis suis heredibus conferant propriorum bonorum, si quis sit liberi quatuor numero. Ibid. c. 160. C. D.
- Conferunt, aliquid interdum plus, quam accipiunt, & e contrario plus ferunt, quam conferunt. T. 8. c. 80. B.
- Confessio, res iudicata, & jusjurandum sunt paria. T. 2. c. 1125. E.
- Confessio fidei Imperatoris Justiniani. T. 2. c. 349. E.
- Confessio est mania, nisi sit certi. T. 3. c. 542. B.
- Confessio extra jus nulla est. T. 2. c. 506. D.
- Confessio similis est solutioni. T. 4. c. 507. A. B.
- Confessio in jure facta est instar rei judicatæ, & infirmari non potest. T. 4. c. 1267. B.
- Confessio, quæ pro judicato habetur, qualis esse, ubi, & quomodo fieri debeat. T. 5. c. 758. A.
- Confessio in jure facta quod pondus habet. Ibid. B.
- Confessio in jure quomodo fiat. T. 5. c. 758. B.
- Confessio patris non perimit causam status, sed in ea causa grande præjudicium facit pro filio. T. 6. c. 129. A.
- Confessio facta in jure, vel in judicio, ad sellam Judicis competentis, jus facit, perinde atque re judicata. T. 6. c. 130. A.
- Confessio est contra se judicatio, & consequens est, confessum pro judicato haberi; sed exigitur, ut in jure confiteatur. T. 9. 1101. A. & ut confessio fiat apud magistratum competentem, & congruum. Ibid. B.
- Confessio, quæ fit extra jus, vel non jure competenti, pro judicato non habetur, nisi uno casu. Ibid. B.
- Confessio facta extra judicium coram testibus quinque rogatis, & juratis, valet tam ad obligandum, quam ad liberandum. T. 9. c. 279. E. & c. 280. A.
- An confessio tacita, cujus argumentum præbet redemptio aconfessoris, plus noceat, quam expressa. T. 10. c. 227. B.
- Confessio frequenter extra jus nihil obest. T. 10. c. 878. B.
- Confessio, jusjurandum, & res judicata paria sunt, quæ nullius sunt momenti, si fiant absenti. T. 10. c. 950. D.
- Confessio propria comparatur confessioni testium. T. 10. c. 956. E.
- Confessionis verbum pro cautione sumptum. T. 2. c. 1027. D.
- Confessioni nihil est magis contrarium, quam error facti. T. 4. c. 507. B.
- Confessionem semper condemnatio sequi debet. T. 3. c. 601. C.
- An confessionem in jure factam sequi debeat condemnatio. T. 4. c. 837. D.
- Confessionem partis sequi debet sententia judicis. T. 4. c. 899. D.
- Pro confessione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.
- Confessus nominatim pro damnato habetur. T. 3. c. 155. A.
- Confessus silentio, sive qui habetur pro confessio, non utique habetur pro damnato. Ibid. A.
- Confessus de se in alium torqueri non potest. T. 1. c. 373. D.
- Confessus quando pro judicato habetur, & quando non. T. 5. c. 758. A. B.
- Confessus quomodo debitum agnoscere dicatur. Tom. 5. c. 759. D.

Confessus agnoscit debitum suâ sponte . T. 5. c. 759. D.
 Confessus per errorem se debere, quod non debet, an habeatur pro confesso. T. 7. c. 891. D.
 Confessus pro iudicato habetur. T. 8. c. 721. E. qua lege teneatur. Ibid. E.
 Confessus extra iudicium nondum habetur pro iudicato. T. 9. c. 280. A.
 Confessus clericus de criminibus in foro iudicis secularis, qui ei est iudex incompetens, non habetur pro condemnato. T. 9. c. 181. E. Vide, Clericus confessus.
 Confessus pro damnato habetur. T. 9. c. 1375. D.
 Confessus extra iudicium non habetur pro condemnato, pro iudicato. T. 9. c. 1081. E.
 Confessus ex interrogatione, vel quaestione, non differt ab eo, qui ultro suâ sponte confessus est. T. 9. c. 1376. A.
 Confessus in iure se heredem non esse, pro eo habetur, ac si iudicatus esset heres non esse. T. 9. c. 785. B.
 Palam confessus an defensionem heredibus relinquat. T. 10. c. 227. B.
 Confessi bona capi, & distrahi possunt. T. 1. c. 476. D.
 Confessi pro iudicatis habentur. Ibid. B. & T. 2. c. 1125. D.
 Confessi in iure pro iudicatis habentur, non etiam confessi extra jus. T. 9. c. 785. B.
 Confessi incitia summa prudentia est. T. 10. c. 377. E. & c. 378. A.
 Confessum pro iudicato habetur. T. 4. c. 1267. B.
 Confessum haberi pro iudicato quomodo intelligitur. T. 9. c. 280. A.
 Confessum nomen, idest, quod confitetur. T. 10. c. 514. D.
 Pro confesso an habeatur, qui errat in iure. T. 10. c. 515. C.
 Confessos quos intelligere debeamus. T. 8. c. 516. C.
 Confessoria actio. Vide, Actio confessoria.
 Confessoria actio. T. 7. c. 248. E. quæ. Ibid. E.
 Confessim, & continuo quomodo in iure accipiuntur. T. 1. c. 523. D.
 Confidejssor, solvendo suum, an collegæ negotium gessit. T. 5. c. 65. B.
 Confidejssores sunt, qui pro uno, vel pluribus debitoribus in causam unius contractus fidejsserunt; simul, vel separatim, nihil interest. T. 4. c. 951. C.
 Confidejssores. Vide, Divisionis beneficium.
 Confidejssores non sunt collegæ. T. 6. c. 10. D.
 Confidejssores. Vide, Fidejssores.
 Confidejssoribus divisionis beneficium datur. T. 4. c. 961. C.
 Confines, demonstratione factâ fundi venditi, an nominandi sint. T. 7. c. 812. E.

Confinis an in venditione fundicelandus. T. 7. c. 720. E.
 In confinio nata arbor, vel lapis, quandiu solo cohæret, non venit in actionem communi dividendo. T. 7. c. 595. A.
 Confinio, & prope confinium idem est. T. 7. c. 596. E.
 In confinio posita arbor. T. 9. c. 1141. C.
 Confinium rivo privato non interrumpitur. T. 7. c. 477. A.
 Confirmandi, & infirmandi eadem ratio sit. T. 5. c. 1069. E.
 Confirmare est sequi iudicium testatoris, quod non fiet sine inquisitione. T. 4. c. 303. D.
 Confirmare tutorem est dare, unde tutor dativus. T. 4. c. 304. C. magistratus municipalis an habeat jus dandi tutoris. Ibid. E.
 Quis confirmari dicitur. T. 4. c. 302. E.
 Qui confirmat, dare solet. T. 4. c. 1008. A. B.
 Qui confirmat, dat. T. 2. c. 200. E. & c. 261. A.
 Confirmatio corroborat, quod ab initio non valet. T. 4. c. 1004. E.
 Confirmatio an retrahatur. T. 9. c. 683. A. & c. 1103. C.
 Confirmationis natura est, ut retrahatur prior sententia. Tom. 9. c. 1103. C.
 Confirmationem omnem retrahitam in his, quæ sunt juris, quàm in his, quæ sunt facti. T. 9. c. 536. A.
 De confirmatione sententiæ. T. 6. c. 962. B. C. D. diversæ speciei confirmationis. Ibid. B. & seq.
 Confirmationes infirmæ suspectas sententias faciunt. T. 6. c. 390. E.
 Confirmator venditionis vocatur confirmator pecuniæ. T. 2. c. 1037. D.
 Confirmatur alienatio facta sine decreto, silentio domini majoris effecti. T. 9. c. 613. D.
 Ne confiscare liceat certis iudicibus sine iussu Principis. T. 9. c. 1481. A. B.
 Confiscare est publicare, proscribere. T. 10. c. 733. A.
 Confiscantur bona ejus, qui sibi mortem conscivit ob facinus aliquod. T. 1. c. 489. A.
 Confiscati nomen latius, quàm deportati sumitur. T. 2. c. 650. A.
 Confiscatus is dicitur, cujus bona confiscata sunt, & publicata. T. 10. c. 733. A.
 Confiteri in iudicio, & voce, & literis. T. 1. c. 476. B. C.
 Confiteri minus est, quàm profiteri. T. 4. c. 836. D.
 Confiteri in iure, & pacisci paria sunt. T. 5. c. 91. E.
 Confiteri quis in iudicio non tantum suâ voce, sed & literis, & quocumque modo potest. T. 5. c. 758. C.
 Qui confitetur, non tenetur actione legis aquiliæ in duplum. Ibid. D.

Conflare recudere est, & dissolvere. Vide, Flare.
 Confronter les tesmoins. T. 9. c. 1378. D.
 Confugæ. T. 2. c. 48. A.
 Confusio quid sit. T. 1. c. 1393. B.
 Confusio personarum rerum causam non mutat. T. 1. c. 1508. E.
 Confusio materiæ fit duobus modis. T. 1. c. 67. E. & c. 68. A.
 Confusio pro solutione est, vel compensatione. T. 1. c. 1397. E.
 Confusio omnem obligationem tollit personalem, non rei tantum, sed fidejssoris, & mandatoris. T. 1. c. 1398. A.
 Confusio quid est. T. 4. c. 828. C.
 Confusio fit obligationis, si creditor adeat hereditatem debitoris. Ibid. C.
 Confusio obligationem pignoris non tollit, solutio tollit. Ibid. E.
 Confusio quando tollit obligationem, & quando non. T. 4. c. 828. B. C.
 Confusio est concursus debiti, & crediti in eandem personam. T. 4. c. 723. B.
 Confusio quandoque pro solutione est. Ibid. B. & c. 828. E.
 Confusio tollit actionem, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.
 Confusio an liberet pignora. T. 5. c. 996. B.
 Confusio obligationis quæ sit, & quando accidat. T. 5. c. 990. D.
 Confusio an pro solutione, aut penesione cedat. T. 5. c. 990. E.
 Confusio pro solutione est. T. 6. c. 75. A.
 Confusio personarum confundit, & conturbat jus omne obligationis. T. 6. c. 378. C.
 Confusio obligationis principalis etiam fidejssoriam obligationem resolvit. Ibid. D. E.
 Confusio obligationis quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.
 Confusio quomodo fiat. T. 10. c. 717. B.
 Confusionem obligationis duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
 Confusione omnis personalis tollitur obligatio, etiam naturalis. Ibid. E.
 Confusione an obligatio tollatur. T. 5. c. 990. E.
 Confusione tollitur tota obligatio, naturalis scilicet, & civilis. T. 6. c. 394. B.
 De confusione. T. 9. c. 255. C. D.
 Congiarium libertinorum civium Romanorum tribus ferebant de publico ex liberalitate Principis. T. 3. c. 608. D.
 Cohabitatio anni unius argumentum est taciti consensus ab uxore præstiti. T. 6. c. 1070. C.
 Conjectura rectè sumitur ex rationibus defuncti. T. 10. c. 1163. B.
 Conjecturas Accursius interpretatur testes, & tabulas; sed verius est, conjecturam esse, quæ ex manifesto signo ducitur, secundum Hermogenem. T. 4. c. 384. B. C.
 P Con-

- Conjugalis** favor potius est reprimendus, quam mitigandus. T. 4. c. 1334. C.
- Conjugalis affectio** in donationibus refrænata. Cur. T. 9. c. 533. D.
- Conjugata** sunt cives, & civitas; sic cognati, & cognatio. T. 4. c. 1210. E.
- A conjugatis argumentum.** Vide, Argumentum.
- Conjux** conjugii in feudo non succedit. T. 2. c. 1308. C.
- Conjux**, cui conjux aliquid donavit, an heredi donatoris teneatur petitione hereditatis. T. 8. c. 280. A.
- Conjux** pro conjugem an possit conveniri. T. 10. c. 959. E.
- Conjugis** ob mores graviores, vel leviores, quænam actio competat. T. 5. c. 559. D.
- Conjugem** inter, & maritum res non debet amare, & summo jure geri. T. 5. c. 302. E.
- Conjuges** non separandi, pendente matrimonii controversiâ. T. 6. c. 835. E.
- Conjuges** olim ex mutuis testamentis solidi capacitatem non habuisse. T. 7. c. 912. D. E.
- Conjuges** quando vocentur ab intestato. Vide, De intestatis.
- Conjuges** quibus calibus decimam capiant, quibus non. T. 8. c. 1008. C. D.
- Conjuges** extraneis possunt donare, non conjugibus. T. 10. c. 643. C.
- Conjuges** inter se non agunt actione pœnali, nec famosâ, constante matrimonio. T. 10. c. 955. D.
- Conjuges** solent invicem se appellare dominos, & dominas. T. 10. c. 1112. D.
- Conjugi**um in a Clericatu excludat. T. 5. c. 1097. C.
- Conjuncta** in jure frequentissimè accipiuntur pro disjunctis, & retro disjuncta pro conjunctis. T. 9. c. 733. E.
- Conjuncti** re, conjuncti re & verbis. T. 3. c. 710. A. B.
- Re** conjuncti sunt, quibus eadem hereditas, vel eadem res legata est. T. 6. c. 442. D.
- Conjuncti** re, & verbis an sint, quibus per damnationem legatur, & an inter eos sit jus accrescendi. T. 7. c. 995. C.
- Conjuncti** verbis qui sint, an inter eos sit jus accrescendi, & si commixti sint, uter utri præferatur. T. 7. c. 996. B.
- Conjuncti** tantum re qui sint, & an inter eos sit jus accrescendi. T. 7. c. 995. E.
- Conjuncti** re, & verbis qui dicantur, & an inter eos sit jus accrescendi. T. 7. c. 994. C. D.
- Conjuncti** re, & verbis an differant. T. 7. c. 1164. D.
- Conjuncti** re tantum qui. T. 8. c. 593. B.
- Conjuncti** re, & verbis qui. T. 8. c. 592. A.
- Conjuncti** tituli, sive connexi. T. 8. c. 489. E.
- Conjuncti** verbis tantum qui. T. 8. c. 593. B.
- Conjuncti** cur vocantur. T. 9. c. 897. D.
- Conjuncti** re, & verbis qui dicuntur. T. 9. c. 897. B.
- Conjuncti** præferuntur disjunctis heredibus. T. 9. c. 904. A.
- Conjuncti** tantum re & verbis, & verbis tantum, solidum habent ab initio, concursu verò partes; differunt tamen, & in quo. T. 10. c. 687. B.
- A conjunctis** ad divisa argumentum an semper locum habeat. T. 4. c. 230. C.
- Pro conjunctis** accipiuntur aliquando disjuncta. T. 4. c. 681. D.
- Non** fit ex conjunctis, quod non fit ex singulis. T. 4. c. 670. A.
- Conjunctis** legum capitibus rectè sit rerum interpretatio. T. 4. c. 208. A.
- Pro conjunctis** accipiuntur in jure disjuncta. T. 7. c. 1281. D.
- De** conjunctis, & disjunctis heredibus, aut legatariis. T. 9. c. 896. F. & c. 897. A. & seq.
- De** conjunctis, & quæ sunt in causa caduci. Tom. 9. c. 885. A. & seq.
- Uno** ex conjunctis in testamento mortuo, an pars illius superstiti accrescat. T. 10. c. 1132. D. E.
- Conjunctorum** tria genera. T. 7. c. 994. C. & T. 8. c. 591. B. C. D.
- Conjunctorum** re, & verbis exempla plura, & notabilia. T. 10. c. 1133. A. & seq.
- Inter** conjunctos re tantum, & conjunctos re & verbis differentia. T. 10. c. 1138. E. & c. 1139. A. & seq. & c. 1156. D. E.
- Conjunctus** quis alteri alter præferatur. T. 8. c. 593. D. E.
- Conjunctus** an præferatur ei, a quo legatum relictum est. Tom. 10. c. 1153. D.
- Conjunctio** facit nos pares, disjunctio dispares. T. 1. c. 1420. D.
- Conjunctio** legitima est concubinitus. T. 4. c. 1186. B.
- Conjunctio** facit nos pares, disjunctio facit nos dispares. T. 4. c. 171. A. & c. 680. C.
- Conjunctio** re & verbis quid, & ejus exempla. T. 8. c. 995. B. C.
- Conjunctio** pro disjunctio. T. 8. c. 508. E.
- Conjunctio**, & disjunctio personarum, & rerum ampliunt legatum. T. 10. c. 1121. C.
- Conjunctio** quomodo fiat. T. 10. c. 1132. A. & seq.
- Conjunctionem** re, & verbis contingere, si testator ita dixerit, *illicum illi heredes sunt*. Tom. 7. c. 1385. D.
- Pro** conjunctione disjunctio aliquando accipitur. T. 4. c. 1212. D.
- Cortacia** est una ex quatuor nobilibus Provinciis Hiberniæ. T. 6. c. 833. A. B.
- Connubium** quid, & cum quibus personis contrahi possit. T. 1. c. 311. A. B.
- Connubium** est cum concubina, sed cum stupro cognita non item. T. 3. c. 118. E.
- Connubium** inter servos, & servas non esse, sed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
- Connubium** verum fieri non potest, quod prius adulterium fuit. T. 4. c. 1501. A.
- Connubium.** Vide, Matrimonium.
- Connubii** violati an uxor maritum possit accusare. T. 10. c. 723. A.
- Conquæstum**, & conquistorum, item quæstum, & conquistuum ratio, quomodo accipiatur in jure. T. 5. c. 480. A.
- Conrei** qui dicuntur. T. 7. c. 1115. B.
- Conreus** ut a fidejussore distat. T. 1. c. 1302. A.
- Non** omnis conreus est socius. T. 4. c. 741. C.
- Consanguineus** quomodo accipiendus. T. 6. c. 1113. C.
- Consanguineus** non dicitur, nisi qui est ejusdem familiæ. T. 8. c. 663. D.
- Consanguineus** pro fratre. T. 10. c. 636. A.
- Consanguinei**, & uterini differunt. T. 1. c. 159. E.
- Consanguinei** quinam propriè germani appellari debeant. Tom. 1. c. 159. C. E.
- Consanguinei** præferuntur cæteris agnatis, atque etiam parentibus defuncti. T. 8. c. 179. D. 180. B. & c. 184. B.
- Consanguinei** qui dicuntur. T. 8. c. 179. D. & c. 184. B.
- Consanguinei** dicuntur legitimi. Ibid. C.
- Consanguinei** sunt fratres. T. 9. c. 1147. B.
- Consanguinei** nomen non produciuntur ultra fratres, vel sorores germanas. T. 9. c. 918. A. B. C.
- Consanguinei** sunt fratres, vel sorores ex eodem patre. T. 9. c. 913. E. sunt, & agnati. Ibid. E. qui sunt ex eadem matre tantum, id est, uterini non sunt agnati, sed cognati. Ibid. E.
- Consanguinei** qui dicuntur in jure. T. 9. c. 674. E.
- Consanguineorum** nomen est civile nomen. T. 8. c. 190. B.
- Consanguineis** an dicitur Unde legitimi. T. 10. c. 778. C.
- Consanguinitas**, id est, fraternitas. T. 1. c. 159. E. & T. 3. c. 316. D.
- Consanguinitas** aliud est, aliud sanguinis. Ibid. D.
- Consanguinitas** pro cognatione. T. 2. c. 733. B.
- Consanguinitas** est agnationis species. T. 4. c. 781. C.
- Consanguinitas** quid sit. T. 5. c. 145. C.

Consanguinitas non omnem cognationem significat. T. 6. c. 1113. C.
 Consanguinitas pluribus modis accipitur. T. 6. c. 1117. E.
 Consanguinitas est species agnationis. T. 8. c. 184. A.
 Consanguinitas est species agnationis, non generale nomen. T. 9. c. 674. E.
 Consanguinitas est tantum fraternitas. T. 9. c. 675. A.
 Consanguinitas, idest, fraternitas. T. 9. c. 918. E.
 Consanguinitatis jus species est agnationis. T. 1. c. 170. A.
 Consanguinitatis jura habet adoptivus, quamvis sit improprie consanguineus. T. 9. c. 918. D.
 Consanguinitatis arborem qui dicit, errat. T. 9. c. 674. E.
 In consanguinitatis arbore error Doctorum, & Accursii. T. 9. c. c. 918. B.
 Consanguinitatis nomen est speciale, quo fratres tantum germani significantur, & sorores. T. 9. c. 918. B.
 De jure consanguinitatis, vel fraternitatis plura, T. 10. c. 777. A. B.
 Conscientia depraedationis pro depraedatione est. T. 6. c. 828. A.
 Conscientia mille testes. T. 10. c. c. 159. B.
 Conscientiam Principis fallere grave est. T. 9. c. 941. D.
 Consilii fraudis invicem non agunt. T. 6. c. 10. C.
 Consecratio morti comparatur. T. 1. c. 1224. D.
 Consecratio Episcopo plenam auctoritatem tribuit. T. 6. c. 784. E. a quo facienda. Ibid. E.
 Consecratio ad Episcopos pertinet, ordinatio ad Clericos. T. 6. c. 1041. B.
 Consecratio Basilicarum, & altarium Episcoporum est. Tom. 6. c. 920. C. non Monachorum. Ibid. D.
 Consensio, sive pactio alterius alteri nocere non debet. T. 4. c. 1258. B.
 Consensus facit jus. T. 1. c. 785. C.
 Consensus patris, quem taciturnitas imitatur, in nuptiis praecedere debet. T. 4. c. 263. C. jussus patris in nuptiis rem praecedat, rati habitio sequitur. Ibid. C.
 Consensus unius alteri nocere non debet. T. 4. c. 18. B.
 Consensus tacitus Populi legem obliterat. T. 4. c. 45. E.
 Consensus solus facit nuptias, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.
 Consensus nudus, & pactum nudum non sunt idem. T. 5. c. 56. E.
 Consensus nudus an faciat nuptias, an concubitus. T. 5. c. 92. D.
 Consensus parentum an nuptias, & sponsalia praecedere, an vero subsequi debeat. T. 5. c. 541. C.
 Consensus exigitur in sponsalibus,

& nuptiis. T. 5. c. 1169. B.
 Consensus patris in nuptiis contrahendis requiritur. T. 6. c. 101. D. & seq. Vide, Nuptiae.
 Consensus privatorum judicem non facit. T. 6. c. 25. E.
 Consensus expressus, & intercessio obligant. T. 6. c. 613. E.
 Consensus pro taciturnitate habetur. Ibid. E.
 Consensus creditoris pignoratitii, ἀποδοῦλαι pro remissione pignoris est. T. 6. c. 531. B.
 Consensus genus est. T. 9. c. 73. A.
 Consensus populi inveteratus. T. 9. c. 1325. E.
 Consensus privatorum judicem non facit. T. 9. c. 1082. D. Vide, Judex.
 Consensus nihil aliud est, quam conventio. T. 9. c. 73. A.
 Consensus an sit vestis emptionis. Ibid. C.
 Consensus nudus an sit efficax ad perficiendam actionem. T. 10. c. 964. B.
 Consensui nihil tam contrarium, quam vis, aut metus. Tom. 6. c. 1066. E.
 Consensui nihil tam contrarium esse, quam errorem. T. 7. c. 96. C.
 Consensum imitatur taciturnitas. T. 4. c. 852. D.
 Consensum habet stipulatio, & ex consensu interponitur. T. 4. c. 1453. C.
 Consensum aliquando imitatur taciturnitas, aliquando dissensum. T. 4. c. 285. B. C.
 Inter consensum, & dissensum taciturnitas medium est. T. 4. c. 153. C.
 Pro consensu non habentur praesentia; & sigillum. T. 4. c. 1169. A.
 Consensu matrimonium perficitur. T. 4. c. 1336. C.
 Ex consensu mutuo oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
 Consensu creditoris remissio pecuniae habetur. T. 6. c. 537. E. c. 538. A.
 Consensu obligatio contrahi quot modis dicatur. Tom. 8. c. 1067. A.
 Ex consensu litigantium is fit judex competens, qui ex ordine est incompetentis, dummodo sit judex. T. 10. c. 397. E.
 Consensu emptione perfecta, an dominium mutetur. T. 10. c. 611. D.
 Consensu mutuo dissolvitur emptio, si res integra fuerit. T. 10. c. 1008. A.
 Consentire videtur, qui tacet. T. 3. c. 485. D.
 Consentire vendenti aliud est, aliud vendere. T. 4. c. 952. C.
 Consentire quid sit. T. 7. c. 1067. A.
 Consentire videntur litigatores, si certo scient, se ejus, in quem consentiunt, jurisdictioni non esse subjectos. T. 10. c. 397. E.

Non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. E.
 Consequi quid significet. T. 3. c. 445. A.
 Consequi pro persequi in jure, judicioque notum. T. 3. c. 700. D.
 Consequi rem in judiciis quid sit. T. 10. c. 131. E.
 Conferere manum ex jure quid sit. Vide, Manus.
 Conservi. T. 2. c. 1150. C. D.
 Consignare pro conscribere. T. 5. c. 690. C.
 Consignare quid sit. T. 7. c. 755. C.
 Consignatio, & depositio solutio est, quae omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
 Consignatio debiti in pignore. T. 9. c. 302. E.
 Consignatum pretium pro soluto habetur. T. 6. c. 521. E.
 Consilia, & quadruplicia judicia quid. T. 7. c. 1226. B.
 Consilia, & commendationes defunctorum non obligant. T. 7. c. 1210. B.
 Consilia unde dicta. T. 9. c. 1104. B.
 Consiliarii ἀμφοτέρω. T. 2. c. 1144. B.
 Consiliarius, consiliator. T. 2. c. 1144. B.
 Consiliarium verbum non obligat. T. 4. c. 1165. D.
 Consilium qui dedit, opem tulisse dicitur. T. 1. c. 233. E.
 Consilium uniuscujusque, non factum puniendum est. Tom. 1. c. 505. A.
 Consilium patriae proditoris puniri constat. T. 3. c. 447. A.
 In consilium quot adhibeantur senatores, equites, recuperatores. T. 1. c. 305. E.
 Consilium mutare quando quis potest in alterius fraudem, injuriamque. T. 4. c. 90. C.
 Consilium sibi ipsi praebere nemo potest. T. 4. c. 10. D.
 Consilium non obligat, nisi aliud suadeat voluntas. T. 4. c. 539. B.
 Consilium potest esse maleficium, non potest esse contractus, vel legatum, vel fideicommissum. Ibid. B.
 Consilium dare, & furi opem ferre quomodo differant. T. 5. c. 777. B.
 Consilium solum furandi furem non facit. T. 6. c. 144. E. Vide, Cogitatio.
 Consilium suum unicuique mutare licet, modo id fiat sine fraude alterius. T. 7. c. 1317. E.
 Consilium Romae ex quot, & quibus constabat, & quot, & quibus in Provinciis. T. 8. c. 899. E.
 Consilium quando punitur. T. 9. c. 450. C. D.
 Consilium, consensusve negotium non perficit. T. 10. c. 52. D.
 Consilii non fraudulentum nulla obligatio est. T. 8. c. 684. C. & T. 10. c. 982. C.

- Ex consilio nemo obligatur : T. 9, c. 684. D.
- Consilio, vel ope clausula. T. 8. c. 531. C. & c. 684. D.
- Ex consilio non nascitur obligatio. T. 10. c. 1062. E.
- Consistere aliud, aliud contineri. T. 4. c. 448. C.
- Consistorium Principis intimum, T. 2. c. 996. A.
- Consistoriani, sive comites consistorii. Ibid. B.
- Consobrina vicina est forori, cum qua illicitæ sunt nuptiæ. T. 9. c. 445. D. & c. 451. B.
- Consobrinam ducere uxorem non licet. T. 9. c. 446. D. & c. 451. B.
- Consobrini qui sint, T. 1. c. 462, A. B.
- Consobrini instituti sub conditione, uter ex fratribus meis consobrinam duxerit, ex dodrante; qui non duxerit, ex quadrante heres esto, sive nubat alteri, sive nulli, an, & quis habeat quadrantem, T. 7. c. 953. C. D.
- Consobrini quinam rectè dicantur, T. 8. c. 1036. C.
- Consobrini qui dicuntur. T. 8. c. 192. D. quo gradu dicuntur esse. Ibid. D.
- Consobrini qui dicuntur, T. 8. c. 223. A. & seq.
- Consobrino avunculus præfertur proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
- Consobrinorum nuptiæ jure civili licitæ sunt. Tom. 4. c. 1071. C.
- Confoceri. T. 8. c. 211. A.
- Consolidatio unde nomen accepit, T. 1. c. 79. C.
- Consolidatio quid sit, T. 5. c. 1075. D.
- Consolidatio ususfructus cum proprietate. T. 6. c. 353. E.
- Consolidatio ususfructus quando incipit. T. 7. c. 229. B.
- Consolidatio quæ vocetur. T. 7. c. 1321. E.
- Consolidationis jus an locum habeat deficiente jure accrescendi, T. 4. c. 428. D.
- Consolidationis causa est lucrativa. T. 6. c. 220. A.
- Consors consorti in eo, quod donatum est, sine competitione succedit, excluso fisco. T. 2. c. 669. C.
- Confortes qui sint, & quot modis accipiantur. T. 2. c. 181. E. & T. 3. c. 120. E.
- Confortes fratres qui. Tom. 1. c. 1021. B. & T. 3. c. 120. E.
- Inter confortes multo plures sunt lites, quam inter dissortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
- Confortium omnium rerum introducere voluit Socrates inter omnes cives. Ibid. B.
- Confortium voluntarium. T. 10. c. 440. B.
- Conspiratio nuda, & consilium nudum in rebus an puniatur. T. 7. c. 104. E.
- Conspiraciones sacris legibus reprobata. T. 2. c. 1366. D.
- Constantini Imperatoris cessio Sylvestro Pontifici facta. Vide, Cessio.
- Constantinopolis Nova Roma vocata. T. 3. c. 35. D.
- Constantinopolis Ecclesiæ Romanæ rebellio. T. 6. c. 984. E.
- Constantinopolitanæ Ecclesiæ privilegia. T. 10. c. 817. D. E. porrecta deinde ad omnes Ecclesias. Ibid. D.
- Verbi *constat* quæ sit vis, & significatio apud Jurisconsultos. T. 10. c. 230. B. C.
- Constituere apud Lucretium est pro constituere. T. 4. c. 584. B.
- Constituens se soluturum, se solvis se videtur, vulgò: *Qui respond. paye.* T. 5. c. 407. B. C.
- Constituens pro eo, qui in diem debet purè, sive præsentis die se soluturum, licet principalis debitor nondum conveniri possit, an obligetur. T. 5. c. 406. A. B.
- Constituendi verbum significat consensum. T. 9. c. 76. C.
- Constituere quid. T. 1. c. 1035. E.
- Constituere aliud est, aliud promittere. T. 4. c. 141. B.
- Constituere in libris nostris ponitur pro consistere, constiterè. T. 4. c. 584. B.
- Constituere. Vide, Recipere.
- Constituere plus aliquando est, & recipere quasi consulto consilio, quam pacisci temerè extra contractum. T. 5. c. 405. E.
- Constituere quis potest pro se ipso, aut suo nomine. Tom. 5. c. 413, D.
- Constitui aliud pro alio potest volenti creditori. T. 4. c. 173. A.
- Constituit quis etiam pro se ipso, fidejebet nemo pro se ipso. T. 4. c. 674. A.
- Constituit pro se ipso, vel pro alio. T. 5. c. 405. E.
- Non constituitur, nisi quod debetur. T. 10. c. 427. C.
- Si constituo me daturum, constitutum est, ex quo dicitur actio constitutoria, vel constitutæ pecuniæ actio. T. 9. c. 260. B.
- Constitutæ pecuniæ quid. T. 2. c. 219. E.
- Constitutæ quando maxime utilia sint. T. 5. c. 406. A.
- De constitutæ pecuniæ. T. 9. c. 260. A. & seq.
- Constitutæ pecuniæ formula. T. 2. c. 220. A.
- Constitutæ pecuniæ causa. Vide, Causa constitutæ pecuniæ.
- Constitutæ pecuniæ origo quantopere spectanda sit. Tom. 5. c. 410. B.
- Constitutio D. Marci, & edictum Prætoris in quo differunt. T. 4. c. 714. E.
- Constitutio specialis, vel lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
- Constitutio D. Marci extraneo quoque fecit potestatem petendi additionem bonorum. Tom. 4. c. 1248. C.
- Constitutio D. Pii nil obstat, quæ vult semel tantum deberi eandem rem sæpius legatam. T. 4. c. 442. B.
- Constitutio D. Pii finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
- Constitutio est accessio obligationis. T. 5. c. 60. E.
- Constitutio Adriani in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
- Constitutio quid. T. 9. c. 436. D.
- Constitutio Antonini, quæ nondum est edita. T. 9. c. 788. C.
- Constitutio Zenonis II. Græca jubet judicare secundum leges, non ex præcepto, aut voluntate Principis, non ex ambiosis scriptis emissis lite pendente. T. 9. c. 127. A.
- Constitutio vim legis habet. T. 10. c. 957. C.
- Constitutioni D. Marci quando locus est. Tom. 4. c. 1247. D. hæc quando cessat. Ibid. E.
- Constitutioni Marci, & Commodi ad *Aufid. Viti.* quando locus non est. T. 6. c. 78. D.
- Constitutionem nullam optimi Principes dabant in medium sine auctoritate, & sententia Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C.
- Constitutionem Græcam nullam deesse in *iii. solut. matrim. que madmodum dos petatur.* T. 9. c. 542. A. B.
- In constitutione judicii, & petitione actionis est forma quædam, & species judicii. T. 6. c. 330. E.
- Constitutione opus est, ut liceat agere venditi ad resolvendam venditionem. Tom. 10. c. 1013. D.
- Constitutiones a decisionibus differunt. T. 2. c. 3. C.
- Constitutiones, idest, Codex. T. 1. c. 102. B.
- Constitutiones Principum abolere decrevit Macrinus Imperator juris peritissimus, ut ex jure ageretur, non ex rescriptis. T. 4. c. 27. C.
- Constitutiones a jure separandæ. T. 4. c. 843. D.
- Constitutiones quæcumque jus vetus emendant, hæc strictè sunt accipiendæ. T. 4. c. 67. C.
- Constitutiones sunt potiores jure. T. 4. c. 355. E.
- Constitutiones Principum sunt sententiæ, vel opiniones Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. sicut etiam judicium sunt sententiæ. Ibid. B. opinionum aliæ sunt certæ sententiæ, & irreprehensibiles, aliæ verisimiles. Ibid. B. hinc Jurisconsulti scripserunt libros opinionum. Ibid. B. cur error testatoris legato officit. Ibid. D.

Constitutiones sapissime deviant a jure publico, & prudentia veterum. T. 5. c. 621. C.
 Constitutiones Imperatorum quomodo differant a constitutionibus Pontificum. T. 6. c. 1104. E.
 Constitutiones quænam propriæ sint, & quot earum species, & quæ. T. 8. c. 893. D.
 Constitutiones novæ strictius servantur. T. 9. c. 781. B.
 Constitutiones Justiniani a structore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
 Constitutiones omnes, inscriptæ ad Senatum, orationes Principum sunt. T. 9. c. 772. D.
 Constitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, sunt strictè accipiendæ. T. 9. c. 247. D.
 Novæ constitutiones strictius servantur. T. 9. c. 781. B.
 Constitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, strictè sunt accipiendæ. T. 10. c. 632. D.
 Constitutiones speciales Principum præteritam sint. T. 10. c. 834. E.
 Constitutionum civilium omnium ratio reddi non potest. T. 6. c. 1379. D.
 Constitutionum poenam esse majorem, quàm legis Julæ. T. 9. c. 1432. B.
 Constitutionum principalium species. T. 10. c. 837. A.
 Ex constitutionibus actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C. aliz nomen suum habent, aliz nomen suum non habent, & appellantur conditiones ex lege. Ibid. D.
 Constitutoria actio an minuatur, cum peculium universum, quod in constitutum venit, perierit. T. 5. c. 413. D.
 Constitutoria actio. T. 9. c. 260. B. C.
 In constitutoria actione spectatur tempus conventionis. T. 5. c. 413. E.
 Constitutum quid sit. T. 1. c. 763. B.
 Constitutum est nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
 Constitutum est instar solutionis in multis, non per omnia. T. 4. c. 173. A.
 Constitutum instar solutionis est. Ibid. A.
 Constitutum. Vide, Recipere.
 Constitutum quid sit, & quomodo fiat. T. 5. c. 405. D.
 Constitutum Prætor separavit a nudo pacto, dando actionem ex constituto, ex pacto nudo nullam. T. 5. c. 405. D.
 Constitutum semper parit obligationem. T. 5. c. 415. A.
 Constitutum quando vicem solutionis obtineat. T. 5. c. 407. A.
 Constitutum, quod tacitè factum est, ad quorum diem intelligatur esse factum. T. 5. c. 405. D.
 Constitutum in quo differat a fidejussione. Ibid. E.

Constitutum quomodo fiat inter absentes. T. 5. c. 406. A.
 Constitutum an non fiat, nisi in pecunia debita. T. 5. c. 405. E.
 Constitutum omne ad diem expressè, vel tacitè fit. Ibid. D.
 Constitutum sine die valet, modico spatio debitori concessò, id est, decem dierum. T. 5. c. 414. D.
 Constitutum an sit prænuncium, T. 5. c. 405. A.
 Constitutum fit etiam inter absentes per epistolam. Ibid. A.
 Constitutum quomodo fit. T. 5. c. 405. D. do, ut des. Ibid. c. 391. C.
 Constitutum vice solutionis est. T. 5. c. 407. A.
 Constitutum quid. T. 5. c. 1166. A.
 Constitutum si sine die fiat, intelligitur factum ad diem decimum saltem. T. 5. c. 408. E. & c. 409. A.
 Constitutum fieri posse per epistolam. T. 6. c. 57. C.
 Constitutum perficit nudus consensus quoquomodo expressus sit. Ibid. C.
 Constitutum, & constituendi verbum quid notent. T. 8. c. 1051. A.
 Constitutum est accessio, non novatio prioris obligationis. T. 9. c. 108. C.
 Constitutum, & pactum in quo differunt. Ibid. C.
 Constitutum plus est, quàm pactum iteratum. T. 9. c. 76. C.
 Constitutum quomodo fiebat. T. 9. c. 260. D.
 Constitutum ex causa creditæ pecuniæ. T. 9. c. 1011. A. B.
 In constitutum veniunt tantum pecuniæ. T. 9. c. 260. B.
 Constitutum sequitur verum heredem, cui competit principalis actio. T. 9. c. 108. D.
 Constitutum fit nudo consensu. T. 9. c. 260. B.
 Constitutum, & receptum in quo differunt. Ibid. C. D. E.
 Constitutum non novat, delegatio novat. T. 9. c. 242. A.
 In constitutum veniunt tantum pecuniæ. T. 10. c. 634. E.
 Constitutum inter, & fidejussorem quid inter sit. T. 10. c. 963. D.
 Constituti, & pacti differentia. T. 1. c. 935. B.
 Constituti natura, & vis quænam sit. T. 5. c. 414. D. E.
 Constituti exemplum existat in Epistola Divi Pauli ad Philemonem. T. 5. c. 405. E.
 Constituto satis non facit, qui solutum se constituit, si offerat satisfactionem. T. 5. c. 415. A.
 Ex constituto obligantur omnes jure prætorio. T. 9. c. 260. B.
 Ex constituto an nascatur actio. T. 9. c. 76. C.
 Consuetudo quid. Tom. 1. c. 725. C.

Consuetudo morem facit. T. 2. c. 572. B.
 Consuetudo, quæ non est, non facit sententia judicis. T. 3. c. 569. C.
 Consuetudo a rebus judicatis separatur. Ibid. D.
 Consuetudo probatur testibus, vel rebus judicatis. Ibid. B.
 Consuetudo jus est, quod lex scripta prætermisit. T. 2. c. 1230. B. C.
 Consuetudo varia secundum diversa loca. T. 2. c. 1229. A.
 Consuetudo longa quid. T. 1. c. 725. C.
 Consuetudo longi temporis vicem servitutis jure constitutæ obtinet. T. 1. c. 1118. D.
 Consuetudo in civilibus rebus pro lege suscipitur, cum deficit lex. T. 2. c. 1230. A.
 Consuetudo plus potest, quàm lex, in his, quæ lege nominatim comprehensa non sunt. T. 2. c. 1230. E. & c. 1231. A.
 Consuetudo quando vim obtinet legis. Ibid. C.
 Consuetudo male vivendi paulatim mos factus est. Ibid. C.
 Consuetudo legem abrogat. T. 4. c. 45. E.
 Consuetudo est pro lege, ubi lex deficit. Ibid. E.
 Consuetudo est lex non scripta, Lex est consuetudo scripta. T. 4. c. 1424. A. B.
 Consuetudo in vectigalibus spectari solet. T. 5. c. 688. E.
 Consuetudo in dote constituenda plurimum valet. T. 6. c. 1054. A.
 Consuetudo prava corruptela est. T. 6. c. 971. D.
 Consuetudo rationi, vel legi non præjudicat. T. 6. c. 923. E.
 Consuetudo tacito consensu populi legem scriptam obliterat, & abrogat. T. 6. c. 453. A. quod si deficiat consuetudo, quod proximum, & consequens ei est, custodiendum. Ibid. B.
 Consuetudo contraria est desuetudo. Vide, Desuetudo. T. 6. c. 454. C.
 Consuetudo longa contra jus publicum semper observata jure publico potentior est, si modò jure publico nominatim non improbetur. T. 6. c. 663. A.
 Consuetudo facit morem. T. 9. c. 1326. A.
 Consuetudo longa quæ sit. T. 9. c. 1325. C. & seq.
 Consuetudo vim legis obtinet. T. 9. c. 1325. B.
 Consuetudo a rebus judicatis separatur. Ibid. B.
 Consuetudo utrum potior legibus. T. 9. c. 127. B.
 Consuetudo longi temporis, & vetustas vicem jure constitutæ servitutis obtinet. T. 10. c. 738. A.
 Consuetudinis, & æquitatis differentia. T. 2. c. 1230. B. C.

Con;

- Consuetudinis non vilis est auctoritas. T. 2. c. 1229. C.
 De consuetudinis inveteratae vi, & potestate. T. 6. c. 453. A.
 Consuetudinem confirmat sententia iudicis. T. 3. c. 569. C.
 Consuetudinem probare debet, qui ea nititur. T. 3. c. 569. B.
 Consuetudinem mos fecit inveteratus. T. 2. c. 1231. C.
 Consuetudinem vicem legis obtinere. T. 6. c. 454. B.
 Consuetudinem quot annorum usus facit. T. 9. c. 1325. D. E.
 Nulla lex tenet, nisi consuetudine recepta sit. T. 2. c. 572. D.
 Consuetudine potior lex est. T. 4. c. 45. D.
 Consul habet jus gladii, jus vero relegandi non. Tom. 4. c. 14. D.
 Consul an sit cum imperio summo. T. 7. c. 76. D.
 Consul fuit major magistratus. T. 7. c. 95. A.
 Consul potestatem gladii an jure magistratus habeat. T. 7. c. 76. D.
 Consul quem arbitrum dare debeat, & possit. T. 7. c. 167. E.
 Consul apud se solus sine collega manumittere poterat servum. T. 9. c. 1114. A.
 Consulis officium. Tom. 1. c. 727. D.
 Consulis majus est imperium, quam Praetoris. T. 1. c. 999. A. & T. 7. c. 95. A.
 Consules honorarii qui sunt. T. 2. c. 895. B.
 Consules clarissimorum nomine continentur. T. 2. c. 885. A.
 Consules quo tempore, & qua ratione creati ex plebeo genere. T. 1. c. 903. D. E.
 Consules missilia spargere solebant in vulgus. T. 2. c. 1135. A.
 Consules municipiorum qui. T. 5. c. 1175. B.
 Consules civitatum plerumque in Gallia jurisdictionem habent, & imperium. T. 6. c. 1149. C.
 Consules. Vide, Magistratus.
 Consules cognovisse de fideicommissis. T. 7. c. 1130. D.
 Consules jus dandi tutoris habebant. T. 8. c. 561. C.
 Consules an habeant jus dandi iudices sine rescripto. Tom. 10. c. 793. D.
 Consulium notio quarum causarum. T. 8. c. 560. A. & seq.
 De consulibus, & non spargendis ab iis pecuniis. Tom. 2. c. 893. B.
 Consulari viro indignum non est Praetoris nomen. Tom. 4. c. 831. C. D.
 Consularia ornamenta quae, & qualia. Tom. 2. c. 894. B. & c. 1013. D.
 Consulatum petere prohibebatur is, qui reus esset repetundarum. T. 4. c. 858. D.
 Ad consulatus honorem evehctus populi errore Marcus Perpenna Pergrinus. T. 9. c. 1067. C.
 Consulere quid significet. T. 10. c. 835. B.
 Consultatio quid. Tom. 2. c. 509. C.
 Consultatio de substitutione filii in bonis, quae ex donatione capit facta in nuptiis contrahendis inter patrem, & matrem. T. 1. c. 707. E.
 Consultatio est consilium Principis, & conventus coacti senatus ad dirimendas causas appellationis. T. 9. c. 1104. A.
 Consultatio est relatio iudicis ad Principem. T. 9. c. 1103. E.
 Consultatio, & relatio an sint idem. T. 10. c. 790. E.
 Quenam consultatio vicem appellationis habeat. T. 10. c. 791. A.
 Consultationis duo sunt genera. T. 10. c. 790. E.
 A consultatione an possit appellari. T. 10. c. 792. A.
 Consultationes fiunt a magistratibus, & mittuntur ad Principem. T. 10. c. 790. E.
 Consultationes quando fiunt. T. 10. c. 791. A.
 De consultationum temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & seq.
 De consultationibus. T. 9. c. 1103. A. B.
 Consummatum aedificium quod sit. T. 5. c. 29. E.
 Consumpti nummi qui dicuntur. T. 4. c. 184. D. & c. 185. A.
 Consumptio plenissimum jus tribuit. T. 4. c. 630. C.
 Consumptio plenum dominium tribuit bonae fidei possessori. T. 4. c. 1286. D.
 Consumptio bonae fide facta conciliat mutuum. T. 5. c. 494. A.
 Consumptio bonae fide facta conciliat mutuum alienae pecuniae, quod ab initio nullum erat. T. 6. c. 377. A.
 Consumptio conciliat mutuum. T. 9. c. 205. D.
 De consumptione bonae fide facta. T. 7. c. 663. E.
 Consumptione perimitur repetitio fructuum. T. 10. c. 100. D.
 Contemnere ea unusquisque potest, quae pro se introducta sunt. T. 6. c. 324. A.
 Contemnere sacras constitutiones est sacrilegium. Tom. 9. c. 1455. A.
 Contemplatio in gestore, quae illum respicit, nulla est. T. 6. c. 15. C.
 Contemporales qui dicuntur. T. 6. c. 567. D.
 Contendere modestius est, quam litigare. T. 10. c. 879. B.
 Contentione inter legatarium, & heredem orta de re legata eligenda, arbitrum sumi. T. 7. c. 991. C.
 Contentiosa jurisdictio. Vide Jurisdictio.
 Contentiosa jurisdictio quae est. T. 4. c. 7. E. haec ubi exercetur. Ibid. E.
 Contestando litem ad forum approbamus, & ei nos subicimus. T. 9. c. 1083. A.
 Contestata lis criminalis quando dicitur. T. 9. c. 1379. B. C.
 Contestari litem pro alio est iudicium suscipere pro alio, & quasi expromittere. T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
 Contestari quid sit in jure. T. 10. c. 945. A.
 Contestatio litis, & petitio idem est in jure. T. 4. c. 193. B.
 Contestatio litis, Vide, Litis contestatio.
 Contestatio vim habet interruptionis. T. 5. c. 12. C.
 Contestatio pluribus modis accipitur. T. 6. c. 961. D.
 Contestatio litis competentem iudicem confirmat. Tom. 9. c. 1083. A.
 Contestatio litis, & editio in quo differunt. Tom. 9. c. 14. B. & c. 175. D.
 Contestatio litis quid sit. T. 9. c. 113. A. B. & Tom. 10. c. 921. E.
 Contestatio litis est initium iudicii; non in jus vocatio. T. 9. c. 112. E.
 Contestatio litis, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 112. E.
 Contestatio est initium litis. T. 10. c. 874. E.
 Contestationis litis definitio. T. 3. c. 232. B. C.
 Contestationem litis sequitur litis ordinatio. T. 6. c. 300. B.
 Ante contestationem nullus creditor est. T. 8. c. 493. A.
 Post contestationem olim non admittebatur recusatio iudicis. T. 10. c. 996. E.
 De contestatione litis. T. 3. c. 232. B. C.
 Contestatione litis actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E.
 Contestatione litis actionem perpetuari. T. 9. c. 1117. B.
 Contestationes, & protestationes fiunt apud aeta. T. 10. c. 872. A.
 Contignatio est lignorum contextura, comparata aedium operiendarum causa. T. 4. c. 143. A.
 Contignatio ex quibus constat. T. 7. c. 428. B.
 Continentes Provinciae quae. T. 8. c. 560. B.
 In continentibus quod sit, Romae sit. T. 8. c. 479. E.
 Continentia causa dividi nequit. T. 4. c. 882. D.
 Continentia causa dividi non debet. T. 6. c. 840. A.
 Continentia causa. T. 9. c. 118. D. E.

- Contineri aliud est, aliud consistere. T. 4. c. 448. C.
- Continuatio usucapionis non impeditur scientiâ heredis. T. 4. c. 1459. D. heres ignoratione suâ defuncti vitia non excludit. Ibid. D. E.
- Continuativa, sive discontinuativa. T. 8. c. 580. A.
- Continui, & utiles dies quando cedunt, & quando non. T. 4. c. c. 1042. A.
- Continuum tempus ignoranti tantum cedit. T. 4. c. 1333. A. is, cui actio competit, tempore utili habet experiundi potestatem. Ibid. A. dissoluta ignorantia prope scientiam est. Ibid. B.
- Contra cavere quid sit. T. 5. c. 614. B.
- Contractâ obligatione principali observatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.
- Contractus definitio, ac acceptilationis. T. 3. c. 135. D.
- Contractus verbo quæ continentur. T. 1. c. 1287. E.
- Contractus quid a pacto distat. T. 3. c. 36. B. C.
- Contractus & stipulationis discrimen. T. 1. c. 922. D. E.
- Contractus juri gentium adscribuntur. T. 1. c. 915. B.
- Contractus substantiæ, & adminicula quæ. Tom. 1. c. 927. D.
- Contractus omnes penè ex jure gentium. T. 1. c. 9. C.
- Contractus juris gentium quibusnam verbis fiant. T. 1. c. 922. D.
- Contractus stricti, & contractus bonæ fidei in quo differunt. T. 3. c. 278. A.
- Contractus inter absentes, & a mutis, & furdis rectè fiunt. T. 1. c. 204. B.
- Contractus inter absentes fieri possunt, stipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.
- Contractus antiqui scribebantur in cortice. T. 1. c. 1151. D.
- Contractus alii proprium nomen habent, alii nomine vacant. T. 1. c. 922. C.
- Contractus in servitute habiti pro nullis habentur. T. 2. c. 214. B.
- Contractus actiones pariunt. T. 1. c. 922. C.
- Contractus ex conventionem legem accipiunt. T. 1. c. 1468. D.
- Contractus libellarii definitio. T. 2. c. 1200. E.
- Contractus incertus quis dicatur. T. 1. c. 1214. B.
- Contractus locationis fidem esse servandam, si nihil specialiter exprimat contra consuetudinem regionis. T. 3. c. 473. C. D.
- Contractus non insinuatur. T. 2. c. 1143. D.
- Contractus bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei contractus.
- Contractus propter conventum valent. T. 4. c. 247. C.
- Contractus rectè contrahitur quoque inter absentes. T. 4. c. 71. D.
- Contractus depositi vocatur facer contractus, a Poeta Juvenale sacrum depositum. T. 4. c. 213. C.
- Contractus conclusio est stipulatio. T. 4. c. 180. D.
- Contractus pignoris cum vitiosè, vel inutiliter intercedat, retentioni locus non est. T. 4. c. 1285. A.
- Contractus est conventio, ex qua datur actio. T. 4. c. 728. B.
- Contractus recipit incrementum fructuum perceptorum pendente conditione, fideicommissum verò non. T. 4. c. 1193. E.
- Contractus nullus est, qui recipiat dolum, qui non infirmetur. T. 4. c. 706. B.
- Contractus est contrarium pacti. T. 4. c. 728. B.
- Contractus est species conventionis. T. 4. c. 247. E.
- Nullus contractus non cadit in stipulationem. T. 4. c. 632. D.
- Contractus causa est excipienda præscriptione fori. Tom. 4. c. 925. C.
- Contractus tempus spectatur in stipulatione. T. 4. c. 414. C.
- Contractus, in quibus agitur, ut eandem rem, quam dedimus, in specie recipiamus, in corporibus consistunt. T. 5. c. 391. B.
- Contractus quidam, præter mutuum, etiam in rebus numero, pondere, & mensurâ constantibus spectantur, ut commodatum, depositum, locatio, conductio. T. 5. c. 391. B.
- Contractus filiorum familiæ quid proprium, & peculiare habent. T. 5. c. 438. A. & seq.
- Contractus an ultro citroque obligatorius sit. T. 5. c. 390. D.
- Contractus initio sunt voluntatis, postea convertuntur in necessitatem. T. 5. c. 419. A.
- Contractus, qui nomine proprio vacant, qui sint. Tom. 5. c. 504. A. non perficiuntur nudo consensu. Ibid. A.
- Contractus quinam juris gentium sint, & quinam juris civilis. T. 5. c. 500. C. D.
- Contractus bonæ fidei non solum dolo, sed etiam fraude immodicâ, & intolerabili carere debent. T. 5. c. 523. A.
- Contractus generaliter accipiendus est. T. 5. c. 767. C.
- Contractus quando implementum acceperit, an, & quando inspiciatur. T. 5. c. 1012. B.
- Contractus, qui ad heredes non transmittantur, & qui in heredes transeant. T. 5. c. 985. C.
- Contractus a pactionibus quomodo, & quando separentur, & discernantur. T. 5. c. 817. B.
- Contractus bonæ fidei dolo, vel metu extortus, ipso jure non valet. T. 5. c. 144. C.
- Contractus est negotium, quod contrahitur, certi negotii contractus. T. 6. c. 438. D.
- Contractus inanis est, ex quo nulla actio est. T. 6. c. 469. C.
- Contractus initium spectatur semper in jure. T. 6. c. 88. B.
- Contractus, & judicia in quo differunt in sermone ambiguo. T. 6. c. 340. C. D. E.
- Contractus quale genus est, si dominium tibi aræ meæ dederò eâ lege, ut domo in ea ædificatâ partem ædificii aræ impositi mihi redderes. T. 6. c. 61. A. ex hoc contractu datur actio præscriptis verbis, & cur. Ibid. B.
- Contractus certus dicitur, qui proprium nomen habet. Tom. 7. c. 649. C. incertus, qui nomine vacat. Ibid. C.
- Contractus qui continentur crediti appellatione. T. 7. c. 650. C.
- Contractus, in quibus pœnitentiæ locus est. T. 7. c. 677. D.
- Contractus certi sunt, & incerti, & qui illi sint. T. 7. c. 823. A. B.
- Contractus incertos plures esse, quàm certos. Ibid. B.
- Contractus est, si præter consensum res subsit, vel causa. T. 7. c. 846. E.
- Contractus natura quæ sit. T. 7. c. 750. C.
- Contractus proprii nominis oritur ex do, ut des, facio, ut facias. T. 7. c. 838. A. B.
- Contractus qualis conventio sit. T. 7. c. 827. D.
- Contractus quilibet ex pacto naturam suam mutare possunt. T. 7. c. 844. E. & c. 845. A.
- Contractus sub conditione impossibili an possit prætextu mendii sustineri. T. 7. c. 984. D.
- Contractus suos, ut volunt, arctare possunt contrahentes. T. 7. c. 750. A.
- Contractus quinary morte finiantur, quando in heredem transeant. T. 8. c. 1072. D.
- Contractus an iniri possit cum ignorante. T. 8. c. 330. A.
- Contractus an nullus, si in eo, in quo consistit substantia ejus, intervenerit error. Tom. 8. c. 390. B.
- Contractus an nullus sit, qui non habet in se consensum utriusque partis. Ibid. B.
- Contractus a testamentis multum distant. T. 8. c. 811. D. ex consensu duorum constant. Ibid. D. imaginarii regulariter nulli sunt. Ibid. c. 388. B. & c. 667. C. qui dolum tantum recipiant. Ibid. c. 759. A. modò potius facti, quàm animi. Ibid. c. 744. B.
- Contractus imaginarios in emptio-nibus juris vinculum non obtinere. T. 8. c. 388. C. D. quomodo definiantur. Ibid. D.
- Contractus involuntarius est malus. Tom.

- Tom. 8. c. 328. A. maleficium est talis contractus. Ibid. A.
- Contractus, qui re contrahuntur, an datione rei alienæ contrahantur. T. 8. c. 320. B.
- Contractus, qui propriè, & qui impropiè dicantur. T. 8. c. 323. B.
- Contractus tempus in stipulationibus spectatur. T. 8. c. 96. D.
- Contractus, vel delicti ratione nos sortiri forum. T. 8. c. 348. E.
- Contractus voluntatis est, contractum implere necessitatis. T. 8. c. 442. B.
- Contractus arralis. T. 9. c. 285. B. C.
- Contractus qui non possunt resolvi. T. 9. c. 243. D.
- Contractus libellarius quid. T. 9. c. 418. C. & c. 419. C.
- Contractus bonæ fidei. Vide, Bona fides.
- Contractus causæ temporariæ. Vide, Causa temporaria.
- Contractus voluntarii ex post facto sunt necessarii. T. 9. c. 243. D.
- Contractus, in quibus venit dolus, & culpa. T. 9. c. 294. A. B. & in quibus non venit. Ibid. A.
- Contractus aut est conventio nuda, aut est conventio, quæ ex re, vel verbis initium obligationis præbet. T. 9. c. 73. A. B.
- Contractus, qui scripturâ perficiuntur. T. 9. c. 284. D.
- Contractus vestiti. T. 9. c. 70. E. nudi contractus. Ibid. E.
- Contractus arrabonici. T. 9. c. 284. B.
- Contractus est pignus. T. 9. c. 295. E.
- Contractus quosdam esse, qui diligentiam exactissimam exigunt. T. 9. c. 294. C. qui sunt illi contractus. Ibid. C.
- Contractus strictus in quo differat a bonæ fidei contractu. T. 9. c. 89. A.
- Contractus, & pacti vis non est eadem. T. 9. c. 70. E.
- Contractus formam accipiunt a pactis. T. 9. c. 530. A.
- Contractus definitio certa quæ. T. 9. c. 26. E.
- Contractus ineundi ratio servanda, non pervertenda est. T. 10. c. 41. D.
- Contractus stricti iudicii, ex metus, vel doli causa non est ipso jure nullus, præterquam si dos marito promissa sit. T. 10. c. 277. A.
- Contractus est conventio, cui res accessit. T. 10. c. 451. A.
- Contractus ut est synnallagma, sic acceptilatio est diallagma, & ultro citroque liberatio. T. 10. c. 563. A.
- Contractus, sub conditione impossibili factus, nequit defendi colore mendii. T. 10. c. 553. B.
- Contractus an possit resolvi, adversario non consentiente. T. 10. c. 631. E.
- Contractus libellarius quis sit. T. 10. c. 668. A.
- Contractus ratione quis sortitur forum. T. 10. c. 754. A.
- Contractus omnis, negotii contractus est. T. 10. c. 890. B.
- Contractus quæ sit perfecta definitio. T. 10. c. 958. E.
- Contractus habiti in servitute pro nullis computantur. Tom. 10. c. 960. E.
- Contractus bonâ fide habiti difficilis est rescissio. T. 10. c. 1003. E.
- Contractus, qui dolo malo contrahitur, nullus est. Tom. 10. c. 1040. B.
- Contractus an possint fieri nutu. T. 10. c. 1074. B.
- Contractum voluntatis contrahere, necessitatis implere. Tom. 2. c. 210. E.
- Ad contractum proficit pactum. T. 4. c. 252. B.
- Prout contractum quicquid est, ita & solvi debet. T. 6. c. 95. E.
- Contractus dicitur pignus etiam per epistolam quovis die, & anno. T. 6. c. 651. A. B.
- Contractum quælibet impossibilis conditio an vitiet. T. 7. c. 984. B.
- Contractum an vitiet impossibilis conditio. T. 7. c. 1423. E. & c. 1424. A.
- Contractum inutilem esse, ex quo id agitur, ut non ei, qui initium dat contractui, obligatio acquiratur, sed alteri cuidam extraneo. T. 8. c. 339. D.
- Contractum aliud esse, pactum aliud. T. 8. c. 325. A.
- Contractum esse rem consensu peractam, unde mutua nascitur obligatio. T. 8. c. 500. B.
- Contractum reformare quid. T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
- Ex alterius contractu nemo obligatur. T. 2. c. 210. E.
- Ex contractu privati an fisco pœna debetur. T. 4. c. 882. A.
- In contractu mutui si alii nummi redditi sunt, ab initio contractus æstimantur, non a fine; ab obligatione contracta, non a dissolutione obligationis. T. 5. c. 391. E. & c. 392. A.
- Ex contractu non potest esse actio ex empto vendito inter dominum, & servum. T. 6. c. 58. D.
- Ex contractu servi communis duorum, vel plurium, permissum esse creditori, cum quo velit dominorum actione de peculio in solidum experiri. Tom. 6. c. 62. B. & seq.
- Ex contractu est actio pœnalis in defunctum. T. 8. c. 772. E. & c. 773. A.
- In contractu præsentia nostrâ, vel alienâ opus est. Tom. 8. c. 824. A.
- Ex contractu habito inter fratres, vel inter conservos, obligatio naturalis patri, vel domino acquiritur naturaliter, quamvis pater filio, & dominus servo obligentur naturaliter. T. 10. c. 286. A.
- In contractu libellario necessaria est scriptura. T. 10. c. 668. C.
- Ex contractu alieno nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.
- Ex contractu alterius nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.
- Ex contractu filiorum familias, & servorum non est actio in solidum, nisi solido sufficiat peculium. T. 10. c. 976. D.
- Contractuum alii proprium habent nomen, alii proprio nomine carent. T. 1. c. 922. C.
- Contractuum obligatio non est certis legibus introducta. Ibid. E.
- Contractuum adjectiones quæ sunt. T. 3. c. 278. D.
- Contractuum certa forma non est. T. 1. c. 1197. E.
- Contractuum leges non tenent servos. T. 1. c. 1417. B.
- Contractuum omnium pandecta est stipulatio. T. 4. c. 389. A.
- Contractuum omnium initium quantopere voluntarium esse oporteat. T. 5. c. 419. A.
- Contractuum alia ratio, alia legatorum. T. 6. c. 92. C.
- Contractuum, & actionum differentia. T. 8. c. 706. D.
- Contractuum enumeratio. T. 8. c. 671. B. & c. 759. B.
- Contractuum, qui re contrahuntur, divisio quotuplex sit. T. 8. c. 319. C.
- Contractuum divisio. T. 10. c. 450. C.
- Contractuum omnium voluntarium est initium. T. 10. c. 997. E.
- Inter contractus, & judicia differentia quæ est. Tom. 4. c. 106. D.
- Inter contractus, & testamenta malè Accursius differentiam statuit. T. 8. c. 665. A. & c. 748. A.
- In contractibus, qui fiunt consensu, alter alteri obligatur ad id, quod alterum alteri ex æquo, & bono præstare oportet. T. 1. c. 209. E. & c. 210. A.
- In contractibus an ordo temporis, vel scripturæ observetur. T. 1. c. 207. C.
- In contractibus strictis quemadmodum bona fides exigatur. T. 3. c. 200. D. E.
- De contractibus Ecclesiasticis. T. 2. c. 1144. E.
- In contractibus bonæ fidei bona fides maximè desideratur. Tom. 4. c. 706. B.
- In contractibus omnibus exigitur bona fides, & quando. T. 4. c. 631. B.
- Ex contractibus nascitur obligatio civilis, & naturalis, ex pactis obligatio naturalis tantum. T. 4. c. 248. A.
- Ex contractibus datur actio, ex pa:

pactis verò non datur : T. 4. c. 728. A.
 Contractibus conventio dat legem. T. 4. c. 682. A.
 A cæteris contractibus stipulatio in quo differat. Tom. 4. c. 260. A.
 In quibus contractibus diligentia, & levis, aut levissima culpa præstetur. Vide, Diligentia. Vide, Culpa.
 In contractibus distinguendis quid maximè sit spectandum. T. 5. c. 391. E.
 In contractibus an liceat invicem se conscribere. Tom. 5. c. 522. E.
 In contractibus spectatur tempus contractus. T. 6. c. 116. A.
 In contractibus ambigui sermonis an fiat interpretatio contra illum, qui eo sermone usus est. Tom. 6. c. 340. C.
 In contractibus spectatur, quid contrahentium uterque senserit. Ibid. E.
 Contractibus quæ dubitationis causa inferuntur, jus commune non lædunt. T. 8. c. 701. A.
 In contractibus, si fuerit dissensus, nullus est contractus. T. 8. c. 811. D.
 Ex contractibus actiones de dolo in heredes dantur in solidum. T. 8. c. 772. E.
 Contractibus bonæ fidei exceptio pacti, vel doli inest. T. 8. c. 377. D.
 Contractibus privatorum immiscere se non potest Procurator Cæsaris. T. 9. c. 395. A.
 In omnibus contractibus præstatur dolus, & lata culpa, in nullis præstatur periculum. T. 9. c. 294. D.
 In contractibus ultimæ voluntates valent. T. 9. c. 85. C. novissimæ voluntates. Vide, Voluntates.
 An in contractibus stricti juris pacta in continenti facta pariant actionem. T. 10. c. 119. B.
 Ex contractibus datur actio præscriptis verbis, si sint incerti contractus, etsi non sit actio certa legibus prodita. T. 10. c. 450. E.
 In contractibus non tantum nobis, sed & posteris nostris consulimus; qui verò legat, solum legatarium spectat. T. 10. c. 541. D. E.
 In contractibus nominatis non est locus conditioni, sed actioni tantum in id, quod interest. T. 10. c. 1043. A.
 De contrahenda, & committenda stipulatione. T. 9. c. 1350. C. & sequ.
 De contrahenda stipulatione. T. 9. c. 1351. C. & sequ.
 Contrahendi re, & verbis inter præsentés duo sunt genera. T. 1. c. 770. E. & T. 7. c. 654. D.
 Contrahendi inter præsentés quot modi sint. T. 8. c. 325. C. in-

ter absentes quot sint. Ibid. C.
 Ad contrahendum an aliquis compelli possit. T. 6. c. 340. E.
 In contrahendo quod agitur pro cauto haberi. Tom. 7. c. 634. B.
 Contrahens ubi se defendere, & an eo loco, quo contraxit, debeat. T. 7. c. 145. A.
 Contrahentem cum uno distringi in plures adversarios iniquum est. T. 5. c. 428. A. & c. 678. B. C.
 Contrahentes si in materia dissentiant, nulla est emptio. T. 3. c. 27. D.
 Contrahentes se invicem de pretio posse circumscribere. Tom. 7. c. 750. C.
 Contrahentes quomodo invicem obligentur ex contractu emptio- nis, & venditionis. T. 10. c. 1012. C.
 Contrahentium voluntates potiùs, quàm verba in conventionibus spectari debent. T. 4. c. 912. E.
 Contrahentium mens verbis potior est. T. 4. c. 913. B.
 Contrahentium voluntas requirit, ut subtilitas verborum amittatur. Vide, Voluntates contrahentium.
 Ex contrahentium pacto, & consensu mutuo an rescindatur venditio. T. 10. c. 1007. E.
 Contrahentibus idem obstat, quod eorum successoribus obstat. T. 8. c. 722. E. & c. 834. E. & c. 875. B.
 Contrahentibus an liceat se circumscribere. T. 10. c. 1004. E.
 Contrahere fiduciam, est vendere filium eà lege, ut mihi emancipetur, & a me manumittatur. T. 4. c. 108. E. & c. 109. A.
 Contrahere fiduciam est legem addere venditioni, ut redimere liceat. T. 4. c. 364. D.
 Contrahere integrâ oratione quidnam propriè sit. Tom. 6. c. 438. D.
 Contrahere an quis alteri possit. T. 8. c. 340. A.
 Contrahere nemo cogitur, sed contractum implere. Tom. 8. c. 442. B.
 Contrahi iudicio quisnam dicatur. T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
 Ubi quis contrahit, ibi & conveniri debet. T. 4. c. 924. E.
 Contrahuntur non tantum facta, sed & delicta. T. 8. c. 500. E.
 Contraxisse quis, & quo loco videatur. T. 7. c. 145. A. & sequ.
 Contraxisse unusquisque in eo loco intelligitur, in quo, ut solveret, se obligavit. T. 8. c. 348. D. etiam eo loco conveniri potest. Ibid. E.
 forum, sive domum suam revocare non potest. Ibid. E.
 Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum potest. T. 4. c. 71. E.
 Ubi contraxit defunctus, ibi heres ejus, aut nomine ipsius tutores conveniri possunt. T. 4. c. 925. A.

Contraria actio pignoratitia cuinam detur. T. 5. c. 420. B.
 Contraria negotiorum gestorum actio quando, & in quosnam detur. T. 6. c. 13. B.
 Contrariâ voluntate non interpositâ, pater ratum habere videtur, quod filius fecit. T. 6. c. 526. B.
 Contraria actio pignoratitia. T. 9. c. 299. D. cui competit. Ibid. D. E.
 Contrariæ actiones an sint bonæ fidei. T. 8. c. 1116. A.
 Contrariæ qualitates an possint simul eidem inesse. Tom. 8. c. 745. D.
 Contrariæ actiones quæ. T. 9. c. 300. A. & sequ.
 Contrarias actiones commodati, pignoratitiam, & alias habent commodatarius, creditor, depositarius, mandatarius, gestori, tutor. Ibid. A. B.
 Contrarium an eadem ratio efficiat in donationibus. Tom. 4. c. 996. B.
 Unum contrarium in quo subiecto est, non potest etiam esse alterum. T. 4. c. 1440. A.
 Contrarium in l. *Aqueductus, de aqua quotidiana, & asliva* conciliat auctor. T. 5. c. 662. D.
 Contrarii unius exclusio est alterius positio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.
 Contraria in se invicem pugnant; diversa distinctam rationem habent. T. 3. c. 527. A.
 Contraria esse nequeunt, quæ unâ eademque ratione connituntur. T. 4. c. 1229. A.
 Hæc, quæ sunt privantia naturâ; sunt inter se contraria. T. 4. c. 1440. A.
 Contraria, & diversa quantum differant. T. 6. c. 358. E.
 Contraria, & diversa differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.
 Contrariorum una, eademque causa. T. 1. c. 1218. D.
 Contrariorum eadem disciplina. T. 4. c. 995. B.
 Contrariorum una, eademque causa est, non quidem prorsus eadem, sed eadem, si in contrarium agatur. Ibid. B.
 Contrariorum eadem est disciplina. T. 4. c. 144. E. & T. 9. c. 593. D.
 Contrariorum eadem est ratio. T. 4. c. 996. B. & T. 6. c. 37. B.
 Ex contrariis duabus orationibus non semper una est vera, altera falsa. T. 3. c. 116. A. B.
 Contrectare semper est loco movere. T. 4. c. 645. D.
 Contrectare, vel attractare, an sit loco movere. T. 5. c. 716. B.
 Sine contrectatione furtum utrum fiat. T. 4. c. 842. C.
 Contribuere legata, aut fideicommissa est, in ratione legis falsitatis inc;

- ineunda, ea communi calculo sub-
jicere, T. 4. c. 1218. E.
- Contribuere est commiscere, confer-
re, confundere, communi calculo
subjicere omnia legata, & simul
omnia componere, computare,
cum de lege falcidia queritur,
locum habeat nec ne, & quatenus
locum habeat, T. 6. c. 407. D. E.
- Contributio non fit naufragio facto,
T. 1. c. 386. B.
- Contributio quid est, T. 4. c. 763.
D.
- Contributio locum quando habet,
& quando non. T. 4. c. 1059. B.
ratio ejus differentia. Ibid. B.
- Contributio ob jacturam mercium
naufragii vitandi gratia quando
locum habet, & quando non,
T. 4. c. 1412. B. & seq.
- Collationis contributio ob jacturam
non nisi nave salva fieri debet. T.
4. c. 1413. B. & T. 5. c. 534. B.
- Contributio quando locum non ha-
beat. T. 5. c. 534. D.
- Contributio an sit onus rerum ser-
vatarum, aut hominum servato-
rum. T. 5. c. 535. D.
- Contributionis æquitas quandam
locum habeat. T. 5. c. 534. B.
- Contributioni quando locus est, &
quando non. T. 4. c. 1059. B. ra-
tio differentia quæ. Ibid. B.
- Contributioni portionum heredita-
riarum, & legatorum locus fit
nec ne, cum portio exhausta in-
tegræ accedit, vel contra portio
integra exhausta. T. 6. c. 411. D.
an cum portio exhausta exhaustæ
accedit. Ibid. D.
- Contributionem qui præstare de-
beant, quæ portio præstanda, &
qua actione contributio exigenda
fit. T. 5. c. 530. D. E.
- De contributione portionum. T. 6.
c. 408. B. & seq.
- Contributiones quæ dicuntur. T. 2.
c. 670. C.
- Controversia de arborum radicibus.
T. 1. c. 70. C. D.
- Controversia inter duos ortu de
quibusdam servis, quos unus eo-
rum possidebat, alter dicebat si-
bi deberi ex causa depositi, &
sumpto arbitro, an ex ejus senten-
tia fisco pœnæ petitio fit. T. 4. c.
881. D. E.
- Controversia ex l. 7. §. cum quis, de
acquir. rer. domin. quæ fuit inter
Sabinianos, & Proculejanos de
materiâ aliena, & specie ex ea fa-
cta, explicatur, & tollitur. T. 5.
c. 378. D.
- Controversia Proculejanorum, & Sa-
binianorum de possessione unius
rei in solidum, quomodo direm-
pta sit. T. 5. c. 708. D. E.
- Non omnis controversia est lis. T. 5.
c. 867. C.
- Controversia esse potest ante litem
contestatam. Ibid. C. quando fit.
Ibid. C.
- Controversia est præparatio litis.
Ibid. C.
- Controversia a lite quid differat. T.
8. c. 519. B.
- Controversia esse potest ante conte-
stationem. Ibid. A. B.
- Controversia status. Vide, Status.
- Controversia est, non lis, antequam
in judicium veniatur. Tom. 9. c.
185. E.
- Controversia est ante litis contesta-
tionem. T. 9. c. 156. D.
- Controversiæ, & litis discrimen. T.
2. c. 97. D. E.
- Controversiæ quæ dicantur. T. 5.
c. 867. C.
- Controversiæ testamentorum trans-
igi, & dirimi non possunt sine
judice. T. 9. c. 187. C.
- In controversiis, quæ pendent ex te-
stamento, scriptum jus sequen-
dum. T. 8. c. 809. A.
- Quod est controversum an sit idem,
quod id, quod non constat inter
omnes. T. 10. c. 230. B.
- Contubernales qui dicantur. T. 1.
c. 1441. E.
- Contubernales quinam, & unde ita
dicantur. T. 5. c. 431. C.
- Contubernales qui dicantur. T. 5.
c. 548. B.
- Contubernalis. T. 6. c. 751. D.
- Contubernalis quæ dicitur. T. 9.
c. 1421. B.
- In contubernali adulterium non
vindictur lege Julia. Ibid. D.
- Contubernia dominium non mu-
tant. T. 9. c. 617. D.
- Contubernium est naturale nomen,
T. 1. c. 1456. B.
- Contubernium inter servos, matri-
monium inter liberos contrahi-
tur. T. 1. c. 397. C.
- Contubernium contrahitur inter
servos, vel cum servis. T. 9. c.
1421. B.
- Contubernium, & matrimonium,
in quo differunt. Ibid. B.
- Contubernium. T. 9. c. 444. D. & c.
449. A.
- Ex contubernio non contrahitur af-
finitas. T. 8. c. 211. D.
- Ex contubernio filii suscepti qui
dicuntur, & an patri succedant.
T. 8. c. 191. E.
- De contubernio violato. Tom. 9. c.
1421. B.
- Contumacia heredi nihil nocet. T. 2.
c. 1023. C.
- Contumacia quælibet est dolus. T. 3.
c. 91. A.
- Contumacia cujus damno coercetur.
T. 4. c. 875. C.
- Contumacia quid est. T. 4. c. 33. E.
magna negligentia est lata culpa,
& ferè idem, quod dolus. Ibid.
E.
- Contumacia litis damno coercetur.
T. 4. c. 875. C.
- Contumacia non restituentis, quod
judex æstimaverit, in actione de
dolo, aut quod metus causâ pu-
nitor condemnatione in id, quanti
actor in litem juraverit. T. 5. c.
148. D. E.
- Contumacia quando dolus est, &
- malitia mala. Tom. 5. c. 562.
D.
- Contumacia filii emancipati præ-
teriti, non conferentis bona pro-
pria, an, & quomodo puniatur. T.
5. c. 618. A.
- Contumacia proprietarii, & fru-
ctuarii quomodo puniatur. T. 5.
c. 641. E.
- Contumacia rei coerceri potest ex-
communicatione. T. 6. c. 800.
E.
- Contumacia pro confessione habe-
tur. T. 5. c. 834. A.
- Contumacia actoris multum differt a
contumacia rei. T. 6. c. 803. B. C.
illa major, & fœdior. Ibid. B.
- Contumacia damnato non esse jus
appellandi, non esse restitutionis
petendæ jus, & cur. Tom. 9. c.
986. D.
- Contumacia plectitur damno litis.
Ibid. C. D.
- Contumaciæ actoris pœnæ. T. 9. c.
134. C.
- Contumaciæ rei eadem est pœnæ,
quæ actoris. T. 9. c. 136. D.
E.
- In contumaciam quando incidit
actor. Tom. 9. c. 133. C. &
seq.
- In contumaciam quando incidit
reus. T. 9. c. 136. C. & seq.
- Per contumaciam absens. Tom. 9. c.
135. A. ejus pœnæ. Ibid. A.
- Ex contumacia condemnatus an
possit appellare. Tom. 4. c. 875.
- De contumacia, & contumace. T. 10.
c. 798. E. & c. 799. A. & seq.
- Contumax quis dicatur. T. 1. c. 476.
E.
- Contumax absens in capitali causa
non damnatur. T. 1. c. 477. D.
- Contumax dicitur a contemnendo.
T. 4. c. 162. D.
- Contutumax est, qui non respondet
in jure. Ibid. E.
- Contumax est is, qui contemnit; &
originem habet, teste Nonio, a
contemnendo. T. 4. c. 874. E. &
c. 875. A.
- Contumax, & superbus in quo dif-
ferant. T. 4. c. 162. E. si habeas, quod
respondeas, nec respondeas, su-
perbus es, Ibid. E. & quod aliis
superbia est, erga Prætorem est
contumacia, Ibid. E.
- Contumax frater, oblata cautione,
pristinum jus recipere potest. T. 4.
c. 92. E.
- Contumax qui sit, & quæ ejus pœ-
næ. T. 5. c. 1046. A.
- Contumax unde dictus. T. 6. c. 805.
E. quis propriè contumax. Ibid.
E.
- Contumax non est, qui appellat.
T. 6. c. 840. D.
- Contumax, qui vicit, victo damna-
tur expensarum nomine. T. 6. c.
656. E.
- Contumax litem amittit. Tom. 7. c.
160. E.
- Contumax quis dicitur. T. 9. c. 133.
D.

Contumax adversus Prætozem, qui vocatus non venit, quis intelligitur. T. 9. c. 1083. C.
 Contumax miles citatus, qui ad lectum non venerat, quomodo puniebatur. T. 9. c. 235. A.
 Contumax quomodo coerceatur. T. 10. c. 414. E.
 Contumacem plerumque tria faciunt edicta. T. 1. c. 959. C.
 Contumaces, & quando pro eis, & adversus eos pronuntiari potest. T. 9. c. 134. D. E.
 Contumaces, & inobedientes jus coercendi habent magistratus municipales captis pignoribus. T. 9. c. 1194. B. C.
 Contumacium pœna excommunicatio. T. 6. c. 935. D.
 Contumelia a contemnendo. T. 1. c. 242. D.
 Conturbare, & decoquere an eadem sint. T. 6. c. 328. E.
 Contutor, qui pro tutore convenitur, quando in usuras convenitur, & quædo non. T. 4. c. 320. E. & c. 321. A.
 Contutor qui pro contutore suo solvit, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversus contutorem. Ibid. A.
 Contutor contutorem suum etiam manente tutelâ suspectum postulare potest. T. 5. c. 580. D.
 Pro contutore tutor non convenitur eo inexcusso, qui rem pupilli gessit, & perdidit, & quando conveniendus. T. 4. c. 858. B.
 Contutores an sint collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, & commune officium. Ibid. D.
 Quæ convalescere non possunt, Vide, Jurium inutiliter.
 Convalescere an possit ex post facto, quod ab initio non valet. T. 5. c. 58. B. propter quid sæpe deflectamus ab hac regula. Ibid. B.
 Conveni, ut tu manumitteres, ego manumisi, tu non, qua actione agatur. T. 7. c. 830. E.
 Conveniendus ubi quis sit. T. 7. c. 164. D.
 Convenire alium non prohibeor, mutato adversario, si postquam unum convenero, nondum exegero. T. 5. c. 44. B. C.
 Convenire in manum viri quid sit. T. 5. c. 397. C.
 Convenit inter me, & te, ut ego exigerem a tuo, & tu a meo debitore; si ego exegerim, tu cesses, ex qua actione mihi tenearis. T. 7. c. 832. D.
 Convenit verbo pactio significatur, non stipulatio. T. 7. c. 795. E.
 Convenitur farre in manum. T. 1. c. 316. B.
 Convenitur in manum, aut confarreatione, aut coemptione. Ibid. C.
 Convenitur rectè quis, ubi contraixit. T. 10. c. 928. C.
 Conventa, & pacta. T. 4. c. 247. E.
 actio utilis quæ est. Ibid. c. 342. D.
 Conventicula Arrianorum, ac Donatistarum damnata. T. 2. c. 1088. D.

Conventiculæ sacris legibus reprobataz. T. 2. c. 1366. D.
 Conventio omnis iusta juris gentium est. T. 1. c. 922. D.
 Conventio in manum non fit ad tempus. T. 3. c. 155. D.
 Conventio, quæ re fit, a tacita differt. T. 1. c. 919. A.
 Conventio privata juri publico non derogat. T. 3. c. 182. C.
 Conventio tacita est fides tacita. T. 4. c. 851. B.
 Conventio est genus, cujus species duæ sunt contractus, & pacta. T. 4. c. 247. E.
 Conventio legem dat contractibus. T. 4. c. 682. A.
 Conventio precarii pro traditione habetur, nuda verò scriptura non. T. 4. c. 412. A.
 Conventio unius alterum non liberat. T. 4. c. 739. A.
 Conventio nuda non obligat, lex verò obligat. T. 4. c. 839. B.
 Conventio iusta an sit servanda, quæ scilicet jure non improbat. T. 4. c. 837. C.
 Conventio, vel obligatio utrùm executionem habeat forensis citra iudicis sententiam paratam. T. 4. c. 838. C.
 Conventio privata utrùm juri publico aliquid derogat. T. 5. c. 554. A.
 Conventio privatorum an det jurisdictionem privato. T. 5. c. 3. D.
 Conventio quænam inutilis, & inanis dicatur. T. 5. c. 994. A.
 Conventio quomodo fiat. Tom. 5. c. 47. D. E.
 Conventio a pacto in quo differat. Ibid. B.
 Conventio genus est, cujus species contractus, & pactum, sive pactio. Ibid. E.
 Conventio re, & verbis inter præsentem, & absentem. T. 5. c. 48. A.
 Conventio genus est, sub quo duæ species summæ continentur, nempe contractus, & pactum. T. 5. c. 47. E.
 Conventio fit aut publicè, aut privatim. T. 5. c. 50. C.
 Publicè fit conventio inter Duces Belli. Ibid. C.
 Conventio, vel jus jurandum sine causa an valeat. T. 6. c. 52. B.
 Conventio, quæ contractui adjicitur, ab initio format contractum, & actionem ex contractu. T. 6. c. 527. E.
 Conventio an rescindat emptionem, venditionem, vel liberationem aliquo casu, aliquove modo pariat. T. 6. c. 95. C.
 Conventio in iusjurandum. Vide, Vocatio in jus.
 Conventio, licet nuda, contractus est, non pactum. T. 7. c. 834. D.
 Conventio contrahentium legem dat contractui. T. 7. c. 750. A.
 Conventio de futura successione an valeat. T. 7. c. 790. E.
 Conventio ex re ipsa sumit effectum. T. 7. c. 97. D.
 Conventio inter duos, ut si qua hereditas alterutri obvenit, communis sit, an valeat. T. 7. c. 791. A.
 Conventio qualis contractus sit. T. 7. c. 834. B.
 Conventio, & reconventio. Tom. 7. c. 470. A.
 Conventio omnis, aut contractus est, aut pactum, T. 7. c. 625. A.
 Conventio, ut doli accederent venditioni fundi, an fuerit necessaria. T. 7. c. 719. C.
 Conventio, quicquid ad se pervenerit jure patronatus, restitutum iri, an valeat. T. 7. c. 791. A.
 Conventio litigatorum sequenda; modò non sit impossibilis. T. 8. c. 483. E.
 Conventio a pactione in quo distat. T. 9. c. 27. A. B.
 Conventio posterior quando non valet. T. 9. c. 86. C.
 Conventio non potest lædere jus alterius. T. 9. c. 594. A.
 Conventio in manum aliud est; aliud dotis datio. T. 10. c. 297. E.
 Conventio in manum quid sit. Ibid. E.
 Conventio nuda perficitur solo consensu. T. 10. c. 877. B.
 Conventio, ut heres succedat, in compromisso recipitur. T. 5. c. 489. A.
 Conventio mutue successione, id est, ἀλλήλων κληρονομία. T. 3. c. 483. C.
 Conventio nomen generaliter acceptum. T. 1. c. 920. D.
 Conventio publicæ definitio. T. 1. c. 921. B.
 Conventio nomen quàm latè pateat, & quid contineat. T. 5. c. 47. E.
 Conventio ineundæ semper spectanda est ratio. T. 7. c. 830. A.
 nec spectatur ordo explendæ fidei. Ibid. B.
 Conventio iustæ replicatio adversus rescriptionem fori, quando detur. T. 7. c. 97. D.
 Conventio posterior pars coartat priorem. T. 8. c. 582. A. B.
 Conventio nomine continentur pactum, & contractus. T. 10. c. 876. B.
 Conventio congruens iudicis condemnationi est exsequenda. T. 4. c. 838. C.
 Conventio iudicis incompetentis ad eundem an quis stare cogatur. T. 7. c. 97. C.
 De conventionibus publico juri adversa. T. 1. c. 708. C. D.
 Conventio restringitur jus commune. T. 4. c. 941. E.
 Conventio privatorum facile mutatur privatum jus. T. 4. c. 21. C.
 Ex conventionibus an oriatur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
 Conventio æstimatur ex initio, non ex implemento. T. 1. c. 925. D.
 Conventio juris gentium, aut contractus sunt, aut pacta. T. 1. c. 922. C.
 Conventio, & pacta tacitè, sine sermone ullo fieri posse certum est. T. 5. c. 48. B.
 Conventio, quæ privatim fiunt, aut

reditas alterutri obvenit, communis sit, an valeat. T. 7. c. 791. A.
 Conventio qualis contractus sit. T. 7. c. 834. B.
 Conventio, & reconventio. Tom. 7. c. 470. A.
 Conventio omnis, aut contractus est, aut pactum, T. 7. c. 625. A.
 Conventio, ut doli accederent venditioni fundi, an fuerit necessaria. T. 7. c. 719. C.
 Conventio, quicquid ad se pervenerit jure patronatus, restitutum iri, an valeat. T. 7. c. 791. A.
 Conventio litigatorum sequenda; modò non sit impossibilis. T. 8. c. 483. E.
 Conventio a pactione in quo distat. T. 9. c. 27. A. B.
 Conventio posterior quando non valet. T. 9. c. 86. C.
 Conventio non potest lædere jus alterius. T. 9. c. 594. A.
 Conventio in manum aliud est; aliud dotis datio. T. 10. c. 297. E.
 Conventio in manum quid sit. Ibid. E.
 Conventio nuda perficitur solo consensu. T. 10. c. 877. B.
 Conventio, ut heres succedat, in compromisso recipitur. T. 5. c. 489. A.
 Conventio mutue successione, id est, ἀλλήλων κληρονομία. T. 3. c. 483. C.
 Conventio nomen generaliter acceptum. T. 1. c. 920. D.
 Conventio publicæ definitio. T. 1. c. 921. B.
 Conventio nomen quàm latè pateat, & quid contineat. T. 5. c. 47. E.
 Conventio ineundæ semper spectanda est ratio. T. 7. c. 830. A.
 nec spectatur ordo explendæ fidei. Ibid. B.
 Conventio iustæ replicatio adversus rescriptionem fori, quando detur. T. 7. c. 97. D.
 Conventio posterior pars coartat priorem. T. 8. c. 582. A. B.
 Conventio nomine continentur pactum, & contractus. T. 10. c. 876. B.
 Conventio congruens iudicis condemnationi est exsequenda. T. 4. c. 838. C.
 Conventio iudicis incompetentis ad eundem an quis stare cogatur. T. 7. c. 97. C.
 De conventionibus publico juri adversa. T. 1. c. 708. C. D.
 Conventio restringitur jus commune. T. 4. c. 941. E.
 Conventio privatorum facile mutatur privatum jus. T. 4. c. 21. C.
 Ex conventionibus an oriatur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
 Conventio æstimatur ex initio, non ex implemento. T. 1. c. 925. D.
 Conventio juris gentium, aut contractus sunt, aut pacta. T. 1. c. 922. C.
 Conventio, & pacta tacitè, sine sermone ullo fieri posse certum est. T. 5. c. 48. B.
 Conventio, quæ privatim fiunt, aut

- aut sunt juris gentium; aut legitimæ. T. 5. c. 50. D.
- Conventiones juris gentium quæ sunt, & ubi enumerentur. Ibid. D.
- Conventiones, quæ sunt juris gentium, sunt contractus, non pacta. Ibid. D.
- Conventiones legitimæ quæ dicantur. Ibid. E.
- Conventiones precariæ. Vide, Precariæ conventiones.
- Conventiones æstimari ex initio, non ex implemento. T. 7. c. 831. C.
- Conventiones vulgares si sint omiffæ, solennes conventiones pro interpositis habentur. T. 9. c. 1187. E.
- Conventionum species, & quomodo conventiones fiant. Tom. 1. c. 920. D. E.
- Conventionum formula est stipulatio. Vide, Stipulatio.
- In conventionibus, vel testamentis quæ abundant, nihil nocere, imò prodesse magis. Tom. 4. c. 669. E.
- In conventionibus contrahentium voluntates potius, quam verba spectari debent. T. 4. c. 912. E. & c. 913. A.
- In conventionibus an possit conditio jurisjurandi remitti sine fraude ejus, cum quo conventio facta est, qui non abs re apposuit conditionem jurisjurandi, T. 6. c. 52. D.
- In conventionibus novissimæ voluntates spectantur, T. 9. c. 85. D.
- In conventionibus solent homines plerumque abusive loqui. T. 9. c. 441. C.
- Conventionales stipulationes quæ sint. T. 8. c. 1055. A. quot earum genera. Ibid. c. 1056. B. C.
- Conventionales epistolæ. Tom. 9. c. 1252. E.
- Convento eo, qui dolo amisit possessionem, non liberatur possessor. T. 4. c. 738. D.
- Convento possessore liberatur is, qui possessionem amisit. Ibid. D.
- De conventu negotiorum illicito. T. 9. c. 397. B.
- Conventum pactum quid. T. 3. c. 36. B.
- Conveteranorum verbo qui continentur. T. 1. c. 1030. A.
- Convicium judici qui ingesserit, infamiam damnatur. T. 1. c. 475. B. C.
- Convicium cantorum, vel convocium quid sit. T. 3. c. 175. D.
- Convicia sola restant victo. T. 10. c. 90. C.
- Convictus an de conscis participibus, & mandatoribus quæri possit. T. 5. c. 635. C.
- Convinci quis non nisi scripturâ, aut testibus potest. Tom. 1. c. 476. C.
- Convitium, & contumelia a pluribus facta auget injuriam; & gravius læditur honos meus, quam si unus tantum convitium dicat. T. 5. c. 34. A.
- Convitiis fit injuria. T. 9. c. 1464. C.
- Cophinos mensuræ genus fuisse. Tom. 7. c. 1454. E.
- Copia instrumentorum. T. 9. c. 1. A.
- Copiæ præsidis. T. 8. c. 481. B.
- Copiæ victuales. T. 9. c. 332. E.
- Copiarum debitor non utitur compensatione. Ibid. E.
- Copias Papinianus vocat vivendi causam, copias victuales. T. 4. c. 1350. D. unde nomen cauponæ Festo. Ibid. D.
- Copias esse alimenta, & annonas. T. 9. c. 332. E.
- Copiatæ qui olim fuerint. T. 2. c. 1033. D.
- Copiatæ clerici propriè non sunt. T. 2. c. 1033. E.
- Copiatæ, seu decani, certo numero ab episcopis ordinandi. Ibid. D.
- Coqui sunt focarii, qui in caupona ministerium præbent, vel in stabulo. T. 4. c. 801. C. D.
- Corallium ab omnibus vitiis servandæ segetis habere vim. T. 3. c. 448. C.
- Coram litigatoribus quid. Tom. 8. c. 630. C.
- Coram pupillo. Ibid. C.
- Coram Titio. Ibid. C.
- Corbes liquoris capaces fuisse, Columella indicat. T. 7. c. 1454. D.
- Corbes ejus generis fuisse, ut ignem ferre possent. Ibid. E. mensuræ genus fuisse. Ibid. E.
- Corbis fieri potest, ut vinum contineat. T. 3. c. 51. E.
- Corium in structuris Vitruvio quid est. T. 4. c. 1202. D.
- Cornelia lex. Vide, lex Cornelia. Lex Cornelia duplex; una Nummaria, altera Testamentaria. T. 10. c. 726. E.
- Lege Corneliâ nummariâ qui teneantur. Ibid. E.
- Cornicularii qui, & cur ita dicti. T. 2. c. 917. C.
- Cornicularii ne rusticos ad obsequium vocent. Tom. 2. c. 851. D.
- Cornicularii quinam sint. T. 10. c. 864. E.
- Corniculariorum immunitas. T. 2. c. 996. A.
- Per cornicularios patebat aditus ad Principis, & judicis secretarium. T. 10. c. 864. E.
- Cornutus farinæ verbo panem contineri, & significari ait. T. 5. c. 397. C.
- Cornutum cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
- Corona capiti imposta signum venalium, T. 2. c. 650. D.
- De corona clericorum. T. 6. c. 968. C. D. & c. 969. C.
- Corpus idem non recipit multiplicationem, recipit quantitas. T. 3. c. 404. B.
- Corpus mortuum in civitatem inferri non licet, ne funestentur sacra civitatis. T. 1. c. 380. D.
- Corpus advocatorum dicitur seminarium dignitatum. T. 5. c. 157. B.
- Corpus petitur, aut repetitur ubi est, quantitas ubique. T. 5. c. 405. B.
- Corpus certo loco continetur. Ibid. B.
- Corpus quibusnam sensibus percipiatur. T. 5. c. 174. A.
- Corpus, ut respublica, municipium, cives, municipes, civitas, &c. Syndicum quandonam eligere debeat ad agendum, & ad excipiendas actiones. T. 6. c. 279. B. C. D.
- Corpus certum quando legatum intelligatur. T. 7. c. 152. D.
- Corpus incertum, & corpus certum in quo differunt. T. 7. c. 1108. A.
- Corpus Homeri sunt ejus opera. T. 9. c. 489. D.
- Corpus legum. Ibid. D.
- Corpus quorum violatum est, nihilominus integer, & castus remansit animus. T. 10. c. 724. B.
- Corporis & quantitatis differentia ad constitutionem Divi Pii. T. 3. c. 403. D. E.
- Corporis Christi Sacra Communio domi non fiat. T. 2. c. 1103. D. E.
- Corporis educationi prospexisse verisimile est, qui disciplinæ animi prospexit. T. 7. c. 1333. A.
- Inter corpus, & quantitatem differentia quæ. T. 4. c. 443. A.
- Corpore an fiat stipulatio, Sticho; & Pamphilo in stipulationem deductis. T. 10. c. 224. A.
- In corpore an luat pœnam, cujus inopia eludit multam. T. 10. c. 870. C. D.
- Corpora humanantur, manent testamenta. T. 1. c. 489. B.
- Corpora permutationem non recipiunt. T. 4. c. 102. C.
- Corpora, quæ spectantur ut corpora, sunt in usu, non in abusu. T. 5. c. 391. A.
- Corpora, quæ spectantur ut corpora, non sunt in abusu, sicut aliæ res in mutuum venientes, sed in usu. T. 5. c. 391. A.
- Corpora deposita, & commendata transferri possunt in alium locum sine venia Principis, aut magistratus. T. 5. c. 925. B.
- At corpora perpetuæ sepulturæ tradita, non possunt transferri, nec loco moveri sine periculo, nisi impetratâ veniâ a Principe, aut Præside. Ibid. B.
- Corpora mobilia sunt in loco, jura in nullo loco sunt, quia nec ipsa sunt, sed intelliguntur. T. 6. c. 572. D.
- Corpora nummorum communi genere continentur, non specie. T. 7. c. 629. B.
- Corpora qui dicit, quasnam res complectatur. Tom. 8. c. 1047. D.
- Corpora, qualia sunt civitates, municipia, collegia, incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 853. D.
- Corporum divisio. Tom. 3. c. 451. D.
- Corporum solutio. Vide, Solutio, Cor-

Corporum liberorum æstimatio an fieri possit. T. 5. c. 536. C.
 Corporum legatorum præstationes variæ sunt, nec inter se mutuam functionem recipiunt. T. 7. c. 990. A. B.
 Corporum vindicationes in quibus differant a servitutibus vindicationibus. T. 8. c. 1104. D.
 Corporum dominium inter socios communicatur statim, etsi traditio non intervenerit. T. 10. c. 999. C.
 Corporales res an legari possint. T. 8. c. 992. A.
 Corporales res quænam maximè dicantur. T. 8. c. 942. A.
 Res corporales separantur a nummis. T. 10. c. 760. A.
 Rerum corporalium divisio fit per actionem communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
 Corporalia possidemus, non incorporalia. T. 5. c. 692. E.
 Corporati qui sint, & eorum Privilegia. T. 2. c. 806. D.
 Corporati Urbis Romæ privilegarii. T. 2. c. 816. B.
 Corporatorum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. B. C.
 Corporea, non incorporea commodari possunt. T. 7. c. 833. D.
 Correlativorum an eadem semper sit ratio, an aliquando, & sæpius dispar. T. 5. c. 651. B.
 Correorum conditio quænam præcisè sit. T. 6. c. 115. C.
 Correat an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
 Corrivare aquam quid. T. 8. c. 546. D.
 Corruptum iudicem, corruptum adversarium conjunguntur, ut paria. T. 10. c. 612. E.
 Corruptela adversarii, collusionis species. T. 1. c. 978. D.
 Corruptela Procuratoris. T. 5. c. 478. B.
 Corruptela omnis a reo falsitas est. T. 10. c. 612. D.
 Corruptor, & Prævaricator in quo conveniunt. T. 5. c. 478. C.
 Corruptor, qui pecuniâ aliquem corrumpit, odio majore dignus est. Ibid. C.
 Corruptus dulcedine pecuniæ in retinenda pecunia præfertur ei, qui corruptus, dignusque est odio majore. Ibid. C.
 Cortinæ Regiæ. T. 2. c. 658. A.
 Corvæ vox gallica unde. T. 2. c. 690. E.
 Corvi mali malum ovum. T. 10. c. 249. E.
 Ex cotoriis vectigal. T. 8. c. 498. C.
Κορσάριοι sunt Piratæ. T. 1. c. 530. E.
 Crassitudo parietis, quæ esse debeat. T. 7. c. 591. E.
 In Crassum Ciceronis cachinnus. T. 10. c. 282. C.
 Cratitius paries quis dicatur. T. 7. c. 591. E.

Creatio in jure passim dicitur nominatio, et nominator creator. T. 4. c. 37. D.
 Creatio, nominatio, datio, ordinatio in jure idem est. Tom. 4. c. 1014. D. E.
 Creatores, qui & nominatores, quinam sint. T. 10. c. 585. E. & c. 586. A.
 Credere est facere. Tom. 4. c. 660. E.
 Credere quid sit. Tom. 7. c. 623. B.
 Credere filio familias perdere est, & quasi donare. T. 10. c. 902. D.
 De credita pecunia, T. 7. c. 655. C. & seq.
 Creditâ ab alio meâ pecuniâ meo nomine, & accepto pignore, mihi ipso jure acquiratur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.
 Creditæ pecuniæ usuræ non debentur ex pacto nudo sine stipulatione. T. 4. c. 966. C.
 Crediti jus. Vide, Jus crediti.
 Crediti appellatione quæ contractus contineantur. T. 7. c. 650. C.
 Crediti servandi causâ qui mittitur in possessionem, an possideat. T. 8. c. 270. D.
 Crediti causa furto non intercipitur. T. 8. c. 684. B.
 Crediti hereditarii causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E. & c. 927. A.
 Ex causa crediti an nobis per liberum hominem acquiratur. Tom. 10. c. 979. B.
 Creditor chirographarius debitorem debitorem convenire non potest. T. 3. c. 206. C.
 Creditor, in possessionem bonorum ex edicto missus, bonorum gestori comparatur. T. 3. c. 431. B.
 Creditor servitutem feudo imponere potest. T. 2. c. 1243. E.
 Creditor fundi, & servit utis fundo debitæ vindicationem habet. Ibid. E.
 Creditor cur possideat pignus. T. 1. c. 945. D.
 Creditor pro alieno possidet. T. 1. c. 1123. A.
 Creditor propriè non possidet. T. 2. c. 1126. E.
 Creditor, qui plus exigit, credito cadit. T. 2. c. 1087. C.
 Creditor si moram fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.
 Creditor pecuniæ nauticæ periculum suscipit. T. 3. c. 238. C.
 Creditor quibus casibus jus crediti amittat. T. 2. c. 1087. C.
 Creditor an dominium pignoris transferat. T. 1. c. 93. C.
 Creditor utrum furti actione agere possit de pignore subrepto. T. 1. c. 234. D.
 Creditor an a singulis fidejussoribus, qui litis contestatæ tempore solvendo sunt, compellatur partes petere. T. 1. c. 207. D.

Creditor an fidejussorem pro debitore obliget. T. 1. c. 206. E.
 Creditor invitus pignus vendere non cogitur. T. 4. c. 933. A.
 Creditor, qui pignus, & fidejussorem accepit, quando pignus, & quando fidejussorem convenire potest. T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.
 An creditor posterior habeat jus offerendi priori creditori, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
 Creditor, novatione factâ, an cogatur mutare obligationem. T. 4. c. 876. D.
 Prior creditor, generalem habens hypothecam, præfertur posteriori specialem habenti. T. 4. c. 950. E.
 Prior creditor potior est posteriori. T. 4. c. 899. E. & c. 900. A.
 Creditor in venditione pignoris, quæ fit ex pacto, suum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.
 Creditor si debitori heres extiterit, confunditur obligatio aditione hereditatis. T. 4. c. 828. B.
 Creditor quando dolum, & culpam simul præstare tenetur. T. 4. c. 232. D.
 Creditor si non eligat mandatorem, sed pignora, & minoris distrahat, an possit reliquum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
 Creditor an in possessionem omnium bonorum patris latitantis mittatur ex edicto Prætoris rei servandæ causâ. T. 4. c. 196. E.
 Creditor, cui pignus surripitur, actionem furti habet adversus extraneum, & adversus debitorem dominum rei furtivæ. T. 4. c. 231. D.
 furtum est interversio rei, hoc est, proprietatis alienæ, vel possessionis, vel usus, vel usus fructus, vel hypothecæ alienæ. Ibid. D.
 Creditor non potest plus habere quàm habuit debitor. T. 4. c. 570. E.
 Creditor, qui bonâ fide credit pecuniam adolescenti, ignorans scilicet, adolescentem mox eam perditurum, retinet jus crediti. T. 4. c. 726. E. qui verò sciens fortè luxurioso adolescenti, quasi perdituro, pecuniam credit, hic jus crediti non habet. Ibid. E.
 Creditor conditionalis quæ bonâ distrahere non potest. Tom. 5. c. 923. D.
 Creditor quis esse dicatur propriè. T. 5. c. 767. B.
 Creditor comburens chirographum debitorem, quatenus debitum ei remittere videatur. T. 5. c. 48. E.
 Creditor, & legatarius quomodo differant. T. 5. c. 923. C.
 Creditor per ignorantiam deceptus quid. T. 5. c. 474. A.
 Creditor an cogi possit ante diem accipere. T. 5. c. 411. C.

Cre;

- Creditor, & debitor uno tempore** an eadem in causa esse possit. T. 5. c. 995. E.
- Creditor pigneratitius rei dominus** an sit. T. 5. c. 642. A. B.
- Creditor pigneratitius quomodo** caveat. Ibid. B.
- Creditor an specialiter accipiatur** pro eo, qui mutuum dedit. T. 5. c. 394. E.
- Creditor, cui locus, in quem mortuum inferre desiderasti, pignori obligatus est; itemque dominus, cujus prædio locus ille servit, si consentiat, locus religiosus sit.** T. 5. c. 388. E.
- Creditor fructus ultra sortem perceptos restituere tenetur.** T. 6. c. 891. E. & c. 892. A.
- Creditor actione Pauliana vindicat, & petit, rem esse debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem suam.** T. 6. c. 335. E.
- Si creditor filii tui heredem instituerit, & legis falcidix rationem ponas; peculii quantitas, quod aditæ hereditatis tempore fuisset, in quadrantum imputabitur,** T. 6. c. 66. A.
- Creditor an re verâ solus possideat** rem sibi pignori traditam, debitor autem omnino non possideat. T. 6. c. 84. C.
- Creditor hereditarius, qui cum herede scripto egit, & exceptione summotus est, an eandem iterare potest actionem, sublato impedimento, sine metu exceptionis rei iudicatae.** T. 6. c. 24. A.
- Creditor pigneratitius quisnam proprie dicatur.** T. 6. c. 323. A.
- Creditor, qui rem pignori acceperat, si amisâ ejus possessione, Serviana petierit actione, & litis æstimationem consequutus sit; postea debitor, eandem rem petens, exceptione summovetur, nisi offerat ei debitor, quod pro ea solutum est.** T. 6. c. 57. D. E.
- Creditor, cui soluta est omnis pecunia a debitore, an cogatur, conventus ab eodem pigneratitiâ actione, ei debitori cedere actionem, quam habet adversus emptorem pignoris venditi, ejus pignoris recipiendi causâ, reddito pretio.** Tom. 6. c. 61. C. D.
- Creditor, vel debitor si diem cautionis præferat, falsum committit, nisi utraque pars consentiat.** T. 6. c. 522. B.
- Creditor a debitore pignus emere potest.** T. 6. c. 610. D. non verò debitor a creditore. Ibid. D.
- Creditor habet retentionem rei ad debitorem pertinentis, si quocumque casu ad eum ea res pervenerit, donec pecunia debita solvatur, etiamsi non sit ei pignori nexa.** T. 6. c. 706. B.
- Creditor accipiendo indebitum, quasi ex contractu debitor constituitur.** T. 6. c. 606. D.
- Creditor peculiaris an possit scindere actionem inter duos reos debendi, vel inter reum, & fideiussorem.** T. 6. c. 708. C.
- Creditor an rem pignori obligatam a defuncto alienari prohibitam vendere possit.** Tom. 7. c. 1083. E.
- Creditor, cui debita sunt legata, an onerari possit fideicommissis.** T. 7. c. 1012. A. item an legata illa subjiciantur falcidix. Ibid. A.
- Creditor, cui pars fundi communis pro indiviso obligata est, an tantum fundum obligatum habeat, debitori toto fundo adjudicato.** T. 7. c. 1368. D.
- Creditor heres a debitore institutus, & rogatus restituere, si adeat, & restituat, non receptâ pecuniâ, vel cautione, an conditionem incerti habeat.** T. 7. c. 1503. A.
- Creditor heres institutus, & rogatus restituere, si multa deminuerit, & reliquum restituerit, non deducto debito, an a fideicommissario debitum petere possit.** Ibid. A. B. 2.
- Creditor pecuniæ trajetitiæ usuras quales percipere potest.** T. 7. c. 862. A. & seq.
- Creditor pignoris jure fundum vendens tenetur emptori exhibere apochas tributorum de fundo solutorum.** T. 7. c. 815. C. D.
- Creditor oblatam pecuniam ante diem an accipere cogatur.** T. 7. c. 1317. A.
- Creditor pignus distrahens, an teneatur de evictione, & ad pretium restituendum.** T. 7. c. 756. D.
- Creditor, post triginta annos petens pecuniam, an repellatur.** T. 7. c. 891. E.
- Creditor, qui pactum esse in personam dicit, id probare debet.** T. 7. c. 872. B.
- Creditor si debitoris hereditatem adeat, an confusio obligationis fiat.** T. 7. c. 1506. B.
- Creditor si pecuniæ non nauticæ periculum suscipiat, an eadem ratione ei debeat usura ex pacto.** T. 7. c. 865. B.
- Creditor, uno electo reo pro parte, an ad eundem reverti possit pro altera parte.** T. 7. c. 975. C.
- An creditor pignus persequi possit.** T. 7. c. 1507. B. 1.
- Creditor quam electionem jure habeat.** T. 8. c. 802. E. qui rem occupavit tempore posteriore. Ibid. c. 765. E. suum recipiens nihil dolo facit. Ibid. c. 826. A.
- Creditor est quilibet creditor.** T. 8. c. 485. C.
- Creditor a debitore heres institutus, & rogatus restituere hereditatem, an aditione coacta obligatio confundatur.** T. 7. c. 1505. B.
- Creditor an sit is, pendente conditione, cui sub conditione legatum est.** T. 8. c. 373. A.
- Creditor an sit pendente conditione, qui sub conditione stipulatus est.** Ibid. A.
- Creditor pignus sibi traditum possidet naturaliter jure pignoris.** T. 8. c. 304. C.
- Creditor, quam diligentiam in pignore servando præstare debeat.** T. 8. c. 321. A. B.
- Creditor, qui re pignoratâ utitur, furti tenetur.** T. 8. c. 320. A.
- Creditor si debitorem, pecuniam præsentem solvere paratum, & offerentem, jussit alii dare, an pecunia soluta videatur.** T. 8. c. 252. C. D.
- Creditor si rem datam in solutum habere cœpit ex causa lucrativa, an eam petere possit conditione creditæ pecuniæ.** T. 8. c. 346. E.
- Creditor an possit convenire debitorum debitoris.** Tom. 9. c. 241. E.
- Creditor non est quicumque agere potest.** T. 9. c. 642. A.
- Creditor posterior quando potior.** T. 9. c. 1212. E.
- Creditor qua ratione possidet rem pignori datam.** T. 9. c. 1008. A.
- Creditor quando non potest actione hypothecaria rem mobilem persequi.** T. 9. c. 1193. B.
- Creditor hereditarius, veluti uxor defuncti, quæ repetit dote m, agit in heredes, non in debitores hereditarios.** T. 9. c. 255. A.
- Prior creditor hypothecarius in pignoris persequutione potior habetur.** T. 9. c. 1209. D. & seq.
- Creditor posterior præfertur priori, si prior habeat generalem hypothecam, posterior specialem ejus rei, quam debitor ex pecunia a posteriori creditore mutuo sumpta comparavit.** T. 9. c. 1212. B.
- Creditor pigneratitius, qui ex lege conventionis sine judicis auctoritate ingreditur per vim possessionem fundi sibi pignorati, vim facere non videtur, nec tenetur lege Julia de vi.** T. 9. c. 1430. C. D.
- Creditor, qui distrahit pignus, de quo convenit inter eum, & debitorem, certè id addicere sibi non potest, & cur.** T. 9. c. 1238. B.
- An creditor, qui pignus vendidit, teneatur de evictione.** T. 9. c. 1303. B.
- Creditor privatus, fiscus, & respública an differant in electione cum debitore.** T. 9. c. 1195. A.
- Si creditor antiquior pignus vendiderit.** T. 9. c. 1220. A.
- Creditor petit a debitore decem, debitor offert quinque, quæritur, an creditor cogatur ea quinque accipere, & reliqua persequi.** T. 9. c. 125. B.
- Creditor renuntiare potest actioni.** T. 9. c. 375. A.
- Creditor posterior hypothecarius præfertur priori creditori hypothecario multis casibus.** T. 9. c. 1212. D. E. & c. 1213. A. & seq.

- Creditor an possit furti agere in debitorum, re ab ipso debitorum pignori datâ, deinde ipsimet debitori ab extraneo subreptâ. T. 10. c. 247. D.
- Creditor putans, conjuges esse socios, cum non essent, an possit agere cum muliere in solidum. T. 10. c. 434. A. B.
- Creditor mittitur in possessionem rei conservandæ causâ, si debitori defuncto heres non existat. T. 10. c. 515. D.
- Creditor pignus pigneratitium vendit dupliciter. T. 10. c. 766. C.
- Creditor, qui vendidit pignus jure creditoris, an teneatur ad pretium re evictâ. Ibid. D.
- Creditor si debitori heres existat, cur minor hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.
- Creditor an possit convenire debitorem debitoris sui. T. 10. c. 961. A.
- Creditor, vel debitor hereditarius dicitur duobus modis. Ibid. E. & c. 962. A.
- Creditor a debitorum an fideicommissum possit relinquere. T. 10. c. 1053. E. & c. 1054. A.
- Creditor an habeat pignus in usu. T. 10. c. 1127. B.
- Creditoris definitio. T. 2. c. 125. B. C.
- Creditoris justa possessio. T. 1. c. 1126. E. & c. 1127. A.
- Creditoris jure vendere quid sit. T. 3. c. 7. E.
- Privati creditoris, & reipublicæ diversa ratio est. T. 4. c. 850. D.
- Creditoris in arbitrio est, quocum agat prius, an cum debitorum principali, an cum fidejussore, vel mandatore, cujus mandato alii pecuniam credidit. T. 6. c. 708. A. quid juris hodie, Ibid. A.
- Creditoris possessio an interrumpat jure ceptam a debitorum usucapionem. T. 6. c. 308. A.
- Creditoris consensu remissio pecuniæ habetur. T. 6. c. 537. E. & c. 538. A.
- Creditoris pigneratitii consensus pro remissione pignoris est. T. 6. c. 531. B.
- Creditoris morâ interveniente in accipienda re debita, quod tempus ultimationis litis spectetur. T. 7. c. 740. D.
- Creditoris pecuniæ nauticæ quandiu periculum est, usuræ exiguntur supra duplum. T. 7. c. 865. B. C.
- Creditoris significatio quàm lata. T. 8. c. 1047. B.
- In creditoris arbitrio esse, quem velit convenire. T. 8. c. 701. A.
- Creditoris interpellatio si non interveniat, an pœna peti possit post diem solutioni constitutum. T. 8. c. 350. A. B.
- Creditoris appellatio latissimè patet. T. 9. c. 641. E.
- In creditoris electione est, qua actione prius experiatur, actione personali cum debitorum suo, an hypothecariâ cum possessore pignoris, an simul utraq; T. 9. c. 1194. E. an sit ei electio cum fidejussore, vel mandatore, an cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.
- Creditoris jus non mutatur pactione. T. 9. c. 109. A. & seq.
- Creditoris rationes domesticæ an fidei faciant. T. 9. c. 274. E.
- Creditori operarum fervorum petitio non competit, Tom. 1. c. 187. D.
- Creditori specialia magis nexa esse videntur, quàm generalia. T. 3. c. 508. D.
- Creditori non competit conditio furtiva. T. 1. c. 1423. A.
- Creditori volenti aliud pro alio reddè solvitur. T. 4. c. 1039. C.
- Creditori debitorum jure non legat id, quod debet, T. 4. c. 518. C.
- Creditori solvere est dare, solvere verò procuratori creditoris est facere. T. 4. c. 680. D.
- Creditori non imputantur casus fortuiti. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputantur. Ibid. D.
- Creditori invito pro debitorum solvere potest extraneus. Tom. 4. c. 839. D.
- Creditori invito aliud pro alio solvi non potest. T. 5. c. 767. B.
- Creditori, decepto in contrahendo pignore, an detur actio contraria in id, quod interest. T. 5. c. 421. B.
- Creditori quandonam persecutio pignoris denegetur. T. 5. c. 642. B. C.
- Creditori an, & quando debitor utiliter leget id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. D.
- Creditori si quis leget, quod illi debet, an utile sit legatum. T. 7. c. 1039. D.
- Creditori an noceat omiſsa compensationis ratio. T. 8. c. 358. D.
- Creditori an noceat commemoratio prioris debiti omiſsa in nova cautione. Ibid. A. B.
- Creditori pignora, quæ ei data, vel obligata erant, oblata a fisco pecuniâ, restitui. T. 8. c. 440. B.
- Creditori cur non datur interdictum de exhibendo debitorum, qui latitat apud aliquem, illo conscio. T. 9. c. 1169. E.
- Creditori aliud pro alio non solvitur rectè. T. 9. c. 1285. B.
- Creditori an detur actio furti, licet ei non sit traditum pignus. T. 10. c. 455. A.
- Creditori an detur pignoris retentio. T. 10. c. 702. E.
- Creditori cum aliquid solvitur indistinctè, id primum imputatur in usuras, deinde in sortem. T. 10. c. 705. D.
- Creditori si debitor heres existat, cur major hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.
- Creditori quibus casibus liceat manum injicere in debitorum. T. 10. c. 1027. D. E. & c. 1028. A. & sequ.
- Inter creditorem scientem, & ignorantem differentia quæ. T. 4. c. 936. C.
- Creditorem absolvere quidnam propriè sit. T. 6. c. 12. C.
- Creditorem liberare quidnam propriè sit. Ibid. C.
- Creditorem pacare quidnam etiam propriè sit. Ibid. D.
- Inter creditorem, conductorem, & commodatarium magna est differentia. T. 8. c. 684. B. & c. 776. E.
- Creditorem evictionem pignoris non debere. T. 9. c. 1303. B.
- Creditorem in distrahendis pignoribus sinceriter, & bona fide debere versari. T. 9. c. 1234. A.
- Creditorem, cui ex conventionem debitor permisit, non solutâ ad diem pecuniâ, ingredi possessionem fundi pignerati, non posse tamen eam ingredi sine auctoritate judicis. T. 9. c. 1189. B.
- Creditorem invitum non compelli agere de credita pecunia, ut scilicet ei pecunia solvatur petenti, & pignora liberentur, & usuræ non currant. T. 9. c. 1198. A.
- Creditorem posteriorem, cui fundus Titianus obligatus erat, in ejus locum succedere, & pignus confirmare sibi, Ibid. E.
- Creditorem, qui litem est contestatus cum omnibus fidejussoribus, divisâ actione, amisisse jus eligendi unum ex fidejussoribus in solidum, etiamsi ceteri non sint solvendo. T. 9. c. 1279. B.
- Creditorem pignus, quod habet datum, pignori obligare posse creditori suo. T. 9. c. 1223. E.
- Creditorem habere electionem, qua potius actione experiatur, principali, an accessoriâ. T. 9. c. 246. B.
- Si adversus creditorem præscriptio apponatur. T. 9. c. 1025. E.
- Creditorem inter scientem, & ignorantem, quoad venditionem pignoris, differentia. T. 10. c. 764. B. C.
- Adversus creditorem an restituatur minor. T. 10. c. 902. D. E.
- Creditore invito aliud pro alio solvi nequit. T. 4. c. 1343. B.
- A creditore fructus perceptos secum ipse creditor pensat in sortem. T. 5. c. 425. B. C.
- De creditore hereditario, qui heredi, cunctanti nimium hereditatem adire, mandavit, ut suo periculo hereditatem adiret. Tom. 6. c. 493. B.
- Creditore herede instituto a debitorum, an confusio ista habeatur pro solutione. T. 7. c. 1506. C. D.
- Creditore herede instituto a debitorum, an debitum sublatum & solutum videatur. Ibid. C. D.

- Creditorum pignoratitio rogato pignus vendere, & quod ex pretio amplius redegerit, restituere aliis, fideicommissum ab herede relictum videtur, non a creditore. T. 7. c. 1378. E.
- De creditore, qui pignus vendidit jure creditoris, & pignoris lege, an teneatur de evictione. T. 9. c. 1303. B. C. & seq.
- De creditore, qui speciali hypotheca omisa excutit cetera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.
- De creditore, qui sub specie rescripti, vel precepti, quo jubetur rem sibi debitam protinus accipere, eam rem occupat neglecto juris ordine. T. 9. c. 1156. B. C.
- Creditoribus quibus ex causis in debitoris bonorum possessionem mittuntur. T. 3. c. 205. C.
- Inter creditores patris, qui bona vendiderunt, & pupillum, triplex differentia. T. 4. c. 644. D.
- Creditorum conditionales an in debitoris bonorum possessionem mitti possint. T. 4. c. 1345. B.
- Creditorum penis preferri fiscalibus. T. 2. c. 655. A.
- Creditorum curiosi esse debent. T. 1. c. 1452. D.
- Creditorum testatoris, & creditores heredis in quo differunt. Tom. 4. c. 542. D.
- Creditorum implere, est solvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.
- Creditorum conditionales in possessionem bonorum debitoris mittuntur. T. 4. c. 1346. D.
- Creditorum chirographarii, quando antiquiores, fisco sunt potiores. T. 4. c. 1278. E.
- Creditorum conditionales si in possessionem mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D.
- Creditorum non videntur amittere rem pignori datam, quibus propria non fuit. T. 4. c. 1470. C.
- Creditorum legatariis sunt potiores. T. 4. c. 523. B.
- Creditorum quandonam custodia causa in possessionem bonorum mittuntur. T. 5. c. 766. A.
- Creditorum quomodo se in vendendis, & distrahendis bonis debitoris gerere debeant. T. 5. c. 762. D. & c. 763. D.
- Creditorum cum plures sunt, an unus ex iis curator bonis debitoris dari possit. T. 5. c. 764. D.
- Creditorum plures an, & quando pro uno haberi possint. T. 5. c. 786. A.
- Creditorum defuncti; intra quinquennium ab adita hereditate, separari desiderant bona defuncti a bonis heredis. T. 6. c. 326. C.
- Creditorum bona defuncti, non quidem ejus, sed heredis nomine vendere posse. T. 7. c. 1084. A.
- Creditorum cum herede ubi agant. T. 7. c. 151. C.
- Creditorum mensarii. T. 7. c. 1252. D.
- Creditorum calumnia causa missi in possessionem. T. 8. c. 489. E. & c. 490. A. & seq.
- Creditorum qui. T. 8. c. 489. C. & seq.
- Creditorum strictè qui dicantur. T. 8. c. 492. D.
- Creditorum duo si in eadem hypotheca eodem tempore concurrant, an alter altero sit potior. T. 8. c. 446. B.
- Creditorum privati an preferantur fisco in hypotheca. T. 8. c. 445. E.
- Creditorum qui dicantur in missione in possessionem crediti servandi causa. T. 8. c. 374. A.
- Creditorum, qui missi sunt in possessionem, an alantur. T. 8. c. 132. A.
- Creditorum hypothecarii suas hypothecas præcipuas ferunt. T. 9. c. 1128. A. privilegiarii sunt. Ibid. c. 1131. A.
- Creditorum posteriores hypothecarios in locum priorum ipso jure succedere, offerendo prioribus, & solvendo pecuniam debitam, & usuras medii temporis. T. 9. c. 1218. C.
- Creditorum privilegiarii. Tom. 9. c. 1131. B. & c. 1132. A. & seq.
- Creditorum personales, & hypothecarii in quo differunt. T. 9. c. 1214. D. E.
- Creditorum an sortem amittant, quod contra legem sint usuras stipulati, vel exegerint. Tom. 9. c. 211. A.
- Creditorum hypothecarii, & chirographarii quando differunt, & quando non. T. 9. c. 1127. E. & c. 1128. A. & c. 1131. A.
- Creditorum olim mittebantur in possessionem omnium bonorum, & ea omnia distrahebant. T. 10. c. 514. C.
- Creditorum quinam propriè dicantur. T. 10. c. 588. A.
- Creditorum pignus depositum possident pro alieno, non pro suo. T. 10. c. 640. D.
- Creditorum privatorum, & fisci differentia. T. 2. c. 1044. E.
- Creditorum onera inter heredem, & fideicommissarium dividuntur. T. 2. c. 1027. A.
- Creditorum omne onus sublinet fideicommissarius. Ibid. A.
- Creditorum onera, Vide, Onera creditorum.
- Creditorum appellatio quam late pateat. T. 5. c. 767. C.
- Creditorum quorum conditio melior, & optima sit. T. 5. c. 981. D.
- Creditorum potior causa est, quam legatariorum. T. 7. c. 848. A.
- Creditorum fraudatio. T. 8. c. 718. E. & c. 829. D.
- Creditorum actiones an inhibeantur, si fiscus vindicat hereditatem. T. 8. c. 128. D.
- In creditorum fraudem ne man-
- mittatur; T. 9. c. 955. E. & c. 966. A. & seq.
- Creditorum petitio nec tolli, nec minui potest debitorum passionibus. T. 9. c. 109. A.
- De iis, qui in creditorum priorum locum succedunt. T. 9. c. 1218. B. & seq.
- Creditorum appellatione quinam contineantur. Tom. 10. c. 902. C. D.
- Creditoribus postponitur pœnz fiscalis persequutio. T. 2. c. 655. B.
- A creditoribus ne debitorum reliquæ injuriæ afficiantur. T. 2. c. 1104. D.
- Creditoribus defuncti an adnumerari possint legatarii, & fideicommissarii. T. 6. c. 326. C.
- Creditoribus defuncti an prius satis fieri oporteat, quam donatariis mortis causâ, vel legatariis. T. 6. c. 328. B. C.
- Creditoribus defuncti an prius satis faciendum ex defuncti bonis, quam legatariis. T. 6. c. 326. D.
- Creditoribus an domo revocata, & ita rebus dilatis, præjudicium fiat circa temporum præscriptionem. T. 7. c. 134. B. C.
- Creditoribus distrahentibus, si venerint bona a testatore vendi prohibita, an cesset petitio fideicommissi. T. 7. c. 1084. A.
- Creditoribus missis in bonorum possessionem debitoris, permittitur rationes debitoris inspicere, eorumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.
- Creditoribus omnibus an preferatur mulier in exigenda dote. T. 8. c. 105. A.
- Creditoribus servire non coguntur creditores inopes. T. 9. c. 246. E.
- Creditoribus hereditariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 181. C. D.
- Creditoribus urgentibus, liberi, & parentes interrogari possunt intra annum, an velint esse heredes, & bonorum possessionem admittere. T. 10. c. 784. B. C.
- Inter creditores hypothecarios in exercenda actione hypothecaria ordo temporis servatur. T. 1. c. 777. C.
- Inter creditores, & legatarios differentia quæ. T. 4. c. 1347. A.
- De creditoribus, qui possessionem per vim occupaverint sui crediti servandi causa. T. 9. c. 1430. C. an teneantur lege Julia de vi. Ibid. C.
- Creditum quid. T. 1. c. 759. A.
- Creditum quibus modis sit. T. 1. c. 1453. D.
- Creditum nudâ passione contrahi. Ibid. C.
- Creditum non est, nisi transferatur dominium. Ibid. C.
- Creditum inter, & mutuum plures differentia. T. 5. c. 398. A. & seq.
- Cre-

Creditum omne an sit mutuum , vel contra. Ibid. A.
 Creditum, & mutuum in quo differunt. Ibid. A.
 Creditum an contrahatur etiam, si nihil proficiscatur, idest, etiam sine datione, aut facto ullo, ut si dos promittatur. Ibid. A. & seq.
 Ut creditum sit, quæ requirantur. Ibid. A.
 Creditum a mutuo an eo differat, quo genus a specie. Ibid. A.
 Creditum, & creditor quomodo plerumque accipiuntur. Ibid. A. B.
 Creditum in quibusnam consistat. Ibid. A.
 Creditum quidnam propriè sit. Ibid. A.
 Creditum an sit nomen generale, quo continetur omne negotium, ex quo quid recepturi sumus. Ibid. A.
 Creditum an amittat, qui pecuniam credit sciens luxurioso adolescenti, protinus scorto daturus. T. 6. c. 461. A.
 Creditum est nomen generale. T. 7. c. 621. D. & seq. est genus, mutuum species, Ibid. c. 624. E. & c. 631. E.
 Creditum esse, etiamsi dominium non mutetur. T. 7. c. 633. A.
 Creditum consistit extra eas res, quæ pondere, numero, mensuræ continentur. T. 7. c. 631. E.
 Creditum est depositum, commodatum, pignus, precarium, & dos. Ibid. E.
 Creditum & mutuum in quo differunt. Ibid. E.
 Creditum a mutuo differt, quo genus a specie. Ibid. E.
 Creditum genus est, mutuum species. Ibid. E.
 Creditum vulgo accipitur pro omni contractu. T. 7. c. 623. C.
 Creditum propriè mutuum est, ve promutuum. Ibid. E.
 Creditum probatur sygrapha. T. 9. c. 214. E.
 In creditum is, id est, mutuum contrahere. T. 10. c. 448. A.
 Creditum dicitur tripliciter. T. 10. c. 951. D.
 Creditum propriè quid sit. Ibid. D.
 Non credo dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.
 De his, qui pecuniam credunt agricolis. T. 2. c. 1085. D.
 Cretam si mihi permiseris eximere, deinde non patiaris, quomodo tenearis. T. 7. c. 853. D.
 Cretam effodere si alicui permittatur, ut fossam repleat, creta exempta, si fossam non repleat, quomodo teneatur. Ibid. C.
 Cretio quid sit. T. 1. c. 334. B. & c. 336. D.
 Cretio libera cur sic vocatur. T. 3. c. 239. D. E.
 Cretio vulgaris, aut continua. T. 1. c. 334. D.
 Cretio sublata est. T. 1. c. 336. D.

Cretio est modus acquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
 Cretio continua olim quæ. T. 7. c. 954. C.
 Cretio duplex, continua, & vulgaris. Ibid. C.
 Cretio poterat olim fieri testibus præsentibus. Ibid. B.
 Cretio vulgaris olim quæ. Ibid. C.
 Cretio unde dicta. Ibid. B.
 Cretio erat duplex, vulgaris, & continua; & quæ vulgaris, & quæ continua cretio. Ibid. C.
 Cretio quid, & quorumanam sit. T. 8. c. 989. B.
 Cretio, sive aditio. T. 8. c. 233. A.
 Cretio vulgaris, & cretio libera. Ibid. A.
 Cretio unde dicta. T. 9. c. 768. B.
 Cretio in maternis successioneibus sublata a Constantino. T. 10. c. 682. A.
 Cretionis, & aditionis differentia. T. 3. c. 178. B.
 Cretionis formula. T. 1. c. 334. C. D.
 Cretionis dies quinam sint. T. 6. c. 189. B. & T. 8. c. 232. E.
 Cretionis nomen unde. Tom. 8. c. 661. A.
 Cretionis dies definiti. Tom. 9. c. 768. C.
 Cretionis nomen obliteravit, & pro eo Tribonianus posuit nomen aditionis, vel agnitionis. T. 9. c. 770. A.
 Cretione quomodo acquiratur hereditas. T. 6. c. 202. D. E.
 Cretionum solennia quæ. T. 9. c. 769. D. remissa omnibus hereditibus. Ibid. E.
 Crimen coeptum, nedum perfectum, etiam puniri. T. 3. c. 446. D.
 Crimen extraordinarium. T. 1. c. 504. A.
 Crimen, in quo alius destitit, vel vitæ recessit, alius objicere non prohibetur. T. 1. c. 366. A.
 Crimen exasperatur in militem. T. 2. c. 1087. C.
 Crimen litis contestatione inchoatur. T. 3. c. 583. B.
 Crimen adulterii tollitur præscriptione quinquennii, incesti verò, non nisi præscriptione communi vicennii. T. 4. c. 1005. E.
 Crimen commune emptoris, & venditoris, quando ab utroque defendi potest. Vide, Commune crimen.
 Crimen extraordinarium quodnam est. T. 4. c. 844. C.
 Crimen falsi. Vide, Falsi crimen.
 Crimen morte rei extinguatur. T. 4. c. 1391. C. res ab alio apud eundem judicem peragi potest. Ibid. C. an defuncto accusatore & res, & reus apud eundem judicem peragitur. Ibid. C.
 Crimen peculatus tantum intenditur in furem pecuniæ publicæ Populi Romani. T. 4. c. 843. C. aliæ civitates loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tene-

tur, quis ob pecuniam civitati subreptam. Ibid. C. D.
 Crimen Stellionatus quando est famosum, & quando non. T. 4. c. 844. E.
 Crimen stellionatus. Vide, Stellionatus.
 Crimen turpe, æquum est, ut sequatur pœna turpis. Tom. 4. c. 847. D.
 Crimen, quod proprio nomine castrat, dicitur stellionatus. T. 4. c. 178. C.
 Crimen, quod duorum; aut plurimum est commune, extinctum in persona unius, non extinguatur in persona alterius. T. 4. c. 1005. E. & c. 1005. A.
 Crimen, quod vindictæ, aut calumniæ iudicium expectat, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
 Crimen perfectum purgatur pœnâ; non pœnitentiâ. Tom. 5. c. 92. A.
 Crimen an in ignorantem cadat. T. 5. c. 421. C. quàm inhumanum, esse crimen ignorantem pœna afflicta. Ibid. C.
 Crimen facit, qui non prohibet, cum prohibere possit. T. 6. c. 868. E.
 Crimen persequendum, ubi admittitur. T. 6. c. 788. D.
 Crimen capitalis servi. Vide, Nostra.
 Crimen an sit extinctum, appellationis extinctâ cognitione. T. 6. c. 691. D. E.
 Crimen furti iudicii publici crimen est. T. 6. c. 524. B.
 Crimen est publicum. T. 8. c. 587. A.
 Crimen extraordinarium est, in Ægypto, si quis ruperit moles, vel vel aggeres objectos Nilo. T. 9. c. 1465. A.
 Crimen Majestatis, Vide, Majestatis crimen.
 Crimen de vi publica, vel privata. T. 9. c. 1104. D. E.
 Crimen morte rei perimi. T. 9. c. 1123. C.
 Crimen perduellionis morte non extinguatur. T. 9. c. 1394. B.
 Crimen læsæ Majestatis ubi est, dignitas nil proficit. T. 9. c. 1395. A.
 Crimen prohibiti, aut extorti testamenti. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A. & seq.
 Crimen læsæ Majestatis boni Principis non admittunt. Tom. 9. c. 1393. E.
 Crimen læsæ Majestatis est summum crimen, non extinguatur morte rei. T. 9. c. 1392. A. & seq.
 Crimen an possit agitari per procuratorem. T. 10. c. 797. D.
 Criminis ejusdem rei quo ordine sunt audiendi. T. 1. c. 494. D.
 Criminis causa inspicere debet, quæ crimen facit famosum, vel non. T. 4. c. 845. A.

- Criminis unius duæ vindictæ; & duo supplicia esse non debent. T. 4. c. 1497. C.
- Criminis ratione fortimur forma. T. 4. c. 1402. C.
- Criminis purgatio est duplex, una Canonica, altera vulgaris. T. 6. c. 861. D. E.
- Criminis conscii testes esse possunt. T. 6. c. 850. D.
- Criminis capitalis accusato seruo, in dominum ejus an competat actio aliqua noxalis. T. 6. c. 8. A.
- Ubi criminis nomen deficit, Stellionatus objicitur. T. 7. c. 653. B.
- Qui criminis publici ab aliquo reus delatus, vel factus est, ab alio ejusdem criminis reum deferri non posse. T. 9. c. 1381. B.
- Criminis publici definitio. Ibid. B. C.
- Criminis reus. Vide, Reus criminis. T. 9. c. 137. E.
- Criminis reus ibi potest conveniri, ubi crimen admisit. Tom. 10. c. 926. C.
- Criminis publici ex causa servus fieri reus potest. Tom. 10. c. 946. C.
- Post crimen contractum reus alienare potest. T. 3. c. 154. E.
- Inter crimen adulterii, & crimen repetundarum differentia quæ est. T. 4. c. 820. D.
- Ante crimen perduellionis contractum donationes factæ non valent. T. 4. c. 1341. C.
- In crimen vocatus pristis honores retinet, noves ante finitam litem adipisci nequit. T. 4. c. 858. D.
- Ante crimen contractum si sint factæ donationes, quid juris. T. 4. c. 1339. D.
- In crimen subscriptio: Vide subscriptio.
- Ob idem crimen, unum non est, ut quis pluribus legibus teneatur publicis. T. 9. c. 1449. C.
- In crimen inscriptio necessaria ad accusandum judicio publico, vel extraordinario. T. 9. c. 1368. C. & seq.
- In crimen subscriptio non semper exigitur ab actore. Tom. 9. c. 1159. C.
- Post crimen perduellionis contractum alienationes bonorum factæ non valent. T. 9. c. 1396. C.
- In crimen læsæ Majestatis incidit, qui habet privatum carcerem. T. 9. c. 1391. B. C.
- In crimen læsæ Majestatis incidit; qui voces impias jactat in Principem, vel in tempora. Tom. 9. c. 1393. C.
- Ob crimen condemnatus si sententia acquieverit, an alius possit appellare. T. 10. c. 800. D.
- De crimine an transigere, vel pacisci liceat. T. 3. c. 144. D. & c. 367. C.
- De crimine læsæ Majestatis cum quaeritur, nulla dignitas a tormen-
- tis excipitur. T. 1. c. 137. C.
- Crimine læsæ Majestatis non ne- hantem excusat, si crimen de atro- cius. T. 4. c. 503. C.
- De crimine fraudati verum quid statuit Papinianus. T. 4. c. 1368. C.
- Qui de crimine cognitionem habet iudex, an possit de re pecuniaria cognoscere. T. 7. c. 478. C.
- Crimine ab uno disce omnes. T. 9. c. 1389. D. E.
- De crimine incesti. T. 9. c. 1410. C. D.
- De crimine expilatæ hereditatis. T. 9. c. 1457. A. & seq.
- De crimine stellionatus. T. 9. c. 1461. B. & seq.
- De crimine capitali pacisci, & transigere licet. T. 9. c. 1262. A. de non capitali non licet transigere, & pacisci per stipulationem. Ibid. c. 1261. E. & c. 1262. A.
- De crimine peculatus. T. 9. c. 1454. C. D.
- In crimine læsæ Majestatis legibus comparatum est, ut patrum scelera luerentur filiorum poenis, & cur. T. 9. c. 1396. A. B.
- Crimina, ac delicta longè differunt. T. 1. c. 864. C.
- Crimina ferè omnia 20. annorum præscriptione tolli. Tom. 3. c. 98. A.
- Crimina ab accusatoribus per libellum eduntur. T. 1. c. 498. D.
- Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque. T. 1. c. 364. E.
- Crimina extraordinaria. T. 1. c. 867. E. & c. 868. A.
- Crimina extinguuntur præscriptione 20. annorum. T. 4. c. 1394. E. post vicennium non additur accusator. Ibid. E.
- Crimina extraordinaria a Rhetore in declamationibus dicuntur crimina inscripta, & cur. T. 4. c. 844. C. D.
- Crimina morte extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C.
- Crimina inscripta quæ sunt. T. 4. c. 844. D.
- Crimina extinguuntur præscriptione 20. annorum. T. 4. c. 1394. E. crimen adulterii simpliciter in adultero tollitur quinquennio continuo. Ibid. c. 1395. A. in adultera præscriptione sex mensium uti- hium. Ibid. A.
- Crimina privilegiaria. T. 6. c. 769. D.
- Crimina triplici, vel qua druplici via possunt in judicium deduci. T. 6. c. 778. E. & c. 779. A.
- Crimina omnia vicennium extinguuntur. T. 6. c. 595. A.
- Crimina, quæ in heredem transmittuntur bonorum ratione. T. 7. c. 1478. C.
- Crimina puniuntur, non quod sint commissa, sed ne deinceps paria crimina alius admittat, & ut omnis alius non admittat. T. 9. c. 1369. B.
- Crimina extraordinaria inscriptio-
- ne. T. 9. c. 1463. E. C.
- Crimina omnia durante anno 20. nec tolluntur, nisi præscriptione vicennii. T. 9. c. 1405. A.
- Crimina sacrilegio adjuncta quæ. T. 9. c. 1455. A.
- Crimina privata non sunt crimina legitima, & cur. T. 9. c. 1457. C.
- Crimina quæ in heredem transeunt. T. 10. c. 505. D.
- Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque. T. 10. c. 575. C.
- Crimina purgat poena, non poenitentia. T. 10. c. 826. C.
- Criminum purgandorum variaz consuetudines, Tom. 2. c. 1193. B. & sequ.
- Criminum animadversio non est jurisdictionis. T. 3. c. 455. C.
- Criminum abolitiones. T. 1. c. 876. A.
- Criminum abolitio est temporaria. T. 6. c. 690. D.
- Criminum abolitio datur, Judice sedente pro tribunali. T. 8. c. 793. E.
- Criminum poenas legitimas in usu esse desiisse. T. 9. c. 1143. C.
- Criminum cognitio, atque punitio an sit jurisdictionis. Tom. 10. c. 862. E.
- De criminibus propter infamiam neq. mo cum adversario pacisci potest. T. 3. c. 182. D.
- Criminibus iisdem, quibus quis liberatus est, ab eodem accusari iterum non potest. T. 1. c. 365. E.
- Criminibus poena non imponitur arbitrio Judicis, sed lege constituitur. T. 4. c. 849. C.
- In criminibus omnibus, ut de eis & civiliter, & criminaliter agi possit. T. 9. c. 1444. A. ut civiliter, hoc postulat utilitas privatorum; ut criminaliter, hoc postulat vigor publicæ disciplinæ. Ibid. A.
- De pluribus criminibus in unum libellum collatis adversus unum, & eundem. T. 9. c. 1383. B. C. D.
- Criminale judicium morte rei solvitur. T. 4. c. 1025. A.
- Criminale judicium qui elegit; con- sumit civile. T. 4. c. 284. A. B.
- Criminale furti judicium a civili quonam pacto differat. T. 6. c. 143. C. D.
- Criminale judicium an præponatur petitioni hereditatis. T. 7. c. 220. D.
- In criminali causa præsentia opus est rei, & accusatoris, & testium. T. 6. c. 875. E.
- Criminalis lis jurejurando non deciditur. T. 1. c. 381. C. D.
- Criminalis causa infra annum finiri debet. T. 6. c. 512. C.
- Criminalis, an civilis quaestio major sit. T. 7. c. 150. C.
- Criminalis causa peragenda est intra biennium. T. 9. c. 1475. E.
- Criminalis causa præfertur civili. T. 9. c. 1431. C.

Criminalis causa. Vide, **Causa criminalis**.
Criminalis quæstio ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Criminalis exsequutio si sit legitima, & ordinaria, non tollit civilem actionem in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 624. B.
Criminalis causa non potest agi per procuratorem. T. 9. c. 1463. D. E. viri illustres possunt per procuratorem agere. Ibid. E.
Criminalis causa de antiquo jure peragenda est intra annum a die inscriptionis. T. 9. c. 11. B.
Criminalis causa præfertur civili in ratione judiciorum. T. 19. c. 921. A.
Criminalis causæ terminandæ tempus olim fuit. annus tantum. T. 9. c. 1476. A.
Criminalis causæ terminus fuit annus jure antiquo. T. 1. c. 540. C.
Criminales causæ intra biennium finiuntur. T. 1. c. 541. B.
Criminales actiones. Vide, **Actiones criminales**.
Criminales causas per procuratorem agit nemo. T. 2. c. 1113. A.
Criminalia judicia. Vide, **Judicia criminalia**.
Criminalia privata judicia pœnam non habent certam, sed arbitriam. T. 9. c. 1457. C.
Criminalium quæstionum cognitio diebus 40. ante Pascha cessare debet. T. 1. c. 530. D.
Criminalibus causis olim annus præscriptus fuit. T. 3. c. 5. C.
Criminalibus in causis publicorum. judiciorum præventionem unius accusatoris an cæteri omnes excludantur. T. 5. c. 118. D.
In criminalibus causis qui allegat, se alibi fuisse, ab eo exigitur probatio. T. 9. c. 1271. C.
Criminalibus causis servi in quo differunt a liberis hominibus. T. 9. c. c. 1378. C.
Criminalibus iudiciis, & publicis cum concurrant privata, & civilia iudicia ob idem factum, & utriusque experiri licet, nec alterum altero consumitur. T. 9. c. 1455. D.
Criminalibus in causis illud est absolutum, ut si accusatori deficient probationes, protinus reus absolvatur. T. 10. c. 873. E.
Criminaliter agere, & vindictam publicam persequi solus fisci advocatus potest. T. 9. c. 1373. C.
Criminaliter non agitur ob rem modicam. T. 9. c. 1464. E.
Crocodilus cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Crocufantia. T. 3. c. 271. E.
Crucis infixæ in signum possessionis. T. 6. c. 826. B. C.
De crucis, & furcæ supplicio. T. 3. c. 457. A.
Crucis supplicium a quo sublatur. T. 1. c. 499. B. C.
In crucis signum, vexillum nomine

laborum ex auro, & lapidibus pretiosis a Constantino transfornatum. T. 2. c. 915. A. B.
Crucis iudicium in purgationibus crimium. T. 2. c. 1194. B.
Crucis signum veris Christianis semper fuit sanctum, & venerabile. T. 10. c. 827. C.
Crucis signi insignis commendatio. Ibid. C.
Crux, quibus fit muricis puri rubor. T. 2. c. 799. A.
Crux semper sancta, & venerabilis. T. 2. c. 41. B.
Cubicularius si fiat tutor, definit esse cubicularius, at non contra. T. 7. c. 976. C.
Cubicularius quisnam sit. T. 10. c. 1125. E.
Cubiculariorum Principis privilegia. T. 2. c. 897. A. B.
Cubiculariorum decuriones. Ibid. B.
Cubiculi sacri Primicerii. Ibid. B.
Cubiculum sacrum duplex. T. 2. c. 897. A.
Cubiculum cæcum. T. 3. c. 54. C.
Cucuma, vel cucumella. T. 3. c. 169. B.
Cujacius tollit menda in titulo de sepulchris violatis. T. 4. c. 192. C.
Cujacius fatetur, regulariter creditorem habere electionem. T. 4. c. 203. D.
Cujacius libros. Quæstionum orditur ab invocatione Dei. T. 4. c. 1. A. B.
Cujacius locum in Seneca restituit. T. 7. c. 1426. C.
Cujacius bona fide reddit, quod ex aliis sumit. T. 10. c. 218. D.
Cui datur actio, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.
Cui nihil datur, is rogando obligari non potest. T. 4. c. 544. B.
Cujus nulla bona sunt, ejus, & nullum testamentum est. T. 4. c. 353. B.
Cujus nihil interest, actio ei non datur. T. 4. c. 874. C.
Calcitræ. T. 3. c. 273. A.
Culei quid. T. 8. c. 628. E.
Cullei quidam sint. Tom. 10. c. 855. E.
Culpa duplex. T. 1. c. 1225. B.
Culpa alia in faciendo, alia in non faciendo consistit. T. 1. c. 1224. D.
Culpa, an custodia veniat, nulla est differentia inter pigneratitiam, & commodati actionem. T. 3. c. 556. A.
Culpa in faciendo consistit. Ibid. A.
Culpa a custodia differt. Ibid. A.
Culpa non demitur, pœna persætantum. T. 1. c. 879. B.
Culpa accessionis non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
Culpa patris filiz non nocet. T. 2. c. 1132. A.
Culpa imputatur creditori. T. 4. c. 1315. D.

Culpa. Vide, **Diligentia**.
Culpa lata an sit dolus præsumptus. T. 5. c. 136. C.
Culpa lata dolo quam proxima sit. Ibid. B.
Culpâ an careat, is qui scivit, sed tamen prohibere non potuit. T. 5. c. 589. A.
Culpa, & dolus coheredum venit in actionem familiæ exciscundæ. T. 7. c. 541. D.
Culpa lata dolo quando comparatur. T. 7. c. 101. C.
Culpa lata dolus est. T. 7. c. 873. E.
Culpa an sit immiscere se rei, quæ ad se non pertinet. T. 8. c. 329. C.
Culpa in faciendo, & non faciendo consistit. T. 8. c. 671. E.
Culpa, quæ est in faciendo, negligentia est. T. 8. c. 671. E. & c. 672. A.
Culpa dolus. Ibid. c. 671. E.
Culpa quid. T. 9. c. 294. B. & c. 508. E.
Culpa levis, non levissima, & dolus veniunt in pigneratitiam actionem. T. 9. c. 298. E.
Culpa, & dolus in quibus contractibus venit, & in quibus non venit. T. 9. c. 294. A. B.
Culpa levis, lata, levissima quæ. T. 9. c. 380. C.
Culpa levissima in quibus contractibus præstat. Tom. 9. c. 294. C. D.
Culpa lata, & dolus in omnibus contractibus præstat. Ibid. D.
Culpa lata quæ. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.
Culpa duplex est, una in faciendo, altera in non faciendo. T. 9. c. 569. D.
Culpa levissima venit in commodatario. T. 9. c. 299. B.
Culpa, & custodia in quo differunt. T. 9. c. 1196. E. & c. 1197. A.
Culpa quid sit. T. 9. 1197. A. qui præstare tenentur culpam, Ibid. A. B.
Culpa disquisitio, definitio, & probatio est difficilis. T. 4. c. 1020. A.
Culpa præstatio an adesse, vel abesse se possit in contractu bonæ fidei. T. 5. c. 418. C.
Culpa injustè dari, quod utrique commune est. T. 6. c. 7. B.
Culpa nomine coheredes alios alii teneri iudicio familiæ exciscundæ. T. 7. c. 543. A.
Culpa quænam annumerentur in lege aquilia. T. 8. c. 1087. B. 1.
Culpa & diligentiz similis gradus. T. 8. c. 672. A.
Culpa, & negligentiz nostræ plerumque furtum adnumeratur. T. 9. c. 1197. E.
Culpa gradus quot. T. 9. c. 294. C.
Culpa unius ex coheredibus non præjudicare cæteris. T. 2. c. 1306. A.
Inter culpam, & dolum differentia quæ est. Tom. 4. c. 321. D.
Culpam purgat oblatio, veluti moram,

- ram, sed non maleficium. Tom. 4. c. 241. D.
- Post culpam a debitore commissam debitori perire id, quod ex causa conditionis debetur, si pereat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
- Culpam socii venire in actionem, communi dividendo. Tom. 7. c. 582. A.
- Culpam levissimam in actionem pignoratitiam non venire. T. 9. c. 299. B.
- Culpam dum negamus, periculum pertinere concedimus ad inspectorem. T. 10. c. 454. E.
- In culpa qui junguntur, in poena separari non debent, ut ait D. Cyprianus. T. 4. c. 851. C.
- Ex culpa lata siquid perierit. Vide, Perire.
- Culpa, & diligentiae gradus varii. T. 9. c. 294. B. C.
- Culturæ pars stercoreatio. Tom. 4. c. 895. A.
- Cultus & ornatus differunt. T. 1. c. 438. E.
- Cum articulus qua ratione conditionem faciat. T. 6. c. 130. C. D.
- Cum potuero, doti tibi erunt, clausulæ effectus. T. 8. c. 581. D.
- Cuniculus quid a specu differat. T. 3. c. 458. A.
- Cuniculus. T. 5. c. 673. B.
- Cupiditas cæca emptorem in fraudem inducit. T. 10. c. 192. A.
- Cupio est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
- Cupio, volo, rogo, mando, & peto hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
- Cupressæ mensæ venditor pro citrea, quomodo teneatur. T. 7. c. 785. D.
- Cupressi daphnenses per Ægyptum non excindendæ, vel vendendæ. T. 2. c. 884. B.
- Cura, & cultura quid differant. T. 1. c. 71. E.
- Cura major requiritur in re servanda aliena, quam in sua. T. 7. c. 819. E.
- Cura finitur ætate legitima adolescentis. T. 9. c. 603. D. E.
- Cura duplex est, alia legitima, alia dativa, nulla testamentaria. T. 9. c. 609. A. B.
- Cura invito defertur, quasi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.
- Curæ, ac tutelæ differentia. T. 1. c. 53. B.
- Ad curam ejus, cujus quis tutelam administravit, invitus vocari non potest. T. 1. c. 406. E.
- Ad curam, vel tutelam non vocantur cognati. T. 4. c. 346. B.
- Curagendarii. T. 2. c. 931. D.
- Curagendarii quinam sint. T. 10. c. 846. E.
- Curare effectum significat, ut apud Tullium, curare pecuniam, vel nummos. T. 1. c. 1188. A.
- Curare quot modis accipitur. Ibid. A.
- Curatio a nullo parente testamento defertur. T. 1. c. 790. A.
- Curatio est virile officium. T. 7. c. 1320. E.
- Curatio furiosi defertur agnatis, & gentilibus. T. 8. c. 509. B.
- Ex curationis causa qui tenentur. T. 1. c. 795. B. C.
- Curationis finis est legitima ætas. T. 4. c. 1009. E.
- De curatione ventris. T. 1. c. 822. C.
- An curatione femina citius, quam vir liberetur. T. 8. c. 924. A.
- Curationum tria onera. T. 1. c. 1021. A.
- Curator, & Procurator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B. C.
- Curator an servum furiosi mittere possit. T. 3. c. 417. A.
- Si curator creatus appellarit. T. 1. c. 882. B.
- Curator ætatis ratione non datur. T. 1. c. 1030. B.
- Curator creditorum gratiâ dari solet. T. 1. c. 822. D.
- Curator quibus personis dari solet. T. 1. c. 464. C.
- Curator ut confirmandus. T. 1. c. 790. A.
- Curator, qui minorem fraudaverit, in duplum convenitur. Tom. 1. c. 408. A.
- Curator minorem suam intra annum 25. uxorem non potest ducere, nec ejus filius. T. 1. c. 547. D.
- Curator testamento datus a Prætoribus confirmatur. T. 3. c. 171. A.
- Curator testamento, vel codicillis jure non datur. T. 3. c. 76. C. & c. 170. B.
- Curator hodie non lege, sed per Prætores datur. T. 1. c. 1047. A.
- Curator si plus petierit, causâ cadit. T. 3. c. 183. D. E.
- Curator operum periculo nominatoris creatur filiusfam. T. 2. c. 764. B.
- Curator exsequitur ea, quæ sunt facti; tutor, quæ consilii, animi, & juris. T. 1. c. 1317. D.
- Curator an detur tuto sem habenti. T. 1. c. 48. E.
- Curator bonis datur. T. 1. c. 822. D.
- Curator *λειωντες*, sive *πλῆτες*. T. 1. c. 214. B.
- Curator aut legitimus, aut honorarius. T. 1. c. 322. B.
- Curator civitatis. T. 3. c. 354. A.
- Curator fisci quibus jus dicit, & quibus curator reipublicæ. T. 4. c. 834. B. C.
- Curator furioso petere potest bonorum possessionem, non quidem edictalem, sed decretalem, & cur. T. 4. c. 398. C. quid, si curator furiosi decretalem non petierit, Ibid. E.
- Curator frumenti conventi. Vide, Procurator rei frumentariæ.
- Curator rei frumentariæ, si condemnnetur, quasi ejus pecuniæ debitor, an poterit opponere compensationem ejus pecuniæ, quam ei invicem debet reipublica, vel fiscus. T. 4. c. 841. D. E.
- Curator reipublicæ dicitur, & pater civitatis in jure. T. 4. c. 834. B. C.
- Curator reipublicæ, seu debitor rei frumentariæ an uti possit compensatione ejus pecuniæ, quam sibi vicissim resp. debet. T. 4. c. 841. E. & c. 842. A.
- Curatore reipublicæ pro patre facto emancipatus filius fidejubere non cogitur. Tom. 4. c. 870. E.
- Curator reipublicæ an teneatur creditoribus etiam post depositum officium. T. 4. c. 869. E. & c. 870. A.
- Curator reipublicæ, & procurator fisci, vel Cæsaris, qui differunt. T. 4. c. 834. B.
- Curator, vel quasi curator non potest negotia, quæ cœpit, deferere, nec intermittere, alio non subrogato. T. 4. c. 1009. E.
- Curator bonis non constituitur, nisi voluntarius. T. 4. c. 868. D. & nisi magna ex causa Princeps aliud velit. Ibid. D.
- Curator est legitimus, vel dativus. T. 4. c. 1007. A.
- Curator, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 308. E.
- Curator, vel tutor quando conveniri potest post depositum officium. T. 4. c. 1023. E.
- Curator cur datur ventri, non tutor, ex edicto Prætoris. T. 4. c. 303. B.
- Curator est loco domini. T. 4. c. 545. A.
- Curator non datur testamento, tutor datur. Ibid. A.
- Curator cur ventri datur, non tutor. Ibid. A.
- Curator datur omnibus, qui suis rebus superesse nequeunt. T. 4. c. 397. A.
- Curator. Vide, Minor, pubes, pupillus.
- Curator bonis cui detur. T. 5. c. 578. A.
- Curator bonis debitoris datus quomodo se gerere debeat. T. 5. c. 774. A.
- Curator furiosi quandonam societati rectè renuntiare possit, dubitatum fuisse, Justinianus *l. ult. C. pro socio* ait. T. 5. c. 488. A.
- Curator testamento an dari possit. T. 5. c. 1043. D.
- Curator, qui in negotio adolescentis errore deceptus sit, si alioquin rem bonâ fide gesserit, an datum ea de re accipiet. T. 5. c. 440. A.
- Curator cui non est, administrationem, & alienationem rerum suarum habere an censetur. T. 5. c. 744. C.
- Curator ætate minoribus an æquè detur, ac tutor. Tom. 5. c. 578. D.
- Curator, & tutor in quo differunt, & in quo non differunt. T. 5. c. 1173. E. & c. 1188. B. & seq.
- Curator furiosi an domini loco haberi debeat. T. 6. c. 145. B.
- Curator puellæ, non tantum dotem pro ea dare debet, sed etiam in impen-

pendia facere, quæ ad nuptias necessaria sunt. T. 6. c. 603. A.
 Curator impuberi datus quacumque causa perseverat in diem pubertatis in eadem cura. T. 6. c. 559. D.
 Curator non potest adultam, cuius negotia gerit, uxorem ducere. T. 6. c. 544. B.
 Curator reipublicæ an habeat actionem adversus contutorem. T. 6. c. 10. D.
 Curator constitutus a republica ad filiginem coemendam in usum reipublicæ. Ibid. B.
 Curator consilio, & operâ tueri debet non solum patrimonium, sed & corpus, ac salutem furiosi. T. 6. c. 136. E.
 Curator an dari necessum sit pupillo, si tutor affuerit. T. 6. c. 203. E.
 Curator furiosi heredis instituti agnovit bonorum possessionem secundum tabulas decretalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C. legata præstat. Ibid. C.
 Curator reipublicæ est tantum iudex, & censor rerum ad municipium pertinentium. T. 7. c. 135. D. is erat ex decurionibus, vestigalia locabat, vias curabat, causas reipublicæ agebat apud Præsidentem, vel Principem. Ibid. D.
 Curator testamento an detur. T. 7. c. 1320. E.
 Curator cur potissimum constituitur. T. 8. c. 511. E.
 Curator bonis custodiendis quando detur. T. 8. c. 132. A.
 Nullus curator, qui ex inquisitione eligitur, satisfat. T. 9. c. 582. B.
 Curator nullam potestatem habet in puberem, aut impuberem. T. 9. c. 566. B. & c. 567. A.
 Curator, vel tutor præstat dolum, & culpam latam, & quantam in rebus suis diligentiam. T. 9. c. 592. B.
 Curator datur rebus, tutor personæ. T. 9. c. 566. B.
 Curator, & tutor in quo differunt. T. 9. c. 556. E. & c. 557. A. & c. 565. A. & seq. & c. 590. C.
 Curator, vel tutor ad litem datur ante litis contestationem. T. 9. c. 982. E.
 Curator bonis datus domini causam præstat. T. 9. c. 1231. A. B.
 Curator non potest ducere pupillam uxorem. T. 9. c. 448. A. B.
 Curator in quibus casibus datur curatorem habenti. T. 9. c. 565. E. & c. 566. A. & seq.
 Curator non datur puberi testamento. T. 9. c. 556. E.
 Curator, vel tutor non debet vestigalia conducere. T. 9. c. 579. A. & seq.
 Curator furiosi, vel prodigi in quo differat a curatore minoris vigintiquinque annis. T. 10. c. 51. E.
 Curator reipublicæ quo munereungebatur. T. 10. c. 384. D.
 Curator reipublicæ an jus dicendæ mulctæ habeat. T. 10. c. 398. E.

Curator reipublicæ est quasi iudex, & censor rerum, quæ ad civitates pertinent. T. 10. c. 504. D.
 Curator an possit repudiare bonorum possessionem delatam adolescenti, cuius est ipse curator. T. 10. c. 785. D.
 Curator si intervenerit, an possit minor restitui adversus solutionem. T. 10. c. 899. D.
 Curator an possit emere rem adolescentis, vel furiosi, vel prodigi. T. 10. c. 1007. D.
 Curatoris reipublicæ munus, & cura. T. 1. c. 886. C.
 Curatoris rei frumentariæ, & Edilis differentia. T. 3. c. 41. A.
 Curatoris, ac tutoris differentia. T. 3. c. 490. A.
 Curatoris, ac tutoris datio juris est, non patriæ potestatis, vel jurisdictionis. T. 3. c. 170. B.
 Sine curatoris auctoritate puberes obligantur. T. 4. c. 400. A.
 Curatoris bonorum possessionem petentis furioso scientia non nocet, tutoris verò scientia nocet pupillo. T. 4. c. 398. C.
 Curatoris dandi testamenti jus non est patri. T. 4. c. 545. A.
 Curatoris pignora non capi possunt. Tom. 4. c. 1024. E. & c. 1025. A.
 Curatoris scientia non nocet adolescenti. T. 4. c. 400. B.
 Curatoris reipublicæ officium quale. T. 4. c. 834. B.
 Curatoris pactum an noceat adulto. T. 9. c. 107. A. & seq.
 Ex curatoris, vel tutoris facto quando minores agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.
 Curatoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. T. 9. c. 584. A.
 Curatoris auctoritas quando est necessaria, & quando non est necessaria. T. 9. c. 1257. C. & seq.
 Curatori adolescentis nomine accusare licet. T. 1. c. 490. E.
 Curatori quicquam testamento dari vetitum. T. 1. c. 690. B.
 Curatoris pro curatori. T. 3. c. 76. E.
 Curatoris reipublicæ an adsidere possit in consilium vir ejusdem civitatis. T. 4. c. 834. D.
 Curatori invito in causa pupilli non defertur jusjurandum, & cur. T. 6. c. 53. C.
 Curatorem habenti quibus causis curator datur. T. 1. c. 48. E. & c. 49. C.
 Per curatorem an hereditas acquiri possit. T. 3. c. 20. D.
 Inter curatorem voluntarium, & coactum differentia quæ. T. 4. c. 868. D.
 Curatorem habenti an curator potest dari. T. 5. c. 1188. C.
 Curatorem testamento rectè non dari. T. 7. c. 1379. B.
 Curatorem, vel tutorem habenti in quibus causis tutor, vel curator datur. T. 9. c. 555. E. & c. 566. A. & seq.

Curatorem, vel tutorem non tantum teneri ex administratione tutelæ, sed etiam eum, qui quasi tutor, vel curator aliquid administravit, cum non esset tutor, vel esse non posset. T. 9. c. 586. B. C.
 Curatorem habenti curator datur. T. 9. c. 566. C.
 Curatorem, & tutorem dare legis est, non jurisdictionis. T. 10. c. 866. D.
 In curatore distinctio notanda. T. 4. c. 1025. C.
 Curatore colludente, si quis minorem 25. annis in emendo circumvenit, an adolescens emptioni cogatur stare. T. 7. c. 779. B.
 De curatore funeris. T. 7. c. 1282. D. E. si plus impenderit, an repetat ab heredibus. Ibid. c. 1283. A.
 De curatore furiosi, vel prodigi. T. 9. c. 608. D. E.
 De curatore, qui removetur tantumquam suspectus. T. 9. c. 582. D. E.
 De curatore, vel tutore, qui satis non dedit. T. 9. c. 581. D.
 De curatore, qui cum satisfacere debeat, non satisfecit. T. 9. c. 582. D. E.
 De curatore, ad quem non omnium rerum pupillarium administratio pertinet, sed unius rei tantum, unius litis defensio. T. 9. c. 584. C.
 De curatore, vel tutore in litem dando. Ibid. C. & seq.
 De curatore furiosi eadem quaestio. T. 10. c. 785. D.
 Curatores ædificiorum, & viarum publicarum quinam proprie dicantur. T. 3. c. 655. C. D.
 Curatores reipublicæ quales sint. Ibid. C.
 Curatores an accipiant adolescentes inviti. T. 1. c. 48. A.
 Curatores viarum publicarum. T. 1. c. 478. E. & c. 479. A. B.
 Curatores dativi. T. 1. c. 790. D.
 Curatores quibus ex causis nomine pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 792. C. D.
 Curatores testamentarii egent confirmatione, tutores non item. T. 1. c. 1035. C.
 Curatores quibus causis se excusare possunt. T. 1. c. 793. A. B.
 Curatores qui sibi dari petant. T. 1. c. 791. B.
 Curatores minorum res sine decreto alienare non possunt. T. 1. c. 796. C.
 Curatores non coguntur accipere minores, nisi certis ex causis. T. 1. c. 987. A.
 Curatores furiosis, vel prodigiis dantur. T. 2. c. 372. A. B.
 Plures curatores bonis constituuntur, quidam rem defuncti attigerunt, quidam non: queritur, an coguntur creditores prius agere cum iis, qui rem attigerunt, quam cum aliis. T. 4. c. 868. C.

- Curatores an dentur puberibus . T. 4 c. 400. A.
- Curatores viarum . T. 5. c. 874. A.
- Curatores si sint plures, & agatur de summa administrationis, omnes sunt conveniendi apud eundem judicem . T. 9. c. 592. C. D. & prius convenietur, qui administravit, Ibid. D.
- Curatores quibusnam dentur, & ad quam usque ætatem . T. 8. c. 923. D. E. & c. 924. A.
- Curatores operum publicorum reipublicæ tenentur ab opere absoluto usque in annos 15, T. 9. c. 1183. A.
- Curatores qui petant . T. 9. c. 561. D.
- Curatores a quibus dabantur . T. 9. c. 609. B.
- Curatores non debent fieri publicani, & cur. T. 9. c. 579. A. & seq.
- Curatores quando conveniri possunt pro administratione curæ . T. 9. c. 591. B. C. & seq.
- Curatores legitimi, aut petiti, & dati sine inquisitione, non sunt iusti administratores sine satisfactione rem pupilli salvam fore . T. 9. c. 581. D.
- Curatores, vel tutores an possint subscribere in crimen falsi . T. 9. c. 1365. C. & seq.
- Curatores, vel tutores qui dare non possunt . T. 9. c. 563. B. & seq.
- Curatores, vel tutores qui dare possunt . Ibid. B. & seq.
- Curatores incipere debent a confessione inventarii, siye repertorii, T. 9. c. 569. E.
- Curatores cur dentur, & de quo teneantur . T. 10. c. 51. E. & c. 52. A.
- Curatores reipublicæ an jus dicendæ multæ habeant . T. 10. c. 609. C.
- De curatorum administratione, & periculo, T. 1. c. 791. C.
- Curatorum auctoritas, T. 1. c. 792. A.
- Curatorum, qui bonis dantur, varia exempla . T. 8. c. 118. B.
- De curatorum potestate in alienandis rebus minorum, T. 9. c. 572. C. & seq.
- De curatorum, vel tutorum administratione ex pecunia pupillari fœneranda, & deponenda, T. 9. c. 569. A. & seq.
- De curatorum, & tutorum periculo, T. 9. c. 575. C. & seq.
- Curatorum officium, & culpa, T. 10. c. 824. A.
- Quibus curatoribus frumentariæ parandi a republica ordinatis, quaeritur, si unus in munere fraudulenter versatus sit, an alter pro altero conveniri possit ? T. 4. c. 868. A. qui rem malè gessit, prius conveniatur, quam collega . Ibid. B.
- Curatoribus rei frumentariæ data fuit pecunia publica omnibus in solidum, quaeritur, an si data sit pro virilibus portionibus, & separatim, non sit curæ commune periculum ? & quid dicendum, Ibid. D. E.
- Curatoribus condemnatis, per quos res adolescentis servari potest, an etiam salva sit adolescenti restitutio in integrum adversus tutorem . T. 4. c. 993. D. & seq.
- De curatoribus furioso, & aliis extra minores dandis . T. 1. c. 795. D.
- Sine curatoribus olim puberes adrogabantur, T. 4. c. 751. C. hodie non potest ex constitutione Claudi, Ibid. C.
- De curatoribus furioso, vel dementi datis, & quodnam sit eorum officium . T. 6. c. 136. E.
- De curatoribus falsis, T. 9. c. 586. B. C.
- De curatoribus, qui moram iudicis adferunt . T. 9. c. 142. C. D.
- De curatoribus, & tutoribus suspectis . T. 9. c. 582. D. E. & c. 583. A. & seq.
- De curatoribus, vel tutoribus illustrium, vel clarissimarum personarum . T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.
- Ex curatoribus, vel tutoribus pluribus, si omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri possit . T. 9. c. 577. C. D. & seq.
- De curatoribus, qui dantur puberibus furiosis, & prodigis . T. 9. c. 557. E.
- An sine curatoribus suis possint puberes ex stipulatu obligari, T. 10. c. 86. D.
- Curcuma . T. 3. c. 311. D.
- Curia senatum significat, & duplex est . T. 2. c. 703. D.
- Curia seminarium est honorum, & munerum . T. 2. c. 738. C.
- Curia non solvitur . T. 2. c. 715. B.
- Quæ dignitates curiæ solvant, T. 2. c. 724. B.
- Curia minor Senatus cur dicta, & Decuriones minores Senatores appellati . T. 5. c. 120. E.
- Curia erat instar senatus, & curiales dicuntur minores Senatores . T. 10. c. 871. D.
- Curia ejusdem Decuriones, aut Senatores an esse possint pater, & filius familias, & duo, vel plures fratres . T. 5. c. 120. E.
- Curia ordo ubi non erat, ibi tantum erant defensores, non magistratus municipales, T. 10. c. 871. D.
- Cum curiis viris militaribus nihil sit commune . T. 2. c. 715. B.
- Curialis conditionis quaestio apud Præsidem agitur, & intra tres menses deciditur . T. 2. c. 718. C.
- Curiali vacatio ad tempus rectè conceditur . T. 2. c. 744. B.
- Curiali si non curialis heres existerit, curiæ debetur quadrans . T. 2. c. 732. E.
- Curialem patris fortunam nati, & postumi sequuntur, T. 2. c. 716. D.
- Curialem, & municipem pro eodem accipi, T. 2. c. 860. E.
- Curiales sunt sub jurisdictione Præsidis . T. 2. c. 716. C.
- Curiales occupari non debent humilioribus officiis, T. 2. c. 777. A.
- Curiales servos esse reipublicæ, ac viscera civitatum . T. 2. c. 705. E.
- Curiales pro republica subeunt munera, non pro re privata Principis . T. 2. c. 709. A.
- Curiales ultra terminos propriæ civitatis non jubeantur sui exhibere præsentiam . T. 2. c. 710. A. B.
- Curiales res immobiles, & mancipia rustica vendere prohibentur sine interpositione decreti . T. 2. c. 727. A.
- Curiales non subjiciuntur tormentis . T. 2. c. 771. B.
- Curiales ne militent . T. 2. c. 949. B.
- Curiales quanam sint, T. 10. c. 699. D.
- Curiales an habeant jus sedendi in Secretario Præsidis provinciæ, T. 10. c. 859. A.
- Curiales sæpe separantur ab honoratis . Ibid. A. B.
- Curialium descriptiones, T. 2. c. 686. C.
- Curialium legitima, T. 2. c. 1059. D.
- De curialium prædiis sine decreto non alienandis, T. 2. c. 725. D.
- Curialibus interdicitur, ne ruri habitent . T. 2. c. 733. E.
- Curialibus profugis, si intra annum evocati redierint, bona vendita redduntur, post annum Curia adduntur, T. 10. c. 656. D.
- Curio, seu rector parochiæ cum persona appelletur, consequens est, & parochiæ curam personatum esse . T. 6. c. 839. D.
- Curionum decreto municipales creantur magistratus . T. 1. c. 886. E.
- Curiosi ex schola agentium in rebus mittuntur . T. 2. c. 934. A.
- Curiosi, & curagendarii qui dicuntur, & eorum officium, T. 2. c. 933. C.
- Curiosi ex agentibus in rebus creantur . Ibid. C.
- Curiosi quanam sint, & unde sic dicantur . T. 10. c. 846. E.
- Curiositas in creditore non exigitur . T. 1. c. 1300. C.
- Curiositatem jura in creditoribus quando requirunt . Ibid. A. B.
- Curmi quid sit Dioscoridi, T. 3. c. 319. C.
- Currus quadrigæ non cedit legata, ut pars, vel accessio . T. 4. c. 410. A.
- Curfus clabularis, & vehicularis, T. 2. c. 993. C.
- Curfus publicus non veniat in querelam . D. 2. c. 992. C.
- Cursum publico privatis uti non licet . Ibid. A.
- Ad cursum publicum utebantur boves, asinis, mulis . T. 2. c. 988. A.
- Cur;

- Curtem vendere aliud est; aliud vendere feudum.** T. 2. c. 1220. E.
- Curtem Ecclesie alienatam sequuntur Vasalli.** T. 2. c. 1336. D.
- Curulis equus.** T. 2. c. 740. A.
- Cusores a muneribus civilibus excusantur.** T. 2. c. 767. C.
- Cusores linarii qui.** T. 2. c. 768. E.
- Custodes horreorum.** T. 9. c. 405. B.
- Custodia publica an irroget infamiam.** T. 3. c. 428. B.
- Custodia diligens quæ sit, & quod ejus ministerium.** T. 3. c. 417. E.
- Custodia officii.** Tom. 2. c. 585. C. E.
- Custodia aliud est, aliud possessio.** T. 4. c. 650. D.
- Custodia depositæ pecuniæ tantum est non usus.** T. 4. c. 211. E.
- Custodia, & diligentia idem est.** T. 5. c. 420. D.
- Custodia rei emptæ quænam comprehendatur.** T. 5. c. 649. A.
- Custodiâ, & diligentia an idem sint.** T. 3. c. 420. D.
- Custodiâ, id est, possessio.** T. 8. c. 313. E. & c. 314. A.
- Custodia quid.** T. 8. c. 635. C.
- Custodia a quo exigitur, is præstat levem culpam.** T. 8. c. 798. C.
- Custodia reorum qualis esse debet.** T. 9. c. 1385. C. D.
- Custodia diligens non comprehenditur carcerem, & vincula.** Tom. 9. c. 1385. D.
- Custodia plenissima.** T. 9. c. 294. B.
- Custodia quid sit.** T. 9. c. 1197. A. quam custodiam quisque præstare tenetur. Ibid. A. B. C.
- Custodia reorum ad quos pertinet.** T. 9. c. 1389. C. D.
- Custodia privata illegitima, & illicita est.** T. 9. c. 1391. B. C.
- Custodia quandoque est studium, & accuratio boni, & diligentis patris familias in re custodienda.** T. 10. c. 701. C.
- Custodia plerumque significat publicum carcerem, interdum reum, qui detinetur in custodia.** T. 10. 721. C.
- Custodia in deposito quænam sit.** T. 10. c. 986. B.
- Custodiæ nomine publica custodia continetur.** T. 2. c. 586. D.
- Custodiæ depositum.** T. 9. c. 350. A. Vide, Depositum.
- Custodiæ nomen ambiguum est.** T. 9. c. 1389. D.
- Custodiæ verbo levissima culpa significatur.** T. 10. c. 443. D.
- Custodiam, & diligentiam qui quem dicit præstare, hic dicit ex opposito præstare omnem culpam, omnem negligentiam.** T. 4. c. 488. C.
- De custodia reorum.** T. 1. c. 872. C. & T. 2. c. 585. C. & T. 9. c. 1386. C. & seq.
- Pro custodia rei alicujus qui mercedem accepit, is hujus periculum custodiæ præstat.** T. 6. c. 5. D.
- De custodia reorum, & observatione eorum, qui non postulati sunt, & judicio subditi, & de carcere, & vinculis publicis.** T. 9. c. 1386. C. & seq.
- Custos pigneratitius ædium vitiosarum an efficiatur is, qui ob non præstitam cautionem a domino earum in possessionem ædium vicinarum missus est.** T. 5. c. 6. C.
- Cyclades insulæ.** T. 2. c. 1091. D.
- Cydonium quid sit, an vini appellatione contineatur.** T. 7. c. 1456. D.
- Kyrravos, vulgo Quiritana.** T. 2. c. 184. E.
- Cyprus ærofa dicta. Vide, Ærofa Cyprus.**
- Cyprus ærofa insula vocatur apud Festum, & cur.** T. 9. c. 1449. C.
- Cyrestica Syriæ pars proxima.** T. 3. c. 207. B.
- Cyziceni operarii.** T. 2. c. 830. A.

D

- Dabo, ut des, est pactum nudum.** T. 7. c. 827. D.
- Daciæ provinciæ quinque.** T. 2. c. 674. A.
- Daciæ consuetudo circa traditionem prædii Ecclesiæ donati.** T. 3. c. 553. A.
- Daciæ Præses cur Præfectus Augustalis appellatur.** T. 10. c. 850. B.
- Dama, vel Damas, & Demetrius idem est, ut Menas, & Menodorus.** T. 7. c. 1324. B.
- Damna post mortem testatoris illata sustinet heres, sic & lucra.** T. 4. c. 201. B. secus in nominibus factis deterioribus, seu melioribus. Ibid. C. ratio hujus differentia quæ. Ibid. D.
- Damna illa an post mortem sustineat heres.** Ibid. B.
- Damna, & onera quem sequuntur, eundem & emolumenta sequi necesse est, & contra.** T. 4. c. 1229. D. E.
- Damna fatalia ex improvise accidunt, nec ea effugere est.** T. 6. c. 327. B.
- Damna utrinque facta quoniam modo compensantur.** T. 6. c. 7. B. C.
- Damnare ad ferrum est damnare ad gladium.** T. 4. c. 16. B.
- Damnari adversarii arbitrio gravius est, quàm judicis.** T. 7. c. 163. D.
- Damnari plus est, quàm convinci.** T. 7. c. 885. A.
- Damnari quanti actor juraverit in litem plus est, quàm quanti actoris interest.** T. 7. c. 163. D.
- Damnare in solidum eum, qui bonis exutus est, inhumanum est.** T. 8. c. 801. A.
- Damnari: an quis possit in eo, quod facere non possit.** T. 8. c. 55. B.
- Damnari neminem possit, absente accusatore, vel actore.** T. 9. c. 1420. D.
- Damnati verbum quid significat.** Tom. 1. c. 1327. D.
- Damnati in ludum venatorum melior est conditio, quàm damnati ad bestias.** T. 3. c. 368. A.
- Damnati in perpetuum civitatem amittunt, libertatem retinent.** T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
- Damnati judicio publico testimonii judicarii, vel testamentarii dictionem non habent.** T. 4. c. 1474. C. D.
- Damnati ad poenam, quæ capite minuat, an possint instituere accusationem, vel delationem.** T. 8. c. 438. A.
- Damnati ex causa criminali an fiscales causas deferre possint.** T. 8. c. 436. E.
- Damnati in metallum an fiscales causas deferre possint.** T. 8. c. 437. B.
- Damnati in metallum statim suam conditionem permutant.** T. 8. c. 166. B.
- Damnati infecti causâ qui mittuntur in possessionem, an possideat.** T. 8. c. 270. D.
- Damnati publico judicio testes esse non possunt.** T. 9. c. 277. A.
- Damnati cum ad supplicium ducebantur, quæ observabantur.** T. 9. c. 1480. C.
- Damnati ad supplicium ducuntur, aut ad supplicium irretiti laqueo, aut boia, la bart, au col.** Tom. 9. c. 1389. A.
- Damnati ex eremodicio, & ex contumacia differunt.** T. 10. c. 799. C.
- Damnati in opus publicum perpetuum, quam capitis diminutionem patiantur.** T. 10. c. 123. A.
- Damnatio ad gladium, ac damnatio in ludum.** T. 3. c. 367. E. & c. 368. A.
- Damnatio in metallum non fit ad tempus.** T. 3. c. 155. E.
- Damnatio extinguitur provocatio.** T. 1. c. 1327. D.
- Damnatio judicis est, poena: verò solius legis jure ordinario.** T. 4. c. 848. C.
- Damnatio in metallum est maxima capitis diminutio, morti comparatur, plectit civitate, & libertate.** T. 4. c. 1147. A. damnatus in metallum jus eligendi non habet, secus in deportato. Ibid. A.
- Damnatio in metallum quare sit poena gravissima, & nulla sit illâ gravior.** T. 5. c. 752. D.
- Damnatio in metallum a damnatione ad gladium quid distet.** T. 5. c. 1159. B. & seq.
- Damnatio in metallum non extinguit omnia jura, & tamen in omni jure comparatur morti.** T. 7. c. 1241. B. C.
- Damnatio legis legatum quod est.** T. 7. c. 542. C.
- Damnatio legis legatum explicatur.** T. 7. c. 1003. A.
- Damnatio legis legatum datur ab herede damnato dari.** T. 7. c. 1333. E.

Per;

- Per damnationem omnes res legari possunt, T. 1. c. 339. D.
- Per damnationem legatum. Vide, Legatum per vindicationem.
- Post damnationem causa retractari non potest, T. 10. c. 227. C.
- Damnatio irritum fit testamentum, si vivus testator damnetur capite, & minuatur, Tom. 7. c. 1234. D.
- In damnatione reorum quæ observabantur, T. 9. c. 1480. B. C.
- Damnatis rei capitalis bonorum possessio denegatur, nec si in integrum restituantur, T. 1. c. 1326. D. E.
- De damnatis, qui beneficio, & indulgentiâ Principis speciali, vel generali revocantur ab exilio, vel metallo, & in integrum restituantur, T. 9. c. 1483. D. E.
- Damnato comparatur reus, qui fugit, T. 3. c. 180. A.
- Damnato ex contumacia non esse jus appellandi, non esse restitutionis petendæ jus, & cur. T. 9. c. 986. D.
- A. damnato ad metallum an fideicommissum relinqui possit, T. 10. c. 156. E.
- Cum damnato testamenti factio non est, T. 10. c. 1056. E.
- Quæ per damnationem legari possunt, & per fideicommissum relinqui possunt, T. 4. c. 1195. C. D. quem Orcus ademit, nullus est, Ibid. c. 1197. B.
- Damnatorum bona non peti posse, ultro dari posse, T. 2. c. 666. C.
- De damnatorum bonis, T. 1. c. 877. C.
- Damnatorum iudicio publico testimonium cur repellitur propter infamiam, T. 4. c. 1473. D.
- Damnatorum liberis an servetur jus patronatus, quod habuit, qui damnatus est capitali iudicio, T. 4. c. 27. D.
- Damnatum sequitur infamia, T. 4. c. 849. B.
- Damnatur quis aut ex causa famosa, aut non famosa, T. 4. c. 25. C.
- Damnatus rei capitalis quis dicatur, T. 1. c. 1326. D.
- Damnatus ad tempus in opus publicum, testamentum facere potest, T. 1. c. 417. B.
- Damnatus depositi fit quidem infamis, sed a testimonio non repellitur, T. 4. c. 848. A.
- Damnatus in litis æstimationem an a possessore fundi conveniri possit, T. 5. c. 154. B.
- Damnatus in partes, T. 9. c. 541. E.
- Damnatus in solidum, Ibid. E. & c. 542. A.
- Damnum, & lucrum inter socios communicatur, T. 1. c. 393. D.
- Damnum per injuriam datum, T. 1. c. 241. B.
- Damnum qui in seditione dat, quibus poenis tenetur, Tom. 1. c. 479. D.
- Damnum, vel lucrum non ex eventu notatur, T. 1. c. 1460. C.
- Damnum infectum, T. 1. c. 833. B.
- Damnum fatale, Tom. 4. c. 1238. D.
- Damnum decidere est pacisci; quæ pactio actionem de furto perimit, T. 4. c. 248. C.
- Damnum quid sit, T. 5. c. 374. E.
- Damnum fecisse an videatur, qui occasionem damni præbet, T. 5. c. 586. B. C.
- Damnum in naufragio factum quando non sarcitur, quando non sarcitur, T. 5. c. 534. C. D.
- Damnum quomodo intelligatur, T. 5. c. 374. E.
- Damnum datum quando venit, T. 5. c. 870. A. B.
- Damnum injuriâ quadam ab alio datum an pertineat ad eos, qui servandum aliquid conducunt, aut utendum accipiunt, T. 6. c. 5. C.
- Damnum si duo dederint, an singuli poenæ nomine lege Aquiliâ teneantur in solidum, T. 7. c. 88. C.
- Damnum quid, T. 8. c. 543. C.
- Damnum emergens, vel lucrum cessans, T. 9. c. 1075. D.
- Damnum omne an veniat in æstimationem, T. 10. c. 754. C.
- Damni infecti nomine tria interponuntur decreta Prætoris, T. 1. c. 1519. D. E. & c. 1520. A.
- Damni infecti stipulatio, T. 1. c. 1519. C. & seq.
- Damni infecti cautio, Ibid. C.
- Damni infecti quis stipulari, & cui cautio fieri possit, T. 5. c. 645. C.
- Damni, an lucri æstimatio sit, T. 5. c. 535. E.
- Damni infecti stipulatio, Vide, Stipulatio damni infecti.
- Damni infecti ut caveant, a præside provinciæ mandatur magistratibus, T. 5. c. 5. B.
- Damni occasio habetur pro causa, pro principio, pro damno, T. 7. c. 353. B.
- Damni & injuriæ actio quibus datur, T. 8. c. 1086. E.
- Damni infecti iurisdictio ad quem magistratum pertineat, T. 8. c. 481. A.
- Damni dati ratione quoties nostra interest, addimus negationem, T. 10. c. 749. D.
- De damno qui certat, an potior sit eo, qui de lucro certat, T. 4. c. 1279. A.
- De damno, quod in contributionem venit, T. 5. c. 533. D.
- De damno infecto edictum quantum differat ab edicto de interrogationibus in jure faciendis, T. 5. c. 640. A. B.
- De damno illato, Vide, Lex aquilia.
- De damno, & lucro societatis, T. 7. c. 580. B.
- Damnosum quantum sit pupillis, si administratio tutorum non servatur, T. 5. c. 581. B.
- Damus nostra; & reddimus aliena; damus libenter, & reddimus invitati, T. 6. c. 78. A.
- Damus ob causam, vel ob rem, T. 7. c. 827. D.
- Damus libenter, T. 9. c. 474. A.
- Dandi verbum modò factum significat tradendæ possessionis, modò effectum proprietatis, T. 4. c. 667. D.
- Dandi verbum an etiam reddendi significationem habeat, & contra verbum reddendi etiam dandi, T. 6. c. 40. A.
- Dandi causa solutioni cohæret, T. 9. c. 229. C.
- Dandi causa donationi non cohæret, Ibid. C.
- Dandi obligatio, & faciendi obligatio in quo differunt, Tom. 9. c. 1268. D. E.
- Dandi legandi non est jus; potest statque, nisi salvo jure publico, T. 10. c. 803. C. D.
- In dando conjuncti an videantur conjuncti in adimendo, T. 10. c. 474. D.
- In stipulatione, quæ in dando consistit, dissenserunt Sabiniani, & Proculeiani, T. 10. c. 77. C.
- Dans libertatem an det beneficium, T. 6. c. 520. A.
- Dantis beneficium mens spectari debet, T. 4. c. 1003. C.
- Quæ dantur nominatim lege, mandari non possunt, T. 4. c. 8. A.
- Daphne, suburbanus Antiochiæ lucus, cupressis obsitus, Tom. 2. c. 884. C.
- Dardanarii, T. 3. c. 274. A.
- Dare est accipientis facere, T. 3. c. 324. B.
- Dare minus est, quàm deferre, T. 1. c. 1267. C.
- Dare, facere duo verba quid significant, T. 1. c. 226. E.
- Dare contra libertatem, & dare secundum reos, dare finem cognitioni, & dare litem, T. 3. c. 157. D. E. & c. 158. A.
- Dare in infinitum quibus licet, T. 1. c. 488. D.
- Dare est viventium, relinquere morientium, V. 4. c. 517. C.
- Dare solet, qui confirmat, T. 4. c. 1008. A. B.
- Dare non tantum est dominium transferre, sed & facere tantum, T. 4. c. 661. A.
- Dare an sit idem, quod dominium transferre, T. 5. c. 779. D. & c. 861. A.
- Dare in dotem, & accipere; tradere, & traditum accipere, quàm sæpe confundantur, T. 6. c. 746. B. C.
- Dare an interpretari possit offerre, T. 6. c. 363. D.
- Dare an aliud sit, & aliud reddere, T. 6. c. 78. A.
- Dare est accipientis facere, & dominium transferre, T. 7. c. 827. A.
- Dare plus est quàm mandare, T. 7. c. 85. C.

Dare ob rem quid sit. T. 7. c. 827. D. & c. 835. B.
 Dare plerumque faciendi significat-
 tionem habet. Ibid. D.
 Dare quomodo interpretandum. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.
 Dare quomodo in stipulationibus re-
 cipiatur. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.
 Dare est viventium. T. 9. c. 474. A.
 Dare, & relinquere in quo differunt. Ibid. A. B.
 Dare aliud est, aliud mandare. T. 10. c. 93. D.
 Dare est dominium transferre; & accipientis facere. T. 10. c. 421. E.
 Verbum dare dat semper initium locationi. T. 10. c. 451. E.
 Dare est verbum juris, & quid eo significetur. T. 10. c. 709. B.
 Dare legare sine conjunctione in textu legis Falcidiae. T. 10. c. 803. A. B.
 Dare est dominium transferre. T. 8. c. 637. B. & T. 10. c. 951. E.
 Dare latius patet, quam donare. T. 10. c. 1095. E.
 De verbo dare scripsit Papinianus non tantum significare effectum transferendi dominii, sed & factum nudum sine effectu. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.
 Dare ob causam quid sit. T. 9. c. 229. A.
 Dat, qui confirmat. T. 6. c. 200. E. & c. 261. A.
 Data non videantur, quae accipientis non fiunt. T. 6. c. 117. B.
 Data, donata, concessa distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
 Data non videntur, quae eo tempore, quo dantur, accipientis non fiunt. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D. & c. 881. A.
 Dati repetitio cui, & quando competat. T. 5. c. 503. B.
 Dati repetitio cuius per errorem est, ejus consulto dati donatio est. Tom. 8. c. 686. D. c. 779. E. & c. 859. E.
 Dati in rem totus tractatus quando inspicere debeat. Tom. 7. c. 835. A.
 Dati ob rem conditio, cui, & quando competat. Tom. 7. c. 836. A.
 Dati ab rem tractatus in quibus, & quot speciebus, & articulis consistat, & qui illi sint. Tom. 7. c. 835. B. C.
 Dati ob praeteritam causam vix conditio est. T. 10. c. 955. B.
 Datio conditione prior est. T. 1. c. 1209. A.
 Datio in adoptionem, & datio in fidem, quid differant. Tom. 1. c. 1249. A. B.
 Datio, curatio, nominatio, ordinatio, in jure idem est. T. 4. c. 1014. E.
 Datio tutoris mandari non potest. T. 4. c. 9. E. & c. 304. E.
 Datio tutoris non est jurisdictionis,

sed juris. T. 4. c. 304. E. & c. 305. A.
 Datio tutoris est legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.
 Datio tutoris, Vide, Tutor.
 Datio in solutum an sit pro venditione. T. 5. c. 427. C.
 Datio. Vide, Donatio.
 Datio an sit, si quis alicui, quae sibi debeat, ea accepta faciat. T. 7. c. 1059. A.
 Datio est genus donationis. T. 9. c. 1330. E.
 Datio est genus, quo continetur dos, mutuum, permutatio, legatum, fideicommissum, & donatio causa mortis, & donatio vera, & absoluta. T. 9. c. 1331. B.
 An datio tutoris annumeranda sit iis, quae sunt imperii. T. 10. c. 94. A.
 Datio est causa acquirendi dominii dotis. T. 10. c. 298. A.
 Datio iudicis cuius sit, & quo jure competat. T. 10. c. 400. A. Vide, Judex.
 Datio est alienatio, sive translatio dominii. T. 10. c. 1020. A.
 Inter dationem libertatis ex die, & hereditatis, differentia quae est. T. 4. c. 1440. E. & c. 1441. A.
 Dativa tutela testamentariae cedit. T. 4. c. 1384. D. nuda promissio auferit jus excusationis. Ibid. E. su spectus tutor dicitur, qui operam suam invito ingerit. Ibid. c. 1385. B.
 Dativus tutor. Vide, Tutor.
 Datuiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
 Datum non dicitur id, quod non est acceptum. T. 1. c. 691. C.
 Datum cui nihil est, non recipitur, ut is rogando obligetur. T. 4. c. 1147. E.
 Datum ob causam, si causa falsa fuerit, an repeti possit. T. 7. c. 835. B.
 Datum ob turpem rem non repeti re sequuta, nisi uno casu. T. 7. c. 832. A.
 Datum ob rem, re non sequuta, an condici, & repeti possit. T. 7. c. 835. B.
 Datum ob rem repetitur, re non sequuta. T. 7. c. 827. D. E.
 Datum ob rem aliquando etiam dicitur datum ab causam. T. 7. c. 835. B.
 Datum ob rem honestam nunquam repeti, re sequuta. T. 7. c. 832. A.
 Datum an videatur, quod ita datum est, ut mox restituatur. T. 8. c. 281. C.
 Quod datur certa lege, valere, etiam si conditio illa sit impossibilis. T. 9. c. 233. C.
 Datus in exilium temporale, tutor esse non desinit. T. 4. c. 1029. B. secus de perpetuo exilio. Ibid. B.
 Datus iudex: Vide, Judex.
 Datus tutor. Vide, Tutor.
 Negotium do, ut facias; recte

comparatur locationi. T. 10. c. 451. E.
 De in rem verso. T. 1. c. 387. C.
 De articulus auget significationem. T. 9. c. 349. E.
 Dealbatores. T. 2. c. 768. E.
 Dealbatores a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 767. C.
 Deamare in usu apud Festum. T. 10. c. 436. B.
 De debendi reis duobus, an pactum unius profit alteri. T. 5. c. 68. A.
 Debere, & posse verbis promiscue utuntur auctores nostri. T. 4. c. 72. D.
 Deberi definit, quod ex stipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.
 Quod semel deberi coepit, certis modis desinit. T. 4. c. 141. C.
 Deberi quod alicui coepit, certis modis desinit deberi, non quibuscumque aliis modis. T. 8. c. 376. D.
 Qui debet sub conditione, an deficiente conditione obligetur. T. 5. c. 859. E.
 Quod debetur civiliter, peti potest; naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.
 Debetur id tantum proprie, quod peti potest. T. 4. c. 500. B.
 Quod debetur statim, an & peti statim potest. T. 4. c. 1445. C.
 Non omne, quod debetur, peti potest. T. 10. c. 77. E.
 Quicquid debetur, recte in stipulationem transfundi potest. T. 10. c. 710. A.
 Quae debentur, non patiuntur falsidiam. T. 10. c. 812. E.
 Debilitas quantum sit membrorum damnum. T. 6. c. 224. C.
 Debilitari quinam proprie dicatur. Ibid. C.
 Debita plura diversorum una charta contineri possunt. T. 9. c. 212. B. C.
 Debita multorum, singulorum propria, in uno instrumento comprehendi posse, nec cuique debito seorsim suum instrumentum tribui necesse est. Ibid. B.
 Debitio pecuniae, & de bitio corporis certi dissimilis est. T. 5. c. 502. A.
 Debitio nullius rei an aliqua esse possit. T. 6. c. 355. C.
 Debitor est proprie, cum quo agi potest. T. 1. c. 1246. E.
 Debitor per creditorem possidet. T. 1. c. 1134. B.
 Debitor, qui ignorans solvit scienti & simulanti, se esse procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.
 Debitor, qui pignus contrectat, vel hypothecam distrahit, furtum facit naturalis possessionis. T. 1. c. 229. C.
 Debitor si fraudationis causa latitet, ne in jus vocetur, non defendatur. T. 1. c. 846. D. E.
 Debitor, distractis fiduciis a creditore, de superfluo adversus eum habet actionem. T. 1. c. 390. B.

- Debitor olim, nisi bonis cederet, in carcerem ducebatur. T. 2. c. 1036. D.
- Debitor uno casu per creditorem possidet. T. 1. c. 1401. E.
- Debitor si a creditore, pignus vendente suo jure, pignus minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.
- Si debitor creditores, quos fraudare voluit, dimiserit, ac alios novos, quos fraudare noluit, cum in testamento libertates dedit habere, coeperit, & eodem testamento manente decesserit, an propter novos creditores libertates irritae sunt. T. 4. c. 1040. C. excipitur unus casus. Ibid. D.
- Debitor certae pecuniae creditori condemnatus appellat; mox transiit cum creditore de remittenda pecuniae parte, hac conditione, ut si reliquam partem creditori non solveret denominato tempore, solidam summam praestaret, an pecunia in condemnationem deducta debetur, nec ne, quaestio est. T. 4. c. 837. B. & seq.
- Debitor certi corporis liberatur naufragio, vel incendio, & quomodo. T. 4. c. 953. D.
- Debitor creditori frustra legat id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B. & quando hoc procedit. Ibid. B. plus in legato potest esse vel summa, vel tempore, aut conditione. Ibid. B.
- Debitor liberatur vero procuratori solvens, nec liberato conditio datur. T. 4. c. 1348. E. qui debitor principalis est, & fidejussor pro se ipso esse non potest. T. 4. c. 673. D. E.
- Debitor. Vide, Reus;
- Quod debitor per errorem solvit, an id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
- Omnis debitor juris possessor est. T. 4. c. 121. D.
- Si debitor pignus surripuerit, & creditor cum eo egerit furti, vel conditione furtiva, an debitor imputet, quod ea actione percepit. T. 4. c. 233. B.
- Debitor aliud pro alio non solvit invitus. T. 4. c. 1039. C.
- Debitor principalis refundere debet, quod mandator, aut fidejussor solvit. T. 4. c. 100. B. C.
- Debitor ob incendium aere alieno non liberatur. T. 4. c. 952. D.
- Debitor invitus creditorem mutare non cogitur, si malit sibi superfluum solvi a creditore. T. 4. c. 932. B.
- Debitor creditori jure non legat id, quod debet. T. 4. c. 518. C.
- Debitor creditori suo nomen, sive cautionem debitoris sui recte pignore obligare potest. T. 5. c. 423. E.
- Debitor sciens rem esse alienam, vel alii obligatam, vel servum, quem pignori dat, esse morbosum, an teneatur extra ordinem crimine Stellationatus. T. 5. c. 421. C.
- Debitor an solvendo liberet se potius, quam liberetur a creditore, qui solutum accepit. T. 5. c. 68. D.
- Debitor quis dicatur, & quatenus se vocabulum debitoris extendat. Tom. 5. c. 767. B. C. non potest aliud pro alio solvere invito creditore, Ibid. B.
- Debitor principalis, antequam hypothecaria agatur, excutiendus est. T. 5. c. 424. D.
- Debitor ubi conveniri debeat. T. 5. c. 750. D.
- Debitor quis dicatur. T. 5. c. 510. B.
- Debitor liberatur, qui solvit ante diem accipienti creditori. T. 5. c. 411. C.
- Debitor pupilli si tutori falso, vel putativo solverit, an, & quatenus teneatur. T. 5. c. 582. D.
- Debitor, & debitum specialiter interdum accipitur. T. 5. c. 394. E. & c. 395. A.
- Debitor, adeoque dominus pignoris ad exercendam actionem hypothecariam procurator adversus extraneum pignoris possessorem dari an possit. T. 5. c. 112. C. D.
- Debitor debitoris, si solverit creditori debitoris sui, tunc exceptione doli mali. T. 5. c. 424. A. B.
- Debitor, qui cum rem alienam pignori dedisset, postea domino ejus rei exstitit, & dominus ejus rei, qui debitori, a quo res sua pignorata erat, heres exstiterat, in quo differunt. T. 5. c. 1187. A.
- Debitor ob non solutum debitum excommunicari non potest. T. 6. c. 1035. E.
- Debitor, qui imprudens mulieri solvit, quando nam liberatus esse intelligatur. T. 6. c. 496. E.
- Debitor si solverit vero procuratori creditoris, an liberetur. T. 6. c. 372. A. an vero liberetur, si creditor ratam solutionem faciat, Ibid. C.
- Debitor, qui pignus traditum creditori surripuit ante solutionem, an actione furti teneatur. T. 6. c. 145. E. & c. 146. A. B.
- Debitor an aliquo modo possit esse heres scriptus, quando bonorum possessio contra tabulas dari potest. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.
- Si debitor debitores suos liberaverit acceptilatione, vel pacto in fraudem creditorum, an actio Pauliana creditoribus competat in debitores debitoris, ut reponant se in pristinam obligationem. T. 6. c. 336. D. E.
- Si debitor rem pignoratam a creditore redemerit, an quasi rei suae alienus emptor actione ex vendito teneatur, & an omnia in integro sint creditori. T. 6. c. 91. B. C.
- Debitor, qui antefert diem obligationis, falsum committit, non autem creditor, qui sibi vigilavit. T. 6. c. 522. B.
- Debitor oblata sorte; & usuris an venditionem revocare queat. T. 6. c. 610. D.
- Debitor an possit invito stipulatore alio loco solvere, quam pro se solutum cavet. T. 6. c. 462. B.
- Si debitor hereditarius solverit ei, qui hereditatem bona fide possidet, vel ei, qui mala fide possidet hereditatem, an liberetur. T. 6. c. 378. E. & c. 379. A.
- Debitor an creditori legat utiliter id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. si facilius modus, & locus commodior legatur, an utile sit legatum. Ibid. D.
- Debitor accepto liberatus, re non sequuta, quomodo reponatur in veterem obligationem. T. 7. c. 847. C.
- Debitor creditori frustra legat, quod debet. T. 7. c. 1275. C.
- Debitor an creditori suo utiliter legare possit. T. 7. c. 1063. D.
- Debitor ante diem solvendo an liberetur. T. 7. c. 1317. D.
- Debitor quod creditori legat, inutile est, nisi quid amplius infit. T. 7. c. 880. E.
- Debitor stricta quis. T. 8. c. 492. D. E.
- Debitor potest emere rem suam pignori datam per interpositam personam. T. 7. c. 709. D.
- Debitor solvendo ante diem, & ideo plus tempore solvens, an habeat indebiti soluti conditionem. T. 7. c. 1317. A.
- Debitor solutum per errorem facti an condicere possit. T. 7. c. 102. C.
- Debitor pro creditor. T. 7. c. 554. B. C.
- Debitor creditori legat frustra, & inutiliter, & non necessario. T. 7. c. 1271. B.
- Debitor quis dicatur. T. 8. c. 1047. B.
- Debitor an possidere intelligatur pignus, cujus possessionem cessit creditori. T. 8. c. 286. B.
- Debitor liberatur maxima capitis deminutione. T. 8. c. 359. A. si restituitur libertati, an creditoribus restituatur in eum actio semel extincta. Ibid. A. B.
- Debitor, qui speciem ex causa lucrativa debet, an liberetur, cum ea species ex causa lucrativa ad creditores pervenerit. T. 8. c. 344. E.
- Debitor si creditorem heredem instituerit, & rogaverit restituere, quod superesset ex hereditate, an hic heres cogatur adire pecuniam debitam, vel cautione non recepta. T. 7. c. 1508. A.
- Debitor quis. T. 8. c. 489. D.
- Debitor ad diem, ante diem recte solvit. T. 8. c. 752. C. si chirographum creditori surripuerit, in quantum actione furti teneatur. Ibid. c. 832. A. quo casu sine exceptione liberetur. Ibid. c. 752. D.
- Debitor malae fidei. Vide, Mala fidei debitor.

Debitor hereditarius est quasi possessor juris . T. 9. c. 1147. B.
 Debitor , qui solvit vero procuratori creditoris, liberatur , T. 9. c. 225. E. quid si solvat falso procuratori creditoris. Ibid. E.
 Debitor hereditarius videtur significare heredem . Tom. 9. c. 255. B.
 Debitor non potest prohibere creditorem, quominus agat de credita pecunia , quominus repetat pecuniam suam sub specie . T. 9. c. 1198. B.
 Debitor generaliter dicitur , cum quo agi potest . Tom. 9. c. 642. A.
 Debitor cuilibet prescriptioni renuntiare potest . T. 9. c. 375. A.
 Debitor quando carcere coercetur, T. 9. c. 509. B.
 Debitor moram fecisse non intelligitur, qui interpellatus est in non opportuno loco , & tempore . T. 9. c. 1083. C.
 Debitor rem pignori dedit, qua ratione eam possidet creditor . T. 9. c. 1008. A.
 Verus debitor , si absolvatur , tamen si natura non desinit esse debitor , tamen in re civili desinet debere . T. 10. c. 30. E.
 Debitor & rei sua furtum facere , & fur esse potest . T. 10. c. 247. E. & c. 248. A.
 Debitor quomodo cogatur adire , vel si sponte caveat , quomodo ei de debito caveatur . T. 10. c. 495. D.
 Debitor , qui bonis cessit , qua exceptione se possit tueri . T. 10. c. 519. D. E.
 Debitor debitoris priori creditori non tenetur . T. 10. c. 627. D.
 Debitor pecuniae frumentariae non utitur compensatione . T. 10. c. 650. D.
 Debitor si creditori heres existat , quod debet an numeretur in bonis testatoris . T. 10. c. 810. C. D.
 Debitor an possit uti cum rescripto Principis exceptione perpetua . T. 10. c. 838. A.
 Debitor proprie quis sit . T. 10. c. 951. D.
 Debitoris culpa perpetuat obligationem . T. 1. c. 1225. B.
 Ex persona debitoris an eadem exceptione fidejussor ejus uti possit . T. 4. c. 1390. D. E.
 Debitoris estimationi quomodo consulatur . T. 5. c. 775. B.
 De duobus debitoribus , quos creditor simul fecit procuratores omnium rerum & negotiorum in solidum , an alter ab altero , quod mandatori debet , exigere possit . T. 6. c. 497. C.
 Debitoris heres , & fidejussor esse fideicommissarius potest , non creditor . T. 7. c. 1039. E.
 Debitoris post moram aestimatio

rei quomodo incunda sit . T. 7. c. 739. D.
 Debitoris nomen legatum an utile . T. 7. c. 1053. C.
 Debitoris semper est electio in stipulatione . T. 7. c. 990. D.
 Debitoris delegatio solo nutu consistit . T. 8. c. 387. A.
 Debitoris sub pignore si duo sint heredes , an singuli teneantur actione personali in solidum . T. 7. c. 1507. D.
 Debitoris unius si praeter fiscum plures sint creditores , an fiscus eis praeratur . T. 8. c. 439. C. an eis solutam pecuniam auferre possit , & revocare . Ibid. C.
 Debitoris verbum latius patet , quam creditoris . Tom. 9. c. 642. A.
 Debitoris prohibitio , ne pignora distrahantur . Tom. 9. c. 1233. C. D.
 Debitoris nomine mitti in possessionem bonorum ignominiosum erat , deinde praescribere bona , vel distrahere sub hasta . T. 9. c. 548. D.
 Debitori an competat actio ex stipulatione de rato , vel conditio indebiti , quae adversus procuratorem interposita est . T. 4. c. 1348. D.
 Debitori exceptio de non petenda pecunia prodest , an etiam prodest ejus heredi . T. 7. c. 872. A.
 Debitori legato chirographo , quid legatum videatur . T. 7. c. 1032. A.
 Debitori obligatio praelegari potest . T. 7. c. 1467. E.
 Debitori si nummus solutioni desit , non competit actio pigneratitia . T. 7. c. 767. D.
 Debitori perire , quod ex causa conditionis debetur , si pereat post moram , aut culpam commissam a debitore . T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
 Debitori an integrum sit pecuniam afferre , & solvendo refugere poenam , semel commissam . T. 8. c. 351. A.
 Debitorem an liberet bonorum adeptio . T. 3. c. 453. A.
 Debitorem pupilli tutor liberare potest , & quando . T. 4. c. 879. D. quod negotiorum gestor nequit . Ibid. B. C.
 Debitorem creditae pecuniae nullus casus liberat . T. 4. c. 952. D.
 Debitorem creditae pecuniae non liberat naufragium . Ibid. D.
 Qui debitorem delegat , num pecuniam dare intelligatur . T. 4. c. 935. D.
 Debitorem non legare creditori . T. 7. c. 1202. B.
 Debitorem meum ad diem appellare possum , & si foro cesserit , portionem feram . T. 9. 1. 92. E.
 Contra debitorem res iudicata in causa proprietatis non nocet in causa pignoris persequendi . T. 9. c. 1190. A.

Debitorem venditionem pignoris impedire non posse . T. 9. c. 1233. C.
 Debitorem meum qui interpellat ; obligationem mihi perpetuat . T. 10. c. 392. D.
 Debitore liberato deportatione , an etiam fidejussor ejus liberetur , quem , antequam deportaretur , dederat . T. 4. c. 227. A. verum hoc non semper evenit , & quare . Ibid. A. hi , qui fidejussorem dant , vel accipiunt , quid respiciunt , Ibid. B. quibus remediis principalis debitor liberetur , an etiam jisdem fidejussor liberetur , Ibid. C.
 Pro debitore invito extraneus solvere potest creditori . T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditori invito , & quomodo . Ibid. D.
 Debitore latitante , fraudationis causa , si non defendatur , an bona ejus vendi possint . T. 5. c. 780. C.
 Debitore moram faciente , quod tempus debiti aestimationis spectetur . T. 7. c. 740. B. C.
 De debitore capite deminuto , & de fidejussore , qui pro eo solvit . T. 9. c. 1247. A.
 De debitore superato in judicio proprietatis , non causa cognita , sed absente , & inaudito . T. 9. c. 1190. A.
 De debitore , qui alienavit fundum , quem ante creditori suo nudo pacto obligaverat . T. 9. c. 1193. D.
 Cum debitore debitoris sui fiscus semper potest utiliter agere . T. 10. c. 634. B.
 Pro debitore pecuniae creditae an possit conveniri is , ad quem eas pervenit . T. 10. c. 959. D.
 A debitore an fideicommissum possit relinqui . T. 10. c. 1103. D.
 Debitores qui proprie dicuntur . T. 2. c. 1037. C.
 Debitores confessi pro iudicatis habentur . T. 1. c. 476. B.
 Debitores civitatis , antequam solverint , ad honores invitari non possunt . T. 2. c. 418. D.
 Debitores idonei civitatum ne inquietentur in sortes , quae usuras pariunt quotannis . T. 2. c. 819. C.
 Debitores fisci ut conveniendi . T. 3. c. 648. B. & seq.
 Debitores an liberentur aliquando vel ipso jure , vel ope exceptionis . T. 5. c. 409. D.
 Debitores hereditarii quando nam ipso jure liberentur . T. 6. c. 23. D.
 Debitores , qui non vero procuratori creditoris solvunt , an liberentur , T. 6. c. 376. A. & c. 377. E. & c. 378. A.
 Debitores inviti ; & ignorantibus quando liberentur . T. 7. c. 165. D.
 Debitores vincire , & necesse jus erat . T. 8. c. 525. C.
 Debitores an conveniri possint , cum

- hereditatis petitio movetur; T.8. c.128. E.
- Debitorum debitoris an creditor possit convenire. T.9. c.241. E.
- Debitorum inopes non coguntur servire creditoribus. T.9. c.246. E.
- Debitorum aut confitentur, aut inficiantur: confessi condemnantur. T.9. c.245. E. inficientes non sunt terrendi vi armata, ut confiteantur, sed vel sunt absolvendi, vel condemnandi. Ibid. c.245. A.
- Debitorum olim tanquam servi ibant in nervum, jubente creditore. T.9. c.1391. D.
- Debitorum qui possint bonis cedere, & qui non possint. T.9. c.1126. E. & c.1127. A. & seq.
- Debitorum qui dicantur. T.10. c.588. A.
- Debitorum liberi an cogantur servire creditoribus ob æs alienum. T.10. c.959. B.
- Debitorum jam non possunt neci, vel vinciri compedibus. Ibid. B.
- Debitorum civitatum solutiones, & liberationes. T.2. c.824. A.
- Debitorum reliquæ ne a creditoribus afficiantur injuriis. T.2. c.1104. D.
- In debitorum actionibus missio prætorii pignoris quomodo procedat. T.9. c.1221. A. & seq.
- Debitoribus, qui bonis cesserunt, qua actione subveniatur. T.5. c.759. B.
- Debitoribus denunciandum est, ut pareant solutioni. T.9. c.1194. A. B.
- In debitorum hereditarios non competunt actiones hereditariæ. T.9. c.255. A.
- Debitum differtur ex tempore, conditione, modo, loco, re ipsa. T.1. c.1193. D.
- Debitum naturale peti nequit. T.4. c.500. B.
- Debitum quot modis solvatur, & an illi omnes in solutione semper simul concurrere debeant, pensione, spectatione, numero. T.5. c.395. C.
- Debitum suâ sponte agnoscit confessus, condemnatus agnoscit debitum non tam suâ sponte, quam coactus. T.5. c.759. D.
- Debitum quod peti non potest, quodnam sit. T.6. c.518. D.
- Debitum ante diem, vel conditionem an peti possit. T.7. c.153. E.
- Debitum per errorem facti solvens an illud repetere possit. T.7. c.102. C.
- Debitum debitoris fideicommissi posse. T.7. c.1251. C.
- Debitum sub conditione si quis pure legaverit, an utile sit legatum. T.7. c.1011. E.
- Debitum an possit legari. T.8. c.991. B.
- Debitum per errorem solventis qui accepit, quomodo teneatur. T.8. c.330. D.
- Debitum naturale servari potest per retentionem pignoris. T.9. c.338. D.
- Debitum si petatur ex scripto, idest, chirographo, solutio ejus probari debet etiam scripto, idest, apochâ. T.9. c.279. B.
- Debitum naturale in retentione esse, non in petitione. T.9. c.864. B.
- Debitum a debitore causam, & initium habet. T.10. c.202. E.
- Debitum pignoratitium, licet prius, præfertur chirographario antiquiori. T.10. c.705. B.
- Debitum dupliciter deberi dicitur. T.10. c.982. B.
- Debitum an recte legetur debitoribus. T.10. c.1077. E.
- Debitori compensatio ex pari specie, & causa dispari admittitur. T.1. c.385. A. B.
- Debitori prioris ommissa commemoratio an alicui nocere possit. T.4. c.578. E. & c.579. A.
- Debitori agnoscendi an duo tantum sint genera. T.5. c.759. D.
- Debitori alieni exigendi jus nulli est, nisi & ei cessa sit actio a creditore. T.7. c.844. A.
- Debitori liberatio quot modis legetur. T.7. c.1054. D.
- Debitori liberatio si alicui, qui nihil debeat, legetur, an legatum valeat. Ibid. D.
- Debitori compensatio quando fit ipso jure. T.7. c.1204. C.
- Debitori veteris commemoratio ommissa in cautione novi, an actori noceat. T.8. c.358. D.
- Debitori acceptatio nonnunquam vim habet taciti pacti. T.9. c.43. E.
- Debitori probatio non auget obligationem. T.10. c.248. D.
- Debitori tanta est pars, quanta est pars heredum. T.10. c.534. B.
- Debitori probatio non sumitur ex brevioriis rationibus testatoris, nec ex scriptura testamenti. T.10. c.635. D. E.
- Debitori incerti, & obscuri non est compensatio. T.10. c.981. D.
- Debitori extincto, quibusnam casibus pignus durat. T.10. c.248. D.
- Inter debitum sub conditione, & debitum sub die incerto, differentia quæ. T.4. c.169. C.
- In debitum pignus non imputatur. T.9. c.296. A. pignoris fructus an in debitum imputentur. Ibid. A.
- Decalauticare. T.3. c.272. B.
- Decanus a Capitulo eligitur, non ab Episcopo. T.5. c.984. A.
- Decani officium quodnam sit. Ibid. A. B.
- Decani quæ sit dignitas. T.6. c.1010. D.
- Decani quo munere in Ecclesia funguntur. T.2. c.1092. B. C.
- Decani ad cujus jurisdictionem pertinent. T.2. c.943. C.
- Decani qui sint, eorum munus, ac dignitas. T.2. c.942. E. & c.943. A.
- Decani sunt ex ministerianis. T.2. c.943. A.
- Decani deputati majori Ecclesie Constantinopolitane, Tom. 9. c.403. B. dormientium corpora humabant. Ibid. C.
- Decani Ecclesie quinam sint apud Justinianum. T.10. c.816. B.
- Decanica, & diaconica quæ sint. T.2. c.1118. B.
- Decanica quid sint. T.10. c.743. B.
- Decanorum numerus in urbe Constantinopolitana quis definitur. T.9. c.403. B. dicuntur lexicarii, & copiatæ, & vespillones. Ibid. B. eorum definitio quæ. Ibid. B. C. eorum officium quod, & unde sumebantur. Ibid. D.
- Decapulare est vinum vetus recensare. T.6. c.474. D.
- Decedens intestato an codicillis fideicommittere possit. T.1. c.147. E. & c.148. A.
- Decemprimi. T.2. c.712. D.
- Decemvirale judicium. T.3. c.80. D. E.
- Decem, & dena in quonam differunt. T.6. c.26. D.
- Decemviri litibus judicandis. T.3. c.80. D.
- Decemviri an sint magistratus, an judices. T.1. c.905. C.
- Decemviri in quo differant a Centumviris. Ibid. B.
- Decemviri ex quorumnam hominum numero erant. Ibid. E.
- Decemviri a quibusnam civitatibus leges petierint. T.1. c.894. A. B.
- Decemviri in litibus judicandis quam ob rem constituti. T.1. c.904. D.
- Decepto minori tantum restitutio datur. T.4. c.962. C.
- Decernere quid. T.9. c.768. C.
- Decernere, edicere, interdicere si sunt magis pro jurisdictione, quam pro imperio. T.10. c.386. A.
- Decerpuntur poma, defecatur forum, aut frumentum, quod pendet in spicis. T.6. c.239. A.
- Decessisse sine liberis non videtur, qui uxorem prænantem reliquit. T.8. c.597. C.
- Decidere, transigere, pacisci, & donare quomodo, & quid a se invicem differant. T.5. c.54. A.
- Decidere, & transigere idem est. T.5. c.1176. E.
- Decima pars litis fuit coercitio temere litigantium. T.9. c.1087. E.
- Decima matrimonii. T.2. c.578. C. D.
- De decima litium. T.3. c.169. E. & c.170. A.
- Decimaria lex. Vide, Lex Papia.
- Decimæ alienari non possunt. T.6. c.1019. E.
- Decimæ a laico non sunt detinendæ, & cur. T.6. c.914. B. C. sunt animarum egentium tributa. Ibid. C. penduntur Clericis, & cur. Ibid. C. a laico non possunt præscribi. Ibid. C.

Decimæ quid, & quinam decimarii .
T. 8. c. 1003. C. D.
Decimæ cautio quidnam sit, quan-
do, & ad quid datur . T. 10. c.
916. B.
Jus decimarum Regi conferre non
licet, T. 6. c. 920. B.
De decimarum, & funerationum
cujusque parochiæ quarta . T. 6.
c. 913. C. quo tempore præscri-
batur hoc jus . Ibid. C.
De decimiis sublatis . T. 9. c. 1358.
B. & sequ.
De decimis inter virum, & uxorem.
T. 1. c. 323. D.
Decimum suburbium Chartaginis .
T. 3. c. 571. B.
Decipere voluerunt, qui apertius
loqui potuerunt, nec loquuti sunt,
T. 4. c. 104. E.
Decoctor quis dicatur . T. 2. c. 714.
E.
Decoctor adversus decoctorum ex-
ceptione stellionatus uti non po-
test. T. 3. c. 328. A.
De decoctore argentario, qui abje-
ctâ mensâ argentariâ foro cessit,
T. 6. c. 328. D. E.
Decoquere, & conturbare an idem
met sonent. Ibid. E.
Decreta ambitiosa . T. 1. c. 987. D.
Decreta decurionum . T. 3. c. 20.
A.
Decreta, aut sententiæ elicite ex fal-
sis instrumentis, testationibus, al-
legationibus, faciliè rescinduntur .
T. 3. c. 369. C.
Decreta Principum jus non faciunt,
nisi quæ invaluerunt, T. 4. c. 772.
D.
Decreta de cautione damni infecti
etiam feriato die interponuntur .
T. 5. c. 17. C. D.
Decreta lusoria quænam propriè
habeantur . T. 6. c. 249. C. D.
Decreta decretoria quænam apud
veteres dicerentur. Ibid. D.
Decreta a Prætoribus interponi de-
bent . T. 9. c. 1063. C.
Decreta pronuntiata, vel placita
quidnam sint . T. 10. c. 1079. E.
Decretalis bonorum possessio. Vide,
Bonorum possessio .
Decretalis bonorum possessio . T. 5.
c. 602. D.
Decretalis bonorum possessio datur
furioso, & cur. T. 7. c. 973. A.
Decretalis bonorum possessio quo-
modo, & quando datur . T. 7. c.
201. C. & c. 973. A.
Decretalis bonorum possessio amit-
titur quibus modis . T. 8. c. 202.
C.
Decretalis bonorum possessio cur
detur furioso . T. 8. c. 15. D.
Decretalis bonorum possessio ut se-
paranda ab edictali . T. 8. c. 234.
E. & c. 235. A.
Decretalis, aut edictalis est bonorum
possessio . T. 8. c. 4. B. quomodo
defertur. Ibid. B.
Decretalis bonorum, possessio quæ .
T. 8. c. 163. E.
Decretalis bonorum possessio quo-

modo datur . T. 9. c. 670. D. &
quibus diebus. Ibid. D.
Decretalis bonorum possessio an re-
pudietur . T. 10. c. 785. E.
Decretalem inter, & edictalem bo-
norum possessionem differentia .
T. 10. c. 500. D.
Decretales epistolæ judicibus pro-
bandæ . T. 6. c. 881. B.
Decretalium lib. 4. tit. 1. de sponsa-
libus, & matrimoniis suavis legit,
& quo tempore, & quibus heb-
domadæ diebus, & cur hanc le-
ctionem susceperit . T. 5. c. 874. D.
Decretalium liber sextus cur nun-
quam receptus in Gallia . T. 5. c.
385. B.
Decretalium libri quot sunt . T. 6. c.
1059. A. sextus in Gallia non
receptus. Ibid. A.
Decretalium liber sextus . Vide,
Sextus .
Decretum quid . T. 3. c. 42. D. E.
Decretum D. Adriani, & constitu-
tiones fecerunt, ut miles, & fi-
lius familias pro patribus familias
haberentur in castrensi peculio .
T. 4. c. 315. B.
Decretum Bonitacii quamvis pa-
rum, de pass. lib. 6. in Gallia cur
non fervetur . T. 5. c. 385. B.
Decretum de bonis maternis non
interponitur . T. 5. c. 621. C.
Decretum, quo actor ad lites futuras
datur, nullum, & a decretorum
publicorum natura alienum est .
T. 5. c. 121. C.
Decretum Carbonianum. Vide, Car-
boniana bonorum possessio .
Decretum cur nunquam interpona-
tur nisi causâ cognitâ, nec nisi ex
tribunali, non de plano . T. 6. c.
697. A.
Decretum de mortuo quasi vivente,
factum in heredem, an, & quando
transferatur . T. 7. c. 166. A.
Decretum quæ exigunt, quomodo
experiri debeant . T. 8. c. 794. D.
Decretum aliud est, aliud causæ co-
gnitio . T. 8. c. 235. D.
Decretum est cognitio causæ pro
tribunali, præsentibus ambobus .
T. 9. c. 611. E.
Decretum omne non est sententia,
sed omnis sententia est decretum .
T. 9. c. 1063. B.
Decretum contrarium superius de-
cretum non infirmat . T. 9. c. 1099. E.
Omne decretum interponitur pro
tribunali . T. 9. c. 611. E.
Decretum quid . T. 9. c. 1099. E.
duplex . Ibid. E.
Decretum quid sit . T. 10. c. 1196.
E.
Decreti nomen latius patet, quàm
sententiæ . T. 9. c. 1063. B.
Decreti interpositio legis est, non ju-
risdictionis . T. 10. c. 865. D.
Sine decreto Prætoris minor prædia
vendere non potest . T. 4. c. 1405.
C.
Sine decreto Prætoris tutor illicitè
vendit prædium pupillare . T. 4.
c. 1032. C.

Decreto Prætoris, vel Præsidis ob-
temperare quàm necesse sit . T.
5. c. 558. B.
Decreto ubi opus est, non possu-
mus excusari per libellum . T. 8.
c. 794. A.
Si sine decreto quis ignorans rem
minoris esse comparaverit . T. 9.
c. 612. E.
Sine decreto alienanda non esse, vel
obliganda prædia minorum . T. 9.
c. 609. E. & c. 610. A. & sequ.
quando opus non est decreto . Ibid.
c. 612. B.
Decretorum libri Pauli, & sententia-
rum imperialium idem sunt . T. 3.
c. 42. E. & c. 43. A.
Decretorum collectio prima a Gra-
tiano facta . T. 6. c. 931. C. præces-
sit sex collectiones decretalium .
Ibid. C.
De decretis . Tom. 3. c. 124. B. &
sequ.
Decumani limites . Tom. 3. c. 324.
A.
Decurialium Collegium, officium,
& privilegia . Tom. 2. c. 806.
B.
Decurio si ausus fuerit ullam affe-
ctare militiam, nullâ temporis
præscriptione muniatur . T. 2. c.
718. C.
Decurio relegatus ad tempus non
redit in ordinem indistinctè . T. 2.
c. 763. A.
Decurio prærogativâ fultus a de-
bitis muneribus non habeatur
immunis . T. 2. c. 710. E. & c.
711. A.
Decurio advocacionis officio fungi
potest . T. 2. c. 713. B.
Decurio pecuniæ publicæ decoctor,
ut puniendus . Tom. 2. c. 714. C.
D.
Decurio factus minor 25. annis. Vi-
de, Minor .
Decurio, & advocatus quis pote-
rat esse . T. 4. c. 25. D.
Decurio in crimen vocatus decurio-
natus honorem retinet, nec tor-
mentis, & plebejorum pœnis
subjici potest . T. 4. c. 858. D.
Decurio si factus filius familias sit
voluntate patris, an pater pro filio
reipublicæ obligetur ex nuda vo-
luntate . T. 4. c. 852. D.
Decurio non semper infamiâ nota-
tur ad tempus motus, & cur . T.
4. c. 848. C.
Decurio relegatus, vel ordine mo-
tus ad tempus ex crimine aliquo,
an expleto tempore decurionatum
recipiat . T. 4. c. 847. A. B. ra-
tio quæ . Ibid. B.
Decurio an suæ Civitatis vectigalia
exercere prohibeatur . Tom. 4. c.
861. C.
Decurio suscepto legationis officio
semel perfunctus, an intra tempo-
ra vacationi præstituta compelli
rursus non possit ad idem offi-
cium, in eadem causa, vel alia .
T. 6. c. 509. D. E.
Decurio quo ætatis anno ad temp.
admi-

- administrandam creari possit . T. 6. c. 512. D. E.
- Decurio cur non possit bona sua vendere . T. 8. c. 756. E. quæ ratione donare, non vendere possit. Ibid. c. 757. A.
- Decurio est Senator cujusdam civitatis. T. 9. c. 306. E.
- Decurio si moritur intestatus sine liberis, & parentibus, sine agnatis, aut cognatis, sine uxore, curia sua ei succedit, excluso fisco. T. 9. c. 936. B. C.
- Decurionis filius subiectus est curiæ. T. 2. c. 718. D.
- Decurioni munera publica refugientis, & a fuga revocato, quando restituantur bona, divendita adfugam altius captandam, & ejusmodi munera fugienda. T. 10. c. 1007. A. B.
- Decurionem creari, & decurionem esse differunt. Tom. 4. c. 849. A.
- Decurionem adoptans in filium onera decurionatus suscepisse an videatur. T. 6. c. 511. E.
- Decurionem non posse fieri tabellionem. T. 9. c. 1472. E.
- Decurione est indignum tabellionis officium. T. 2. c. 712. E.
- Decurione avo qui natus est, & patre milite, avi conditionem sequitur. T. 2. c. 710. E.
- A decurione adoptatus plenius. Vide, Adoptatus.
- Decuriones qui sint, & quod eorum munus. T. 1. c. 885. A. & c. 886. E.
- Decuriones quibus modis a fortunaliberali liberentur. T. 2. c. 703. D.
- Decuriones quid a Senatoribus discrepant. T. 1014. E. & c. 1015. A.
- Decuriones sine decreto donare non prohibentur, sed vendere. T. 2. c. 1088. E.
- Decuriones Tabellionum officio pro dignitate fungi non possunt. T. 2. c. 705. E.
- Decuriones plebejorum pœnis, tormentisve non adficiuntur. T. 2. c. 705. A.
- Decuriones cubiculariorum. Vide, Cubicularii.
- Decuriones ne se ullius domus patrocini tueantur. T. 2. c. 711. D.
- Decuriones infames esse nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. E. secus indamnatis calumniæ. Ibid. E.
- Decuriones quæ privilegia habent præ cæteris. Tom. 4. c. 1027. E.
- Decuriones unde dicantur. T. 8. c. 649. B.
- Decuriones perpetuè obnoxii erant oneribus reipublicæ. Tom. 9. c. 1120. C.
- Decuriones sunt minores Senatores. T. 9. c. 444. E.
- Decuriones quinam sint. T. 10. c. 727. B. & c. 728. D.
- Decuriones puniendi ad Præfectum prætorio, non ad Præsidentem provincie mittuntur. Tom. 10. c. 714. E.
- Decurionum agnati, eorum conditionem non sequuntur. T. 2. c. 716. D.
- Decurionum privilegia. Tom. 2. c. 710. B.
- De decurionum liberationibus. T. 2. c. 1112. C. D.
- Decurionum immunitas nemini tribui potest. T. 2. c. 744. E.
- De decurionum decretis super immunitate quibusdam concedenda. Ibid. E.
- Ex decurionum bonis quando, & quibus debeatur quarta pars, ac de modo distributionis eorum. T. 2. c. 727. E. & c. 728. A. & seq.
- Decurionum immunitates, ac dignitates. T. 2. c. 919. C. & seq.
- De decurionum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
- Decurionibus sordida munera non mandantur. T. 4. c. 855. C.
- In decuriones civilium magistratum jurisdictionis est. T. 2. c. 715. C.
- In decurionibus facultates spectantur magis, quàm literarum eruditio. T. 2. c. 705. C.
- De decurionibus constitutio novella. T. 2. c. 1088. E.
- De decurionibus hæreticis. T. 2. c. 1094. A.
- An a decurionibus ad Præsidentem sit appellandum, cum ad Præsidentem miserunt decuriones, & ad decuriones remisit Præses, ut decretum interponant. T. 10. c. 798. B. E.
- Decurionatus honorem adimit infamia, & nota quælibet. Tom. 2. c. 705. E.
- Ad decurionatus honorem eos non vocari invitos, qui LV. annis sunt majores. T. 2. c. 704. E.
- Decurionatus honos in quibus differt a cæteris honoribus. T. 4. c. 863. D.
- Decurionatum qui agnovit, immunitatem amittit. T. 2. c. 742. E.
- Ad decurionatum num impuberes ex causa admittantur, ad alios verò honores non, & cur. T. 4. c. 863. D.
- A decurionatu quænam ætas excusat. T. 4. c. 863. D.
- A decurionatu suscepto ad alium honorem an aliqua sit intercapedo. Ibid. D.
- Decuriæ scribarum, & librariorum, & fiscalium, & censualium literatorum hominum qualesnam fuerint. T. 3. c. 611. D.
- Decuriæ interdum pro partibus curiarum, interdum pro collegii genere. Ibid. D.
- Decuriæ in usibus Roma scribarum quæ fuerint. T. 8. c. 5. A.
- Dedere in usu apud Festum. T. 10. c. 436. B.
- Dederit interpretatur dare voluerit. T. 6. c. 363. B.
- Dedisse emptorem quid. T. 8. c. 545. D. E.
- Dedisse se ob turpem causam qui allegat, probare debet. T. 10. c. 630. C.
- De dedititia libertate tollenda. T. 9. c. 955. E. & c. 956. A. & seq.
- Deditio noxæ sera est post actionem judicatis. T. 10. c. 946. C.
- Deditio noxæ, translatio, sive mutatio domini est. T. 10. c. 947. C.
- Dedititia libertas est minima, vel inferior. T. 3. c. 292. C.
- Dedititii neque ut servi, neque ut liberi vivunt, umbram tantum quædam libertatis utuntur. T. 3. c. 91. D.
- Dedititii deteriore conditione erant, quàm latini. T. 9. c. 956. B.
- Dedititiorum numero qui sunt. T. 1. c. 16. C. & c. 305. C.
- Dedititiorum numero heres institui non potest, quia peregrinus est. T. 1. c. 332. C.
- Dedititiorum, & latinorum differentia. T. 1. c. 310. B.
- Dedititius quinam appellatus. T. 8. c. 897. E.
- An id deducat de peculio dominus conventus, in quod servi nomine obligatus est, & etiam quod solvit pro servo. T. 6. c. 65. A.
- An deducat dominus conventus de peculio, quod servus exegit a debitore domini sui, si modo dominus id ratum habeat. Ibid. D.
- De ducendis liberis. Vide, Interdictum.
- Deducere, reputare, & compensare, in quo differunt hæc verba. T. 4. c. 736. B.
- Deducere est persequi ducentem. T. 9. c. 1169. A.
- Deductio duarum portionum. T. 3. c. 195. E.
- Deductio in domum viri, & consensus nuptias faciunt. T. 4. c. 982. C.
- Deductio æris alieni semper præcedit deductionem falcidie. T. 4. c. 520. A.
- Deductio partis fit ex singulis corporibus, nisi aliud convenit. T. 4. c. 930. B.
- Sola deductio in domum mariti non facit nuptias, nec sola dotis promissio sponsalia. T. 4. c. 265. B.
- Deductio domini ex peculio quod privilegium habeat. T. 5. c. 978. D. E.
- Deductio in domum sola non facit uxorem eam, quæ justam ætatem non habet. T. 6. c. 826. A.
- Deductio in domum sola matrimonium non facit. T. 6. c. 1067. B.
- Deductio quonam modo fiat in actione tributoria. T. 6. c. 70. B.
- Deductio in solidum an fiat a domino convento actione de peculio. T. 6. c. 71. B.
- Deductio ex peculio quotnam modis fieri possit. Tom. 6. c. 66. A.

Deductio impensarum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
 Deductio falcidiae fit ipso jure. T. 10. c. 982. A.
 Deductionis jus quoniam modo scindatur in actione de peculio. T. 6. c. 64. A. B.
 Deductionis jus an scindatur inter coheredes, qui servi dominium nunquam nacti sunt. Ibid. B.
 Deductionem omnem, & retentionem hodie fieri, & compensationi comparari. T. 3. c. 432. A.
 Deductionem inter, & compensationem magna olim differentia. T. 10. c. 981. E.
 In quartae deductione idem esse omnino jus legatorum, & fideicommissariorum. T. 3. c. 197. A.
 Deductiones pro legatis habentur. T. 7. c. 1236. B.
 Deductiones quae sunt ex dote, quam mulier repetit. T. 9. c. 497. B. & seq.
 Defendere est pro herede litem subire. T. 4. c. 479. C.
 Defendere se, vitamque suam, & salutem tueri provocato permisum est. T. 4. c. 836. A.
 Defendere dominum in judicio quid sit. T. 5. c. 107. B.
 Defendere pro vindicare. T. 7. c. 326. E.
 Defendere quis non dicatur. T. 8. c. 686. C.
 Defendi recte quis videatur. T. 7. c. 153. C.
 Defendi quis debeat. T. 7. c. 144. C.
 Defensio nuda ut fit. T. 2. c. 1194. C.
 Defensio an ei quoque mandetur, cui mandatur actio. T. 5. c. 119. B.
 Defensio est juris naturalis. T. 6. c. 907. B.
 Defensio cuilibet, etiam extraneo, sine mandato permittitur. T. 8. c. 501. D.
 Defensio, & propulsio omni jure permittitur. T. 9. c. 1150. C.
 Defensio causae pupillaris est praecipua pars administrationis. T. 9. c. 588. C.
 Defensio pupilli in judiciis necessaria. T. 9. c. 571. A.
 Defensio mandata praesumitur cumque mandata est actio. T. 10. c. 1190. B.
 Defensio, quae incumbit reo, definitio. T. 2. c. 1193. C.
 Defensionis an sit cavere judicatum solvi. T. 6. c. 291. D.
 Defensionem an relinquat heredibus, qui accusatorem corrumpit. T. 10. c. 227. B.
 Defensiones a jure naturali permittuntur. T. 4. c. 835. E.
 Defensiones, sive exceptiones ad intercessionem extendi. T. 9. c. 1246. C. & seq.
 Defensiones, sive exceptiones extenduntur ad fidejussores, vel mandatores, quibus reus principalis est munitus, integro manente statu,

Tom. 9. c. 1278. B.
 Defensionum tria genera solennia. T. 2. c. 1194. B.
 Defensionibus pluribus, & diversis utitur reus. T. 9. c. 18. A.
 Defensor ut a Procuratore discrepat. T. 1. c. 739. D.
 Defensor litis. Vide, Procurator.
 Defensor nemo est idoneus alienae litis sine satisfactione judicatum solvi. T. 9. c. 205. C.
 Defensor nempe est idoneus sine satisfactione. T. 4. c. 301. A.
 Si defensor ab ea sententia non appellaverit, tanquam culpae reus num teneatur absentis judicio negotiorum gestorum. T. 4. c. 875. B.
 Defensor, qui non appellavit, non culpatur, cum non possit appellare, & cur. Ibid. D.
 Defensor, ultro veniens post litem cum reo contractatam, an sit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
 Defensor satisfat judicatum solvi, actor satisfat de rato. T. 5. c. 116. D.
 Defensor idoneus in judicio qui esse, vel non esse possit. T. 5. c. 760. E. c. 761. A. & seq.
 Defensor idoneus litis, sive rei alienae an aliquis esse possit sine satisfactione judicatum solvi. T. 6. c. 8. C. D. & c. 468. B.
 Defensor non est, qui non satisfat judicatum solvi. T. 6. c. 325. D.
 Defensor civitatis an supra modum jurisdictionis suae jus dicere possit. T. 7. c. 66. E.
 Defensor plebis an multae dictionem habeat. T. 10. c. 870. A.
 Defensor idoneus non est, qui non satisfat secundum veterem regulam juris. T. 10. c. 915. B.
 Defensorem idoneum neminem esse rei alienae sine satisfactione. T. 9. c. 571. A. haec regula in tutoribus, vel curatoribus non valet. Ibid. B.
 Defensores civitatum, seu plebis, qui, & quod eorum officium. T. 2. c. 1054. D.
 Defensores Ecclesiarum prohibentur esse testes in iis causis, quae ad Ecclesias pertinent. T. 6. c. 851. D.
 Defensores civitatum qui fuerint. T. 7. c. 81. B. C.
 Defensores civitatis an possint acta conficere de eis, quae jurisdictionem desiderant. T. 7. c. 66. E.
 Defensores civitatum, instar tribunorum plebis, & curia loco Senatus. T. 7. c. 135. D.
 Defensores civitatum instar sunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
 Defensores civitatis an jus dicendae multae habeant. T. 10. c. 399. A.
 Defensores civitatum quinam sint, quod munus, & quam potestatem habeant. T. 10. c. 871. B. C.
 Defensores civitatum sumebantur ex plebe. Ibid. D.

Defensorum civitatum jurisdictio. T. 8. c. 479. A.
 De defensoribus civitatum. T. 3. c. 67. A. B.
 Defensuri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
 Deferre minus est, quam acquirere. T. 1. c. 1267. C.
 Deferre inter, & confirmare tutelam hereditariam intervallum quod sit. T. 7. c. 81. E.
 Deferre, & diem legati cedere non idem est. T. 7. c. 648. E. & c. 649. A.
 Deferre inter reos. Vide, Reus, Accusare.
 Deferri dicitur ea hereditas, quae adquireri, vel repudiari potest. T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo casus, & qui. Ibid. B.
 Quod defertur apud Praetorem, non dum constituto judicio defertur, & ex hoc nulla est propria actio. T. 10. c. 419. C.
 Desigere, proprium sortilegorum verbum, pro quo positum. T. 3. c. 623. B.
 Definitio omnis periculosa. T. 4. c. 4. C.
 Definitio ejus, quod interest, quae est. T. 4. c. 333. D.
 Definitio furti quae. T. 4. c. 647. E. rerum mobilium furtum fit, immobilium non. Ibid. c. 649. B.
 Veteres volebant, etiam rei immobilis furtum fieri, quae sententia hodie est abolita. Ibid. B. possessionem rei mobilis etiam ignorans amittit. Ibid. C. furtum etiam fit ignorantibus. Ibid. C. inficiatio, depositi non est furtum, sed contractatio. Ibid. C. D.
 Definitio meri imperii quae. T. 4. c. 12. E.
 Definitio in jure periculosa est. T. 4. c. 1421. A. B.
 Definitio juris civilis est a partium enumeratione. T. 4. c. 1450. B.
 Definitio juris praetorii est ab effectorum enumeratione. Ibid. B.
 Omnis definitio in jure civili est periculosa. T. 8. c. 735. B. & c. 846. E. & 886. E.
 Definitio urbis, & Romae, & majoris partis diei, ubi habeatur. T. 5. a. 15. C. & seq.
 Definitio ejus, quod interest, obscura, & difficilis est. T. 8. c. 672. E. & c. 761. B. C.
 Omnis definitio juris periculosa est. T. 9. c. 1077. D.
 Definitionis legis explicatio. T. 4. c. 1423. A. & seq.
 Definitione, & notione rei, sive causae, jus statuitur, & jus suum cuique redditur. T. 7. c. 58. C.
 Definitiones plures unius rei fieri possunt. T. 3. c. 539. D.
 Definitiones, seu regulae Veterum prudentum, hisce libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.
 Definitiones non solent praecedere responsa Papiniani, sed subsequi. T. 4. c. 1389. B. possessionis varietas, ac ratio juris quando distincta.

- visionem voluntatis inducit, & quando non. Ibid. B. C.
- Definitiones Papiaiani post quaestiones, & responsa sunt ultimo loco. T. 4. c. 1422. A.
- Definitiones regulæ appellantur. T. 4. c. 4. C.
- Definitiones varias unius rei tradi posse. T. 9. c. 1114. C.
- Definitiones generales Doctorum, quæ sumuntur ex specie in disputando, nobis sunt pernegandæ, quod sint tantum generaliter falsæ, specialiter veræ. T. 9. c. 1286. C. D.
- In definitionum libris Papinianus accuratè interpretatus est varias regulas juris antiqui. T. 4. c. 1421. A.
- Definitionum usum nullum esse, si res ipsæ nobis sint exploratæ, T. 8. c. 394. A.
- Defixiones Nævomantia: T. 3. c. 623. C.
- Deformes ad senatoriam dignitatem admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
- Defugere an accipi possit pro recusare. T. 6. c. 393. D. E.
- Defugere pro defugere auctoritatem. T. 9. c. 1296. B.
- Defugere quid sit. T. 10. c. 459. C.
- Defrutum an vini appellatione contineatur, & quid sit. T. 7. c. 1457. A. B.
- Defunctus & heres, duæ res, quasi cognatæ, & conjunctæ. T. 1. c. 1111. A.
- Defunctus ubi contraxit, ibi heres ejus, aut nomine heredis tutores conveniri possunt. T. 4. c. 925. A.
- Defunctus, & heres eadem sunt prope modum persona. T. 7. c. 363. A.
- Defuncti voluntas legitima est favorabilis. T. 1. c. 699. D.
- Defuncti vitia non excludit heres ignorationse suâ. Tom. 4. c. 1459. D. E.
- Defuncti omnis voluntas rata constituitur, cum semel adita est hereditas. Tom. 4. c. 602. D.
- Defuncti voluntas in conditionibus scripto potior est. Tom. 4. c. 1189. A.
- Qui contra defuncti iudicium agit in jure, semper repellitur exceptione doli mali. T. 4. c. 464. C.
- Defuncti libertus quomodo alio vocabulo appelletur. T. 5. c. 383. E.
- Defuncti voluntati obtemperandum intra annum. T. 6. c. 1043. C. & c. 1044. A.
- Defuncti bona quonam modo a bonis heredis separari possunt. T. 6. c. 326. C.
- Defuncti voluntas suprema suum exitum habere debet. Tom. 6. c. 222. E.
- Defuncti æs alienum an certo loco concludatur. Tom. 7. c. 151. C. D.
- Defuncti error, & imperitia an jus faciat. T. 7. c. 967. B.
- Defuncti iniquum jus dicentis, vel impetrantis pœna an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 109. C.
- Defuncti sacris legatarius certis casibus obligabatur, sicut heres. T. 7. c. 1230. D.
- Defuncti status quaestio, Tom. 9. c. 991. E.
- Defuncti iudicium qui impugnat, indignus est, qui ex eo quidquam retineat. T. 10. c. 478. E.
- Defuncti dicto an credatur. T. 10. c. 966. B.
- Defuncto infamiam olim irrogabat venditio bonorum. T. 4. c. 915. A.
- Defuncto quod prorogatum est, an heredes ejus restituere cogantur. T. 4. c. 973. E. differentia quæ Ibid. E. & 974. A. B., Accursius hic. Ibid. B.
- Defuncto posthumi educantur, nascuntur, agnascuntur. Tom. 10. c. 142. A.
- Defunctum ante aditam hereditatem sepeliens, qua actione expensas in funus factas repetere possit. T. 5. c. 383. D. E.
- Defuncti solebant indui vestibus albis. T. 7. c. 1192. D.
- Defunctorum corpora qui injuriis afficiunt, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. D. E.
- De defunctorum statu post quinquennium quaeri non potest. T. 1. c. 543. E.
- De defunctorum statu ne quid post quinquennium quaeratur. Tom. 9. c. 990. D. E. & c. 991. A. & seq.
- Defunctorum lites quomodo continentur, vel transferantur in heredes. T. 10. c. 962. A. & seq.
- Defundere quid propriè connotet, & an idem sit, quod deplere, & decapulare. T. 6. c. 474. D.
- Defundere quid sit. T. 7. c. 1449. A.
- Degenerare est ἀποκαμψαι, Tom. 2. c. 1265. D.
- Deglabrare. T. 3. c. 225. D.
- Deglubero, discingere, est cingere. T. 4. c. 108. A.
- Dejectum si quid sit ex cœnaculo, pluribus in eo habitantibus, an omnes teneantur. Tom. 5. c. 247. C. D.
- Delapidare quid sit. T. 5. c. 678. E.
- Delata repudiantur, non acquisita. T. 4. c. 1267. C.
- Delata repudiantur, non acquisita. T. 7. c. 1442. B.
- Delatio facta a criminoso de se confesso nulla est, sed si ei etiam fama vulgi accedat. Tom. 6. c. 841. C. D.
- Delationis effectus. T. 7. c. 1135. B.
- Delationis præmio an sit indignus, qui indignus est legato ei relicto. T. 7. c. 1478. E.
- Delationis præmium quandoque non est pars legati, sed mercium. T. 7. c. 1479. A.
- Delationis rei fiscalis abolitio an peti, & impetrari possit. Tom. 8. c. 434. A. & seq.
- Delationis libellus. T. 9. c. 1418. D.
- Delationes præcedunt accusationes. T. 9. c. 1374. E.
- Delator, seu potiùs proditor domini servus, igne consumendus. T. 2. c. 661. B.
- Delator in bonis causis tertio inventus capite puniendus. Tom. 2. c. 660. E.
- Delator quis est. T. 4. c. 1375. D.
- Delator, sive accusator testis esse potest. T. 6. c. 850. E. & c. 851. A.
- Delator rei fiscalis ex quibus causis possit abolitionem delationis petere. T. 8. c. 434. B.
- Delator rei fiscalis, si desistat a lite, quomodo puniatur. Ibid. A.
- Delator clam calumniandi animo, & lucri captandi causâ defert. T. 10. c. 883. D.
- Delatoris nomen turpe est. T. 10. c. 730. A.
- Delatori, qui reum falsæ monetæ in iudicium detulit, quod præmium datur. T. 9. c. 1451. A.
- Delatorem oportet probare, quæ intendit. T. 2. c. 659. E.
- Delatorem inter, & accusatorem differentia. T. 10. c. 883. C.
- Delationem suscipiunt leges, demnant delatorem. Ibid. D. E.
- Delatore curioso in rep. nihil detegitur. T. 2. c. 660. C.
- Delatores quinam sint. Tom. 10. c. 504. E.
- Delatores unde dicti quadruplatores. T. 10. c. 581. A. B.
- Delatores rei fiscalis ab alio possessore quomodo audiantur. Tom. 10. c. 864. A.
- Delatores infames sunt, & execrabiles. T. 10. c. 883. C.
- Delatorum præmia. T. 3. c. 184. B.
- Delatorum criminibus qui teneantur, & qui non. T. 2. c. 660. A. B.
- Delatoribus sine advocato fisci denunciandis lingua est evellenda. Ibid. D. E.
- Delatum quod est, id dumtaxat repudiatur. T. 7. c. 983. B.
- Delatum legatum repudiari potest, acquisitum repudiari non potest. T. 3. c. 65. C.
- Delatus reus ab aliquo, ab alio deferri non potest ejusdem criminis. T. 9. c. 1381. B. & seq.
- Delatus is dicitur, cum quo lis est contestata. T. 9. c. 1418. B. & is, contra quem datus est libellus inscriptionis. Ibid. B.
- Delectum, & dilectum promiscuè Veteres scripsisse. Tom. 7. c. 597. C.
- Inter delegare emptorem, & delegare, sive mandare actionem in emptorem, differentia quæ est. T. 4. c. 932. E.
- Delegare verbum a Græcis quomodo accipitur. Ibid. A.
- Delegare est jure debitorem nostrum, quod nobis debet, expromittere. T. 4. c. 946. D.
- Delegare est vice suâ alium reum, alium debitorem creditori dare, qui

qui expromissor, sive intercessor novandi causâ dicitur. Tom. 4. c. 932. A.
 Delegare, & expromissorem dare, an idem. T. 5. c. 456. D.
 Delegare est alium vice suâ reum, sive debitorem creditori dare. Tom. 9. c. 37. B. hæc delegatio fit dupliciter. Ibid. B.
 Delegari an possit aliquis invitus. T. 6. c. 399. B.
 Id propriè delegari dicitur, quod jure proprio alicui non competit. T. 4. c. 11. C.
 Delegati officium non finitur morte delegantis, si lis contestata fuerit. T. 6. c. 858. B.
 Delegatio quid. T. 1. c. 225. C.
 Delegatio a Principe manat, & insinuatur apud acta Præfecti Prætorio. T. 2. c. 690. C.
 Delegatio peragitur per stipulationem. T. 4. c. 946. D.
 Delegatio est abolitio, & finis causæ furtivæ. T. 4. c. 242. C.
 Delegatio est mandatum, quo debitor jubetur id, quod debet, alii promittere. Ibid. D.
 Delegatio mandatum est. Tom. 5. c. 457. B.
 Delegatio, & novatio, quæ eam sequitur, an pro solutione sint. T. 5. c. 456. D.
 Delegatio debitoris, vel non debitoris quid sit. Ibid. C. D.
 Delegatio an procuratorem faciat. T. 7. c. 1495. D.
 Delegatio qua ratione fiat. T. 8. c. 1053. D.
 Delegatio novat, constitutum non novat. T. 9. c. 242. A.
 Delegatio quid sit. Tom. 9. c. 1282. D. E.
 Delegatio fit per stipulationem, & promissionem delegati. Tom. 9. c. 240. A.
 Delegatio est rei, seu debitoris mutatio. T. 9. c. 91. C.
 Delegatio, & novatio priorem obligationem tollunt. T. 9. c. 1282. B. & seq.
 Delegatio debitoris. T. 9. c. 1283. A.
 Delegatio actionis. T. 9. c. 1283. A. & seq.
 Delegatio fit vel per stipulationem, vel per litem contestationem. T. 9. c. 37. A.
 Delegatio est modus tollendæ obligationis. T. 9. c. 50. B.
 Delegatio, & novatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.
 Delegatio non fit invito debitore. T. 9. c. 240. A. & T. 10. c. 553. C.
 Delegationis formula ante indicationis tempus præmittenda. Tom. 2. c. 677. C.
 Delegationis origo est mandatum. T. 9. c. 1282. B. exsequutio delegationis est stipulatio, & promissio novandi causâ interposita. Ibid. E. & c. 1283. A.
 Delegationem sequitur novatio. T. 4. c. 242. D.

Per delegationem quomodo fit ex promissio. T. 4. c. 838. E.
 Delegationem per stipulationem perfici, atque compleri. Tom. 9. c. 1282. E.
 Delegationem tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
 Delegationes quænam descriptiones. T. 2. c. 671. D.
 Delegationes, vel delegatorias quid sint. T. 10. c. 869. A.
 Delegationibus interpositis quomodo fit divisio, & quomodo non interpositis delegationibus. T. 4. c. 838. D. E.
 De delegationibus, & novationibus. T. 9. c. 1282. B. & seq.
 Delegati iudices. T. 9. c. 144. E.
 Delegatores, id est, legatarii, Tom. 2. c. 1153. C.
 Delegatum quid. T. 7. c. 1137. B.
 Delegatus iudex exsequutionem suæ sententiæ non habet, sed tantum cognitionem, & audientiam. T. 4. c. 838. A.
 Delegatus iudex subdelegare non potest. T. 4. c. 7. A.
 Delegatus iudex cognitionem tantum habet, non jurisdictionem. T. 9. c. 1069. D. E.
 Delegatus, sive datus iudex a iudice, iudicis dandi potestatem non habet. T. 9. c. 121. A. & seq.
 Delere, inducere, inscribere, superscribere differunt. T. 1. c. 799. A.
 Deleta, & inducta differunt. Ibid. A.
 Deletitia charta quæ. T. 8. c. 134. E.
 Delicæ sunt abaci, e quibus vina ministrantur. T. 3. c. 265. B.
 Deliberandi jus quomodo transformatur, & quoties, & a quo datur. T. 7. c. 954. E.
 Deliberandi jus an sit supervacaneum. Ibid. D. cur sit datum. Ibid. D.
 Ad deliberandum datur dies vel a testatore, vel iudice, vel Principe. T. 2. c. 404. C.
 Ad deliberandum quod tempus datur heredibus. T. 8. c. 203. C.
 Deliberans de adeunda hereditate an habeat jus deminuendi. T. 7. c. 955. D.
 Delictum est nomen ambiguum, quia & maleficium, & culpam, & stultitiam, negligentiam, &c. significat. T. 4. c. 241. D.
 Delictum commune est veluti adulterium, stuprum, furtum, plagium. T. 4. c. 1400. C.
 Delictum militare est armorum alienatio, vel amissio turpis, seditio, contemptio disciplinæ militaris, emansio, & his similia. Ibid. C.
 Delictorum procuratoris in damnum Ecclesiæ non redundat. Tom. 6. c. 908. D.
 Delictum intelligitur etiam de quasi delicto. T. 8. c. 772. D.
 Delictum est privatum. T. 8. c. 587. A.

Delictum contractus est. Tom. 10. c. 901. C.
 Delictum auctori tantum nocet. T. 10. c. 1011. D.
 Delicti tempus an spectetur. T. 3. c. 276. E.
 Delicti præteriti æstimatio nunquam crescit ex post facto. T. 8. c. 719. E. & c. 831. B. & c. 875. C.
 Delicti pœnam petere si tantum debet permitti, qui ipse in idem delictum, eandemque pœnam non incidit. T. 10. c. 243. C.
 Ex delicto servus obligatur civiliter, & naturaliter. T. 8. c. 670. C.
 Delicto in pari deterior est causa petitoris, melior possessoris. T. 10. c. 243. C.
 Ex delicto, vel quasi delicto non sunt propriè hereditariæ actiones. T. 10. c. 962. A.
 Actiones ex delicto, quæ non transeunt in heredem nisi post damnationem, vel litem contestatam, quænam sint. Ibid. D. E.
 Delicta, & crimina inter se distant. T. 1. c. 368. D.
 Delicta privata. T. 2. c. 217. E.
 Delicta quædam etiam involuntaria coerceri. T. 3. c. 545. E.
 Delicta alia contrahuntur per ignorantiam, alia consultâ operâ. T. 2. c. 123. D.
 Delicta paria mutuâ compensatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B. & T. 6. c. 1070. E.
 Delicta privata quam ratione a publicis sint separanda. T. 6. c. 8. A.
 Delicta certa sunt privata, certa publica, certa omnia ordinaria, certa omnia extraordinaria, quæ vel publicis, vel privatis vicina sunt, & similia. Tom. 7. c. 653. A.
 Delicta duo si sint ex uno facto, & duas admittant actiones, an utraq; que utendum sit. T. 8. c. 387. C. D.
 Delicta plura in una re an plures admittant actiones. T. 8. c. 361. E.
 Delicta plura actiones plures pariunt. T. 8. c. 827. E.
 Ob debita privata nemo carcerem patitur. T. 8. c. 801. B.
 Quasi delicta. T. 9. c. 257. C.
 Delicta dicuntur metus, & dolus. Ibid. C.
 Delicta privata sunt quatuor, ex quibus ordinariæ actiones dantur. Ibid. B.
 Delicta quomodo contrahantur. T. 10. c. 901. A.
 Delictorum coercitio lex est. T. 4. c. 241. E.
 Delictorum appellatione quæ comprehenduntur. T. 9. c. 257. B. C.
 In delictorum causa differentia est inter dominum, & extraneum. T. 9. c. 252. D.
 Delictorum divisio. T. 10. c. 1076. B.

- In delictis atrocioribus non datur in integrum restitutio minoribus. T. 1. c. 368. D.
- In delictis atrocioribus quilibet habetur pro libero, nec parere cogitur, si compellatur ad facinus. T. 4. c. 826. E.
- Ex delictis actiones in heredem non dari, nisi in id, quod pervenit, si sit actio mixta, vel rei persequutoria, excepta conditione furtiva, quæ in heredem datur, et si nihil ad eum pervenerit. T. 9. c. 257. B. & seq. item excepta actione vi bonorum raptorum, quæ nullo modo datur, quamvis aliquid pervenerit. Ibid. c. 258. A.
- In delictis atrocioribus voluntas punitur. T. 9. c. 620. B.
- In delictis gravioribus nihil distat scelus a consilio, conatu, voluntate. T. 9. c. 450. C.
- Deliquisse si dicatur familia. T. 3. c. 206. D.
- Delphinatus Allobrogum regis nostri filio natu majori destinatur. T. 6. c. 948. E.
- Demagis. T. 1. c. 1260. D.
- Demagogus, idest, patronus causarum. T. 9. c. 49. E.
- Dememinisse. T. 1. c. 1260. C.
- Demereri. Ibid. D.
- Dementia est officiorum, & affectuum oblivisci. T. 4. c. 363. E.
- Dementis curatores quinam esse debeant. T. 6. c. 136. E. & c. 137. A. quodnam sit precisè officium eorundem. Ibid. c. 136. E.
- Demessum, & defectum, & tritum stramentum, an idem sint. T. 6. c. 239. A.
- Deminuere est veluti, rem hereditariam pignori obligare, vel prædio hereditario servitutem imponere. T. 4. c. 556. D.
- Deminuere hereditatem cui non licet, licet retinere fructus superfluos, quos ipse percepit. T. 4. c. 1240. C.
- Cui deminuere licet hereditatem, fructus superfluos retinere non licet. Ibid. C.
- Deminuere non videtur, qui non utitur occasione acquirendi. T. 8. c. 508. C.
- Deminutio capitis triplex. T. 3. c. 155. D.
- Deminutio capitis maxima, & media morti similis. T. 1. c. 40. A.
- Deminutio capitis statim post damnationem præoccupat poenam. T. 1. c. 1327. E.
- Deminutio cui permittitur, & cui non. T. 4. c. 1240. C.
- Deminutio, quæ sit ipso jure, retentio est. T. 7. c. 1415. E.
- Deminutio, quæ sit ex lege falcidia, divisio est. T. 9. c. 961. A.
- Deminutio capitis triplex. T. 10. c. 780. B. C.
- Deminutionis verbum an contineat usucapionem. T. 6. c. 321. C.
- Magnæ capitis deminutionis appellatione continetur maxima, & media. T. 10. c. 123. B.
- Deminutionem capitis ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D. E.
- Deminutiones capitis media, & maxima similes sunt morti. T. 10. c. 780. C.
- Demittere barbam; submittere capillos. T. 3. c. 141. B.
- Demogrammatei. T. 2. c. 772. A.
- Demonstratio certa loco est nominis. T. 1. c. 1345. A.
- Demonstratio quid, & quomodo a conditione differt. T. 1. c. 812. C. D. & T. 3. c. 53. D.
- Demonstratio in præsens, conditio in futurum tempus confertur. T. 1. c. 812. D. & T. 3. c. 53. D.
- Demonstratio legati quid est. T. 1. c. 812. C.
- Demonstratio falsa non vitiat legatum. T. 1. c. 347. D.
- Demonstratio falsa non extinguit legatum, nec facit. T. 4. c. 495. C.
- Demonstratio quibus in causis vice nominis fungatur. T. 5. c. 401. E. & c. 402. A.
- Demonstratio falsa an vitiet prælegatum. T. 6. c. 650. B.
- Demonstratio falsa, an perimat legatum. T. 7. c. 971. C.
- Demonstratio est pro nomine, atque ideo antonomasium dicitur. T. 7. c. 647. A.
- Demonstratio est nominis vice. T. 7. c. 720. D.
- Demonstratio; & ostensio finium nihil differunt. Ibid. E.
- Demonstratio falsa legatum non vitiat. T. 8. c. 705. B. & c. 810. D.
- Demonstratio falsa an officiat legatum. T. 10. c. 1099. E.
- Demonstratio rem præsentem, vel præteritam, conditio rem futuram designat. T. 10. c. 1127. E.
- Demonstrationem an sit necesse esse veram, ut res debeatur. T. 10. c. 483. E.
- Demonstratione certa potest dari libertas. T. 7. c. 647. B.
- Demonstrationum notæ in usu quæ sunt. Ibid. C.
- Demortuæ arbores quando cædi possint. T. 8. c. 513. A.
- Dena, & decem idem esse existimat. T. 5. c. 966. D.
- Dena, & decem in quo differunt. T. 6. c. 26. D.
- Dena quid. T. 7. c. 1172. C.
- Denariales homines qui. T. 3. c. 92. C.
- Denarii sunt argentei nummi. T. 5. c. 931. C.
- Denarius S. Petri olim in Angliâ Romano Pontifici solvebatur in tributum. T. 6. c. 918. D.
- Denegare cuius sit. T. 8. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 814. C. D.
- Denicales feriæ quæ dicuntur. T. 7. c. 118. A.
- Denier douze est usura centesima. T. 9. c. 1095. A.
- Denique pro proinde. T. 7. c. 607. E.
- Denominata filia testamento. T. 9. c. 430. C. & c. 449. C.
- Denunciare venditori, ut liti subfi-
- stat, est laudare auctorem. T. 9. c. 1295. D. E.
- Denunciatio, & prohibitio in quo differunt. T. 4. c. 134. C.
- Denunciatio fit ante traditionem, prohibitio verò initio traditionis. Ibid. C.
- Denunciatio novi operis in personam, quæ fit ad domum. T. 4. c. 94. E.
- Denunciatio a Marco Tullio dicitur actio in auctorem præsentem. T. 5. c. 872. B.
- Denunciatio trina requiritur, antequam quis excommunicetur, & cur. T. 6. c. 975. C.
- Denunciatio quomodo differat ab accusatione. Vide, Accusatio.
- Denunciatio quid. T. 6. c. 779. A.
- Denunciatio testimonij quomodo fieri debeat. T. 8. c. 815. A. B.
- Denunciatio testimonij. T. 8. c. 534. B.
- Denunciatio sola domini, vel creditoris hypothecarii præscriptionem non interruptit. T. 9. c. 1051. E.
- Denunciatio rescripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 132. A.
- Denunciatio temporaria. T. 9. c. 112. E. item sera denunciatio. Ibid. E.
- Denunciatio præcedere solet actionem tam in personam, quam in rem. T. 10. c. 403. B.
- Denunciatio non facit rem litigiosam, sed litis contestatio. T. 10. c. 708. E. an faciat pignus litigiosum. Ibid. E.
- Denunciatio hodie nulla est, ut olim, sed incipit ab editione, & vocatione. T. 10. c. 875. C.
- Denunciatio an possit fieri post litem contestatam. T. 10. c. 1087. E. & c. 1088. A. & seq.
- Denunciationis reparatio abolita. T. 9. c. 132. A.
- Denunciationem sequitur Prætoris, & aut Præsidis sententia. T. 1. c. 320. D.
- Denunciationem sequebatur actio in personam. T. 1. c. 256. A.
- Denunciationem non est necesse fieri absenti, aut latitanti. T. 10. c. 701. B.
- Post denunciationem gestori factam, ut cesset a gestione, cessat actio negotiorum gestorum contraria. T. 10. c. 889. C.
- De denunciatione testimonij, ac de denunciationibus, quæ fiunt ad domum. T. 3. c. 175. A. B.
- Denunciationes, & conditiones solennes futuræ, quæ olim fiebant, hodie non sunt in usu. T. 9. c. 1143. E.
- Denunciationes, quæ fiunt per officium, sive per exequutores litis absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
- Denunciationes per officia, & exequutores fiunt. T. 10. c. 694. B.
- Denunciatus venditor. Vide, Venditor.
- Depasci est uti. T. 1. c. 271. D.

Depectio nihil aliud est, quam pa-
ctum. T. 3. c. 37. A.
Depectio quid sit. T. 10. c. 731. E.
Depectus in iure quid sit, & signifi-
cet. T. 5. c. 91. D.
Depeculassere. T. 3. c. 272. B.
Bene depensa quid. T. 7. c. 662. A.
Depensa pœnæ repeti non solent. T.
3. c. 217. A. B.
Depensi actio ex inficiatione crescit
in duplum. T. 9. c. 204. A.
De bene depensis conditio. Ibid. A.
Deperdita, & derelicta quomodo
differant. T. 5. c. 539. C.
Deperdita recuperamus, licet ab alio
deprehenfa sint. Ibid. C.
Deperditum est idem denotat, quod
interdum naturâ esse desit; de-
minutum verò, quod ufucaptum
est. T. 4. c. 1238. D.
Deperire an sit in usu. T. 10. c.
436. B.
Deperire est valde perire. T. 10. c.
468. C.
Deponebantur in æde sacra apud
æditum cautiones, tabulæ testa-
menti, instrumenta. T. 7. c. 496.
B.
Deponebantur apud æditum in-
strumenta, tabulæ testamenti, co-
dicilli. T. 7. c. 1214. A.
Deponentia sumpta pro passivis. T.
10. c. 514. D.
In verbo deponere præpositio De an
augeat. T. 1. c. 1260. C. D.
Deponere est corpus mortui terræ
commendare. T. 4. c. 213. A.
Deponere an idem sit, quod crede-
re. T. 6. c. 527. E.
Deportandi verbum levius est, quàm
relegandi. T. 1. c. 1044. C.
Deportandi qui jus habeant. T. 1.
c. 1081. C.
Deportatio propriè exilium est, rele-
gatio impropiè. T. 1. c. 878. D.
& c. 1044. C.
Deportatio est media capitis demi-
nutio. T. 1. c. 1044. B.
Deportatio an sit maxima capitis de-
minutio. T. 2. c. 1072. A.
Deportatio ultimi supplicii appella-
tione non continetur. T. 3. c. 84.
A.
Deportatio non fit ad tempus. T. 1.
T. 1. c. 1239. B. & T. 3. c. 155.
E.
Deportatio hodie est loco aquæ, &
ignis interdictionis. T. 1. c. 1044.
B. & T. 3. c. 163. E. & c. 164. A.
Deportatio est liberatio, quæ per-
sonam solvit, non rem. T. 4. c.
228. D.
Deportatio est media capitis demi-
nutio. T. 4. c. 226. A. relegatio
verò non est capitis deminutio.
Ibid. C. fiscus est veluti successor.
Ibid. C.
Deportatio in insulam est civitatis,
& bonorum amissio, & mors ci-
vilis. T. 4. c. 997. C.
Deportatio in insulam cadit in ci-
ves Romanos, relegatio in ser-
vum. T. 4. c. 1481. A.
Deportatio est perpetua, nulla tem-

poraria. T. 4. c. 1409. A.
Deportatio liberat ab omni obliga-
tione. T. 4. c. 226. D.
Deportatio est quasi mors. Ibid. D.
Deportatio quanta sit capitis demi-
nutio. T. 6. c. 584. C.
Deportatio in qua specie non est si-
milis morti. T. 7. c. 1241. B.
Deportatio quædam est, quæ plectit
& civitate, & libertate. T. 9. c.
537. D. E.
Deportatio facit peregrinum. Ibid.
C.
Deportatio solvit matrimonium.
T. 9. c. 537. B.
Deportationis, & relegationis dif-
ferentia. T. 1. c. 1238. D.
Deportationis formula. T. 1. c.
1081. C.
Deportationis propria quæ. T. 4. c.
226. B. C.
Deportationis verbo semper publi-
catio omnium bonorum conti-
netur. T. 4. c. 353. B.
Deportationis verbum multa se-
cum trahit. T. 4. c. 226. C.
Deportationis nomen bonorum spo-
liatio est. T. 8. c. 812. B. pœna
aufert bona liberis. Ibid. A. sen-
tentia quæ auferat. Ibid. B.
Deportationis ipsum nomen per se
est publicatio omnium bonorum.
T. 9. c. 1123. B.
Ob deportationis mariti casum mul-
ier justam causam divertendi ha-
bet, potest nubere post annum.
T. 9. c. 538. A.
Deportationis pœna successit in lo-
cum ignis, & aquæ interdictionis.
T. 10. c. 827. E.
Deportationi semper juncta est
omnium bonorum publicatio. T.
2. c. 692. D.
Deportationem sequitur bonorum
publicatio. T. 10. c. 697. E.
Deportatione non solvitur matri-
monium. T. 2. c. 1072. A.
Nec deportatione, nec damnatione
in metallum quisquam hodie
servus efficitur. T. 10. c. 674. E.
Deportationes, & relegationes in
quo differunt. T. 9. c. 538. A.
Deportatus quis dicatur. T. 1. c.
878. D.
Deportatus servus non fit, ut liber
deinde fieri possit. T. 3. c. 64. D.
Deportatus pro mortuo non habe-
tur. Ibid. E.
Deportatus amittit cognationem.
T. 3. c. 65. A.
Deportatus an in omnibus causis
mortuo comparetur. T. 4. c.
1378. C.
Deportatus amittit saltem ea, quæ
sunt juris, non ea, quæ facti. T. 4.
c. 1146. D.
Deportatus jus eligendi non amit-
tit. Ibid. D.
Deportatus, & relegatus in quo dif-
ferunt. T. 4. c. 226. B.
Deportatus pro mortuo habetur.
T. 5. c. 624. C.
Deportatus cum sit peregrinus fa-
ctus, alium, quàm fiscum, heredem

habere non potest. T. 5. c. 468.
C.
Deportatus in insulam mediam ca-
pitis deminutionem patitur. T. 5.
c. 160. B.
Deportatus, & restitutus post aper-
tum testamentum, an fideicom-
missum petere possit. T. 6. c.
584. B.
Deportatus an servum habere possit
T. 7. c. 985. E. item an ei servi
sui fideicommissum acquiratur,
Ibid. E.
Deportatus quis sit. T. 7. c. 963.
G. D.
Deportatus si codicillos, & fidei-
commissum fecerit, ac postea
restitutus beneficio Principis,
decesserit codicillis relictis, an ji
valeant. T. 7. c. 964. A.
Deportatus an sit in potestate pa-
tris. T. 8. c. 913. A.
Deportatus an habeatur pro mor-
tuo. T. 8. c. 27. A.
Deportatus jure civili amittit civi-
tatem. T. 8. c. 27. B. qui depor-
tatur, definit in perpetuum esse
civis. Ibid. B.
Deportatus est peregrinus. T. 7. c.
1097. A. est incapax legati. Ibid. A.
Deportatus retinet libertatem, idest,
non omnia extinguit jura. T. 7. c.
1241. B.
Deportatus pro mortuo habetur, &
fiscus pro successore ejus. T. 9. c.
1278. B.
Si deportatus vel in civitate, vel pe-
regrius moriatur, adversus quem
committetur. T. 10. c. 548. A.
Deportatus heredem habere non po-
test. T. 10. c. 777. B.
Deportatus si restituatur, an cogna-
tionem recipiat. T. 10. c. 780. D.
Deportatus, & interdictus an differ-
rant, & an possint facere testa-
mentum. T. 10. c. 1048. B.
Deportatus loco peregrini habetur.
T. 10. c. 1056. E. nec habet te-
stamenti factionem. Ibid. c. 1057.
A.
Deportati, & confiscati differentia.
T. 2. c. 650. A.
Deportato reo principali an libere-
tur fideiussor, pignus, correus.
T. 4. c. 228. D.
Deportato, qui post deportationem
bona quædam adquisivit, usum,
& fructum eorum non invideri,
quamdiu vivit, sed eo mortuo fi-
scus ea capit. T. 5. c. 468. D.
Deportato restituto bonis restituun-
tur omnes obligationes. T. 8. c.
502. B.
Deportato an fideicommissum, vel
legatum relinqui possit. T. 10.
c. 1056. E. an possit testari. Ibid.
E.
Deportatum statim ex sententia ca-
pite minui. T. 1. c. 1081. B. &
c. 1239. C.
Deportati qua ratione testamentum
facere non possunt. T. 3. c. 399.
D.
Deportati negotia juris gentium

- contrahere possunt. T. 3. c. 163. B.
- Deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.
- Deportati a relegatis multum distant. T. 5. c. 1161. B.
- Deportati an recte heredes instituantur. T. 8. c. 16. E. an capere possint hereditatem, legatum, fideicommissum. Ibid. c. 17. A.
- Deportati quomodo restituuntur indulgentia Principis. T. 9. c. 1483. D. & seq.
- Deportatorum, ac relegatorum discrimen. T. 1. c. 878. C. D.
- Deportatos civitatem amittere, non libertatem. T. 1. c. 1238. E.
- Deportatos nec hereditates, nec legata capere. T. 1. c. 1239. A.
- Deportatis comparantur, qui in opus publicum perpetuum damnantur. T. 10. c. 123. E.
- In depositi pecunia apud argentarios quæ ratio habetur eorum post privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 209. E. & c. 210. A. & seq.
- Deposita ex re lucrum ut quis faciat, non æquum est. T. 4. c. 451. D.
- In depositi actione compensatio, deductio, aut retentio, doli exceptio locum non habent. T. 9. c. 353. C.
- Depositæ pecuniæ usuræ etiam ex pacto nudo debentur. T. 4. c. 966. C.
- Depositæ pecuniæ usus non est, sed custodia tantum. T. 4. c. 211. E.
- Depositæ pecuniæ non debentur usuræ, non depositæ debentur. T. 4. c. 902. A.
- Depositæ rei furtum fieri, si loco moveatur. T. 7. c. 1401. B.
- Depositæ pecuniæ an competat conditio. T. 7. c. 639. E.
- Depositæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
- Depositarius ob dolum tenetur, non ob culpam. T. 1. c. 1392. E.
- Depositarius esse in possessione dicitur, non autem possidere. T. 3. c. 243. A. B.
- Depositarius an, & quando actione furti conveniri possit. T. 5. c. 584. C.
- Depositarius, licet pœnitentiâ actus, si rem depositam venditam redemerit, & restituerit, furti reus esse non desinit. T. 5. c. 725. A. B.
- Depositarius an de deposito teneatur. T. 5. c. 237. A. B.
- Depositarius de dolo tantum tenetur. T. 6. c. 1022. C. D.
- Depositarius si pecuniam depositam fœnore occupet, vel eam in suos usus convertat, usuras ejus an debeat. T. 6. c. 707. D.
- Depositarius, qui rem depositam contrectavit, & semovit lucri faciendi gratiâ, quamvis eo nomine depositori teneatur, tamen ab alio eidem depositario eadem furto subtractâ, non habet in posteriorem furem furti actionem. T. 6. c. 146. C.
- Depositarius an dolum, vel latam culpam præstet. T. 8. c. 760. D.
- Depositarius de restituendo an caveat. T. 7. c. 154. C.
- Depositarius quid præstet. T. 8. c. 1048. A. B. C. quibus casibus culpæ nomine teneatur. Ibid. C. D.
- Depositarius in servando deposito quam diligentiam præstare debeat. T. 8. c. 321. B.
- Depositarius, qui re depositâ utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.
- Depositarius, qui rem depositam furandi animo contrectat, an sibi causam possessionis mutet, & domino jus possessionis convellat. T. 8. c. 264. A. B.
- Depositarius si rem alienaverit, an dominus desinat possidere. T. 8. c. 295. C. D.
- Depositarius si rem apud alium deposuerit, an dominum rei intervertat possessione. Ibid. D.
- Depositarius an rei depositæ furtum facere videatur, si reposcenti domino eam reddere noluerit. T. 8. c. 284. D. an furti teneatur, si depositum abnegaverit. Ibid. D.
- Depositarius præstat dolum, & culpam latam. T. 8. c. 1048. C.
- Depositarius qua ratione rem possidet. T. 9. c. 1008. D.
- Depositarius quando tenetur de condictione furtiva. T. 9. c. 359. B.
- Depositarius pecuniæ periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
- Depositarii nulla est utilitas, qui accipit, ut alii custodiat. T. 1. c. 1350. C.
- Depositarii heredes an conveniri possint, siquid in servanda re dolo malo fecerit depositarius. T. 8. c. 383. D. E.
- In depositario levis culpa quæ sit. T. 8. c. 672. C.
- Quæ in depositario est lata culpa, in socio est levis; quæ est in illo levis, in socio est levissima. T. 10. c. 437. D.
- Depositarium, malè inquit Accursius, precario possidere. T. 3. c. 93. E. quia depositarius nullas adhibet preces. Ibid. E.
- Depositarii quando habent privilegium exactionis, & quando non. T. 4. c. 211. D.
- Depositarii, qui usuras accipiunt, quid differunt ab his, qui non accipiunt. T. 4. c. 213. A.
- Depositarii sunt, qui pecuniam depositam accipiunt; depositores vero, qui dederunt. T. 4. c. 211. B. Ulpianus interpretatus est depositarios esse depositores. Ibid. B.
- Depositio solennis ut fieri debet. T. 1. c. 1504. B.
- Depositio pecuniæ significat sistere usuram. T. 4. c. 902. A.
- Depositio pro solutione est. T. 4. c. 901. E.
- Depositio, & commodati actio an etiam prædioni detur. Tom. 7. c. 164. A.
- Depositio sola an liberet ab usuris. T. 7. c. 776. A.
- Depositio, & consignatio solutio est, quæ omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
- Depositio sola non sufficit. Ibid. B.
- Depositio debiti, & ejus effectus qui. T. 9. c. 302. D.
- Depositio fit sine scripto. T. 9. c. 427. C.
- Depositio debiti in pignore solutio est. T. 9. c. 302. D.
- In depositione quinque testes exiguntur ad rei gestæ fidem faciendam. T. 9. c. 278. D.
- Depositio per depositarium possidet. T. 1. c. 1134. B.
- Depositio si juret, se pro certo pondus vasis depositi, aut alterius rei, quæ in pondere consistunt, nescire, remittitur judicatio ponderis specifica. T. 5. c. 100. C.
- Depositum compensationem non admittit. T. 3. c. 205. A.
- Depositum, qui invito domino contrectat, furti, & depositi tenetur. T. 1. c. 389. A.
- Depositum quid est. T. 4. c. 213. D.
- Depositum est gratuitum, & deponere pecuniam sub usuris est credere, & non deponere. T. 4. c. 210. A.
- Depositum sacrum appellatur a Jure venale poeta. T. 4. c. 213. C.
- Depositum consistit ex custodia, non ex usu. T. 4. c. 215. D. E.
- Depositum custodiæ causâ contractitur. T. 4. c. 216. B.
- Depositum, & commodatum in quo differant. T. 5. c. 1161. D. & seq.
- Depositum, commodatum, cæterique contractus in quo differunt. T. 5. c. 1162. A.
- Depositum eo magis vindicandum est, quod verò secretum sit, citra probationem. T. 5. c. 1165. A.
- Depositum non est justa causa adquirendi domini. T. 5. c. 454. B.
- Depositum in nummis consistere potest. T. 5. c. 391. B.
- Depositum, quod dominum habet, an, & quando adquiratur depositario, aut inventori. T. 4. c. 454. C.
- Depositum cum pupillo sine tutoris auctoritate non consistit. T. 5. c. 415. D.
- Depositum quid distet a credito. T. 6. c. 527. D.
- Depositum rei suæ an esse possit. T. 6. c. 77. B.
- Depositum, & mutuum differunt. T. 7. c. 636. B. & c. 637. A. & T. 8. c. 319. C. & c. 616. A. B.
- Depositum aliquando est quasi pro mutuum. T. 7. c. 626. E.
- Depositum in pecunia consistere potest. Ibid. D.

An depositum periculo depositarii sit. T. 7. c. 637. B.
 Depositum purum. Ibid. B.
 Depositum est periculo domini. Ibid. B.
 Depositum an habeat mutui legem. T. 7. c. 627. C.
 Depositum an mutet domini rem. T. 8. c. 320. B.
 Depositum in quibus rebus consistat. T. 8. c. 319. C.
 Depositum si quis inficiatus fuerit, an furtum faciat. Tom. 8. c. 263. E.
 Depositum, & mutuum quid differant. T. 8. c. 616. A. B.
 Depositum non esse, quod ad breve tempus datur custodiendum, sed servandum datum. T. 9. c. 1139. D.
 Depositum non reddere turpe est. T. 9. c. 293. C.
 Depositum aliquando revocatur, etiam si convenerit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
 Depositum quid. Tom. 9. c. 349. A. B.
 Depositum & commodatum in quo differunt. T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
 Depositum debet reddi quam celeritate. T. 9. c. 353. B.
 Depositum quid sit. T. 10. c. 649. E. & c. 985. C.
 Depositum rei alienae an contrahatur. Ibid. D.
 Depositum est beneficium, quod datur deponenti. Ibid. E.
 Depositum quos inter contractus annumeretur. Ibid. E.
 Depositum, quasi valde commendatum, vel valde positum. T. 10. c. 986. C. & c. 987. C.
 Depositum quasi diu positum. T. 10. c. 987. C.
 Depositum inficiando nemo facit furtum. T. 10. c. 988. B.
 Depositum quomodo contrahatur. Ibid. C. D.
 Depositum dicitur, quod in se mutui legem habet. T. 10. c. 1104. B.
 Depositum definitio, T. 1. c. 388. E. & c. 769. E.
 Depositum actioni opponi compensationis non potest. T. 1. c. 389. D.
 Depositum qui agit, de dolo agit. T. 1. c. 971. E.
 Depositum causa a constitutione Caroli IX. excipi debet. T. 2. c. 258. E.
 In iudicium depositum quid veniat. T. 1. c. 389. B.
 Si depositum privilegium cessat, an cesset etiam actio depositum. T. 4. c. 212. A.
 Depositum inficiator proximus est furtum. T. 4. c. 295. B.
 Depositum damnatus non repellitur a testimonio. T. 4. c. 848. A.
 Depositum substantia sine affirmatione consistit. T. 4. c. 267. A.
 Depositum contractus est sacer contractus. T. 4. c. 213. C.
 Qui depositum fidem fallit, sit infamis;

qui commodati, non sit infamis: illa est privilegiaria, haec non. Ibid. C.
 Depositum inficiatio non est furtum, sed contractio. Tom. 4. c. 649. C. D.
 Depositum actio compensationem non admittit. T. 4. c. 213. C. omnes aliae actiones eam patiuntur hodie ipso iure. Ibid. C.
 Depositum contractus vocatur sacer contractus. Ibid. C.
 Depositum quatuor genera sunt. T. 5. c. 25. A.
 Depositum actio infamiam irrogat, & cur. T. 6. c. 1022. C.
 Depositum actione an agere statim possit is, qui rem deposuit. T. 6. c. 77. C.
 Depositum actionem an dolus solus parere possit. Ibid. E.
 Depositum actio ampliore fidem exigit, quam caeterae actiones bonae fidei. T. 7. c. 1213. E.
 Depositum actio est famosa, si bona fides non agnoscatur. Ibid. E.
 Depositum, & custodia non eadem ratio. T. 8. c. 798. C.
 Depositum duplicem esse actionem, directam scilicet, & contrariam. T. 9. c. 349. A.
 In depositum actione iuramentum deferri inopia probationum. T. 6. c. 198. E.
 Depositum actio directa, non contraria est famosa. T. 9. c. 352. D.
 Depositum natura quae. T. 9. c. 423. E.
 Depositum actio datur heredibus, non tantum si defunctus deposuerit, sed & si servus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.
 Depositum causa compensationem non admittit. T. 10. c. 585. E.
 Depositum damnati an prohibeantur testimonium ferre. Tom. 10. c. 606. C.
 Depositum actio directa est famosa. T. 10. c. 650. C.
 Depositum inter, & commodati actionem an sit differentia respectu compensationis. T. 10. c. 971. C.
 Depositum actio quanam sit. T. 10. c. 986. E. an sit in duplum. Ibid. D.
 In actione depositum non est retentionis, neque compensationis locus. T. 10. c. 987. B. nec etiam exceptioni non numeratae pecuniae, vel non datae rei, & quo casu. Ibid. B.
 Depositum restitutionem an possit morari denunciatio alterius, qui sua interesse dicat, depositum domino confestim non reddi. Ibid. B.
 Actio depositum duplex. T. 10. c. 986. D. E.
 De depositum, & commodato. T. 1. c. 383. D.
 De depositum, & depositum actione. T. 6. c. 450. C. D.
 Depositum, vel pignore contracto, res neque datur ad usum, neque ad abusum. T. 8. c. 320. A.

De depositum cognoscens an merum imperium habeat. T. 8. c. 793. B.
 In depositum crescit perfidia. T. 9. c. 352. E.
 In depositum non est compensationis locus. T. 9. c. 293. B.
 In depositum an veniat lata culpa. T. 10. c. 437. C. D.
 In depositum solus dolus venit. T. 10. c. 454. D.
 In depositum nulla versatur utilitas depositarii. T. 10. c. 600. A.
 Depositum in alterius manum per depositum transmissio, quanam in hunc, & in istum competant actiones. T. 10. c. 985. D.
 In depositum nunquam venit pretium operae. T. 10. c. 986. A.
 In depositum quid praestare debeat depositarius. Ibid. A.
 Deposita plerumque fiunt remotis arbitris. T. 2. c. 258. D.
 Deposita prius solvi oportet, quam veniatur ad creditores privilegatos. T. 9. c. 293. C.
 Depositorum ratio anteponitur privilegiis. Ibid. C.
 Causa ejus, qui deposuit, vel commodat, vel ejus, ad quem tutela, negotiave gesta pertinent, vel ejus, qui rem pignora vit, potior est, quam sit vel tutoris, vel gestoris, vel mandatarii, vel depositarii, vel commodatarii, vel creditoris. T. 5. c. 418. D. E.
 Qui deposuit pecuniam, decessit multis heredibus relictis. Certum est, unum posse agere pro parte depositum, & ei pro parte posse reddi depositum. Tom. 9. c. 354. A. B.
 Deprecor est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
 Depredationis conscientia pro depredatione est. T. 6. c. 828. A.
 Deprehensio sola domini rem furtivam suae pristinae conditioni restituit, ejusque vitium purgat. T. 5. c. 723. D.
 Derectarii. T. 1. c. 473. A. & T. 3. c. 282. C.
 Derectarii extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 473. B.
 Derectarii, non defectarii. T. 3. c. 289. C.
 Derelicta, & missilia quid differunt. T. 1. c. 1145. D.
 Derelicta non recuperamus, si ab alio deprehensa sint. T. 5. c. 539. C.
 Qui pro derelicto habitus est, liber non fit. T. 1. c. 1146. C.
 Pro derelicto usufructu. Ibid. B.
 Pro derelicto habita statim nostra esse desinunt. T. 1. c. 1145. D.
 Pro derelicto res habita occupanti statim acquiritur. Ibid. B.
 Derelictum, ac desertum differunt. T. 2. c. 856. B.
 Derelictum quid dicatur, & quid pro derelicto habeatur. T. 8. c. 934. A.
 Derelinquere, & rem pro derelicto habere quid sit. T. 5. c. 748. E.
 Derigere. T. 1. c. 473. B.
 Derogare quid. T. 1. c. 307. A.

De

- De derogatoria clausula. T. 3. c. 393. D. E. & seq.
- Derogatoria clausula quæ sit. T. 10. c. 1075. A.
- Defabulare quodnam vocabulum, & quid propriè significat. T. 5. c. 678. E.
- Descriptio quomodo fit. Tom. 2. c. 685. D.
- Descriptiones curialium. Ibid. D.
- Descriptum quid. T. 9. c. 1. A. sine subscriptione. Ibid. B.
- Deserens litem de inofficioso testamento, an etsi regulariter postea non ad mittatur ad movendam eandem litem, admittatur tamen ex injusta causa. T. 6. c. 519. B.
- Deserere, & deserta promissio in jure quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 94. B.
- Deseri lis quando videtur. T. 9. c. 47. A. B.
- Deserta prædia curialibus addicuntur sub immunitate triennii. T. 2. c. 856. C.
- Deserta prædia quomodo a domino susceptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
- Desertæ appellacionis pœna. T. 6. c. 946. B.
- Desertio litis. T. 4. c. 875. C.
- Desertio litis quid. T. 6. c. 800. E. damno litis plectitur. Ibid. E.
- Desertio vadimonii, & desertio litis contestatæ in quo differunt. T. 9. c. 135. A. B.
- Desertio vadimonii a desertione litis contestatæ differt. Ibid. A. B.
- Desertionis pœna. T. 3. c. 261. C.
- De desertione appellacionis. T. 6. c. 934. B.
- Desertor, smanfor, & transfuga, quid differant. T. 3. c. 157. A.
- Desertores milites, & eorum occultatores ut puniendi. T. 2. c. 980. A.
- Desertoribus crura incisa, & poplites. T. 3. c. 174. B.
- Desertorum agrorum jus. T. 2. c. 856. B.
- Desideria sunt preces, quæ libello continentur. T. 2. c. 651. B.
- Desiderium pro precibus Principi oblati acceptum. T. 1. c. 948. B.
- Desidero est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
- Designanda est res, cum petitur. T. 7. c. 244. C.
- Desinit deberi, quod ex stipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.
- Desiocus. T. 5. c. 1198. D.
- Desistere a negotio calumniæ causâ instituto quid significet. T. 5. c. 141. A. B.
- Desistere a lite qui dicatur. T. 7. c. 138. C.
- Desperati hominis salutem expedire honestum est. T. 4. c. 1392. C.
- Despondere, destinare sibi, vel alii uxorem. T. 3. c. 479. D.
- Desponsare quid. T. 3. c. 480. A.
- Desponsatio per verba præsentis temporis pro matrimonio est. T. 6. c. 1090. E.
- Desponsatio per verba de præsentibus non recipit conditionem. T. 6. c. 1093. E. & c. 1094. A.
- Desponsiones fieri debent a parentibus. T. 7. c. 897. A.
- Desrene in Consuetudinibus Neustriz. T. 2. c. 1222. A.
- Destinare quid propriè. T. 3. c. 480. A.
- Destinata filia inter vivos, aut testamento. T. 9. c. 449. C.
- Destinatio animi matrimonium facit, sive consensus nudus. T. 4. c. 1335. E.
- An destinatio sola constituat pignus, aut sola conventio. Tom. 6. c. 537. D.
- Destinatio animi domicilium facit. T. 10. c. 1128. E.
- Destitutum testamentum pro nonfacto habetur, & destituitur, si heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
- Destitutum non videtur, quod est destructum ex parte. T. 10. c. 1199. A.
- Desuetudo, & consuetudo contraria. T. 6. c. 454. C. Vide, Consuetudo.
- Desuetudo quid sit. T. 9. c. 1328. A.
- De detegenda collusione. Vide, Collusio.
- Detentio ab usu distat. T. 8. c. 573. A.
- Detentione hypothecariâ an præscriptionem creditor adversus actionem hypothecariam interrumpat. T. 5. c. 719. E.
- Deterior est conditio fœminarum, quàm masculorum. T. 4. c. 792. B. D.
- Determinatio quid apud Ulpianum. T. 1. c. 521. B.
- Detestari quale verbum. T. 8. c. 520. E.
- Detestatio quid. T. 8. c. 520. E. & c. 521. E.
- Detestatio vice possessionis est, absente publicano. T. 10. c. 1037. B.
- Detrahere emptioni est ab ea recedere, adicere contractui emptionis est intactâ substantiâ emptionis aliquid de accessionibus, depedissequis emptionis pacisci. T. 4. c. 251. B.
- Detrimta fatalia minuere quid sit. T. 4. c. 1181. A.
- Detrimta fatalia utrùm fideicommissis contineantur. T. 6. c. 605. E.
- Cum detrimento alieno nemo debet suas commoditates augere. T. 4. c. 723. D.
- In detrimentum alterius nemo potest mutare consilium. T. 4. c. 93. A.
- Per Deum jurare. T. 9. c. 188. A.
- Deunx, dextans, & dodrans quæ, & cujusnam rei partes. T. 8. c. 972. D.
- Devotæ virgines quæ. T. 6. c. 1099. C.
- Devoti quales olim apud Gallos homines. T. 2. c. 1179. E.
- Devotionem vocat Justinianus, cum quis debitum agnoscit; si non agnoscit, contra vocat indevotionem. T. 10. c. 713. C.
- Devotum esse minus est, quàm esse tributarium. T. 10. c. 1040. A.
- Deus Statanus pueritiæ præses. T. 3. c. 519. E.
- Deuteronomii liber vocatur ab Hebræis *Verba*. T. 10. c. 164. C. D.
- Dii heredes an institui possint. T. 1. c. 332. E.
- Diaconi utriusque sexus. Tom. 2. c. 1033. C.
- Diaconi eligant de se, quem industrium noverint, & Archidiaconum vocent. T. 2. c. 1146. E.
- Diaconi inviti nullam tutelam, vel curam suscipiunt. T. 1. c. 535. E.
- Diaconi initio fuerunt septem. T. 2. c. 1146. E.
- Diaconi, & hypodiaconi. T. 10. c. 819. C.
- Diaconillæ. T. 2. c. 1034. A.
- Diaconatus Sacramentum vocatur. T. 6. c. 1098. D.
- Diaconus qua in re differat a Subdiacono. Ibid. E.
- Dietarii, & Dietarchæ. T. 3. c. 289. B.
- Dietarii, & Zetarii. T. 1. c. 433. C.
- Dialectica *ἑρμηνεύματα*. T. 1. c. 1356. A.
- Dialectica *ἑρμηνεύματα* vocatur, & cur. T. 6. c. 370. C. & c. 446. B.
- Dialectici, id est, Stoici. T. 1. c. 1355. B.
- Dialectici dicunt, fungi nos solutione ejusdem speciei in datione mutui, non individui. T. 5. c. 394. B.
- Dialecticorum exioma est, Id; quod dicitur, aut est verum, aut falsum. T. 4. c. 62. E.
- Diaria quæ. T. 2. c. 1103. C.
- Diaria, & rationes. T. 9. c. 8. A.
- Diariorum, vel cibariorum nomine quæ continentur. T. 6. c. 702. C.
- Diathyrum, & prothyrum. T. 3. c. 390. C.
- Diatretarii. T. 2. c. 768. B. C.
- Dicas idem, quod *interdicat*. T. 8. c. 550. E.
- Dicere pro condicere, id est, denunziare. T. 2. c. 545. E.
- Dicere dotem, & dictio dotis quos obliget. T. 5. c. 550. D.
- Dicere est lingua nuncupare. T. 8. c. 515. E.
- Dicere verbum prætorium est. T. 9. c. 1139. B. modò generaliter accipitur pro jus dicere, modò specialiter pro edicere, modò pro interdiceret. Ibid. B.
- Dicis causâ quid. T. 1. c. 1036. A. & T. 3. c. 134. B.
- Dicta, aut quæ pro dictis habentur, in contractibus præstanda sunt. T. 10. c. 755. C.
- Dictator consule major fuit. T. 7. c. 95. A.

Dictio utrumque quomodo intelligenda, eisque explicatio . T. 4. c. 498. A.
Dictio plus minus, quoniam frequens est in jure, est ambigua, & obscura. T. 6. c. 528. A.
Dictio sine mora fraudem potius distringit, quam dissolvit. T. 6. c. 616. B.
Dictio per modum significat, dictio si conditionem. T. 7. c. 711. B.
Dictio Et nunquam significat accessionem. T. 7. c. 1385. B.
Dictio dicitur quasi oraculum, T. 7. c. 73. B.
Dictionis dotis formula: Vide, Dos.
Dictionem cum conjunctionem significare, non tantum in hereditibus, vel legatariis, sed etiam in rebus legatis. T. 7. c. 1385. D. E.
Dictionum quaedam compendia pro literis. T. 3. c. 58. D.
Dicto scriptum congruit. T. 7. c. 1134. A.
Dictum, idest, responsum. T. 1. c. 951. B.
Minus dictum, plus actum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Dictum, & interdictum idem est. T. 9. c. 1139. B.
Dies naturalis quid. T. 1. c. 524. A.
Dies civilis quid. Ibid. C.
Dies incertus facit conditionem. T. 3. c. 511. B.
Dies incertus pro conditione habetur. T. 4. c. 1445. E.
Dies naturalis, ac dies civilis. T. 3. c. 450. E. & c. 451. A.
Dies naturalis duodecim constat horis. T. 1. c. 524. A.
Dies annua, bima, ac trima. T. 3. c. 179. A.
Dies extremus pro momento sumptus. T. 1. c. 1120. C.
Dies incerta est conditio, aut conditionis instar. T. 4. c. 710. B.
Dies compromissi proferri potest, non cum ex conventionem. T. 4. c. 98. D. E.
Dies libertatis cedit ab adita hereditate. T. 4. c. 387. C.
Dies legatorum quando cedit. T. 4. c. 1445. A. B.
Dies incertus est conditio. T. 4. c. 672. B.
Si dies expressus non est, omissus intelligitur. T. 4. c. 55. C.
Dies nonus in funere solennis est. T. 4. c. 29. E.
Dies additionis, & dies petitionis hereditatis idem est quoad initium, non quoad finem attinet. T. 4. c. 112. B. dies additionis finitur 100. diebus, petitionis dies est perpetuus, hoc est, finitur 30. annis. Ibid. B.
Dies incertus conditionem in testamento facit. T. 4. c. 804. D.
Dies incertus dicitur conditio. T. 4. c. 805. B.
Dies legati cedit a morte testatoris, usufructus vero ab additione hereditatis. T. 4. c. 497. A.

Dies incertus est conditio. T. 4. c. 805. B.
Dies incertus quando faciat conditionem, vel non. Ibid. C. D.
Dies libertatum testamento relictarum quando cedit. T. 4. c. 1107. B.
Dies legati quando cedere dicatur. T. 5. c. 1025. C.
Dies compromissi an possit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 178. C.
Dies petendae bonorum possessionis scientibus tantum currit. T. 5. c. 628. B.
Dies libertatis quando cedit. T. 5. c. 1093. D.
Dies auget delictum. T. 6. c. 1098. A.
Dies interpellat pro domino. T. 6. c. 1028. A.
Dies non solvit fidem. T. 6. c. 1071. C. nam obligationem non tollit. Ibid. C.
Dies relatus, vel praelatus quis dicitur. T. 6. c. 522. A.
Dies locationibus faciendis, & pensionibus exsolvendis solennis est Calendis Martii. Tom. 6. c. 732. D.
Dies legati quando nam cedat. Vide, Legatum.
Dies coeptus an habeatur pro completo in finienda, & constituenda obligatione. T. 8. c. 334. A. B.
Dies cretionis. T. 8. c. 233. A.
Dies coeptus an habeatur pro completo in omnibus causis. T. 8. c. 334. C.
Dies in stipulatione adjectus videtur pro promissore. T. 8. c. 752. B.
Dies civilis quando incipiat. T. 8. c. 480. B.
Dies extremus coeptus pro confecto. T. 8. c. 588. B.
Dies intercalaris quando interfertur. T. 8. c. 558. D.
Dies naturalis quot horarum. T. 8. c. 480. B.
Dies certus, & conditio in quo differunt. T. 9. c. 894. B.
Dies legati, vel fideicommissi quando cedat. Tom. 9. c. 907. D. & seq.
Dies incertus an sit conditio. T. 9. c. 894. A.
Dies annua, bima, trima quid. T. 9. c. 507. E.
Dies legatorum non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
Dies lustricus quid. T. 9. c. 1360. D.
Dies summus in appellationibus quis. T. 9. c. 1115. A.
Dies temporalis quis. T. 9. c. 1113. C.
Dies fatalis quis. Ibid. C. & seq.
Dies conditus fatalis dicitur. T. 9. c. 1117. A.
Dies, & consul cum in testamento adjecti non sunt, nihil nocet, quominus valeat testamentum. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
Dies non interpellat pro homine

extra causas poenales. T. 9. c. 951. C.
Dies legatorum a testatore prorogatus quomodo debeat intelligi. T. 10. c. 90. B.
Dies civilis, seu Romanus, & naturalis. T. 10. c. 388. E.
Dies initio obligationis inferitur inutiliter, fini utiliter. T. 10. c. 538. A.
Dies naturalis quot horis semper constet. T. 10. c. 587. C.
Diei totius nomine cur teneatur, qui operas diurnas promittit, & eas a mane non praestitit. T. 5. c. 16. D.
Diei conditio duo continet. T. 6. c. 832. C.
Diei hora sexta quae olim erat. T. 6. c. 567. E.
Diei dimensio quoad itinera. T. 8. c. 482. B. & seq.
Diei quota pars melior sit. T. 7. c. 1298. D.
Diei major pars quae. T. 7. c. 1298. D. & T. 8. c. 481. E. & c. 482. A.
Diem praeferre, & referre quid. T. 3. c. 62. C.
Diem diffindere. T. 3. c. 342. C.
Diem iudicii interrumpere. Ibid. D.
Diem legati cedere. T. 1. c. 749. A.
Diem proprium non habet legatum purum, & continetur vulgari clausula. T. 4. c. 672. C. D.
Diem referre est anteferre, antevertere diem jubendo, ut partes in illum diem adfiant. T. 4. c. 18. B.
In diem certam ubi quis stipulatus est, statim dies cedit, sed nondum venit. T. 4. c. 1461. B.
Diem cedere quid est. T. 4. c. 385. D.
Ad diem, & in diem obligationem contrahi idem esse. T. 5. c. 848. A.
In diem addictio quidnam praecise sit. T. 6. c. 92. D.
Diem cedere quid sit. T. 7. c. 964. E.
Diem praeferre quid sit. T. 7. c. 883. A.
In diem addictio quomodo sit. T. 7. c. 318. A.
Diem cedere, & diem venire in quo differant. T. 7. c. 652. A.
Diem certam, & conditam interpellare pro creditore. T. 9. c. 1265. C.
Diem cedere quid sit. T. 9. c. 891. D.
De in diem debitis. Vide, De debitis in diem.
Diem omnem praeterisse oportet, antequam debeatur quod ad diem promissum est. T. 9. c. 1265. D.
Diem adjectum efficere, ne praesenti die pecunia debeatur, quo sensu intelligendum. T. 10. c. 78. A.
Qui ad diem debet, se interpellare debet. T. 10. c. 541. D.
Ex die an hereditas dari possit. T. 1. c. 1266. A.
Ex die quidquid sit, fit in diem. T. 4. c. 140. B.

De

- De die, live tempore, quod inseritur obligationi. T. 5. c. 847. D.
- Ex die, vel ad diem quid sit. T. 7. c. 385. C.
- An, & quomodo ex die interpositæ stipulationis operæ certæ in stipulationem deductæ cedant. T. 10. c. 77. D. E.
- Die per errorem omisso, an valeat stipulatio. T. 10. c. 503. E.
- Ex die solo pœna committitur. T. 10. c. 541. D.
- Ex die solo an mora fiat. Ibid. D.
- Dies utiles, & continui. T. 1. c. 524. D. E. & T. 3. c. 37. E. & c. 38. A.
- Dies fessioium. T. 1. c. 524. E. & T. 3. c. 38. A.
- Dies temporales. T. 1. c. 535. D.
- Dies fatales. T. 3. c. 331. D. E.
- Dies nefasti. T. 1. c. 404. D.
- Dies quieti a judiciis civilibus. T. 1. c. 737. A.
- Dies iusti. T. 3. v. 86. A.
- Dies, quibus tutor sciverit, pupillo cedere constat. T. 3. c. 395. C.
- Dies cedere quid est. T. 4. c. 397. D. E.
- Dies utiles, & continui quando cedunt. T. 4. c. 1041. E. & c. 1042. A.
- Dies annuorum legatorum quando nam cedant. T. 6. c. 456. A.
- Dies cretionis quinam propriè appellentur. T. 6. c. 189. B.
- Dies petendæ bonorum possessionis distant a diebus cretionis, & in quo differunt. T. 8. c. 233. A.
- Dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 8. c. 232. E. & c. 233. A.
- Dies cretionis, sive aditionis, modò sunt utiles, modò continui. Ibid. A.
- Dies petendæ bonorum possessionis nunquam sunt continui. Ibid. B. sed sunt semper utiles. Ibid. B.
- Dies continui qui dicuntur in bonorum possessione. T. 9. c. 650. E.
- Iusti dies qui dicuntur. T. 9. c. 1091. E. & c. 1092. A.
- Dies ad deliberandum quot dantur. T. 9. c. 768. C.
- Dies cretionis definiti qui. Ibid. C. D.
- Dies fatales quomodo a Græcis appellantur. T. 9. c. 1113. E.
- Dies ad appellationem interponendam, & persequendam introducti qui. T. 9. c. 1112. B. C. & seq.
- Dies utiles, qui cernuntur in bonorum possessione, qui sint. T. 9. c. 650. D. E.
- Dies utiles quinam sint. T. 10. c. 468. A.
- Dies ducenti septuaginta pro novem mensibus. T. 10. c. 503. A.
- Dies, & consul in testamento adscribi solebant. T. 10. c. 682. C.
- Dierum in iure computatio. T. 1. c. 1120. C.
- Dierum initium, & finis variè apud varias accipitur gentes. T. 3. c. 450. E. & 451. A. B.
- Novem dierum spatium luctus celebratur. T. 4. c. 29. E.
- Diffamia. T. 2. c. 104. A.
- Differre, & proferre quo differunt. T. 3. c. 177. A.
- Differentes sententias expriment hæc verba, *neve constante matrimonio*. T. 5. c. 1027. D.
- Differentia, quæ est inter eum, qui quasi curator ex necessitate officii ad aliena negotia accedit, & amicum voluntarium, qui ultro suscipit aliena negotia gerenda. T. 4. c. 1009. D.
- Differentia Papiniani inter exemptionem, quæ fit novandi animo, vel per intercessionem, & inter eam, quæ fit per delegationem. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
- Differentia opinionum Pegasi, & Sabinii, magna est, a Papiniano composita. T. 4. c. 61. B.
- Differentia, quam auctor facit inter divisionem, & partitionem, quam diversa sit a differentia Rhetorum, & Dialecticorum. T. 5. c. 492. B.
- Differentia est inter lucrum, quod amittitur cum damno, & inter illud, quod obvenit alicui cum detrimento alieno. T. 5. c. 167. C. D.
- Differentia inter quæstionem juris, & quæstionem facti. T. 6. c. 947. A.
- Differentia inter heredis institutionem, & legatum. T. 6. c. 562. A.
- Differentia inter testamentum militis, & factum a milite. T. 6. c. 615. B.
- Differentia magna inter filium, & cæteros liberos. T. 7. c. 903. D. E.
- Differentia inter actiones mutuas, & duplices notanda. T. 7. c. 67. E.
- Differentia quæ sit inter modum, & conditionem. T. 7. c. 711. B. & c. 1330. A. B.
- Differentia inter multam, & pœnam quæ sit. T. 7. c. 54. A.
- Differentia quæ est inter quæstionem, & nudam interrogationem. T. 7. c. 868. E.
- Differentia inter suum, & extraneum heredem quæ sit. T. 7. c. 951. A. B.
- Differentia quæ sit inter vinum legatum, & vinum venditum. T. 7. 1448. C.
- Differentia inter voluntarios, & necessarios heredes quæ sit. T. 7. c. 1440. A.
- Differentia inter legata, & fideicommissa quæ sit. T. 7. c. 957. D. E.
- Differentia, quæ sit inter bonorum possessionem decretalem, & edictalem. T. 7. c. 973. A. B.
- Differentia inter conditionem, & demonstrationem legati quæ sit. T. 7. c. 970. A. B.
- Differentia magna est inter datum ob causam, & datum ob rem. T. 7. c. 835. B.
- Differentia an sit inter iudicare, & jus dicere. T. 7. c. 91. C.
- Differentia inter emptorem, & venditorem quæ sit. T. 7. c. 828. B. C.
- Differentia inter gradum, & locum magna est. T. 7. c. 898. C.
- Differentia quæ sit inter hereditatem, & bona. T. 7. c. 994. A.
- Differentia inter jurisdictionem contentiosam, & voluntariam quæ sit. T. 7. c. 69. C.
- Differentia quæ sit inter legatum optionis, & legatum sub disjunctione. T. 7. c. 969. B.
- Differentia quæ sit inter legatum fundi cum instrumento, & legatum fundi & instrumenti. T. 7. c. 1385. E.
- Differentia an sit inter legatum adquisitum, & delatum. T. 7. c. 972. D.
- Differentia inter legatum optionis, & legatum hominis quæ sit. T. 7. c. 1442. E.
- Differentia quæ sit inter legatum optionis, & legatum generaliter relictum. T. 7. c. 968. E.
- Differentia quæ sit inter legatum in annos singulos, & usumfructum. T. 7. c. 1307. D. E. & c. 1308. A. B.
- Differentia inter legem, & iudicem quæ sit. T. 7. c. 147. D.
- Differentia quæ sit inter locum, & fundum. T. 8. c. 291. C.
- Differentia quæ sit inter mutuum, & alios contractus, qui re contrahuntur. T. 8. c. 320. A.
- Differentia quæ sit inter *voluero*, & *volam* in obligatione. Tom. 8. c. 335. E. & c. 336. A.
- Differentia quæ sit inter incapaces, & indignos heredes. T. 8. c. 432. A.
- Differentia inter usumfructum, & possessionem an sit. T. 8. c. 314. D.
- Differentia quæ sit inter bonorum possessionem contra tabulas, & querelam inofficiosi. T. 8. c. 44. E.
- Differentia quæ sit inter captivum, & deportatum. T. 8. c. 27. A. B.
- Differentia inter ea, quæ juris sunt, & ea, quæ jurisdictionis, quæ sit. T. 7. c. 72. C.
- Differentia quæ sit inter dominium, & possessionem. T. 8. c. 287. A.
- Differentia quæ sit inter legatum ususfructus servi, & legatum operarum servi. T. 8. c. 94. D.
- Differentia inter denunciationem, & accusationem. T. 8. c. 622. D. E.
- Differentiæ innumeræ inter legata, & stipulationes. T. 8. c. 492. D. & c. 667. E. & c. 752. E.
- Differentias inter emptionem, & permutationem tres esse, & quæ illæ sint. T. 7. c. 828. A.
- Differentias inter pœnam, & multam esse multas, & quæ illæ sint. T. 8. c. 586. A.
- Difficile, & impossibile quid distant. T. 1. c. 1252. B.

Difficultas stipulationem non facit inutilem. Ibid. B.
 Diffindere, & infringere quid diffindant. T. 3. c. 342. D.
 Diffindere diem. Ibid. C.
 Diffindi dies iudicii morbo dicitur. T. 8. c. 569. E.
 Diffundere an idem sonet, quod replere. T. 6. c. 474. D.
 Digesta cur majores hoc signo ff. per notaverunt. T. 3. c. 352. A.
 In Digestis generalis titulus est, nisi sit in aliquo summo genere generalis. T. 10. c. 165. A.
 Digestorum appellatio. T. 1. c. 1012. A.
 Digestorum jure quaedam permittuntur, quæ constitutionibus novissimis prohibentur. T. 4. c. 814. A. B.
 Digestorum partes septem, & quæ sint. T. 7. c. 127. E.
 Digestorum tertia pars vocatur de rebus a primo titulo, non tamen tota est de rebus. T. 9. c. 303. A.
 Digestorum tres priores partes cur habeant propriam appellationem, cæteræ verò partes non habeant propriam appellationem, sed singuli libri singulares dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.
 Digestorum pars secunda appellatur a Justiniano de iudiciis, tertia de rebus. T. 10. c. 164. C.
 Digiti Minervæ consecrati. T. 1. c. 1152. A.
 Digitorum amputatione qui castra fugiunt. T. 3. c. 456. C.
 Digitorum gestu quid solebat olim ostendi. T. 7. c. 617. B.
 Digitorum aliquot elatio quid sit. T. 9. c. 1262. E.
 Duorum digitorum erectione, qua utuntur Episcopi, quid significatur. T. 9. c. 1263. A.
 Digitus aquæ. T. 6. c. 519. B.
 Digitus aquæ. Vide, Aqua.
 Digitus minimus quid significabat in ostensione digitorum. T. 7. c. 647. C.
 Digitus tantundem præstat, quantum proprium nomen. Ibid. C.
 Dignitas non potest emi. T. 4. c. 362. B.
 Dignitas alia est ordinaria, alia honoraria. T. 4. c. 1002. B.
 Dignitas legitima ea est, quæ in actione consistit honorariâ, quæ nihil agit. Ibid. B. C.
 Dignitas ejus, qui nihil admisit, qui innocens est, qui patris non suo vitio laborat, impedienda non est. T. 4. c. 860. A.
 Dignitas, & reverentia oris, vultus, indolis aliquem interdum promovent ad honores. Ibid. D. E.
 Dignitas in adolescente interdum facit, ut decurionatus ei honorem Princeps indulgeat, & cur. T. 4. c. 861. B.
 Dignitas natalium, semel liberis quæ sita, eis non auferitur ob patris causam. T. 4. c. 971. E.
 Dignitas post dationem tutoris ne-

minem excusat. T. 4. c. 1029. D.
 quinquam hic excipiuntur. Ibid. D.
 Dignitas oris. T. 4. c. 860. E.
 Dignitas non emitur, ut calitia, cum hæc non est armata, sed civilis, adiutorium Quæstoris. T. 4. c. 362. B.
 Dignitas nulla est, cui onus non cohæreat. Ibid. A.
 Dignitas separanda est a conditione personæ. T. 4. c. 811. B.
 Dignitas an mutet domicilium. T. 5. c. 618. E.
 Dignitas consularis pro satisfactione non accipitur. T. 5. c. 761. A.
 Dignitas familiæ, & facultates patris in funere filii familias considerandæ sunt. T. 5. c. 384. E.
 Dignitas separatur a personatu. T. 6. c. 821. C.
 Dignitas per adoptionem augetur, & acquiritur. T. 6. c. 507. B.
 Dignitas nulla excusat a tormentis in crimine læsæ majestatis. T. 9. c. 1470. E.
 Dignitas spectatur ex natalibus. T. 10. c. 1120. B.
 Dignitatis, seu reverentiæ oris definitio quæ. T. 4. c. 860. E.
 Dignitatis status. Vide, Status.
 Ad dignitatem senatoriam quæ personæ admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
 Dignitatem non minuit adoptio, sed auget. T. 6. c. 507. B.
 Dignitates quæ sunt in officio iudicis civilis, aut militaris. T. 2. c. 985. C.
 Dignitates tres indiscretæ. T. 2. c. 1112. D.
 Dignitates ab extraordinariis muneribus excusantur, ab statutis non item. T. 2. c. 673. B.
 Dignitates Ecclesiasticæ permutari non possunt. T. 6. c. 990. D. nisi fiant causâ cognitâ. Ibid. D.
 Dignitates in Ecclesiam quænam sint. T. 6. c. 986. D.
 Dignitates quomodo a præbendis differant. T. 6. c. 986. C. & 2. personatibus. Ibid. D.
 Dignitates, idest, potestates juris dicundi, vendi non poterant. T. 7. c. 1125. B.
 Dignitates illustres quænam sint. T. 10. c. 847. B.
 Dignitates plebejæ quænam sint. T. 10. c. 857. B.
 Dignitatum gradus. T. 2. c. 904. A.
 Dignitatum ordo servandus. T. 2. c. 903. A. B. C.
 Dignitatum privilegia publicis commodis oblistere non possunt. T. 2. c. 673. A.
 Dignitatum tres tantum gradus in jure. T. 10. c. 994. B.
 Dignitatum gradus non confundere iudicibus præceptum est. T. 10. c. 863. D.
 Quibus dignitatibus quis sit sui juris sine capitis diminutione. T. 4. c. 433. A.
 Dignitatibus summis fungentes sunt aut illustres, aut spectabiles, aut clarissimi. T. 10. c. 849. B.

Dilatio quid. T. 2. c. 152. A.
 Dilatio frustratoria est mora solvendi, vel accipiendi crediti. T. 1. c. 1179. A.
 Dilatio datur causa cognita pro tribunali, quod est legitimum sedile iudicis. T. 4. c. 924. C.
 Dilatio exigit causæ cognitionem. T. 8. c. 793. E.
 Dilatio legitima non est frustratoria. T. 9. c. 1106. A.
 Dilationi nullum dandæ locum relinquunt, qui veniunt parati, & omni ex parte instructâ causâ. T. 9. c. 1118. E.
 Dilationis iusjurandum. T. 9. c. 289. E.
 Dilationes instrumentorum, aut personarum exhibendarum gratiâ petuntur. T. 2. c. 151. E.
 Dilationes non dantur in consistorio Principis. T. 2. c. 152. A.
 Dilationes quæ dantur accusatori, & reo. T. 9. c. 18. A.
 Dilationes in litibus quomodo dantur. T. 10. c. 922. D. E. & seq.
 Dilationes quo casu actori non dantur, reo dantur. T. 10. c. 923. B.
 Dilatoria actio opponi debet ante litem contestatam. T. 4. c. 904. E. & c. 905. A.
 Dilatoria exceptio quid. Tom. 6. c. 831. D.
 Dilatoria exceptio initio litis opponi debet. T. 9. c. 272. A.
 Dilatoria exceptio an in ipso limine litis necessariò sit opponenda. T. 10. c. 636. B.
 Dilatoriæ exceptiones quænam dicuntur. T. 8. c. 1126. E.
 Dilatoriæ exceptiones. T. 9. c. 1243. E. Vide, Exceptiones dilatoriæ.
 Dilectum. Vide, Delectum.
 Dilectus militum. T. 3. c. 142. D. & T. 9. c. 235. C.
 Diligens custodia quid possit. T. 8. c. 489. A.
 Diligentia, & custodia idem est. T. 5. c. 420. D.
 Diligentia diligentis patrisfamilias respondet culpæ levissimæ. Ibid. D.
 Diligentia quanta requiratur in utroque procuratore, vel ex mandato, vel sine mandato. T. 6. c. 18. D. E.
 Diligentia exactissima scrupulosa inquisitio est. T. 8. c. 760. A.
 Diligentia vehementissima, vel quasi diligentia, redundantia, & delatoria curiositas. T. 9. c. 294. B. C.
 Diligentia gradus quot. Ibid. B.
 Diligentiam, vel custodiam qui quem dicit, hic dicit præstare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 488. C.
 Diligentiam exactissimam quosdam contractus exigere. T. 9. c. 294. C. qui sunt illi contractus. Ibid. C.
 Diligentior, idest, curiosior. T. 1. c. 1300. A.
 Dilores, paragaudæ. T. 2. c. 798. A.
 Dimidia iusti pretii quomodo intelligenda. T. 1. c. 998. C. D.
 Dimidi-

- Dimidium quod superat**; pars esse negatur. T. 4. c. 1052. C.
- Dimidium quid sit**, T. 10. c. 192. C.
- Diminutio capitis**, T. 8. c. 165. C. Vide, **Capitis diminutio**.
- Diminutio capitis**, quæ affinitatem solvit. T. 8. c. 212. B.
- Diminutio**, vel **deminutio capitis maxima**, vel **media**, liberat omni jure naturali, & civili. T. 9. c. 1247. D.
- Diminutionem capitis minimam**, qui patitur, liberatur jure civili, non jure naturali. Ibid. E.
- Diminutionem, & augmentum accipit hereditas**, T. 9. c. 174. E.
- Diminutione capitis reo principali liberato**, fidejussor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.
- Dimissoriarum litterarum**, T. 8. c. 566. C.
- Dimissorii libelli**, qui apostoli dicuntur. T. 1. c. 881. C.
- Dimissorii libelli**, T. 5. c. 1105. C. dicuntur apostoli, Ibid. c. 1108. D.
- Dinummius quid**, & unde sic dictum. T. 2. c. 816. B.
- Dioeceses in provincias**, provinciarum in civitates dividuntur. T. 10. c. 842. E.
- Dioecetæ quinam sint**, T. 10. c. 823. B.
- Dioptra**, T. 3. c. 467. C.
- Diptychæ tabellæ**, seu **epistolæ**, T. 3. c. 105. C.
- Directa conditio cui datur**, T. 4. c. 699. A.
- Directa libertas quando dari videtur**, T. 4. c. 1198. D.
- Directa, & imperativa verba quæ sunt**, T. 4. c. 515. A.
- Directa actione experiri an melius sit**, quam **utili**. T. 5. c. 116. C.
- Directa in rem actio**, Vide, **Actio directa**.
- Directa actio**, Vide, **Actio directa**. T. 7. c. 671. D.
- Directa actio pignoratitia**, T. 9. c. 299. C, cui competit. Ibid. C.
- Actio directa an regulariter nobis per liberam personam adquiratur**, T. 10. c. 535. D.
- Directæ hereditates cedunt a morte testatoris**, cur non etiam **fideicommissariarum, & precariarum**. T. 4. c. 388. B.
- Directæ actiones in quo differant ab utilibus**, T. 5. c. 384. B.
- Directæ libertates testamento relictae in quo differunt a fideicommissariis**, T. 9. c. 950. C.
- Directæ actiones vocantur quasi principales**, T. 9. c. 300. A.
- Directo, & principaliter idem significant**, T. 3. c. 48. C.
- Directum jus**, Vide, **Jus directum**. T. 7. c. 671. E.
- Disce cautius negotiari**, ait **Tyberius**, T. 4. c. 380. D.
- Disceptare est commune verbum reorum, & judicum**, T. 4. c. 743. E.
- In disceptatione causarum est aliquod fatum**, Tom. 10. c. 695. D.
- Discingere est cingere**, T. 4. c. 108. A.
- Disciplina est suavissimum alimentum animorum**, T. 9. c. 816. B.
- Disciplinam publicam an emendare possit, qui magistratus non est**, T. 10. c. 862. C.
- Discussionis onus quibus personis injungi potest**, Tom. 2. c. 699. D.
- Discussor nemo fiat, aliter quam ex jussione Principis, specialiter discussoris faciente mentionem**, T. 2. c. 701. E.
- Discussor iniquus qua poena pleandus**, T. 2. c. 699. A.
- Discussorem nemo Præsulum mittat, sed ad Principem referat**, T. 2. c. 702. B.
- Discussorem in provincias non mitti sine auctoritate Principis**, T. 2. c. 703. B.
- Discussorem ex publico solatia, & sumptus habere**, Ibid. B.
- Discussores ob culpam, vel gratiam sunt infames**, T. 2. c. 855. C.
- Discussores qui sint**, T. 2. c. 698. D.
- Discussis rationibus sacra data securitas**, T. 2. c. 702. C.
- Disjuncta aliquando pro conjunctis accipiuntur**, T. 4. c. 681. D.
- Disjuncta in jure pro conjunctis accipiuntur**, T. 7. c. 1281. D.
- Disjuncta in formula actionis pro socio accipienda sunt pro conjunctis**, T. 7. c. 572. B.
- Disjuncta in jure frequentissime accipiuntur pro conjunctis, & retro conjuncta pro disjunctis**, T. 9. c. 733. E.
- Disjunctim, vel separatim articulus quid significat**, T. 9. c. 897. C. D.
- Disjunctio facit nos dispares, conjunctio facit nos pares**, T. 1. c. 1420. D. & T. 4. c. 680. C.
- Disjunctio interdum pro conjunctio accipitur**, T. 4. c. 1212. D.
- Disjunctio pro conjunctione**, T. 7. c. 1115. D.
- Disjunctio, & alternatio idem est**, T. 9. c. 828. B.
- Disjunctio pro conjunctione**, T. 10. c. 475. E.
- De disjunctis, & conjunctis hereditibus, aut legatariis**, T. 9. c. 896. E. & seq.
- A disjunctis ad conjuncta argumentum non valet**, T. 10. c. 319. A.
- Disjunctiva, & subdisjunctiva quid distent**, T. 8. c. 580. A.
- Disors dicitur dissimilis sortis**, T. 3. c. 121. B.
- Dispar est causa, si actor de damno sollicitus sit, reus de lucro**, T. 8. c. 682. D. & c. 774. D.
- Dispensia quæ sequuntur ex infelicibus matrimoniis**, T. 9. c. 447. C.
- Dispensatio morte finitur**, T. 1. c. 1435. D.
- Dispensatio quando, & quomodo finitur**, T. 5. c. 433. D. E.
- Dispensatio de plenitudine potestatis originem ducit**, T. 6. c. 1007. D.
- Dispensationis facultas sedi Apostolicæ a Concilio tribuitur, imò conservatur**, T. 6. c. 999. E.
- Dispensator, & institor quid inter se distant**, T. 1. c. 1436. D.
- Dispensator vix est sine vicariis**, T. 1. c. 1456. A. B.
- Dispensator**, Vide, **Servus dispensator**.
- Dispensator legatorum**, T. 6. c. 272. A.
- Dispensator legatorum, & dispensator alimentorum in quo differunt**, T. 7. c. 1117. E.
- Dispensator an numeretur inter urbanos servos**, T. 7. c. 380. E.
- Dispensatoris officium**, T. 1. c. 1434. C.
- Dispensatoris officium finitur morte domini, non morte domini officium institoris mercaturam facientis, aut mensæ officium exercentis**, T. 4. c. 934. B.
- Dispensatoris officium quondam finitur**, T. 5. c. 434. B.
- Dispensatoris servus vicarius a quo conductus, & ad quid fuerit**, T. 6. c. 59. A.
- Dispensatores testatorum esse possunt clerici**, T. 4. c. 1124. D. E.
- Dispungere rationes, æra**, T. 2. c. 772. B.
- Dispungere, & expungere quid differant**, T. 8. c. 532. B.
- Pro disputare accipitur in jure verbum tractare**, T. 4. c. 829. A.
- Disputatio fit interrogationibus, & responsionibus, quam imitatur Sorites**, T. 6. c. 370. C.
- Disputatio proprie Dialecticorum est; quæ conficitur ex interrogatione, & responsione**, T. 6. c. 446. B.
- Disquisitio, definitio, & probatio culpæ est difficilis**, T. 4. c. 1020. A.
- Dissensus in materia vitiat emptio-nem, non stipulationem**, T. 1. c. 1218. A.
- Dissensus**, Vide, **Consensus**.
- Dissensus in sexu an vitiet emptio-nem**, T. 7. c. 695. C. & quid dissensus in qualitate, Ibid. C.
- Dissensus in bonitate auri, vel argenti, cum de materia constat, non vitiat emptio-nem**, T. 7. c. 698. A.
- Dissensus quomodo vitiet emptio-nem**, T. 7. c. 696. C.
- Dissensus in pretio quomodo vitiet emptio-nem**, Ibid. C.
- Dissensus in emptio-nem, in corpore, in materia, quomodo vitiet emptio-nem**, Ibid. C.
- Inter dissensum, & consensum taciturnitas medium est**, T. 4. c. 153. C.
- Dissimulatio bona quænam sit**, T. 5. c. 816. D.

Dissimulationis est quædam pœna. T. 10. c. 750. C.
 Dissimulatione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D.
 Dissimulatione per annum tollitur actio injuriarum. T. 10. c. 951. A. nulla est actio in jure, quæ facilius aboleatur. Ibid. A.
 Dissortes dicuntur solutâ societate. T. 10. c. 439. D.
 Dissortiones quid significant. Ibid. D.
 Distinctio dominiorum sedat controversias, communio verò excitat immensas. T. 4. c. 1163. B.
 Distinctio Joannis in crimine stellationatus verissima quæ. T. 4. c. 845. A.
 Distinctio bipartita, aut damnatur quis ex causa famosa, aut non famosa. T. 4. c. 25. C.
 Distinctio Papiniani inter patrem, & heredem quæ. T. 4. c. 686. D.
 Distinctio elegantissima quæstionis, quando actio de dolo cessare dicatur. T. 5. c. 150. E.
 Distinctio verborum, dare, facere, solvere, præstare. T. 8. c. 637. B.
 Ubi non distinguit lex, nec nos distinguere debemus. T. 4. c. 615. E. sed scripto stare, nisi aliud mens legis suadeat. Ibid. E.
 Distractio bonorum patris sub hasta præconis dicitur a Propertio, *peristica tristis*. T. 4. c. 196. E.
 Distractio, & proscriptio bonorum debitoris, sive judicati, quæ fit sub hasta. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A.
 Distractio est verbum exsequutionis rei judicatz. T. 9. c. 1094. A.
 Distractio pignoris. Vide, Venditio pignoris.
 Distractio, quæ fit per curatorem bonis debitoris latitantis vendendis, videtur honestè fieri per debitorem ipsum. T. 9. c. 1179. B.
 Distractio pignoris, non solvente debitore, est pignorum extrema linea. T. 9. c. 1229. E.
 Distractionem pignoris impedit nuda oblatio. T. 9. c. 1232. B.
 In distractione, & persequutione fundi Tusculani duobus obligati, an posteriori prior potior sit. T. 4. c. 1291. C.
 De distractione pignorum. T. 9. c. 1229. E. & seq.
 Distrahere rationes quid. T. 1. c. 407. E.
Distrabendus participium. Ibid. E. præsentis temporis significationem habet. Ibid. E.
 Distributio peculii quomodo fiat inter creditores servi, & dominum ejusdem, siquid is servus debeat domino, & aliis creditoribus ex causa mercis peculiaris. T. 6. c. 69. D.
 Distributiones debentur absentibus ex justa, & necessaria causa; vicualia non item. T. 6. c. 983. C. D.
 Divaricat. T. 8. c. 631. C.

Divergiæ. T. 1. c. 785. A.
 Diversa sunt apud aliquem manumittere, & consilium manumittere volenti præbere. T. 4. c. 10. D. quid de collega. Ibid. D.
 Diversa an quantopere inter se repugnant. T. 6. c. 358. E.
 Diversa, & contraria quantum a se invicem differunt. Ibid. E.
 Diversa, & contraria differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.
 Diversi tituli significantiam diversi juris præbent. T. 4. c. 831. C.
 Diversis dominis vicinis, vitiosis ædibus, facta cautio damni infecti non onerat dominum vitiosarum ædium. T. 5. c. 8. D.
 De diversis cum dices, omnes dices. T. 10. c. 861. A.
 Dividi an possint, quæ peti possunt. T. 6. c. 42. C.
 Dividua est servitus usufructus, reliquæ servitutes sunt individuz. T. 4. c. 99. D.
 Dividua recipit judicium familiaris eriscundæ. T. 7. c. 536. D.
 Dividua, & divisa differunt. Ibid. C.
 Dividuum esse nequit jus commune, nec cogitatione quidem in partes scindi potest. T. 4. c. 881. B.
 Divinatores, & qui eos consulunt, qua pœna plectendi. T. 1. c. 503. B. C.
 Divinationis causa quæ. T. 8. c. 561. E.
 Divisa, & indivisa utrùm veniant in petitionem hereditatis. T. 6. c. 42. C. an ita veniant in illam, ut dividantur. Ibid. C.
 Divisa non recipit judicium familiaris eriscundæ. T. 7. c. 536. D.
 Divisio facta inter tutores an officere possit creditoribus, suum persequentibus. T. 2. c. 353. A.
 Divisio aliud, aliud placitum divisionis. T. 1. c. 944. D.
 Divisio dicitur vicem emptionis obtinere. T. 1. c. 1505. B.
 Divisio bonorum ad fratrem majorem, electio ad minorem spectat. T. 2. c. 729. D.
 Divisio bonorum a patre inter liberos facta. T. 2. c. 1067. A.
 Divisio plerumque fit transigendi causâ. T. 2. c. 122. A.
 Divisio quid est. T. 4. c. 704. E.
 Divisio rei mobilis non potest fieri sine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.
 Divisio tutelæ non fit ipso jure, sed a magistratu, & cur. T. 4. c. 79. B.
 Divisio, quæ fit numero, commodior est. T. 4. c. 331. C.
 Divisio ex uno toto conficit plura. T. 4. c. 138. C.
 Divisio quæ est inter ea, quæ magistratui competunt, aut quæ jure magistratus competunt. T. 4. c. 9. A.
 Divisio æris alieni hereditarii quomodo inter coheredes fieri de-

beat. T. 4. c. 838. D. exemplum hujus divisionis quale. Ibid. D.
 Divisio patrimonii plerumque fit transactionis genere. T. 4. c. 899. D.
 Divisio Provinciarum, sub Augusto Tiberio facta, qualis. T. 4. c. 834. A.
 Divisio interpositis delegationibus quomodo fit. T. 4. c. 838. E. quomodo non interpositis delegationibus. Ibid. E.
 Divisio fructuum. Vide, Fructus.
 Divisio pactorum dotalium quando fiat. T. 5. c. 553. C.
 Divisio in collatione bonorum inter patrum, & liberos ex altero fratre quomodo fiat. T. 5. c. 617. C. D.
 Divisio, & partitio in quo differant. T. 5. c. 492. B.
 Divisio unius fundi amplissimi facta in duas partes, duos fundos non facit, nec dividit nomen universum fundi. T. 6. c. 572. E. & c. 573. A.
 Divisio in solutionibus fit pro portionibus hereditariis. Tom. 7. c. 539. A.
 Divisio hereditatis aut fit consensu, aut arbitrio judicis. T. 7. c. 570. C.
 Divisio prima rerum dicitur summa divisio. T. 8. c. 1103. C.
 Divisio pro distinctione. T. 8. c. 1114. C.
 Divisio hominum talis non fit, quælis pecuniæ. T. 9. c. 228. D.
 Divisio bonorum paternorum fit a patre ipso, aut a fratribus ex conventionem, ex communi placito, aut ab arbitro familiaris eriscundæ. T. 9. c. 691. B.
 Divisio inter consortes vix sine transactione fit. T. 9. c. 1249. E.
 Divisio quomodo fit. T. 9. c. 361. C.
 Divisio administrationis, quam fecere invicem tutores sine judice in fraudem pupilli, inutilis est. T. 9. c. 594. A.
 Divisio nominum. T. 9. c. 1241. E.
 Divisio omnis debet esse bimembris. T. 9. c. 554. C.
 Divisio hominum promissorum quomodo fiat. T. 10. c. 223. E.
 Divisio genus est permutationis. T. 10. c. 450. C.
 Divisio species est transactionis. T. 10. c. 899. A.
 Divisio bonorum hereditatis, vel societatis fit hodie vel per arbitrum, specialiter datum, vel extra ordinem per Præsidem Provinciarum. T. 10. c. 943. A.
 Divisio bonorum, quæ fit genere permutationis, aliud est, aliud placitum divisionis. T. 10. c. 1042. B.
 Divisionis beneficium quod est. T. 4. c. 268. E.
 Divisionis beneficium in personam competit. T. 4. c. 959. C.
 Divisionis beneficium porrigitur ad omnes, qui pro aliis pecuniam exsolvent. Ibid. C.
 Divisionis beneficium datur confidjussoribus. T. 4. c. 951. C. D.

- Divisionis beneficium: Vide, Confidejussores, Vide, Beneficium divisionis.
- Divisionis æquitatem excludere non potest diversa species actionis, T. 4. c. 958. A.
- Divisionis æquitatem cur diversa species actionis excludat. T. 4. c. 957. C. D.
- Divisionis beneficium quodnam sit. T. 6. c. 451. B.
- Divisionis exceptio, seu epistola D. Adriani, ne singuli fidejussores in solidum condemnentur, sed in partem tantum. T. 6. c. 346. D.
- Divisionis iudex. T. 7. c. 530. B.
- Divisionis pactum. T. 9. c. 111. D.
- Divisionis beneficium, T. 9. c. 262. B. & c. 1279. C. D.
- Divisioni locus an sit, cum unus tantum obligatus remanet. T. 6. c. 346. E.
- Divisionem voluntatis quando inducit ratio juris, ac varietas possessionis, & quando non. T. 4. c. 1389. B.
- Divisionem an recipiat homo. T. 6. c. 54. C.
- Adversus divisionem an possit minor restitui. T. 10. c. 898. E.
- Adversus divisiones qui restituuntur. T. 4. c. 899. D.
- Divisione, & adjudicatione dominium mutatur, non pignus. T. 7. c. 584. B.
- De divisione hereditatis. T. 7. c. 544. D.
- De divisione patris inter liberos facta. T. 7. c. 524. D.
- De divisione, & subministrazione pecuniarum redactarum ex reatu ante divisionem hereditatis. T. 7. c. 529. D.
- Quæ divortit sine causa a marito, in quas incidit pœnas, T. 9. c. 1425. E. & c. 1426. A.
- Divortium quid, T. 1. c. 784. E.
- Divortium, & repudium differunt, sive *διόριστος*, & *διαζύγιον*. T. 1. c. 785. A.
- Divortium est contractus. Tom. 1. c. 927. C. & c. 1176. B. & T. 4. c. 643. B. & T. 10. c. 390. A.
- Divortium, & repudium quid inter se discrepant. T. 9. c. 536. E.
- Divortium primum quando factum, & qua ex lege divortia fiant. T. 3. c. 23. B. C.
- Divortium primum factum est a Spurio Carvilio. T. 3. c. 24. A.
- Divortium ibi non est, ubi non est matrimonium. T. 4. c. 301. E.
- Divortium dictum, quod conjuges quasi in diversas partes discedant. T. 5. c. 556. B. C.
- Divortium quo animo ut plurimum fiat. Ibid. D.
- Divortium, & repudium in quo differunt. T. 5. c. 1198. B. & T. 8. c. 563. A. & T. 10. c. 711. D.
- Divortium facit compaternitatis ratio. T. 6. c. 924. D. E.
- Divortium ex causa adulterii factum non dirimit matrimonium, sed corpora tantum conjugum separant. T. 6. c. 1114. A.
- Divortium iudicio Ecclesie fieri debet. T. 6. c. 1144. A. B. quibus causis fieri debeat, Ibid. B.
- Divortium pro contractu habetur. T. 7. c. 155. B. & c. 164. D.
- Divortium contractui comparatur. T. 7. c. 155. B.
- Divortium est actio legis Juliae, T. 8. c. 798. C.
- Divortium an simulare possint conjuges. T. 9. c. 483. A.
- Divortium cum mulieris culpa factum est, mulctatur mulier dote tota, & lucro nuptiali. T. 9. c. 500. C.
- Divortium quid. T. 9. c. 536. E. est inter maritos tantum, non inter sponsores. Ibid. E. licebat olim facere divortium communi consensu absque alia causa. Ibid. c. 537. A. B.
- Divortium non fit iure, si libera, quæ nupta est patrono, eo invito divertat. T. 10. c. 782. A.
- Divortium ut iure fiat, debet fieri solemniter. Ibid. A.
- Divortii formulæ, T. 1. c. 785. A.
- Divortii formulæ ex lege Julia. T. 3. c. 209. E. & c. 210. A.
- Divortii initium matrimonii finis. T. 8. c. 674. E. & c. 764. C.
- Divortii causæ quæ. T. 9. c. 537. B.
- De divortii conditione. T. 9. c. 732. A. B.
- Divortii iusti olim non erant descripta culparum genera, nec erant certæ causæ. T. 9. c. 501. E.
- Divortio facto, mulier si gravidam se sentiat, intra trigesimum diem, viro denunciare debet. Tom. 1. c. 403. B.
- Divortio facto, illius anni fructus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi sint. T. 3. c. 405. E.
- Divortio facto, mulier dotis habet repetitionem. T. 1. c. 312. D.
- Divortio facto, mulier alii nubere potest statim, nisi sit prægnans. T. 3. c. 159. E.
- Divortio facto mulieris culpa, ipsa legi Juliae subijcitur. T. 1. c. 543. C.
- Si divortio solvatur matrimonium, an maritus cogatur actione ex stipulatu filio dotem reddere. T. 4. c. 1153. A.
- Divortio soluto matrimonio, quæ iura circa res dotales observanda veniant. T. 5. c. 563. C.
- Post divortium dos nec datur, nec ampliatur. T. 1. c. 927. C.
- Inter divortium verum, & fictum differentia quæ. T. 4. c. 994. A.
- Inter divortium, & iurgium quæ est differentia. T. 4. c. 979. E.
- Post divortium mortua mulier non transmittit actionem rei uxoriæ in heredem, nisi moram fecisset maritus ante mortem mulieris. T. 9. c. 496. C. D.
- Post divortium si mulier fiat rea adulterii, servos ejus mulieris, & mariti, & parentum eorum manumitti non posse intra 60. dies. T. 9. c. 1425. C.
- Divortia debent esse libera. T. 1. c. 1176. B.
- Divortia fiunt ex 12. Tabulis. T. 3. c. 23. B.
- Divortia ex tertis, & legitimis causis tolerata etiam inter Christianos. T. 9. c. 1425. E.
- Divortiorum pœnæ. T. 9. c. 127. D.
- De divortii. T. 2. c. 1140. B. C.
- Divortii modus impositus. T. 4. c. 1476. A.
- In divortii septem testes exiguntur. T. 9. c. 278. D.
- Diuturna præstatio. Vide, Præstatio diuturna.
- Diuturnitas temporis militat adversus mulierem de imbecillitate mariti conquerentem. Tom. 6. c. 1128. A.
- Divus Adrianus vetuit, intra urbes mortuos sepeliri. T. 4. c. 1232. E.
- Divus Hieronymus Papinianum cum Paulo comparat, dum divinum jus cum humano confert. T. 4. c. 4. A.
- Dixisse, & intellexisse in jure plerumque paria sunt. T. 7. c. 1409. C.
- Dixisse, & sensisse in causa ultimarum voluntatum idem ferè est. T. 7. c. 1320. D.
- Do, ut facias, an proprius contractus sit. T. 5. c. 1010. A.
- Do, ut des. T. 5. c. 1007. C.
- Do verbum semper ferè initium dat locationi. T. 7. c. 831. D.
- Do, ut des, est obligatio. T. 7. c. 828. C.
- Do, ut des, contractus est. Tom. 7. c. 827. D.
- Do, ut des, quot species recipiat. T. 7. c. 835. C.
- Do, ut facias, quomodo separatur a causa, facio, ut des. T. 7. c. 831. C.
- Do, ut facias, te cessante postquam ego dedi, quæ actio mihi detur. T. 7. c. 839. A.
- Do, ut facias, recipit quatuor species, & qualis contractus ex eo oriatur. T. 5. c. 1010. A. B. & T. 7. c. 838. A. B.
- Do, ut facias, contrahitur re interveniente ex una parte, & ex altera opera. Ibid. C.
- Do, dico, addico, hæc tria verba Prætoris quid significant. Tom. 7. c. 56. D.
- Actio præscriptis verbis ex do, ut facias, an sit bonæ fidei. Tom. 10. c. 348. E.
- Do, ut des, est contractus; dabo, ut des pactum nudum. T. 10. c. 451. B.
- Do, ut facias, non est bonæ fidei. T. 10. c. 666. D.
- Doctissimus vir notatus. T. 7. c. 1168. A.
- Doctores moribus primum, deinde facultati oportet excellere. T. 2. c. 756. D.
- Doctores, disputationes instituentes, tractatores vocantur. T. 4. c. 829. A. B.
- Doctores juris verba Pauli sæpissime non intelligunt. T. 5. c. 274. C.
- Doctores in l. 22. de exceptione rei judicate contra glossam Accursii disputant. T. 5. c. 455. E.
- Doctores quidam notati ab auctore. T. 6. c. 121. B. C.
- Doctores legum ii tantum immunitatem habent, qui Romæ docent. T. 6. c. 509. B.

Doctores solent esse in re facili multi, in re difficili muti. T. 7. c. 1377. D.
 Doctorum errores, quibus juris sermo incognitus. T. 3. c. 646. B.
 Doctorum errores quomodo transferint in decreta, vel mores, & instituta regionum. Ibid. B.
 Doctorum error in quo consistat. T. 5. c. 169. D. E.
 Doctorum commentis, & Pontificum decretis quot errores, & absurda in jus nostrum irrepserint. T. 5. c. 157. A.
 Doctorum intentiam de acquirenda, & retinenda possessione auctor dilucidè explanat. T. 5. c. 709. D.
 Doctoribus juris an sermo juris civilis incognitus planè hæctenus fuerit. T. 5. c. 157. A.
 Unde dignoscatur, quòd nunquam bene noverint jus civile. Ibid. A. & quòd nunquam eis notus satis fuerit jus civile. Ibid. A.
 Dodrans fideicommissario servatur, nec fisco cedit. T. 4. c. 916. D.
 Dodrantis falcidia quæ sit. T. 7. c. 1328. E.
 Dodrantem legata possunt delibare ex hereditate. T. 10. c. 803. D.
 Doga quid propriè. T. 3. c. 237. A.
 Dogmata, idest, senatus consulta. T. 3. c. 76. A.
 Dogmatici non alii sunt, quàm Christiani. T. 10. c. 829. C.
 Dolia vasa vinaria. T. 3. c. 51. C.
 Dolia rebus immobilibus Turonensium moribus adnumerantur. T. 2. c. 1232. A.
 Dolia, vino legato, cur non debentur. T. 3. c. 51. D.
 Dolia in horreis defossa, si non sint nominatim in venditione excepta, horreorum venditioni celsisse videntur. T. 6. c. 539. D. E.
 Dolia, quia non sunt pars fundi, sed instrumentum, emptorem non sequuntur. T. 6. c. 540. A.
 Dolia accessura venditioni fundi, an integra ea venditor præstare debeat. T. 7. c. 794. D.
 Dolia an emptorem domus, vel vilæ sequantur. T. 7. c. 1448. E.
 Dolia an sint in instrumento fundi. T. 7. c. 781. B.
 Dolia ad perpetuum usum olim defossa fuere. T. 7. c. 1448. E.
 Dolia an legato vino debeantur, vel contineantur. T. 3. c. 51. D. an sint inter res mobiles. Ibid. D.
 Dolia quæ dicuntur. Ibid. D.
 Dolia an sint vasa vinaria, & inter ea numerentur. Ibid. D.
 Dolia an sint pars prædii, & an emptorem ædificii, vel fundi sequantur. T. 7. c. 781. C.
 Dolia fundo accessura, si venditor dixit, & in eo nulla sint, an eam emptori præstare debeat. T. 7. c. 794. D.
 Dolia in horreis, vel cellis vinariis defossa, an emptorem sequantur. T. 7. c. 781. B.
 Dolia vitiosa qui locaverit, si vinum

effluxerit vitio vasis, an teneatur conductori in id, quod interest. T. 7. c. 1450. D.
 Dolia ne omnia venditioni fundi accedant. T. 7. c. 719. C.
 Dolia cum sunt centum, & sexaginta tantum vendita sunt, quæritur, an venditoris sit electio tribuere, quæ vellet, an emptoris potiùs accipere, quæ velit. Ibid. D.
 Dolia accedunt emptioni fundi. T. 7. c. 710. E.
 Dolia quid. T. 7. c. 709. B.
 Doliare vinum. T. 3. c. 51. D.
 Doliare vinum quid. T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.
 Dolorum vitioforum venditor quomodo teneatur. T. 7. c. 761. D.
 Dolor est luctus, vel amissæ uxoris, vel amissi viri. T. 4. c. 374. B.
 Dolor corporis quis. Ibid. B.
 Doloris insignia quæ. T. 9. c. 455. E.
 Dolus pro possessione est. T. 1. c. 743. A.
 Nihil est tam bonæ fidei contrarium, quàm dolus, & metus. T. 1. c. 1186. C.
 Dolus stricto iudicio non vindicatur. T. 1. c. 259. C.
 Dolus vindicatur iudicio bonæ fidei, non stricto. T. 1. c. 976. C.
 Dolus abesse debet, fraus abesse non debet. T. 2. c. 1132. B.
 Dolus malus, ratio vafra decipiens alium. T. 1. c. 742. A.
 Dolus malus quid sit. T. 1. c. 368. A. & quis actione doli tenetur. Ibid. B.
 Dolus pro fraude. T. 1. c. 1186. E.
 Dolus tutoris pupillo neque nocet, neque prodest. Tom. 4. c. 580. A. quando locus sit huic regulæ & quando non. Ibid. B.
 Dolus vindicatur actionibus bonæ fidei. T. 4. c. 273. D. actio bonæ fidei quid est. Ibid. D.
 Dolus creditoribus imputatur. T. 4. c. 1315. D.
 Dolus tutoris pupillo nocet. T. 4. c. 398. B.
 Dolus, & culpa in quo differunt. T. 4. c. 321. D.
 Dolus est in eo, qui obscure loquitur, ut in eo, qui ambiguit. T. 4. c. 105. A.
 Dolus pro possessione est. T. 4. c. 890. A.
 Dolus detinentis alicui rem suam quomodo plectendus. T. 5. c. 562. E.
 Dolus proprius ei soli nocet, qui dolo malo renuntiavit societati, non cæteris. T. 5. c. 485. B.
 Dolus in actionibus bonæ fidei, non etiam strictis vindicatur. T. 5. c. 404. B.
 Dolus, & culpa in commodato venit, in precario dolus tantum. T. 5. c. 416. C.
 Dolus, aut metus causam præbent contractui bonæ fidei. T. 5. c. 403. E.
 Dolus procuratoris qui, & quando domino noceat. T. 5. c. 826. E.

Dolus quomodo probetur, & unde. Tom. 5. c. 823. C.
 Dolus, & culpa in eo, quod ex anagelsto pendet, tam ab herede, quàm heredi an præstari debeant. T. 5. c. 482. A. B. & c. 489. D.
 Dolus unde nam probetur. T. 5. c. 147. E.
 Dolus malus magistratus puniatur, at imprudentiæ ejus, vel imperitiæ non puniatur. T. 5. c. 34. D.
 Dolus procuratoris domino nocet, T. 6. c. 947. A.
 Dolus solus an parere possit actionem depositi. T. 6. c. 77. E.
 Dolus an sit lucrum captare ex damno alieno. T. 6. c. 137. D.
 Dolus malus an abhorreat a bonæ fide. T. 6. c. 345. B.
 Dolus an pro possessione accipi possit. T. 6. c. 45. E.
 Dolus quandonam ab utraque parte compensandus. T. 6. c. 7. B.
 Dolus malus semper excipitur generali sermone. T. 6. c. 711. E.
 Dolus est ex aliena jactura lucrum facere. T. 6. c. 523. C.
 Dolus pro possessore est. T. 7. c. 616. E.
 Dolus, & lata culpa in omnibus contractibus præstatur. T. 9. c. 294. D.
 Dolus, dans causam contractui bonæ fidei, vitiat ipso jure contractum, T. 9. c. 371. D.
 Dolus in quibus contractibus præstatur. T. 9. c. 294. A.
 Dolus delictum dicitur. T. 9. c. 257. C.
 Dolus venditoris. T. 9. c. 380. E.
 Dolus ælimatur ex calliditate facti. T. 9. c. 373. A.
 Dolus, & culpa in quibus contractibus venit. T. 9. c. 294. B.
 Dolus compositus. T. 9. c. 1092. E.
 Dolus, an virtus quis in hoste requiratur. T. 9. c. 1303. A.
 Dolus, & culpa veniunt in pignoratitiam actionem. T. 9. c. 298. E.
 Dolus malus, & jurisconsultus abest. T. 9. c. 699. C.
 Dolus in pretio, non in elicienda venditione versatur. T. 10. c. 271. A.
 Dolus vindicatur, si quis in eum inciderit. T. 10. c. 280. A.
 Dolus, qui initium dat contractui, non potest constituere contractum bonæ fidei. Ibid. A.
 Dolus, vis, & metus concurrunt, & vitiant ipso jure contractum bonæ fidei. T. 10. a. 393. D.
 Dolus, dans causam contractui bonæ fidei, ipsum vitiat. T. 10. c. 395. A.
 Dolus, dans causam contractui bonæ fidei, ipsum vitiat ipso jure. T. 10. c. 439. B.
 Dolus ex perspicuis iudiciis doceri debet. T. 10. c. 455. B.
 Dolus si causam dederit contractui stricti juris, necessaria est doli exceptio, vel de dolo actio. T. 10. c. 533. D.

Dolus

- Dolus emptoris ex calliditate, & insidiis colligitur.** T. 10. c. 615. B.
- Dolus non tantum est in eo, qui loquitur obscure, fallendi causa, sed etiam in eo, qui simulat aliud.** T. 10. c. 750. C.
- Dolus probatur ex insidiis apertis.** T. 10. c. 891. A.
- Dolus auctoris bonae fidei emptori non nocet.** T. 10. c. 1011. D.
- Dolus ei tantum nocere debet, qui eum admittit.** Ibid. D.
- Dolus est delictum.** Ibid. D.
- Doli, & fraudis differentia.** T. 1. c. 1259. C.
- Doli capaces an sint impuberes.** T. 3. c. 153. B.
- Doli cum datur actio, id semper subintelligitur, nisi alia sit actio.** T. 1. c. 983. A.
- Doli clausula stipulationem facit bonae fidei, sicut doli exceptio.** T. 1. c. 1239. D.
- Doli actio est arbitraria.** T. 1. c. 982. E.
- Doli exceptionem semper oppositam bonae fidei iudicium facere.** T. 3. c. 68. E. & c. 69. A.
- Doli exceptionis ratione tacitam fieri pensationem quid sit in *l. unum ex familia, de leg. 2.*** T. 3. c. 423. A.
- Doli post biennium non datur actio.** T. 1. c. 982. C.
- Doli clausula stipulationibus subijci solet.** T. 1. c. 1198. B.
- Doli actio originem ab aquiliana formula trahit.** T. 1. c. 971. D.
- Doli mali nomen quam late manet.** T. 3. c. 641. A.
- Doli exceptio bonae fidei iudicium facit.** T. 1. c. 260. D.
- Doli actio dicitur actio de mala fide.** T. 1. c. 971. E.
- Doli actio post biennium non datur.** T. 1. c. 982. C. temporaria est. Ibid. D.
- Doli actio de mala fide est actio in factum de indemnitate.** T. 1. c. 985. D.
- Doli exceptio iudicium strictum facit bonae fidei.** Tom. 4. c. 273. A.
- Doli actio.** Vide, Actio.
- Doli actio, sive de dolo datur ei, cujus interest, deficiente alia actione, aliove remedio juris.** T. 5. c. 151. D.
- Doli mali argumentum est perusorius sermo.** T. 6. c. 830. B.
- Doli mali clausula, quae extremo loco stipulationis apponitur, qualis esse debeat.** T. 6. c. 112. A.
- Doli ulciscendi causa utrum de dolo necessaria sit.** T. 6. c. 363. E.
- Doli an capax sit, qui prope pubertatem est.** T. 6. c. 147. B. quinam doli, & culpae capaces esse possunt. Ibid. C.
- Doti potens non est infans.** Ibid. B.
- Doli exceptio bonae fidei iudicium inest.** T. 7. c. 743. A.
- Doli exceptio omnibus bonae fidei actionibus inest.** T. 8. c. 98. C.
- Doli nomine aliud, quam insidiae, significatur.** T. 9. c. 1303. A.
- Doli exceptio strictam actionem bonae fidei facit.** T. 9. c. 330. E.
- Doli exceptio.** Vide, Exceptio doli.
- Doli mali, furti, & injuriarum sunt variae species.** T. 10. c. 149. B.
- Doli exceptio ubi est, semper est exceptio in factum.** T. 10. c. 521. D.
- Doli exceptio in strictis actionibus opponi debet.** T. 10. c. 560. C. an & in sit. Ibid. c. 567. E.
- Doli exceptione, vel in factum qui utitur, ei incumbit onus probandi.** T. 10. c. 630. C.
- Doli nomine significantur insidiae.** T. 10. c. 891. B.
- Doli verbum quid complectatur.** T. 10. c. 893. A.
- Dolo facit, qui petit, quod mox restitutus est.** T. 1. c. 1397. C.
- Dolo alterius si quadrupes damnum dederit.** T. 1. c. 977. A.
- Dolo malo si heres servum legatum occiderit, de dolo non tenetur.** T. 1. c. 976. E.
- Cujus dolo alter rapuit, is tenetur vi bonorum raptorum, non furti.** T. 4. c. 337. B.
- Dolo malo qui possidere desit, is aliquid possidere intelligitur.** T. 4. c. 890. A.
- Dolo non facere, & dolo carere an idem.** T. 5. c. 136. B.
- Dolo malo an faciat, qui ex aliena iactura lucrum quaerit.** T. 5. c. 433. C.
- Dolo carere semper oportet in contractibus, & actibus.** Tom. 5. c. 453. B.
- Dolo malo facit, qui petit, quod redditurus est.** T. 5. c. 996. A.
- Qui dolo fecerit, quominus in iudicio sistatur, si solvendo non fuerit, an aequum sit adversus ipsum reum restitutoriam actionem illum habere.** T. 6. c. 6. D.
- Dolo malo repromittere an debeat is, qui restituit pignus debitori agenti pigneratitia actione.** T. 6. c. 9. D. idem etiam an repromittere debeat, qui metum passio, agenti quod metus causa, restituit rem metu extortam. Ibid. D.
- Dolo facit, qui petit, quod redditurus est.** T. 8. c. 730. A. & c. 842. A. & c. 882. C.
- Dolo nemo videtur exsequi; qui ignorat causam, cur non debeat petere.** T. 8. c. 731. C. & c. 843. B. & c. 883. C.
- Dolo nullus videtur facere, qui suo jure utitur.** T. 8. c. 688. B. & c. 782. A. c. 860. B. qui desierit possidere, pro possidente damnatur. Ibid. c. 718. C. & c. 829. B. & c. 874. A.
- Qui dolo captus facit, sponte facit, & ideo eget restitutione.** T. 9. c. 262. D. E.
- Dolo malo si duo aliquid fecerint, an possit alter adversus alterum agere de dolo.** T. 10. c. 243. D.
- Dolo si quid quis commiserit, an heredes ejus teneatur de dolo.** T. 10. c. 518. A.
- Dolum ex insidiis perspicuis reprobari convenit.** T. 1. c. 972. D. E. & T. 3. c. 304. B.
- Dolum proprium inter, & dolum defuncti quanam sit differentia, & an ab herede praestetur.** T. 5. c. 153. D.
- Dolum abesse in bonae fidei iudiciis semper praestari oportet.** T. 7. c. 798. D.
- Dolum adversario qui objicit, ei incumbit probatio.** T. 7. c. 869. D.
- Dolum argui ex consiliis.** Ibid. E.
- Dolum auctoris non nocere bonae fidei emptori.** T. 7. c. 803. C.
- Dolum ex insidiis perspicuis probari convenit.** T. 7. c. 869. D. & T. 10. c. 615. B.
- Dolum quis probare debeat.** T. 10. c. 869. D.
- Dolum venditoris emptori non nocere, nec prodesse.** T. 8. c. 781. B.
- Dolum emptoris ex calliditate ejus, & insidiis argui.** T. 9. c. 1303. A.
- Dolum qui objicit adversario, eum probare debet.** T. 10. c. 466. D.
- Dolum uno ex heredibus promissoris faciente, an omnes teneantur.** T. 10. c. 527. B.
- Dolum uno ex heredibus patiente, an omnes habeant actionem ex stipulatu.** Ibid. B.
- De dolo ob modicam summam non datur actio.** T. 1. c. 980. B.
- De dolo malo cautionis formula.** T. 1. c. 976. A.
- Actio de dolo ob rem minimam non datur.** T. 1. c. 957. E.
- De dolo actio directa, ex jure antiquo finitur anno utili, ex constitutione Constantini biennio continuo.** T. 1. c. 982. B.
- Ex dolo communi si quid perierit.** Vide, Perire.
- Ex dolo alieno an lucrum ferre possit reus.** T. 6. c. 6. D.
- De dolo malo an repromittere debeat is, qui rem restituit agenti in rem.** T. 6. c. 9. C. D.
- De dolo emptoris hereditatis.** T. 9. c. 367. D.
- De dolo actio.** Vide, Actio de dolo.
- Actio de dolo an sit generalis, vel specialis actio.** T. 10. c. 149. E. quisnam ea agat, & qua ex causa. Ibid. E.
- Actio de dolo est noxalis.** T. 10. c. c. 436. C.
- Actio de dolo ubi in scientem datur, in ignorantem datur actio in factum praetoria.** T. 10. c. 453. C.
- De dolo damnati an prohibeantur testimonium ferre.** T. 10. c. 606. C.
- Actio de dolo est temporalis, actio in factum perpetua est.** T. 10. c. 615. B.
- Actio de dolo, de vi, aut metu, con-**

concurrunt. T. 10. c. 655. B.
 Actio de dolo infamat condemnatum. T. 10. c. 893. A. an ea possit agi in parentes, & patronos. Ibid. A.
 Actio de dolo omnis est famosa, & turpis. T. 10. c. 986. D.
 Domestica persona unde aestimetur, & cognoscatur. T. 5. c. 121. A.
 Domesticae rationes. Vide, Actiones domesticæ.
 Domestici, ac domus appellatione quid significatur. T. 1. c. 123. A. B.
 Domestici pro cognatis. T. 1. c. 1050. C.
 Domestici, & protectores differunt. T. 2. c. 912. D.
 Domestici, pedites, vel equites. Ibid. E.
 Domestici testes qui. T. 6. c. 857. E. aliter in litibus, & in testamentis accipiendi. Ibid. c. 858. A.
 Domestici testes cognati dicuntur. T. 6. c. 1142. C.
 Domestici testes quinam dicantur. T. 8. c. 954. B. & T. 9. c. 274. E.
 Domestici nostri non possunt nos accusare. T. 9. c. 1374. A.
 Domestici testes. Vide, Testes domesticæ.
 Domestici testes an cogi possint, ut in nos testimonium dicant. T. 9. c. 276. C.
 Domestici iudicum similes iis, qui dicuntur in aula Principis domesticæ protectores. T. 10. c. 858. A.
 Domestici iudicum eligeantur ex officio, vel ex officiorum numero. Ibid. C.
 Domestico Principis dignitas, & immunitas. T. 2. c. 912. D. E.
 Domesticum testimonium reprobat. T. 9. c. 275. B. & 279.
 Domesticus confertur cum manipulario. T. 10. c. 868. B.
 Domicilium mariti, & mulieris idem est. T. 2. c. 737. D.
 Domicilium incolas facit. T. 2. c. 736. E.
 Domicilium an faciat sola domus possessio in aliena civitate comparata. T. 4. c. 858. E.
 Domicilium non facit sola possessio domus, quæ in aliena civitate comparatur. T. 4. c. 854. C.
 Domicilium habere an intelligi possit, qui pluribus in locis æqualiter moratur, & negotiatur. T. 5. c. 633. A.
 Domicilium ubinam haberi dicatur. T. 5. c. 750. C.
 Domicilium habere an possit aliquis pluribus locis, & plures patrias. T. 5. c. 618. E.
 Domicilium pluribus in locis quis habere potest. T. 6. c. 790. B.
 Domicilium mutat mulier contractis nuptiis, & sequitur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.
 Domicilium post mortem mariti, quandiu vidua permanet, retinet mulier. Ibid. A.

Domicilium ubi quis habet, defendi debet, & qui a regula hac excipiantur. T. 7. c. 144. C.
 Domicilium, & forum propter sponsalia non mutat ea, quæ desponsa est, antequam contraxerit nuptias. T. 9. c. 432. D. E.
 Domicilium mariti non sequitur desponsa, sequitur uxor. Ibid. D. E.
 Domicilii causa muneribus publicis obligamur. T. 2. c. 736. D.
 Domicilii, & Cæli cuique libera est electio. T. 4. c. 857. C.
 Domicilii patria in iure magis spectatur, quam originis. T. 4. c. 643. A.
 De domicilio in condendo testamento. T. 9. c. 709. A. B.
 Domicilio, & foro eodem, sicut & iisdem sacris utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. E.
 Domina pro uxore. T. 3. c. 70. A.
 Pro domina habetur hereditas jacens. T. 6. c. 85. A. & T. 9. c. 546. C.
 Dominica res quæ dicitur. T. 9. c. 617. E.
 Domicinorum dierum veneratio. T. 6. c. 809. B. quomodo celebrandi. Ibid. B. a quibus abstinendum his diebus. Ibid. B. C.
 De rebus dominicis. T. 9. c. 1027. E. & c. 1028. A.
 Dominium est jus corporale, sed quod intelligatur etiam sine corpore, ut hereditas. T. 1. c. 1329. C.
 Dominium nihil aliud est, quam rei proprietatis. T. 3. c. 269. C.
 Dominium possessionis, & dominium proprietatis differunt. T. 1. c. 819. B.
 Dominium nudâ pactione non transfertur. T. 1. c. 1473. C.
 Dominium quomodo definitur. T. 1. c. 842. E.
 Dominium servi a veteri domino in perpetuum recedit. T. 3. c. 610. B.
 Dominium traditione, & mancipatione transfertur. T. 1. c. 374. E.
 Dominium an per possessionem adquiratur. T. 1. c. 843. E.
 Dominium in solidum duorum esse non potest. T. 3. c. 450. B.
 Dominium rei usucapione mutatur, pignus, vel usufructus non mutatur, nec perimitur. T. 4. c. 637. B.
 Dominium plenum bonæ fidei possessori tribuit consumptio. T. 4. c. 1286. D.
 Dominium mutare non solet locatio. T. 4. c. 509. E.
 Dominium non amittitur nudâ voluntate. T. 4. c. 205. B.
 Dominium rei mutat usucapio. T. 4. c. 637. B. pignus, vel usufructus non mutat rei dominium. Ibid. B.
 Dominium rerum aestimatarum, in dotem datarum, etiam si uxor eas in usu habeat, marito perfectè adquiritur. T. 4. c. 996. D.

Dominium; & possessio non differunt. T. 4. c. 143. E.
 Dominium non mutat pignoris causa. T. 4. c. 1315. D.
 Dominium tribuit possessio bonorum. T. 4. c. 930. C.
 An dominium traditione transferatur pro indiviso. T. 4. c. 161. B.
 Rei dominium mutatur usucapione. T. 4. c. 637. B.
 Dominium contributionem non implet. T. 4. c. 691. E.
 Dominium ignorantis domino adquiritur per servum, possessio scienti, & volenti adquiritur. T. 4. c. 624. D.
 Dominium non amittitur solo animo. T. 4. c. 626. D.
 Dominium proprietatis quid. T. 4. c. 165. C.
 Dominium usufructus. Ibid. C.
 Dominium possessionis. Ibid. C.
 Dominium plenum, seu plenissimum. Ibid. C.
 Dominium quibus modis adquiratur, iisdem etiam in contrarium actis amittitur. T. 5. c. 801. E.
 Dominium absque traditione an, & quibus ex causis adquiratur. T. 5. c. 241. C.
 Dominium an solutionis causa creditori possit adquiri. T. 5. c. 242. A.
 Dominium in quibus rebus ipso iure adquiritur sine possessione naturali. T. 5. c. 693. B.
 Dominium an possit a non domino in emptorem transferri. T. 5. c. 679. C. D.
 Dominium an ex una tantum causa contingere possit. T. 5. c. 729. B.
 Dominium rei quando, & quomodo transferatur. T. 5. c. 454. A. B.
 Dominium an amittatur solo animo, aut certis, & legitimis modis. T. 5. c. 694. B.
 Dominium sub conditione in alium transferri posse, sicut possessionem. T. 6. c. 400. E.
 Dominium quæ transferunt, juris sunt, non facti. T. 6. c. 139. A.
 Dominium an mutet pignus. T. 6. c. 29. D.
 Dominium, vel possessio an possint esse duorum communia, ita ut singuli sint domini, vel possessores in solidum. T. 6. c. 374. A.
 Dominium gregis non mutatur, nisi sit æs adnumeratum. T. 6. c. 589. D.
 Dominium abire. T. 7. c. 338. E.
 Dominium an sit causa actionis in rem. T. 7. c. 247. B.
 Dominium, & pignus nihil habent commune. T. 7. c. 584. B.
 Dominium petitur certi, non incerti conditione. T. 7. c. 623. A.
 Dominium amittitur annis decem inter præsentem, & viginti inter absentes. T. 7. c. 474. E.
 Dominium mutatur religione. T. 7. c. 320. D.
 Dominium an transferatur ex legati causa. T. 7. c. 957. E.

Domi-

- Dominium an longi temporis possessione acquiratur.** T. 8. c. 951. B.
- Dominium quid.** T. 8. c. 634. D.
- Dominium acquiritur, & amittitur usucapione.** T. 8. c. 508. A.
- Dominium transferre facere est.** T. 8. c. 637. D. E.
- Dominium interdum nudâ voluntate transfertur.** T. 8. c. 664. D. modò traditione transfertur. Ibid. D.
- Dominium rerum hereditariarum an aditio hereditatis in heredem transferat.** T. 8. c. 287. B.
- Dominium aliarum rerum an veniat ex possessione.** T. 8. c. 239. B. an veniat sine possessione. Ibid. B.
- Dominium an acquiratur per possessionem, quam nostro nomine servus, aut filius apprehenderit.** T. 8. c. 245. B.
- Dominium an acquiratur per servum communem.** T. 8. c. 246. B.
- Dominium an amittatur solo animo, sive nudâ voluntate.** T. 8. c. 237. D.
- Dominium an ignorantibus, & invito acquiratur.** Ibid. D.
- Dominium triplex.** T. 8. c. 285. E. & c. 505. D. & T. 9. c. 265. D.
- Dominium an mutetur nudo pacto, & an nudâ voluntate amittatur possessio.** T. 8. c. 281. A. B.
- Dominium an nobis per Procuratorem rem acquiratur.** T. 8. c. 251. E.
- Dominium an solo animo, solâ suspitione, vel opinione amittatur, sicut possessio.** T. 8. c. 262. A.
- Dominium an transferatur in accipientem ex datione mutui.** T. 8. c. 320. B.
- Dominium cœpit ex naturali possessione.** T. 8. c. 240. C.
- Dominium rerum ex naturali possessione cœpisse.** T. 9. c. 1005. D.
- Dominium non solum probatur instrumento, sed etiam aliis probationum judiciis.** T. 9. c. 273. D.
- Dominium possessionis.** T. 9. c. 265. D.
- Dominium usufructus.** Ibid. D.
- Dominium quomodo nobis acquiratur.** T. 9. c. 315. A.
- Dominium incertum est, quod per alluvionem accedit, & cur.** T. 9. c. 1056. A.
- Dominium rei alienæ non potest transferri.** T. 9. c. 385. E.
- Dominium acquiritur traditionibus, & usucapionibus, & aliis legitimis modis, non nudis pactioibus.** T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 103. A.
- Dominium parit possessio.** T. 9. c. 13. E.
- Dominium acquiritur jure naturali per traditionem.** T. 9. c. 104. A.
- Dominium non acquiritur per Procuratorem citra possessionem.** T. 9. c. 1006. A.
- Dominium acquiritur ex causa donationis jure naturali tantum.** T. 9. c. 104. B.
- Dominium acquiritur certis modis, non pactioibus nudis.** T. 9. c. 84. E.
- Dominium rerum omnium nobis acquiri per liberam personam, quæ non est in nostra potestate, & per servum alienum.** T. 9. c. 1009. D.
- Dominium acquiritur arrogatione.** T. 9. c. 103. B.
- Dominium an finiatur tempore.** T. 9. c. 821. C.
- Dominium acquiri pactis lege commissoria.** T. 9. c. 103. D.
- Dominium quid.** Ibid. E.
- Dominium dotis, Vide, Dotis dominium.**
- Dominium servi, sicut nec cujuslibet alterius rei, nudâ conventionem nobis acquiritur.** T. 4. c. 64. E.
- Dominium & possessio, in quo differant, & in quo non differant.** T. 9. c. 103. E. & c. 104. A.
- Dominium ex naturali possessione nascitur.** T. 9. c. 265. D.
- Dominium acquiritur ignorantibus.** T. 9. c. 1009. E.
- Dominium an probetur sine instrumento.** D. 9. c. 265. C. D.
- Dominium amittitur donatione, alienatione, legato, & certis aliis modis, non tempore solo.** T. 9. c. 821. C.
- Dominium est juris gentium.** T. 10. c. 285. D.
- Dominium possessionis ubinam in jure reperitur.** T. 10. c. 297. A.
- Dominium possessionis inter, & dominium proprietatis an sit differentia.** Ibid. A. B.
- Dominium est genus; possessio, usufructus, proprietates sunt species.** Ibid. B.
- Dominium rectè mutatur sine instrumento.** T. 10. c. 635. D.
- Dominium triplex, proprietatis, possessionis, & usufructus.** Ibid. C.
- Dominium mutatum est, re traditâ, mutandi dominii causâ.** T. 10. c. 658. A.
- Dominium legatorum tempore finiatur.** T. 10. c. 683. E.
- Dominium non recipit incrementum.** T. 10. c. 956. B.
- Dominium rerum quomodo communitur.** T. 10. c. 995. C.
- Dominium triplex.** T. 10. c. 1016. D.
- Dominium & usufructus differunt.** Ibid. D.
- Dominium an acquiratur per traditionem ex inutili contractu.** T. 10. c. 1018. A.
- Dominii jus est perpetuum.** T. 2. c. 878. D.
- Dominii, & possessionis discrimen.** T. 1. c. 1423. D.
- Dominii quatuor sunt genera in jure, dominium proprietatis, usufructus, possessionis, & dominium plenum, seu plenissimum.** T. 4. c. 165. C.
- Dominii acquisitio usufructum perimit.** T. 4. c. 1105. A.
- Dominii acquirendi alia est ratio, alia est possessionis; & alia ratio amittendi dominii, alia possessionis.** T. 4. c. 205. B.
- Dominii exceptio obstat actioni Publicianæ.** T. 4. c. 134. B.
- Dominii, obligationis, & possessionis comparatio.** T. 5. c. 801. E. an eodem modo dissolvatur obligatio, quo contrahitur; & an eodem modo dominium, & possessio amittantur, quo acquiruntur. Ibid. E.
- Dominii transferendi animo res alteri tradita.** T. 6. c. 82. B.
- Dominii loco an sit bona fides.** T. 6. c. 33. B.
- Dominii quæstio habetur.** T. 7. c. 282. D.
- Dominii vindicatio.** T. 7. c. 224. D.
- Dominii & possessionis eadem est ratio.** T. 7. c. 251. C.
- Dominii mutandi animus si ex utraque parte fuerit, an hoc satis sit, ut consistat alienatio.** Tom. 8. c. 389. A.
- Dominii nomen latius patet, quam proprietatis.** T. 8. c. 286. A.
- Dominii, & possessionis differentia.** T. 8. c. 727. D.
- Dominii genera aliquot.** Tom. 8. c. 530. C.
- Dominii tres species.** T. 8. c. 285. E.
- De dominii jure impetrando.** T. 9. c. 1238. B. & seq.
- Dominii unum tantum titulum esse.** T. 9. c. 164. E.
- Dominii acquirendi modi certi sunt, in quibus non est pactio nuda.** T. 9. c. 102. E.
- Dominii vindicatio.** T. 9. c. 129. B.
- Dominii appellatio quid comprehendit.** T. 9. c. 475. D. E.
- Dominii dotis acquirendi quænam sit causa.** T. 9. c. 298. A.
- Dominii an furtum fiat.** T. 10. c. 568. A. •
- Dominii jus quomodo vindicetur, & obtineatur.** T. 10. c. 699. B.
- Dominii jus obtinet, qui id tibi defendit per retentionem possessionis.** T. 10. c. 742. A.
- Dominii possessio an possit acquiri per procuratorem.** T. 10. c. 979. D.
- In dominii quæstione qui potior habeatur.** T. 10. c. 1017. D.
- Dominio nostro quænam res sint subjectæ, & quæ non sint.** T. 5. c. 29. C.
- Inter dominium, & possessionem differentia quæ est.** T. 4. c. 624. D. & c. 626. D.
- In dominio debitoris semper manet pignus.** T. 4. c. 930. C.
- A dominio quid distat possessio.** T. 4. c. 1457. D.
- Dominia singularium rerum nobis acquiruntur mancipatione, traditione, usucapione.** T. 1. c. 327. B.
- Dominia rerum transferuntur traditionibus, non nudis pactis.** T. 4. c. 1272. E.
- Dominia rerum acquiruntur traditione,**

- tione, & usucapione, & quomodo. T. 4. c. 1428. A.
- Dominia** quibus modis acquirantur. T. 8. c. 955. A.
- Dominia** rerum usucapionibus, & traditionibus, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 101. A. & seq.
- Dominiorum** distinctio sedat controversias, communio verò excitat immensas. T. 4. c. 1163. B.
- Dominus** sui ipsius nemo, sed alterius. T. 1. c. 1456. C. D.
- Dominus** an servi nomine noxali tenetur actione. T. 1. c. 1370. A. B.
- Dominus**, qui servam prostituit, ejus dominium amittit. T. 2. c. 826. C.
- Dominus**, heres, & pater familias in quo differunt, Tom. 3. c. 269. B.
- Dominus** illaudatus de evictione non tenetur. T. 2. c. 1242. C.
- Dominus**, id est, bonæ fidei possessor. T. 1. c. 1132. C.
- Dominus** procuratoris sui personam per judicatum solvi satisfactionem an soleanni stipulatione firmare possit. T. 1. c. 274. E.
- Dominus** an sit possessor. T. 3. c. 632. D.
- Dominus**, vel pater quando tenetur de in rem verso. Tom. 1. c. 387. C.
- Dominus** est, qui non est possessor; & qui est possessor, non dominus est. T. 4. c. 656. D.
- Solus dominus** litis procuratorem ad litem facere potest. T. 4. c. 5. D.
- Dominus** an semper in judicio possessorio potior habeatur. T. 4. c. 929. B.
- Dominus** totius rei efficere non potest, ut partem retineat, partem pro derelicto habeat. T. 5. c. 1180. E. & c. 1181. A.
- Dominus** an servum, qui in fuga est, possidere, & quandiu dicatur. T. 5. c. 230. E.
- Dominus** actione noxali quomodo liberetur. T. 5. c. 910. D.
- Dominus** an nomine servi plagarii puniri possit, & qua poena. T. 5. c. 681. D. E.
- Dominus** si velit eodem pretio fundum emphyteuticarium emere, præfertur extraneo. T. 5. c. 423. B.
- Dominus** rei si usumfructum vendat, & cedat emptori, quid in emptorem transferat, & quid sibi retineat. T. 5. c. 514. C. & seq.
- Dominus** fundi an patientiam tantum præstet pro opere coloni sui. T. 5. c. 657. A. B.
- Dominus** ad usucapionem rei furtivæ per servum apprehendendam, si gnarus est apprehensionis, reditionis ejus gnarus esse non debet. T. 5. c. 724. A. B.
- Dominus** in solidum, & in factum quando convenitur in delictis servi. T. 5. c. 41. A. & seq.
- Dominus** quatenus mihi teneatur actione negotiorum gestorum. T. 6. c. 15. A.
- Dominus** pro servo in quibusdam cavere debeat iudicio listi. T. 6. c. 8. A.
- Dominus**, si debeatur ei aliquid ex testamento, & idem donetur postea servo ejus, an ideo minus rem petet ex testamento. T. 7. c. 1074. E.
- Dominus** an solutionem canonis recusare possit, quam emphyteuticarius ante diem facere paratus est. T. 7. c. 1317. B.
- Dominus**, qui pro parte est, an prædio communi possit servitutem imponere; Tom. 7. c. 384. A.
- Dominus** qui non est ejus rei, quam possidet, facere non potest dominum alium. T. 7. c. 798. E.
- Dominus** ruinosarum ædium vicino petenti, damni infecti cavere debet. T. 7. c. 78. C.
- Dominus**, si interfuit divisioni servo suo relicte domus, an videatur amisisse actionem fideicommissi jam sibi acquisiti. T. 7. c. 972. D.
- Dominus**, qui convenitur de peculio, plerumque effugere potest solutionem pecuniæ. T. 7. c. 591. B.
- Dominus** jure Quiritium quis dicens. T. 8. c. 898. A. B.
- Dominus** rei cujuslibet quis dicitur. T. 8. c. 931. A. & seq.
- Dominus** an possit repudiare bonorum possessionem delatam servo instituto. Vide, Repudiare.
- Dominus** an possit per servum proprium, qui in fuga est, acquirere possessionem. T. 8. c. 248. B.
- Dominus** an possit fideicommissum, vel legatum servo delatum repudiare. Vide, Repudiare.
- Dominus** per servum quomodo heres fiat. T. 8. c. 742. B.
- Dominus** tradendo transfert dominium. T. 8. c. 780. D.
- Dominus** qui. T. 8. c. 621. C.
- Dominus** pro bonæ fidei possessore. T. 8. c. 568. A. B.
- Dominus** an per servum delatam bonorum possessionem repudiare possit. T. 8. c. 201. B.
- Dominus** litis quis dicitur. T. 9. c. 1065. E.
- Dominus** sepulcri, ut fundi, non possum esse propter religionem, sed possum esse quasi dominus. T. 9. c. 2137. D.
- Dominus**, quandiu servum alienum bonâ fide possidet, ejus nomine tenetur noxali actione. T. 9. c. 629. B. C.
- Dominus** quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 310. D.
- Dominus** ex delicti causa habet retentionem, & deductionem de peculio. T. 9. c. 252. E.
- Dominus** servo obligatur naturaliter. T. 10. c. 286. A.
- Dominus** an possit repudiare bonorum possessionem delatam servo instituto. T. 10. c. 785. C.
- Dominus** an pro colono possit obligari. T. 10. c. 959. D. an pro servo. Ibid. E.
- Domini** feloniam committentis poena. T. 2. c. 1297. C.
- Domini** jussu qui cum servo contrahit, fidem domini sequi videtur. T. 1. c. 266. A.
- Domini** conditio an per servum deterior fieri possit. T. 4. c. 937. A.
- Domini** solius est pignori obligare; vendere non solius domini est, sed etiam possessoris. T. 4. c. 1283. A.
- Domini** de jussu quæ actio in eum competat. T. 5. c. 151. E.
- Domini** nomen an possit referri modo ad servum, modo ad colonum, vel inquilinum, ad uxorem, ad institutorem, ad beneficiarium, sive feudatarium, & ad procuratorem, sive defensorem. T. 6. c. 9. C.
- Domini** loco habetur hereditas in plerisque causis. T. 7. c. 1188. A.
- Dominai**, & patris discrimen. T. 8. c. 201. B.
- Domini** ignorantis conditionem an procurator deteriorem tacere possit. T. 8. c. 392. B.
- Domini** quilibet actus cum rem suam vendit, alius temere accipiendus non est. T. 10. c. 1020. B.
- Domino** vassallus contra omnes opem ferre debet, etiam contra fratrem, & filium suum, non contra patrem, aut regem. T. 2. c. 1281. E. & c. 1282. A.
- Domino** non probante, jurat vassallus. T. 2. c. 1287. B.
- Domino** quando competat actio furti jure domini. T. 4. c. 333. A.
- Domino**, vel patri heredis instituti, aut legatarii fideicommissi potest, legari verò non. T. 4. c. 220. B.
- Domino** rei tantum competit actio directa, non domino sola utili. T. 5. c. 654. C. D.
- Domino** ante litem contestatam libera est potestas judicium accipiendi. T. 5. c. 106. C.
- Domino** non licet jus dicere. T. 5. c. 731. E.
- Domino** priori an in novum servi dominum esse possit actio de peculio ex eo, quod prior dominus cum servo contraxit, antequam dominium servi mutaretur. T. 6. c. 705. B.
- Domino** cum servo nulla est actio; T. 8. c. 758. A.
- Domino** competit actio furti, si fullo non est solvendo. T. 8. c. 571. E.
- Domino** absenti, & ignorantis magis subvenitur, quam presenti, dato interdicto restitutorio perpetuo. T. 9. c. 1162. B.

- Dominum accusare non potest** vassallus in causa civili, vel criminali. T. 2. c. 1285. C.
- Dominum pares** verecundè compellant, ut bonam fidem agnoscat. T. 2. c. 1305. C.
- Ad dominum non transit stipulatio** semel adquisita fructuario. T. 4. c. 692. B.
- Inter dominum, & vassallum** quomodo dividendi sunt fructus, seu do commissio, & aperto. T. 4. c. 294. D.
- Dominum offendisse quis dicitur.** T. 4. c. 1381. A.
- Inter dominum, & non dominum** differentia quæ. Tom. 4. c. 333. A. B.
- Dominum esse plus est,** quàm patrem. T. 4. c. 400. C.
- Dominum an dicamus possessionis** solius, an verò & proprietatis. T. 6. c. 144. C.
- Dominum qui se dicit,** semper potuit agere per procuratorem. T. 9. c. 985. A.
- Inter dominum, & extraneum** est differentia in delictorum causa. T. 9. c. 252. D. E.
- Dominum, aut heredem non facit** Prætor. T. 10. c. 497. B.
- Dominum an liberet noxæ deditio,** siquid ad eum ex delicto servi pervenerit. T. 10. c. 946. C.
- A non domino inutiliter** resectio postulatur. T. 4. c. 99. C.
- Domini an cogantur servos suos** bonis conditionibus vendere. T. 1. c. 21. B.
- Domini unius rei duo,** vel plures in solidum, sive pro solido esse an possint. T. 5. c. 697. C.
- Domini jactarum mercium** quam actionem habeant adversus magistrum navis. T. 5. c. 530. D. & seq.
- Domini si plures sint ædium,** quibus ædes vicini vitiosæ imminant, an singuli de vicino stipulari debeant damni infecti sine adjectione partis. T. 5. c. 873. B.
- Duo domini esse possunt** ejusdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C. D.
- Domini non possunt suos servos** criminosos vendere, ut cum bestiis pugnent. T. 7. c. 711. D.
- Domini rei ejusdem an plures,** singuli in solidum, esse possint. T. 8. c. 256. E. & c. 257. A.
- Domini non possunt in servos** animadvertere, nisi causâ in judicio examinâtâ. T. 7. c. 711. E.
- Domini quiritarîi.** T. 9. c. 994. E.
- Domini possessionis nusquam** reperiuntur in jure civili, licet reperiatur dominium possessionis. T. 10. c. 297. B.
- Dominorum potestas in servos** quæ. T. 8. c. 901. D. E.
- Dominis non licet in servos suos** supra modum sævire. T. 1. c. 21. A.
- Dominis in servos supra modum,** & sine causa legibus cognita, sævire non licet. T. 9. c. 1308. D.
- A non dominis manumissi.** T. 9. c. 964. C.
- De dominis, qui manumittendo** servos, liberos eos non faciunt. T. 9. c. 961. C.
- Domitia amita Neronis.** T. 9. c. 982. B.
- Domuncula aliud est;** aliud ædificium. T. 3. c. 634. E. & c. 635. A.
- Domus pro domicilio,** non pro cognatione. T. 1. c. c. 1050. D.
- Domus est mancipi, & prædium** urbanum. T. 1. c. 327. A.
- Domus una quæ sit.** T. 1. c. 1023. B.
- Domus domicilium.** T. 3. c. 709. D.
- Domus meritoria sunt loca** domus, quæ particulatim locari solent. T. 4. c. 1114. E.
- Domus $\pi\sigma\theta\upsilon\pi\epsilon\sigma\upsilon\varsigma$,** si velamen sit, an contineatur instrumeto domus. T. 4. c. 1134. B.
- Domus accipitur pro qualibet** habitatione. T. 4. c. 1489. D.
- Domus sola possessio, in aliena** civitate comparata, an domicilium faciat. T. 4. c. 854. C.
- Domus partes sunt, solum, &** superficies. T. 4. c. 618. E.
- Domus instructæ legato** an contineantur mensæ eboreæ, item libri, quos habuit testator studiorum suorum causâ. Tom. 4. c. 1136. D.
- Domus pars an sint statuæ** adfixæ. T. 4. c. 1133. D.
- Domus appellatione an insula** quæque domui injuncta videatur. T. 4. c. 1115. B. C.
- Domus appellatio significat** familiam, & posteritatem, quæ ei succedet. T. 4. c. 1207. D.
- Domus instrumeto an statuæ** domui adfixæ contineantur. T. 4. c. 1133. A. & seq.
- Domus cuique tutissimum** refugium, atque receptaculum est. T. 5. c. 9. A.
- Domus suæ causâ nemo in jus** olim extrahi poterat. Ibid. A.
- Domus, invito, vel incito** patre familias, an introiri possit, ut quis in judicium vocetur. Ibid. A. B.
- Domus appellatione an** proprietas significetur. T. 5. c. 620. B.
- Domus tres quidam partes** constituunt. T. 5. c. 81. D.
- Domus profugium est ita sanctum** omnibus, ut inde neminem abripi fas sit. T. 5. c. 9. A.
- Domus, & alimenta mulieri** prægnanti constituenda post mortem mariti. T. 5. c. 620. B.
- Domus legata, quæ prohibita** est alienari extra familiam libertorum, si pro parte alienetur, alienatio non valet; sed si totâ consensu libertorum extero venditata sit, valet. T. 6. c. 741. B. C.
- Domus venditor, antequam** eam tradat, damni infecti stipulationem interponere debet. T. 7. c. 803. A. B.
- Domus vitiosæ dominium** quando domino auferatur, & alteri adquiratur. T. 7. c. 80. B.
- Domus usufructu legato,** domo combustâ, an aræ usufructus debeat. T. 7. c. 1006. D.
- Domus mariti est domicilium** matrimonii. T. 7. c. 98. A.
- Domus an vilissima materia,** vel causa dici possit. T. 7. c. 989. C.
- Domus annuam pensionem** si venditor emptorem celaverit, quomodo ipsi teneatur. Tom. 7. c. 806. C.
- Domus conductor eam rursus** per partes, vel per cænacula locare potest alii. T. 7. c. 817. E.
- Domus generaliter relicta,** & legata an debeantur, si testator nullam domum reliquerit. T. 7. c. 989. C.
- Domus, in qua falsa cula** est moneata, fisco vindicatur, etiamsi non sit ejus, qui monetam cudit, modo dominus habitaverit in vicinia. T. 7. c. 894. A.
- Domus legatum an augeri,** vel minui possit. T. 7. c. 1006. C.
- Domus non est accessio** fundi. T. 7. c. 1386. A.
- Domus si combusta sit,** an in area legatum consistere possit. T. 7. c. 1006. C.
- Domus legata, & resecta** tota per partes, an maneat legata. T. 7. c. 1009. A.
- Domus nomine quid** significetur. T. 8. c. 1001. D.
- Domus an vendi possit** ad demolendum negotiandi causâ. T. 8. c. 396. A.
- Domus an vendi possit** negotiandi causâ. T. 8. c. 395. D.
- Domus est res soli,** cujus duæ partes summæ, solum, & superficies. T. 9. c. 528. A. B.
- Domus dominica.** T. 9. c. 1027. E. Vide, Dominica domus.
- Domus divinæ lundis.** T. 9. c. 1037. A.
- Domus dantur in emphytheusin.** T. 10. c. 668. A.
- Domus est exposita** habitationi, etsi eam legatarius non habitaverit. T. 10. c. 939. B.
- Domus partes quo casu** possint legari. T. 10. c. 1063. E.
- An domui adfixum** horologium sit pars ejusdem. T. 4. c. 1134. A. & an domui non adfixum cedat instrumeto domus. Ibid. A.
- Domum, & solum unam** esse rem. T. 1. c. 1449. A.
- Qui domum suam, ut in ea** stuprum fieret, præbuerit, ut conscius criminis punitur. T. 4. c. 1489. B.
- Domum restituere, & rescere,** in quo differunt. T. 4. c. 1262. E.
- Domum locatam an alii** locare possim. T. 5. c. 974. E.
- Domum, vel villam diruere,** & ejus materias negotiandi causa emere, vendere non licet. T. 7. c. 716. D.
- Domum revocandi jus** habens, si voca-

- vocatus non venit, an actor mittatur in possessionem. Tom. 7. c. 136. C. D.
- Domum revocandi qui jus habent. T. 7. c. 131. B.
- Domum si pater filiae legaverit, & ad eam transitum per domus hereditarias, an sit jus personale, vel praedii. T. 7. c. 1395. A. an filiae maritus idem jus transeundi habeat. Ibid. A. an filia illud jus transmittat ad heredes. Ibid. B.
- Domum si quis vendiderit, & excepterit sibi habitationem, donec viveret, aut pro ea decem in singulos annos, an primo anno habitare, secundo anno decem petere possit. T. 7. c. 977. B.
- Domum si quis vendiderit ea lege, ut alia reficeretur, an sit emptio, & venditio. T. 7. c. 834. A. B.
- Domum si testator legaverit, & nullam reliquerit, an legatum valeat. T. 7. c. 1445. A.
- Domum si vendidero, excepta habitatione, aut pro ea quotannis aureos decem, emptoris est electio, utrum praestare velit. T. 7. c. 787. B. C.
- Domum legatam si testator ipse destruat, an area debeatur. T. 7. c. 1006. C.
- Domum legatam si patiat heres possidere, quomodo teneatur legatario. T. 7. c. 1038. A.
- Domum ita quis reficere debet, ne vicino noceat. T. 8. c. 785. E.
- Domum revocare quid sit. T. 10. c. 398. B.
- Domo legatam instructam, quae contineantur. T. 1. c. 433. C.
- Domo instructa alicui legata, excipiuntur tantum tabulae rationum, & argumentum. T. 4. c. 991. B.
- Domo instructa legata, an veniat etiam bibliotheca, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. Tom. 4. c. 1135. A.
- Domo legatam an hortus vicinus debeatur. T. 4. c. 1115. A.
- Domo legatam, an etiam vicina insula legata videatur. Ibid. B.
- Domo legatam, an balnea, quae sunt in ea domo, quoque debeantur. T. 4. c. 1114. D.
- Domo legatam cum suppellectile, an etiam ea suppellex debeatur, quae domo translata est in hortos ad tempus. T. 4. c. 1135. C.
- Domo certo pretio, & ut alia domus reficeretur, venditam, venditori an actio sit ex vendito. T. 7. c. 744. A. B.
- Domo legatam, destructam, an destruat legatum, & an domo restituta restituatur. T. 7. c. 1009. A.
- Domo legatam, vel usufructu ejus, an contineantur omnia, quae in ea sunt. T. 7. c. 1372. A.
- De domo sua nemo extrahi debet. T. 8. c. 708. B. & c. 814. D. E. & c. 868. E.
- Domo generaliter legatam cuius sit electio, heredis, an legatarii. T. 7. c. 990. E.
- De domo aedificanda actio incipit, cum tempus praeteriit, intra quod aedificari potuit. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
- Domorum dominicarum jura. T. 2. c. 884. A.
- Dona Dei quae nam dicantur. T. 8. c. 936. B.
- Donandi verbum est directum. T. 1. c. 804. C.
- Donandi animo an faciat pater, quae filii nomine comparat. T. 8. c. 90. E.
- Donandi modus certus ex lege Cincia. T. 9. c. 1172. D.
- De eo, qui donandi causam promisit decem pondo auri, vel argenti, nec alias expressit quicquam generaliter, vel specialiter: generaliter hoc modo, *vasa decem pondo argenti*; specialiter hoc modo, *lanam decem pondo argenti*. T. 9. c. 1346. C.
- Donans mortis causam an possit sibi hanc legem dicere, ne donationem revocet. T. 7. c. 958. D.
- Donans non est praecipitandus. T. 8. c. 765. B.
- Donare possessiones, canone dempto, est beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
- Donare in infinitum possum ei, qui me a latrunculis, vel hostibus eripuit. T. 1. c. 488. D.
- Donare magistro in infinitum an liceat. T. 3. c. 633. B.
- Donare de alieno, aut vovere licet mandatu, aut voluntate domini; testamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 371. D.
- Donare est omne jus a se alienare. T. 4. c. 501. E.
- Donare plus est, quam locare. Ibid. E.
- Donare proprium est nobile, & ingenui animi. T. 6. c. 1036. C.
- Donare, & confirmare contradictione implicat. T. 6. c. 880. B.
- Donare mortis causam quis, possit. T. 7. c. 958. C. D.
- Donare mortis causa an possit qui sibi testamentum non fecit. T. 8. c. 62. A.
- Donare non videri debitorem, qui solvit die adjecto creditoris causa. T. 8. c. 752. D.
- Donare plus est, quam vendere, aut concedere. T. 8. c. 756. C.
- Donare an videatur is, qui solvit ante diem. T. 8. c. 752. D. E.
- Donare est perdere. T. 5. c. 217. A. & T. 9. c. 1340. C.
- Donare scorto licet paganis. T. 9. c. 533. non licet militibus. Ibid. C.
- Donare licet concubinae, non licet donare uxori. Ibid. C. D.
- Donari inter vivos uxori jure civili non potest, assignari tamen ei, quae usui ejus necessaria sunt, possunt. T. 1. c. 1274. A.
- Donari litem fisco non oportet. T. 1. c. 491. C.
- Donari an possit uxori, vel marito post nuptias contractas, aut dos constitui. T. 5. c. 398. C.
- Donari videtur, quod nullo jure cogente conceditur. T. 4. c. 1257. A. & T. 8. c. 702. A. & c. 804. B. C. & c. 855. A.
- Donari aliud est, & lege conventionis alienatione interdici donatario. T. 9. c. 232. B. aliud donari pleno jure. Ibid. B.
- Donaria quid propriae. T. 8. c. 936. A.
- Donasse non videtur, qui ante diem solvit. T. 8. c. 752. E.
- Donat nemo propter necessitatem rei familiaris, ut ea se absolvat, dum premitur. Tom. 4. c. 520. C.
- Qui donat exteris, suis praetermissis fatuus dicitur. T. 6. c. 1038. B.
- Donat, qui nullo cogente, & nulla solvendi necessitate obstrictus solvit. T. 10. c. 955. C.
- Donata, data, concessa distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
- Donata eripere conjugi defuncti videtur. T. 8. c. 541. C.
- Donata a donatore an corporaliter in solidum transferantur. T. 10. c. 517. B.
- Donatam a marito rem an uxor civiliter possideat. T. 8. c. 241. C. D.
- Donatarius verus creditor an sit. T. 5. c. 1102. A.
- Donatarius, & emptor in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
- Donatarius mortis causam an patiatur falcidiam. Tom. 7. c. 1326. E.
- Donatarius si mortis causam donationis rogatus sit ex rebus donatis alii annua alimenta praestare, diminuta donatione per l. Falcidiam, an minuatur fideicommissum alimentorum. Tom. 7. c. 1326. E. & c. 1327. A.
- Donatarius causam mortis, si egerit de inofficioso, & victus sit, an mittat donatum causam mortis. T. 7. c. 206. E. & c. 207. A.
- Donatarius ex persona donatoris accessione an utatur. Tom. 8. c. 278. C.
- Donatarii ingratitude. T. 9. c. 258. E.
- Donatario quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D.
- Donatario causam mortis potest fideicommissum relinqui. Tom. 7. c. 1237. B.
- Donatario causam mortis an substitui possit. T. 7. c. 1057. A. & c. 1059. E.
- Adversus donatarium an pretii tantum conditio sit. T. 6. c. 439. C.
- Donatariis causam mortis substitui potest. T. 2. c. 1024. D.

- Apud donatarios, non apud heredes possessio rerum donatarum jure constituta est. T. 4. c. 1145. E.
- Donati mortis causâ repetitio est ex pœnitentia. T. 9. c. 1170. D.
- Donatio quid propriè sit. T. 1. c. 835. C.
- Donatio inter virum, & uxorem non est iusta causa acquirendarum rerum. T. 7. c. 373. C.
- Donatio quibus modis perficitur. T. 2. c. 574. A. & c. 642. B.
- Donatio, ac donum nihil differunt. T. 3. c. 150. C. D.
- Donatio simplex neque est contractus, neque pactum. Tom. 2. c. 1089. A. & c. 1143. D.
- Donatio an absentis rectè fieri possit. T. 3. c. 352. A.
- Donatio sine acceptione non est. T. 3. c. 352. A.
- Donatio, quæ sine scripto fit, multo magis exigit insinuationem. T. 3. c. 570. B.
- Donatio inter conjunctas personas nudo consensu perficitur. Ibid. C. D.
- Donatio sub modo. T. 2. c. 575. A.
- Donatio rei alienæ, a marito facta uxori, valet. T. 3. c. 520. D.
- Donatio revocatur quibusdam casibus. T. 2. c. 575. E. & c. 576. A.
- Donatio causâ mortis insinuatione non eget. T. 2. c. 576. E.
- Donatio causâ mortis fit etiam a sano solâ mortalitatis cogitatione. T. 1. c. 659. B.
- Donatio propter nuptias. T. 2. c. 315. B.
- Donatio inter maritos comparatur donationi causâ mortis. T. 2. c. 331. E.
- Donatio inter virum, & uxorem non valet, nisi certis ex causis. T. 1. c. 314. E.
- Donatio inter virum, & uxorem non valet, ne mutua quidem. T. 2. c. 331. E.
- Donatio inter virum, & uxorem non valet, etiam per interpositam personam. T. 1. c. 402. A.
- Donatio rerum immobilium decurionibus interdicitur, donatio causâ mortis non item. T. 2. c. 1123. D.
- Donatio in Ecclesiam facta valet, etiam *προνομιαν*, & sine insinuatione, si modò non excedit 500 aureos. T. 2. c. 15. C.
- Donatio inter virum, & uxorem manumissionis causâ non est prohibita. T. 1. c. 401. D.
- Donatio acceptione confirmatur. T. 1. c. 691. C.
- Donatio inofficiosa. T. 3. c. 122. E.
- Donatio, & transactio pactorum cause sunt, non pacta. T. 1. c. c. 948. D.
- Donatio rerum singularum, nominatim facta, capit effectum. T. 1. c. 644. D.
- Donatio ejusdem rei, in duos collata, viri potius cedat. T. 1. c. 488. A.
- Donatio in patrem collata an valeat. T. 1. c. 691. B.
- Donatio inter patrem, & filium morte non confirmatur. T. 1. c. 1143. D.
- Donatio a patre in filium familias collata confirmari solet morte. T. 1. c. 487. E.
- Donatio inter vivos an naturalis, vel civilis sit acquisitio. T. 3. c. 284. B.
- Donatio inter vivos pœnitentiâ non revocatur, nisi sit inter conjuges facta. T. 1. c. 1422. C.
- Donatio inter vivos negotium non gerit. T. 1. c. 1523. A.
- Donatio mortis causâ quæ sit. T. 1. c. 401. C.
- Donatio mortis causâ quid a legato distet. T. 1. c. 1276. D. E. & T. 3. c. 283. E. & c. 284. A.
- Donatio mortis causâ legatis comparatur. T. 1. c. 835. D. E. & T. 2. c. 1123. D.
- Donatio causâ mortis, quandiu donator vivit, revocari potest, & quibus causis. T. 1. c. 1276. B.
- Donatio causâ mortis, vel sub modo non est propriè donatio. T. 1. c. 835. C.
- Donatio causâ mortis donatoris morte confirmatur. T. 1. c. 440. D.
- Donatio propter nuptias quæ. T. 3. c. 116. E. & c. 117. A.
- Donatio propter nuptias ut specialis est contractus. T. 2. c. 1143. C.
- Donatio an sit genus acquisitionis. T. 1. c. 86. A.
- Donatio an possit ad exemplum legatorum per omnia redigi. Ibid. B.
- Donatio inter vivos quandonam perficiatur. Ibid. E.
- Donatio propter nuptias opponitur doti. T. 3. c. 116. E.
- Donatio propter nuptias a donatione, quæ moribus nostris fit respectu matrimonii, & a dovatio multum distat. T. 3. c. 117. C. D.
- Donatio propter nuptias augeri potest, constante matrimonio. T. 2. c. 1079. B.
- Donatio inter virum, & uxorem jure civili nulla, morte donatoris confirmatur. T. 1. c. 402. C. D.
- Donatio inter virum, & uxorem morte donatoris confirmatur ex Antonini oratione. T. 2. c. 1166. C.
- Donatio si inter virum, & uxorem facta fuerit, priore defuncto, cui donatum est, res ad eum redit, qui donaverat. T. 1. c. 402. B.
- Donatio simplex inter virum, & uxorem prohibita, non autem donatio propter nuptias. T. 2. c. 1074. D.
- Donatio inter virum, & uxorem manumissionis causâ, non est prohibita. T. 1. c. 401. D.
- Donatio quocunque tempore contemplatione mortis inter virum, & uxorem facta sit, morte sequutâ convalescit. T. 1. c. 402. C.
- Donatio ante nuptias qualis esse debeat. T. 1. c. 87. E. & c. 88. A. B.
- Donatio dicitur hodie propter nuptias. Ibid. A. E.
- Donatio an augeatur, aut constitutur contracto matrimonio. Ibid. B.
- Donatio inter virum, & uxorem constante matrimonio non valet. T. 4. c. 955. E. perficitur re, idest, traditione, & consensu. Ibid. E.
- Donatio inter vivos quid distet a donatione mortis causâ. T. 4. c. 1339. D. E.
- Donatio mortis causâ non perficitur, nisi mors donatoris insequuta fuerit. T. 4. c. 995. A.
- Donatio, quam orbus in extraneum contulit, num postea revocari possit liberis adnascantibus. T. 4. c. 840. C.
- Donatio in quo differat a precario. T. 4. c. 148. A.
- Donatio non potest revocari. Ibid. A.
- Donatio nulla est inter virum, & uxorem, nec proprietatis, nec possessionis, quibusdam causis exceptis. T. 4. c. 265. C.
- Donatio inter amicos permittitur. Ibid. D.
- Donatio collata in concubinam an postea fiat irrita, si concubina uxor ducatur. Tom. 4. c. 1334. D.
- Donatio divortii causâ facta num valeat. T. 4. c. 996. A.
- Donatio, & precarium in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
- Donatio simplex collata in filium familias, & donatio divisionis causâ facta in quo differant. T. 4. c. 900. E.
- Donatio causâ mortis fit tribus modis, & quomodo. T. 4. c. 382. D. hæc pœnitentiâ revocari potest. Ibid. D.
- Donatio est contractus, qui pacto perficitur. T. 4. c. 254. E.
- Donatio hodie quidem perficitur nudo consensu. T. 4. c. 786. E.
- Donatio, mortuo donatore, an retrahatur. T. 4. c. 789. B.
- Donatio prædiorum pro fideicommissio habetur. T. 4. c. 540. D.
- Donatio, quam viva filia fecit, & contulit in unum ex filiis pro electione, an sit firma, & certa, quæ nec revocari possit. T. 4. c. 1154. B.
- Donatio causâ mortis quæ est. T. 4. c. 1353. B.
- Donatio an valeat, si fover mortis suæ causâ genero donaverit. T. 4. c. 995. A.
- Donatio inter virum, & uxorem, quam jus civile prohibet, efficere non potest, ut possessio utilis, sive naturalis, volente donatore non transferatur in donatarium. T. 5. c. 559. A. B.

- Donatio sponsi sponsæ facta an dominium in sponsam transeat. T. 5. c. 243. E.
- Donatio an, & quando divortio confirmetur. T. 5. c. 748. C.
- Donatio inter sponfos valet omni modo. T. 5. c. 559. D.
- Donatio inter virum, & uxorem post nuptias contractas moribus improbata est. T. 5. c. 559. A.
- Donatio inter parentes, & liberos quomodo fiat. T. 5. c. 826. A.
- Donatio quæ stat pro parte dimidia, & pro parte altera resolvitur. T. 5. c. 885. D.
- Donatio a sponso sponsæ facta an, & quando repeti possit. Ibid. E.
- Donatio, & venditio in quo differunt. T. 5. c. 1192. B. C.
- Donatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 1194. B.
- Donatio contractus est, si fiat sub conditione resolutoria. T. 6. c. 1093. D.
- Donatio facta inter conjuges, constante matrimonio, an revocari possit. T. 6. c. 1150. B.
- Donatio per interpolitam personam consummari potest. T. 6. c. 997. A.
- Donatio rerum Ecclesiasticarum sine consensu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B. C.
- Donatio causâ mortis revocatur pœnitentiâ, & convalescentiâ. T. 6. c. 845. B.
- Donatio, & concessio quomodo differant. T. 6. c. 1038. D.
- Donatio ex causa ingratitude revocari potest. T. 6. c. 1040. B.
- Donatio an sit propriè liberalitas. T. 6. c. 116. E.
- Donatio inter patrem, & filium an possit consistere. T. 6. c. 399. B.
- Donatio causâ mortis an dicatur, & contineatur etiam sub appellatione mortis causâ capionis. T. 6. c. 402. B.
- Donatio perficitur inter parentes, & liberos nudâ voluntate. T. 6. c. 632. E.
- Donatio an valeat inter virum, & uxorem, siquid uxor donaverit marito dignitatis adipiscendæ gratiâ. T. 6. c. 633. A.
- Donatio pro facta habetur, & dominium earum rerum ad liberos pertinet, non quasi ex causa fideicommissi, ex qua dominium non transfertur, sed possessio tantum. T. 6. c. 634. E. & c. 635. A.
- Donatio ante testamentum collata in primum, immòdica, & inofficiosa est: quia secundo praripit, minuitve legitimam portionem. T. 6. c. 581. A.
- Donatio causâ mortis, & legatum an differant. Tom. 6. c. 119. A.
- Donatio precaria an quocumque revocari possit pœnitentiâ. T. 6. c. 195. A.
- Donatio ob causam re integrâ utrùm pœnitentiâ revocari possit. Ibid. A.
- Donatio conditionalis an statim faciat rem accipientis. T. 6. c. 117. C.
- Donatio pura. Ibid. A. & C.
- Donatio vera, & absoluta. Ibid. A.
- Donatio plena. Ibid. A.
- Donatio præsens. Ibid. A.
- Donatio inter vivos an statim donatario adquiratur. Ibid. B. C.
- Donatio inter vivos facta uxori marito an valeat. Tom. 6. c. 116. B.
- Donatio inter vivos separata res a testamento est. T. 6. c. 117. B.
- Donatio directa. Ibid. A.
- Donatio simplex. Ibid. A.
- Donatio mera. Ibid. A.
- Donatio integra. Ibid. A.
- Donatio, vel datio sine acceptione an consistere possit. Ibid. A.
- Donatio facta ex una parte tantum, an aliqua esse possit. Ibid. A.
- Donatio inter virum, & uxorem an valere possit ipso jure. T. 6. c. 469. C.
- Donatio, & mutuum in quonam differant. T. 6. c. 83. D.
- Donatio an fiat datio irrevocabilis, sive creditum insolubile. Ibid. D.
- Donatio causâ mortis, & donatio sub modo, non sunt meræ donationes, & cur. T. 7. c. 678. C.
- Donatio inter virum, & uxorem jure civili prohibita est. T. 7. c. 613. B.
- Donatio quando ambigitur esse, vel mutuum. T. 7. c. 674. A. B. & 678. A. B.
- Donatio, quæ morte confirmatur, comparatur fideicommissis. T. 7. c. 1210. D.
- Donatio mortis causâ ut obligat accipientem. T. 7. c. 677. A.
- Donatio conjugalit non in omnibus fungitur partibus fideicommissi. T. 7. c. 1211. E.
- Donatio causâ mortis pœnitentiâ adimi, & revocari potest. T. 7. c. 1238. D.
- Donatio a patre in filium collata olim an valuerit. T. 7. c. 1076. A.
- Donatio an utilis sit, cujus donatarius non habeat commercium. T. 7. c. 1025. D.
- Donatio causâ mortis an sit legatum extra testamentum. T. 7. c. 958. B.
- Donatio causâ mortis an, & quando querelam inofficiosi excludat. T. 7. c. 206. E. & c. 207. A.
- Donatio causâ mortis, & legatorum an eundem habeat effectum. T. 7. c. 958. C.
- Donatio contractus non est, nec conventio. T. 7. c. 823. D.
- Donatio quomodo perficiatur. T. 7. c. 852. C.
- Donatio inter virum, & uxorem olim non valuit, nec confirmabatur morte. T. 7. c. 1399. C.
- Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 7. c. 888. D. & c. 1075. E.
- Donatio inter virum, & uxorem facta, an morte donatoris confirmetur. T. 7. c. 1399. D.
- Donatio inter virum, & uxorem in nuptiis facta an valeat, & an in sponsalibus facta valeat. T. 7. c. 1480. D.
- Donatio inter vivos an, & quando querelam inofficiosi excludat. T. 7. c. 207. A.
- Donatio inter vivos indigno auferitur. T. 7. c. 1478. A.
- Donatio mortis causâ inter virum, & uxorem an valeat. Tom. 7. c. 1402. D.
- Donatio mortis causâ pœnitentiâ an revocetur. T. 7. c. 958. D.
- Donatio inter virum, & uxorem confirmatur morte. T. 7. c. 524. D.
- Donatio perficitur nudo consensu; non nudo pacto. T. 8. c. 339. B.
- Donatio quæ inter conjuges prohibeatur. T. 7. c. 846. A.
- Donatio servi facta manumissionis gratiâ an inter virum, & uxorem valeat. Ibid. A.
- Donatio causâ mortis quid. T. 8. c. 953. D.
- Donatio quid est. T. 8. c. 702. B. C.
- Donatio directa, & causâ mortis donatio. T. 8. c. 542. C.
- Donatio causa mortis an fieri possit, ut nullo modo revocetur. T. 8. c. 61. E.
- Donatio simplex numeratur inter profectitia. T. 8. c. 90. D.
- Donatio an possit fieri per epistolam, & an possit perfici sine acceptione. T. 8. c. 311. B.
- Donatio an sit sine acceptione. T. 8. c. 4. D.
- Donatio causâ mortis an inter maritos valeat. T. 8. c. 279. E.
- Donatio filio familias facta an silentio, & morte patris confirmetur. T. 8. c. 106. D.
- Donatio in filiam collata an valeat, si non sit confirmata supremâ testatoris voluntate. T. 8. c. 107. B.
- Donatio inter patrem, & filium familias an valeat. T. 8. c. 105. C. D.
- Donatio inter virum, & uxorem an alicujus proprietatis, vel possessionis sit. T. 8. c. 242. C.
- Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 8. c. 241. C.
- Donatio inter virum, & uxorem an morte confirmetur. T. 8. c. 106. D.
- Donatio inter vivos marito facta an valeat. T. 8. c. 279. E.
- Donatio rerum immobilium insinuatione non indiget. Tom. 9. c. 1343. B.
- Donatio sub modo quomodo fit. T. 9. c. 1343. B.
- Donatio, vel pactio, quæ fit donandi animo, titulo de pactis, est remissio rei certæ. Tom. 9. c. 25. D.

- Donatio sub conditione quomodo fit . D. 9. c. 1343. B.
- Donatio ex certo tempore quomodo fit. Ibid. B.
- Donatio mera non est contractus , sed ea , cui inest contractus . T. 9. c. 39. D.
- Donatio non perficiebatur quolibet modo , sed traditione corporali , aut mancipatione solenni . T. 9. c. 1172. E.
- Donatio est genus remissionis . T. 9. c. 24. E.
- Donatio jure perfecta retractatur , & rescinditur actione ingrati . T. 9. c. 1351. C.
- Donatio rei mobilis non perficitur nudo consensu , sed traditione corporali tantum . T. 9. c. 1041. D.
- Donatio inter vivos multum distat a donatione causam mortis , quæ non insinuat . T. 9. c. 1339. A.
- Donatio an ita prohibeatur , ut alienatio . T. 9. c. 948. D. E.
- Donatio hereditatis . Tom. 9. c. 39. C.
- Donatio , cui inest negotium , est contractus , qui nomine vacat . Ibid. D.
- Donatio *μνομησις* , quando elle n'est point acceptée , valet . T. 9. c. 1337. E.
- Donatio quid sit . T. 9. c. 1331. B.
- Donatio collata in filium familias , si in ea perseverans pater decesserit , confirmatur , non ipso jure , sed familiae circumspectæ judicio . T. 9. c. 698. D.
- Donatio inter conjuges cur non permittitur . T. 9. c. 534. A.
- Donatio hodie perficitur pacto . T. 9. c. 73. D. actio non datur ex eo pacto . Ibid. D. sed datur conditio ex lege . Ibid. D.
- Donatio inter virum , & uxorem quomodo confirmatur . T. 9. c. 534. B.
- Donatio ea tantum revocatur a liberis postea susceptis , quæ mera est donatio . T. 9. c. 31. D.
- Donatio inter vivos quomodo confirmatur . T. 9. c. 534. C.
- Donatio servitute donatoris confirmatur . Ibid. E. confirmatur etiam captivitate donatoris . Ibid. c. 535. A.
- Donatio directa , quæ non fit propter nuptias , non imputatur in legitimam . T. 9. c. 523. A.
- Donatio , quæ fit lege aliqua , est contractus nomine vocans . T. 9. c. 231. B.
- Donatio ; quæ penitentiam infirmatur . T. 9. c. 928. C.
- Donatio non est , nisi cui donetur , consenserit . T. 9. c. 73. E.
- Donatio , & precarium in quo differunt . T. 9. c. 1170. B. C.
- Donatio duorum consensu perficitur . T. 9. c. 73. E.
- Donatio inter virum , & uxorem non valet . T. 9. c. 438. D.
- Donatio , & venditio jure veteri in quo distabant . Tom. 9. c. 104. B. C.
- Donatio comparatur venditioni . Ibid. B.
- Donatio collata in filium emancipatum nullam indiget confirmatione , & rescinditur , si sit inofficiosa , non officio judicis , sed per querelam inofficiosa donationis . T. 9. c. 698. E.
- Donatio rerum incorporalium perficitur cessis actionibus , T. 9. c. 1335. C.
- Donatio propter nuptias specialis est contractus . T. 9. c. 439. D. hæc donatio non indiget insinuatione . Ibid. D. olim indigebat insinuatione . Ibid. D.
- Donatio causam mortis non indiget insinuatione . T. 9. c. 1358. A.
- Donatio causam mortis ut jure consistat , quinque testes requiruntur . Ibid. A.
- Donatio facta uxori , vel marito ante nuptias valet , nec retrahi potest , aut revocari ; facta post nuptias non valet , & retrahi potest . T. 9. c. 498. D. remedia , quæ competunt marito ad revocandam donationem , quæ sunt . Ibid. E.
- Donatio quomodo perficitur . T. 9. c. 1331. C. & seq.
- Donatio inter vivos conjugibus vetita . T. 9. c. 542. C.
- Donatio , facta mulieri dotis constituendæ causam , non insinuat , licet excedat summam legitimam . T. 9. c. 485. D.
- Donatio non est conventio . T. 10. c. 450. C.
- Donatio , sicut emptio , perficitur nudo consensu . T. 10. c. 454. B.
- Donatio est inutilis , cum is , cui donatur , est incapax . T. 10. c. 506. B.
- Donatio sine traditione , vel mancipatione non perficitur . T. 10. c. 507. A. B.
- Donatio nudo consensu perficitur inter conjunctas personas . Ibid. B.
- Donatio inter virum , & uxorem quare prohibeatur . T. 10. c. 513. D.
- Donatio non fit solo consensu . T. 10. c. 652. C.
- Donatio in prædiis curialibus non prohibetur , in prædiis Ecclesiæ emphiteusis . T. 10. c. 659. E.
- Donatio propter nuptias eodem jure nititur , eademque pacta recipit , quæ dos ipsa . T. 10. c. 670. D.
- Donatio propter nuptias sequitur pacta nuptialia . Ibid. E.
- Donatio rei corporeæ olim non valebat , nisi intervenisset emancipatio solennis ; & rei incorporeæ , nisi intervenisset solennis cessio in jure . T. 10. c. 878. A.
- Donatio separatur a transactione . Ibid. B.
- Donatio inofficiosa ea est , quæ liberis portionem debitam aufert , aut minuit . T. 10. c. 934. E.
- Donatio causam mortis quænam dicatur . T. 10. c. 972. C.
- Donatio , quæ præfert titulum venditionis , an pariat actionem ex vendito . T. 10. c. 997. D.
- Donatio manumissionis causam facta inter virum , & uxorem an valeat . T. 10. c. 1052. B.
- Donatio inter virum , & uxorem quomodo confirmetur . T. 10. c. 1096. E.
- Donatio silentio confirmata retrahitur ad tempus factæ donationis . T. 10. c. 1097. A.
- Donatio inter vivos non est ex hereditate . T. 10. c. 1103. B.
- Donatio inter virum , & uxorem legibus vetita , an possit prætextu pietatis , & benevolentia confirmari . T. 10. c. 1112. C. D.
- Donationis lege modus est constitutus . T. 1. c. 488. C. D.
- Donationis nomen per se solum non facit donationem , sed mens dantis , & accipientis . T. 3. c. 571. D.
- Donationis propter nuptias prædia ; ne consentiente quidem muliere , alienentur . T. 2. c. 1105. C. & seq.
- Donationis certus modus est lege constitutus , certumque pondus . T. 1. c. 488. C.
- Donationis infirmior , quam testamenti causa . T. 1. c. 1342. B.
- Donationis improbandæ causæ quæ sunt . T. 4. c. 995. D.
- Donationis improbandæ causam jus potestatis præstat . Ibid. D.
- Donationis inhihindæ causam jus præstat . T. 4. c. 994. E.
- Donationis vitium non corrigit emancipatio . T. 4. c. 995. E.
- Donationis causam qui fundum alienum excolit , nullam retentionem propter impensas facit , quia domini res ab eo injectas continuo efficit . T. 6. c. 119. A. B.
- Qui donationis causam aliquid promittit , ex mora non debet usuras , si quod promittit , consistat in numero , pondere , vel mensura . Ibid. D.
- Donationis inofficiosa querela instituebatur apud Præfectum urbi . T. 7. c. 1279. E.
- Donationis inter vivos collatio an , & quando fiat . T. 7. c. 207. B.
- Donationis , vel mortis tempus an inspiciatur in mortis causam donationibus . T. 7. c. 1475. E.
- Utrum donationis , an legati instar donationem causam mortis obtinere oporteat . T. 8. c. 953. D.
- Donationis , & venditionis discrimen . T. 8. c. 542. B.
- Donationis genere mutatur dominium , etiam traditione non sequuta . T. 8. c. 756. C.
- Donationis rescissio supervenientibus liberis . T. 9. c. 375. B.
- Donationis pactio , & pollicitatio in quo differunt . Tom. 9. c. 74. B.
- Donationis revocandæ causa . T. 9. c. 1351. C. & seq.

De donationis propter nuptias collatione. T. 9. c. 689. B. C. & seq.
 De donationis simplicis collatione. T. 9. c. 695. B.
 Donationis causam permisisti alumno tuam pecuniam accipere, imperfecta est donatio, antequam acceperit; perfecta, si acceperit. T. 9. c. 245. B.
 Donationis perficiendae rerum corporalium ratio. T. 9. c. 1331. C.
 Donationis legatum petebatur tantum per actionem in personam. T. 9. 817. C.
 Donationis insinuatio quid. T. 9. c. 1339. A.
 Donationis causam stipulatio annua interposita quo casu egeat, vel non egeat insinuatio. T. 10. c. 111. B.
 Donationis species est dos. T. 10. c. 935. D.
 Donationi propter nuptias species quaedam inest contractus. T. 2. c. 1089. A.
 Donationi inter vivos quae lex modum imposuerit. T. 7. c. 958. B.
 Donationi eius rei, quam donare non possum, consentire non possum. T. 10. c. 1023. C.
 Donationem propter nuptias fratres inter se conferunt. T. 3. c. 79. B. C.
 Donationem propter nuptias inter servos, & servas non esse. T. 2. c. 1072. B.
 Donationem propter nuptias insinuatio non egerit. T. 2. c. 1143. C.
 Donationem simplicem insinuandam esse. T. 2. c. 1143. C.
 Inter donationem mortis causam, & inter vivos donationem differentia quae. T. 4. c. 995. A.
 Donationem licitam an faciant fructus, & usurae. T. 4. c. 1139. D.
 Donationem non facit nuda ratio. T. 4. c. 787. A.
 Donationem pecuniae non valere, quam maritus donavit uxori inter vivos. T. 6. c. 121. E. an usurae ejus pecuniae ad mulierem pertineant. Ibid. E.
 Donationem inter virum, & uxorem non valere. T. 7. c. 1253. B.
 Donationem an conferat fratribus institutus. T. 7. c. 208. B.
 Donationem inter vivos, & dotis donationem an querela inofficiosi complectatur, vel rescindat. T. 7. c. 195. C. D.
 Donationem maritus potuit revocare poenitentia. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
 Donationem immodicam, collatam in extraneum, liberi postea suscepti revocant in solidum. T. 7. c. 1280. D.
 Donationem collatam in liberos liberi postea nati non revocant in solidum, sed pro ratione falcidiae tantum. Ibid. E.
 Donationem inter patrem, & filium, filiamve familias non valere, &

concessionem esse potius, quam donationem. T. 7. c. 1253. B.
 Donationem a patre in filios familias collatam non valere, nec morte confirmari. T. 7. c. 524. C. D. hodie confirmari morte. Ibid. D.
 Donationem mortis causam qui accipit, an possit petere contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
 Donationem propter nuptias, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem sibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
 Donationem simplicem an liberi invicem conferant. Ibid. D.
 Donationem simplicem an emancipati conferant. T. 9. c. 91. A.
 Donationem factam inter virum, & uxorem fungi partibus fideicommissi, vel donationis causam mortis, quia morte donatoris confirmatur. T. 9. c. 999. B.
 Donationem omnem perfici nudo consensu. T. 9. c. 1041. E.
 Donationem collatam in extraneum, & immensam liberi revocabunt in totum. T. 9. c. 32. A.
 Donationem omnem valere inter sponsum, & sponsam. T. 9. c. 438. B.
 Adversus donationem an detur restitutio minori. T. 10. c. 898. D. & c. 899. B.
 Ad donationem perfectam quid sit opus. T. 10. c. 955. D.
 Donatione unius rei in duos facta, potior est ille, cui res donata traditur. T. 1. c. 488. A.
 De donatione inter conjuges matrimonii contemplatione facta consultatio. T. 1. c. 681. C.
 In donatione expressa sufficit voluntas. T. 1. c. 445. A.
 De donatione inter sponsos. T. 5. c. 559. D.
 De donatione mortis causam, quae recepta est inter conjuges. T. 6. c. 115. E.
 De donatione mortis causam, & revocatione illius. T. 6. c. 438. A. & seq.
 Donatione facta inter virum, & uxorem, si una moriantur, an res donata reddatur, & cur. T. 7. c. 1457. C.
 In donatione concurrere debet idem affectus ex parte dantis, & accipientis. T. 7. c. 674. A.
 De donatione causam mortis, & de falcidia deducenda de donatione causam mortis. T. 7. c. 1238. C.
 De donatione sub modo. T. 7. c. 678. C.
 De donatione propter nuptias qui agit, certat de lucro adventitio. T. 9. c. 1218. A. mulieri agenti de donatione propter nuptias non datur nisi privilegium temporis. Ibid. B.
 De donatione, quae fit ad incertum tempus. T. 9. c. 1350. C.
 Donationes directae. T. 1. c. 87. C.
 Donationes causam mortis inter virum, & uxorem receptae sunt,

Tom. 3. c. 520. C.
 Donationes inter vivos fraudare patronum debitam portione possunt, si modò fiant sine dolo malo. T. 1. c. 1258. A.
 Donationes mortis causam ad legatorum exemplum capi. T. 3. c. 283. D.
 Donationes mortis causam quibus causis fiunt. T. 1. c. 440. C. D.
 Donationes inter virum, & uxorem unde originem duxerunt. T. 1. c. 784. C.
 Donationes propter nuptias hodie sunt penitus ex usu sublatae. T. 3. c. 117. D.
 Donationes causam mortis, & legata in quo differant. T. 4. c. 1145. C. & seq.
 Donationes causam mortis legatis comparantur. T. 4. c. 1143. D.
 Donationes si factae sint ante contractum capitale crimen, quid juris. T. 4. c. 1339. B. & seq.
 Donationes in sponsam, nuptiis non sequuntur, an valeant. T. 5. c. 885. E.
 Donationes in favorem Ecclesiae factae plenissime sunt interpretandae. T. 6. c. 1038. B.
 Donationes Episcoporum modum recipiunt a Concilio Toletano. Vide, Concilium Toletanum.
 Donationes jure civili strictius accipiendae. T. 6. c. 1038. B. insinuatio indigent. Ibid. C.
 Donationes Principum, & privatorum quomodo differant. Ibid. B.
 Donationes, quae ab initio non valent, an confirmantur morte, & voluntate testatoris, sive donatoris. T. 6. c. 733. E.
 Donationes causam mortis an legatorum instar obtineant in donationibus inter vivos, & an in mortis causam capionibus. T. 6. c. 404. B.
 Donationes causam mortis factae inutilis quae. T. 6. c. 422. A.
 Donationes mortis causam, quae legatorum instar obtinent, an per aes alienum defuncti possint infirmari, aut minui. T. 6. c. 328. B.
 Donationes directae, & purae, quae fiunt inter vivos, non mortis causam, utrum prohibitae sint inter viros & uxores, non inter sponsos & sponsas. T. 6. c. 116. E.
 Donationes inter virum, & uxorem complures sunt. Ibid. E. & c. 117. A. seq.
 Donationes item venditiones, traditiones, an ad tempus fieri possint. T. 7. c. 1046. C.
 Donationes mortis causam an legatis comparentur. T. 7. c. 958. C.
 Donationes, quae accipientem obligant, non sunt merae obligationes. T. 7. c. 678. C.
 Donationes mortis causam quibus fiant. T. 7. c. 952. E.
 Donationes quaelibet an silentio, & morte

- morte confirmetur. T. 7. c. 1075. E.
- Donationes in uxorem collatæ, & morte donatoris confirmatæ, an patiantur falcidiam. T. 7. c. 1412. A.
- Donationes nudâ voluntate perfectæ an necessitatem traditionis in se habeant. T. 7. c. 734. B.
- Donationes an adquirantur iuvito. T. 8. c. 4. D.
- Donationes causâ mortis an condemnatione donatoris infirmantur. T. 8. c. 61. C.
- Donationes causâ mortis quibus personis conferuntur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 60. B. C.
- Donationes causâ mortis similes sunt legatis. T. 8. c. 61. C. D. E. in quibus differant. Ibid. E.
- Donationes inter vivos an revocentur ob æs alienum donatoris. T. 8. c. 61. B.
- Donationes inter vivos an revocentur condemnatione donatoris. Ibid. B. C.
- Donationes mortis causâ in liberis & parentibus ultra virilem conferuntur, bonorum possessionem contra tabulas petitâ. T. 8. c. 62. A.
- Donationes mortis causâ relictiæ liberis, & parentibus an tuendæ sint, petitâ bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 62. A.
- Donationes mortis causâ an, & quibus personis conferuntur, petitâ bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 61. A.
- Donationes inter virum, & uxorem moribus Populi Romani prohibitiæ sunt. T. 8. c. 674. B. & c. 763. C.
- Donationes mortis causâ non insinuantur. T. 8. c. 61. E.
- Donationes propter nuptias qui, & quibus conferant. T. 8. c. 100. E.
- Donationes quæ apud acta insinuari debent. T. 9. c. 284. A.
- Donationes quæ revocantur liberis superstitis, aut supervenientibus. T. 9. c. 31. E.
- Donationes insinuationem exigunt apud acta, quod alia negotia non exigunt. T. 9. c. 1172. D.
- Donationes omnes ex Regum Franciæ constitutionibus insinuantur. T. 9. c. 284. A.
- Donationes inter virum, & uxorem cur ab initio ipso jure non valent, & indigent confirmatione. T. 9. c. 533. A.
- Donationes mutux inter conjuges cur non valent. Ibid. A.
- Donationes inter vivos inter virum, & uxorem prohibitiæ sunt. T. 9. c. 998. E.
- Donationes quæ sine actis valent. T. 9. c. 284. A.
- Donationes causâ mortis comparantur legatis. T. 9. c. 1357. B.
- Donationes factæ a reo an valent. T. 9. c. 1395. D. E.
- Donationes inter vivos, jure perfectæ, pœnitentiâ nullo modo revocantur. T. 9. c. 1355. A.
- Donationes propter nuptias quid. T. 9. c. 438. A. & seq.
- Donationes publicabantur. T. 9. c. 715. A.
- Donationes propter nuptias, si excedant 500. aureos, non valent sine actorum, sive monumentorum puactorum insinuatione, & scriptura, nisi fiant mulieribus minoribus 25. annorum. T. 9. c. 485. A.
- Donationes non insinuatæ non confirmat Senatus consultum. T. 9. c. 535. E.
- Donationes insinuationem non desiderant octo casibus. T. 9. c. 485. E.
- Donationes causâ mortis nuda voluntate, & pœnitentiâ revocari possunt. T. 9. c. 1355. B.
- Donationes propter nuptias quo tempore in usu esse cœperint. T. 10. c. 670. C.
- Donationes causâ mortis nominatim conferuntur in tempus mortis. T. 10. c. 506. E.
- Donationes causâ mortis an sint instar legatorum, testamento scilicet facto. T. 10. c. 719. E.
- Donationes in Ecclesiis collatæ valent, etiam factæ *monasteriis*. T. 10. c. 817. A.
- An valeant sine insinuatione. Ibid. B.
- Donationes, si non excedant quingentos aureos, valent, & si non sint repositæ in acta, vel monumenta. Ibid. B. C.
- Donationes an possint suscipere Urbani magistratus. T. 10. c. 869. B.
- Donationes mortis causâ contractibus comparantur. T. 10. c. 1047. B. an legatis. Ibid. B. & c. 1049. B.
- Donationum mortis causâ, & non mortis causâ quotnam sint genera. T. 1. c. 86. A.
- De donationum propter nuptias usufructu. T. 2. c. 1029. A. & seq.
- De donationum propter nuptias insinuatione. T. 2. c. 1149. B.
- Donationum testationes. T. 2. c. 1054. E.
- De donationum jure inter virum, & uxorem. T. 1. c. 314. E.
- Donationum causâ mortis quotnam sint species, & differentiæ. T. 6. c. 117. E. & c. 118. A.
- In hoc conveniunt, quod sint revocabiles. Ibid. c. 118. A.
- Donationum genera quot sint. T. 8. c. 953. C. D.
- Donationibus modum imposuit lex Cincia. T. 1. c. 813. D. & T. 5. c. 688. E. & c. 1038. C. & T. 9. c. 57. D.
- Donationibus omnibus modum certum imposuit lex Cincia. T. 5. c. 403. D.
- Ad donationes meras tantum lex Cincia pertinet, non ad remuneraciones inestimabiles beneficii. T. 4. c. 788. E.
- De donationibus factis a Decurionibus. T. 2. c. 1123. D.
- De donationibus ante nuptias, vel propter nuptias, & sponsalitiis. T. 2. c. 315. B.
- De donationibus sacra forma, & de adscriptitiis. T. 2. c. 1166. C.
- In donationibus inter vivos cur cautioni Mucianæ non sit locus. T. 3. c. 415. D.
- In donationibus inter conjunctas personarum verborum subtilitas non observatur. T. 1. c. 445. A.
- De donationibus inter virum, & uxorem. T. 1. c. 401. C. & c. 678. D. E. & c. 784. B. C.
- De donationibus immensis in liberos collatis. T. 2. c. 1127. C.
- De donationibus immodicis, & inficiosis. T. 3. c. 122. E.
- In donationibus propter nuptias idem modus observatur, ac in dotibus. T. 4. c. 283. D.
- In donationibus retentio usufructus habetur pro traditione. Tom. 4. c. 787. A.
- In donationibus mortis causâ legi Falcidiæ locus est exemplo legato rum. T. 4. c. 1144. A.
- In donationibus an eadem ratio contrarium efficiat. T. 4. c. 996. B.
- In donationibus causâ mortis an lex falcidia locum habeat. Tom. 6. c. 404. A.
- De donationibus vel inter vivos, vel mortis causâ factis. T. 6. c. 398. C. & seq.
- In donationibus æs alienum etiam deducendum est. T. 8. c. 675. E.
- De donationibus insinuandis. T. 1. c. 653. A. B. & T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & seq.
- De donationibus, & fidejussoribus titulos esse fatuorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
- De donationibus inter virum, & uxorem, & a parentibus in liberos factis, & de rati habitione. T. 2. c. 331. D. & T. 9. c. 532. E.
- De donationibus. T. 1. c. 86. A. & c. 487. C. D. & c. 674. C. D. & c. 691. A. & seq. & c. 835. B. & T. 2. c. 573. E. & T. 9. c. 1330. C. & seq.
- De donationibus causâ mortis, quæ sunt ei, quem lex Julia, & Papia prohibet capere, quem facit incapacem ex Senatus consulto. T. 9. c. 1358. B.
- Donationibus jura non favent, nisi fiant pietatis causâ. T. 9. c. 1340. B.
- De donationibus mortis causâ. T. 1. c. 440. C. & c. 835. D. & T. 9. c. 1355. A. & seq.
- De donationibus, quæ sub modo, vel conditione, vel ex certo tempore conficiuntur. T. 2. c. 575. A. & T. 9. c. 1349. B. & seq.
- De donationibus revocandis. T. 9. c. 1351. B. & seq.
- De donationibus erat lex Cincia. T. 9. c. 57. D.
- In donationibus deterior est conditio mariti, & uxoris, quàm extranei, & penitus ignoti hominis, cui licet donare. T. 9. c. 533. C.
- Donatis omnibus bonis inter vivos, an ea deducto ære alieno donata intel-

intelligantur. T.7. c.1383. D.
 Donatistarum parabaptismata damnata. T.2. c.1088. D.
 Donatistæ, & Donatistarum secta in plures sectas dispersita. T.10. c.829. A.
 Pro donato titulus an sit lucrativus. T.6. c.219. C.
 Donator, si stipulanti promiserit, tenetur. T.1. c.488. C.
 Donator de evictione non tenetur. Ibid. B.
 Donator non tenetur in id, quod interest, de evictione; venditor vero tenetur in omne id, &c. T.4. c.890. D.
 Donator an teneatur de evictione. T.5. c.1194. B.
 Donator ex causa verus debitor est, non donator sine causa. T.5. c.1172. A.
 Donator est, qui benignè, & liberaliter, & propensissimo animo dat. T.6. c.119. C.
 Donator, & donatarius si simul perierint naufragio, ruinâ, ut donatio confirmetur, quis eorum videatur supervixisse. T.7. c.1465. E.
 Donator mortis causâ si intestatus decesserit, an poterit queri filius, qui succedit ab intestato, si ei non super sit virilis. T.8. c.62. B.
 Donator, & venditor in quo differunt. T.9. c.1335. E.
 Donator invitatus promittere non cogitur de evictione rei donatæ. T.9. c.1292. C.
 Donator an rectè paciscatur, ne donatarius rem donatam alienet, non tantum certis personis, sed & nulli prorsus. T.10. c.442. C.
 Donator an cogatur rem donatam tradere donatario, donatione perfectâ nudo consensu. Tom.10. c.1014. C.
 Donatori incumbit necessitas traditionis. T.1. c.87. A.
 Donatori plenius succurritur, quam ei, a quo verum debitum exigitur. T.8. c.765. C. D.
 De donatorum collatione, ac de eorundem jure. T.2. c.697. B.
 Donavi filiz eo fine, ut creditoribus meis satisfaceret: non satisfecit, non sequitur res: conditio ob rem dati dabitur fratri, qui mihi heres exstitit. Erit & actio ex contractu præscriptis verbis, ut scilicet satisfaciatur creditoribus, vel præstet quanti interest, non ut donatum reddat. Tom.9. c.230. E. & c.231. A.
 Doni datio non est contractus, nisi ei aliquod negotium sit immixtum. T.1. c.923. A.
 De donis, & muneribus. T.3. c.150. B.
 Donis lege Juliâ certus numerus constitutus est, quæ magistratibus urbanis conferuntur. T.8. c.619. C.
 Donis mutuis libertus, & patronus se se afficiebant. T.9. c.32. A.
 Verba dono, vel lego non semper donationem, aut legatum faciunt.

Tom. 2. c. 332. B.
Dono est verbum directum, aliquando pro precario accipitur. T.4. c.1083. D.
 Donum quid significet. T.8. c.618. E.
 Donum, & munus differunt. Ibid. E.
 Donum a donatione potest deduci, ut pactum a pactione. T.9. c.26. A.
 Donum, & donatio utrumque dicitur. Ibid. A.
 Dormitor dicitur fur nocturnus. T.4. c.335. B.
 Dos quid sit. T.1. c.783. B.
 Dos aut datur, aut dicitur, aut promittitur. T.1. c.312. B. & T.5. c.398. E.
 Dos dicitur solennibus verbis sine interrogatione. T.1. c.313. B.
 Dos sine acceptione non est. T.3. c.352. A.
 Dos filiz nomine semel functa neque minui, neque adimi potest. T.1. c.1364. E.
 Dos fungi dicitur, cum datur, vel cum redditur. T.3. c.182. C.
 Dos tenetur ob civile munus, vel honorem mariti. T.2. c.706. B.
 Dos appellatur donatio propter matrimonium, licet gratuita non sit. T.2. c.1189. D.
 Dos, & si matrimonio constante in bonis viri sit, uxoris tamen est. T.1. c.89. D.
 Dos, constante matrimonio, nisi certis ex causis uxori reddi non potest. T.2. c.1080. B.
 Dos, soluto matrimonio, quemadmodum petatur. T.1. c.785. C. D.
 Dos nudâ pactione constituitur. T.1. c.1500. E.
 Dos caduca. T.2. c.1050. B.
 Dos profectitia, aut adventitia. T.1. c.312. C.
 Dos profectitia proprium filiz patrimonium. T.1. c.324. A.
 Dos profectitia redit ad patrem, sive mortua sit filia constante, seu resolutio matrimonio. T.1. c.312. C. D.
 Dos augeri, vel etiam constitui constante matrimonio potest. T.2. c.1079. B.
 Dos ante nuptias, vel post nuptias dari potest. T.1. c.400. A.
 Dos redintegratur, redintegrato matrimonio. T.1. c.314. C.
 Dos, quæ esse desiit, dos effici amplius non potest. Ibid. C.
 Dos quo tempore redditur. T.1. c.312. D. & quibus casibus retinetur. Ibid. D. E.
 Dos prælegari dicitur propter representationem. T.1. c.130. C.
 Dos etiam relegari dicitur. Ibid. C.
 Dos an ipso jure necessariis sumptibus minui possit. T.1. c.264. E.
 Dos profectitia, & peculium differunt. T.1. c.1501. D. E.
 Dos redit ad mulierem, marito mortuo. T.2. c.335. B.
 Dos, & omnis donatio ex constitutione Regum nostrorum insinuari debet. T.2. c.1143. D.
 Dos fratribus confertur, & communicatur ab intestato, non ex testa-

mento. Tom. 4. c. 1332. B.
 Dos profectitia quæ est. T.4. c.184. C.
 Dos semper in jure constituitur traditione rei, non verbis. T.4. c.285. B. annus dotalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum. Ibid. B.
 Dos quid est. T.4. c.279. B. & c.287. D.
 Dos dicitur *versura* in Galliz provincia Delphinatus. T.4. c.287. D.
 Dos quomodo constituitur. Tom.4. c.219. B.
 Dos profectitia quid est. T.4. c.271. E.
 Dos an etiam contineatur fideicommissio, quam testator uxori prælegavit. T.4. c.1155. E. & c.1156. A.
 Dos tacita non renovatur, renovato matrimonio. T.4. c.979. C.
 Si dos mulieri restitui debet, quando divortium factum videtur culpa mariti. T.4. c.980. B. C.
 Eum & dos sequi debet, quem onus matrimonii sequitur. T.4. c.475. C.
 Dos, quæ pondere, numero, mensurâ continetur, non est statim reddenda. T.4. c.277. B.
 Dos ibi non est, ubi non sunt nuptiæ. T.4. c.262. E.
 Tota dos utrum ad virum pertineat quasi præmortuo filio; an pars dimidia saltem, quasi præmortuâ uxore. T.4. c.987. D.
 Dos caduca fit ex quinque legibus tantum publicorum judiciorum. T.4. c.1493. C. omne crimen plerumque exasperatur in militem. Ibid. c.1494. A.
 Dos adventitia ipso jure apud maritum remanet. T.4. c.956. A. hoc multæ leges probant. Ibid. A.
 Dos aut antecedit, aut sequitur nuptias. T.4. c.985. A.
 Dos constante matrimonio minui, vel tolli non potest, exceptis certis causis, quæ in l. 37. §. 1. *de jure dot.* enumerantur. T.4. c.1437. A.
 Dos data propter illicitum matrimonium caduca fit. T.4. c.1435. C.
 Dos est proprium filiz patrimonium. T.4. c.997. C.
 Dos est repensatio, sive pretium onerum matrimonii. T.4. c.981. B. hæc a Martino Capella dicitur *repensatrix*. Ibid. B.
 Dos fratribus confertur, & communicatur ab intestato, non ex testamento. T.4. c.1332. B.
 Dos, quæ semel functa est, amplius fungi non potest. T.4. c.980. A.
 Dos an semper debeat esse certa. T.4. c.983. B. & seq.
 Dos ab herede patris an, & quando peti possit. T.5. c.555. E.
 Dos, dirempto matrimonio, an patri restitui debeat. T.5. c.162. A.
 Dos est patrimonium mulieris. T.5. c.385. A.
 Dos quo pacto deterior non fiat; sed deterior facta videri possit. T.5. c.75. D.

- Dos an in divisionem rerum uxoria- rum veniat.** T. 5. c. 994. A. B.
- Dos an sit pensatio onerum matrimo- nii.** T. 5. c. 492. E.
- Dos recepticia quæ sit.** T. 5. c. 555. C. D.
- Dos favorabilis.** T. 6. c. 1033. B.
- Dos non solvitur marito vergenti ad inopiam nisi datis fidejussoribus,** T. 6. c. 1149. C. D. saltem sine fidejussoribus juratoriæ cautione. Ibid. D. E.
- Dos quandam reddenda sit post divortium factum.** T. 6. c. 122. D. E.
- Dos quandam reddenda erat tribus pensionibus, annuâ, bimâ, trimâ die.** Ibid. E.
- Dos adventitia, mortua uxore in matrimonio, an lucro mariti cedat, vel patris, in cujus potestate maritus est; aut etiam dos profectitia, si pater non sit.** T. 6. c. 161. C.
- Dos adventitia est, quam quivis alius dedit.** T. 6. c. 113. A. morte mulieris an remaneat apud maritum. Ibid. A.
- Dos adventitia, quæ non remanet apud maritum, an redeat ad extraneum, qui eam dedit, morte mulieris.** T. 6. c. 48. C.
- Dos an impensam funeris debeat, an heres mulieris.** Ibid. D.
- Dos profectitia etiam est, quam pater mulieris dedit.** T. 6. c. 113. A. an morte mulieris redeat ad patrem. Ibid. A.
- Dos adventitia, & profectitia in quibusnam differant.** Ibid. A.
- Dos an sit res communis patris, & filiarum.** T. 6. c. 377. C.
- Dos an sit æs alienum uxoris.** T. 6. c. 125. A.
- Dos a patre promissa, falsò existimante, se filiarum suarum debitorem esse, an obliget.** T. 6. c. 109. A. B.
- Dos an redeat ad patrem, filiam in matrimonio mortuam.** Tom. 6. c. 633. A.
- Dos profectitia de suo data a patre pro filiofamilias, divortio, aut morte viridirento matrimonio, a patre potest repeti, quia communis est.** Ibid. B.
- Dos constante matrimonio computari non potest, in excutiendis bonis mariti vocati ad munus publicum a certo modo substantiarum.** T. 6. c. 511. B. & c. 512. B.
- Dos an ex causa possit auferri marito.** T. 6. c. 512. B.
- Dos an reddatur hoc genere uxori potius, quam detur.** T. 6. c. 738. A.
- Dos a patre data filiarum nomine, mortuam in matrimonio filiam, utrum redeat ad patrem, sive filia fuerit in potestate patris, sive emancipata.** T. 6. c. 488. C. quæ data est pro filia emancipata, dos profectitia utrum sit, & utrum mortuam filiarum soluto matrimonio redeat ad patrem. Ibid. C.
- Dos pro muliere ab extraneo promissa.** T. 6. c. 458. E.
- Dos olim non tantum datione, vel stipulatione constituebatur, sed etiam ditione dotis citra stipulationem.** T. 6. c. 105. C.
- Dos solvi mulieri debet, soluto matrimonio.** T. 6. c. 333. A.
- Dos efficitur proprium filiarum patrimonium.** T. 6. c. 103. C.
- Dos potest arbitrio mulieris citra pactonem mutari, matrimonio nondum contracto.** T. 6. c. 114. A. B.
- Dos sive profectitia, sive adventitia, divortio facto a patre repeti potest cum consensu filiarum, & sine ejus voluntate pater procuratorem dare non potest ad dotem repetendam.** T. 5. c. 123. E. & c. 124. A.
- Dos licet constante matrimonio in bonis viri sit, est tamen in uxoris jure.** T. 6. c. 161. C.
- Dos mortifera.** Ibid. C.
- Dos quando olim exigebatur, & quando hodie.** T. 7. c. 723. C.
- Dos profectitia, mortuam muliere, redit ad patrem.** T. 7. c. 947. B.
- Dos quæ dicatur recepticia.** T. 7. c. 1457. C.
- Dos quæ nulla, frustra legatur.** T. 7. c. 1398. D.
- Dos quid sit.** T. 7. c. 1400. E.
- Dos quomodo constituatur.** T. 7. c. 1059. A. similis est dationi. Ibid. A.
- Dos relegatur veriùs, quam legatur.** T. 7. c. 1426. B.
- Dos si in pecunia consistat, an minuatur per impensas necessarias.** T. 7. c. 1400. A.
- Dos, soluto matrimonio morte mariti, an propter liberos retineri possit.** T. 7. c. 1412. E.
- Dos uxori si prælegata sit, & simul cum marito interierit, an hereditibus uxoris reddenda sit.** T. 7. c. 1467. D. E.
- Dos divisionem recipere potest.** T. 7. c. 1355. B. & seq.
- Dos filiarum propria est.** T. 7. c. 137. A.
- Dos heredi instituto ex asse inutiliter legatur.** T. 7. c. 1420. C.
- Dos injustæ uxori frustra legatur.** T. 7. c. 1397. B.
- Dos interdum quasi indigno auferitur.** T. 7. c. 1478. A.
- Dos judicio rei uxoriæ quando reddatur.** T. 7. c. 1399. A.
- Dos legata an fiat caduca propter matrimonium illicitum.** T. 7. c. 1479. A.
- Dos magna quæ dicatur.** T. 8. c. 105. D.
- Dos prælegata quando reddenda sit.** T. 7. c. 1399. A.
- Dos, quam retinet maritus, aut heres ejus, uxore præmortuam, an sit lucrum adventitium.** T. 7. c. 1458. A.
- Dos quando videatur legata.** T. 7. c. 1409. C.
- Dos quando uxori superstiti reddatur ex actione rei uxoriæ.** T. 7. c. 1399. A.
- Dos uxori legata an ei debeatur integra sine deductione rerum donatarum.** Ibid. D.
- Dos legata filio exheredato patris testamento, quam ille a nuru accepta perat, si matrimonium divortio solutum fuerit, an mulieri, vel viro debeat.** T. 7. c. 1419. A. B.
- Dos filio familias ab uxore data adquiritur socero per filium jure potestatis.** T. 7. c. 1424. A.
- Dos, mortuam uxore in matrimonio, an apud virum remaneat.** Tom. 7. c. 1482. A.
- Dos potest prælegari uxori non institutæ.** T. 7. 1467. E.
- Dos profectitia an mortuam uxore apud virum remaneat.** T. 7. c. 1466. A.
- Dos an fiat caduca, si maritus uxorem occiderit, vel dolo ejus uxorem interierit.** T. 7. c. 1482. A.
- Dos an fiat caduca, si mulier provincialis nupserit ei, qui in provincia officium gerit.** T. 7. c. 1480. A.
- Dos an legetur his verbis: *uxor quod mihi dedit, e medio sumat.*** T. 7. c. 1426. D.
- Dos a nuru accepta si filio exheredato legata sit, an ea, matrimonio divortio soluto, mulieri, vel viro debeat.** T. 7. c. 1419. A. B.
- Dos an ob mores mulieris retineri possit ab herede, soluto matrimonio morte mariti.** T. 7. c. 1413. A.
- Dos an possit deduci in computationem hereditatis, & rationem falsitudinis.** T. 7. c. 1410. A.
- Dos an remaneat apud virum, mortuam in matrimonio uxore.** T. 7. c. 1409. E.
- Dos an restituatur uxori si communes liberi intervenerint, vel ita convenerit, ne restituatur uxori.** T. 7. c. 1397. D.
- Dos an veniat in fideicommissum hereditatis filio marito herede instituto, & rogato hereditatem alii restituere, uxore filii in matrimonio mortuam.** T. 7. c. 1409. E. & c. 1410. A.
- Dos, aut pars dotis, quæ æstimata est, an pacto, vel testamento inæstimata fieri possit.** T. 7. c. 1421. B.
- Dos, aut res, quæ legata est, si non extet, an legatum valeat.** T. 7. c. 1401. C.
- Dos, & donatio propter nuptias an querelam inofficiosi excludant, & an conferantur.** T. 7. c. 207. C.
- Dos, constante matrimonio, a marito an peti possit.** T. 7. c. 1403. C.
- Dos a marito legari non solet, nisi ei, cui debet reddi.** T. 7. c. 1426. B.
- Dos adventitia, mortuam muliere penes virum manet.** T. 7. c. 947. B.
- Dos adventitia an mortuam uxore apud virum remaneat.** T. 7. c. 1466. A.
- Dos æstimata, an inæstimata sit, quid intersit.** T. 7. c. 1421. A.
- Dos æstimata pacto fieri potest, etiam constante matrimonio, inæstimata.** Ibid. A.
- Dos non est reddenda uxori, sed matri,**

tri, non relegatur recte uxori. T. 7. c. 1151. E.
 Dos consistere potest in pecunia. T. 7. c. 626. E.
 Dos receptitia est causa mortis capio, quam extraneus in casum mortis uxoris a marito stipuletur. T. 7. c. 1211. B.
 Dos adventitia lucro viri cedit. T. 8. c. 829. E. profectitia ad patrem redit, mortua in matrimonio filia. Ibid. c. 803. A. superstitibus liberis an ad patrem redeat. Ibid. C.
 Dos an revertatur ad filium, si avus merito filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.
 Dos hodie statim reddenda, nullarum impensarum habitate ratione. T. 8. c. 550. B.
 Dos quod melior, & fructuosior facta sit, an ea de re mulier marito teneatur. T. 8. c. 104. B.
 Dos omnis an receptitia sit. T. 8. c. 276. D.
 Dos quare dicatur relegata, vel praelegata. T. 8. c. 69. C.
 Dos si legetur ei, quae dotem, non habet, an ei legatum debeatur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 75. D.
 Dos, matrimonio soluto, debetur, non ante. T. 8. c. 69. E.
 Dos an, & quomodo conferatur. T. 8. c. 101. A. an conferatur cautione. Ibid. A.
 Dos an conferatur, deductis impensis in eam factis. T. 8. c. 104. B.
 Dos an, mortua in matrimonio uxore, heredibus ejus restituatur. T. 8. c. 445. C. an apud virum remaneat. Ibid. C.
 Dos an repeti possit, constante matrimonio. T. 8. c. 104. C. casus duo, quo repeti potest. Ibid. C. D.
 Dos a patre profecta an propria sit filiae. T. 8. c. 100. E.
 Dos prior praefertur novae doti. T. 9. c. 483. C.
 Dos adventitia. Vide, Dos profectitia.
 Si dos constante matrimonio soluta fuerit. T. 9. c. 542. B. & seq.
 Dos quando solida repetitur sine deductione. T. 9. c. 497. D.
 Dos quemadmodum petatur, soluto matrimonio. T. 9. c. 539. A. & seq.
 Dos non est, antequam nuptiae sequantur. T. 9. c. 429. A.
 Dos magis est in bonis filiae, quam peculium. T. 9. c. 521. C.
 Dos semel constituta filiae, non potest adimi. T. 9. c. 522. A. B.
 Dos a patre profecta est verè, & proprie patrimonium filiae, adeo ut negetur esse in bonis patris. Ibid. B.
 Dos apud eum esse debet, apud quem decurrunt onera matrimonii. T. 9. c. 518. B.
 Dos profectitia, & dos adventitia in quo differunt. T. 9. c. 524. D.

Dos profectitia redit ad patrem, nisi convenerit, ut remaneat apud virum, mortua muliere. T. 9. c. 505. D.
 Dos quando tota remanet apud virum. T. 9. c. 504. B.
 Dos, & peculium in quo differunt. T. 9. c. 541. D.
 Dos crescere, & decrescere potest, constante matrimonio. T. 9. c. 613. A.
 Dos datur pro oneribus matrimonii, & nihil aliud est, quam pensatio onerum. T. 9. c. 518. A.
 Dos non admittit falcidiam, vel diminutionem. T. 9. c. 481. B.
 Dos tribus modis olim constituebatur. T. 9. c. 478. B.
 Dos, constante matrimonio, est in bonis mariti. T. 9. c. 248. C.
 Dos quibus modis hodie constituitur. T. 9. c. 478. B.
 Dos adventitia pertinet ad patrem per solum usum fructum. T. 9. c. 524. D. hodie est filiae propria jure domini. Ibid. E.
 Dos, mortua muliere in matrimonio, non redit ad heredem ejus. T. 9. c. 496. D. ad quod redit. Ibid. D.
 Dos profectitia, & adventitia in quo differunt. T. 9. c. 685. B. & seq.
 Dos profectitia quae est. Tom. 9. c. 686. B.
 Dos antiquior praefertur novae. T. 9. c. 1217. E.
 Dos tenetur ob civile munus mariti, paraferna non tenentur. T. 9. c. 248. D.
 Dos imputatur in legitimam. T. 9. c. 522. E.
 Dos constituitur ex pollicitatione sola, & ex ea actio competit. T. 9. c. 74. C.
 Dos sola traditione constituitur, non promissione. T. 9. c. 526. A.
 Dos non est, nisi traditur. T. 9. c. 525. E. sola traditione constituitur. Ibid. c. 526. A.
 Dos est contractus. T. 9. c. 478. E.
 Dos incerta nulla est. T. 9. c. 488. D.
 Dos non est sine matrimonio. T. 9. c. 230. C.
 Dos inter donationes numeratur. T. 9. c. 1172. D.
 Dos etiam manente matrimonio certis ex causis repeti potest. T. 9. c. 1215. D.
 Dos, quamvis sit in bonis mariti, mulieris tamen est effectu ipso. T. 9. c. 479. E.
 Dos olim retinebatur ob mores uxoris. T. 9. c. 536. D. & seq.
 Dos promissa nuda conventionem, matrimonii contrahendi causa, non petitur vel actione bonae fidei, vel actione rei uxoriae. T. 10. c. 277. B.
 Dos est res uxoria, non maritalis, constante autem matrimonio in bonis mariti est. T. 10. c. 298. A.
 Dos mariti perfecte non est, quia

ex casu ei auferri potest. Ibid. A.
 An dos profectitia ad patrem redire, adventitia penes maritum remanere, mortua in matrimonio filia, debeat. T. 10. c. 328. E.
 Dos, quae mariti lucro cederet, ob insuper habitam vindictam necatae uxoris redigitur in fiscum. T. 10. c. 332. A. B.
 Dos profectitia an remaneat apud virum uxoris mortuae. T. 10. c. 474. C.
 Dos adventitia semper remanet apud maritum. Ibid. C.
 Dos si praelegata sit, an reddatur heredibus uxoris, quae simul perit cum marito. T. 10. c. 476. B.
 Dos quasi indigno an auferatur. T. 10. c. 478. C.
 Dos, quam retinet maritus, vel mariti heres, uxore praemortua, non est lucrum adventitium, sed rei jam sibi quaesitae retentio. T. 10. c. 600. D.
 Dos an possit teneri fisco, constante matrimonio. T. 10. c. 633. A.
 Dos uxori praelegata an sit extra rationem legis falcidiae. T. 10. c. 804. D.
 Dos an fiat caduca, nuptiis contra mandata contractis. T. 10. c. 671. A.
 Dos adventitia, mortua in matrimonio muliere, semper remanet penes virum. T. 10. c. 812. D.
 Dos, quam mulier petit ex legati causa, an possit retineri, veluti pignoris jure. T. 10. c. 971. D.
 Dos adventitia, praemortuo marito, restituitur mulieri, & dos profectitia eo redit, quod profecta est. T. 10. c. 1050. D.
 Dos ante nuptias data, & post eadem aucta, an videatur donatio. T. 10. c. 1051. B.
 Conjugio redintegrato, & dos redintegratur. Ibid. C.
 Dos an sit lucrum. T. 10. c. 1074. D.
 Dotale superficies uxore volente alienari posse, non etiam aedes. T. 3. c. 486. C.
 Dotale praedium ne maritus invitae uxore alienet, lege Julia de adulteriis cavetur. Tom. 4. c. 1471. B.
 Dotale praedium est, cujus dominium marito per traditionem est adquisitum. T. 4. c. 955. C.
 Dotalem fundum si receperit mulier, nihilominus agere potest de fructibus. T. 3. c. 444. D.
 Dotalem rem si maritus cepit ex causa lucrativa, an integra ei sit actio ex causa non lucrativa, vide licet stipulatione de dote. T. 8. c. 346. E.
 Dotales dicuntur res, quae dotali pecunia comparatae sunt. T. 6. c. 1040. D.
 Dotales res inestimatatae periculo mulieris deteriores fieri. T. 7. c. 1421. A.

- Dotales res si æstimatæ fuerint, dos in pecunia, non in rebus ipsis æstimatis consistit.** T. 7. c. 1423. D.
- Dotales res si æstimatæ sint, periculo mariti deteriores fiunt.** T. 7. c. 1421. A.
- Dotales res æstimatæ intelliguntur venditæ propter æstimationem.** T. 7. c. 1423. D.
- Dotales res æstimatæ an a marito alienari possunt.** T. 7. c. 1421. A.
- Dotales impensæ.** T. 8. c. 348. E.
- Dotales res non possunt intelligi dotales ante traditionem.** T. 9. c. 479. A. B.
- De dotali fundo non alienando.** T. 9. c. 527. C. & seq.
- Dotalia prædia inæstimata vir alienare, vel pignori obligare non potest, ne consentiente quidem muliere.** T. 2. c. 1105. D.
- Dotalia corpora singula an minuantur per impensas necessariò factas.** T. 7. c. 1409. A.
- Dotalia prædia an propter impensas desinant esse dotalia, vel an pro parte indivisa a marito teneantur, donec impensæ reddantur.** T. 7. c. 1415. D.
- Dotalia prædia an minuantur corporaliter per impensas necessariò factas.** Ibid. C.
- De dotalibus pactis consultatio.** T. 1. c. 693. C. D.
- De dotalibus instrumentis Constitutio Novella.** T. 2. c. 1117. A.
- In titulo de dotalibus pactis quædam observata.** T. 3. c. 318. B.
- Dotalis fundi fructus, matrimonio constante, lucro mariti cedunt.** T. 1. c. 400. D.
- Dotalis fundi inhietur alienatio, & usucapio.** T. 1. c. 1136. B.
- Dotalis fundi alienationem & pignorationem prohiberi.** T. 1. c. 1500. A.
- Dotalis prædii alienatio, vel hypotheca non valet.** T. 2. c. 1106. A.
- Dotalis fundi æstimati alienatio non prohibetur.** T. 1. c. 783. E.
- Dotalis annus quando incipit.** Vide, Annus dotalis.
- Dotalis fundus.** Vide, Fundus dotalis.
- Dotalis res.** Vide, Res dotalis.
- Dotalis obligatio tenet heredem foceri, qui a nuru dotem accepit.** T. 6. c. 263. A.
- Dotalis prædii invita muliere prohibita alienatio marito.** T. 7. c. 1242. B. C.
- Dotalis obligatio non sequitur dotem.** T. 7. c. 1404. A.
- Dotalis fundus semel alienatus an possit rursus fieri dotalis.** T. 7. c. 1415. B.
- Dotalis fundus an per impensas necessarias minuatur, ut ex parte, vel in totum desinat esse dotalis.** T. 7. c. 1415. C.
- Dotalium quid.** T. 1. c. 670. D.
- Dotalium ex bonis mariti mulieri solvitur.** T. 6. c. 1353. E.
- Dotalium, præ mortuâ uxore, apud virum remanet.** T. 6. c. 1148. B.
- De dotalium prædiorum alienatione.** T. 3. c. 180. B.
- Dotalium rerum uxor naturaliter domina est, maritus civiliter.** T. 4. c. 1332. C.
- Dotare filiam patris est officium.** T. 10. c. 1058. C.
- Dotarium, a Longobardis *morgangeba*.** T. 2. c. 1244. C.
- Ex dote retentiones fiunt quinque modis.** T. 1. c. 312. E.
- De dote non numerata.** Tom. 2. c. 1133. C.
- Pro dote res mobiles maritum usucapere.** T. 3. c. 396. E.
- In dote falcidiæ non est locus.** T. 1. c. 1274. B.
- Sine dote puellas collocabant Armenii.** T. 2. c. 1069. C.
- De dote caduca prolata in lucem constitutio quædam Gordiani nondum visa.** T. 3. c. 6. B.
- Turpe olim æstimabatur nubere sine dote.** T. 4. c. 283. C.
- Nullæ olim erant nuptiæ sine dote.** Ibid. C.
- In dote petenda nihil obest mulieri ignorantia juris.** T. 4. c. 505. C.
- De dote iudicium bonæ fidei est.** T. 4. c. 1372. C.
- Pro dote in dubio pronuntiandum est.** T. 5. c. 1027. B. & seq.
- In dote constituenda utrùm plus possit jus, quam voluntas mulieris paciscentis.** T. 5. c. 553. E.
- Dote datâ, utrùm pater, aut extraneus sibi pacisci, aut stipulari de dote aliquid possit sine voluntate mulieris, cujus dos facta est propria.** T. 5. c. 555. E.
- De dote in quantum maritus teneatur.** T. 5. c. 1103. B.
- In dote constituenda consuetudo, vel conventio partium servanda.** T. 6. c. 1054. A.
- Dote promissâ a patre, vel ab extraneo pro muliere, si per negligentiam mariti accidat, ut is nunc possit a focero, vel extraneo redactio ad inopiam exigere, an eas res marito imputari possit, quod in tempore dotem non exegerit.** T. 6. c. 110. D.
- De dote profectitia, divortio facto, patrem agere videri ex voluntate filiarum familias, ut oportet, si filiam furiosam habeat.** Tom. 6. c. 333. C.
- In dote exigenda quando est culpa, & negligentia mariti.** T. 6. c. 469. A.
- De dote prælegata.** T. 6. c. 262. D. & T. 7. c. 1396. D. E. & seq.
- De dote, quam maritus tenetur reddere mulieri, divortio facto.** T. 6. c. 488. A.
- De dote data patri, in cuius potestate est maritus.** T. 6. c. 124. D. E.
- De dote actio.** Vide, Actio de dote.
- Dote legatâ uxori præsentis die, an maritus uxori remittere videatur impensas in res dotales factas.** T. 7. c. 1412. A.
- Dote non legatâ, an heres dotem retinere possit, donec impensæ, in res dotales factæ, solutæ sint.** Ibid. A. B.
- Dote relegatâ, an heres solutionem ob donationes in mulierem factas nondum redditas, vel ob impensas in res dotales factas differre possit.** T. 7. c. 1411. E.
- Dote uxori legatâ an impensæ in res dotales factæ remissæ videantur.** T. 7. c. 1413. E.
- Dote uxori legatâ, an retentio fiat ex dote propter res uxori donatas.** T. 7. c. 1407. C.
- Dote relicta, utrùm legatum relictum pro dote utriusque heredis lucro cedat.** T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
- Pro dote mulier non habebat tacitam hypothecam ante Justinianum.** T. 7. c. 540. E.
- De dote relegata.** T. 7. c. 1167. B.
- Pro dote hypothecam tacitam habet mulier in bonis mariti.** Tom. 9. c. 491. B. & seq.
- In dote repetenda mulier præfertur omnibus creditoribus chirographariis, imo etiam hypothecariis antiquioribus.** T. 9. c. 480. B. C.
- De dote actiones.** T. 9. c. 494. C. D. & seq.
- Sine dote nuptiæ consistere possunt.** T. 9. c. 1215. E.
- De dote an sit extraneo stipulatio tacita.** T. 9. c. 526. B. & c. 530. B.
- Ex dote propter liberos erat retentio sextarum, vel quintarum, alendorum liberorum causâ.** Tom. 9. c. 550. D.
- Sine dote potest esse matrimonium.** T. 9. c. 541. D.
- Ex dote, quam repetit mulier post divortium, quæ deductiones, seu compensationes fiunt.** T. 9. c. 497. B. & seq.
- De dote ab extraneo data.** T. 9. c. 485. E.
- De dote cauta, non numerata.** T. 9. c. 532. C. D.
- De dote recuperanda actio ex stipulatu, & ejus jura explicantur.** T. 9. c. 511. A. B. & seq.
- Dote non spoliat filiam exhereditatio.** T. 9. c. 522. C.
- De dote actio.** T. 9. c. 67. C. & seq. & c. 488. B. C. & seq.
- Quis sit in l. 4. de dote prælegata, vulgaris modus proferendi diem legatis.** T. 10. c. 90. A.
- In dote exigenda, & solvenda, quæ communis est patris, & filiarum, an utriusque voluntas exquiratur.** T. 10. c. 328. D.
- Actio de dote est bonæ fidei.** T. 10. c. 560. C.
- Ex dote a marito prælegata uxori an deducatur falcidia.** Tom. 10. c. 1122. B.
- Dotem inter servos, & servas non esse.** T. 2. c. 1072. B.

Dotem,

Dotem, resolutio matrimonio sine voluntate filiae, pater repetere non potest. T. 1. c. 1364. E.
 Dotem adventitiam, in matrimonio mortuam muliere, penes maritum remanere. T. 1. c. 312. C.
 Dotem non facit cautio nuda. T. 2. c. 331. A.
 Dotem a matre profectam, fratres inter se conferunt. T. 3. c. 79. C.
 Dotem qui pro muliere, promittit, sub ea conditione promittere videtur, si nuptiae sequantur. T. 3. c. 388. E.
 In dotem data sylvae. Vide, Sylva.
 Dotem si mulier intercedendi animo pro alia muliere promiserit, & forte res etiam suas viro eo nomine obligaverit, ex hac causa non adjuvatur Senatus-Consulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.
 An dotem reddere filio actione ex stipulatu maritus cogatur, si divortio solvatur matrimonium. T. 4. c. 1153. A.
 Dotem filiae debet pater tanquam res alienam. T. 4. c. 983. D.
 In dotem quod filiae datur, statim fit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 893. A.
 In dotem Athenagoras dicitur dedisse centena millia sestertium. T. 4. c. 283. D.
 Senatus in gratiam Scipionis quadraginta millia constituit in dotem. Ibid. D.
 Dotem, quam pater semel filiae familias contulit, ei auferre, vel minuire non potest, nisi uno casu. T. 4. c. 379. A.
 In dotem res mobilis data alienari potest. T. 4. c. 1372. C.
 In dotem, vel peculium siquid filiae familias detur, quid interest. T. 4. c. 893. A.
 Utrum dotem mulier dederit, an extraneus pro muliere, interest. T. 4. c. 999. C.
 Inter dotem a muliere datam, & dotem ab extraneo datam, differentia quae. Ibid. E.
 Dotem qui viro promittit pro milite, non promittit quoque usuras, an usurae dotis viro debeantur. T. 4. c. 982. D.
 Inter dotem aestimatum, & dotem inaeftimatum differentia quae. T. 4. c. 985. D.
 Dotem filiae constitui pietas paterni nominis exigit. T. 4. c. 826. A.
 Dotem a nuru acceptam pater an filio exheredato recte leget. T. 4. c. 475. A.
 Dotem dare, vel promittere omnes possunt, l. promittendo. de jure dotium. T. 5. c. 398. E.
 Dotem dicere pro promittere. Ibid. E.
 Dotem dicere omnes non posse. Ibid. E.
 Dotem dicere quis possit. Ibid. E.
 Dotem si focer a nuru acceptam, filio exheredato, non nurui legavit, an mulieri ad-

versis maritum, qui exheredatus est, competat actio, quae vocatur dotis repetitio. T. 6. c. 262. D.
 Dotem quoque jure maritus & uxor possideant. T. 6. c. 512. A.
 Dotem profectam ad patrem reverti, mortuam in matrimonio filiam. T. 6. c. 129. C. D.
 Dotem filiae familias constituere est paternum officium, non maternum. T. 6. c. 109. B.
 Dotem si pater filiae nomine promississet, & eam ante nuptias emancipasset, non resolvitur promissio: nam & cum ante nuptias pater moreretur, nihilominus heredes ejus ex promissione obligati manebunt. T. 6. c. 105. A. B.
 Dotem, constante matrimonio, permutari posse in utilitatem mulieris. T. 6. c. 114. A.
 Dotem pater non jure repetit, nisi eo tempore, quo litem contestatur, filia consentiat. T. 6. c. 377. C.
 Dotem augent fructus percepti ante nuptias, nec lucro mariti cedunt. T. 6. c. 122. A. Vide, Servorum acquisitiones.
 Dotem semper comitantur onera matrimonii. T. 6. c. 432. A.
 Dotem injustae uxori legatam fiscus eripit, quasi indignae. T. 7. c. 1397. B.
 Dotem a focru qui acceperat, eidem stipulanti promittit, eam post mortem suam reddi, si dotem eam uxori legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1426. A.
 Dotem ab uxore acceptam si filius familias moriens illi legaverit, an legatum valeat, si filius patri heres non extiterit, cui acquisita fuit dos per filium. T. 7. c. 1424. A. B.
 Dotem an minorem faciant impen- sae necessariae in res dotales factae. T. 7. c. 1167. B.
 Dotem marito si relegaverit focer, dote soluta mulieri, an legatum extinguatur. T. 7. c. 1404. A. B.
 Dotem nurus, si focer legaverit extraneo per fideicommissum, an ex eo legato heres falcidiam deducere possit. Ibid. D.
 Dotem a nuru acceptam, quam pater filio exheredato legavit, si heres per errorem, omisa cautione de indemnitate, solverit filio, an soluto matrimonio, a muliere dotis judicio conveniri possit. T. 7. c. 1419. D. E.
 Dotem, quam nurus focero dederat, si moriens focer nurui legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1401. D.
 Dotem, quam pater a nuru acceperat, si filio exheredato legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. E.
 Dotem, quam ab uxore, vel pro uxore maritus acceperat, maritus moriens olim illi legabat. T. 7. c. 1397. B.
 Dotem qui legat, jus actionis de-

dote legat. T. 7. c. 1397. B.
 Dotem si extraneus mulieri dederit, & stipulatus sit, eam sibi reddi, mortuo in matrimonio marito; & extraneus, & maritus simul perierint, an dos reddenda sit heredi extranei. T. 7. c. 1467. D.
 Dotem si quis legaverit his verbis, quanta pecunia ad me ex dote pervenerit, aut perventura est, tantundem heres meus uxori dato, si nihil pervenerit, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1400. D.
 Dotem mulieribus conservare Reip. interest. T. 7. c. 1397. C.
 Dotem a nuru acceptam, patris testamento filio exheredato legatam ab eone uxor, an ab herede soceri petere potest. T. 7. c. 1403. B. C.
 Dotem a nuru acceptam si focer filio exheredato legaverit, an nurus ab eo, tanquam marito, dotem petere possit. Ibid. C.
 Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, si heres filio omisa cautione de indemnitate solverit, & a muliere dotis judicio conveniatur, quomodo heredi subveniatur. T. 7. c. 1419. D. E.
 Dotem a nuru acceptam si focer filio marito ejus exheredato legaverit, an nurus dotem a marito, tanquam herede, petere possit. T. 7. c. 1403. C.
 Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, an heres teneatur praestare, nisi filius caverit de indemnitate. T. 7. c. 1419. D. E.
 Dotem a nuru acceptam si legaverit pater filio marito exheredato, temere soluta marito ab herede, an is a muliere conveniri possit actione dotis. T. 7. c. 1403. E. & c. 1404. A.
 Dotem an retineat, qui non vindicat mortem uxoris. T. 7. c. 1481. E.
 Dotem legatam testamento patris, quam ille a nuru acceperat, si antequam filius exheredatus con- sequutus sit, solutum fuerit matrimonium divortio, utri potius heres soceri dotem praestabit, mulieri actione de dote, an viro actione ex testamento. T. 7. c. 1419. A. B.
 Dotem legatam an minuant impen- sae in res dotales factae. T. 7. c. 1167. B.
 Dotem legatam an heres mariti retinere, & differre possit ob res amotas ab uxore, vel donatas res, vel impenfas. T. 7. c. 1412. C. D.
 Dotem fungi quid. T. 7. c. 1186. D.
 Res in dotem datas, vel aestimari, vel non aestimari inter conjuges, & aestimationem multum, magnumque discrimen adferre. T. 7. c. 1175. C.
 Dotem profectam, divortio facto, patrem non posse repetere, nisi consentiente, & volente filia. T. 7. c. 1150. C.

Dotem

- Dotem minuunt impensæ necessariæ ipso jure. T. 7. c. 1167. B. aliz impensæ factæ in res dotales dotem non minuunt. Ibid. B.
- Dotem, a patre datam filiz emancipatæ, uno tantum casu ad patrem reverti. T. 7. c. 1150. C.
- Dotem si maritus uxori legaverit, quam uxor promiserat, non dederat, an legatum debeatur. T. 7. c. 1426. E.
- Dotem an maritus possit legare uxori. T. 8. c. 991. B.
- Dotem acceptam ab uxore an emancipatus conferat. T. 8. c. 93. C.
- Dotem adventitiam an possit filia repetere sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
- Dotem, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem sibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
- Dotem an conferat filia instituta, si petat commissio edicto per alium contra tabulas. T. 8. c. 101. C.
- Dotem an conferat filia, quæ abstinet se bonis paternis. T. 8. c. 107. B.
- Dotem an conferat filia sui juris, si maritus ejus sit inops. T. 8. c. 105. B.
- Dotem an filia conferat, si sua sit, si emancipata. T. 8. c. 98. E.
- Dotem an filia retineat, si se abstineat bonis paternis. T. 8. c. 106. E.
- Dotem an filia, quæ est in potestate, repetere possit sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
- Dotem muliere dante, an semper ipso jure exceptum intelligatur, ut dos ei reddatur, si supervixerit. T. 8. c. 276. D.
- Dotem promissam a patre, an filia conferat. T. 8. c. 102. C. promissam ab extraneo an conferat. Ibid. C.
- Dotem qui conferant. T. 8. c. 90. C.
- Dotem, vel aliquid ejus nomine qui legat, legat jus actionis pro dote. T. 8. c. 69. D.
- Dotem & profectitiam, & adventitiam conferri. T. 8. c. 102. C.
- Dotem ex quo tempore mulier ob inopiam mariti repetat. T. 8. c. 104. D.
- Dotem filio vindicandam, si maritus uxoris necatæ mortem non ultus sit. T. 8. c. 445. B.
- Dotem integram an mulier conferat, si maritus sit non solvendo. T. 8. c. 104. B. C.
- Dotem, soluto matrimonio, apud quem judicem repetebat mulier. T. 9. c. 1072. C.
- Dotem dans pater, & extraneus pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.
- Dotem repetentis mulieris privilegium. T. 9. c. 1215. E.
- Dotem facere, numerationem, vel traditionem, non cautionem falsam. T. 9. c. 532. C.
- In dotem an computentur vestes, quæ dabantur, & ornamenta muliebria. T. 9. c. 487. E.
- Dotem quis constituere debet. T. 9. c. 477. D.
- Dotem filiz constituere, & conservare patris officium est. T. 9. c. 486. D.
- Dotem filio filiz suæ non potest adimere ex hereditate, quam pro ea dedit parens. T. 9. c. 519. C.
- Præter dotem in urbe Roma mulieres nihil habebant, paraferna parafissima. T. 9. c. 1215. E.
- In dotem fundi dati. T. 9. c. 81. D. E. & c. 82. A. & seq.
- Dotem quando mulier amittit. T. 9. c. 500. D.
- Mulier quando dote privatur. Ibid. D.
- Dotem solet nurus dare focero, itemque pronurus profocero. T. 9. c. 517. E. & seq.
- Dotem non facit dotalis instrumenti scriptura. T. 9. c. 329. A.
- Dotem filiz quomodo pater possit repetere. T. 10. c. 202. C. D.
- Dotem inter profectitiam, & adventitiam quæ sint differentiz. T. 10. c. 328. E.
- Adversus dotem, vel donationem propter nuptias an restituatur minor. T. 10. c. 900. A. B.
- Dotem ab uxore acceptam an maritus possit vendere. T. 10. c. 950. A.
- Dotem an mortis causâ possit mulier promittere. T. 10. c. 1051. D.
- Erga dotes mulieris favores, & studia auctorum juris sunt propensa. T. 4. c. 985. D.
- Dotes prædiorum legato continentur, instructis prædiis legatis. T. 4. c. 1120. A.
- Dotes mulieribus conservari publice interest. T. 9. c. 1215. E.
- Dotes non insinuantur, licet excedant summam 500. aureorum. T. 9. c. 485. A.
- Dotes prædiorum quænam sint. T. 10. c. 556. D.
- Dotes inter donationes numerantur. T. 10. c. 935. D.
- Doti dicere, vel promittere. T. 1. c. 1151. C.
- Doti quare favendum in re ambigua. T. 5. c. 1027. E.
- Doti promittere, latinè non dicitur. T. 5. c. 398. E.
- Doti semper inest conditio matrimonii. T. 5. c. 552. D.
- Doti dare, doti dicere, doti promittere dicimus; non dotis dare, dotis dicere, dotis promittere. T. 6. c. 123. C.
- Doti veteres tribuebant nomen rei uxoris potius, quàm rei maritalis. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.
- Dotibus modum imposuit lex Papia. T. 1. c. 813. D.
- In dotibus modus qui observatur, idem est in donationibus propter nuptias. T. 4. c. 283. D.
- In dotibus consistebat olim omne patrimonium mulierum. T. 4. c. 926. A.
- Pro dotibus respondendum in ambiguis. T. 7. c. 1460. E.
- Dotibus est definitus modus. T. 10. c. 900. C.
- Dotis repetitio an minuat propter retentionem. T. 1. c. 264. E.
- Dotis dictio solennibus fit verbis. T. 1. c. 1151. D.
- Dotis functio pacto mutari non potest. T. 3. c. 182. C.
- Dotis nomine mulieres tacitam hypothecam habent in bonis mariti. T. 2. c. 1137. B.
- Dotis representatio species est dotis nationis. T. 2. c. 1080. B.
- Dotis propria repetitio est patris. T. 3. c. 101. D.
- Dotis dicendæ solennitas sublata. T. 1. c. 1151. C.
- Dotis causa est perpetua. T. 2. c. 327. A.
- Dotis datio est contractus. T. 1. c. 782. C.
- Dotis obligatio nascitur ex pacto, pollicitatione, & oblatione nuda. T. 2. c. 326. B.
- Dotis dictione tres tantum personæ obligantur. T. 1. c. 1151. B.
- Dotis repetitio, & solutio, siue judicium recuperandæ dotis. T. 2. c. 334. B.
- Dotis maximæ modus. T. 2. c. 1072. E.
- Dotis causâ venditio, & venditio simplex tribus causis differunt. T. 3. c. 485. A.
- Dotis quo jure maritus sit dominus. T. 3. c. 287. C.
- Dotis obligatio esse videtur in peculio filii. T. 1. c. 1454. D.
- Dotis æstimatio vera est venditio. T. 3. c. 485. A.
- De dotis usuris. T. 1. c. 664. A.
- Dotis actio unde nascitur. T. 1. c. 313. B.
- Dotis actio privilegiaria. Tom. 1. c. 1454. C. D.
- Dotis dictione tres tantum obligantur personæ. T. 1. c. 313. D.
- Dotis privilegium. T. 9. c. 1215. C.
- Dotis dictio solennibus fit verbis. T. 1. c. 313. B.
- De dotis jure Novella Constitutio. T. 2. c. 1130. C.
- Dotis actio recuperandæ dotis quando mulieri nascitur, & quando non. T. 4. c. 477. C.
- Dotis portio esse dicuntur partus ancillarum dotialium. Tom. 4. c. 1160. B.
- Dotis causâ in bonis mariti sunt ancillæ. T. 4. c. 1160. E.
- Dotis actio hodie quando nascitur. T. 4. c. 478. A.
- Dotis legatum falcidiâ non minuitur. T. 4. c. 349. C.
- Dotis & usurarum stipulatio extinguitur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.

- Dotis retentionem si leno non habet, potestne agere de moribus. T. 4. c. 282. B.
- Dotis partem dimidiam an retinere possint liberi heredes scripti. T. 4. c. 840. A.
- Dotis sola promissio non facit sponsalia. T. 4. c. 265. B.
- Dotis functio non potest mutari pacto. T. 4. c. 20. E.
- Quantum defertur lucris marito ex pacto dotis, tantum defertur mulieri ex donatione propter nuptias. T. 4. c. 283. B.
- Dotis datio non est donatio, sed repensatio onerum matrimonii. T. 5. c. 398. C.
- Dotis favore quænam contra communem rationem juris concessa sint. T. 5. c. 1027. E.
- Dotis dicendæ quàm solennis olim ratio fuit. T. 5. c. 398. E.
- Dotis definitio. T. 5. c. 1028. D.
- Dotis duplex exceptio. T. 6. c. 1147. B.
- Dotis fructus an ad maritum pertineant. T. 6. c. 122. B.
- Dotis fructus quinam propriè dicantur. Vide, Fructus dotis.
- Dotis legatum est æs alienum potius, quàm legatum. T. 6. c. 738. A.
- Dotis adventitiæ, sicut & cæterorum bonorum, proprietas est hodie filiæ in solidum ex constitutione Justiniani. T. 6. c. 124. C.
- Dotis adventitiæ repetitio hodie communis est. Ibid. C.
- In dotis profectitiæ repetitione exigitur consensus patris, & filiæ, quæ in ejus potestate est. T. 6. c. 333. D.
- Dictionis dotis formula. T. 6. c. 105. E.
- Dotis recuperandæ judicium est actio de dote. T. 6. c. 488. D.
- Dotis causam maritis non esse lucrativam, & cur. T. 6. c. 432. A.
- Dotis fructus, Vide, Fructus.
- In dotis stipulatione non est necessaria adjectio, si nuptiæ sequuntur, quia tacitè inest. T. 6. c. 104. E.
- Dotis functio pacto mutari non potest. D. 8. c. 776. C.
- Dotis actio quæ vocetur. T. 7. c. 1397. B.
- Dotis conditio an per conventionem melior fieri possit. T. 7. c. 1399. A.
- Dotis conditio an pacto deterior fieri possit. T. 7. c. 1397. D.
- Dotis conditio pacto non potest deterior fieri propter liberos. Ibid. E.
- Dotis corpora singula an minuantur per impensas necessarias. T. 7. c. 1400. A.
- Dotis datio contractus est. T. 7. c. 164. E.
- Dotis dictio quem obliget. T. 8. c. 322. D.
- Dotis legationi fideicommissum impositum an valeat. T. 7. c. 1408. D.
- Dotis legato inesse quod inerat actioni de dote. T. 7. c. 1397. B.
- Dotis prælegatæ esse commodum repræsentationis. T. 7. c. 1399. A.
- Dotis legato quæ commoda sint, quæ non sint in actione de dote. T. 7. c. 1398. E.
- Dotis legatum an utile sit. T. 7. c. 988. D.
- Dotis legatum si diem suum habet, idest, præsentem. T. 7. c. 1411. C. an proferri possit. Ibid. D.
- Dotis legatum plenius esse, quàm actionem de dote. T. 7. c. 1398. D.
- Dotis legatum quando inutile sit. Ibid. D.
- Dotis repetitionem, divortio facto, mulieri dari. T. 7. c. 527. B. C.
- Dotis legatum continere actionem de dote. T. 7. c. 1397. B. & seq.
- Dotis pars an veniat in restitutionem fideicommissi. T. 7. c. 1508. C.
- Dotis prælegatio an sit eodem jure, quo & dotis actio. T. 7. c. 1468. A.
- Dotis prælegatum uxori relictum an falcidiam patiatur. T. 7. c. 1405. E.
- Dotis prælegatum, & relegatum, pro prælegatio, sive relegatio in jure pro miscuè dicuntur. T. 7. c. 1399. C.
- Dotis legatæ renumeratio an differri possit ob donationes in mulierem, & impensas in res dotales factas. T. 7. c. 1412. C.
- Dotis repetitio ubi, & quo loco fieri debeat. T. 7. c. 164. D.
- Dotis perceptionem an impediat pendens conditio, vel deficiens. T. 7. c. 1402. C.
- Dotis retentionem an mariti heres habeat ob impensas utiles. T. 7. c. 1413. A.
- Dotis universitatem suppleri solutis impensis necessariis. T. 7. c. 7416. B.
- Dotis nomine promissum quando repeti possit. T. 8. c. 581. A.
- Dotis functionis leges pacto mutari non possunt. T. 8. c. 776. C.
- Dotis actio an, & quando nurui constante matrimonio competat. T. 8. c. 69. E.
- Dotis causa an causa lucrativa sit. T. 8. c. 345. D.
- Dotis collatio a collatione bonorum cur, & quomodo separetur. T. 8. c. 100. D.
- Dotis collatio an fiat ab intestato, & non petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 101. C.
- Dotis dictione quomodo obligatio contrahatur. T. 8. c. 322. D.
- Dotis legatum an subjiciatur falcidie. T. 8. c. 69. C.
- Dotis legatum nurui relictum an utile sit. Ibid. E. an nurui conferretur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. Ibid. E.
- Dotis nomen quomodo accipiatur in jure. T. 8. c. 385. A.
- Dotis nomine uxori relicto legato, an mulier alterutro, videlicet legato, vel dote, contenta esse debeat. T. 8. c. 70. A.
- Dotis non numeratæ exceptio. T. 9. c. 329. B.
- Dotis repetitio per actionem præscriptis verbis. T. 9. c. 67. E.
- Dotis dictionis formulæ propriæ, T. 9. c. 478. B.
- Ex dotis pollicitatione datur actio. T. 9. c. 74. B.
- Dotis præceptio, & quando locum habeat. T. 9. c. 519. E. & c. 520. A. & seq.
- Dotis reddendæ dies quis. T. 9. c. 507. D. & seq.
- Dotis causa, & jus dotis, sive titulus dotis idem est. T. 9. c. 478. E.
- Dotis repetitio est, cum maritus vergit ad inopiam constante matrimonio. T. 9. c. 537. E.
- Dotis datio, & instrumenti dotalis conscriptio est contractus. T. 9. c. 93. E.
- De dotis promissione, & nuda pollicitatione. T. 9. c. 477. A.
- Dotis usuræ quando debentur. T. 9. c. 487. B.
- Dotis recuperandæ gratiâ post dissolutionem matrimonii duæ propositæ sunt actiones, rei uxoriæ actio, & ex stipulatu. T. 9. c. 489. C. D.
- Dotis repetitio, & solutio. T. 9. c. 539. A. & seq.
- Dotis recuperandæ judicium. Ibid. A.
- Dotis retentio ob mores uxoris. T. 9. c. 499. C. & c. 504. B.
- Dotis dominus est maritus, & domina dotis est uxor. T. 9. c. 479. B. C.
- Dotis justa æstimatio. Tom. 9. c. 539. C. & seq.
- Dotis dominium quid. T. 9. c. 477. B.
- Dotis repetitio directa, & utilis. T. 9. c. 541. D.
- Dotis pollicitatio nuda. T. 9. c. 27. B.
- Dotis domina est mulier & jure, & re ipsa, etiam constante matrimonio. T. 9. c. 512. B.
- Dotis præceptio ob conditionem non pendet. T. 9. c. 520. B. C.
- Dotis præceptionem conditio institutionis filii non suspendit. Ibid. B.
- Dotis stipulatio. T. 9. c. 495. E. Vide, Stipulatio.
- De dotis repetitione, quæ competit mulieri, soluto matrimonio. T. 9. c. 488. C. & seq.
- Dotis æstimatio venditio est. T. 9. c. 540. A.
- Dotis constituendæ causâ venditio, & venditio simplex in quo differunt. Ibid. A.
- Dotis æstimatio facta viliori pretio citra dolum mariti, etiam non superet dimidium justii pretii, rescindit.

- restituatur, datâ electione marito, ut vel rem dotalem restituat, soluto matrimonio, vel justam estimationem. Ibid. C.
- Dotis in altimatæ periculum est mulieris.** Ibid. D.
- Dotis pollicitatio nuda pro contractu habetur,** T. 9. c. 477. B.
- Dotis datio est contractus.** Ibid. A, & c. 525. E.
- Dotis promissio est contractus.** T. 9. c. 477. A. & c. 525. E.
- Dotis dictio quomodo olim fiebat,** T. 9. c. 477. B. & c. 478. B. quomodo obligabat. Ibid. B.
- Dotis profectitiæ, & adventitiæ differentia.** T. 9. c. 504. E.
- Dotis obligatio quomodo contrahitur.** T. 9. c. 477. A. & seq.
- In dotis restitutione qui fructus veniunt, & qui non veniunt,** T. 9. c. 512. D. & seq.
- Dotis repetitio olim potior inter actiones personales.** T. 9. c. 480. E. mulieri competit, soluto matrimonio morte, vel divortio. Ibid. E.
- An dotis adventitiæ collatio sit.** T. 9. c. 685. B. & seq.
- De dotis collatione.** T. 9. c. 684. C. & seq.
- Dotis dictio fit solennibus verbis.** T. 9. c. 75. E.
- Dotis causam semper, & ubique præcipuam esse.** T. 9. c. 1215. D.
- Dotis promissio simplex est inutilis.** T. 9. c. 478. A.
- Dotis datio contractus est, qui præcedere, vel sequi matrimonium potest.** T. 9. c. 428. E. nuptias, vel sponsalia non facit. Ibid. c. 429. A.
- Dotis adventitiæ natura quæ.** T. 9. c. 506. E.
- Quando est inutilis promissio, & stipulatio dotis.** T. 9. c. 478. A.
- Dotis relegatio diem suum habet.** T. 10. c. 90. A.
- Dotis tam dominium, quam proprietatis dicitur esse mariti.** T. 10. c. 297. C.
- Dotis datione an quælibet dos verè fiat in dominio mariti.** Ibid. E.
- Dotis datio quid sit,** Ibid. E.
- Dotis constituendæ matrimonium est causa.** T. 10. c. 298. B.
- Dotis adventitiæ actio an communis sit patris, & filiarum.** T. 10. c. 328. C.
- Dotis filiarum causa adversus patrem est propria, ut castrensis peculii filiarum.** T. 10. c. 399. C.
- Dotis dandæ, & augendæ eadem est ratio.** T. 10. c. 1051. D.
- Dotis plures definitiones.** Ibid. D. E.
- Dotis datio spontanea an patrem liberet fideicommissum.** T. 10. c. 1118. E.
- Dotium privilegia quæ.** Tom. 9. c. 480. B. & seq.
- Dotium fideiussores, vel mandatores a marito mulieri non dan-**
- tur.** Tom. 9. c. 544. B. C.
- Dotium jus quod est.** T. 9. c. 478. C. & seq.
- Droit de refuge, Droit de viclorie.** T. 2. c. 1245. A.
- Dovarium quid est.** Tom. 3. c. 117. D.
- Dovarium an jure Romano sit receptum.** Ibid. D.
- Duabus injuriis propositis minor optanda est.** T. 4. c. 328. E.
- Duæ causæ lucrativæ in eandem rem, & personam eandem concurrere non possunt,** Tom. 4. c. 441. C.
- Quid si duorum testamentis eadem res mihi legetur.** Ibid. D.
- Duæ negationes in Pandectis Florentinis, & aliis auctoribus, frequenter ponuntur pro una negatione.** T. 4. c. 712. C.
- Duæ causæ lucrativæ in eandem personam, & in eandem rem concurrere nequeunt.** T. 4. c. 617. A.
- Duæ res sibi invicem causæ esse nequeunt eodem modo.** T. 4. c. 382. A.
- Dualem numerum non habent Latini, pluralis pro duali est.** T. 6. c. 152. B. c. 297. D.
- Dualis numerus a plurali separandus.** T. 8. c. 522. E.
- De eo, qui duas uxores habet,** T. 9. c. 1419. E. infamis est ex edicto Prætoris. Ibid. E.
- Dubia res quæ sit.** T. 1. c. 810. B. C.
- Dubia, & quæ lege propalam definita non sunt, in benigniorem sunt accipienda partem.** T. 3. c. 458. C.
- Dubia quæ sint.** T. 7. c. 1459. E.
- Dubia ab initio, sæpe ex post facto retroduci, & certa fieri.** T. 7. c. 1474. C.
- Dubia ab initio quæ sunt, sæpe ex post facto manifesta fieri.** Ibid. D.
- Dubia quæ valeant,** T. 7. c. 1460. C.
- Eorum, quæ dubia sunt, quædam explicari possunt, & hæc valent; quædam non possunt, & hæc pro non scriptis habentur.** T. 10. c. 472. C.
- Dubietatis multæ species.** T. 6. c. 449. D.
- In dubiis rebus benignior est interpretatio sequenda.** T. 4. c. 988. A.
- De rebus dubiis,** T. 6. c. 449. D.
- De rebus dubiis, quæ occurrunt in testamentis.** T. 6. c. 257. B.
- In dubiis id accipi, quod est utilius emptori, conductori, promissori, actori.** T. 7. c. 1460. E. & c. 1461. A.
- In dubiis sequendum est maius.** T. 10. c. 967. D.
- In dubio melius est respondere contra fiscum.** T. 4. c. 391. E.
- In dubio qui aliud dixit, aliud sensit, quid sequi debeat.** T. 5. c. 1190. C.
- In dubio æqui us est contra fiscum respondere.** T. 6. c. 436. B.
- In dubio benignior interpretatio recipitur.** T. 8. c. 688. D. duplici actione quis teneatur. Ibid. c. 777. D.
- Dubitans negat,** T. 2. c. 1270. C.
- Dubitans erranti comparatur.** T. 1. c. 1255. A.
- Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur.** T. 7. c. 1460. B.
- Dubitans in jure an fideicommissum relinquere possit.** T. 7. c. 963. A.
- Dubitans pro errante habetur.** T. 7. c. 963. A.
- Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur.** T. 10. c. 472. B.
- Dubitans quandoque habetur pro ignorante.** T. 10. c. 954. B.
- Dubitans erranti comparatur.** T. 10. c. 1047. A.
- Dubitantes medii sunt inter scientes, & ignorantes.** T. 10. c. 629. B.
- Qui dubitat, ignarus est.** T. 9. c. 227. A.
- Qui dubitat, ficto similis est.** T. 10. c. 472. C.
- Dubitatio ignorantiam imitatur.** T. 4. c. 42. C.
- Dubitatio quid.** T. 9. c. 227. A.
- Dubitationem, an depositi, vel commodati actionibus fideiussor accipi possit, ex l. 2. de fideiussoribus tollit auctor.** Tom. 5. c. 63. A.
- Dubitationis tollendæ causa sæpe agitur præscriptis verbis.** T. 10. c. 452. A.
- Qui dubitant, ignorant rem propositam.** T. 9. c. 227. A.
- Dubium ex l. 9. §. 1. de jure jur. explicatur.** T. 5. c. 225. A.
- Dubius pater quis sit.** T. 5. c. 548. D.
- Dubius sermo ambiguus est.** T. 6. c. 449. D.
- Ducatus non dividendus.** T. 2. c. 1323. C.
- De ducatus investitura.** T. 2. c. 1211. A.
- Ducatus sunt regales.** T. 2. c. 1325. E.
- Ducena, & centena.** T. 2. c. 678. B.
- Ducenarii procuratores,** Ibid. B.
- Ducenariorum numerus.** T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.
- Ducensima pretii in emptionibus, & venditionibus.** T. 5. c. 1018. E.
- Ducere est præire deducenti.** T. 9. c. 1169. A.
- Duces sunt Regis Capitanei.** T. 2. c. 1246. B.
- Duci quæ dicantur in servitutibus.** T. 7. c. 386. D.
- Duci, & sequi cognata sunt verba, & quasi connexa.** T. 7. c. 116. A.
- Ducimus sequentem, sequimur ducentem.** Ibid. A.
- Ductio servi, qui noxam nocuit, pro**

pro noxæ deditio est; T. 5. c. 7. C. D.
 Dulcia si legata sint, quæ eorum nomine significantur. T. 7. c. 1462. A.
 Dulcia si legata sint, quæ continentur. T. 7. c. 1459. A.
 Dulcium nomine quæ continentur. T. 1. c. 437. A. B.
Dunsaxat particula denotat exclusionem. T. 4. c. 892. C.
Dunsaxat articulus quid notet. T. 8. c. 624. C.
 Duo fidejussores sunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
 Duo rei debendi, qui parem obligationem in solidum susceperunt singuli. T. 4. c. 681. A. & quorum uno electo alter liberatur. Ibid. A. B.
 Duo simul agere non possunt. T. 5. c. 135. E.
 Duo rei debendi qui propriè dicuntur. T. 6. c. 709. E.
 Duo rei debendi testamento an constitui possint, & an singuli in solidum legatario teneantur. T. 7. c. 974. D. E.
 Duo rei credendi testamento an constitui possint. Ibid. c. 975. D.
 Duo verba negativa magis negant. T. 8. c. 645. A.
 Duobus procuratoribus, vel pluribus ad agendum in solidum existentibus, cujus melior sit conditio. T. 5. c. 105. D.
 Duobus aliquem judicio sibi impediendis an singuli teneantur in solidum. T. 7. c. 89. A.
 Duobus in jus vocatum vi eximentibus, an in singulos detur actio pœnalis in factum. T. 7. c. 88. C.
 Duobus metu illato rem alicui extorquentibus, an re eâ restitutâ ab alio, ab altero aliquid peti possit. Ibid. D.
 A duobus qui eandem rem emit separatim, an uterque ei teneatur de evicitione. T. 10. c. 758. E.
 Duplâ exactâ an rursus possit conveniri venditor ob eâ, quæ non præstitit. T. 10. c. 762. B.
 Duplæ cautio. Vide, Cautio duplæ.
 Duplæ stipulatio. T. 5. c. 871. A. quando committitur. Ibid. C.
 Duplæ evicitionis nomine stipulatio ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E.
 Duplæ stipulatio. T. 6. c. 305. D. E. & c. 306. A. & seq.
 Duplæ stipulatio ex causa tardiùs soluti pretii an committi possit. T. 7. c. 778. A. & seq.
 Duplæ stipulatio duobus modis committitur. T. 10. c. 755. A.
 Duplex, sive junctum ab eo, quod majus nomen accipere solet. T. 7. c. 56. B. C.
 Dupli pœna, & quando pro dupli pœna quadruplum exigatur. T. 6. c. 142. C.
 Dupli ratio an servetur, si quis sciens hominem, vel alienam rem dolo malo ignorantem vendiderit. T. 7. c. 809. B.

Dupli ratio in æstimatione ejus, quod interest, in quibus causis servetur. Ibid. B.
 Dupli, aut in duplum actio quæ. T. 8. c. 1097. A.
 Dupli ratio servanda tam in re, quàm in personam actionibus. T. 8. c. 518. B.
 Dupli pœna qui tenetur. T. 9. c. 1157. A. B.
 Dupli fructus. T. 9. c. 1086. E.
 Dupli quantitatem non potest excedere id, quod interest in certis casibus. T. 9. c. 1077. B.
 Duplicationum formulis qui articuli servantur. Tom. 3. c. 134. C. D.
 Duplices actiones. Vide, Actiones duplices.
 Diplomata quæ sint. T. 1. c. 1251. C.
 Diplomata quidnam sint. T. 10. c. 552. B.
 In duplum actiones pœnales sunt ab origine ipsa, non ex accidenti. T. 6. c. 30. C.
 In duplum actione quis teneatur. T. 8. c. 777. D.
 Ultra duplum venditorem non teneri in id, quod interest. Tom. 9. c. 1077. C.
 Ultra duplum ob evicitionem non tenetur venditor emptori actione ex empto. Ibid. C. D.
 In duplum quæ actiones crescunt. T. 9. c. 222. C. Vide, Inficiatio.
 Duplum pœna excedere nequit, aut usura. T. 10. c. 647. C.
 Duplum est finis usuræ. Tom. 10. c. 984. A.
 Dupondio satur, id est, per exiguo sumptu. T. 3. c. 360. E.
 Dupondium. T. 3. c. 187. D.
 Durandi magistris sententiarum, & D. Thomæ in Summa sententia, & opinio de matrimonio omnium consensum meretur, &, quia dirimit multas controversias, quæ quotidie occurrunt, notanda diligenter. T. 5. c. 92. D. E.
 Duumvir magistratus municipalis dicitur. T. 5. c. 121. B.
 Duumvir quando ex officio teneatur. T. 8. c. 481. B.
 Duumviratus erat annuus. T. 9. c. 1120. C.
 Duumviratus magistratus est municipalis. T. 10. c. 789. B.
 Duumviri sunt magistratus municipales annui. T. 2. c. 708. A.
 Duumviri nominationem ad munera civilia faciunt. T. 2. c. 804. D.
 Duumviri sibi successores nominare solent. T. 2. c. 820. C.
 Duumviri, & defensores. T. 2. c. 91. C. D.
 Duumviri qui sunt, & unde. T. 4. c. 236. A. hi habent jus dandi tutores. Ibidem. A. qua actione tenentur duumviri. Ibid. A.
 Duumviri, & magistratus municipales idem est, hi magistratus sunt annui. T. 4. c. 845. B. C.
 Duumviri jus virgarum in sævitia

habebant. T. 5. c. 3. B.
 Duumviri sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est officium, commune periculum. Ibid. D.
 Duumviriloco Consulibus in civitatibus erant. T. 7. c. 135. D.
 Duumviri an habeant ea, quæ magis sunt imperii, quàm jurisdictionis. T. 7. c. 78. E.
 Duumviri non sunt defensores civitatum. T. 7. c. 110. D.
 Duumviri qui fuerint. T. 7. c. 81. B.
 Duumviri jubere possidere, item rem ob contumaciam adduci jubere non possunt. T. 7. c. 111. D.
 Duumviri judicium publicum habent. T. 8. c. 478. E.
 Duumviri qui pupillo tutorem creaverunt, pupillo tenentur actione subsidiaria. T. 9. c. 336. C.
 Duumviri sumebantur ex decurionibus, non ex plebejis. T. 9. c. 1120. C.
 Duumviri jurisdictionem habent sine imperio. T. 9. c. 144. E.
 Duumviri an possint mulctam dicere. T. 10. c. 609. E.
 Duumviri similes duobus Consulibus populi Romani. T. 10. c. 871. C.
 Pro duumviro quis obligetur. T. 4. c. 845. C. D. utriusque officium est individuum, & commune. Ibid. E.
 Duumviro munus imponi non potest, & cur. T. 5. c. 1175. B.
 Duumvirorum creatorum pro indiviso commune periculum esse. T. 2. c. 822. B. C.
 Duumviros, quamvis sint sine imperio, habere tamen coercionem modicam, & cur. T. 7. c. 57. E.
 Dux cur sic appellatur. T. 2. c. 1245. D.
 Dynus notatus. T. 9. c. 1014. C.

E

Eborarii a civilibus muneribus vacant. T. 2. c. 767. B. C.
 Eborarii quales fuerint. T. 2. c. 768. D.
 Eboræ mensæ an contineantur legato domus instructæ. T. 4. c. 1136. D.
 Echini. T. 9. c. 397. C.
 Ecclesia est immortalis, & militiæ inhabilis. T. 2. c. 1202. D.
 Ecclesia cultrix, & auctrix justitiæ, non patitur contra justiciam aliquid in se fieri, vel in alterum. T. 2. c. 1210. C.
 Ut ecclesia cum solo Principe prædiorum permutationem faciat. T. 2. c. 1103. A.
 Ecclesia S. resurrectionis, ut domus alienare potest. T. 2. c. 1091. C.
 Ecclesia propriè est Clericorum, non Monachorum. T. 6. 1099. D.
 Ecclesia matrix quid. T. 6. c. 912. C.
 Ecclesia adversus ecclesiam præscribit. T. 6. c. 914. B.
 Ecclesia minorum jure utitur. T. 6. c. 1019. D.

- Ecclesia ratum habere potest matrimonium, quod furtim contractum est.** T. 6. c. 1087. B.
- Ecclesia sola arbitra est matrimoniorum, vel sponsalium contrahendorum, aut dissolvendorum,** T. 6. c. 1081. B.
- Ecclesia de debitis a Prælo extra causam ecclesie contractis non tenetur,** T. 6. c. 1035. D.
- Ecclesia nunquam veris mysteriis caruit.** T. 10. c. 815. E.
- Ecclesie prædia, vasa, & vestes pignori specialiter obligari non possunt.** T. 2. c. 1044. C.
- De Ecclesie Constantinopoleos officiiis.** T. 2. c. 1092. B.
- De Ecclesie Myliæ relictis,** T. 2. c. 1108. D.
- Ecclesie consuetudo in nuptiis contrahendis est spectanda,** T. 5. c. 92. D.
- Ecclesie nomine Episcopatus significatur,** T. 6. c. 979. E.
- Ad Ecclesie restaurationem contribuere debet quisque Canonicus cum Episcopo,** T. 6. c. 1018. D.
- Ecclesie prædia locare in plures annos permittitur,** T. 7. c. 640. D.
- Ecclesie causæ an a seculari iudice debeant judicari.** T. 10. c. 815. B.
- Ecclesie nomine canonum evitandorum causæ abuti non licet,** T. 2. c. 674. A.
- Ecclesie Constantinopolitane, & Theſsalonicæ privilegia.** T. 2. c. 116. D.
- Ecclesie adversus Ecclesiam necessaria est præscriptio 40. annorum,** T. 5. c. 914. B.
- Ecclesie annum quod legatur, an sit perpetuum, & an finiatur tempore,** T. 7. c. 1324. D. E.
- Ecclesie an legari possit.** Tom. 7. c. 1462. C.
- Ecclesie an relictum esse videatur, siquid ejus Episcopo relictum sit.** T. 7. c. 1324. D.
- Ecclesie certæ an legari possit ad divisionem clericorum.** Tom. 7. c. 1334. C.
- Ecclesiam qui ædificant, ordinent in ea clericos auctoritate Patriarchæ.** T. 2. c. 1103. B. C.
- Ecclesiam ipso jure solutam esse jurejurando fidelitatis,** T. 2. c. 1314. C.
- Ecclesiam decet ne partem quidem feudi a vassallo emere sine domini consensu.** T. 2. c. 1201. D.
- Ad Ecclesiam pertinent, quæ egenis clericis post clericatum adquisita sunt.** T. 6. c. 1040. D. E.
- In ecclesia ædificanda quæ, & qualia exiguntur.** T. 2. c. 1103. C.
- In ecclesia olim quarta, & sexta feria fuit esurialis.** T. 9. c. 1388. B.
- Ecclesie quæ sint.** T. 2. c. 116. A.
- Ecclesie a martyriis separantur.** Ibid. B.
- Ecclesie an præstent præsidium, & securitatem ad eas confugientibus.** T. 10. c. 831. A.
- Ecclesiarum privilegia confirmata.** T. 2. c. 1088. D.
- Ecclesias quid vocet Justinianus.** T. 10. c. 515. E.
- De Ecclesiis Africæ.** T. 2. c. 1088. D.
- Ecclesiis quædam annorum sit data præscriptio,** T. 10. c. 603. D.
- Ecclesiastica bona vendere non potest Episcopus sine consensu Capituli,** T. 6. c. 1014. B.
- Ecclesiastica bona permutari possunt cum possessionibus laicorum, cum id utilitas publica exigat.** T. 6. c. 1028. E.
- Ecclesiastica bona censentur, quæ ex pecunia Ecclesie comparata sunt.** T. 6. c. 1040. D.
- Ecclesiastica ministeria impuberibus non conferenda. Vide, Impubes.**
- Ecclesiasticæ actiones non perimuntur, nisi peremptione centum annorum.** T. 10. c. 817. B.
- Ecclesiasticarum rerum locationes annos 30. non excedent.** T. 1. c. 548. A.
- Ecclesiasticarum pœnarum duo genera.** T. 2. c. 1092. A.
- De ecclesiasticarum rerum alienatione.** T. 2. c. 1094. C.
- Ecclesiasticarum rerum spoliatores quomodo puniendi.** T. 6. c. 791. B.
- Ecclesiastici nullam in spiritalibus fidelitatem laicis præstare tenentur.** T. 6. c. 991. C.
- Ecclesiastici de possessione non judicant in Gallia.** T. 6. c. 1134. B.
- De ecclesiasticis canonibus.** T. 2. c. 1154. A. B.
- De ecclesiasticis bonis,** T. 2. c. 1041. D.
- De ecclesiasticis prædiis.** T. 2. c. 883. A.
- De ecclesiasticis contractibus.** T. 2. c. 1144. E.
- Ecclesiasticis legatum an Ecclesie debeatur.** T. 7. c. 1462. D.
- Ecclesiasticorum prædiorum venditio fieri non potest ab Episcopo sine consensu Capituli.** T. 6. c. 923. E.
- Edendi verbum.** T. 8. c. 554. A. ut accipiat in titulo de edendo, Ibid. A.
- Edere, & exhibere rationes dicimus promiscuè.** T. 3. c. 268. C.
- Edere latiùs patet, quàm exhibere.** Ibid. C.
- Edere crimina reis accusatores coguntur,** T. 1. c. 498. D. & T. 2. c. 93. C.
- Edere actionem quid,** T. 2. c. 93. B.
- Edere rationes actus sui est exhibere librum rationum, tutelam restituere, & pupillum indemnem præstare.** T. 4. c. 923. A.
- Edere est libello completi, & dare,** T. 4. c. 355. D.
- Edere rationes suas, vel breviam non cogitur contra se reus actori,** T. 9. c. 265. E.
- Edere adversus alium rationes suas quo casu quis cogatur.** T. 10. c. 610. C.
- Edere quid sit.** T. 10. c. 874. C.
- Edicere quid, & ad quid edicta proponantur;** Tom. 8. c. 1105. C.
- Edicta sunt generales leges, quæ omnes populos, & provincias tenent.** T. 2. c. 1017. C.
- Edicta de edendis actionibus, instrumentis litis, rationibus argentariorum.** T. 3. c. 266. A.
- Edicta quæ sint.** T. 2. c. 1017. C.
- Edicta magistratuum sunt pars juris civilis, Ulpiano auctore.** T. 4. c. 1448. E.
- Edicta de vi bonorum raptorum, & de turba, actiones famosas producant.** T. 5. c. 102. C.
- Edicta Principum plerumque S. C. quæ idem censentur, mox subsequuta sunt.** T. 5. c. 447. B.
- Edicta Prætorum leges annuas appellari,** T. 6. c. 1. B.
- Edicta pœnalia sunt tria de jurisdictione.** T. 7. c. 112. E. & quæ illa sint. Ibid. E. esse popularia. Ibid. c. 114. D. E.
- Edicta plerumque incipiebant a particula si.** T. 8. c. 19. C.
- Edicta, quæ dantur absentibus, ut veniant, & liti subsistant.** T. 9. c. 133. D. publico loco adfiguntur. Ibid. D. non interponuntur prope finem triennii, Ibid. c. 134. B.
- Edicta Principum plerumque sublequebantur Senatus-Consulta, quæ idem decernebant, vel confirmabant.** T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
- Edicta nova quæ dicantur.** T. 10. c. 498. B.
- Edicta quare publico loco adfigantur.** T. 10. c. 694. B.
- Edicta Imperatorum Senatus-Consulta sequebantur.** T. 10. c. 699. A.
- Edictalis bonorum possessio. Vide, Bonorum possessio.**
- Edictalis bonorum possessio.** T. 5. c. 602. D. & c. 627. E.
- Edictalis bonorum possessio deferretur furioso, sanitate recepta.** T. 7. c. 1176. D.
- Edictalis bonorum possessio quomodo datur.** T. 7. c. 201. C. & c. 973. A.
- Edictalis bonorum possessio datur de plano.** T. 7. c. 973. A. & T. 8. c. 234. E.
- Edictalis bonorum possessio quæ.** T. 8. c. 163. E.
- Edictalis bonorum possessio separanda a decretali.** T. 8. c. 234. E.
- Edictalis, aut decretalis est bonorum possessio.** T. 8. c. 4. B. quomodo deferretur. Ibid. B.
- Edictalis bonorum possessio quomodo datur.** T. 7. c. 973. A. & quando. T. 8. c. 15. A. & seq.
- Edictalis bonorum possessio quibus modis amittitur.** T. 8. c. 202. C.
- Edictalis bonorum possessio quomodo datur, & quo die.** T. 9. c. 670. D.
- Edictalis bonorum possessio alio tempore datur, alio acquiritur, & me-**

& medio tempore repudiari potest. T. 10. c. 500. D.
 Edicti quod quisque juris duæ sunt partes. T. 3. c. 207. D.
 Edicti successorii verba non sunt extensiva verba Senatus Consulti Orfitiani, & Tertulliani sunt extensiva. T. 4. c. 1093. D. E. & c. 1094. A.
 Edicti possessorii prima pars quæ. T. 6. c. 153. C.
 Edicti perpetui quare sæpius in jure mentio fiat. T. 7. c. 86. A. B.
 Edicti novi verba ubi proponuntur. T. 8. c. 168. E.
 Edicti qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 154. C.
 Edicto ad exemplum actionis negotiorum gestorum actio funeraria comparata est. T. 5. c. 384. A.
 Edictis Prætorum tantum pacta observantur. T. 4. c. 248. B.
 In edictis Prætorum an idem sit iudicium dabo, & actionem dabo. T. 10. c. 163. E.
 Edicto Prætoris jus veriùs prædicitur, quàm dicitur. T. 1. c. 255. D.
 Edicto successorio deficiente, fiscus vocatur. T. 4. c. 1093. A.
 Edicto de novi operis nuntiatione consulitur vicino adversus vicinum, qui quid in suo molitur, quod vicino nocet. T. 4. c. 93. D.
 Edicto ex quibus causis majores, quibus subveniatur. T. 5. c. 165. E.
 Edicto de jungendis cum emancipato liberis quid caveatur. T. 5. c. 604. C.
 Edicto de custodiendo partu comparatum esse ad exemplum Carboniani edicti. T. 6. c. 166. B.
 De edicto Carboniano. T. 9. c. 569. E. & seq.
 De edicto D. Adriani tollendo. T. 9. c. 791. D. & seq.
 Edicto novo quando sit, & quando non sit locus. T. 10. c. 773. A. & seq.
 Edictorum pœnas ad quem modum redegerit Iustinianus. T. 7. c. 87. A.
 Edictum perpetuum cœpit ab editio-
 ne. T. 2. c. 93. A.
 Edictum de alterutro explicatur. T. 3. c. 67. E.
 Edictum ædilitium ad locationes pertinere. T. 3. c. 358. D. E.
 Edictum successorium. Tom. 1. c. 349. E.
 Edictum Carbonianum de bonorum possessione decretali contra tabulas. T. 1. c. 822. D. E. & c. 1324. C.
 Edictum Salvianum. T. 1. c. 822. B.
 Contra edictum Ædilitium pacisci est juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
 Edictum ex quibus causis majores &c. tantum erat de civitate Romana, postea ad quascumque ci-

vitates constitutionibus porre-
 ctum. T. 4. c. 843. D.
 Edictum de alterutro quando locum
 habet, & quando non. T. 4. c.
 467. D.
 Edictum perpetuum malè interpre-
 tatum, & intellectum ab Accur-
 sio. T. 4. c. 1172. E. & c. 1173.
 A.
 Edictum Prætoris perpetuum fecit
 lex Cornelia. Ibid. A.
 Edictum prohibitorium est. T. 5.
 c. 87. C.
 Edictum quod metus causâ quibus
 casibus cessare dicatur. T. 5. c.
 143. E.
 Edictum de matrimonio contrahen-
 do prohibitorium est. T. 5. c. 115.
 A.
 Edictum de calumniatoribus quan-
 do cesset. T. 5. c. 144. B.
 Edictum de ejecto, vel jessuso, atque
 suspensio quatenus extendatur. T.
 5. c. 249. A.
 Edictum Carbonianum an ad bono-
 rum possessiones ab intestato
 etiam pertineat. Tom. 5. c. 621.
 D.
 Edictum prohibitorium quod sit,
 & quibus competat. T. 5. c. 657.
 B.
 Edictum prohibitorium de quibus
 agat personis. T. 5. c. 114. D.
 Edictum peremptorium. T. 6. c.
 806. D.
 Edictum perpetuum ordinatum
 fuit a Juliano jureconsulto, titulis-
 que distinctum. T. 9. c. 1. B.
 Edictum primum de bonorum pos-
 sessionibus. T. 6. c. 153. C.
 Edictum Claudii de servo pro dere-
 licto habito, qui liber fit. T. 6. c.
 140. E.
 Edictum de bonorum possessione
 contra tabulas a Prætoze positum
 est, & cur. T. 6. c. 154. A.
 Edictum novum est edictum, quo
 emancipato, vel in adoptionem
 dato junguntur liberi præteri-
 ti, retenti in familia in potesta-
 te testatoris. T. 6. c. 155. B. &
 seq.
 Edictum de custodiendo partu de-
 rogat Carboniano edicto. T. 6.
 c. 169. C.
 Edictum Carbonianum. Vide, Car-
 bonianum edictum.
 Edictum de ventre inspiciendo de-
 rogat Carboniano. T. 7. c. 201.
 E.
 Edictum quid est. T. 7. c. 654. A.
 B.
 Edictum de rei vindicatione fuit
 de tota re, quæ vindicatur. T. 7.
 c. 345. C.
 Edictum perpetuum. T. 8. c. 117.
 A.
 Edictum est quælibet vox Prætoris.
 T. 7. c. 654. B.
 Edictum dicitur quodcumque Præ-
 tor jubet, aut vetat. Ibid. A.
 Edictum novum quod est. T. 8. c.
 168. C.
 Edictum novum a Juliano emenda-

tum auctoritate Adriani Impera-
 toris, & Senatus. Ibid. C.
 Edictum de successione. Tom. 8. c.
 195. C. & seq.
 Edictum Prætoris vocatur lex an-
 nua, lex prætoris. T. 8. c. 192.
 A.
 Edictum provinciale. T. 8. c. 483.
 D.
 Edictum urbicum. Ibid. E.
 Edictum perpetuum. T. 9. c. 301.
 C. dicitur jus perpetuum, forma
 perpetua, jurisdictio perpetua.
 Ibid. C.
 Edictum Prætoris de alterutro. T.
 9. c. 494. C. D.
 Edictum D. Adriani de ædificiis rui-
 nâ collapsis, vel incendio con-
 sumptis, quæ domini restituere, &
 reficere negligunt. T. 9. c. 1176.
 E.
 Edictum successorium. T. 9. c. 567.
 A. & seq.
 Edictum Prætoris in albo quid sit.
 T. 9. c. 1. C.
 Edictum de ventre inspiciendo de-
 rogat edicto Carboniano. T. 9.
 c. 673. E. & c. 674. A.
 Edictum secundarum nuptiarum
 Francisci 11. Gallie Regis. T. 9.
 c. 466. B. & c. 467. D. Vide,
 Nuptiæ secundæ.
 Edictum D. Vespasiani de non de-
 struendis ædificiis promercii cau-
 sâ. T. 9. c. 1174. D.
 Edictum pro voce *interdictum* an
 rectè sumatur. T. 10. c. 503. B.
 Edictum quod jussu refertur tan-
 tum ad contractus, non ad libera-
 tiones. T. 10. c. 553. E.
 Edictum peremptorium, & de eo.
 T. 10. c. 799. D. E.
 Edictum peremptorium per mortem
 finitur. T. 10. c. 800. B.
 Edictum, & interdictum an sint idem.
 T. 10. c. 1170. B.
 Edictum inter, & interdictum de
 novi operis nuntiatione quænam
 sint differentie. T. 10. c. 1171.
 B. & seq.
 Editio vocatione, an vocatio editio-
 ne prior sit, non facile constitui
 potest. T. 2. c. 93. B.
 Editio actionis quid. Ibid. B.
 Editio Pandectarum Florentinarum
 est divinum manus Jacobi Cujacii.
 T. 4. c. 1459. E.
 Editio rationum ab argentariis, &
 nummulariis eo tempore, quo
 Prætor edixit, fieri debet. T. 5.
 c. 83. B.
 Editio operarum pendet ex æstima-
 tione edentis. T. 6. c. 603. B.
 Editio actionis. Vide, Actio.
 Editio actionis, & litis contestatio
 in quo differunt. T. 9. c. 10. C.
 & seq.
 Editio actionum, & instrumento-
 rum. T. 9. c. 1. A. & seq.
 Editio rescripti ad faciendam litem
 abolita. T. 9. c. 132. A.
 Editio non comprehendit exhibitio-
 nem. T. 9. c. 5. E. & c. 6. A.
 B.

- Editio instrumentorum.** T. 9. c. 1. A. B. fit sine subscriptione. Ibid. B.
- Editio rationum.** T. 9. c. 1. A. B.
- Editio an in jus vocationem præcedat.** T. 9. c. 3. D.
- Editio actionis commiscetur hodie vocationi in jus.** T. 9. c. 20. A. B.
- Editio actionis non facit litem, aut iudicium, aut litem contestationem.** T. 10. c. 610. A.
- Editio an possit mutari, aut emendari.** T. 10. c. 874. C.
- Editio est præparatio, sive indicium litem.** Ibid. E. & c. 875. A.
- Editio actionis an separetur a litem contestatione.** Ibid. D.
- Editio quid sit.** Ibid. E.
- Editionem actionis non multo post sequebatur in jus vocatio.** T. 9. c. 20. A.
- Editionem sermone nudo fieri posse.** T. 9. c. 1. B.
- Editionem inter, & litem contestatam differentia.** T. 10. c. 874. E. & c. 875. A.
- Edititii iudicis a sententia an liceat appellare.** T. 10. c. 823. D.
- Edititius iudex quis dicitur.** T. 4. c. 1414. C. quid distat a iudice delegato. Ibid. D.
- Edititius iudex quis.** T. 9. c. 1071. A.
- Edones, & epulones annonam vexant.** T. 3. c. 303. C.
- Educandi, & alendi verbum quid differant.** T. 8. c. 526. D.
- Educationis verbum quid complectitur.** T. 9. c. 589. C. D.
- De educatione liberorum divortio facto.** T. 9. c. 550. D. E.
- De educatione pupillorum, qui patrem non habent, vel qui in patris familia esse desierunt.** T. 9. c. 588. C. D. E.
- Educatores in alumnos sunt perinde affecti, ac patres.** T. 4. c. 534. A.
- Educatores nec civili, nec honorario jure succedere possunt alumnis suis ab intestato.** Tom. 9. c. 925. D.
- Ex educatoris nomine, & familia sunt alumni.** T. 6. c. 737. B.
- Edulitas est vox barbara.** T. 4. c. 842. A.
- Edulitatis nomen latinum non est.** T. 3. c. 400. A.
- Effectus litem contestationis.** T. 6. c. 558. B. C.
- Effectus, item etiam voluntas, cogitatio, conatus in causis an puniantur.** T. 7. c. 101. A. & c. 104. C. D.
- Effectus rei incorporalis exercetur in re corporali.** T. 9. c. 1023. C.
- Effractores carcerum, vel domorum extra ordinem puniendi.** T. 1. c. 869. D.
- Effractores nocturni cur gravius coercentur, quam diurni.** T. 3. c. 143. A.
- De effractoribus, & expilatoribus.** T. 3. c. 450. C.
- Effractura non præstat, nisi ex conventionem.** T. 10. c. 449. A.
- Effracturam non præstat horreorum conductor, nisi conyenerit.** T. 9. c. 106. E.
- Effundere sanguinem, & suffundere.** T. 9. c. 1127. B.
- Egenum esse plus est, quam pauperem.** T. 8. c. 675. D.
- Egenus quomodo caveat iudicio filii.** T. 5. c. 94. A.
- Egenus satifdare debet, non locuples, cuius cautio sufficit, id est, nuda repromissio non datis fidei iussoribus.** T. 8. c. 535. D.
- Egesta pro segesta apud Sudam.** T. 3. c. 369. E.
- Egestas quid.** T. 5. c. 1171. D. paupertas quid. Ibid. D.
- Egestas, vel ruina fortuita, in quam debitor incidit, sæpe cogit Principem ad concedendum quoddam temporis spatium, intra quod non possit exigi a creditore.** T. 10. c. 838. B.
- Egestas plus est, quam paupertas.** T. 10. c. 1003. A.
- Egregiatus.** T. 2. c. 948. C.
- Ejicere aliquem de possessione, & prohibere eum aditu, vestibulo que paria sunt.** Tom. 5. c. 652. D.
- Ejus, quod officio iudicis accedit, alia accessio nulla esse potest.** T. 4. c. 887. D.
- Ejus quod interest definitio.** T. 4. c. 333. C.
- Elatio manuum, aut digitorum aliquot, quid sit.** Tom. 9. c. 1262. E.
- In disjunctivis electio est debitoris.** T. 1. c. 1231. D.
- Electio cuiusnam sit, heredis, an legatarii.** T. 1. c. 132. C.
- Electio infirmatur nuda voluntate.** T. 4. c. 519. B.
- Electio necessaria non est liberalitas.** T. 4. c. 520. C.
- Electio promissori delata est aut tacite, aut nominatim.** T. 4. c. 195. E.
- Electio quid est.** T. 4. c. 520. D.
- Electio heredis confirmatur morte sola.** T. 4. c. 517. A.
- Electio cæli, & domicilii cuique libera est.** T. 4. c. 857. C.
- Electio ineptæ actionis actori non consumit actionem aptam rei, & competentem proposito negotio.** T. 4. c. 927. D.
- Electio in questionibus cuius est, & cuius in responsis, aut respondentum causis.** T. 4. c. 829. C.
- Electio patris quandoque pro satisfactione est.** T. 4. c. 1244. A.
- Electio vel datur expressim, vel tacite.** T. 5. c. 1191. E.
- Electio rei principalis non liberat fideiussorem.** T. 5. c. 455. B.
- Electio quandoam heredi in bonis paternis deferatur.** T. 5. c. 1047. E.
- Electio in disjunctivis cuiusnam sit.** T. 5. c. 940. E.
- Electio Episcoporum scripturam deservat.** T. 6. c. 794. B.
- Electio Episcoporum olim apud populum.** T. 6. c. 833. A.
- Electio, & confirmatio Episcopi sola non sufficit.** T. 6. c. 784. E.
- Electio datur heredi, quando legatum per damnationem relictum est.** T. 6. c. 223. E. & c. 227. E.
- Electio est debitoris in obligationibus disjunctivis.** T. 6. c. 108. D.
- Electio cui delata est, an semel tantum fieri possit.** T. 7. c. 1428. C. ea illegitime peracta an pro facta habeatur. Ibid. c. 1429. A.
- Electio legata an sit deneganda legatario post diem decreto finitum a Prætoribus, intra quem eligat legatarius.** T. 7. c. 1430. B. C. D.
- Electio legata an transmittatur ad heredem legatarii.** T. 7. c. 1427. A. & c. 1443. A. B.
- Electio, quæ datur, an sit actus legitimus, & an præsentem heredem peragi debeat.** Ibid. B.
- Electio semel legitime facta consumitur, nec mutari, aut iterari potest.** T. 7. c. 1428. D. & c. 1443. E.
- Electio quarum sit rerum.** T. 8. c. 1002. A.
- Omnis electio fit semel.** T. 9. c. 808. A. post electionem mutatio consilii, & variatio non admittitur. Ibid. A.
- Electio incertæ personæ in societate, & in testamento non valet.** T. 9. c. 95. A.
- Electio est debitoris in disjunctivis.** T. 9. c. 227. C. D. si per errorem utrumque solvit, an habeat electionem condicendi, quem velit. Ibid. D.
- Electio non constituitur, nisi inter res quodammodo pares.** T. 10. c. 274. C.
- Electio non potest adimi creditori pactione seorsum facta.** T. 10. c. 713. B.
- Electio facultas necessaria non est beneficium propriæ liberalitatis.** T. 4. c. 520. B.
- Electio jus sublatum est Novellâ Justiniani de fideiussor. & mandator.** T. 4. c. 942. A.
- Electio potestas an, & quando creditori permittatur.** T. 5. c. 987. A.
- Electio jus transmittitur in heredem legatarii.** T. 6. c. 216. A.
- Electio qui habet, optimum an eligere possit.** T. 5. c. 638. C.
- Electio qui habet, civiliter eam facere debet.** Ibid. C.
- Electio dari per fideicommissum ex iis rebus, quas testator reliquit mortis tempore, etiam si eas non habuerit testamenti tempore.** T. 7. c. 1444. E.
- Electio qui habet, & debet illud, aut illud, an possit partem ex uno, partem ex altero solve.** T. 7. c. 1076. E.
- Electio creditorem habere, quæ potius**

potius actione experiatur, principali, an accessoria. T. 9. c. 246. B.
 Electione in debitorem collata quæ obligatio teneat, aut cujus petitio debeat. T. 5. c. 81. A.
 Electione legata, si electioni locus non sit, an legatum valeat. T. 7. c. 1430. E.
 Electione legata unius mancipii, vel plurium, an heres ullos servos possit vendere ex hereditate, priusquam legatarius elegerit. T. 7. c. 1430. A. B.
 De electione legati. T. 7. c. 1110. A.
 In electione creditoris est, quæ actione prius experiatur, personali actione cum debitore suo, an hypothecaria cum possessore pignoris, an simul utraque. T. 9. c. 1194. E. an ejus sit electio cum fidejussore, vel cum mandato re, vel cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.
 In electionibus major pars æstimatur ex numero, & auctoritate. T. 6. c. 1018. C.
 Electo dantur sex menses, intra quos potest electionem amplecti. T. 6. c. 797. E. ei confirmato tres, intra quos secretur. Ibid. E.
 Electo reo an omnino liberetur fidejussor. T. 9. c. 600. E.
 Electores Imperatoris ut in hoc ministerio se gerunt. T. 2. c. 1357. A. & seq.
 Electra cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
 Electrina vasa ex quo fiant. T. 10. c. 1166. C.
 Electus ante confirmationem administrationi beneficii se immiscere prohibetur. T. 6. c. 994. B.
 Qui elegit criminale judicium, consumit civile. T. 4. c. 284. A. B.
 Absque elementorum potestate res omnes non ali, neque crescere, neque tueri. Tom. 1. c. 1085. C. & c. 1086. A.
 Elephantum cur mancipi non sunt. T. 1. c. 327. A.
 Elephantum adeo sunt dociles, ut discant incedere per funes. T. 7. c. 599. E.
 Elephantialis quid. T. 9. c. 706. A.
 Elidere, & perimere idem est. T. 9. c. 58. D.
 Eligendi heredi perpetua est voluntas, quandiu vivit. T. 4. c. 517. C.
 Eligendi jus non amittit deportatus. T. 4. c. 1147. A.
 Eligendi jus non amittitur deportatione. T. 7. c. 1241. A.
 Eligendi non dari heredi perpetuam potestatem, plenam dari. T. 7. c. 1119. E.
 Eligendi verbum quid significet. T. 8. c. 561. E.
 Eligentes extraordinaria, ordinaria decidimus. T. 4. c. 284. B.
 Eligere actionem aptam, & negotio,

de quo agitur, competentem, prudentia est. T. 4. c. 1260. B. C.
 Eligere an possit optimum is, cui homo generaliter legatus est. T. 10. c. 685. B.
 Elogia apparitorum. Tom. 3. c. 20. B.
 Elogium quid sit. T. 1. c. 1305. E.
 Elogium exheredationis causa. T. 1. c. 1054. E.
 Elogium si probetur falsum, exheredatio filii est nulla. T. 1. c. 1306. E.
 Elogium de reo quid. Tom. 9. c. 1385. A.
 Elogium nullum postumo adscribi potest. T. 10. c. 681. D.
 Eloquentia canina. T. 3. c. 114. A.
 Elucius quid. T. 3. c. 343. C.
 Elugere, & lugere in quo differunt. T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 456. C.
 Elugere quid. T. 9. c. 456. C.
 Em, & En pro eum. T. 3. c. 85. D.
 Emancipare filium quando pater cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D. E.
 Emancipare est vendere filium. T. 4. c. 108. E.
 Emancipare, & mancipare, emancipatio, & mancipatio idem sunt. T. 5. c. 1183. C.
 Emancipare quibus casibus quis cogitur. T. 8. c. 183. A. B.
 Emancipare filium pater non cogitur, nec filius invitus emancipatur. T. 10. c. 774. D.
 Emancipari filios possunt apud eos magistratus, quibus lex, vel longa consuetudo dedit, ut apud eos solennia juris peragi possint. T. 9. c. 1325. C. D. & seq.
 Emancipata filia an competat actio de dote. T. 5. c. 162. B.
 Emancipati, & adoptati quo differunt. T. 1. c. 1320. E. & c. 1321. A.
 Emancipati, & qui ex his nascuntur, jure civili in familia non sunt parentum. T. 1. c. 1322. B.
 Emancipati an sint sui. Tom. 1. c. 108. A.
 Emancipati jure civili, an aliquid juris habeant. T. 1. c. 153. E.
 Emancipati præteriti ut bonorum possessionem petere possunt. T. 1. c. 486. B. C.
 Emancipati sive sint, sive in potestate liberi, dotem, vel donationem propter nuptias a parentibus profectam conferunt. T. 3. c. 79. C.
 Emancipati suis donationem simplicem conferunt. Ibid. E.
 Emancipati quæ bona suis conferunt. Ibid. E.
 Emancipati vocantur ad legitimam hereditatem patris cum fratribus. T. 3. c. 521. E.
 Emancipati bona propria conferre an teneantur, sui vero nulla. T. 5. c. 613. A.
 Emancipati plerumque bona propria conferunt, præstita cautione de conferendo. T. 5. c. 158. C.
 De emancipati bonorum partibus.

Tom. 6. c. 160. A. & seq.
 Emancipati emancipatis non conferunt, sed tantum suis conferunt. T. 6. c. 160. A. conferunt singulis suis trientes propriorum bonorum, quamvis sint liberi quatuor numero. Ibid. C. D.
 Emancipati an etiam familiarum nomine contineantur. T. 7. c. 1081. C.
 Emancipati an emancipatis conferant. T. 8. c. 81. A. c. 83. C. & c. 85. B.
 Emancipati bona propria conferunt, bona paterna ferunt, & etiam ex propriis bonis virilem. T. 8. c. 80. B.
 Emancipati capti ab hostibus si redierint, an conferant, & an ad bonorum possessionem admittantur. T. 8. c. 91. D. E.
 Emancipati instituti an conferant. T. 8. c. 80. D. quæ bona conferant, Ibid. c. 81. B. an castrensia conferant. Ibid. B.
 Emancipati quando non conferant suis. Ibid. D. & seq.
 Emancipati, qui petierint contra tabulas, an bona propria conferant. T. 8. c. 80. B.
 Emancipati an possint fratribus suis esse tutores. T. 10. c. 676. C.
 Emancipati nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1079. E.
 Emancipatio. T. 1. c. 34. A.
 Emancipatio erat legis actio. T. 2. c. 1119. B.
 Emancipatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. D.
 Emancipatio jus sui infirmat, institutionem non item. T. 1. c. 1073. A.
 Emancipatio die feriato fieri potest. T. 1. c. 404. C.
 Emancipatio pretio æstimari non potest. T. 1. c. 93. C.
 Emancipatio pro conditione adscripta. T. 1. c. 464. E.
 Emancipatio olim fiebat iniuriosè pulsatâ fronte. T. 2. c. 1119. B.
 Emancipatio, & arrogatio est minima capitis deminutio, an liberat causis, sive obligationibus præcedentibus. T. 4. c. 228. A.
 Emancipatio vitium donationis non corrigit. T. 4. c. 995. E.
 Emancipatio, & adoptio est minima capitis diminutio. T. 4. c. 432. E.
 Emancipatio, seu civilis ratio, vel scrupulositas civilis an naturalem rationem de dotis restitutione, tollere possit. Tom. 5. c. 162. C.
 Emancipatio conditionem non recipit, aut diem. Tom. 6. c. 311. B.
 Emancipatio est minima capitis deminutio. T. 7. c. 791. C.
 Emancipatio quidnam proprie sit, & quomodo fiat. Tom. 8. c. 914. D.
 Emancipatio quare, & quomodo fraudi est arrogato. T. 8. c. 911. C.

Eman-

- Emancipatio est capitis minutio minima. T. 8. c. 165. C. jus civile dissolvit, non naturale. Ibid. C.
- Emancipatio per se sola naturalibus liberis non nocet æquitatè Prætoris. T. 8. c. 167. E.
- Emancipatio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
- Emancipatio perimit nomina civilia. T. 8. c. 190. B.
- Emancipatio etiam fit ex testamento, & ex causa donationis. T. 8. c. 798. B. non recipit diem, vel conditionem. Ibid. c. 799. C.
- Emancipatio dissolvit jus quæsitum adoptione. T. 8. c. 165. C. jus naturæ quæsitum non dissolvit. Ibid. C.
- Emancipatio triplex, Legitima, Anastasiana, & Justiniana. T. 9. c. 690. E. quomodo fiunt hæ tres emancipationes. Ibid. E. & c. 691. A.
- Emancipatio tacita recepta est constitutionibus, T. 9. c. 170. D.
- Emancipatio quomodo olim fiebat. T. 9. c. 1315. B.
- Emancipatio Anastasiana. T. 9. c. 1316. B. & T. 10. c. 395. C.
- Emancipatio legitima fit sine actis, Anastasiana, & Justiniana non sine actis. T. 10. c. 638. B.
- Emancipatio an obfit nepoti, occurrente patre. T. 10. c. 773. C.
- Emancipationis casus non per omnia similis est morti. T. 1. c. 1073. A.
- Filiorum institutiones, sub conditione emancipationis factæ, patribus offensos reddunt. T. 1. c. 1100. B.
- Emancipationis conditionem repetisse an quis intelligatur in legato. T. 4. c. 1128. B.
- Emancipationis conditio non est in potestate filii. T. 8. c. 182. E.
- Emancipationis præmium quod est. T. 9. c. 931. B.
- Emancipationis beneficium quantum sit, offenditur, cum patri datur actio ingrati adversus filium, quem emancipavit, per quam, rescissâ emancipatione, filius redit in potestatem patris, si sit ingratus. T. 9. c. 1317. D.
- Emancipationem si quis neget factam esse præsentibus testibus, id probare debet. T. 7. c. 867. E.
- Emancipatione consanguinitas, & agnatio tolluntur, T. 7. c. 934. D.
- Emancipatione qui sui esse desierunt patri, nec consanguinei, nec agnati esse vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur. T. 8. c. 189. A. B.
- Emancipatione finitur pupillaris substitutio. T. 9. c. 749. D.
- Emancipatione patris solvitur agnatio. T. 10. c. 1111. B.
- Emancipationes apud quos magistratus municipales fieri debent. T. 1. c. 404. E.
- Emancipationes singulæ vel iisdem, vel aliis testibus fieri possunt, vel eodem die. Ibid. C.
- Emancipationes liberorum ex constitutione Justiniani semper videntur contractâ fiducia fieri. T. 1. c. 163. B. C.
- Emancipationes liberorum a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C. D.
- Emancipationes fiunt apud Legatum Proconsulis, vi mandatæ jurisdictionis. T. 10. c. 94. E.
- Emancipationes an possint fieri apud magistratum municipalem. T. 10. c. 872. D.
- Emancipationum solennitas. T. 9. c. 1315. B.
- Emancipationum tria genera. T. 9. c. 1315. D. & seq.
- Emancipationum omnium illud commune est, ut neque invitus emancipet. T. 9. c. 1317. B.
- Quot manumissiones in emancipationibus requirantur. T. 8. c. 914. E.
- De emancipationibus liberorum. T. 9. c. 1314. D. E. & seq.
- Emancipatis omnimodo est necessaria bonorum possessio Unde liberi. T. 5. c. 93. A.
- Emancipatis an Prætor, naturali æquitate motus, bonorum possessionem Unde liberi dare possit. T. 1. c. 154. A.
- Pro emancipatis filiis pater non tenetur. T. 2. c. 763. C.
- Emancipatis an aditus pateat ad bona paterna. T. 5. c. 605. B.
- De emancipatis adoptivis. T. 8. c. 165. C. & si veniant ad bonorum possessionem. Ibid. D.
- De emancipatis naturalibus. T. 8. c. 165. C. an veniant ad bonorum possessionem. Ibid. c. 165. A.
- Emancipatis an detur Unde legitimi. T. 8. c. 166. D.
- Emancipatis, qui non vocantur ad hereditatem, an bonorum possessio detur. T. 8. c. 16. B.
- Emancipatis an detur Unde legitimi. T. 10. c. 775. C.
- De emancipato naturali, T. 8. c. 173. E.
- Emancipato filio conjungitur tantum nepos ex edicto novo retentus in potestate parentis. T. 10. c. 773. C.
- Emancipatorum bona quomodo conferuntur. T. 5. c. 615. D. E.
- Emancipatorum jura an sint paria. T. 5. c. 615. D.
- Emancipatos inter suos heredes Prætor numerat. T. 8. c. 162. D.
- Emancipatum non excludit suus heres jure prætorio. T. 8. c. 167. E. & c. 168. A.
- Emancipatus cui, & quantum conferat. Tom. 3. c. 77. E. & c. 78. A.
- Emancipatus filius, cui de patris innocentia certò constat, an hereditatem adire, aut possessionem bonorum acquirere possit. T. 4. c. 1078. C.
- Emancipatus filius, & suus in quo differunt. T. 4. c. 65. B.
- Emancipatus filius circa causam transmissionis, & suus heres in quo differunt. Tom. 4. c. 402. C. & seq.
- Emancipatus filius pro patre facto curatore reipublicæ fidejubere non cogitur, & cur. T. 4. c. 871. A.
- Emancipatus sciens bonorum possessionem acquirit, suus ignorans. T. 4. c. 403. E.
- Emancipatus qui a patre adoptivo non est, vivente patre naturali, ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis venire non potest ex causa præteritionis. T. 5. c. 605. A.
- Emancipatus in numero liberorum habetur, quamvis exeat familiâ patris. T. 6. c. 167. B.
- Emancipatus filius testamento præteritus. Vide, Filius emancipatus.
- Emancipatus an conferat æs alienum conditionale. T. 8. c. 96. D.
- Emancipatus an conferat bona sua, deducto ære alieno, si petierit bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. C. an conferat actiones suas, & nomina sua. Ibid. c. 97. A.
- Emancipatus an jure civili sit prohibitus capere hereditatem. T. 8. c. 16. D.
- Emancipatus an possit cavere de collatione bonorum, si petita sit bonorum possessio contra tabulas, vel an nolit, quid interlit. T. 8. c. 87. E. & c. 88. C.
- Emancipatus an actionem furti, item actionem injuriarum conferat. T. 8. c. 97. A. B. an eas in heredem transferat. Ibid. B.
- Emancipatus quantum conferat. T. 8. c. 82. E.
- Emancipatus, & suus in quo differunt. T. 9. c. 660. C.
- Emancipatus fratri impuberi substitutus repellitur ut indignus substitutione, si petierit bonorum possessionem contra tabulas patris. T. 10. c. 478. D. E.
- Emancipatus an possit petere bonorum possessionem Unde liberi. T. 10. c. 771. D.
- Emanfor, desertor, ac transfuga, quid discrepent. T. 3. c. 157. B.
- Embamma. T. 3. c. 28. A.
- Embola felix. Tom. 2. c. 787. C.
- Εμβρυον nondum est homo, vel animus mal. T. 1. c. 1019. E.
- Embryon an sit animal. T. 4. c. 552. C.
- Emendatio. Vide, Caltigatio.
- De emendatione servorum. T. 9. c. 1433. D. E.
- De emendatione propinquorum. T. 9. c. 1434. A. B. C.
- Emendi verbum an pertineat ad omnia genera acquisitionum. T. 10. c. 33. C.
- Emendicata suffragia. T. 3. c. 20. A.
- Emens rem vitiosam ignorans an habeat actionem redhibitoriam. T. 7. c. 889. D.
- Ementes, vendentes si convenient de

de certa mensura, vel pretio, quibus res vendatur, huic venditioni standum est. T. 7. c. 725. A.
 Emere rem alienam, salvâ fide, scientes non possumus. T. 1. c. 1121. D.
 Emere pro *sumere*, & contra *sumere* pro *emere*. T. 2. c. 268. A.
 Emere simpliciter aliud est, aliud emere per adjudicationem Judicis: hæc emptio est necessaria, illa voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
 Emere pro emptore, & usucapere pro emptore quid differant. T. 5. c. 739. E.
 Emere, & vendere sibi ipsi nemo potest. T. 6. c. 91. E.
 Emere pretio aliud est, aliud emere nummo tertio quatuor assium. T. 9. c. 1315. B.
 Emere pro *accipere* & *sumere* veteres capiebant. T. 9. c. 405. E.
 Emere tamen dicebant veteres pro *sumere*. T. 10. c. 440. E.
 Emere pro *sumere*. T. 10. c. 33. C.
 Emere dicebant olim veteres pro *sumere*, & *sumere* pro *emere*. T. 10. c. 997. A.
 Emere an liceat, quod licet vendere. T. 10. c. 1001. D.
 Emergens quaestio. Vide, Quaestio.
 Emerita præmia. T. 9. c. 1120. A.
 Emeriti quinam sint. T. 1. c. 1031. A.
 Emi dominus si mandaverit, domino in venditorem quæ actio detur. T. 7. c. 777. E.
 Emi quæ res possunt, vel non. T. 9. c. 368. D. & seq.
 Emi quænam res vetentur. T. 10. c. 1001. A.
 Emigrare plus est, quàm migrare. T. 4. c. 1263. C.
 Alteri emimus inutiliter. T. 2. c. 285. D.
 Eminentissimi qui. T. 3. c. 589. C.
 Invitus nemo emit, vel vendit. T. 2. c. 268. B.
 Emit malâ fide, qui contra leges mercatur, quas non potest ignorare. T. 7. c. 374. E.
 Emolumenta quem sequuntur, sequi necesse est damna, & onera. T. 4. c. 1229. D. E.
 Emolumentum nomine quæ continentur. T. 1. c. 1332. D.
 Emolumentum in jure accipitur pro fructibus, frugibus, annonis. T. 4. c. 424. D.
 Emolumentum unde sit ita dictum. T. 5. c. 23. C.
 Emolumentum legati nihil aliud est, quàm legatum. T. 10. c. 286. C. D.
 Emolumentum portionis hereditatis nihil aliud est, quàm portio hereditatis. Ibid. C. D.
 Emolumentum obligationis nihil aliud est, quàm obligatio. Ibid. D.
 Emphanistica quæ. T. 2. c. 1103. B.
 Emphegius pater Origenis. T. 9. c. 1030. E.

Emphyteuma. T. 3. c. 169. C. & T. 7. c. 379. D.
 Emphyteuses perpetuæ rerum Ecclesiasticarum renovantur. T. 9. c. 418. B.
 Emphyteuseos collata definitio cum definitione precariæ. Tom. 2. c. 1208. D.
 Emphyteuseos definitio. T. 9. c. 416. C. quo sine contrahitur. Ibid. C.
 Emphyteusis similis emptioni, vel conductioni. T. 2. c. 308. B.
 Emphyteusis quid. T. 2. c. 308. B. & T. 6. c. 1020. C. & T. 7. c. 377. C. & T. 10. c. 1045. A. & c. 1046. C.
 Emphyteusis græcum nomen. T. 2. c. 308. B.
 Emphyteusis aliud est, aliud feudum, aliud libellaria, aliud precaria, & aliud usufructus. T. 2. c. 1208. B.
 Emphyteusis alia perpetua, alia temporalis. T. 2. c. 878. D.
 Emphyteusis nonnunquam fit ad tempus, & quid a libellaria differat. T. 2. c. 1208. D.
 Emphyteusis perpetua ut Ecclesiis permittitur. T. 2. c. 1103. A.
 Emphyteusis contrahitur sub lege rei meliorandæ. T. 2. c. 1201. B.
 Emphyteusis de quibus agris contrahitur. T. 7. c. 378. C.
 Emphyteusis, & conductioni in quo differunt. T. 9. c. 416. C.
 Emphyteusis, & locatio in quo differunt. T. 9. c. 421. D.
 Emphyteusis, & vectigal an differant. T. 9. c. 415. B.
 Emphyteusis an censeatur genus esse locationis, & conductionis. T. 9. c. 416. E.
 Emphyteusis temporaria, & conductioni temporaria non differunt. Ibid. B.
 Emphyteusis etiam temporaria est. T. 10. c. 405. D. differt a locatione temporaria. Ibid. D.
 Emphyteusis emptioni, & permutationi est proxima. T. 10. c. 664. C.
 Emphyteusis quare præcipuè contrahatur. T. 10. c. 667. E.
 Emphyteusis in quo differt a precario. T. 10. c. 668. A.
 Emphyteusis est quoddam genus locationis, conductionis. T. 10. c. 668. B.
 Emphyteusis an mutet dominium. T. 10. c. 1045. C.
 Emphyteusi additur lex meliorationis, feudo lex fidei, & servitii. T. 2. c. 1208. D.
 In emphyteusim dati civitatum, agri non revocantur. T. 2. c. 817. B.
 Emphyteusim hodie contrahunt privati. T. 7. c. 586. C.
 In emphyteusim dato fundo, an inter privatos agi possit communi dividendo, vel familiæ eriscundæ. Ibid. C.
 Emphyteuses Ecclesiasticæ. T. 2. c. 1041. D.
 In emphyteusibus succedere filias. T. 2. c. 1269. E.

Emphyteuta habet solum, & totum agrum. T. 7. c. 382. D.
 Emphyteuta potest agere cum vicino de finibus, aut ipsi inter se emphyteutæ, & confines. T. 7. c. 480. B.
 Emphyteuta nonnunquam est temporarius. T. 7. c. 383. A.
 Emphyteuta paganus, & emphyteuta Ecclesiasticus. T. 7. c. 379. D.
 Emphyteuta debet præstare vectigal de prædio emphyteutico. T. 7. c. 1024. D.
 Emphyteuta quis sit. T. 7. c. 382. D.
 Emphyteutica prædia veniunt in actionem communi dividendo. T. 7. c. 500. E.
 Emphyteutica actio. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus est. Ibid. C.
 Emphyteuticarius an fundo servitutem imponere possit. T. 2. c. 1243. E.
 Emphyteuticarius fundi, & servitutis debitæ vindicationem habet. Ibid. E.
 Emphyteuticarius si fundum proprii juris vendiderit, &c. T. 2. c. 856. E.
 Emphyteuticarius ager quis. T. 1. c. 747. C.
 Emphyteuticarius non conduxit fundum in singula iustra, alioquin nudus esset inquilinus, sed eum conduxit in perpetuum. T. 5. c. 305. C.
 Emphyteuticarius, & vectigalis fundus idem est. T. 5. c. 305. A.
 Emphyteuticarius per cessationem triennii, vel biennii cadit jure emphyteutico. T. 6. c. 1028. A.
 Emphyteuticarius Ecclesiasticus, & privatus quomodo differant. Ibid. A.
 Emphyteuticarius, & superficiarius in quo conveniunt. T. 7. c. 345. A.
 Emphyteuticarius an servitutem imponere, vel acquirere possit. T. 7. c. 382. D.
 Emphyteuticarius, & superficiarius in quo differunt. T. 7. c. 500. E.
 Emphyteuticarius potest vendere fundum invito domino, sed non ignorante. T. 8. c. 763. A.
 Emphyteuticarius duplici ex causa de fundo rejicitur. T. 9. c. 421. D.
 Emphyteuticarius fisci an possit donare jus suum sine consentu procuratoris Cæsaris. T. 9. c. 426. D.
 Emphyteuticarius non potest vendere sine domini consensu. T. 9. c. 427. A.
 Emphyteuticarius an expelli possit, si in fundo emphyteutico malè versetur. T. 9. c. 423. A.
 Emphyteuticarius ager, & vectigalis ager idem est. T. 9. c. 415. B. & T. 10. c. 667. E.
 Emphyteuticarius fisci ob canonem non

- non solum an incidat in commissum. Ibid. E.
- Emphyteuticarius moram facit in rem. T. 10. c. 669. A.
- Emphyteuticarii morte emphyteuticarii finiri. T. 2. c. 1042. D.
- Emphyteuticarii domini non sunt ex jure Quiritium. T. 3. c. 168. C.
- Emphyteuticarii, & possessores quo pacto differunt. T. 2. c. 866. E.
- Emphyteuticarii conductores, & perpetuarii inter se differunt. T. 2. c. 878. C. D.
- Emphyteuticarii jus habent prælationis, & præferuntur extraneis. T. 6. c. 1028. B.
- Emphyteuticarii si sint plures ejusdem rei, quæ actio dabitur inter eos. T. 7. c. 377. D.
- Emphyteuticarii conductores. T. 9. c. 411. E. & c. 415. B. & seq.
- Emphyteuticarii lucro cedit, si dominus per triennium moram faciat in accipiendo canone. T. 10. c. 668. D.
- Emphyteuticario, & superficiario quæ servitutis vindicatio datur. T. 7. c. 451. E.
- Emphyteuticario eadem ratione conceditur nuntiatio, qua conceditur fructuario. T. 10. c. 1181. D.
- Emphyteuticarium quasi inquilinum esse. T. 5. c. 305. C.
- Emphyteuticarium jus potest vendi, donari, & legari ab emphyteuticario. T. 7. c. 377. E.
- Inter emphyteuticarium, & dominum pactiones factæ super omnibus capitulis, & specialiter super casibus fortuitis, & super electione. T. 9. c. 421. C. & seq.
- Inter emphyteuticarios vestigialis actio. T. 7. c. 585. A.
- Emphyteuticiorum, & possessorum differentia. T. 2. c. 866. E.
- Emphyteuticiorum fundorum patrimonialium immunitates. T. 2. c. 870. B.
- Emphyteutici sunt, qui emphyteutico jure dantur, qui & patrimoniales sunt. T. 2. c. 863. D.
- Emphyteutici proprietarios imitantur. T. 1. c. 747. C.
- Emphyteutici prædii jus. T. 2. c. 866. C. & T. 6. c. 233. D.
- De emphyteutici juris alienatione. T. 9. c. 426. C. & seq.
- Emphyteuticon jus quid distet a contractu libellario. T. 9. c. 417. D.
- De emphyteuticorum fundorum collatione. T. 2. c. 870. A.
- Emphyteuticum jus an alii donari possit, aut vendi, salvo jure vestigialis. T. 4. c. 913. D.
- Emphyteuticum jus an possit transferri in legatarium. Ibid. B.
- Emphyteuticum jus in quo differat a superficiario. T. 5. c. 421. D.
- Emphyteuticum jus. T. 7. c. 377. B. C.
- Emplastrum si quis ex pluribus herbis fecerit, emplastri dominus est, qui fecerit, non is, cujus herbe fuerunt. T. 3. c. 304. C.
- De emponematum alienatione. T. 9. c. 426. C. & seq.
- Empta res est, cujus nomine empta est, & cui tradita, non ejus, qui pecuniam numeravit. T. 1. c. 396. A.
- De empti, & venditi jure. T. 1. c. c. 393. E. & c. 394. A.
- Empti actio cui detur. T. 7. c. 733. D.
- In empti actione omnia venire, quæ contra bonam fidem fiunt. T. 7. c. 735. D.
- Empti judicio nihil magis est contrarium, quam dolus, & fraus. T. 7. c. 747. A.
- Empti venditi obligationes duæ an, & quando concurrant in eadem persona. T. 7. c. 749. B. C.
- Empti venditi obligatio an dominium rei venditæ transferat in emptorem, & pretii in venditorum. T. 8. c. 326. C.
- Empti actionem, quæ de evictione competit, non tolli præscriptione longi temporis. T. 9. c. 1300. E.
- In empti actionem aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1080. A.
- Empti, & venditi actiones. T. 9. c. 381. B. & seq.
- Actio empti quanto plures emisset, vel quanto minoris res valuisset, quo casu competat. Tom. 10. c. 271. B.
- In actionem empti veniunt usuræ ex mora venditoris. Tom. 10. c. 1015. C.
- Actione empti cogitur venditor cavere de illis, quæ continentur edito Ædilium. Ibid. D.
- Emptio, & locatio sunt juris gentium. T. 1. c. 1155. A.
- Emptio nulla est si contrahentes in materia dissentiant. T. 3. c. 27. D.
- Emptio & venditio, locatio & conductio inter se familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
- Emptio, & venditio plena, & perfecta sit. T. 1. c. 212. E.
- Emptio & venditio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
- Emptio valet, etiamsi erratum sit in qualitate rei. T. 1. c. 1177. E.
- In materia in duobus casibus emptio valet. T. 1. c. 1178. A.
- Emptio sub conditione facta, eadem pendente, est imperfecta. T. 1. c. 1139. B.
- Emptio rescinditur in totum actione redhibitoria. T. 1. c. 778. B.
- Emptio rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
- Emptio malæ fidei emptio non est. T. 3. c. 201. A.
- Emptio nudo consensu perficitur. T. 2. c. 267. E.
- Emptio, & venditio quandonam contrahuntur. T. 1. c. 210. D. E.
- Emptio an esse possit sine pretio. T. 1. c. 211. A.
- Emptio an consistere debeat in numerata pecunia. Ibid. D.
- Emptio an eam sub conditione, quam purè contrahatur. T. 1. c. 213. B.
- Emptio, vel venditio imaginaria non valet. T. 2. c. 268. B.
- Emptio solenniter, & jure facta temerè rescindi non debet. T. 3. c. 558. D.
- Emptio necessaria, & emptio voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
- Emptio, vel conductio rei suæ, quando valet. T. 4. c. 929. B. error Glossæ qualis. Ibid. C.
- Emptio simplex contracta, dominii acquirendi causâ, & emptio facta servandi sibi, & habendi pignoris causâ multum differunt. T. 4. c. 900. E. & c. 901. A.
- Emptio non est areæ, cum ædes sacra corrui. T. 4. c. 944. E.
- Emptio, & venditio sine pretio non consistit. T. 4. c. 42. E.
- Emptio simplex quomodo differat ab aliis emptionibus. T. 4. c. 900. E.
- Emptio rei suæ nulla est. T. 4. c. 945. E.
- Emptio simplex sit, quid interest, an emptio dotis causâ. T. 4. c. 900. E.
- Emptio. Vide, Venditio.
- Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 5. c. 501. A. & seq.
- Emptio an sit juris gentium. T. 5. c. 497. C. & c. 500. C.
- Emptio omnis an pura sit, an conditionalis. T. 5. c. 513. B.
- Emptio quæ, & quando perfecta dicatur. Ibid. B.
- Emptio an sit perfecta, quando ejus conditio non existit. Tom. 5. c. 750. B.
- Emptio, quæ sub conditione, aut certa lege facta est, quandonam fructus emptori, & omnes accessiones emptori adquirat. T. 5. c. 740. D. E. & c. 741. A.
- Emptio perfecta est, si id, quod venierit, appareat quid, quale, quantumve sit. T. 5. c. 508. B.
- Emptio suæ rei quantum a reliquis emptionum speciebus differat. T. 5. c. 507. B.
- Emptio solo consensu perficitur, statim atque de certa re, certoque pretio convenitur, videlicet si pura fuerit emptio; vel cum conditio existit, si fuerit conditionalis. T. 5. c. 507. E.
- Emptio, & traditio conditionalis si fuerit, antequam conditio existit, usucapio an locum habeat. T. 5. c. 740. A. & an procedat, si postea conditio existit, & emptor ignoraverit, eam existisse. Ibid. B.
- Emptio quandonam scisso pretio pro parte valeat, pro parte non valeat. T. 5. c. 504. D.
- Emptio venditio est, si pro merce nume-

- numeratam pecuniam quis accipiat. T. 5. c. 391. C.
- Emptio, venditio an contrahi possit ea lege, ut post tempus eadem res revendatur venditori, & remancipetur. Ibid. D.
- Emptio, venditio sub conditione fieri potest, ita & locatio. T. 5. c. 521. B.
- Emptio, venditio an ut consensu contrahitur, sic etiam contrario dissensu distrahi possit. Tom. 5. c. 512. A.
- Emptio consistit in persona veri emptoris, licet nondum solverit pretium: mora enim in solvendo pretio non dissolvit emptionem jure perfectam. T. 6. c. 91. E.
- Emptio jure perficitur consensu nudo. Ibid. E.
- Emptio rei suae non valet. T. 6. c. 225. E.
- Emptio nudâ conventionem dissolvitur, si res sequuta non fuerit. T. 6. c. 95. D.
- Emptio, venditio nudâ conventionem, nudoque consensu contrahitur, perficiturque. Ibid. D. & c. 96. B.
- Emptio, venditio sine pretio nulla est. T. 5. c. 602. D.
- Emptio in partem tantum non potest consistere. T. 7. c. 890. D.
- Emptio nudo consensu perficitur, & obligationem parit. T. 7. c. 828. B. C. & c. 837. C.
- Emptio, venditio, & permutatio quot modis differant. Tom. 7. c. 837. C.
- Emptio, venditio nudo consensu perficitur. T. 7. c. 835. D. & c. 837. C.
- Emptio rei flagitiosae nulla est. T. 7. c. 706. E.
- Emptio nummorum plumbeorum, dolo malo contracta, nulla est. T. 7. c. 707. A.
- Emptio sine re non consistit. T. 7. c. 709. E.
- Emptio nuda, & imaginaria pro non facta est. T. 7. c. 716. E.
- Emptio, & permutatio quid differant. T. 7. c. 687. A.
- Emptio nulla quae sit. T. 7. c. 688. C. imaginaria. Ibid. C. adumbrata. Ibid. C. simulata. Ibid. C.
- Emptio, & venditio quid differant. T. 7. c. 685. E.
- Emptio an fieri possit per nuntium, vel per epistolam. T. 7. c. 687. A.
- Emptio an contrahi possit inter patrem, & filium. T. 7. c. 687. D.
- Emptio quid. Tom. 7. c. 684. B. emptionis nomen generale. Ibid. B.
- Emptio an sit conditionalis, an verò sit resolutio emptionis sub conditione. T. 7. c. 690. E.
- Emptio quomodo vitietur dissensu. T. 7. c. 696. C. & seq.
- Emptio contracta sub conditione, si voluero, nulla est; sub conditione verò, cum voluero, valet. T. 7. c. 695. A.
- Emptio liberi hominis an valeat, quoties in eum casum confertur, cum servus erit. T. 7. c. 691. D.
- Emptio, & hereditas in quo differunt. T. 7. c. 325. C. sunt duae causae acquirendi dominii. Ibid. C.
- Emptio nulla est propter personas non idoneas. T. 7. c. 702. A.
- Emptio rerum sacrarum, & publicarum nulla est, etiam si fiat a b ignorante. T. 7. c. 701. E.
- Emptio, & locatio quid differant. T. 7. c. 700. C.
- Emptio fructuum, aut partus futurian valeat. T. 7. c. 695. D.
- Emptio ubi est perfecta, periculum pertinet ad emptorem. T. 7. c. 705. C.
- Emptio in parte mutata dicitur renovari, & reformari. T. 7. c. 693. E.
- Emptio, & venditio quandonam contrahantur. Tom. 8. c. 1067. B.
- Emptio bonorum quomodo olim introducta. T. 8. c. 1045. C.
- Emptio, venditio an valeat, si contrahentes consentiunt in corpore, & in nomine dissentiunt. T. 8. c. 299. A.
- Emptio est civile negotium. T. 9. c. 52. B.
- Emptio rei litigiosae nulla est. T. 9. c. 158. D.
- Emptio spei. T. 9. c. 1075. E.
- Emptio, & venditio spei est. T. 9. c. 1207. A.
- Emptio simulata. T. 9. c. 292. A.
- Emptio quid sit. T. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 996. E. & c. 1044. B.
- Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 9. c. 404. A.
- Emptio malae fidei non est emptio. T. 9. c. 243. C. & T. 10. c. 533. E.
- Emptio dicitur tantum de ea, quae sit pretio numerato. T. 10. c. 34. A.
- Emptio quibus casibus possit a domino reprobari, atque rescindi, etiam si fraus non superet dimidiam justii pretii partem. T. 10. c. 271. C.
- Emptio malae fidei non est emptio, sed stipulatio malae fidei est stipulatio. Ibid. E. & c. 655. B.
- Emptio ex nudo consensu initium praebet obligationi. Tom. 10. c. 664. D.
- Emptio non perficitur nudo pacto. T. 10. c. 964. B.
- Emptio an perficiatur solo consensu, sine instrumentis. T. 10. c. 968. E.
- Emptio perfecta est, si convenerit de pretio, & de merce. T. 10. c. 997. B.
- Emptio simulata an recte contrahatur. Ibid. C.
- Emptio nudo consensu contrahitur, contrario dissensu dissolvitur, non alterutro invito. T. 10. c. 1007. E. & c. 1008. A.
- Emptionis definitio. Tom. 2. c. 267. E.
- Emptionis symbola. T. 1. c. 1152. A.
- Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiscue usos fuisset. T. 3. c. 227. D.
- Emptionis spectari tempus oportere. T. 1. c. 1121. E.
- In emptionis causa levis praesumptio, & quaelibet simplicitas non sufficit. T. 1. c. 1406. A.
- Emptionis substantia est pretium. T. 4. c. 249. D.
- Emptionis causa. Vide, Stipulatio.
- Emptionis, venditionis substantia consistit ex re, & pretio. T. 4. c. 245. C.
- Emptionis substantiam ex pretio consistere ubinam Papinianus affirmet. T. 5. c. 497. D.
- Emptionis casus de vino ita vendito, ut degustaretur. T. 5. c. 507. E.
- De emptionis, & venditionis causa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A. & seq.
- Emptionis appellatio specialis. T. 7. c. 684. E.
- Emptionis contractus cur duobus verbis appelletur emptio, & venditio. Ibid. E.
- Emptionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
- Emptionis verbo promiscue utimur in locatione, & conductione. T. 7. c. 1290. E.
- Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiscue utebantur etiam in locatione, & conductione. Tom. 7. c. 315. B. & c. 1290. E.
- Emptionis, & venditionis verbo veteres promiscue utebantur. Ibid. E.
- Emptionis affinis est locatio. T. 7. c. 1291. A.
- Emptionis, venditionisque appellationibus promiscue veteres usos etiam in locatione, & conductione. T. 7. c. 784.
- Emptionis venditionis contractum interdum claudere. T. 7. c. 779. C.
- Emptionis venditionis natura an sit, ut venditor rem faciat accipientis. T. 7. c. 836. B.
- Emptionis, & venditionis appellationibus quomodo Veteres promiscue usi sint. Tom. 7. c. 784. B.
- Ex emptionis, & venditionis negotio ultro, citroque nascuntur actiones. T. 7. c. 733. D.
- Emptionis substantia an consistat in pretio. T. 8. c. 326. D.
- Emptionis natura quae. T. 9. c. 366. C.
- Emptionis, & venditionis natura est, ut vicissim satisfactiones nullae imponantur. T. 9. c. 40. A.
- Emptionis vestis. Tom. 9. c. 73. C.

- Emptionis similis est æstimatio . T. 9. c. 1294. D.**
In contractu emptionis, venditionis an pares sint emptoris, & venditoris partes. T. 10. c. 192. D. E.
Emptioni pactum adjectum ex continenti obligat. Tom. 3. c. 277. E.
Emptioni similis est permutatio. T. 4. c. 704. E.
Emptioni, venditioni quàm proxima sit locatio, conductio, & an iisdem regulis conſineatur. T. 5. c. 497. D.
Emptioni detrudere est ab ea recedere; adijcere contractui emptionis est intactâ substantiâ emptionis aliquid de accessionibus, de pedisequis emptionis pacisci. T. 4. c. 251. B.
Emptioni similis est æstimatio litis. Vide, Æstimatio litis.
Emptioni similis est permutatio. T. 10. c. 664. C.
Emptionem vitiat in materiâ dissensus. T. 1. c. 1218. A.
Emptionem non infirmat fraus in pretio. T. 1. c. 1186. E.
Quæ post emptionem ex intervallo pacta fiunt, aliquid adijciunt emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 278. D.
Post emptionem perfectam fructus rei venditæ ad emptorem pertinent. T. 1. c. 394. E.
Emptionem, venditionem perfectam uter prior implere debeat, emptor, an venditor. T. 3. c. 672. D.
Emptionem non esse ereptionem, cum venditor vendit invitus, nisi forte vendat pignoris causâ. T. 2. c. 268. B.
Emptionem, venditionem a locatione, & conductione in quibusnam differre dicat auctor. Tom. 5. c. 519. D.
Emptionem pignoris in persona debitoris non consistere. T. 6. c. 91. D.
Emptionem, venditionem rescindi mutuâ conventionem venditoris, re integrâ. T. 6. c. 95. D.
Emptionem nullam facit dissensus. T. 7. c. 785. E.
Emptionem, venditionem an error in pudicitia, vel integritate puellæ vitiet. T. 7. c. 751. C.
Ad emptionem contrahendam tria esse necessaria. Tom. 7. c. 696. B.
Actio ad distrahendam emptionem an competat emptori, qui mulierem emptam credidit virginem absque affirmatione venditoris. T. 10. c. 274. C. D.
Emptionem, venditionemque quod recipit, multo magis pignorationem. T. 10. c. 1022. B.
In emptione tantum intervenit arra, non in locatione. T. 3. c. 104. E.
Ab emptione quando licet discedere. T. 1. c. 772. C.
- In emptione duobus temporibus bona fides exigitur, T. 1. c. 1121. D.**
In emptione, & venditione licet contrahentibus se invicem circumſcribere, T. 2. c. 1132. B.
In emptione, & venditione bona fides exigitur & contractus, & traditionis tempore, T. 4. c. 631. B.
In emptione mera quid inspici debet, & in emptione, quæ sit pignoris causâ. T. 4. c. 901. A. B.
In emptione bonorum præferitur is, cui major pecunia debetur. T. 4. c. 1259. D.
In emptione, & venditione annulus arræ nomine dari solebant. T. 5. c. 559. E.
In emptione quæ cautio emptori a venditore præstanda sit. T. 5. c. 501. D.
Emptione sub disjunctione factâ, cujusnam sit electio. T. 5. c. 508. C.
In emptione, venditione discretam esse mercem a pretio, discretum venditorem ab emptore, non in permutatione. T. 5. c. 501. A.
Emptione contractâ an res in emptionem tradita possit pro emptore usucapi ex lege commissoria. T. 5. c. 740. D. E.
In emptione dominium rei transferre non est necesse. T. 7. c. 693. C.
Ab emptione quando recedi possit. T. 7. c. 694. B.
In emptione præsumitur plerumque colliditas, aut gratia. T. 7. c. 670. E.
De emptione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.
Ex emptione ipso jure nullam ex empto actionem esse. T. 7. c. 786. A.
De emptione, quam quis alteri facit, vel sibi sub alterius nomine, vel aliena pecunia. T. 9. c. 384. B. & seq.
De emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & seq.
In emptione quæ exiguntur. Ibid. B.
Ab emptione quando liceat discedere. T. 9. c. 371. D. & seq.
In emptione, & locatione arbitrium non sumitur pro arbitratu boni viri, secus in aliis contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 653. B.
Emptiones imaginariæ olim frequentissimæ erant. T. 8. c. 388. C. hodie desierunt esse in usu, Ibid. C.
In emptionibus a servo factis cujus, & cur mens, voluntas fides, & scientia spectanda sit. T. 5. c. 742. E.
In emptionibus, & venditionibus vectigal quod ærario inferebatur. T. 5. c. 1018. D.
In emptionibus, venditionibus an semper leges dicantur a venditoribus. T. 5. c. 505. A.
- In actionem ex empto veniunt usuræ post traditionem. Tom. 1. c. 395. A.**
Ex empto actio de peculio est prætoria, non civilis. Tom. 6. c. 719. C.
Ex empto actioni etiam inesse reddhibitionem rei venditæ, & quando. T. 7. c. 751. B.
Ex empto actionem concurrere cum omnibus conditionibus. T. 7. c. 752. D.
Ex empto obligatio tam civilis est, quàm naturalis. T. 9. c. 52. B.
Actio ex empto quo casu cum domino est, ut aut emptioni stet, aut ab emptione discedat. T. 10. c. 271. C.
Actio ex empto est redhibitoria, rescissoria, æstimatoria. T. 10. c. 444. E.
Actio ex empto per procuratorem nobis non acquiritur, per nuntium, aut epistolam acquiritur. T. 10. c. 659. C.
Actione ex empto an possit agi, ut redhibeatur ob morbum, vel vitium latens. T. 10. c. 760. C.
Ex empto actio est perpetua. T. 10. c. 764. E.
Actio ex empto, & actio ex vendito sæpe sumuntur utralibet pro altera. T. 10. c. 768. D.
Ex empto agi ad rescindendam venditionem absurdum videtur. T. 10. c. 1031. D.
Emptor bonorum. T. 1. c. 250. C. D.
Emptor an conditione furtivâ de peculio teneatur. T. 1. c. 1473. C.
Emptor malæ fidei de evictione actionem non habet. T. 2. c. 1324. B.
Emptor malæ fidei quis. T. 1. c. 1142. C.
Emptor malæ fidei de fructibus perceptis tenetur. Tom. 2. c. 651. A.
Emptor repellitur exceptione doli mali, si agat ex stipulatu. T. 1. c. 1377. C.
Emptor ut pretium, ita & arram dat, non venditor. T. 3. c. 104. E.
Emptor pretium minoriolvere cogitur, quasi æs alienum. T. 1. c. 1001. C.
Emptor si pretium non solverit, fundus inemptus esto. T. 1. c. 1412. A. B.
Emptor, & venditor quando simul puniuntur. T. 4. c. 851. C.
Emptor sive sciat, sive ignoret in distincte tenetur, sed cum moderamine. T. 4. c. 948. B. & seq.
Emptor, & venditor in quo differunt. T. 4. c. 659. B.
An emptor teneatur actione empti; qui manumisit. T. 4. c. 665. B. qua actione quis potest petere æstimationem servi. Ibid. c. 666. A.
Ubi emptor fecit contra legem venditionis, an venditori sit pœnæ per-

- persequutio in stipulationem deducta. T. 4. c. 662. D.
- Emptor contractui legem dicit, non venditor. T. 4. c. 107. A.
- Emptor. Vide, Venditor.
- Emptor, qui auctorem non laudavit in evictione, dolo malo fecisse videtur. T. 5. c. 872. B.
- Emptor, & donatarius in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
- Emptor, & venditor in quibusnam differant. T. 5. c. 650. C.
- Emptor ne in monumentum, quod emit, inferat quos volet, pacto caveri an possit. T. 5. c. 389. B.
- Emptor an hereditatis sumptus, litis causâ factos, repetere possit. T. 5. c. 577. A.
- Emptor quandonam sibi de cautione damni prospicere possit, & debeat. T. 5. c. 649. B.
- Emptor quandonam legem contractui dicere videatur. T. 5. c. 518. B.
- Emptor cur prohiberi possit sepelire mortuum in fundo empto. T. 5. c. 389. C.
- Emptor jure civili non succedit in vitium venditoris. T. 6. c. 828. A.
- Emptor quibus casibus adversus suum auctorem regressum non habeat. T. 6. c. 1026. B.
- Emptor bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei emptor.
- Emptor poterit ex empto vendito illum damnare, si non tradat. T. 6. c. 172. B.
- Emptor, qui petit mercem, nihil agit, nisi offerat pretium. T. 6. c. 368. E.
- Emptor hereditatis vicem heredis obtinere æquissimum videtur. T. 6. c. 94. B.
- Emptor, qui ante traditionem rei venditæ, & solutionem pretii rem venditam subripuit venditori, tenetur actione furti. T. 6. c. 145. E.
- Emptor usuras temporis futuri, quod scilicet fluxit post emptio- nem nominis fiscalis, & solutio- nem pecuniæ fisco debetæ, ab eo, cujus nomen emptum est, petere non potest. T. 6. c. 692. D.
- Emptor an possit servum retinere, & de peculio agere, si nolit ven- ditor pretia rerum amotarum reddere. T. 6. c. 538. E. & c. 539. A.
- Emptor fundi an dominium fundi vindicare debeat non secundum antiquos, sed secundum novos terminos. T. 6. c. 519. E.
- Emptor nisi sciens alienum esse fundum emerit, non præstat evi- ctionem fundi venditor. T. 7. c. 722. D.
- Emptor bonæ fidei, & malæ fidei quis sit. T. 7. c. 703. A. B. C.
- Emptor non aliter fit, nisi soluto pretio, dominus. T. 7. c. 690. A.
- Emptor an contentus esse debeat parte adjudicatâ venditori pro- viso, si emerit partem pro in- diviso. T. 7. c. 1368. C.
- Emptor an, & quando doli nomine venditori teneatur actione ex vendito quanto pluris. T. 7. c. 765. A.
- Emptor an possit agere in rem. T. 7. c. 733. E.
- Emptor an post traditionem rei venditori usuras pretii præstare debeat. T. 7. c. 775. C.
- Emptor ante pretii totius solutio- nem an possit agere ex empto rem sibi tradi. T. 7. c. 767. C.
- Emptor cogitur pretium facere ac- cipientis. T. 7. c. 828. A. & c. 837. B.
- Emptor an cogatur stare locationi. T. 7. c. 769. D.
- Emptor cujus legis beneficio pecu- niam rei venditæ debere desinat. T. 7. c. 814. A.
- Emptor est successor rei, non juris. T. 7. c. 391. E.
- Emptor actione ex vendito conven- tus an pretium solvere cogatur, an verò alterius rei præstatione defungi, & se liberare possit. T. 7. c. 735. A.
- Emptor, evicto sibi servo, an ultra duplum actione ex empto, vel ex duplæ stipulatione a venditore consequi possit. T. 7. c. 755. C. D.
- Emptor noxali iudicio condemna- tus servi empti nomine, quæ actione experiatur adversus ven- ditorem. T. 7. c. 754. C. D.
- Emptor probare debet, servum ex veteri vitio ante venditionem fugisse. T. 7. c. 868. D.
- Emptor quando potius agat in id, quod interest, quàm de re empta tradenda. T. 7. c. 734. C.
- Emptor quando utatur accessione venditoris. T. 7. c. 396. D. E.
- Emptor quando usuras pretii ven- ditori dependat. T. 7. c. 737. D.
- Emptor si mihi rem a me vendi- tam leget, an legatum valeat. T. 7. c. 1024. B.
- Emptor unus si sit, & duo vendito- res, & unus venditor alteri ven- ditori heres extiterit, quid fiat. T. 7. c. 749. B.
- Emptor bonæ fidei potest usucape- re rem emptam. T. 8. c. 780. D. quando teneatur actione hypo- thecaria. Ibid. c. 781. B.
- Emptor quis præferatur in vendi- dis bonis creditoris. T. 8. c. 533. A.
- Emptor an fundum apprehendisse videatur, quem ei venditor emi- nus ex turre aliqua demonstra- vit. T. 8. c. 252. D.
- Emptor, si iusserit rem deponi in domo sua, an possidere eam vi- deatur. Ibid. D.
- Emptor, si rem emptam accepit ex causa lucrativa, an integra sit ei actio ex empto. T. 8. c. 346. E.
- Emptor hereditatis omnia onera subit, etiam quod venditori de- functus debuit. T. 9. c. 61. D.
- Emptor malæ fidei quis dicitur. T. 9. c. 1033. D.
- Emptor hereditatis. T. 9. c. 39. A. & seq.
- Emptor an possit expellere condu- ctorem ædium. T. 9. c. 407. E.
- Emptor moram facit, etiam non in- terpellatus. T. 9. c. 381. E.
- Emptor, & donatarius in quo dif- ferunt. T. 9. c. 1335. D. E.
- Emptor fiduciarius servi. T. 9. c. 970. B.
- An emptor possit usucapere rem peculiarem, quam servus inscien- te domino vendiderit. T. 10. c. 86. D.
- Quo casu emptor rei furtivæ furti teneatur. T. 10. c. 87. A.
- Emptor an possit usucapere rem, quam emit a furioso, quem igno- rabat furere. T. 10. c. 240. B.
- Emptor si tempore sit exclusus actione redhibitoria, competet ei æstimatoria. T. 10. c. 662. A.
- Emptor si vindicat, nihil consequetur sumptuum nomine, nisi aliud convenerit. T. 10. c. 718. B.
- Emptor an cogatur pretium solvere voluntate venditoris. T. 10. c. 749. A.
- Emptor, qui stipulatus est, vacuum sibi possessionem tradi, an actio- ne ex stipulatu possit petere fru- ctus perceptos post venditionem. T. 10. c. 752. D.
- Emptor a venditore multum distat. T. 10. c. 750. A.
- Emptor non agat de evictione ex empto, nisi pretium adnume- raverit. T. 10. c. 759. E.
- Emptor nunquam stipulatur supra duplum. T. 10. c. 761. C.
- Emptor servi ob aliquod servi vi- tium aliquid a venditore obtinuit deinde totus servus evincitur, quid fiet. T. 10. c. 761. D.
- Emptor nisi pretium offerat, obli- gnet, solvat, non est actio ex empto. T. 10. c. 765. E.
- Emptor si pretium repræsentaverit ultra re non accepta, quam sit habiturus actionem. T. 10. c. 766. B.
- Emptor, nisi statim post traditionem rei pretium solvat, debet ex eo tempore usuras pretii. T. 10. c. 767. D.
- Emptor an possit dare ex promisso- rum locupletem pretii nomine. T. 10. c. 768. C.
- Emptor, qui emit a fisco, statim securus est, nec necessaria est præ- scriptio quinquennii. T. 10. c. 902. A.
- Emptor hereditatis vicem heredis obtinet. T. 10. c. 936. E.
- Emptor votum generat emendi mi- noris, & venditor pluris vendendi. T. 10. c. 1005. A.
- Emptor an possit censerî fraudatus. T. 10. c. 1005. D. E.
- Emptor venditori quæ actione res acatur. T. 10. c. 1012. C.

- Emptor non liberatur numerando alienam pecuniam**, Tom. 10. c. 1017. A.
- Emptor**, qui agit redhibitoria debet rem restituere venditori, T. 10. c. 1031. C.
- Emptoris**, & venditoris tres differentiz, T. 1. c. 1458. A.
- Emptoris conditio melior est, quam tertii creditoris**, Tom. 4. c. 952. A.
- Emptoris nomine quilibet successor rei significatur ex tabulis, heredis nomine successor juris**, T. 4. c. 893. D.
- Emptoris an sit electio in duobus Stichis in emptionem deductis, an vero venditoris**, T. 5. c. 505. B.
- Emptoris**, & venditoris munere idem homo fungi non potest, T. 6. c. 99. D.
- Emptoris prioris**, quando potior cauta est, T. 6. c. 92. D.
- Emptoris jus an mutare possit divisio inter alios facta**, T. 7. c. 1368. B.
- De emptoris hereditatis dolo**, T. 9. c. 367. D.
- Emptoris**, & venditoris vocabula an rite confundantur, T. 10. c. 33. D.
- Emptoris**, & venditoris dispar est ratio respectu *l. 2. Cod. de rescin. vendit.*, T. 10. c. 192. A.
- Emptoris opinio quo casu plus valeat, quam veritas**, Tom. 10. c. 240. D.
- Emptoris dolo venditione servi extorta, an valeat servi manumissio**, T. 10. c. 282. C.
- Emptoris an omnis utilitas æstimetur**, T. 10. c. 753. C.
- Emptori venditio nec sit lucrum, nec onus venditori**, T. 1. c. 1444. B.
- Emptori nemo habet jus offerendi pretii**, T. 3. c. 474. E.
- Emptori licet, quod pluris est, minoris emere, si potest; & venditori licet, quod minus est, pluris vendere**, T. 4. c. 963. B. C.
- Emptori competit actio ex empto vendito**, T. 4. c. 967. A.
- Emptori ob evictionem quis teneatur, tutor, an adolefcens in rei venditione**, T. 4. c. 971. A.
- Emptori, aut donatario an profit emptio, aut donatio tandiu solum, quandiu venditor, aut donator vivit**, T. 5. c. 60. A.
- Emptori an satis cautum sit de damno, quod ante traditionem contigerit, actione ex empto**, T. 5. c. 649. C.
- Quibus casibus emptori non competat adversus venditorem de evictione actio**, T. 6. c. 1026. B.
- Emptori quando adesse debet venditor**, T. 6. c. 9. C.
- Emptori actio ex locata pensionum nomine post venditionem an cédenda sit**, T. 7. c. 759. E.
- Emptori actio empti quando competat**, T. 7. c. 733. D. & seq.
- Emptori adversus venditorem quando competat actio ex stipulatione**, T. 7. c. 755. C.
- Emptori an pro sit ignorantia**, T. 7. c. 888. A.
- Emptori, aut conductori quod placeat, in dubio sequendum**, T. 7. c. 1479. A.
- Emptori non cavens venditor cautionibus solemnibus, an plus duplo teneatur**, T. 7. c. 753. E.
- Emptori, offerenti pretii partem, an competat actio ex empto rem sibi tradi**, T. 7. c. 767. D.
- Emptori quandiu non cautum videatur**, T. 7. c. 754. A.
- Emptori venditor in re tradenda, præstare debet, ut in interdicitis possessoriis, in lite de possessione potior, & superior sit**, Tom. 7. c. 755. B.
- Emptori si res vendita, vacua, & libera non præstetur, competit actio quanti interest**, T. 7. c. 737. A. B.
- Emptori solutionem partis non parere actionem ex empto ad rem sibi tradendam**, T. 7. c. 768. A.
- Emptori solutionem partis non parere actionem ex empto, re tradita evicta, ad integrum pretium restituendum**, Ibid. A.
- Emptori hereditatis quæ actiones competunt**, T. 9. c. 366. D. quæ in emptorem cessant. Ibid. D.
- Emptori quænam actiones competant**, T. 10. c. 520. E.
- Emptori subvenitur, si dimidio plus emerit**, T. 10. c. 655. C.
- Emptori si displiceat res emptæ, qua actione agat, ut cogat venditorem eam recipere**, T. 10. c. 760. B.
- Emptori actionis an detur utilis actio in debitores hereditarios**, T. 10. c. 999. B. C.
- Emptori quænam detur optio, cum de rescindenda venditione agitur**, T. 10. c. 1005. B. C. & c. 1030. D.
- Eadem actione agitur de evictione in id, quod interest, re evicta emptori**, T. 10. c. 1015. D.
- Emptori, sicut venditori, an detur restitutio**, T. 10. c. 1043. C.
- In emptorem an jus accrescendi transeat**, T. 3. c. 338. C. D.
- Ad emptorem *l. 2. de rescind. vend.* malè porrigi**, T. 3. c. 468. B.
- Emptorem delegare, & delegare, sive mandare actionem in emptorem in quo differunt**, Tom. 4. c. 932. E.
- In emptorem an competat exceptio doli**, T. 5. c. 822. E.
- Emptorem hereditatis non cogi satisficere, se satisfacturum creditoribus hereditariis**, Tom. 7. c. 154. E.
- Emptorem noxali judicio condemnatum servi nomine, ex empto actione id tantum consequi, quanti minimo defungi potuit**, T. 7. c. 754. A. B.
- In emptorem non transit jus heredis, sicut nec in eum, cui heres in jure hereditatem cessit**, T. 10. c. 311. A.
- Emptorem inter, & venditorem sine census, & reliquorum onere, pactiones sunt illicitæ; creditorem inter, & debitorem non sunt penitus illicitæ**, T. 10. c. 657. B. C.
- Emptorem corporis inter, & emptorem juris differentia**, T. 10. c. 999. D.
- Pro emptore**, T. 1. c. 1139. A. & seq.
- Ab emptore si conveniatur nomine evictionis pro sua parte, an exceptione doli mali opposita poterit desiderare ab emptore, ut sibi cedat emptor actiones adversus coheredem, qui pro sua parte nihil solvit**, T. 4. c. 183. C.
- Emptore inopia laborante propter incendium, quomodo venditor pecuniam ab eo petat**, T. 5. c. 959. A.
- Emptore agente ex stipulatu, fundum dari, an fructus postea capti etiam in eam actionem veniant**, T. 7. c. 738. A.
- Emptore beneficio novarum tabularum liberato, traditio rei venditæ an rescindenda sit**, T. 7. c. 814. D. E.
- Pro emptore quis possideat**; T. 7. c. 224. A.
- De emptore bonæ fidei, qui rem minoris emit sine decreto**, T. 9. c. 612. E. & c. 613. A.
- Pro emptore possidere**, T. 9. c. 160. C. & seq.
- Emptore partem pretii offerente, venditor utitur retentione rei, opposita exceptione doli mali quasi pignoris jure**, Tom. 10. c. 765. E.
- Emptores fructuum accipiuntur interdu pro conductoribus**, T. 7. c. 1335. C.
- Emptores fructuum pro conductoribus, seu colonis**, T. 7. c. 315. A.
- Emptores hereditatis a fisco quibus actionibus tenentur**, T. 9. c. 366. E.
- Emptum si non tradatur, aut mancipetur, venditor cogi potest**, T. 1. c. 374. D.
- Emptum est species, paratum est genus**, T. 7. c. 1158. C.
- Ενυπτορική* uti explicandum sit**, T. 3. c. 65. B.
- Encapito antestari quid sit, explicatur**, T. 3. c. 675. D.
- Encapito quid significet**, T. 7. c. 612. B.
- Encaustum, vel encautum quid sit**, T. 10. c. 840. E.
- Encaute, encauta, & encautaria quæ sint**, T. 2. c. 838. A.
- Encautum**, T. 2. c. 57. E.
- Ενδοκίριος***, T. 3. c. 311. D.
- Ενδομαρία* quænam sint**, T. 2. c. 684. B.
- Encherir**, T. 9. c. 1239. A.
- Εντοκίαι* figura**, T. 6. c. 385. A. B.
- Entamement deplaid*, litis contestatio**, T. 9. c. 113. A.

- Entheata turba Bellonæ . T. 3. c. 289. D.**
Entheca quid . T. 2. c. 1150. E.
Enthecæ vocantur dotes prædiorum, instrumenta prædiorum, causa reposita . T. 6. c. 671. C.
Enthecæ an dicantur instrumenta omnia, quæ prædiorum causâ reposita custodiuntur . T. 6. c. 747. D. E.
Enthecæ . T. 7. c. 1144. A.
Enumeratio personarum semper viriles partes facit . T. 4. c. 610. C.
Eparchica quæ sint . T. 3. c. 143. E.
Eparchicorum libri quid contineant . Ibid. E.
Eodem momento delatæ esse censentur duæ tutelæ, quæ eodem die delatæ sunt . T. 5. c. 427. H.
Ephesæus legislator præscriptionem 30. annorum introduxit . T. 9. c. 1030. E.
Ephetes quis dicatur . T. 2. c. 1095. E.
Επιβολη quid sit . T. 2. c. 1170. C. & T. 3. c. 107. C.
Epidemica quæ . T. 2. c. 972. C.
Epidemica quomodo abrogantur . T. 2. c. 977. A.
Epigrammata, vel quid aliud infamiam alterius scribens, aut faciens qua actione conveniatur . T. 5. c. 754. A.
Epiphanius, Constantinopoleos Archiepiscopus . T. 3. c. 350. A.
Episcopale concilium quid, & cur eo habendo sint Episcopi diligentes . T. 6. c. 1001. B.
Ad Episcopalem curam quæ pertineant . T. 10. c. 822. E. & seq.
Episcopalia jura in quarta decimarum, & funerationum cujusque Parochiæ . T. 6. c. 913. C. quo tempore hæc jura præscribantur . Ibid. C.
Episcopalia jura quæ . T. 6. c. 908. C. D.
Episcopatus liberat curiã . T. 2. c. 1119. C.
Episcopatus summum Sacerdotium dicitur . T. 6. c. 975. C.
Episcopatus perique non subjacent Metropolitanis, sed soli Romano Pontifici . T. 6. c. 916. D.
Episcopatum unio ad summum Pontificem attinet . T. 6. c. 1012. E.
Episcopus ex Clero, vel ex Monasterio assumendus, non ex plebe . T. 2. c. 1040. A.
Episcopus ex Clericis, vel Monachis non ordinatur, nisi sex menses in clero permanserit . T. 1. c. 535. D.
Episcopus in litibus audiendis adjungatur Præsidi suspecto . T. c. 1123. B.
Episcopus, qui suffragium dedit, & qui accepit pari potestate coercentur . T. 2. c. 1047. B.
Episcopus neque uxorem, neque liberos habeat . T. 2. c. 1040. C.
Episcopus singulis annis inspiciat opera civitatis . Tom. 1. c. 540. D.
Episcopus feudum dare potest . T. 2. c. 1183. B.
Episcopus ad testimonium dicendum in jus vocari non potest . T. 2. c. 1147. A.
Episcopus executionem suæ sententiæ non habet, sed tantum cognitionem, & audientiam, & cur . T. 4. c. 838. A.
Episcopus dominus appellatur . T. 6. c. 776. B.
Episcopus legitimus clericorum Judex . T. 6. c. 769. A.
Episcopus potest testamentum facere de his bonis, quæ habuit propria ante episcopatum . T. 6. c. 1042. B. C.
Episcopus nova feuda in Ecclesia introducere non potest . T. 6. c. 1031. B.
Episcopus jus visitationis non potest amittere . T. 6. c. 916. B.
Episcopus debita contrahens extrarem, & causam Ecclesiæ, Ecclesiam non obligat . T. 6. c. 1035. D.
Episcopus non potest a sede sua dejici ab Archiepiscopo sine auctoritate Synodi . T. 6. c. 921. E. & c. 922. A.
Episcopus clericorum Judex ordinarius . T. 6. c. 788. B.
Episcopus de appellatione judicis delegati cognoscit . T. 6. c. 958. D.
Episcopus Parisiensis habet jurisdictionem temporalem, & Comitum vicem gerit . T. 6. c. 785. D.
Episcopus dicitur Sacerdos per eminentiam, quia summus est Sacerdos in sua Diocesi . T. 6. c. 975. B. C.
Episcopus de clerico regradato potest cognitionem suscipere . T. 6. c. 772. E.
Episcopus procuratoris loco est, ideo Ecclesiæ potest meliorem conditionem facere, deteriorem non potest . T. 6. c. 1036. D. nisi alia sit loci consuetudo . Ibid. E.
Episcopus tenetur beneficia conferre intra sex menses a die vacationis computandos . T. 6. c. 860. A. aliàs ad Capitulum deferuntur collatio . Ibid. B.
Episcopus ante consecrationem plenam auctoritatem non habet . T. 6. c. 784. E.
Episcopus Xenodochii ordinationem habet . T. 6. c. 952. C.
Episcopi judicium vocatur Ecclesiæ judicium . T. 6. c. 924. D.
Episcopi unius testimonium fidem facit in judicio . T. 6. c. 856. C.
In Episcopi potestate non est redire Ecclesiæ minuere, ut augeat suos, nisi ex consensu Archidiaconi . T. 6. c. 991. B. C.
Episcopi Parisiensis controversia adversus Abbatem S. Genovesæ ob parochiam S. Stephani de monte . T. 6. c. 827. B. nunquam eam parochiam possedit . Ibid. C.
Episcopo relictum legatum ut valeat . T. 6. c. 1045. B. C. D.
Episcopo non licet prædia Ecclesiastica vendere sine consensu Capituli . Vide, Venditio prædiorum Ecclesiasticorum.
Episcopo morbo fontico laboranti datur adjutor, qui obeat munera Ecclesiastica . T. 6. c. 1004. E.
Episcopo non licet bona Ecclesiastica alienare sine consensu Capituli . T. 6. c. 1014. B.
Episcopo licet delegare alicui potestatem conferendi beneficii . T. 6. c. 1012. B.
Episcopo non conferente intra sex menses, collatio devolvitur ad Capitulum . T. 6. c. 999. B.
Episcopo Ecclesiæ liquid legatum sit, an Ecclesiæ relictum esse videatur . T. 7. c. 1324. D.
Ab Episcopo an appellare liceat . T. 10. c. 800. E.
Episcopi qui . T. 2. c. 21. B.
Episcopi non sunt in patria potestate . T. 2. c. 1119. C.
Episcopi monachi, tutores, vel curatores esse non possunt . T. 2. c. 1146. E.
Episcopi jurisdictionem non habent, nec appellationem, nec executionem . T. 2. c. 31. B.
Episcopi olim soli Sacerdotes . T. 2. c. 1033. C.
Episcopi extra Episcopem suam supra annum non absint . T. 1. c. 540. D.
Episcopi ut, & cur regradandi . T. 2. c. 1092. A. B.
Episcopi, vitii clericorum conniventes, gravius clericis puniuntur . T. 2. c. 971. E. & c. 972. A.
Episcopi, qui circa latus summi Pontificis agunt . T. 6. c. 776. C.
Episcopi donare non possunt supra modum Concilio Toletano præstitutum . T. 6. c. 1039. E.
Episcopi dum duos digitos erigunt, quid significet . T. 9. c. 1263. A.
Episcopi quo tempore invisunt custodias . T. 9. c. 1388. B.
Episcopi quomodo interrogentur . T. 10. c. 636. E.
Episcopi quinam sint . Tom. 10. c. 819. A.
Episcopi jurisdictionem non habent . T. 10. c. 822. A.
Episcopi, & clerici vetantur jurare corporaliter, sed non vetantur jurare ex scripto . T. 10. c. 897. E.
De Episcoporum ordinatione . T. 3. c. 454. D. E.
Episcoporum gradus . T. 2. c. 1041. A.
De Episcoporum judicio . T. 3. c. 491. C.
Episcoporum summus honos jus pallii . T. 6. c. 889. D.
In Episcoporum confirmationibus inquisitio morum præcedere debet . T. 6. c. 940. C.
Episcoporum est instituere, & destituere presbyteros, & ordinare rectos.

- rectores Parochianos ; T. 6. c. 919. E. conficere chrisma baptismatis , Ibid. c. 920. C. consecrare basilicas , & altaria. Ibid. C.
- Episcoporum** jurisdictio non præscribitur a Diocesani. T. 6. c. 916. B.
- Episcoporum** electio literis consignanda . T. 6. c. 794. B.
- Episcoporum** est clericos inopes alere . T. 6. c. 987. C. D.
- Episcoporum** electio olim apud populum erat. T. 6. c. 833. A.
- Episcoporum** creatio favore populi Christiani. T. 9. c. 1452. B. C.
- Ab **Episcoporum** sententiis quo casu non possit appellari. T. 10. c. 823. D.
- Episcoporum** ordinationes quomodo faciendæ ex decreto Concilii Milevitani. T. 10. c. 840. B.
- De **Episcoporum** testimoniis plura . T. 10. c. 967. A. B.
- Ab **Episcopis** res judicatæ ad effectum perducere debent a Præsidibus. T. 4. c. 838. A.
- In **Episcopis** continentia major esse debet . T. 6. c. 974. C.
- Episcopis** tributa est audientia, non jurisdictio. T. 9. c. 1081. D.
- Episcopis** invitis non debet denunciari testimonium . T. 10. c. 820. E.
- Ab **Episcopis**, vel clericis acquisita, dum divino cultui dant operam, an patri acquirantur. T. 10. c. 821. D.
- Episcopos** sine Archiepiscopi literis in urbem non venire, T. 2. c. 1123. C.
- Ad **Episcopos** pertinet rerum venalium cura. T. 6. c. 1023. A. B. C.
- Επιστολα* . T. 1. c. 1027. C.
- Epistola** aliud est, aliud libellus. T. 2. c. 505. D. & T. 9. c. 1099. D.
- Epistola** Divi Adriani . T. 1. c. 207. D.
- Epistola** viva quæ sit. T. 1. c. 770. E.
- Epistola** pro pacto . T. 1. c. 1462. E.
- Epistola** fideicommissaria quid est . T. 4. c. 540. A. non est qualibet & alia epistola. Ibid. B.
- Epistola** Divi Adriani tantum scripta est de fideiussoribus, sed ex æquitate porrigitur quoque ad plures mandatores . T. 4. c. 957. C.
- Epistola** est tacitus nuntius ; T. 5. c. 408. C.
- Epistola** stipulationem an faciat. T. 6. c. 709. C. D.
- Epistola** quæ inter præsentis pro stipulatione habetur. T. 6. c. 530. D.
- Epistola** habetur pro pacto, utroque consentiente in epistola, Ibid. D.
- Epistola** absenti missa utrum debeat haberi pro constituta pecunia. T. 6. c. 610. A.
- Epistola**, & codicilli in quo differant . T. 7. c. 1144. E.
- Epistola**, & literæ in quo differant . Ibid. E.
- Epistola** habetur pro nuda pactio- ne . T. 7. c. 668. C.
- Epistola** est tacitus nuntius, & contra nuntius est epistola loquens , T. 8. c. 325. C. D.
- Epistola**, qua quis declarat, se alii tradidisse, an possessorem eum faciat. T. 8. c. 311. D.
- Epistola** judicis non est sententia , T. 9. c. 1099. D.
- Epistola** non obligat. T. 10. c. 978. A.
- Epistola**, quæ rogat, mandatum est , T. 10. c. 988. E.
- Epistola** est mutus nuntius . T. 10. c. 1016. C.
- Epistola** an sit potior codicillis . T. 10. c. 1114. A.
- Epistolares** qui, & quot numero, T. 2. c. 936. D.
- Epistolæ** beneficium Divi Adriani an ad duos reos promittendi pertineat . T. 4. c. 1315. B.
- Epistolæ** Divi Adriani beneficium . T. 6. c. 451. B. Vide, Beneficium epistolæ Divi Adriani .
- Epistolæ** Divi Adriani exceptio . Vide, Exceptio epistolæ Divi Adriani .
- Per epistolam manumissio dabitur, T. 6. c. 310. E.
- Per epistolam rectè constitui pecuniam pro alio. Tom. 6. c. 57. B. C.
- Ex epistola an nascatur obligatio, sed ex causa tantum in epistola expressa. T. 6. c. 530. D.
- In epistola fideicommissaria potest alii relinquere hereditas per fidei commissum verbis precariis . T. 9. c. 806. A.
- Epistolæ**, & literæ differunt . T. 1. c. 803. E.
- Epistolæ** testimoniales. T. 2. c. 1041. A.
- Epistolæ** formales, vel formatæ. Ibid. B.
- Epistolæ** canonicæ, & earum divisio . Ibid. B.
- Epistolæ** diptycæ . Tom. 3. c. 105. C.
- Epistolæ** commendatitiæ non obligant . T. 4. c. 536. E.
- Epistolæ** cautiones quæ sunt. T. 9. c. 1252. D.
- Epistolæ** comminationes . Vide, Comminationes epistolæ .
- Epistolæ** conventionales quæ, T. 9. c. 1252. E.
- Epistolæ** qui in alterius fraudem scripserit, lege Cornelia tenetur . T. 1. c. 510. B.
- Epitheta Papiniani, ejusque laudes, & ornamenta quæ, T. 4. c. 3. B. C. D.
- Epitonia . T. 1. c. 434. D.
- Epocha quid sit . T. 3. c. 389. C.
- Epomphalia . T. 3. c. 502. B.
- Epulæ nundinaræ . T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
- An equæ prægnanti, & furtivæ partus editus apud bonæ fidei empto-
- rem ad illum pertineat . T. 10. c. 100. B. C.
- Eques Romanus** ejectus e numero judicum, quod uxorem eam reduxisset, cui crimen adulterii intenderat . T. 10. c. 723. E. & c. 724. A.
- Equestrem** ordinem affectans quænam habere debeat. T. 3. c. 611. B. C.
- Equi**, cursus publico deputati, solis agitentur flagellis . T. 2. c. 988. B.
- Equi**. Vide, Equitium .
- Equis** cursualibus Provinciales ne pabula conferre cogantur . T. 2. c. 992. D.
- Equis** legatis, equas quoque legari . T. 1. c. 436. D.
- De eo, qui equis alienis equas suas subjicit. T. 3. c. 365. C.
- Equis** legatis fetus post moram editi tantum debentur; equitio verò legato, fetus quoque ante moram editi debentur, & cur. T. 4. c. 132. E.
- Equis** legatis non continetur equitium, T. 5. c. 1199. D.
- Equis** generosis si avenæ, & pabuli modus certus legatus sit, an debeat, & præstandus sit . T. 7. c. 1318. C.
- Æquitatis** ratione, parere conditionem est conditione indebiti repeti. T. 4. c. 168. E.
- Equites** laticlavi . T. 3. c. 359. C.
- Equites** legionarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. A. vexillarii qui sunt . Ibid. A.
- Equites** Romani, petentes a Principe veniam ætatis, mores suos probare prius debeant apud Præfectum vigilum . T. 10. c. 858. B.
- Ex equitibus Romanis sumebantur Præsides . T. 4. c. 833. A.
- Equitii** vindicatio . T. 7. c. 32. C.
- Equitio** legato fetus ante moram editi debentur . T. 4. c. 132. E.
- De equitio alieno legato . T. 5. c. 1199. A.
- Equitium**, & equi in quo differant. Ibid. B.
- Equitium** nomen est collectivum . T. 5. c. 1198. E.
- Equitum** ordo in urbe secundus. T. 2. c. 948. B.
- Equitum** tria genera apud Gallos ; *Chevaliers, Bannerets, Bacheliers*. T. 2. c. 1240. E.
- Equitum** Romanorum transvectio . T. 7. c. 117. D.
- Equitum** vexillatio . T. 9. c. 937. A.
- Equo an duo, vel plures singuli in solidum uti possint. T. 7. c. 1350. A.
- Equo legato, sequuntur ornamenta . T. 7. c. 1178. D.
- Equorum legato non inest setura . T. 5. c. 1199. A.
- Equorum pompa . T. 7. c. 117. D.
- Equos circenses qui in suos convertit usus, ut mulctandus . T. 2. c. 825. B.
- Equum venalem si quis emptori expe-

experiendum dederit, & is interim ex eo questum fecerit, qua actione questus ab illo repetatur. T. 7. c. 857. E. & 858. A.
 Equus publicus. T. 7. c. 117. D.
 Eradicatus plus est, quam radicitus. T. 4. c. 1263. C.
 Erectum quid sit propriè. T. 1. c. 257. B.
 Erciscundæ etymon. Ibid. B.
 Erciscundæ familiæ qui agit, non confitetur, adversarium esse sibi coheredem. T. 3. c. 244. E.
 Erciscundæ familiæ non nisi semel agi potest. T. 1. c. 378. E.
 Erciscundi ex quorumnam sententia si sint, quibus mediam viam sequi amicum, & familiare sit. T. 5. c. 380. E.
 Eremitæ propriè qui sint. T. 2. c. 1038. D.
 Eremodicii pœnæ quæ. T. 9. c. 134. C.
 Ex eremodicio damnari, & ex contumacia damnari paria sunt. T. 1. c. 995. D.
 De eremodicio quædam. T. 10. c. 799. B. C.
 Eremodiciū quid. T. 1. c. 995. B. & T. 4. c. 875. D. & T. 10. c. 789. C.
 Eremodiciū, & vadimonium quo dissident. T. 1. c. 995. B.
 Eremodiciū, auctore, vel reo absente, contrahitur. Ibid. B.
 Eremodiciū contrahere qui dicantur. T. 7. c. 160. C.
 Eremodiciū quando contrahit auctor. T. 9. c. 134. C.
 Eremodiciū quando ab utraque parte contrahitur. T. 9. c. 136. E. & c. 137. A.
 Eremodiciū quid. T. 9. c. 135. A. innumeris confundunt vadimonium, & eremodiciū, & litem contestatam. Ibid. A.
 Ereptitia legata. T. 1. c. 812. A.
 Ereptitia legata quæ dicuntur. T. 7. c. 1232. B. ereptitiæ hereditates. Ibid. B.
 Ereptitia adquiruntur fisco sine possessione. T. 9. c. 103. C.
 Ereptitia quid distent a caducis. T. 10. c. 478. B.
 Ereptitium quid. T. 1. c. 329. D.
 Ereptitium quid sit. T. 7. c. 1477. D. E. quomodo distent a caduco. Ibid. E. an fisco vindicetur. Ibid. E.
 Ereptoria quæ dicuntur. T. 9. c. 797. B.
 Ereptoria appellantur caduca, quæ ut indignis auferuntur a fisco. T. 9. c. 906. B.
 Ereptorium legatum. T. 9. c. 797. B.
 Ergasterium pro cella meretricis. T. 9. c. 1424. E.
 Ergolabi. T. 9. c. 397. D.
 Ergolabi sunt operum redemptores. T. 10. c. 652. C.
 De ergolabis, seu redemptoribus litium. T. 3. c. 211. E.
 Ergolabos inter, artifices; & ar-

chiteo differentia. T. 10. c. 1033. C.
 Eripere quid. T. 1. c. 1119. D.
 Eripi, & ereptitia quid dicatur. T. 10. c. 478. B.
 Ermineuticon quid sit. T. 7. c. 896. E.
 Eris, & est articuli. T. 8. c. 577. B. ad præteritum tempus trahuntur. Ibid. C.
 Erogari non minus debet, quam iussit testator. Tom. 4. c. 877. C. quid si plus. Ibid. C. modus servandus quis. Ibid. D.
 De erogatione pecuniæ sententiæ Joannis veteris glossatoris quæ. Ibid. C.
 Erogationes voluptuariæ patri non imputantur. T. 9. c. 309. B.
 Erogationes iustæ quæ. Ibid. A. B.
 Erogationes finem num faciat testatoris voluntas. T. 4. c. 877. C.
 Erogationibus iustis cum in rem patris convertit pecuniam filius, quam patris injussu mutuam sumpsit, cessat actio quod iussu, & competit de in rem verso in patrem. T. 9. c. 309. A.
 Errans in re, & errans in persona in quo differant. T. 7. c. 573. E.
 Errans in suo statu fideicommissum an relinquere possit. Tom. 7. c. 962. E.
 Errans rei suæ dominium non amittit. T. 9. c. 220. B.
 Errans in causa traditionis dominium amittit. Ibid. B.
 Errans in persona dominium non amittit. Ibid. B.
 Errans in re ipsa, reive dominio, dominium non amittit. Ibid. A.
 Qui errant, neque sensisse, neque consensisse dicuntur. T. 6. c. 4. E.
 Errantes non posse videri sentire, aut consentire. T. 7. c. 96. C.
 Errantes non consentiunt. T. 7. c. 96. C. & c. 129. D.
 Erranti is comparatur, qui dubitat. T. 1. c. 1255. A.
 Erranti datur conditio, non donanti. T. 4. c. 257. D.
 Erranti in facto venia datur. T. 4. c. 815. E.
 Erranti, & ignorantia ex justa causa quam æquum sit subveniri. T. 5. c. 474. B. C.
 Erranti in re non datur communi dividendo utilis. T. 7. c. 574. D.
 Erranti sua signa non nocent, neque subscriptiones. Tom. 10. c. 1020. C.
 Errantibus in facto subvenitur, non ignaris. T. 7. c. 895. C. D.
 Errantibus in calculo an detur conditio. T. 9. c. 227. A.
 Errantis nulla est voluntas. T. 5. c. 906. C.
 Errantis nullus est consensus. T. 6. c. 1072. B.
 Errare non est turpe, sed in errore perseverare turpissimum. T. 10. c. 124. B.
 Qui errat, non contemnit jus. T. 4. c. 1495. B.

Errat in jure, qui parentes quidem suos scit, jus autem cognitionis se habere nescit. Tom. 5. c. 629. B.
 Errat in facto, qui nescit a quibus parentibus natus sit. Ibid. B.
 De eo, qui erravit in re. T. 7. c. 573. C. D.
 Erro est pusillus fugitivus. T. 7. c. 753. A.
 Error jus facit. T. 3. c. 265. D.
 Error juris usucapionem impedit, facti error usucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.
 Error juris lucro non adfcit, sed damno liberat. T. 3. c. 137. D.
 Error juris quenquam non subjicit pœnæ, neque subducit. Ibid. E.
 Error supinus. T. 1. c. 1210. A.
 Error in nomine proprio an stipulationem vitiet. T. 1. c. 1184. E.
 Error in materia, vel in forma non vitiat stipulationem. T. 1. c. 1177. C.
 Error calculi an retractari possit. T. 2. c. 643. B.
 Error facti, idest, rei gestæ, excusat. T. 2. c. 53. D.
 Error propriè est ignorantia facti. T. 4. c. 502. D.
 Error Alciati, qui est in titulo de officio Præsidis. T. 4. c. 832. D.
 Error facit legatum, aut fideicommissum inutile. T. 4. c. 534. A.
 Error facti non obstat usucapioni. T. 4. c. 636. C. error juris eam impedit. Ibid. C.
 Error facti quando nocet, & quando non nocet. Tom. 4. c. 1430. A. & seq.
 Error facti & nihil est magis contrarium confessioni, quam error facti. T. 4. c. 507. B.
 Error facti nec maribus quidem in damnis, vel compendiis obest. T. 4. c. 1429. E.
 Error falsæ causæ non parit usucapionem, si errorem traditio non sequuta sit. T. 4. c. 632. B.
 Error juris civilis militem excusat. T. 4. c. 815. C.
 Error juris quando locum habet, & excusat. T. 4. c. 381. A.
 Error juris condicentibus indebita soluta nocet. T. 4. c. 1431. C. qui condicit, quod solvit, id agit, ut adquirat, quod amisit, non ut quod suum est, non amittat. Ibid. C.
 Error juris in compendiis, quandoque rusticis non nocet, maxime si jurisconsulti copiam non habuerint. T. 4. c. 1432. A. sententia Menandri est, non licere ignore leges naturæ. Ibid. D.
 Error juris quando nocet, & quando non, item error facti. T. 4. c. 1430. A. & seq.
 Error juris gentium non remittitur. T. 4. c. 813. A.
 Error juris nocet in compendiis, non in damnis rei suæ. T. 4. c. 1302. D.

Error

- Error juris**, Vide; **Juris error**.
Error testatoris cur legato officit.
 T. 4. c. 535. D.
Error testatoris quando facit jus.
 T. 4. c. 1250. D.
Error Triboniani. T. 4. t. 213. B.
Error juris filiae non prodest, ut error facti. T. 5. c. 1111. E.
Error, & ignorantia in mandato per delegationem facta, an solutionem, & liberationem impediatur. T. 5. c. 474. A. B.
Error juris, aut error facti an ad ufucapionem profint. T. 5. c. 745. D.
Error falsae causae an pariat ufucapionem. T. 5. c. 748. B.
Error in arbitro eligendo cuinam noceat. T. 5. c. 187. B.
Error justus facit, ut emptio, & traditio nullam erranti & possessionis, & ufucapionis occasionem praebet. T. 5. c. 744. D.
Error juris non inducit conditionem, sed tantum error facti. T. 5. c. 939. A.
Error, vel ignorantia facti an noceat. T. 5. c. 628. C.
Error non dat, vel prorogat jurisdictionem, quia non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.
Error habet in se ignorantiam, quae est scientiae contraria. Ibid. D. E.
Error testatoris an jus mutet. T. 6. c. 601. A.
Error heredis an jus mutet. Ibid. A.
Error gestoris an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 839. A.
Error est voluntatis argumentum. T. 6. c. 562. C.
Error, & imperitia defuncti jus facit. T. 7. c. 967. A.
Error in compendiis, & in lucris nocet, in damnis rei suae amittendae non nocet. Tom. 7. c. 521. D.
Error in nomine non corrumpit legatum, nec stipulationem. T. 7. c. 244. E.
Error in materia in emptione, venditione, utriusque contrahentis an vitiet eam. T. 7. c. 697. B.
Error a cursu solari recedentium aequinoctiorum, & solstitiorum, & qui de eo exacte scripserunt. T. 8. c. 559. D.
Error juris in damnis non nocet. T. 9. c. 225. B.
Error Latinis est dubitatio. T. 9. c. 227. A.
Error juris gentium neminem excusat, si incertum commiserit jure gentium. T. 9. c. 447. D.
Error juris civilis excusat. Ibid. E.
Error facti in damnis non differt ab errore juris, in lucris est differentia. T. 9. c. 102. E. & c. 103. A.
Error facti excusat omnes in nuptiis contrahendis. T. 9. c. 447. E.
Error juris nulli nocet. T. 10. c. 469. D.
Error in materia an vitiet emptionem. T. 10. c. 531. E.
Error in substantia an vitiet stipulationem. T. 10. c. 533. B.
Error facti an excuset. T. 10. c. 836. D.
Error juris an noceat in damnis. Ibid. E.
Erroris cognitio, & consilii mutatio sunt optimus poenitendi portus. T. 6. c. 940. D.
Errorem juris plus valere, quam rem ipsam, & veritatem. T. 1. c. 1132. D.
Errorem advocati reum corrigere posse intra triduum. T. 1. c. 526. D.
Inter errorem in re, & errorem in persona differentia. T. 5. c. 909. A.
Per errorem quod solvit debitor, an id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
Per errorem si quis plus, quam deberet, solvisset, in quemnam tunc actio competat, quaeritur. T. 4. c. 926. E. & seq.
Per errorem si quis procuratori, nomine domini, quasi debitam pecuniam domino, solverit, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Errorem falsae causae non parere ufucapionem. Tom. 9. c. 998. C.
Per errorem si debitor in disjunctivis solvit utrumque, putans se utrumque debere conjunctim, quaeritur, an sicut habebat solvendi electionem, si non errasset, habeat etiam condicendi, quem velit, electionem. Tom. 9. c. 227. D.
Errore justo vassallum excusari, qui fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. A.
Errore soluti repetitio est, & consulto soluti donatio est, non repetitio. T. 4. c. 1452. B.
Errore solvens repetere an possit. T. 5. c. 816. D.
Errore lapsi restituuntur. T. 8. c. 820. C.
De errore juris. T. 7. c. 566. C.
Errore qui vendidit, vel promisit, quomodo se liberet. T. 10. c. 755. E. & c. 756. A.
Errores quidam novi. T. 3. c. 186. A.
Errores ex notis creati. T. 3. c. 228. A.
Errores Graecorum in titul. qui pot. in pign. hab. Tom. 3. c. 320. D.
Errores quidam, qui in forum irrepererunt, damnati a Cujacio. T. 10. c. 972. C.
Eruditio evelli non potest: est enim habitus. T. 3. c. 249. C.
Escheveau. T. 9. c. 1199. D.
Eschoite, *αδίκη*, fors hereditas. T. 3. c. 121. B.
Eschoite hereditas est. T. 9. c. 910. C.
Escrove. T. 9. c. 1389. D.
Escuiers apud Gallos, Latine dicuntur Comites sacri stabuli. T. 2. c. 907. B.
Esculentorum, & quae victus quotidiani sunt, rerumque patrum venditionem, & donationem lex Julia repetundarum non prohibet. T. 5. c. 734. C.
Esaves, vaga animalia. T. 2. c. 835. E.
Esse cum Imperio, latine quid. T. 8. c. 586. E. & c. 587. A.
Essentiae partes geminae. T. 3. c. 452. C.
Esso est verbum directum. T. 10. c. 211. B.
Esturgeon poisson, latine Silurus. T. 9. c. 589. E.
Esuriales feriae quae erant olim. T. 9. c. 1388. B.
Es articulus nunquam admittit accessionis significationem. T. 7. c. 1386. B.
Etymologia a Stoicis cur introducta est. T. 7. c. 1160. E. admittunt Jurisconsulti. Ibid. E.
Evacuatoria quid proprie. T. 2. c. 685. D.
An semper evanescant, quae ab initio constituerunt, si in eum casum incidant, a quo incipere non poterunt. T. 10. c. 526. D.
Evangelia Dei ad jusjurandum excipiendum adhibita. T. 2. c. 1283. D.
Evangelistae domini quadrigae. T. 1. c. 1373. B.
Evangelium populo legendum. T. 2. c. 1109. E.
Evangelium Beati Joannis in principio erat Verbum in electione Regis Romanorum Electoribus proponi. T. 2. c. 1357. B.
Evangelium tantum dicitur, non viaticum. T. 6. c. 1064. B. exhibetur in pane non fermentato. Ibid. B.
Is, cui evectio data est, a canali publico ne deflectat. T. 2. c. 989. C.
Evectioes a quibus dantur. T. 2. c. 890. C.
Evectioes ab omnibus postulandae, & quae sint evectioes. T. 2. c. 988. D. E.
Evectioinum commercio interdictum. T. 2. c. 890. D.
Eventus litis, utilis, an inutilis actio fuerit, demonstrat. T. 5. c. 687. A.
Everriculum omnium malitiarum actio de dolo. T. 7. c. 653. B.
Everfores qui proprie sint. T. 2. c. 646. C.
Re evicta, actio evictionis contra venditorem domino non datur invito procuratore. T. 4. c. 917. B.
An evicta re jure pignoris, possit uterque heredum conveniri ab emptore ex stipulatione interposita nomine evictionis. T. 4. c. 182. E. causa pignoris est indivisa. Ibid. D.

Eviçtâ fundi parte incertâ, an æstimatio fiat pro bonitate ejus partis, quæ nulla existat. T. 5. c. 872. A.
Eviçtâ accessione, simplam, eviçtâ re principali, duplam venditor præstare debet. T. 7. c. 757. A.
Re eviçtâ emptori, non aliter datur regressus ad venditorem, quam si lite motâ emptori, iudicio in rem emptor auctori suo, idest, venditori denuntiaverit, ut de ea re agenda adesset. T. 9. c. 1295. C.
Eviçtio est adminiculum emptionis, & a Justiniano vocatur pedissequa, *παρακαλοῦσθαι* emptionis. T. 4. c. 249. C. D. pretium substantia emptionis. Ibid. D.
Eviçtio cur non expectetur in pretio. T. 10. c. 449. D.
Eviçtionis formula juris, & quando committatur eviçtio. T. 1. c. 1373. B. & seq.
Eviçtionis fundi alia est causa, alia aviçtæ partis, & quæ sit differentia ratio. T. 4. c. 158. D. E.
In eviçtionis iudicium venit omne id, quod interest, atque omnes sumptus, quibus res eviçta melior facta est. T. 4. c. 890. D.
Eviçtionis generalis, vel specialis nomine an sit satisfidandum emptori in actione ex vendito. T. 4. c. 948. A.
Eviçtionis casus futuri post contractam emptionem ad venditorem non pertinent. T. 6. c. 541. A.
Eviçtionis nomine stipulatio ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E.
Eviçtionis nomine quid significatur. T. 9. c. 1288. B.
De eviçtionis fidejussore, qui apud emptorem intercessit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.
Eviçtionis periculum sæpe contingit, etiam re venditâ manente integra. T. 10. c. 1009. D.
Eviçtionis futuri, & præteriti casus an ad venditorem, vel ad emptorem pertineant. T. 10. c. 1010. A.
Eviçtionis periculum ducentis causam ex novissimo tempore pertinet ad emptorem. Ibid. B. idem in periculo acoris, vel mucoris. Ibid. C.
Ob eviçtionem deficiente actione ex stipulatu non deficit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.
Ob eviçtionem quis teneatur emptori, tutor, an adolescens in rei venditione. T. 4. c. 971. A.
Ante eviçtionem rei solutæ agitur ex stipulatu, ac si soluta non esset. T. 6. c. 363. A.
Eviçtionem an præstet, qui pepigerit, ne post trigesimum diem eviçtione sequutâ quicquam præstaret. T. 7. c. 756. B.
Eviçtionem non tantum rei principalis, sed etiam accessionis venditor quomodo præstet. T. 7. c. 757. A.

Eviçtionem qui sibi velit præstari, quid cavere debeat. T. 7. c. 872. E.
Ob eviçtionem non tenetur venditor emptori ultra duplum actione ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
Eviçtionem pignoris creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B.
De eviçtione in feudis teneri dominos. T. 2. c. 1306. D.
De eviçtione actio scienti non datur, nescienti datur, Tom. 2. c. 1242. B.
De eviçtione quando venditor non tenetur. T. 4. c. 1297. C.
De eviçtione non tenetur donator in id, quod interest, venditor vero tenetur. T. 4. c. 890. D.
De eviçtione plura, T. 5. c. 871. D.
De eviçtione illaudatus auctor, neque ex stipulatu, neque ex empto tenetur. T. 5. c. 872. B.
De eviçtione an teneatur donator. T. 5. c. 1194. B.
De eviçtione non præstanda pactio an excuset dolum. T. 7. c. 756. B.
In eviçtione rei extrema linea consistit. T. 7. c. 114. B.
De eviçtione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.
De eviçtione rei legatæ. T. 7. c. 1242. B. & seq.
De eviçtione non tenetur illaudatus venditor, qui n'a pas est appelé a garand, vel heres ejus, ne ex stipulatione quidem. T. 9. c. 585. C.
De eviçtione, qui mulierem vendit tanquam ancillam, & tradidit, vel in solutum dedit, tenetur emptori. T. 9. c. 1059. C.
De eviçtione ante eviçtionem agi non potest. T. 9. c. 1293. D.
De eviçtione actio datur actori, vel ei, qui similis est emptori. T. 9. c. 1292. A.
De eviçtione pignorum captorum, ex causa iudicati, & per apparitorem venditorum. T. 9. c. 1299. E.
De eviçtione quibus casibus non tenetur venditor emptori. T. 9. c. 1297. A.
De eviçtione actio. T. 9. c. 112. C.
De eviçtione non tenetur illaudatus venditor. T. 9. c. 1296. A. B.
An de eviçtione teneatur creditor, qui pignus vendidit. Tom. 9. c. 1303. B.
De eviçtione rei donatæ non cogitur promittete donator invitus. T. 9. c. 1292. C.
De eviçtione actionem non dari ei, qui sciens emit rem alienam, vel alii obligatam, vel liberum hominem. T. 9. c. 1301. D.
De eviçtione actionem dari non tantum emptori, sed etiam ei, qui pro pecunia credita, vel pro pretio certo, aut incerto, rei venalis rem æstimatam in solutum accepit. T. 9. c. 1294. C.

De eviçtione ex empto. T. 9. c. 1291. C.
De eviçtione ex stipulatione concepta. Ibid. C.
De eviçtione tamdiu non esse actionem ex stipulatione duplæ, vel simplæ, vel ex empto adversus venditorem, quamdiu res vendita, & tradita emptori eviçta est. T. 9. c. 1293. D.
De eviçtione non tenetur illaudatus auctor, nisi denuntiatum fuerit, ut rei agendæ interfit. T. 9. c. 112. C. potest laudari auctor quocumque tempore ante condemnationem. Ibid. C.
Is, qui alio evincente tenetur de eviçtione, nec ipse evincere aut controversiam facere potest. T. 9. c. 1300. B.
De eviçtione quibusdam casibus competit actio, quibus nulla est emptio. T. 10. c. 240. E. & c. 241. A.
De eviçtione non tenetur auctor illaudatus. T. 10. c. 1087. D. E.
De eviçtionibus consultatio. T. 1. c. 688. C.
De eviçtionibus. T. 9. c. 1287. D. & seq.
Evincere plus est, quam vincere. T. 1. c. 779. C. & T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 1288. B.
Evincere plus est, quam vincere; & emigrare plus, quam migrare. T. 4. c. 1263. C. sic eradicatus plus est, quam radicitus. Ibid. C. exemplum existat apud Plautum. Ibid. C.
Eunomianorum hæreticorum institutum olim quod fuit. T. 9. c. 705. C. D. eis erat testamenti factio. Ibid. D.
Eunomius dicebatur scriptor testamenti. T. 9. c. 795. A.
Eunuchi qui dicantur, & eorum etymon. T. 1. c. 1058. A.
Eunuchi facti neque emi, neque vendi possunt. T. 2. c. 275. E.
Eunuchis testamentum facere licet hodie ante 18. annum. T. 8. c. 584. E.
Eunuchorum appellatio generalis. T. 1. c. 1058. A.
Eunuchorum barbarorum commercium est. T. 2. c. 276. A.
Eunuchorum Romanorum non est commercium, secus barbarorum. T. 10. c. 1002. E.
Eunuchos qui faciunt, quibus subiacent poenis. T. 2. c. 1160. C.
Evocatoria dicitur in libris juris promiscuè, & revocatoria. T. 10. c. 865. D.
Eurematica Modestini. T. 3. c. 354. D.
Eutycheum esse prætorium præf. Augustalis. T. 3. c. 665. C.
Eutychiani, & Apollinariani. T. 10. c. 814. B.
Inter particulas *Ex*, & *Propter* differentia. T. 10. c. 992. B.
Ex abundanti scriptura nullum. B b duci-

- ducitur idoneum argumentum. T. 4. c. 991. C.
 Ex articulo significatur causa. T. 4. c. 659. A.
 Ex, & Per in quo differunt. T. 4. c. 192. B. & c. 658. E.
 Ex causa multâ damnari, idest, causâ cognitâ. T. 5. c. 12. A.
 Ex delicto qui debent, & quibus debetur. T. 8. c. 492. E.
 Ex legibus quid significet. T. 8. c. 485. C.
 Exacta, & condita a reliquis colorum separantur. T. 4. c. 1112. E.
 Exactæ pecuniæ quid. T. 8. c. 616. C.
 Exactio periculo exactoris fieri solet. T. 4. c. 855. C.
 Exactio unius debitorem liberat ab utroque. T. 5. c. 650. C.
 Exactio mutua generali mandato non continetur. T. 6. c. 497. D.
 Exactiois privilegium quando de politarii habent, & quando non. T. 4. c. 211. D.
 Exactiois privilegium quando habet fiscus. T. 4. c. 1278. C.
 Exactiois privilegium quod. T. 5. c. 1168. D.
 De exactione publicorum tributorum. T. 2. c. 678. A. & c. 1149. C.
 De exactioibus filiquarum. T. 3. c. 472. B.
 Exactor fisci dat apocham, tabularius subnotat, & subscribit. T. 2. c. 648. E.
 Exactoris appellatio lenior est, quàm militis. T. 2. c. 681. E.
 Exactores fiscalium plures nominati, & creati. T. 2. c. 649. B.
 Exactores ordo curiæ suo periculo creat. T. 2. c. 775. A.
 Exactores menstrui. T. 9. c. 339. B.
 De exactoribus, & mutuis petitionibus. T. 2. c. 1129. D.
 Exagium quid significat. T. 2. c. 808. A.
 Examen a futuro quid. T. 6. c. 798. A. non permittitur, nisi ex rescripto Principis. Ibid. B.
 Exauctorari, & facessere iussi quinam dicantur. T. 5. c. 2. A.
 Exauctorati, & missi in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.
 Exauctoratio non facillè remittenda est iis, qui antè litem habuerunt. T. 7. c. 135. C.
 Executionem sententiæ suæ non habet iudex datus. T. 6. c. 25. C.
 Exceptio, & allegatio diversa sunt. T. 1. c. 1005. A.
 Exceptio præjudicialis obstat condicenti. T. 1. c. 1526. A.
 Exceptio procuratoria. T. 1. c. 1364. B.
 Exceptio, Quod libertatis onerandæ causâ factum sit. T. 3. c. 451. D. E.
 Exceptio non numeratæ pecuniæ biennio finitur, dotis onerata anno. T. 2. c. 1133. C.
 Exceptio a præscriptione nihil dif- fert. T. 1. c. 857. B.
 Exceptio Stellionatus minùs honesta adversùs decoctores. T. 3. c. 327. E.
 Exceptio doli mali, & metus. T. 1. c. 858. B.
 Exceptio iusti domini tribus casibus agenti Publicianâ non obstat. T. 3. c. 256. E.
 Exceptio jurisjurandi an filio proficiat, an non exceptio pacti. T. 3. c. 640. D.
 Exceptio an inefficacem actionem constituat. T. 1. c. 278. A.
 Exceptio doli mali an ex æquo, & bono accommodari possit. T. 3. c. 640. E.
 Exceptio quod metus causâ doli mali. T. 1. c. 278. A.
 Exceptio procuratoria, & dilatoria. T. 1. c. 280. C. D.
 Exceptio, nisi bonis cesserit, fidejussoribus non datur. T. 1. c. 281. E.
 Exceptio pacti conventi. T. 1. c. 278. C.
 Exceptio jurisjurandi. Ibid. D. & rei judicatæ. Ibid. c. 279. A.
 Exceptio quid est. T. 1. c. 857. A, & T. 4. c. 856. E. & T. 6. c. 904. C. & T. 9. c. 1240. E.
 Exceptio pacti taciti utrùm creditoribus obstat. T. 4. c. 839. B.
 Exceptio temporalis minoribus non nocet, sed ea, quæ tempore ipso jure pereunt. T. 4. c. 67. B.
 Exceptio est clypeus, actio est telum. T. 4. c. 1354. A. & T. 9. c. 1240. E.
 Exceptio cui datur, non continuè etiam ei datur actio. T. 4. c. 548. E.
 Exceptio doli mali opponitur improbæ petitioni. T. 4. c. 693. D.
 Si exceptio facit, ne liceat, ibi necesse est licere, ubi non est exceptum. T. 4. c. 11. D.
 Exceptio nulla inest in actionibus arbitrariis, nec omnia suppletur officio judicis. T. 4. c. 575. D.
 Exceptio domini obstat actioni publicianæ. T. 4. c. 134. B.
 Exceptio doli inest bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 273. D.
 Exceptio iusti domini non datur temerè, sed causâ cognitâ, & bene perpensâ. T. 4. c. 1262. A. B.
 Exceptio datur ex pacto, non actio. T. 4. c. 1280. A.
 Exceptio doli iudicium strictum facit bonæ fidei. T. 4. c. 273. A.
 Exceptio est defensio juris opposita intentioni adversarii. T. 4. c. 805. E.
 Exceptio est defensio juris opposita intentioni adversarii, quæ est vel perpetua, vel temporaria, vel ambigua. T. 4. c. 169. D.
 Exceptio, & replicatio datur jure prætorio. T. 4. c. 248. A.
 Exceptio pacti actioni bonæ fidei inest. T. 4. c. 250. B. quæ pacta valent ad exceptionem, & non ad actionem. Ibid. C. Cujacius censet, glossam Accursii hic in- verbo agente esse delendam. Ibid. C. interpretatio hic notanda. Ibid. C.
 Exceptio pacti stipulationi inest. T. 4. c. 273. D.
 Exceptio datur ei, cui datur actio. T. 4. c. 1145. C.
 Exceptio, reo competens, fidejussori prodest. T. 4. c. 712. D.
 Exceptio exemplo actionis datur. T. 4. c. 548. E.
 Exceptio doli quamnam ob causam introducta sit. T. 5. c. 830. B.
 Exceptio doli mali de dote quæ donam objici possit. T. 5. c. 552. E.
 Exceptio doli quanto subsidio sit juri civili deficienti, aut repugnanti, & quantum sit congrua æquitati naturali, & quam parum perquirat regulas summi juris. T. 5. c. 72. D. E.
 Exceptio doli an in heredes auctoris doli possit competere. T. 5. c. 822. D.
 Exceptio doli cur filio exheredato data sit. T. 5. c. 57. E.
 Exceptio doli mali an sit subsidium exceptionis pacti. T. 5. c. 59. E.
 Exceptio doli mali an naturali æquitate nitatur. T. 5. c. 58. B.
 Exceptio quomodo elidat, & inefficacem reddat actionem, replicatio exceptionem. T. 5. c. 74. B.
 Exceptio immodicæ donationis quamnam sit, & quandonam locum habeat. T. 5. c. 827. E. & c. 828. A.
 Exceptio libertatis onerandæ causâ quamnam sit. T. 5. c. 830. E.
 Exceptio intercessionis quamnam sit, & quo alio nomine denotari solet. T. 5. c. 817. E.
 Exceptio iudicii instituti quandonam obstat. T. 5. c. 378. B.
 Exceptio an omnino dissolvat obligationem, si legitima non fuerit, si videlicet prætoriam tantum sit. T. 5. c. 74. A.
 Exceptio omnis an sit prætoriam. T. 5. c. 409. C. D.
 Exceptio pacti, quæ reo prodest, an profit etiam fidejussori. T. 5. c. 410. A.
 Exceptio pacti, quandonam fidejussoribus non proficiat. T. 5. c. 65. C.
 Exceptio pacti a debitore facti data fidejussoribus an proficiat directò, & principaliter. Ibid. C.
 Exceptio præterquam quod lege, vel Senatusconsulto, decretove Principum concessum est, quandonam locum habeat. T. 5. c. 759. B.
 Exceptio doli propter quid datur. T. 5. c. 72. C.
 Exceptio doli quomodo accommodetur omnibus negotiis, & iudiciis. T. 5. c. 73. A.
 Exceptio doli an profit filio exheredato. T. 5. c. 57. D. E.
 Exceptio doli, pacti, libertatis onerandæ

- randæ causâ ; & generaliter omnis exceptio, etiam si non opponatur nominatim, inest actionibus bonæ fidei . T. 5. c. 404. A. B.
- Exceptio doli cum exceptione pacti an semper concurrat . T. 5. c. 849. E.
- Exceptio doli mali, ut & nomen bonæ fidei, quàm latè manet. T. 5. c. 73. A.
- Exceptio doli quandiu competat . T. 5. c. 829. E.
- Exceptio doli an sit generalis, & detur, ubicumque æquitas defensionis exigit . T. 5. c. 73. A.
- Exceptio doli mali quatenus naturalem æquitatem tueatur, & moderetur asperitatem juris civilis . T. 5. c. 813. C. D.
- Exceptio de vi perpetua cum sit, cur interdictum unde vi sit annum. T. 5. c. 830. B.
- Exceptio doli cum exceptione pacti an semper concurrat. T. 5. c. 840. E.
- Exceptio quomodo clypeus sit, actio telum. T. 5. c. 47. B.
- Exceptio pacti a debitore facti data fideiussoribus, an debitori proficiat directò, & principaliter. T. 5. c. 65. C.
- Exceptio doli mali ex æquo, & bono an accommodetur . T. 5. c. 813. C.
- Exceptio doli quomodo in strictis iudiciis inest . T. 5. c. 974. C.
- Exceptio doli, & officium iudicis in quo differant, & quàm diversa sint juris remedia . T. 5. c. 297. B.
- Exceptio doli quibusnam noceat . T. 5. c. 822. D. an emptori noceat. Ibid. E.
- Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 906. B.
- Exceptio dilatoria quid . Ibid. C. quo tempore opponi possit. Ibid. C. D.
- Exceptio falsitatis est peremptoria . T. 6. c. 908. A.
- Exceptio excommunicationis in, qualibet parte litis opponi potest. T. 6. c. 906. E.
- Exceptio peremptoria quid . T. 6. c. 831. D.
- Exceptio dilatoria quid. Ibid. D.
- Exceptio eadem cui prodest, & eadem vice mutuâ nocere debet . T. 6. c. 343. A.
- Omnis exceptio recusatio est actionis institutæ . T. 6. c. 345. C.
- Exceptio doli mali est peremptoria, opponi potest quancumque ante rem iudicatam . Tom. 6. c. 46. C.
- Exceptio Epistolæ Divi Adriani . T. 6. c. 346. D.
- Exceptio iurisjurandi eadem est, quæ pacti conventi exceptio . T. 6. c. 52. A. hæc exceptio est perpetua . Ibid. B.
- Exceptio pacti conventi . Ibid. A.
- Exceptio præjudicialis. T. 6. c. 341. C.
- Exceptio rei non traditæ, T. 6. c. 368. D.
- Exceptio rei iudicatæ. T. 6. c. 342. A. & seq.
- Exceptio rei iudicatæ quando proficit condemnato, & quando non proficit. T. 6. c. 343. C. D. E.
- Exceptio rei iudicatæ, & solutæ quando proficit, Ibid. D.
- Exceptio rei iudicatæ, quæ venditori competit adversus Titium, eadem competit emptori . T. 6. c. 342. E.
- Exceptio Senatus-Consulti Vellejani recusatio est alienæ obligationis . T. 6. c. 345. C.
- Exceptio Trebelliani . T. 6. c. 285. A.
- Exceptio honestatis . T. 6. c. 590. D.
- Exceptio rei iudicatæ, si curator eâ utatur, submovebitur replicatione ejusmodi, quod tuâ culpâ minoris tutor, aut magistratus condemnatus sit . Tom. 6. c. 557. B.
- Exceptio doli mali inest bonæ fidei iudiciis tacito jure . T. 7. c. 513. C.
- Exceptio de non petenda pecunia debitori prodest, an etiam proficit ejus heredi . Tom. 7. c. 872. A.
- Exceptio non est, nisi & actio sit . T. 7. c. 874. C.
- Exceptio Macedoniani abhorret ab æquitate naturali . T. 8. c. 790. C.
- Exceptio aliâ causâ, & sine dicitur, alia præscriptio. T. 8. c. 647. C.
- Exceptio litigiosi . T. 8. c. 542. A. B.
- Exceptio ubi significet replicationem . T. 8. c. 74. C.
- Exceptio iusta quæ. T. 9. c. 52. A.
- Exceptio præjudicialis cessare videtur post litem contestatam . T. 9. c. 180. E. & c. 181. A.
- Exceptio procuratoria negat jure datum procuratorem . Tom. 9. c. 1085. A.
- Exceptio vulgaris est exceptio rei iudicatæ . T. 9. c. 116. B. C.
- Exceptio non solutæ pecuniæ opponi potest apochæ inter certa tempora . T. 9. c. 214. E.
- Exceptio fori impedit actionem, & litis contestationem. T. 9. c. 1085. A.
- Exceptio rei iudicatæ adversus quem competit . Tom. 9. c. 116. C.
- Exceptio rei iudicatæ non nocet absentibus . T. 9. c. 1098. A.
- Exceptio litigiosi in quo consistit . T. 9. c. 1248. D. & seq.
- Exceptio iurisjurandi quorsum comparata . T. 9. c. 192. D.
- Exceptio litigiosi obstat scienti, & ignoranti . T. 9. c. 1250. A.
- Exceptio doli est perpetua . T. 9. c. 1245. D.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ . T. 9. c. 97. C.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ opponi potest conductioni ex syngrapha intra biennium . T. 9. c. 214. D.
- Exceptio, & præscriptio non differunt . T. 9. c. 1241. C.
- Exceptio rei iudicatæ . T. 9. c. 52. D.
- Exceptio continetur actionis verbo . T. 9. c. 1084. C.
- Exceptio est aries, quo actio infringitur . T. 9. c. 1240. E.
- Alia exceptio non opponitur iudicati, & generaliter quælibet peremptoria. T. 9. c. 271. E.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ quibus casibus cessat, T. 9. c. 326. E.
- Exceptio doli strictam actionem bonæ fidei facit . Tom. 9. c. 330. E.
- Exceptio dilatoria, & peremptoria in quo differunt . T. 9. c. 1243. E.
- Exceptio ex lege Latoria . T. 9. c. 1248. B. C.
- Exceptio quæ est mera negatio. T. 9. c. 263. D.
- Exceptio non apochis opponitur reorum depositarum . T. 9. c. 328. D.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ . T. 9. c. 263. C.
- Exceptio non numeratæ dotis. T. 9. c. 327. B.
- Exceptio peremptoria quid . T. 9. c. 271. C. D.
- Exceptio dilatoria initio litis opponi debet . T. 9. c. 272. A.
- Exceptio, & præscriptio idem est . T. 9. c. 1049. D.
- Exceptio rei iudicatæ. T. 9. c. 66. B.
- Exceptio cessionis bonorum, quæ debitori competit, an competat fideiussori . T. 9. c. 1248. A.
- Exceptio pignoratitia quænam sit . T. 10. c. 414. C.
- Omnis exceptio conditionis formam habet . T. 10. c. 520. B.
- Exceptio moratoria, sive dilatoria an remitti possit . T. 10. c. 608. A. peremptoria an committi, vel relaxari possit. Ibid. A.
- Exceptio est defensio. T. 10. c. 707. C.
- Exceptio non est, nisi sit & actio . T. 10. c. 635. B.
- Exceptio doli cum aliis concurrat . T. 10. c. 644. C.
- Exceptio an differat a præscriptione . T. 10. c. 707. C.
- Exceptio doli perpetua est . T. 10. c. 708. C.
- Exceptio peremptoria an rescripto Principis possit convelli . T. 10. c. 837. C.
- Exceptio pacti temporarii an possit remitti rescripto Principis . Ibid. E. & c. 838. A.
- Exceptio infamiæ hodie frequentatur in advocatis . T. 10. c. 883. A.
- Exceptio propter reatum procuratoris rectè opponitur. Ibid. A.

- Exceptionis verbo replicatio significatur . T. 1. c. 929. A.
- Exceptionis doli mali vis, & effectus . T. 3. c. 640. E. & c. 641. A.
- Exceptionis exemplo actio non datur . T. 4. c. 548. E.
- Exceptionis doli mali quanta vis sit . T. 5. c. 72. D.
- Exceptionis omissio, quæ non inest actioni, an causæ omissio sit . T. 5. c. 50. A.
- Exceptionis doli mali effecta quarum sint . T. 5. c. 72. E.
- Exceptionis rei judicatæ formulæ . T. 6. c. 342. B.
- Exceptionis definitio . Tom. 10. c. 707. C.
- Exceptioni divisionis quando locus est . T. 6. c. 346. D.
- Exceptionem non tollit confusio, sed actionem . T. 4. c. 795. E.
- Quæ differentia est inter exceptionem perpetuam, & temporalem . T. 4. c. 168. A.
- Exceptionem doli mali prodesse ædificatori . T. 6. c. 43. E.
- Exceptionem rei judicatæ obstare, quoties eadem questio inter eadem personas revocatur . T. 6. c. 9. E.
- Contra exceptionem rei judicatæ quando datur replicatio . T. 6. c. 47. E.
- Per exceptionem pleraque servantur, quæ servari non possunt per actionem . T. 6. c. 44. B.
- Qui exceptionem habet justam, nec ab æquitate naturali abhorrentem, debitor esse definit . T. 6. c. 400. C.
- Exceptionem ei competere multo magis, cui actionem damus . T. 6. c. 39. B.
- Exceptionem doli mali iudicium bonæ fidei facere . T. 9. c. 1243. A.
- Exceptionem longi temporis habet is, qui rem alienam longo tempore possedit bonâ fide, & iusto titulo adversus dominum rem vendicantem, & creditorem hypothecarium . T. 9. c. 1045. C.
- Exceptionem doli concurrere cum exceptione in factum . Tom. 9. c. 263. C.
- Exceptionem qui opponit, non videtur confiteri, nisi palam confiteatur . T. 9. c. 264. B.
- Exceptionem pacti qui non opponit instricto iudicio, damnatur . T. 10. c. 405. C.
- Exceptionem non datæ rei objectâ reposcenti depositum, jus depositi non amittitur . T. 2. c. 258. D.
- Exceptionem doli oppositâ per officium iudicis est *ἀρρωδιστος* . T. 4. c. 890. E.
- Qui exceptione utitur, agere videtur . T. 6. c. 339. D. E.
- De exceptione doli mali, quæ obicitur heredi agenti contra voluntatem defuncti . Tom. 9. c. 1241. C.
- De exceptione rei judicatæ, quæ repellitur is, qui iudicio est superatus, vel heres ejus, si rursus agat eadem de re . T. 9. c. 1242. A.
- De exceptione pacti, & doli mali . Ibid. C.
- De exceptione litigiosi, qua actori obicitur vitium litigiosi . T. 9. c. 1248. D.
- De exceptione annali italici contractus tollenda, & de diversis temporibus, & exceptionibus, vel præscriptionibus, & interruptionibus earum . T. 9. c. 1049. C. & seq.
- De exceptione jurisjurandi . T. 9. c. 195. A.
- De exceptione Quod vi metusque causâ factum sit . T. 9. c. 1245. C. distat ab interdicto Unde vi . Ibid. C.
- In exceptione reus pro actore habetur . T. 9. c. 265. A.
- Exceptionem defenditur adjectio, etiam si in ea sint diversæ res . T. 10. c. 553. C.
- Exceptiones ex pactis iure prætorio dantur . T. 1. c. 1383. E.
- Exceptiones peremptoriæ cur possint opponi post litem contestatam usque ad sententiam, non dilatoriæ . T. 3. c. 534. D.
- Exceptiones, quæ reo competunt, aliquando non accommodantur fidejussori . T. 3. c. 558. D.
- Exceptiones cur comparatæ . T. 1. c. 277. E.
- Exceptiones an ex legibus, vel ex prætorâ jurisdictione substantiam capiant . T. 1. c. 279. B.
- Exceptiones aliæ perpetuæ, & peremptoriæ, aliæ temporales, & dilatoriæ, & cur ita dicantur . Ibid. C.
- Exceptiones olim procuratoribus propter infamiam vel dantis, vel ipsius procuratoris opponebantur . T. 1. c. 280. D.
- Exceptiones insunt semper, aut intelliguntur actionibus bonæ fidei, vel supplentur officio iudicis . T. 4. c. 575. D.
- Exceptiones quædam sunt perpetuæ, & quæ istæ . T. 4. c. 168. A. quædam temporariæ, & quæ istæ . Ibid. A. qui tutus est exceptione temporariâ ante tempus solvens an repetere possit, an conditionem indebiti habeat . Ibid. B. C.
- Quarum exceptiones sunt ambiguarum . Ibid. C.
- Exceptiones, seu *παρηγορητικαί* earum rerum, quarum nullæ prodicitæ sunt actiones, legibus dantur . T. 4. c. 549. B.
- Exceptiones quomodo in iudiciis strictis opponendæ sunt, & alioqui iudex earum rationem habiturus sit . T. 5. c. 404. B.
- Exceptiones duæ, quibus pater de peculio filii familias, etiam si pro eo pactus sit, non tenetur . T. 5. c. 62. A.
- Exceptiones quarum pacta dicuntur . T. 5. c. 997. B.
- Exceptiones præjudiciales in quam rem comparatæ sint, & quando iis utamur . T. 7. c. 158. B.
- Exceptiones quæ probandæ sint . T. 7. c. 872. E. & c. 873. A.
- Exceptiones quæ, & ad quid comparatæ . T. 8. c. 1126. A.
- Exceptiones multo plures, quam actiones . T. 8. c. 541. D.
- Exceptiones . T. 9. c. 50. A. B.
- Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatoriæ quæ . T. 9. c. 1243. E.
- Exceptiones procuratoriæ . T. 9. c. 1244. A.
- Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatoriæ in quo differunt . T. 9. c. 1084. E.
- Exceptiones peremptoriæ quæ sunt . Ibid. E.
- Exceptiones sunt manus sinistrae, actiones manus dextræ . T. 9. c. 1085. D.
- Exceptiones temporales per se odiosas esse . T. 9. c. 1054. A.
- Exceptiones pacti conventi, vel doli, vel in factum concurrunt semper . D. 9. c. 50. A.
- Exceptiones non numeratæ pecuniæ . T. 9. c. 326. E.
- Exceptiones sunt subsidia reorum . T. 9. c. 1246. C.
- Exceptiones dilatoriæ quæ sunt . T. 9. c. 1085. A.
- Exceptiones dilatoriæ in quo differant a peremptoriis . Tom. 9. c. 1019. C.
- Exceptiones præjudiciales . T. 9. c. 268. D.
- Exceptiones dilatoriæ opponendæ ante litem contestatam . T. 9. c. 147. D.
- Exceptiones, sive defensiones extenduntur ad fidejussores, vel mandatores, quibus reus principalis est munitus . T. 9. c. 1278. B.
- Exceptiones sunt clypei reorum, actiones tela . T. 9. c. 1085. D.
- Exceptiones peremptoriæ opponi possunt post litem contestatam . T. 9. c. 147. E.
- Exceptiones, sive defensiones extenduntur ad intercessores . T. 9. c. 1246. C.
- Exceptiones testium, Gallicè *reproches* . T. 9. c. 277. E.
- Exceptiones dilatoriæ ex persona descendunt . T. 9. c. 147. E.
- Exceptiones, quæ non expungunt naturalem obligationem . T. 9. c. 52. E.
- Exceptiones dicuntur aliquando præscriptiones, & subscriptiones . T. 10. c. 521. A.
- Exceptiones dilatoria, & peremptoria probari debent, postquam actor probavit intentionem suam . T. 10. c. 635. B.
- Exceptiones dilatoriæ, & peremptoriæ quarum sint . T. 10. c. 708. C.

Exce

Exceptiones peremptoriae ante sententiam quocumque tempore opponi possunt. Ibid. C.
 Quanam exceptiones debeant opponi ante litem contestatam. T. 10. c. 921. D.
 Exceptionibus variis, & diversis reus uti potest, actor non. T. 4. c. 279. A.
 De exceptionum formulis. T. 3. c. 134. C.
 Exceptionum duo genera esse, aliae tollunt naturalem obligationem, aliae non tollunt naturalem obligationem. T. 9. c. 333. D. E.
 Exceptionum aliae sunt peremptoriae, aliae dilatoriae. T. 9. c. 271. C.
 Exceptionum definitiones quaedam. T. 10. c. 519. B.
 Exceptionum tempora, quae a defuncto coeperunt, currunt adversus successores minores 25. annis. T. 10. c. 626. E.
 De exceptionibus, seu praescriptionibus, quae solent objici accusatoribus adulterii. T. 9. c. 1422. D.
 De exceptionibus, seu praescriptionibus. T. 9. c. 1240. D. & seq.
 De exceptionibus coherentibus rei, sive causae. T. 9. c. 1248. A.
 De exceptionibus. T. 6. c. 338. D. & sequ. & T. 9. c. 271. C. & c. 1049. C. & seq.
 Exceptores Praesidium. Tom. 2. c. 984. D.
 Exceptores peculium habeant castrensium. T. 2. c. 961. A.
 Excelsus, quam defectus, gravior. T. 8. c. 761. C.
 Excipere, & quoddam agere ponitur pro excipere. T. 9. c. 65. C.
 Excipiens an semper probare debeat. T. 7. c. 872. C.
 Excipiens probare debet exceptionem. Ibid. B.
 Exclusio unius contrarii est alterius positio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.
 Excommunicatio, facta a capitulo sine consensu Episcopi, non valet. T. 6. c. 1017. D.
 Excommunicatio non valet, nisi denuntiatione praemissa. T. 6. c. 940. E.
 Excommunicatio ob contumaciam fulminatur. T. 5. c. 800. E.
 Excommunicatio secum trahit executionem. T. 6. c. 951. D. irrogata post appellationem nullius est momenti. Ibid. E.
 Excommunicatio est fulmen Pontificium. T. 10. c. 815. B.
 Excommunicato subtrahuntur redditus Ecclesiae. T. 6. c. 767. B.
 Excommunicato permittitur defensio. T. 6. c. 907. A.
 Excommunicatio non licet in iudicio experiri sive suo, sive alieno nomine. T. 6. c. 844. E.
 Excommunicatus in jus vocare non potest, conveniri tamen potest. T. 6. c. 770. D. E.

Excommunicatus quomodo differat ab eo, qui sciens ei communicat. T. 6. c. 905. B.
 Excommunicatus iudicis officio fungi non potest. T. 6. c. 931. B.
 Excommunicatus procuratorio munere fungi non potest. T. 6. c. 844. E.
 Ex conducto an pro locato, & vicissim sumatur. T. 5. c. 536. A.
 Ex conducto an utiliter agat is, cui secundum conventionem non praestantur, quae convenerant. T. 5. c. 524. A.
 Excubiæ urbanae. T. 1. c. 1032. A.
 Excubiarum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. C.
 Excuriare quid sit. T. 5. c. 90. C.
 Quod excurris, quid haec verba significant. T. 3. c. 24. B.
 Qui se excusant a tutela numero liberorum. T. 9. c. 607. D.
 Excusare absentiam, vulgo *exoner*. T. 9. c. 1378. D.
 Excusat a decurionatu ætas 55. annorum, ab aliis honoribus nulla ætas excusat. T. 4. c. 863. D.
 Excusatio, & vacatio munerum. T. 1. c. 885. E.
 Excusatio a tutela quid. T. 1. c. 1028. B.
 Excusatio ab honoribus an sit. T. 4. c. 863. C.
 Excusatio tutelæ. T. 4. c. 1030. A.
 Excusatio quid est. Tom. 9. c. 604. D.
 Excusatio fera est post administrationem coeptam. Ibid. D.
 Excusatio munerum. Vide, Vacatio, Excusationis, vel fori privilegium quando vires suas exercet. T. 4. c. 1028. A.
 Excusationis causa per procuratorem agi potest. T. 8. c. 794. C.
 Excusationis tutelæ causa intra quatuor menses peragenda. T. 9. c. 131. C.
 Excusationem ab honoribus qui habet, an etiam statim a muneribus excusetur. T. 6. c. 509. C.
 De excusatione veteranorum a tutela. T. 9. c. 607. A.
 Excusationes tutelæ falsæ an liberent onere tutelæ. Tom. 1. c. 55. B.
 Excusationes tutorum, & curatorum. T. 1. c. 1015. C.
 Excusationes, quæ arbitrium suscipere impediunt, quàm multæ. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
 Excusationes tutorum, & curatorum quæ, & quot. T. 8. c. 926. A.
 Excusationum sex libri a Modestino scripti. T. 1. c. 1012. A. B.
 Excusationum varia genera. T. 1. c. 1032. E.
 Excusationum causæ variæ. T. 9. c. 604. C. & seq.
 De excusationibus munerum. T. 2. c. 745. A. & seq.
 De excusationibus tutorum, vel curatorum, & de temporibus earum. T. 9. c. 604. C. & seq.

Si excusatus sit tutor, vel curator falsis allegationibus. T. 9. c. 606. C.
 Excussionis beneficium tantum tribuitur iis, qui inviti munera civilia suscipiunt. T. 4. c. 868. D.
 Excussionis beneficium. T. 9. c. 1279. D.
 Exequutio sententiæ fit per officium, sive apparitionem. T. 2. c. 503. A.
 Exequutio poenæ corporalis ad Praetorem non pertinebat. T. 1. c. 58. A.
 Exequutio sententiæ. Vide, Sententia.
 Exequutio sententiæ iudicis dati est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. A.
 Exequutio sententiæ iudicis dati ad quem pertinet. T. 9. c. 1093. D.
 Exequutio incipit a rebus corporalibus mobilibus primum, deinde immobilibus. T. 9. c. 1093. B. hic ordo non servatur in Gallia, nisi cum minores iudicati sint. Ibid. B.
 Exequutio quomodo fit. T. 9. c. 1091. E.
 Exequutio non fit statim post rem iudicatam, sed post legitimum tempus. T. 9. c. 1091. E.
 Exequutio rei iudicatæ comprehenditur tribus verbis, *capione, distractione & additione*. T. 9. c. 1094. A.
 Exequutio rei iudicatæ ex causa pecuniæ debitæ fit tribus modis. T. 9. c. 1126. E.
 Exequutio sententiæ quid sit. T. 10. c. 796. D.
 Exequutio est jurisdictionis. T. 10. c. 918. C.
 Executionem rei iudicatæ suspendi ex falsis instrumentis, vel testimoniis. T. 9. c. 1100. C.
 De executione rei iudicatæ. T. 9. c. 1091. D. & seq.
 Ab executione sententiæ appellare non debemus, sed a sententia. T. 9. c. 1122. A.
 De executione rerum iudicarum. T. 9. c. 1126. E.
 Ab executione sententiæ, & ab executione rei iudicatæ an liceat appellare. T. 10. c. 796. D.
 An executor sit sola lex poenæ infamiae. T. 4. c. 849. E.
 Executor quis in poena relegationis, vel remotionis ab ordine, & cur. Ibid. E.
 Executor sententiæ neque iudex, neque arbiter est. T. 6. c. 922. D.
 Executor merus, & executor non merus in quo differant. T. 7. c. 568. E.
 Executor habet tantum jus exequendi, non iudicandi, aut retractandi rem iudicatam, imò nec interpretandi. T. 9. c. 1094. A.
 Executor rei iudicatæ ex auctoritate ejus, qui jus habet hoc praecipendi, capit pignus ex bonis condemnati. T. 9. c. 1222. D.
 Exe-

- Exequutori nudo in heredem nulla est actio.** T. 4. c. 1182. E.
- Ab exequutore sententiæ appellare non licet, nisi modum exequutionis excedat.** T. 6. c. 946. A.
- Exequutores testamentorum.** T. 1. c. 1272. C.
- Exequutores testatorum esse possunt Clerici.** T. 4. c. 1124. D. E.
- Exequutores quare modò litium, modò negotiorum dicantur.** Vide, *Negotium*.
- Exequutores sententiæ quinam sint.** T. 10. c. 796. D.
- Ex edicto Vespasiani cautum est, ne aspectus deformetur urbis ruinis, nec legari possint ea, quæ ædibus juncta sunt.** T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A. huic Senatus-Consulto constitutiones addiderunt, ut juncta quoque ædibus detrahi nequeant. Ibid. c. 1331. A.
- Exedræ erant in porticibus ædificatæ sedendi causâ, capaces multorum hominum colloqui, aut disputare cupientium.** T. 9. c. 1184. D.
- Exedræ Monachorum.** T. 2. c. 1038. C.
- Exempla authentica apud actuarium remanent.** T. 6. c. 848. C.
- Exemplar Florentinum, & Basilicum, ut rectum in l. 22. §. qui ædem. mandat. approbat.** T. 5. c. 468. D.
- Exemplar, manu publicâ conscriptum, fidem facit.** T. 6. c. 877. C.
- Exemplar, & exemplum differunt.** T. 7. c. 1171. C.
- Exemplari uti licet deficiente authentico.** D. 6. c. 877. C.
- Exemplo actionis datur exceptio.** T. 4. c. 148. E. exemplo verò exceptionis actio non datur. Ibid. E.
- Exemplum constituti in Mustellaria Plauti, quæ & *φάρμα* dicitur.** T. 5. c. 405. E.
- Exemplum ex l. 13. de constituta pecunia, in quo qui in majorem summam pro seipso, aut pro alio se obligat, an in dimidiam tantum ejus partem obligetur.** T. 5. c. 407. E.
- Exemplum, seu copia instrumentorum.** T. 9. c. 1. A. fit sine subscriptione. Ibid. B.
- Exemplum sufficere ad instruendum.** Ibid. B.
- Exhephebi ob quam causam prædia sua pignori obligare possunt.** T. 2. c. 1064. D.
- Exequendi judicati ordo legitimus hodie non observatur.** T. 9. c. 1093. E.
- Exequitur judicatum officia judicis appellationis, & cur.** Tom. 4. c. 838. B.
- Exercere navem aliud est, aliud locare.** T. 4. c. 128. D.
- Exercitor navis, cauponæ, aut stabuli quandonam teneatur ex quasi maleficio.** T. 1. c. 248. B.
- Exercitor navis quis, & quare sic dictus.** T. 5. c. 427. D.
- Exercitor, & exercitoria actio quid.** T. 8. c. 1118. E.
- An exercitor actione exercitoria teneatur, si magister navis mutuum pecuniam sumpserit.** T. 9. c. 305. A. B.
- Exercitor. Vide, Magister navis.**
- An exercitor servi nomine qui quid furripuit in navi, teneatur actione noxali, vel an liberetur noxæ dedendo servum.** T. 9. c. 305. A.
- Exercitor non tantum ex contractu magistri, sed etiam ex ejus contractu, quem magister præposuit etiam prohibitus alium præponere, teneatur.** T. 9. c. 304. A.
- Exercitor an teneatur ex omni causa.** T. 9. c. 305. B. C.
- Exercitor quis sit.** T. 1. c. 764. E. & T. 9. c. 973. E. & c. 974. B.
- In exercitorem, & exercitori quænam detur actio.** Ibid. c. 974. C.
- Exercitoria actio unde id habet nominis.** T. 1. c. 764. D.
- Actionibus exercitoria, & infortoria qui teneantur.** T. 10. c. 429. C. sæpe comparantur hæ actiones inter se. Ibid. D.
- Tam exercitoria, quàm infortoria referuntur ad omnes contractus.** T. 10. c. 430. B.
- Promiscuè interdum dicuntur pro eadem re.** Ibid. B.
- Exercitoria actio quibus, in quos, & ex quibus detur.** T. 10. c. 973. A. & seq.
- Exercitoria, & infortoria actio in quibus convenient, & in quibus differant.** Ibid. A. B. & c. 975. C.
- Res exercitui paratæ ab omni periculo, & protestatione immunes sunt.** T. 10. c. 1037. D.
- Exheredandi modi quàm varii.** T. 8. c. 983. E. & c. 984. A.
- Exheredandi nominatim erant soli filii jure civili, cæteri liberi poterant exheredari inter cæteros.** T. 8. c. 169. B.
- Exheredandus est filius; vel institutus, ut testamentum consistat.** T. 6. c. 153. D.
- Exheredare silentio quinam possint, & qui non.** T. 1. c. 108. E.
- Exheredare est adimere hereditatem ei, qui eam sperat ex lege, vel edicto Prætoris.** T. 4. c. 325. C.
- An liceat parentibus exheredare.** T. 8. c. 970. D.
- Exheredari nominatim quis videatur.** T. 1. c. 105. C.
- Exheredari an possint filix inter cæteros.** T. 1. c. 333. E.
- An ob nuptias injustas patris contractas filius exheredari possit.** T. 3. c. 60. D. E.
- Exheredari filii an nominatim debeant, qui in potestate sunt.** T. 1. c. 333. D.
- Quando exheredari potest posthumus.** T. 4. c. 404. C.
- Exheredari quibusnam contingat.** T. 8. c. 969. A. & seq.
- Exheredari à patre nominatim debet filius si non instituat heres; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi possunt exheredari vel nominatim, vel inter cæteros.** T. 9. c. 762. B.
- Exheredari fœminas satis est inter cæteros.** Ibid. D.
- Contra exheredatum cum olim judicabant, quomodo pronuntiabant.** T. 9. c. 106. C.
- Exheredati in heredis scripti reje-cti locum non succedunt.** T. 2. c. 1024. A. B.
- Exheredati qui.** T. 2. c. 402. E.
- Exheredati filii a patre, vel matre; non repræsentant vicem patris sui, vel matris in successione avi, vel avix.** T. 3. c. 521. D.
- Exheredati filii victoria in querela inofficiosi testamenti excludit heredem scriptum, & quomodo.** T. 4. c. 884. D.
- Quæ exheredati retinent, si parentes lugeant.** T. 4. c. 30. A. B.
- Exheredati quandonam certam portionem, & petitionem transmittant ad liberos suos.** T. 5. c. 1107. A.
- Exheredati an conferant, si obtineant in querela.** T. 8. c. 81. A.
- Exheredati an petere possint bonorum possessionem contra tabulas.** T. 8. c. 41. B.
- Exheredati an præter legata, & fideicommissa etiam dotem præcipere possint.** T. 8. c. 106. A. B.
- Exheredati an retineant id, quod vivus pater eorum contemplatione dedit.** Ibid. B.
- Exheredati sub conditione habent bonorum possessionem contra tabulas.** T. 8. c. 42. A.
- Exheredati qui dicuntur.** T. 9. c. 761. C.
- Exheredati indignatio.** T. 9. c. 106. C.
- Exheredati quartam capiunt jure legati, aut fideicommissi.** T. 10. c. 492. B.
- Exheredatio filiorum ante institutionem scribi potuit.** T. 1. c. 1055. C.
- Exheredatio nulla sine elogio.** T. 1. c. 1057. C.
- Exheredatio macula quædam est, & injuria.** T. 2. c. 1062. C.
- Exheredatio quarum sit personarum.** T. 1. c. 148. D.
- Exheredatio, vel institutio liberorum.** T. 1. c. 1053. B.
- Exheredatio filii quando, & quomodo valet.** T. 1. c. 1306. E.
- Exheredatio est silentium matris, non silentium patris.** T. 4. c. 348. E.
- Exheredatio tacita est conditionis adjectio.** T. 4. c. 381. D.
- Exheredatio quando valet, & quando non valet.** Tom. 4. c. 356. A.
- Exheredatio in patronum non cadit.** T. 4. c. 381. C.
- Exheredatio non valet, nisi fiat testamentum.**

stamento rite perfecto : T. 4. c. 356. A.
 Exheredatio aufert jus , & nomen heredis , & jus peculii . T. 4. c. 929. E.
 Exheredatio non aufert omnia liberis . T. 4. c. 893. A.
 Exheredatio non aufert jus sepulcrorum . Ibid. A.
 Exheredatio casum militiæ non aufert . Ibid. B.
 Exheredatio non aufert adsignationem libertorum . Ibid. B.
 Exheredatio non aufert ab intestato jura libertorum . Ibid. B.
 Exheredatio est infamia . Vide, Infamia .
 Exheredatio nepotis , quæ non notæ gratiâ , sed alio consilio adjecta est , nocere ei an possit , quominus contra tabulas libertorum avi bonorum possessionem petere possit . T. 6. c. 564. D.
 An exheredatio filii noceat nepoti ex eo nato , qui neque a patrono avo suo exheredatus est , neque a filio patroni . T. 6. c. 179. D.
 Exheredatio , quæ fit post mortem , non valet . T. 6. c. 192. C.
 Exheredatio est ignominia . T. 7. c. 176. B.
 Exheredatio , scribitur tantum in tabulis testamenti . T. 8. c. 169. A.
 Exheredatio facta ab uno ex institutis , cum sint plures , an valeat . T. 8. c. 42. A.
 Exheredatio quando rectè fiat , & quando noceat . T. 8. c. 41. E. & c. 42. A.
 Exheredatio non adimit omnia . T. 9. c. 519. C. non adimit jura sepulcrorum . Ibid. C.
 Exheredatio quibus verbis fiebat . T. 9. c. 761. E.
 Exheredatio non potest adimere dotem filix suæ , quam pro ea dedit parens . T. 9. c. 519. C.
 Exheredatio probata est jure civili . T. 9. c. 1307. D.
 Exheredatio quibus bonis excludit . T. 9. c. 522. C. non spoliat filiam dote . Ibid. C.
 Exheredatio est ignominia , quæ etiam quandoque fit cum convictio , cum elogio infami . T. 9. c. 790. D.
 Exheredatio , & abdicatio in quo differunt . T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D. utraque est fulmen patrum . Ibid. c. 1307. D.
 Exheredatio a persona facta an valeat . T. 10. c. 214. C. an quæ sit a primo herede instituto , fiat a persona . Ibid. D.
 Exheredatio , de qua tractatur in l. 8. de liber. & posthum. quomodo intelligenda . Ibid. C. & seq.
 Exheredatio fit verbis directis . T. 10. c. 211. A. codicillis scribi non potest . Ibid. A.
 Exheredatio infantis an valeat . T. 10. c. 621. D.
 Exheredatio nulla est sine elogio . T. 10. c. 681. D.

Exheredatio est fulmen patrum . T. 10. c. 815. B.
 Exheredationis causa est elogium . T. 1. c. 1055. E.
 Exheredationis , & abdicationis differentia . T. 1. c. 1066. D.
 Exheredationis tres formæ constituuntur , & quæ illæ . T. 4. c. 364. A.
 Exheredationis causæ ubi definiantur . T. 8. c. 58. D.
 Exheredationis liberorum olim non erant certæ causæ . Tom. 9. c. 501. E.
 Exheredationis , & abdicationis commune nomen est . Tom. 9. c. 1307. C.
 Exheredationis persecutio , & ultio . T. 9. c. 106. D.
 Exheredationis verbum quomodo cadat in extraneos . T. 10. c. 786. C.
 Exheredationis immeritiæ allegatio quibus competat . T. 10. c. 933. E.
 Exheredationem injuriæ speciem esse . T. 3. c. 496. A.
 Exheredatione abscinditur jus filii . T. 1. c. 1065. C.
 De exheredatione liberorum juris antiqui reliquæ . T. 3. c. 205. D.
 Exheredatione filii non aufertur jus dotis filix a parente datæ . T. 4. c. 893. A.
 Exheredatione filii tollitur jus filii , siue jus sui heredis , jus verò potestatis non tollitur . T. 4. c. 995. C.
 Pro exheredatione habetur præteritio . T. 4. c. 355. B.
 Pro exheredatione habetur silentium militis . T. 4. c. 1074. E.
 Pro exheredatione quando præteritio habetur , quando non . T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A. & c. 1074. E.
 Pro exheredatione habetur posthumi præteritio . Ibid. c. 1074. E.
 Exheredatione quis deliit esse suus . T. 4. c. 355. E.
 Pro exheredatione non habetur patris pagani silentium . T. 9. c. 700. C. silentium matris , aut avi materni pro exheredatione est . Ibid. D.
 Exheredatione potest adimi hereditas , & edemptio valet , si non sit facta in fraudem juris publici . T. 10. c. 211. A.
 Exheredationes non sunt adjuvandæ . T. 6. c. 191. C.
 Exheredationes non esse adjuvandas interpretatione , sicut institutiones , & cur. T. 9. c. 757. C.
 Exheredatis ab avo materno , vel matre an , & quando querelam inofficiosi detur . T. 7. c. 169. C.
 Exheredatis an , & quando querelam inofficiosi detur . Ibid. D.
 Exheredatis licet emancipatis quando detur petitio , fideicommissi . T. 7. c. 1085. A.
 Exheredatis si legetur minus quartâ , unde ea suppleatur . T. 7. c. 1505. C. an suppleatur ex fructibus partis relicte , Ibid. C.

De exheredatis liberis , & præteritis . T. 9. c. 760. E.
 Ab exheredato filio testamento matris præparatâ querelam inofficiosi , si mox decesserit filius , an pater agere possit querelam inofficiosi testamenti . T. 4. c. 115. C.
 Exheredato filio victoria patris prodelt . T. 4. c. 884. C.
 Exheredato quibusnam casibus beneficium datur , ne ultra vires suarum facultatum conveniatur . T. 5. c. 438. D.
 Exheredato potest etiam pater substituire . T. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
 Exheredato an bonorum possessio Carboniana detur . T. 7. c. 201. B. & c. 208. E. c. 209. A.
 Exheredato an detur bonorum possessio contra tabulas . T. 7. c. 203. B.
 Exheredato quomodo querela inofficiosi detur . T. 7. c. 208. E.
 Exheredato quoties substituitur , ordo scripturæ servatur . Vide , Substitutio .
 Pro exheredato cum olim judicabant , quomodo pronuntiabant . T. 9. c. 106. C.
 Exheredatorum duo esse genera . T. 7. c. 169. B.
 Exheredatur frustra post deportationem filius . T. 1. c. 1075. E. & c. 1076. A.
 Exheredatur filius nominatim . T. 1. c. 1054. E.
 Exheredatur filius emancipatus , naturalis non item . T. 4. c. 304. A.
 Exheredatus habet querelam , sicut spurius . T. 2. c. 1055. A.
 Exheredatus patronum non expellit . T. 4. c. 359. E.
 Exheredatus qui egit , nec obtinuit , pro mortuo habetur . T. 4. c. 370. B.
 Exheredatus si egit adversus unum ex heredibus , & non obtinuit , an a legato repellatur . Tom. 4. c. 117. C.
 Exheredatus filius , quem postea frater heres institutus adoptavit , an ad bona liberti patris naturalis admittatur . T. 4. c. 356. A.
 Exheredatus , seu præteritus filius a milite in testamento , an ad bona libertorum avitorum admittatur . T. 4. c. 355. B.
 Exheredatus filius , & heres institutus in quo differunt . T. 4. c. 480. B.
 Exheredatus filius , qui , cum sit pupillus , ex eo litigare non potest sine auctoritate tutoris , utrum agat querelam inofficiosi testamenti auctore tutore testamentario , an legitimo . T. 4. c. 1002. A.
 Exheredatus , aut præteritus cum scripto herede tranfigens an , & quando litem inofficiosi ceptam repetere possit . T. 7. c. 208. C.
 Exheredatus non repudians querelam , & institutus in universum jus an partem faciat fratribus . T. 7. c. 182. B.

Exhe-

- Exheredatus possidens hereditatem, an possit agere de inofficioso.** T. 7. c. 218. A.
- Exheredatus si querelâ inofficiosi pro parte vicerit, pro parte convenire, & conveniri potest.** T. 7. c. 198. C. D.
- Exheredatus an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas per præteritum.** T. 8. c. 33. B. C.
- Exheredatus an cum suo præterito admittatur ab intestato.** Ibid. C.
- Exheredatus an habeat bonorum possessionem contra tabulas, tanquam præteritus.** T. 8. c. 42. A.
- Exheredatus, qui duplici jure agere potest, si solam injusti testamenti querelam traxerit ultra quinquennium, an ei integra sit inofficiosi querela.** T. 8. c. 17. C. D.
- Exheredatus emancipatus si velit agere querelâ, quid prius agendum.** T. 8. c. 173. B.
- Exhibendæ sunt tabulæ, exhibendæ cautiones, & instrumenta exhibenda ab ædituo, si apud eum deposita sunt.** T. 7. c. 495. B.
- Exhibendi verbum qualiter accipitur.** T. 7. c. 617. E.
- Exhibendi verbum etiam restituenti significationem recipit.** T. 10. c. 947. B.
- De exhibendis, vel transmittendis reis.** T. 9. c. 1383. E.
- De exhibendis tabulis.** Vide, Interdictum.
- De exhibendo inani chirographo.** T. 7. c. 620. D.
- De exhibendo libero homine.** Vide, Interdictum.
- Ad exhibendum actio.** Vide, Actio ad exhibendum.
- Ad exhibendum cum pupillo quando agi possit.** T. 5. c. 415. D. E.
- Ad exhibendum actio non est cum servo.** T. 5. c. 377. D.
- Ad exhibendum actio scripturâ quidem in rem est, effectu autem ipso in personam.** T. 5. c. 382. B.
- Ad exhibendum agi potest de tigno juncto ædibus, aut vineæ.** T. 7. c. 611. D.
- Ad exhibendum actio datur heredi, & in heredem.** T. 7. c. 620. A.
- Ad exhibendum actio mera est in personam.** T. 7. c. 469. D.
- Ad exhibendum actionem dari ei, qui rem exhibitam statim vindicaturus non est, si modò postea sit vindicaturus.** T. 7. c. 605. A. B.
- Ad exhibendum actio datur tantum ei, cujus interest.** T. 7. c. 603. A.
- Ad exhibendum actio peragitur summatim, quia viam præparat ad aliam actionem.** T. 7. c. 604. B.
- Ad exhibendum actio in rem scripta.** T. 7. c. 601. C. cur ad exhibendum appellatur. Ibid. C.
- Ad exhibendum actio quibus datur.** T. 7. c. 603. A.
- Ad exhibendum actio non datur, nisi propter futuram actionem.** Ibid. D. hanc actionem effectu esse ad restituendum. Ibid. E. hæc actio effectu est in personam. Ibid. c. 604. A.
- Ad exhibendum actione damnati cum, qui non possidet.** T. 7. c. 614. E.
- Ad exhibendum actio non datur, nisi ei, cujus interest ex superioribus causis, tam rei vindicæ, quam litis contestatæ tempore.** T. 7. c. 616. D.
- Ad exhibendum actio est perquam necessaria.** T. 7. c. 600. D. vim ejus in usu quotidiano esse, Ibid. D. propter vindicationes introducta est. Ibid. D.
- Ad exhibendum actio non tantum vindicatur, sed etiam interdicituro datur.** Ibid. D.
- Actio ad exhibendum non tantum datur vindicatur, sed etiam acturo noxali judicio.** T. 10. c. 945. E.
- Actio ad exhibendum est arbitraria.** T. 10. c. 947. D.
- Exhibere quid sit.** T. 7. c. 600. E.
- Exhibere quid sit Labeoni.** T. 8. c. 824. B. quis dicatur. Ibid. B.
- Exhibere habet vim restituendi.** T. 8. c. 654. E.
- Exhibere plus est, quam præstare.** Ibid. E.
- Exhibere quid.** T. 8. c. 502. E.
- Exhibere plus est, quam siltere.** T. 8. c. 654. C.
- Exhibere verbum in actione exhibitioria restitutionis vim in se continet.** T. 9. c. 1167. D.
- Exhibere aliud est, aliud præstare.** T. 9. c. 837. D.
- Exhibitio rei an fiat sine speciali præcepto judicis.** T. 2. c. 584. D.
- Exhibitio, idest, fideicommissi restitutio.** T. 4. c. 1304. C.
- Exhibitio, & exhibere significationem restituendi habent.** Ibid. D.
- Exhibitio reorum prior est accusatione solenni, vel litis contestatione.** T. 9. c. 1383. E.
- Exhibitio an comprehendat editionem.** T. 9. c. 6. B.
- Exhibitionem sequitur vindicatio.** T. 10. c. 947. B.
- Exhibitoria actio propter actionem petitoriam introducta est.** T. 7. c. 228. B.
- Exhibitoria actio.** Vide, Actio exhibitioria.
- Exhibitorium interdictum.** Vide, Interdictum exhibitiorium.
- Exido. care est verbum ex latino barbaro, & quid significat.** T. 9. c. 1378. D. E.
- Exigendi facultatem non habet, qui actionem intendere non potest.** T. 4. c. 1008. D.
- Exigendi privilegium, quod creditor habuit, factâ novatione voluntariâ perit, non item necessariâ novatione.** T. 4. c. 955. B.
- Exigere plus est, quam agere.** T. 4. c. 550. C.
- Exigere cautionem quid sit, Accursum non intellexit.** Ibid. C.
- Exigere est satis accipere.** Ibid. C.
- Exigere posse totum, & totum accipere consequentia sunt.** T. 5. c. 68. B.
- Exigere idem bis prædonis est.** T. 7. c. 796. B.
- Exigere verbum quid significat.** T. 8. c. 380. B. C.
- Quæ exiguntur, ut quis impunè faciat injuriam ulciscendi.** T. 4. c. 116. D. E.
- Exiguum est semper, quod deferretur tantum honoris ergo.** T. 4. c. 941. B. partem paciscatur quis, quid refert, an quantitatem parti parem. Ibid. B. in hoc nulla est differentia. Ibid. B.
- Ab exilio reversis jura libertorum concessa.** T. 3. c. 154. C.
- De exilio in Cypsum, & in Oasin.** T. 3. c. 210. B.
- Exilium, deportatio, relegatio differunt.** T. 1. c. 474. B.
- In exilium voluntarium qui ibant, igne, & aquâ interdicebantur.** T. 3. c. 180. A.
- Exilium dicitur de deportatione, quæ est capitis diminutio media.** T. 4. c. 1029. B.
- Exilium dicitur quoque de relegatione.** Ibid. B.
- In exilium temporale datus non definit esse tutor.** Ibid. B.
- Eximendi verbum quam generale sit, & quomodo quis pœnalis actionis de in jus vocando reus constitui possit.** T. 5. c. 90. A. B. an latius pateat, quam verbum eripiendi. Ibid. A.
- Existentiâ juris civilis est adquisitio.** T. 1. c. 1308. C.
- Existentiâ quomodo acquiritur.** T. 1. c. 1310. C.
- Existentiâ sui heredis, seu *avdovaris* illa est, quæ juris intellectum habet.** T. 4. c. 82. C.
- Existere, & extare in quo differunt.** T. 9. c. 632. E.
- Existere est proprium suorum.** T. 9. c. 888. B.
- Extiterit aliud est, aliud extare.** T. 9. c. 1000. B.
- Existimare, & existimare debere paria sunt.** T. 6. c. 318. C.
- Existimatio, & veritas, sive res, adeo sunt adversæ, ut positio unius exclusio sit alterius.** T. 6. c. 314. B.
- Existimatio opinio est mentis sine re.** Ibid. B. plus esse, quod in re, sive in veritate est, quam quod in existimatione. Ibid. B.
- Existimatio stulta, & resupina.** T. 6. c. 13. E. quod in existimatione veritatis est, non tantum valet, quam quod est in veritate. T. 6. c. 14. C.
- Existimatio Grecis aliquando, idest, *παρεδ*.** T. 6. c. 29. E.

- Solus exitus sine consilio heredem pœnæ obligat.** T. 10. c. 580. E.
- Exodi liber vocatur ab Hebreis Nomina.** T. 10. 164. C. D.
- Exonia civitas ubi ista, & unde dicta.** T. 6. c. 1056. B.
- Exoiner.** T. 9. c. 1378. D. hoc verbum Budæus male deduxit ex Græco *ἐξοινῶσαι*. Ibid. D.
- Exoiner verbum Gallicum unde.** T. 1. c. 1410. E.
- Exorcat, projectiones.** T. 3. c. 18. E.
- Exorcistæ in Ecclesia.** T. 2. c. 1033. C.
- Qui exhortatur, cum mandatoris opera non fungi.** T. 4. c. 841. A.
- Expeditionis militaris nomine intelliguntur nonnunquam stativa, & præsidia.** T. 10. c. 911. B.
- Expelli an possit abutens emphyteutico prædio.** Tom. 10. c. 659. B.
- Expensæ quando debent compensari.** T. 6. c. 7. B.
- Expensarum quæ ratio habenda.** T. 6. c. 832. A.
- Expensarum condemnatio, vel absolutio.** T. 9. c. 138. D. E. & c. 139. A.
- Expensas utiles per errorem qui solverunt, an habeant indebiti conditionem.** T. 7. c. 1415. E.
- Expensæ ludorum publicorum.** T. 2. c. 827. A.
- Expensæ in funus alicujus factæ quæ actione repeti possunt.** T. 5. c. 383. D. E.
- Expensæ victuales iudicibus debitæ cur, & quomodo.** T. 6. c. 970. D. idem de testibus. Ibid. D.
- Expensæ. Vide, Impensæ.**
- Expensæ litis.** T. 9. c. 1088. C. D.
- Expensi rationes fidem non faciunt.** T. 9. c. 266. D.
- Expensilatio olim fidem faciebat, hodie per se fidem non facit.** T. 9. c. 190. D. & c. 255. C.
- Expensilatio est probationum genus.** T. 9. c. 266. C.
- Expensilatio sola olim fidem faciebat.** T. 10. c. 635. D.
- Expensilationes.** T. 9. c. 1072. A.
- De expensis litium constitutio Zenonis.** T. 3. c. 329. A.
- De expensis litium.** T. 9. c. 1086. A. & seq.
- Experiri commune est reo, & actori.** T. 4. c. 79. D.
- Experiri, agere, intendere verba sunt communia actoris, vel rei.** T. 6. c. 339. E.
- Expilatæ hereditatis crimen.** T. 1. c. 869. E. & c. 870. A.
- Expilatæ hereditatis crimen est famosum, & turpe.** T. 4. c. 844. D.
- De expilatæ hereditatis crimine.** T. 9. c. 1457. A. & seq.
- Expilator quid a fure distideat.** T. 3. c. 450. C.
- Expilatores qui sint, & sunt extra ordinem puniendi.** T. 1. c. 859. D.
- Explicatio legis 6. ff. de servis exportandis.** T. 4. c. 662. B.
- Explicatio legis si sit. §. 1. ff. de leg. 1.** T. 4. c. 494. D. E.
- Explicatio legis Nefennius, & legis filio. ff. ad leg. falcid.** T. 4. c. 1049. A. & sequ. & legis filium Cod. famil. eriscund. Ibid. c. 1050. C. D.
- Explicatio l. si unquam. C. de revocand. donat. & §. ultim. l. 40. ff. de pact.** T. 4. c. 840. C.
- Explicatio legis qui habebat. ff. de vulg. & pupill. substit.** T. 4. c. 1062. C.
- Explicatio speciei in l. mulier. ff. qui potior. in pign.** T. 4. c. 1288. E. & c. 1289. A.
- Explicatio leg. cum pater. 77. de legat. 2.** T. 4. c. 1142. A. & seq.
- Exponere, *ἔξωπλῆναι*.** T. 2. c. 569. C.
- Exportare quid.** T. 2. c. 274. D.
- Exportare quid sit.** T. 10. c. 1002. A. B. & c. 1027. B.
- Exportatio quarundam rerum prohibita.** T. 9. c. 369. E. & c. 370. A.
- Expositio §. in fideicommissaria. l. si debitor. 45. D. de fideicom. libert.** T. 4. c. 328. B.
- Expositio legis post emancipationem. D. de legat. 2.** T. 4. c. 1172. B.
- De expositione filiorum a patribus.** T. 9. c. 1323. A. & seq.
- Expositi infantis a matriculariis collecti formula.** T. 1. c. 467. D.
- Expositi infantes qui propriè dicuntur.** T. 9. c. 1324. D.
- De expositis infantibus.** T. 9. c. 1323. A. & seq.
- Expositorum jus quodnam olim fuerit.** T. 5. c. 629. B. C.
- Expositus quis sit.** Ibid. B.
- Expræfecti qui dicuntur esse.** T. 2. c. 896. E.
- Expressa nocere, non expressa non nocere unde dictum.** T. 5. c. 77. B.
- Expressa nocent, non expressa non nocent.** Tom. 8. c. 845. D. & c. 799. D.
- Expressa, & tacita differunt.** T. 8. c. 562. E.
- Expressa frequentissimè nocere, tacita non nocere.** T. 9. c. 688. A.
- Expressa peraque non valent, quæ tacita valent.** T. 6. c. 230. B.
- Expressim major est vis, quàm tacitè.** T. 3. c. 672. C.
- Expressi, & taciti an vis eadem.** T. 7. c. 634. D.
- Expressi, & taciti non eadem vis.** T. 8. c. 799. D.
- Expressio tacitè inesse quænam dicantur.** T. 5. c. 1068. D.
- Expressum facit cessare tacitum.** T. 4. c. 1005. A.
- Expressam inter, & tacitam hypothecam differentia.** T. 9. c. 1195. A.
- Si expressum non est, id omnium intelligitur.** T. 4. c. 56. C.
- Exprimere omnia leges non possunt. Vide, Leges.**
- Expromissio fidejussionis continetur verbo.** T. 3. c. 384. C.
- Expromissio quomodo fit per delegationem.** T. 4. c. 935. B.
- Expromissio per intercessionem quomodo fit.** Ibid. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. B.
- Expromissio est vera novatio.** T. 4. c. 238. A.
- Expromissio accedit cum novatione, fidejussio accedit sine novatione.** Ibid. B.
- Expromissio, quæ fit novandi animo per intercessionem, & ea, quæ fit per delegationem, quomodo differunt.** T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
- Expromissio non est semper intercessio.** T. 4. c. 937. E.
- Expromissione mulieris an tollatur naturalis obligatio, & pignus remaneat.** T. 10. c. 434. D.
- Expromissor differt a fidejussore.** T. 1. c. 977. B.
- Expromissor an a fidejussore differat.** T. 1. c. 943. C.
- Expromissor dicitur quasi fidejussor.** T. 4. c. 238. A.
- Expromissor liberat reum principalem, fidejussor non; novatio fit expromissione, non fidejussione.** T. 4. c. 269. C.
- Expromissor quis sit, explicatur.** T. 7. c. 690. B.
- Expromissor quis sit.** T. 8. c. 818. E.
- Expromissor quisnam sit.** T. 10. c. 529. B.
- Expromittere in jure quid est.** T. 4. c. 238. A.
- Expromittere est debitum suscipere pro alio.** Ibid. E.
- Expromittere quid sit.** T. 10. c. 499. D.
- Qui expromittit pro alio, is, pro quo expromittit, liberatur; qui vero pro alio se soluturum promittit, is, pro quo constituit, non liberatur.** T. 4. c. 170. A. B.
- Exquæstor, Exconsul, &c. unde ita dicantur.** T. 8. c. 891. B. C.
- Exsequutio sententiæ ad quem pertineat.** T. 5. c. 212. A.
- Exstare aliud est, aliud existere.** T. 9. c. 632. E.
- Exstare est constare, & perseverare heredem esse filium, qui heres existit, nec exstat.** Ibid. E.
- Exterus pro extraneus.** Tom. 6. c. 151. A.
- Extincta actio non restituitur.** T. 4. c. 302. B.
- Extingui, & cessare dissident.** T. 1. c. 1219. A. B.
- Exstipulari, & expromittere quid.** T. 1. c. 1165. C.
- Extra territorium jus dicenti an impune pareatur.** T. 5. c. 773. D.
- Extrahi neminem posse e domo sua, quomodo sumendum.** T. 8. c. 527. D.
- Extraneæ mulieres, vel introductæ, intromittæ, adsciticiæ.** T. 3. c. 44. D. E.

- Extranei heredes quibus modis adquirunt hereditatem.** T. 4. c. 82. C.
- Extranei in jure non dicuntur se immiscere, sicut & necessarii non dicuntur se pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem cernere,** T. 4. c. 191. A.
- Extranei, vel alieni posthumi non sunt heredes jure civili, sed edito Prætoris.** T. 6. c. 427. D.
- Extranei an, quando, & quomodo actionem de inofficioso in heredem transmittant.** T. 7. c. 175. D.
- Extranei heredes quinam appellentur, & quid in eis observetur,** T. 8. c. 985. E. & c. 986. A. & seq.
- Extranei heredes.** Vide, Heres.
- Extranei possunt esse debitores, & ereditores hereditarii,** Tom. 9. c. 255. B.
- Quod in extraneis, seu voluntariis est pro herede gerere, id in necessariis se immiscere.** T. 4. c. 191. A.
- An extraneis heredibus institutis, si filius præteritus bonis se abstinat, ex æquo, & bono tuenda sit voluntas testatoris.** T. 4. c. 1034. B. & an hæc quoque locum habeant in posthumo præterito. Ibid. C.
- Extraneis pleraque conceduntur, quæ non conceduntur conjugibus.** T. 10. c. 643. C.
- Extraneo an sit potestas petendi additionem bonorum,** T. 4. c. 1248. C.
- Extraneo manumissum teneri actione furti ex ante facto.** T. 9. c. 252. B.
- Extraneo non est stipulatio tacita de dote data, nisi stipulatione sibi prospexerit.** T. 9. c. 526. B.
- In extraneo quod est pro herede gestio, id in suo herede est immissio.** T. 4. c. 1265. A.
- De extraneo adoptato.** T. 8. c. 165. D. & an capax sit bonorum possessionis. Ibid. D.
- De extraneo, qui dedit dotem pro muliere.** Tom. 9. c. 485. B. & seq.
- In extraneis an detur interdictum Salvianum.** T. 10. c. 698. D.
- Inter extraneum, & fratrem quoad successionem estne differentia,** T. 4. c. 85. D.
- Extraneus pro debitore invito solvere potest.** T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditori invito, & quomodo. Ibid. D.
- Extraneus institutus, & filius in quo differunt.** T. 4. c. 88. C.
- Extraneus in dotis constitutione quantum a patre differat.** T. 5. c. 555. D.
- Extraneus, & suus heres in quo differunt.** T. 6. c. 282. A.
- Si extraneus heres institutus repudiaverit hereditatem patris, & defuncto filio testatoris intra pu-**
- bertatis annos pupillarem hereditatem sit amplexus, an onera patris subire, & an creditoribus paternis respondere cogatur.** T. 6. c. 175. E.
- Extraneus, qui suscipit defensionem servi publico judicio accusati, an cavere debeat servum judicio sisti.** T. 6. c. 8. A.
- Extraneus coheres opponitur filio.** T. 6. c. 125. B.
- Extraneus, & alienus an idem significant,** T. 8. c. 1002. D.
- Extraneus heres an habeat actionem ingrati, & an exactionem futurarum operum, an præteritarum.** T. 8. c. 540. E.
- Extraneus heres.** Vide, Heres.
- An extraneus adoptatus emancipatione perdat omne suum jus, & dignitatem quasitam per adoptionem.** T. 8. c. 165. E.
- Extraneus, & pater dans dotem pro muliere in quo differunt.** T. 9. c. 525. C.
- Extraneus quis dicitur.** Tom. 9. c. 1262. C.
- Extraordinaria munera continet vacatio, non ordinaria.** T. 4. c. 55. C. D.
- Extraordinaria crimina dicuntur crimina inscripta a Rhetoribus in declamationibus.** T. 4. c. 844. C.
- Extraordinaria judicia.** Vide, Judicialia.
- Extraordinaria cum servo actio est, ut in corpore luat pœnam.** T. 5. c. 31. E.
- Extraordinaria cognitio, & extraordinarium exigere quid.** T. 8. c. 1045. E.
- Extraordinaria judicia omnia esse.** T. 9. c. 1070. E.
- Extraordinariæ potestates an excusentur a tutelis, & curationibus.** T. 10. c. 855. C.
- Extraordinarium crimen, & extraordinaria pœna.** T. 1. c. 504. A. B.
- Extraordinarium crimen quodnam est.** T. 4. c. 844. C.
- Extraordinarium jus.** Vide, Jus extraordinarium. T. 6. c. 583. C.
- Extraordinarium judicium, & auxilium.** T. 9. c. 729. C. D.
- In extraordinariis judiciis formulæ non observantur.** T. 4. c. 1447. C.
- In extraordinariis judiciis non observabantur formulæ.** Tom. 9. c. 1139. A.
- Duo extrema sine medio esse nequeunt.** T. 4. c. 1337. A.
- Extremum Latini nunquam pro initio dixerunt.** T. 7. c. 114. B.
- Exulare in aliquam regionem justus, in ea liber carcere, & custodia debet manere.** T. 3. c. 591. A.
- Exul transiens civitatem, qua ei interdictum est, an puniendus.** T. 5. c. 999. D.

F

- F. Et C. quid hæc duæ literæ singulares significant.** T. 5. c. 161. B.
- Faber, & nauta si ob rem locatam, & conductam armamenta, & instrumenta sua fregerint, detriverint, aut perdidierint, an ea a locatoribus, vel conductoribus repetere possint, quæritur.** T. 5. c. 533. E. & c. 534. A.
- Faber quandonam locator, & quando conductor vocari possit.** T. 5. c. 522. C. D.
- Faber in quod corpus locat operam suam, a quo proficiatur, an a locatore, an vero a conductore.** Ibid. C.
- Faber, locator, & conductor non in una eademque specie vocatur, quod esset absurdissimum, & sine exemplo.** Ibid. C.
- Fabia lex de plagiariis.** Vide, Lex Fabia.
- Fabiæ legis de plagio.** Vide, Lex Fabia.
- Fabiana actio quando locum habet, & quando non.** T. 4. c. 1302. C.
- Fabiana, seu Faviana actio.** Vide, Actio.
- Fabiana actio in quo differat a Pauliana.** Tom. 8. c. 1107. B. & seq.
- Fabri lignarii, vel tignarii.** T. 1. c. 432. B.
- Fabri ferrarii taberna.** T. 7. c. 1284. B.
- Fabri tignarii qui.** T. 8. c. 537. D.
- Fabrica quid sit.** T. 9. c. 1330. A.
- Fabricarum armorum varia genera.** T. 2. c. 1122. D.
- Fabricenses qui.** T. 2. c. 1711. E. & c. 1712. A.
- Fabricenses quando, & quomodo militia solvantur.** T. 2. c. 802. A.
- Fabricenses qui dicuntur.** T. 9. c. 937. E. vulgo *armeurs*. Ibid. E.
- Fabricenses sunt quasi milites.** T. 9. c. 414. C.
- Fabricenses procurare, & conducere res alienas an debeant, & cur.** Ibid. C.
- Fabricensis mortuo intestato, sine legitimo, aut honorario successore, corpus Fabricensium succedere excluso fisco.** T. 9. c. 937. E.
- Fabricensibus rerum alienarum interdicitur administratio.** T. 2. c. 802. D.
- Fabricensium schola, & militia.** T. 2. c. 800. E. & c. 1122. B.
- Fabricensium certum corpus.** T. 2. c. 800. B.
- Fabricensium præmia.** Ibid. C. D.
- Fabricensium quod unus commiserit delictum, ad omnes pertinet.** T. 2. c. 801. D.
- Fabricensium brachiis stigmata cur infligenda.** T. 2. c. 803. D.

Fabricensium iudex est officiorum magister. T. 2. c. 802. A.
De Fabricensium hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
Fabricisii in gloss. Cedreni qui dicuntur. T. 9. c. 937. E.
Fabriles operæ. Vide, Operæ.
Fabrorum tignariorum an Collegia sint licita. Tom. 6. c. 744. D. & an iis rectè legari possit. Ibid. D.
Fabrum, qui in locatione operam suam irrogat, locatorem in una eademque re, & specie constituitur quàm absurdum sit. T. 5. c. 522. C. D.
Facere dandi habet significationem, T. 1. c. 1210. B.
Facere plus est, quàm dicere. T. 4. c. 417. C.
Facere, & facultas an sint ejusdem generis. T. 4. c. 234. C.
Facere verbum omnem omnino faciendi causam complectitur, dandi, solvendi, &c. T. 4. c. 660. E.
De verbo facere scribit Papinianus, eo significari non tantùm factum, sed etiam jus. Ibid. E.
Facere est credere. Ibid. E.
Facere quomodo etiam non facere sit. T. 5. c. 653. B.
Facere interdum dandi significationem habere. T. 7. c. 1053. B.
Facere contra voluntatem, notandum. T. 8. c. 624. C.
Facere est prohibere. T. 5. c. 663. B.
Facere est tradere possessionem, etiam si quis non sit dominus. T. 8. c. 637. B.
Facere interdum habet dandi significationem. Ibid. D.
Facere verbum latius patet, quàm dare. Ibid. E.
Etiam non facere facere est. Ibid. E.
Facere trahit secum non facere. T. 9. c. 563. D.
Facere condemnationem pro obtinere condemnationem. T. 10. c. 701. A.
Faciem locorum intervertens, & confundens, qua actione teneatur. T. 8. c. 549. C.
Faciendi verbum quid continet. T. 8. c. 608. E.
Faciendi obligatio, & dandi obligatio in quo differunt. T. 9. c. 1268. D. E.
Faciendi verbum habet dandi significationem. T. 10. c. 539. D.
In non faciendo culpa est. T. 9. c. 569. D. in faciendo est etiam culpa. Ibid. D.
Faciliores sunt voluntates in rebus suis legandis, quàm alienis comparandis, onerandisque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
Facilior est retinere, quàm constituere servitutem. T. 4. c. 145. A. & retentio faciliior est, quàm adquisitio. Ibid. A.
Quos par facinus coinquinat, & æquat, similis pœna utrosque co-

mitari debet. T. 4. c. 851. C.
Facio, ut des articulus nulli negotio civili comparari potest. T. 7. c. 842. B. ex eo non dari actionem præscriptis verbis, & cur. Ibid. B. actio utilis in jure nusquam datur in casu dissimili. Ibid. B.
Facio, ut facias plures species recipit. T. 7. c. 843. D.
Ex facio, ut des, actio de dolo datur. T. 7. c. 832. A.
Verbum facio nunquam initium dat locationi. T. 10. c. 42. C.
Actio ex facio, ut facias, an sit bonæ fidei. T. 10. c. 348. E.
Negotium facio, ut des, an aliquam cum contractibus nomen habentibus similitudinem habeat. T. 10. c. 451. E. an sit simile locationi. Ibid. E.
Facta quædam palàm patrata laudantur, quæ clam commissa, capite luuntur. T. 2. c. 1025. B.
Facta non tantùm, sed etiam voluntates coercentur. T. 1. c. 472. D.
Facta alia sunt, quæ rei universæ coherent, alia quæ personæ tantùm. T. 4. c. 684. A.
Cum quis facta videat, verba non sunt curanda. Tom. 4. c. 1350. B.
Facta dividuitatem an recipiant. T. 5. c. 857. B.
Facta, & negotia in obscuro plerumque sunt. T. 5. c. 28. B.
Facta revocari, facta infecta fieri non possunt. T. 5. c. 1017. D. & T. 7. c. 845. D.
Facta difficiliora cur evadant legibus. T. 5. c. 1034. A.
Facta sunt individua. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
Facta in fraudem aliorum an semper rescindantur. T. 6. c. 716. A.
Facta an incertis annumerentur. T. 7. c. 650. B.
In facta tantùm leges constituuntur, non in futura. T. 8. c. 640. A.
Facta panduntur contestatione litis. T. 10. c. 858. E.
Facti error lucro adficit, & damno liberat. T. 3. c. 137. C.
De facti, & juris ignorantia. Ibid. C.
Quod facti est, naturale est. T. 4. c. 502. B. quod naturale est, jure civili non perimitur. Ibid. B.
Facti species in l. 81. ff. de furt. T. 4. c. 843. C.
Facti error. Vide, Error facti.
Facti quæ sunt, vel unus exsequi potest. T. 6. c. 138. E.
Facti ea non sunt, quæ dominium transferunt, sed juris. T. 6. c. 139. A. quæ facti sunt, jus non transferunt, idest, dominium. Ibid. B.
Facti alieni ignorantia an recipiatur, & excuset. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A. B.
Facti ignorantia, ut adquiram, an profuit; ut non adquiram, an

noceat. T. 7. c. 894. D.
Facti ignorantiam non nocere, juris nocere. T. 7. c. 887. B. & c. 893. B.
Facti proprii ignorantia an recipiatur. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A.
Facti quæstionem nullâ juris regulâ, nullâ jurisperitorum tractatione, sive explicatione decidi posse. T. 7. c. 1315. A.
Facti interpretatio plerumque prudentissimos fallit. T. 8. c. 672. E.
Facti quæ sunt, in judicis arbitrio esse. Ibid. E. & c. 673. A.
Facti initium ex animo proficiscitur. T. 8. c. 640. A. B.
Initium facti sufficit. Ibid. B.
Facti ignorantia an noceat patrono. T. 7. c. 1270. B.
Quæ facti sunt, & juris, & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1267. D.
Facti retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
Facti proprii ignorantia interdum recipitur, & parit conditionem indebiti. T. 10. c. 468. C.
Facti ignorantia, ut adquiram, prodest; ut non adquiram, non nocet. T. 10. c. 470. B. C.
Facti alieni promissio nulla est. T. 10. c. 753. B.
Factioarii. T. 3. c. 211. C.
Factioem testamenti non habens an codicillos facere, aut fideicommissa relinquere possit. T. 6. c. 731. E.
Factis inest datio, dationi non inest factum. T. 8. c. 637. E.
De factitia fossa an agi possit. T. 5. c. 665. D. E.
In facto erranti veniæ datur. T. 4. c. 815. E.
Facto debitoris an perimi pignus possit. T. 5. c. 422. E.
Qui de facto quærunt, eunt ad judices. T. 6. c. 196. E.
In facto jus est positum. T. 6. c. 401. C.
In facto, non in jure consistit quatenus cuius interfit. T. 8. c. 672. D.
Ex facto tutoris, vel curatoris quando minores agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.
Factorum diversitas. T. 5. c. 1117. E.
Factum res gesta vocatur. T. 1. c. 923. D.
Factum infectum reddi non potest. T. 4. c. 194. D.
Qui factum mox corrigit, is videtur invitus fecisse. T. 4. c. 1496. A.
Factum pro fatum. T. 4. c. 374. B.
In factum appellatio est actionis, non nomen actionis. T. 4. c. 873. E.
Factum coheredis consorti an noceat. T. 5. c. 631. B.
Factum patris filio nocere potest. Ibid. D.
Factum pro facto an invito solvi possit. T. 5. c. 1118. B.

- Factum pro re solvi non potest, nisi volenti, & consentienti. T. 5. c. 396. E.
- In factum actio. T. 5. c. 771. B.
- Factum alienum an inutiliter promittatur, T. 6. c. 151. A.
- Factum uno, eodemque die an discrimen ex tempore capere aliquod possit, T. 6. c. 567. D.
- Factum cuique suum, non coheredi nocere debet, T. 6. c. 460. C.
- In factum omnis actio, vel exceptio utilis est, T. 6. c. 324. C.
- Factum iudicium pro finito iudicio, seu pro re iudicata. T. 6. c. 341. C. vulgo dicitur, quod acceptum, & inchoatum est inter litigantes lite contestata, etiamsi nondum finitum sit sententia iudicis. Ibid. B. C.
- Factum testatoris pro facto heredis est. T. 6. c. 141. B. C.
- Factum a iudice, quod ad officium ejus non pertinet, ratum non est. T. 8. c. 841. C.
- Cuique suum, non adversario nocere debet. T. 8. c. 837. B. C.
- Factum, & gentium quantum differant. T. 8. c. 520. C. D.
- Factum quod est, cum in obscuro sit, ex affectione cuiusque capit interpretationem. T. 8. c. 840. E.
- Factum alienum inutiliter promittitur. T. 9. c. 1269. A.
- Factum pro contractu, aut delicto. T. 9. c. 251. B.
- Factum inutiliter aliquando haberi pro utili, T. 9. c. 490. A.
- Quod factum non est, habetur pro facto. Ibid. A.
- Actionum in factum divisio. T. 10. c. 450. A. & seq.
- In factum verecunde excipiam, si volo excipere. T. 10. c. 521. D.
- Factum si possit expleri ab herede, valet stipulatio. T. 10. c. 711. B.
- Facultas, & facere an sint ejusdem generis. T. 4. c. 234. C.
- Facultas necessaria electionis an sit beneficium propriae liberalitatis, T. 4. c. 520. B.
- Facultates ejus tutoris, qui tutelam gessit, prius excutiendae sunt, quam honorarii tutoris, T. 4. c. 1001. D.
- Facundia canina. T. 3. c. 114. A.
- Faida est bellum, aut inimicitia, T. 2. c. 1187. B.
- Falcidia duplex. T. 1. c. 813. D.
- Falcidia legati modum praescripsit, porrigitur etiam ad donationes causa mortis. Ibid. D.
- Falcidia lege legata minui. Ibid. E.
- Falcidia testamento antiquo jure vetari non potest. T. 2. c. 1026. C.
- Falcidia est contra voluntatem testatoris. T. 1. c. 813. D.
- Falcidia in militis testamento locum non habet, T. 1. c. 1104. C.
- Falcidia ob contumaciam an adimatur patronis, T. 2. c. 1028. C.
- Falcidia a Justiniano valde recisa. T. 1. c. 813. E.
- Falcidia imminuitur valde per primam Novellam. T. 2. c. 1028. B. C.
- Falcidia a testatore prohiberi potest. T. 1. c. 814. A.
- Falcidia quo tempore lata. T. 2. c. 422. C.
- Falcidia lege usufructus minuitur, T. 4. c. 138. E. & c. 139. A.
- Falcidia ex praegatis quoque retinetur, T. 4. c. 1086. D.
- Falcidia non minuitur legatum dotis. T. 4. c. 349. C.
- Falcidia in quo fideicommissio intervenit, & in quo non intervenit. T. 4. c. 1139. B.
- Falcidia quo casu intervenit, si onerata portio accedat oneratae, T. 4. c. 774. C.
- Falcidia liberis debetur, T. 4. c. 930. B.
- Una falcidia servatur in tabulis patris, & filii. T. 4. c. 764. D.
- Falcidia detrahitur ex bonis paternis. T. 4. c. 84. B.
- Falcidia lex. Vide, Lex Falcidia.
- Falcidia dicitur esse commodum testamenti. T. 4. c. 1443. A.
- Falcidia jure testamenti retineri dicitur. T. 6. c. 280. D.
- Falcidia non servatur in testamento militari. T. 6. c. 182. E.
- Cum falcidia deducitur, res alienum deducendum ante omnia, & reliquum erogatur legatariis. T. 6. c. 125. A.
- Falcidia minuit id, quod domino debetur. T. 7. c. 590. B.
- Falcidia lege interveniente communio est inter heredem, & legatarium. T. 7. c. 589. D.
- Falcidia lex lata est heredis causa, non legatarii. T. 7. c. 1237. C.
- Falcidia non utitur legatarius, etiamsi partiaris sit. Ibid. C.
- Falcidia ante Justinianum fuit in retentione tantum, non petitione. T. 7. c. 1418. D.
- Falcidia an contra testatoris voluntatem locum habeat. T. 7. c. 955. A.
- Falcidia an detrahat ex legato dotis nurui relicto. Tom. 7. c. 1406. D.
- Falcidia an locum habeat in legato alimentorum. T. 7. c. 1297. A.
- Falcidia an minuat fideicommissum annuum. T. 7. c. 1326. D. E.
- Falcidia an possit detrahi ex eo, quod mulieri pro dote legatum est. T. 7. c. 1421. D.
- Falcidia est nomen generale. T. 7. c. 1327. A. quae complectatur. Ibid. A. B.
- Falcidia ex legatis, & fideicommissis quomodo servari possit. T. 7. c. 960. D.
- Falcidia heredi scripto semper illibata servari debet. T. 7. c. 1383. C.
- Falcidia indigno ablata an fisco vindicetur. T. 7. c. 188. E.
- Falcidia lex an locum habeat in legatis reipublicae relictis, itemque in iis, quae Deo relinquuntur. T. 7. c. 895. B.
- Falcidia an locum habeat in donationibus inter vivos. Tom. 7. c. 1383. E.
- Falcidia lex an pertineat ad legata, & ad fideicommissa. T. 7. c. 958. E.
- Falcidia lex an detrahat ex legatis, & quae in eam computentur. T. 7. c. 1010. B. C.
- Falcidia lex quae minuat. T. 7. c. 1087. E.
- Falcidia lex quomodo diminuta. T. 7. c. 955. A.
- Falcidia ne locum habeat, an testator cavere possit. T. 7. c. 1045. A.
- Falcidia omnis est contra voluntatem testatoris. T. 7. c. 1329. B.
- Falcidia non duplicatur, non repetitur, semel deducenda est. T. 7. c. 979. D.
- Falcidia plena bonorum an debeat liberis, aut parentibus hereditibus institutis, usufructu omnium bonorum uxori legato. T. 7. c. 1382. D.
- Falcidia quae sit, & quae in eam computentur. T. 7. c. 1010. B.
- Falcidia quam partem de legatis, & fideicommissis detrahat. T. 7. c. 1327. A.
- Falcidia an detrahat ex donationibus causa mortis. T. 8. c. 61. E.
- Falcidia an detrahat ex fideicommissis ab intestato. T. 8. c. 62. B.
- Falcidia an detrahat ex mortis causa donationibus ab intestato. Ibid. B.
- Falcidia lex an faciat, ut minuatur legata liberis, & parentibus relicta. T. 8. c. 65. C.
- Falcidia ex legatis detrahitur. T. 9. c. 1148. A.
- Falcidia an minuat libertatem, & cur. T. 9. c. 961. A.
- Falcidia ipso jure minuit legatum. T. 9. c. 261. E.
- Lex falcidia unde sit dicta. T. 10. c. 486. A.
- Falcidia an possit prohiberi. T. 10. c. 488. B.
- Falcidia an possit servari ex rebus donatis. T. 10. c. 517. A.
- Falcidia servatur non tantum ex bonis maternis, sed ex iis etiam, quae a patre matri donata sunt. T. 10. c. 722. D. E.
- Lex falcidia antiquior est Senatus-Consulto Trebelliano, & Pegasiano. T. 10. c. 802. D.
- Falcidia a quibus inventa, & lata. T. 10. c. 804. D.
- Falcidia porrecta ad fideicommissa tam unitatis, quam specialia, & ad donationes causa mortis. T. 10. c. 805. B.
- An pertineat ad donationes inter vivos, & ad mortis causa capiones. Ibid. C.

Falcidia divisionem inducit. T. 10. c. 807. C.
 Falcidia an semper detrahatur ex singulis corporibus, aut rebus legatis. T. 10. c. 809. C.
 Falcidia est nomen generale. T. 10. c. 934. E.
 Omnis quadrans dicitur Falcidia. Ibid. E.
 Falcidia in bonis maternis, non minus spuris, quam iustis liberis debetur. T. 10. c. 935. E.
 Falcidia an possit detrahi ex mortis causa donationibus, si quis intestatus decedat. T. 10. c. 1049. A. B. an ex mortis causa capione. Ibid. B.
 Falcidia in dote, vel in emptis, paratisque uxoris causâ non est locus. T. 1. c. 1274. B.
 Falcidia privata conventionione derogari posse. T. 2. c. 1027. E. c. 1028. A.
 Falcidia legis duo capita. T. 2. c. 422. C.
 Falcidia ratio, in quantitate bonorum exquirenda, redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
 Falcidia subjiciuntur prælegata. T. 4. c. 1355. E.
 Falcidia retentionem habent soli heredes, non legatarii. T. 4. c. 1066. C.
 Falcidia legi fraus non fit, sed heredi, si jus suum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
 Falcidia legi locus est in donationibus mortis causâ exemplo legatorum. T. 4. c. 1144. A.
 De falcidia stipulatione, quam heredi præstat legatarius. T. 5. c. 865. E.
 Falcidia deductio cui debeatur. T. 5. c. 385. D.
 Falcidia deductio quibus ex causis, & cui debeatur. Ibid. D.
 Falcidia retentionem quinam habent. T. 6. c. 285. A. & seq.
 Falcidia quando locus est. T. 6. c. 408. B. & seq.
 Falcidia non subjicitur penus. T. 6. c. 430. D.
 Falcidia locus est in donatione causâ mortis, in mortis causâ capione non item. T. 6. c. 489. B.
 Falcidia jure quando heres minuit legatum, & legatarius minuere potest fideicommissum, quod a se relictum est. T. 6. c. 294. D.
 In falcidia ratione tempus mortis testatoris semper spectatur. T. 6. c. 65. C.
 Falcidia retentionem habet heres, non vindicationem. T. 7. c. 590. A.
 Falcidia locus ne sit, testator expressè prohibere debet. T. 7. c. 1017. A.
 Falcidia satisfactio an remittatur legatariis, vel fideicommissariis alimentorum. T. 7. c. 1297. A.
 Legi falcidia quandonam locus fit. T. 8. c. 1003. E. quo rogante plebiscitum factum sit. Ibid. c. 1004. E.

Falcidia retentionem heres olim tantum habuit. Tom. 9. c. 1147. E.
 Falcidia olim erat retentio, non petitio. T. 9. c. 504. A.
 Falcidia vindicatio quo casu heredi competit. T. 9. c. 1148. B.
 Falcidia an sit locus, si pater filio instituto rogatus sit hereditatem restituere. T. 10. c. 686. B.
 Legis falcidia duo capita, & quid iis contineatur. T. 10. c. 802. D. E. & c. 803. A. & seq.
 Legis falcidia potestas unde a Justiniano rescissa est. T. 10. c. 805. B.
 Falcidia ratio inducit communionem in singulis corporibus legatis inter heredem, & legatarios. T. 10. c. 809. A.
 Falcidiam amittit coactus adire hereditatem. T. 3. c. 518. C.
 Falcidiam amittit heres ob non confectum inventarium. T. 2. c. 1026. B.
 Falcidiam non amittit heres ob malâ fide inventarium confectum. Ibid. B.
 Falcidiam deducet fiscus ereptam heredi, ut indigno. T. 2. c. 1025. A.
 Falcidiam num detrahat fideicommissarius generalis. T. 4. c. 221. D. E.
 In falcidiam ea tantum imputantur, quæ jure hereditario capiuntur, nisi testator aliud caverit. T. 4. c. 1050. B.
 In falcidiam ea tantum imputantur, quæ jure hereditario capiuntur. T. 4. c. 524. B.
 In falcidia imputatur quodcumque jure hereditario capitur. T. 4. c. 574. D.
 In falcidiam an imputentur fructus medio tempore percepti ab heredibus. T. 4. c. 1193. B. C.
 In falcidiam imputatur, quod statu liber de peculio dat heredi. T. 4. c. 909. A.
 In falcidiam imputantur ea quæcumque jure hereditario capiuntur. T. 4. c. 1193. D.
 In falcidiam imputari. T. 4. c. 909. A.
 Duobus modis aliquid imputatur in falcidiam. Ibid. A.
 In falcidiam ea tantum imputantur, quæ capiuntur ex judicio testatoris. T. 4. c. 1443. A.
 Falcidiam quis, & quando perdat. T. 5. c. 439. A.
 In falcidiam ea tantum imputat heres, quæ jure hereditario capit. T. 6. c. 405. E.
 Falcidiam an legatarius fideicommissario imputare possit. T. 7. c. 1327. E. & c. 1328. A. B.
 Falcidiam exercere heres potest, non legatarius. T. 7. c. 1327. D.
 Falcidiam ex fideicommissio dotis relicto nurui deductam mulier revocare potest actione de dote. T. 7. c. 1404. D.

Falcidiam habet heres, qui inventarium fecit. T. 7. c. 955. A.
 Falcidiam quibus modis consequatur heres. T. 7. c. 960. B.
 Falcidiam non admittit dos. T. 9. c. 481. B.
 In falcidiam imputare quid significet. T. 10. c. 487. C.
 In falcidiam imputari quot modis dicatur. T. 10. c. 888. C.
 In falcidiam ea tantum, quæ sumuntur jure, & titulo heredis, imputantur, non cætera. T. 10. c. 489. D.
 Falcidiam expressim prohiberi oportet. T. 10. c. 742. E.
 Falcidiam an possit pater interdiceri extraneis heredibus. T. 10. c. 804. B.
 Falcidiam quænam jura patientur. T. 10. c. 807. A. & seq.
 Falcidiam an patientur, quæ Deo relinquuntur. Ibid. E.
 Inter falcidiam, quæ ex legatis deducitur, & eam, quæ ex fideicommissio hereditatis, an sit differentia. T. 10. c. 1051. A.
 In lege falcidia, vel in computatione patrimonii, vel bonorum, semper deducitur ante omnia, quod impensum est in confectioe inventarii. T. 4. c. 210. D. hi sumptus post mortem domini necessarij fiunt. Ibid. D. E.
 Falcidia uti solius heredis est. T. 4. c. 222. E.
 Falcidia si heres utatur, an stipulatio pœnalis committatur. T. 4. c. 1355. B.
 Falcidia uti non tantum est deducere quadrantem, sed etiam æs alienum. T. 4. c. 373. A.
 De falcidia deducenda de donatione causâ mortis. T. 7. c. 1238. C.
 De falcidia lege in re communi dividundo. T. 7. c. 589. D.
 Falcidia an utatur pater, qui scilicet rogatus est restituere hereditatem per filium queritam. T. 7. c. 979. E.
 Falcidia uti quorum sit, & qui possint. T. 7. c. 980. B.
 Falcidia lege quid caveatur. T. 8. c. 1003. C. D.
 De falcidia cum queritur, usufructus relictus reipublicæ quanti æstimetur. T. 10. c. 489. B. C.
 Falcidiis duabus jure Canonico utitur filius. T. 1. c. 685. E.
 Fallacia quid, & quid a dolo distet. T. 1. c. 972. D.
 Qui fallitur, veniâ dignus est. T. 4. c. 162. C.
 Falsâ rescriptione qui usi fuerint, puniuntur. T. 1. c. 373. A.
 Falsa causa legatum non vitiat. T. 4. c. c. 492. E. & c. 493. A. supervacanea nunquam nocent. Ibid. c. 493. A.
 Falsa causa usucapioni an officiat. T. 4. c. 631. E.
 Falsa demonstratio legatum non vitiat. T. 4. c. 1105. B.

Falsa

- Falsa demonstratio non extinguit legatum, sed non etiam facit.** T. 4. c. 495. C.
- De falsa causa adjecta legato; vel fideicommissio.** T. 9. c. 854. D. & seq.
- Falsa prætura gesta a Barbario ser-vo.** T. 9. c. 1067. B. & seq.
- Falsa testimonia.** Vide, Testimo-nia.
- De falsa moneta.** Vide, Moneta.
- Falsa causa an vitiet legatum.** T. 7. c. 1147. D.
- Falsarii quibus pœnis subjiciendi.** T. 1. c. 508. B. & seq.
- Falsarii lege Corneliâ tenentur.** Ibid. B. & seq.
- Falsarii ab omni officio, & benefi-cio suspenduntur.** T. 6. c. 862. A.
- Falsariis digitorum incidebantur nervi, vel præcidebantur manus.** T. 3. c. 174. B.
- Falsarius quis est.** Tom. 4. c. 338. D.
- Falsæ expositiones etiam in foro re-cipiuntur.** T. 2. c. 1258. D.
- Falsæ causæ error, Vide, Error fal-sæ causæ.**
- Falsæ monetæ qui reum in iudicium detulit, quod pretium habet.** T. 9. c. 1451. A.
- Falsi est pœna legitima, perjurii ve-rò nulla.** T. 4. c. 182. A.
- Inter falsi, & inofficiosi quæstio-nem differantia quæ est.** T. 4. c. 117. B. C.
- Falsi pœna est legitima.** Tom. 4. c. 182. A.
- Falsi crimine tenentur, si quis duo-bus eandem rem in solidum ven-diderit diversis contractibus.** T. 4. c. 178. C.
- Falsi querela vicennio præscribitur.** T. 6. c. 908. A.
- Falsi querela non nisi vicennio ex-cluditur.** T. 6. c. 846. C. ante, & post sententiam institui potest. Ibid. C.
- Falsi crimen instrumentis plerum-que probatur.** T. 9. c. 274. A. B. falsi accusatio. Ibid. A.
- De falsi nominis adseveratione sus-cepta dolo malo.** T. 9. c. 1451. C.
- Falsi species est mendacium.** T. 9. c. 581. B.
- In falsi crimen an tutores, vel cu-ratores subscribere possint.** T. 9. c. 1365. D. & seq.
- Falsi pœnâ tenentur scriptor alieni testamenti, qui in eo sibi, aut iis, quos habet in potestate, ali-quid adscribit, etiam si id fecerit dictante testatore.** T. 10. c. 727. C.
- Falsi tenentur, qui duobus in soli-dum eandem rem diversis tempo-ribus vendidit.** Tom. 10. c. 1038. C.
- Falsis instrumentis, actis, & episto-lis qui usus fuerit, lege Corneliâ tenentur.** T. 1. c. 510. B.
- Si falsis allegationibus excusatus sit tutor, vel curator.** T. 9. c. 606. C.
- De falsis lex Cornelia.** T. 9. c. 1439. D. & seq.
- Falsitas instrumenti quomodo de-prehendatur.** T. 6. c. 879. A.
- Falsitatis exceptio est peremptoria.** T. 6. c. 908. A.
- Falso rescripto a Principe impetrato uti non licet.** T. 1. c. 373. C.
- A falso perjurium in iure an sepa-retur.** T. 4. c. 181. E.
- Falso qui sciens utitur, reus est fal-si.** T. 9. c. 1393. A.
- De falso agi posse, non tantum cri-minaliter publico iudicio, sed etiam civiliter privato iudicio, & altero iudicio alterum non consu-mi, utroque experiri licere.** T. 9. c. 1444. A.
- Falsum nomen qui sibi imposuerit, lege Corneliâ coercetur.** T. 1. c. 510. C.
- Falsum qui allegavit nesciens, falsi pœnâ non tenetur.** T. 1. c. 373. B.
- Falsum testamentum.** Vide, Testa-mentum.
- Falsum iusjurandum.** Vide, Jusju-randum falsum.
- Falsum esse imitari alienum chiro-graphum, vel libellum, aut ratio-nes alienas intercidere, aut de-scribere.** T. 9. c. 1443. A.
- Falsum instrumentum, quod scribitur sine dolo malo, non est cri-men.** T. 9. c. 1270. E.
- Falsum instrumentum.** Vide, Instru-mentum falsum.
- Falsum pro fallaci an dici possit.** T. 10. c. 83. E.
- Falsum quicquid est, id est & nefa-rium.** T. 10. c. 965. B.
- Falsus procurator quis dicitur.** T. 4. c. 339. A. B.
- Fama consentiens pro adminiculo est, non pro certa, & firma pro-batione.** T. 6. c. 858. E.
- Fama non rectè probat.** Tom. 6. c. 880. D.
- Fama consentiens ad præsumptio-nem movendam non nihil facit.** T. 6. c. 887. C.
- Famâ nihil inconstanter, contra-eam probatio admittitur.** T. 6. c. 1074. A. videtur esse consen-sus communis civitatis. Ibid. C.
- Fama notorium non facit.** T. 6. c. 976. D.
- Fama an omnibus divitiis præstet.** T. 8. c. 708. C.
- Famæ, & civitati restituere solius Principis est.** T. 4. c. 1407. B.
- Famæ restituit Princeps.** T. 4. c. 847. E.
- Famæ restitutio ad summum Pon-tificem, vel ad Principem pertinet.** T. 6. c. 930. E.
- Famæ non est temerè credendum.** T. 6. c. 976. C. D.
- Famam non restituit tempus.** T. 4. c. 847. E.
- Famam restituere Principis est.** T. 9. c. 454. D.
- Familia quid.** T. 1. c. 866. D.
- Familia cœtus est servorum uni-domino subiectorum.** Ibid. D.
- Si familia deliquisse dicatur.** T. 3. c. 206. D.
- Familia quæ est, ejusque divisio.** T. 4. c. 409. C. quis in ministre-rio esse dicitur. Ibid. C.
- Familia tota plerumque avertitur amissione servi actoris.** T. 4. c. 1023. A.
- Familia quasi unum corpus, quod uno vinculo potestatis contine-tur, censetur.** T. 5. c. 32. D.
- Familia quid.** T. 5. c. 1199. B.
- Familia non continetur servorum legato.** Ibid. D.
- Si familia furtum fecisse dicatur, quid agendum.** T. 6. c. 147. E. & c. 152. E. & c. 153. A.
- Familia, agnatio, domus, stirps, ge-nus, gens, his vocabulis promi-scue utimur.** T. 7. c. 867. C.
- Familiâ alicujus alicui injuriam fa-ciente, an tot sint facta, tot inju-riæ, tot æstimationes injuriæ, quot sunt personæ servorum.** T. 7. c. 89. C. D.
- Familia alicujus damnum dante, an satis sit, a domino præitari, quod præstandum foret, si id unus de-disset.** T. 7. c. 90. B.
- Familia alicujus si furtum fecerit, an dominus teneatur pro singulis præstare.** T. 7. c. 89. D.
- Familia damnum si dederit, injuriam fecerit, album corruperit, an-plura sint facta.** Ibid. D. & seq.
- Familia furtum si fecerit, an unum factum esse intelligatur.** Ibid. E.
- Familia legata an unum legatum sit.** T. 7. c. 975. D. E. & c. 1092. B.
- Familia urbana a rustica quomo-do distinguatur.** T. 7. c. 380. D. E.
- Familia si album corruperit an plu-ra sint facta.** T. 7. c. 90. C.
- Familia si album dederit, si album corruperit, si injuriam fecerit, an plura sint facta.** T. 7. c. 64. B.
- Familia si furtum fecerit, an satis sit præstari, quod præstandum foret, si unus liber homo fecisset.** Ibid. C.
- Familiâ unius domini corruptentæ album prætoris, an videatur unus tantum corrupisse.** T. 7. c. 89. B.
- Familia in Urbe, & Urbana disse-runt.** T. 8. c. 603. B.
- Familia quid significat.** Tom. 8. c. 621. A.
- Familia legata an dividi possit.** T. 7. c. 1092. B.
- Familia gladiatorum, familia phi-losophorum, familiæ jurisconsul-torum, quæ duæ sunt sectæ, Pro-culejanorum, & Sabinianorum.** T. 9. c. 988. C.
- Familia latronum, vulgo *une bande de tarrons*.** Ibid. B. C.
- Familia quid sit.** T. 10. c. 745. A.
- Familia si album corruperit, & eam dominus defendere voluerit, qua-tenus**

tenus teneatur . T. 10. c. 746. C. D.
 Familia si furtum fecerit, plura sunt facta, sed unum furtum esse intelligitur . Tom. 7. c. 747. A. & seq.
 Familia si injuriam privato homini fecerit, an sint tot injuriæ, quot numero servi . T. 10. c. 745. D.
 Familiare genus dicendi Tribonianum prodit, ut quæ ejus sint, facile intelligi possit . Tom. 5. c. 953. A. B.
 Familiares, & cognati in quo differunt. T. 7. c. 1138. D.
 Familiares a servis separantur . T. 9. c. 1374. B.
 Familiares nostri non possunt nos accusare. Ibid. A.
 Familiares qui dicuntur. Ibid. B.
 Familiæ nomine quid significatur . T. 1. c. 754. B. C. & c. 1325. A.
 Familiæ nomine etiam duo servi continentur. T. 1. c. 479. B.
 Familiæ nomine quid veniat . T. 5. c. 31. B.
 In familiæ novæ condendæ initio nemo est urgendus ad solutionem in solidum ex edicto Prætoris. T. 5. c. 125. B.
 Familiæ Princeps solus arbiter nuptiarum faciendarum in eadem familia esse debet, sed non etiam extra familiam . T. 5. c. 542. D.
 Familiæ legato quæ continentur . T. 5. c. 1199. C. D.
 Familiæ mutatio capitis deminutio est. T. 5. c. 1154. C.
 Familiæ nomine quid intelligatur . T. 6. c. 153. A.
 Familiæ erciscundæ judicio obligatur pupillus si locupletior factus sit, T. 6. c. 11. D.
 Familiæ erciscundæ actio in quo differat a petitione hereditatis . T. 6. c. 40. C. D. & c. 42. C.
 Familiæ erciscundæ judicium. Vide, Judicium familiæ erciscundæ.
 Familiæ erciscundæ actio est de dividenda, & distribuenda hereditate communi inter coheredes, & communionem dissolvendam arbitrio judicis, ita ut ex pluribus heredibus quisque partem suam habeat, & pro diviso . T. 6. c. 40. D.
 Familiæ erciscundæ qui agit, fatetur, adversarium coheredem esse. Ibid. E.
 Familiæ nomen an emancipati amittant. T. 7. c. 1082. C.
 Familiæ nomine an etiam contineantur affines, item gener, nurus, & adoptivi. Ibid. C.
 Familiæ nomine an etiam contineantur cognati. Ibid. C. vel emancipati. Ibid. C.
 In familiæ erciscundæ actione officium judicis quod . T. 7. c. 493. A.
 Familiæ erciscundæ actio. Vide, Actio familiæ erciscundæ. T. 7. c. 484. D. & seq.
 Familiæ erciscundæ actio unde pro-

ficiscitur . T. 7. c. 484. D.
 In familiæ erciscundæ judicium, quæ res veniunt, & quæ non veniunt . T. 7. c. 491. A. B. & c. 494. D. E.
 Familiæ erciscundæ judicium mixtum dicitur, & cur . T. 7. c. 532. A.
 Familiæ erciscundæ, & communi dividendo actio. T. 7. c. 474. B.
 Familiæ erciscundæ titulus in quo differat a titulo finium regundorum. Ibid. B.
 Familiæ erciscundæ actio redditur inter coheredes . T. 7. c. 571. D.
 Familiæ erciscundæ actio, & actio communi dividendo in quo differant. Ibid. D.
 Familiæ erciscundæ actio est bonæ fidei. T. 7. c. 474. B.
 Familiæ erciscundæ actio locum habet inter coheredes, T. 7. c. 459. D.
 Familiæ erciscundæ actioni inest petitio hereditatis . T. 7. c. 224. E.
 Familiæ erciscundæ actio redditur inter pauciores . T. 7. c. 490. E. & c. 491. A.
 Familiæ relictum legatum . T. 7. c. 1138. A.
 Familiæ erciscundæ agi non potest, quin de petitione hereditatis peractum sit . T. 7. c. 487. C.
 Familiæ erciscundæ actio datur inter volentes . T. 7. c. 484. D.
 Familiæ erciscundæ actio non potest iterari . T. 7. c. 543. E. non est ob rem, quæ indivisa remansit. Ibid. E. de re, quæ mansit in actione familiæ erciscundæ, an postea poterit agi communi dividendo. Ibid. c. 544. A.
 Familiæ erciscundæ actio cur non iteratur, petitio tamen hereditatis iteratur. Ibid. A. B.
 Familiæ erciscundæ judex non cognoscet de fundo communi ex legati causa. T. 7. c. 594. D.
 In familiæ erciscundæ actione nulla est controversia hereditatis. T. 7. c. 470. A.
 Familiæ erciscundæ actione dividi hereditatem, sive deferatur ex testamento, sive ab intestato. T. 7. c. 488. E. & c. 489. A.
 Familiæ erciscundæ actio quomodo distingui solet a petitione hereditatis . T. 7. c. 590. A.
 Familiæ erciscundæ actio non iteratur. T. 7. c. 525. D.
 Familiæ jura habere quid . T. 7. c. 867. B.
 Familiæ fideicommissum relictum . T. 7. c. 1248. A.
 Familiæ nomen quomodo accipiendum in legatis, & fideicommissis. T. 9. c. 830. C. & seq.
 In familiæ erciscundæ judicium, quæ veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 692. C.
 Familiæ erciscundæ actio an sit in rem, & in personam . T. 10. c. 414. A. B.
 Familiæ nomen an valeat in servo

uno, T. 10. c. 590. A.
 Actiones familiæ erciscundæ, & communi dividendo quomodo inter se differant . T. 10. c. 941. C. & seq.
 Communia tam familiæ erciscundæ, quàm communi dividendo . T. 10. c. 942. D. E. & c. 943. A.
 Familiæ erciscundæ actio quibus, in quos, & de quibus detur. T. 10. c. 941. D. & seq. uberior, & plenior est, quàm communi dividendo. Ibid. c. 942. B.
 Familiam mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
 Familias duas nemo habere potest . T. 7. c. 124. A.
 Famosa crimina . T. 1. c. 472. E.
 Famosa de actione qui paciscitur, quare se reddat infamem . T. 5. c. 213. C.
 Famosa nulla conditio est, licet ex causa famosa descendat; & quæ sit hujus rei ratio. T. 5. c. 1032. B.
 Famosa judicia quæ sint, & quæ non sint . T. 5. c. 1163. D.
 Famosæ actiones quænam dicantur, & an dentur in factum . T. 5. c. 386. E. & c. 387. A. B.
 Famosæ actiones, & turpes quæ sint, T. 6. c. 89. D.
 Famosæ actiones infamiâ notant eum, qui iis actionibus conventus litem contestatus est, ac condemnatus suo nomine. Ibid. D.
 Famosæ actiones, Vide, Actiones; Famosi, & notati qui differant. T. 2. c. 887. A.
 Famosi libelli crimen deferentibus quod præmium legibus promissum sit . T. 8. c. 433. B.
 Ex famosis causis solet agi in factum in parentes, & in patronos. T. 6. c. 89. D. E. & c. 90. A.
 Famosis actionibus constante, & manente matrimonio non agimus. T. 9. c. 548. C.
 De famosis libellis . T. 9. c. 1464. C.
 Famosis libellis sit injuria. Ibid. C.
 Famoso judicio damnatus ut fiat infamis, duo requiruntur. T. 5. c. 91. B.
 Ob famosum crimen damnatum inestabilem esse . Tom. 3. c. 474. A.
 Famosum judicium an, & quando quis habeat alieno nomine, & infamiam incurrat . T. 5. c. 90. E. & c. 91. A. & seq.
 Famosum nullum interdictum est . T. 6. c. 90. A.
 Famulo mercenario operam locante quatuor hominibus, an duobus abeuntibus minuatur quoque pro parte dimidia ejus merces. T. 7. c. 1311. B.
 Farinæ vocabulo panem significari quis dixerit . T. 5. c. 397. C.
 Farre convenire in manum quid sit. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. A.
 Farreus panis. T. 7. c. 631. B.
 Farri

- Farris libra, idest, libra panis. T. 5. c. 397. C.
- Falces rex habuerunt Præsides, de Consulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
- Falces, seu bacilli Duumviris præferri soliti. T. 5. c. 3. B.
- Falces consulares Alexandriam ingredi olim non licebat. T. 10. c. 850. B.
- Fascibus quando Proconsules utebantur, & quando non. T. 4. c. 833. B.
- Fata an facta causarum. T. 3. c. 462. C. D.
- Fatalia detrimenta minuere quid sit. T. 4. c. 1181. A.
- Fatalia damna ex improvise accidunt, nec ea effugere est. T. 4. c. 1180. E. & T. 6. c. 327. B.
- Fatalia detrimenta fideicommissum an minuant. T. 6. c. 606. A.
- Fatalia tempora quænam sint. T. 10. c. 789. C. D.
- Fatales dies cur sic dicantur. T. 10. c. 695. D.
- Fatales dies Græci appellant *ἡμέρας νεκρῶν*. T. 9. c. 1113. E.
- Fatalis, ac temporalis dies. Tom. 1. c. 535. D. & T. 3. c. 331. D. E.
- Fatalis dies quis. T. 9. c. 1113. C. D. & seq.
- Fati celeritas non est obnoxia pœnæ, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.
- Fatum aliquod in causarum disceptatione. T. 1. c. 535. D.
- Fatum. T. 9. c. 1114. A.
- Favendum repetitioni suæ rei potius, quam lucro in re obscura. T. 7. c. 1460. E.
- Plus favendum est iis, qui de damno vitando, quam iis, qui de lucro captando certant. T. 10. c. 595. B.
- Faventia pro suffragio. T. 10. c. 628. A.
- Favianæ actio. Vide, Actio.
- Favianæ actione revocatur, quod libertus alienavit in fraudem patroni. T. 8. c. 779. D.
- Favianam actionem inter, & Calvisianam differentia. T. 10. c. 500. B.
- Favor est ampliandus. T. 1. c. 189. E. & c. 190. A.
- Favor militiæ testatoris an exoneret heredem. T. 5. c. 1091. C.
- Favorabiliores rei, quam actores sunt. T. 5. c. 623. A. & T. 9. c. 1246. A.
- Favores, & studia juris auctorum sunt propensa erga dotes mulierum. T. 4. c. c. 985. D.
- Favores sunt ampliandi, & adjuvandi interpretatione. T. 7. c. 83. A.
- Faustinae quis honos redditus ab Antonino Pio. Tom. 7. c. 1189. D.
- Felonia, quæ in varias scinditur species, feudum amittit vassallus. T. 2. c. 1199. A. B.
- De feloniam pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
- Feloniam committentis domini pœna. T. 2. c. 1297. C.
- Femina citius recipit *αὐτῶν*, quam vir. T. 1. c. 987. C.
- In femina ætatis mutatio naturaliter fit per senarium. T. 1. c. 1041. E.
- Femina non desinit esse turpis, postquam desinit merere capturas. T. 1. c. 1459. E.
- Feminae habitus duplex. Tom. 1. c. 438. E.
- Feminae qua ætate testamentum facere possunt. T. 1. c. 331. B.
- Feminae ultra consanguineos non dicuntur legitimi heredes. T. 1. c. 456. C.
- Feminae suos heredes habere non possunt. T. 1. c. 1058. E.
- Feminae puberes an in tutela fuerint. T. 3. c. 648. B.
- Feminae quomodo hereditatem capere debeant. T. 1. c. 160. C.
- Feminae apud quas gentes a parentum successione excludebantur. T. 2. c. 1069. C.
- Feminae a morte viri quanto tempore vacare debent. Tom. 1. c. 323. A. B.
- Feminae pro se postulare possunt. T. 1. c. 361. D.
- Feminae an possint adoptare. T. 8. c. 910. A.
- Feminis tam puberibus, quam impuberibus tutores constituuntur. T. 3. c. 648. B. C.
- Fensterulæ. T. 3. c. 381. D.
- Fenestra quæ servitutis species. T. 3. c. 19. B.
- Fenestram cubiculum si non habeat, cæcum dici. T. 3. c. 54. C.
- Fenestrarum differentia. T. 10. c. 1182. E.
- Fenestræ obliquæ, & angustiores, quæ *ροῦνας* vocantur. T. 3. c. 380. C.
- Febris quartana quantumvis acris, & mordax, & damnosa, tempore finitur. T. 6. c. 27. D. Vide, Quartana.
- Feram bestiam ibi habere, qua vulgo iter fit, prohibemur. T. 1. c. 377. C.
- Feram qui irritavit, læso Aquiliâ tenetur. Ibid. E.
- Ferarum venationis jus. T. 2. c. 833. A. B.
- Ferarum tandiu domini sumus, quandiu eas inclusas habemus. T. 3. c. 89. E.
- Ferarum bestiarum naturalis libertas quomodo coerceatur. T. 5. c. 715. C.
- Feras bestias an, & quomodo possidere possimus. Ibid. C.
- Feræ bestia, volucres, pisces, & omnia animalia occupantis fiunt. T. 1. c. 63. B.
- Feræ bestia an emptorem, & possessorem fundi sequantur. T. 5. c. 715. D.
- Feræ bestia cuius sint. T. 8. c. 929. D.
- Feræ, quæ in sylvis nostris sunt, an possideantur a nobis. T. 8. c. 262. C.
- Feræ bestia, quæ transmittantur ad Principem, septem tantum diebus residere, & ali debebant in vicinis civitatibus. T. 10. c. 609. A.
- Fere articulus, id est, plerumque. T. 5. c. 801. D.
- Ferentarii. T. 3. c. 160. E.
- Feria castui, & jejunio dicata, & omni pietati. T. 9. c. 1388. B.
- Feriarum ratio aliquando cessat. T. 6. c. 781. B.
- Feriarum dierum restitutio quando facienda. T. 6. c. 21. E. & c. 22. A.
- Ferias solennes iudiciorum quis statuere debeat. T. 5. c. 12. D.
- Feriae nonnunquam excusant non venientem in jus. T. 1. c. 737. A.
- Feriae quæ sint. T. 2. c. 150. C.
- Feriae alia solennes, repentinae, sue imperiales. Ibid. D.
- Feriae publicæ, & hilaritates, & abolitiones non pertinent ad servos, sed tantum ad liberos homines, qui carcere, vinculisque solvuntur in publica læticia. T. 4. c. 1482. A.
- Feriae iudiciales qua de causa ordinatae sint. T. 5. c. 12. D.
- Feriae publicæ. Vide, Publica hilaritas.
- Feriae extraordinariae a Prætoribus in dicebantur. T. 6. c. 22. A.
- Feriae quædam, & iudiciorum diffinitiones in Augusti lege continentur. T. 7. c. 129. E.
- Feriae denicales quæ dicantur. T. 7. c. 118. B.
- Feriae eluriales quæ olim erant. T. 9. c. 1388. B.
- Feriae messium, & vindemiarum. T. 10. c. 620. B.
- Ferraria officina. T. 7. c. 1284. B.
- Ferrariam privatis habere non licet. T. 2. c. 1122. C.
- Ferrariam privatis habere non licuit. T. 9. c. 370. B.
- Ferre, & auferre ad *§. si debitorem, l. qui prætor. ff. quæ in fraudem credit.* T. 3. c. 469. B. C.
- Ferre, & agere in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
- Ferri quæ dicantur in servitutibus. T. 7. c. 386. D.
- Ferri quid. T. 8. c. 537. C.
- Ferro cernere quid. T. 9. c. 768. C.
- Ferrum factum, & infectum emi, vel exportari non potest. T. 2. c. 274. D.
- Ad ferrum damnare est damnare ad gladium. T. 4. c. 16. B.
- Ferrum quando facile rumpitur, atque mollescit. Tom. 5. c. 1161. B.
- Ferrum aqua mollescere. T. 9. c. 616. C.
- Ferrumen quid sit, & quid a plumbatura differat. T. 5. c. 289. B.
- Ferruminare. T. 5. c. 675. E.
- Ferru:

Ferruminatio an inducat communem. T. 1. c. 68. A.
 Ferruminatio. Vide, Massa auri, Ferruminatio, & plumbatura in quo differunt. T. 7. c. 605. D.
 Ferruminatio. T. 7. c. 372. E.
 Ferruminatio quid. T. 7. c. 606. D. Vide, Confusio.
 Fertorium quid proprie sit. T. 3. c. 658. B.
 Festucaria prohibitio Romæ quæ. T. 8. c. 551. B.
 Festus notatus. T. 9. c. 1104. B.
 Festus emendatus. T. 9. c. 1319. B.
 Feuda quot modis acquiruntur. T. 2. c. 1232. B.
 Feuda sanguini dantur, non adscitiis, commentitiisque liberis. T. 2. c. 1372. A.
 Feuda quædam sine servitio dantur. T. 2. c. 1264. D.
 Feuda plerumque omnia sunt conditionalia, id est, sub lege servitii. Ibid. E.
 Feuda esse nec mancipi. Tom. 2. c. 1256. D.
 Feuda quædam temporaria. T. 2. c. 1264. B.
 Feuda in Gallia patrimonialia esse censentur. T. 2. c. 1276. A.
 Feuda ut finiuntur. T. 2. c. 1232. B.
 Feuda ex constitutione Lotharii, & Constantini Porphyrogenetæ non possunt alienari. Tom. 8. c. 638. B.
 Feuda non possunt testamento inter extera transferri. Ibid. B.
 Feuda omnia sunt patrimonialia. Ibid. B.
 Feuda tenentur tam a paganis, quam a milicibus. T. 9. c. 419. E.
 Feudatarius servitutem fundo imponere potest. T. 2. c. 1244. A.
 Feudi definitio. T. 2. c. 1181. D.
 Feudi acquirendi duo modi intellectu difficiles, & scopulosi. T. 2. c. 1193. B.
 Feudi successionis natura qualis. T. 2. c. 1256. E. & c. 1257. A.
 De feudi successione materni, non conjugalis. T. 2. c. 1212. E.
 Feudi fratris successio. Tom. 2. c. 1249. E. & c. 1250. A.
 Ad feudi successionem naturales filii, licet postea legitimi fiant, non admittuntur. T. 2. c. 1272. D.
 De feudi successione Capitaneorum, vel Valvasorum. T. 2. c. 1211. E.
 De feudi contentione inter Capitaneos, vel Valvasores. T. 2. c. 1215. A.
 De feudi fratris defuncti contentione. T. 2. c. 1209. D.
 De feudi inter filiam, & propinquum, vel inter vassallum, & emptorem contentione. T. 2. c. 1300. D. E.
 De feudi inter dominum, & vassallum contentione. T. 2. c. 1223. D. E. & c. 1254. D. E.

Feudi quæstio coram quo ventilanda. T. 2. c. 1297. A. B.
 De feudi evictione, & ejus æstimatione præstanda. T. 2. c. 1267. A. & seq.
 De feudi refutatione. T. 2. c. 1251. C. D.
 Feudi natura quæ, & qualis. T. 2. c. 1205. C.
 De feudi investitura. T. 2. c. 1232. C.
 Feudi investitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
 De feudi investitura si inter dominum, & fidelem contentio fuerit, per pares curiæ dirimatur. T. 2. c. 1209. A.
 Feudi liberalitas non est mera. T. 2. c. 1250. B.
 Feudi secundum Philosophos, & Jurisconsultos definitio. T. 2. c. 1264. A.
 Feudi sui militis investituram dominus in alium facere potest. T. 2. c. 1269. E.
 Feudi ereptio est exhereditatio. T. 2. c. 1265. C.
 Feudi possessionem tradere dominus cogitur. T. 2. c. 1274. D. E.
 Feudi proprietas quando ad vassallum perveniat. T. 2. c. 1277. B. C.
 Feudi proprietatem sine vassalli consensu vendi non posse. T. 2. c. 1275. D.
 Feudi nomine vassallum dictare, & pati actiones, etiam ignorante domino, posse. T. 2. c. 1277. A.
 Feudi præscriptio longissima. T. 2. c. 1270. D.
 Feudi partem suam clientulus sine domini voluntate alienare poterit. T. 2. c. 1210. B.
 Si feudi instrumentum falsum dicitur. T. 2. c. 1302. E.
 De feudi conditione non impleta. T. 2. c. 1304. D.
 De feudi contentione inter dominum, & fidelem. T. 2. c. 1209. A.
 De feudi fructibus. T. 2. c. 1279. B.
 Ad feudi fidelitatem minor non cogendus. T. 2. c. 1272. D. E.
 De feudi amittendi causis constitutio Henrici. T. 2. c. 1319. C.
 Feudi alienatio quatenus interdicitur. T. 2. c. 1245. B.
 De feudi alienatione. T. 2. c. 1210. B. & c. 1290. D. E. & c. 1295. A. & c. 1303. E.
 Feudi natura est, ut debeatur tantum fides, & hominum. T. 9. c. 419. B.
 Feudi natura quænam sit. T. 10. c. 743. D.
 In feudis non succedunt parentes ex consuetudine. T. 2. c. 1230. C.
 De feudis minimis, Valvasoribus datis. T. 2. c. 1214. C.
 De feudis impropriis, quæ dantur auferuntur arbitrio. T. 2. c. 1306. E.

De feudis habitationum. T. 2. c. 1315. E.
 De feudis Scutiferorum. T. 2. c. 1304. C.
 De feudis nihil cautum est Romanorum legibus. T. 2. c. 1230. C.
 De feudis consultationes duæ. T. 1. c. 664. D. & c. 702. C. D.
 In feudis an admittantur pactiones de succedendo, & non succedendo. T. 9. c. 97. B.
 In feudo succedendi gradus. T. 2. c. 1247. A.
 Feudo additur lex fidei, & servitii, emphyteusi lex meliorationis. T. 2. c. 1208. D.
 Pro feudo uno duas facere fidelitates vassallus non cogitur. Tom. 2. c. 1314. D.
 In feudo nulla est, an una pensio; ut in emphyteusi. T. 2. c. 1208. D.
 De jure, quod in feudo habet vassallus. T. 2. c. 1242. D.
 De feudo dato lege commissoria. T. 2. c. 1225. B. C.
 Feudo Capitanei, vel Valvasores quando per alienationem priventur. T. 2. c. 1216. A.
 In feudo paterno factum fratris fratris non nocere. T. 2. c. 1311. B. C.
 In feudo Clericorum pariter accipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
 De feudo ligio. T. 2. c. 1313. C. D.
 De feudo guardiæ, & gastaldiæ. T. 2. c. 1312. B. C.
 Feudo commisso, & aperto, fructus inter dominum, & vassallum quomodo dividendi sunt. Tom. 4. c. 294. D.
 In feudo constituendo ex bonis Ecclesiæ opus est auctoritate Summi Pontificis. T. 6. c. 1037. C.
 Feudorum origo, processus, & successio. T. 2. c. 1177. A. & seq.
 Feudorum jus antiquissimum. T. 2. c. 1180. A.
 Feudorum jus tantum ex consuetudine manare. T. 2. c. 1229. B.
 De feudorum consuetudine Mediolanensi. Ibid. A.
 Feudum quid. T. 2. c. 1181. D.
 Feudum unde dictum. T. 2. c. 1177. C. & c. 1236. B.
 Feudum rectum quid dicitur. T. 2. c. 1237. A.
 Feudum aut novum est, aut generatichicum. T. 2. c. 1291. C.
 Feudum de camera. T. 2. c. 1182. C. & c. 1237. A.
 Feudum aliud est, aliud emphyteusis, aliud libellaria, aliud precaria, & aliud ususfructus. T. 2. c. 1208. B.
 Feudum appellatur beneficium, licet non sit gratuitum. T. 2. c. 1189. D.
 Feudum proprium est extra curtem, & in prædiis consistit. T. 2. c. 1182. C.
 Feudum an ad certum servitium possit dari. T. 2. c. 1301. B.

- Feudum quibus in rebus consistat . T. 2. c. 1231. C. D.
- Feudum regale jure successionis adquiri . T. 2. c. 2211. C.
- Feudum in curte domini . T. 2. c. 1182. C.
- Feudum conditionale . Tom. 2. c. 1235. B.
- Feudum sine investitura non constitui . T. 2. c. 1222. E.
- Feudum quot modis adquiratur . T. 2. c. 1284. D. E.
- Feudum novum investituram non adquiri . T. 2. c. 1222. E.
- Feudum an adquiratur prescriptione . T. 2. c. 1309. A.
- Feudum tacite conditionem sequi . Ibid. D.
- Feudum quando de camera dandum . T. 2. c. 1301. C.
- Feudum ex conventionem legem accipit . T. 2. c. 1185. E. & c. 1187. A.
- Feudum qui dare possunt , & qualiter feudum adquiratur , & retineatur . T. 2. c. 1183. A.
- Feudum repetere vassallum , quod ignorans alienavit . T. 2. c. 1276. B. C.
- Feudum posse vassallum in alium arctiori lege transferre . T. 2. c. 1316. D.
- Feudum vassallus aliis sine fraude in feudum dare potest sine domini voluntate . T. 2. c. 1202. A.
- Feudum vassallus alienare potest sine voluntate domini . T. 2. c. 1177. B.
- Feudum vassallus Ecclesie moribus nostris recte sua causa vendere potest . T. 2. c. 1202. D.
- Feudum a vassallo in feudum dari posse . T. 2. c. 1276. D. E.
- Feudum quando perdat vassallus . T. c. 1292. D.
- Feudum quibus modis amittatur . T. 2. c. 1198. A. B.
- Feudum amittit , qui Clericus efficitur . T. 2. c. 1271. A.
- Feudum amittit , qui feudum inficiatur sciens , vel servitium feudo impositum . T. 2. c. 1270. C.
- Feudum amitti monachismo , & clericatu . T. 2. c. 1259. B. C.
- Feudum non amittit miles , nisi ex certa culpa . T. 2. c. 1218. A.
- Feudum amittit vassallus , qui intra annum , & diem fidelitatem non fecit . T. 2. c. 1311. B.
- Feudum eum non emittere , qui sine dolo cessavit per annum in investitura petenda , T. 2. c. 1313. A.
- Feudum amittente patre non succedere filios . T. 2. c. 1283. D. E.
- Feudum an amittat vassalli filius , vivo patre . T. 2. c. 1299. D.
- Feudum non amittit vassallus ob servitii prestandi cessationem . T. 2. c. 1278. D.
- Feudum Imperatorem amittere . T. 2. c. 1314. A.
- Feudum amissum ad quem redeat . T. 2. c. 1265. A.
- Feudum delicto vassalli ad dominum redire . T. 2. c. 1313. B.
- Feudum quibus causis vassallo adimmi possit . Tom. 2. c. 1265. C.
- Feudum non traditum morte domini Clerici perimi . T. 2. c. 1223. A.
- Si feudum dominus suo obligaverit militi . T. 2. c. 1225. C.
- Feudum , quod habet Capitaneus , vel Valvasor , est verum , & proprium feudum . T. 2. c. 1197. E.
- Feudum quando alienatur licite , Tom. 2. c. 1297. E.
- Feudum vendere aliud est , aliud vendere curtem . T. 2. c. 1220. E.
- In feudum quando non succedunt filii . Tom. 2. c. 1274. E. & c. 1282. A. B.
- Ad feudum quando admittatur agnatus , vel excludatur . T. 2. c. 1273. C. D.
- In feudum an succedant foeminae , T. 2. c. 1187. B.
- In feudum quando filia , non frater succedat . T. 2. c. 1256. E. 1283. C.
- In feudum adoptivum non succedere . T. 2. c. 1272. A.
- In feudum succedere matri secundi tantum matrimonii filios , T. 2. c. 1314. E.
- In feudum non succedere servos post delatam successionem manumissos . T. 2. c. 1316. A.
- Feudum guardie causa cui , & quomodo detur . T. 2. c. 1189. E.
- In feudum quae regna habentur ab Imperio . T. 2. c. 1188. A. B.
- Feudum proprium non esse , & jure feudi censeri differunt , ut *Tenirhefs* , & *Tenir en siefs* . T. 2. c. 1182. C.
- Feudum amittit is , qui falso negat , se esse feudatarium , ne pareat domino . T. 5. c. 495. E.
- Feudum moribus nostris potest alienari . T. 8. c. 638. B.
- Feudum guardie , & gastaldie quid . T. 9. c. 419. D.
- Feudum guardie quid significet . T. 10. c. 743. E.
- Ficta cessio non admittitur . T. 5. c. 479. D.
- Ficta traditio admittitur . Ibid. D.
- Ficta cessio in jure non admittitur . Ibid. D.
- Ficta traditio in jure admittitur . Ibid. D.
- Fictae traditiones quando admittuntur . T. 3. c. 552. E.
- Fictio aliud est , quam praesumptio . T. 1. c. 972. A.
- Fictio juris plus potest , quam veritas . T. 4. c. 1251. E.
- Fictio legis Corneliae plenior est fictione postliminii . T. 4. c. 639. C.
- Fictio legum veritate potentior est . T. 4. c. 785. B.
- Fictio juris est adoptio . Tom. 5. c. 1155. E.
- Fictio legis Corneliae . Tom. 6. c. 435. C.
- Fictio legis Corneliae eum heredem suum facit ; qui in potestate morientis non fuit . T. 6. c. 294. B.
- Fictio jure recepta . T. 6. c. 66. B.
- Fictionis legis Corneliae effectus quis , Tom. 6. c. 294. A.
- Fictio legis Corneliae an eum heredem suum faciat , qui in potestate morientis non fuit . Ibid. B.
- Fictio tantum potest , quantum veritas . T. 7. c. 363. C.
- Fictio quae valet uno casu , valet etiam in altero . Tom. 7. c. 668. B. C.
- Fictio in jure scite , & perite suscepta tantum prodest , quantum veritas . T. 7. c. 375. E.
- Fictio postliminii . Tom. 9. c. 1318. D. & seq.
- Fictio legis Corneliae . Tom. 9. c. 1318. D. & seq.
- Fictiones duae sunt , postliminii , & legis Corneliae . T. 4. c. 639. A.
- Fictiones , & praesumptiones naturae convenire oportet . Tom. 4. c. 1273. B. quae non congruunt , rejiciuntur , sicut & de confessionibus . Ibid. B.
- Fictiones juris , quam minime fieri potest , a natura recedere debent . Tom. 5. c. 1155. D. E.
- Fictiones multae sunt in jure , & legibus , & fictitiae etiam rationes multae , quas introduci oportuit , & admitti , rerum (ut ratio postulat , & aequitas) expediendarum gratia . T. 6. c. 294. A.
- Fictiones de patre , & filio valent in omnibus . T. 9. c. 1204. D.
- Fictitia actio est actio Publiciana . Vide , Actio Publiciana .
- Fictitia traditio . T. 7. c. 353. C.
- Fictitia actio . T. 7. c. 348. A.
- Fictitiae actiones quae dicuntur . T. 9. c. 648. C.
- Fictitius filius . Vide , Filius fictitius .
- Fideicommissa ex cujusnam persona ceperint . T. 1. c. 147. A.
- Fideicommissa primis temporibus quam infirma . T. 1. c. 140. C.
- Fideicommissa undenam ita fuerint appellata . Ibid. C.
- Fideicommissa petimus , legata vinum dicamus . T. 1. c. 445. A.
- Fideicommissa non petuntur per formulam , ut legata . T. 1. c. 344. B.
- Fideicommissa cujus sunt juris . T. 1. c. 140. D.
- Fideicommissa ut adimuntur , vel transferuntur . T. 1. c. 810. A.
- Fideicommissa quando cedunt . Tom. 1. c. 817. A. B.
- Fideicommissa tacita non omnia fisco deferuntur . T. 2. c. 659. C.
- Fideicommissa heredi a seipso relinquere non possunt . T. 3. c. 508. A. B.
- Fideicommissa quae auctor vocat caduca . T. 4. c. 392. C.
- Fideicommissa legati per omnia sunt exaequata . T. 4. c. 909. C. D. & c. 1365. A.
- Fideicommissa , aut legata contribuere est

re est in ratione legis falcidiae ineunda, ea communi calculo sub-
 jicere . T. 4. c. 1218. E.
 Fideicommissa captatoria . Tom. 4.
 c. 1044. E.
 Quibus fideicommissa in codicillis
 relicta sunt a consobrino, an iis
 sola consobrino in solidum tenea-
 tur . T. 4. c. 1171. B.
 Fideicommissa tueri solet religio-
 sus ho. no. & sanctus. T. 4. c. 1302.
 A. an perceptione secundi fidei-
 commissi perimatur primum ex
 testamento relicto . Ibid. A.
 Fideicommissa an sint juris civilis .
 T. 4. c. 375. D.
 Fideicommissa ex jure civili non
 proficiuntur, sed ex jure præ-
 torio . T. 6. c. 35. C. D.
 Fideicommissa codicillis data ab in-
 testato iis, quibus legitima heredi-
 tatis perventura est . Tom. 6.
 c. 265. B.
 Fideicommissa ab exheredato, eo-
 demque legatario relicta valere .
 Tom. 6. c. 410. C. D.
 Fideicommissa relicta a substituto
 exheredati, ejusdemque legatarii
 non valere . Ibid. D.
 Fideicommissa per formulam non
 petuntur, ut legata, sed cognitio
 est Romæ quidem Consulium, vel
 Prætoris, qui fideicommissarius
 vocatur; in Provinciis verò Præsi-
 dum Provinciarum, T. 6. c. 249. C.
 Fideicommissa conservat Prætor.
 Tom. 6. c. 205. B.
 Fideicommissa codicillis ab intestato
 factis relicta deberi a quocumque
 herede legitimo, etiam agnato
 post factos codicillos . Tom. 6.
 c. 265. D.
 Fideicommissa non tantum verba
 faciunt, sed & nuda voluntas .
 Tom. 6. c. 675. C.
 Fideicommissa ab intestato data an
 debeantur . T. 6. c. 731. E.
 Fideicommissa sunt extraordinarii
 juris . T. 6. c. 583. C.
 Fideicommissa a datis conditionis
 implendæ causâ an dissent . T. 7.
 c. 1463. B.
 Fideicommissa ab intestato relicta
 an etiam querelâ inofficiosi rescin-
 dantur . T. 7. c. 195. E.
 Fideicommissa an etiam rescindan-
 tur, si testamentum inofficiosum
 pronuntietur . T. 7. c. 196. A.
 Fideicommissa quæ coheredes In-
 vicem petere possunt, vel actio-
 ne personali fideicommissorum,
 vel actione familiæ eriscundæ .
 Tom. 7. c. 534. E.
 Fideicommissa probantur conjectu-
 ris . T. 7. c. 1194. A. institutio-
 nes non item . Ibid. A.
 Fideicommissa an nuda voluntas fa-
 ciat . T. 7. c. 1423. B.
 Fideicommissa an possint relinqui
 ab intestato, & a posthumo ab
 intestato . T. 7. c. 1088. A.
 Fideicommissa plerumque compa-
 rari legatis damnationis . T. 7.
 c. 1075. D.

Fideicommissa tacita an heres pre-
 stare cogatur . Tom. 7. c. 1070.
 D. E.
 Fideicommissa quid differant a le-
 gatis . T. 8. c. 995. B.
 Fideicommissa an liberis, & paren-
 tibus conferentur ultra virilem,
 bonorum possessione contra ta-
 bulas petita . T. 8. c. 65. D.
 Fideicommissa an nudâ voluntate
 adimantur . T. 8. c. 137. D.
 Fideicommissa an valeant testa-
 mento rescisso per bonorum posses-
 sionem contra tabulas . T. 8. c. 58.
 A. B. an valeant, eo rescisso per
 querelam, Ibid. B.
 Fideicommissa an utiliter relin-
 quantur sub conditione impossi-
 bili . T. 8. c. 359. D.
 Fideicommissa cui sunt relicta, an
 videatur præteritus . Tom. 8.
 c. 35. B.
 Fideicommissarii adnumerantur cre-
 ditoribus hereditariis insepara-
 tione bonorum defuncti, & here-
 dis . T. 8. c. 372. C. D.
 Inter fideicommissa, & legata quæ
 communia sint . T. 9. c. 818. C.
 & seqq. & c. 837. & seqq.
 Fideicommissa non sunt juris civilis,
 T. 9. c. 811. E. quando initium
 ceperunt . Ibid. E.
 Fideicommissa, vel legata, quæ sub
 modo relinquuntur . T. 9. c. 854.
 D. E. & seqq.
 Fideicommissa debita a possessore
 hereditatis soluta reputantur pe-
 titori hereditatis . To. 9. c. 167.
 C. D.
 Fideicommissa non sunt juris civilis,
 T. 9. c. 967. E. Prætor fidei-
 commissarius ea tuetur . Ibid.
 E.
 Fideicommissa, pendente lite here-
 ditatis, peti possunt cautione, an
 fideiussione datâ . T. 9. c. 182. B.
 C. & seq.
 Fideicommissa, aut legata ex testa-
 mento militis non debentur, nisi
 deducto ære alieno . Tom. 9.
 c. 701. C.
 Fideicommissa cedunt a morte tes-
 tatoris . T. 9. c. 879. E.
 Fideicommissa a tutoribus heredum
 pupillorum relicta, a pupillis he-
 redibus relicta videri . Tom. 9.
 c. 194. A.
 Fideicommissa tacita fisco vindican-
 tur . T. 10. c. 464. E.
 Fideicommissa non erant in usu an-
 te legem Falcidiam . Tom. 10.
 c. 805. B.
 Fideicommissa tacita an sint licita .
 T. 10. c. 1057. B.
 Fideicommissa quibus verbis pos-
 sunt relinqui . T. 10. c. 1059. D.
 Fideicommissa ab intestato relicta
 an rescindantur querelâ inoffi-
 ciosi testamenti . T. 10. c. 1100.
 B. C. & seq.
 An valeant relicta testamento im-
 perfecto . Ibid. E.
 Fideicommissariæ libertates, T. 1.
 c. 454. E.

Fideicommissaria libertas sub condi-
 tione servo relicta . Vide, Ju-
 ra statuliberorum .
 Fideicommissaria libertas . Tom. 4.
 c. 52. A.
 Fideicommissaria verba . Tom. 6.
 c. 265. D.
 Fideicommissaria libertas quando, &
 ubi petatur . T. 7. c. 100. A.
 Fideicommissaria hereditas . T. 7.
 c. 654. E. Vide, Fiduciaria .
 Fideicommissaria hereditas non re-
 stituta an transmittatur ad here-
 dem . T. 7. c. 981. C.
 Fideicommissaria substitutione im-
 puberis bona non continentur,
 directâ substitutione continentur .
 T. 7. c. 903. B.
 Fideicommissaria libertas . Tom. 9.
 c. 945. A.
 Fideicommissariæ hereditatis peti-
 tio . T. 1. c. 746. A. B.
 Fideicommissariæ hereditatis, ante-
 quam ea restituatur, an aliqua sit
 actio . T. 7. c. 981. C.
 Fideicommissariæ libertatis causa
 an manumissione extinguatur .
 Tom. 7. c. 808. B.
 Fideicommissariam obligationem
 non tolli, si debitori heres existi-
 terit fideiussor . Tom. 3. c. 430.
 C.
 Qui fideicommissariam libertatem
 abnuit, non continuo abnuit dig-
 rectam . T. 4. c. 1005. B.
 Fideicommissariam libertatem qui
 accepit ab herede extraneo, an
 etiam vocetur ad fideicommissum
 agnatorum . T. 7. c. 1081. E.
 De fideicommissaria hereditate .
 T. 2. c. 1089. D. E.
 Fideicommissariæ substitutiones .
 T. 1. c. 679. E. & c. 680. A.
 Fideicommissariæ hereditates . Vi-
 de, Hereditates .
 Fideicommissariæ libertates . Vide,
 Libertates .
 Fideicommissariæ libertates præ-
 stantur . T. 9. c. 182. E. Vide,
 Libertates .
 Fideicommissariæ libertates in quo
 differunt a directis . T. 9. c. 892.
 A.
 Fideicommissarius & in res here-
 ditarias, & in proprias heredis in-
 duci potest . T. 1. c. 445. E.
 Fideicommissarius quæ onera sub-
 stinet . T. 1. c. 142. A.
 Fideicommissarius omne credito-
 rum sustinet onus . T. 2. c. 1027.
 A.
 Fideicommissarius incapax quando
 excluditur . T. 1. c. 1260. A.
 Fideicommissarius Trebellianus he-
 redis loco est, Pegasus non
 item . T. 1. c. 815. E.
 Fideicommissarius an aliquando he-
 redis, aliquando legatarii loco
 haberi possit . T. 1. c. 141. C.
 Fideicommissarius Trebellianus .
 Vide, Trebellianus fideicommis-
 sarius .
 Fideicommissarius Falcidiam non
 exercet . T. 4. c. 602. C.

- Fideicommissarius generalis an falcidiam detrahat . T. 4. c. 221. D.
 Si fideicommissarius conveniatur ex persona heredis, utetur Falcidia, qua heres uti potuisset . T. 4. c. 222. A.
 Fideicommissarius an partem æstimationis petere possit, an partem pretii, quanti est prædium legatum, Tom. 4. c. 1204. E. & c. 1205. A.
 Fideicommissarius est, cui fideicommissum relinquitur . T. 4. c. 211. B. accipitur quoque interdum pro herede, vel legatario . Ibid. B.
 Fideicommissarius qua actione non est onerandus . T. 5. c. 195. E.
 Fideicommissarius Trebellianus . T. 5. c. 865. A. effectu quodammodo heres est . Ibid. A.
 Fideicommissarius an compellere possit heredem scriptum, ut adeat hereditatem . T. 6. c. 283. E.
 Fideicommissarius, cui restituitur hereditas ex Senatus Consulto Trebelliano . T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & seq.
 Fideicommissarius absens an possit exprocuratorem postulare decretum, ut cogatur heres adire, & restituere . T. 7. c. 1495. B. C.
 Fideicommissarius an persequutionem fideicommissi amittat, si ejus venditioni quasi testis adfuit . T. 7. c. 1056. E.
 Fideicommissarius an pignus a creditore herede instituto avocare possit, & an creditor pignoris retentionem habeat . T. 7. c. 1505. E.
 Fideicommissarius an utatur Falcidia . T. 7. c. 979. D.
 Fideicommissarius an possit cogere heredem, ut hereditatem adeat, & eam sibi restituat . T. 7. c. 905. E. & c. 905. A.
 Fideicommissarius Trebellianus an sit is, cui restituitur superfluum hereditatis . T. 7. c. 1512. A.
 Fideicommissarius prætor, item arbitri qui fuerint . T. 7. c. 1576. D. E.
 Fideicommissarius est heredis loco, ut intelligatur . T. 7. c. 1105. C.
 Fideicommissarius Pegasianus imitatur legatarium partiarium, non heredem . Ibid. C.
 Fideicommissarius Trebellianus . T. 7. c. 1512. A.
 Fideicommissarius Trebellianus partiarus est . T. 7. c. 1105. B. heredem imitatur . Ibid. C.
 Fideicommissarius, qui hereditatem recipit, ex Senatus Consulto Trebelliano videtur contrahere . T. 9. c. 615. C.
 Fideicommissarius Prætor, deficiente satisfaciendi facultate, sive copia, dabit arbitrum . Tom. 9. c. 862. B.
 Fideicommissarius vel fideicommissum accipit ab herede, vel in rem mittitur . T. 10. c. 495. B.
 Fideicommissarius an ad heredem fideicommissum transmittat . T. 10. c. 1052. C.
 Fideicommissarii præsentia an sit necessaria in hereditatis restitutione . T. 4. c. 593. D.
 Fideicommissarii, & legarii sunt possessores rei lucrativæ . T. 4. c. 1151. C.
 Fideicommissarii fructus, Vide, Fructus .
 De fideicommissariis hereditatibus & libertatibus agit liber nonus Responsorum . T. 4. c. 1195. E.
 Fideicommissarii, quod legatum præstare debent heredi scripto, aut quantitatem ejus, sive æstimationem . T. 6. c. 287. E. & c. 288. A.
 Fideicommissarii sunt loco creditorum defuncti . Tom. 6. c. 326. C.
 Fideicommissarii an repellantur bonis ex delicto heredis publicatis . T. 7. c. 1084. D.
 Fideicommissarii Trebelliani qui dicantur . T. 7. c. 495. A.
 Fideicommissarii non sunt creditores hereditarii . T. 10. c. 961. E.
 Fideicommissario, & in fideicommissarium dantur actiones, T. 2. c. 1022. D.
 Fideicommissario non præstantur fructus, nisi hi, qui post moram eduntur . C. 4. c. 1100. A.
 Fideicommissario dodrans servatur . nec filco cedit . T. 4. c. 916. D.
 Præstanda est legatorum satisfactio a solo fideicommissario Trebelliano, non ab herede . Tom. 5. c. 865. B.
 Fideicommissario heres restituere debet substitutionis commodum . T. 6. c. 280. E. & c. 281. A.
 Fideicommissario an legatarius imputare possit Falcidiam, quam ab herede passus est . T. 7. c. 1328. A. B.
 Fideicommissario tacito seipsum defereni datur dimidia, heredi autem tertia pars bonorum . To. 7. c. 1478. D.
 Fideicommissario an accedat tempus testatoris . T. 8. c. 278. A.
 Fideicommissarium an usuræ sequantur, vel pensiones, quarum dies jam cessat vivo testatore . T. 4. c. 1228. A.
 Ad fideicommissarium quando spectat litis periculum . T. 4. c. 583. A.
 Fideicommissarium verbum obligat, & necessitatem imponit . T. 4. c. 1155. D.
 In fideicommissarium onus legatorum ab herede relictorum transit . T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
 In fideicommissarium quænam actiones competant . Tom. 5. c. 279. B. C.
 Fideicommissarium non excludunt liberi naturales . T. 9. c. 734. E.
 Fideicommissariis substitui potest . T. 2. c. 1024. D.
 In fideicommissariis libertatibus, & in legatis ultima voluntas, ultima scriptura spectatur . Tom. 6. c. 130. D.
 Fideicommissariis dantur actiones Trebellianicæ . T. 6. c. 285. A.
 Fideicommissariis, ad quos testator bona pervenire voluit, si alienarentur, an distractio bonorum a creditoribus damno esse possit . T. 7. c. 1084. B.
 De fideicommissariis hereditatibus . T. 9. c. 855. C. & seq.
 De fideicommissariis conjunctis . T. 9. c. 904. E. & c. 905. A.
 Fideicommissariis quæ actiones competunt . T. 9. c. 182. A.
 Inter fideicommissarios an sit jus accrescendi . T. 10. c. 1118. A.
 Fideicommissi definitio, ac de fideicommissorum jure . Tom. 1. c. 343. D. E.
 Fideicommissi petitio est ex modo legati . T. 3. c. 410. B.
 Fideicommissi persequutio est fideicommissario non in heredem tantum, sed etiam in quemlibet fundi possessorem . Tom. 1. c. 1379. A.
 Olim ex fideicommissi modo petitio non erat . T. 1. c. 952. B.
 Fideicommissi jus non in vindicatione, sed in petitione consistit . T. 1. c. 446. A.
 Fideicommissi, aut rei alienæ scientia sola non est mala fides . T. 4. c. 1207. A.
 An fideicommissi petitio competat his, qui sunt ex familia prioris testatoris . T. 4. c. 522. A.
 Fideicommissi persequutio an competit familiæ, quod extero fundus sit alienatus . T. 4. c. 542. D.
 Ex fideicommissi causa an libertus vivente herede possit petere proprietatem fundi . T. 4. c. 538. E.
 An in fideicommissi restitutionem veniant bona propria . Tom. 4. c. 1361. A.
 Fideicommissi conditio, quæ semel existit, nunquam resumitur . T. 4. c. 1147. B.
 Fideicommissi jus optimum est per damnationem . T. 4. c. 1196. C.
 Fideicommissi verbum est *mando* . T. 4. c. 1146. A. & c. 1165. G.
 Fideicommissi verbum est *mando* precarium, non directum . T. 4. c. 80. E.
 Ex fideicommissi causâ cui superfluum hereditatis restituitur, an is sit Trebellianus fideicommissarius . T. 4. c. 550. C.
 Fideicommissi verbum est *volo* . T. 6. c. 299. D.
 Fideicommissi conditionalis dies quando cedat . To. 7. c. 1080. A.
 Fideicommissi in diem certum relictî nomine quomodo heres cautionem præstare debeat . Tom. 7. c. 1080. C.

Fideicommissi major quantitas quomodo accipi debeat, & apud quem de ea agendum sit. T. 7. c. 99. A. B.

Fideicommissi obligatio an possit per delegationem in alium deferri. T. 7. c. 1495. C.

Fideicommissi persecutio quæ sit, cui, in quem, & ex quo detur. T. 7. c. 1076. C. D.

Fideicommissi persecutio competit agnatis, re præter voluntatem testatoris alienatâ extra familiam. T. 7. c. 1081. B.

Fideicommissi satisfactionem an filius a patre exigere possit. T. 7. c. 1510. D.

Fideicommissi spes an pactione remitti possit. T. 7. c. 1079. D.

Fideicommissi sub conditione, si sine liberis decesserit relicti, persecutio an sit, si liberos, quos habuit, vivus amisit. T. 7. c. 1080. D.

Fideicommissi restitutio an per alium fieri possit. Tom. 8. c. 6. D.

Fideicommissi restitutio an per alium agnosci, vel adquiri possit. Ibid. D.

Fideicommissi dominium an transferatur. T. 7. c. 957. E.

Fideicommissi fructus, ante moram percepti, an heredibus imputentur in falcidiam. T. 7. c. 1504. B.

Fideicommissi prætextu quando non retractatur venditio. Tom. 7. c. 1295. B. C.

Fideicommissi jure valent, quæ non valent jure legati. Tom. 7. c. 1143. D.

Fideicommissi petitio longo tempore non perimitur. Tom. 7. c. 1269. D.

Fideicommissi, vel legati dies quando cedat. T. 9. c. 907. E.

Fideicommissi fructus quando cedunt. T. 9. c. 514. D. & seq.

Fideicommissi persecutio non est actio. T. 10. c. 460. C.

Fideicommissi jus omne non in vindicatione, sed in petitione consistit. T. 10. c. 492. C. D.

Fideicommissi taciti quartam cur non retineat heres. Tom. 10. c. 808. C.

Fideicommissi causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E.

Fideicommissi verba an ad eum, a quo, vel ad eum, cui relinquitur, dirigantur. T. 10. c. 1061. C.

Fideicommissi ignorantes alrungi possunt. T. 1. c. 443. A.

Fideicommissi alrungi possunt ignorantes. T. 4. c. 1146. A. B.

Fideicommissi onerari non potest debita portio. T. 4. c. 328. A.

Fideicommissi onerari potest legatum patrono relicto. Ibid. A.

Fideicommissi oneratus legatarius an detrahebat falcidiam. Tom. 4. c. 221. D.

Pro fideicommissi habetur donatio prædiorum. T. 4. c. 540. D.

De fideicommissi heres detrahit

Falcidiam ex Senatus Consulto Pegasiano. 1. 4. c. 908. E.

In fideicommissi præstando si legatarius moram facit, an fideicommissum apud legatarium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.

In fideicommissi singulari Falcidia non simpliciter, & semper intervenit; in fideicommissi hereditatis verò semper hæc intervenit. T. 4. c. 1139. B.

Fideicommissi an contineatur etiam dos, quam testator uxori prælegavit. T. 4. c. 1155. E. & c. 1156. A.

Fideicommissi num contineantur fructus, quos ex bonis maternis pater medio tempore percepit. T. 4. c. 1152. B.

An fideicommissi onerari possit legatarius ultra vires legati. T. 6. c. 269. E.

Fideicommissi quinam onerantur. T. 6. c. 270. C.

Cum fideicommissi pecuniario non potest conferri libertas. Ibid. C.

In fideicommissi Prætor non dat judicem, sed de causa fideicommissi cognoscit extra ordinem. T. 6. c. 249. B.

Fideicommissi qui onerari non potest. T. 6. c. 271. C.

Fideicommissi nemo ita obstringitur unquam, ut plus det, quam acceperit. T. 6. c. 605. D.

Fideicommissi onerari potest uxor. T. 7. c. 1211. A.

De fideicommissi familiaræ relicto. T. 7. c. 1138. A. & c. 1248. A.

De fideicommissi uni ex libertis relicto, vel legato per damnationem. T. 7. c. 1118. B. C.

De fideicommissi fundi relicto uni ex familia. T. 7. c. 1205. A.

De fideicommissi hereditatis relicto. Ibid. A.

De fideicommissi relicto a tutore, & curatore, qui nihil ex testamento accepit. T. 7. c. 1216. A.

Fideicommissi an onerari possit, qui solam libertatem ex testamento consequutus est. T. 7. c. 1069. B.

Fideicommissi an obligari possit legatarius ultra vires legati. T. 7. c. 1058. D.

Fideicommissi an onerari possit creditor, cui debita sunt legata. T. 7. c. 1012. A. item an legata illa subjiciantur Falcidie. Ibid. A.

Fideicommissi an onerari possint, ad quos nihil pervenerit. T. 7. c. 1069. B.

Fideicommissi hereditatis, quod pater a filio reliquit, quæ contineantur. T. 7. c. 1410. A. B. an dos, quæ post mortem patris ex propriis facultatibus filii esse videtur, contineatur. Ibid. B.

Fideicommissi quædam excipit per præsumptionem. T. 7. c. 1470. C.

Fideicommissi qui, & in quantum quilibet onerari possint. T. 7. c. 1059. B.

Fideicommissi quomodo dupliciter quis obligatur. T. 7. c. 980. A.

De fideicommissi, aut legato, viro, aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut cœlibatus. C. 9. c. 834. B.

Fideicommissi nemo onerari potest ultra id, quod a testatore accepit. T. 9. c. 750. E.

De fideicommissi sub conditione relicto. T. 9. c. 731. D. E.

Fideicommissi, vel legato falsa causa adjuncta. T. 9. c. 854. D. E. & seq.

De fideicommissi relicto ab herede sub conditione, si sine liberis decesserit, & heres nullis susceptis liberis devovit se in monachismum, vel Clerum, an fideicommissi locus sit. T. 9. c. 735. B. C.

Fideicommissi quando locus est. T. 9. c. 734. A. quando non est locus. Ibid. c. 735. B. C.

Fideicommissi non potest gravari electus, cui bona eadem dedit. T. 10. c. 1052. D.

De fideicommissi hereditatis dicta competunt fideicommissi rerum singularum. T. 10. c. 1130. E.

Fideicommissorum verba solennia, & vulgaria. T. 1. c. 146. E.

Fideicommissorum cunabula an a fide heredum pendeant. Tom. 1. c. 145. A.

Fideicommissorum, & legatorum differentie sublata. T. 1. c. 345. C.

Fideicommissorum & legatorum in quartæ deductione jus idem esse. T. 3. c. 197. A.

Fideicommissorum servandorum causa ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.

Fideicommissorum antequam ratio ineatur, prius omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.

An fideicommissorum, vel legatorum fructus præstatur ex die mortis ante moram. Tom. 4. c. 132. C.

Fideicommissorum satisfactio. Vide, Cautio Mutiana.

Fideicommissorum verba propria quæ sunt. T. 4. c. 536. C.

De fideicommissorum stipulatione. T. 5. c. 865. A.

Fideicommissorum cognitio apud quem fuerit, & ubi petatur. T. 7. c. 97. E.

Fideicommissorum verba quæ sint, & esse debeant. T. 7. c. 1085. D.

De fideicommissorum verbis. T. 7. c. 1213. B.

Fideicommissorum verba sunt præces. Ibid. B.

Fideicommissorum usuræ, & fructus post moram percepti an, & quando debeantur. T. 7. c. 1022. C.

Fideicommissorum dies quando cedat. T. 7. c. 1135. A.

Fidei:

- Fideicommissorum per errorem solutorum, vel perperam, conditionem esse. T. 9. c. 225. C. D.
- De fideicommissorum servandorum causâ satisfactione. T. 9. c. 909. A. & seq.
- Fideicommissorum dies non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
- De fideicommissorum, aut legatorum usuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & seq.
- Fideicommissorum verba sunt preces directæ ad eum, a quo fideicommissum relinquitur. T. 10. c. 1102. C.
- Fideicommissis legata exæquantur per omnia. T. 3. c. 197. D.
- De fideicommissis consultatio. T. 1. c. 666. B. C.
- De fideicommissis rerum singularum agit totus liber nonus Responsorum. T. 4. c. 1195. E. & seq.
- In fideicommissis usuræ ex mora debentur. T. 4. c. 565. B.
- De fideicommissis incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
- De fideicommissis tacitis, quæ plerumque cadunt in fiscum. T. 6. c. 443. A.
- In fideicommissis plus valet mens, scriptura plus valet in legatis. T. 7. c. 506. A.
- Fideicommissis astringuntur, & obligantur legatarii etiam ignorantes. T. 7. c. 1240. D.
- De fideicommissis cognovisse Confules. T. 7. c. 1130. D.
- Fideicommissis conditiones insertæ. T. 9. c. 857. E. & seq.
- De fideicommissis. T. 9. c. 837. A. & seq.
- De fideicommissis datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. D. & seq.
- In fideicommissis heres non præstat, nisi dolum, & latam culpam. T. 10. c. 492. D.
- In fideicommissis sufficit nova voluntas sine literis, & verbis. T. 10. c. 1047. E.
- Fideicommissis constituendis, vel confirmandis quid sit opus. T. 10. c. 1071. C.
- Fideicommissum quando præstari debet. T. 1. c. 445. C.
- Fideicommissum a legatario, & fideicommissario relinqui potest. T. 1. c. 1350. A.
- Fideicommissum codicillis testamenti non confirmatis dari potest. T. 1. c. 444. C.
- Per fideicommissum quæ res relinqui possunt. T. 1. c. 443. E.
- Per fideicommissum an res singulæ relinqui possint. Tom. 1. c. 145. D.
- Per fideicommissum an relinqui possit res heredis, aut legatarii, aut fideicommissarii, aut alterius cuiuslibet. Ibid. E.
- Per fideicommissum an rei alienæ relictæ ætiam solvenda sit, vel emptionem fieri necesse sit. T. 1. c. 146. A.
- Fideicommissum relinquere liberum est vel purè, vel sub conditione, vel ex die certo. T. 1. c. 141. B.
- Fideicommissum tacitum probare est naturâ difficile. T. 1. c. 1265. B. & T. 4. c. 1327. D.
- Fideicommissum facit legati conditio verbis modalibus concepta. T. 3. c. 410. D.
- Fideicommissum facit modus, conditio non facit. Ibid. B.
- Fideicommissum sæpissime appellatione legati significari. T. 3. c. 103. D.
- Fideicommissum pecuniarium quid a fideicommissaria libertate discerpit. T. 3. c. 426. E.
- Fideicommissum quasi caducum redigitur in fiscum. T. 3. c. 293. D.
- Fideicommissum quibus causis extinguitur. T. 1. c. 444. B. C.
- Fideicommissum græcè scriptum valet, non item legatum. T. 1. c. 344. A.
- Fideicommissum tacitum. T. 1. c. 345. C. D.
- Fideicommissum a debitore relinqui potest. T. 1. c. 1351. A.
- Fideicommissum ab herede testamentario relictum non videtur repetitum a legitimo herede. T. 3. c. 518. A.
- An fideicommissum relinqui possit a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquisivit per filium familias, vel per servum jure potestatis. Tom. 4. c. 223. B.
- Fideicommissum an patruo debeatur, si nepos intra trigessimum annum ætatis vitâ decessit, relictis liberis, & patruo superstite. T. 4. c. 1213. D.
- An fideicommissum faciat nutus. T. 4. c. 535. E.
- Fideicommissum facit nuda voluntas, & tacita. Ibid. E.
- Fideicommissum non tam verba faciunt, quàm voluntates defunctorum; etiam nuda voluntas, & tacita fideicommissum facit. Ibid. E.
- Fideicommissum facit testatoris scientia, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.
- An ad fideicommissum vocentur libertorum liberi. T. 4. c. 1170. B.
- Fideicommissum non facit verbum *commendo*. T. 4. c. 536. D.
- Fideicommissum relinqui potest a legatario. T. 4. c. 582. C. legatum relinqui non potest. Ibid. C.
- Fideicommissum non recipit incrementum fructuum perceptorum pendente conditione, contractus verò recipit. T. 4. c. 1193. E.
- Fideicommissum libertatis scriptæ in codicillis scriptis tantum, & missis ad filium, an & a filio, & a filia peti possit. T. 4. c. 513. A.
- Fideicommissum quid sit. T. 4. c. 521. A.
- Fideicommissum facit inutile error. T. 4. c. 534. A.
- An fideicommissum induci possit ex illis verbis, *non dubito te liberis communibus bona reddituram*. T. 4. c. 538. C.
- Fideicommissum est in petitione, non in vindicatione. T. 4. c. 488. D.
- Fideicommissum hereditatis a legitimo herede relinqui potest, & a bonorum possessore, & ab alio quolibet successore. T. 4. c. 605. C.
- Fideicommissum interveteri quid est. T. 4. c. 589. E.
- Ad fideicommissum an vocentur ii, quibus testator reliquit fideicommissariam libertatem ab heredibus extraneis. T. 4. c. 1155. C.
- An fideicommissum tacitè relictum incapaci in solidum heredi eripiat. T. 4. c. 392. B.
- Fideicommissum tacitum quid est. T. 4. c. 391. B. C.
- Per fideicommissum quæ relinqui possunt. T. 4. c. 1196. C. D.
- Fideicommissum ab ignorantibus quoque relinqui potest. T. 4. c. 1146. A.
- Fideicommissum a legatario surdo, & muto relinqui potest. Ibid. A.
- Fideicommissum ex constitutione D. Pii a debitore quoque relinqui potest. T. 4. c. 1147. D.
- Fideicommissum necessitatem injungit. T. 4. c. 1243. E.
- Fideicommissum, quod proponitur relictum primo testamento incapaci in fraudem legum, an pertineat ad fiscum. T. 4. c. 1200. E.
- Fideicommissum rei propriæ inutile est. T. 4. c. 1161. A.
- Fideicommissum relinqui potest a donatoriis mortis causâ. T. 4. c. 1143. D. secus a donatoriis inter vivos. Ibid. D.
- Fideicommissum an possit relinqui a legatario. T. 6. c. 222. C.
- Fideicommissum quando utiliter datur ex codicillis, & ex testamento. T. 6. c. 259. D.
- Per fideicommissum si alicui sit usufructus fundi relictus, & traditus ab herede, usufructus legitime ejus factus non est, & cur. T. 6. c. 35. C.
- Fideicommissum conservatur jurisdictione Prætoris. T. 6. c. 35. D.
- Fideicommissum a legatario relinqui potest, idemque a legatarii domino, vel patre. T. 6. c. 253. A.
- Per fideicommissum libertas purè dari potest servo heredis. T. 6. c. 304. C.
- Fideicommissum non tantum verba faciunt, sed & nuda voluntas. T. 6. c. 676. C.
- Fideicommissum ancillæ propriæ sine

fine libertate datum non valet . T. 6. c. 741. A.
 Fideicommissum tantum an sit, cum personam testator, cui restitui vellet, testamento non significaverit . T. 6. c. 616. A.
 Fideicommissum nuda voluntas facit. T. 6. c. 546. E.
 Fideicommissum relinqui potest mortis causa donatario . Ibid. E.
 Fideicommissum minuunt fatalia detrimenta. T. 6. c. 605. A.
 Fideicommissum significat legandi verbum passim in libris de legatis. T. 7. c. 534. E.
 Fideicommissum ab intestato a quibus relinqui possit. T. 7. c. 1078. C. D.
 Fideicommissum a curatore testamento dato relictum an valeat . T. 7. c. 1379. B. C.
 Fideicommissum a curatore non jure dato relictum, ab adolescente relictum videri, & valere . Ibid. C.
 Fideicommissum a legatario relictum an heres praeitare teneatur, legatario mortuo, vel legatum repudiante. T. 7. c. 1322. C.
 Fideicommissum a filio exheredato an relinqui possit, siquid ei relictum sit. T. 7. c. 901. D.
 Fideicommissum filio relictum an vires accipiat ex persona patris . T. 7. c. 981. D. E.
 Fideicommissum a legatario relictum si deficiat mortuo testatore, an remaneat apud legatarium. T. 7. c. 982. C.
 Fideicommissum a legatario si sit relictum extraneo, an in eo praestando data conditionis implenda causa computentur . T. 7. c. 1010. C.
 Fideicommissum a legato in quo differat. T. 7. c. 957. D.
 Fideicommissum a quo relinqui possit. Ibid. D. & c. 959. C.
 Fideicommissum a quibus relinqui possit. T. 7. c. 957. D. & c. 959. C.
 Fideicommissum a tutore jure non dato relictum an valeat . T. 7. c. 1379. C.
 Fideicommissum ab uxore, cui dos praelegata est, relictum valere incommo- do representationis, & in eo, quod excedit dotis praesentem quantitatem. T. 7. c. 1409. B.
 Fideicommissum ab uxore relictum, cui vir dotem praelegaverat, an valeat. T. 7. c. 1408. C.
 Fideicommissum ab uxore herede instituta relictum filio, an illi debeatur cum fructibus . T. 7. c. 1374. B. C.
 Fideicommissum ante heredis institutionem relinqui potest . T. 7. c. 958. D.
 Fideicommissum an a domino, vel patre heredis instituti relinqui possit . T. 7. c. 979. B.
 Fideicommissum an a patre relinqui

possit. T. 7. c. 980. E.
 Fideicommissum an a patrono relinqui possit . T. 7. c. 1078. C. item a fisco, & a bonorum possessores. Ibid. C. D.
 Fideicommissum an ab intestato relinqui possit a legitimis heredibus. Ibid. C.
 Fideicommissum an debeatur ab herede, si testator nihil cum eo loquutus sit. T. 7. c. 1052. A.
 Fideicommissum an auferatur liberti, si patronum suum, quasi illicitae mercis negotiatorem, detulerit. T. 7. c. 1478. B. an legata ex patroni testamento libertus accipiat. Ibid. E.
 Fideicommissum an etiam in persona creditoris consistere possit . T. 7. c. 1039. E.
 Fideicommissum an extinguatur, si testator pecuniam legatam in alios usus converterit . T. 7. c. 1059. E.
 Fideicommissum an faciat modus . T. 7. c. 1352. A.
 Fideicommissum an incertae personae relinqui possit. T. 7. c. 1453. A.
 Fideicommissum an legati vires excedere possit . T. 7. c. 1068. D.
 Fideicommissum an minuat hereditatem. T. 7. c. 957. E.
 Fideicommissum an nullum sit, si nomen fideicommissarii insertum non sit. T. 7. c. 1452. E.
 Fideicommissum an nutu relinqui possit . T. 7. c. 962. B.
 Fideicommissum annuum a legatario relictum an lex Falcidia minuat. T. 7. c. 1326. D.
 Fideicommissum an possit vindicari, sicut legatum. T. 7. c. 959. C.
 Fideicommissum an relinquere possit, cui aqua, & igni interdictum est, vel deportatus. T. 7. c. 963. C.
 Fideicommissum an relinquere possim a filii mei exheredati herede legitimo. T. 7. c. 1068. A.
 Fideicommissum an relinqui possit a bonorum possessore ab intestato. T. 7. c. 1088. B.
 Fideicommissum si incapaci relinquatur, fiscus de conditione non quaerit, nisi tempore mortis . T. 7. c. 1475. E.
 Fideicommissum si pater dissipet, an representetur filio fideicommissum. T. 7. c. 1508. E.
 Fideicommissum si sit relictum in diem, diem expectari oportere . T. 7. c. 1380. B. C.
 Fideicommissum tacitum fisco vindicari. T. 7. c. 858. B.
 Fideicommissum tacitum quod sit . T. 7. c. 1070. D.
 Fideicommissum tacitum an esse possit sine fraude. T. 7. c. 1071. C.
 Fideicommissum tacitum si testator priore testamento reliquerit, probare heres debet, id posteriore sublatum, alioquin fisco vindicari.

T. 7. c. 868. A. B.
 Fideicommissum vel testamento, vel codicillis relinqui . T. 7. c. 962. C.
 Fideicommissum, vivo testatore, deficiens morte fideicommissarii, transire ad fiscum. T. 7. c. 1071. D.
 Fideicommissum, ut ex redditibus praediorum ad certam summam defuncti memoria hoc, vel illo genere spectaculi celebretur, cui debeatur. T. 7. c. 1352. A.
 Fideicommissum an utile sit, siquid alicui relinquatur, quod jure suo habet, vel habiturus est. T. 7. c. 1359. C.
 Fideicommissum, incapaci palam relictum, esse pro non scripto, & apud heredem manere, nec transire ad fiscum. T. 7. c. 1071. D.
 Fideicommissum incertis personis an relinqui possit . T. 7. c. 1452. C.
 Fideicommissum in quo consistat, & ex quo pendeat . T. 7. c. 957. E.
 Fideicommissum latini capere possunt, legatum non item . T. 7. c. 958. D.
 Fideicommissum post relinqui non tantum ab herede scripto, sed & ab intestato. T. 7. c. 1057. D.
 Fideicommissum sub conditione relictum an representari possit ante conditionem. T. 7. c. 1079. C. D.
 Fideicommissum pubertate perimitur. T. 7. c. 1068. A.
 Fideicommissum quando non ab herede, sed a legatario relictum videatur . T. 7. c. 1378. E.
 Fideicommissum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.
 Fideicommissum si heres scriptus, quod non fuerat exheredato relictum solverit, an condicere possit. T. 7. c. 203. C.
 Fideicommissum quis, a quo, & cui relinquere possit. T. 7. c. 962. E.
 Fideicommissum quis relinquere possit. Ibid. B.
 Fideicommissum, quod sit collatum in arbitrium heredis, an valeat . T. 7. c. 1455. B.
 Fideicommissum relictum a legatario an debeatur, si legatum ad legatarium non pervenerit. T. 7. c. 1055. A.
 Fideicommissum relictum sub conditione an possit ante conditionem restitui . T. 7. c. 1079. C. D.
 Fideicommissum si heredis factio per legem Falcidiam minutum sit, an legatarius ita minutum fideicommissario praestet . Tom. 7. c. 1327. D.
 Fideicommissum an relinqui possit a substituto exheredati legatarii. T. 7. c. 973. A.
 Fideicommissum an relinqui possit a suis, vel legitimis heredibus, item

- item a filii impuberis heredibus : T. 7. c. 1067. D. E.
- Fideicommissum an relinqui possit a muliere ob id, quod ei pro dote legatum est. T. 7. c. 1421. D.
- Fideicommissum an relinqui possit a patre, vel domino heredis instituti, aut legatarii. T. 7. c. 977. E. item ab herede heredis, vel herede legatarii, vel a legatario exheredato. Ibid. c. 978. A.
- Fideicommissum an sit donatio testamento relicta. T. 7. c. 958. B.
- Fideicommissum an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
- Fideicommissum an valeat, si per fideicommissarium a legatario relinquatur res aliena, cujus legatarius commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.
- Fideicommissum an videatur tacite ademptum, ortis capitalibus inimicitiis inter testatorem, & legatarium. T. 7. c. 1488. E.
- Fideicommissum an utile sit, si heres rogetur, ut alicui det mutuam pecuniam sub usuris levioribus. T. 7. c. 1075. D.
- Fideicommissum codicillis testamento non confirmatis relictum an valeat. T. 7. c. 1320. A.
- Fideicommissum conditionale extraneo relictum, si ille pendente conditione moriatur, ad quem illud pertineat. T. 7. c. 981. C. D.
- Fideicommissum filio relictum, si ille vivo patre moriatur, an pater sibi retineat. Ibid. C.
- Fideicommissum filios familias relictum pater an repudiare possit. T. 7. c. 972. B.
- Fideicommissum Græcè scriptum an valeat. T. 7. c. 958. A.
- Fideicommissum hereditatis quando fisco vindicetur. T. 7. c. 1070. E.
- Fideicommissum, impuberi relictum a fratre majore natu, quando debeatur. T. 7. c. 1374. C.
- Fideicommissum relinqui posse a patre, vel domino heredis instituti. T. 7. c. 1191. E. legatum an relinqui possit. Ibid. E.
- Fideicommissum an a legatario relinqui possit. T. 7. c. 1220. B.
- Fideicommissum relictum a legatario si post testamentum deficiat, mortuo fideicommissario ante mortem testatoris, fideicommissum apud legatarium remanet jure legati, ad heredem non redit. T. 7. c. 1116. B. C.
- Fideicommissum nunquam appellatur legatum. T. 7. c. 1155. E.
- Fideicommissum domino per servum adquisitionem repudiari non potest, amitti potest. Tom. 7. c. 1146. E.
- Fideicommissum acquiritur duobus modis. Ibid. E.
- Fideicommissum relictum a tutore, vel curatore, etiamsi jure datus non sit, vel etiamsi confirmatus non sit a pupillo, vel minore, debetur quasi ab eo relictum. T. 7. 1218. B. C.
- Fideicommissum potest relinqui a donatario causa mortis. T. 7. c. 1237. B.
- Fideicommissum constituit nuda voluntas. T. 7. c. 338. C.
- Fideicommissum Græcè, & quocumque sermone relinqui poterat. T. 7. c. 1144. D.
- Fideicommissum non relinquitur verbis civilibus, idest, directis, & legitimis, T. 7. c. 1160. D.
- Fideicommissum an utile sit, cum legata erant Cajo centum sub onere fideicommissi, ut ea restitueret ancillæ testatoris. T. 7. c. 1289. E.
- Fideicommissum constituit nuda voluntas, etiamsi verba deficiant. T. 7. c. 1155. D.
- De rebus per fideicommissum relictis. T. 8. c. 1009. E.
- Fideicommissum tacitum qui fisco defert, quam partem ex eo præmii loco ferat. T. 8. c. 431. C. D.
- Fideicommissum an relinqui possit post mortem heredis. T. 8. c. 93. B. C.
- Fideicommissum an solo nutu constet. T. 8. c. 387. A.
- Fideicommissum ademptum, & id, quod sit in causâ caduci, in quo differunt. T. 9. c. 887. A.
- Fideicommissum conditionale quando vires accipit. T. 9. c. 35. A.
- Fideicommissum pœnæ causâ relictum an valeat. T. 9. c. 836. B.
- Fideicommissum non sit caducum. T. 9. c. 880. B.
- Fideicommissum verbis precariis relinquitur. T. 9. c. 811. C.
- Fideicommissum in quo distat a legato. T. 9. c. 816. E.
- Fideicommissum mutuuum inter fratres potest remitti pactione. T. 9. c. 29. A. & seq.
- Fideicommissum relictum cum morietur heres, quando intelligitur relictum. T. 9. c. 247. C.
- Fideicommissum est simile usufructui. T. 9. c. 814. E.
- Fideicommissum tacitum, T. 9. c. 837. E.
- Fideicommissum, & legatum in quo differunt. T. 9. c. 837. E. & seq.
- Fideicommissum ad certum tempus relictum an debeatur eo incepto, vel completo. T. 10. c. 367. A.
- Fideicommissum utrùm repræsentetur statim, atque filius vitæ decessit, quasi anno cæpto habito pro completo. Tom. 10. c. 369. D.
- Fideicommissum, quod incapaci relinquitur, an remaneat penes heredem. T. 10. c. 483. B.
- Fideicommissum quod vivo testatore morte fideicommissarii deficit, est in causâ caduci, & fisco vindicatur. Ibid. B.
- Fideicommissum venditionis implendæ causâ quod datur, impeditur in Trebellianam. T. 10. c. 490. A.
- Fideicommissum sine scriptura an sit restituendum. T. 10. c. 514. A.
- Fideicommissum jam debitum præstat Prætor. T. 10. c. 516. E.
- Fideicommissum a quibus, & quibus possit relinqui. T. 10. c. 1045. D. & c. 1048. C. & c. 1050. D. E.
- Fideicommissum triplex. T. 10. c. 1048. D.
- Fideicommissum an possit, vel debeat præstari ab eo, a quo non est relictum. Tom. 10. c. 1049. D.
- Fideicommissum marito relinquere quot casibus uxor possit. T. 10. c. 1050. E.
- Fideicommissum an possit relinqui ab eo, cui liberatur pignus mortis causâ. T. 10. c. 1053. E.
- Fideicommissum an semper relinquatur a domino servi heredis instituti. T. 10. c. 1055. B.
- Fideicommissum quo casu a servo, & filio possit deberi. Ibid. E.
- Fideicommissum in cujus voluntatem conferatur, T. 10. c. 1061. D.
- Fideicommissum, quod priore testamento perfectio, & posteriore imperfecto relictum est, an valeat. T. 10. c. 1072. A.
- Fideicommissum eodem jure est, quo legatum per damnationem. T. 10. c. 1073. C.
- Fideicommissum an possit relinqui a donatario causa mortis. T. 10. c. 1103. A. an a donatario inter vivos. Ibid. A.
- Fideicommissum an quis reliquisse videatur iis, quos vivus manumisit. T. 10. c. 1105. A.
- Fideicommissum an recipiat incrementum fructuum. T. 10. c. 1109. E.
- Fideicommissum conditionale in heredem non transfertur. T. 10. c. 1112. C.
- Fideicommittere quibus verbis possumus. T. 1. c. 443. C.
- Fideicommittere potest patri, vel domino heredis instituti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. C.
- An fideicommittere possit a patre, vel domino heredis. Ibid. B.
- Fideicommittere potest domino, vel patri heredis instituti, aut legatarii. Ibid. B. C. legari verò non. Ibid. B.
- Fideicommittere quibus possit. T. 8. c. 1008. A.
- Fideicommittere an possit ei, qui nondum natus est. T. 10. c. 1058. E.
- Fideipromissor quis. T. 8. c. 485. E.
- De fideiubendi verbo. T. 3. c. 384. B.
- Fideiubens pro depositario etiam depositi fideiussor accipi potest. T. 6. c. 602. B.
- Fideiubens pro alio habet adversus eum,

- eum, pro quo fidejussit, actionem mandati. T. 8. c. 784. B.
 Fidejubere quid sit. T. 1. c. 206. E.
 Fidejubere non videntur vice mutua duo rei debendi, nisi id actum sit nominatim. T. 1. c. 1301. E. & c. 1302. A.
 Fidejubere qui mandat, an fidejussori mandare intelligatur, ut solvat. T. 5. c. 111. E.
 Si pro alio fidejusserint mas, & foemina, mas in solidum tenetur, sed si major, & minor pro alio fidejusserint, major non tenetur in solidum. T. 4. c. 271. B.
 Si quis fidejusserit sub conditione pro eo, qui in diem debet, vel ex die pecuniam certam, an obligetur ut fidejussor. T. 6. c. 367. C.
 Fidejussio non fit, nisi per stipulationem, & quibus verbis. T. 1. c. 1184. A.
 Fidejussio non est semper intercessio. T. 4. c. 937. E.
 Fidejussio obligationem non novat. T. 4. c. 870. A.
 Fidejussio inutilis, ut & jussio non valet. T. 5. c. 82. C.
 Fidejussio non nisi pro alio fit. T. 5. c. 405. E.
 Fidejussio inutilis nudo jussionis jure non valet. T. 6. c. 96. A.
 Fidejussio non obligat citra stipulationem. Ibid. B.
 Fidejussio, & fidepromissio utrumque idem est. T. 7. c. 968. B.
 Fidejussio quibus verbis fiat. T. 8. c. 1065. D.
 Fidejussio naturalis intra quos fit. T. 8. c. 1056. A. civilis quam causam habeat. Ibid. A.
 Fidejussio, & mandatum non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.
 Fidejussio non nisi per stipulationem fit. D. 10. c. 533. A.
 Fidejussionis verbo continetur expromissio. T. 3. c. 384. C.
 Fidejussionis scripturae majus vinculum, quam non scripturae. T. 9. c. 1281. A.
 Fidejussionem mutuam non inducit societas. T. 1. c. 1302. D.
 In fidejussione jubere, & fide sua, & periculo suo, quod cum extraneo contractum est, esse velle. T. 6. c. 96. B.
 Verbo fidejussisse stipulatio significatur. T. 10. c. 405. C.
 Qui fidejussit ex scripto, in perpetuum tenetur. Tom. 9. c. 1281. A.
 Qui fidejussit cum minore pro alio, quoniam minor non tenetur cum effectu, an ipse teneatur in solidum. T. 9. c. 263. A. qui cum muliere fidejussit pro alio, an in solidum teneatur. Ibid. B.
 Fidejussor quid. T. 1. c. 861. B.
 Fidejussor pro expromissore. T. 1. c. 943. C.
 Fidejussor, fidepromissor, & sponsor. T. 1. c. 1184. A.
 Fidejussor dotis prohibetur. T. 2. c. 336. A.
 Fidejussor, & mandator differunt. T. 2. c. 555. B.
 Fidejussor quid a conreo dissideat. T. 1. c. 1302. A.
 Fidejussor ex contractu juris civilis obligatur. T. 2. c. 1037. B.
 Fidejussor, antequam reus debeat, conveniri non potest. T. 3. c. 429. D.
 Fidejussor, reo tempore liberato, non liberatur. T. 1. c. 1429. C.
 Fidejussor quo casu liberatur, non reus. T. 1. c. 939. B.
 Fidejussor propius accedit ad reum, quam nominator. T. 1. c. 821. D.
 Fidejussor duobus casibus, reo liberato, obligatus manet. T. 1. c. 1428. D.
 Fidejussor obligationi naturali, & civili accedere potest. T. 1. c. 1416. D.
 Fidejussor numerarius scholae datur. T. 2. c. 947. C.
 Fidejussor quando habet actionem mandati. T. 3. c. 327. E.
 Fidejussor non liberatur hodie, si creditor agat cum reo. T. 1. c. 396. B.
 Fidejussor non liberat reum principalem. T. 4. c. 269. C.
 Fidejussor cur datur? cur accipitur? quid respiciunt, qui fidejussorem dant, sive accipiunt? T. 4. c. 227. B.
 Fidejussor est adpromissor, non expromissor, reus responsa, sive restituta pecuniae neque adpromissor, neque expromissor. T. 4. c. 170. B.
 Quod fidejussor, aut mandator solvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. B. C.
 Fidejussor an confestim possit agere mandati adversus reum promittendi, quod mandatu ejus fidejusserit. T. 4. c. 942. C.
 Fidejussor an iisdem remediis liberetur, quibus principalis debitor liberatur. T. 4. c. 227. B. C.
 Fidejussor debitoris an liberetur debitor liberato deportatione, quem, antequam deportatur, dederat. Ibid. A.
 Fidejussor, qui pro debitor deportato intercessit ex causa praecedente deportationem, an teneatur. T. 4. c. 226. A.
 Fidejussor adhibitus futurae obligationi, quem filiusfamilias accepit, si post emancipetur filius, & tunc ea obligatio nasci incipiat, utri teneatur, patri, an filio. Ibid. A.
 Fidejussor, nominator, & collega promagistratum municipali obligantur, sive duumviro, & quo ordine conveniantur. T. 4. c. 845. C. & seq.
 An fidejussor post deportationem datus a deportato ex causa, quae deportationem praecessit, obligetur. T. 4. c. 227. C.
 Fidejussor, & reus in quo differunt. T. 4. c. 721. D. & seq.
 Fidejussor an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
 Fidejussor inops recte recusatur. T. 4. c. 97. E.
 Fidejussor convenitur ex persona rei principalis. T. 4. c. 906. A.
 Fidejussor culpam quidem praestat, non etiam casum fortuitum, & cur. T. 4. c. 921. D.
 Fidejussor. Vide, Expromissio, Expromissor.
 Fidejussor an adversus confidejussorem utilem actionem habeat. T. 4. c. 39. D.
 Fidejussor an simul cum principali debitore liberetur, iisdemque modis, & remediis. T. 4. c. 227. C.
 Fidejussor, qui partem pecuniae suo nomine, vel rei promittendi solvit, quo minus residui divisione facta portionis judicium accipiat, recusare non debet. T. 4. c. 959. E.
 Fidejussor quando liberatur, non autem debitor. T. 5. c. 996. B.
 Fidejussor, qui pure fidejussit pro eo, qui sub conditione promisit, qualiter obligetur. T. 5. c. 406. B.
 Fidejussor si pro reo principali solverit, quibus actionibus suum repetat. T. 5. c. 457. C.
 Fidejussor & in partem rei accipitur. T. 5. c. 23. B.
 Fidejussor ad quid teneatur, & cui obligetur. T. 5. c. 947. D.
 Fidejussor quomodo obligetur pro eo, qui in diem promisit. T. 5. c. 406. C.
 Fidejussor quarum rerum utiliter detur. T. 5. c. 1113. A. B.
 Fidejussor qualiscumque accipitur ab iis personis, quae cum venia Praetoris in jus vocantur, ab aliis non nisi locuples, & assiduus. T. 3. c. 12. E. & c. 13. A. B.
 Fidejussor an futurae obligationis accipi possit. T. 5. c. 1090. A.
 Fidejussor dari non potest Monachus. T. 6. c. 892. B.
 Fidejussor debitam pecuniam consequutus tum a debitore principali, tum ab ejus heredibus compellitur. T. 6. c. 529. B.
 Fidejussor, & reus principalis an ex mora rei teneantur in usuras, non tam jure obligationis, quam officio judicis. T. 6. c. 535. C.
 Fidejussor conductionis tenetur in sortem, idest, pensionis nomine, non in usuras. Ibid. A.
 Fidejussor nemo constituitur, nisi per stipulationem. T. 6. c. 709. D.
 Fidejussor an pignora restituere cogendus sit. T. 6. c. 650. C.
 Fidejussor rei principalis locum obtinet. T. 6. c. 650. C.
 Fidejussor non videtur acceptus in durio rem causam. T. 6. c. 533. E.
 Fidejussor intervenit per stipulationem semper contracta obligatione. T. 6. c. 256. B.
 Fidejussor quodammodo creditor est debitoris principalis. Ibid. C.
 E e Fide-

- Fidejussor cum paciscitur, ne ab eo pecunia petatur, & per imprudentiam solyerit, condicere stipulatori poterit.** T. 6. c. 54. E.
- Fidejussor tenetur in solidum, quia non nisi volens intercessit.** T. 6. 98. B.
- Fidejussor an habeat actionem adversus confidejussorem, si solidum creditori solyerit.** T. 6. c. 10. D.
- Fidejussor an omni obligationi accedere possit.** T. 7. c. 446. E.
- Fidejussor debitoris mei impetrantis, ne debitor suus adversus se utatur exceptione, an etiam contra me agentem exceptione uti possit.** T. 7. c. 108. C.
- Fidejussor quis dicatur.** T. 7. c. 623. B. & T. 8. c. 485. E.
- Fidejussor si creditori legaverit, quod ei reus principalis debet, an debitor, vel creditor sit legatarius.** T. 7. c. 1040. C. an utile sit legatum. Ibid. C. D.
- Fidejussor quomodo domino possit obligari.** T. 8. c. 1066. A. B.
- An solus fidejussor obligetur.** T. 8. c. 1065. A.
- An præcedere obligationem, & sequi possit.** Ibid. A.
- Fidejussor cur detur.** T. 8. c. 322. D.
- Fidejussor qui dicatur.** T. 8. c. 322. A. an ejus datio novet principalem obligationem. Ibid. A. quomodo is obligetur. Ibid. B. an semper ex stipulatione teneatur. Ibid. B.
- Fidejussor, qui fidem dixit pro eo, qui mercem certam in diem promiserat, an tanti damnatur, quanti fuit merx fidejussionis tempore.** T. 8. c. 349. A.
- Fidejussor quomodo suo, & quomodo alieno nomine obligatus dicatur.** T. 8. c. 322. B. C.
- Fidejussor accedere potest naturali obligationi.** T. 9. c. 75. C.
- Fidejussor, aut mandator non liberatur, reo principali liberato capitis diminutione.** T. 9. c. 1278. B.
- Fidejussor, qui pro alio sibi iudicio promisit ex scripto, & fidejussor, qui ex non scripto, in quo differunt.** T. 9. c. 1280. E. & c. 1281. A.
- Fidejussor dandi, & fidejussor faciendi, in quo differunt.** T. 9. c. 1268. C. D.
- Fidejussor a servo datus jure non tenetur.** T. 9. c. 253. B.
- Fidejussor an omnino liberetur electo reo.** T. 9. c. 600. E.
- Fidejussor. Vide, Cautio iudicio sibi.**
- Fidejussor, & pignus in quo differunt.** T. 9. c. 544. E. & c. 545. A.
- Fidejussor olim dicebatur præ, & cur.** T. 9. c. 1277. B.
- Fidejussor datus filio a patre an patri teneatur, & pro eodem, & eidem possit obligari.** T. 10. c. 286. B.
- Fidejussor quod per se non habet, per reum habet.** T. 10. c. 456. E.
- Fidejussor tunc condicit, cum suo nomine solvit.** T. 10. c. 423. E.
- Fidejussor an cessionis bonorum debitoris exceptione se possit tueri.** T. 10. c. 519. E.
- Fidejussor an adhibeatur obligationi operarum.** T. 10. c. 554. A.
- Fidejussor si adhibetur obligationi operarum, alienum factum promittit.** T. 10. c. 554. A. & c. 559. C.
- Fidejussor, qui solvit solidum, an habeat actionem adversus confidejussorem.** T. 10. c. 561. D.
- Fidejussor quod per se non habet, id habet per reum.** Tom. 10. c. 565. A.
- Fidejussor solvens an habeat utilem actionem.** T. 10. c. 631. D.
- Fidejussor uno tantum loco capitur pro repromissore.** T. 10. c. 713. E.
- Fidejussor accessionis loco intercedit.** Ibid. E.
- Fidejussor suo nomine promittit, suoque nomine solvit.** T. 10. c. 714. B.
- Fidejussor de re tradenda a venditore datus.** T. 10. c. 1015. C.
- Fidejussoris utilitatem spectari, si creditor moram fecerit.** T. 1. c. 1282. D.
- Fidejussoris restitutio reum non liberat.** T. 1. c. 470. A.
- Fidejussoris obligatio an extinguatur confusione.** T. 4. c. 673. D.
- Fidejussoris cum reo constitutæ pecuniæ seu debitoræ, eadem ferè conditio est.** T. 5. c. 407. D.
- Fidejussoris conditio an durior fieri possit, quam rei principalis.** T. 5. c. 976. A.
- Fidejussoris alia causa est, alia pignorum.** T. 6. c. 630. E. si pro eo, cui purè debet, sub conditione fidejusserit, certum est obligari eum. T. 6. c. 367. C.
- Fidejussoris pactum personale an profit debitori.** T. 6. c. 231. A.
- Fidejussoris acceptilatio an profit reo principali.** Ibid. A.
- Fidejussoris definitio.** T. 1. c. 861. B.
- Fidejussoris pactum reo an profit.** T. 6. c. 54. E. & cur. Ibid. E.
- An fidejussoris intersit potius liberari facto rei principalis, quam solvere creditori, apud quem fidejussit.** T. 6. c. 255. D.
- Fidejussoris obligatio conditionalis.** T. 6. c. 368. A.
- Fidejussoris, & rei principalis an eadem semper obligatio sit.** T. 8. c. 322. B. an eadem obligatione teneantur. Ibid. B.
- Fidejussoris conditio miserabilis, maxime debitoræ principali non existente solvendo.** T. 9. c. 1279. C.
- Fidejussoris datio an liberet.** T. 10. c. 915. C.
- Fidejussori rei nocet mora.** T. 1. c. 1283. A.
- Fidejussori venditio fieri dicitur juris necessitate, cum creditor suum aliter ab eo consequi non possit.** T. 4. c. 933. B.
- Fidejussori adversus confidejussorem non datur actio utilis.** T. 4. c. 846. B. & cur non datur actio utilis. Ibid. D.
- Fidejussori an profit exceptio reo competens.** T. 4. c. 712. D.
- Fidejussori solidum solventi cur actio utilis non datur adversus confidejussorem.** T. 4. c. 846. A. ratio differentie quæ. Ibid. D.
- Fidejussori comparatur nominator.** T. 4. c. 39. D.
- Fidejussori, qui solidum solvit creditori, an actio utilis sit adversus alium fidejussorem.** T. 4. c. 846. A.
- Fidejussorine, an reo penam creditor remittere possit.** T. 5. c. 976. C.
- Fidejussori quando sit justa ignorantia.** T. 8. c. 682. E.
- Fidejussori tempus datum ad exhibendum reum.** T. 9. c. 1280. A. & seq.
- Fidejussori hoc tantum a Justiniano est concessum, ut reum sistendo post diem evitet penam.** T. 10. c. 388. C.
- Fidejussori minori viginti quinque annis, quibus casibus ejusdem minoris restitutio profit, vel non profit.** T. 10. c. 896. A. B.
- An sicut in fidejussorem magistratus, qui gessit prius, redditur actio, quam in collegam, qui non gessit; sic etiam in nominatorem magistratus, qui rem gessit, reddenda prius actio sit, quam in collegam, qui eam rem non gessit.** T. 4. c. 37. D.
- Inter fidejussorem, & collegam alijus, quis prius convenitur, collega, an fidejussor.** T. 4. c. 845. D.
- Fidejussorem, & pignus qui accipit, quando pignus, & quando fidejussorem convenire potest.** T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.
- In fidejussorem actio quando detur.** T. 6. c. 687. D.
- Fidejussorem non tantum civili, sed etiam naturali obligationi accedere posse, quod & de reo constitutæ pecuniæ est proditum.** T. 6. c. 367. A.
- Fidejussorem frustra, & inutiliter accipere adjectum solutionis gratiæ, cum in ejus persona non consistat obligatio.** T. 4. c. 365. D.
- Fidejussorem accedere posse obligationi naturali, qui naturaliter tantum debere potest, non civiliter.** Ibid. C.
- Fidejussorem in durioræ causam obligari non posse, quam obligatus sit reus principalis.** Tom. 6. c. 366. B. C.
- Fidejussorem locupletem qui non dat, non cavet iudicio sibi, & potest trahi in jus.** T. 9. c. 22. C. at qualem

qualem dederit parens, patronusve filio, vel liberto, in jus vocati non trahentur. Ibid. C.

Fidejussorem flagitare conjuges constante matrimonio non possunt, & cur. T. 9. c. 545. B.

Fidejussorem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis servandæ causâ, & reddendæ soluto matrimonio. Tom. 9. c. 544. B. & seq.

Fidejussorem inopem qui accipit, errat in factu, non in jure. T. 10. c. 388. A.

Sub fidejussore homines facti dicuntur Græco modo. T. 3. c. 211. E.

De fidejussore tutoris, & quando pupillo obstringitur. T. 6. c. 660. C. quando conveniri potest. Ibid. C. & quando debet damnari. Ibid. D.

De fidejussore, qui solvit pro fidejussore, neglecto beneficio epistolæ Divi Adriani. T. 9. c. 241. C. quam actionem habebit ille fidejussor. Ibid. D.

De fidejussore, qui pecuniam solvit pro debitore capite deminuto. T. 9. c. 1246. D. E. & c. 1247. A.

Fidejussore solvente reus non liberatur ipso jure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. Ibid. C.

De fidejussore evictionis, qui apud emptorem intercessit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.

Fidejusso re procuratoris defuncto, vel apparente, an procurator teneatur alium fidejussorem dare. T. 10. c. 614. B.

Fidejussores magistratum: T. 2. c. 820. E.

Fidejussores idonei dantur pro qualitate rei. T. 1. c. 274. C.

Fidejussores a servo intercessore dati an teneantur. T. 3. c. 201. C.

Fidejussores cur non teneantur in specie l. 5. in prin. ut leg. no. c. & in specie l. 10. eod. tit. teneantur. T. 3. c. 429. C.

Fidejussores duo sunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.

Fidejussores diversorum contractuum, quibus rei principales teneantur, confidejussores an sint. T. 4. c. 951. D.

Fidejussores liberantur novatione voluntariâ, non etiam necessariâ. T. 4. c. 965. B.

Fidejussores beneficium divitionis habent ex epistola Divi Adriani, hodie quoque Tabellionibus notissima. T. 4. c. 907. A.

Fidejussores invenire omnibus facile an sit. T. 5. c. 558. A.

Fidejussores an iidem se exceptionibus, quibus reus principalis, defendere possint. T. 5. c. 815. A. B.

Fidejussores probati pro idoneis, pro assiduis, & locupletibus. T. 5. c. 862. B.

Fidejussores inventu sunt difficillimi. T. 5. c. 202. E.

Fidejussores esse prohibentur Clericus, & Monachus. Tom. 6. c. 1034. B. & seq. & c. 1035. B.

Fidejussores ex causa judicati singuli tenentur pro virilibus portionibus tantum, non in solidum. T. 6. c. 529. D.

Duo fidejussores simul conventi judicio ex stipulatu, & condemnati simul, ex causa judicati singuli tenentur pro virilibus portionibus tantum, non in solidum, nisi in sententia id expressum sit nominatim. Ibid. D.

Fidejussores singuli quando in solidum tenentur, & quando non. T. 6. c. 491. A. B.

Fidejussores in quo differunt a Collegis. T. 6. c. 10. D. E.

Fidejussores singulos obligat propria obligatio. Ibid. E.

Fidejussores. Vide, Confidejussores.

Fidejussores qui, & in quibus obligationibus assumi possint. T. 8. c. 1064. E.

An, si plures sint, in solidum teneantur. T. 8. c. 1065. A. quomodo Græcè accipiatur. Ibid. C.

Fidejussores qui plures habet, si unum ex omnibus elegerit, eum non posse dimisso judicio ab alio reliquum petere. T. 9. c. 100. E.

Fidejussores tutoris teneri actione ex stipulatu. T. 9. c. 600. D.

Fidejussores quod jus habent commune cum mandatoribus. T. 9. c. 1278. B.

Fidejussores nonnunquam intervenire in causis civilibus, vel in criminalibus, qui pro reo cavent judicio filii, seu de repræsentando reo. T. 9. c. 1279. E.

Fidejussores invenire est difficile, & molestum exigere, & quodammodo contumeliosum. Tom. 9. c. 470. D.

Fidejussores labi facultatibus facile possunt. T. 10. c. 495. A. B.

Fidejussores sunt, qui pro debitore suo nomine promittunt. T. 10. c. 713. D.

Fidejussores cur sic dicantur. Ibid. E.

Fidejussorum miseræ. T. 3. c. 564. A. B.

Fidejussorum quisque loco tutoris pro qua parte condemnatur, & an unus in solidum damnari possit. T. 4. c. 906. A.

Fidejussorum miseræ subveniunt benignæ leges. T. 9. c. 1280. B.

Ad fidejussores extenduntur defensiones, & exceptiones. T. 9. c. 1245. C. & seq.

Fidejussores inter quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 380. A.

Ad fidejussores, vel mandatores extenduntur defensiones, vel exceptiones, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1278. B.

Fidejussoria obligatio personalis est. T. 10. c. 557. C.

Fidejussoriam obligationem quando

adquirat servus communis. T. 6. c. 366. A. B.

De fidejussoribus, & mandatoribus. T. 1. c. 861. B.

De fidejussoribus epistola Divi Adriani scripta. Tom. 4. c. 957. C.

Fidejussoribus causam rei principalis, eam deserentis, non defendentibus quæ poena incumbat. Tom. 5. c. 113. D.

De fidejussoribus quibus datis errore juris subveniri æquum est. T. 7. c. 567. C.

Fidejussoribus succurritur, qui sine scriptis, & sine adjectione dici pro alio judicio filii adpromiserunt. T. 9. c. 1280. E.

De fidejussoribus, & donationibus titulos esse fatuorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.

Fidejussoribus ad fines sunt mandatores. T. 9. c. 1276. E.

De fidejussoribus tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 600. C. & seq.

De fidejussoribus, & mandatoribus. T. 9. c. 1276. E.

Fidejussoribus, & mandatoribus leges variis modis opitulatur. T. 9. c. 1279. B. & seq.

De fidelis militis culpis, & successionibus. T. 2. c. 1216. B.

Fidelis omnes filios fidelitatem facere debere. T. 2. c. 1271. B.

Fidelitas feudi ut, & per quos danda. T. 2. c. 1238. B.

Fidelitas intra annum, & diem fieri debet. T. 2. c. 1311. B.

Fidelitas intra annum a pubertate danda. T. 2. c. 1273. A. B.

Fidelitatis definitio brevis. T. 2. c. 1236. C.

Fidelitatis nomine jusjurandum significatur fidelitatis. Tom. 2. c. 1305. B.

Fidelitatis jure Ecclesiam solutam esse. T. 2. c. 1314. C. D.

Fidelitatis faciendæ forma. T. 2. c. 1238. E.

Fidelitatis jusjurandum præstari potest pluribus Dominis. Tom. 6. c. 898. C.

Fidelitatem omni hominum genus Imperatori debet. T. 2. c. 1314. B.

Ei, qui fidelitatem facere recusat, feudi investitura fieri non debet. T. 2. c. 1236. B.

An fidelitates plures debeantur, si plures sint domini, vel vassalli. T. 2. c. 1305. D.

Fides justitiæ fundamentum, & fidei etymon ex Cicerone. T. 3. c. 324. E.

Fides sua nemini periculosa esse debet. T. 1. c. 446. C.

Fides bona ab initio adeptæ, & ab initio recuperatæ possessionis an exigatur. T. 1. c. 1126. E.

Fides bona quo casu exigitur. T. 1. c. 1136. E.

Fides mala incidens non interpellat usucapionem legitimam. T. 1. c. 1141. A.

- Fides defuncti mala successori bonæ fidei nocet . T. 1. c. 1124. B.
 Fides mala non est rei alienæ scientia, sed injustæ possessionis scientia . T. 1. c. 1370. D.
 Fides in rebus contrahendis a servulo, nebulone, & verberone an exigatur . T. 1. c. 1417. B.
 Fides instrumentorum, ac testium . T. 1. c. 781. C. D.
 Fides, & jus hæstæ fisciæ, Tom. 2. c. 650. C.
 Fides filiofamilias data fideicommissi petitionem an pariat . Tom. 1. c. 1265. B.
 Fides tacita . T. 1. c. 345. C.
 Fides mensæ argentarii, fides publica est . T. 4. c. 923. B.
 Fides rei constitutæ non est frangenda . T. 4. c. 173. B.
 Fides in omnibus contractibus excludit non tantum dolum, sed etiam fraudem . T. 5. c. 481. A.
 Fides bona contraria est fraudi, & dolo . T. 5. c. 480. E.
 Fides chirographi diuturnior est, quam testium . T. 5. c. 84. C.
 Fides contractus exigit, ut salvum sit jus suum creditori . Tom. 5. c. 421. D.
 Fides, quæ datur alteri, duobus modis dicitur . T. 6. c. 1090. B.
 Bona fides sincera fides . Tom. 6. c. 913. D.
 Fides tempore non solvitur . T. 6. c. 1071. B.
 Mala fides, incidens medio tempore, interrumpit præscriptionem jure Pontificio, T. 6. c. 919. C.
 Fides quid sit, T. 7. c. 623. C.
 Fides an habeatur ungi testi jurato, T. 7. c. 1424. E.
 Fides publica non interit, Tom. 9. c. 1091. C. non potest infirmari, aut retractari . Ibid. B.
 Malæ fidei possessor res, quas distrahit, earumque æstimationem, ac fructus restituere debet . T. 3. c. 513. C.
 Fidei malæ emptio emptio non est, malæ fidei stipulatio est stipulatio . T. 3. c. 201. A.
 Fidei malæ possessor nec civile debitum deducere potest . Tom. 3. c. 431. D.
 Fidei confessio Imperatoris Justiniani, T. 3. c. 349. E.
 Fidei nomen etiam mandatum complectitur . T. 6. c. 799. B.
 Fidem constituti quis, & quomodo impleat . T. 5. c. 408. C.
 Fidem, quæ vitam continet, gravius est tallere in pecunia debita, quam in non debita, T. 5. c. 405. D.
 Fidem frangenti fides frangatur, T. 6. c. 901. B.
 Fidem frustra quis sibi postulat servari, qui fidem a se præstitam servare recusat . T. 6. c. 901. B.
 Fidem transactionis qui non præstat, eam exigere non potest . Tom. 9. c. 1059. E.
 Fide malæ possessor de percipiendis frugibus semper tenetur, T. 2. c. 651. A.
 De fide instrumentorum . Tom. 9. c. 282. A. & seq.
 Fidiculæ sunt virgulæ, quibus re in equuleo dilacerantur, & torquentur, ut fides reperiat, T. 10. c. 722. C.
 Fiducia quid . T. 1. c. 163. C. & c. 389. E.
 Fiducia aliud est, aliud pignus, aliud hypotheca, & aliud *arrhenon* . T. 2. c. 1208. B.
 Fiducia distrahi potest, etiam si convenerit, ne distrahat, T. 1. c. 391. A.
 Fiducia pignoris genus, Tom. 7. c. 626. E.
 Fiducia est pignus . T. 9. c. 295. E.
 Fiducia, vel additio in diem emptio nis lex est, T. 10. c. 650. A.
 Fiduciæ actio duplex, Tom. 1. c. 391. C.
 Fiduciæ, vel pignori dari non potest liber homo . T. 4. c. 1467. D.
 Fiduciam debitor creditori vendere non potest, pignus potest, T. 1. c. 390. D.
 Fiduciam contrahere quid sit . Vide, Contrahere fiduciam, Negligentia magna est lata culpa, & serò idem, quod dolum, Tom. 4. c. 33. E.
 Fiduciaria emptio, T. 1. c. 163. D.
 Fiduciaria hereditas, idest, fideicommissaria . T. 7. c. 654. E.
 Fiduciaria hereditas quid proprie, T. 7. c. 655. A.
 Fiduciaria tutela quænam, & quare sic appellata . T. 8. c. 919. B.
 Fiduciaria tutela quæ dicitur . T. 9. c. 558. B.
 Fiduciarium pignus . T. 1. c. 163. D.
 Fiduciarus servus an adquirat creditori, T. 1. c. 390. C.
 Fiduciarus pater . Tom. 1. c. 163. C.
 Fiduciarus pater quis dicitur, T. 9. c. 558. B. & seq.
 Fiduciarus emptor servi . Tom. 9. c. 970. B.
 Fieri, & esse in possessione, & possidere quomodo differant, T. 5. c. 719. A.
 Fieri an possit remedio exceptionis, quod non sit ipso jure . Tom. 5. c. 849. D.
 Fieri quod solet, pro facto, si sit omissum, habetur . T. 10. c. 841. D.
 Figulinum, seu figlinum opus quid, T. 7. c. 419. A.
 Figure *evocatio*, & *arrhenon*, quibus Jurisconsulti sæpissime utuntur . T. 6. c. 385. A.
 Filia præterita testamentum an infirmet . T. 1. c. 419. E.
 Filia ut in feudo succedit, Tom. 2. c. 1205. B. & c. 1256. E.
 Filia, quæ se bonis paternis miscet, an conferre fratribus dotem debeat, T. 2. c. 1131. D.
 Filia fratribus an dotem conferre debeat . T. 4. c. 1038. A.
 Filia Senatoris, quæ libertino nupsit, an fiat justa uxor, si postea pater ejus Senator esse desierit . T. 4. c. 971. E.
 Filia an unà cum fratribus etiam mitti possit in possessionem rerum hereditariarum, quæ onerata est fideicommissis restituendæ fratribus portionis suæ hereditariæ, T. 4. c. 1131. C. D.
 Filia nisi præbeat obsequium matri, si per eam fiat, quo minus consobriano nubat, an capiat hereditatem matris . T. 9. c. 729. E.
 Filia non auget familiam patris sui . T. 5. c. 542. C.
 Filia Senatoris si libertino nupsisset, an nuptiæ illæ sint justæ . Ibid. B.
 Filiæ sui juris effectus, patri ejus an detur actio de dote . T. 5. c. 1162. C. D.
 Filiæ emancipatæ, an dos ei a patre data ad patrem revertatur . T. 5. c. 1125. A.
 Filia naturalis utrùm ex testamento mulieris patronæ patris sui, an ex testamento patris partem fundi legati petere possit, T. 6. c. 740. C.
 Filia matri an paciscatur inutiliter . T. 6. c. 527. B.
 Filia an constante matrimonio actionem ex testamento habeat . T. 7. c. 1051. C.
 Filia onerata fideicommissis hereditatis an possit deducere ex eo dotem . Tom. 7. c. 1504. E. an Falcidiam deducere possit . Ibid. c. 1505. A.
 Filia an dotem conferat, si alius quidam ejus negotium gerens dotem stipulatus sit . Tom. 8. c. 102. B.
 Filia an dotem conferat, petita bonorum possessione . Tom. 8. c. 101. B.
 Filia an dotem conferat, si stipulata sit dotem sibi a marito reddi . T. 8. c. 102. B.
 Filia an præter dotem etiam usufras dotis post moram conferre debeat . Ibid. C. D.
 Filia an utiliter matri pacisci possit . T. 5. c. 57. A. B.
 Filia emancipata an conferat dotem, Tom. 8. c. 101. A. item Filia in adoptionem data an conferat . Ibid. A. B.
 Filia exheredata an præter legatum etiam dotem promissam præcipere possit . T. 8. c. 106. A. an dotem illam conferre debeat . Ibid. A.
 Filia familias an possit agere de dote, cessante patre . T. 8. c. 105. D. an dotem conferat . Ibidem . D.
 Filia familias an sub conditione casuali institui possit, T. 8. c. 106. E.

Filia in adoptionem data an possit petere contra tabulas. T. 8. c. 101. A. B. an dotem conferat. Ibid. A. B.
 Filia, nepos, & ceteri liberi an possint institui sub omni conditione. Tom. 8. c. 34. C.
 Filia in matrimonio mortua, an dos profectitia redeat ad patrem. T. 8. c. 99. C.
 Filia, quae est in potestate, an dotem repetat sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
 Filia, quae legatum agnovit, an possit agere querela inofficiosa. Ibid. E. & c. 106. A.
 Filia, quae non venit ad successionem patris, si sit legataria, an conferat. T. 8. c. 106. A.
 Filia semper videtur supervixisse matri. Tom. 7. c. 1467. C.
 Filia si se abstinuit a bonis paternis, an dotem fratres ab ea vindicare possint. Tom. 8. c. 106. E.
 Filia si sit emancipata, & praeterita cum adiectione dotis, & legati; si agnoverit legatum, an etiam dotem praecipiat. Tom. 8. c. 106. B. an eam conferre debeat. Ibid. A.
 Filia sua an dotem, & donationem propter nuptias conferat, si praeterita sit, & petat contra tabulas. Tom. 8. c. 101. B.
 Filia sine liberis mortua, dos ad patrem redit. Tom. 8. c. 803. A. B.
 Filia sua praeterita an conferat dotem, si omiserit contra tabulas, & miscuerit se bonis ab intestato, vel si obtinuerit in querela inofficiosa testamenti. T. 8. c. 101. E.
 Filia sua si sit praeterita, an testamentum nullum sit. T. 8. c. 106. B. C.
 Filia a patre tutori desponsa, destinatae inter vivos, testamentove designata. T. 9. c. 449. C.
 Filia Patre orbata debet nubere tutore auctore, & matre, & propinquis. Tom. 9. c. 442. D.
 Filia, quae heres instituitur sub conditione, si certae personae nupserit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.
 Filia si patri heres existat, dotem suam repetit jure proprio, non jure hereditario. T. 10. c. 206. D.
 Filia non nocet culpa patris. T. 2. c. 1132. A.
 Filia quod in dotem datur, statim fit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 893. A.
 Si filia familias quid detur in dotem, vel in peculium, quid interest. Ibid. A.
 Filia exheredatæ an exceptio doli proficiat. T. 5. c. 57. D.
 Filia repetitio dotis post emancipationem, & capitis deminutionem datur, non patri. T. 5. c. 162. B.

Filia consensus in despondendo requiritur. Tom. 7. c. 897. A.
 Filia an noceat scientia. T. 7. c. 890. D. E.
 Filia rogata restituere hereditatem an fructus perceptos imputent in falcidiam, vel in dotem. Tom. 7. c. 1504. E. & c. 1505. A.
 Filia taciturnitas pro consensu in sponsalibus habetur. T. 7. c. 897. B.
 Filia nomine quae pater comparavit, an in divisione hereditatis filia ea praecipui titulo retineat. T. 8. c. 90. E.
 Filia emancipatione an nepos exeat de patria potestate. T. 8. c. 40. A.
 Filia impuberi an adquiratur bonorum possessio per matris petitionem. T. 8. c. 18. G. D.
 Filia minori 25. annis per mortem patris, sui juris effecta, an matris, & propinquorum consensus sit necessarius ad contrahendas nuptias. T. 10. c. 670. E.
 Filiam abdicare non decet, filios decet. T. 9. c. 1307. D.
 In filia occidenda pater cur jus praecipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.
 De filia herede scripta sub hac conditione, si nupserit, T. 9. c. 736. A.
 Filia iterum nubente, an, & quo casu pater possit dotem minuere. T. 10. c. 205. D.
 Filia in matrimonio mortua, dos adventitia, vel etiam profectitia, si mortua sit post patrem, quae olim utraque remanebat apud maritum, hodie non remanet apud eum, nisi ita convenerit, T. 10. c. 332. A.
 Filiarum appellatione an postuma contineatur. T. 7. c. 1001. C.
 Filiarum nomen etiam in postumos cadit. T. 8. c. 601. D.
 Filius, & postumus quo differunt. Tom. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.
 Filius scire non videtur, quod scit pater. T. 3. c. 395. A.
 Filius, & pater unum, & ambo quasi unus. T. 3. c. 417. A.
 Filius patri an jure heres existat, matri autem heres an fiat additione simplici. T. 1. c. 460. C.
 Filius antiquo jure omnia adquirebat patri, & jure novo non item. T. 1. c. 92. D.
 Filius quibus modis a patre liberatur. T. 1. c. 989. C.
 Filius agere potest consensu patris. T. 1. c. 224. C.
 Filius pure debet institui, aut pure exheredari. T. 1. c. 1055. A.
 Filius, qui non instituitur, an ab omnibus gradibus exheredandus sit. T. 1. c. 1356. D.
 Filius neque heres institutus, neque nominatim exheredatus non patitur valere testamentum.

Tom. 1. c. 333. C.
 Filius cum convitio heres institui potest. T. 1. c. 1055. A.
 Filius nominatim exheredandus est. Tom. 1. c. 1054. C. & quid est nominatim. Ibid. C.
 Filius, & nepos in hereditatem an concurrere possint. T. 1. c. 1264. E.
 Filius filiae praefertur jure feudi. T. 2. c. 1177. A.
 Filius quomodo sui juris sit. T. 1. c. 316. D.
 Filius tribus emancipationibus, vel tribus manumissionibus sui juris sit. T. 1. c. 404. C.
 Filius illustris quis sit. T. 2. c. 721. D.
 Filius ab hostibus captus patrem a muneribus personalibus non excusat. Tom. 2. c. 753. E. & c. 754. A.
 Filius patrem in privatis negotiis judicem habere potest. Tom. 1. c. 1278. C.
 Filius naturalis in bonis patris assis capacitatem hodie an habeat. T. 2. c. 1065. B.
 Filius naturalis hodie a matre ex parte heres an institui possit. Ibid. A.
 Filius familias quibus de rebus testari potest. Tom. 1. c. 330. D. E.
 Filius familias invitus emancipari non cogitur. Tom. 1. c. 404. E.
 Filius familias jussu patris manumittere potest, matris non potest. T. 1. c. 373. E.
 Filius familias proprium quidquam habere non potest. T. 1. c. 1193. A.
 Filius familias non potest ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.
 Filius familias munera civilia suscipere potest, nec pro eo pater invitus obligatur. T. 2. c. 705. B. C.
 Filius familias ne ex voluntate quidem patris testamentum facere potest. Tom. 1. c. 1042. E. & c. 1043. A.
 Filius familias minor 25. annis uno casu ex suo contractu non restituitur, & quo. Tom. 1. c. 989. C.
 Filius familias si passus fuerit injuriam, patri injuriarum datur actio. T. 1. c. 472. B.
 Filius familias si negotium alicujus gerat, in patrem actio dabitur. T. 1. c. 363. E.
 Filius familias nominatoris periculo curator operum creatur. T. 2. c. 764. B.
 Filius familias in peculio castrensi habetur pro patre familias. T. 2. c. 960. C.
 Filius familias delatam sibi hereditatem injussu patris adire non potest. Tom. 1. c. 1318. B.
 Filius heres instituendus, aut exheredans;

- redatus nominatim . T. 1. c. 105, A.
- Filiusfamilias patri acquirit, sive sibi, sive patri, sive servo patris, aut fratri, aut impersonaliter stipulatus sit . T. 1. c. 1195. C.
- Filiusfamilias testamentum facere potest de castrensi peculio tam in communi, quàm proprio jure . T. 1. c. 415. C.
- Filius quantum, ad institutionem, vel exheredationem a cæteris differt . T. 1. c. 1053. E.
- Filius, & pater in jure pro una persona habentur . T. 4. c. 859. B.
- Si filius emancipatus non caveat de conferendis, & paterna tamen appetat, vel etiam ea pro sua portione possideat, quid fiet. T. 4. c. 91. A. B. hic distinguendum est, aut per inopiam cavere de conferendo non potest, aut per contumaciam noluit . Ibid. B.
- Filiusfamilias a patre institui potest sub conditione, sed non sub qualibet conditione . T. 4. c. 400. E. cæteri liberi sub qualibet conditione institui possunt . Ibid. E. & c. 401. A.
- Filius a patre exheredatus, quando repellitur a bonis liberti, & quando non . T. 4. c. 354. D. E. & c. 355. A. & seq. idem dicendum de præterito a matre. Ibid. c. 355. B.
- Filius ex contubernio, & ex concubinato est naturalis; ex matrimonio est legitimus, & naturalis; ex adoptione est legitimus, non naturalis; ex scortatione verò neque est legitimus, neque naturalis . T. 4. c. 659. E.
- Filius invito patre potestne injuriam persequi? T. 4. c. 1115. E. differentia est, utrùm quis dicat inofficiosum testamentum, an falsum. Ibid. c. 117. B.
- Filius rectè agit de inofficioso patris testamento, & contra pater . T. 4. c. 362. E. causa filii, & patris est eadem. Ibid. E.
- Filius rectè sub conditione institui nequit, filia verò, nepos, cæterique liberi possunt . T. 4. c. 343. C. cur filius a cæteris separatur. Ibid. C. hodie par est conditio liberorum . Ibid. D.
- Filius . Vide, Liberi .
- Filius adoptivus. Vide, Adoptivus.
- Filius præteritus, seu exheredatus. Vide, Exheredatus .
- Filius emancipatus . Vide, Emancipatus .
- An filius a patre institutus possit aliquando petere bonorum possessionem secundum tabulas . T. 4. c. 352. D.
- Filius emancipatus, cui de patris innocentia certò constat, an hereditatem ejus adire, aut possessionem bonorum acquirere possit . T. 4. c. 1078. C.
- Filius an priùs conveniri debeat ex sua persona ob rem malè gestam, quàm pater ex persona filii, qui in rem malè gestam priùs consenserat. T. 4. c. 852. D.
- Filiusfamilias an patri quoque bona materna pleno jure adquirat . T. 4. c. 1088. C.
- Filius exheredatus, qui, cum sit pupillus solus, ex eo litigare non potest sine tutore, utrùm agat querelâ inofficiosi testamenti auctore tutore testamentario, an legitimo . T. 4. c. 1002. A.
- Filius emancipatus an cogatur cavere pro patre curatore reipublice, rempub. salvam fore . T. 4. c. 870. E.
- Filius ex justis nuptiis procreatus an conditionem patris sequatur, T. 4. c. 856. D.
- Filius patris, non matris familiam sequitur. T. 4. c. 1170. B.
- Filiusfamilias, qui voluntate patris decurio factus est, an pater pro filio reipublice obligetur ex nuda voluntate. T. 4. c. 852. D.
- Filiusfamilias si pactus est sibi, utrùm pactum ejus patri prodest, nec ne, T. 4. c. 835. C.
- Filius solius virilis personæ in potestate esse dicitur, teste Leone Philosopho . T. 4. c. 1109. C.
- Filius absque consensu parentis nuptias si contrahat, an liberi, ex tali matrimonio nati, avi in potestatem recidunt, aut ei agnoscantur. T. 5. c. 541. B. & c. 542. A.
- Filiusfamilias si pactus fuerit, ne a se petatur, cui proderit . T. 5. c. 60. E. & c. 61. A. & seq.
- Filius emancipatus, si per inopiam de conferendo cavere non possit, quid juris obtineat . T. 5. c. 618. C.
- Filius non debet cogi legata præstare exceptis personis, quòd bonorum possessionem petierit, cum & sine hac hereditatem habiturus sit suo jure . T. 5. c. 608. C.
- Filius suus præteritus, & filius emancipatus præteritus in quo differant . Ibid. E.
- Filius quare teneatur actione ad exhibendum . T. 5. c. 378. A.
- Filiusfamilias, & pater, & duo, vel plures fratres, an in eadem Curia Decuriones, aut Senatores esse possint . T. 5. c. 120. D. E.
- Filius patroni, quam ob causam bonorum possessionem liberti paterni, & sic jus patronatus amittat. T. 5. c. 625. A. B.
- Filiusfamilias an de re patris iudex, & arbiter compromissarius esse possit . T. 5. c. 22. A.
- Filius quomodo patriâ potestate absolvetur. T. 5. c. 1183. C.
- Filius fixitius est adoptatus. T. 5. c. 1155. E.
- Filius, & mater vocabula sunt naturæ . T. 5. c. 150. E. cognatus est etiam verbum naturæ, agnatus autem non est verbum naturæ; sed civile. Ibid. E.
- Filiusfamilias naturaliter tantùm obligatur, civiliter propter S. C. Macedonianum non potest. T. 5. c. 439. D.
- Filius præteritus an legata instituto relicta præstet . T. 5. c. 607. C.
- Filiusfamilias quatenus, & in quantum obligari possit, & teneatur, & quibus ex causis minimè. T. 5. c. 439. B. & seq.
- Filiusfamilias ex bonorum possessione contra tabulas nemini præstat legata, T. 5. c. 608. B.
- Si filius, qui in potestate furiosi erit, rem salvam fore stipuletur, acquirit patri obligationem . T. 5. 869. C. D.
- Filius in potestate patris furiosi nascitur, & remanet. Ibid. D.
- Filiusfamilias, si dotem acceperit injussu patris, qua actione teneatur. T. 5. c. 561. C. & seq.
- Filiusfamilias, & servus omnia jura, omnes actiones adquirunt patri, & domino . T. 5. c. 496. B.
- Filius an teneatur ex contractu patris, T. 6. c. 1035. C.
- Filius non aliter a patre delegari potest, ut alii se obliget, quàm si debitor patris fuerit, non etiam si donare patri velit . T. 6. c. 399. B.
- Si filius meus me vivo morietur, tum nepos ex eo post mortem meam natus heres esto . T. 6. c. 193. A.
- Filius emancipatus, qui obiit interim diem suum, intelligitur bonorum possessionem accepisse, licet reapse eam non acceperit . T. 6. c. 163. E.
- Filius emancipatus patri heres est extraneus, & voluntarius . T. 6. c. 250. C.
- Filius emancipatus . Vide, Emancipatus .
- Filius suus heres, qui vitâ decessit ante petitam bonorum possessionem, non ideo minus transmittitur in heredes suos hereditatem paternam ex testamento, vel ab intestato. T. 6. c. 164. A.
- Filius, etiam ignorans mortem patris, ipso jure patri defuncto statim heres existit ex testamento, vel ab intestato, citra aditionem, & citra bonorum possessionem. Ibid. A.
- Si filius sit heres institutus ex asse, idemque substitutus fratri impuberi exheredato potest se abstinere hereditate patris, & ex substitutione fratris fraternam hereditatem obtinere . T. 6. c. 177. A.
- Filius heres institutus sub conditione. T. 6. c. 194. C. D.
- An filius patroni possit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti paterni. T. 6. c. 179. B.
- Filiusfamilias impubes a patre heres institutus ex asse, beneficio Prætoris abstinuit se bonis paternis.

ternis, tertum est, non posse conveniri a creditoribus paternis. T. 6. c. 177. E.

Filiusfamilias civiliter patri debitor esse an possit. T. 6. c. 398. E.

Filiusfamilias videtur idem esse homo, qui & pater est. T. 6. c. 295. C.

Filiusfamilias patri an adquirat. T. 6. c. 359. B.

Filiusfamilias vestigalia publica non locabantur. T. 6. c. 72. B.

Filiusfamilias an causâ cognitâ condemnatur in id, quod facere potest ex edicto Prætoris. T. 6. c. 704. E.

Filiusfamilias vivo patre munera civilia, munera publica, & oppidanea, itemque honores suscipere, & agnoscere potest. T. 6. c. 510. E.

Filiusfamilias an ob reliqua, quæ collegæ sui contraxerunt, post mortem patris sui reipublicæ teneatur. Ibid. D.

Filius an sit idoneus defensor patris absentis, & pater filii absentis sine satisfactione iudicatum solvi. T. 6. c. 514. B. C.

Filius emancipatus si cum altero filio, qui mansit in potestate patris, velit communis patris dividere hereditatem, debet in commune conferre bona propria, quæ adquisivit post mortem patris. T. 6. c. 563. A.

Filius in legato, quod pater ei dedit, an patiatur Falcidiam. T. 6. c. 740. D.

Filius, a patre ex falso nuntio præteritus, an habeat querelam inofficiosi. T. 7. c. 210. A. B.

Filius abstiniens se beneficio Prætoris ab hereditate patris, nihilominus jure civili est heres. T. 7. c. 877. A.

Filius an deteriore conditionem patris facere possit, ut servus domini. T. 7. c. 101. B.

Filius an fiat heres sine jussu patris. T. 7. c. 213. C.

Filius an possit institui sub conditione casuali. Tom. 7. c. 950. D.

Filius an possit institui sub conditione potestativa, vel casuali, vel mixta. Ibid. D.

Filius an prædium in dotem a patre filię suæ datum, & creditori obligatum, forori suæ dote illâ contentæ luere, & liberum præstare debeat. T. 7. c. 816. B. C.

Filius an, quando, & quatenus testamentum facere possit. T. 7. c. 177. D.

Filius an rectè cum convitio instituat. T. 7. c. 1044. C.

Filius, cui fideicommissum relictum est, an fructus per patrem consequatur. T. 7. c. 1080. C.

Filius emancipatus, & manumissus an idem sit. Tom. 7. c. 197. A.

Filius emancipatus est patri heres

extraneus. T. 7. c. 1065. A.

Filius non potest emi ab ignorant. T. 7. c. 692. A.

Filius emancipatus, qui suscepit litem pro patre, & condemnatus est, solvit ex causa iudicati vivo, aut mortuo patre; quæritur, cum ipse heres extiterit patri, adjecto coherede, an possit a coherede consequi pro parte, quod solvit quasi defensor patris. T. 7. c. 543. C.

Filiusfamilias, absens studiorum causâ, si mutuam pecuniam acceperit, cessat Senatus Consultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. C. idem est de legationis causa. Ibid. C.

Filius, & cæteri liberi differunt. T. 7. c. 903. D. E.

Filiusfamilias quas actiones exerceat. T. 7. c. 671. E. & c. 672. A. & seq.

Filius, & mater uno casu se invicem in jus vocare non possunt sine venia. T. 7. c. 125. D.

Filius exheredatus de inofficioso testamento matris querelam per tulit. T. 7. c. 1226. A.

Filius emancipatus, & filia emancipata in quæstione nuptiarum quid differant. T. 7. c. 897. B.

Filius emancipatus, & exheredatus a querela inofficiosi testamenti an excludatur. Tom. 7. c. 195. A.

Filius emancipatus ex parte heres scriptus, repudiatâ hereditate, an prohibeatur legatum petere. T. 7. c. 1065. B.

Filius emancipatus præteritus, si agat contra tabulas, non admittitur ad substitutionem pupillarem. T. 7. c. 921. D.

Filius exheredandus, aut institutus in quartam. Tom. 7. c. 180. B.

Filius exheredatus, qui legatum, vel simile ex testamento accepit, an possit agere de inofficioso. T. 7. c. 192. E.

Filiusfamilias an conditionem optionis sine jussu patris implere possit. T. 7. c. 959. D.

Filiusfamilias an, & quando sine patre experiri possit. T. 7. c. 143. A.

Filiusfamilias an ex voluntate patris testamentum facere, aut votum nuncupare possit. Tom. 7. c. 161. D.

Filiusfamilias an ex voto obligetur. Ibid. C.

Filiusfamilias an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 953. C.

Filiusfamilias an fidejubeat rectè pro patre. T. 7. c. 56. A.

Filiusfamilias an in solidum ex delictis, & contractibus obligetur. T. 7. c. 161. B.

Filiusfamilias an testamentum facere, vel donare mortis causâ possit, permittente patre. T. 7. c. 952. C.

Filiusfamilias suo nomine, absente patre, an agere possit. Tom. 7. c. 672. A.

Filiusfamilias ex contractibus omnibus, & delictis, tanquam paterfamilias an obligetur. Tom. 7. c. 746. C.

Filiusfamilias ex quibus causis non obligetur. T. 7. c. 161. C.

Filiusfamilias hereditatem per creationem interpositam acquirens, olim eam adquirebat patri. T. 7. c. 954. B. C.

Filiusfamilias peculii castrensibus, vel quasi, vice patrisfamilias fungitur. T. 7. c. 161. B.

Filiusfamilias si codillos fecerit, & emancipatus eos non mutaverit, an valeant. Tom. 7. c. 964. A. B.

Filius heres sine re, quomodo sibi consulere possit. Tom. 7. c. 183. A.

Filius in potestate patris a patre heres an institui possit sub conditione in eventum collata. T. 7. c. 950. C.

Filius institutus ex semisse, & eum rogatus restituere, quid detrahat. D. 7. c. 186. C.

Filius libertinus qui sit, & an veniat filii appellatione. Tom. 7. c. 956. E.

Filius matri quomodo succedat. T. 7. c. 172. A.

Filius naturalis, exstantibus legitimis liberis, quantum ex testamento patris capere possit. Tom. 7. c. 880. D.

Filius emancipatus etiam minor 25. annis an conjugem ducere possit absque consensu patris. T. 7. c. 897. B.

Filius naturalis quis sit. Tom. 7. c. 827. C. & c. 834. C.

Filius nominatim an exheredandus sit. Tom. 1. c. 1054. C. & T. 8. c. 34. C.

Filius, pater, & mater, si simul moriantur, an videatur filius supervivisse. Tom. 7. c. 1468. C. D.

Filius patri, & e contra pater filio, an jus dicere possit. To. 7. c. 91. A.

Filius præteritus si acceperit legatum, an possit postea agere de inofficioso. T. 7. c. 1483. A.

Filius quando de testamento patris queri non possit. Tom. 7. c. 182. D.

Filius, qui in patris potestate se esse se negat, probare debet. To. 7. c. 870. B.

Filius, qui dixit, Sum paterfamilias, si in potestatem patris petatur, pater implere probationes debet. T. 7. c. 871. A. B.

Filius rogatus restituere hereditatem, quid detrahat. T. 7. c. 180. D.

Filius sciens si capiat ab herede, vel legatario mortis causâ, an excludatur a querela inofficiosi

- ciosus . Tom. 7. c. 185. B.
 Filius si dubitet, an paterfamilias, vel filiusfamilias sit, an possit testamentum facere . T. 7. c. 963. B.
 Filius si sub conditione impossibili scriptus sit, an valeat institutio . T. 7. c. 942. C.
 Filius vivo patre bonorum paternorum dominus esse existimatur . T. 7. c. 816. B.
 Filiusfamilias an testamentum facere possit . T. 8. c. 957. A.
 Filius an heres scribi possit post mortem suam . Tom. 8. c. 92. D.
 Filius an patri ignoranti possessionem acquirere possit, Tom. 8. c. 243. C.
 Filius an possit institui sub conditione potestativa . T. 8. c. 139. B.
 Filius an possit institui sub omni conditione, T. 8. c. 34. C. an possit silentio exheredari . Ibid. C.
 Filius a primo gradu præteritus, a secundo exheredatus, an habeat bonorum possessionem contra tabulas . T. 8. c. 42. D.
 Filius an semper excludat nepotem ex se ortum . T. 8. c. 26. B.
 Filius captivus an faciat partem, an obstet nepoti, eumque excludat in bonorum possessione petenda contra tabulas . Tom. 8. c. 27. A.
 Filius captivus an possit partem facere, T. 8. c. 24. D.
 Filius cum nepote an, quando, & quomodo admittatur ad bonorum possessionem . T. 8. c. 26. A. an filius præferatur nepoti . Ibid. A.
 Filius damnatus in metallum an faciat partem, & an obstet nepoti in bonorum possessione petenda contra tabulas, Tom. 8. c. 27. C.
 Filius emancipatus, adoptatus in locum nepotis postea, deinde rursus emancipatus, an obstet nepoti in petenda bonorum possessione contra tabulas . Tom. 8. c. 26. D. E.
 Filius deportatus an obstet nepoti in petenda bonorum possessione contra tabulas, T. 8. c. 27. A. an partem faciat . Ibid. A.
 Filius emancipatus an amittat bonorum possessionem contra tabulas, si se in adoptionem dederit . T. 8. c. 45. C.
 Filius emancipatus an cum nepotibus ex se natis vocetur in unam partem . T. 8. c. 107. D.
 Filius, qui est in potestate, an institui possit sub omni conditione . T. 7. c. 941. E.
 Filius emancipatus an excludat nepotem ex se natum, petita bonorum possessione contra tabulas, T. 8. c. 107. E.
 Filius emancipatus an excludat ne-
 potem ex se natum . T. 8. c. 168. A.
 Filius ab intestato matri succedit, & excludit matris agnatos, T. 8. c. 641. D.
 Filiusfamilias donare non potest . T. 8. c. 757. C.
 Filius Dei a Deo patre genitus non factus, ex Davidis semine factus non genitus, Tom. 8. c. 521. C. D.
 Filius filii mei est meus filius, T. 8. c. 565. E.
 Filius heres proximus quænam habeat . T. 8. c. 541. A.
 Filius emancipatus heres institutus an conferat forori exheredatæ, si illa querelâ inofficiosi obtinuerit . Tom. 8. c. 101. E. & c. 102. A.
 Filius emancipatus si cavit, se bona collaturum, postea repudiavit bonorum possessionem, an cum eo ex stipulatu agi possit . T. 8. c. 98. B.
 Filius emancipatus si multos sumptus in militia fecerit, an imputet eos peculio pagano, ut eò minus conferat, & ut integrum peculium retineat . Tom. 7. c. 1507. D.
 Filius emancipatus si post mortem patris adrogandum se dederit ante petitam bonorum possessionem, an eam amittat . Tom. 8. c. 30. D.
 Filiusfamilias an ex causa creditæ pecuniæ, vel causa voti conveniri possit . Tom. 8. c. 372. B.
 Filiusfamilias an ex omnibus contractibus, & delictis obligetur . Ibid. A.
 Filiusfamilias an ex omnibus causis obligetur, tanquam paterfamilias . Ibid. A.
 Filiusfamilias an extra causam castrensis, vel quasi castrensis peculii suo nomine actionem aliquam habeat . Tom. 8. c. 336. D.
 Filiusfamilias an possideatur . T. 8. c. 288. C.
 Filiusfamilias an possit bonorum possessionem agnoscere . Tom. 8. c. 22. C.
 Filiusfamilias an possit manumittere servos castrensis peculii . T. 8. c. 154. C.
 Filiusfamilias an testari possit de peculio pagano . Tom. 8. c. 6. B.
 Filiusfamilias an testari possit de castrensi peculio, vel quasi . Ibid. A. B.
 Filiusfamilias iudex, qui per imprudenciam litem suam fecit, quomodo teneatur . T. 8. c. 331. E.
 Filiusfamilias, qui non est suæ potestatis, an obligari possit ex omnibus causis . T. 8. c. 372. A.
 Filiusfamilias quibus actionibus suo nomine experiri possit . T. 8. c. 336. E. an alieno nomine, gere possit . Ibid. E.
 Filiusfamilias si stipulatus sit sub conditione, & extiterit conditio legati post emancipationem, an actio legati soli filio competat . T. 8. c. 97. A.
 Filiusfamilias si seorsim a patre habitavit, & quid ex cænaculo ejus dejectum sit, an actio noxalis detur in patrem . T. 8. c. 333. A.
 Filiusfamilias veteranus si prætereat parentes, an agere possit pater querelâ in bona castrensis . T. 8. c. 149. A.
 Filius heres scriptus, si commissio edicto acceperit contra tabulas, an omnibus legata præstare debeat . T. 8. c. 73. A. B.
 Filius in peculio castrensi paterfamilias est . T. 8. c. 95. C. an possit de eo testari . Ibid. C.
 Filius præteritus an petere possit contra tabulas . T. 8. c. 32. E. & c. 33. A.
 Filius præteritus si admiserit contra tabulas, an matri legatum servetur, & debeatur . Tom. 8. c. 59. D.
 Filius præteritus si agnovit iudicium patris, agnito legato, an valeat testamentum . T. 8. c. 35. B.
 Filius postliminio reversus an conjugatur patri emancipato in hereditate avi . T. 8. c. 108. B.
 Filius quod apprehendit ex causa peculii a patre profecti, an ejus possessionem patri ignoranti adquirat . T. 8. c. 266. B.
 Filius scriptus, qui non adiit, an admittatur per fratrem præteritum ad bonorum possessionem contra tabulas . Tom. 8. c. 51. E.
 Filius si acceperit bonorum possessionem, deinde abstinerit se per restitutionem, an mater admittatur . T. 8. c. 206. C.
 Filius si hereditatem matris adierit, & abstinerit se per restitutionem in integrum, an agnati mulieris admittantur . Ibid. B.
 Filius, qui est in potestate, inutiliter instituitur sic: si eum codicillis scripsero . T. 7. c. 950. D.
 Filius exheredatus an teneatur actione de dote uxori suæ . Tom. 7. c. 1404. A.
 Filius si sit emancipatus, & nepos ex eo in potestate retentus, an filius obstet nepoti in petenda bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 26. B.
 Filius si sit præteritus, extraneus scriptus, an extraneus debeat expectare filium, quoad petat contra tabulas bonorum possessionem . T. 8. c. 9. D.
 Filius suus heres scriptus, si ab intestato rem vindicaverit, an ei conserventur legata testamento relicta.

- relicta . T. 8. c. 64. C.
- Filius suus præteritus, petita bonorum possessione contra tabulas, an præstet legata exceptis personis . T. 8. c. 25. B.
- Filius superstes, & posthumus in quo differunt . Tom. 9. c. 765. C.
- Filius succedit matri ab intestato ex Senatus Consulto Tertulliano . T. 9. c. 173. D.
- Filius matris captivæ nondum mortuæ, aut de ejus morte nondum accepto certo nuntio, hereditatem quasi legitimam adiit, deinde is filius vitæ decessit: post mater mortua est apud hostes relictis filiis sororis, qui ei succedent jure prætorio . Tom. 9. c. 1321. A.
- Filius nominatim consentire debet emancipationi, nisi infans sit . T. 9. c. 1317. C.
- Filius non potest deferre jusjurandum in re patris . T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, nisi habeat liberam administrationem peculii . Ibid. D.
- Filius emancipatus, aut exheredatus an teneatur ob civile munus patris defuncti . T. 9. c. 248. D.
- Filius, & pater videntur esse una persona . T. 9. c. 1204. D.
- Filius alienus noster non fit nominatione, & censu . T. 9. c. 270. D.
- Filiusfamilias patris creditoris meliorem conditionem facere potest, non deteriorem . Tom. 9. c. 41. B. & seq.
- Filius debet patri pietatem, & obsequium, non officium . Tom. 9. c. 643. B.
- An filius post emancipationem, vel post mortem patris teneatur in solidum ex antegesto, & condemnatur . T. 9. c. 308. B.
- Filius, qui se abstinuit, pro eo esse, atque si non se abstinuisset, si mox per suppositam personam emerit bona patris . Tom. 9. c. 788. A.
- Filius si non instituatur heres, debet nominatim a patre exheredari; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi possunt exheredari vel nominatim, vel inter cæteros . T. 9. c. 762. B.
- Filius, & servus in quo differunt . T. 9. c. 253. C.
- Filius si habuerit liberam peculii administrationem, an poterit rem peculiarem pignori obligare patris injussu . T. 9. c. 312. D.
- Filius sub potestativa tantum conditione institui heres potest, nisi institutus sub casuali in defectum ejus nominatim exheredetur . T. 9. c. 753. D.
- Filius cur non possit institui sub conditione casuali . Ibid. D.
- Filius emancipatus præteritus, si petat bonorum possessionem contra tabulas, suo, qui non fuit emancipatus, satisfacere debet . T. 9. c. 1167. B.
- Filius in adoptionem datus, mortuo postea patre adoptivo, sit planè sui juris, nec recidit in potestatem patris naturalis, qui eum in adoptionem dedit . Tom. 9. c. 308. D.
- Filius paternis obligationibus, si non sit heres, exuitur . Tom. 9. c. 250. B.
- Si filius, negotium patris gerens, eum fecerit locupletiozem, ob id pater filio naturaliter obligatur . T. 9. c. 309. C.
- An filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus testamento patris naturalis, habeat querelam inofficiosi testamenti . T. 9. c. 1313. A.
- Filius a patre venditus . Tom. 9. c. 979. D. E.
- Filiusfamilias ab intestato mortuus legitimus heredem non habet, sed omnia ejus bona pater, qui supervixit, occupat jure peculii . T. 9. c. 928. D.
- Filiusfamilias alligatur sacris paternis . T. 9. c. 445. E.
- Filiusfamilias non facit conditionem patris deteriorem delinquendo . T. 9. c. 43. D.
- Filiusfamilias Macedoniani exceptioni renuntiare an possit . T. 9. c. 321. E.
- Filiusfamilias jussu patris rectè manumittit servum patris . T. 9. c. 977. D.
- Filius vivo patre bonorum paternorum quasi dominus est, sed dominus sine re . Tom. 10. c. 205. D.
- Filius natus vivo patre, an rectè dicatur posthumus . T. 10. c. 215. C.
- Filius si patri heres extiterit ex semisse, obligatio naturalis, qua patri tenebatur pro semisse, confunditur . T. 10. c. 285. C.
- Filiusfamilias patri acquirit ex omni causa . T. 10. c. 286. C. qui verò patri ab aliis acquirit, non prohibetur a patre sibi acquirere naturaliter . Ibid. C.
- Filius silentio exheredatus an excludatur honis libertorum paternorum . T. 10. c. 303. C.
- Filiusfamilias, qui malè judicavit, tenetur non in quantitatem peculii, sed in solidum . T. 10. c. 401. A.
- Filius an sit in potestate, necne, discipatur extra ordinem cognitione prætoriam . T. 10. c. 465. D.
- Filius patri acquirit, & non pater filio . T. 10. c. 709. B.
- Filiusfamilias ex omnibus contractibus tenetur . T. 10. c. 757. D.
- Filius unius patroni præfertur nepoti alterius patroni in successione libertorum, quod non servatur in successione ingenuorum . Tom. 10. c. 773. B. si sunt filii ex duobus patronis, quid fiet . Ibid. B.
- Filius patri est agnatus . Tom. 10. c. 775. B.
- Filiusfamilias an testatus, & intestatus esse possit . T. 10. c. 777. A.
- Filius defuncti si hereditatem repudiaverit, an mater admittatur . T. 10. c. 786. D. quid si sit restitutus . Ibid. D.
- Filius patri an heres existat ipso jure . T. 10. c. 688. B.
- Filii jus quodnam sit . T. 1. c. 1061. C.
- Filii appellatione omnes intelliguntur liberi . T. 1. c. 1020. C.
- Filii exhereditatio nulla, si elogium probetur falsum . Tom. 1. c. 1305. E.
- Filii, parentisque legitimi faciendi vetus ratio . T. 3. c. 432. B.
- Ex filii contractibus pater tenetur de peculio . T. 1. c. 1195. C.
- Filii communis num negotia matri committi, & a patre injungi possunt . T. 4. c. 878. D.
- Filii impuberis negotia an mater gerere possit sine patris consensu . T. 4. c. 878. E.
- Filii exhereditati victoria in querela inofficiosi testamenti excludit heredem scriptum, & quomodo . T. 4. c. 884. D. ratio differentie redditur a Papiniano . Ibid. D.
- Filiifamilias in personam que cadant . T. 5. c. 161. E.
- Filii hereditas patri manumissori præterito duplici jure deferretur . T. 6. c. 189. E.
- Filii peculium est peculium patris, sive pars sui patrimonii, bonorumque suorum . T. 6. c. 15. B.
- Jus filii is non habet in bonis patris naturalis, nec in numerum liberorum ullo jure patri naturali computatur, qui alteri datur in adoptionem . T. 6. c. 157. A.
- Filii, & patris appellatione quid continetur . T. 5. c. 439. D.
- Filiifamilias bonorum possessio an detur . T. 8. c. 6. A. an detur ab intestato . Ibid. A.
- Filiifamilias in magistratu iniquum jus dicentis poena an ad patrem in actionibus per filium acquisitis pertineat . T. 7. c. 109. B.
- Filiifamilias judicis litem suam facientis pater an de peculio teneatur . T. 7. c. 141. D.
- Filiifamilias an per se, vel per alios suo nomine utiles actiones exercere possint . T. 7. c. 672. D.
- Filiifamilias testamentum an pater rescindere possit . T. 7. c. 176. E. & c. 177. A.
- Filiifamilias ignorantiam patri scienti prodesse, item ejus scientiam patri obesse in petenda bonorum possessione . T. 7. c. 889. A.
- Filii injuriam an pater sine voluntate ejus persequi possit . Tom. 7. c. 204. A. B.
- Filii nomine in patrem an sit noxalis actio . T. 7. c. 63. B.
- Filii voluntas an exigatur in actionibus per eum patri quaesitis . T. 7. c. 77. F. F.

- T. 7. c. 204. B.
- Filiifamilias bon. poss. an detur. T. 8. c. 6. A. an detur ab intestato. Ibid. A.
- Filii appellatione an omnes intelligendi. T. 8. c. 574. A.
- Filii vindicatio integra est patri, cum inconsulto patre se devovit Monachismo. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A.
- Filii sola subscriptio servum liberum non facit. T. 9. c. 983. C. D.
- Filii male morigeri accusatio quando patri permittitur. T. 9. c. 1309. C.
- Filii male morigeri accusatio, & delatio, ad iudicem permissa Dei lege. T. 9. c. 1308. C. lapidibus obruebatur. Ibidem C.
- Filii soli fructus non imputant infalciidiam, reliqui liberi imputant. T. 10. c. 585. A.
- Filii, qui liber homo est, emptio non contrahitur, non vendente patre, etiam si ignorans emat. T. 10. c. 1002. E.
- Filii appellatione continetur nepos sapsissime. T. 10. c. 1106. D. & c. 1116. D.
- Filio instituto ex minori parte an detur querela. T. 1. c. 449. D.
- Filio an noceat scientia patris. T. 3. c. 395. D.
- Filio exheredato a primo gradu, praterito a secundo, pars tantum substitutionis nulla est, & contra. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.
- An filio, instituto ex modica parte, detur bonorum possessio contra tabulas. T. 4. c. 380. B.
- Si filio heredi instituto substituat pater, nec filium adire jubeat, sed ipsemet ex substitutione adeat, an legata a filio relicta prastabit. T. 4. c. 408. C.
- Filio heredi instituto, qui hereditatem adiit, non minuitur portio hereditatis per concursum fratris prateriti. T. 5. c. 611. D.
- Filiofamilias an iusjurandum deferri possit. T. 5. c. 218. C. D.
- Filiofamilias defuncto, datur actio funeraria extraneo adversus patrem, qui filio iusta non fecit. T. 5. c. 384. E.
- Filiofamilias legatum cum relictum fuerit sub conditione, cui cautio ab herede prastanda est pendente conditione, patrine, an filiofamilias. T. 5. c. 949. D.
- Filiofamilias per calumniam negotium faciens, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.
- Filio emancipato, silentio praterito in testamento, datur bonorum possessio contra tabulas. Tom. 6. c. 154. A. & seq.
- Filio, defensoris partibus fungenti, non incumbit onus probandi statum, vel jus suum, quod habet in bonis, quibus de agitur. Tom. 6. c. 730. C.
- Filio emancipato bonorum possessio unde liberi, vel contra tabulas datur, ita demum, si capitis minor non fuerit factus vivo patre. T. 6. c. 564. C.
- Filiofamilias, qui credidit pecuniam, an ejus repetitionem habeat. T. 7. c. 891. B.
- Filiofamilias, quod in potestate patris sit, in annos singulos an dena possint dari. T. 7. c. 1335. C.
- Filio impuberi, instituto ex quarta debite portionis, an possit substitui precariis verbis. T. 7. c. 190. A.
- Filio impuberi si pater ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur esse 14. annorum, utrum cum attigerit, an cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. & c. 1039. A. item an annus ceptus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.
- Filio in adoptionem dato, & exheredato testamento patris naturalis, an detur querela inofficiosi. T. 7. c. 212. B.
- Filiofamilias quae actiones dantur. T. 7. c. 672. C.
- Filio an detur secundum tabulas, si inutiliter sit institutus. Tom. 8. c. 139. C.
- Filio defuncti se abstinente hereditate paternam, an mater admittatur. T. 8. c. 207. A.
- Filio delatam hereditatem an pater admittere, vel repudiare possit sine consensu filii. T. 8. c. 22. C.
- Filio emancipato, an nepos ex eo videatur emancipatus. T. 8. c. 39. E.
- Filio emancipato, si nepos ex eo retentus in potestate sit, & utrique prateriti, utrique dabitur bonorum possessio contra tabulas. T. 5. c. 604. B.
- Filio emancipato an tantum jungatur nepos in potestate avi retentus. T. 8. c. 168. C.
- Filio emancipato quamdiu bonorum possessio contra tabulas dari possit. T. 8. c. 342. D.
- Filiofamilias an actiones adversus patrem competere possint. T. 8. c. 335. C. an ei actiones adversus patrem cedi possint. Ibid. C.
- Filiofamilias an competat interdictum Quod vi, aut clam. T. 8. c. 337. B.
- Filio liberti se abstinente, an admittatur patronus. T. 8. c. 207. A.
- Filio emancipato, an pater operas imponat. T. 8. c. 150. E. & c. 150. A.
- Filio militia acquisita patris pecunia an conferatur. Tom. 8. c. 91. C. D.
- Filio, sub conditione heredi instituto, an competat bonorum possessio secundum tabulas. T. 8. c. 139. B. an defecta conditione repellatur. Ibid. B.
- Filiofamilias nummi mutui, aut feneratori dati. T. 9. c. 317. B. & seq.
- Filio praterito jure civili, nullum est omnino testamentum. Tom. 9. c. 762. E.
- Filio invito an suus heres agnascatur. T. 10. c. 383. A.
- Filiofamilias minori viginti quinque annis an detur restitutio in integrum, si pater sit major. T. 10. c. 895. C.
- Filium indemnatum, quem in potestate habet pater, interficere an possit. T. 3. c. 97. A.
- Inter filium exheredatum, & heredem institutum differentia quae. T. 4. c. 480. B.
- Inter filium emancipatum, & suum differentia quae. T. 4. c. 459. C.
- Inter filium, & patrem in querela inofficiosi differentia quae. T. 4. c. 362. E.
- Inter filium, & extraneum institutum differentia. T. 4. c. 88. C.
- Inter filium prateritum, & patronum prateritum differentia quae est. T. 4. c. 327. B. C.
- Filium ad patris hereditatem vocat commune votum, patrem vero ad filii bona tantum miserationis ratio, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.
- Inter filium, & filiam differentia quae jure veteri. Tom. 4. c. 1455. B. C.
- Inter filium, filiam, & ceteros liberos quae differentiae fuerunt olim ante Justinianum. Tom. 4. c. 1064. B.
- Ad filiumfamilias, quem pater ex jure Quiritium vindicaturus est, male Accursius coangulat initium legis ad exhibendum. T. 5. c. 377. D.
- Filium inter, & filiam discrimen quoad exheredationem quodnam sit, & unde manarit. T. 5. c. 57. D. E.
- Ad filium an dos revertatur, si avus merito filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.
- Filium aut natura, aut adoptio facit. T. 7. c. 875. D.
- Filiumfamilias sequuntur onera patrimonii, patriam potestate soluta. T. 7. c. 1424. B.
- Filium se dicens, an, & quomodo id probare debeat. T. 7. c. 875. E.
- Filium se esse negans, an id probare debeat. Ibid. E.
- Filium quae faciant, & quae non. Ibid. D. E.
- Filium unum qui habet, sitne sine liberis. T. 8. c. 595. C.
- Filium emancipatum jungi filiis suis in potestate retentis in petenda bonorum possessione. Tom. 8. c. 50. E.
- Filium pro patre superstite, vel mortuo non teneri, si ei heres non existiterit, excepta causa primipili. T. 9. c. 249. E.
- In filium emancipatum, aut in adoptionem datum, actio restituitur ex edicto de capite minutis: opus est restitutione, & cur. Tom. 9. c. 308. E.
- Filium occidere, & atrocius in eum animadvertere patri non licet iudicari.

dicta causâ , & sine iudice : T. 9. c. 1309. D.
 Filium a matre denegatum, quomodo illius esse deprehenderit Claudius Imperator . T. 10. c. 965. D.
 Filium familias pater nec vendere , nec pignerare potest . Tom. 10. c. 1023. B.
 Cum filio familias nullam actionem esse . T. 3. c. 225. A.
 De filio corrupto cur nulla sit actio prodita . T. 3. c. 492. B.
 An & a filio , & a filia peti possit fideicommissum libertatis scriptæ in codicillis scriptis tantum , & missis ad filium . T. 4. c. 513. A.
 De filio, filiave corrupta quæ actio competat . T. 5. c. 254. B.
 De filio familias , aut liberto alieno, quem quis detinet , quandenam detur actio ad exhibendum . T. 5. c. 377. D.
 Cum filio familias an etiam extracausam castrensis peculii quælibet actio sit . Ibid. E.
 De filio emancipato adoptato . T. 6. c. 429. D. E.
 Filio dissentiente , an sponsalia ejus nomine fieri possint . T. 7. c. 897. B.
 Filio familias a patre herede instituto an utiliter legetur . Tom. 7. c. 1009. A.
 Filio familias deportato, an patri auferatur castrense peculium a fisco . T. 7. c. 383. D.
 Filio familias instituto , uter potius censeatur heres , filius , an pater . T. 7. c. 213. C.
 Filio familias post litis contestationem mortuo , an iudicium transferatur in patrem . T. 7. c. 162. B.
 Filio furioso an pater possit testamentum facere per substitutionem . T. 7. c. 938. A.
 Filio herede instituto , si pater rogatus sit eidem filio eandem hereditatem restituere post mortem suam , & filius vivo patre moriatur , an pater sibi hereditatem retineat . T. 7. c. 982. E. & c. 983. A.
 Filio herede instituto , & ei posthumo nondum nato substituto , an agnatione postumi testamentum rumpatur . Tom. 7. c. 925. E. & c. 926. A.
 Filio immerito exheredato datur querela inofficiosi , nulla alia actio , vel querela ei datur . T. 7. c. 184. B.
 Filio instituto , an pater utatur falcidia adversus extraneum . T. 7. c. 980. D.
 Filio instituto , si pater eidem sit rogatus restituere hereditatem eandem , an Senatus Consulto Trebelliano, & Falcidiæ sit locus . T. 7. c. 979. E. & c. 980. A. B.
 Filio instituto , si pater rogatus sit hereditatem restituere extraneo post mortem suam , & extraneus pendente conditione decesserit , an pater fideicommissum retineat .

T. 7. c. 982. E.
 Filio instituto, uter sit heres, pater, an filius . T. 7. c. 980. C. D.
 De filio testamento patris præterito . T. 8. c. 174. A.
 Filio abstinente vocatur agnatus . T. 8. c. 207. A.
 Filio voluntate patris rem peculiam vendente , id temporis emptori præferre, quo pater per se , aut per filium possedit . T. 8. c. 279. A.
 Pro filio matrem non teneri . T. 9. c. 248. E.
 Filio stipulante , dum pater est deportatus , an reverso adquiratur actio . T. 10. c. 530. B.
 Filio familias an obligari possint alii . T. 1. c. 202. D.
 Filii pro suis delictis an conveniri possint . T. 1. c. 271. A.
 Filii iure civili abdicari non possunt . T. 1. c. 1248. E.
 Filii, aut filia, qui citra parentum consensum matrimonium contraxerunt, an exheredari possint . T. 2. c. 1063. A. B.
 Filii qui matris, non patris originem sequuntur . T. 2. c. 711. B.
 Filii impuberes apud matrem, si iterum nupserit , non educantur . T. 2. c. 1080. B.
 Filii naturales inviti semel emancipati non rediguntur in patriam potestatem . T. 3. c. 277. B.
 Filii naturales , sive nothi , spurii , aut vulgo quæsti non sunt . T. 3. c. 118. C.
 Filii naturales qui propriè sint . T. 3. c. 277. A. B.
 Filii omnes naturales , qui sui futuri erant, iure prætorio instituendi, vel exheredandi sunt . Tom. 1. c. 1057. E.
 Filii vulgo quæsti succedunt matri iure legitimo . T. 1. c. 460. A.
 Filii vulgo quæsti ad legitimam matris hereditatem an aspirare prohibeantur . T. 1. c. 459. E.
 Filii iusti an soli sint in potestate patris , & patri adquirantur . T. 3. c. 609. B.
 Filii, exheredati a patre , retinent quædam jura , & quæ sunt illa . T. 4. c. 30. A. B.
 Filio familias proprium habent peculium castrense , vel quasi castrense ; filia familias verò dotem etiam profectitiam . T. 4. c. 1216. C.
 Filio familias etiam in castrensibus pro patris familias quibusdam casibus non habentur . T. 5. c. 439. C. D.
 Filio familias decoctores olim duci poterant in carcerem . T. 5. c. 438. A.
 Filio familias quando non juvantur Senatus Consulto Macedoniano . T. 6. c. 20. C. D.
 Filii vulgo quæsti ab intestato non tantum succedunt matri per bonorum possessionem Unde legitimi , sed etiam avia maternæ . T. 6. c. c. 638. B. C.

Filii plures an possint generali sermone exheredari . T. 6. c. 566. E.
 Filii apud quem morentur , tutiorum est animadvertere . T. 7. c. 1305. B. C.
 Filio familias an bonis cedere possint . T. 7. c. 87. D.
 Filio familias si iudicatum non fecerint , in carcerem possunt duci : Ibid. C.
 Filio familias an testamentum faciant, quod possit impugnari querelâ inofficiosi . T. 7. c. 196. C.
 Filii rogati restituere hereditatem , & onerati legatis , quomodo falcidiam detrahant , & an fructus in eam impudent . Tom. 7. c. 186. E.
 Filii rogati restituere hereditatem fratribus , an fructus impudent in Falcidiam . Tom. 7. c. 1504. D.
 Filii an arma , libros , equos conferant . T. 8. c. 91. D.
 Filii bona materna , itemque adventitia an adquirantur patri . T. 8. c. 22. B.
 Filii duo si sint , unus suus , alter emancipatus , & ex emancipato sint nepotes , quomodo fiant partes hereditariæ . Tom. 8. c. 108. A.
 Filii emancipati duo si sint , & ex eis plures in potestatem retenti nepotes , an fiant portiones viriles , petita bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 107. E. & c. 108. A.
 Filii naturales qui dicuntur . T. 8. c. 191. D. an patri succedant . Ibid. D.
 Filii ex contubernio suscepti an patri succedant . Ibid. E.
 Filii quomodo per imaginariam venditionem dimittebantur . T. 8. c. 667. B.
 Filio familias suo nomine actiones non habent . Tom. 8. c. 336. D.
 Filii suo nomine quas actiones exercere possint . Ibid. E. & c. 337. A. & seq.
 Filii patronæ an habeant jura libertorum maternorum . Tom. 8. c. 155. B.
 Filii plures instituti , si per præteritum omnes petierint contra tabulas , quis præterit legata ab uno ex eis relicta parentibus , & liberis . T. 8. c. 73. B. C.
 Filii, qui sunt in adoptiva familia, an habeant jus patronatus . Tom. 8. c. 155. A.
 Filii rogati restituere nepotibus, an fructus impudent in Falcidiam . T. 7. c. 1504. E.
 Filii sui an possint institui sub conditione . Tom. 8. c. 34. C. an eis pendente conditione detur bonorum possessio contra tabulas . Ibid. c. 33. E. & c. 34. A.
 Filii. Vide, Liberi.
 Filii a patribus vendi non debent .

- Tom. 9. c. 371. A.
- Filii sanguinolenti qui dicuntur . Ibid. B. vendi poterant a patribus . Ibid. B.
- Filii an pari jure vocentur ad legitimam hereditatem matris intestatæ, exclusis omnibus agnatis matris . Tom. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & seq.
- Filii quomodo exheredantur . T. 9. c. 555. A.
- Filii variis modis potestate patris exhibant . Tom. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & seq.
- Filii nocentium criminis perduellionis non tantum excluduntur hereditate patris, cujus morte damnati bona occupat fiscus; sed etiam hereditate matris, & avi, & omnium propinquorum, ut sint perpetuo infames, & intestabiles . T. 9. c. 1395. D.
- Filii libertinorum sunt ingenui, non libertini . T. 9. c. 647. A.
- Filii, qui post mortem nostram nascuntur, nobis nascuntur . T. 10. c. 141. E.
- Filii familias tenentur in solidum ex omnibus causis, excepta causa mutui, & dotis . T. 10. c. 401. A.
- Filii familias an admittantur ad conductionem vectigalium . T. 10. c. 431. B.
- Filii an pro paterno debito addicantur creditoribus . Tom. 10. c. 532. C.
- Filiorum naturalium, seu nothorum definitio . Tom. 3. c. 118. C.
- Filiorum naturalium, & spuriorum discrimen . T. 2. c. 1065. E.
- De filiorum naturalium successione . Ibid. A.
- Filiorum nomine an contineantur nepotes . T. 1. c. 1020. C.
- Filiorum appellatione continentur quoque filii naturales . Tom. 4. c. 1156. D. E.
- Filiorum causa in omni jure potior est cæteris . Tom. 4. c. 362. D.
- Filiorum familias ex contractibus quot, & quænam actiones dentur . T. 5. c. 437. D. E.
- Filiorum appellatione in testamento patronæ non iusti tantum, sed etiam naturales liberi continentur . T. 6. c. 740. D.
- Filiorum poenis luuntur scelera patrum in crimine Majestatis, & cur . T. 9. c. 1396. A. B.
- Filiorum appellatione omnes liberi continentur in Senatus Consulto Macedoniano . Tom. 9. c. 317. C.
- Filiis heredibus institutis, etiam abstinentibus se, an sit petitio operarum cum futurarum, tum præteritarum . T. 4. c. 600. E.
- Filiis quæ imputantur in portionem hereditariam, & quæ non imputantur . T. 7. c. 526. B.
- Filiis an alimenta præstentur cum de hereditate deliberatur . T. 7. c. 955. E.
- Filiis libertorum an videatur relicta fideicommissaria libertas . T. 7. c. 1086. A.
- Filiis suis an conjungatur in adoptionem datus in petenda bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 50. E.
- Filios naturales hodie nullos esse . T. 3. c. 119. B.
- Filios naturales suos, & legitimos fieri posse per nuptias sine dotalibus instrumentis . T. 3. c. 363. D. E.
- Filios non esse in nostro patrimonio . T. 3. c. 492. B.
- Filios hereditate paternâ decidere, qui patris interfecti necem non vindicant . T. 4. c. 1388. A.
- Filios suos vendebant olim patres, quos in potestate habebant . T. 6. c. 392. B.
- Filios familias tabulas conficere non solere . T. 6. c. 72. B.
- Filios servorum non agnoscit jus civile . T. 6. c. 576. E.
- Filios in conditione positos, non esse in dispositione . Tom. 7. c. 921. B.
- Filios suos si testator ibi jusserit esse, ubi mater velit, an servandum sit . T. 7. c. 1305. C. D.
- Filios quid eximat, aut non, a potestate patris . T. 8. c. 912. E. & c. 913. A. & seq.
- Filios vendere patri licebat propter famis necessitatem . T. 9. c. 1309. E.
- Filios occidere olim licuit patribus, sed nunquam licuit patribus filiis eripere libertatem . Ibid. D.
- Filios reorum perduellionis non habuisse jura sepulcrorum familiarium . T. 9. c. 1395. E.
- De filiis naturalibus constitutio Novellarum . Tom. 2. c. 1124. D.
- De filiis ante instrumenta dotalia natis . T. 2. c. 1058. A.
- De filiis non distrahendis . T. 9. c. 368. D. & c. 371. A. B. C.
- Finalem arborem in confinio natam, quandiu solo cohæret, & lapidem in confinio natum, non venire in actionem communi dividendo . T. 7. c. 595. A.
- Finalis jurgii quæstio . T. 7. c. 471. E.
- Fines possessionum interdum perturbantur, & permutantur possessorum arbitrio, & consensu . T. 4. c. 897. B.
- Fines loci sepulcro destinati qui sint . T. 5. c. 926. C.
- Fines in venditione fundi demonstrari an necesse sit, si non nominentur, vel adscribantur ad fines . T. 6. c. 519. D.
- Fines fundi a venditore emptori an monstrandi sint . Tom. 7. c. 812. C. D.
- Fines in venditione fundi demonstrari oportet . Tom. 7. c. 726. D.
- Fines an possint demonstrari non nominato vicino . T. 7. c. 721. A.
- Fines ubi nulli sunt, non esse judicium de finibus . Tom. 7. c. 478. E.
- Fines sacri erant intra quinque pedes . T. 9. c. 1050. D.
- Fines agrorum quam latitudinem habeant . T. 10. c. 570. E.
- Fingere id necesse non est, ubi suppletionem non est opus . Tom. 4. c. 159. E.
- Fingitur aliquando possidere, qui possidere desiit . Tom. 6. c. 308. A.
- Nunquam fingunt leges, quod rerum natura non fert . T. 9. c. 546. D.
- Fini quadrantis a quonam fuerit dictum . T. 3. c. 702. D.
- Fini peculii . Ibid. D.
- Fini legitimæ usuræ . Ibid. D.
- Fini relicte pecuniæ . Ibid. E.
- Fini virilis partis . Ibid. E.
- Fini radicibus . Ibid. E.
- Fini ansarum infimarum . Ibid. E.
- De finibus regundis . T. 1. c. 377. E.
- De finibus judicium non est, ubi nulli sunt . T. 7. c. 480. A.
- De finibus non est actio communi dividendo, sed finium regundorum specialis . T. 7. c. 476. A.
- In finibus intervalla observanda . T. 7. c. 483. E.
- Finiri, & amitti quo differunt . T. 1. c. 971. B.
- Finis judicati . T. 9. c. 66. C.
- Finis usucapi non potest . Tom. 3. c. 253. B.
- Finiti ad infinitum nulla est proportio . T. 4. c. 174. C.
- Finitio fundi non est naturalis, sed positiva, & arbitraria . Tom. 4. c. 984. B.
- Finito mandato obligatio non finitur . T. 4. c. 20. B.
- Finito magistratu an in singulos sit actio in solidum . Tom. 4. c. 38. D.
- Finium an sit usucapio, aut præscriptio . T. 3. c. 661. B.
- Finium probationes sunt publicæ monumenta in agris sculpta . T. 4. c. 896. E.
- Finium regundorum quæstio quomodo dirimenda . T. 6. c. 849. A.
- De finium regundorum judicio, quo duo Abbates controversabant inter se . T. 6. c. 914. E.
- Finium regundorum duplex judicium . T. 6. c. 843. B.
- Finium regundorum judicium manet, quamvis socii communi dividendo egerint, vel alienaverint fundum . Tom. 6. c. 42. C. D.
- Finium regundorum actio. Vide, Actio.

- In finium causa** probationes sumendas esse ex monumentis antiquis, & publicis. T. 7. c. 483. B. C.
- In finium causa** quædam intervalla, & spatia observanda esse. Ibid. E.
- Finium controversia** nuda an non pertineat ad venditorem. T. 7. c. 482. C.
- Finium regundorum** lis jurgium appellatur, non lis. Tom. 7. c. 471. D.
- Finium vindicatio**. T. 7. c. 224. D.
- Finium regundorum** iudicium manet, quamvis loci communi dividendo egerint, vel fundum alienaverint. T. 7. c. 482. D.
- Finium regundorum** actio locum habet inter vicinos, id est, affines. T. 7. c. 459. C. D.
- Finium regundorum** actio in personam est, licet per vindictam rei est. T. 7. c. 471. B.
- Finium regundorum** actio redditur inter pauciores. Tom. 7. c. 490. D.
- Finium regundorum** actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
- Finium regundorum** actio est bonæ fidei. T. 7. c. 474. A.
- Finium regundorum** actio pertinet ad prædia rustica. T. 7. c. 475. C.
- Finium regundorum** actio perimitur spatio 30. annorum. Tom. 9. c. 1050. C. D.
- Finium regundorum** actio non tollitur præscriptione tricennali. T. 9. c. 1031. D.
- Finium regundorum** actio, & actio in rem in quo differunt. Tom. 9. c. 1298. E. & c. 1299. A.
- Finium regundorum** questio consistit intra quinque pedes. T. 9. c. 1050. D.
- Finium regundorum** actio habet petitiones personales, licet rem vindicet. T. 10. c. 412. B.
- Finium** actio non perimitur præscriptione longi temporis, sed tantum longissimi. T. 10. c. 624. B.
- Finium regundorum** actio. T. 10. c. 943. A.
- Est mita** in rem, & personam. Ibid. C. coheret proprietatis controversiæ. Ibid. C.
- Finiantur** agri terminis variè pro consuetudine regionum. T. 7. c. 475. B.
- Firmare**. Vide, Stipulari.
- Firmare** verbum, & ejus significatio. T. 9. c. 1250. E.
- Fiscale** jus privatorum pactis convelli non potest. Tom. 4. c. 22. A.
- Fiscale** officium an quis possit administrare in patria sua. T. 10. c. 854. E.
- Fiscalem** pecuniam qui subripuerit, ut puniendus. T. 1. c. 513. C.
- Fiscalem** causam an quis invitatus cogatur deferre. T. 8. c. 442. A.
- Fiscalem** causam delatam qui deferuerit, an puniatur. Ibid. A.
- Fiscalem** causam, quam quis detulit, an invitatus cogatur exsequi, & implere. Ibid. A.
- Fiscalem** rem an Senatores deferre possint. T. 8. c. 436. C.
- Fiscales** in rem actiones excludi præscriptione. T. 2. c. 645. C.
- Fiscales** rationes publice interest non confundi, & stationes procuratorum Cæsaris. Tom. 4. c. 77. C.
- Fiscales** causas qui deferre non possint. T. 8. c. 435. E.
- Fiscales** fundi. Vide, Fundi.
- Fiscales** stationes. T. 9. c. 331. E. Vide, Stationes.
- Fiscales** causæ quænam sint. T. 10. c. 930. E. apud quos iudices disceptentur. Ibid. c. 931. A.
- Res** fiscales ab omni periculo, & præstatione immunes sunt. T. 10. c. 1037. D.
- De re** fiscali, & de incapacibus heredibus. T. 7. c. 1183. A.
- Fiscalia** propriè Principis esse intelliguntur. T. 3. c. 450. B.
- Fiscalia** jura quænam sint. T. 2. c. 1325. C.
- Fiscalia** prædia. Vide, Prædia.
- Fiscalia** quænam propriè appellantur. T. 8. c. 941. C.
- Fiscalia** an sint propria Principis. T. 10. c. 848. C.
- Fiscalibus** pœnis præferri creditores. T. 2. c. 655. A.
- In** fiscalibus causis varia sunt placita Principum, & animi varii. T. 10. c. 367. B.
- Fiscalibus** causis sex tantum menses erant præstituti. T. 10. c. 618. D.
- A** fiscalibus multum distant res Principis. T. 10. c. 728. D.
- Fiscalis** procurator quis esse nequit in ea provincia, ex qua est ortus. T. 1. c. 491. A.
- Fiscalis** lis intra sex menses terminanda, lis reipublicæ intra triennium. T. 3. c. 41. D.
- Fiscalis** auctio quæ, & quot requirit. T. 2. c. 652. D.
- Fiscalis** pœnæ persequutio postponitur creditoribus. Tom. 2. c. 655. B.
- Fiscalis** hæc jus. T. 2. c. 650. C. D.
- Fiscalis** pœna est post creditores. T. 4. c. 1278. E.
- Fiscalis** causa de bonis vacantibus quid distet ab aliis fiscalibus causis. T. 4. c. 1374. B.
- Fiscalis** res. Vide, Res.
- Fiscalis** causa intra quot menses finienda sit. T. 6. c. 513. C.
- Fiscalis** causæ delatorem agere iudicem infame est. T. 8. c. 435. C.
- Fiscalis** rei delator si desistat an, & quomodo puniatur. T. 8. c. 434. A.
- Fiscalis** rei delator si non probaverit, an puniatur. T. 8. c. 442.
- D.** an mandator ejus puniatur? Ibid. D.
- Fiscalis** venditio. Vide, Venditio fiscalis.
- Fiscalis** lis intra quod tempus terminanda. T. 9. c. 130. C.
- Fiscalis** causa finiri debet intra sex menses post litem motam. T. 10. c. 734. B.
- Fiscalium** rerum cum privatis communium venditio. T. 2. c. 653. B.
- Fiscalium** exactores. T. 2. c. 649. B.
- Fisci** debitores non ex indice, vel exemplo, sed ex authentico conveniendi sunt, Tom. 1. c. 492. B.
- Fisci** appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 641. C. & c. 642. A.
- Fisci** synonyma. Ibid. A.
- Fisci**, & ærarii differentia hodie nulla. T. 3. c. 168. B.
- Fisci**, & privatorum creditorum differentia. T. 2. c. 1044. E.
- Fisci** solius est titulos alienis prædiis imponere. Tom. 2. c. 657. E.
- Fisci** melior conditio, quam reipublicæ. T. 2. c. 651. E.
- Fisci** res sunt propriæ, & privatæ Principis. T. 1. c. 1127. C.
- Fisci** res usucapi non possunt. Ibid. C.
- Fisci** res peti non posse. Tom. 2. c. 667. A.
- Fisci** vectigalium conductorum immunitates. T. 2. c. 751. A.
- Fisci** debitores uti conveniendi? T. 2. c. 648. B. & seq.
- Fisci** jultæ lites præscriptione temporis abolentur. Tom. 2. c. 645. C.
- Fisci** stationes. T. 3. c. 55. A.
- Fisci** jus. T. 1. c. 883. B.
- Fisci** privilegium. Tom. 1. c. 492. A.
- De jure** fisci Friderici constitutio. T. 2. c. 1325. A. B.
- Fisci** patronus. T. 2. c. 665. D.
- Fisci** advocatus quando, & a quo primùm institutus, & quod ejus officium. T. 1. c. 1089. A.
- Fisci** privilegium quale sit. Tom. 4. c. 1328. B.
- Fisci** conductor, & conductor vectigalium in quo differant. T. 4. c. 855. A.
- Fisci** quando sunt potiores creditores Chirographarii. T. 4. c. 1278. E.
- Fisci** favore quænam in locatione conductione observanda veniant. T. 5. c. 563. E.
- Fisci** privilegia quæ sunt. Tom. 6. c. 28. D. E. & c. 29. A. B. C.
- Fisci** nostri res an usucapi possit. T. 8. c. 949. A.
- Fisci** causam qui deferre prohibentur, an propriam deferre prohibeantur. T. 8. c. 438. A.
- Fisci** jus quale sit, & dicatur. T. 8. c. 393. A. in quibus consistat. Ibid. C.

- Fisci causa melior, quam reipublicæ. T. 9. c. 130. C.
- Fisci privilegium esse inter creditores primum locum tenere. T. 9. c. 1132. A.
- Fisci privatæ subnotationes fidem non faciunt. Tom. 9. c. 1072. A.
- Fisci actionem hypothecariam non præferri antiquioribus actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1133. C.
- Fisci actiones, & reipublicæ, publicæ sunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
- De jure fisci leges moderatæ, & infinitæ. T. 9. c. 906. D.
- Fisci sui quisque est moderator, & arbiter. T. 10. c. 367. B.
- Fisci quod una statio ditraxit, non potest altera retrahere. Tom. 10. c. 645. C.
- Fisci debitor an possit fisco cedere actionem suam adversus debitorem suum. T. 10. c. 888. D.
- Fisci est publicum jus, aut quasi publica persona. T. 10. c. 1000. A.
- Fisci conventio alii prodesse potest, privati non potest. Ibid. A.
- Fisco præponitur is, qui prior est tempore in actione hypothecaria. T. 1. c. 492. A.
- Fisco ante condemnationem mortuorum bona non vendicari. T. 2. c. 647. D.
- Fisco vendicantur bona ejus, qui sibi mortem conscivit. Tom. 4. c. 1410. C.
- An fisco eripiente hereditatem heredi scripto, debeantur legata. T. 4. c. 417. E. quibus casibus hereditas cum onere sit caduca. Ibid. E.
- Fisco, vel reipublicæ non tam datur, quam privatis. Tom. 4. c. 850. D.
- An fisco poena debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.
- Fisco an fraudi esse debeat alienatio bonorum a testatore prohibita. T. 7. c. 1084. C.
- Fisco bonis vindicatis, an is possit vendere res pignori obligatas. T. 8. c. 441. A.
- Fisco deferre jus alienum, quasi ad eum pertineat, qui prohibeantur. T. 8. c. 435. A.
- Fisco ex quibus, & quot causis nuntietur aliquid ad eum pertinere. T. 8. c. 394. B. C. & seqq.
- Fisco quando vindicetur hereditas ejus, qui a familia occisus esse dicitur. T. 8. c. 432. B.
- Fisco si caduca bona defuncti addicuntur, an in eum legatorum actio detur. Ibid. E.
- Fisco si nuntiet quis aliena bona, quam partem præmii loco ferat. T. 8. c. 433. A. si incapax se deferat, quam partem ferat. Ibid. A.
- Fisco quæ bona vindicantur, an in eum transeant absque ullo onere. Tom. 8. c. 432. C. D.
- Fisco si quis hereditatem detulerit tanquam indignis heredibus, quam partem ejus habebit. T. 8. c. 433. C.
- Fisco pars vigesima hereditatum debebatur. T. 9. c. 793. D.
- Fisco deferuntur bona vacantia ut parenti omnium. T. 9. c. 906. D.
- Fisco debebatur legatorum vigesima, ab extraneis relictorum. T. 9. c. 794. B.
- Fisco petente publica tributa, stipendia, annonas, compensationem non objici. T. 9. c. 332. C. & c. 336. E.
- Fisco excepto, hereditariis creditoribus ne utiles quidem actiones dantur in emptorem. Tom. 10. c. 653. B.
- Fisco quæ sunt damnosa, an possint postulari a Principe. Tom. 10. c. 837. D.
- A fisco separatur divina domus, seu ratio Cæsaris. T. 2. c. 164. B.
- A fisco qui emit, plenâ securitate fruatur. T. 6. c. 29. C.
- A fisco qui emisit aliquid ante Zenonem, conveniri poterat intra quinquennium. T. 9. c. 40. E.
- A fisco hereditatem qui emerit conveniri potest a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 41. A.
- A fisco qui emit, non potest conveniri a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 40. D.
- A fisco qui emit, non semper est securus. T. 10. c. 690. A. & c. 692. C. D.
- Fisco vendente hereditatem, actio decernitur in emptorem, non in fisco. T. 10. c. 692. C.
- A fisco separatur domus Principis. T. 10. c. 931. D.
- Fiscum retractare, quod semel vendidit, æquitatis ratio non patitur. T. 2. c. 654. B.
- In fisco quorum hominum bona coguntur. T. 1. c. 489. A.
- Inter fisco, & heredem differentia quæ. T. 4. c. 964. A. Cujacius hanc differentiam partim admittit, & partim non admittit. Ibid. A.
- Contra fisco in dubio melius est respondere. T. 4. c. 391. E.
- Fiscum non esse per omnia heredis loco. T. 4. c. 964. A.
- Per fisco alicui hereditate erepta, quod eadem defuncti inultam reliquerit, an ei saltem ea actio sit restituenda, quæ aditione quidem confusa est. T. 4. c. 1082. E.
- In fisco non cadunt omnia, quæ indignis eripiuntur. T. 5. c. 1046. A.
- Fisco successorem vivus habet. T. 5. c. 490. D.
- Contra fisco respondere æquum est in dubio. T. 6. c. 436. B.
- In fisco cadunt plerumque tacita fideicommissa. T. 6. c. 443. A.
- Fiscum suum quomodo Principes appellent. T. 8. c. 393. D.
- Fiscum vocari, si nemo sit bonorum possessor. T. 8. c. 206. A.
- In fisco solent plerumque ab indignis legata, hereditatesque transferri. Tom. 7. c. 1232. B. vel in alias personas. Ibid. B.
- In fisco non recidunt, quæ pro non scriptis habentur. T. 9. c. 883. E. & c. 884. A.
- In fisco non cadit legatum, quod aufertur, ut indigno, ei, qui celavit testamentum in fraudem heredis. T. 9. c. 818. A. B.
- Fiscum habere compensationem. T. 9. c. 331. E.
- Fisco inter, & mulierem bona mariti persequentem servatur ordo temporis. T. 10. c. 319. A.
- In fisco plerumque transeunt, quæ indignis auferuntur. T. 10. c. 478. A.
- Adversus fisco an possit minor restitui. T. 10. c. 901. E.
- Adversus fisco an detur compensatio. T. 10. c. 982. D.
- Fisco an excludat substitutio. T. 10. c. 1132. E. & c. 1133. A.
- Fiscus semper est locuples. T. 2. c. 1023. B.
- Fiscus semper est solvendo. Tom. 2. c. 643. E.
- Fiscus hypothecam semper habet. T. 3. c. 41. C.
- Fiscus tacitam hypothecam habet. T. 2. c. 641. A.
- Fiscus cæteris præfertur creditoribus chirographariis, & antiquioribus, & omnibus privilegiariis. T. 1. c. 492. A.
- Fiscus quando ab intestato heres. T. 2. c. 658. C.
- Fiscus coheredibus, substitutisque præfertur. T. 1. c. 1088. C.
- Fiscus octavo gradu ad successio nem vocatur. T. 2. c. 1023. A.
- Fiscus utiles habet actiones in debitoribus debitoris. T. 2. c. 649. D.
- Fiscus venditionem resolvit, & emptori pretium restituit. T. 2. c. 643. E.
- Fiscus solidum invito socio vendere potest. T. 2. c. 653. C.
- Ne fisco rem, quam vendidit, evincat. Ibid. D.
- Fiscus ex aliena calamitate lucrum non ferat. T. 2. c. 788. B.
- Fiscus pecuniam exigit semper, in qua sunt positæ imperii vires. T. 2. c. 1044. E.
- Fiscus, & reipublica in hypothecæ differunt. T. 3. c. 41. C.
- Fiscus in actionibus personalibus rei persecutoriis *περὸν παρὰ τὴν ἡσυχίαν* habet, in poenalibus non item. T. 2. c. 655. B.
- Fiscus in hypothecis habet jus commune, non proprium. T. 4. c. 1328. D.
- Fiscus est veluti successor deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.
- Fiscus quando privilegium exactio nis habet. T. 4. c. 1278. D.
- An fisco debeat præstare prælegata heredi

heredi indigno relicta . T. 4. c. 418. B. quæ est natura prælegati. Ibid. C. si heredi auferatur hereditas ut indigno, quod necem defuncti ultus non sit, an prælegatum prætabitur. Ibid. c. 419. A.
Fiscus an possit prædium persequi actione hypothecariâ, quasi per donationem inutilem non soluto, vel perempto pignore. Tom. 4. c. 1295. E.
Fiscus an veniat in bona militis exclusis agnatis, & cognatis. T. 4. c. 1399. E.
Fiscus in actione personali an primum locum obtineat inter omnes creditores chirographarios, etiam antiquiores. T. 4. c. 1278. C.
Fiscus semper est solvendo, & locuples. T. 4. c. 1284. E.
Fiscus semper habet jus pignoris, quomodo accipiendum est. T. 4. c. 1328. C.
Fiscus si bona agnovit, est vice heredis. T. 4. c. 954. C.
Fiscus succedit in locum incapacis. T. 4. c. 1201. C.
Fiscus tantum auferit filio, qui non obtinet, quadrantem ut indigno. T. 4. c. 916. D.
Fiscus est successor indignorum, & ingratum heredum. Tom. 4. c. 1035. D.
Fiscus habet tacitam hypothecam in bonis debitoris. T. 4. c. 1277. B.
Fiscus loco heredis est. T. 4. c. 994. A.
Fiscus præfertur chirographariis creditoribus, etiam antiquioribus. T. 4. c. 1328. C.
Fiscus, qui in jus privati succedit, jure privati utitur. T. 4. c. 953. E.
Fiscus nunquam satisfacit, quia semper est locuples. T. 4. c. 1248. C.
Fiscus semper est solvendo, & fideiussorem non dat. Tom. 4. c. 953. D.
Fiscus est legitimus successor omnium scelerum. T. 5. c. 478. C.
Fiscus gravissimus est exactor. T. 5. c. 754. D.
Fiscus in universum jus deportati succedit. T. 5. c. 624. D.
Fiscus ex alieno naufragio, calamitate, aut infortunio lucrum facere non debet. T. 5. c. 539. D.
Fiscus, ad quem bona testatoris pervenerunt, fortè ereptâ heredi hereditate quasi indigno, actiones hereditarias, quasi successor excipere tenetur. T. 5. c. 163. E.
Fiscus, & mulier, uter alteri in pignore præferatur. T. 5. c. 957. B.
Fiscus si bona ob maximam, & mediam capitis deminutionem capta non defendat, mittitur creditor in possessionem eorum. T. 5. c. 158. C. D.
Fiscus heredis vicem quando obtinet, legata, & fideicommissa præstare debet. T. 6. c. 271. B. vice heredis sufferre debet omnia onera hereditaria. Ibid. B.

Fiscus in quo distat a privato, quia vendidit hereditatem. Tom. 6. c. 29. A.
Fiscus statim atque hereditatem vendidit, omnes res in bonis emptoris fieri, licet traditio nondum ulla intervenerit. T. 6. c. 28. E.
Fiscus cui heredi scripto bona eripere potest. T. 6. c. 187. E.
Fiscus an ex suis contractibus semper habeat hypothecam tacitam in bonis debitorum. T. 6. c. 513. B.
Fiscus venditionem, quam fecit, infringere, & rescindere an possit intra certa tempora, alio majus offerente pretium. Ibid. B.
Fiscus unus est semper. T. 7. c. 586. C.
Fiscus non invidet legatariis, sed heredibus. T. 7. c. 982. C.
Fiscus vocatur ad successionem in dubio cum onere legatorum, & fideicommissorum. T. 8. c. 170. E.
Fiscus debet inquirere de capacitate, & incapacitate heredis. T. 8. c. 597. A.
Fiscus an debeat præstare legata, quæ non sunt inducta. T. 8. c. 782. D.
Fiscus invitatur ad successionem deficientibus gradibus. Tom. 8. c. 162. E.
Fiscus an admittat eum, qui litis causâ donat fisco, in perniciem sui adversarii. T. 8. c. 441. D.
Fiscus an admittatur, si nemo sit, ad quem hereditas perveniat. T. 8. c. 15. A.
Fiscus an habeat privilegium in hypotheca, & an præferatur creditori privato. T. 8. c. 445. E.
Fiscus an habeat privilegium executionis inter omnes creditores. T. 8. c. 439. C.
Fiscus an habeat privilegium in exigenda pœna. Tom. 8. c. 435. D.
Fiscus an pecuniam creditori a debitore solutam jure privilegii sui auferre possit. T. 8. c. 439. C.
Fiscus an præferatur creditoribus debitoris. Ibid. C.
Fiscus an præferatur heredi incapaci. T. 8. c. 394. D. E.
Fiscus an præferatur privatis creditoribus in hypotheca. T. 8. c. 445. E.
Fiscus an præferatur heredi indigno. T. 8. c. 394. D. E.
Fiscus ex quibus causis admittatur bona aliena capere. T. 8. c. 394. C. & seq.
Fiscus revocans pecuniam creditori solutam, an possit etiam ejus pecuniæ usuram a creditore repetere. T. 8. c. 440. B.
Fiscus semper est hypothecarius, & tacitam hypothecam habet. T. 9. c. 1132. D.
Fiscus exigit tributum, vel a conductore, vel ab emphytheutario, vel a domino. T. 9. c. 421. D.
Fiscus in tributorum causâ habet

electionem cum debitore. T. 9. c. 1195. A.
Fiscus semper censetur antiquior in hypotheca. T. 9. c. 367. C.
Fiscus est creditor privilegiarius. T. 9. c. 1131. B.
Fiscus in diversis provinciis habet rerum suarum procuratores, & unaquæque procuratio Statio dicitur. T. 9. c. 332. A.
Fiscus, & respublica in quo differunt. T. 9. c. 130. B. C. D.
Fiscus semper habet tacitam hypothecam non tantum ex causa tributorum suorum, sed etiam ex causa contractuum suorum. T. 9. c. 1205. D. E.
Fiscus hereditatem auferit heredi scripto criminali judicio. T. 9. c. 796. E.
Fiscus in personalibus actionibus præfertur creditoribus antiquioribus chirographariis. Tom. 9. c. 388. B.
Fiscus, inexcusso principali debitore, non agit statim cum debitore debitoris. T. 9. c. 242. D.
Fiscus electionem non habet, & ab eo exercendam prius actionem personalem, quam hypothecariam. Ibid. E.
Fiscus postponendus decem personis, & quæ sunt illæ decem personæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
Fiscus habet tacitam hypothecam in bonis debitoris; habet privilegium, quo antepositur creditoribus chirographariis, etiam antiquioribus, & hypothecariis posterioribus. T. 9. c. 130. D.
Fiscus est successor indignorum, & non tantum ab indignis auferre dicitur, sed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.
Fiscus qua præscriptione repelli potest. T. 9. c. 1037. D.
Fiscus an possit rem communem cum privato alienare, invito socio. T. 9. c. 387. D.
Fiscus litigat gratis, nullas expensas litis solvit. T. 9. c. 1088. D. E.
Fiscus quando prædia levat tributis. T. 9. c. 417. C.
Fiscus semper habet tacitam hypothecam. T. 10. c. 634. B.
Fiscus tributa exigit, tam a domino, quam ab emphytheuta. T. 10. c. 668. D.
Fiscus in diversis provinciis habet Procuratores rerum suarum, & dicitur unaquæque procuratio Statio. T. 10. c. 645. B.
Fiscus est unicus, varix sunt Stationes fisci. Ibid. C.
Fiscus sine reliquorum onere vendit. T. 10. c. 657. B.
Fiscus si rem alienam vendiderit, emptor securus erit. T. 10. c. 560. A.
Fiscus non præfertur iis, qui tacitam hypothecam habent, multo minus iis, qui expressam. Ibid. B.
Ut fiscus, sic & civitas habet vectigalia.

- galia . Tom. 10. c. 553. C.
Fiscus si vendiderit hereditatem quasi caducam, is, ad quem pertinet hereditas, an cum fisco, vel cum emptore agere debeat . T. 10. c. 692. D.
Fiscus est unus, sed varix sunt fisci stationes. T. 10. c. 734. C.
Fiscus semper jus habet pignoris, & hypothecæ. T. 10. c. 737. D.
Fiscus an procuracionem litis alienæ in perniciem privatorum possit suscipere . T. 10. c. 888. C.
Fiscus vendicat rem malè venditam, statim atque venditor ratam habuit, vel exclusus est præscriptione quinquennii. T. 10. c. 892. D.
Fiscus an sit absolutus ab onere præstandarum sportularum, si qua de re litiget . T. 10. c. 918. A.
Fiscus an semper habeat jus taciti pignoris . T. 10. c. 961. B.
Fiscus non condicitur . Tom. 10. c. 982. E.
Fiscus an possit vendere rem totam communem cum alio . T. 10. c. 1021. A. B.
Fiscus semper habet tacitam, & generalem hypothecam . T. 10. c. 1222. E.
Fistulas perpetuè positas ad finem esse, ad tempus positas ad finem non esse . T. 7. c. 783. B.
Fistulæ matrices . T. 2. c. 828. B.
Fistulæ mææ si ruptæ inundent parietem vicini, an is, & quomodo agere possit . T. 7. c. 463. A.
Fistulæ sub terram missæ an sint in rutiis cæsis, vel pro parte ædium, & an emptorem sequantur . T. 7. c. 804. D.
Quidquid sit, ex die sit, & in diem . T. 4. c. 140. B.
Quæ non fiunt ritè propalam, fiunt ritè per consequentiam, & tacito intellectu . T. 4. c. 216. E.
Flagella an infamiam irrogent . T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.
Flagella, & fustes in quo differunt . T. 5. c. 752. D.
Flagella in libero homine injuria est gravissima . T. 7. c. 125. E.
Flagellis cædere liberos homines an gravissima injuria sit . T. 5. c. 752. E.
Flagellis non cæduntur liberi homines, sed fustibus, sive virgis . T. 7. c. 125. E.
Flagriones servi appellati, & cur . Ibid. E.
Flamines diales in parentum potestate esse desinebant . T. 1. c. 317. A. B.
Flare est cudere, conflare est recudere, & dissolvere, vulgo *fontre* . T. 9. c. 1450. E. & c. 1451. A.
Flavius Priscus jurisconsultus celeberrimus . T. 1. c. 912. A.
Florentinæ Pandectæ. Vide, Pandectæ Florentinæ .
Florentinarum Pandectarum editio est divinum munus . T. 4. c. 1459. E.
Fluenta sunt decursus aquarum . T. 10. c. 730. C.
Fluere est proprium fluminis . T. 7. c. 405. A.
Flumen quid . T. 1. c. 851. B.
Flumen est usu publicum juris gentium . T. 3. c. 390. B.
Flumen jure civili publicum, ripa privata . T. 1. c. 61. A.
Flumen publicum nomen, aquarum commune . T. 1. c. 59. C. D.
Flumen vivum . T. 3. c. 298. D.
Flumen hibernum . T. 1. c. 851. A.
Flumen est navis locus . T. 7. c. 324. C.
Flumen quid . T. 7. c. 406. A. & c. 424. C. D. in quo distat a Stillicidio . Ibid. c. 405. E.
Flumen si locum occupaverit, an ejus loci possessio amittatur . T. 8. c. 293. E.
Flumen avertere mutato alveo opere manufacto non licet, mutato naturali cursu fluminis . T. 9. c. 1055. B.
Fluminis publici an possit esse servitus . T. 8. c. 943. D.
In flumine publico nequid fiat . T. 1. c. 851. A. B. ipsius jura . Ibid. A.
In flumine publico cuilibet ædificare licet . Ibid. C.
In flumine ædificia publica populo cedunt . T. 1. c. 60. E.
De flumine publico, ripave ejus interdicto publico cavetur, de aqua pluvia arcenda ad actione privata . T. 5. c. 535. D.
Ex flumine publico unicuique permittitur esse aquam haurire . T. 7. c. 437. E.
Flumine inundari aliud, demergi in flumen aliud . T. 8. c. 274. A. B.
Flumina torrentia . T. 1. c. 65. C.
Flumina navigabilia sunt regalia . T. 2. c. 1325. A.
Flumina quedam privata esse . T. 7. c. 443. A.
Flumina quid distent a stillicidiis . T. 7. c. 405. E.
Flumina an sint publici juris . T. 8. c. 928. E. c. 929. A. & c. 935. A.
Flumina uti dividantur . T. 8. c. 599. D.
Fluminum proprietates est populi . T. 1. c. 59. C.
Fluminum, riparum, portuum usus publicus est jure gentium, proprietates publica jure civili . T. 10. c. 1179. D.
In fluminibus jus piscandi est commune . T. 1. c. 1137. E.
Focaria nec est uxor, nec concubina . T. 4. c. 1495. A.
Focaria quid differt a concubina . Tom. 4. c. 801. D. quatuor olim erant conditiones, uxoris, concubinae, focariae, & meretricis . Ibid. c. 802. B.
Focaria. Vide, Concubina .
Focaria non est concubina, sed sortum . T. 9. c. 533. C.
Focariae quænam sint . T. 1. c. 429. E.
Focariae nomen non est honestum . T. 9. c. 533. D.
Focarii, qui in caupiona ministerium præbent, vel in stabulo, sunt coqui . T. 4. c. 801. C. D.
Focarii qui dicuntur . T. 9. c. 533. D.
Fodinas argenti, & auri etiam privati possidere licere . T. 3. c. 442. A.
Fodrum quid sit . T. 2. c. 1319. B.
Fœciales qui, & quod eorum munus . T. 3. c. 299. D.
Fœderati erant sub optionibus . T. 9. c. 414. E. Vide, Optiones .
Fœmina propriè non est homo . T. 3. c. 152. E.
Fœmina absens an nubere possit . Tom. 1. c. 397. D. vir absens an uxorem ducere possit . Ibid. D.
Fœmina filii sui impuberis tutrix, aut curatrix esse nequit, nisi speciali concessione a Principe impetrata . T. 4. c. 878. D.
Fœmina ex causa adulterii æquè punitur, ac masculus . T. 4. c. 813. B.
Fœmina suos heredes habere non potest . T. 5. c. 601. C.
Fœmina impari turpius se applicat, quàm vir . T. 5. c. 543. B. plus permittitur mari, quàm fœminæ . Ibid. A.
Fœmina genere virum nobilitate non potest . Ibid. B.
Fœmina citius pubescit, citius festinat ad vota . T. 6. c. 1075. E.
Fœmina nunquam habet suum heredem . T. 7. c. 172. A.
Fœmina an alii bonorum possessionem petere possit . T. 8. c. 18. C. an pro alio postulare possit . Ibid. C.
Fœminæ natura est obsequi, maris imperare . T. 4. c. 792. D.
Fœminæ vis non est vis vitalis . T. 9. c. 922. E.
In fœminam an compromitti possit . T. 3. c. 375. B.
Fœminam non excusat jus naturale, nec minorem 25. annis . T. 4. c. 503. C.
Fœminam pro fœmina, quàm pro viro ullo interdicerè honestius est . T. 5. c. 447. C.
Fœminam ultra quadrantem heredem instituire non licet . T. 8. c. 576. A.
Fœminæ olim erant in perpetua tutela . T. 4. c. 309. A.
Fœminæ libertatè liberantur tutelæ patronorum jure quatuor liberorum ex lege Papia; quæ hoc jus non habebant, erant sub tutoribus . Ibid. A.
Fœminæ virilibus officiis non funguntur, nec obligationibus obstringuntur . T. 4. c. 269. D. quæ differentia inter mulierem, & minorem . Ibid. c. 270. B. C. ratio differentia, quæ est . Ibid. E. & c. 271. A.
Fœminæ. Vide, Mulieres .
Fœminæ quibus ex causis procuratores

- tores exiltere possint. T. 5. c. 115. C.
- Fœminæ cur viripotentes dicantur, non puberes. T. 6. c. 1078. B.
- Fœminæ possunt esse patronæ Ecclesiarum. T. 6. c. 1007. C.
- Fœminæ an ex causa intercessionis, aut civiliter, aut naturaliter obligentur. T. 6. c. 593. A.
- Fœminæ an possint pro alio agere, sed bonorum possessionem petere. T. 8. c. 11. B.
- Fœminæ an possint pro se postulare, aut in rem suam mandatum suscipere. Ibid. A. an possint pro alio postulare, vel procuratoriam operam suscipere. Ibid. A.
- Fœminæ cur a voluntariis officiis removeantur. Tom. 8. c. 739. D. cur judices esse non possint. Ibid. C.
- Fœminæ, & pueri, qua ratione ab officiis publicis removeantur. T. 8. c. 740. A.
- Fœminæ non possunt fungi officio argentariorum. Ibid. A.
- Fœminæ non possunt intervenire pro alio. T. 8. c. 739. E. pro parentibus procuratrices esse possunt. Ibid. c. 740. C. publicis officiis fungi non possunt. Ibid. c. 739. B.
- Fœminæ quando non possint esse tutrices. T. 8. c. 795. C.
- Fœminæ omnes in perpetua tutela erant, cujuscumque ætatis, quoad marito convenissent in manum. T. 9. c. 559. A.
- Fœminæ olim arrogari non poterant. T. 10. c. 383. A.
- Fœminæ propter pudorem, & verecundiam sexus, non coguntur prodire in publicum. T. 10. c. 907. E.
- Fœminæ sunt incapaces feudorum. T. 10. c. 1131. E.
- Fœminarum conditio est deterior, quàm masculorum. T. 4. c. 792. D.
- Fœminarum conditio in quibus causis melior esse videatur. Ibid. E.
- Fœminarum deterior plerumque conditio, quàm masculorum. T. 6. c. 1062. D.
- Fœminarum intercessionem Senatus-Consulto Vellejano improbantur, & consequenter liberantur prorsus, etiam si pignora dedertint. T. 6. c. 593. A.
- Fœminarum testimonia in plerisque causis hodie admitti. Tom. 8. c. 740. C.
- Fœminarum silentium pro exheredatione est. T. 8. c. 36. A.
- Fœminarum conditionem in multis articulis juris, sive particulis juris deteriorem esse, quàm masculorum. T. 9. c. 488. D. quando est melior. Ibid. D.
- Fœminis non nocet juris error in compendiis. T. 4. c. 1430. E.
- Fœminis competit jus patronatus. T. 6. c. 866. C.
- Fœminis, & rusticis ignorantia
- juris an profit, vel noceat. T. 7. c. 892. A.
- Fœminis privilegia quædam personalia data non tranlire ad extraneos heredes, sed ad filios. T. 7. c. 1396. C.
- Fœminis quibus casibus liceat ius ignorare. T. 7. c. 893. E.
- Fœminis majoribus ætate facilè datur restitutio in integrum adversus præscriptionem. T. 9. c. 1031. B.
- Cum fœminis nulla erat olim communitio communio. T. 10. c. 383. B.
- In fœminis citiùs completur vigor naturalis, citiùs senescunt, & citiùs moriuntur, quàm viri. T. 10. c. 677. D. E.
- Fœminis hereditates, & legata quare cohereret lex Voconia. T. 10. c. 803. A.
- Fœminis an liceat suscipere arbitrium. T. 10. c. 914. D.
- Fœne possessio. T. 2. c. 1046. A.
- Fœnebre pecuniam qui ex publicis rationibus sumpsit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. C. D.
- Fœnebris pecunia quid sit. T. 10. c. 952. A.
- De fœneranda pecunia pupillari. T. 9. c. 569. A. & seq.
- Fœneratitia conventio an valeat. T. 10. c. 768. E.
- Fœnerator, usuras immodicas exigens, tenebatur olim in quadruplum. T. 10. c. 627. B. Vide, Usuræ.
- Fœneratoris manifesti testamentum quando nullum est, & quando convalescit. T. 4. c. 1035. D.
- Fœneratores an nullum prædium possideant. T. 4. c. 854. A.
- Fœneratores plerumque omne patrimonium in pecunia habent. Ibid. A.
- Fœneratores plecebantur in quadruplum. T. 9. c. 211. A.
- Fœneratores menstrui exactores. T. 9. c. 339. B.
- Fœnore contracto eadem res non redditur. T. 7. c. 862. C.
- Fœnum percipere quid sit. T. 7. c. 347. A.
- Fœnus nauticum quid, & quomodo differat a mediterraneo. T. 1. c. 780. C.
- Fœnus videtur esse locatio, & conductio. T. 3. c. 227. C.
- Fœnus trajectitium qui exercent, iis usuræ etiam nudo pacto, pensandi periculi gratiâ, quod in se suscipiunt, debentur. T. 5. c. 45. E.
- Fœnus aliud est, aliud mutuuum. T. 7. c. 625. C.
- Fœnus verbis contrahitur. Ibid. D.
- Fœnus non contrahitur, nisi per stipulationem. T. 7. c. 335. D.
- Fœnus nauticum quomodo contrahitur. T. 7. c. 865. C.
- Fœnus an stipulatione, vel pacto constituatur. T. 7. c. 862. B.
- Fœnus quale sit negotium. Ibid. C.
- Fœnus qualis erat contractus, qualis conventio. T. 9. c. 337. D. E.
- Fœnus nauticum. Tom. 9. c. 348. A.
- Fœnus infligitur propter lucrum venditoris, etiam si ejus non interfuit. T. 9. c. 1076. C.
- Fœnus non est usura, quæ propter moram infligitur. Ibid. C. D.
- Fœnus quasi conductio est nummorum, & locatio. T. 9. c. 513. E.
- Fœnus exercere non posse Præsides Provinciarum, vel Procuratores Cæsaris in Provinciis tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. apparitores eorum possunt exercere fœnus. Ibid. E.
- Fœnus nauticæ pecuniæ an habeat modum certum. Tom. 10. c. 983. A.
- Fœtura auget equitium, seu gregem equorum. T. 5. c. 1199. A. non inest equorum legato. Ibid. A.
- Fœtum ventris esse partem. T. 1. c. 1020. A.
- An idem in fœtu servandum, quod in partu, cum de partu furtivo apud emptorem bonæ fidei edito agitur. T. 10. c. 99. D. E.
- Fœtus in utero nondum est homo, vel animal. T. 1. c. 1019. E.
- Fœtus an a partu separetur. T. 1. c. 1122. D.
- Fœtus, lactis, & lanæ eadem ratio. T. 1. c. 1114. D.
- Fœtus apud furem conceptos, & apud bonæ fidei emptorem editos, usucapi posse. T. 3. c. 439. D. E.
- Fœtus ex equis, & equitio legati editi quando debentur. T. 4. c. 132. E.
- Fœtus, aut fructus perceptio an plenum jus tribuat. T. 5. c. 729. A.
- Fœtus, & partus furtivi bonæ, & malæ fidei possessor distinctionem facit. T. 5. c. 728. C. D.
- Fœtus pecorum, & pensiones prædiorum sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
- Fœtus est in fructu, partus non est in fructu. T. 5. c. 728. B.
- Fœtus est in usufructu. Tom. 7. c. 1223. A.
- Fœtus non desinunt esse fructuarii, nisi ex ipsis suppleverit. T. 8. c. 747. D.
- Fœtus pecorum cur fiant fructuarii. Ibid. C.
- Fœtus pecorum communes inter dominum, & pastorem, & de divisione eorum. T. 9. c. 62. C. & seqq.
- Fœtus in commune percipiendi qui. Ibid. C. & seqq.
- Fœtus furtivus, quia in fructu est, statim acquiritur bonæ fidei emptori, & furtivus esse desinit. T. 10. c. 100. A.
- Follem Senatorium inter, & glebam Senatoriam nihil interesse puto. T. 2. c. 892. D.

- Fons quid a puteo differat, T. 3. c. 298. C.
- Fontium publicorum jus, T. 2. c. 831. A. B.
- Furare medullam arboris sterilis, & in eam fecundæ cæciam immittere, T. 3. c. 323. E.
- Forensia acta, T. 9. c. 8. B.
- Foricarii quanam appellentur, T. 3. c. 657. B.
- Foricæ culinx, Ibid. B.
- Forma, & qualitas non idem, T. 1. c. 1331. C.
- Forma aqueductus, T. 2. c. 828. C.
- Forma, & lex idem, T. 1. c. 1197. E.
- Omnis forma materiæ advenit in ipsa generatione, T. 4. c. 768. E.
- Forma, quæ nummis imprimitur, quid denotat, T. 5. c. 498. C.
- Forma perpetua quid, T. 9. c. 301. C.
- Formandi vis, T. 9. c. 80. B. in quibus judiciis locum habeat, Ibid. C.
- Formare quid, T. 9. c. 59. D.
- Formare actionem, Tom. 9. c. 80. B.
- Formare pacta, T. 9. c. 46. A.
- Formariage quid, Tom. 9. c. 617. D.
- Format contractum pactio, T. 9. c. 41. D.
- Formatæ epistolæ nomen unde ductum, T. 6. c. 982. C.
- Formæ agrorum assignatorum in æneis tabulis inscribebantur, T. 7. c. 481. B.
- Formula actionis ex empto, T. 1. c. 213. D.
- Formula actionis commodati quænam esse debeat, T. 3. c. 676. E.
- Formula inepta, & obscura proposita in iudicio, ipsa actio inutilis existit, T. 5. c. 100. B.
- Formula iurisjurandi præstandi ab Episcopis, T. 6. c. 890. B.
- Formula conditionis quæ, T. 7. c. 638. C.
- Formula emptionis, *uti optimus maximus est*, quid significet, Tom. 7. c. 718. A.
- Formula *amplius non peti, amplius non agi*, T. 8. c. 493. C.
- Formula *quanto amplius legatorum nomine ceperis, quam lege Papia licebit, reddi*, Ibid. E.
- Formula *frui licere*, T. 8. c. 617. B.
- Formula *quod te dare facere oportet*, T. 8. c. 511. A.
- Formula *ut pronuntient videri fecisse*, T. 8. c. 527. B.
- Formulam, non actionem dicebant veteres, T. 9. c. 1138. E.
- Formularia judicia, T. 4. c. 1447. E.
- Formulæ actionum undenam sumantur, T. 3. c. 577. A.
- Formulæ non observantur in iudiciis extraordinariis, T. 4. c. 1447. E.
- Formula judicatum solvi, de iudicio faciendo, & de re defendenda ubi habeantur, Tom. 5. c. 105. B.
- Formulæ an sint actiones, T. 8. c. 1100. E. a quo, & in quibus sublatæ, Ibid. c. 1101. B.
- Formulæ juris a quo primùm e medio sublatæ, T. 8. c. 994. A.
- Formulæ actionum sublatæ a Constantino, T. 9. c. 1138. E.
- Formulæ in extraordinariis judiciis ante Constantinum non observabantur, T. 9. c. 1139. A.
- Formulæ stipulationis sublatæ, T. 9. c. 1138. E.
- Formulas juris hodie non observari in iudiciis exercendis, Tom. 9. c. 1142. D.
- Fornix est Cameræ species, T. 7. c. 418. E.
- Fornix quid, Ibid. E. species Cameræ, Ibid. E.
- Fortuiti casus creditori an imputentur, T. 4. c. 1315. D.
- Fortuitus casus, Vide, Casus fortuitus.
- Fortuitus casus quis dicitur, T. 9. c. 406. D. Vide, Casus.
- Fortuna aliquando iudex optionis, T. 1. c. 132. E.
- Fortuna inopinata in legatis, T. 4. c. 1074. D.
- Fortunæ muliebri templum ædificatum, dedicatum que fuit, T. 3. c. 348. E.
- Forentia, & publica idem sunt, T. 10. c. 639. A.
- Fori, vel excusationis privilegium quando vires suas exercet, T. 4. c. 1028. A.
- Fori Ecclesiastici est natalium questio, T. 6. c. 813. E.
- Fori incompetentis præscriptio si fideicommissum alibi petatur, quam quo oportet, quibus casibus cesset, T. 7. c. 152. A.
- Fori alterius quibus modis quis fieri possit, T. 7. c. 98. D.
- Fori præscriptio quando apponi debet, T. 7. c. 131. D.
- Fori privilegium qui habeant, T. 7. c. 137. D.
- Fori privilegio uti tantùm licet eo, quod quis initio litis habet, T. 7. c. 98. D.
- Fori præscriptio quando obijci debet, Vide, Præscriptio fori.
- Fori exceptio, Vide, Exceptio fori.
- Fori præscriptio, Vide, Præscriptio fori.
- Foro cedere quid sit, T. 5. c. 40. B.
- Pro foro competenti est Provincia, in qua quis deliquit, T. 2. c. 1110. C.
- Foro eodem utitur uxor cum marito, T. 9. c. 440. E.
- Foro in unoquoque certus olim advocatorum numerus, T. 10. c. 880. A.
- E foro competenti ad forum incompetentis quo casu, neque ex Principis rescripto, quis non possit trahi, T. 10. c. 925. D. E.
- Forum rei competens sequitur actor, T. 3. c. 329. B.
- Forum incompetentis declinatur propositâ præscriptione fori, T. 2. c. 1100. C.
- Forum propriè est causarum civilium, T. 1. c. 509. E. & c. 569. A.
- Forum quid, T. 2. c. 154. B.
- Forum sortiri solemus ratione contractus, vel quasi contractus, vel delicti, T. 4. c. 923. E.
- Forum sortimur ratione criminis, T. 4. c. 1402. C.
- Forum non facit mercatorem, T. 5. c. 431. B.
- Forum incompetentis quando existat, T. 5. c. 759. E.
- Forum quomodo sortiamur, Ibid. E.
- Forum competens quid, Tom. 6. c. 781. C.
- Forum vestibulum sepulcri ex 12. Tabulis, T. 6. c. 632. D.
- Forum incompetentis ex consensu partium fit competens, T. 7. c. 70. A.
- Forum mutare an possit in jus vocatus, T. 7. c. 137. E.
- Forum mutari non potest lite contestata, T. 7. c. 137. D.
- Forum revocare quid sit, & qui illud, & quando possint, T. 7. c. 131. B.
- Forum revocare aliud est, aliud revocare domum, Ibid. B.
- Forum viri quando uxor sequatur, T. 7. c. 70. C.
- Forum an revocare quis possit, si lite contestata fiat alterius fori, T. 7. c. 137. D.
- Forum incompetentis an quis invitus sequi cogatur, Tom. 7. c. 70. A.
- Forum, & forenses actiones quæ, T. 8. c. 1045. E.
- Forum nos sortiri delicti, vel contractus ratione, Tom. 8. c. 348. E.
- Forum, nec domicilium mutat desponsa, antequam contraxerit nuptias, T. 9. c. 432. D. E.
- Forum domicilii sui quisque sequitur, T. 9. c. 1023. C.
- Forum an possit mutare qui in jus vocatus est, nedum licet contestatus obveniente militia, T. 10. c. 388. D.
- Forum revocare quid sit, T. 10. c. 398. B.
- Ad forum incompetentis qui vocatur, invocatur competens, Ibid. C.
- Forum revocant, qui ratione militiæ, dignitatis, sacerdotii, non nisi certum forum agnoscunt, T. 10. c. 399. D.
- Forum locus est, in quo exercentur judicia, T. 10. c. 620. C.
- Forum, & iurisdictio sunt solius magistratus, T. 10. c. 924. D.
- Forum quid sit, Ibid. E.
- Forum, iudiciumve quodnam in qua que causa sit competens, T. 10. c. 926. B. C.

Forum competens in criminali causa est locus, ubi crimen admissum est. Ibid. B.
 Forum possessoris sequitur dominus possessionis. T. 10. c. 927. C.
 De fossa factitia an agi possit. T. 5. c. 655. E.
 Fossarii qui sint, & eorum munus. T. 2. c. 1092. C.
 Fossata. Vide, Sedeta.
 Fosse agrorum propriæ sunt, aut finales. T. 5. c. 663. A.
 Fovencularium, & ansarium sunt impositiones urbis Romæ. T. 10. c. 663. A.
 Fouler la vendenge, cogere vindemiam. T. 7. c. 347. A.
 Fraiz des criées sont les premiers payez. T. 9. c. 783. E.
 Franc alex. T. 9. c. 420. D.
 Franci cur Salii dicti. T. 2. c. 1186. D. E.
 Franci Salii dicti. T. 9. c. 420. E.
 Francia a nullo haberi dicitur in feudum. T. 2. c. 1188. B.
 Franciscus Connanus reprehenditur a Cujacio dicente, Connanum ipsum virum esse doctissimum, sed non juris. T. 4. c. 270. E.
 Frater fratri non succedit in feudo. T. 2. c. 1250. B. & c. 1310. B.
 Frater agnatus, seu consanguineus excludit matrem, mater fratrem cognatum. T. 4. c. 358. E.
 Frater contumax oblatâ cautione pristinum jus recipere potest. T. 4. c. 92. E.
 Frater non est suus, & est tamen agnatus. T. 4. c. 781. C. nepos, si filius præcedat, non est suus, sed est agnatus. Ibid. C. agnatus, vel est in transversa linea, vel indirecta. Ibid. D. cur liberi defuncti excludant parentes defuncti. Ibid. B. C.
 Frater, & extraneus an differant quoad successionem. Tom. 4. c. 86. C.
 Frater consanguineus in successione intestati fratris consanguinei omnino præfertur matri defuncti. T. 5. c. 628. E.
 Frater consanguineus jure civili an præferatur matri ab intestato. T. 4. c. 569. A.
 An frater superstes ab extraneo coherede suo quadrantem jure fideicommissi petere possit. T. 6. c. 615. E.
 Frater an possit queri de inofficioso testamento fratris impuberis. T. 7. c. 178. B. C.
 Frater si rogatus sit fratri restituere partem hereditatis post mortem suam, & is fratrem instituit adjecto coherede, an ideo minus frater institutus possit petere fideicommissum. Tom. 7. c. 1087. C.
 Frater consanguineus est agnatus. T. 8. c. 188. C.
 Frater meus quomodo mihi cognatus est, & agnatus. T. 8. c. 745. B.

Frater an præferatur matri in successione fraterna. T. 8. c. 126. B.
 Frater an fratris testamentum pupillare inofficiosum queri possit. T. 7. c. 902. E.
 Frater præteritus an cum patre scripso admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 33. B.
 Frater patruelis quis dicitur. T. 9. c. 446. E.
 Frater fratrem magni, & capitalis criminis jure publico reum facere non potest. T. 9. c. 374. A.
 Quod frater fratri debet, patri adquiritur, in cujus ambo sunt potestate. T. 10. c. 285. C.
 Frater, qui a fratre pecuniam peculiarem mutuatus est, si nihil habuerit in peculio, & post mortem patris fratri pecuniam solverit per errorem, an eam pecuniam condicat pro parte, quam patri heres existit. T. 10. c. 292. B.
 Frater liberti ab intestato, & sine liberis mortui, jure veteri, & novo an excludat patronum, vel excludebatur a patrono. T. 10. c. 361. E.
 Frater fratri an sit semper fiduciaarius tutor. T. 10. c. 434. C.
 Frater communis quis sit. T. 10. c. 501. D.
 Frater an possit queri de inofficioso testamento fratris. T. 10. c. 934. A.
 Fraternalitatis nomine quid significetur. T. 10. c. 994. B.
 Fratrica est uxor fratris. Tom. 3. c. 149. D.
 Fratris nomen ut accipitur in jure. T. 3. c. 316. D.
 De fratris filiorum successione. T. 2. c. 1149. B.
 Fratris uxor dicitur fratrica. T. 4. c. 976. A.
 Fratris factum fratri an nocere possit. T. 5. c. 631. B.
 Fratris adoptio an valeat. Tom. 8. c. 912. D.
 Cum fratris uxore an sit connubium. T. 9. c. 447. B.
 Fratris, qui de inofficioso matris testamento egerit, an frater, qui non obtinuit, aut non egit, concurrat. T. 7. c. 199. A. & seq.
 Fratris exheredato an detur bonorum possessio contra tabulas per fratrem præteritum. Tom. 8. c. 33. B.
 Fratris mortuo frater heres si moriatur, dum deliberat de adeunda hereditate fraterna, an ejus filius ad hanc hereditatem admittatur quasi legitimus, vel quasi agnatus. Tom. 10. c. 783. A. B.
 Fratris substituto a patre alteri fratri, an dabitur annus, vel centum dies ad deliberandum. T. 10. c. 784. D.
 Fratris consorti an in communi, ea-

demque causa pro sit restitutio in integrum. T. 10. c. 897. A.
 Fratrimonii verbo quænam significantur. T. 6. c. 520. E.
 Fratrimonium pro bonis fraternis. T. 1. c. 58. C. & T. 2. c. 437. B.
 Fratrimonium, id est, bona fraterna. T. 6. c. 520. E. & T. 9. c. 927. E.
 Fratrem etiam incertum quodammodo videri posse auctor asserit. T. 5. c. 88. A.
 Fratrem per adoptionem facere nemo potest, nec sororem. T. 6. c. 1112. D.
 Fratrem & natura, & adoptio facit. T. 9. c. 270. E.
 Fratrem fratri teneri in id tantum, quod facere potest, si frater cum fratre agat. T. 9. c. 362. E.
 Fratrem appellat judex major minorem judicem, minor majorem nequaquam. T. 10. c. 864. B.
 A fratre meo rem ex pecunia, quam ei credidi, sibi comparatam, non propterea esse mihi tacite pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1195. A.
 Fratres inter se a matre profectam dotem, vel donationem propter nuptias conferunt. T. 3. c. 79. C.
 Fratres olim præferantur parentibus. T. 2. c. 1142. B.
 Fratres consortes qui sint. T. 1. c. 1021. B.
 Fratres arvales. T. 3. c. 299. C. D.
 Fratres germani, & consanguinei qui dicantur, & quomodo differant. T. 5. c. 544. D. E.
 Fratres nostri quinam sint, & quinam tantum esse existimentur. T. 5. c. 88. A.
 Fratres cum sint duo, & uterque exheredatus extraneo scripso, si unus ex fratribus adversus extraneum agat, & in totum testamentum rescindat, an rescindatur, & pupillaris substitutio. Tom. 7. c. 902. E. & c. 903. A.
 Fratres ex eadem matre nobis esse cariores, quam matre diversos. T. 7. c. 119. E.
 Fratres an conferant dotem, vel donationem propter nuptias a patre, vel matre profectam. T. 8. c. 90. C.
 Fratres simul succedentes matri an conferant invicem donationes simplices a matre. T. 8. c. 91. A. B.
 Fratres capite minuti non sunt consanguinei, nec etiam fratres uterini, & cur. T. 8. c. 184. A.
 Fratres germani sunt consanguinei, & sorores germanæ. Ibid. A. B.
 Inter fratres qui gradus observentur. T. 8. c. 217. B.
 Fratres in jure consanguinei dicuntur. T. 9. c. 1147. B.
 An fratres excludant matrem jure veteri. T. 9. c. 458. C. an jure novo succedat cum fratribus. Ibid. C.
 Fratres invicem tenentur in id, quod facere possunt. Tom. 10. c. 440. A.

- Fratres vulgò quæsi inter se sunt cognati . T. 10. c. 779. E.
- Fratruales qui sint . Tom. 3. c. 149. C. & Tom. 10. c. 502. A.
- Fratrum appellatio quodammodo meat usque ad 6. gradum . T. 3. c. 149. C.
- Fratrum varia genera . Ibid. A.
- Fratrum multiplex differentia . T. 2. c. 1121. D. & seq.
- Fratrum soli filii suos patres repræsentant . T. 2. c. 1143. A.
- Fratrum appellatione an etiam sorores contineantur . Tom. 6. c. 744. B.
- De fraudati vectigalis crimine quid statuit Papinianus . T. 4. c. 1368. B.
- Fraudationis creditorum causâ quæ actio competat . Tom. 5. c. 787. A. B.
- Fraudator, cuius bona distracta sunt, quod habeat privilegium . T. 8. c. 699. E. & c. 700. A.
- Fraudatoris definitio . T. 3. c. 332. D.
- Fraudatori ex antegesto nulla est actio . T. 3. c. 333. B.
- Fraudatorium interdictum . Vide, Interdictum fraudatorium .
- Non fraudatus eo, quod habet, non videtur quis; nec etiam fraudatus eo, quod non habet . T. 4. c. 795. B.
- Fraudatorium interdictum quodnam dicatur . T. 8. c. 1107. E. & c. 1108. A.
- Fraus an sine dolo esse possit . T. 1. c. 928. E.
- Fraus in pretio emptionem an infirmet . T. 1. c. 1186. E.
- Fraus abesse non debet, dolus abesse debet . T. 2. c. 1132. B.
- Fraus, idest collusio . T. 2. c. 643. C.
- Fraus immodica, quam in vendendo perpessus est venditor, emendatur, non etiam ea, quam perpessus est emptor . T. 3. c. 683. E.
- Fraus commento adoptionis admitti non debet . Tom. 4. c. 856. B.
- Fraus non fit legi Falcidiæ, sed heredi, si jus suum diminuat . T. 4. c. 1219. E.
- Fraus, & circumscriptio in contractibus, ultra dimidiam iusti pretii, aut mercedis fieri non debet . T. 5. c. 523. A.
- Fraus, & dolus quomodo, & unde existant . T. 5. c. 480. E.
- Fraus, & dolus quomodo differant . Ibid. E.
- Fraus in contractibus, si non fit immodica, concessa est . T. 5. c. 523. A.
- Fraus non fit legi Falcidiæ, si heres suum deminuit, aut eâ non utatur . T. 5. c. 511. C.
- Fraus, quæ dolum habet, non permittitur . T. 8. c. 802. B.
- Fraus pro pœna an accipiatur . Tom. 8. c. 585. D. E.
- Fraus a pœna distinguitur . Ibid. D.
- Fraus quid . T. 8. c. 801. E. & c. 864. D.
- Fraus etiam si non superet dimidiam iusti pretii, minor succurritur restitutione in integrum . T. 9. c. 374. C.
- Fraus tutoris, vel curatoris vitio vertitur . T. 9. c. 584. A.
- Fraus semper excepta videtur ex generali transactione . Tom. 10. c. 613. A.
- Fraudis, ac doli differentia . T. 1. c. 1259. C.
- Fraudis suspicio in votorum festinatione, an in nuptiis contrahendis interveniat . Tom. 4. c. 856. C.
- Fraudis suspicio num cesset in nepote suscepto in adoptiva familia ex adoptivo filio . Ibid. B.
- Fraudis conscii invicem non agunt . T. 6. c. 10. C.
- Fraudis interpretatio quomodo in iure civili consideretur . Tom. 8. c. 801. E.
- Fraudem patris coargui non est honestum, ne post mortem quidem . T. 1. c. 710. A.
- In fraudem filiorum, vel parentum ad alienata revocanda iure nulla actio competit . Tom. 4. c. 379. D.
- In fraudem creditorum ad alienata revocanda competit Pauliana . Ibid. C.
- In fraudem creditorum data libertas ipso iure irrita est . Tom. 4. c. 1372. B.
- In fraudem alterius quo casu quis consilium mutare possit . T. 4. c. 90. C.
- In fraudem creditorum alienata revocantur actione Paulianâ . T. 6. c. 181. D.
- In fraudem patroni alienata revocantur actione Fabianâ . Ibid. D.
- In fraudem creditorum libertates an dentur . Tom. 6. c. 421. E. & c. 422. A.
- In fraudem creditorum alienationes factæ an valeant . Tom. 6. c. 421. E.
- In fraudem patronorum alienata actione Calvisianâ, vel Fabianâ an revocentur . Tom. 8. c. 208. B.
- In fraudem liberorum, & parentum alienata an revocentur . Ibid. B.
- Si in fraudem patroni a liberis alienatio facta est . T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
- In fraudem creditorum an manumittatur . T. 9. c. 965. E. & c. 966. A. & seq.
- In fraudem alienata an revocari debeant . T. 9. c. 1135. A. & seq.
- In fraudem creditorum libertates datæ an valeant . Tom. 8. c. 801. E.
- Fraudum consuetudo malâ fide possessionis præsumptionem inducit . T. 2. c. 646. A.
- Fritillus ludî species . Tom. 1. c. 757. D.
- Frivola . Vide, Vasa vilia .
- Frivola quænam sint . T. 10. c. 428. D.
- Frivolaria noxia, Frivolaria rixa . T. 4. c. 994. B.
- Frivolum (inquit Isidorus) est velut quassæ, & fluxæ mentis non stabile dissidium . Tom. 4. c. 1436. B. C.
- Friusculum unde deductum . T. 4. c. 994. B.
- Friusculum, iurgium, & dissidium conjugum divortium non facit . T. 5. c. 556. D. E.
- Frons Genio consecrata . Tom. 1. c. 1152. A.
- Frons hæreticorum non est frons . T. 10. c. 825. B.
- Fructiferum quidquid est, an sit & fructuosum . Tom. 10. c. 106. C.
- Fructuaria stipulatio . T. 5. c. 592. A. & c. 863. B. C. Vide, Stipulatio fructuaria .
- Fructuaria cautio . T. 5. c. 592. A. & c. 863. B. C.
- Fructuaria cautio, quæ proprietatis domino datur ex edicto Prætoris . Vide, Cautio fructuaria .
- Fructuaria in area si proprietarius ædificium posuit, an actio competat . T. 7. c. 451. E. & c. 462. A.
- Fructuaria mater bonorum, quæ habuit a priore marito, liberis satisfat de rebus mobilibus . T. 9. c. 470. A. & seq.
- Fructuarias ædes si proprietarius deposuerit, vel incenderit, qua actione teneatur . Tom. 7. c. 462. B.
- Fructuarius, ac dominus quo pacto sibi invicem obstant . Tom. 1. c. 62. C.
- Fructuarius pro domino in multis causis habetur . Tom. 1. c. 1332. C.
- Fructuarius tueri, & reficere id, quod accepit, potest, nihil autem novi facere . Tom. 3. c. 21. D.
- Fructuarius esse in possessione dicitur, non possidere . T. 3. c. 243. C.
- Fructuarius in quibus distat a domino . Tom. 4. c. 293. D.
- Fructuarius an possit usumfructum pignori dare . T. 4. c. 1329. E. & c. 1330. A. In usu nihil est corporis, quod capi possit; in usu fructu est commodum fructuum, qui corporales sunt . Ibid. c. 1330. A.
- Fructuarius proprietario de vitio operis, quod ædificat, forte cavet . T. 5. c. 647. D. E.
- Fructuarius quam diligentiam, & custodiam præstare debet . T. 5. c. 863. C.

- Fructuarius custodiam præstare debet . Ibid. B. C.
- Fructuarius quomodo cavere debeat . T. 5. c. 641. B.
- Fructuarius an possit conveniri noxali iudicio ex noxa servi fructuarii . T. 5. c. 255. B.
- Fructuarius , ut a refectione , sic & ab agricultura prohiberi a nemine potest . Tom. 5. c. 647. A.
- Fructuarius si proprietario quid de vitio fundi præstiterit , qua commoditate propter refectionem a proprietario ei debitam uti possit . T. 5. c. 641. D.
- Fructuarius potest commodum fundi , & perceptionem fructuum in solidum , vel pro parte uxori dotalitii nomine concedere . T. 6. c. 1148. D. E. sed morte fructuarii finito usufructu etiam dotalitium finitur . Ibid. E.
- Fructuarius , qui non utitur usufructu per modum , & tempus , usufructum amittit . T. 6. c. 35. D.
- Fructuarius usufructum vindicare potest , non servitutem ipsam , T. 6. c. 36. B.
- Fructuarius adversus vicinum agit confessoria , vel negatoria actione . T. 6. c. 334. D.
- Fructuarius in percipiendis fructibus non tantum jus habet , quam bonæ fidei possessor . T. 6. c. 33. C.
- Fructuarius usufructum per servum fructuarium acquirit ex duabus tantum causis , ex re sua , & ex operis servi . T. 5. c. 122. D.
- Fructuarius servi quando de peculio agere potest cum proprietario . T. 6. c. 68. E.
- Fructuarius . Vide , Usuarius .
- Fructuarius servi . Vide , Proprietarius servi .
- Fructuarius servus in quo differat a servo communi . T. 6. c. 309. D.
- Fructuarius an habeat novi operis nuntiationem , item an vindicationem servitutem habeat . T. 7. c. 401. E.
- Fructuarius an ædes exornare possit . T. 7. c. 391. B. an testorium inducere possit . Ibid. B.
- Fructuarius an cogatur stare locationi a testatore factæ . Tom. 7. c. 1407. E.
- Fructuarius an domino ædificanti possit nuntiare novum opus . T. 7. c. 451. D.
- Fructuarius an habeat interdictum de itinere , actuque privato . T. 7. c. 452. A.
- Fructuarius an jure colonum expellere possit . Tom. 7. c. 1087. A.
- Fructuarius an possit habere iter ad fundum fructuarium , & an illud iter sit servitus . T. 7. c. 451. E. & c. 452. A.
- Fructuarius an possit prohiberi in fundo habitare . T. 7. c. 1385. A.
- Fructuarius apud quem experiri potest . T. 7. c. 290. B. C.
- Fructuarius an possit proprietario nuntiare novum opus . Tom. 7. c. 458. C.
- Fructuarius an possit usufructum vindicare , si dominus ædificaverit in area fructuaria . T. 7. c. 451. E.
- Fructuarius an vindicationem fundi habeat . T. 7. c. 402. B. item usufructus . Ibid. B.
- Fructuarius proprietario quomodo cavere debeat . Tom. 7. c. 1322. A.
- Fructuarius si nuntiaverit vicino novum opus , an remissio valeat . T. 7. c. 402. D.
- Fructuarius non possidet . Tom. 7. c. 290. A.
- Fructuarius interdum habet jus fructuarii , sed non commoda . T. 8. c. 151. E.
- Fructuarius qualem se gerat in sylva cædua . T. 8. c. 513. D.
- Fructuarius videtur naturaliter possidere . T. 8. c. 271. E. usufructum quasi possidet . Ibid. E.
- Fructuarius non potest vendere , vendenti autem potest consentire . T. 8. c. 757. C.
- Fructuarius pater bonorum , quæ habuit a priorè uxore , an satisfacet liberis . T. 9. c. 470. E.
- Fructuarius , ad quem pertinet pignoris usufructus , usucapto pignore an amittat usufructum . T. 9. c. 1191. A. B.
- Fructuarius obligare usufructum pignori potest , & alienare . T. 9. c. 464. C.
- Fructuarius an naturaliter possideat jus utendi fruendi . T. 9. c. 1007. D.
- Fructuarius non potest servum manumittere , in quo habet usufructum . T. 9. c. 512. C. maritus potest manumittere servum dotalium , si sit solvendo . Ibid. C.
- Fructuarius vicino an possit novum opus nuntiare . Tom. 10. c. 260. A. B.
- Fructuarius promissor si plures heredes reliquerit , uno ex heredibus non restituente id , quod superest ex fructibus , an cæteri teneantur in solidum . Tom. 10. c. 528. A.
- Fructuarius an ab eo , cui legavit usufructum mortis causâ fideicommissum relinquere possit . T. 10. c. 1053. D.
- Fructuarius an possit denunciare novum opus . Tom. 10. c. 1180. C. D.
- Fructuarius an habeat jus vindicandarum servitutem . Ibid. E.
- Fructuarii servus ex duobus tantum causis fructuario acquirit , ex re fructuarii , & ex suis operis . T. 6. c. 97. A.
- Fructuarii primum munus quod . T. 8. c. 513. E.
- Fructuario adversus proprietarium quæ actio dari potest . Tom. 5. c. 150. B.
- Fructuario vendente usufructum , quid transeat in emptorem . T. 5. c. 514. C. D.
- Fructuario acquirit servus . T. 6. c. 112. B.
- Fructuario competit interdictum prohibitorium de itinere , vel actu privato . T. 6. c. 332. C.
- Fructuario interdicta possessoria accommodantur . Tom. 7. c. 290. B.
- Fructuario an danda sit vindicatio servitutis , fundo fructuario debita . T. 7. c. 480. C.
- Fructuario cautio , se boni viri arbitratu usurum , an testamento remitti possit . Tom. 7. c. 1045. B.
- Fructuario an detur vindicatio servitutis . Tom. 7. c. 401. E. & c. 451. E.
- Fructuario an detur actio furti . T. 7. c. 855. B.
- Fructuario an detur nuntiatio novi operis , item vindicatio servitutem . T. 7. c. 401. E.
- Fructuario , quæ præstatur via , personæ servitus est , sicut usufructus , qui ei legatus est . T. 7. c. 1351. C.
- Fructuario quæ liceat pignori dare . T. 8. c. 614. D.
- Fructuario mortuo datur actio heredi præteritorum fructuum a defuncto non perceptorum . T. 10. c. 184. D.
- Fructuario an servitutem vindicatio debeat . Tom. 10. c. 250. C.
- Fructuario an detur actio furti . T. 10. c. 455. A.
- Fructuarium jus vindicandæ servitutis fundo fructuario debita , & vindicationem ejus non habere , sed de usufructu confessoriam tantum actionem de nuntiatione novi operis . T. 6. c. 334. B.
- Fructuarium cessio facit , non debetio . T. 7. c. 1364. C.
- Fructuarium inter , & maritum an sit aliqua differentia . Tom. 10. c. 184. B.
- A fructuario solet de modo utendi cautio interponi . Tom. 1. c. 428. A.
- Fructuosum non tantum quod est fructiferum , sed & quod utile , & commodum est , significat . T. 10. c. 106. B.
- Fructus nomine quæ contineantur . T. 1. c. 780. B.
- Fructus dividi potest , usus non item . T. 1. c. 1211. C.
- Fructus earum rerum , quæ nobis tradita sunt , usucapi possunt . T. 1. c. 1111. E.
- Fructus aut sunt pendentes , aut solo separati . Tom. 2. c. 1279. C. D.
- Fructus , quandiu suo loco hæreant , fundi esse . T. 1. c. 1448. E.

- Fructus pendentes, & fundum unam esse rem. T. 1. c. 1449. A.
- Fructus pendentes rei immobilis sunt pars. Ibid. A.
- Fructus, qui solo cohærebant mortis testatoris tempore, an ad legatarium pertineant. Tom. 1. c. 431. C.
- Fructus absolutè suos facere quid sit. T. 1. c. 1399. B.
- Fructus facit suos bonæ fidei possessor. Ibid. B.
- Fructus sine semine, sine opera, & cultura provenientes, non fiunt bonæ fidei possessoris. Ibid. A.
- Fructus generaliter præstat possessor rei alienæ ex eo tantum die, quo res in iudicium deducta est. T. 3. c. 128. A.
- Fructus, ex pignore percepti, in sortem imputandi. Tom. 3. c. 320. B.
- Fructus perceptos post litem contestatam etiam a bonæ fidei possessore restituendos esse, quamvis eos petitor non fuerit percepturus. T. 1. c. 1293. B.
- Fructus percepti, sumptibus deductis, restituendi. Tom. 1. c. 1288. C.
- Quos fructus malæ fidei possessor petitori reputare debet. Tom. 3. c. 251. B.
- Fructus præstat prædo ex eo die, quo rem alienam invasit. Tom. 3. c. 128. A.
- Fructus duplos reddit rei alienæ possessor. T. 1. c. 486. A.
- Fructus pecudum quinam sint, & quæ in illo habeantur. Tom. 1. c. 72. B. C.
- Fructus percepti an veniant in petitionem hereditatis, & in actionem in rem speciali officio iudicis. T. 1. c. 288. D. E. & c. 289. A.
- Fructus an pro cultura, & cura haberi possint. T. 1. c. 71. D.
- Fructus aridi quinam sint. Tom. 2. c. 1087. C.
- Fructus deductis impensis intelliguntur. T. 2. c. 500. B.
- Fructus pendentes pars sunt rei immobilis. T. 1. c. 1449. A.
- Fructus in stipulationibus strictis ex mora an veniant. Tom. 1. c. 1389. D.
- Fructus sine usu an possit esse. T. 1. c. 427. D.
- Fructus majores qui sint. Tom. 3. c. 128. A.
- Fructus a malæ fidei possessore condici possunt, an tum quoque usuræ veniant. Tom. 4. c. 133. C. D.
- Fructus dividitur inter proprietarium, & fructuarium pro rata ejus anni, quo finitus est usus-fructus. T. 4. c. 293. C. fructuarium in quibus distat a domino. Ibid. D.
- Fructus in arbitrariis actionibus an veniant ex mora, & quid in liti-
tis actionibus. Tom. 4. c. 575. C.
- Fructus inter Dominum, & vassallum, quomodo dividendi sunt, feudo commisso, & aperto. T. 4. c. 294. D.
- Omnes fructus potestate conventionis mulieri cedunt, quos maritus non percepit tempore divortii. T. 4. c. 287. A. B.
- Fructus superflui a quo retineri possunt. T. 4. c. 1240. C.
- Fructus fructus non est. Tom. 4. c. 109. D.
- Fructus, qui semel facti sunt fideicommissarii, sine ejus facto heredis fieri nequeunt. T. 4. c. 1232. A.
- Fructus omnes restituit malæ fidei possessor. T. 4. c. 1375. C.
- Fructus rerum hereditariarum, & hereditas differunt. T. 4. c. 1240. B.
- Fructus maturi, & immaturi distinctio quæ. Tom. 4. c. 1117. E.
- Inter fructus prædiorum, & partus ancillarum differentia Papiniani quæ. T. 4. c. 551. D. E.
- Fructus rectè dicitur pars fundi, vel post sementem. Ibid. E.
- Fructus majores dicuntur dupli fructus, qui in restitutionem veniunt. T. 4. c. 131. D.
- Fructus an certum corpus augere intelligantur, ut eo corpore petito, & ipsi petiti intelligantur. T. 4. c. 889. A.
- Fructus ab usuris in quo differant, D. 4. c. 132. B. C.
- Inter fructus perceptos ante petitam hereditatem, & inter fructus, qui post petitionem hereditatis percipiuntur, differentia quæ. T. 4. c. 887. C. ratio hujus differentie qualis. Ibid. C.
- Fructus usuris novis dumtaxat compensantur. T. 4. c. 892. C.
- Fructus ante moram plerumque veniunt in bonæ fidei iudiciis. T. 4. c. 573. C.
- Fructus medio tempore percepti ab heredibus an fideicommissio contineantur. T. 4. c. 1193. B. C. an & hi in Falcidiam imputentur. Ibid. C.
- Fructus, aut causa fideicommissario non præstantur, nisi hi, qui post moram eduntur. T. 4. c. 1100. A.
- Fructus pretii pecuniæ usura est. T. 4. c. 888. D.
- An fructus legatorum, vel fideicommissorum præstantur ex die mortis ante moram. T. 4. c. 132. C.
- An fructus penultimi anni in computationem veniant, sicut ultimi anni. T. 4. c. 291. B. C.
- Fructus, & usuræ an licitam habeant donationem. T. 4. c. 1139. D. usuræ non sunt pars, sed fructus dotis. Ibid. c. 1140. D.
- Fructus ex dote a viro bonæ fidei percepti, & quasi in matrimonii onera, consumpti, an domino sint restituendi. Tom. 4. c. 998. B.
- Fructus exstantes vindicantur, consumpti condicuntur. Tom. 4. c. 889. A.
- Fructus non hereditati, sed rebus ipsis accepto feruntur. Tom. 4. c. 1193. C.
- Fructus percepti ante petitam hereditatem, quomodo petiti intelliguntur. T. 4. c. 887. D. E.
- Fructus percepti post petitam hereditatem quomodo petiti intelliguntur. Ibid. E.
- Fructus superflui exstantes an fideicommissio contineantur. T. 4. c. 1240. E. & c. 1241. A.
- Fructus maturi an fundi pretium augeant. T. 4. c. 551. C. & an hereditati imputentur. Ibid. B.
- Fructus non veniunt ante litem contestatam in actione in rem, in bonæ fidei iudiciis veniunt. T. 4. c. 274. B. usuræ ante moram non veniunt in bonæ fidei iudiciis, fructus veniunt. Ibid. B.
- Fructus pendentes sunt pars fundi. Tom. 4. c. 551. B.
- Fructus pendentes rebus immobilibus annumerantur. Ibid. C. cum sint hi pars rei immobilis. Ibid. C.
- Fructus percepti ante litem contestatam cur in actione bonæ fidei veniunt. T. 4. c. 132. D.
- Fructus soluti prædoni, quasi indebiti, condici possunt ab eo, qui solvit. T. 4. c. 130. C.
- Fructus, vel usuræ regulariter an veniant in fideicommissariam hereditatis restitutionem. Tom. 4. c. 574. B. C.
- Fructus, & accessiones quando emptori adquirantur. T. 5. c. 740. E. & c. 741. A.
- Fructus an pignoris loco pro pensionibus domino teneantur. T. 5. c. 525. C.
- Fructus hominis defuncti, qui ex operis percipi potuerunt, an ad petitorum, an verò ad possessorem pertineant. Tom. 5. c. 285. A.
- Fructus a creditore perceptos secum ipse creditor pensat in sortem, & usuras. T. 5. c. 425. B. C.
- Fructus pendentes an pars fundi sint. T. 5. c. 789. E.
- Fructus in petitionem venientes quinam sint. T. 5. c. 299. E. & c. 300. A. & seq.
- Fructus quinam in restitutionem veniant. T. 5. c. 729. A.
- Fructus & partes in quo differant. T. 5. c. 728. B. & seq.
- Fructus rei pignoratæ, de quibus nominatim non convenit, ut pignori essent, a debitore percepti, vel herede ejus, tacito jure pignori esse creduntur. Tom. 5. c. 425. B.
- Fructus separatur a partu. T. 5. c. 727. B.
- Fructus solo cohærentes, die legati cedent-

cedente, ad quem pertineant. T. 5. c. 789. D.
 Fructus medii temporis, in emptione exsistentes, ad quem pertineant. T. 5. c. 514. A.
 Fructus pecorum inter eos, qui diligentia, & opera domini proveniunt, recensentur. T. 5. c. 728. E.
 Fructus, percepti ante litem contestatam, an in petitionem hereditatis veniant. Tom. 5. c. 265. B.
 Fructus an semper intelligantur deductis expensis fructuum percipiendorum causa factis. Tom. 6. c. 892. D. E.
 Fructus, quos creditor percepit ex fundo pignori dato, an imputentur in sortem. T. 6. c. 1030. C. D.
 Fructus a bonæ fidei emptore percepti. Vide, Bonæ fidei emptor.
 Fructus dotis si esse intelliguntur, qui deductis necessariis impensis factis eorum fructuum querendorum, redigendorum, & conservandorum causa supersunt. T. 6. c. 41. C.
 Fructus dotis pro oneribus matrimonii pertinent ad maritum ex die contracti, & in diem dirempti matrimonii. Tom. 6. c. 125. C.
 Fructus dotis an pertineant ad maritum. T. 6. c. 122. B.
 Fructus qui veniunt in rei vindicationem. T. 6. c. 32. D.
 Fructus suos non facit malæ fidei possessor ex fundo alieno, etiamsi eos dominus non severit. Ibid. D.
 Fructus percepti domino acquiruntur, etiamsi alius eos consecerit. T. 6. c. 33. B.
 Fructus stantes, & exstantes in quo differunt. Tom. 6. c. 33. D.
 Fructus solo cedunt non semineo. T. 6. c. 32. E.
 Fructus, & operæ in idem jus recidunt. T. 6. c. 33. B.
 Fructus quo casu restituuntur non deductis sumptibus factis redigendorum fructuum causa. T. 6. c. 41. D.
 Fructus prædiorum ante moram percepti an in restitutionem veniant, cum per se suscepti sint ex iudicio testantis jure hereditario. T. 6. c. 585. B.
 Fructus, qui ante diem fideicommissi cedentem percepti sunt, an fideicommissio contineantur. Ibid. D.
 Fructus, qui hereditario jure percepti sunt, an imputentur heredi in Falcidiam. Ibid. D.
 Fructus fundi dotalis an soluto matrimonio dividantur inter virum, & uxorem pro rata temporis, quo matrimonium stetit. T. 6. c. 682. C. D.
 Fructus pendentes an pars fundi es-

se censentur. Ibid. E.
 Fructus an veniant cum hereditate. T. 7. c. 914. C. D.
 Fructus, qui non veniunt in restitutionem, an imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
 Fructus nomine comprehenduntur arundo, & cædua sylva. Tom. 7. c. 710. E.
 Fructus a fructuario nondum percepti an heredi ejus debeantur. T. 7. c. 1308. A. & c. 1374. D. E.
 Fructus annuos qui legat, an videatur usumfructum legare. T. 7. c. 1385. B. C.
 Fructus an contineantur verbis, quicquid ex hereditate ad te pervenerit. D. 7. c. 1410. D.
 Fructus ante moram ex re legata percepti an debeantur. Tom. 7. c. 1022. A.
 Fructus ejus anni, quo fructuarius decessit, an ad heredem ejus pertineant. T. 7. c. 1308. A.
 Fructus, & prædia an refici dicantur. T. 7. c. 1384. D.
 Fructus etiam redire dicuntur. Ibid. D.
 Fructus futuri an possint legari per damnationem, aut per vindicationem. T. 7. c. 962. A.
 Fructus, ex re vendita perceptos ante traditionem, an venditor emptori etiam præstare debeat. T. 7. c. 799. E.
 Fructus legatorum ab additione, & ex die mortis collecti an vindicentur. T. 7. c. 1022. B.
 Fructus, qui feruntur in petitionem hereditatis, non feruntur etiam in actionem in rem specialem, & cur. T. 7. c. 294. E.
 Fructus non tantum venire in confessoria servitutis, sed etiam in confessoria ususfructus. Tom. 7. c. 453. A.
 Fructus autem percepti ante litem contestatam non omnimodo veniunt. Tom. 7. c. 473. A. B.
 bonâ fide consumpti non restituuntur, exstantes restituuntur. Ibid. B.
 Fructus præteriti temporis in actionibus bonæ fidei, & arbitrariis veniunt, in strictis non nisi post litem contestatam percepti. T. 7. c. 474. A.
 Fructus semper intelligi deductis sumptibus factis fructuum ferendorum colligendorum causa. T. 7. c. 524. A.
 Fructus percepti ante diem fideicommissi an veniant in restitutionem. T. 7. c. 1172. A.
 Fructus pendentes pars fundi videntur. T. 7. c. 322. B.
 Fructus pendentes sunt, qui solo cohærent. Ibid. B.
 Fructus pendentes immobilibus semper annumerantur ab Interpretibus. Ibid. D.
 Fructus æstimari non tantum perceptos, sed etiam eos, qui perci-

pi honestè potuerunt. Tom. 7. c. 305. E.
 Fructus legatario ex die moræ tantum debentur. Tom. 7. c. 1162. A.
 Fructus præteriti in specialem actionem in rem non veniunt vi, aut potestate actionis. T. 7. c. 294. E.
 Fructus duo significat, jus utendi fruendi, & corpus. Tom. 7. c. 1223. A.
 Fructus majores qui dicuntur. T. 7. c. 618. D.
 Fructus venire in actionibus personalibus. Ibid. D.
 Fructus pendentes veniunt fundo petito. T. 7. c. 324. A.
 Fructus industriales possessor bonæ fidei an faciat suos pro cultura, & cura. T. 7. c. 309. E.
 Fructus an rem sequantur. Tom. 7. c. 501. D.
 Fructus sunt sine fructu, quid sit. T. 7. c. 335. A.
 Fructus cogere, & fructus percipere quid sit. Tom. 7. c. 347. A.
 Fructus an veniant in fideicommissaria hereditatis restitutione. T. 7. c. 914. C.
 Fructus pars agri fuisse, & ob eos plus agrum venisse videntur. T. 7. c. 768. C.
 Fructus pendentes qui sint. T. 7. c. 793. D.
 Fructus percepti ante hereditatis restitutionem an imputentur in Falcidiam, dotem, debitum. T. 7. c. 1505. A. B.
 Fructus, qui non veniunt in restitutionem hereditatis, an imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
 Fructus, sive æstimatio, & omne id, quod interest, veniunt ex mora in bonæ fidei contractibus, item in legatis, & fideicommissis. T. 7. c. 1342. D.
 Fructus, vel quæ pro fructibus habentur, an veniant in hereditatis restitutionem. T. 7. c. 1501. E.
 Fructus rei est, vel pignori dare licere. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E. & c. 862. E.
 Fructus appellatio, & quæ sub ea. T. 8. c. 548. A.
 Fructus dupli qui. T. 8. c. 518. A.
 Fructus naturâ provenit. Tom. 8. c. 576. B.
 Fructus omnis Jurisconsultis glans. c. 514. C.
 Fructus pars non est rei. Tom. 8. c. 506. C.
 Fructus consumpti a malæ fidei possessore condicuntur. Tom. 9. c. 239. A. exstantes vindicantur, non condicuntur. Ibid. A.
 Fructus pignoris imputari in sortem debitam, vel usuras, siquæ debentur, non tantum perceptos fructus, sed etiam percipiendos. T. 9. c. 296. A. si fructus superent

- rent debitum; ut superflui redantur. Ibid. B.
- Fructus, & partus an veniant in rei vindicationem. Tom. 9. c. 517. A.
- Fructus intelligi deductis iustis sumptibus. Tom. 9. c. 1086. A.
- Fructus, & partus an veniant in hereditatis petitionem. Tom. 9. c. 517. A.
- Fructus pignoris an in debitum imputentur. Tom. 9. c. 296. A. & seq.
- Fructus quando veniunt in actionibus bonæ fidei. Tom. 9. c. 863. C.
- Fructus qui veniunt in repetitionem dotis, & qui non veniunt. T. 9. c. 512. A. & seq.
- Fructus minuuntur sumptibus. T. 9. c. 1086. B.
- Fructus dupli, & simpli. Ibid. D.
- Fructus majores dicuntur fructus dupli. Ibid. E.
- Fructus perceptos an reddere debeat emptor, si nolit supplere, quod pretio deest. T. 9. c. 374. B.
- Fructus percepti ante aditionem hereditatis eam augent. Tom. 9. c. 517. B.
- Fructus rerum immobilium, & mobilium malâ fidei possessorum. T. 9. c. 239. B.
- Fructus consumptos ante litem an præstet malæ fidei possessor. Ibid. C.
- Fructus, partus, & redditus an differant. T. 9. c. 517. D.
- Fructus omnes quocumque tempore percepti veniunt in petitione hereditatis. T. 9. c. 159. C.
- Fructus legati, & fideicommissi quando cedunt. T. 9. c. 514. D. & seq.
- Fructus eos esse constat, qui supersunt deductis impensis. T. 9. c. 476. D. excepto uno casu. Ibid. D.
- Fructus competentes, & liquidi. Ibid. D.
- Fructus rei venditæ pertinent ad emptorem ex die contractus etiam si res vendita tradita non fuerit. T. 9. c. 340. B.
- Fructus quando compensantur cum usuris pretii. Tom. 9. c. 374. B.
- Fructus ut redduntur a malæ fidei possessore. T. 9. c. 1087. A.
- Fructus in commune percipiendi qui. T. 9. c. 62. C. & seq.
- Fructus futuri an possint emi. T. 10. c. 38. A.
- Fructus cum percepti sunt, tunc actio incipit de fructibus debitis per stipulationem. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
- Fructus omnes cujuscumque generis statim acquiruntur bonæ fidei possessori pleno jure, ita tamen ut quandoque agenti domino restituere teneatur exstantes, consumptos nullo modo. Tom. 10. c. 100. C.
- Fructus quomodo dividantur inter virum, & mulierem, divortio facto. T. 10. c. 168. C. & seq.
- Fructus quomodo acquirantur usufructuario. T. 10. c. 183. A.
- Fructus a solo separati, & exstantes, acquisiti bonæ fidei possessori, an restituendi sint domino. Ibid. B.
- Fructus fundi dotalis, qui pendebant divortii tempore, licet acquirantur mulieri, quomodo tamen marito restituendi sint. Ibid. B.
- Fructus regulariter non est sine usu, accidit tamen interdum, ut sit sine usu. T. 10. c. 407. E.
- Fructus majores quinam sint. Tom. 10. c. 437. E.
- Fructus percepti ex re propria heredis ei legata, an imputentur in Falcidiam. T. 10. c. 492. A.
- Fructus fideicommissi puri, aut legati ante mortem, vel aditionem percepti, an imputentur in Falcidiam. Ibid. B.
- Fructus an imputentur in dotem. Ibid. B.
- Fructus an imputentur in quartam naturæ. T. 10. c. 492. B.
- Fructus inventi in hereditate an veniant in restitutionem. Ibid. C.
- Fructus compensantur cum usuris pretii. T. 10. c. 655. D.
- Fructus quinam sint tacito pignori obligati. T. 10. c. 702. B.
- Fructus an veniant in actione ex stipulatu post litem contestatam. T. 10. c. 753. A.
- Fructus omnes post perfectam venditionem, etiam ante traditionem pertinent ad emptorem. T. 10. c. 766. D.
- Fructus fiunt ex re ipsa. Ibid. D.
- Fructus, quos ante venditionem perfectam emptor malâ fide percepit ex re, quæ postea ei vendita est, veniunt in actione venditi. T. 10. c. 1013. C.
- Fructus an teneatur restituere, qui rogatus est restituere, quod ad eum pervenit ex hereditate. T. 10. c. 1109. E.
- In fructu homo esse non potest, & cur. T. 4. c. 131. B.
- In fructu quæ numerentur. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
- In fructu quæ res veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 512. D. E. & c. 513. A. B.
- Inter fructum, & causam quæ differentia. T. 4. c. 1098. D. & quid sit fructus, & quid causa exemplis declarat auctor. Ibid. D. E.
- Fructuum acquisitionem inchoat perceptio, consummat consumptio. T. 1. c. 1398. E.
- Fructuum consumptio conciliat acquisitionem, quæ non fuerat antea perfecta. T. 1. c. 1400. E.
- Fructuum usuræ. Vide, Usuræ.
- Fructuum dividendorum ratio, quæ servatur inter virum, & uxorem, an ea quoque servetur inter fructuarium, & proprietarium. T. 4. c. 293. C.
- Fructuum vicem obtinent usuræ, nec ab his separari debent. T. 4. c. 573. C. & c. 672. E.
- Fructuum perceptorum incrementum, pendente conditione, contractus recipit, fideicommissum verò non. T. 4. c. 1193. E.
- Fructuum perceptorum usuræ post litem contestatam utrum præstentur, & an hoc in utroque possessore tam bonæ, quam malæ fidei locum habeat. T. 4. c. 888. B.
- Fructuum vicem usuræ obtinent potestate juris, non naturæ, & ex obligatione descendunt. T. 4. c. 1227. B.
- Fructuum divisio fundorum quomodo facienda post divortium. T. 4. c. 292. B. C.
- Fructuum vicem obtinet usura. T. 4. c. 132. C.
- De fructuum conditione. T. 7. c. 473. B.
- Fructuum pendentium corpus non est separatum a fundo. T. 7. c. 322. C.
- Fructuum conditio post quinquennium cessat. T. 7. c. 640. C.
- Fructuum emptores qui sint, & dicantur. T. 7. c. 1325. C.
- Fructuum perceptorum ratione an quis fideicommissio operari possit. T. 7. c. 980. E. & c. 981. A.
- Fructuum verbo non jus, sed corpus significari. T. 7. c. 1385. C.
- Fructuum ratio, quæ in actione Fabiana, & Calvisiana habeatur. T. 8. c. 801. D.
- In fructuum restituendorum causa sunt pares, sive sint bonæ fidei, sive malæ fidei possessores. T. 9. c. 1086. D.
- Fructuum questionem non finiri sublata actione personali, vel hypothecariâ præscriptione 30. vel 40. annis. T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
- Fructuum usura. T. 9. c. 344. D.
- Fructuum perceptio quando pro solutione est. T. 9. c. 1193. C.
- Fructuum vicem obtinent usuræ. T. 9. c. 512. D.
- Fructuum ante litem motam perceptorum pretia, & usuras præstare debet malæ fidei possessor, post litem non debet. T. 10. c. 404. B.
- Fructuum perceptorum usuræ ante litem non præstantur. T. 10. c. 461. C.
- De fructibus duplis tres Digestorum loci. T. 3. c. 127. E. & c. 128. A.
- De fructibus illius anni, quo divortium factum est, inter virum, & uxorem dividendis. T. 3. c. 405. E.
- De fructibus perceptis post litem contestatam usuræ præstantur ab utroque possessore; de perceptis verò ante litem contestatam aliquate;

quatenus tantum . T. 4. c. 888. C.
 A fructibus separantur usurarum tribus calibus . T. 4. c. 573. D.
 A fructibus usurarum quid distat . T. 4. c. 132. B.
 An pro fructibus accipiantur pensiones praediorum urbanorum . T. 4. c. 1227. C.
 A fructibus partus separari . T. 4. c. 131. B. & c. 552. D.
 Fructibus percipiendis , & distrahendis qui praepositur , an sit plusquam villicus . T. 5. c. 430. D.
 In fructibus percipiendis bonae fidei possessor idem juris habet , quod dominus . T. 6. c. 33. B.
 In fructibus percipiendis magis corporis soli jus , ex quo percipiuntur , quam seminis , ex quo oriuntur , aspici . T. 6. c. 33. A.
 De fructibus maturis pendentibus , quos fur decerpit , vel defecuit . T. 6. c. 239. A.
 De fructibus rei pignoratæ . T. 7. c. 640. B.
 De fructibus percipiendis post litem contestatam quemlibet possessorem teneri . T. 7. c. 304. D.
 De fructibus ex re communi perceptis in rem communem . T. 7. c. 580. B.
 De fructibus perceptis , & percipiendis tenetur possessor malae fidei . T. 7. c. 331. D. E. & seqq.
 De fructibus rei petita iudicio in rem . T. 7. c. 303. E. & c. 304. A. & seq.
 Fructibus augetur hereditas . T. 9. c. 160. A.
 De fructibus si nihil pronuntiarit iudex , integra est victori actio de fructibus . T. 9. c. 1088. B.
 De fructibus , & usuris legatorum , aut fideicommissorum . T. 9. c. 860. E. c. 861. A. & seq.
 De fructibus , & litium expensis . T. 9. c. 1086. A. & seqq.
 In fructibus numerantur pensiones praediorum urbanorum . T. 9. c. 512. E.
 Frugum appellatione quae continentur . T. 1. c. 437. C.
 Frugum duo prima genera , frumenta , & legumina . Ibid. C.
 Frugum omne genus a locustis , & muribus accidit , & arroditur . T. 3. c. 448. C.
 Frugum nomine quae veniant . T. 5. c. 679. A.
 Frugum appellatione quid proprie contineatur . T. 8. c. 547. D.
 Frugum usurarum nudo pacto praestantur . T. 10. c. 985. A.
 Frui est fructus percipere , quae res divisionem recipit . T. 4. c. 138. A.
 Frui pro parte possumus , uti pro parte non possumus . Ibid. B. ususfructus in fruendo consistit , caeterae servitutes in utendo . Ibid. B.
 Frui pro parte possumus , uti pro

parte , & pro parte non uti , non possumus . T. 7. c. 1389. C.
 Fructio animalis quid sit . T. 10. c. 658. C.
 Frumenta publica ut expendi debent . T. 2. c. 692. A.
 Frumenta quid . T. 8. c. 547. D.
 Frumentariae tesserae venales fuerunt . T. 7. c. 1126. B.
 Frumentarii quinam sint , & an excusentur a tutelis . T. 10. c. 856. A. Vide , Mensores .
 Frumentarius mensor . Tom. 3. c. 301. D. E. & Tom. 2. c. 811. C. D.
 Frumentarius canon . T. 9. c. 369. D.
 Frumenti librae non sunt , T. 7. c. 631. B.
 Frumenti theca an utatur legato frumento . T. 7. c. 1178. A.
 De frumenti acervo cum alio confuso . T. 7. c. 240. A. de ejus vindicatione . Ibid. B.
 Frumenti acervo comparatur grex . T. 7. c. 236. E. & c. 237. A.
 Frumenti , olei modio legato , an videatur corpus , vel quantitas legata . T. 7. c. 1017. B.
 Frumenti propter incertum pretium sit nonnumquam , ut frumento credito ejusdem materiae accessiones supra legitimum modum admittantur . T. 10. c. 648. C.
 De frumento urbis Constantinopolitanae . T. 2. c. 812. B. C.
 De frumento Alexandrino . T. 2. c. 815. A. B.
 Frumento mutuo dato , & petito conditione triticaria , ad quod tempus aestimatio ejus ducatur . T. 7. c. 740. B.
 De frumento duorum confuso . T. 7. c. 240. B.
 In frumento quae est usura , T. 9. c. 338. C.
 Frumentum Gallis blattum dicitur , a Graecis βλαττον . T. 1. c. 1226. E.
 Frumentum ex alienis spicis si quis excusserit , quis dominus frumenti existat . T. 5. c. 379. B.
 Frumentum defecatur . T. 6. c. 239. A. aliud demessum , & defectum , aliud tritum , & perfectè collectum . Ibid. A.
 Frumentum alienum si quis in mare effuderit , qua actione teneatur . T. 7. c. 851. C.
 Frumentum est nomen generis . T. 7. c. 1447. A. an rectè legari possit . Ibid. A.
 Frumentum si quis permittat in suo fundo ferere , postea non patiatur fructus metere , qua actione teneatur . T. 7. c. 852. D. E.
 Frumentum percipere quid sit . T. 7. c. 347. A.
 Frumentum admetitur , non appenditur . T. 7. c. 631. B.
 Frumentum exceptum quodnam intelligatur in fundi venditione . T. 8. c. 627. B.
 Frustra nihil facit natura , nec homo prudens . T. 4. c. 263. C.

Frustratio . T. 2. c. 875. B.
 Frustratio spei sub damno comprehenditur . T. 5. c. 374. E.
 Frustratio nihil est aliud , quam mora . T. 7. c. 591. C.
 Frustrator pro contumace . T. 3. c. 233. A.
 Frustrator a Papiniano dicitur contumax , & cur . Tom. 4. c. 875. B.
 Frustrator est , qui litem , & judicem , & adversarium frustratur . T. 9. c. 137. D.
 Fucare quid . T. 2. c. 798. D.
 De Fufidio jurisconsulto loci quidam adnotati . Tom. 3. c. 5. D. E.
 Fufidius jurisconsultus quis , & qualis fuerit . Ibid. D. E.
 Qui sunt in fuga servi , etiamsi furtivi non sint , eorum nec vendi , nec donari possunt . T. 3. c. 491. D. E.
 Fuga servorum species est furti . T. 2. c. 379. A.
 Fuga imputari solet casui , non culpa , & quae ratio sit , T. 5. c. 286. A.
 Fuga servorum casibus fortuitis an numeratur . T. 5. c. 563. B.
 Fuga servi damnosa esse non potest . T. 5. c. 724. E.
 Fuga servorum casui fortuito an numeratur . T. 5. c. 237. B.
 Fuga servi an usucapio interrumpatur . T. 5. c. 286. B. C.
 Fuga servorum ut intervertatur ; neve dominis possessio eorum eripatur contra rationem juris singularia quaedam concessa sunt , T. 5. c. 699. D.
 Fuga servorum non potest dominos evertere possessione sui , vel possessione aliarum rerum . T. 6. c. 228. C.
 Fuga servorum dominis suis nulla ex causa potest esse damnosa . Ibid. D.
 Fuga proprium est servorum vitium . T. 7. c. 763. E.
 Fuga servorum species furti intelligitur . T. 9. c. 518. C.
 Fuga , & furtum servorum probra , vitia conjuncta , & proxima . Ibid. D.
 Fuga magnam suspicionem facit . T. 9. c. 199. D. E.
 In fuga servi cur nec vendi , nec donari possunt . T. 9. c. 616. A.
 Fuga est quasi furtum . T. 10. c. 857. E.
 Fugae argumentum . T. 3. c. 180. A.
 Fugae vitium , cum antiquius sit venditione , responso servi tormentis elicito explorandum est . T. 4. c. 975. A.
 Fugientes vocantur rei . Tom. 9. c. 134. B.
 Qui fugit , ferè seipsum accusat . T. 9. c. 190. E. & Tom. 10. c. 499. E.
 Fugitivarii quinam videantur . T. 3. c. 120. B.

- Fugitivarius quisnam sit : T. 10. c. 455. A.
- Fugitivi pedum amputatione coerceri solebant . T. 3. c. 174. B.
- Fugitivi compungi solent notis, vel literis . Ibid. A.
- Fugitivi an quæri , & comprehendi possint in fundis fiscalibus . T. 3. c. 613. A.
- Fugitivi non agniti cujusnam officio conquirendi . Ibid. A.
- Fugitivi servi non sunt in potestate domini . T. 1. c. 412. B.
- Fugitivi , vel furis servi nomine an venditor evictionem præstet . T. 7. c. 762. D.
- Fugitivi an in numerum servorum adscribantur . T. 8. c. 901. A.
- De fugitivis servis . T. 9. c. 615. B. & seq.
- Fugitivorum notæ , & supplicia . T. 3. c. 174. A.
- Qui fugitivum celat, fur est . T. 2. c. 379. A. & Tom. 9. c. 618. C.
- Fugitivum qui celat , fur dicitur . T. 5. c. 470. B.
- Fugitivum, vel furem servum si quis sciens vendat , quomodo emptori teneatur . Tom. 7. c. 766. A.
- Fugitivum animus solus non facit . T. 8. c. 639. E.
- Fugitivus servus, Vide, Servus .
- Fugitivus servus cur vendi possit . T. 7. c. 707. A.
- Fugitivus servus . T. 7. c. 662. B. Vide, Servus fugitivus .
- Fugitivus & ex animo , & ex facto æstimandus . T. 8. c. 639. E.
- Quod fuit alterius (inquit Varro de re rustica) ut id fiat meum , aliquid intervenire necesse est . T. 4. c. 1457. E.
- Fulgosius Accursium merito reprehendit . T. 5. c. 698. C.
- Fulgosius annotavit contra Bartolum, in disjunctivis obligationibus non esse multiplicem , sed annum , & perpetuum . Tom. 5. c. 518. D.
- Fulgosius notatur . T. 6. c. 70. E.
- Fullo vestimenta mea suâ culpâ amisit . T. 9. c. 220. D.
- Fullones a muneribus civilibus excusantur . T. 2. c. 767. C.
- Fullonum officia . T. 1. c. 214. B.
- Fullonum est curare , lavare . T. 7. c. 859. C.
- Fulmen patrum est exhereditatio , & abdicatio . T. 9. c. 1307. D. Vide , Abdicatio .
- Fulminis effectus varii . Tom. 6. c. 448. C.
- Fumo pereat , qui fumos vendidit . T. 9. c. 1176. D.
- Fumum vendere . Tom. 3. c. 198. E.
- Fumum vendere quid . T. 9. c. 216. C.
- Functio dotis pacto mutari non potest . T. 4. c. 20. E.
- Funda, idest, erumena . Tom. 3. c. 281. A.
- Fundus, & locus differunt . Tom. 1. c. 83. E.
- Fundus est nomen juris . T. 1. c. 1205. C.
- Fundus est rusticum prædium . T. 3. c. 317. E.
- Fundus pestibulus quis dicatur . T. 3. c. 473. E.
- Fundus vectigalis . T. 1. c. 659. D. E.
- Fundus instructus qui . T. 1. c. 131. A.
- Fundus inter socios viâ, aut semitâ non dividitur . T. 3. c. 397. D.
- Fundus confiscari debet , in quem dominus aquam derivavit ex aquæductu publico . T. 2. c. 828. B.
- An fundus communis , communi servire possit . T. 4. c. 145. B.
- Fundus non est vinea simpliciter , sed & arbutum . T. 4. c. 290. D.
- Fundus sterilis fit sæpe nostrâ industriâ fertilis . T. 4. c. 895. D.
- Fundus in Italia est is , qui fert & messes , & vindemias , poma , & nuces . T. 4. c. 290. D.
- Fundus fundi instrumentum esse non potest , & cur . T. 4. c. 1133. B.
- Fundus instructus legatus . Vide , instructum . Vide, Legatum .
- Fundus dotalis qui dicatur . T. 5. c. 557. B.
- Fundus dotalis sub qua conditione datur . T. 5. c. 391. D.
- Fundus corporaliter possessus ut intelligatur , quæ requirantur . T. 5. c. c. 706. C.
- Fundus emphytheuticarius . Vide , Fundus vectigalis .
- Fundus est totum; partes, aut quasi partes ejus duæ, proprietas , & ususfructus . T. 6. c. 371. B.
- Fundus vectigalis, & fundus emphytheuticarius idem est . T. 6. c. 264. D.
- Fundus ille mihi est emptus , & Titio , an in partem , an in totum venditio consistat . T. 7. c. 721. A. B.
- Fundus sive vendatur sub formula *uti maximus est* , sive non, an liber præstandus sit . T. 7. c. 718. D. E.
- Fundus an sit ex numero earum rerum, quibus plures singuli in solidum uti non possunt . T. 7. c. 1350. A.
- Fundus communis quomodo dividatur certis regionibus inter socios . T. 7. c. 772. B. & ejus variaz species . Ibid. C.
- Fundus dari an videatur ab eo , qui excipit usumfructum . Tom. 7. c. 1345. D.
- Fundus dominans si pluribus communis sit, an singulis detur actio in solidum , & an unius victoria cæteris profit . T. 7. c. 453. C.
- Fundus dotalis an per partes destinatus esse dotalis . T. 7. c. 1416. C.
- Fundus ex die relictus si sit, an dies expectanda sit . T. 7. c. 1380. A.
- Fundus legatus si serviat fundo heredis, an per aditionem hereditatis servitus confundatur . T. 7. c. 1020. A.
- Fundus legatus si serviat fundo legatarii, an agnito legato servitus confundatur . Ibid. A.
- Fundus modò accipitur pro jure ipsius fundi, modò pro corpore ipso fundi . T. 7. c. 1401. E.
- Fundus serviens si communis sit plurium, an singuli convenientur in solidum . T. 7. c. 453. E.
- Fundus serviens legatus an liber præstandus sit . T. 7. c. 403. C.
- Fundus si ita vendatur , *ut optimus maximus est* , an sit ambigua oratio . T. 7. c. 717. E. & c. 718. A.
- Fundus si legatus sit , ut legatarius heredi 10. daret, si heres illi 10. debeat , & legatarius accepta faciat , an videatur conditio impleta . T. 7. c. 1059. A.
- Fundus si legetur uni, & alteri ejusdem fundi ususfructus , an ususfructus inter eos communicetur . T. 7. c. 1354. B. C.
- Fundus si legetur ex cepto ædificio, quid exceptum videatur . T. 7. c. 1057. D. E.
- Fundus si sit communis inter me, & te , an ego, te invito, vicino iter, aut viam cedere possim . T. 7. c. 1431. D.
- Fundus si pro dote centum uxori , idemque fundus alii legatus sit : quod illi Falcidia aufert , an pro eo plus vindicet mulier , quia amplius sit in dote . T. 7. c. 1421. C. D.
- Fundus si sit in dotem , vel alia res corporea , an minuatur per impensas necessariò factas . T. 7. c. 1400. A.
- Fundus pro nuda proprietate accipitur in sententiis, & adjudicationibus judicis familiæ exciscundæ, & communi dividundo . T. 7. c. 505. B.
- Fundus si in emphytheusim datus sit inter privatos, an agi possit communi dividundo, vel familiæ exciscundæ . T. 7. c. 586. C. D.
- Fundus alienus an, & quomodo legari possit . T. 8. c. 996. D.
- Fundus alienus bonâ fide emptus , cujus ususfructus alienus est , an usucapi possit . T. 8. c. 307. D. E.
- Fundus alienus bonâ fide emptus an usucapi possit . Ibid. D.
- Fundus bonâ fide emptus, venditoris creditoribus pignoratius an usucapi possit . Ibid. D.
- Fundus , & locus differunt . T. & c. 534. E. & c. 535. A.
- Fundus non intelligitur in hereditate, nisi re verâ sit . T. 8. c. 553. B.
- Fundus quid . T. 8. c. 572. B. & T. 9. c. 478. A.
- Fundus est res soli qualibet . Ibid. B.
- Fundus quid propriè . T. 8. c. 534. E. & c. 535. A.
- Fundus . Vide, Prædium .
- Fundus vectigalis est emphytheuticarius . T. 9. c. 415. A. & seq.
- Fundus dotalis an possit alienari . T. 9. c. 527. C. D. & seq.

- Fundus est prædium rusticum : T. 9. c. 550. B.
- Fundus, & ædes in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
- Fundus vendi, donari, in dotem dari non potest, sine censu, vel reliquis. T. 9. c. 378. E.
- An fundus fiat fructuosior apertis lapidicinis. T. 10. c. 106. A.
- Fundus dicitur fructuosus pro fructuum modo. Ibid. B.
- Fundus seniori comparatur. T. 10. c. 496. C.
- Fundus significat plenum jus. T. 10. c. 538. B.
- Fundus an debeat legata. T. 10. c. 751. A.
- Fundus dotalis an possit vendi, vel pignerari. T. 10. c. 1023. A.
- Fundus pestilens quis dicatur. T. 10. c. 1030. C.
- Fundi appellatione plena significatur proprietates. T. 1. c. 1205. C.
- Fundi pars quælibet fundus est. T. 1. c. 1129. C.
- Fundi partes sunt *ἰμμεύσις*. T. 1. c. 941. D.
- Fundi instrumenta quæ sint. T. 1. c. 429. C.
- Fundi jus, idest, servitus. T. 1. c. 1205. C.
- Fundi rei dominicæ. T. 2. c. 873. E.
- Fundi patrimoniales Principis in emphyteusim rectè non dantur sine pignoribus. T. 2. c. 865. C.
- Fundi limitotrophici. T. 2. c. 861. B.
- Fundi pro præceptionibus accipiuntur. T. 1. c. 1098. C.
- Fundi patrimoniales rei privatæ Divinæ domus. T. 2. c. 863. C.
- Fundi sunt quidam, qui quotannis fructus ferunt, quidam verò, qui bis in anno, quidam denique sunt, qui non quotannis, sed post aliquot annos fructus proferunt, quomodo fructus dividantur. T. 4. c. 292. B. C.
- Fundi appellatione an plenum dominium significetur. T. 4. c. 498. D.
- Fundi redditus ex melle constat. T. 4. c. 894. C.
- Fundi stipulatio siæ propria appellatione an numeretur inter stipulationes utiles. T. 4. c. 984. B.
- Fundi legatum. Vide, Legatum, Legare.
- Fundi dominus non facit locum religiosum invito eo, cujus prædio ille servit, aut invito creditore, cui pignori locus ille obligatus est. T. 5. c. 388. E.
- Fundi vendicationi se offerens si damnatus fuerit, an actori de dolo teneatur. T. 5. c. 154. A.
- Fundi pars est villa. T. 6. c. 210. E.
- Fundi generaliter promissi nulla stipulatio est. T. 6. c. 363. B.
- Fundi appellatione plenum dominium significatur, non nuda proprietates. T. 6. c. 354. C.
- Fundi appellatione an pars continentur. T. 7. c. 1017. C.
- Fundi causâ parata, sed nondum imposita, an fundi emptorem sequantur. T. 7. c. 782. C. D.
- Fundi communis pro indiviso pars si vendatur, an illa pro diviso vendita intelligatur. Tom. 7. c. 772. E. & c. 273. A.
- Fundi communis pro indiviso pars si oppignoretur, an postea, factâ divisione, illa pro diviso appignorata intelligatur. Tom. 7. c. 772. C.
- Fundi communis socius si leget usumfructum partis suæ, an legatario competat ususfructus in parte pro indiviso. T. 7. c. 772. C. D.
- Fundi emptorem quæ sequantur. T. 7. c. 780. D.
- Fundi generaliter relicti legatum an valeat. T. 7. c. 989. B.
- Fundi legatum an minui, vel augeri possit. T. 7. c. 1005. C.
- Fundi appellatione significari plenum dominium. T. 7. c. 506. A.
- Fundi nomine plenam proprietatem significari, plenumve dominium. T. 7. c. 1354. B.
- Fundi pars etiam fundus dicitur. T. 7. c. 1017. C.
- Fundi redditu legato, an in arbitrio heredis sit, utrum redditus, an æstimationem præstare velit. T. 7. c. 1384. E.
- Fundi redditu legato, postea per heredem fundo vendito, an legati onus sequatur emptorem. Ibid. D.
- Fundi redditu uxori legato, an heres compellatur fundum forte deteriorum factum reficere. Ibid. E.
- Fundi redditu legato, neque realis, neque personalis servitus constituta est. Ibid. D. E.
- Fundi redditum si testator legaverit, an videatur constituisse usumfructum. T. 7. c. 1313. B.
- Fundi redditu uxori legato quo ad vivat, & filio herede instituto, eique tutore dato, an tutor fundum invitâ uxore vendere possit. T. 7. c. 1384. C.
- Fundi venditi evictâ parte, bonitatis æstimationem fieri, non in partem pretii agri. T. 7. c. 788. C.
- Fundi servitutem venditor emptorem si celaverit, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. D.
- Fundi venditi colonus si damnum dederit, emptor cum venditore ex empto agere potest. T. 7. c. 779. E.
- Fundi venditi possessores confines an nominandi sint. T. 7. c. 812. E.
- Fundi venditi instrumenta authentica apud quem manere debeant. Ibid. E.
- Fundi venditi sepulcrum an emptorem sequatur. Tom. 7. c. 818. A. B.
- Fundi appellatione quid significatur. T. 7. c. 1352. C.
- Fundi ususfructus legatum tacitè sequitur via ad fundum. T. 7. c. 1388. B. C.
- Fundi nomen an perimat sylva & partio in eo existens. T. 7. c. 815. E.
- Fundi nomine quid significetur. T. 8. c. 1001. D.
- Fundi locati possessio an amittatur mortuo colono. T. 8. c. 305. C.
- Fundi mei parte clam, aut vi occupatâ, an totius fundi possessionem amittam. T. 8. c. 283. D.
- Fundi pars pro indiviso an tradi, possideri, vel usucapi possit. T. 8. c. 291. D.
- Fundi partem emptam pro diviso, vel indiviso, an usucapere possim, si sciam alienam esse. T. 8. c. 307. B. C.
- Fundi possessio an solo animo amittatur. T. 8. c. 309. D.
- Fundi appellatione quid significetur. T. 8. c. 631. A. ejus divisio. Ibid. B.
- Fundi in emphyteusim quomodo dentur. T. 8. c. 638. A.
- Fundi possessio an adquiratur, si eum ingredior, vel ei infideo eâ mente, ut eum possideam. T. 8. c. 254. D.
- Fundi possessio an adquiratur, si pars ejus, vel gleba una eâ mente attingatur, ut totus fundus possideatur. T. 8. c. 253. E.
- Fundi possessio, an corpore, vel animo adquiratur. T. 8. c. 309. D. & c. 310. B.
- Fundi venditor si mandaverit alicui, ut emptorem in possessionem mitteret, an emptor per se sine voluntate procuratoris in possessionem venire possit. T. 8. c. 298. B.
- Fundi nomine quid intelligitur. T. 9. c. 528. A.
- Fundi patrimoniales, fundi templorum, fundi agonothetici. T. 9. c. 1037. A.
- Fundi fiscales quomodo suscipiuntur. T. 9. c. 415. C.
- Fundi dotalis alienatio, & obligatio in quo differunt. T. 9. c. 527. C.
- Fundi dominici, fundi domus divinæ. T. 9. c. 1037. A.
- Fundi in solutum datio speciem emptionis habet. T. 10. c. 717. D.
- Fundi municipiorum erant olim fœdè omnes vectigales. T. 10. c. 750. E.
- Fundi appellatione continetur plena proprietates. T. 10. c. 757. D.
- Fundi nomine an agatur actione, in factum. T. 10. c. 760. C.
- Fundi privatorum omnes debent censum fisco, vel reipublicæ, vel ærario publico. T. 10. c. 1009. A.
- Fundi alieni legatum per vindicationem nullum est. Tom. 10. c. 1162. C.
- Fundo instructo legato, quæ continentur. T. 1. c. 432. B. C.
- Fundo cum omni instrumento legato

- gato semina debentur, & cibaria cultorum. T. 1. c. 430. D. E.
- Fundo instructo an Theriaca cedat. T. 4. c. 1135. E.
- Fundo potentiori, iudicii mutandi causa vendito, an, & quod damnum præstandum sit. T. 5. c. 668. D.
- Fundo hereditario siquid per alluvionem accreverit post litem contestatam, in actionem familiae exerciscundæ venit. T. 7. c. 507. D.
- Fundo generaliter legato, legatum non valet. T. 7. c. 1205. D.
- Fundo, aut usufructu ejus legato, an unum legatum sit. T. 7. c. 977. A.
- Fundo constante vineâ, & prato, si plus sit in prato, quam in vinea, an actio ex empto competat. T. 7. c. 788. A. B.
- Fundo conjunctim duobus legato, & tertio ejusdem fundi usufructu, quomodo fundus inter illos communicetur. T. 7. c. 1352. C. D.
- quomodo inter eos versetur jus accrescendi. Ibid. D.
- Fundo cum instrumento legato, an utrumque debeatur. Tom. 7. c. 1385. E. & c. 1386. A.
- Fundo dotali uxori legato, an propter res donatas retentio fiat ex dote. T. 7. c. 1407. C.
- Fundo legato, an usufructus tradi debeat. T. 7. c. 1052. B.
- Fundo legato, an villa, an superficies legata sit, quid intersit. T. 7. c. 1057. D. E. & c. 1058. A. B.
- Fundo legato cum domo, an fundo alienato domus debeatur. T. 7. c. 1386. A.
- Fundo legato sub conditione, & ad eum fundum viâ purè, an via utiliter legata sit. T. 7. c. 1392. A. B.
- Fundo libero per errorem servo tradito, quid fiat. T. 7. c. 748. A.
- Fundo post decennium legato, dies quando cedat. Tom. 7. c. 1360. E.
- Fundo post decennium legato deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiatur usufructus, & post decennium heres heredis legatario plenam proprietatem fundi dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & seq.
- Fundo servo vendito, sed libero per errorem tradito, an venditor adversus emptorem conditionem incerti habeat. T. 7. c. 747. E. & c. 748. A.
- Fundo simpliciter legato, cujus sit electio, legatarii, an heredis. T. 7. c. 991. D. E.
- Fundo sub conditione legato, deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiatur usufructus, & post existentem conditionem heres heredis plenam proprietatem fundi legatario dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & seq.
- Fundo si venditor iter accessurum n
- dixerit, tenetur ex empto. T. 7. c. 746. A.
- Fundo vendito constante vineâ, & sylvâ, si plus sit in vinea, minus in sylva, vel e contra, an actio competat ex empto. T. 7. c. 789. B.
- Fundo vendito cum doliis, si plura inveniantur, quam venditor dixit, an omnia, eaque integra emptori præstari oporteat. T. 7. c. 794. E. & c. 795. A.
- Fundo vendito ita, ut pretium solvatur certo tempore, si non fiat, utrum emptor, vel venditor moram fecisse videatur. T. 7. c. 815. B. C.
- Fundo vendito, si in qualitate jugerum captio est, ex empto crit actio. T. 7. c. 788. A.
- Fundo uni legato, alteri usufructu ejusdem fundi, an inter eos usufructus communicetur. T. 7. c. 1355. D.
- Fundo vendito, an pisces, qui in stagno, vel piscina sunt, emptorem sequantur. T. 8. c. 252. E.
- Fundo vendito, sed detracto usufructu nomine Titii, qui tamen non ad Titium, sed ad Sempronium pertinebat, Sempronio vindicante quid sequetur. T. 10. c. 757. D. E. & c. 758. A.
- Fundo vendito eâ lege, ut serviat venditori, quem venditor postea per errorem tradidit liberum, quid sequetur. Ibid. B.
- Fundo, quod post perfectam venditionem alluvione accedit, an debeatur emptori. T. 10. c. 757. C.
- Fundo instructo legato quænam contineantur. T. 10. c. 1129. C.
- Ex fundo communi duorum si usufructus debeatur, & unus tantum ex eis conveniatur, an in solidum condemnabitur. T. 4. c. 139. C.
- De fundo communi inter duos ab uno ex sociis pignori obligato. T. 7. c. 584. A.
- De fundo communi. T. 7. c. 478. E.
- In fundo communi vendendo siquis sibi, & socio servitutem exceperit, an utilis sit exceptio. T. 7. c. 444. B.
- De fundo dotali non alienando. T. 9. c. 527. C. & seq.
- De fundo dotali. T. 9. c. 550. A. B. C.
- De fundo instructo legato. T. 9. c. 825. B. & seq.
- De fundo inæstimato, & æstimato in dotem dato. T. 9. c. 82. B. & seq.
- In fundo non dicitur morari, sed fundum possidere is, cui fundus ex causa emptionis traditus est. T. 10. c. 234. D.
- Fundo in eodem potest esse emphyteuticarius, & coloni conditionales. T. 15. c. 667. A.
- Fundum, & profundum. Tom. 3. c. 281. A.
- Fundum in dotem datum an maritus pignori obligare possit. T. c. 1330. C. D.
- Inter fundum deteriorem, & minorem differentia quæ. T. 4. c. 156. B. C.
- Fundum dotalem si maritus venderit, potestne hæc venditio mulieri esse fraudi. T. 4. c. 1147. C.
- Fundum ad certum tempus locatum si quis vendiderit, ad quid emptori teneatur. T. 5. c. 564. A.
- Fundum dotalem miles an legare possit. T. 5. c. 625. A. B.
- Fundum alienum si mihi vendideris, & hic ex causa lucrativa meus factus sit, an nihilominus mihi adversus te actio competat. T. 7. c. 771. B.
- Fundum alii obligatum siquis sciens vendiderit, an teneatur emptori ex empto, si fundus evincatur. T. 7. c. 746. E.
- Fundum si mihi vendideris deducto usufructu, quem falso Titii esse dixisti, an potero usufructum vivo Titio vindicare. T. 7. c. 747. B.
- Fundum siquis emat sibi, & alteri, utrum in totum, an in partem consistat emptio. Tom. 7. c. 444. A.
- Fundum siquis emerit, quasi per eum nemini jus viæ sit, & evincatur, quæ actio ei competat adversus venditorem. T. 7. c. 802. B. C.
- Fundum siquis legaverit libertis, & ut ex eo fundo heredi præstarentur 10. in annos singulos ex die mortis suæ usque ad 35. annos, an herede mortuo intra 35. annum, heredi heredis residui temporis fideicommissum debeatur. T. 7. c. 1320. B. C.
- Fundum siquis ita vendiderit, uti venundatum esse videatur, quod intra terminos ipse possedit, celans emptorem se intra illos partem non possidere, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. A. B.
- Fundum si tibi ita vendidero, ut eum conductum haberem, ex vendito eo nomine mihi actio est. T. 7. c. 786. E. & c. 787. A.
- Fundum siquis uxori legaverit his verbis, *is enim fundus propter illam ad me pervenit*, an legatum valeat, si demonstratio ea falsa sit. T. 7. c. 1400. E.
- Fundum sub conditione legatum, an heres pendente conditione sub alia conditione alii legare possit. T. 7. c. 1056. C.
- Fundum sub conditione legatum an heres alienare, vel religiosum facere possit. T. 7. c. 468. E.
- Fundum suum nequis alienet, aut religiosum faciat, an hæc cessio valeat. T. 7. c. 400. A.
- Fundum an heres vendere possit, cujus redditus alii legatus est. T. 7. c. 1313. A.
- Fundum defuncti an heres possideat, ante

- antequam possessionem apprehenderit . T. 8. c. 294. C. D.
- Fundum communem mecum habens socius, ante divisionem habet in fundo partem pro indiviso . T. 7. c. 1365. D.
- Fundum communem, post dictatum iudicium communi dividendo, an possideam . T. 7. c. 772. A.
- Fundum communem meum habens socius, an partem suam alienare, vel pignori obligare possit . T. 7. c. 1365. C.
- Fundum communem si quis legaverit, an pro parte tantum sua legatum consistat . T. 7. c. 970. D.
- Fundum communem si quis ita legaverit, *fundum meum dato*, postea redemerit partem socii, an totus fundus debeatur legatario . Ibid. E.
- Fundum cum domo qui legavit, an utrumque conjunctim legasse videatur . T. 7. c. 1385. E.
- Fundum dari stipulatio continet, ut vacua possessio tradatur, sed non fructus postea perceptos . T. 7. c. 738. A.
- Fundum mecum communem habens socius, si totum fundum alienaverit, vendiderit, pigneraverit, vel legaverit, an pro parte tantum alienatio, venditio, pignoratitio, vel legatum consistat . T. 7. c. 1365. C. D.
- Fundum non intelligi sine villa . T. 7. c. 1057. D. eo legato, an videatur legari villa . Ibid. D. an sit accessio villæ . Ibid. D.
- Fundum si mihi vendas deducto usufructu, quem Titii esse dicis, qui est Seji, Sejo vindicante usufructum, an vivo Titio ad te reverti possim . T. 7. c. 747. C. D.
- Fundum qui vendidit, maturis, vel immaturis fructibus, an etiam fructus vendidisse intelligatur . T. 7. c. 768. C. D.
- Fundum instructum qui legat, an leget sine instrumento . Tom. 8. c. 1000. A.
- Fundum alienum qui bonâ fide emit, si eundem a vero domino conduxerit, an desinat eum possidere . T. 8. c. 283. E. & c. 284. A.
- Fundum an per colonum possidere possim . T. 8. c. 294. C.
- Fundum Veteres quid appellaverint . T. 8. c. 572. B.
- Fundum, & fundam promiscuè apud Veteres . Ibid. B.
- Fundum hostium legari posse, in stipulationem deduci non posse . T. 8. c. 665. C. & c. 748. E.
- Fundum inter fructuosum, & fructiferum an sit differentia . T. 10. c. 106. A. B.
- Qui fundum, deinde usufructum stipulatur, nihil agit . T. 10. c. 538. E.
- Fundum qui legat, an plenam proprietatem leget, nullâ detractâ portione . T. 10. c. 1092. A.
- Fundis duobus venditis, si in uno aliquid deficit, in altero aliquid excedat, lucrum cum damno, excessum cum defectu an sit compensandum . Tom. 7. c. 789. D. E.
- Fundorum patrimonialium, & emphyteuticorum collatio . T. 2. c. 870. A.
- De fundorum reip. conductoribus . T. 2. c. 857. D.
- De fundorum fiscalium collatione . T. 2. c. 881. C.
- Fundos patrimoniales qui jure privato, vel emphyteutico suscipiunt, eorum excidunt dominio, si colonos permutaverint . Tom. 2. c. 858. E. & c. 869. A.
- Fundos duos habens si unum legaverit, alterius usufructum alii legaverit, an fructuario servitus per fundum legatum debeatur, si aliunde non pateat via . Tom. 7. c. 1351. A. B.
- Fundos suos cingere muris non omnibus permittitur . Tom. 9. c. 1179. B.
- Funeilles soient préférées au dot de la femme* . Tom. 9. c. 1216. A.
- Funerandi defuncti causâ quod gestum est a tempore mortis, ad negotium heredis pertinuisse videtur . T. 5. c. 384. D. E.
- Funerari qui aliquem prohibuerit, lege Juliâ tenetur . T. 1. c. 512. A.
- Funerari defunctos plerumque, antequam ullus eis existat heres, ait jurisconsultus Paulus . T. 5. c. 383.
- Funeraria actio . Vide, Actio funeraria .
- Funeraria actio privilegiaria est . T. 5. c. 385. D.
- Funeraria actio datur adversus heredem, vel possessorem bonorum, aut similem successorem defuncti . T. 5. c. 384. C.
- Funeraria actio est in personam, non in rem . T. 6. c. 48. D.
- Funeraria actio, quibus, & quomodo datur . Tom. 10. c. 950. A.
- Qui funeravit mulierem suis sumptibus, non pietatis causâ, ei datur actio funeraria de recuperandis sumptibus in funus mulieris factis . T. 4. c. 925. C.
- In funere nonus dies est solennis . T. 4. c. 29. E.
- In funere militis quid observabatur . T. 9. c. 807. B.
- Funeris impensam esse, siquid ad commendandum corpus factum sit . T. 3. c. 304. A.
- Funeris sumptus, arca, & filicernium . T. 3. c. 312. A. B.
- Funeris impensis versus Virgilii . T. 4. c. 971. C.
- Funeris impensa est æs alienum dotis . T. 4. c. 926. D.
- Funeris sumptum immodicum faciens, id tantum consequitur, quod impendere debuit, pro facultatibus scilicet, & dignitate defuncti . T. 5. c. 384. C.
- Funeris impensa æs alienum dotis est . T. 6. c. 48. C.
- De funeris curatore . T. 7. c. 1282. D. E. & c. 1283. A. quod de suo plus impenderit in funere, vel monumento, an repetere possit ab heredibus . Ibid. A.
- De funerum sumptibus . Tom. 2. c. 1104. A.
- Funesta familia heredis si sit, purganda erit, & expianda, quod non fit sine luctu . Tom. 7. c. 28. C. D.
- Funesta est familia heredis ex tempore mortis . Tom. 8. c. 719. E.
- Fungi pretia Peditus jurisconsultus dixit . T. 5. c. 394. C.
- Fungi munere præstandi legati, id est solvendi legati; fungi munere collationis, id est conferre, phrasas juris sunt . Ibid. C.
- Fungi nos munere solvendi debiti in genere eodem, non in specie eadem . Ibid. B.
- Funus ut ducere liceat, & de sumptibus funerum . T. 1. c. 758. A. B.
- In funus quidquid erogatur inter æs alienum primo loco deducitur . T. 1. c. 382. B.
- Funus vivo ducere, quid significet . T. 5. c. 117. B.
- Funus filii an æs alienum patri sit . T. 6. c. 608. D. E.
- Fur quid est, & quis sit fur manifestus . T. 1. c. 408. B. C.
- Fur manifestus quomodo Græci appellant . T. 1. c. 230. B.
- Fur interitu rei furtivæ non liberatur . T. 1. c. 1473. B.
- Fur nocturnus, & fur diurnus quæ ratione occidendus, & qua non . T. 3. c. 401. B. C.
- Fur nocturnus quoquo modo occidi potest, diurnus non item, nisi telo se defendat . T. 1. c. 951. C.
- Fur quando furti agere potest . T. 3. c. 477. B.
- Fur furti agit duobus tantum casibus . T. 1. c. 234. E.
- Fur quis dicatur . T. 4. c. 47. D. & T. 9. c. 618. C.
- Fur manifestus, & improbus, & atrocior . Vide, Raptor .
- Fur semper moram facere intelligitur . T. 5. c. 225. D.
- Fur furti actione non agit . Tom. 6. c. 146. C. excepti sunt duo casus, quibus fur furti agit . Ibid. D.
- Fur, qui semel incidit in pœnam dupli, vel quadrupli ob rem furto subreptam, necdum eâ obligatione liberatus est, an denuo incidat in eandem obligationem ejusdem rei nomine; atque ita pro duplo quadruplum, pro quadruplo octuplum exigatur, quod multis casibus accidit . Tom. 6. c. 142. C. D.
- Fur, qui furtivam rem tenet, neque possessor scilicet justus, neque do-

- minus est . T. 8. c. 145. D.
Fur quando solvitur condicione furtiva . T. 9. c. 621. E.
Fur etiam si effectu potiri non poterit, an coercendus sit . T. 9. c. 620. B.
Fur, & latro differunt . T. 9. c. 1465. D.
Fur punitur, etiam si rem non peregerit . T. 9. c. 450. D.
Non omnis mala fidei possessor fur est . T. 9. c. 239. B.
Fur aut est manifestus, aut non manifestus . T. 9. c. 1157. D.
Fur est, qui rem a fure sciens accipit . T. 9. c. 625. E.
Fur furti non agit, & cur . T. 9. c. 630. E. & c. 631. A.
Fur an possit furti agere . Tom. 10. c. 243. C. D.
Qui fur non est, nunquam evenit, ut furti teneatur . T. 10. c. 248. A.
Furis manifesti cur major poena, quam nec manifesti . T. 3. c. 548. C.
Ob furis comprehendendi iudicium praemium promissum iure debetur . T. 1. c. 411. A.
Furis, & praedonis quando honesta causa, & inhonesta sit . Tom. 5. c. 417. B. C.
Furis, & praedonis honesta causa non est . Ibid. B.
Furis morte an conditio furtiva finiatur . T. 8. c. 318. B.
Furis mora quibus modis purgatur . T. 9. c. 236. D. E.
Furi, & praedoni actio pigneratitia competit . T. 5. c. 417. B.
Furi, & praedoni, qui rem furtivam apud aliquem deposuit, actio depositi competit . Ibid. B.
Furi commodanti, vel deponenti, aut oppignoranti rem furtivam ut suam, vindicatio an denegetur . Ibid. B. C.
Furi, & praedoni, qui rem furto surreptam commodavit, competit actio commodati . Ibid. B.
Furi, qui litis aestimationem obtulit auctori amisam possessione rei competit actio publiciana, quasi iusto emptori . T. 6. c. 148. A.
Furi opem ferens qua actione teneatur . T. 7. c. 63. E. & T. 8. c. 511. C.
Furem antequam occidere possis, clamor exigitur . Tom. 3. c. 327. B.
Inter furem nocturnum, & diurnum, manifestum, & nec manifestum differentiae . T. 3. c. 548. B. C.
Furem nocturnum occidere licet, & fur nocturnus peior est, quam interdarius . T. 4. c. 335. B. hic a Comici, teste Seneca, dicitur doremmitator, & quare . Ibid. B.
In furem olim non fuisse actionem criminalem, sed civilem tantum, T. 6. c. 143. B. nunc in furem extra ordinem ut plurimum agit . Ibid. C.
Furem non facit sola cogitatio per se, solumve furandi consilium . T. 6. c. 144. E.
Furem de improbitate sua non consequi actionem . Tom. 7. c. 662. C. D.
Furem vocare furem opprobrium non est . T. 8. c. 524. C.
Furem celare aliud est, aliud non indicare . T. 9. c. 625. B.
In furem nec manifestum praeter rei persecutionem, quae genere vindicationis, & conditionis instituitur, dari actionem furti poenalem in duplum ex 12. Tabulis . T. 9. c. 623. D.
Furem diurnum, vel nocturnum in urbe, vel in agris an impune liceat occidere . Tom. 10. c. 932. B. C.
Fure manumisso, noxalis actio incipit esse directa, noxalis actio transfertur in emptorem . T. 1. c. 409. B. C.
Pro fure decidere . Tom. 9. c. 54. E.
Fures in rem, vel ad exhibendum an teneantur . T. 1. c. 761. B.
Fures nocturni atrociores, quam diurni . T. 3. c. 317. A.
Fures nocturni ut puniendi . T. 1. c. 471. C.
Fures nocturni gravius, quam diurni coercentur, & cur . Tom. 3. c. 143. A.
Fures balnearii qui, & ut puniendi . T. 1. c. 471. B.
Fures duo pecuniam auferentes an quisque eorum duplum, vel quadruplum ejus debeat . Tom. 7. c. 88. C.
Fures Graeci qui . Tom. 8. c. 1079. D.
Quasi fures qui sunt . T. 9. c. 238. D.
Furum varia genera . T. 3. c. 139. C.
Furibus proximi sunt inficiatores depositi . T. 4. c. 295. B.
Furibus proximi conditionibus obligantur . Ibid. B.
Non omnis, qui furandi animum habet, furtum facit . T. 6. c. 144. D.
Furari, & inficiari differunt . T. 2. c. 1025. B.
Furatus quinque solidos, aut vagiens, vel amplius, laqueo suspendendus . T. 2. c. 1328. E.
Furcae supplicium quando, & a quo introductum . T. 1. c. 499. C.
Furcae supplicium quodnam sit . T. 10. c. 827. E.
Furciferi proprie qui olim dicebantur . T. 10. c. 828. A.
Lex Furia testamentaria quare lata . T. 10. c. 486. B.
Furiosa cur non videatur pati . T. 8. c. 662. B.
Furiosus an usucapere possit . T. 1. c. 1110. E.
Furiosus an emere, & vendere possit . T. 1. c. 395. B.
Furiosus an testamentum facere possit . T. 1. c. 330. E.
Furiosus testari an possit tempore intermissi furoris . Tom. 1. c. 416. A.
Furiosus, & infans injuriam facere non possunt . T. 1. c. 472. B.
Furiosus utrum aliquod negotium gerere possit . Tom. 1. c. 202. E.
Furiosus in jure per omnia absentis loco est, & ignorantis . Tom. 4. c. 71. C.
An furiosus etiam recte procurator detur, quia absens . Ibid. D.
Furiosus, sive stipuletur, sive promittat, nihil agit . T. 5. c. 869. C. absentis loco est, & soli praesentes rite contrahunt stipulationem . Ibid. C. D.
Furiosus an matrimonium contrahere possit . T. 1. c. 397. C. & T. 5. c. 894. C. & T. 6. c. 1072. A.
Furiosus in omni jure absentis loco habetur . T. 5. c. 104. B.
Furiosus in quam actionem incidere possit . T. 5. c. 908. E.
Furiosus an possit obligari sine auctoritate curatoris . T. 6. c. 11. C.
Furiosus mortuo comparatur . T. 6. c. 400. D. comparatur etiam dormienti . Ibid. D.
Furiosus an occasione substitutionis sibi a patre factae movere querelam possit . Tom. 7. c. 938. B.
Furiosus an possit iudex legi, & si fure, postquam lectus est, coeperit, an dimittatur . T. 7. c. 137. C.
Furiosus per omnia, & in omnibus absentis loco habetur . Tom. 7. c. 1159. E.
Furiosus, qui rem alienam possidebat, si eam perdidit, vel corruperit, hoc impunitum est . T. 7. c. 331. B.
Furiosus quare nullum negotium gerere possit . T. 8. c. 1057. D.
Furiosus an possit esse tutor . T. 8. c. 916. B.
Furiosus an admittatur contra fiscum, si nemo sit, ad quem hereditas perveniat . T. 8. c. 15. C. D. an ei detur bonorum possessio . Ibid. D.
Furiosus an bonorum possessionem petere possit . T. 8. c. 21. E. & c. 22. C. an ei cedant tempora petendae bonorum possessionis . Ibid. C.
Furiosus an hereditatem; curatore auctore, adire possit . Tom. 8. c. 382. C.
Furiosus an negotium contrahere, & ejus causam obligari possit, curatore auctore . Ibid. C.
Furiosus codicillos facere non potest . T. 8. c. 823. D. E.
Furiosus an nuptias contractas retineat . T. 7. c. 938. C.
Furiosus an obligetur ex quasi contractu sine curatoris auctoritate . T. 8. c. 382. A.
Furiosus nullum negotium contrahere potest . T. 8. c. 714. E.
Furiosus

- Furiosus an obligetur sine curatoris auctoritate. T. 8. c. 381. D.
- Furiosus an obligetur ex contractu, qui re perficitur. Ibid. D.
- Furiosus an per se, vel per alium bonorum possessionem, vel hereditatem acquirere possit. T. 8. c. 22. D. E. an transmittat eam ad heredes. Ibid. c. 23. A. an ei cedant tempora petendæ bonorum possessionis. Ibid. A. B.
- Furiosus an testatus esse possit. T. 8. c. 186. E. & c. 187. A.
- Furiosus, & pupillus sæpe in jure comparantur. T. 8. c. 381. C.
- Furiosus absentis loco est. Tom. 8. c. 714. D. & c. 823. C.
- Furiosus quomodo usucipiat. T. 8. c. 714. E. & c. 823. D.
- Furiosus non potest deferre iusjurandum nec pacisci sine curatore. T. 9. c. 192. E. non potest iudicium accipere. Ibid. c. 193. A.
- Furiosus in quibus similis ei, cui bonis interdictum est. Tom. 10. c. 51. D. E.
- Furiosi filius matrimonium contrahere an possit. Tom. 1. c. 23. B.
- Furiosi an testamentum aliquod esse possit. T. 1. c. 118. D.
- Furiosi curator. Vide, curator.
- Furiosi filius. T. 5. c. 869. C. D. Vide, Filius furiosi de stipulatione rem salvam fore.
- Furiosi nulla est voluntas. Tom. 5. c. 488. A. & Tom. 8. c. 681. D.
- Furiosi & adolescentis differentiam quam sit. Tom. 6. c. 145. B.
- Furiosi curatores. Tom. 6. c. 136. E. quodnam curatorum illorum sit officium. Ibid. E.
- Furiosi substitutio quando rumpatur. T. 7. c. 938. C.
- Furiosi heredis instituti curator agnovit bonorum possessionem secundum tabulas decretalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C.
- Furiosi filia an nubere, aut furiosi filius uxorem ducere possit. T. 8. c. 903. D.
- Furiosi curator si non acceperit possessionem, an bona vacabunt. T. 8. c. 23. B.
- De furiosi, vel prodigi curatore. T. 9. c. 608. D. & seq.
- Furioso scientia, & cessatio nocet. E. 3. c. 396. A.
- Furioso iura minus favent, quam infanti. T. 1. c. 1110. C.
- Furioso solvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.
- Vivo furioso an in curatorem, qui condemnatus est nomine furiosi, detur actio iudicati. T. 4. c. 1024. E. ei nulla actio est cum furioso. Ibid. E.
- Furioso curator petere potest bonorum possessionem. T. 4. c. 398. C.
- Furioso acquiri conditionem ex consumptione bona fide facta. T. 7. c. 663. E.
- Furioso datur bonorum possessio decretalis, & cur. T. 7. c. 973. A.
- Furioso quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D.
- Furioso non potest acquiri hereditas per curatorem. T. 8. c. 661. B.
- Furioso an competat conditio de bene expensis. Tom. 8. c. 352. A.
- Furioso an detur bonorum possessio decretalis. Tom. 8. c. 15. D.
- Furioso an deferatur bonorum possessio, vel hereditas. T. 8. c. 22. C. an ei possit bonorum possessio per curatorem peti. Ibid. D.
- Furioso an per curatorem acquiratur possessio. T. 8. c. 251. E.
- Furiosum nullum negotium agere posse, quod absentis loco habeatur. T. 8. c. 715. B. & c. 824. B.
- De furioso herede instituto, an ei deferatur hereditas iure. T. 7. c. 1176. B.
- A furioso, quem ignorabat furere, si quis rem emerit, an valeat emptio. T. 10. c. 240. B.
- Furiosi sunt in tutela agnatorum. T. 1. c. 48. B.
- Furiosi, prodigi, furdi, muti, cæci, quandonam testamentum facere possint, vel non. T. 1. c. 104. A. & seq.
- Furiosi loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
- Furiosi qua in re pupillo comparantur. T. 3. c. 286. D.
- Furiosi ut a tutelis excusantur. T. 1. c. 1033. B.
- Furiosi, & infantes injuriam pati, non facere possunt. T. 1. c. 472. B.
- Furiosi pro absentibus habentur, sed cum curatoris auctoritate pro presentibus habentur. Tom. 6. c. 22. C.
- Furiosi quare testamentum facere non possint. T. 8. c. 967. B.
- Furiosi in quorumdam curatione sint. T. 8. c. 924. B.
- Furiosi ex quibus causis actiones personales adquirant. T. 8. c. 351. D.
- Furiosis exhereditatis an parentes substituere possint. T. 5. c. 1058. C.
- Furiosis, infantibus, civitatibus indefensis, & adversus illos restitutio in integrum datur. Tom. 5. c. 168. E.
- Furiosus, & infantibus acquiritur ex iisdem causis, quibus & ignorantibus. T. 10. 1177. A.
- Furiosos ut testamentum, ita codillos facere non posse. Tom. 6. c. 260. D.
- Furiosum an socius habere possit secundum parietem commuam. T. 7. c. 414. C.
- Furor matrimonium contrahi non sinit, sed rectè contractum non tollit. T. 1. c. 397. D.
- Furor an iudicis officium abroget. T. 5. c. 894. B.
- Furor, post nuptias superveniens, nuptias non dirimit, neque dissolvit. T. 5. c. 543. B.
- Furor patris non impedit, quominus in ejus potestate filius nascatur, vel remaneat. T. 5. c. 869. D.
- Furor an magistratum prætori, aut præsidi abrogare possit. Tom. 5. c. 894. B.
- Furor usucapionis intuitu quid sit. T. 5. c. 744. E.
- Furor superveniens an contracta infirmet sponsalia. T. 10. c. 471. C.
- Furore superveniente alterutrius, an matrimonium dissolvatur. T. 6. c. 126. A.
- Furore superveniente an irritum fiat testamentum. Tom. 8. c. 135. E.
- Furtim arbores cædi quando, & quæ dicantur. Tom. 5. c. 591. B.
- Furtum ut a sacrilegio differat. T. 3. c. 373. E.
- Furtum qui fecit, si fuerit liber, ei addicitur, cui furtum factum est. T. 3. c. 263. B.
- Furtum solius possessionis fit. T. 1. c. 229. B. & T. 4. c. 341. D. & c. 647. B.
- Furtum rei nostræ facere non possumus. T. 1. c. 410. D.
- Furtum sui ancilla furtiva, & partum furtivum facit contrahendo. T. 1. c. 1405. B. & seq.
- Furtum si servus pignori datus creditori fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.
- Furtum si servus communis uni ex sociis fecerit, an sit socio in socium actio furti noxalis. T. 1. c. 1445. A.
- Furtum si fecerit commodatario servus commodatus, commodator tenetur. Tom. 1. c. 1442. D. E.
- Furtum si familia fecisse dicatur. T. 1. c. 865. C.
- Furtum rei hereditariæ non fit. T. 1. c. 1135. B. & T. 4. c. 341. C. & c. 647. B. C.
- Furtum emendare quid. Tom. 1. c. 1113. A.
- Furtum rei pignoratæ duobus modis facit debitor. T. 1. c. 1115. A.
- Furtum nocte fit plerumque. T. 1. c. 1404. E.
- Furtum quid. T. 1. c. 229. B. & c. 865. A.
- Furtum cum quis querit, & damnum injuriâ dederit, qua actione tenetur. T. 1. c. 410. E.
- Furtum an fiat fundi, vel loci. T. 1. c. 83. D.
- Furtum rei suæ an quis committat. T. 1. c. 232. E.
- Furtum conceptum quodnam sit. T. 1.

- T. 1. c. 231. A.
 Furtum ex affectu an consistat . T. 1. c. 233. D.
 Furtum quandonam fiat . Tom. 1. c. 229. C.
 Furtum sine affectu furandi an committatur . T. 1. c. 83. C.
 Furtum oblatum quodnam dicatur . T. 1. c. 231. A.
 Furtum quid est . Tom. 4. c. 340. D.
 Furtum an sit casus fortuitus , aut damnum fatale . T. 4. c. 177. A. B. in quo differat ab abigeatu , latrocinio , & prædatura . Ibid. A.
 Furtum rei solius non fit . T. 4. c. 341. B.
 Furtum est possessionis interversio , & fit soli possessori . T. 4. c. 296. D.
 Furtum non fit, nisi res loco moveatur . T. 4. c. 646. D.
 Furtum sine possessore non fit , T. 4. c. 341. B.
 Furtum faciens raptor , dicitur fur manifestus , & improbus . T. 4. c. 335. B.
 Furtum est crimen iure gentium , T. 4. c. 280. E.
 Furtum fit rerum mobilium , immobilium non . T. 4. c. 649. B.
 Furtum Veteres etiam rei immobilis fieri volebant , quæ sententia hodie est abolita . Ibid. B.
 Furtum sine contrectatione non fit , T. 4. c. 646. D. & c. 842. C.
 Furtum cadit in impuberem , adulterium verò in puberem . T. 4. c. 96. D.
 Furtum est crimen iure gentium , sic & adulterium , T. 4. c. 281. E.
 Furtum rerum immobilium hodie non fit . D. 4. c. 646. D.
 Furtum fit ignorantibus . T. 4. c. 649. C.
 Furtum contrahitur re suo loco mota , solvitur re suo loco reposita . T. 5. c. 724. C.
 Furtum culpæ annumeratur, non casui fortuito . T. 5. c. 586. C.
 Furtum fecisse videtur , qui familiam furtum facientem non prohibuit . T. 5. c. 588. D.
 Furtum ejus rei fieri non potest, quæ a nemine possidetur . T. 5. c. 583. A.
 Furtum , & rapina quomodo differant . T. 5. c. 584. B.
 Furtum naturali jure prohibitum . T. 5. c. 585. D.
 Furtum quid sit , & unde sic dicatur . T. 5. c. 584. C. D. & T. 8. c. 1079. C. D.
 Furtum quomodo committatur . T. 5. c. 584. B.
 Furtum rei immobilis non committitur . Ibid. D.
 Furtum unum præstando cur dominus liberetur in actione furti , & familia , vel pluribus servis commissi . T. 5. c. 33. A. B.
 Furtum non est casus fortuitus . Tom. 5. c. 1164. D.
 Furtum an faciat is , qui ex bonis viventis , quem falso putat mortuum, pro herede fortè, quasi proximus agnatus, res quasdam quasi hereditarias apprehendit . T. 6. c. 603. E. & c. 604. A.
 Furtum an fiat etiam libelli , vel epistolæ vilissimæ , T. 6. c. 665. A.
 Furtum si familia fecisse dicatur , quid faciendum . Tom. 6. c. 147. E.
 Furtum rei immobilis an fieri possit . T. 6. c. 319. B.
 Furtum rei hereditariæ quare fieri non possit ante aditam hereditatem . T. 6. c. 140. C.
 Furtum rei suæ nemo regulariter facit , sed est casus, quo dominus rei suæ furtum facit, T. 6. c. 146. A. & c. 462. D.
 Furtum facere an possit impubes , si jam doli capax est. T. 6. c. 147. B.
 Furtum non fit, nisi sit persona, aut corpus, aut homo, cui fiat. T. 6. c. 140. C.
 Furtum an faciat servus, qui ipsemet rem aliquam sui peculii amoverit furandi animo . T. 6. c. 144. D.
 Furtum est servile probrum , T. 7. c. 763. D.
 Furtum juris ignorantiam an excusari possit . T. 7. c. 893. C.
 Furtum solius possessionis est, & ejus interversio . T. 7. c. 855. A.
 Furtum , vel damnum a familia factum pro uno facto haberi, contumeliam non item . T. 7. c. 90. C.
 Furtum culpæ adscribitur . T. 7. c. 637. C.
 Furtum noxale . T. 7. c. 510. E.
 Furtum , & ejus ethymon . T. 7. c. 1161. A.
 Furtum manifestum quodnam sit . T. 8. c. 1079. D.
 Furtum conceptum, & oblatum . T. 8. c. 1080. C.
 Furtum quibus modis fiat . Ibid. D.
 An furtum faciat impubes rem alienam amovendo . T. 8. c. 1082. D.
 An furtum ejusdem rei fieri possit . T. 8. c. 1083. B.
 Furtum an fiat rei immobilis . T. 8. c. 263. C.
 Furtum an sit inficiatio rei depositæ . Ibid. E.
 Furtum est possessionis interversio . T. 8. c. 284. D.
 Furtum fit contrectatione . T. 8. c. 263. E. an fiat verbo , scriptura , animo , vel sola cogitatione . Ibid. E.
 Furtum quid . T. 8. c. 524. D.
 Furtum fieri fundi, locive vetus jurisconsultorum dictum hodie obsoletum . T. 8. c. 534. E.
 Furtum hereditati jacenti non fit . T. 9. c. 546. C.
 Furtum quandoque fit rei suæ . T. 9. c. 631. A.
 An furtum culpæ annumeretur . Ibid. B.
 Furtum plerumque annumeratur culpæ , & negligentiam in non servando nostro . T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.
 Furtum hereditati non fieri . T. 9. c. 251. E.
 Furtum non facit uxor, quæ res marito abstulit mortis causa . T. 9. c. 547. C.
 Furtum hereditati fit moribus Gallicæ, & cur . T. 9. c. 252. A.
 Furtum non semper appellatur furtum a Prætoribus , T. 9. c. 546. E.
 Furtum pecuniæ publicæ coercetur lege Julii . T. 9. c. 1454. E.
 Furtum non annumeratur casibus fortuitis , latrocinium annumeratur . T. 9. c. 349. D.
 Furtum rei modicæ inscriptionem actoris non exigit . T. 9. c. 1159. E.
 Furtum , & fuga duo vitia servorum propria . T. 9. c. 618. D.
 Furtum an committat , qui re usus non est lucri faciendi causa . T. 10. c. 453. D.
 Furtum non est casus fortuitus , ut nec effractura . T. 10. c. 665. A.
 Furtum quo casu fiat impune . T. 10. c. 949. B.
 Furti actio impubes tenetur ex 12, Tabulis . T. 1. c. 236. D.
 Furti damnatus famosus efficitur . T. 1. c. 410. A.
 Furti actio duplex . T. 1. c. 865. A.
 Furti actio in scientem, non in ignorantem competit . T. 1. c. 983. C.
 Furti ob rem modicam datur actio . T. 1. c. 980. B.
 Furti actio adversus nautas, caupo-nes, stabularios . T. 1. c. 410. B.
 Furti actione quis agere potest . T. 1. c. 408. E.
 Furti actio est in quadruplum , & meram poenam continet . T. 1. c. 409. E.
 Furti actiones heredibus competunt, sed non in heredes . Ibid. A.
 Furti tenetur debitor , qui rem pignoratam creditori subtrahit . T. 1. c. 410. C.
 An furti teneatur, qui servum suum clam abduxit . T. 1. c. 1404. E.
 Furti tenetur is, cujus ope, aut consilio furtum factum est . T. 1. c. 409. C.
 Furti quocumque genere damnatus famosus efficitur . T. 1. c. 410. A. & T. 4. c. 1402. A.
 Furti oblatis poena est tripli . Ibid. A.
 Furti actione teneri eum , qui metreticem libidinis causa rapuit, & celavit . T. 1. c. 409. D.
 Furti damnatus innocens an fiat infamis . T. 4. c. 1401. C. D.
 Furti actio est actio famosa . T. 4. c. 844. E.
 Furti actio . Vide, Actio furti , Furti non tenetur is , cujus dolo rapuit alter, sed vi bonorum raptorum tenetur . T. 4. c. 337. A.
 Furti actio est famosa . T. 4. c. 1401. C.
 Furti definitio quæ . T. 4. c. 647. E.
 Furti actio ad exhibendum datur vindicandi causa . T. 5. c. 375. C.
 Furti

Furti æstimation non crescit assidua contrectatione . T. 5. c. 589. D.
 Furti agi potest ex commodato etiam . T. 5. c. 586. C. D.
 Furti qui agit, rem furto surreptam designare, nomine, & specie sua destinare debet. T. 5. c. 100. A.
 Furti actio an tollatur transactione. T. 6. c. 145. A.
 Furti actione an venditori teneatur emptor, qui ante traditionem rei venditæ, & solutionem pretii rem venditam surripuit . T. 6. c. 145. E.
 Furti actione an teneatur debitor, qui pignus traditum creditori surripuit. Ibid. E.
 Furti an teneri possit infans . T. 6. c. 147. B.
 Furti an teneatur is, qui pecuniam ei datam a debitore Lucii Titii, ut eam ad Lucium Titium perferret, eique solveret : cum tantam pecuniam ei deberet, eam solvit suo nomine, non ejus nomine, a quo eam acceperat . Ibid. D.
 Furti nemo agere potest ejus rei nomine, cujus ipse fur est . T. 6. c. 146. C.
 Furti oblatus an teneatur etiam ignorans, furtique concepti. Tom. 6. c. 147. A.
 Furti an teneatur is, qui equum gestandi causâ commodatum sibi, longius aliquod duxerit . T. 6. c. 60. C.
 Furti concepti pœna quæ fuit . T. 7. c. 613. E.
 Furti manifesti pœna quæ fuit. Ibid. E.
 Furti an tenearis, si non permittas, ut tollam thesaurum meum, qui est in fundo tuo. T. 7. c. 620. C.
 Furti actio datur novo domino, dominio mutato. T. 7. c. 1020. A.
 Furti actio cui detur . T. 7. c. 855. B.
 Furti manifesti pœna quadrupli est. T. 8. c. 1080. D.
 Quomodo furti teneri possit, qui furtum non fecit. T. 8. c. 1081. C.
 Furti actio cui competat. Ibid. D.
 Furti actio competit etiam non domino . T. 8. c. 1081. D.
 Furti conditione quando fur solvitur . T. 9. c. 621. E.
 Furti nec manifesti actio perpetua est . T. 9. c. 1158. A. B.
 Furti actione non agit dominus cum servo, licet furtum fecerit. T. 9. c. 989. D.
 Furti actio in parentes non est, etiam si nobis furtum fecerunt . T. 9. c. 620. D.
 In furti suspicionem cadit is, apud quem furtum conceptum, & inventum est, etiamsi edicat, vel edoceat, a quo eam rem acceperit. T. 9. c. 625. E.
 Furti actio est pœnalis. T. 9. c. 237. B.
 An furti teneatur emptor rei furtivæ . T. 10. c. 87. A.
 Furti, & injuriarum sunt variæ spe-

cies . T. 10. c. 149. D.
 Qui furti concepti teneatur, furti oblatus agit . T. 10. c. 244. B.
 Actio furti quomodo, & cur competat creditori in debitorem ob pignus ab extraneo ipsi debitori, qui primum surreperat, surreptum. T. 10. c. 248. B.
 Furti an teneatur, qui re usus est non sui lucris causâ . Tom. 10. c. 421. D. item & qui calicem alienum in mare projecit quasi suum. Ibid. D.
 Furti actio soli domino, aut possessori datur . T. 10. c. 568. A.
 Furti qui sunt damnati, an prohibeantur testimonium ferre . T. 10. c. 606. C.
 Furti actio noxalis est . T. 10. c. 634. A.
 Furti actio cum omnibus bonæ fidei actionibus concurrat . T. 10. c. 988. A.
 Furto rem surreptam quomodo pupillus usucapere potest : T. 1. c. 1113. A. B.
 Furto mobilia surripi, immobilia vi possideri possunt. T. 1. c. 1116. D.
 De furto, & injuriis transigere licet . T. 1. c. 379. E.
 De furto actio. T. 4. c. 248. C.
 De furto lex 81. & lex 4. §. ult. D. ad leg. jul. peculatus plagæ diversa proponunt, & non contraria, & cur. T. 4. c. 843. C. & seq.
 Furto a familia factio an plura facta esse intelligantur . T. 7. c. 90. C.
 Furto factio, ope, vel consilio, qua actione teneatur aliquis. T. 8. c. 511. C. & seq.
 De furto, nunc plerumque agi criminaliter, & extra ordinem, non civiliter in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 624. C.
 Furta, quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercenda . T. 1. c. 874. D.
 Furtorum genera quatuor . T. 1. c. 408. C.
 Furtorum quæstiones cum lance, & licio evanuerunt. T. 1. c. 231. C.
 Furtorum genera quot. T. 1. c. 230. B. & T. 8. c. 1079. D.
 De furtis. T. 6. c. 139. C. & seq. & T. 9. c. 618. C. & seq.
 Furtiva conditio. Vide, Conditio furtiva .
 Furtiva res. Vide, Res furtiva .
 Furtiva res an desinat esse furtiva, si in domini potestatem redierit, scientis rem suam esse . T. 6. c. 322. A.
 Furtiva conditio an detur in heredem furis. T. 8. c. 318. B.
 Furtiva conditio venit in actionem familiæ eriscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 511. A.
 Furtiva res quærebatur cum licio, & lance, quid sit . T. 7. c. 614. A.
 Furtiva res aut vi, vel clam possessa an usucapi possit. T. 8. c. 267. D.
 Furtiva res an possit usucapi. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.

Actio furti est noxalis, non autem conditio furtiva . T. 10. c. 425. C.
 Furtiva ex causa etiam non domino datur furtiva conditio possessionis. T. 10. c. 957. B.
 Furtivæ condictioni compensatio opponi potest . T. 4. c. 1351. B.
 Furtivæ rei vitium an purgari possit si res adolescentis surrepta redierit in potestatem curatoris . T. 6. c. 145. B.
 Furtivæ rei usucapio an prohibita sit . T. 6. c. 144. B.
 Furtivæ rei usucapio an inhibita sit lege duodecim Tabularum. T. 6. c. 312. C.
 Furtivæ ancillæ partus an sit etiam furtivus. Ibid. D. & T. 8. c. 506. B.
 Furtivæ res an usucapi possint. T. 8. c. 948. B.
 Furtivæ rei preceptæ conditio est. T. 10. c. 956. A.
 Furtive non omne quod fit, vel occupatur, furtum est. T. 1. c. 1404. E.
 In furtivam conditionem quid venit. T. 4. c. 334. A.
 Furtivam rem qui sciens habet, furtivam manifestus dicitur. T. 7. c. 63. D.
 Furtivum tignum . T. 7. c. 613. C. & T. 8. c. 537. B.
 Fusia Caninia lex. Vide, Lex Fusia Caninia.
 Fusia lex quænam fuerit, & quid per eam liceret . T. 8. c. 900. C. & seq.
 Fusia lex. Vide, Lex Fusia.
 Fustes, & flagella quomodo differant. T. 5. c. 752. D.
 Fustes an infamiam irrogent . Ibid. E.
 Fustium admonitio est, flagellorum autem castigatio. Ibid. E.
 Fustibus qui subjici potuerint. T. 5. c. 752. B. C.
 Fustibus, sive virgis caduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris . T. 7. c. 126. E.
 Futura hominibus incerta, & incognita . T. 1. c. 196. E. & c. 197. A.
 Futura in rerum natura certa sunt : T. 1. c. 196. E.
 Futura an legari possint, ut partus. T. 7. c. 986. B.
 Futura incerta sunt, præterita sunt certa. T. 4. c. 1202. B.
 Futura non sunt certa in hominum, rerumque natura . T. 4. c. 1426. D.
 Futura hypothecæ an dari possint . T. 8. c. 614. D.
 Futura rei cognitio non est certa in hominum natura . T. 4. c. 1426. E.
 In futuris incertam nostram, non rerum naturam intuemur . T. 1. c. 196. E.
 De futuro nonnunquam iudicium constituitur . T. 9. c. 112. B.
 De futurorum revelatione . T. 2. c. 1167. A.

Gentem mutat adrogatio . Vide ,
Adrogatio .
Gentem plures stirpes conficiunt .
T. 4. c. 81. D.
Gentem habere quid sit . T. 7. c.
867. B.
Gentem esse ubi dicatur . T. 8. e.
509. E.
Gentem habere est jura gentilitatis,
seu familiæ habere . Tom. 10. c.
464. C.
Gentes quæ dicantur . T. 1. c. 3. B.
Gentiles ad hereditatem vocantur,
deficientibus agnatis . Tom. 4. c.
1090. E.
Gentiles qui dicuntur . Ibid. E.
Gentiles qui sint, & dicantur . T.
5. c. 776. D.
Gentiles ab agnatis separandi . T. 8.
c. 509. C.
Gentiles qui . Ibid. C.
Gentilibus quando hereditas defe-
ratur . T. 5. c. 776. D.
Gentilis quis dicitur . T. 4. c. 81. C.
Gentilitas ut amittatur . Tom. 7. c.
867. C.
Gentilitas , & agnatio an differant .
T. 8. c. 509. C.
Gentilitas quale jus . Ibid. D.
Gentilitas amittitur capitis demi-
nutione . T. 7. c. 867. C. & T.
10. c. 597. C.
Gentilitatis jura habere quid . T. 7.
c. 867. B.
Gentilitia jura hodie in usu non
sunt . T. 4. c. 1091. A.
Gentilium nomina sunt civilia . T.
8. c. 190. B.
Gentilium nomen refertur ad plu-
res stirpes , quæ ex eadem proge-
nie, agnatorum ad propriam stir-
pem . T. 10. c. 597. C. & T. 7.
c. 867. C.
Gentilium nomen unde ductum . T.
10. c. 830. E.
Gentis , & generis differentia quæ .
T. 4. c. 81. D.
Genua Misericordiæ consecrata . T.
1. c. 1152. A.
Genua patria mercatorum : T. 6.
c. 1149. E.
Genuenses Mediolanenses incolæ .
T. 6. c. 830. B.
Genus commune est homo, diversa
species . T. 1. c. 1199. A.
Genus multa continet . Tom. 3. c.
405. D.
Genus non dividitur, nisi numero .
T. 1. c. 1198. D.
Genus ex pluribus stirpibus manat,
agnatio ex una stirpe . T. 4. c. 81.
D.
Genus generale quod est , & quid
differt a speciali . T. 4. c. 330. B.
C. omne genus est incertum . Ibid.
D.
Genus publicanorum omnibus est
invisum . T. 4. c. 463. C.
Genus generale, vel genus speciale .
T. 4. c. 448. C.
Genus non derogat generi . T. 4.
c. 803. B.
Genus non derogat speciei . Ibid. C.
Genus ex una stirpe manat , gens

ex pluribus . T. 4. c. 81. D.
Qui genus , vel gentem se habere
dicit,onus probandi ei incumbit .
T. 4. c. 80. D.
Genus , & totum in quo differunt .
T. 4. c. 448. E.
Genus , & gens in quo differunt .
T. 4. c. 81. D. & T. 7. c. 867. C.
Genus idem, simileve materiam ,
non eandem in mutuo recipimus,
nisi ita actum sit, pro auri massa
parem auri massam , servatâ , &
redditâ eâdem quantitate, na-
tura, & bonitate . T. 5. c. 391. A. B.
Genus petitur , aut repetitur, si pec-
unia certa petitur , non corpus
certum . Tom. 5. c. 405. B.
Si genus aliud recipimus , ut pro
tritico vinum, non est mutuum .
T. 5. c. 390. C.
Genus , vel gentem si quis dicatur
habere , qui probare debeat . Ibid.
B.
Genus ad probandam speciem non
valet . T. 7. c. c. 1158. C.
Genus idem an ex duobus causis
lucrativis peti possit . Tom. 8. c.
345. D.
Genus esse ubi dicatur . T. 8. c. 509. E.
Genus de omnibus , & de singulis,
speciebus dicitur . T. 10. c. 26. D.
Genus, gens, agnatio, familia, domus,
stirps , idem in juris libris signi-
ficant . T. 10. c. 464. C.
Genus , & operæ non nisi numero
divisionem recipiunt . Tom. 10. c.
537. D.
Genus an minuat genus . Tom. 10.
c. 1116. A.
Geometrarum quibus immunitatibus
gaudent . T. 2. c. 769. A.
Geometrarum a tutelis excusantur . T.
1. c. 1024. E.
Geometrica proportio servatur in
distributionibus . T. 4. c. 289. C.
Geometrica proportio quæ est .
Ibid. D.
Geometrica proportio in partibus
hereditatis servanda . T. 6. c. 190. E.
In gerendis negotiis Sempronii ali-
quis negotium quoque Titii gessit
ignorans, queritur, an Sempronio
teneatur iste actione negotiorum
gestorum , non tantum Sempro-
nii , sed etiam Titii negotii no-
mine . T. 4. c. 873. D.
Gerentibus rem alienam non inter-
dicti rerum suarum alienatione .
T. 9. c. 387. E.
Gerere se pro herede est adquirere
hereditatem . T. 4. c. 1265. A.
Germani fratres qui sint . T. 3. c.
149. A. & T. 2. c. 1121. D.
Germani puellas sine dote colloca-
bant . T. 2. c. 1069. C.
Germani qui dicuntur . T. 9. c. 918.
A.
Germania superior quæ est . T. 4.
c. 841. A.
Germania inferior quæ . Ibid. A.
Germaniæ inferioris, & superioris si-
tus quis . Ibid. A.
Γεγονοσμεν . T. 2. c. 27. E.
Gessata quid sit . T. 2. c. 1179. A.

Si non gesserit tutor . Tom. 9. c. 598.
E.
Gesta per vim, & metum irrita esse
debent . T. 1. c. 639. C.
Gesta inter alios alii non nocere .
T. 9. c. 1101. C.
Gestorum rerum veritas an vitietur
erroribus . T. 6. c. 639. A.
Gesti appellatio latissime manat .
T. 4. c. 859. A.
Gestio pro herede est species ad-
quirendæ hereditatis . Tom. 4. c.
907. D.
Gestio pro herede magis est animi,
quàm facti . T. 4. c. 28. D.
Gestio pro herede in extraneo, in
suo herede est immistio . T. 4. c.
c. 1265. A.
Gestio, seu geritio pro herede, non
est tantum actus viventis , sed et
morientis . T. 4. c. 1079. A.
Gestio tutelæ an quasi contractus
sit, & de in rem verso . Tom. 6. c.
613. E.
Gestio negotiorum . Vide, Negotio-
rum gestio .
Gestio pro herede quomodo fiat :
T. 8. c. 989. C.
De gestis , quæ in publica monu-
menta redacta sunt , ex quibus
petitur fides rerum gestarum ,
quibusque fides publica constat .
T. 9. c. 1091. B. nullâ ratione,
infirmari, aut retractari possunt .
Ibid. B.
Gestor ad aliquid . T. 1. c. 1434. B.
Gestor negotiorum rem alienare
non potest . T. 4. c. 879. D.
Gestor negotiorum . Vide, Nego-
tiorum gestor .
Gestor negotiorum quando non
tantum præstat dolum, & culpam,
sed etiam casum fortuitum . T. 6.
c. 13. C.
Gestor , & procurator in quo dif-
ferunt . T. 9. c. 358. A.
Gestor negotiorum , etiam levissi-
mam culpam præstat . T. 9. c. 357.
E. quando dicitur procurator .
Ibid. E.
Gestor noster si pecuniam mutuum
sumpserit, an ex mutuo teneamur .
T. 9. c. 314. A.
Gestor rem domini emere vetatur .
T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656.
E.
Gestor non repetit sumptus, nisi vi-
cerit . T. 10. c. 651. A.
Gestor quasi libertus agens negotia
patroni , an possit repetere sum-
ptus, quos fecit in administratio-
ne . T. 10. c. 889. C.
In gestore affectio , contemplatio
& providentia, quæ illum respicit,
nulla est . T. 6. c. 15. C.
Gestores , & procuratores volunta-
rii quinam sint . T. 10. c. 888. E.
Gestoris error an vitiet , aut mutet
veritatem . T. 6. c. 639. A.
Gestum communiter qua actione
vindictetur . T. 5. c. 491. A.
Non quod gestum est, sed quod con-
ventum est, in mandato spectatur .
T. 6. c. 14. D.

- De eo, quod gestum est ante communionem, an detur actio communi dividendo. T. 7. c. 579. D.
- Gestum ex contractu, qui exigit diligentiam exactissimam. T. 9. c. 294. C. in eo culpa levissima præstat. Ibid. D.
- Gestus est plus, quam tacitus consensus. T. 7. c. 654. E.
- Gibellini qui. T. 6. c. 829. A.
- Græci*. T. 6. c. 142. A.
- Gladiatores penitus tollendi. T. 2. c. 832. D.
- Gladiatorum spectacula sublata. T. 3. c. 368. B.
- Ad gladiatorum ludum damnati intra annum consumendi. T. 10. c. 738. B.
- Gladii, atque Stolzæ militaris jus Præfides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
- Gladii jus, vel clamidis Proconsules non habuerunt. T. 4. c. 832. E.
- Gladii jus habet Consul, jus verò relegandi non habet. T. 4. c. 14. D.
- Gladii jus cui est, eidem & animadversio in milites. T. 4. c. 833. A.
- Gladii jus. Vide, Jus gladii.
- Gladii poena gravior est, quam metalli. T. 5. c. 1160. D.
- Gladii poena pro ludo gladiatorio. Ibid. E.
- Gladii potestas merum imperium. T. 8. c. 694. E.
- Gladii potestatem sibi datam nemo ad alium transferre potest. Ibid. D.
- Gladii potestas est summa pars meri imperii. T. 7. c. 77. C.
- Gladii potestas quando permessa, & cui data sit. T. 7. c. 76. C. D.
- Gladii jus quid dicatur. T. 7. c. 77. B.
- Gladii potestas unde accipiatur. Ibid. A.
- Gladii jus quodnam sit. T. 10. c. 383. E.
- Jus gladii an semper, & omnibus Præfides sit datum. T. 10. c. 383. E. c. 384. A.
- Qui jus gladii habet, saepe non habet jus confiscandi, nec deportandi. T. 10. c. 385. A.
- Gladii omnis animadversio est meri imperii. T. 10. c. 793. B.
- Gladii poena nobilior est. T. 10. c. 827. E.
- Gladio cingi proprium est militis. T. 4. c. 1076. A.
- Gladio puniri jubet, qui in aliquem animadverti jubet. T. 4. c. 16. A.
- Ad gladium damnati, æquè vel statim consumuntur, vel intra annum consumendi sunt. T. 3. c. 367. E.
- Ad gladium damnare. T. 4. c. 16. B.
- Gladium gestare Romæ Senatoribus quando licebat. T. 4. c. 1076. B.
- Ad gladium damnatio. T. 5. c. 1160. D. Vide, Damnatio.
- Glandem, ex aliena arbore in suum fundum cadentem, si quis misso pecore depascat, quomodo teneatur. T. 7. c. 617. C. & c. 851. E. & c. 852. A.
- Glandis nomine quid significetur. T. 1. c. 855. B.
- Glandis appellatione in jure omnes fructus sylvestres continentur. T. 7. c. 851. D.
- Glandis appellatione omnes fructus sylvestres continentur. T. 10. c. 453. E.
- Glauer* verbum Gallicum ut dicatur Græcè, & Latine. T. 8. c. 514. B.
- Glans caduca. T. 7. c. 617. B.
- Glans caduca an pertineat ad emptorem. T. 8. c. 514. D.
- Glarea quid sit, aut significet. T. 5. c. 678. E.
- Gleba, idest, glebalis functio. T. 2. c. 892. C.
- Gleba Senatoria. Ibid. D.
- Gleba aurum. Vide, Aurum glebale.
- De Glicia lege. T. 3. c. 39. D. & c. 400. B.
- Glicia lex. T. 4. c. 364. E.
- Glicia lex. Vide, Querela.
- Glossa Accursii delenda quæ. T. 4. c. 250. C.
- Glossa in l. 22. §. *Fugitivus. ff. mandati rectè* sentit. Tom. 5. c. 470. B. C.
- Glossæ non minus studiosum esse decet, quam ipsius Textus, refert Cujacius. T. 4. c. 204. C.
- Glossam emendare absurdum non esse dicit Cujacius. Ibid. C.
- Glossam ad l. 8. de in diem addit. delendam esse censet auctor. T. 5. c. 509. D.
- Glossæ causa cognita rejicit auctor. T. 5. c. 106. B.
- Glossæmata in jure formulis solent esse intermixta. T. 10. c. 90. C.
- Gogavii. T. 2. c. 1184. C.
- Gothi Arriani ad fidem Catholicam reducti. T. 6. c. 842. E.
- Gothi quomodo allecti in Italiam. T. 10. c. 1002. B.
- Gothia olim Narbonensis Provincia vocabatur. Vide, Narbonensis Provincia.
- Gothia Provincia, quæ nunc dicitur *Languedoc*. T. 6. c. 925. B.
- Gothia, vulgo *Languedoc* Provincia. T. 9. c. 1080. C.
- Gothis nulla natio barbara fuit civilior. T. 10. c. 867. D.
- Graccaria lex. T. 4. c. 365. B.
- Graculos inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.
- Græca lex, qua proponitur frater fratri legasse digitum aquæ. T. 4. c. 896. B.
- Græca quoque antiqua numismata Legatos vocant Proprætores. Tom. 4. c. c. 831. E. & Dio eos vocat *ἀρχεβυρδὸς ἀρχιπρωτοῦ*. Ibid. E.
- Græca linguâ scripta testamenta ante Theodosium non valebant. T. 7. c. 1424. C. D.
- Græca verba an directa sint. T. 7. c. 958. A.
- Græca lingua utrum possit juri inesse servire. T. 8. c. 1050. D.
- Græca lingua caponem, vervecem, porcum, proprio exprimere vocabulo non potest. T. 8. c. 584. D.
- An græcè fideicommissi possit. T. 8. c. 995. C.
- Græci Auctores, qui linguæ latinæ imperiti sunt, & eorum ineptiæ. T. 9. c. 505. A.
- Græci verbum delegare quomodo accipiunt. T. 4. c. 932. A.
- Græci ad Lunæ cursum annum primò fecerunt. T. 8. c. 559. B.
- Græcorum error. Tom. 9. c. 1371. C.
- Gradiles panes. T. 2. c. 691. E.
- De gradibus, ac de eorum lineis, & jure. T. 1. c. 460. D. E. c. 461. A. & seq.
- De gradibus, & affinibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 209. B. & seq.
- In gradibus intestati successione est successio ex titulo *quis ordo*, &c. non ex titulo *de successorio edito*. T. 8. c. 199. A.
- In gradibus cognationis est successio ex titulo *de successorio edito*. Ibid. A.
- Gradibus deficientibus ad successionem fiscus invitatur. T. 8. c. 162. E.
- Quo gradu defuncto sum cognatus, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
- Gratu primo quot personæ continentur. T. 8. c. 119. E. secundo quot. Ibid. E. tertio quot. Ibid. c. 221. A. quarto quot. Ibid. c. 222. B. ultimo quot. Ibid. c. 224. E.
- Gratum agnationis vetustissima descriptio. T. 3. c. 164. B. C.
- Gratum affinitatis effigies. T. 3. c. 165.
- Gratum nomina deficiunt in tritavo, & in trinepote. T. 7. c. 119. A.
- De gratum cognationis ordine tractat titulus *de successorio edito*, non de ordine gratum intestati. T. 8. c. 232. D.
- Gratum nomina quædam naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.
- Gratum cognationis observatio quædam in nuptiis contrahendis. T. 8. c. 216. C.
- Gratum duz sunt qualitates, quidam gradus sunt intestati, quidam cognationis. T. 8. c. 198. D.
- Gratum modus ut observandus. T. 8. c. 192. B. C.
- De gratum priorum, & posteriorum successione. Tom. 8. c. 198. E.
- De gratum numeratione. T. 8. c. 209. B.
- Ad gratum sextum, cognatio finitur lege Julia, & Papia. T. 4. c. 1091. C.
- Gratum facit quælibet generatio. Vide, Generatio.

- Gradum facit generatio quælibet.** T. 8. c. 209. C. & c. 219. C.
- Gradus simplex, & gradus geometricus quo differunt.** Tom. 1. c. 1119. C.
- Gradus cognationis.** T. 1. c. 827. C.
- Gradus non ex heredum numero, sed ex ratione successionis æstimauntur.** T. 1. c. 1055. C. D.
- Gradus successionis constituuntur septem.** T. 1. c. 462. C.
- Gradus cognationis sex, vel septem.** T. 1. c. 173. C.
- Gradus intestati alii, cognationis alii.** T. 1. c. 827. C.
- Gradus affinitatis nulli cur.** Ibid. D.
- Gradus bifariam accipiuntur.** T. 2. c. 390. D.
- Gradus affinitatis nulli propriè sunt numerandi.** T. 4. c. 976. C.
- Gradus affinitatis jure civili nulli sunt.** T. 6. c. 1119. C.
- Gradus affinitatis, & genera affinitatis differunt.** T. 6. c. 1119. D.
- Gradus cognationis in linea transversali variè computantur jure Pontificio, & jure Civili.** T. 6. c. 1118. C. D.
- Gradus quomodo accipi oporteat in substitutionibus.** Tom. 7. c. 898. C.
- Gradus cognationis quomodo numerantur.** T. 8. c. 1036. A. & seq.
- Gradus qui observantur inter fratres.** T. 8. c. 217. B.
- Gradus successionis quot olim erant.** T. 8. c. 162. E.
- Gradus gradui an succedat.** T. 8. c. 198. D.
- Gradus jure civili quomodo numerantur.** T. 8. c. 218. B.
- Gradus ejusdem successio non est, sed jus accrescendi.** T. 8. c. 199. A.
- Gradus agnatorum quot.** T. 8. c. 179. D.
- Gradus unde sic appellati.** T. 8. c. 209. D.
- Gradus alii sunt intestati, alii cognationis.** Ibid. B.
- Gradus quemadmodum alii aliis succedant.** T. 8. c. 196. C. & seq.
- Gradus cum dicimus, cognationis gradus dicimus.** T. 8. c. 209. B.
- Gradus affinitatis, vel affinium nulli sunt.** Ibid. E.
- Gradus parentum quot.** Tom. 8. c. 219. C.
- Gradus plures heredum an testator facere possit.** T. 8. c. 141. A. an eorum ordo servetur in adeunda hereditate, & admittenda possessione. Ibid. A.
- Gradus successionum ab intestato quot sint.** T. 8. c. 164. E. & seq.
- Gradus liberorum plerumque dividitur in septem gradus.** Tom. 8. c. 198. E.
- Gradus cognationis in successione.** T. 9. c. 667. A. & seq.
- Gradus cognationis est nota intentionis, aut remissionis cognationis.** T. 10. c. 500. D.
- Gradus accrescens quis sit, & cur** ita vocetur. T. 10. c. 501. C. D.
- Gradus singuli parentelæ continent sexdecim personas.** T. 10. c. 502. B.
- Grabatum an dicatur de lecto pretiosiore.** T. 6. c. 750. C.
- Grammaticales leges.** T. 8. c. 512. C. D.
- Grammaticam artem scripsit Quintus Rhemmius Palæmon.** T. 4. c. 1473. B. C.
- Grammatici, & Grammatistæ quid differunt.** T. 1. c. 1025. B.
- Grammatici decreto probati, & immunes facti, contrario decreto improbari possunt ex causa.** T. 2. c. 755. C.
- Grammatici a sordidis muneribus excusantur.** T. 2. c. 748. B. C.
- Grammatici a tutelis excusantur.** T. 1. c. 1024. B.
- Grammatici dicunt, adverbia esse pandectas omnium partium orationis.** T. 4. c. 632. D.
- Grammaticorum officium, ac dignitas.** T. 2. c. 908. B.
- Grammaticorum Homerus appellatus est Apollonius.** T. 6. c. 91. E.
- Granaria quæ sint, & an ad emptorem ædium pertineant.** T. 7. c. 783. C. D.
- Grassandi copia major est Præsidibus in Provinciis.** T. 10. c. 869. D.
- In grassatores rotæ supplicium a Francisco Francorum Rege institutum.** T. 3. c. 77. E.
- Grassatores quinam dicantur, & in quo a latronibus differant.** T. 8. c. 1090. B.
- Gratia bona matrimonium dirimi.** T. 2. c. 1070. B.
- Gratiæ expectativæ an recipiendæ.** T. 6. c. 991. A.
- Gratianus Monachus S. Proculi Bononiæ.** T. 6. c. 1102. C.
- Gratosè quod fit in reipublicæ perniciem, nullius est momenti.** T. 2. c. 643. C.
- Gratis naviganti, & damnum injuriâ passio, quæ actio adversus nautam competat.** T. 5. c. 318. E. & c. 319. A. B.
- Gratius est pietatis, quàm potestatis nomen.** T. 8. c. 183. B. C.
- Gratuita negotia sunt mutuum, & commodatum.** T. 5. c. 419. B.
- De gratuito munere non est judicandum.** T. 9. c. 1185. D.
- Gratuitum est commodatum, sicut & mutuum.** T. 7. c. 625. C.
- Gravare se invicem in contractibus concessum est.** T. 5. c. 522. E. & c. 523. A.
- Graviore pœnâ videtur cum reo transactum de fama.** T. 4. c. 848. D.
- Graviores usuræ. Vide, Usuræ graviores.**
- Graviscanorum Colonia.** T. 3. c. 292. A.
- Gravitas tribuitur Præfidi, aut Procuratori Cæsaris.** T. 10. c. 663. E.
- Gregarii milites qui dicuntur.** T. 4. c. 831. D. & Tom. 7. c. 129. B.
- Gregarius miles quis dicitur.** T. 9. c. 937. C. & c. 1453. B. *propofer les griefs*, reddere causas appellationis. Ibid. 801. B.
- Grege ovium legato arietes quoque continentur.** T. 1. c. 436. E.
- Grege legato quæ contineantur.** T. 5. c. 1199. E.
- De grege legato, si grex ad unum bovem redierit cæteris extinctis, an bos debeatur legatario.** T. 7. c. 1177. C.
- De grege legato.** T. 7. c. 231. C.
- Grege legato, an ea debeantur, quæ non deberentur, si testator statim decessisset.** T. 7. c. 1475. B.
- Grege legato, si ad unum bovem grex redierit, an ille debeatur.** T. 7. c. 1007. C.
- Gregem vindicari posse per actionem in rem.** T. 6. c. 433. D.
- Gregem an faciat unus bos.** T. 7. c. 1006. C.
- Gregi quot capita sufficiant ad eum constituendum.** T. 5. c. 281. C.
- Gregis singula capita per se possidentur, & usucipiuntur.** T. 1. c. 1131. E.
- Gregis ususfructus quemadmodum extinguitur.** T. 1. c. 1330. C.
- De gregis dominici jure.** T. 2. c. 883. D.
- Gregis legatum an augeri, vel minui possit.** T. 7. c. 1006. B.
- Gregis ususfructu legato, si grex ad unum bovem redierit, an debeatur.** Ibid. B.
- De gregis vindicatione.** T. 7. c. 231. C.
- Gregis capita fructuaris supplere tenentur.** T. 8. c. 664. C.
- Gregorius I. optimus Pontifex, & doctissimus.** T. 6. c. 1094. B.
- Gregorius I. auctor computationis graduum cognationis secundum jus Pontificium.** T. 6. c. 1119. A.
- Gregum hereditariorum partus an in petitionem hereditatis veniat.** T. 5. c. 265. A. B.
- Grex accipitur pro uno, & speciali corpore.** T. 7. c. 232. B.
- Grex comparatur cum acervo frumenti.** T. 7. c. 236. E. & c. 237. A.
- Grummi sunt finium lapides.** T. 7. c. 476. B.
- Grunda quid.** T. 1. c. 833. E.
- Grundia quid.** T. 7. c. 405. E.
- Grutum agmina inter segetum calamitates numerari.** T. 3. c. 448. C.
- Guarent vox Gallica unde.** T. 2. c. 1288. C.
- Guælphe qui.** T. 6. c. 829. A.
- Gyarus insula.** T. 1. c. 1034. B.
- Gymnasiarchæ qui sint.** Tom. 1. c. 1026. D.
- Gymnicum certamen vetitum.** T. 2. c. 824. E.
- Gyneciaria mulier.** T. 2. c. 793. C. & seq.
- Gyneciarii occultator ut multandus.** T. 2. c. 793. E.
- Gyneciarii quinam sint.** T. 2. c. 793. B. & T. 10. c. 728. E.
- Gypsus insula est Ægypti, metallorum ferax.** T. 3. c. 210. B.

H

Habe, aut have pro Ave . T. 1. c. 416. E. & Tom. 3. c. 8. A. B.
 Habens non per se aliquid, an per fidejussorem habere possit, T. 7. c. 102. B.
 Habere, possidere, tenere distant, T. 1. c. 1189. D.
 Habere licere, ut accipiendum, T. 1. c. 1187. D.
 Habere licere non satis est venditorum emptori præstare. T. 1. c. 1444. A.
 Habere jus significat. T. 1. c. 1189. D.
 Sibi habere, sibi possidere, jus significant. Ibid. D.
 Habere possimus quædam, quamvis ea nobis utilia non sunt. T. 4. c. 895. D.
 Habere quod quis ex sua persona non potest, hoc sæpe per extraneum, & per alterius personam habere potest. T. 4. c. 128. D. & c. 584. A.
 Habere verbum ambiguum est. T. 6. c. 356. E. accipitur pro detinere, vel tenere. Ibid. E.
 Habere verbum cum effectu accipitur in stipulationibus partis, & pro parte. T. 7. c. 1104. D. E. & T. 8. c. 602. C. & seq.
 Habere nemo dicitur id, quod peccunia parare potest. T. 8. c. 553. B.
 Habere est verbum proprium naturalis possessionis. T. 9. c. 1008. D.
 Habere est verbum juris, T. 10. c. 512. E.
 Habere, tenere, possidere solent separari. T. 10. c. 534. C.
 Habere quid sit, T. 10. c. 830. D.
 Verbum habere importat dominium. T. 10. c. 1071. A.
 Habitandi jus si gratuito conceditur, an intelligatur esse commodatum, T. 7. c. 833. D. E.
 Habitantibus pluribus in cœnaculo, unde quid ejectionis, vel effusum est, an singuli teneantur in solidum, & an uno solvante cæteri librentur. T. 7. c. 88. E.
 Habitare an prohiberi possit ab herede is, cui annua ex reditu fundi relicta sunt. T. 7. c. 1313. A.
 Habitatio non domum, sed jus habitandi significat. T. 1. c. 81. A. & T. 10. c. 454. B.
 Habitatio in factio potius, quam in jure consistit. Ibid. A.
 Habitatio usum imitatur. T. 1. c. 750. A.
 Habitatio ut ab usufructu distet. T. 1. c. 81. A. B.
 Habitatio per legatum data, morte legatarii finitur. T. 1. c. 806. B.
 Habitatio potest alii locari, usus vero non. T. 4. c. 502. A.
 Habitatio non amittitur capitis diminutione. Ibid. A. quibus modis amittitur. Ibid. A. B.
 Habitatio facti est potius, quam ju-

ris. T. 4. c. 502. A. B. capitis diminutione non perimitur. Ibid. B.
 Habitatio est individua, nec pro parte præstari potest. T. 4. c. 1177. E.
 Cui habitatio competit, an possit eam alii locare, non etiam donare. T. 4. c. 501. E.
 Habitatio facti nomen est, usus juris est nomen. T. 4. c. 502. B.
 Habitatio cui legata est, an possit seorsim sine se aliis concedere, seu donare. T. 4. c. 501. D.
 Habitatio quid est. Ibid. C.
 Habitatio, & usus in quo differunt. T. 4. c. 502. A.
 Habitatio. Vide, Usus.
 Habitatio legata non amittitur capitis diminutione, vel non utendo. T. 5. c. 1195. C.
 Habitatio in quo consistit. Ibid. D.
 Habitatio bifariam accipitur, nempe pro servitute, & pro jure servitutis. T. 6. c. 748. D.
 Habitatio ab usu, & usufructu ædium quid distet. T. 7. c. 1335. E. c. 1336. A.
 Habitatio an capitis diminutione, vel non utendo amittatur. T. 7. c. 1350. D.
 Habitatio an etiam commodari possit. T. 7. c. 833. D.
 Habitatio est individua. Tom. 7. c. 1310. D.
 Habitatio lege venditionis habitatoribus si recepta est, an omnibus in ea habitantibus præter dominum recepta habitatio sit, T. 7. c. 818. C.
 Habitatio quid significat. T. 7. c. 833. D.
 Habitatio non est species domus, aut pars. T. 7. c. 1377. D.
 Habitatio si legetur inquilino, plenam conductionis liberationem ei legatam videri. T. 7. c. 1366. B.
 Habitatio legata an sit usus, vel usufructus. T. 8. c. 946. C.
 Habitatio an commodari possit. T. 10. c. 454. B.
 Habitatio est nomen juris, sed non tam in jure, quam in facto consistit. Ibid. C.
 Habitationis onere finito, morte libertorum, an heres quicquam ab emptore domus exigere possit. T. 4. c. 947. A.
 Habitationis legatum libertis relictum quando finitur. Ibid. A.
 Habitationis legatum. Vide, Legatum.
 Habitationis legatum an finiatur morte legatarii, & ejus anni commodum, quo decessit, ad heredem ejus transmittatur. T. 7. c. 1347. C.
 Habitationis relicte legatum an ab initio cujusque anni peti, & in heredem transmitti possit. Ibid. B.
 Habitationi plus inesse videtur, quam usui nudo. T. 4. c. 502. A.
 Habitationem donare plus est, quam locare. T. 4. c. 501. E.
 Habitationem legatam neque usum neque usufructum videri, sed quasi proprium aliquod esse jus,

sejunctum ab usu, & usufructu. T. 7. c. 1338. C.
 Habitationem si testator legaverit libertis, quos codicillis designasset, nullis designatis, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1353. C. D.
 Habitatione fruitur, qui locat, percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.
 Habitatione legata an videatur domus legata, id est, proprietas. T. 4. c. 502. B.
 Habitatione legata, dies ejus legati cedere ab initio cujusque anni. T. 7. c. 1346. E, plura esse legata, nempe quotannis legatarius vixerit, tot intelliguntur esse legata. Ibid. E.
 Habitatione relicta, quoad vivet legatarius, an unum legatum esse videatur, an repetitum intelligatur. Ibid. E. & c. 1347. A. B.
 Habitator ædium an ea, quæ ædibus adjecit, evellere possit, aut vindicare finita conductione. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A.
 Habitatores cœnaculi, ex quo quid dejectum est, an omnes teneantur. T. 7. c. 64. A.
 Habitatorum nomine in jure qui intelligantur. T. 7. c. 818. D.
 Habitus omnis est *diversus*. T. 3. c. 249. C.
 Habitus fœminæ duplex. T. 1. c. 438. E.
 Habitus pro avitus. T. 1. c. 416. D.
 Hadriani, & Marci Imperatorum nomina sæpe confunduntur. T. 10. c. 699. C.
 Hadrianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum.
 Ex hæresi nascitur plerumque Apostasia. T. 10. c. 626. B.
 Hæretici qui. T. 2. c. 34. A. B.
 Hæretici superstitiosi. T. 2. c. 716. E.
 Hæretici non succedunt patri ab intestato, vel ex testamento. T. 2. c. 1064. D.
 Hæretici bonorum etiam omnium publicatione damnantur. T. 3. c. 353. B.
 Hæretici Colluthiani. T. 6. c. 1043. A.
 Hæretici an rectè testimonium perhibeant in testamentis, & contractibus. T. 10. c. 430. C.
 Hæretici definiuntur. T. 10. c. 825. A.
 Hæretici sunt Christiani, qui non sunt Christiani, nusquam appellantur hæretici. T. 10. c. 829. B.
 Hæreticis dignitates, & officia publica petere non debent. T. 2. c. 1088. D.
 Hæreticis militiâ qualibet, & curatione publicâ interdicitur. T. 2. c. 1137. B.
 De hæreticis decurionibus. T. 2. c. 1094. A.
 Hæreticis facillè datur venia, si resipiscant. T. 10. c. 826. E.
 Ab hæreticis nomina quædam usurpata. T. 10. c. 829. A. B.
 Hæreticis interdicta mancipii Christiani possessio. Ibid. E.

Hære:

Hæreticorum conventicula damna-
 ta. T. 2. c. 1155. C.
Hæreticorum giudiale testimonium
 contra orthodoxos non recipia-
 tur. T. 2. c. 1094. B.
Hæreticorum abjuratio scripto fa-
 cienda. T. 6. c. 794. B. C.
Hæreticorum quorundam mores
 erant, ut baptizatos a Catholicis
 rebaptizarent. T. 10. c. 825. D.
Hæreticorum nomen tribuitur solis
 Christianis. T. 10. c. 826. E.
Hæreticus incapax hereditatis, le-
 gati, & fideicommissi. T. 1. c.
 680. E.
Hamarum usus quis, & quid sint
 hamæ. T. 5. c. 533. B.
Hamata, & viscata munera. T. 1.
 c. 1103. E.
Hamata institutio. T. 5. c. 1055. E.
 & T. 9. c. 701. D.
Hamata scriptura quæ. Tom. 9. c.
 882. A.
Hamatum munus spe eliciendi aliq-
 uid. T. 9. c. 334. A.
Haras, troupes de poulains. T. 4. c.
 1099. B.
Harioli, sive arioli. T. 9. c. 1437.
 C.
Harpagones ferreæ. T. 3. c. 381. A.
Hastra centumvitalis quænam appel-
 lata fuerit. T. 1. c. 905. B. C.
Hastra quænam dicta fuerit domina,
 Ibid. B.
Hastra signum rerum venalium. T.
 2. c. 650. D.
Sub hastra præconis bonorum di-
 stractio. Vide, Distractio.
Hastra, sub qua vendebantur publicè
 prædia, vocatur pertica tristis. T. 9.
 c. 1032. E.
Hastra dominum facit eum, cui bona
 addicuntur. T. 9. c. 1092. E. di-
 citur domina. Ibid. E.
Sub hastra venire, vulgo au plus of-
 frant. T. 9. c. 549. D.
Hastra fiscalis vis, & fides. T. 2. c.
 652. B.
Hastra iudicium. T. 7. c. 1226. B.
Hastrarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Haurienda verbum ut apud Ulpia-
 num accipi conveniat. T. 3. c. 77.
 B.
Hebræi ut scripturas hebraicè le-
 gant. T. 2. c. 1161. C.
Hebræi quomodo vocant libros sa-
 cros. T. 9. c. 1145. C.
Helenoponti moderator. Tom. 2. c.
 1085. B.
Hemisphærium quid. T. 7. c. 418.
 E. species cameræ. Ibid. E.
Henricus III. Anglorum Rex vivo
 patre appellatus. T. 6. c. 1063. D.
Herciscundi, idest, medium sequen-
 tes. T. 3. c. 256. A.
De hereditaria portione. T. 2. c.
 1058. B.
Hereditaria negotia urgentia quæ.
 T. 4. c. 907. D.
Hereditaria onera omnia sufferre
 debet fiscus, heredis vicem ge-
 rens. T. 6. c. 271. B.
Hereditaria impensa, vel funeris an
 fiat, dum de hereditate delibera-

tur. Tom. 7. c. 956. B.
Hereditaria pars. T. 9. c. 255. D. E.
Hereditariæ rei furtum non fit ante
 aditionem hereditatis, & cur. T.
 6. c. 140. C.
Hereditariæ actiones cui heredi
 scripto denegentur tanquam in-
 digno. T. 6. c. 187. C.
Hereditariæ pecuniæ, & earum usu-
 ræ an veniant in petitionem he-
 reditatis. T. 7. c. 1493. A.
Hereditariæ rei servire an possit res,
 cujus proprietas apud heredem
 manet. T. 7. c. 1370. B.
Hereditariæ actiones sunt persona-
 les actiones, quæ heredibus, vel
 in heredes successionis iure com-
 petunt. T. 10. c. 634. B.
Hereditariæ actiones quænam sint.
 T. 10. c. 961. D.
Hereditariam rem qui surripuit,
 non tenetur furti, sed tenetur ex-
 tra ordinem actione expilatæ he-
 reditatis. T. 9. c. 251. E.
Hereditariarum actionum loco le-
 gata habentur. T. 8. c. 372. C.
Hereditariarum rerum possessio quo-
 modo acquiritur. T. 9. c. 1458.
 D.
Hereditarias actiones an inviti he-
 redes cogantur excipere. T. 10.
 c. 610. E.
Hereditarii debitores quando ipso
 iure liberantur. T. 6. c. 23. D.
Hereditarii creditores. T. 9. c. 61. B.
De hereditariis actionibus. T. 9. c.
 254. D. & seq. Vide, Actiones he-
 reditariæ.
Hereditario iure ea tantum, quæ
 capiuntur, imputantur in Falcidiam.
 T. 10. c. 808. B.
Hereditariorum creditorum actio-
 nes an differantur obtentu judi-
 cii futuri, vel jam coepti de heredi-
 tate. T. 7. c. 219. B.
Hereditarius servus. Vide, Servus
 hereditarius.
Hereditarius servus quis dicitur.
 T. 6. c. 311. E. & T. 7. c. 1162.
 B. & c. 1187. D.
Hereditarius creditor. Vide, Credi-
 tor hereditarius.
Hereditarius servus, qui est apud ho-
 stes, in actionem familiæ eriscun-
 dæ venit. T. 7. c. 531. A. B.
Hereditarius servus sine domino, &
 nullius esse videtur. T. 7. c. 1187.
 E.
Hereditarius servus dicitur jacente
 hereditate, aditâ verò hereditate
 dicitur servus heredis. T. 7. c. 952. E.
Hereditarius debitor. Vide, Debi-
 tor hereditarius.
Hereditarius venditor. T. 9. c. 36.
 C. & seq.
Hereditas est nomen juris, quo si-
 gnificatur jus, non pecunia. T.
 1. c. 1326. A.
Hereditas est jus incorporale. T. 1.
 c. 1329. C.
Hereditas non est pecunia, sed suc-
 cessio. T. 1. c. 75. D.
Hereditas non potest dividi. T. 1.
 c. 754. C.

Hereditas ad duodecim partes sem-
 per revolvitur. T. 1. c. 1094. C.
Hereditas fiduciaria, & fideicom-
 missaria quomodo differunt. T. 3.
 c. 749. B.
Hereditas quibus modis acquiritur.
 T. 1. 356. D.
Hereditas quoquomodo acquisita
 in heredem transmittitur. T. 1.
 c. 1308. B.
Hereditas cur usucapi non potest.
 T. 1. c. 1143. A.
Hereditas libertorum quibus defer-
 tur. T. 1. c. 350. B.
Hereditas jacens quæ sit. T. 1. c.
 1439. D.
Hereditas quando fit caduca. T. 1.
 c. 490. D.
Hereditas quibus conditionibus Se-
 natusconsulto Trebelliano, &
 Pegasiano restituitur. T. 1. c.
 446. D. E.
Hereditas filii intestati ad quos per-
 tineat. T. 1. c. 346. D.
Hereditas si detur verbis directis,
 testamentum est, non codicillus.
 T. 1. c. 1267. D.
Filius familias, cui delata est hereditas
 non potest adire injussu patris.
 T. 1. c. 1318. B.
Hereditas vivo testatore acquiri
 non potest. Tom. 1. c. 1543.
 A.
Hereditas a familia occisi ante habi-
 tam quæstionem adiri non potest.
 T. 1. c. 420. E.
Hereditas ex die expressim non da-
 tur. T. 1. c. 1098. B.
Hereditas an per tutorem, curato-
 rem, aut procuratorem acquiri
 possit. T. 3. c. 20. D.
Hereditas intra dies centum adeun-
 da. T. 1. c. 990. E.
Hereditas, si satisfactio non detur, in
 petitorum transfertur. T. 1. c. 371.
 B.
Hereditas pro ea parte peti debet,
 pro qua ad nos pertinet. T. 1.
 c. 643. A.
Hereditas, & ejus aditio, agnitio,
 repudiatio, recusatio, & absten-
 tio quid sit. T. 1. c. 802. A.
Hereditas in iure cedi poterat ante
 aditionem. T. 3. c. 517. D.
Hereditas in XII. uncias dividitur.
 T. 1. c. 110. D.
Hereditas nondum adita defun-
 cti vicem an sustineat. Ibid. B.
Hereditas quandonam dividenda sic
 in capita, non in stirpes. T. 1.
 c. 152. C. & c. 158. C.
Hereditas, vel pars hereditatis, vel
 id, quod ejusdem hereditatis est,
 acquiri an possit per servum here-
 ditarium. T. 3. c. 695. C.
Hereditas an codicillis dari, aut adi-
 mi possit directò. T. 1. c. 148.
 C.
Hereditas an etiam ignorantibus
 suis heredibus acquiratur. T. 1.
 c. 151. E.
Hereditas per fideicommissum codi-
 cillis iure relinquatur. T. 1. c. 148.
 C.

Here-

- Hereditas an separata sit a legato . T. 1. c. 135. C.
 Hereditas personæ defuncti vicem an sustineat . Tom. 1. c. 198. C.
 Hereditas an ex lege 12. Tabularum ad agnatum proximum pertineat . T. 1. c. 158. D.
 Hereditas ejus , qui litis causâ Principem heredem reliquit, an admittenda . T. 1. c. 118. B.
 Hereditas adimi non potest , T. 1. c. 1064. C.
 Hereditas cessicia . Tom. 1. c. 329. C.
 Hereditas non tantum verbis , sed etiam re regulari potest . Tom. 1. c. 447. C.
 Hereditas in jure quando cedi potest . T. 1. c. 327. D.
 Hereditas legitima an ultra consanguineorum gradum ad feminas pertineat . T. 1. c. 346. C.
 Hereditas filii intestati ad quos pertineat . T. 1. c. 346. D.
 Hereditas libertorum in capita, non in stirpes dividitur , Tom. 1. c. 414. A. B.
 Hereditas occisi ante habitam questionem adiri non potest , vel bonorum possessio peti . Tom. 1. c. 420. E.
 Hereditas ad 12. partes revocari potest , T. 1. c. 1094. C.
 Hereditas non adita non transmittitur . T. 2. c. 426. D.
 Hereditas filii patri ita non debetur , ut patris filio . Tom. 4. c. 363. C.
 Hereditas jacens non habet possessorem . T. 4. c. 647. C.
 Hereditas non acquisita non transmittitur . Tom. 4. c. 367. D. constitutiones Theodosii excipiuntur . Ibid. E.
 Hereditas res est , quæ non sensibus percipitur , sed quæ intellectu abstrahitur , & apprehenditur . T. 4. c. 118. B.
 Hereditas sine sacris non est . T. 4. c. 42. B.
 Hereditas verbis civilibus testamento datur , codicillis non , T. 4. c. 439. C.
 Hereditas unius personæ scindi non potest , ut pro parte habeatur , pro parte non . T. 4. c. 85. C.
 Hereditas est juris vocabulum , non corporis . T. 4. c. 296. D. possessio verò est facti , & animi . Ibid. D.
 Hereditas est jus universum successionis defuncti , vel successio juris universi . T. 4. c. 118. E.
 Hereditas est successio juris universi defuncti , Ibid. E.
 Hereditas Rhetoribus est pecunia, Jurisconsultis verò jus . T. 4. c. 119. B.
 Hereditas . Vide , Successio .
 Omnis hereditas est locuples , quæ habet heredem locupletem . T. 4. c. 542. E.
 Hereditas legitima propriè redire dicitur , quia ad eandem familiam recurrit . T. 4. c. 541. D.
 Hereditas aliud est , aliud fructus rerum hereditariarum . Tom. 4. c. 1240. B.
 Hereditas nulla est sine sacris . T. 4. c. 42. B.
 Hereditas absenti restituitur per nuntium , vel per epistolam , T. 4. c. 75. D.
 Hereditas codicillis dari nequit, verbis directis , præcariis potest , T. 4. c. 381. D.
 Hereditas si sub conditione relicta sit ab eodem herede , libertas verò per fideicommissum purè , & viceversa, ratio differentiz hic quæ est . T. 4. c. 307. E.
 Hereditas nulla est , antequam fiscus bona agnoverit , T. 4. c. 964. B.
 Hereditas ea deferri dicitur , quæ adquiri , vel repudiari potest . T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo casus . Ibid. B.
 Quò hereditas redit , eadè & tutela pervenit . T. 4. c. 541. D.
 Hereditas nulla potest esse capite deminuti , quæ personæ vice fungatur . T. 4. c. 964. B.
 Hereditas quibus casibus cum onere sit caduca . T. 4. c. 417. E.
 Hereditas si heredi auferatur ut indigno , qui necem defuncti ultus non sit , an prælegatum præstabitur . T. 4. c. 419. A.
 Hereditas tota an auferatur per querelam inofficiosi testamenti , T. 4. c. 884. B.
 Hereditas est inanima , & incorporalis . T. 4. c. 296. D.
 Hereditas est jus successionis . T. 4. c. 889. A.
 Hereditas est nomen juris, quod intellectu tantum percipitur . Ibid. A.
 Hereditas homini tantum sanæ mentis , non etiam furioso deferatur . T. 4. c. 885. A.
 Hereditas jacens in jure nostro personæ vice fungitur . T. 4. c. 964. B.
 Hereditas non adita in heredem non transmittitur . Tom. 4. c. 1081. B.
 Hereditas per procuratorem adiri non potest . T. 4. c. 1077. A.
 Hereditas quando rectè vendi solet . T. 4. c. 1268. D.
 Hereditas redire dicitur non tantum ad agnatos jure legitimo , sed etiam ad coheredes jure adcrendi . T. 4. c. 1150. B.
 Hereditas semel acquisita repudiari non potest . T. 4. c. 1267. A. B.
 Hereditas testamento data nudà voluntate non adimitur , sed alio testamento solenni . T. 4. c. 1085. A. secus de legato . Ibid. A.
 Hereditas est , quæ jacet, substantia defuncti , nec dum adita , id est, jus universum , quod in ea substantia habuit defunctus . T. 4. c. 296. C.
 Hereditas adita quibus eripatur , & auferatur . Tom. 5. c. 631. A.
 Hereditas pendet ex voluntate fideicommissarii . T. 4. c. 601. E.
 Hereditas acquiritur aditione , vel pro herede gestione . Tom. 4. c. 1265. A.
 Hereditas jacens quasi domina esse intelligitur rerum hereditariarum . T. 5. c. 133. E.
 Hereditas est res incorporalis . T. 5. c. 81. C.
 Hereditas ex castrensi peculio filii familias quando caduca fiat . T. 5. c. 637. A.
 Hereditas justa an accipiatur pro legitima tantum . Tom. 5. c. 480. C.
 Hereditas an omnis cum tempore mortis continuetur , quamvis postea adeatur . T. 5. c. 384. D.
 Hereditas quando adiri , aut mitti in possessionem possit . Tom. 5. c. 632. C.
 Hereditas quomodo acquiratur . T. 5. c. 876. B. an solo animo acquiratur sine ullo facto . Ibid. B.
 Hereditas quando caduca fieri dicitur . T. 5. c. 631. D.
 Hereditas, quæ solvendo est, si heredem invenerit , qui eam adeat , solvendo esse dicitur . Tom. 5. c. 474. A.
 Hereditas quibus modis obveniat . T. 5. c. 485. A. B.
 Hereditas quæ , & quando obvenire dicitur . Ibid. A. B.
 Hereditas quid . T. 5. c. 278. E. & c. 279. A. & T. 8. c. 503. C. D. & seq. & c. 612. A. & c. 690. D.
 Hereditas per curatorem adquiri an possit . T. 6. c. 570. A.
 Hereditas, & bonorum possessio an, & in quibusnam differant . Ibid. A.
 Hereditas jacens non est possessio . T. 6. c. 140. C.
 Hereditas filii patri manumissori præterito duplici jure deferatur . T. 6. c. c. 189. E.
 Hereditas pro testamento , & testamento pro hereditate . Vide, Testamentum , & hereditas . Tom. 6. c. 176. D.
 Hereditas ea intelligitur esse , quæ superest deducto præ alieno , deductisque legatis . T. 6. c. 411. A.
 Hereditas , quæ pro non scripta non habetur , non ad fiscum , sed ad substitutum pertinet , si substitutum habeat , vel ad heredem . T. 6. c. 437. C.
 Hereditas acquiritur cretione , sive aditione , vel pro herede gestione . T. 6. c. 202. E.
 Hereditas adimi potest eodem testamento, quo data est . T. 6. c. 191. E.
 Hereditas accepta pro spe futura hereditatis . T. 6. c. 253. C.
 Hereditas jacens non potest videri , possideri . T. 6. c. 317. D.
 Hereditas res incorporalis est , quæ intellectu abstrahitur , non sensu percipitur . T. 6. c. 28. C.
 Hereditas

- Hereditas pro diviso non possidetur. Ibid. C.
- Hereditas est nomen juris, non corporis, & sine ullo corpore hereditas esse intelligitur. Ibid. C.
- Hereditas non ufucapitur, quia est jus, nam jura non ufucapiuntur, quia sunt individua. Ibid. C.
- Hereditas nihil aliud est, quam successio in universum jus, quod defunctus habuit. Ibid. C.
- Hereditas cui ex Trebelliano Senatusconsulto restituta est, petitio hereditatis datur. T. 6. c. 28. D.
- Hereditas delata Romæ tempore legationis adita. T. 6. c. 5. B.
- Hereditas directa non potest dari codicillis, ne jura testamentorum, & codicillorum confundantur. T. 6. c. 261. A.
- Hereditas testamento inutiliter data, non potest codicillis, quasi hereditas confirmari. Ibid. A.
- Quasi hereditas, id est, quasi directa hereditas, non fideicommissaria. Ibid. B.
- Hereditas restituta ex Senatusconsulto Trebelliano, T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & seq.
- Hereditas vivi nulla, nullus heres est. T. 6. c. 253. C.
- Hereditas jacens pro domina habetur. T. 6. c. 85. A.
- Hereditas nec dicitur, nisi mortuus fuerit, qui heredem instituit. T. 6. c. 253. C.
- Hereditas vindicari potest. Tom. 6. c. 434. A.
- Hereditas vendita a fisco, quanto distat ab hereditate vendita a privato. T. 6. c. 29. A.
- Hereditas jacens sustinet vicem defuncti, non vicem heredis futuri. T. 7. c. 1188. C. D.
- Hereditas, & emptio in quo differunt, quæ sunt duæ causæ adquirendi domini. T. 7. c. 325. C.
- Hereditas scindi non potest, pro parte repudiare, pro parte agnoscere. T. 7. c. 1092. E.
- Hereditas caduca quando fit. T. 7. c. 1169. D. E.
- Hereditas est nomen juris. T. 7. c. 1228. E.
- Hereditas augetur fructibus. T. 7. c. 294. D.
- Hereditas quibus defertur. Tom. 7. c. 489. A.
- Hereditas prius petenda, quam dividenda. T. 7. c. 487. C.
- Hereditas in quo differat a legatis. T. 7. c. 1183. B.
- Hereditas adiri, vel bonorum possessio an peti possit exemplo testamenti. T. 7. c. 882. E.
- Hereditas adita per filium an exemplo patri adquiratur. T. 7. c. 980. D.
- Hereditas an adimatur, si testator heredem malè de se meritum dixerit. T. 7. c. 1490. B.
- Hereditas adventitia, delata filio, an adquiratur patri. T. 7. c. 1009. E.
- Hereditas an absenti per procuratorem restitui possit. T. 7. c. 1495. B.
- Hereditas lege 12. Tabularum testamento scriptis heredibus defertur, non codicillis. T. 7. c. 489. B.
- Hereditas an adimatur tacita voluntate. T. 7. c. 1490. A.
- Hereditas an adimatur, ortis capitibus inimicitiis inter testatorem, & heredem. Ibid. A.
- Hereditas an auferatur ei, ut indigno, qui testatorem coegit, ut se institueret, aut qui prohibuit, ne testamentum faceret. T. 7. c. 1494. A. an factum ejus cæteris coheredibus noceat. Ibid. A.
- Hereditas an auferatur ei, cujus culpa, vel negligentia testator interierit. T. 7. c. 1481. D.
- Hereditas delata tantum repudiatur. T. 7. c. 183. D.
- Hereditas an deminui possit, herede de ea deliberante. Tom. 7. c. 955. D.
- Hereditas an in ultimum vitæ tempus conferri possit. T. 7. c. 944. D.
- Hereditas an peti possit, si injustæ sint nuptiæ, & vir heres instituitur, aut mulier. Tom. 7. c. 1490. C.
- Hereditas jacens pro domina est, defuncti locum obtinet, quamdiu deliberat heres. D. 7. c. 1162. A.
- Hereditas, & bona in quo differunt. T. 7. c. 1104. B.
- Hereditas est jus, non corpus. T. 7. c. 252. D.
- Hereditas castrensis quæ sit. T. 7. c. 894. B. C.
- Hereditas codicillis nec dari, nec adimi potest. T. 7. c. 950. C.
- Hereditas cui data est purè, libertas autem in diem, an possit heredem cogere ante diem, ut adeat. T. 7. c. 1496. B.
- Hereditas fideicommissaria pupillo relicta, an tutore ejus restitui possit. T. 7. c. 1495. D.
- Hereditas jacens est domina. T. 7. c. 855. A.
- Hereditas per tutorem adquiri non potest, nisi pupillus infans sit. T. 7. c. 393. B.
- Hereditas ignorantibus an adquiratur. T. 7. c. 955. D.
- Hereditas modò accipitur pro jure successionis, modò pro pecunia hereditaria. T. 7. c. 1431. E.
- Hereditas non adita, vel bonorum possessio non agnita, an transmittatur in heredes. T. 7. c. 175. B. C.
- Hereditas non agnita non transmittitur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
- Hereditas non transmittitur, ergo nec actio ejus. Tom. 7. c. 175. C.
- Hereditas per procuratorem an adquiri possit. T. 7. c. 393. A.
- Hereditas quæ, & quando locuples dicebatur. T. 7. c. 954. E. & c. 955. A.
- Hereditas quando onerata est legatis, locus est Falcidia. T. 7. c. 895. B.
- Hereditas quasi indigno quot, & quibus ex causis auferatur. T. 7. c. 1479. C.
- Hereditas quomodo vindicatur. T. 7. c. 215. A.
- Hereditas quorum dividi possit. T. 7. c. 214. D.
- Hereditas si exhausta sit legatis, institutus habet Falcidiam, rogatus restituere hereditatem habet Trebellianam quartam. T. 7. c. 186. A.
- Hereditas tacite nunquam adimi. T. 7. c. 947. E.
- Hereditas in quot uncias dividitur. T. 8. c. 972. C. D.
- Hereditas quibus, & quot modis adquiratur. T. 8. c. 989. A.
- Hereditas quibus, & quot modis amittatur. Ibid. C.
- Hereditas in plerisque causis habetur loco domini. T. 7. c. 1188. A.
- Hereditas pervenit eò, quò tutela redit. T. 8. c. 215. D.
- Hereditas quibus auferatur. T. 8. c. 170. E.
- Hereditas ab intestato defertur proximo agnato. Tom. 8. c. 215. C.
- Hereditas quo die defertur. T. 8. c. 179. B.
- Hereditas tristis, & luctuosa cur appelleretur. T. 8. c. 180. C.
- Hereditas ad quos perveniat deficientibus heredibus, an admittatur fiscus. T. 8. c. 15. A. quæ personæ fisco obstant. Ibid. A.
- Hereditas an corpus, vel jus sit. T. 8. c. 385. A.
- Hereditas an deferatur ventri. T. 8. c. 64. B. & c. 65. A.
- Hereditas an heredi auferatur, si necem testatoris defuncti non vindicaverit. T. 8. c. 394. D.
- Hereditas an magis debeatur liberis, quam parentibus. Tom. 8. c. 180. B. C.
- Hereditas an per alium adquiratur. T. 8. c. 6. E.
- Hereditas ab intestato quibus verbis agnato proximo defertur. T. 8. c. 215. C.
- Hereditas an per filium, vel servum adquiri possit. T. 8. c. 6. E.
- Hereditas an possit adiri a morte testatoris, non dum apertis tabulis. T. 8. c. 14. B.
- Hereditas ejus, qui a familia occisus esse dicitur, quando fisco vindicetur. T. 8. c. 432. B.
- Hereditas legitima, seu testamentaria auferatur ei, velut indigno, qui capiat hereditatem, & caduca fit. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A.
- Hereditas legitimis dicitur deberi non minus, quam suis. Tom. 8. c. 178. A.
- Hereditas in successione libertinorum quomodo dividatur. T. 8. c. 162. E.
- Hereditas quando deferatur. T. 8. c. 597. A.
- Hereditas ufucapi non potest;
 KK Tom. 8.

- Tom. 8. c. 504. B.
 Hereditas defuncti vicem sustinet. T. 8. c. 745. D. legitima cur redire dicatur. Ibid. c. 795. B. tempore mortis continuatur. Ibid. c. 719. D. & c. 831. B. & c. 875. C.
 Hereditas est nomen juris. Tom. 7. c. 294. D. & T. 8. c. 786. C.
 Hereditas quomodo dividatur in successione ingenuorum. Tom. 8. c. 162. E.
 Hereditas non corpus, sed jus significat. T. 7. c. 294. D. & Tom. 8. c. 783. D.
 Hereditas adquiri potest avo per nepotes citra iustum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
 Hereditas caduca fit, quæ non adita est. T. 9. c. 797. C.
 Hereditas in hamo. T. 9. c. 701. E.
 Hereditas in jure cedi potest. T. 9. c. 865. E.
 Hereditas cedi alteri in jure potest. T. 9. c. 558. C.
 Hereditas auferitur, ut indigno, hereditas, si non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & c. 798. A. & seq.
 Hereditas, & tutela simul comparantur. T. 9. c. 554. B.
 Hereditas caduca fit cum suo onere. T. 9. c. 795. A. B.
 Hereditas auferitur omnibus hereditibus, ut indignis, qui contra voluntatem testatoris faciunt, & addicitur fisco. T. 9. c. 807. A. nisi fuerit testatoris voluntas inepta. Ibid. A.
 Hereditas una est, quamvis data sit per partes, nec est scindenda. T. 9. c. 775. E.
 Hereditas non potest scindi ab ipso herede, cui delata est, partim probato, partim improbato honore defuncti. T. 9. c. 776. A.
 Hereditas non adita non transmittitur, regula. T. 9. c. 772. B. nec deliberatio de ea adeunda, vel non adeunda transmittitur. Ibid. B.
 Hereditas est res incorporalis, res hereditariæ sunt corporales. T. 9. c. 514. E.
 Hereditas domini filii, id est, donum domini, Psalmo 126. T. 9. c. 1358. D. E.
 Hereditas, & de his, quibus ut indignis auferitur. T. 9. c. 797. A. & seq.
 Hereditas non tantum deminutionem, sed & augmentum recipit. T. 9. c. 174. E.
 Hereditas est nomen juris universi, quod recipit augmenta, & deminutiones, commoda, & incommoda omnia. T. 9. c. 517. A.
 Hereditas militis duplex, alia castrensis, alia pagana. T. 9. c. 335. A.
 Hereditas quando personam dominæ sustinet. T. 9. c. 352. B. casus, quibus hereditas non habetur pro domina. Ibid. B.
 Hereditas jacens non intelligitur sine domino, sed vicem dominæ sustinet, exceptis tribus casibus. Ibid. D.
 Hereditas plerisque constitutionibus Gallicis vocatur *escheote*. T. 9. c. 910. C.
 Hereditas Christi indivisa ad singulos pertinet ex asse, non ex parte. T. 9. c. 928. B.
 Hereditas jacens etsi habeatur pro domina, non tamen potest haberi pro possessore. T. 9. c. 545. C.
 Hereditas veniat multum interest, an certum corpus, certa res, vel species, aut plures res certæ. T. 9. c. 1290. C.
 Hereditas nomen juris est, & qui hereditatem venit, non tenetur ullam rem tradere hereditariam, nisi quam habet in sua potestate. Ibid. D. jus incorporale vendit, qui hereditatem vendit. Ibid. D.
 Hereditas libertinorum alia est, alia ingenuorum. Tom. 9. c. 615. C.
 Hereditas augetur fructibus. T. 9. c. 159. E.
 Hereditas adiri per procuratorem non potest. T. 9. c. 358. B.
 Hereditas scindi non potest. T. 9. c. 902. B.
 Hereditas non adita quando transmittitur ad heredes, & quando non. T. 9. c. 889. B. & seq.
 Hereditas est universitas, seu universum jus. T. 9. c. 150. E.
 Hereditas est res incorporea, & inanimata. T. 9. c. 545. D.
 Hereditas si neque ex testamento, neque ab intestato adeatur. T. 9. c. 947. D.
 Hereditas quomodo, & quo tempore adeunda sit. T. 9. c. 768. A. & seq.
 Hereditas materteræ petita non infringit alterius hereditatis petitionem, quæ venit ex alia successione. T. 9. c. 154. A. & seq.
 Hereditas codicillis potest alii relinquere per fideicommissum, verbis precariis, atque etiam in epistola fideicommissaria. Tom. 9. c. 805. A.
 Hereditas an possit adimi. T. 10. c. 210. A.
 Hereditas sola paganis non potest adimi, nisi is, cui adimitur, coheredem, vel substitutum habeat. Ibid. D.
 Hereditas potest adimi nullo existente substituto, vel coherede, sed non sola. T. 10. c. 211. B.
 Hereditas pendet a solo testatore. T. 10. c. 211. C. quomodo qui hereditatem vendidit, eam possidere videatur. Ibid. c. 311. B.
 Hereditas omnis plerumque plena est negotiorum. T. 10. c. 402. A.
 Hereditas an possit adquiri per procuratorem. T. 10. c. 490. D.
 Hereditas, quam filius injussu patris adiit, an ei adquiratur, si aditionem ratam pater habuerit. Tom. 10. c. 674. E.
 Hereditas legitima non defertur, quamdiu competit testamentaria. T. 10. c. 775. C.
 Hereditas an possit dividi. T. 10. c. 941. D.
 Hereditas complectitur commoda, & incommoda. Tom. 10. c. 961. E.
 Hereditas an codicillis dari, & adimi possit, verbis directis. T. 10. c. 1080. E. & quomodo dari, & adimi possit. Ibid. E.
 Hereditas non adita in heredem an transmittatur. T. 10. c. 1094. A.
 Hereditas est nomen juris. T. 10. c. 1098. B.
 Hereditas, & legatum an possint adimi eodem testamento. T. 10. c. 1117. D.
 Hereditas dum petitur, petuntur hereditaria omnia. Tom. 10. c. 382. D.
 Hereditas an ei auferatur, quem quis testatorem coegit instituere. Ibid. E.
 Hereditas adita an possit haberi pro non adita. T. 10. c. 491. A.
 Hereditas quo casu auferatur hereditas scripto, & fisco vindicetur. T. 10. c. 771. E.
 Hereditatis appellatione intelligitur etiam directa. T. 1. c. 1267. D.
 Hereditatis etymon. T. 3. c. 121. B.
 Hereditatis nomen juris intellectum habet. T. 1. c. 1509. B.
 In hereditatis nomine sæpius legum auctores errare contigit. T. 1. c. 335. E.
 Hereditatis verbum explicatum. T. 1. c. 802. A.
 Hereditatis expilatæ crimen. T. 1. c. 869. E.
 Hereditatis nomen non modò emolumenta, sed etiam onera comprehendit. T. 1. c. 1509. A.
 Hereditatis acquirendæ causa duplex. T. 1. c. 1254. B.
 Hereditatis delatæ dies ante aditionem non cedit, at legati cedit a morte testatoris. T. 1. c. 110. A. B.
 Hereditatis in petitione an onus probandi incumbat actori. T. 3. c. 183. B.
 Hereditatis petitio possessoria an sit perpetua. T. 1. c. 276. E.
 In hereditatis petitione quænam veniunt. T. 1. c. 375. C.
 Hereditatis petitio, & specialis in re actio, tripliciter differunt. T. 3. c. 251. D.
 Hereditatis pars si petatur dat actionem Prætor. T. 1. c. 745. E.
 Hereditatis petitio datur in eum, qui possidet. T. 1. c. 849. A.
 Hereditatis petitio, cujus defunctus litem non erat contestatus, an ad heredem transmittatur. Tom. 1. c. 375. E. & c. 375. A.
 Hereditatis petitio centumvirale judicium est. T. 1. c. 118. D.
 Herej

Hereditatis aditio æri obligat alieno. T. 1. c. 1255. A. B.
 Hereditatis aditio ab adgnitione bonorum possessionis multum distat. T. 1. c. 1328. A.
 Hereditatis aditio possessione bonorum contra tabulas deterior. T. 1. c. 1320. B.
 Hereditatis adeundæ jussu dominus revocare potest. Tom. 1. c. 1316. D.
 Hereditatis aditio per præcuratorem fieri non potest. T. 3. c. 435. D.
 Hereditatis possessio quid sit. T. 1. c. 819. A.
 Hereditatis possessoriæ, & fideicommissariæ petitio, Tom. 1. c. 746. A. B.
 Hereditatis possessionem, non bonorum possessionem dixisse Veteres. T. 3. c. 99. C.
 De hereditatis emptæ, & venditæ stipulationibus. T. 3. c. 45. B.
 Hereditatis adquisitio non est tantum actus viventis, sed etiam morientis. T. 4. c. 1079. A.
 Hereditatis datio in quo differat a datione libertatis ex die. Tom. 4. c. 1440. E. & 1441. A.
 Hereditatis petitio. Vide, Petitio hereditatis.
 Hereditatis petitio est actio bonæ fidei. T. 4. c. 889. A.
 Hereditatis vocabulum juris est, non corporis. T. 4. c. 296. D.
 Hereditatis expilatæ crimen est famosum, & turpe. T. 4. c. 844. D.
 Hereditatis nomen est nomen juris, quo continentur omnia jura, & actiones, commoda, & incommoda, atque onera hereditaria. T. 4. c. 958. B.
 Hereditatis vires finiuntur a se in testamento militis, in pagani testamento dodrante assis. T. 4. c. 765. E. & c. 766. A.
 Hereditatis acquirendæ modi sunt aditio, cretio, petitio bonorum possessionis. T. 4. c. 367. D.
 Hereditatis loco est pretium. T. 4. c. 910. E.
 Hereditatis fideicommissum. Vide Fideicommissum hereditatis.
 Hereditatis nomine non continetur legatum. T. 4. c. 913. B.
 Hereditatis aditio retrahitur ad tempus mortis testatoris. T. 4. c. 1444. B.
 In hereditatis restitutione an sit necessaria præsentia fideicommissarii. T. 4. c. 593. D.
 Cui hereditatis superfluum restituitur ex causa fideicommissi, an sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 560. C.
 Hereditatis dies aditionis, & dies petitionis idem est quoad initium, non quoad finem attinet. T. 4. c. 112. B. dies aditionis hereditatis finitur centum diebus, petitionis dies est perpetuus, hoc est, finitur 30. annis. Ibid. B.

Hereditatis, & status controversia, sicui fiat, quo juris remedio ei subveniatur. Tom. 5. c. 621. A. B.
 Hereditatis justæ, & legitimæ quæ sit differentia. T. 5. c. 480. C. D.
 Hereditatis jacentis an possessio sit. T. 5. c. 878. E.
 Hereditatis, & peculii nomen est nomen juris, non corporis, quo jus significatur, non res. Tom. 5. c. 519. B. C.
 Hereditatis petitione qui teneantur. T. 5. c. 265. A. B.
 Hereditatis nomen est juris, non corporis. Tom. 5. c. 519. B. C.
 Hereditatis nomen quasi universitatis, & juris nomen, & augmentum, & diminutionem recipit. T. 5. c. 265. B. I.
 In hereditatis petitione si apud reum post litem contestatam mancipia, pecora, aut jumenta demortua sint, ad quem periculum pertinebit. T. 5. c. 276. A.
 Hereditatis, & libertatis differentia quæ. T. 5. c. 1093. E.
 Hereditatis in petitione an dolus præteritus feratur. T. 5. c. 296. D.
 Hereditatis petitio quo tempore perimitur. T. 5. c. 1179. C.
 Hereditatis aditio an sit actus legitimus, & solennis. Tom. 6. c. 555. E.
 Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 40. D.
 Hereditatis emptorem vicem heredis obtinere æquissimum videtur. T. 6. c. 94. B.
 Hereditatis relictæ iniquitas, sive modus certis personis iustis decretis temperatur. T. 6. c. 157. E.
 Hereditatis aditio est contractus. T. 6. c. 493. D.
 Hereditatis restitutio fit ex causa fideicommissi, non re tantum, sed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.
 Hereditatis venditorem cavere emptori stipulanti solere in hunc modum, quanta pecunia ex ea hereditate ad se pervenerit, tantum præstari. Tom. 6. c. 66. B.
 De hereditatis repudiatione. T. 8. c. 199. E.
 Hereditatis onera quæ sunt. T. 7. c. 1106. C.
 De hereditatis divisione. T. 7. c. 544. D.
 Hereditatis petitio. T. 7. c. 224. E. Vide, Petitio hereditatis.
 Hereditatis filio relictæ jura, & commoda ad patrem an pertineant, filio sui juris facti. T. 7. c. 982. A.
 Hereditatis petitio an etiam ei detur, qui alieno nomine heres est. T. 7. c. 213. D.
 Hereditatis petitio an adversus pos-

sidentem pro herede, vel pro possessore detur. T. 7. c. 214. E.
 Hereditatis petitio cui competit, ei competit etiã actio familiæ ercis secundæ. Ibid. E. non tamen e contrario. Ibid. E.
 Hereditatis petitio ex variis causis datur. T. 7. c. 170. B.
 Hereditatis petitio olim erat stricta, hodie est bonæ fidei. T. 7. c. 853. C.
 In hereditatis petitionem fructus qui feruntur, non feruntur etiam in actionem in rem specialem, & cur. T. 7. c. 294. E.
 Hereditatis petitio, quæ non successit ex una, potest repeti ex alia causa. T. 7. c. 187. C. D.
 Hereditatis petitionem an adrogatus habeat. T. 7. c. 214. C. D.
 Hereditatis petitionem exheredatus, vel præteritus ad heredes an transmittant. T. 7. c. 174. D.
 Hereditatis petitiones quàm variæ sint. T. 7. c. 213. A.
 Hereditatis petitionis actio formatur ex persona actoris, condemnatio ex persona rei. T. 7. c. 215. B. C.
 In hereditatis petitionis præjudicium an aliud fieri possit. T. 7. c. 216. B.
 Hereditatis petitor an post litem hereditarias actiones exercere possit. T. 7. c. 217. A.
 Hereditatis possessor quando judicatum solvi satisfecerit, & an postea ex hereditate deminuere aliquid possit. T. 7. c. 216. D. E.
 Hereditatis possessio quando transferatur in actorem. T. 7. c. 216. D.
 Hereditatis possessor an post controversiam de hereditate agere possit omnibus actionibus, T. 7. c. 220. C.
 Hereditatis possessor an, & quando post controversiam de hereditate aliquid ex ea deminuere possit. T. 7. c. 216. C. D.
 Hereditatis possessor an etiam post litem motam habeat exercitium actionum hereditariarum. T. 7. c. 217. A.
 Hereditatis restitutio facta fideicommissio heredem exonerat. T. 7. c. 1495. E.
 Hereditatis aditio an fiat sine jussu patris. T. 7. c. 969. D.
 Hereditatis aditio semper præcedit optionem legatarii. T. 7. c. 1441. D.
 Hereditatis adventitiæ ususfructus an patri acquiratur. T. 7. c. 980. E.
 Hereditatis, antequam ea agnoscat, an aliqua sit actio. T. 7. c. 981. C.
 Hereditatis emptor, heredis vicem obtinet. T. 7. c. 1440. E.
 Hereditatis emptori an detur utilis petitio hereditatis. T. 7. c. 214. D.
 Hereditatis emptori bivium patet

- ad ordinandam familiam hereditariam, nec alia via aliam intercludit. T. 7. c. 1441. A.
- Hereditatis furtum non fit. T. 7. c. 510. E.
- Hereditatis petitio mixta est. T. 7. c. 469. D.
- Hereditatis aditio retrahitur. T. 7. c. 648. E.
- Hereditatis nomen complectitur commoda, & incommoda. T. 7. c. 1106. A.
- Hereditatis petitio peragenda est, antequam agi possit familiæ eriscundæ actione. T. 7. c. 487. C.
- Hereditatis divisio an fiat consensu, aut arbitrio iudicis. T. 7. c. 570. C.
- Hereditatis petitiones multæ sunt. T. 7. c. 227. D.
- Hereditatis acquirendæ modi, T. 8. c. 989. A.
- De hereditatis repudiatione intra tempora petendæ bonorum possessionis, & intra tempora cretionis. T. 8. c. 199. D.
- Hereditatis gradus an æstimentur ex ordine scripturæ, vel successionis. T. 8. c. 141. A.
- Hereditatis petendæ jus an tribuat bonorum possessio, Tom. 8. c. 49. D.
- Hereditatis petitio an detur in eos, qui pro herede, vel pro possessore possident. T. 8. c. 280. A.
- Hereditatis petitio cum movetur, an creditores agere possint. T. 8. c. 128. C. an debitores conveniri possint. Ibid. E.
- Hereditatis petitione an teneatur, qui hereditatem bonâ fide nactam postea cognovit ad se non pertinere. T. 8. c. 268. A.
- Hereditatis petitor si satis offerat, an in eum transferatur possessio. T. 8. c. 133. B.
- Hereditatis plenior est honor, quàm legati. T. 8. c. 65. E.
- Hereditatis portio minui, augeri non potest. Ibid. D.
- Hereditatis aditio an dominium rerum hereditariarum in heredem transferat. T. 8. c. 287. B. an possessionem earum rerum in eum transferat. Ibid. B.
- Hereditatis nomen est juris nomen. T. 7. c. 1228. E.
- Hereditatis verbum continet bonorum possessionem. T. 8. c. 590. D. E.
- Hereditatis acquirendæ usus. T. 8. c. 741. E.
- Hereditatis nomine continentur etiam onera. T. 7. c. 1228. E.
- Hereditatis nomen congruit tantùm libero homini. T. 9. c. 983. A.
- Hereditatis petitio quid. Tom. 9. c. 150. D. E.
- Hereditatis petitio, & rei vindicatio in quo differunt. T. 9. c. 517. A.
- Hereditatis donatio, & venditio. T. 9. c. 39. A. & seq.
- Hereditatis nomine significatur jus. T. 9. c. 161. C.
- Hereditatis expilatæ actio cui datur. T. 9. c. 1458. B. & seq.
- Hereditatis emptor. Vide, Emptor hereditatis.
- Hereditatis quæstioni præjudicium fieri non oportet, si quærat de statu hominis, Tom. 9. c. 1169. B. C.
- Hereditatis adeundæ jus non circumscribitur tempore, sed est perpetuum. T. 9. c. 650. D.
- Hereditatis nomen latissimè manat, comprehendit non tantùm res hereditarias, sed & fructus, & causam omnem, Tom. 9. c. 1087. B.
- Hereditatis possessor quoscumque justos sumptus, quos fecit de suo propter onera hereditaria, compensat. T. 9. c. 166. D.
- Hereditatis petitio tollitur præscriptione 30, annorum, Tom. 9. c. 793. A.
- Hereditatis possessio in Gallia nunquam vacat, & ideo ejus furtum fit. T. 9. c. 252. A.
- Hereditatis aditio est actus legitimus. T. 9. c. 566. D.
- Hereditatis emptor. T. 9. c. 39. A.
- Hereditatis spes an pacto remitti possit. T. 9. c. 29. D.
- Hereditatis jus omnino est legis, non jurisdictionis, aut imperii. T. 9. c. 555. C.
- Hereditatis venditorem, qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id, quod interest, si postea rem aliquam ex hereditate alii venderit, & tradiderit, ruptâ fide prioris venditionis. T. 9. c. 357. E. & c. 368. A.
- Hereditatis expilatæ extra ordinem actio. T. 9. c. 251. E. & c. 1458. A.
- Post hereditatis immixtionem, vel aditionem sera pœnitentia est. T. 9. c. 781. C.
- Hereditatis possessor. Vide, Possessor hereditatis.
- Hereditatis expilatæ crimen quando locum habet. T. 9. c. 1458. B.
- Hereditatis petitionis formula quæ. T. 9. c. 517. B.
- De hereditatis portione legata. T. 9. c. 817. D.
- De hereditatis petitione. T. 9. c. 179. E. & c. 180. A. & seq.
- In hereditatis petitionem veniunt partus, & fructus. Tom. 9. c. 517. A.
- Supra hereditatis vires tenetur heres, qui omisit beneficium hereditatis. T. 9. c. 781. B. & seq.
- De hereditatis expilatæ crimine. T. 9. c. 1457. A. & seq.
- Hereditatis petitio quomodo detur fideicommissario. T. 10. c. 314. D.
- Hereditatis fideicommissariæ restitutio est quædam successio. T. 10. c. 490. D.
- Hereditatis verbo an onera, & damna contineantur. T. 10. c. 596. C.
- Hereditatis possessionem dixerunt Veteres pro bonorum possessione. T. 10. c. 697. A.
- De hereditatis petitione ubinam agatur. T. 10. c. 927. D. E.
- Hereditatis nomine non significatur lucrum tantùm, sed & damnum. T. 10. c. 1000. D.
- Hereditatis repudiatio an excludat substitutum vulgarem. T. 10. c. 1090. B.
- Hereditatis appellatione neque legatum, neque fideicommissa continentur. T. 10. c. 1094. E. & c. 1095. A.
- Hereditatis jacentis furtum an fiat. T. 10. c. 455. A.
- Hereditatis fisco adquisitæ onera fisci sequuntur. T. 10. c. 482. E.
- Hereditatis causâ an minor restituitur. T. 10. c. 903. C.
- Hereditati semper inest pecunia. T. 4. c. 1210. A.
- Hereditati furtum non fit, & cur. T. 4. c. 341. C.
- Hereditati jacenti an possit legari. T. 7. c. 985. C.
- Hereditati jacenti furtum non fit. T. 7. c. 855. A. & T. 9. c. 251. E. & c. 546. C. D.
- Hereditati jacenti adquiri, quod servus legatus ante aditionem adquisivit. T. 7. c. 1161. E.
- Hereditatem emancipatus acquirit, approbatque defuncti iudicium adeundo. T. 1. c. 1319. C.
- Hereditatem non usucapi, nec pro diviso possideri. Tom. 1. c. 1326. A. B.
- Hereditatem adire secundum constitutionis Justiniani tenorem. T. 1. c. 125. A.
- Hereditatem qui petit, quid probare debeat. T. 3. c. 183. B.
- Hereditatem adire, & suscipere. T. 3. c. 178. A.
- Hereditatem adire pupillus per tutorem non potest. T. 1. c. 1317. A.
- Hereditatem qui adiit, duobus casibus non caret emolumento possessionis bonorum contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.
- Hereditatem qui rectè semel adivit, repudiare postea non potest. T. 1. c. 1255. B.
- Hereditatem qui adire volet, quænam scire debet. T. 1. c. 1254. B.
- Ad hereditatem, certum de testamento, certo iudicio oportet accedere. T. 1. c. 1318. A.
- Hereditatem testator in quot vult uncias dividere potest. T. 1. c. 419. C.
- Ad hereditatem non vocantur cognati. T. 1. c. 830. A.
- Hereditatem repudiatam minor qui adire velit, quo indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.
- Ad hereditatem liberti proximus quisque

quisque vocatur . T. 1. c. 413. D.
 Ad hereditatem vocantur gentiles deficientibus agnatis . T. 4. c. 1090. E.
 Hereditatem restituere rogatus quis simpliciter , an potest aliquid ex hereditate alienare . T. 4. c. 560. E.
 Hereditatem adire non potest mutus . T. 4. c. 395. C.
 Hereditatem an is obtinere possit ex secundis tabulis , qui primis renunciavit . T. 4. c. 84. C.
 Hereditatem adire nequit surdus , T. 4. c. 396. C.
 Hereditatem cernere quid . Vide , Cernere hereditatem .
 Hereditatem paternam qui omittit , an omittere etiam debeat legatum . T. 4. c. 469. C.
 An hereditatem adire possit absens per procuratorem . T. 4. c. 593. D.
 Hereditatem cum deminuere non licet , licet retinere fructus superfluos , quos ipse percepit . T. 4. c. 1240. C. cui verò deminuere licet , fructus superfluos retinere non licet . Ibid. C.
 Siquis rogatus est hereditatem restituere , an possit aliquid ex hereditate alienare , vel deminuere . T. 4. c. 560. E.
 Siquis hereditatem adire potuerit , nec adivit , nihil transmitti videtur . T. 4. c. 377. C. hæc regula quibusdam casibus vitiatur . Ibid. D.
 Ad hereditatem liberti proximum quemque vocari in solidum in allem . T. 6. c. 183. C. & seq.
 Hereditatem adire potest servus jussu emptoris . T. 6. c. 201. A. B.
 Hereditatem restituere cogere possunt heredem servi hereditarii manumissi . Tom. 6. c. 290. A. B. servi proprii non possunt . Ibid. A. B.
 Hereditatem adire an possit compelli heres . T. 6. c. 283. E. & c. 284. A. & seq.
 Hereditatem directam municipiis , vel municipibus , aut reipublicæ , civitati , aut civitibus dari non posse , & cur. T. 6. c. 279. B.
 Hereditatem fideicommissariam civitatibus restitui posse . Ibid. C.
 Ad hereditatem ingenui , ex transverso , sive a latere , vocatur agnatus proximior , T. 6. c. 185. B. C.
 Hereditatem ab intestato an vindicare possit is , qui legatum accipit , T. 7. c. 221. B.
 Hereditatem an adire possit dubitans de suo statu . Tom. 7. c. 963. B.
 Hereditatem auferri heredi scripto , quasi indigno , si necem defuncti non vindicet . T. 7. c. 1041. D.
 Hereditatem exhausti quid sit . T. 7. c. 957. C.

Hereditatem filiofamilias delatam pater an repudiare possit . T. 7. c. 972. B.
 Hereditatem omittens , an legatum habere possit . T. 7. c. 1004. A. B.
 Hereditatem petere ab intestato an prohibeatur is , qui putans valere testamentum , sequutus sit iudicium defuncti . T. 7. c. 221. B.
 Hereditatem petere quid sit . T. 7. c. 212. E.
 Hereditatem post certum tempus rogati restituere , an fructus interim perceptos in Falcidiam imputent . T. 7. c. 1503. E.
 Hereditatem qui adit , an possit agere querelâ inofficiosi . T. 7. c. 204. A.
 Hereditatem familiæ eriscundæ actione dividi , sive deferatur ex testamento , sive ab intestato . T. 7. c. 488. E.
 Hereditatem qui repudiat , an videatur impugnare iudicium defuncti , item an legatum suum perdat . T. 7. c. 1065. B.
 Hereditatem rogatus restituere , an cogatur fructus restituere , item pensiones , & usuras , & siquæ similia . T. 7. c. 1501. E.
 Hereditatem rogatus restituere , eam tantum partem restituit , ex qua institutus est , non quam percepit jure fideicommissi . T. 7. c. 1329. C. D.
 Hereditatem rogatus restituere si coactus adierit , an careat Falcidiâ , & fructibus . T. 7. c. 1501. E.
 Hereditatem si quis rogatus sit restituere , si sine liberis decēserit , eo simul cum liberis mortuo , an fideicommissum auferatur quasi liberi supervixerint . T. 7. c. 1468. D. E.
 Hereditatem an furiosus per se , vel per alium acquirere possit . T. 8. c. 22. D. E.
 Hereditatem possidenti an necessaria sit Carboniana bonorum possessio , si ei fiat status controversia . T. 8. c. 130. B.
 Hereditatem qui nominatim capere prohibeantur . Tom. 8. c. 16. D. E.
 Hereditatem qui non potest capere , an possit bonorum possessionem capere . Ibid. B.
 Hereditatem qui rogatus est restituere , an possit ex ea aliquid deminuere , vel alienare . T. 7. c. 1508. E.
 Hereditatem delatam qui acquirere possunt , & qui acquirere non possunt , & qui possunt repudiare eam , vel non . T. 8. c. 199. E. & c. 200. A. & seq.
 Ad hereditatem adeundam , vel repudiandam , ad deliberandum , & consultandum , quod tempus heredibus datur . T. 8. c. 203. B.
 Hereditatem intestati confirmat lex Cornelia . T. 8. c. 184. E.

Hereditatem qui ad alium transferre voluit , non vult esse heres . T. 8. c. 662. C. & c. 744. E. & c. 850. D.
 Hereditatem adquiri per servum bonâ fide possessum . T. 8. c. 742. C. qui non fallens , adiit , sibi vel domino hereditatem acquirit . Ibid. C.
 Hereditatem servo delatam an doctus minus agnoscere , vel repudiare possit . T. 8. c. 22. C.
 Hereditatem quibus agnatis lex 12. Tabularum dat . T. 9. c. 668. E.
 Hereditatem qui petit , petit etiam fructus . T. 9. c. 1087. B.
 Hereditatem aufert , ut indigno , heredi scripto fiscus criminali iudicio . T. 9. c. 796. D. E.
 Hereditatem olim capere non potuit , vel legata ex testamentis alienis Collegium Christianorum , & cur. T. 9. c. 718. E.
 Hereditatem priusquam adeat , deliberare opus est . Tom. 9. c. 781. D.
 Hereditatem non aditam non transmitti in heredem . T. 9. c. 889. A. B. excipitur unus casus quo hereditas non adita transmittitur . Ibid. E.
 Hereditatem sortitò dividere . T. 9. c. 852. B.
 Hereditatem qui semel repudiavit , ad eam redire non potest . T. 9. c. 784. D. & seq.
 Ad hereditatem matris intestatæ vocantur liberi tanquam legitimi . T. 9. c. 913. C. D.
 Omnem hereditatem esse solvendo , quæ heredem invenit . T. 9. c. 781. C.
 De his , qui hereditatem transmittunt ante apertas tabulas . T. 9. c. 907. D.
 Hereditatem adire quibusdam casibus tantum heres cogitur . T. 10. c. 341. E.
 Hereditatem qui accipit , an postea possit eam non accipere . T. 10. c. 342. C.
 Hereditatem qui omisit , hereditatem an non habeat . Tom. 10. c. 522. A.
 Hereditatem quoties Lex , vel Senatus consultum defert , competit Unde legitimi . Tom. 10. c. 776. A.
 Hereditatem possunt exantlarè legata lege duodecim Tabularum . T. 10. c. 803. D.
 Hereditatem quo jure vendicet , qui ab ea remotus est nominatim per exheredationem . T. 10. c. 933. D.
 Hereditate post aditionem cessâ , an debitores hereditarii liberentur . T. 1. c. 327. E.
 Hereditate venditâ non tenetur venditor de evicitione . T. 1. c. 772. B.
 Ex hereditate rerum alienatarum æstimatio in arbitrio petitoris consistit . T. 1. c. 375. E.

In

- In hereditate legitima non est successioni locus. T. 1. c. 456. D.
 De hereditate uni ex liberis restituenda consultatio. T. 1. c. 682. D.
 De hereditate fideicommissaria. T. 2. c. 1089. D.
 Hereditate se abstinentibus filiis, an etiam esset petitio operarum præteritarum. T. 4. c. 600. E.
 Si in hereditate legitima non est successioni locus, quomodo successioni potest esse locus in querela. T. 4. c. 110. A.
 In hereditate auferenda nulla est distinctio inter scientem, & ignorantem, secus in fructibus auferendis, ubi valet. T. 4. c. 1352. A.
 In hereditate non est idem juris, quod in legato, & cur. T. 4. c. 225. D.
 Hereditate alicui per fiscum ereptâ, quod eadem defuncti inultam reliquerit, an ei saltem ea actio sit restituenda, quæ aditione quidem confusa est. T. 4. c. 1082. E. quæ distinctio hic notanda. Ibid. E. & c. 1083. A.
 Hereditate acquisita utitur mistione. T. 4. c. 1265. A.
 Hereditate ære alieno oneratâ, & herede adire eam deliberante, quomodo interim creditoribus securitas constituatur. T. 5. c. 765. D. E.
 De hereditate evicta stipulatione. T. 5. c. 866. E.
 Hereditate non aditâ corrumpunt omnia, quæ in testamento scripta sunt. T. 6. c. 157. A.
 In hereditate ingenui proximior ex liberis ulteriorem non excludit. T. 6. c. 184. E.
 De hereditate fideicommissaria civibus, vel civitati datâ. T. 6. c. 279. C.
 Hereditate venditâ, stipulatio mutua inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur. T. 6. c. 94. A.
 De hereditate lite mota, an res singulæ petantur actione in rem simplici. T. 7. c. 219. B.
 Hereditate jacente, an usucapio cœpta a defuncto compleatur. T. 8. c. 287. D.
 Hereditate venditâ, quæ actiones competunt emptori, & quæ in emptionem cessant. T. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & seq.
 Cum de hereditate agitur, duæ sunt lites, una de possessione, altera de proprietate. T. 9. c. 174. A.
 De hereditate adeunda, vel adquirenda, & de jure deliberandi. T. 9. c. 768. A. & seq.
 De hereditate repudianda, vel abstinentia. T. 9. c. 784. D. & seq.
 De hereditate vendita a fisco. T. 9. c. 366. E.
 De hereditate litigat, qui pro herede, vel pro possessore possidet. Tom. 9. c. 176. B.
 De hereditate, quæ defertur jure civili. T. 9. c. 910. B. & seq.
 In hereditate tam legitima, quàm testamentaria jus adcrendi locum habet. T. 9. c. 652. C.
 In hereditate restituenda eum posse in compensationem deducere id, quod de suo bonâ fide impendit in defuncti infirmitatem, vel in sumptum funeris. T. 9. c. 166. B. C.
 De hereditate vendita. Tom. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & seq.
 Hereditate ademptâ heredi scripto ex assê, cui substitutus datus non est, an cætera, quæ in testamento sunt, corrumpant. T. 10. c. 210. B.
 Hereditates legitimæ novæ capitis deminutione non pereunt, sed illæ solæ, quæ ex lege duodecim Tabularum deferuntur. T. 1. c. 168. A. B.
 Hereditates plerumque ad masculos confluere debent. T. 1. c. 160. C.
 Hereditates intestatorum an primum ad suos pertineant. T. 1. c. 150. B.
 Hereditates aliæ sine re; aliæ cum re. T. 1. c. 117. D.
 Hereditates, quæ ab intestato deferuntur. T. 1. c. 149. A.
 Hereditates quis consequi potest, etiam si conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.
 Hereditates intestatorum ingenuorum ad quos pertinent. T. 1. c. 345. E.
 Hereditates agnatorum quomodo dividantur. T. 1. c. 346. B.
 Hereditates decurionum, naviculariorum, &c. T. 2. c. 440. E.
 Hereditates agnatorum in capita dividuntur. T. 1. c. 346. B.
 Hereditates directæ cedunt a morte testatoris, cur non etiam fideicommissariæ, & precariæ. T. 4. c. 388. B.
 Hereditates fideicommissariæ. Vide, Fideicommissariæ hereditates.
 Duæ hereditates unius hominis non sunt. T. 4. c. 77. D.
 Hereditates ab heredibus scriptis per fideicommissum relictæ. T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.
 Hereditates ex quo tempore deferuntur. T. 6. c. 421. D.
 Hereditates ab intestato quibus, & quo jure deferantur. T. 7. c. 213. E.
 Hereditates delatæ ex testamento quo jure deferantur. Ibid. E.
 Hereditates si plures communes sint inter heredes, inter eos potest reddi iudicium familiæ eriscundæ de una tantum hereditate. T. 7. c. 532. D.
 Hereditates an utiliter relinquuntur sub conditione impossibili. T. 8. c. 359. D.
 Hereditates damnosæ quæ. T. 8. c. 786. D.
 Hereditates ereptitæ quæ dicuntur. T. 7. c. 1232. B.
 Hereditates solent plerumque ab indignis in fiscum transferri. Ibid. B. vel in alias personas. Ibid. B.
 Hereditates quibus causis fiunt cauducæ. T. 9. c. 872. A. & seq.
 Hereditates promerendæ sunt officiis, non pactionibus. T. 9. c. 94. B.
 Hereditates fœminarum coercuit lex Voconia. T. 9. c. 922. D.
 Hereditatum conditio quotuplex. T. 1. c. 95. E.
 De hereditatum vigesima. T. 1. c. 450. D. & T. 3. c. 124. A.
 Hereditatum jura, & tutelarum an sint propria civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
 Hereditatum vigesima pars fisco debebatur. T. 9. c. 793. D. quibus heredibus. Ibid. c. 794. E.
 De hereditatum petitionibus iudicabant centumviri. T. 9. c. 179. E.
 De hereditatibus. T. 6. c. 190. D. & seq.
 De hereditatibus incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
 De hereditatibus legitimis. T. 6. c. 397. D. & seq.
 De hereditatibus, quæ jure civili deferuntur ex testamento, vel ab intestato. T. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
 In hereditatibus restituendis non admittuntur pactiones. T. 9. c. 97. A.
 De hereditatibus fideicommissariis. T. 9. c. 865. C. & seq.
 De hereditatibus datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. & seq.
 Heres an teneatur ex omni dolo defuncti. D. 1. c. 277. C.
 Heres an restitutâ hereditate heres permaneat. T. 1. c. 141. C.
 Heres rogatus hereditatem restituere quantam hereditatis portionem retinere possit. T. 1. c. 141. E. & c. 142. A.
 Heres jure civili an maneat, qui se abstinet. T. 3. c. 652. B.
 Heres necessarius an alienus servus sit. T. 2. c. 402. B.
 Heres extraneus testamento institutus pro herede gerendo, aut nudâ voluntate heres fit. T. 1. c. 125. B. C.
 Heres necessarius cur sic appellatus sit. T. 1. c. 122. B.
 Heres extraneus, vel filius pubes an per fideicommissum obligari possit, ut hereditatem totam, vel partem restituat. T. 1. c. 115. D. E.
 Heres an rogari possit de parte restituenda. T. 1. c. 141. B.
 Heres dicitur quasi heres. T. 1. c. 125. D.
 Heres, dominus, & pater familias quid inter se distent. T. 3. c. 269. B. & seq.
 Heres aut fit, aut existit, & quibus modis. T. 1. c. 1308. B.
 Heres quid a legatario differt. T. 1. c. 1124. E.
 Heres an purè, & sub conditione institui possit ex certo tempore, & ad certum tempus. T. 1. c. 111. C.
 Heres mariti an teneatur ex conducto ei, cui maritus prædium doctale locavit, ut præstet frui licere. T. 3. c. 988. B.

Heres

- Heres an servare debeat proprietatis locationem, aut usufructus. Ibid. C.
- Heres non definit esse, qui semel exstitit. T. 1. c. 1091. B.
- Heres an ex die dari possit. T. 1. c. 1255. A.
- Heres, & defunctus duæ res quasi cognatæ, & conjunctæ. T. 1. c. 1111. A.
- Heres extraneus aliis est capax, aliis incapax. T. 1. c. 1101. A.
- Heres institutus, cum non apparet institutio, non valet. T. 1. c. 418. E.
- Heres institutus, habens substitutum, si de inofficioso dixerit, nec obtinuerit, hereditas ad substitutum pertinebit. T. 1. c. 450. B. C.
- Heres necessarius infamiam magis, quam patrimonium consequitur. T. 2. c. 401. E.
- Heres institutus quis. T. 1. c. 799. B.
- Heres incerta persona institui non potest. T. 1. c. 1344. D.
- Heres scriptus in possessionem mittitur, etiamsi irritum sit testamentum. T. 1. c. 422. E.
- Heres scriptus in possessionem post annum non mittitur. T. 1. c. 423. B.
- Suus heres quamdiu heres fieri posse speratur, tamdiu agnatis non est locus. T. 1. c. 345. B.
- Heres illegitimæ voluntatis defuncti impune non paret. T. 2. c. 1023. B.
- Heres viro testatore conventionem alligari non potest. T. 2. c. 1027. B.
- Heres post mortem suam nemo rectè instituitur, cum morietur, rectissime. T. 3. c. 82. B.
- Heres actione, quæ ex delicto videatur esse, non tenetur. T. 3. c. 190. B.
- Heres tutor dari potest, heredi legari non potest. T. 1. c. 1017. E.
- Heres duobus testamentis scriptis, cum dubitet, num posterius falsum sit, ex neutro eorum hereditatem adire potest. T. 1. c. 1317. E.
- Heres a debitore hereditario fideiussorem accepit, deinde hereditatem ex Trebelliano restituit, fideiussoris obligatio in suo statu manet. T. 1. c. 1413. E.
- Heres damnari potest, ut alicui domum extruat, aut ære alieno eum liberet. T. 1. c. 425. C.
- Heres partem hereditatis adire, partem repudiare non potest. Ibid. E.
- Heres quo casu omnia sustinet onera. T. 1. c. 143. E.
- Heres codicillis, testamento confirmatis, directò scribi non potest. T. 1. c. 147. C.
- Heres ex omni dolo defuncti an teneatur. T. 1. c. 277. C.
- Heres si non pareat legitimæ voluntati testatoris, ei hereditas auferatur, quasi indigno, & ad fiscum pertinet. T. 1. c. 422. D.
- Heres pro socio tenetur. Tom. 1. c. 1239. E.
- Heres tenetur post condemnationem, vel post litis contestationem defuncto testatore. T. 3. c. 190. B.
- Heres non tenetur ex pœnali causa. Ibid. B.
- Heres, qui hereditatem testamento delatam omisit, ad quid tenetur. T. 1. c. 802. D.
- Heres in earum rerum possessionem mittitur, quas mortis tempore possidet testator. T. 1. c. 423. D.
- Heres cessicius. Tom. 1. c. 329. C.
- Heres ex deliberatione, & ex inventario differunt. T. 7. c. 954. D.
- Heres adire potest hereditatem, antequam ultus sit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.
- Heres necessarius quis propriè. T. 1. c. 1096. A. B.
- Heres orcinus qualis sit. Tom. 1. c. 1092. E. & c. 1093. A.
- Heres an ex parte ante conditionem adire cogatur. T. 4. c. 595. C.
- Heres, a quo legatum est relictum, sub conditione, si moriatur eâ pendente, heredem suum, qui adierit, obligatum relinquit. T. 4. c. 712. C. aliter legatarius. Ibid. C.
- Heres extraneus quoque defunctum lugere debet, a quo hereditas ad eum pervenit. T. 4. c. 28. B. C.
- familia heredis funesta fuisse dicitur a tempore mortis. Ibid. C.
- Heres institutus sub conditione pendente eâ, jure civili hereditatem adire non potest, sed expectare debet conditionem. T. 4. c. 111. A.
- Heres legatario omnem culpam, & dolum præstare tenetur, excepto casu fortuito. T. 4. c. 488. A. B.
- Heres legatis onerari non potest supra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.
- Heres quis dicitur. T. 4. c. 122. C.
- res non facit heredem, sed nomen, & titulus heredem facit. Ibid. D.
- Heres solus exercet Falcidiam, non fideicommissarius ullus, aut legatarius. T. 4. c. 602. C.
- Heres ignoratione suâ defuncti vitia non excludit. T. 4. c. 1459. D. E.
- An heres usuras præstare debeat, quoad integram sortem exsolvat. T. 4. c. 748. C.
- Heres non rectè instituitur codicillis, nomen verò heredis rectè scribitur. T. 4. c. 439. D.
- Heres qui semel est, est in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.
- Heres est successor juris, legatarius verò est successor rei. Tom. 4. c. 913. C.
- Heres, qui semel exstitit, heres esse desinere nequit. T. 4. c. 958. D.
- Quæ heres cepit conditionis explendæ causâ, non imputantur in quartam. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam casus. Ibid. D.
- Heres institutus, & filius exheredatus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.
- Heres suus. Vide, Suus.
- Heres qui semel factus est, heres esse non desinit. T. 4. c. 82. E. & c. 472. A.
- Si heres Falcidiâ utatur, an stipulatio pœnalis committatur. T. 4. c. 1355. B.
- Heres, qui hereditatem non adivit. Vide, Hereditas.
- Heres a quonam tempore moram fideicommissario facere incipiat, multum interest scire. T. 4. c. 1204. C.
- Heres necessarius servus habet tantum nudum nomen heredis, qui heres est sine re. T. 4. c. 914. C.
- Heres. Vide, Extraneus.
- Heres semper est, qui semel est heres. T. 4. c. 914. C.
- Heres defuncti ibi conveniri potest, ubi defunctus contraxit. Tom. 4. c. 925. A.
- Heres ex testamento ubi exstat, ibi legitimus removetur. Tom. 4. c. 914. A.
- Heres indignus. Vide, Indignus heres.
- Heres nomine absentis an cogi possit adire, & restituere. Tom. 4. c. 593. D.
- Heres iustus, & legitimus in quo differunt secundum Apulejum. T. 4. c. 729. D.
- Heres, & pater in quo differunt. T. 4. c. 685. D.
- Heres alumni an fideicommissum non petat ab eo, apud quem pecunia fœrori occupata est. T. 4. c. 1243. D.
- Heres de fideicommissio detrahit Falcidiam ex Senatusconsulto Pægassiano, non de mortis causâ capione. T. 4. c. 908. E.
- Heres est successor juris, legatarius verò successor rei. T. 4. c. 913. C.
- Heres ipso jure etiam ignorans existit, & sine curatoris auctoritate. T. 4. c. 885. B.
- Heres hodie quælibet res publica institui potest, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.
- Heres an ob famosum judicium defuncti infamiam incurrat. T. 5. c. 91. A.
- Heres ex scelere defuncti lucrum facere non debet. T. 5. c. 885. C.
- Heres furis ignorans, ancillam esse furtivam, an partum usucipiat. T. 5. c. 725. D.
- Heres propius accedit ad vicem defuncti, imò & idem homo esse fingitur. T. 5. c. 552. D.
- Heres in conductione non minus, quam in emptione convenitur. T. 5. c. 483. D.
- Heres jus defuncti percipit. Tom. 5. c. 39. B.
- Heres legitimus an, & quando testamentario heredi præferatur. T. 5. c. 1084. B.
- Heres locatoris qua actione conveniri possit. T. 5. c. 554. B.
- Heres iustus a legitimo separatur. T. 5. c. 480. D.
- Heres effectu quodammodo est si fideicommissarius Trebellianus. T. 5. c. 865. A.
- Heres locationem fundi dotalis servare non tenetur. T. 5. c. 554. D.
- Heres locationem proprietatis servare omnimodo tenetur. Ibid. C. D.
- Heres

- Heres moram facere videtur, etiam absens, & ignorans. T. 5. c. 568. E.
- Heres in quantum conveniri possit. T. 5. c. 153. C. D.
- Heres patris si solvendo non sit, cuius sit damnum dotis non cauet. T. 5. c. 556. A.
- Heres possessoris quando, & quatenus a iudicio ad exhibendum absolvetur, & quando condemnatur. T. 5. c. 382. C. D.
- Heres quando, & cui legati nomine cavere teneatur, Tom. 5. c. 949. D.
- Heres mihi quo nomine tenetur a ratione ad exhibendum incerti. T. 5. c. 374. D.
- Heres proprius accedit ad vicem defuncti. T. 5. c. 552. D.
- Heres si omittat causam testamenti, & pro herede se ab intestato gerat, ad quod teneatur. Tom. 5. c. 633. C. D.
- Heres scriptus ex asse, & ex parte, quando hereditatem petere possit. T. 5. c. 629. E.
- Heres, si res priores deposuerit, qua actione, ne altius tollat, aut luminibus vicini officiat, prohiberi possit. T. 5. c. 639. C.
- Heres socii quando lucrum, & damnum ex societate defuncti capiat. T. 5. c. 483. C.
- Heres socii, licet socius non fuit, lucrum tamen, & damnum, quod ante mortem defuncti sorte impendebat societati, particeps fieri potest. T. 5. c. 489. C.
- Heres socii explicare ea, & perficere debet, quae a defuncto inchoata, & imperfecta sunt relicta. T. 5. c. 489. D.
- Heres verus, & falsus quomodo conveniri debeant, & inter se teneantur. T. 5. c. 911. E. & c. 912. A.
- Heres ut possessionem a legatario recuperet, satisfacere ei cogitur. T. 5. c. 794. D. E.
- Heres ut societati succedat, tacite efficitur, expressè fieri non potest, & quare. T. 5. c. 483. D. E.
- Heres usufructuarii locationem servare non adstringitur. Tom. 5. c. 564. D.
- Heres unius ex pluribus coheredibus deliberantibus adire hereditatem si de damno infecto fideiussoribus caverit, an, & ad quid, teneantur fideiussores. Tom. 5. c. 645. C. D.
- Heres ut in societate succedat, conventionem effici non potest. T. 5. c. 489. A.
- Heres venditionem factam a defuncto an rescindere possit. T. 6. c. 629. E.
- Heres an omnia facta defuncti rata debeat habere. Ibid. E.
- Heres an ex causa fideicommissi estimationem rei, quae in hereditate non est, praestare debeat. Tom. 6. c. 617. B.
- Heres siue successor manet, & pro bonis habeat pretium. Tom. 6. c. 602. A.
- Heres, & defunctus an pro uno habeantur. T. 6. c. 543. E.
- Heres a quo legatum relictum est sub conditione, si pendente conditione moriatur, etiam heredem suum obligatum relinquit. T. 6. c. 364. E.
- Heres suus statim patri heres existit. T. 6. c. 164. A.
- Semel heres semper heres. Tom. 6. c. 177. B.
- Heres quo casu compensare debitum cum hereditate debet. Tom. 6. c. 405. E.
- Heres factus est, quantumvis aditio hereditatis sit coacta. Tom. 6. c. 288. A.
- Heres an possit compelli a fideicommissario, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
- Heres ex contractu defuncti obligatur in solidum, in assem, si defuncto ex asse heres existit; vel si heres existit pro parte, ex ea parte. T. 6. c. 350. E.
- Heres ubi minuit legatum jure falcidia, & legatarius quoque minuire potest fideicommissum, quod a se relictum est. Tom. 6. c. 294. D.
- Heres, & legatarius idem esse non potest debitor, & creditor. T. 6. c. 255. E.
- Heres quando tenetur satisfacere creditoribus hereditariis de solvendo aere alieno. T. 6. c. 321. A.
- Heres scriptus ex asse, etiam ante apertas tabulas clausis tabulis testamenti adire hereditatem potest. T. 6. c. 204. E.
- Quasi heres, directus scilicet, non fideicommissarius, vel fiduciarius. T. 6. c. 251. B.
- Heres a testatore iussus facere monumentum arbitrato liberti, libertus etiam si acceperit pecuniam, non tamen ideo confestim obligatur. T. 6. c. 53. D. E.
- Heres scriptus non habet supremam defuncti voluntatem. Tom. 6. c. 188. B.
- Heres vivi nullus est. Tom. 6. c. 353. C.
- Heres institutus extraneus, vel filius familias, idemque substitutus filio familias impuberi, an possit separare hereditatem pupilli ab hereditate patris, & hanc spernere, illam amplecti, ita ut creditoribus paternis respondere teneatur, & an existentia sui heredis confirmet tabulas pupillares. T. 6. c. 175. D. E. & c. 175. A. & seq.
- Heres heredis an sit heres testatoris. T. 6. c. 571. D.
- Heres, qui ex causa virilem portionem debet, si per errorem plus solverit, an ideò coheredes liberentur. T. 6. c. 591. E.
- Heres an possit vendere fundum, cujus redditus legatus est annuus. T. 6. c. 746. A.
- Heres scriptus quodammodo debitor non est, quamdiu bonorum possessio contra tabulas filio dari potest. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.
- Heres, & testator idem homo esse intelligitur. Tom. 6. c. 141. C.
- Heres. Vide, Filius, Filiusfamilias. Heres codicillis fieri non potest, neque exheres. Tom. 6. c. 265. C. D.
- Heres an possit compelli a fideicommissario, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
- Heres a se debitum repellit, quod se non debere contendit. Tom. 6. c. 372. D. E.
- Heres debitoris id, quod defunctus pignori dederit, quin hereditatem petendo consequi possit, dubium non est. Tom. 6. c. 29. D.
- Heres an possit esse pater filii familias. T. 6. c. 74. B.
- Heres an cogatur rem per fideicommissum relictam praestare, item an liberetur pretio praestito. Tom. 7. c. 1067. A.
- Heres an cogatur rescire, quod suo, suorumve factum deterius factum est, si fundus legatus sit, sive usufructus. T. 7. c. 1385. B.
- Heres an cogatur legati praedii solvere vectigal praeteritum. T. 7. c. 1024. D.
- Heres an damnari possit, ut aere alieno alium liberet. Tom. 7. c. 1040. C. item ut domum alteri exstruat, aut ut rem quandam hereditariam alteri vendat. Ibid. C.
- Heres an ex delicto defuncti teneatur. T. 7. c. 162. B.
- Heres an in locum legatum inferre mortuum possit. T. 7. c. 1060. A. & si id fecerit, an teneatur legatario ad pretium loci. Ibid. A.
- Heres an per se fideicommissum rogari possit, ut filios suos emancipet. T. 7. c. 1079. B.
- Heres an possit cogi adire ante conditionem fideicommissi. Tom. 7. c. 1496. D.
- Heres an possit distrahere aedificia, ex quorum reditu sunt sportulae. T. 7. c. 1085. E.
- Heres an possit esse nomine tenus sine re, sine onere. T. 7. c. 1493. E.
- Heres an possit prohiberi, ne servum proprium manumittat. T. 7. c. 1085. C.
- Heres an possit rogari, ut hereditatem propriam post mortem restituat. T. 7. c. 1079. A.
- Heres an possit vendere fundum fructuarium. Tom. 7. c. 1385. A.
- Heres plerumque successor est viciorum, & virtutum. T. 7. c. 101. B.
- Heres Falcidia retentionem habet, non

- non vindicationem . T. 7. c. 590. A. legatarius habet vindicationem legati . Ibid. A.
- Heres extraneus quando institui prohibitus est . T. 7. c. 1218. E.
- Heres , & defunctus eadem est prope modum persona . T. 7. c. 363. A.
- Heres institutus est incapax pro parte , vel in totum , non ex eo testamento solum , sed ex omnibus testamentis : seruo hereditario extraneus legavit . T. 7. c. 1187. D.
- Heres , a quo peculium legatum est liberto oricino , an conveniri possit actione de peculio . T. 7. c. 1403. D. E.
- Heres actione ex testamento convenitur , sive res , quæ veniit , tradita sit , sive non , quamdiu ejus rei juri , vel consequentiis aliquid deest . T. 7. c. 742. D.
- Heres aditione dominus fit , non possessor . T. 7. c. 855. A.
- Heres alieno nomine quomodo quis efficitur . T. 7. c. 213. D.
- Heres an actione ex testamento præstare debeat , ut legatario rem omnino habere liceat . Tom. 7. c. 1035. B.
- Heres an rem legatam alienare possit . T. 7. c. 1050. C. D.
- Heres an rogari possit per fideicommissum , ut aliquem sibi heredem faciat . T. 7. c. 1078. D.
- Heres an servi legati , qui fugit , ultimam legatario præstare debeat . T. 7. c. 1021. B. vel cave de restitutione . Ibid. C.
- Heres an sit , si interrogatus in jure falso respondeat , se non esse . T. 7. c. 876. E.
- Heres si interrogatus tacuerit , utrum pro confitente , an negante habeatur . Tom. 7. c. 876. E.
- Heres an statim aditâ hereditate legatorum nomine conveniri possit . T. 7. c. 1052. D.
- Heres an sufferat onera legatario indicta , eo mortuo . T. 7. c. 1321. D. E. & c. 1322. A.
- Heres an teneatur ex causa legati rem accipientis facere . Tom. 7. c. 1034. E.
- Heres an teneatur ultra vires hereditarias . T. 7. c. 1084. A.
- Heres an teneatur alimenta usufructuario indicta præstare , eo mortuo . T. 7. c. 1321. D. E.
- Heres antequam apprehendat possessionem , si res aliqua attrectetur , an habeat actionem furti . T. 7. c. 855. A.
- Heres certum pondus auri , vel argenti dare jussus , an liberetur dando pecuniam numeratam . T. 7. c. 1323. C.
- Heres coactus adiens , an amittat Falcidiam . T. 7. c. 133. D.
- Heres , cui testamento erat remissa cautio de legatis præstitis legatario , an possit eam condicere quasi indebitam . T. 7. c. 896. A.
- Heres cum contumelia an utiliter scribatur . T. 7. c. 1044. C.
- Heres damnatus rem hereditariam viliori pretio vendere , an utile sit legatum . Tom. 7. c. 1040. C. D.
- Heres deliberans an possit impensas necessarias facere . T. 7. c. 955. E.
- Heres eo loco legatum præstare debet , ubi defunctus mortis tempore id reliquit . T. 7. c. 1021. D.
- Heres extraneus parendo conditioni potestativa , an fiat heres . T. 7. c. 951. B.
- Heres extraneus rogatus hereditatem restituere , an poterit illam diminuere dotis , vel donationis constituendæ causâ . T. 7. c. 1508. C. D.
- Heres extraneus institui potest sub conditione redicula , illicita , & probrosa . T. 7. c. 951. E.
- Heres fundum si vendat , vacuumque possessionem tradat , an cogatur postea fines ejus , & defuncti jus ostendere . T. 7. c. 812. C. D.
- Heres quomodo quis fiat . Tom. 7. c. 213. B. C. & seq.
- Heres in fundo , cujus usufructus alii legatus erat , villam ædificavit , an postea pœnitentiâ actus eam invito fructuario diruere possit . T. 7. c. 1347. D.
- Heres institutus cum cretione , id est , finito certo tempore , an subinde mutare voluntatem possit intra illud tempus . T. 7. c. 1431. C.
- Heres institutus ex parte , & sub conditione rogatus restituere , an possit compelli adire . Tom. 7. c. 1499. C. D.
- Heres institutus sub conditione si juraverit , hoc juramento videtur se pro herede gessisse . T. 7. c. 951. D. & implendo conditionem fit heres . Ibid. D.
- Heres institutus sub conditione , si 10. in mare projecerit , non implendo conditionem hoc modo , sed alio , sepeliendo scilicet , an sit heres . Ibid. E. & c. 952. A.
- Heres institutus sub conditione inepta , quamvis eam non eo modo , sed alio impleverit , nihilominus est heres . Ibid. A. secus in filio suo . Ibid. A.
- Heres in testamento , aut primo , aut medio , aut ultimo loco scribitur . T. 7. c. 898. C.
- Heres jussus præcipere pecuniam , & eam , quibus testamento legata est , distribuere , quomodo , & quibus cavere debeat . T. 7. c. 1070. A.
- Heres mariti an possit dotem legatam retinere ob res amotas ab uxore . T. 7. c. 1412. D.
- Heres servi legati nomine si habeat actionem , an ea per aditionem confundatur . T. 7. c. 1020. A.
- Heres si coactus adierit , nullâ ejus quod sibi defunctus debuit , habitâ ratione , an per hoc tollatur pignoris obligatio . T. 7. c. 1506. C. D.
- Heres si codicillos falsos dixerit , nec obtinuerit , an repellatur a principali testamento . Tom. 7. c. 1490. E.
- Heres si damnatus sit triginta , annuâ , bimâ , trimâ die pensionibus inæqualibus dare , nec quantitas pensionum expensa sit , quæ debeantur . T. 7. c. 1299. E. & c. 1300. A.
- Heres si ex fundo legato faciat locum religiosum , quomodo legatario teneatur . T. 7. c. 1038. A. B.
- Heres si præstiterit legatario pecuniam legatam ante diem , an liberetur . T. 7. c. 1316. D.
- Heres si qua in re non paret voluntati defuncti , an repellatur ab hereditate . T. 7. c. 1494. D.
- Heres si rogatus sit hereditatem restituere , & ex ea alienaverit , an alienatio valeat ; & an ea , quæ diminuta sunt , veniant in fideicommissi persequutionem . T. 7. c. 1508. E. & c. 1509. A.
- Heres si rogatus sit restituere hereditatis superfluum , an hoc casu possit alienare , diminuere , obligare . T. 7. c. 1507. B.
- Heres sine re quando quis fiat . T. 7. c. 183. A.
- Heres foci , qui nurui dotem , quam ab ea accepit , legavit , an ab illa , & marito ejus simul conveniri possit . T. 7. c. 1402. C.
- Heres foci , a quo dos nurui legata est filio exheredato , si eam filio præstiterit , an dotis actione a muliere conveniri possit . Tom. 7. c. 1403. E. & c. 1404. A.
- Heres solvens solidum legatum , ignarus legis Falcidiæ , an habeat conditionem indebiti . T. 7. c. 894. E. & c. 895. A.
- Heres sub diversis conditionibus si scriptus sit , an unâ conditione adimpletâ heres fiat . T. 7. c. 947. D. E.
- Heres rogatus restituere hereditatem , sponte adiens detrahit quadrantem . T. 7. c. 133. D.
- Heres rogatus restituere hereditatem post decennium , an medio tempore percipiat fructus . T. 7. c. 186. E.
- Heres scriptus an rogari possit , ut hereditatem ab alio acceptam restituat . T. 7. c. 1078. E. item an rogari possit , ut rem legatam restituat . Ibid. E. & c. 1079. A.
- Heres scriptus ex parte , si moriatur ante apertas tabulas , an hereditatem ad heredem transmittat . T. 7. c. 982. B. C.
- Heres scriptus ex asse , si moriatur aditâ hereditate ante apertas tabulas , an hereditatem transmittat ad suum heredem . Ibid. C.
- Heres scriptus si ab intestato adierit ,

- rit, an nihilominus legata, vel fideicommissum præstare debeat, T. 7. c. 919. A.
- Heres suo nomine quomodo quis fiat. T. 7. c. 213. B. C.
- Heres suus an etiam ignorans transmittat hereditatem ad posteros, T. 7. c. 951. A.
- Heres suus institutus sub conditione potestativa, eam implendo an fiat heres. Ibid. B.
- Heres suus parentis hereditatem non acquirit, sed retinet, & continuat. T. 7. c. 816. B.
- Heres testamento damnatus aliquid vendere, si vendidit, an teneatur de reliquis emptionis, actione ex empto, vel ex testamento, T. 7. c. 742. C. & seq.
- Heres ubi rem legatam præstare debeat. T. 7. c. 1036. C. D.
- Heres mariti an possit dotem legatam retinere ob impensas, vel res donatas. T. 7. c. 1412. C. D.
- Heres mariti morum coercitionem non habet, nec e contra heres mulieris coercetur ob mores mulieris. T. 7. c. 1413. A.
- Heres, motâ querelâ inofficiosi, an pro sua parte heres esse desinat, T. 7. c. 930. C.
- Heres operam dare debet, ut res præstetur legatario, T. 7. c. 154. C.
- Heres, parte bonorum extraneo legata, an rerum partes, an æstimationem legatario præstare debeat, T. 7. c. 1375. E.
- Heres, parte bonorum coheredi prælegatâ, an in ea præstanda possit deducere æs alienum, item tributa. T. 7. c. 1376. A.
- Heres, pecuniam reipublicæ qui integram solvit, ignarus legis Falcidix, an habeat conditionem indebiti. T. 7. c. 895. B.
- Heres per aditionem an rei legata fiat dominus, T. 7. c. 1020. A.
- Heres per errorem si vendiderit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 742. E.
- Heres plerumque successor est vitiorum, & virtutum, T. 7. c. 101. B.
- Heres post mortem an periculum rei legata, & damnum, & commodum legatario præstet. T. 7. c. 1022. C. D. quomodo mora fiat, Ibid. E.
- Heres quando in solidum omnibus creditoribus respondere cogatur, T. 7. c. 954. C.
- Heres qua viâ essequatur, ut sibi instrumenta exhibeantur. T. 7. c. 955. C.
- Heres, qui abstinet se, an maneat heres, T. 7. c. 902. C.
- Heres, qui adit ab intestato, cum debeat ex testamento adire, an legatariis teneatur. T. 7. c. 1482. C.
- Heres quibus modis Falcidiam adsequatur. T. 7. c. 960. B.
- Heres qui est per filium, an suo nomine heres fiat. T. 7. c. 213. C.
- Heres, qui monumentum facere rogatus est, & non fecit; quomodo teneatur. T. 7. c. 1395. D.
- Heres, qui per errorem se ex stipulatu obligavit, quomodo se defendere possit. Tom. 7. c. 743. A. B.
- Heres, qui per errorem quid venderit, quomodo se adversus agentem ex empto tueri possit, T. 7. c. 742. E.
- Heres, qui prælegato oneratus est, utrum possit eligere rerum, an æstimationis usumfructum dare. T. 7. c. 1375. D. E.
- Heres, qui restituit hereditatem ante diem fideicommissi, an restitutio pro facta habeatur. Tom. 7. c. 1317. D.
- Heres, qui rogatus est hereditatem restituere, an possit ex ea aliquid deminuere, vel assignare. Tom. 7. c. 1508. E.
- Heres qui existit, an possit definire esse heres, Tom. 7. c. 930. C.
- Heres quo jure accipiat ea, quæ a legatario sibi conditionis implendæ causâ dantur, T. 7. c. 1010. A. an imputentur in Falcidiam, Ibid. A.
- Heres quo loco defendi debeat. T. 7. c. 144. C.
- Heres quotupliciter quis fiat, T. 7. c. 213. C.
- Heres, repudiatâ hereditate, an maneat heres. T. 7. c. 1003. E.
- Heres, repudiatâ hereditate, an legatarius maneat, Ibid. E.
- Heres rogatus restituere hereditatem, si coactè adierit postulante fideicommissario, an possit detrahere Falcidiam. T. 7. c. 1477. D.
- Heres an in solidum teneatur ex delictis, vel quasi ex delictis defuncti, T. 8. c. 340. C. D.
- Heres an in solidum teneatur ex contractibus, vel quasi ex contractibus ob dolum malum defuncti, Ibid. C.
- Heres an possit quis sibi ipsi substitui. T. 8. c. 142. C.
- Heres an pro ea parte, pro qua scriptus est, bonorum possessionem secundum tabulas accipiat. T. 8. c. 140. A. an ei coheredis repudiantis, vel exclusi portio accrescat, Ibid. c. 139. E.
- Heres an quis rectè instituat post mortem suam, Tom. 8. c. 92. D.
- Heres quis non potest bis existere, non potest bis adire, T. 8. c. 193. A.
- An heres teneatur legatario, ut exhibeat vestimenta, quæ ignorans consumpserit in funus, Tom. 7. c. 1192. D.
- An heres statulibero legare possit sine libertate, sub ea conditione, sub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.
- Heres antequam decernat de hereditate, adire non potest. T. 8. c. 743. C. ejusdem potestatis est, cujus fuit defunctus. Ibid. c. 784. B. ex delicto defuncti pœnali actione non tenetur. Ibid. c. 771. E.
- Heres an tacitè institui possit ex die. T. 8. c. 92. E.
- Heres an restitutionem in integrum ex persona defuncti habeat. T. 8. c. 7. B.
- Heres an teneatur ab dolo, vel culpam defuncti, T. 8. c. 340. C. res deliberans an partem faciat. T. 8. c. 140. A.
- Heres an Titio, cui decem legata sunt, hoc adjecto, ut si forte ea perdidisset, mox totidem ei præstarentur, si sæpius eam summam Titius perdidisset, sæpius legatum sarcire debeat, T. 2. c. 1300. B. C.
- Heres sub conditione scriptus, an eâ pendente partem faciat. T. 8. c. 140. A.
- Heres scriptus an bonorum possessionem secundum tabulas petere possit, non expectato præterito. T. 8. c. 35. D.
- Heres scriptus an debitor sit, quam diu bonorum possessio contra tabulas peti possit. T. 8. c. 342. D.
- Heres scriptus an ultra virilem portionem legata capere, vel habere possit. T. 8. c. 66. E.
- Heres scriptus ex parte, an pro sua parte tantum bonorum possessionem admittat. Tom. 8. c. 140. A.
- Heres scriptus, si filius sit præteritus, an possit petere bonorum possessionem secundum tabulas. T. 8. c. 25. C. an mitti in possessionem, Ibid. C.
- Heres scriptus si filius esse negetur, an detur Carboniana bonorum possessio. T. 8. c. 125. A.
- Heres scriptus suus, vel emancipatus si adierit, vel petierit bonorum possessionem secundum tabulas, an postea admittatur per præteritum ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 51. D. E.
- Heres scriptus, qui adiit, an admittatur per præteritum ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 51. E.
- Heres, qui debet, ex quasi contractus tenetur, T. 8. c. 330. B.
- Heres rogatus hereditatem restituere an ex ea deminuere possit bona fide, & ex justâ causâ. T. 7. c. 1507. B.
- Heres rogatus restituere superfluum hereditatis, quomodo fideicommissio satisfacere debeat, T. 7. c. 1510. B.
- Heres rogatus restituere, quod ex hereditate superfluit, an possit ex ea deminuere. Ibid. B. C.
- Heres, cui relicta erat prælegatum, pretium accepit hereditatis a substituto, ut repudiaret hereditatem, si ipsa non repudiavit, licet repudiaverit, quia habet pretium, & ideo si integrum prælegatum petat,

- petat, repellitur. Tom. 9. c. 814. B.
- Heres scriptus missionem post annum impetrare non poterat ex edicto D. Adriani. T. 9. c. 792. E. & c. 793. A. constitutione Justiniani poterat. Ibid. A.
- Heres scriptus ex edicto D. Adriani statim post mortem testatoris, & post apertas, & recitatas tabulas testamenti, agnitamque hereditatem mittitur in possessionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 792. A.
- Heres scriptus si repudiaverit hereditatem, vocatur legitimus. T. 9. c. 174. D.
- Heres scriptus postulans missionem non excluditur, nisi prescriptione 30. annorum, vel etiam usucapione. T. 9. c. 793. A.
- Heres scriptus quemadmodum in possessionem mittatur. T. 9. c. 791. D. & seq.
- Heres est successor jurium omnium defuncti, virtutum, & vitiorum. T. 9. c. 1164. E.
- Heres tutoris non tenetur ex levi culpa defuncti. Tom. 9. c. 597. A.
- Heres heredis non directio, & principaliter est heres testatoris, sed per successionem, & per mediam personam. T. 9. c. 724. E.
- Heres incerta persona institui non potest. T. 9. c. 718. D.
- Heres, qui semel existit, jure civili semper heres, nec Prætor efficere potest, ut desinat esse heres. T. 9. c. 777. A.
- Heres eum puella instituitur sub conditione, si certæ personæ nupsit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A.
- Heres quando retinere potest, quod sibi defunctus debuit. T. 9. c. 257. A.
- Heres non rectè instituitur ex tempore. T. 9. c. 821. C.
- Heres uxor ex tertia parte instituta quid. T. 9. c. 495. A.
- Heres obligatur, & alligatur sacris defuncti. T. 9. c. 440. D. E.
- Heres, qui omisit beneficium inventarii, tenetur supra vires hereditatis. T. 9. c. 781. B. & seq.
- Heres filius, & heres extraneus in quo differunt. T. 9. c. 509. A.
- Heres heredis est heres testatoris. T. 9. c. 162. A.
- Heres mulieris. T. 9. c. 496. A. & seq.
- Heres defuncti tutoris tenetur tutelæ ex dolo defuncti, vel lata culpa. T. 9. c. 596. E. & c. 597. A.
- Heres improbè facit, qui non obsequitur voluntati defuncti. T. 9. c. 1241. D.
- Heres creditor hereditarius dici potest dupliciter. T. 9. c. 255. C.
- Heres ex inventario non tenetur supra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. & seq.
- Heres factio inventario non tenetur supra vires hereditatis. T. 9. c. 256. E.
- Heres factio repertorio omnium bonorum non tenetur creditoribus hereditariis supra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.
- Heres olim tantum habuit retentionem Falcidiam. T. 9. c. 1147. E.
- An heres ex parte institutus, cui & aliquid legatum est per præceptionem, si repudiaverit portionem hereditatis, ex qua est institutus, possit vindicare prælegatum, sive præceptionem. T. 9. c. 813. A. B.
- Heres sæpe scribitur ex parte, non adjecto coherede. Tom. 10. c. 210. D.
- Heres scriptus an compellatur adire hereditatem. Tom. 10. c. 341. C.
- Heres an sit cogendus adire, eo quod fideicommissarii interfit, fideicommissum non intercidere, herede moriente ante aditam hereditatem. T. 10. c. 342. B.
- Heres non tam fit, qui per filium fit heres, quam qui per se. T. 10. c. 403. E.
- Heres an adquirat dominium rei legatæ per aditionem. Tom. 10. c. 408. C.
- Heres indignus est sine re, sine onere. T. 10. c. 482. E.
- Heres absens an cogi possit, ut hereditatem restituat. Tom. 10. c. 490. D. an possit & cogi, ut procuratori absentis fideicommissarii restituat. Ibid. D.
- Heres an possit cogi adire hereditatem ante conditionem fideicommissi. T. 10. c. 491. C. & c. 493. A.
- Heres solus, aut quasi heres detrahit Falcidiam. Tom. 10. c. 492. D.
- Heres institutus ex assè, quomodo cogi possit, ut adeat. T. 10. c. 493. E.
- Heres debet cavere iis, quibus legatum est in diem. T. 10. c. 496. E.
- Heres an possit sibi Falcidiam servare per rerum donatarum retentionem. T. 10. c. 517. B.
- Heres stipulatoris agere potest pendente conditione. T. 10. c. 538. C.
- Heres legitimus scripto interdum præfertur. T. 10. c. 771. C.
- Heres institutus, qui tamen quia proximior testatori successit ab intestato, an præstet legata. T. 10. c. 774. D.
- Heres qui existit, quo sensu non desinat esse heres. T. 10. c. 787. D.
- Heres an possit partem hereditatis repudiare, partem agnoscere. T. 10. c. 804. C.
- Heres, qui solvit plena legata, amissa ratione legis Falcidiam, an habeat quasi indebiti conditionem. T. 10. c. 805. E.
- Heres cavens, se non usurum beneficio legis Falcidiam, an possit obviare confessioni suæ. Tom. 10. c. 806. E.
- Heres an utatur deductione Falcidiam ex legatis, vel fideicommissis testamento relictis, licet ab eo tacitum relictum sit fideicommissum. T. 10. c. 808. B.
- Heres quibus ex rebus detrahat Falcidiam. Ibid. C.
- Heres creditor an in ponenda ratione legatorum, crediti sui deductionem habeat. Tom. 10. c. 810. C.
- Heres rogatus servum manumittere, si latitet, quid juris. T. 10. c. 833. A.
- Heres scriptus ibi se desiderat mitti in possessionem rerum hereditariarum, ubi sunt res hereditariæ. T. 10. c. 927. E.
- Heres, & bonorum possessor excipiuntur a regula, neminem ex alterius contractu obligari. T. 10. c. 961. D.
- Heres an rem legatam cogatur tradere, & an liberetur præstando id, quod interest. T. 10. c. 1014. C.
- An heres prohibitus alienare testamento, possit vendere prædium, ut dimittat creditorem hereditarium. T. 10. c. 1106. A.
- Heredis jus ex eo maxime tempore inspiciendum est, quo acquirit hereditatem. Tom. 1. c. 123. E.
- Heredis institutio an sit caput, & fundamentum testamenti. T. 1. c. 135. D.
- Heredis, & defuncti eadem persona. T. 1. c. 85. A.
- Heredis qualitas mutari potest, substantia non potest. T. 1. c. 1091. B.
- Heredis necessarii instituendi causa. T. 2. c. 401. E.
- Heredis instituendi formulæ. T. 1. c. 332. B.
- Heredis institutio turpis non valet. T. 1. c. 1338. E.
- Sui heredis definitio. T. 1. c. 1066. E.
- Heredis opinio opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
- Heredis Arriani institutio. T. 1. c. 680. D.
- Heredis honestati convenit qualemcumque mortem testatoris inultam non prætermittere. T. 1. c. 421. A.
- Heredis jus plerumque temporarium est. T. 4. c. 1231. E.
- Heredis institutio est honor. T. 4. c. 329. C.
- Heredis alia est causa certam pecuniam præcipere jussi ad alimenta libertorum, & alia extranei jussi dividere legata testamenti relicta. T. 4. c. 1124. C. D.

- Heredis interest defuncti voluntas
 tem impleri . T. 4. c. 659. D.
 Heredis loco est bonorum possessor.
 T. 4. c. 913. A.
 Heredis nomen inducere plus est,
 quàm dicere . T. 4. c. 417. B.
 Heredis, & fisci differentia quæ. T.
 4. c. 964. A.
 Heredis electio infirmatur nudâ
 voluntate . T. 4. c. 519. B.
 Heredis electio solâ morte confir-
 matur. T. 4. c. 517. A.
 Heredis instituti, aut legatarii do-
 mino, vel patri fideicommissi po-
 test. T. 4. c. 220. B. C. legari
 verò non. Ibid. B. C.
 Heredis nomine successor juris si-
 gnificatur . T. 4. c. 893. D.
 Heredis nudum nomen an testamen-
 tum corroboret . Tom. 4. c. 83.
 B.
 Heredis nomen quàm latè pateat,
 & qui eo contineantur . T. 5. c.
 845. E.
 Heredis institutionem alieno arbi-
 trio permitti non posse . T. 6. c.
 1044. E. & c. 1045. A.
 Heredis, & successoris singularis
 differentia . T. 6. c. 827. E.
 Heredis stultitia utrùm cæteris no-
 ceat . T. 6. c. 736. E.
 Sui heredis agnatione, testamento
 præteriti, testamentum rumpitur,
 non codicillis . T. 6. c. 265. C.
 Heredis bona quomodo separantur
 a bonis defuncti . T. 6. c. 326.
 C.
 Heredis an sit electio in legato ho-
 minis . T. 7. c. 1035. C.
 Heredis an sit electio, si legetur per
 damnationem . T. 7. c. 1076. C.
 Heredis an sit electio in fideicom-
 missis. Ibid. D.
 Heredis an sit electio, cum relin-
 quitur per fideicommissum *illud*,
aut illud. Ibid. C.
 Heredis capacitas an utroque tem-
 pore exigatur, testamenti, & mor-
 tis . T. 7. c. 1475. D.
 Heredis conditionem an possit de-
 functus deteriorem facere . T. 7.
 c. 101. B.
 Heredis est electio in legatis da-
 mnationis, itemque in fideicom-
 missis. T. 7. c. 1076. D.
 Heredis heres etiam intelligitur
 esse heres testatoris. T. 7. c. 1360.
 B. C.
 Heredis heres an obstringatur le-
 gatis, quæ testator reliquit . T.
 7. c. 1360. C.
 Heredis institutio tacitè potest con-
 ferri in arbitrium alterius, ex-
 pressum non potest. T. 7. c. 1358.
 B.
 In heredis arbitrium possunt con-
 ferri legata, & libertates . T. 7.
 c. 1090. E.
 Heredis aditio an retrotrahatur. T.
 7. c. 1188. E.
 Heredis appellatione & omnes he-
 redes continentur . Tom. 7. c.
 1170. B.
 Heredis interest conservari memo-
 riam defuncti . T. 7. c. 1352. A.
 Heredis legitimi victoria an noceat
 statutz libertati . T. 7. c. 1041.
 C.
 Heredis pars ad coheredem an per-
 tineat, si substitutus repudiet, vel
 alio modo excludatur . T. 7. c.
 929. A.
 Heredis res an per fideicommissum
 relinqui possit . T. 7. c. 1085.
 C.
 Heredis servo an possit legari. T. 7.
 c. 1005. B.
 Heredis servus si legatus sit, an
 heres teneatur ad æstimationem
 ejus, si eum manumiserit, vel
 vendiderit . T. 7. c. 1077. D.
 Heredis scripti nomen in testamen-
 to si deletum sit, & inductum,
 an detur ei bonorum possessio
 secundum tabulas . T. 8. c. 19.
 E.
 Heredis definitio quæ sit . T. 8. c.
 3. B.
 Heredis, & patris eadem causa. T. 8.
 c. 784. B. factum nunquam rectâ
 viâ transit. Ibid. c. 747. D. fami-
 lia ex tempore mortis funetta.
 Ibid. c. 719. E.
 Heredis appellatio etiam refertur
 ad ulteriorem heredem . T. 8. c.
 539. B.
 Heredis appellatione quid significetur .
 T. 8. c. 541. B.
 Heredis nomen non extenditur in
 infinitum . T. 8. c. 640. E.
 Heredis nomen referri ad proxi-
 mum tantum . T. 8. c. 540. D.
 Heredis scripti portio an per ad-
 missam possessionem contra ta-
 bulas augeatur, vel minuatur. T.
 8. c. 44. C. D.
 Heredis scripti portio, qui adiit, an
 minuatur, vel augeatur per peti-
 tionem contra tabulas . T. 8. c.
 52. C.
 Heredis institutio. Vide, Institutio
 heredis.
 Heredis appellatione contineri etiam
 heredem heredis, & omnem suc-
 cessorem in infinitum . T. 9. c.
 814. E. quod tamen locum non
 obtinet in usufructu legato. Ibid.
 E.
 Heredis nomen nudum conservat
 substitutionem pupillarem. T. 9.
 c. 777. B.
 Heredis crimen, qui per calumniam
 falsum testamentum dixit . T. 9.
 c. 804. B. & seq.
 Heredis instituti ex parte, & repu-
 diantis portio an accrescat cæteris
 heredibus . T. 10. c. 493. D.
 E.
 In heredis voluntatem quot, &
 quibus casibus fideicommissum
 relinquatur . T. 10. c. 1062. A.
 Heredi scripto remittitur jurisju-
 randi conditio . T. 2. c. 1023. A.
 Heredi heredis novo, nova delibe-
 rationis tempora non prorogan-
 tur . T. 1. c. 535. B.
 Heredi quantum temporis datur ad
 defuncti voluntatem exsequen-
 dam . T. 2. c. 1023. C.
 Heredi contumacia nihil nocet . T.
 2. c. 1023. C.
 Heredi extraneo datur iudicii trans-
 latio . T. 4. c. 601. A. B.
 Heredi si auferatur hereditas, ut in-
 digno, qui necem defuncti ultus
 non sit, an prælegatum præstabi-
 tur . T. 4. c. 419. A.
 Heredi quod datur implendæ con-
 ditionis causâ, non est fideicom-
 missum, sed dicitur mortis causâ
 capio, & quæ ejus differentia. T.
 4. c. 908. D. E.
 Heredi est perpetua voluntas eli-
 gendi, quàm diu vivit . Tom. 4. c.
 517. C.
 Heredi quod dat statuliber de pecu-
 lio, imputatur in Falcidiam . T. 4.
 c. 909. A.
 Heredi ut indigno an auferatur pars
 fundi prælegati, quam jure he-
 reditario possidere videtur . T. 4.
 c. 1388. D.
 Heredi fraus sit, non legi Falcidiz, si
 jus suum diminuat . T. 4. c. 1219.
 E.
 Heredi scripto qui partem aufert,
 an pro ea parte legatariis teneatur.
 T. 4. c. 1171. D.
 Secundo heredi consulitur duobus
 modis quoad successionem . T. 4.
 c. 898. B.
 Heredi indigno an fiscus teneatur
 præstare prælegata ei relicta . T.
 4. c. 418. B.
 Heredi meo ex persona mea non potest
 dari exceptio pacti, nec doli .
 T. 5. c. 57. B.
 Heredi, qui necem defuncti non
 vindicaverit, auferatur hereditas
 quasi indigno . T. 5. c. 624. B.
 Heredi cur parcendum in dubio. T.
 5. c. 1100. B.
 Heredi non competit ingrati actio .
 T. 6. c. 1040. B.
 Heredi defuncti invito non defertur
 jusjurandum . T. 6. c. 53. C.
 Ut heredi scripto in testamento,
 cujus dolo malo factum est, quo-
 minus testator mutaret testamen-
 tum, dum non patitur, vel tes-
 tes, vel scriptorem testamenti in-
 troire, ut ei etiam post aditam
 hereditatem ex testamento, vel
 petitam bonorum possessionem
 secundum tabulas, denegentur
 actiones hereditariæ, & tanquam
 indigno fiscus eripiat bona. T. 6.
 c. 187. E.
 Heredi si legata sint decem ex reditu
 fundi in singulos annos ex die
 mortis testatoris usque ad 35.
 annos, an eo intra illud tem-
 pus mortuo, heredi ejus residui
 temporis fideicommissum debeatur.
 T. 7. c. 1320. B. C.
 Heredi an auferantur quasi indigno
 res ab eo amotæ in fraudem le-
 gatariorum . T. 7. c. 1488. A.
 Heredi quibus modis legari potest.
 T. 7. c. 1236. C.
 Heredi, & in heredem actio ad ex-
 hibendum datur . T. 7. c. 620. A.
 He-

Heredi non dari perpetuam potestatem eligendi, plenam dari . T. 7. c. 1119. E.
 Heredi an substitui possit directò in secundum casum . T. 7. c. 1059. E.
 Heredi a semetipso legatur inutiliter, a coherede utiliter . T. 7. c. 1375. C. D.
 Heredi, cui auferitur hereditas ut indigno, an restituantur obligationes per aditionem confusæ. T. 7. c. 1488. C.
 Heredi dare iussus conditionis implendæ causâ, an rectè det patri heredis. T. 7. c. 980. C. D.
 Heredi deliberanti an concedatur testatoris rationes inspicerè, earumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.
 Heredi inutiliter legatur a semetipso . T. 7. c. 1065. B.
 Heredi juspatronatus an, & quando servetur . T. 7. c. 166. B.
 Heredi, qui sciens non defendit necem defuncti, an fiscus auferat fructus omnes . T. 7. c. 1493. A.
 Heredi, qui non vindicavit necem defuncti, an hereditas, & fructus interim percepti auferantur . T. 7. c. 1482. B.
 Heredi, qui tacitam fidem accommodavit, an auferantur bona, item fructus ante litem motam percepti. T. 7. c. 1492. E. & c. 1493. A.
 Heredi ut indigno auferri hereditatem, si necem defuncti necati ab alio non ulciscatur . T. 8. c. 445. B.
 Heredi institutio sub conditione an interim detur secundum tabulas bonorum possessio . T. 8. c. 141. B.
 Heredi interdum actiones hereditarias competere, cum legatario non competant . Tom. 8. c. 137. D.
 Heredi scripto an detur Carboniana bonorum possessio . T. 8. c. 125. A.
 Heredi si defunctus quid debuit, an cogatur adire, nondum ei eo nomine cautione præstita . T. 7. c. 1506. C.
 Heredi, vel ab ipso herede legatum adquiri non potest. T. 7. c. 1439. E.
 Heredi rogato restituere hereditatem an fructus perceptos impudent in id, quod defunctus ipsi debuit. T. 7. c. 1505. A.
 Heredi instituto interdictum non est vendere hereditatem, sed non ideo minus tenetur respondere legatariis, aut creditoribus hereditariis. T. 9. c. 833. B.
 Heredi scripto fiscus auferit hereditatem criminali iudicio . T. 9. c. 796. E.
 Heredi a semetipso nihil legari potest, nec adimi. T. 10. c. 209. E.
 Heredi a seipso an legari possit . T. 10. c. 406. D.

Heredi, qui necem defuncti non vindicavit, etiam fructus auferit fiscus. T. 10. c. 482. D.
 Heredi quod datur a fideicommissario universali, fideicommissi jure, videtur manare ex ipsis rebus, quæ restituantur . T. 10. c. 490. A.
 Heredi in fideicommissarium, qui exigit usuras, an detur restitutio. T. 10. c. 494. D.
 Heredi an subveniatur, si in captivem incidit. T. 10. c. 495. A.
 Heredi in quem casum possit substitui. T. 10. c. 506. D.
 Heredi instituto ex parte legata quæ relinquuntur, an patiantur Falcidiam. T. 10. c. 808. A.
 Heredi in obscuris parcitur . T. 10. c. 1075. A.
 In heredem non transit bonorum publicationis poena . T. 2. c. 647. D.
 Inter heredem, & legatarium quæ differentia. T. 4. c. 1443. D.
 Quid si ipsum heredem venenum infudisse apparet. T. 4. c. 907. E.
 Inter heredem, & legatarium differentia quæ est quoad legatum . T. 4. c. 584. A.
 In heredem nulla est actio nudo exsequutori. T. 4. c. 1182. E.
 Heredem jubere stipulari dotem, quæ nupturæ filiae relinquitur, aliud est. T. 4. c. 1153. D. aliud verò est jubere heredem dare aliquid certis personis die obitus sui. Ibid. D.
 Heredem non facit Prætor, sed bonorum possessorem . T. 4. c. 914. C. D.
 In heredem non transit societas. T. 5. c. 490. B.
 Heredem facere non potest Prætor. T. 5. c. 1188. B.
 Heredem heredis esse heredem testatoris . T. 5. c. 1182. A.
 An in heredem agi possit ex contractu defuncti, quamvis in defunctum agi non potuerit . T. 6. c. 81. A.
 Heredem institutum inutiliter substitui sibi ipsi, si par omni ex parte substitutio institutioni sit. T. 6. c. 202. B.
 Heredem fideicommissario restituere debere commodum substitutionis . T. 6. c. 280. E.
 Heredem eum cogi posse ex testamento adire hereditatem, & restituere ex Senatusconsulto Trebelliano, quem testator rogavit hereditatem suam totam, vel pro parte restituere . T. 6. c. 285. D.
 Heredem institutum a patre adjectis coheredibus, pro parte coheredum non posse eam rem, mutatâ sibi ipsi causâ possessionis, incipere possidere pro herede, pro parte sua posse. T. 6. c. 323. D.
 Heredem solutione pecuniæ legata liberari, non tantum si legatario solverit, vel alii voluntate lega-

tarii, sed & si alii solverit voluntate, & iussu testatoris . T. 7. c. 1331. D.
 Heredem unum si quis falsò scriptum dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a legato . Tom. 7. c. 1483. D.
 Heredem actione legati an liberet repudiatio legati. T. 7. c. 807. C.
 Heredem qui se dicit, se dominum dicit universi juris . T. 7. c. 224. D.
 Heredem qui non vindicat necem defuncti, omittere hereditatem . T. 7. c. 559. D.
 Heredem non teneri ex delicto defuncti. T. 8. c. 689. C. & c. 784. A.
 In heredem quando salva sit actio . T. 8. c. 657. E.
 Heredem aditione obstringi omnibus hereditariis . T. 7. c. 1495. E.
 Heredem cui non possum dare, nec ejus heredem fideicommissò obligare possum. T. 7. c. 1068. A.
 Heredem facere an legis sit . T. 7. c. 930. C.
 Heredem scriptum commissò edicto per alium, nonnunquam plus auferre per bonorum possessionem contra tabulas, quam ex institutione . T. 8. c. 44. C.
 Heredem Prætor facere non potest . T. 9. c. 549. B.
 Heredem teneri interdicto precario, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.
 Heredem, qui mortem testatoris, quem interfectum esse scit, non exsequitur, & vindicat, amittere hereditatem, & pertinere ad fiscum . T. 9. c. 800. B.
 Heredem extraneum, si infans sit, non aditam hereditatem extranei transmitti in patrem suum. T. 9. c. 772. E. hoc tantum datum est personæ patris jure singulari, & filio tantum mortuo in infantia. Ibid. E.
 Heredem ex dolo, vel latâ culpâ tutoris teneri actione tutelæ in solidum . T. 9. c. 595. E.
 Heredem emptoris teneri petitione hereditatis utili . Tom. 9. c. 163. C.
 Heredem se non esse, qui in jure confessus est, pro eo habetur, ac si judicatus esset heres non esse. T. 9. c. 785. B.
 In heredem quæ actiones dantur ex delictis, & quæ non dantur . T. 9. c. 257. B. & seq.
 Heredem, aut dominum facere legis est, possessorem facere jurisdictionis. T. 10. c. 297. B.
 Heredem ex assè scriptum an sequantur lucra nuptialia . T. 10. c. 672. D.
 Adversus heredem heredis an sit fideicommissi petitio . T. 10. c. 1119. B.
 Pro herede usucapit verus heres : T. 1. c. 1144. C.

Pro

- Pro herede gerere quis dicatur . T. 1. c. 334. B. & c. 457. A.
- Pro heredem, vel pro possessore usufructu . T. 1. c. 1143. A.
- Ex herede, & ab herede idem significant . T. 1. c. 805. A.
- In suo herede quod est immistio, in extraneo est pro herede gestio. T. 4. c. 1265. A.
- Ab herede luctus qui desideratur, in quibus consistit . T. 4. c. 29. D.
- Herede sub conditione instituto, & hereditate in dubio existente, quid de bonis testatoris æris alieni contracti causâ fieri, & creditores agere debeant . T. 5. c. 764. A. B.
- De herede instituto sub conditione. T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
- In herede primo quæ probantur, an in herede heredis probentur ex hac substitutione pupillari: Quis quis mihi heres erit, idem filio meo impuberi heres esto. T. 5. c. 1182. D.
- Ab herede solo, non a legatario legari posse . T. 6. c. 222. C.
- Ab herede actio non incipiat, quæ defuncto non competiit . T. 6. c. 82. A.
- Pro herede usufructu is, qui heres non est, si bonâ fide, & iusto titulo hereditatem possideat . T. 6. c. 21. C.
- Ab herede conditionali non differt legatarius conditionalis. T. 6. c. 431. B.
- Herede necessario instituto, legatum servo proprio relictum sine libertate inutile est. T. 7. c. 1440. B.
- Herede voluntario instituto, an legatum servo proprio relictum sine libertate utile sit . Ibid. B.
- De herede scripto sub conditione, si Titius consul factus fuerit. T. 9. c. 736. A.
- De herede, qui corpora hereditaria cessit, vel transtulit in alium locum creditorum hereditariorum fraudandorum causâ . T. 9. c. 1135. C.
- Pro herede nihil posse usufructu, suis heredibus existentibus, quid sit. T. 9. c. 1000. B.
- Pro herede possidet, qui putat se heredem esse. T. 9. c. 157. E.
- Pro herede possidere . T. 9. c. 157. E. & seq.
- Ab herede legatarii an fideicommissum possit relinqui . Tom. 10. c. 1056. B.
- Ab herede heredis legatum relinquitur inutiliter . Tom. 10. c. 1168. B.
- Herede pro dominis Veteres dixerunt . T. 1. c. 125. C.
- Heredes an fiant tantum per legem, vel similem juris constitutionem. T. 1. c. 183. A.
- Heredes sui, & necessarii . T. 1. c. 122. A. B.
- Heredes in infinitum facere an liceat . T. 1. c. 110. D.
- Heredes nullis partibus nominatis an ex æquis partibus sint . T. 1. c. 111. A.
- Heredes extranei quinam appellantur . T. 1. c. 123. C.
- Heredes instituere an possit testator, quos nunquam vidit . T. 1. c. 112. A.
- Heredes aut instituuntur, aut substituantur . T. 1. c. 334. D. E. & c. 418. E. & c. 419. A.
- Heredes instituuntur verbis directis . T. 1. c. 1037. A.
- Heredes fiunt aut pro herede geritione, aut cretione . T. 1. c. 335. B.
- Heredes qui possint institui . T. 1. c. 332. C.
- Heredes quemadmodum institui possunt. Ibid. B.
- Heredes quomodo, & quibus substitui possunt . Tom. 2. c. 397. A.
- Heredes sui qui dicantur . T. 1. c. 123. A.
- Heredes sui ut accipiendi . T. 1. c. 123. B.
- Heredes tuos fœminæ non habent . T. 1. c. 345. C.
- Heredes legitimi qui dicantur . T. 1. c. 161. C.
- Heredes legitimi sexto loco vocantur, septimo extranei . T. 2. c. 1022. E. & c. 1023. A.
- Heredes necessarii, & heredes extranei . T. 1. c. 334. A. B.
- Heredes tutorum ob negligentiam, quæ latæ culpæ comparari possit, condemnari non oportet . T. 3. c. 388. B.
- Heredes æs alienum defuncti agnoscunt pro ratione juris hereditarii, non pro ratione præceptionum . T. 1. c. 1098. C.
- Heredes si plures defuncto fuerint, æs alienum pro hereditariis portionibus præstabunt. T. 2. c. 671. B.
- Heredes sui, idest, liberi sui . T. 1. c. 345. E.
- Heredes necessarii nunquam adire dicuntur, sed existere, & habent jus *advocaturæ*. Tom. 1. c. 1016. E.
- Heredes qui institui non possunt . T. 2. c. 397. A.
- Heredes indigni . Tom. 2. c. 409. B. C.
- Heredes restituantur beneficio ætatis adversus transactiones, & divisiones . T. 4. c. 899. D.
- Singuli heredes pro qua parte sunt, pro eadem parte ex 12. Tabulis æri alieno obligantur . T. 4. c. 838. D.
- Heredes sine re, & cum re qui sint. T. 4. c. c. 1089. C.
- Heredes extranei . Vide, Extranei .
- Heredes soli habent retentionem Falcidiæ, non legatarii . T. 4. c. 1055. C.
- Heredes an restituere cogantur, quod defuncto prorogatum est . T. 4. c. 973. E.
- Heredes sui . T. 4. c. 780. B. Vide, Sui heredes .
- Heredes scripti liberi an dimidiam dotis partem retinere possint . T. 4. c. 840. A.
- Heredes necessarii qui sunt . T. 4. c. 190. C.
- Heredes aviæ, quæ negotia nepotis gessit, an alimenta heredibus nepotis detrahere, & ab eis impensa repetere possint . T. 5. c. 882. D.
- Heredes cum creditoribus defuncti an, & qua de re pacisci possint. T. 5. c. 785. D.
- Heredes ex factio proprio tenentur in solidum . T. 5. c. 418. E. & c. 419. A.
- Heredes ex dolo defuncti tenentur . T. 5. c. 442. E.
- Heredes si filifamilias testatoris sui mortem inultam reliquerint, quid amittant . T. 5. c. 637. A.
- Heredes in pœnam non succedunt . T. 5. c. 770. E.
- Heredes non sunt socii voluntarii . T. 5. c. 428. E.
- Heredes succedunt in omne jus, hoc est, in vitia, & virtutes, commoda, & incommoda defuncti. T. 5. c. 726. E.
- Heredes prædonis, seu inavoforis in quantum teneantur . T. 5. c. 800. A.
- Heredes sui non adire hereditatem; sed retinere dicuntur . T. 5. c. 768. E.
- Heredes unius hereditatis duo, aut plures in solidum esse an possint . T. 5. c. 697. C.
- Heredes compelluntur ad obsequium supremæ voluntatis Pontificali auctoritate . T. 6. c. 1043. C.
- Heredes patris propter munera publica, quæ filius post mortem patris gessit, an conveniri possint. T. 6. c. 511. C. quod si filius familias voluntate patris decurio factus sit, quid agendum in hoc casu . Ibid. C.
- Heredes in conditione an sint heredes in dispositione, sive institutione. T. 6. c. 729. A.
- Heredes primitus testatores instituisse, & deinde invicem substituisse . T. 6. c. 193. E.
- Heredes necessarios quos mihi facere possum, & filio impuberi, qui in mea potestate est, me eosdem posse necessarios heredes facere, factâ substitutione pupillari. T. 6. c. 199. A.
- In heredes furis non datur actio furti . T. 6. c. 147. E.
- Heredes scripti, qui destituunt testamentum . T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.
- Heredes an desinant esse, bonis eis ablatis, ut indignis. T. 7. c. 1493. E.
- Heredes an imputent fructus perceptos pendente die, vel conditione in quartam Falcidiæ, si heredi-

reditatem rogati sint restituere. T. 7. c. 1504. E.
Heredes debent se officiosè gerere in vindicando defuncto. T. 7. c. 1494. C.
In heredes mariti an detur actio rei uxoriæ. T. 7. c. 527. C.
Heredes institui an etiam possint ii, qui ab intestato heredes futuri sunt. T. 7. c. 918. C.
Heredes instituti sic, primus heres esto, si non erit primus, esto secundus, si rogentur restituere hereditatem, & primus coactus adeat, an secundus adire possit. T. 7. c. 952. D. & an retineat quartam. Ibid. D.
Heredes instituti ad substitutionem quomodo vocentur. Vide, Substitutio.
Heredes in ponenda ratione Falcidiæ, an possint deducere, quod eis defunctus debuit. T. 7. c. 1085. A.
Heredes legatario an teneantur, si pecuniam legatam alii ejus nomine numeraverint, non exactâ satisfactione. T. 7. c. 1331. C. D.
Heredes necessarii qui sint. T. 7. c. 1440. A.
Heredes necessarii statim a morte testatoris ipso jure heredes, existunt etiam inviti, & ignorantes. Ibid. A.
Heredes rogati restituere hereditatem an retineant quartam. T. 7. c. 952. D.
Heredes plures si instituti sint primo gradu, quomodo ex substitutione impuberis bona dividantur. Vide, Substitutio.
Heredes quomodo quamlibet hereditatem sine metu adire possint. T. 7. c. 954. D.
Heredes si moram defuncti venditoris non purgent, in pœnam ex contractu ejus conveniri posse. T. 7. c. 811. D.
Heredes sui an petere possint tempus ad deliberandum de immixtione. T. 7. c. 956. C.
Heres voluntarii non statim existunt heredes a morte testatoris, sed ultro aditâ hereditate. T. 7. c. 1440. A.
Heredes Voluntarii. Ibid. A.
Heredes instituere quosnam permisum sit. T. 8. c. 971. E.
Heredes scripti, qui non habent voluntatem testatoris omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.
Heredes sui qui dicantur. T. 8. c. 178. B.
Heredes legitimi. Vide, Legitimi.
Heredes pro qua parte legata debeant, pro virili, an pro hereditaria, an singuli in solidum. T. 7. c. 1139. C.
Heredes scripti in codicillis, non vocantur ad hereditatem. T. 8. c. 489. A.
Heredes incapaces, qui se deferunt fisco, quam partem hereditatis ferant. T. 8. c. 431. E. & c. 432. A.

Heredes scripti sub conditione, si bonorum possessionem secundum tabulas acceperint, an ea deficiente repellantur. T. 8. c. 139. A. B.
Heredes scripti an debeant expectare præteritos, quamdiu possint illi petere contra tabulas. T. 8. c. 138. A.
Heredes sui qui sint. T. 8. c. 178. B. C.
Heredes, & collegatarii in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
Heredes tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 598. C.
An heredes possint institui alieni servi. T. 9. c. 719. E.
Heredes institui non possunt peregrini, & advenæ. T. 9. c. 719. C.
Heredes teneri ex 12. Tabulis pro portione hereditaria, quomodo intelligitur. T. 9. c. 205. B.
Heredes singuli quando damnantur in solidum. Ibid. C.
Heredes legitimi qui dicuntur. T. 9. c. 666. A.
Heredes debitoris tenentur singuli actione personali, pro portione hereditaria, & hypothecaria singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 109. C.
Heredes sunt debitores, & creditores hereditarii. T. 9. c. 255. B. & T. 10. c. 634. C.
Heredes periculo aditionis, vel immixtionis omnimodo liberari, ne posthac cunctentur adire, vel immiscere se bonis metu onerum defuncti. T. 9. c. 781. B.
Heredes facit non tantum lex, sed etiam Senatusconsultum, & constitutio Principis. T. 9. c. 653. B.
Heredes extranei non possunt hereditatem adire ante apertas tabulas. T. 9. c. 888. B.
Heredes, quibus necessaria erat aditio hereditatis, & quibus heredibus non erat necessaria. Tom. 9. c. 788. E.
Heredes debitoris quo casu tenentur pro portionibus hereditariis. T. 10. c. 415. A.
Heredes societati stare debent tam ab intestato, quam ex testamento. T. 10. c. 652. A.
Heredes scripti post annum in possessionem bonorum non mittuntur. T. 10. c. 682. D.
Heredes singuli debitores tenentur actione personali pro portionibus hereditariis, hypothecarii singuli tenentur in solidum. Tom. 10. c. 706. C.
Heredes extranei soli deliberant. T. 10. c. 784. C.
Heredes duo adierunt, unus abstinet se beneficio restitutionis, ejus portio ad quem pertinebit. T. 10. c. 786. E.
Heredum differentia. T. 1. c. 122. A. B.
Heredum plures gradus fieri an possint. T. 1. c. 112. B.

Heredum tria genera. T. 1. c. 930. B.
Heredum necessariorum juris veteris alia, alia juris novi definitio. T. 2. c. 402. A.
Heredum gradus. T. 2. c. 1021. C. & seq.
Heredum qualitas, ac differentia. T. 1. c. 122. A. B.
Heredum suorum nomen ex XII. Tabulis. T. 1. c. 1052. E.
Heredum omnium quid commune sit. T. 1. c. 1308. D.
Heredum jus interdum etiam ad legatarium transferri potest. T. 4. c. 913. A.
Heredum appellatio quales, & in quo partes constituat. Tom. 5. c. 402. A.
Heredum appellatione an continentur heredes heredum. Tom. 6. c. 683. B. & T. 7. c. 1304. C.
De heredum institutorum substitutione reciproca. T. 6. c. 193. D. E.
Heredum obligatio plenior, uberiorque est, quam defunctorum. T. 6. c. 81. B.
Heredum alios esse voluntarios, alios necessarios. T. 7. c. 1440. A.
Heredum genera quot, & quæ sint. T. 7. c. 1049. C. & c. 1440. A.
Heredum qualitates, & differentia. T. 8. c. 985. C.
Heredum necessariorum institutorum causa quæ est. T. 9. c. 754. D.
Heredum omnium non eadem est qualitas, non idem jus in successionem defuncti. T. 9. c. 753. D.
alii voluntarii, alii necessarii. Ibid. D.
Ex heredum persona obligatio quæ dividua est, dividitur pro portionibus hereditariis inter heredes. T. 10. c. 526. C.
Heredibus extraneis an detur deliberandi potestas. T. 1. c. 124. B.
Heredibus suis existentibus nemo usucapere potest pro herede. T. 1. c. 1143. B.
De heredibus posthumis instituentis, vel exheredandis. Tom. 1. c. 1053. A. B. & seqq.
Heredibus extraneis institutis, an si filius præteritus bonis se abstineat, ex æquo, & bono tuenda sit voluntas testatoris. Tom. 4. c. 1034. B.
Heredibus, & in heredes actio rerum amotarum an competat. T. 5. c. 572. E.
Heredibus prioris domini an sit actio ex eo, quod is cum servo, antequam servi dominium mutaretur, contraxit, in novum dominum. T. 6. c. 705. B.
De heredibus legitimis. T. 6. c. 395. C. & seqq.
Heredibus defuncti, cui furtum factum est, datur eadem furti actio, quam defunctus habuit. T. 6. c. 147. E.

- Ex heredibus unum non licet onerare supra portionem suam . T. 6. c. 351. A.**
- Heredibus an remitti possit conditio sub juramento apposita . Tom. 7. c. 949. B.**
- Heredibus institutis, & sibi invicem substitutis, uno repudiante, an ceteri omnes ex substitutione admittantur . T. 7. c. 923. D.**
- Heredibus jusjurandum si remittatur, an ab iis id præstandum sit, quod sub jurejurando jubetur . T. 7. c. 950. A.**
- Heredibus pluribus institutis, & invicem substitutis, si unius portio vacaverit, quantum singuli ex ea latari sint . T. 7. c. 924. B.**
- Heredibus quatuor scriptis, quomodo inter substitutos primi repudiantis portio dividenda sit . T. 7. c. 931. C.**
- Heredibus, qui in fraudem legum tacita legata præstari fidem suam interponunt, quæ poena imposita sit . T. 7. c. 930. D.**
- Heredibus tribus scriptis, & sibi duobus extraneis adjunctis substitutis, uno ex heredibus mortuo, quomodo ejus sit dividenda portio . T. 7. c. 931. D.**
- Heredibus ut etiam consulatur, plerumque agitur . T. 7. c. 872. B.**
- Heredibus suis an, & quod tempus ad deliberandum detur . Tom. 7. c. 956. C.**
- De heredibus incapacibus . Tom. 7. c. 1181. E. & seq.**
- Heredibus duobus scriptis, secundo substitutus est primus vulgari modo . T. 8. c. 233. B.**
- De heredibus scriptis ex æqualibus partibus . T. 7. c. 496. A.**
- In heredibus quæ capacitas requiritur . T. 7. c. 1183. B.**
- Ab heredibus duo relinquuntur . T. 8. c. 550. D.**
- Heredibus quod tempus datur ad deliberandum . Tom. 8. c. 203. B. C.**
- Heredibus nostris non substituiamus, nisi in primum casum . Tom. 9. c. 895. E.**
- De heredibus necessariis institutis, vel substituendis . T. 9. c. 753. C. & seqq.**
- De heredibus legitimis . Tom. 9. c. 919. A. & seq.**
- Si ex heredibus pluribus creditoris, vel debitoris unus partem suam debiti solverit, vel acceperit . T. 9. c. 1237. B. C.**
- De heredibus institutis, & quæ personæ heredes institui non possunt . Tom. 9. c. 718. C. & seqq.**
- In heredibus extraneis necessaria erat aditio . Tom. 9. c. 788. E.**
- De heredibus voluntariis . Tom. 9. c. 768. A. iis tantum heredibus competit jus deliberandi . Ibid. A.**
- De heredibus conjunctis, aut disjunctis . Tom. 9. c. 896. E. & seqq.**
- Ex heredibus uni factum acquirere possumus, non jus . T. 10. c. 390. C. D.**
- Heribannum, sive haribannum quid sit . T. 2. c. 1179. B.**
- Cl. Herminianus cum Christianos crudeliter tractasset, in prætorio suo peste vastatus, cum vivus vermibus ebullisset, Nemo sciat, aiebat, ne gaudeant Christiani . T. 3. c. 17. E.**
- Hermogenianus, & Hermogenes . T. 3. c. 43. B.**
- Hero quid . Tom. 3. c. 191. E. & c. 192. A.**
- Herouibus, eo verbo quid significetur . T. 10. c. 448. B.**
- Herophilus medicus aquarius cur in carcere necatus . T. 1. c. 903. D.**
- Heficastæ qui sint . T. 2. c. 1038. D.**
- Hibernia multos olim habuit Regulos . T. 6. c. 833. A.**
- In Hibernia Episcopi quatuor . Ibid. A.**
- Hilaritas publica quibus reis postulatis prodest . Tom. 5. c. 1185. C. D.**
- Hilarius Arelatenis Episcopus Episcoporum ordinationem per Gallias sibi vindicabat . T. 3. c. 454. D.**
- Hippasia . T. 3. c. 223. D.**
- Hippocentaurus, & chimæra an sint in rerum natura . Tom. 5. c. 970. E.**
- Hippocomum qui sollicitat, vel recepat, ut coercendus . Tom. 2. c. 992. A.**
- Hircius Cæsari sex millia murænarum appendit, nec permutari eas per alias res voluit, atque ita mutuum murænarum contraxit . T. 5. c. 397. C. D.**
- Hispani olim maximi abigei . T. 1. c. 868. E.**
- In histriones constitutio . Tom. 2. c. 825. C.**
- Hoc amplius hæc verba, vel simpliciter amplius sæpe in jure magnam vim habent, & magnum motum . T. 4. c. 1148. B.**
- Hodie ut aliud pro alio volenti solvi, ita & constitui inter volentes posse ex constitutione Justiniani placet . T. 5. c. 397. A.**
- Holographum testamentum quod est . T. 9. c. 709. D.**
- Holofericæ, & holoveræ vestes interdixit . T. 2. c. 799. C.**
- Homeri temporibus nullam fuisse dolosi nummi fiduciam, Eustathius interpret ejus asserit . T. 5. c. 499. B.**
- Homeri corpus . Tom. 9. c. 489. D.**
- Homeri corpus . Vide, Corpus, Ab Homero, aut Virgilio incipiunt Grammatici . T. 1. c. 1025. B.**
- Homicida quis dicendus . Tom. 1. c. 505. A. B.**
- Ut homicida aliquando quis damnatur, qui non occidit; & aliquando absolvitur, qui hominem occidit . Ibid. A.**
- Homicidæ quibus pœnis affiendi . T. 1. c. 504. D. & seq.**
- Ut homicidæ puniuntur cædis mandatores . T. 1. c. 505. D.**
- Homicidæ lege capitali coercentur . T. 2. c. 597. A.**
- Homicidæ sui ipsorum ordinariæ heredem non habent . Tom. 1. c. 489. A.**
- Homicidas lex ultore ferro persequitur . T. 3. c. 152. E.**
- Homicidia vim, & raptum sæpe committantur . T. 9. c. 1433. D.**
- Homicidia capitali pœnâ coercentur . T. 9. c. 1434. D.**
- De homicidiis . T. 9. c. 1433. D. & seq.**
- Homicidium si arboris putator ramo delapso fecerit, ut puniendus . T. 1. c. 505. D. E.**
- Homicidium casu factum aliquando punitur . T. 3. c. 547. A.**
- Homicidium dolo malo factum nec Principis adnotatione remittitur . T. 3. c. 585. C.**
- Homicidium sibi mandatum qui aliis mandaverit, si perpetratum sit, an teneatur solus, & qua actione . T. 5. c. 805. D.**
- Homicidium factum non dolo malo, sed casu remitti potest . T. 9. c. 1435. E.**
- Homicidium casu factum non relinquitur impunitum . Ibid. E.**
- Homicidium non in solo ferro est; sed in veneno, vel etiam in vi criminis . T. 9. c. 1437. A.**
- Hominii symbola . T. 3. c. 203. D.**
- Hominium, *homage* . T. 2. c. 887. D. & T. 3. c. 203. A.**
- Hominium . T. 2. c. 1178. C.**
- Hominis significatio augetur a Jurisconsultis . T. 3. c. 153. A.**
- In hominis nomine est orationis compendium . T. 3. c. 405. D.**
- Hominis pars omnes hominis non continet partes . Ibid. D.**
- Hominis legatum orationis compendium singulos continet homines . T. 3. c. 405. B.**
- Hominis desperati salutem expedire honestum est . T. 4. c. 1392. C.**
- Hominis liberi nulla est æstimatio . T. 4. c. 756. B.**
- Hominis mortui, ac servi in nave perditæ præsens pretium nullum est . T. 5. c. 538. E.**
- Hominis appellatione an infans contineatur . T. 5. c. 246. D.**
- Hominis mortui pretium peti posse juris regula multis verbis statuit, & reum, si ante moram mortuus sit, non teneri . T. 5. c. 414. B. C.**
- Hominis rustici, qui in jus vocat, quem de jure absque venia vocare non potuit, incitiam non excusatur . T. 5. c. 12. B.**
- Hominis promissor, homine mortuo, de constituta pecunia tenebitur**

- bitur, ut pretium ejus solvat. T. 6. c. 57. A.
- Hominis venditor. T. 6. c. 99. C.
- Vide, Venditor hominis.
- Hominis appellatio non tantum qualitatem, sed & substantiam significat. T. 7. c. 646. A.
- Hominis longævi vita quæ sit. T. 7. c. 1344. D.
- Hominis unius ætatem esse 120. annos, Tacitus scribit. T. 7. c. 1345. A.
- Hominis voluntatem non plus virium habere oportere, quam leges. T. 7. c. 1045. A.
- Hominis appellatione fœmina continetur. T. 8. c. 597. B.
- Hominis appellatio generalis est. T. 7. c. 1200. D. singulos homines complectitur. Ibid. D.
- Hominis materia quæ. Tom. 9. c. 165. B.
- Hominis emptio an possit pro parte consistere. Tom. 10. c. 511. B.
- Homini usuram vitæ tanquam pecuniæ dedit natura, nulla præstituta die. T. 3. c. 325. C.
- Homini cuiquam ad vivendum concessos esse 120. annos, Mathematici quidam judicarunt. T. 7. c. 1344. E.
- Homini ad vivendum datum esse 120. annos. T. 9. c. 815. C.
- Hominem qui castraverint, aut immolaverint, quo afficiendi supplicio. T. 1. c. 506. A.
- Si hominem petitem mors subduxerit, nihilominus remanet actio propter fructus, & partus. T. 3. c. 444. D.
- Hominem qui generaliter promittit, quodammodo sub disjunctione singulos homines, id est, servos promittit. T. 6. c. 55. D.
- Hominem lego, hominem optato, diversa sunt. T. 7. c. 968. E.
- Hominem qui promittit, aut legat, incertum legat. Tom. 7. c. 645. C.
- Hominem incertum legare quid sit. T. 10. c. 413. A.
- De homine sano, qui judex datur ex magistratu, an furore superveniente judicium solvatur. T. 4. c. 71. A. item an fuerit recte ab initio judex datus. Ibid. B.
- Homine in stipulationem deducto, aut in legato existente, quæ, & cujus præstatio debeatur. T. 5. c. 80. A. & seq.
- Homine mortuo post moram debitoris, debitor non liberatur. T. 5. c. 414. B.
- Homine generaliter legato, cujus electio sit, legatarii, an heredis. T. 7. c. 990. C.
- Homine generaliter legato, optio relinquatur tacite. T. 7. c. 968. E.
- Homine legato, an legatariis sit electio, & an quemlibet, vel optimum eligere possit. T. 7. c. 991. A. B.
- De homine mortuo post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris. T. 7. c. 266. A. & seq.
- De homine generaliter legato. T. 7. c. 1199. C.
- De homine legato. T. 7. c. 541. E.
- Homine generaliter legato, neque optimus, debetur, neque pessimus, sed medii generis. Tom. 7. c. 646. C.
- De homine libero exhibendo. Vide, Interdictum.
- Homines omnes ab initio liberi nascebantur. T. 1. c. 9. C. & To. 8. c. 893. C.
- Homines de suis facultatibus amplius, quam in eis est, sperant. T. 1. c. 18. D.
- Homines cum dicimus, genera dicimus, non species. T. 1. c. 1200. A.
- Homines mercis appellatione non contineri. T. 1. c. 1287. C.
- Homines semper appetunt nominis sui memoriam celebrari post mortem. T. 7. c. 1352. D.
- Homines contineri rerum, & pecuniæ appellatione. T. 7. c. 1137. C.
- Homines. Vide, Viri.
- Homines integri lubentius se dant ad laborem, quam fessi. T. 10. c. 587. C. D.
- Homines nostri proprie qui dicantur. T. 10. c. 642. B.
- Homines divinæ domus quinam sint. T. 10. c. 931. E. ubinam conveniantur. Ibid. E.
- Homines an sint in instrumento. T. 10. c. 1124. D.
- Hominum genus quoddam medium, qui statuliberi dicuntur. Tom. 1. c. 1426. D.
- Hominum appellatione in jure feudorum quid contineatur. T. 2. c. 1178. C. & T. 3. c. 203. A. B.
- Hominum appellatione continentur procuratores prædiorum, actores, coloni, clientes. T. 2. c. 887. D.
- Hominum genera quot sint in jure feudorum. T. 2. c. 1240. D.
- Hominum liberorum æstimatio non fit, sed vestimentorum, vel annulorum. T. 5. c. 536. C.
- Hominum, sive mancipiorum divisio commodè explicari non potest. T. 5. c. 485. E.
- Hominum caritas, & amicitia gratuita est. T. 5. c. 459. B.
- Hominum divisio talis non fit, qualis pecuniæ. T. 9. c. 228. D.
- Hominiibus generaliter legatis, aut optione hominis data, an unum legatum sit, & an dividi possit. T. 7. c. 977. A. B.
- Homo est species, vel genus speciale. T. 3. c. 405. C.
- Homo genus est singulorum hominum, singuli autem homines sunt species. T. 1. c. 1198. D.
- Homo liber nullo æstimatur pretio. T. 1. c. 467. A.
- Homo medii actus quis appelletur. T. 1. c. 244. D.
- Homo liber alteri inutiliter emit, T. 4. c. 917. C.
- Homo liber dicitur is, qui non est obærat. T. 4. c. 379. D.
- Homo homini est cognatus jure naturæ. T. 4. c. 260. E.
- Homo in fructu esse non potest, & cur. T. 4. c. 131. B.
- Homo prudens nil facit frustra, ut natura. T. 4. c. 262. C.
- Homo liber hominis liberi instrumentum esse non potest, & cur. T. 4. c. 1133. B.
- Homo est species. Tom. 4. c. 448. E.
- Homo liber. Vide, Liber homo.
- Homo certus promissus an recte pro parte solvi possit. T. 5. c. 858. B.
- Homo liber non est in patrimonio, vel pecunia. T. 5. c. 377. A.
- Homo divisionem non recipit. T. 6. c. 54. C.
- Homo idem non potest esse locator, & conductor. T. 6. c. 241. B.
- Homo idem in duos scindi non potest. Ibid. B.
- Homo idem emptoris, & venditoris officio fungi non potest. T. 6. c. 90. D.
- Homo hominis an sit accessio. T. 7. c. 1386. A.
- Homo liber an statum suum pejorare, vel meliorem facere, item an operas suas locare possit. T. 7. c. 1340. C. D.
- Homo an accedat rei minoris pretii. T. 7. c. 705. A. & an accedat fundo. Ibid. A.
- Homo non est in fructu. Tom. 7. c. 1137. C.
- Homo non est in merce. Ibid. C.
- Homo, & ejus etymon. Tom. 7. c. 1161. B.
- Homo si generaliter legatus sit, legatum valet, licet nullus sit homo in bonis. T. 7. c. 1200. C.
- Homo sanus quisque præsumitur esse peritus discernendarum materialium. T. 7. c. 785. D. E.
- Homo homini insidiari nefas. T. 8. c. 524. D.
- Homo idoneus quis. Ibid. E.
- Homo sanæ mentis, ut natura, nihil frustra facit. Tom. 9. c. 731. C.
- Cui homo generaliter legatus est, an possit optimum eligere. T. 10. c. 394. A.
- Homo homini nunquam accedit. T. 10. c. 436. C.
- Homo cum generali debetur, an fieri possit solutio partium in diversis. T. 10. c. 526. B.
- Homo genus est singulorum hominum, illi sunt species. Tom. 10. c. 537. C.
- Homo non accedit venditioni rei, quæ minoris sit, id est, rei modicæ. Tom. 10. c. 1034.
- Homo non est in merce, & tamen est loco mercis. T. 10. c. 1127. C.

- Homologus . T. 2. c. 850. D.
 Homonymia quid . T. 8. c. 693. E. & c. 791. A.
Homme de fiefs, Homme de paix, Homme de pleure, Homme de service. T. 2. c. 1240. D.
 Honestam ob causam data quibus actionibus repetantur . Tom. 10. c. 954. D. E.
 Honestas, & pudor, qui in nuptiis spectandus est, facit, ut quasdam mulieres ducere non possimus . T. 5. c. 546. C. D.
 Honestas publica semper in nuptiis spectanda . T. 6. c. 1057. A.
 Honestatis exceptio . T. 6. c. 590. D.
 Honestatis formula clausula sic dicta . T. 8. c. 540. B.
 Honesti comes, non inhonesti bona fides . T. 5. c. 468. D.
 Honestiores plerumque jure civili æstimantur ex facultatibus . T. 9. c. 278. B.
 Honestiores plerumque æstimantur ex facultatibus . Tom. 10. c. 636. E.
 Honestius quod est, omnino sequendum est . T. 7. c. 91. B.
 Honestum est salutem desperati hominis expedire . T. 4. c. 1392. C.
 Honestum non est omne, quod licet . T. 7. c. 91. B.
 Honor quid . T. 1. c. 885. C.
 Honor æqualis debetur patri, & matri . T. 1. c. 93. A.
 Honor principatus defertur finitæ militiæ pro merito, T. 2. c. 932. B.
 Honor sacerdotii in provincia quis . T. 4. c. 864. A.
 Honor est per procuratorem possedit litigare . T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
 Honor habendus patrono; si quasi tutor, vel curator, vel defensor, vel actor interveniat patronus . T. 7. c. 127. A.
 Honor falsus ille est, qui honor non est . T. 10. c. 84. A.
 Honor est, aliquem posse litigare per procuratorem, sed hoc honore infamis est indignus . Tom. 10. c. 882. E.
 Honor est volentem recipi in testimoniam . T. 10. c. 967. B.
 Honoraria advocatorum ut non excedant centum aureos . T. 9. c. 233. A.
 Honoraria advocatorum præstanda esse a clientibus, qui dare possunt, alioqui debent gratuitam operam . T. 9. c. 142. B.
 Honorarii tutores qui sint . T. 1. c. 1023. D.
 Honorarii petitio advocato est . T. 4. c. 940. A.
 Honorarii successores possessores qui . T. 7. c. 490. A.
 Honorarium vinum est, quod honoris causâ offertur . T. 4. c. 1001. C.
 Honorarium advocatorum . T. 4. c. 940. A.
 Honorarium dicitur salarium . T. 4. c. 940. A.
 Honorarium jus dicitur Edictum prætorium . T. 4. c. 1448. D.
 Honorarium jus quodnam appellatum . T. 8. c. 893. E.
 Honorarium omne est modicum . T. 10. c. 989. D.
 Honorarius tutor quis . Tom. 4. c. 1001. C.
 Honorati quinam sint . Tom. 10. c. 728. C. D. & c. 859. A. B. & c. 864. C.
 Honorati an possint laudis captandæ gratiâ causam aliquam agere . T. 10. c. 859. C.
 Honorati, qui aliquam litem habent, sedere non debent cum Judice iis horis, vel temporibus, quibus eorum lites disceptantur . T. 10. c. 859. A. D. & c. 864. C.
 Honoratis jus est datum currus, si ve quadrigæ, non in provinciis tantum, sed & in urbe Regia . T. 10. c. 859. D.
 Honoratorum privilegia, & vehicula . T. 2. c. 810. D.
 Ab honore ad eundem, vel alium honorem, quæ vacatio temporis requiritur . T. 4. c. 863. D.
 In honore novo adipiscendo quale tempus præscribitur . Tom. 4. c. 853. A.
 Qui honore semel est functus aliquo municipali, non cogitur eundem repetere intra certum tempus, & quodnam illud tempus est . Ibid. A.
 Pro honore turpe est ex professo dare pecuniam ei, qui honorem defert . T. 9. c. 216. D.
 Qui falso honore fungitur, honore non fungitur . Tom. 10. c. 84. A. B.
 Honore maritali uxor differt a concubina . T. 10. c. 506. C.
 Honorem prodit, qui abutitur eo . T. 2. c. 716. C.
 Honorem deberi parenti cum vivo, tum mortuo . Tom. 9. c. 643. E.
 Ad honores interdum aliquem promovent dignitas, & reverentia oris, vultus, indolis . T. 4. c. 860. E.
 Honores præscos vocatus in crimen retinet, novos ante finitam litem adipisci nequit . Tom. 4. c. 858. C.
 Honores, & munera non ordinationibus, sed potioribus sunt injungenda . T. 4. c. 866. E.
 Honores an mercari liceat . T. 9. c. 216. C.
 Ad honores non admittitur minor vigintiquinque annis, nisi cogente penuriâ . T. 10. c. 396. B.
 Honoribus functis quanto tempore vacatio conceditur . T. 2. c. 738. D.
 Honoribus majoribus functos ad minores devocari non oportere . T. 2. c. 741. E.
 De honoribus inter patrem; & filium non continuandis, & eorum intervallis . T. 2. c. 738. A.
 Ab honoribus excusatio si sit . T. 4. c. 863. C. D.
 In honoribus continuandis quænam observanda veniant . T. 5. c. 892. E.
 De honoribus, & muneribus . T. 9. c. 131. B. C.
 Quem non honoro; non onero . T. 6. c. 271. C.
 Honorum divisio, & enumeratio; & quid sit munus . T. 1. c. 885. C.
 Honorum gradus . T. 2. c. 904. A. & seq.
 Honorum seminarium est Curia . T. 2. c. 738. C.
 Honorum petitores pecuniam in populum erogabant, corruptendorum suffragiorum causâ . T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
 Honos decurionatus in quibus differt a cæteris honoribus . T. 4. c. 863. D.
 Honos debetur memoriæ . Tom. 4. c. 1404. E.
 Hora ut consideranda . T. 1. c. 523. E. & c. 524. A.
 Hora captivitatis jungitur horæ mortis, & retro . T. 4. c. 782. E.
 Hora diei quibus officiis quæque destinata apud Romanos fuerit . T. 5. c. 16. D.
 Hora diei sexta quænam erat . T. 6. c. 567. E.
 Horæ dierum apud antiquos quomodo divisæ fuerunt . Tom. 5. c. 16. B.
 Horæ non faciunt creditorem potiore, sed dies . Tom. 10. c. 455. E.
 Horci etymon . T. 1. c. 309. B.
 Horis matutinis homines ad laborem sunt alacriores . Tom. 7. c. 1298. D.
 Horis septem diei primis Romani litibus, & negotiis præcipue vacabant . T. 10. c. 587. D.
 Horrea publica, & quæ in eis conduntur . T. 2. c. 691. D.
 Horrea provinciarum a præsidibus diligenter inspicienda . Tom. 2. c. 692. C.
 Horrea solebant locari mercium reponendarum causâ . T. 7. c. 609. A.
 Horrearius quis dicitur . Tom. 7. c. 608. C.
 Horrearius non possidet merces . T. 7. c. 609. B.
 Horrearius an possideat . Tom. 7. c. 609. E.
 Horrearius . T. 9. c. 406. E.
 Horreaticas species qui præsumpserint, in insulam deportandi . T. 2. c. 692. D.
 Horreorum dolia defossa cujus videantur, emptoris ne, an venditoris . T. 8. c. 629. C.
 Horreorum locatio . T. 9. c. 406. A.

- Horreorum locator custodiam omnino præstat. Ibid. A.
 Horreorum custodes. Ibid. B.
 Horreum a fundo, & domo differt. T. 8. c. 629. C.
 Horreum vinarium. T. 9. c. 379. C. & seq.
 Horologium an sit adfixum domui, & an sit pars ejusdem. T. 4. c. 1134. A.
 Horti in ædificiis constituti urbana prædia sunt. Tom. 6. c. 30. A.
 De hortulanis. T. 2. c. 1108. A.
 Hortus vicinus an contineatur legato domus. T. 4. c. 1115. C.
 Hospitalarii milites qui. Tom. 6. c. 826. B.
 Hospitalis præbitio tollitur infausta. T. 2. c. 974. D.
 Hostes jure belli cædendi, & capiendi. T. 3. c. 95. B.
 Hostes capti cui pœnæ subjiciendi. T. 3. c. 452. D.
 Tot hostes, quot sunt servi. T. 4. c. 10. E.
 Hostes qui judicantur a populo lege lata, vel Senatusconsulto, capite minuuntur, mediâ scilicet. T. 5. c. 160. C. D.
 Apud hostes res quæ sunt, possunt vendi, adjudicari, in stipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. in actionem familiaræ erciscundæ veniunt. Ibid. B.
 Hostes qui dicuntur. T. 8. c. 575. A.
 Apud hostes qui sunt, an possint facere testamenta. T. 10. c. 587. D.
 Hostiles res occupanti cedunt, nec fiunt publicæ. T. 3. c. 95. C.
 Hostis quid a transfuga differt. T. 3. c. 452. D. E.
 Hostis verbum quid olim, & quid nunc ostendat. Tom. 8. c. 644. D.
 Hostium impetus. T. 9. c. 298. E. Vide, Impetus hostium.
 Hugolini opinio probatur. Tom. 8. c. 525. B.
 Humani generis patrona dicitur præscriptio 30. annorum. T. 9. c. 793. A.
 Humanis legibus reum mercede dimittere contra Cæsarem est. T. 5. c. 138. B.
 Humanitatis ratio exigit, ne damnatis capitali pœna quotidiana alimenta invidentur. Tom. 5. c. 1079. D.
 Humanitatis lex quæ. T. 9. c. 1076. E. & c. 1077. A.
 Humanitatis gratiâ tempus indulgetur. T. 10. c. 435. E.
 Hungariæ mos a Summo Pontifice improbat. T. 6. c. 772. C.
 Hyacinthi in equorum ornamentis prohibiti. T. 2. c. 804. B.
 Hydraulicæ qui sint, & organarii dicantur. T. 2. c. 745. E. & c. 746. A.
 Hydromeli quid sit, & an vini saporem assequi possit. T. 3. c. 714. C.
 Hydromeli verbum quid sit. T. 7. c. 1456. D.
 Hyemis tempore navigatio sæpe periculosa est, & alio quovis incerta. T. 10. c. 853. E.
 Hyems sumitur pro vi ventorum, aut imbrium, Græcis *χρυσί*. T. 4. c. 894. C.
 Hyperocha quid sit. T. 3. c. 104. C.
 Hyperocha, id est, prævalentia. T. 6. c. 592. C.
 Hypogea quæ dicuntur. T. 9. c. 1174. A.
 Hypobolôn datur tantum nuptæ, *au coucher gaigne la femme son d'ovaire*. T. 2. c. 1244. E.
 Hypobolum quid sit. Ibid. B.
 Hypodia quæ sint propriæ. T. 1. c. 434. D.
 Hypodiaconi inviti nullam tutelam, vel curam suscipiunt. Tom. 1. c. 535. E.
 Hypomnimatographi. T. 2. c. 720. A.
 Hypotheca est nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
 Hypotheca pactum est pignoris. T. 1. c. 934. E.
 Hypotheca quotuplex, & ut contrahitur. T. 1. c. 775. A. & seq.
 Hypotheca vel manifestaria, vel tacita. T. 1. c. 776. C.
 Hypotheca aliud est, aliud pignus, aliud fiducia, & aliud *à titre de gage*. T. 1. c. 1208. B.
 Hypotheca pacto contrahitur. T. 1. c. 934. D.
 Hypotheca solvitur pacto. T. 1. c. 225. E.
 Hypotheca a debitore surrepta, ut capi non potest, pignus potest. T. 1. c. 1115. C.
 Hypotheca remissa fors remissa non videtur, non contra. T. 1. c. 934. E.
 Hypotheca simpliciter in jure generalis est hypotheca. T. 3. c. 206. C.
 Hypotheca testamento, vel nudo pacto constituitur. T. 1. c. 1142. D.
 Hypotheca prædii dotalis non valet. T. 2. c. 1106. A.
 Hypotheca rei alienæ nulla est. Ibid. A.
 Hypotheca generalis bonorum omnium Ecclesiæ non prohibetur. T. 2. c. 1044. C.
 Hypotheca quomodo contrahitur, & solvitur. T. 1. c. 776. C. & c. 777. E. & c. 934. C. & seq.
 Hypotheca tacita an etiam detur ei, cujus pecuniâ domus, quæ vitium faciebat, refecta est. T. 4. c. 1262. D. E.
 Hypotheca. Vide, Pignus;
 Hypotheca, sive pignus testamento potest constitui. T. 7. c. 540. D. E.
 Hypotheca quomodo constituatur. T. 8. c. 647. B.
 Hypotheca an contrahatur sine scriptura solenni. T. 8. c. 325. B.
 Hypotheca quæ propriè vocetur. T. 8. c. 324. E. an nascatur ex contractu. Ibid. E.
 Hypotheca tacita pro dotibus. T. 9. c. 291. D. & seq.
 Hypotheca semel remissa nunquam restituitur, nisi novo pacto. T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
 Hypotheca tacita pro paraphernis. T. 9. c. 492. A.
 Hypotheca, vel pignus in quibus causis tacite contrahitur. T. 9. c. 1200. D. & seq.
 Hypotheca jure prætorio constituitur. T. 9. c. 295. C.
 Hypotheca est pignus, sed pactum, non contractus. T. 9. c. 295. E.
 Hypotheca conventionalis ubi est supervacua est legitima. T. 9. c. 492. D.
 Hypotheca, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
 Hypotheca, & pignus quando non differunt. T. 9. c. 951. C. D.
 Hypotheca duorum consensu perficitur. T. 9. c. 73. E.
 Hypotheca specialis debet prius excuti, quam generalis. T. 9. c. 1187. B.
 Hypotheca, & pignus nihil inter se differunt. Tom. 9. c. 1186. C. D.
 Hypotheca, quæ pacto constituitur, si convenerit de non petendo, non tollitur, nisi opposita exceptione. T. 9. c. 72. B.
 Hypotheca expressa, & tacita in quo differunt. Tom. 9. c. 1195. A.
 Hypotheca an pacto solvatur. T. 10. c. 560. A.
 Hypotheca an sit personalis. T. 10. c. 972. C.
 Hypothecæ prædia, vasa, & vestes Ecclesiæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
 Hypothecæ definitio. T. 1. c. 775. D.
 Hypothecæ vindicatio. T. 9. c. 129. B.
 Hypothecæ tacitæ privilegium est personale. T. 10. c. 1022. A.
 Hypothecæ quæ res obligari non possunt. T. 1. c. 777. A.
 Hypothecæ generali, quæ speciali subicitur, semper inest tacita, conditio, si specialis idonea non sit. T. 4. c. 950. E.
 Hypothecæ tacitæ beneficio excluduntur mulieres, quæ sibi prospexerunt, & caverunt jam speciali hypothecâ. T. 9. c. 493. D.
 Hypothecæ generali quæ conditio inest. T. 9. c. 1187. E.
 Hypothecam semper habet fiscus. T. 3. c. 41. C.
 Hypothecam respublica non habet, nisi ex privilegio. Ibid. C.
 Hypothecam tacitam in ea domo an is habeat, cujus pecuniâ domus empta est. T. 4. c. 1262. E. & c. 1263. A. quid de pupilli pecuniâ.
 M m 2

- conia. Ibid. c. 1263. B.
Hypothecam qui persequitur ; ipsa vi sortem petit. T. 5. c. 73. B. C.
Hypothecam tacitam habet fiscus. Vide, Fiscus.
Hypothecam tacitam habet mulier dotis nomine. T. 9. c. 1134. D.
Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1212. E. & 1213. A. & seq.
Hypothecam tacitam habet fiscus. T. 9. c. 1132. D.
Hypothecam tacitam an habeat respublica. T. 9. c. 130. D.
Hypothecam tacitam habet mulier in omnibus bonis mariti, dotis conservandæ causâ. T. 9. c. 1216. D.
Hypothecam tacitam non tantum mulier in bonis mariti habet, sed & pro ea maritus in bonis uxoris, si petat dotem promissam. T. 9. c. 493. A.
Hypothecam tacitam lex inducit, sive præsumit, quasi de eo tacite convenerit inter contrahentes. T. 9. c. 1200. D.
Hypothecam tacitam quando habet fiscus, & quando non habet. Ibid. E. & c. 1201. A.
Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1200. E. & c. 1201. A. & seq.
Hypothecam tacitam habent mulieres in bonis mariti. T. 10. c. 704. A.
De hypotheca nominis consultatio. T. 1. c. 660. A.
De hypotheca controversia rem litigiosam non facit. T. 2. c. 1138. B. C.
In hypotheca generali prioris inest specialis. T. 4. c. 949. D.
Hypothecâ generali solebant vulgo obligari præsentia, & futura bona. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
Hypothecâ generali pleraque sunt, quæ pignori possunt specialiter. T. 9. c. 1207. C.
Hypothecâ generali quæ non continentur. Ibid. C. D.
Ex hypotheca tacita generali non sunt pignori nomina, etiam expressa, nisi sint liquida, & certa. T. 9. c. 242. D.
De creditore, qui, hypothecâ speciali omisâ, excusit cætera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.
In hypotheca semper censetur fiscus antiquior. T. 9. c. 367. C.
Hypothecæ qualiter contrahantur, ac de earum pactis. T. 1. c. 775. A.
Hypothecæ, & pignora liberantur voluntariâ novatione factâ, non etiam necessaria. T. 4. c. 965. B.
Hypothecæ liberantur voluntariâ novatione factâ, secus necessaria. Ibid. B.
Hypothecæ tacitæ introductæ sunt legitus in multis casibus justâ præsumptione. T. 9. c. 491. D. E.
In hypothecarum causâ priores creditores hypothecarii potiores habentur. T. 9. c. 244. C.
Hypothecas tolli spatio 40. annorum, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 245. A.
In hypothecis privilegia æstimantur ex tempore, in personali actione ex causa debiti. T. 4. c. 211. C. D.
In hypothecis fiscus habet jus commune non proprium. Tom. 4. c. 1528. D.
In hypothecis fiscus non præfertur aliis creditoribus habentibus expressam, vel tacitam hypothecam. T. 9. c. 1317. B.
De hypothecis, & pignoribus. T. 9. c. 1186. A. & seq.
In hypothecis neque fiscus, neque privatus ullum privilegium habet, nisi ex tempore antiquiore. T. 9. c. 1305. B.
In hypothecis neque fiscus, neque privatus præfertur antiquiori creditori hypothecario. T. 10. c. 1021. E.
Hypothecaria actio avocatur possessionem. T. 1. c. 1521. E.
Hypothecaria actio semel omisâ an resumitur possit. Tom. 1. c. 665. C.
Hypothecaria actio an sit personalis. T. 1. c. 669. A.
Hypothecaria formula. T. 1. c. 775. B.
Hypothecaria actio nascitur ex pacto ipso jure. Tom. 4. c. 1294. E.
Hypothecaria actio quæ est. T. 7. c. 546. D.
Hypothecaria actio. Vide, Actio hypothecaria.
Hypothecaria actio duraturusque ad quadraginta annos. T. 9. c. 1237. A.
Hypothecaria actio est in rem. T. 9. c. 295. C. personam non obligat. Ibid. C.
Hypothecaria obligatio indivisa. T. 9. c. 1040. A.
Hypothecaria actio sola præscriptione quadraginta annorum tollitur. T. 10. c. 648. D.
Hypothecariæ actionis præscriptio quomodo interruptitur. T. 10. c. 839. A.
Hypothecariam obligationem non remanere subductâ principali. T. 3. c. 444. E.
Hypothecariâ actione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. C.
Hypothecaria actione singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 109. B.
In hypothecaria actione quando res mobilis persequi non potest. T. 9. c. 1193. B.
Hypothecariæ actiones. Tom. 9. c. 254. D.
Hypothecarii creditores. T. 1. c. 777. C.

Hypothecarii creditores. Vide, Creditores.

Hypothecarii debitoris debitor potest conveniri a creditore. T. 9. c. 242. A.

In hypothecariis actionibus instrumentum publicum plurimum valet. T. 9. c. 1214. C.

Hypothecarios intra ordo servatur, etiam si adversus fiscum, & rempublicam. T. 10. c. 704. A.

Hypothecarius fundi, & servitutis fundo debet vindicationem habere. T. 2. c. 1243. E.

Hypothesis est questio factis, personis, & aliis circumstantiis implexita. T. 4. c. 1502. B.

I

Jacens hereditas. Vide, Hereditas jacens.

Jacens hereditas dominæ locum obijnet. T. 5. c. 583. D.

Jacobus Cujacius, horum commentariorum Auctor, quam differentiam inter questiones Papiniani, & responsa instituit, & cur. T. 4. c. 829. A. B.

Jacobus Richardus fuit jurisconsultus magnus, & obiit Romæ sententiâ inquisitorum: ejus opera nulla exstant, sed sæpe a Doctoribus citatur Richardus de Malumbris. T. 6. c. 81. C.

Ex jactatione nuda nulla competit actio, vel persequutio. T. 10. c. 1110. D.

Jactum retis si emero, & piscator noluerit præstare quod extraxerit piscium, qua actione mihi tenetur. T. 7. c. 759. C. D.

Jactum retis si emero, si extracto reti nullus piscis, sed sportula auri inest, ad quem illa pertineat. Ibid. D.

Jacturâ factâ contributio fit, naufragio facto non fit. T. 1. c. 386. C. A.

Ex jactura aliena nemo lucrum facere debet. T. 4. c. 891. B.

Jacturæ summa pro rerum servatarum pretio, in locatione damno contingente, distribui debet. T. 5. c. 535. E.

Januario mense non navigandum. T. 10. c. 854. C.

Januarius Episcopus Caralitanus Sardinie. T. 6. c. 1042. D.

Priscus Javolenus dubie sanitatis, adhibebatur tamen consiliis, intererat officiis, atque jus civile publice respondebat. Tom. 10. c. 223. D.

Iconium aureum. T. 5. c. 395. C. Vide, Aureum iconium.

Iconium quid sit. Tom. 9. c. 1449. B.

Ictus flagellorum quomodo infamiam irrogat. T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.

Ictus fustium an infamiam irroget. T. 5. c. 752. E.

- In id, quod reipublicæ abest, an quis reipublicæ teneatur. T. 4. c. 869. D.
- Id, quod interest. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq. Vide, Interest, Interesse.
- Idem corpus in exceptione rei judicatæ non subtilius, sed pingui Minervâ fumendum. T. 5. c. 820. B.
- Idem est in quibus locis, ac legibus delendum sit, ac reponendum idest. T. 7. c. 1339. B. C.
- Pro idem est sæpius in Digestis reponendum id est, & quibus in locis. T. 7. c. 784. C.
- Idiotæ qui sint. T. 2. c. 1033. E.
- Idoneum nomen. Vide, Nomen.
- Idoneus defensor. Vide, Defensor.
- Idoneus defensor litis alienæ sine cautione judicatum solvi nemo est. T. 5. c. 156. C.
- Idoneus quis ad obtinenda Ecclesiastica ministeria. T. 6. c. 1003. C.
- Iduarium quid. T. 1. c. 1434. E.
- Jejunium castum. Tom. 9. c. 456. B.
- Ignaris non datur actio, nec ullum aliud remedium juris, sed scientibus, & postulantis. T. 10. c. 314. B.
- Ignarus sui juris electo uno, cum quo experiatur post litem contestatam ante rem judicatam, ad alterum an possit transire. T. 1. c. 236. B.
- Igni, & aquâ accipere. T. 3. c. 297. C. D.
- Ignobilis si adoptetur a nobili, an nobilis fiat. Tom. 4. 809. A. & seq.
- Ignominia an cesset in conditionibus. T. 8. c. 369. C.
- Ignominiosi ex quibusdam judiciis damnati non fiunt. T. 1. c. 287. C.
- Ignorans falsi non tenetur. T. 1. c. 373. B.
- Ignorans non tenetur ex empto, antequam res evicta sit. T. 1. c. 1474. C.
- Ignorans pro possessore possidet. T. 1. c. 1123. D.
- Ignorans est extra omnem culpam. T. 2. c. 1294. D.
- Ignorans rei mobilis possessionem amittit. T. 4. c. 649. C.
- Ignorans, & invitus in quo differunt. T. 4. c. 650. A.
- Ignorans non amittit possessionem. T. 4. c. 622. C.
- Ignorans non acquirit possessionem, præterquam uno casu. Ibid. C.
- Ignorans crimine stellionatus non tenetur. T. 5. c. 421. C.
- Ignorans non separatur a sciente in actione pigneratitia contraria. Ibid. D.
- Ignorans qui solvit indebitum, ei datur conditio. T. 8. c. 234. B.
- Siquis ignorans rem minoris esse, sine decreto comparaverit. T. 9. c. 612. E.
- Ignorans excusatur a repetitione, a petitione non excusatur. T. 10. c. 507. B. C.
- Ignorans qui vendidit, re ab alio evicta non tenetur, nisi ad pretium restituendum. Tom. 10. c. 764. B.
- Ignorantem invasio non spoliat possessione, quæ solo animo retinetur. T. 4. c. 626. E.
- Ignorantem poenâ affici inhumanum est. T. 5. c. 421. C.
- Ignorantes altringi possunt fideicommissio. T. 1. c. 443. A.
- Ignorantes ex testamento emolumentum legatorum acquirunt. T. 4. c. 1146. B.
- Ignorantes an rerum legatarum dominium adquirant, vel agnitione, vel traditione. Ibid. B.
- Ignorantes fideicommissio altringi possunt. Ibid. A. B.
- Ignorantes non præsumuntur, qui clam, & occultè aliquid faciunt. T. 6. c. 1132. E.
- Ignorantes, & scientes in quo differunt. T. 9. c. 432. D.
- Ignoranti quo casu noceat exceptio. T. 1. c. 1300. A.
- Ignoranti & exceptionem dari, & utilem actionem. T. 1. c. 1491. E.
- Ignoranti jus non procedit usucapio. T. 4. c. 504. B.
- Ignoranti domino acquiritur dominium per servum, possessio scienti, & volenti adquiritur. T. 4. c. 624. D.
- Ignoranti furtum fit. T. 4. c. 649. C.
- Ignoranti an fiat injuria, aut scienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.
- Ignoranti non tollitur possessio per alium quemquam. T. 5. c. 713. B.
- Ignoranti fit injuria, non scienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.
- Ignoranti subveniri æquum est. T. 5. c. 474. C.
- Ignoranti possessionem non tolli, scienti tolli. T. 5. c. 710. C.
- Ignoranti acquiritur conditio de rebus creditis. Tom. 7. c. 664. C.
- Ignoranti an legatum adquiratur. T. 7. c. 973. D.
- Ignoranti factum tempora non cedunt. T. 8. c. 234. C.
- Ignoranti jus tempora cedunt. Ibid. C. & T. 9. c. 650. E.
- Ignoranti non competit usucapio. T. 9. c. 1009. D. E.
- Ignoranti acquiritur possessio. T. 9. c. 1010. A.
- Ignoranti factum tempora non procedunt. T. 10. c. 458. A.
- Ignoranti an tempora petendæ bonorum possessionis currant. T. 10. c. 502. E.
- Ignoranti factum tempora petendæ bonorum possessionis non procedunt. T. 10. c. 679. A.
- Ignoranti an adquiratur possessio per procuratorem. T. 10. c. 591. A.
- Ignoranti non profunt dies petendæ possessionis. T. 10. c. 1047. A.
- Ignorantibus mulieribus jus subveniri solet, sed non in lucris. T. 1. c. 503. E.
- Pro ignorantibus habentur surdus, & mutus. T. 4. c. 1146. B.
- Ignorantibus jus, in lucris, nec masculis, nec fœminis succurritur. T. 4. c. 508. A.
- Ignorantibus an per alios possessio adquiri possit. T. 5. c. 695. C.
- Ignorantibus jus tempora bonorum possessionis an cedant. T. 5. c. 628. B. C.
- Ignorantibus nobis quando possessio tollatur. T. 5. c. 714. E. & c. 715. A.
- Ignorantibus factum datur conditio. T. 9. c. 227. A.
- Ignorantium in eo, quod ignorant, nullus est consensus. T. 1. c. 950. E.
- Ignorantium, & scientium differentia quæ. T. 5. c. 1185. A.
- Ignorantia juris, & ignorantia facti quid sit. T. 1. c. 782. A.
- Ignorantia juris civilis an excuset a delicto. T. 1. c. 237. E.
- Ignorantia supina. Tom. 3. c. 138. C.
- Ignorantia justa. T. 2. c. 1224. C. D.
- Ignorantia procuratoris domino scienti non præbet actionem rehibitoriam. T. 1. c. 1496. C.
- Ignorantia facti est error. Vide, Error.
- Ignorantia non qualibet est justa, & probabilis. T. 4. c. 129. D.
- Ignorantia quando excusat eum, qui succedit. T. 4. c. 948. E.
- Ignorantia dissoluta prope scientiam est. T. 4. c. 1333. B.
- Ignorantia juris quid est. T. 4. c. 502. D.
- Ignorantia juris potius stultitia est, quàm error. Ibid. D.
- Ignorantia juris præmio non afficitur, nec damno mulcatur. Ibid. E.
- Ignorantia juris gentium non remittitur mulieri. T. 4. c. 813. A.
- Ignorantia juris naturalis neminem excusat. T. 4. c. 1495. D.
- Ignorantia quando excusat, & quando non. T. 4. c. 948. E. & c. 949. A.
- Ignorantia juris nihil obest mulieri in petenda dote. Tom. 4. c. 505. C.
- Ignorantia juris non prodest in usucapione. T. 4. c. 503. D.
- Ignorantia sola juris usucapionem impedit. T. 4. c. 629. D.
- Ignorantia facti non impedit usucapionem. Ibid. D.
- Ignorantia juris non est dolus, sed lata culpa. T. 4. c. 508. B.
- Ignorantia juris. Vide, Juris ignorantia.
- Ignorantia excusat, quantum ad crimen pertinet. Tom. 5. c. 420. E.

- Ignorantia supina, & crassa pro scientia semper habetur in jure. T. 5. c. 474. C.
- Ignorantia juris non excusat a delicto. T. 5. c. 1186. C.
- Ignorantia affectata non excusat. T. 6. c. 1088. E.
- Ignorantia cujus ex parentibus liberos excusat. T. 6. c. 1135. D. legitime fieri, & legitimum esse quomodo differant. Ibid. c. 1136. D.
- Ignorantia alterius alteri non prodest. T. 7. c. 888. E.
- Ignorantia facti duplex, alieni, & proprii. T. 7. c. 887. D.
- Ignorantia facti an noceat. T. 7. c. 888. E.
- Ignorantia facti an, quando, & quibus prodest, vel noceat. T. 7. c. 891. A.
- Ignorantia facti an noceat, vel prodest. T. 7. c. 894. D.
- Ignorantia juris an noceat, id est, an damnum inferat. T. 7. c. 891. A.
- Ignorantia facti an noceat patronis. T. 7. c. 1270. B.
- Ignorantia supina quid sit. T. 7. c. 698. D.
- Ignorantia juris an noceat. T. 7. c. 894. E.
- Ignorantia juris excusat a furto, & cur. T. 7. c. 888. E.
- Ignorantia juris, & facti non tantum observatur in bonorum possessione, sed etiam in parte omni juris. T. 7. c. 887. B.
- Ignorantia juris non prodest adquirere volentibus. T. 7. c. 890. E.
- Ignorantia juris omnis supina est, facti ignorantia non omnis supina est. T. 7. c. 888. B.
- Ignorantia juris quos excuset. T. 7. c. 893. C.
- Ignorantia juris, ut adquiram, non prodest. T. 7. c. 894. D.
- Ignorantia juris an excuset aliquem. T. 7. c. 20. D.
- Ignorantia nonnunquam iusta. T. 8. c. 668. E. & c. 754. D.
- Ignorantia juris mulieri non prodest in compendiis, sive lucris. T. 8. c. 234. D.
- Ignorantia juris in lucro mulieri non prodest. T. 9. c. 651. A. imò nec rusticò temere profuerit, si jurisconsultorum copiam habuerit. Ibid. A.
- Ignorantia juris excusat heredes 25. annis minores. T. 9. c. 800. E.
- Ignorantia facti alieni non semper excusat. T. 10. c. 468. C. non omnis ignorantia facti est supina. Ibid. E. omnis ignorantia juris est supina. Ibid. E.
- Ignorantia juris rusticos, & sceminas excusat a poena, dolo, & delicto. T. 10. c. 469. C.
- Ignorantia patris an obsit filio, cui defertur possessio, si ipse ignoravit. T. 10. c. 502. B.
- Ignorantia unius an alteri scienti prodest. T. 10. c. 511. B.
- Ignorantia juris mulieres excusat, præbetque causam earum in integrum restituendarum. Tom. 10. c. 899. D.
- Ignorantia juris prætextus non potest delere infamiam, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D.
- Ignorantia & scientia distinctio. T. 5. c. 1186. A. & seq.
- Ignorantia juris, & facti discrimen in usucapione quod sit. T. 7. c. 888. C.
- Ignorantia iustam causam quis habeat. T. 8. c. 682. D.
- Ignorantiam imitatur dubitatio. T. 4. c. 42. C.
- Ignorantiam facti non nocere, juris autem nocere. T. 7. c. 887. B.
- Ignorare jus rusticis plerumque permissum est. T. 4. c. 1432. A.
- Ignorare nemo videtur, quod est publicum. T. 4. c. 503. B.
- Ignoratio juris nemini nocet in gerendis negotiis citra delicta. Ibid. D.
- Ignoratio suum petentibus nihil obest. T. 4. c. 505. B.
- Ignoratio an, & quid officiat in contractibus. T. 5. c. 909. C.
- Ignota res in stipulationem non deducitur, cum stipulationi inseritur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.
- Illensium antiqua privilegia. T. 3. c. 256. B.
- Illata, & importata in fundum a domino locatum, an obligata sint domino mercedis, & pensio; nis nomine. T. 5. c. 525. C.
- Illatio mortui locum religiosum facit; reliquiis mortui in alium locum translatis, locus fit profanus. Tom. 4. c. 945. A. quæ translatio a Principe impetrari debet. Ibid. A.
- Illatio omnis est accipienda secundum propositionem præcedentem. T. 5. c. 527. B.
- Illationes Canonice. T. 2. c. 672. C.
- Illationum varii tituli. T. 2. c. 680. D.
- Illaudatus venditor de evictione non tenetur. T. 9. c. 585. C.
- Ille, aut ille tutor, heres, liber esto. T. 8. c. 580. D.
- Illicite nuptiæ quæ sunt. T. 4. c. 278. A. ne legata inutilia, vel inania faciamus, cavere debemus. Ibid. c. 442. C.
- Illicite nuptiæ, Vide, Nuptiæ.
- Illicitum quidnam dicatur. T. 8. c. 899. D.
- Illiterati negotiorum expertes a tutelis excusantur. T. 1. c. 1024. B. & seq.
- Illustres sine instrumentis dotalibus nuptias non contrahunt. T. 2. c. 1070. A.
- Illustres a sordidis vindicantur muneribus. T. 2. c. 750. C.
- Illustres personæ repromittunt tantummodo de damno infecto, & novo opere. Tom. 5. c. 657. A. B.
- Illustres quinam sint. Tom. 10. c. 789. E.
- Illustres iudices sunt aulicæ, non provinciales potestates; T. 10. c. 865. B.
- Illustris an possit per se causas civiles agere. T. 10. c. 614. B.
- Illustrium nomine qui continentur. T. 2. c. 885. A. B.
- Illustrium privilegia. T. 2. c. 891. D.
- Illustrium personarum tutores, vel curatores. T. 9. c. 561. E.
- Illyricum duplex. T. 2. c. 673. E.
- Imaginaria venditio, quæ sit libertatis causa, hodie in Moscovia observata. T. 5. c. 159. C.
- Imaginaria venditio. T. 5. c. 1183. C.
- Imaginaria venditio quæ. Tom. 8. c. 667. B. quot modis dicatur. Ibid. A. & c. 751. D.
- Imaginaria apocha nullius momenti est. T. 8. c. 388. D. & c. 667. C.
- Imaginarii contractus in emptionibus. Ibid. B. C.
- Imaginarii milites qui dicantur. T. 9. c. 1412. C.
- Imaginarium servus. T. 5. c. 1183. C.
- Imaginem Imperatoris præferri præsidii, ac tuitionis causa. Tom. 3. c. 352. D.
- Imaginem Principis non licet adorare. T. 2. c. 59. A.
- Imagines Principum inter ornamenta domorum, non inter simulacra Deorum. Ibid. B.
- Imagines cereas qui fingunt; sunt venefici. T. 9. c. 1437. B.
- Imago omnis plerumque tantum caput, & humeros representabat. T. 3. c. 607. D.
- Imago non debet, aut potest naturæ, & veritati caliginem offundere. T. 4. c. 325. E.
- Imago lusca quæ. T. 5. c. 1198. D.
- Imago cujusque materiæ olim plerumque caput tantum in humeros exprimebat, sine reliquo corpore. T. 5. c. 925. E.
- Imbecillitas virium, atque naturæ citra morbum matrimonium impedit, & dirimit. T. 6. c. 1127. B.
- Imberbi vox pro qua posita. T. 3. c. 300. B.
- Immaturæ nuptiæ quæ dicuntur. Tom. 9. c. 451. D. E.
- Immaturitas sponsalium. Tom. 9. c. 452. A.
- Immiscere est quasi res jam suas attrahere; pro herede se gerere est adquirere hereditatem. T. 4. c. 191. A.
- Immiscere se bonis hereditariis est rebus hereditariis tanquam dominum uti, vel abuti. Ibid. A.
- Immiscere se non dicuntur extranei, sicut necessarii nunquam dicuntur se pro herede gerere, aut adire, vel cernere hereditatem. Ibid. A.
- Immiscere, & abstinere sunt verba juris prætorii. T. 4. c. 469. D. repudiare, & adire sunt verba juris

juris civilis. Ibid. D.
 Immiscere se bonis. T. 6. c. 282. A.
 Immiscere, & abstinere verba sunt
 juris prætorii. T. 6. c. 250. D.
 Immiscere. T. 9. c. 919. B. Vide,
 Abstinere.
 Immiscet se, qui ex hereditate capit
 aliquid, non immiscet se, qui per
 hereditatem aliquid capit. T. 4.
 c. 192. B.
 Immissa quæ sint in servitutibus.
 T. 7. c. 405. D.
 Immissio quomodo fit, & quorum-
 nam fit. T. 8. c. 989. B. C.
 Immissio quasi idem, quod proje-
 ctio. T. 8. c. 536. D.
 Immissio est in suo herede id, quod
 in extraneo est pro herede gestio.
 Tom. 4. c. 125. A.
 Immissio substituto nocet; absten-
 tio soli pupillo prodest. T. 4.
 c. 88. D.
 Immittere mœnium quid sit. T.
 5. c. 307. B.
 Immitteri qui dicantur. T. 7. c. 422.
 D.
 Immobiles res. Vide, Res immo-
 biles.
 Immobiles res minorum, & jus, quod
 de his alienandis constitutum est.
 T. 9. c. 572. B.
 Ad immobiles res porriguntur res
 mobiles admodum pretiosæ. T.
 9. c. 1157. C.
 Immobilia vi possideri, mobilia
 furto surripi possunt. Tom. 1.
 c. 1116. D.
 Immobilis rei furtum non fit. T.
 6. c. 319. B.
 Immobilis res, & mobilis in quo
 differunt. T. 9. c. 997. B.
 Immobilium ufucapio hodie decen-
 nio inter præsentis, vicennio inter
 absentes completur. T. 1. c. 544. E.
 Immobilium rerum possessio quo-
 modo adquiratur præscriptione
 longi temporis. Tom. 9. c. 1020.
 C.
 Immobilium: & mobilium pretiosæ
 forum eadem est conditio. T. 10.
 c. 189. A.
 Immodica donatio. T. 5. c. 826.
 B.
 Qui immolaverint hominem, quo
 supplicio plectendi. T. 1. c. 506.
 D.
 Immortalitas est res inæstimabilis.
 T. 9. c. 1260. D.
 Immunis quid significat, & quid
 munis. T. 9. c. 401. C. D.
 Immunitas ἀρρωστικῆς Quæstoris.
 T. 3. c. 592. C.
 Immunitas plena quæ sit. Tom. 2.
 c. 740. D.
 Immunitas decurionum nemini tri-
 bui potest. T. 2. c. 744. E.
 Immunitas unius onerat alios. T.
 2. c. 672. C.
 Immunitas. T. 8. c. 499. E.
 Immunitas ab oneribus, & tributis
 quibus maximè debeatur. T. 10.
 c. 816. D.
 Immunitatis causæ, & jus. Tom. 1.
 c. 886. A.

Immunitatis allegatio inhibet exa-
 ctionem. T. 10. c. 859. A.
 Immunitatem non habent infames.
 T. 2. c. 706. B.
 Immunitatem amittit, qui decurio-
 natum agnovit. T. 2. c. 742. E.
 Immunitate legibus concessa corpo-
 ralia munera remittuntur, non
 pecuniaria. T. 2. c. 739. E.
 Immunitate nemini concedenda.
 T. 2. c. 691. A.
 Immunitates Philosophorum. T. 2.
 c. 757. E.
 Immunitates quibus personis lege-
 dantur. T. 1. c. 1025. A.
 In immunitatibus quæ ratio serve-
 tur. T. 8. c. 694. C. & c. 791. E.
 & c. 792. A.
 Impares personæ institutæ quæ
 sunt. T. 7. c. 911. E.
 Impedimenta, quæ obstant iudicibus,
 quotuplicia sunt. T. 5. c. 207.
 D. E.
 Impeditis iustis causis, & necessita-
 tem rerum non negligentibus re-
 stituitio in integrum subveni-
 tur. T. 5. c. 166. D.
 Impendere centum iustus an plus,
 vel minus possit. T. 8. c. 624.
 C.
 Impendium, id est, usura. T. 3. c. 292.
 B.
 Impensa funeris. Vide, Funus;
 Impensa funeris est æs alienum do-
 tis. T. 4. c. 926. D.
 Impensa vestis in funere an impro-
 betur. T. 5. c. 983. C.
 Impensa in negotia hereditaria, licet
 repeti non possit, retineri tamen
 a negotiorum gestore potest. T.
 5. c. 137. B.
 Impensa funeris æs alienum dotis
 est. T. 6. c. 48. C.
 Impensa facta in servitute commu-
 nem non venit in actionibus com-
 muni dividendo. T. 7. c. 582. D.
 Impensæ ludorum publicorum. T.
 2. c. 827. B.
 Impensæ per doli exceptionem, non
 per actionem servantur. T. 1. c.
 69. C.
 Impensæ in res quasi dotales a viro
 factæ in prædia quasi dotalia, do-
 mino prædia vindicanti an repu-
 tari possint. T. 4. c. 998. B. &
 quid, si plus in fructibus, minus
 in impensis. Ibid. C.
 Impensæ necessariæ dotem ipso jure
 minuunt. T. 4. c. 998. D.
 Impensæ utiles. Vide, Utiles im-
 pensæ.
 Impensæ, fructuum nomine factæ, an
 detrahi possint. T. 5. c. 272. D.
 Impensæ, fructuum percipiendorum
 causâ factæ, compensantur cum
 fructibus. T. 5. c. 529. B.
 Impensæ, in rem hereditariam factæ,
 quomodo repeti possint. T. 5. c.
 136. E. & c. 137. A.
 Impensæ necessariæ, in res dotales
 factæ, reputantur uxori, etiam
 si res malè, aut eventus præter
 spem aliter acciderit. T. 5. c. 565.
 B. & seq.

Impensæ necessariæ, utiles, & vo-
 luptariæ, quam actionem ex actio-
 ne, aut deductionem producant.
 Ibid. B. & seq.
 Impensæ, in res dotales factæ, quom-
 modo, & a quo petantur. T. 5. c.
 560. D.
 Impensæ necessariæ minuunt dotem.
 T. 5. c. 565. B.
 Impensæ rerum dotalium duplices
 sunt, necessariæ, & utiles. Ibid. C.
 D.
 Impensæ utiles non minuunt do-
 tem. Ibid. D. E.
 Impensæ litis veniunt in æstimatio-
 nem ejus, quod interest. T. 6. c.
 384. D.
 Impensæ quando refunduntur reo;
 T. 6. c. 7. A.
 Impensæ ædificiorum servari possunt,
 non per actionem, sed per
 retentionem ædificiorum, sive,
 quod idem est, per exceptionem
 doli mali. T. 6. c. 44. B.
 Impensæ. Vide, Expensæ.
 Impensæ necessariæ an dotem mi-
 nuant. T. 7. c. 1408. E. & c. 1409.
 A.
 Impensæ. Vide, Sumptus.
 Impensæ utiles quomodo non repu-
 tantur mulieri. T. 7. c. 301. E.
 Impensæ utiles. T. 7. c. 296. B.
 Impensæ necessariæ dotem minuunt
 ipso jure. T. 7. c. 1167. B.
 Aliæ impensæ, factæ in res dotales,
 dotem non minuunt. Ibid. B.
 Impensæ invitâ uxore, vel nesciente
 quales. T. 8. c. 549. D.
 Impensæ litis. T. 9. c. 1087. C.
 Impensæ, factæ a muliere in fundo
 dotali ante divortium, quomo-
 do divortio factio deducantur. T.
 10. c. 169. B.
 Impensarum tres species, & earum
 descriptiones. Tom. 1. c. 313.
 A. B.
 Impensarum deductionem mulieri
 adimere non potest temporis ve-
 tustas. T. 4. c. 288. E.
 Impensarum necessariorum, & uti-
 lium factarum in fundo mortis
 causâ donato, retentio. Tom. 6.
 c. 121. B. C.
 De impensarum retentione, seu de-
 ductione. T. 7. c. 581. A. seq.
 Vide, Retentio.
 Impensarum tria genera. T. 8. c. 104.
 A. & c. 548. E.
 Impensarum refusio. T. 9. c. 139.
 D.
 Impensarum deductio, & compensa-
 tio cum fructibus. T. 9. c. 475.
 D.
 Impensarum tres sunt species. T. 9.
 c. 502. D. E.
 Impensæ necessariæ si non fecerit
 maritus in rebus dotalibus, culpæ
 nomine damnatur uxori. T. 5.
 c. 565. C.
 Impensæ nuntiationis novi operis
 qui præstare non teneantur. T. 5.
 c. 658. C.
 Impensæ donasse videtur, qui sci-
 ens alienum solum consecit.
 Tom.

- Tom. 6. c. 119. C.
 Impensas fructuum causâ factas compensari cum fructibus, nec unquam repeti a locatore. T. 7. c. 1366. A. B.
 Impensas necessarias per errorem qui solverunt, an de indebito soluto conditionem habeant. T. 7. c. 1415. E. & 1416. A.
 Impensas voluptuarias maritus non deducit. T. 7. c. 301. D.
 De impensis necessariis, & utilibus. T. 3. c. 251. B.
 Imperare natura maris est, scemine obedire. T. 4. c. 792. D.
 Imperativa, & directa verba quæ sunt. T. 4. c. 515. A.
 Imperativi nullas esse personas primas. T. 6. c. 91. E.
 Imperator temporale caput mundi. T. 2. c. 1357. E.
 Imperator ut, per quos, & quibus eligitur, & confirmatur solemnitatibus. T. 2. c. 1351. A. & seqq.
 Imperator solus aurum spargere potest. T. 2. c. 1135. D.
 Imperatoris sollicitudines quot, & quantæ. T. 2. c. 1361. A.
 Imperatori omne hominum genus fidelitatem debet, ipse soli Deo, & Romano Pontifici. Tom. 2. c. 1314. B.
 Imperatori licet possessiones suas cum Ecclesiasticis permutare, ubi id usus reipublicæ exigit. T. 6. c. 1028. E.
 Siquis Imperatori maledixerit. T. 9. c. 1393. B.
 Imperatorem legibus non esse subditum. T. 3. c. 450. A.
 In Imperatore num idem sit, quod in Cæsaris legato. T. 4. c. 830. C.
 Imperatores antecessores suos appellare patres suos, pio, & augusto nomine. T. 9. c. 1029. E.
 Imperatoribus, & Regibus an liceat uti fulmine execrationum. T. 10. c. 815. A.
 Imperfecta opera pro nihilo computantur. T. 1. c. 1199. A.
 Ex imperfecta scriptura an debeatur legatum. T. 4. c. 1164. B.
 Imperfecti, & inchoati negotii usus planè nullus, actio nulla est. T. 5. c. 134. A.
 Imperfectum testamentum dicitur, quod non subscriptum, neque a testibus signatum est. Tom. 4. c. 1073. C.
 Imperialis benevolentiae proprium est subjectorum investigare commoda. T. 2. c. 1319. C.
 Impericia culpæ adnumeratur. T. 1. c. 240. B.
 Imperitia heredum non mutat formam jurisdictionis. Tom. 7. c. 521. E.
 Imperitia jurisconsulti punitur. T. 7. c. 106. D.
 Imperitiæ mulieris in quibus casibus venia datur. T. 6. c. 169. D.
 Imperitus est, non prædo, idest, malæ fidei possessor. T. 4. c. 921. E.
 Imperitus non potest assequi verum. T. 10. c. 297. D.
 Imperia sunt jurisgentium. T. 1. c. 921. A.
 Imperia in Basilicis *περὸς τὴν βασιλίστην* sunt. T. 3. c. 265. C.
 Imperia, potestates, & legiones quomodo differant. Tom. 7. c. 68. C. D.
 Imperii mixti quidquid est, id etiam est jurisdictionis, & contra. T. 4. c. 13. A.
 Imperii insignia. Vide, Insignia.
 Imperii meri, & mixti differentia quæ. T. 6. c. 4. C.
 Imperii mixti pars est judicis dandi licentia. Tom. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
 Imperii duo esse genera. Tom. 7. c. 76. B.
 Imperii magis, quàm jurisdictionis quæ sint. T. 7. c. 56. D. E. & c. 57. D. & c. 71. C.
 Imperii meri definitio Cujacii. T. 7. c. 77. D.
 Imperii meri definitio. T. 7. c. 53. E. & c. 54. A.
 Imperii meri, & mixti divisio. T. 7. c. 75. E.
 Imperii meri omnia quæ sunt, non semper in unam personam concurrere, & cur. Tom. 7. c. 54. B.
 Imperii meri quæ sint. T. 7. c. 56. E.
 Imperii meri summa pars est gladii potestas. T. 7. c. 54. A.
 Imperii mixti definitio, & exempla. T. 7. c. 56. E. & c. 57. A.
 Imperii mixti definitio. T. 7. c. 54. D. & seqq.
 Imperii mixti, & jurisdictionis partes quæ sint. Tom. 7. c. 78. A.
 Imperii mixti licentiæ quæ sint. T. 7. c. 57. A.
 Imperii mixti nihil est, quod non sit & jurisdictionis. T. 7. c. 79. E.
 Imperii mixti nomen unde sit. T. 7. c. 75. C.
 Imperii mixti quæ sunt, & jurisdictionis, & contra. T. 7. c. 77. E.
 Imperii mixti quod est, dicitur jurisdictionis, & contra. T. 7. c. 139. B.
 Imperii neque, neque jurisdictionis, sed juris quæ sint. Tom. 7. c. 71. D.
 Quæ imperii meri sunt, sæpe in eandem personam omnia concurrunt. T. 10. c. 385. A.
 Imperii mixti pars præcipua est jus gladii. Ibid. C.
 Imperii mixti quod dicitur, rectè dicitur de jurisdictione, & vice versâ. Ibid. B.
 Pro imperio exercetur jurisdictionis. T. 4. c. 5. A.
 Ab imperio an separanda sint insignia. T. 4. c. 833. E.
 Pro imperio magis, quàm pro jurisdictione quædam sint. T. 10. c. 385. C.
 De imperio mero, & mixto. T. 10. c. 793. E.
 Imperium mixtum, & merum quid. T. 2. c. 1276. B.
 Imperium mixtum, & jurisdictiones una, & eadem est. Tom. 3. c. 627. B. C.
 Imperium Ciliciæ. Tom. 4. c. 833. C.
 Imperium in sua patria quis obtinere non debet. Tom. 4. c. 835. A.
 Imperium quando deponunt Præfides provinciarum, & quando insignia sumunt. T. 4. c. 833. D. E.
 Imperium merum hodie nullum est, & cur. T. 4. c. 17. D. quod olim fuit imperium merum, hodie est imperium mixtum. Ibid. E.
 Imperium omne hodie est mixtum jurisdictione. T. 4. c. c. 284. B. C.
 Imperium merum quid est. T. 4. c. 12. E. & 14. C.
 Imperium mixtum quid est. T. 4. c. 12. D. & c. 13. A. & c. 16. C.
 Imperium merum. Vide, Merum Imperium.
 Imperium merum est jus gladii, jus ferri, teste Lucano. Tom. 4. c. 16. B.
 Imperium, quod jurisdictioni coheret, mandatâ jurisdictione transit. T. 4. c. 8. E.
 Imperium est in servos, & non mandatum. T. 6. c. 14. E.
 Imperium a Græcis quomodo interpretatur. T. 7. c. 116. C.
 Imperium mixtum unde appelletur. T. 7. c. 76. A.
 Imperium quibus competat. T. 7. c. 55. C. D.
 Imperium mixtum. T. 7. c. 116. B.
 Imperium summum. Ibid. E.
 Imperium mixtum non omnibus magistratibus, & qua ratione, competat. T. 7. c. 55. D.
 Imperium merum cur sic appelletur. T. 7. c. 54. C.
 Imperium merum magistratibus lege datur. T. 7. c. 53. E.
 Imperium merum, & mixtum quare ita dicatur. T. 7. c. 139. A.
 Imperium merum quomodo jure competit. T. 7. c. 76. B.
 Imperium merum per eminentiam potestas appellatur. T. 7. c. 94. B.
 Imperium merum quæ complectatur. T. 7. c. 53. E.
 Imperium merum quæ contineat. Ibid. E.
 Imperium mixtum a jurisdictione quomodo secernatur. Tom. 7. c. 80. C.
 Imperium mixtum cur sic appelletur. T. 7. c. 71. E.
 Imperium mixtum, & jurisdictionis unum, & idem sunt. Tom. 7. c. 76. B.
 Imperium mixtum jurisdictioni sem-

semper cohæret . Tom. 7. c. 80. E.
 Imperium mixtum latius patet, quàm officium jus dicentis. T. 7. c. 54. D. E.
 Imperium mixtum est mixtum jurisdictioni. T. 7. c. 55. D.
 Imperium mixtum potestas est. T. 7. c. 77. C.
 Imperium quomodo simpliciter potestas appellatur. Ibid. C.
 Imperium mixtum solis magistratibus competere, sed non omnibus. T. 7. c. 58. A.
 Imperium mixtum solis competere magistratibus. T. 7. c. 55. D.
 Imperium sine jurisdictione non esse potest, jurisdictione sine imperio esse potest, & qua ratione. T. 7. c. 58. A.
 Imperium mixtum, & jurisdictione quæ contineat, quàm latè pateat. T. 7. c. 54. D. E.
 Ad imperium quæ plus accedant, quàm ad jurisdictionem. Tom. 7. c. 56. C.
 Imperium duplex est merum, & mixtum. T. 7. c. 56. E.
 Imperium merum est gladii potestas. Ibid. E.
 Imperium, & jurisdictionem omnibus tribuimus, sed non omnibus omne imperium. Tom. 7. c. 80. C.
 Imperium in quibus occultetur, & jurisdictione magis appareat. T. 7. c. 80. C.
 Imperium merum an alii mandari possit. T. 7. c. 82. B.
 Imperium merum an privatus habere possit. T. 7. c. 76. B.
 Imperium merum cui, quomodo, & quo jure detur. T. 7. c. 116. B. C.
 Imperium duplex. Tom. 8. c. 634. D.
 Imperium merum quid. T. 9. c. 121. D.
 Imperium mixtum quid. Ibid. D.
 Imperium mixtum transit in eum, cui mandata est jurisdictione. Ibid. D.
 Imperium merum non habuit Præfectus vigilum. T. 9. c. 406. B.
 Imperium merum lege datur. T. 10. c. 385. A.
 Imperium mixtum non continet ea, quæ sunt legis. Ibid. A.
 Imperium mixtum est, quod non datur lege, sed jure magistratus competit. Ibid. A. inde ei nomen, quia jurisdictioni cohæret. Ibid. B.
 Imperium merum lege datur, & non competit jure magistratus. Ibid. B. dicitur inde, quod per se solum existit, & est separatam a jurisdictione. Ibid. B.
 Imperium merum est jus graviter animadvertendi, coercendi, verberandi. Ibid. E.
 Imperium merum non est jurisdictionis, sed legis. T. 10. c. 594. D.
 Imperium merum est jus irrogandæ

pœnæ criminibus. T. 10. c. 931. B.
 Imperium merum lege datur, nec nisi quatenus lege datur, cuiquam competit. T. 10. c. 1023. A.
 Impetere quid. Tom. 6. c. 1065. C.
 Impetratio nihil prodest ei, qui mentitus est in precibus. T. 6. c. 998. B.
 Impetratis a Principe, vel Magistratu non uti unicuique licet. T. 6. c. 325. A. B.
 Impetus hostium est casus major. T. 9. c. 298. E.
 Impietatis actio. T. 9. c. 645. E.
 Impilia quid sit. Tom. 3. c. 121. E.
 Implere emptionem aliud est, aliud perficere. T. 4. c. 245. D.
 Implere creditores est solvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.
 Pro impleta quando conditio habetur. T. 9. c. 728. A.
 Importuna appellatio. Vide, Appellatio.
 Importunus, Episcopus civitatis Atellanæ. T. 6. 1042. B.
 Impositio jurisjurandi. T. 7. c. 1257. B.
 Impossibile quid sit, & ut accipiendum. T. 1. c. 1167. A.
 Impossibile naturâ, ac lege. T. 1. c. 1186. B.
 Impossibile, ac difficile quo discrepant. T. 1. c. 1252. B.
 Impossibile pacto, vel stipulatione comprehendi non potest. T. 8. c. 767. B.
 Impossibilem conditionem vitare contractum. T. 9. c. 233. D.
 Impossibilia sunt alia naturâ, alia lege. T. 1. c. 1186. B.
 Impossibilis conditio in legatis, & fideicommissis pro non scripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
 Impossibilis conditio ipso jure impleta videtur. Ibid. A.
 Impossibilis quænam dicatur conditio. T. 8. c. 1057. E.
 Impossibilis conditio. T. 9. c. 233. B.
 Impossibilitas vitiat stipulationem, non difficultas. Tom. 7. c. 820. B.
 Impossibilium nulla est obligatio. T. 4. c. 594. B. et T. 8. c. 844. B.
 Inopostura quid, & ejus actio. T. 1. c. 870. B. C.
 Improbabilia penitus quædam sunt, quæ vix, aut ne vix quidem admittuntur in jure. T. 9. c. 725. B.
 Improbabilia quædam ita sunt, ut allegata statim penitus rejiciantur. Ibid. C.
 Improbæ petitioni opponitur exceptio doli. T. 4. c. 693. D.
 Improbitas est voluntatem testatoris non sequi, quæ & indevotio dicitur, & contumacia. Ibid. D.
 Improbitas in ignorante inveniri nulla potest. T. 5. c. 421. C. D.

Improbitate vassallus amittit fundum. T. 2. c. 1198. E.
 Improbum, & furto proximum est rem emere, aut vendere, quam scimus alienam. T. 5. c. 739. D.
 Improbus improbo qua actione teneatur. T. 5. c. 198. B.
 Improbus est, qui vult iterum confecti, qui, quod accepit. T. 5. c. 652. E.
 Improbus videri non potest, qui ignorat quantum solvere debeat. T. 8. c. 707. C. & c. 813. E. & c. 868. B.
 Improfecta vectigalis nomine apud publicanos sisco committuntur. T. 5. c. 688. D.
 Improles quis dicitur. T. 2. c. 1038. D.
 Improles quid. T. 8. c. 480. A.
 Imprudentia culpa est, & in judicio negotiorum gestor non tantum dolus venit, sed etiam culpa, negligentia, imprudens electio. T. 5. c. 134. B.
 Imprudentia judicis, vel certè imperitia magistratus quare non puniatur; adfessor autem ejus, sive consiliarius puniatur. T. 5. c. 34. D.
 Imprudentia, & stultitia est dolum pati; & culpanda est imprudentia ejus, qui se circumscribi, qui vult aliud patitur in fraudem suam. T. 5. c. 146. A. B.
 Impubes testamentum facere non potest. T. 3. c. 351. A.
 Impubes uxor esse non potest, sponsa esse potest, si modò infans non sit. T. 3. c. 148. C.
 Impubes proximus pubertati, an furti obligari possit. T. 1. c. 236. C.
 Impubes procurator esse potest. T. 5. c. 115. C. & c. 157. A.
 Impubes institor alienæ mercis esse potest. T. 5. c. 157. A.
 Impubes adrogari non potuit, ne causâ quidem cognitâ. T. 5. c. 1155. B.
 Impubes ad Ecclesiastica beneficia non admittendus. T. 6. c. 1003. C.
 Impubes, culpæ capax, legis Aquiliæ actione tenetur. T. 6. c. 147. C.
 Impubes exheredatus, omittens querelam, an faciat partem fratri. T. 7. c. 179. A.
 Impubes, si ei controversia fiat, & is caverit adversario de bonis restituendis, an tunc solus possideat. T. 8. c. 131. D. an ex eis bonis sumere possit, quod impendat in studia, & res necessarias. Ibid. D. E.
 Impubes, cui data est Carbonianæ bonorum possessio, an interim actiones possessorias exercere possit. T. 8. c. 97. E.
 Impubes omnibus officiis abstinere debet. T. 8. c. 658. A. & c. 659. B. & c. 739. B. & c. 849. D. & c. 850. A.
 Impubes filius non tenetur naturaliter ultra, quàm factus sit locupletior. T. 9. c. 311. D.

- Impubes nullum iudicium animi habet. T. 9. c. 705. A. testamentum facere non potest. Ibid. A.
- Impubes an possit iudex dari. T. 10. c. 396. C. D.
- Impuberis tutela an vitrici permittatur. T. 3. c. 158. B.
- Impuberis ignorantia juris an excusetur. T. 7. c. 893. C.
- Impuberis nomen significat tantum ætatem, pupilli nomen & ætatem, & conditionem. T. 9. c. 588. E.
- Impuberi emancipato pubes frater suus, aut emancipatus tutor est fiduciarius. T. 1. c. 1296. B.
- Impuberi nulla est voluntas, nulla scientia, nulla intelligentia. T. 6. c. 1078. E. ejus iudicium supplet tutoris auctoritas, vel patris. Ibid. c. 1079. A.
- Impuberi datur honorum possessio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
- Impuberi adrogato, & sine causa emancipato, quæ Falcidia competat. T. 7. c. 1327. B.
- Impuberi exheredato an querela detur. T. 7. c. 179. C.
- Impuberi instituto quoties substituitur, ordo scripturæ non observatur, sed successionis. T. 7. c. 907. E. & c. 908. A.
- Impuberi substitutio facta. T. 7. c. 908. A.
- Impuberi testamento præterito non fit controversia status, nisi post acceptam bonorum possessionem. T. 9. c. 669. E. & seq.
- Impuberi an possit ipso jure deferri iusjurandum sine tutoris auctoritate. T. 10. c. 419. A.
- Impuberi ex decreto adrogato an detur restitutio adversus parentem adrogatorem. T. 10. c. 678. A.
- Impuberi instituto, & etiam exheredato an pater possit facere testamentum. T. 10. c. 1167. D.
- Impuberem esse non posse libripendem. T. 3. c. 176. C.
- Impuberem actione furti teneri. T. 1. c. 236. D.
- In impuberem cadit furtum. T. 4. c. 96. D.
- Impuberem doli capacem furtum facere, & furti teneri simul, ac conditione furtiva, & criminali iudicio. T. 6. c. 147. B.
- Impuberem doli capacem esse, qui prope pubertatem est. Ibid. B. de damno culpa dato tenetur actione legis Aquiliae. Ibid. C.
- Impubere a patre herede instituto. T. 9. c. 737. C.
- Impuberes apud matrem, si iterum nupserit, non educantur. T. 2. c. 1080. B.
- Impuberes doli capaces, vel incapaces. T. 3. c. 153. A. B.
- Impuberes cives Romanos certis de causis olim habuisse testamenti factionem. T. 3. c. 507. A.
- Impuberes devirginati. Tom. 3. c. 148. E.
- Impuberes non habent aditum in jus sine tutoribus. T. 4. c. 555. D.
- Impuberes testimonii perhibendi jus nulla in causa habent. T. 4. c. 1476. A.
- Impuberes ex causa ad decurionatum admittuntur, non ad alios honores. T. 4. c. 863. D.
- Impuberes ex criminis causa in insulam deportari, & criminali iudicio accusari possunt. T. 5. c. 147. B.
- Impuberes institores fieri possunt. T. 5. c. 115. C.
- Impuberes procuratores ad administrationem, non verò ad agendum, vel defendendum fieri possunt. Ibid. C.
- Impuberes usque ad quam ætatem. T. 8. c. 905. E.
- Impuberes non semper removeri ab officiis publicis. T. 8. c. 740. E.
- Impuberes prohibentur esse testes. T. 9. c. 277. B.
- Impuberes sine tutoris auctoritate non obligantur. T. 10. c. 545. B.
- De impuberum, & aliis substitutionibus. T. 9. c. 739. C. & seq.
- Imputare, & compensare quid inter se distent. T. 3. c. 197. A.
- Inter imputare, & compensare differentia quæ est. T. 4. c. 1234. D.
- Imputare, & compensare differunt in questione legis Falcidiae. T. 9. c. 166. C.
- Imputatio in legitimam, ac de eisdem consultatione. T. 1. c. 669. D. E.
- Imputatio quomodo fit. T. 9. c. 166. D.
- Imputationes in legitimam, & imputationes in Falcidiam. T. 9. c. 522. D. & seq.
- Inaudire causam quid. T. 3. c. 157. D. E.
- Incalare. T. 3. c. 311. D.
- Incapax malè confunditur cum indigno ab Accursio. T. 4. c. 414. C. D. indignus capere potest, sed non retinere. Ibid. D. secus incapax. Ibid. D.
- Incapax, & indignus in quo differunt. T. 7. c. 1097. A.
- Incapax institutus, & rogatus restituere, an cogatur adire. T. 8. c. 66. A.
- Incapax & indignus in quo differunt. T. 9. c. 797. C.
- Incapaci relicta legata pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
- Incapaci an rectè donetur, & legetur in tempus, & conditionem. T. 10. c. 506. E. & c. 507. A.
- De incapace legati in totum. T. 7. c. 1168. D. E.
- Incapaces commercii qui sint. T. 7. c. 1179. D.
- Incapaces legatorum qui dicuntur. T. 7. c. 1168. B. & seq. qui eis adiunguntur. Ibid. D. & seq.
- Incapaces hereditatis. T. 8. c. 590. E.
- Incendia fortuita modicè vindicantur. T. 9. c. 1374. C. D.
- Incendiarium summo afficiendi supplicio. T. 1. c. 471. D.
- Incendiarium vivi exuruntur poenâ convenientissimâ. T. 9. c. 1374. C.
- De incendiariis constitutio Friderici. T. 2. c. 1331. C. & seq.
- Incendium qui in seditione fecerit, lege Julia de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.
- Incendium ære alieno non liberat debitorem. T. 4. c. 952. D.
- Incendium est casus major. T. 9. c. 298. E.
- Incerta stipulatio. Vide, Stipulatio.
- Incerta pars fundi an possideri possit. T. 5. c. 706. D.
- Incerta pars fundi quæ dicatur. Ibid. E.
- Incerta persona quænam. T. 8. c. 992. C.
- Incerta res, vel æstimatio an veniat in actionem certam. T. 10. c. 153. B.
- Incertæ personæ electio in societate, & testamento non valet. T. 9. c. 95. A.
- Incerti, & certi definitio. T. 1. c. 1213. A.
- Incerti conditioni quæ accidunt. T. 5. c. 457. A.
- Id incerti conditionem veniunt omnes res certæ. Tom. 5. c. 400. A.
- Incerti contractus nomine vacant. T. 7. c. 649. C. & seq.
- Incerti incerta regula est. T. 9. c. 1074. E.
- Incerti conditio. T. 9. c. 232. E.
- Incerti cautio. T. 9. c. 219. B.
- Incerti conditio, & actio in id, quod interest, incerta dicitur passim in jure, quacumque ex causa agatur. T. 9. c. 1072. E. ejus quod interest definitio, Ibid. c. 1073. A. B.
- Incerti quænam condicantur. T. 10. c. 758. B.
- De incertis personis. T. 2. c. 420. B. C. et Tom. 9. c. 863. C. & seq.
- Incertis personis quæ adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
- Incertis quare adnumerentur obligationes, cautiones, nomina, liberationes, possessiones. T. 10. c. 541. A.
- Incerto accusationis non procedunt tempora bonorum possessionis, certo accusationis tantum tempora cedunt. T. 4. c. 346. D.
- Incertain partium institutionem non vitiat, incertum personarum institutionem vitiat. T. 1. c. 1093. C.
- Incertain corpus succipi, aut possideri non potest. T. 5. c. 703. D.
- Incertain legat, qui hominem legat. T. 7. c. 645. C.
- Incertain legatum. T. 9. c. 893. D. Vide, Legatum.
- Incertain dies conditionem in testamento.

- mento facit . T. 4. c. 804. D.
 Incertus dies dicitur conditio . T. 4. c. 805. B.
 Incertus possessor . Tom. 5. c. 690. D.
 Incertus an dari possit tutor . T. 8. c. 992. D.
 Incertus dies an sit conditio . T. 9. c. 894. A.
 Incestarum nuptiarum indulgentia . T. 2. c. 1160. A.
 Incestas nuptias contrahentium bona quibus servantur . Tom. 2. c. 1050. B.
 Incestas nuptias qui contraxerunt ut puniendi . Ibid. C.
 Incestas nuptias contrahentis poena . T. 8. c. 905. A.
 Incestas nuptias confirmari non solent . T. 4. c. 278. B. et T. 4. c. 1501. D.
 Incestas nuptias inter avunculum , & filiam sororis sunt . T. 5. c. 548. C.
 Incesti crimen adversus duos simul intentari potest . T. 4. c. 1005. E.
 Incesti, & adulterii differentias multas . Ibid. E.
 Incesti poena . T. 4. c. 814. D. E.
 Incesti crimen non tollitur, nisi praescriptione vicennii . Tom. 4. c. 1005. E.
 Incesti spurii si re, & vita honesti sunt, an senatores tunc fieri prohibeantur . T. 4. c. 860. A.
 Incesti crimen commune adversus duos tentari potest, crimen adulterii non potest . T. 4. c. 1395. C. & quid si adulterium incesto sit junctum, an servi torqueantur in caput domini . Ibid. c. 1396. B.
 De incesti crimine . T. 9. c. 1410. C. & seq.
 Incesti crimine adulterii crimen obliteratur . T. 10. c. 576. B.
 Incesti duo rei simul fieri possunt . T. 10. c. 723. C.
 Ab incesto jure gentium nullus excusatur . T. 4. c. 1495. D.
 Ab incesto jure gentium minor non excusatur, ab incesto jure civili excusatur . T. 10. c. 901. B.
 Incestorum poena . T. 6. c. 1113. E.
 Incestum jure naturali turpe, licet Persis probetur . T. 1. c. 1041. B.
 Incestum matrimonium . T. 1. c. 311. C.
 Incestum quid est . T. 4. c. 815. A.
 Incestum quando committitur jure gentium, seu jure naturali . T. 4. c. 812. A. & seq. quando jure civili . Ibid. c. 813. D.
 Incestum naturam gravius est adulterio . T. 4. c. 816. B. in hoc crimine incesti servi adversus dominos non torquentur . Ibid. B.
 Incestum, & adulterium in quo differunt . T. 4. c. 1005. E.
 Incestum est contumelia, quae inferitur sanguini, vel necessitudini per nefarium, aut illicitum coitum . T. 4. c. 815. A.
 Incestum aliud est juris naturalis, five juris gentium, aliud juris civilis . T. 4. c. 1495. C.
 Incestum, & adulterium in quo differunt . T. 4. c. 1395. B.
 Incestum . Vide, Adulterium .
 Incestum an, & quando aetate, & sexu excusetur . T. 7. c. 893. D.
 Incestum aut committitur jure civili, aut jure gentium . T. 9. c. 445. B.
 Incestum jure civili quando, & cum quibus personis committitur . T. 9. c. 446. A. & seq.
 Incestum jure gentium quando, & cum quibus personis committitur . T. 9. c. 445. B. C. D.
 Incestum quibuscumque personis committitur . T. 10. c. 572. B.
 Incestum si quis per rusticitatem commiserit, invitus fecisse videtur, si modò errore comperto statim abstinerit . Ibid. E.
 Incestum quomodo jure gentium, & quomodo jure civili committitur . T. 10. c. 1038. C.
 Incestus an naturae repugnet, & inter quos committatur . T. 2. c. 1049. D.
 Incestus naturam probrum est . T. 2. c. 1050. B.
 Inchoare crimen, reum facere, agere, deferre, petere, postulare, referre, vel recipere inter reos . T. 3. c. 183. B.
 Incidens quaestio . Vide, Quaestio .
 Incidens aliquo casu, aequitas postulat, significationem verborum augeri . T. 4. c. 532. A.
 Incidere tabulas testamenti quid sit . T. 8. c. 170. C.
 Qui incidit testamentum, a scriptis heredibus veluti indignis hereditatem aufert testator . Ibid. E.
 Incidua silva quanam appelletur . T. 3. c. 692. C.
 Incitabilis quis dicatur . T. 10. c. 1030. C.
 Incola pro inquilino . T. 2. c. 735. C.
 Incola quis fit . T. 8. c. 648. C. & seq.
 Incolae qui sint, quibus modis fiant, ac de eorum jure . T. 2. c. 735. C. D.
 Incolae ad munera civilia vocantur . T. 2. c. 734. B.
 Incolae pro inquilinis, aut pro conductoribus aedium . T. 10. c. 728. A.
 Incolam neque civem facit sola possessio . T. 4. c. 854. C.
 Incolam esse, est domicilium habere . T. 5. c. 633. A.
 Incola sedum positio facit . T. 8. c. 648. E.
 Incolam sola agri possessio non facit . Ibid. E.
 Incolarum eadem, quae civium, conditio . Ibid. E.
 Incolatus jus est arbitrii cujusque . T. 2. c. 736. D.
 Incolatus jus mutatur, mutato domicilio . T. 2. c. 734. E.
 Incolatui renunciari potest, origini non item . T. 2. c. 735. D.
 Incommoda ei injungi necesse est, cui adjiciuntur commoda . T. 4. c. 1230. A.
 Incommoda, & commoda hereditatis nomen complectitur . T. 7. c. 1106. A.
 Ex incommodo alterius nullus debet augere suum commodum . T. 4. c. 891. B.
 Incommodum medii temporis inter litem contestatam, & rem judicatum damno emptoris cedit, non venditoris . T. 6. c. 521. D.
 In compendiis juris error nocet, non in damnis rei suae . T. 4. c. 1302. D. fratrum nomine & communitas apparet, & aequalitas . T. 4. c. 1304. A.
 Incompetens iudex . Vide, Iudex incompetentens .
 Incompetens iudex quis dicitur . Vide, Iudex incompetentens .
 Inconnexa multa esse in Pandectis, quae obscuritatem pariunt . T. 7. c. 296. A.
 Incontinentia Clericorum damnatur . T. 6. c. 971. E.
 Incorporales res nec usufructum, nec possessionem recipiunt . T. 5. c. 733. D.
 Incorporales res quanam propriae sint . T. 8. c. 942. B.
 Incorporales res an legari possunt . T. 8. c. 992. A.
 Incorporalia sunt incerta . T. 4. c. 669. B.
 Incorporalia interverti non possunt . T. 4. c. 716. B. nec quantitas interverti potest . Ibid. B.
 Incorporalis res non usufructu . T. 4. c. 118. C. & c. 637. E.
 Incorporalis cum sit possessio, res est incerta . T. 4. c. 659. B.
 Incorporalis rei effectus est corporalis . T. 9. c. 1023. D.
 Incorporalium rerum proprium genus est . T. 8. c. 555. C.
 Incorporare . T. 2. c. 657. E.
 Incredibile non est *αυτοματον*, sed *αυτοματον*, qui malaisement peut estre, qui ne peut estre . T. 4. c. 442. C. nemo frustra, & inutiliter legare intelligitur . Ibid. C.
 Incrementum fortis est usura . T. 4. c. 1182. C.
 Incrementum fructuum praetemptorum pendente conditione contractus recipit, fideicommissum vero non . T. 4. c. 1193. E.
 Incrementum causa dominii non recipit . T. 5. c. 821. A.
 Incubare, incubatio . Tom. 1. c. 1453. D.
 Inculcare potius est, quam multiplicare, quod saepe in eadem scriptura scribitur . T. 7. c. 874. E.
 Indebita ad heredem non transmittuntur . T. 7. c. 1360. D.
 Indebita quanam censeantur . T. 10. c. 954. D.
 Indebite promissae pecuniae fideiussor

- for acceptus solvit; quis condicet solutum? T. 9. c. 223. C. D.
- Indebiti solutio quasi promutuum est, & veluti ex mutuo datur conditio. T. 4. c. 166. E.
- Indebiti conditio est naturalis, & venit tantum ex sententia legum. Ibid. E. & c. 167. A.
- Indebiti conditionis, & creditæ pecuniæ eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
- Indebiti solutio est promutuum, hoc est, quasi mutui datio. Ibid. B.
- Indebiti conditio pupillo competit, cuius nomine tutor indebitum solvit. T. 4. c. 926. E.
- Indebiti conditio. Vide, Conditio indebiti.
- Indebiti conditio an sit, ubi est vindictio. T. 5. c. 904. D.
- Indebiti solutio quasi mutui datio est. T. 5. c. 405. A.
- Indebiti solutio promutuum est. T. 6. c. 266. E.
- Indebiti conditio quando non datur in eum, cui indebita pecunia soluta est. Vide, Conditio indebiti.
- Indebiti condicione agens utrum ipse, an verò is, cum quo agit probare debeat. Tom. 7. c. 879. A.
- Indebiti condicionem an pariat juris ignorantia. T. 7. c. 895. D.
- De indebiti condicione. Tom. 7. c. 473. B. C.
- Indebiti solutio est distractus, quia obligationem distrahit. Tom. 9. c. 218. D.
- De indebiti condicione. Tom. 9. c. 218. A. & seqq.
- Indebiti conditio. T. 10. c. 953. D.
- Indebiti solutio quid sit. Ibid. D.
- Indebitum solutum per ignorantiam juris an possit repeti condicione indebiti. Tom. 4. c. 506. C.
- Qui indebitum solvit per ignorantiam juris, an ei competat conditio indebiti. Ibid. E.
- Indebitum dicitur, quod nullo jure debetur. T. 4. c. 507. E.
- Indebitum quomodo, & quando peti possit. T. 5. c. 259. A. B.
- Indebitum a liberto solutum, quando a patrono revocari non possit. T. 5. c. 625. E.
- Indebitum, quod possessor hereditatis solvit, reputatur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. D.
- Indebitum non videtur solvisse, qui plenam fidem defuncto præstare maluit. T. 10. c. 805. E.
- Indebitum qui sciens solvit, non condicet. T. 10. c. 948. E.
- Indefinita pro universali, & particulari. T. 6. c. 480. B.
- Index, & quod dicitur per indicem. T. 3. c. 130. C. D.
- Index est ex latiori scriptura brevis subnotatio quædam, nec idem, quod exemplum. Ibid. D.
- Index accusator esse non potest. T. 3. c. 155. B.
- Index, & exemplum an idem sint. T. 7. c. 882. E.
- Index quid sit. Ibid. E.
- Indicatio quid sit, quomodo fiat, & an venditorem obliget. T. 7. c. 763. A.
- Ex indicatione temerè facta nasci obligationem. Tom. 9. c. 1183. C.
- Indices, idest, nominatores. T. 3. c. 155. B.
- Indicia, & ~~res~~ jure promissa debentur. T. 1. c. 411. A.
- Indicia pro notis. Tom. 1. c. 651. B.
- Indicia accipere an turpe sit. T. 7. c. 832. A.
- Indicia quid sint: promissa peti possunt. Ibid. A.
- Indicia genus probationum sunt. T. 9. c. 274. B.
- Indicia sunt manifestissimæ probationes. T. 9. c. 1395. B.
- Indicia necessaria, & non necessaria. T. 10. c. 455. D.
- Indiciorum genera duo. Tom. 7. c. 868. E.
- Indictio quomodo vocatur. T. 7. c. 765. D.
- Indictiones mense Septembri incipiunt. T. 2. c. 676. C. D.
- Indictiones quæ sunt. Ibid. C.
- Indictiones extraordinariæ. Tom. 2. c. 741. B. C.
- Indictiones non personis, sed rebus indici solent. T. 2. c. 671. B.
- Indictiones ordinarias, & temporarias ad usumfructum pertinere. T. 7. c. 1363. D.
- Indictionis nomine annonaria, ac tributaria functio continetur. T. 2. c. 671. C.
- In diem pro ex die. T. 1. c. 1093. D.
- In diem de quo tempore intelligatur. T. 5. c. 414. E.
- Indignatio est in eo, qui exheredat, & in eo, qui est exheredatus. T. 9. c. 106. C.
- Indignis quibus hereditas auferatur. T. 9. c. 797. A. & seqq.
- Indignis, quæ auferuntur, an transcant in fiscum. Tom. 7. c. 1477. C.
- Indigno hereditas quibus ex causis auferatur. T. 7. c. 1479. C.
- Indigno quæ auferantur. Tom. 7. c. 1478. A.
- Ut indigno auferatur hereditas heredi, si non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & seqq.
- Ut indigno; auferatur legatum ei, qui celavit testamentum in fraudem heredis scripti, & defuncti. T. 9. c. 818. A. B. hoc legatum, quod ei auferatur, non cadit in fiscum. Ibid. B.
- Indignorum, & ingratorum hereditas successor est fiscus. Tom. 4. c. 1085. D. E.
- Indignorum successor est fiscus, & non tantum ab indignis auferre dicitur, sed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.
- Indignus, & incapax differunt. T. 2. c. 409. D.
- Indignus heres quis est. Tom. 4. c. 414. B. caduca quæ dicuntur. Ibid. C. generaliter comprehendunt quoque ereptitia, idest ea, quæ ut indignis eripiuntur. Ibid. C.
- Indignus heres. Vide, Heres. Vide, Incapax.
- Indignus est legato, qui testamentum impugnat. T. 6. c. 156. E.
- Indignus ab incapaci quomodo distet. T. 7. c. 1477. E.
- Indignus, & incapax in quo differunt. T. 7. c. 1097. A. & Tom. 9. c. 797. C.
- Indignus quis dicitur. Ibid. C.
- Indignus quis sit. Tom. 10. c. 478. B.
- Indignus non est incapax. Ibid. B.
- Individua est causa servitutis. T. 4. c. 881. A.
- Individua est libertas. T. 4. c. 513. B. pro parte præstari non potest. Ibid. B.
- Individua est causa pignoris. T. 4. c. 182. D.
- Individua est tutela. T. 4. c. 868. B.
- Individua Dialecticorum sunt, species apud Jurisconsultos. Tom. 5. c. 390. E.
- Individua sunt facta. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
- Individua est pœnæ causa. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D.
- Individua apud Dialecticos sunt, species apud Jurisconsultos. Tom. 6. c. 151. C.
- Individua sunt jura. Tom. 6. c. 28. C.
- Individua obligatio an veniat in actionem familiæ eriscundæ. T. 7. c. 536. D.
- Individua sensibus percipiuntur, non cogitatione. T. 7. c. 645. C.
- Individua quæ propriè dicuntur. Ibid. D.
- Individua non recipit judicium familiæ eriscundæ, indivisa recipit. T. 7. c. 536. D.
- Individuam esse usurarum causam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
- Individuam esse pignoris actionem quid sit. T. 9. c. 1040. A.
- Individuæ sunt libertates. Tom. 4. c. 1305. E.
- Individuæ sunt servitutes. Tom. 4. c. 99. D. & c. 138. A. servitus ususfructus sola est dividua. Ibid. c. 99. D. & c. 138. A.
- In individuis rebus an semper necessitatis ratio spectetur. Tom. 5. c. 822. A.
- Individuitas libertatis. T. 9. c. 961. A.
- Individuorum nullam esse juris communionem, quid hoc sit. T. 4. c. 881. B.
- Individuorum nulla est juris communio.

- munio . Ibid. E.
 Individuum est jus . Ibid. B.
 Individuum officium . T. 4. c. 845. E.
 Individuum est officium magistratus municipalis . T. 4. c. 36. C.
 Indivisa est causa pignoris , & causa usurarum . T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
 Indivisa veniunt in petitionem hereditatis , & in actionem familiarum eriscundæ , sed diverso modo ; in hac , ut dividantur , in illa , ut non dividantur . T. 6. c. 42. C.
 Indivisa sola divisionem accipiunt . Ibid. C.
 Indivisa , & individua differunt . T. 7. c. 536. C.
 Indivisum aliud est , aliud individuum . T. 7. c. 540. B.
 Indu pro endo . T. 3. c. 311. D.
 Inducere idem valet , quod introducere . T. 7. c. 601. B.
 Induciarum violatione violatur jus gentium . T. 1. c. 921. A.
 Induciarum sunt juris gentium . T. 1. c. 921. A.
 Induciarum , quæ dantur absentibus , ut veniant , & liti subsistant . T. 9. c. 133. D.
 Induciarum anni , biennii , & quinquennii solent rescripto Principis petentibus egenis debitoribus dari . T. 10. c. 608. A.
 Inductio , & ademptio quantum inter se differant . T. 1. c. 1088. B.
 Inductionis in testamento , quàm ademptionis major vis . Tom. 1. c. 1087. D.
 Indulgentia generalis , & privata . T. 1. c. 876. B.
 Indulgentia summa quæ . Tom. 2. c. 679. A.
 Ex indulgentia Principis restituti . T. 9. c. 1483. D. E. & seq.
 Industria , vel vigilantia non debet persolvere pœnas desidie . T. 10. c. 988. C.
 Inepta actio frustra instituitur , & sæpe efficit , ut bona causa amittatur . T. 4. c. 1260. C.
 Inesse ex parte actoris quid sit . T. 7. c. 659. B.
 Inexplicabilia regulis juris non subeunt . T. 4. c. 62. E.
 Inexplicabilis conditio est , quæ exsistere non potest . Ibid. C.
 In factum appellatio non est actionis nomen , sed appellatio . T. 4. c. 873. E.
 In factum actio prætoriam omnium actionum est extrema . Tom. 5. c. 532. B.
 Infamem non facit nascendi conditio , sed tantum vitæ , & instituti ratio turpis , & nocens . T. 4. c. 860. A.
 Infamem adulterum tantum marito occidere licet , non autem quemvis adulterum . T. 4. c. 1485. B.
 Infames an fieri possint cognitores . T. 1. c. 280. E.
 Infames , & ignominiosi ex quibusdam judiciiis . T. 1. c. 287. C.
 Infames nec postulare , nec cognitores esse possunt , nec mandata dare . T. 1. c. 361. C. D.
 Infames personarum civilium munerum vacationem non habent . T. 2. c. 761. D.
 Infames sunt damnati iudicio publico . T. 4. c. 1473. C. D.
 Infames fiunt mares , qui matrimonium illicitum contraxerunt . T. 4. c. 1434. E.
 Infames , & mulieres admittuntur in quæstionibus læsæ Majestatis , aliàs jus accusandi non habentes . T. 4. c. 1376. A.
 Infames fœminæ non tenentur pœnâ legis Julie . T. 4. c. 1489. E.
 Infames fieri nequeunt decuriones . T. 4. c. 861. E.
 Infames pro quibusdam personis postulare possunt . T. 4. c. 840. D. E.
 Infames pro se , & certis personis postulare possunt . T. 5. c. 90. D.
 Infames in perpetuum omni dignitate , omnique spe perveniendi ad dignitatem privantur . Tom. 5. c. 34. C.
 Infames munere tutelæ fungi possunt , & sic etiam postulare . T. 5. c. 90. D.
 Infames , & ignominiosi , ut non postulare , ita nec populari iudicio experiri possunt . & quare denegetur hoc illis sit . T. 5. c. 34. C.
 Infames cognitores fieri non possunt , etiam si partes voluerint . T. 5. c. 104. A.
 Infames an jus accusandi habeant . T. 8. c. 437. E.
 Infames qui . T. 8. c. 489. E.
 Infames accusare plerumque non possunt . T. 9. c. 1373. D.
 Infames in perpetuum omni honore , & dignitate privantur . T. 9. c. 453. A.
 Infames severius puniuntur , quàm integræ famæ homines . Tom. 9. c. 1432. C.
 Infames testes rectè repelluntur . T. 9. c. 277. D.
 Infames an possint esse advocati . T. 10. c. 882. C.
 Infamia ab honoribus repellit . T. 2. c. 706. C.
 Infamia quibus de causis alicui non irrogatur . T. 2. c. 103. C. D.
 Infamia quid . T. 2. c. 104. A.
 Infamia adimit decurionatus honorem . Tom. 2. c. 705. E.
 Infamia furti , & injuriarum transactione non evitatur . Tom. 1. c. 379. E.
 Infamia a muneribus vacationem non tribuit . T. 2. c. 761. D.
 Infamia excludit honoribus , non excusat oneribus . Ibid. D.
 Infamia solius legis infamia juris est . T. 4. c. 849. E.
 Infamia testium testamentum corrumpit . T. 4. c. 1472. C.
 Infamia est perpetua . T. 4. c. 27. A.
 Infamia an eadem sit mandatoris , & calumniatoris , sicut mandato-
 ris , & homicidæ . T. 4. c. 841. B.
 Infamia est exhereditatio , quæ injuria cum sit propria filii , non est persequenda filio invito . Tom. 4. c. 114. E.
 Infamia beneficio Principis aboletur , non beneficio temporis . T. 4. c. 847. E.
 Infamia damnatum sequitur . T. 4. c. 849. B.
 Infamia est perpetua , & infami nec aditus , nec reditus ad dignitates patet . T. 4. c. 1397. B.
 Infamia testium corrumpit testamentum . T. 4. c. 1472. C.
 Cum infamia silentium , quod irrogatur , quale . Tom. 4. c. 840. D. silentium , quod irrogatur sine infamia , quibus convenit . Ibid. E.
 Infamiam an is notetur , cui lex gravio-
 rem pœnam infligit , si ei iudex extra ordinem mitiorem pœnam indixerit , & quomodo . T. 4. c. 848. C.
 Infamiam notatur calumnie damnatus . T. 4. c. 841. B.
 Infamiam non semper notatur Decurio ad tempus motus . Tom. 4. c. 848. B.
 Infamiam utrum notetur , qui incidit in pœnam Senatus consulti Turpilliani , si damnatur is , qui accusationem extraordinariam deserit . T. 4. c. 862. A.
 Infamiam notari qui dicantur . Tom. 5. c. 90. C. & seq.
 Infamia quot modis irrogari dicatur . T. 5. c. 90. E. & seq.
 Infamia non irrogatur ob injuriam modicam . T. 6. c. 931. A.
 Infamia , quæ irrogatur famosis actionibus . T. 6. c. 89. D. E.
 Infamia , quæ irrogatur , duplex est . Ibid. E.
 Infamia , quæ non irrogatur parentibus , vel patronis . Ibid. E.
 De infamia , & exstimatione ad quem cognitio pertineat . T. 8. c. 583. A.
 Infamia , & flagitium idem . T. 8. c. 524. B.
 Infamia notatur mulier , quæ alii nupsit intra tempus luctus . T. 9. c. 452. E. & seq.
 Infamia alia juris , alia facti infamia . T. 9. c. 1415. C.
 Infamia nobilitatem extinguit . T. 9. c. 455. C.
 Infamia dignitate tantum arcet , non militiam , nec militiæ commodis , aut præbitis . T. 10. c. 306. D.
 Infamia temerè non est objicienda , advocato . T. 10. c. 882. D.
 Infamia an , & quomodo potuerit objici procuratori , & cognitori . Ibid. E.
 Infamiam an notetur is , cujus bona ex edicto distracta sunt . T. 10. c. 883. C.
 Infamia quid sit . Ibid. E.
 Infamiam notantur , qui nomina , & auctoritatem suam commodant litibus , vel aliis nominibus redimendis . T. 10. c. 886. C.
 Infamiam

- Infamia detracta actio in factum eandem vim habet, quam actio de dolo. T. 10. c. 893. A.
- Infamiae elegans descriptio. Tom. 1. c. 739. C.
- Infamiae poenam quis exsequitur. T. 4. c. 849. E.
- Infamiae effectus qui. T. 4. c. 847. E. & seq.
- Infamiae irrogatio non pertinet ad merum imperium. Tom. 8. c. 793. B.
- Infamiae causa. T. 8. c. 494. C.
- Infamiae duo genera. Tom. 8. c. 569. C.
- Infamiae sunt innumera. damna. T. 9. c. 453. A.
- Infamiae poenae quoniam sint. T. 10. c. 884. A.
- Propter infamiam de criminibus nemo cum adversario pacisci potest. T. 3. c. 182. D.
- Infamiam quando irrogat sententia durior, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
- Infamiam non potest delere praetextus ignorantiae juris, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D.
- Infamiam defuncto olim irrogabat bonorum venditio. T. 4. c. 915. A.
- Infamiam irrogat proscriptio, distractioque bonorum debitoris. T. 9. c. 1127. A. B. C.
- Infamiam non irrogat cessio bonorum. T. 9. c. 1127. E.
- Infamiam non irrogat carcer. T. 9. c. 1127. C.
- Infamis omnibus an sit interdictum testimonium. T. 7. c. 884. E.
- Infamis generaliter sumptus quis dicatur. T. 1. c. 739. C.
- Infamis omni honore, & dignitate in perpetuum privatur. Tom. 4. c. 27. A.
- Infamis fit, qui depositi fidem fallit, secus commodati. T. 4. c. 213. C.
- Infamis accusare non potest. T. 4. c. 27. A. nec iudex esse. Ibid. A.
- Infamis aliquem nec publico iudicio accusare, nec populari actione agere potest. T. 4. c. 848. A. infamis severius punitur, quam homo non inscriptae frontis. Ibid. B.
- Infamis non fit, qui removetur ab officio, & administratione tutelae ob dementiam, & simplicitatem, secus ob dolum. T. 4. c. 324. C.
- Infamis quando est damnatus. T. 5. c. 1163. C.
- Infamis ipso iure non est in adultério deprehensus, nec damnatus, damaatave. T. 9. c. 1415. B.
- Infamis restitutio. T. 9. c. 454. D. Vide, Fama.
- Infamis quis dicitur. T. 9. c. 455. C.
- Infamis severius punitur, quam homo integritatis existimationis. T. 10. c. 884. B.
- Infamium numero cur habeatur, qui non eluget. T. 3. c. 613. C.
- Infans quis dicatur. T. 1. c. 544. D. & T. 5. c. 299. C.
- Infans homo nondum est. Tom. 3. c. 152. E.
- Infans loquitur; sed non intelligit quid loquatur. T. 1. c. 1152. D.
- Infans hominis appellatione etiam continetur. T. 3. c. 153. A.
- Infans, & infanti proximus quomodo discrepant. T. 1. c. 203. B.
- Infans ut a pupillo differt. Tom. 1. c. 1317. C.
- Infans dicitur usque ad annum septimum. T. 1. c. 1152. D.
- Infans, vel infanti proximus doli non est capax. T. 1. c. 981. B.
- Infans puer, quamvis ditissimus natus cum sit omnium dominus, quae iure eius sunt, nihil possidet mente sopita. T. 1. c. 1317. D.
- Infans stipulationem contrahere non potest. Tom. 1. c. 1152. C. D.
- Infans per servum a tutore adhibitum stipulationem acquirit. T. 1. c. 1153. A.
- Infans adscribi in ordinem potest ex causa. T. 2. c. 738. C.
- Infans auctore tutore usurpare, & possidere potest. Tom. 1. c. 1110. C.
- Infans ne tutore quidem auctore hereditatem adire potest. Ibid. D. & c. 1317. C.
- Infans, expositus a domino, statim fit liber. T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
- Infans, & furiosus loco ignorantis est. T. 5. c. 696. C.
- Infans si furto surreptus, & sumptibus furis adoleverit, cuius aetatis aeternatio fiat. T. 5. c. 590. E.
- Infans possessionem acquirere potest auctore tutore. T. 5. c. 694. E.
- Infans doli potens non est. T. 6. c. 147. B. & ideo si rem alienam amoverit, neque furti tenetur, nec conditione furtiva. Ibid. B.
- Infans auctore tutore acquirere possessionem potest. T. 8. c. 297. D. & c. 744. A.
- Infans rei alienae possessor si eam perdidit, vel corruerit, hoc impunitum est. Tom. 7. c. 331. B.
- Infans non potest bonorum possessionem petere, vel hereditatem adire, & cur. T. 8. c. 201. D.
- Infans an bonorum possessionem petere possit tutore auctore. T. 8. c. 11. E. an possit acquirere hereditatem, & an possit se pro herede gerere tutore auctore. Ibid. E. & c. 12. A.
- Infans an possit per se bonorum possessionem petere, aut adire hereditatem, si tutor, vel pater auctor sit. T. 8. c. 19. E.
- Infans quinam sit. T. 8. c. 11. E. & T. 10. c. 410. D. & c. 525. B.
- Infans etiam si loqui possit, an intelligat quid loquatur. T. 10. c. 525. B.
- De infante occiso. T. 3. c. 152. E.
- In infante nullus est omnino consensus. T. 6. c. 1079. D.
- Infantes recens nati sanguinolenti vocantur. T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 1163. A.
- Infantes usucapere possunt. T. 1. c. 1125. A.
- Infantes, & furiosi injuriam pati, non facere possunt. T. 1. c. 472. B.
- Infantes vulgari sermone accipiuntur pro natis. T. 4. c. 1180. D.
- Infantes expositi qui proprie dicuntur. T. 9. c. 1324. D.
- Infantes qui proprie dicuntur. T. 9. c. 773. B.
- Infantes sanguinolenti qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
- Infantes expositi ad curam Episcopalem pertinent. T. 10. c. 823. A.
- Infanti scientia, & cessatio nocet. T. 3. c. 396. A.
- Infanti plus favetur, quam furioso. T. 1. c. 1110. C.
- An infanti tempora petendae bonorum possessionis cedant. T. 8. c. 21. E.
- Infanti an per tutorem acquiratur possessio. T. 8. c. 251. E.
- Infanti sermo prior est intelligentia. T. 8. c. 744. C. per tutorem adquiri hereditas potest. Ibid. c. 743. D.
- Infanti alius, & alii infans per servum aut tutore auctore, aut per tutorem an possit obligari. T. 10. c. 525. B.
- Infanti usufructus relictus quot annis finiatur. Tom. 10. c. 489. B.
- Infantia est pars puertitiae. T. 1. c. 1015. D.
- Infantia quando proprie concludi videatur. T. 8. c. 297. C.
- Infantiae panni sunt cunabula. T. 6. c. 1080. B.
- Infantiae proximus quisnam sit. T. 10. c. 353. D.
- De infantibus expositis. T. 3. c. 481. D. E.
- De infantibus expositis, liberis, & servis, & de his, qui sanguinolentos nutriendos acceperunt. Tom. 9. c. 1323. A. & seq.
- Infantis nomine quis significatur. T. 4. c. 398. A.
- Infantis iudicium suppletur auctoritate tutoris. T. 4. c. 883. A.
- Infantis nomine significatur minor septennio, non pupillus. T. 4. c. 398. A.
- Infantis nomine pater solus accipere bonorum possessionem potest, aut eam repudiare. Tom. 5. c. 630. C.
- Infantis operae quae. T. 5. c. 1196. A.
- Infantis operae inutiliter legantur. Ibid. A.

Infantis nullum esse sensum. T. 7. c. 13. D. E.
 Infantis nullus affectus, nulla voluntas. T. 9. c. 1014. C.
 Infecta materia. T. 7. c. 246. B.
 Infecti damni cautio in quo differat a cautione ex novi operis nuntiatione. T. 5. c. 656. C.
 Infectum reddi non potest factum. T. 4. c. 194. D.
 Inferior locus in quibus superiori serviat. T. 5. c. 658. E.
 Inferius testamentum an per superior infirmetur. T. 5. c. 1070. A.
 Inficiari in materia depositi, quid significat. T. 5. c. 452. E.
 Inficiari quid. T. 5. c. 716. C. depositum non reddere. Ibid. C.
 Inficiari id, quod incendii, ruinae, naufragii causa depositum est, poena majori dignum, acerbiorique iudicio persequendum, & vindicandum. T. 5. c. 452. E.
 Inficiari non videtur, qui rem depositam reddere gravatur ei, quem non novit. T. 5. c. 453. A.
 Ei, qui inficias it, poena constituta est in duplum. Tom. 9. c. 222. D.
 Inficiatio convinci non potest, nisi instrumentis, aut testibus. T. 1. c. 476. C.
 Inficiatio depositi. Vide, Depositum.
 Inficiatio sola an sit furtum. T. 5. c. 453. D.
 Inficiatio an furtum sit. T. 5. c. 716. C.
 Inficiatio non est furtum. T. 5. c. 453. D.
 Inficiatio prope furtum est. T. 5. c. 905. B.
 Inficiatio sola non facit furem. T. 10. c. 988. A.
 Ex inficiatione, quae actiones crescunt in duplum. T. 9. c. 204. A.
 Inficiationes per naturam rerum non possunt probari. Tom. 7. c. 808. A. & Tom. 10. c. 464. E.
 Inficiationis poena quae. T. 5. c. 905. A. B.
 Inficiationis poena. T. 8. c. 775. E.
 Inficiator depositi proximus est furi. T. 4. c. 295. B.
 Inficiator in duplum damnatur, si palam inficiatus sit. T. 8. c. 834. A.
 Inficiator in duplum tenetur. T. 8. c. 518. A.
 Inficiatores rerum depositarum quasi fures sunt. T. 9. c. 238. D.
 Inficiatorum poena. T. 2. c. 1067. B. C.
 De infidelitate pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
 Infinitus est rerum numerus. Vide, Numerus.
 Infirmare, seu rumpere testamentum. T. 5. c. 1070. B.
 Infirmitas confirmationes suspectas sententias faciunt. T. 6. c. 390. E.

Infirmitas plerumque morbo diuturnior est. T. 5. c. 90. E.
 Infixa, & tuta. T. 3. c. 223. D.
 Infringere, seu interrompere iudicii diem. T. 3. c. 342. D.
 Ingenui quas in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. D.
 Ingenui hereditas. Vide, Hereditas ingenui.
 De ingenuis hominibus, qui manumittuntur ut servi ab iis, qui existimant, aut fingunt se esse dominos. T. 9. c. 973. B.
 Ingenuis accusatoribus pro praemio conceditur immunitas, servis datur libertas. Tom. 10. c. 727. E.
 Ingenuitatis origini non praedicitur manumissio. T. 1. c. 468. B. nec descriptio ingenuorum inter fictilem familiam. Ibid. B. nec metus, vel impressio. Ibid. D.
 Ingenuitatis causa retractari potest, inter quinquennium non post, & quomodo. T. 4. c. 1389. E. & c. 1390. A.
 Ingenuorum species. T. 3. c. 91. D.
 Ingenuorum appellatione qui continentur. T. 1. c. 1012. E. & c. 1013. A.
 In ingenuorum successione quartus gradus est unde vir, & uxor. T. 10. c. 781. E.
 Ingenuus, & civis Romanus nasci potest ex ancilla. T. 3. c. 523. A. B.
 Ingenuus quis appelletur. T. 1. c. 14. B.
 Ingenuus nascitur, libertinus fit manumissione. T. 4. c. 1198. E.
 Qui ingenuus pronuntiatus est, pro ingenuo habetur. Ibid. E.
 Ingenuus quis dicatur. T. 8. c. 895. E.
 Ingenuus non fit per adrogationem obreptitiam, vel subreptitiam. T. 7. c. 123. D.
 Ingenuus efficitur, qui natalibus restitutus est. T. 7. c. 124. B.
 Ingenuus quando habere potest patronum. T. 7. c. 124. C.
 Ingenuus quando nasci potest ex serva. T. 9. c. 917. C.
 Ingenuus homo, qui operas suas locavit, mercenarius fit, non servus. T. 9. c. 974. A.
 Ingrati actio vindictae potius, quam pecuniae persecutionem habet. T. 6. c. 1040. C. heredi non competit. Ibid. C.
 Ingrati actio an exerceri possit per procuratorem. T. 8. c. 159. E.
 Ingrati actio, vel querela ex quibus causis detur. Tom. 8. c. 151. A.
 Ingrati actio. T. 9. c. 646. A. & c. 1351. B. & seq.
 Ingratiis, & gratiis. T. 1. c. 1468. D.
 Ingratitudine vassallus amittit feudum. T. 2. c. 1198. E.
 Ingratitudine emancipatio rescinditur. T. 9. c. 1317. D. et seq.

Ingratitudinem liberorum erga parentes monachismo deleri. T. 3. c. 350. D. E.
 Ingratitudinis liberorum causa quot, & quanam. T. 8. c. 983. A. & seq.
 Ingratitudo vassalli quinque probatur testibus. T. 2. c. 1320. E.
 Ingratitudo liberti contra patronum quomodo puniatur. T. 5. c. 143. D.
 Ingratitudo donatarii. T. 9. c. 258. E.
 Ingratitudo esse non potest, ubi non est beneficium. Tom. 9. c. 1318. B.
 Ingratos libertos in servitutem non revocari posse. T. 3. c. 288. D.
 Ingressus in possessionem an pro traditione sit. Tom. 7. c. 794. A.
 Injunctio manus. T. 4. c. 1270. D. E.
 Inimicitia an, & quae accipiat testem. T. 7. c. 884. B.
 Inimicitiae capitales quae sint. T. 1. c. 1028. E. & Tom. 10. c. 481. B.
 Inimicitiae ut a tutelis excusant. T. 1. c. 406. E.
 Inimicitiae capitales quae dicantur. T. 5. c. 105. C.
 Inimicitiae capitales inter Bonifacium auctorem sexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Galliae ortae. T. 5. c. 385. B.
 Inimicitiae argumentum est domo dimittere, vel interdicere. T. 6. c. 740. A.
 Inimicitiae capitales quae. T. 7. c. 1488. E.
 Propter inimicitias si quis ad munera civilia creatus sit, an excusationem habeat. Tom. 2. c. 769. D.
 Iniqua conditio alteri per alterum inferri non potest. T. 4. c. 18. C.
 Iniquitas contra filium familias patriae potestate liberatum an admittatur. T. 5. c. 438. B.
 Iniquitati occurrunt actiones utiles. T. 4. c. 481. A.
 Iniquum saepe jus civile est. T. 4. c. 403. C.
 Initia omnia debent esse brevia. T. 4. c. 699. A.
 Ab initio ea, quae constiterunt, irrita fiunt, in quibus casibus locum habet, haec opinio, & in quibus non. T. 4. c. 1334. D.
 Quae ab initio inutilia sunt, vetantur convalescere regulam Catonianam. T. 4. c. 1122. C.
 Ab initio quae non valent, ex post facto non convalescunt. T. 4. c. 95. C.
 Quod ab initio non consistit, nec ex post facto convalescit. T. 4. c. 263. D. & c. 471. D.
 Ab initio legatum inutile quod est, ex post facto non convalescit. T. 4. c. 385. A.
 Ab initio quod non valet, ex post facto

- facto non convalescit : T. 4. c. 1283. C.
- Initio administrationis negotiorum pupilli, quæ spectare oporteat. T. 5. c. 126. B. C.
- Initium fini, & finis initio congruere debet. T. 4. c. 385. D.
- Initium alicujus rei vitiosum, & finis vitiosus est. Ibid. C.
- Initium possessionis rei pupillaris cur vitiosum dicatur esse. T. 5. c. 741. E.
- Initium contractus, & in aliis negotiis gerendis spectandum. T. 6. c. 88. C. E.
- Injunctio habetur pro legato. T. 7. c. 1185. B.
- Injunctiones æris alieni sunt species legati. Ibid. C.
- Injunctiones pro legatis accipiuntur, etiam detractâ formâ legati. Ibid. C.
- Injuria quibus modis infertur. T. 1. c. 472. A. C.
- Injuria atrox quomodo æstimetur. T. 1. c. 473. C.
- Injuria fit in corpus, aut extra corpus. T. 2. c. 617. C.
- Injuria quot, & quàm variis modis accipiatur. T. 1. c. 242. D.
- Injuria quandonam committatur. T. 1. c. 243. A.
- Injuria atrox æstimatur vel ex facto, vel ex loco, vel ex persona. T. 1. c. 245. B. C.
- Injuria parentis, vel senatoris an aliter æstimetur, aliter extranei, & humilis. Ibid. C.
- Injuria de omni utrùm agere possimus civiliter, vel criminaliter. Ibid. D. E.
- Injuria contra bonos mores ut fit. T. 1. c. 474. C.
- Injuria minor optanda duabus injuriis propositis. T. 4. c. 328. E.
- Injuriâ filio familias factâ, potestne filius agere injuriarum invito patre. T. 4. c. 115. E. et c. 116. A.
- Injuria heredi scripto facta an legatariis noceat. T. 4. c. 570. sæpe bonæ causæ est mala instantia. Ibid. C.
- Injuria, et furtum quomodo differant. T. 5. c. 586. A. B.
- Injuria facta filio familias, vel mulieri nuptæ viro, an ad patrem, vel maritum vergat. T. 5. c. 757. B. C.
- Injuria quandonam alicui facta dicitur. T. 5. c. 252. B.
- Injuria accipitur pro culpa in lege Aquilia. T. 6. c. 447. A.
- Injuria. Vide, Lex Aquilia.
- Injuria non significat genus, sed speciem certam in injuriarum actione. T. 7. c. 245. D.
- Injuria, et vis propulsanda. T. 7. c. 22. C. et seq.
- Injuria tanto gravior, quanto a pluribus admittitur. T. 7. c. 90. C.
- Injuria quid generaliter dicatur. T. 8. c. 1090. A. B.
- Injuria quibus modis committatur. Ibid. B.
- Injuria quibusnam fieri possit. Ibid. C.
- Injuria fit aut in corpus, aut extra corpus. T. 9. c. 1464. C.
- Injuria tanto gravior est, quanto a pluribus admittitur. T. 10. c. 747. E.
- Injuria si fit facta Episcopo, vel Clerico, debet esse crimen publicum. T. 10. c. 821. B.
- Injuriam æstimatio an crescat, aut minuatur secundum gradum dignitatis. T. 1. c. 244. C. D.
- Injuriam an faciendâ sit æstimatio ex persona domini, an verò ex persona servi. T. 5. c. 634. A. B.
- Injuriam faciens servus quomodo puniatur. T. 1. c. 475. D.
- Injuriam quot modis pati dicamur. T. 1. c. 243. C.
- Injuriam an possit facere animal, quod sensu caret. T. 1. c. 271. C.
- In injuriam cujusquam beneficia alii tribuere moris nostri non est. T. 4. c. 1413. E.
- Injuriarum refert carcer, sed non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. C.
- Injuriarum non nisi præsentibus accusare possunt. T. 1. c. 474. C.
- Injuriarum actio magis contumeliæ, ac doloris, quàm pecuniæ persecutionem habet, tametsi lis pecuniariter æstimetur. T. 3. c. 495. E.
- Injuriarum actione tenetur, qui me prohibet in mari piscari ante ædes suas. T. 3. c. 389. B.
- Injuriarum actio famosa est. T. 1. c. 473. C.
- Injuriarum actio civilis per procuratorem intendi potest. T. 1. c. 474. C.
- Injuriarum civilis actio, vel extraordinaria. T. 2. c. 616. B.
- Injuriarum actio semel omittitur intra annum an repeti possit. T. 1. c. 1005. C.
- Injuriarum actio aboletur dissimulatione, et renunciatione. T. 2. c. 616. B. C. et T. 3. c. 495. D.
- Injuriarum agere an pater pro filio exheredato possit suo nomine. T. 4. c. 115. C.
- Injuriarum actio. Vide, Actio injuriarum.
- Injuriarum actiones duæ sunt, et competunt. T. 5. c. 140. A.
- Injuriarum qui agit, an causam doloris, aut amissæ rei suæ agat. T. 5. c. 575. D.
- Injuriarum, et actionum ex delicto venientium obligationes quâ ratione cum capite ambulent. T. 5. c. 160. A.
- Injuriarum actio ob infamiam, vel egestatem si non timetur a reo, quid fiat. T. 7. c. 62. E. & c. 63. A.
- Pœna injuriarum quænam, & ob quid competat actio injuriarum. T. 8. c. 1090. E. et c. 1091. A.
- Quinam injuriarum teneantur. Ibid. C.
- Injuriarum actio quomodo tollatur. Ibid. D.
- Injuriarum actio quomodo aboletur. T. 9. c. 983. C.
- Injuriarum actione an teneatur is, qui per jocum, aut per errorem aliquem percussit. T. 8. c. 327. C.
- Injuriarum actio datur ex 12. Tabulis, vel ex edicto Prætoris, vel ex lege Corneliâ. T. 9. c. 1462. D.
- Injuriarum, & doli mali sunt variorum species. T. 10. c. 149. E.
- Injuriarum actio famosa est. T. 10. c. 569. D.
- Injuriarum qui sunt damnati, an prohibeantur judicium ferre. T. 10. c. 606. C.
- Injuriarum actio noxalis est. T. 10. c. 746. D.
- Actio injuriarum tacitâ dissimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.
- Injuriarum actio tollitur pacto, & jurejurando. Tom. 10. c. 951. A.
- De injuriis, & furto transigere licet. T. 1. c. 379. E.
- De injuriis judicium olim publicum, hodie privatum. Tom. 1. c. 867. D.
- De injuriis non licet experiri civiliter, & criminaliter, sed alterutro dumtaxat modo. T. 4. c. 1497. C. D.
- De injuriis civiliter agitur. T. 9. c. 1463. A.
- Injusta possessio. Vide, Possessio.
- Injustæ culpæ datur, quod utrique commune est. T. 6. c. 7. B.
- Innocens furti damnatus an fiat infamis. T. 4. c. 1401. C.
- Innocentes habentur ii, quos absolute nocentes pronunciare non possumus. T. 1. c. 463. D.
- Innocenti, & per calumniam læso quibus actionibus succurratur. T. 5. c. 139. B. C.
- Innocentia excusatione non eget. T. 1. c. 498. B.
- Innocentia, & absentia in capitalibus per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. B.
- Innocentia non indiget excusatione. T. 9. c. 1378. E.
- Innocentius Pontifex juris peritissimus. T. 6. c. 801. A.
- Innovari an aliquid possit appellatione interpositâ. T. 10. c. 800. C.
- Inofficiosi testamenti querela. Vide, Querela inofficiosi testamenti.
- Inofficiosi actio quo tempore concludatur. T. 7. c. 218. B.
- Inofficiosi querela acturo Carboniana bonorum possessio datur, sed sine re. T. 7. c. 203. A.
- Inofficiosi querela agens, an sequi debeat forum rei. T. 7. c. 211. E.
- Inofficiosi querelâ agentes probare debent, se immeritò exheredatos, heredes scripti contra, si obtinere velint.

velint . T. 7. c. 169. A.
 Inofficiosi querela an rumpat testamentum . T. 7. c. 922. A. B.
 Inofficiosi querela quando omnia infirmet . T. 7. c. 211. B.
 Inofficiosi querelâ qui agere, & qui non possint . T. 7. c. 204. A. B.
 Inofficiosi querelâ qui non obtinuerit, an repellatur a legato rei relicto . Ibid. C.
 Inofficiosi actio est communis patris, & filii, sicut actio de dote . Ibid. C.
 Inofficiosi testamenti actione agere quis possit . T. 8. c. 982. D.
 De inofficioso testamento qui acturus est, quid prius agere debeat . T. 8. c. 173. B.
 Inofficiosum prohibetur dicere, qui sciens legatum acceperit, & cur . T. 4. c. 117. D.
 In omnem rem dandum esse curatorem, quid sit . T. 5. c. 27. B.
 Inopia unius copiam alterius onerat . T. 4. c. 321. A.
 Inopia, & defectus probationum quomodo differant . T. 5. c. 228. C. D.
 Inopia a contributione, seu collatione an liberet . T. 5. c. 538. E. & c. 539. A.
 Inopia reipublicæ subditos onerat . T. 6. c. 551. D.
 Inopes dicuntur, qui prædia non habent . T. 4. c. 851. B.
 Inops fideiussor rectè recusatur . T. 4. c. 97. E.
 Inops, vel non solvendo quis dicitur esse . T. 8. c. 105. A.
 Inopinata causa, & inopinata fortuna in legatis . T. 4. c. 1074. D.
 Inquietare quid significat . T. 7. c. 1147. E.
 Inquilini res iure pignoris tenentur . T. 1. c. 252. E. & c. 253. B.
 Inquilini philosophorum qui vocentur . T. 3. c. 182. B.
 Inquilini an possint legari sine prædiis, quibus adhærent . Tom. 7. c. 1077. B.
 Inquilini qui vocati fuerint . Ibid. B.
 Inquilini si sint legati sine prædiis, an debeatur æstimatio . Ibid. C.
 Inquilino an dominus conductarum ædium caveat damni infecti . T. 5. c. 647. D.
 Inquilinorum repetitioni obstat 30. annorum præscriptio . T. 2. c. 873. A.
 Ad inquilinum non pertinere vim majorem . T. 9. c. 410. C.
 Inquilinus quis propriè dicatur . T. 3. c. 43. E.
 Inquilinus quid a colono discrepet . T. 2. c. 1132. B.
 Inquilinus esse in possessione dicitur, non possidere . T. 3. c. 243. A. B.
 Inquilinus pro a lieno possidet . T. 1. c. 1123. A.
 Inquilinus ædium ædibus adjecit

fenestras, vel ostia, quæritur, finitâ conductione an possit evellere, vel vindicare . T. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & seq.
 Inquilinus qui dicatur . T. 8. c. 301. D. & T. 9. c. 408. C.
 Inquilinus non est domesticus . T. 9. c. 274. E.
 Inquilinus, & Colonus in quo differunt . T. 9. c. 408. C.
 Inquilinus, & Colonus quinam sint in l. ult. Cod. in quibus causis pignus . T. 10. c. 702. D. E.
 Inquirere per turbas de usu longævo . T. 9. c. 1325. D.
 Inquisitio quid . T. 6. c. 779. A.
 Inquisitio tutoris, vel curatoris, quæ est . T. 9. c. 582. A. B.
 Inquisitio ejus rei, quæ in iudicium venit, plena esse debet . T. 9. c. 126. C.
 Inquisitio plena præcedit sententiam, vel relationem . Ibid. D.
 De in rem verso qui agit, agit de peculio, sed non contra . T. 4. c. 237. E.
 In rem, aut personam acturus, quidnam observare debeat . T. 5. c. 100. A.
 In rem versum esse quid, & quando dicatur . T. 5. c. 446. A. B.
 In rem nostram verti an videatur debitum, quod jam ante in nominibus nostris fuit . T. 5. c. 151. D. E.
 In rem pacta an omnibus profint . T. 5. c. 61. B.
 In rem suam condicere aliâ actione, quàm furtivâ an aliquis possit . T. 5. c. 453. C. formula hujus actionis in furem quænam sit . Ibid. C.
 In re patris filiusfamilias iudex, & arbiter compromissarius esse potest . T. 5. c. 22. A.
 Insanus nullâ ratione regitur . T. 10. c. 367. C.
 Inscius, & ignorans falsa pondera commodans an se furto implicet . T. 5. c. 151. B.
 Inscripti maleficii actio dicitur stellationatus . T. 9. c. 116. D.
 Inscriptio in criminalibus exigitur . T. 1. c. 872. B.
 Inscriptio quid sit . Ibid. B.
 Inscriptio, & delatio accusatione, & litis contestatione, & vocatione in jus prior est . T. 2. c. 581. B. C.
 Inscriptio exhibitione prior . T. 2. c. 584. C.
 Inscriptio præcedit in causis criminalibus . T. 9. c. 11. B.
 Inscriptio in crimen ab actore non semper exigitur . T. 9. c. 1159. C.
 Inscriptio actoris in civilibus non est necessaria, in criminalibus est necessaria . T. 9. c. 1457. D.
 Inscriptio in crimen in quo differat a litis contestatione . T. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
 Inscriptio in crimen litem criminalem præcedit . T. 9. c. 129. E.

Inscriptio in crimen ad accusandum iudicio publico, vel extraordinario necessaria est . T. 9. c. 1368. C. & seq.
 Inscriptio in crimen est accusationis præludium . T. 9. c. 1374. E.
 Inscriptio in crimen quomodo debet fieri . T. 9. c. 1375. A.
 Inscriptio exigitur etiam a marito, & ex ea maritus non probans incidit in talionem . T. 10. c. 724. C.
 Ab inscriptione incipit annus in causis criminalibus dirimendis . T. 9. c. 129. D.
 Inscriptionem accusatoris exigunt crimina extraordinaria . T. 9. c. 1463. B. C.
 Inscriptionem edere, quæ & subscriptio dicitur, aliud est aliud eum, qui postulatus est criminis, recipere inter reos . T. 9. c. 1362. C.
 Inscriptiones sepulcrorum antiquæ Romæ quæ . T. 4. c. 945. D.
 De inscriptionibus, & accusationibus . T. 9. c. 1374. D. & seq.
 Infectum, & intersectum apud Gellium quid sit . T. 6. c. 27. B.
 Infidatus civi, etiamsi non effecerit scelus, pœnas tamen legibus solvit; & proditoris patriæ consilium, certum est puniri . T. 9. c. 620. B.
 Insigne vestis senatoriæ . T. 8. c. 562. B.
 Insignia quando sumunt Præsides; & imperium deponunt . T. 4. c. 833. D. E.
 Insignia deponere jubens ab excessu, jubet imperio quoque abire . Ibid. E.
 Insignia an separentur ab imperio . Ibid. E.
 Insignia negans ante adventum, negat & imperium . T. 4. c. 833. E.
 Insignibus altioris ordinis qui utuntur, ut puniendi . T. 1. c. 510. E.
 Insignibus imperii, & fascibus quando utebantur Proconsules . T. 4. c. 833. B. C.
 De insinuandis donationibus . T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & seq.
 Insinuatio ubi est necessaria, si fuerit omissa, donatori est integra vindicatio rei donatæ, tanquam dominio non amisso . Tom. 9. c. 1339. B. C.
 Insinuatio donationum propter nuptias quando fit . T. 9. c. 484. E. & c. 485. A. & seq.
 Insinuatio dotium an fiat . Ibid. A. & seq.
 Insinuatio ubi non intervenit, donator potest repetere res donatas . Ibid. D.
 Insinuatio donationis quid . T. 9. c. 1339. A.
 Insinuatio debet fieri, ubi donatio celebratur, non ubi res donatæ sitæ sunt, & collatæ . Ibid. C.
 De insinuatione testamentorum . T. 9. c. 788. D. & seq.

- Insinuatione non indigere donationem rerum mobilium, T. 9. c. 1343. B.
- Insinuatione non indiget donatio causâ mortis, T. 9. c. 1358. A.
- Insinuatione non indigent liberalitates Principis, T. 9. c. 534. B.
- Insinuationem non desiderant donationes octo casibus, Tom. 9. c. 485. D.
- Insinuationes testamentorum ubi fiebant, T. 9. c. 715. A.
- De insinuationis necessitate, & ratione, T. 9. c. 1339. D.
- Non insinuat donatio facta mulieri, dotis constituendæ causâ, licet excedat summam legit imam, T. 9. c. 485. D.
- Insolentes mulieres quænam potissimum faciant, T. 5. c. 385. A.
- Insons qui, T. 8. c. 570. B.
- Inspector periculum, hoc est, causam majorem non præstare tenetur, T. 4. c. 177. D.
- Inspector rei alienæ si eam perdiderit, an dolum, vel culpam præstet, & qua actione teneatur, T. 7. c. 854. B. C.
- Inspectores qui dicantur, & eorum munus, T. 2. c. 853. D.
- Inspicere aliud est, aliud respicere, T. 4. c. 176. C. exemplum quod, Ibid. D.
- Installandi verbum unde sumptum, T. 6. c. 994. E.
- Instantia mala est sæpe bonæ causæ, T. 4. c. 570. C.
- Instantia quid sit, T. 5. c. 566. E.
- Instantia quando solvitur, T. 6. c. 7. A.
- Instantia causæ civilis perimitur intra biennium, non autem actio, T. 9. c. 48. A. Vide, Actio.
- Instantia causæ criminalis perimitur intra triennium, non autem actio, Ibid. A. Vide, Actio.
- Instantia actionis cum perit, non perit actio, T. 9. c. 48. C.
- Instantia quid, T. 9. c. 48. B.
- Instantiæ qui renuntiat post litem contestatam, non videtur renuntiasse actioni, T. 9. c. 49. B. C.
- Instantiæ qui renuntiat, verum non est renuntiare actioni, T. 9. c. 48. C. D.
- Instar* significat vim, & potestatem, non figuram, T. 4. c. 827. C.
- Instaurator Ædium, Vide, Ædes.
- Inter intigare, & mandare differrentia quæ, T. 4. c. 841. B.
- Instigare est exhortari, non calumniari, Ibid. B.
- Instipulari de nuda stipulatione dicitur, T. 1. c. 1165. C.
- Insticis latioribus ornata vestimenta, T. 3. c. 349. A.
- Institor, ac dispensator quid inter se distat, T. 1. c. 1436. D.
- Institor quis, T. 2. c. 237. C. D.
- Institor aliquis an separetur ab aliis institoribus, T. 4. c. 934. A. verba Horatii hoc loco quæ, Ibid. B.
- Institor quisnam dicatur, T. 5. c. 431. A.
- Institor, & tabernarius, T. 8. c. 615. D.
- Institor quis sit, T. 10. c. 768. D. & c. 973. B. C.
- In eum, qui institorem præposuit, quot, & quænam pateant actiones, T. 5. c. 434. C.
- Institorem inter, & procuratorem differentia quæ, T. 5. c. 431. C. D.
- Institores servis urbanis continentur, T. 1. c. 436. B. C.
- Institoria actio, vel quasi institoria, quæ dicitur adjectio, sive appellatio, quæ, T. 4. c. 832. A.
- Institoria actione an dominus in solidum teneatur jure prætorio ex contractu servi institoris, T. 4. c. 933. E.
- Institoria actio, Vide, Actio institoria.
- Institoria actio utilis adversus me tibi competet, mihi verò adversus te, vel de peculio dispensatoris, si ex conducto agere velim, vel de peculio vicarii, quod ei mercem vendendam mandaverim, T. 6. c. 58. C. & seq.
- Institoria actio, Tom. 9. c. 903. B. & seq. Vide, Actio institoria.
- Institoria actio quibus, in quos, & ex quibus detur, Tom. 10. c. 973. A. & seq.
- Institoria actionis inducendæ ratio quæ, T. 4. c. 935. C.
- Institoris officium manumissione non finitur, T. 4. c. 934. B.
- Institoris officium an exigat utilitas promiscui usus, T. 5. c. 434. A.
- Ex institoris factio sentire debemus commodum, & incommodum, T. 8. c. 747. C.
- Ex institorum actu commoda ad dominos redeunt, T. 1. c. 1436. B.
- Instituendus, vel exheredandus omnino est filius, ut testamentum consistat, T. 6. c. 153. D.
- Instituere quid, T. 6. c. 1005. B.
- Institui non posse incertas personas, certum heredem nominatim scribi, vel nuncupari oportere, T. 9. c. 718. D.
- Cum instituitur puella heres sub conditione, si certæ personæ nupserit, veluti Titio, T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.
- Instituo, relinquo, & substituo* hæc verba neque sunt directa, neque precaria, T. 4. c. 537. B.
- Instituta quæ dicuntur, Tom. 9. c. 1326. B.
- Instituti sub conditione an habeant bonorum possessionem contra tabulas, T. 8. c. 139. A. & seq.
- Instituti an omnia conferant, T. 8. c. 91. A. et c. 106. A. B.
- Institutio quid a substitutione distet, T. 1. c. 1266. D.
- Institutio quid, T. 2. c. 398. C.
- Institutio, et substitutio, T. 1. c. 1266. D.
- Institutio est primi gradus, T. 1. c. 419. A.
- Institutio non valet, quoties non apparet, quis sit heres institutus, T. 1. c. 418. E.
- Institutio servi proprii sub appellatione liberti non valet, T. 3. c. c. 513. D.
- Institutio pro hereditate accipi an possit, T. 3. c. 178. C.
- Institutio pro substitutione sumpta, T. 1. c. 1071. C. D.
- Institutio conditionalis, dato scilicet coherede, appendix non est institutionis puræ, T. 3. c. 339. D.
- Institutio captatoria, T. 3. c. 463. B.
- Institutio heredis non fit codicillis, T. 4. c. 439. C. D.
- Institutio heredis est honor, T. 4. c. 329. C.
- Institutio est hereditas testamento data, T. 4. c. 387. C.
- Institutio prohibita videtur, prohibita alienatione, Tom. 4. c. 547. A.
- Institutio filii familias sub conditione, Vide, Filius familias.
- Institutio captatoria est repensatio beneficii ante beneficium, T. 4. c. 1045. E.
- Institutio captatoria, T. 5. c. 1055. E.
- Institutio hamata, et viscata, Ibid. E.
- Institutio ejus, qui nondum est in rerum natura, utrum valeat, T. 5. c. 623. C.
- Institutio Clericorum ad Episcopos pertinet, T. 6. c. 919. B. non ad Monachos, Ibid. 920. C.
- Institutio, et investitura quomodo differant, Vide, Investitura.
- Institutio a laico fieri non potest, nec a seipso, T. 6. c. 1005. C. D.
- Institutio Episcopo reservatur, T. 6. c. 1002. A.
- Institutio heredis præcedit legata, et libertates, T. 6. c. 614. C.
- Institutio editi ante testamentum non minus valet, quam post testamentum, T. 6. c. 568. A.
- Institutio quoties sola vitiatur, cætera manent, Tom. 7. c. 900. C. D.
- Institutio an valeat, si extraneus sit institutus sub conditione impossibili, T. 7. c. 942. B.
- Institutio conditionalis an sit, *filius meus, si voles, heres esto*, T. 7. c. 965. D.
- Institutio ex affe, vel semisse excludit querelam inofficiosi testamenti, T. 7. c. 186. A.
- Institutio impossibili conditioni interposita an vitietur, Tom. 7. c. 940. D.
- Institutio filii sub conditione facta an valeat, T. 7. c. 950. C.
- Institutio, vel substitutio pupillaris an prius in testamento scribenda sit, T. 7. c. 957. B.
- Institutio, *uter ex fratribus meis*

consobrinam duxerit ex dodrante , qui non , ex quadrante heres esto , an sit licita . Tom. 7. c. 953. C. D. & an ei parendum . Ibid. D.
Institutio duplex est , conditionalis , & pura . T. 7. c. 1118. E.
Institutio facta sub conditione , & instituto datum substitutum , an videatur in substituto eadem conditio repetita . T. 7. c. 1013. C.
Institutio heredis extranei prohibita videtur , prohibita alienatione . T. 7. c. 1218. E.
Institutio, quæ ab initio inutilis fuit , ex postfacto convalescere non potest . T. 8. c. 736. C. & c. 848. B. & c. 888. C.
Institutio heredis est caput , & fundamentum totius testamenti . T. 9. c. 718. C.
Institutio post mortem suam , vel cum morietur , quomodo intelligatur . T. 9. c. 247. E.
Institutio hamata prohibetur . T. 9. c. 701. D.
Institutio alia-pura est , alia conditionalis . T. 9. c. 725. D. pura statim a morte testatoris hereditatem deserit . Ibid. D. conditionalis pendet ex futuri eventus expectatione . Ibid. D.
Institutio sui heredis an valeat , etiamsi testamenti faciendi tempore non fuerit cum eo testamenti factio . T. 10. c. 58. D.
Institutio facta sub conditione impossibili , quo colore defendatur . T. 10. c. 483. C.
Institutio facta sub conditione impossibili an valeat . T. 10. c. 529. D.
Institutio heredis quid sit . Tom. 10. c. 1165. C.
De institutione heredis Arriani consultatio . T. 1. c. 680. D.
Institutione facta sub conditione , & instituto dato substituto , an videatur in substituto eadem conditio repetita . T. 7. c. 1013. C.
Institutiones quando scriptæ . T. 1. c. 3. C.
Institutiones captatoriarum in quod tempus conferantur . Tom. 4. c. 1045. B. C.
Institutiones captatoriarum . Tom. 4. c. 1044. E.
Institutiones conditionales . Tom. 4. c. 1045. B.
Institutiones captatoriarum quæ sunt . T. 4. c. 1045. E.
Institutiones captatoriarum . Vide , Captatoriarum institutiones .
Institutiones benignius accipiendæ sunt . T. 6. c. 191. C.
Institutiones captatoriarum in testamento militis non admittuntur . T. 9. c. 701. E.
Institutiones heredum directæ quæ sunt . T. 9. c. 739. C.
De institutionibus , & substitutionibus , & restitutionibus sub conditione factis . T. 9. c. 725. D. & seq.

Institutionis duo sunt gradus . T. 1. c. 1266. E.
Institutionis conditio duplex . T. 5. c. 1055. E.
Institutionis conditione deficiente , perinde est , atque si libertas seruo sine hereditate data fuisset . T. 6. c. 197. C.
Institutionum loci singulares . T. 3. c. 326. A.
De institutionum conditionibus . T. 9. c. 725. D. & seq.
Institutis datur tempus ad deliberandum . T. 7. c. 956. D.
Institutis non tantum , sed etiam exheredatis substitui posse . T. 7. c. 907. C.
Instituto , item exheredato , an detur Carboniana possessio . Tom. 7. c. 202. B. D.
De institutorum heredum substitutione reciproca . T. 6. c. 193. D.
Institutus est is , cui a morte , vel conditione primo loco testator hereditatem deferri voluit . T. 1. c. 799. B. & c. 1266. D.
Siquis institutus sit , & postea adoptatus , an adoptione rumpatur testamentum , quasi agnatione sui heredis . T. 4. c. 326. A.
Institutus an facilius , quam præteritus legatis adstringatur . Tom. 5. c. 609. E.
Institutus cur facilius legatis obstringitur , quam præteritus . Ibid. E.
Institutus ex semisse , si partem tantum ceperit , ex substitutione integrum semissem implere potest . T. 7. c. 768. A. B.
Institutus legis Falcidiae , & exheredatus legis Gliciae beneficium quando non habeat . T. 7. c. 182. E.
Institutus quæ prius habuerit , aut postea adquisierit , an ea etiam ad substitutum perveniant . T. 7. c. 900. D.
Institutus tenetur legatariis ex edicto Si quis omissa causa testamenti . T. 7. c. 1065. D. E.
Institutus testamento quis sit . T. 7. c. 898. C.
Institutus adversus substitutum , quando agat querelam . T. 7. c. 183. B.
Institutus , & substitutus si idem sit , an possit ex institutione , vel substitutione succedere . Tom. 7. c. 918. C. & seq.
Institutus ex asse an cogi possit ab eo , qui a legatario libertatem accipit , ut adeat . Tom. 7. c. 1495. D.
Institutus ex asse , & pupillo exheredato substitutus , an possit hereditatem paternam repudiare , & pupillarem amplecti , vel contra . Tom. 7. c. 916. C.
Institutus ex asse , & pupillo exheredato substitutus , si repudiarit hereditatem , an pupillaris substitutio corruat . T. 7. c. 916. C. D.

Institutus , coheredi substitutus , an possit institutionem amplecti , & substitutionem omittere , vel contra . T. 7. c. 916. B.
Institutus , & filio impuberi substitutus , si ex paternis tabulis hereditatem non capere possit , an ex pupilli possit , vel contra . T. 7. c. 920. A.
Institutus ex parte , & pupillo exheredato substitutus , an possit bona paterna spernere , & pupillaria amplecti , vel contra . T. 7. c. 916. C.
Institutus quandoque habetur pro exheredato , eique competit quæ re in officiosi testamenti . T. 10. c. 934. B.
Instructa domo quæ contineantur . Tom. 1. c. 433. A.
Instructa domo alicui legata , excipiuntur tantum tabulæ rationum , & argumentum . Tom. 4. c. 991. B.
Instructa domo legata , an veniat etiam bibliotheca , & an contineatur apotheca librorum , quos ibi posuit testator . Tom. 4. c. 1135. A.
Instructa domus legata . Vide , Domus . Vide , Legatum .
Instructi , atque instrumenti differentia . T. 1. c. 807. D. E. & T. 2. c. 1151. A.
Instructi appellatione servi continentur , item peculia eorum . T. 1. c. 808. B.
Instructi legatum plenius est , quam instrumenti . T. 4. c. 1132. C.
Instructi legatum augere augmenta , detrimenta fatalia minuere , quid hoc est . Tom. 4. c. 1180. E. & c. 1181. A.
Instructio causæ quando impleta est . T. 9. c. 1118. D. E.
Instructis prædiis legatis , legato continentur dotes prædiorum , non tamen continentur reliqua colonorum . Tom. 4. c. 1120. A.
Instructo prædio legato , domo scilicet , vel fundo legato , an contineantur servi . Tom. 4. c. 1134. D.
Instructo plus continetur , quam instrumento . Tom. 6. c. 748. C. D.
Instrumenta varia pro variis artium generibus . T. 1. c. 434. A. & seq.
Instrumenta domus . T. 1. c. 433. A.
Instrumenta medici . T. 1. c. 434. B.
Instrumenta quædam sine testibus fidem habent . Tom. 3. c. 387. A.
Instrumenta navis quænam sint . T. 3. c. 686. B.
Instrumenta qui falso subjecerit , aut supresserit , vel deleverit , lege Cornelia punitur . T. 1. c. 508. A. B.
Instrumenta publica , vel privata . T. 2. c. 229. D.
Instrumenta non fiunt , ut res valeat ,

- leat, sed ut facilius probari possit. T. 2. c. 232. A. B.
- Instrumenta, id est, testimonia factorum. Ibid. B.
- Instrumenta, & ornamenta, & partes alicujus rei in quo differunt. T. 4. c. 1133. E.
- Instrumenta fundi legata quando debentur, quando non. Vide, Instructum. Vide, Legatum.
- Instrumenta unde dicta. Tom. 6. c. 876. C.
- Instrumenta emptionum, item debitorum, quæ in fundo prælegato remanserunt, non videntur legato contineri. T. 6. c. 573. B.
- Instrumenta surripere est crimen extraordinarium, testamenta surripere verò ordinarium. Tom. 6. c. 524. C.
- Instrumenta an semper, & quæ fidem faciant. T. 7. c. 882. C. D.
- Instrumenta obligationis constituendæ gratiâ an sint necessaria. T. 7. c. 883. B.
- Instrumenta quæ sint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 882. C.
- Instrumenta qui inspicit, an videatur se pro herede gerere. T. 7. c. 955. B. C.
- Instrumenta hereditaria heredis interest habere. T. 7. c. 495. D.
- Instrumenta hereditaria non veniunt in divisionem, & licitationem in familiæ exercitandæ actione. T. 7. c. 495. E.
- Instrumenta non veniunt in familiæ exercitandæ judicio. T. 7. c. 495. E.
- Instrumenta a re principali semper distant genere. T. 8. c. 651. D.
- Instrumenta unde dicantur. T. 8. c. 560. C.
- Instrumenta a personis difficile est separare. T. 7. c. 560. C.
- Instrumenta publica sunt, quæ sunt insinuata. T. 9. c. 19. E. & c. 20. A.
- Instrumenta publica sunt, quæ conficiuntur a Tabellionibus. T. 9. c. 1214. A.
- Instrumenta aut sunt privata, aut sunt publica. T. 9. c. 287. D.
- Instrumenta privata quæ sunt. Ibid. D. quæ publica. Ibid. E.
- Instrumenta esse testimonia factorum, id est, rerum gestarum. T. 9. c. 1194. D.
- Instrumenta quæ habeant exsecutionem paratam. T. 9. c. 1091. E.
- Instrumenta publica non egere testibus. T. 9. c. 275. D.
- Instrumenta locationis. Tom. 9. c. 1024. A. dicuntur antapocha. Ibid. A.
- Instrumenta mea propria, quæ non cogor reddere adversus me ipsum, cogor edere adversus alium: excipitur fiscus, excipiuntur hæ personæ, in quas invitatus testimonium dicere non cogor. T. 9. c. 19. A. B.
- Instrumenta ante litem non producuntur, sic nec testes. Tom. 9. c. 282. E.
- Instrumenta genus probationum sunt. T. 9. c. 274. B.
- Instrumenta litis. T. 9. c. 282. E.
- Instrumenta communia reo cogitur edere actor actionis. T. 9. c. 7. A.
- Instrumenta sua propria reus nullâ actione cogitur edere. Ibid. A.
- Instrumenta edi sine subscriptione. T. 9. c. 1. B.
- Instrumenta litis edere debet; qui actorus est, priusquam ad judicem eatur. Ibid. A.
- Instrumenta quibusdam casibus plus videntur valere, quàm testes. T. 9. c. 274. D.
- Ob instrumenta nova denuo reperia an res judicata in integrum restitui possit. T. 9. c. 1090. A.
- Instrumenta litis qua ratione edenda sunt. T. 9. c. 2. A.
- Instrumenta privata fiunt secretò inter privatos parietes. T. 9. c. 1214. A. scribuntur manu contrahentium. Ibid. A. vel manu notarii. Ibid. A.
- Instrumenta quando plus valent, quàm testes. T. 9. c. 274. C. D.
- Instrumenta edimus adversario, authentica judici. T. 9. c. 19. C.
- Instrumenta certis quibusdam casibus plus possunt, quàm testes. T. 10. c. 638. B.
- Instrumenta, vel instrumentorum exempla, an debeant inseri libello precum Principi oblato. T. 10. c. 838. B. C.
- Instrumenta omnia an fidem faciant. T. 10. c. 968. C. D.
- Instrumenta quare fiant. Tom. 10. c. 969. C.
- Instrumenti falsitas quomodo apprehendi possit. T. 6. c. 879. A. & seq.
- Instrumenti auctoritatis traditione acquiritur possessio. T. 9. c. 1014. A.
- Instrumenti ut Imperatoris præponatur nomen, & eorum tempus latinis adnotetur literis. Tom. 2. c. 1094. D.
- Instrumentis falsis qui usus fuerit, lege Corneliâ tenetur. Tom. 1. c. 510. B.
- De instrumentis dotalibus constitutio Novella. Tom. 2. c. 1117. A. & seq.
- De instrumentis litis edita. T. 3. c. 266. A.
- Instrumentis de novo repertis non restauratur res judicata, nisi ab ea appellatum sit. T. 6. c. 929. C.
- In instrumentis quæ suspecta esse possint. T. 6. c. 877. E.
- Instrumentis plerique nomina sua inscribi nolunt, licet præsentibus contrahant. T. 9. c. 1270. C. D.
- De instrumentis peregrinè producendis, & recipiendis præsentè utraque parte. T. 9. c. 283. A.
- De instrumentis, qui eduntur sine die, & Consule. T. 9. c. 791. A.
- Ex instrumentis falsis, vel testimoniis suspenditur exsecutio rei judicata. T. 9. c. 1100. C.
- Ex instrumentis falsis res judicata ex integro agi potest. Tom. 9. c. 1090. C.
- Nisi instrumentis ea non probantur, quæ sine instrumentis non fiunt. T. 9. c. 265. D.
- Instrumento tabernæ, & fundi quid continetur. T. 1. c. 807. D.
- Instrumento cauponio legato quæ debentur. T. 1. c. 434. A.
- Instrumento fundi legato, debentur quoque pecora, stercoreandi fundi causâ parata. T. 4. c. 894. E.
- Instrumento fundi legato, an vestis cedat, & medicamenta. Tom. 4. c. 1136. A.
- In instrumento manumissionis si error est in nomine manumissi, an status ejus cedatur. T. 4. c. 65. B.
- Instrumento fundi legato, an debeatur pecus, quod in eo fundo est. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, & quando non. Ibid. D.
- Instrumento domus an statuz domui affixæ contineantur. Tom. 4. c. 1133. A.
- Instrumento domus abenum continetur. T. 7. c. 14. B.
- Instrumento contractus potius credimus, quàm testibus. T. 9. c. 274. D. nisi falsum dicatur instrumentum. Ibid. D.
- Instrumento non solum probatur dominium, sed etiam aliis probationum indicis. T. 9. c. 273. D.
- In uno instrumento multorum debita singulorum propria comprehendere posse, nec cuique debito seorsum suum instrumentum tribui necesse est. T. 9. c. 212. B.
- Sine instrumento an rectè pignus contrahatur. T. 10. c. 701. B.
- Instrumenti fundo legato an homines, & jumenta contineantur. T. 10. c. 1124. D.
- Instrumentorum appellatione quæ contineantur, ac de eorum fide. T. 1. c. 781. D.
- Instrumentorum depositarius si ea prodiderit, quibus pœnis afficiendus. T. 1. c. 510. A.
- Instrumentorum appellatione quæ veniant, & unde dicantur. T. 1. c. 781. C.
- Instrumentorum amissio probanda. T. 9. c. 282. B. & seq.
- Instrumentorum novorum prætextu transactio non rescinditur, si bonâ fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
- Instrumentorum, & testium vim esse eandem in litibus. T. 9. c. 282. E.
- Instrumentorum novorum prætextu lites finitas non restitui. Tom. 9. c. 186. D.
- Instrumentorum amissionem, si aliis probationibus res probari possint, nil officere veritati, ut creditori nihil nocet amissio chirographi. T. 9. c. 282. B.
- Instrumentorum, & actionum editio. T. 9. c. 1. A. & seq.
- Instrumentorum alia publica, alia privata. T. 10. c. 638. E.
- Instrumentorum, vel actorum amissio ubi nihil nocet, nec amissio nocet.

noceat . T. 10. c. 638. B.
 Instrumentorum amissio, vel corruptio an noceat possessori . T. 10. c. 968. D.
 Instrumentum in vocale, semivocale, & mutum dividitur . T. 1. c. 807. E. & c. 808. A.
 Instrumentum domini est supellex, non autem domus instrumentum . T. 4. c. 1133. E.
 Instrumentum instrumenti esse potest . Ibid. B.
 Instrumentum navis an sint scaphe . Ibid. B.
 Instrumentum publicum est, quod tabellio conficit . T. 6. c. 882. B.
 Instrumentum authenticum quid . T. 6. c. 877. D.
 Instrumentum latius patet instructo . T. 6. c. 576. A.
 Instrumentum amissum an, & quando veritati noceat . T. 7. c. 883. B.
 Instrumentum legatum an dividi possit . T. 7. c. 1092. B.
 Instrumentum originis prædiorum, vulgo *le iistre*, instrumentum acquisitionis autoritatis . Tom. 9. c. 837. C. heres non cogitur præstare legata rio, aut fideicommissario instrumentum originis prædiorum legatorum, sive autoritatis, & cur . Ibid. D.
 Instrumentum falsum, quod scribitur sine dolo malo, non est crimen . T. 9. c. 1270. E.
 Instrumentum publicum plurimum valet in actionibus hypothecariis . T. 9. c. 1214. C.
 Instrumentum privatum, quod habet subscriptionem trium testium, pro publico habetur . Tom. 9. c. 1213. E.
 Instrumentum non cogitur quis iterum producere post sententiam appellatione, vel retractatione . T. 9. c. 291. B.
 Instrumentum, quod quis semel in iudicio approbavit sine controversia, an postea ab adversario quasi falsum impugnari possit . T. 9. c. 290. D. E.
 Instrumentum si is, qui semel protulit, dicat se admisisse quid fiet . Ibid. E.
 Instrumentum cum fisco commune qua ratione exhibeatur . Tom. 9. c. 19. B. C.
 Instrumentum multiplex . Tom. 10. c. 1124. E.
 Instrumentum qui donat prædii, donat & prædium . T. 10. c. 1166. E.
 Insula in mari, vel flumine nata, cujusnam sit, aut esse debeat . T. 1. c. 66. A.
 Insula, in flumine publico nata, est publica . T. 3. c. 399. B.
 Insula domui juncta an debeatur domus appellatione . T. 4. c. 1115. C.
 Insula quæ dicitur . Ibid. B. domo legata, an etiam vicina insula legata videatur . Ibid. B.

Insula quid sit . Tom. 7. c. 409. A. B.
 Insula in mari nata cujus sit . T. 8. c. 930. D.
 Insulæ definitio . Tom. 3. c. 3. D.
 Insulæ maxima pars solum est . T. 1. c. 1135. E.
 Insulæ mercedem accessuram emptori, si dicat venditor, quantum emptori præstandum sit . Tom. 7. c. 817. C. D.
 Insulæ usufructu legato, an insulæ nomine plena proprietas significetur . T. 7. c. 1370. A.
 Insulæ Italiæ pertinent ad forum Italiæ . T. 10. c. 399. D.
 Ex stipulatione insulam alio loco ædificari, quando agi possit . T. 10. c. 76. A.
 Insulam qui vilius vendidit, ut aliam reficiat, emptor qua actione agere debeat, ut aliam insulam reficiat . T. 10. c. 756. B.
 Insulam eam tantum, quam sub se habet, potest assignare Præses provinciæ . T. 10. c. 793. B.
 Insularius quo loco habendus . T. 8. c. 603. E.
 Insularum, & domorum differentia . T. 3. c. 554. C. & seq.
 Insuper habere verbi notio, & significatio . T. 3. c. 73. A. B.
 Insuper habere verbum quam habeat vim . Ibid. B.
 Insuper habere pro negligere . T. 4. c. 865. C.
 Insuper habere quid denotet . T. 7. c. 919. B.
 Verbum *insuper habere* an sit in usu apud puræ, & teræ latinis auctores . T. 10. c. 322. E.
 Insuper habere apud Papinianum non est una pars orationis, sed duæ . T. 10. c. 323. A.
 Insuper habere quid sit . Tom. 10. c. 684. A.
 Integra frons personæ . T. 1. c. 1047. B.
 Integra an res sit post litem contestatam . T. 5. c. 855. A.
 Integra terra quid . T. 8. c. 514. E.
 Integrare verbum elegans . Tom. 5. c. 450. C.
 Integratio pretii, quæ a mandatorio fit, qui fundum viliori, vel minori pretio, quam ei mandatum fuerat, vendidit, ratam facit venditionem . Ibid. C.
 Integri restitutio . Vide, Restitutio .
 Integrum non est mutare actionem post litem contestatam, nisi magna ex causa . T. 4. c. 905. E.
 In integrum restituere . Vide, Restitutio in integrum .
 In integrum restituendus an sit minor 25. annis, si luculentam, & locupletem hereditatem adierit, quæ eversa subito, & collapsa sit post aditionem incendiis, vel naufragiis, vel terræ fragore, vel fugâ, aut morte servorum . Tom. 6. c. 327. A.

In integrum quando restitui non potest minor . T. 9. c. 98. C. D.
 Intellectus qualis sit, cum Paulus Jurisconsultus ait, utilitatem petitori esse conservandam . T. 5. c. 374. D.
 Intendere, experiri, agere verba sunt communia actoris, vel rei . T. 6. c. 339. E.
 Intentio dicitur pro exceptione . T. 10. c. 456. E.
 Intentione, vel exceptione probata, actor, vel reus non admittitur ad aliam productionem testium, si priorum dicta agnoverit . T. 10. c. 636. B.
 Interæltimatio . T. 3. c. 458. D. & c. 459. A.
 Intercalandi potestas apud Pontifices fuit . T. 8. c. 557. E.
 Intercalares calendæ . T. 8. c. 558. E.
 Intercalares dies, qui fuerunt ante annum 25., in minori ætate an computari debeant . Tom. 8. c. 558. A.
 Intercalaris mensis ab Julio Cæsare sublatus . T. 1. c. 1120. E.
 Intercalaris quid . Tom. 8. c. 558. C.
 Intercalaris dies quando interseratur . Ibid. D.
 Intercapedo an aliqua sit a decurionatu suscepto ad alium honorem . T. 4. c. 863. D.
 Intercedere quid sit . T. 1. c. 388. A.
 Intercedere quando mulier dicatur . T. 1. c. 1297. D.
 Intercedere alii quid est . Tom. 4. c. 240. B.
 Intercedere aliud est, aliud fidejuberere . T. 4. c. 1312. C. intercedere est genus, fidejuberere species . Ibid. C.
 Intercedere quid sit propriè, & quid non sit . T. 5. c. 448. E.
 Intercedere est alienam obligationem suscipere . T. 6. c. 345. B.
 Intercessio manifesta . T. 1. c. 1297. A.
 Intercessio est munus virorum, non mulierum . T. 4. c. 269. D.
 Intercessio obligatoria est, & ob periculum rei familiaris fœminis interdicta . T. 5. c. 447. C. D. E.
 Intercessio, & consensus expressus obligant . T. 6. c. 613. E.
 Intercessio quid . T. 1. c. 769. A. & T. 9. c. 320. A. & T. 10. c. 643. A.
 Per intercessionem quomodo fit expromissio . T. 4. c. 935. A. quomodo fit per delegationem . Ibid. A. B.
 Intercessionem mulierum quibus casibus non rescinduntur . Tom. 5. c. 448. C.
 Intercessionem mulierum improbantur Senatusconsulto Vellejano . Tom. 6. c. 74. C.
 De intercessionibus mulierum . T. 9. c. 320. A. & seqq.
 Intercessionum duo sunt genera, & quæ . T. 4. c. 206. B.

Inter:

- Intercessionum multæ formæ: T. 9. c. 320. B. Vide, Mulierum intercessio.
- Ad intercessores extenduntur defensiones, siue exceptiones. T. 9. c. 1246. C. D. & seq.
- Intercessores, qui & exsecutores. T. 10. c. 608. E.
- Intercessorum appellatione quinam contineantur. T. 10. c. 708. D.
- Intercipere est perperam accipere. T. 4. c. 339. A.
- Interdiciarius est *ἡ ἀποκλειστικὴ*, cui contrarius *ἡ ἀποκλειστικὴ*. T. 3. c. 317. B.
- Interdici advocato ex causa advocacionibus, & postulationibus est prohiberi postulare pro aliis, & adesse litigatoribus. T. 4. c. 840. D.
- Interdicitur bonis per Prætozem. T. 1. c. 416. B.
- Interdicitur bonis mulieri profusæ libidinis, & prodigo. T. 1. c. 1165. D. E.
- Interdicta juri prætorio tribuuntur. T. 3. c. 125. D.
- Interdicta unde ita appellata fuerint. T. 1. c. 848. D.
- Interdicta prohibitoria quænam sint. T. 1. c. 282. D.
- Interdicta restitutoria. Ibid. E.
- Interdicta exhibitoria. Ibid. E.
- Interdicta actionis verbo continentur, & quid ab actionibus distent. Ibid. C. D.
- Interdicta duplicia adipiscendæ, & recipiendæ possessionis. Tom. 3. c. 96. A.
- Interdicta actionis etiam verbo continentur. T. 3. c. 124. C.
- Interdicta quorum bonorum. Tom. 1. c. 849. A.
- Interdicta restitutoria duobus modis dicuntur. T. 1. c. 851. E.
- Interdicta uti possidetis. Tom. 2. c. 530. A. B.
- Interdicta omnia ut personalia sunt. T. 3. c. 124. E.
- Interdicta plerumque sunt de possessione, vel quasi, pauca de proprietate, & jure. T. 3. c. 127. A.
- Interdicta prohibitoria, aut exhibitoria, vel restitutoria. Tom. 3. c. 95. C.
- Interdicta etiam decreta vocantur. T. 3. c. 124. B.
- Interdicta quædam rei familiaris causâ prodita de proprietate. T. 3. c. 127. B.
- Interdicta perpetua quæ sint. T. 3. c. 475. D. E.
- Interdicta popularia pupillis suæ injuriæ causâ, vel suorum dantur. T. 4. c. 1480. B. C.
- Interdicta quædam sunt de possessione, quædam de proprietate, vel quasi proprietate. Tom. 4. c. 165. B.
- Interdicta, persequutiones, & actiones quomodo differant. Tom. 5. c. 791. B.
- Interdicta utrùm dentur pro libertate, aut adversus libertatem. T. 5. c. 14. C. D.
- Interdicta exceptiones ordine Digestorum Justiniani consequuntur. T. 9. c. 812. C.
- Interdicta perpetua quibusnam ex causis competant. Tom. 5. c. 14. C.
- Interdicta alia duplicia sunt, alia simplicia. T. 5. c. 791. B.
- Interdicta quid sint. Ibid. B.
- Interdicta popularia sunt perpetua. T. 5. c. 14. C.
- Interdicta omnia licet non scribantur in personam, vi tamen ipsa personalia sunt. T. 6. c. 826. C.
- Interdicta restitutoria. T. 7. c. 588. E.
- Interdicta noxalia sunt arbitraria. T. 7. c. 340. C. D.
- Interdicta mixta quæ sint, & cur ita dicantur. T. 8. c. 371. A.
- Interdicta, quæ momenta dicuntur, & cur. T. 9. c. 1138. C.
- Interdicta nihil aliud sunt, quàm decreta, quæ Prætor facit de possessione, vel quasi possessione rei controversæ inter aliquos. T. 9. c. 1137. A.
- Interdicta nulla sunt, quæ possessionis causam non contineant. T. 9. c. 1142. A. B.
- Interdicta nomina sua, & qualitates accipiunt ab initio edicti, ut libri Hebræorum nomen sumunt a primis verbis, a quibus incipiuntur. T. 9. c. 1145. B. C.
- Interdicta exhibitoria sunt, vel restitutoria. T. 9. c. 1167. D.
- Interdicta sunt juris ordinarii, quo non utimur. T. 9. c. 1144. A.
- Interdicta unde vi sunt duo. T. 9. c. 1149. A.
- Interdicta possessionis adipiscendæ non sunt in usu. T. 9. c. 1148. E. retinendæ, & recipiendæ possessionis sunt in usu. Ibid. E.
- Interdicta propriè dicuntur, quæ prohibitoria sunt. T. 9. c. 1139. C.
- Interdicta unde dicuntur. Tom. 9. c. 1139. B. C. D.
- Interdicta de operibus publicis. T. 9. c. 1182. C. & seqq.
- Interdicta causam proprietatis non finiunt, sed præparant. Tom. 9. c. 1137. A. sunt quædam, sed admodum pauca, quæ finiunt causam proprietatis. Ibid. B.
- Interdicta dici, quòd interdicere sit denuntiare, & prohibere. T. 9. c. 1139. C. quòd inter duos dicuntur. Ibid. C. aut quòd interim dicantur. Ibid. C.
- Interdicta dicuntur, quasi non perpetua, sed ad tempus interim dicta. T. 9. c. 1139. D.
- Interdicta uti possidetis, & utrobi in quo olim differebant. Tom. 9. c. 1165. C. D. sublata est illa differentia. Ibid. D.
- Interdicta de novi operis nuntiatione tria esse. Tom. 9. c. 1173. D. sunt de privatis ædificiis. Ibid. D.
- Interdicta desierunt esse in usu, & his succedere actiones in factum. T. 10. c. 1015. E.
- Interdicta hodie nulla sunt, sed interdictionum loco dantur actiones in factum. T. 10. c. 1194. B.
- Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.
- Interdicti similes relegatis. Tom. 1. c. 878. B.
- Interdicti æquitatem efficere, ut etiamsi cesset actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis causâ. Tom. 7. c. 605. D.
- In interdictionibus Sacrorum omnia Sacramenta cessant præter confessionem, & viaticum in extremis, & baptismum parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.
- De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & seqq. & T. 6. c. 329. E. & seqq. & T. 9. c. 1136. E. & seqq.
- In interdictis etiamsi non proprietatis quæstio est, sed tantum possessionis, tamen non solum possedisse nos, sed etiam nostros possedisse docemus. T. 4. c. 655. D.
- De interdictis recipiendæ possessionis. T. 9. c. 1148. D. E. & seqq.
- Interdictis hodie propriè non utimur, & cur. Tom. 9. c. 1143. E.
- De interdictis adipiscendæ possessionis. Tom. 9. c. 1145. A. & seqq.
- Interdicto de mortuo inferendo qui agit, an sit dominus, vel quasi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, quæritur. T. 4. c. 165. B. C.
- Interdicto quorum bonorum quidnam teneantur. T. 5. c. 280. D. E.
- In interdicto unde vi non tantum res venit, sed etiam utilitas, id est, quantum interest. T. 6. c. 791. C.
- In interdicto de itinere quæritur de usu, de possessione, de facto, an qui eo interdicto experitur, hoc anno itinere usus sit. Tom. 6. c. 332. D.
- Interdicto uti possidetis, vel utrobi, & rei vindicatione, possessorio scilicet & petitorio judicio, an quis simul uno tempore agere possit. T. 8. c. 272. D.
- Interdicto precario heredem teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.
- Interdicto unde vi non tantum tenetur prædo, ut restituat possessionem, & omnem causam, sed etiam penam legitimam legibus statutam. Tom. 9. c. 1151. A. & seqq.
- Interdicto redintegrandæ possessionis, quod momentum, & momentaneæ possessionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1159. A. B. & seqq.
- Ex interdicto non potest cognoscere Præfes provinciæ in eum, qui ejusdem provinciæ non est. T. 9. c. 1141. E.
- Interdicto quod vi, aut clam repetitur, qui eodem interdicto dominum, qui prædio suo titulum, vel si-

- vel signum, vel tabulam affixam deiecit, persequitur. Tom. 10. c. 887. D.
- Interdictorum definitio, divisio, & singularum specierum brevis expositio. T. 1. c. 848. C. D.
- Interdictorum uti possidetis, & utrubi an vis æquata sit, quantum ad possessionem. T. 1. c. 284. A. B.
- De interdictorum executione. T. 3. c. 125. A. B.
- Interdictorum omnium perspicua declaratio per succinctas definitiones & distributiones eorum. T. 5. c. 791. A. B.
- De interdictorum definitione, & differentia. T. 8. c. 1101. C. D. E. & c. 1102. A.
- Interdictorum definitio, & divisio. T. 8. c. 1127. E. & c. 1128. A. & seq.
- Interdictorum divisio quæ. T. 9. c. 1145. A.
- Interdictorum solennes denuntiationes, & conditiones, quæ olim observabantur, sublatae sunt. T. 9. c. 1142. D. & seq.
- Interdictum quid ab actione distet. T. 3. c. 124. D.
- Interdictum non tantum de possessione, vel quasi possessione edicitur, sed & de proprietate interdum, & quasi proprietate. Ibid. C.
- Interdictum uti possidetis ad rem soli pertinet. T. 3. c. 486. B.
- Interdictum de projectionis, & de superficij possessione dari ad exemplum uti possidetis. Ibid. B.
- Interdictum momentariæ possessionis. T. 3. c. 12. B.
- Interdictum momenti. Ibid. B.
- Interdictum uti possidetis. Tom. 3. c. 128. C.
- Interdictum retinendæ possessionis. T. 1. c. 283. E. & c. 478. B. C.
- Interdictum adipiscendæ possessionis. T. 1. c. 283. C. & Tom. 2. c. 527. A. B.
- Interdictum fraudatorium. Tom. 1. c. 848. A.
- Interdictum de tabulis exhibendis annum esse. Tom. 3. c. 475. C. D.
- Interdictum de clandestina possessione. T. 1. c. c. 852. A.
- Interdictum, quod precarium appellatur, cui redditur. Tom. 3. c. 93. C.
- Interdictum quod legatorum. T. 1. c. 849. B. & Tom. 3. c. 283. D.
- Interdictum quod vi, aut clam venditori, an emptori, cui ad diem fundus addictus est, competat. T. 3. c. 41. D.
- Interdictum unde vi duplex. T. 3. c. 140. C.
- Interdictum Salvianum a quo, & ad quid inventum. Tom. 1. c. 856. C. & T. 3. c. 129. E.
- Interdictum Salvianum de rebus coloni. T. 1. c. 483. C.
- Interdictum quorum bonorum. T. 1. c. 283. C.
- Interdictum recuperandæ possessionis. T. 1. c. 285. A.
- Interdictum unde vi. Ibid. A. & T. 4. c. 1319. E. & T. 6. c. 819. D.
- Interdictum fraudatorium in quo differat ab actione Pauliana. T. 4. c. 1319. B. C.
- Ad interdictum de precario hodie non est necesse ire, cum actio civilis ex præscriptis verbis suppetat. T. 4. c. 501. B.
- Interdictum de mortuo inferendo datur domino proprietatis. T. 4. c. 165. A.
- Interdictum quod vi, aut clam est annuale. T. 4. c. 352. A. hoc interdictum absenti reipublicæ causâ competere cœpit, nec tamen eo egit, vel per se, vel per procuratorem, quem constituere potuit, an annus utilis ei computabitur. Ibid. A.
- Interdictum uti possidetis, vel utrubi ad possessionem suam vindicandam. Tom. 4. c. 655. A.
- Interdictum quod vi, aut clam ad quid, & ad quem concipiatur. T. 5. c. 805. B.
- Interdictum adipiscendæ, vel adipiscendæ possessionis quodnam sit. T. 5. c. 794. D.
- Interdictum quod vi, aut clam per quas personas nobis adquiratur. T. 5. c. 818. D.
- Interdictum de novi operis nuntiatione an sit restitutorium. T. 5. c. 655. C.
- Interdictum de libero homine exhibendo an cuius de populo competat. T. 5. c. 377. A.
- Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differant. T. 5. c. 280. E.
- Interdictum de vi non est famosum. T. 5. c. 800. E.
- Interdictum unde vi est annum, exceptio de vi perpetua. T. 5. c. 830. B.
- Interdictum quod vi, aut clam actionibus in rem scriptis connumeratur. T. 5. c. 805. C.
- Interdictum de libero homine exhibendo quare sit perpetuum. T. 5. c. 14. C.
- Interdictum cui nuntiatum est ne ædificaret, petit a Prætoribus sibi remittit nuntiationem novi operis, ut sibi ædificare liceat. T. 5. c. 109. C.
- Indignum est quolibet interveniente cum vicinus petit remissionem nuntiationis novi operis, beneficium Prætoris dominum amittere. Ibid. D.
- Interdictum de proprietate nullum est. T. 5. c. 792. E.
- Interdictum momentarium quid. T. 6. c. 815. A. B.
- Interdictum reintegrandæ possessionis. T. 6. c. 820. C.
- Interdictum unde vi datur in quemcumque possessorem etiam ignarum vitii. Tom. 6. c. 827. D.
- Interdictum unde vi pœnale est. T. 6. c. 829. C.
- Interdictum unde vi in personam concipitur. T. 6. c. 826. D.
- Interdictum uti possidetis quid. T. 6. c. 817. D. E.
- Interdictum nullum est famosum. T. 6. c. 90. A.
- Interdictum fraudatorium revocat possessionem, Pauliana actio revocat dominium. T. 6. c. 335. D. E.
- Interdictum fraudatorium, quo creditores revocant possessionem, quæ in eorum fraudem debitor alienavit. Ibid. D.
- Interdictum nequid in loco publico, quando competit. Tom. 6. c. 331. E.
- Omne interdictum personale est, in personam est, & non in rem. T. 6. c. 338. D.
- Interdictum popolare. Vide, Actio popularis.
- Interdictum precarium, sive interdictum de precario, & qui eo interdicto tenetur. T. 6. c. 338. A.
- Interdictum de precario. Tom. 6. c. 333. C.
- Interdictum prohibitorium. Tom. 6. c. 332. A. quando, & cui competit. Ibid. C. D.
- Interdictum quod vi, aut clam, vel interdictum de novi operis nuntiatione domino competit. T. 6. c. 291. B.
- Interdictum quod vi, aut clam noxiale est. T. 6. c. 427. A.
- Interdictum quorum bonorum quando competit. T. 6. c. 331. B.
- Interdictum Salvianum, & quis fuerit auctor hujus interdicti, cui competit. T. 6. c. 338. C. D.
- Interdictum Salvianum directo datur tantum adversus colonum, non adversus extraneum possessorem pignorum obligatorum pro pensione fundi. Ibid. D.
- Interdictum Salvianum etiam utile datur adversus extraneum. Ibid. D.
- Interdictum Salvianum, & actio Serviana in quo differunt. Ibid. D. & seq.
- Interdictum de tabulis exhibendis. T. 6. c. 331. B. C.
- Interdictum de vi, & vi armata. T. 6. c. 332. A.
- Interdictum unde vi, ipso jure non est famosum, attamen non datur liberis in parentes, vel libertis in patronos, & cur. T. 6. c. 90. A.
- Interdictum uti possidetis, adversus quem datur. T. 7. c. 255. E.
- Interdictum utrubi adversus quem datur. Ibid. E.
- Interdictum quorum legatorum. T. 7. c. 351. C. D.
- Interdictum unde deductum. T. 7. c. 1160. E. & c. 1161. A.
- Interdictum de libero homine exhibendo. T. 7. c. 228. E. & c. 229. A.
- Interdictum de vi armata est perpetuum. T. 7. c. 588. D.

Inter-

- Interdictum de precario est perpetuum . Ibid. D.
- Interdictum unde vi est annuum . Ibid. D.
- Interdictum de clandestina possessione . Ibid. E.
- Interdictum de itinere, actusque reficiendo quid distet ab interdicto de itinere, actuque privato . T. 7. c. 454. E.
- Interdictum de tabulis exhibendis est ordinarium, Edictum quemadmodum testamenta inspiciantur est extraordinarium. T. 7. c. 955. C.
- Interdictum quod legatorum, quibus, & adversus quos datur. T. 7. c. 950. B.
- Interdictum quod vi, aut clam est restitutorium, non prohibitorium . T. 7. c. 455. E. quibus datur. Ibid. E. & c. 456. A. qui eo teneantur . Ibid. A.
- Interdictum Salvianum ad quid comparatum. T. 8. c. 1128. C.
- Interdictum fraudatorium quodnam appellatum. T. 8. c. 1107. E.
- Interdictum de vi quotidiana an famosum sit . T. 8. c. 370. B.
- Interdictum quod legatorum, vel quod bonorum est de adipiscenda possessione . T. 8. c. 272. D. E.
- Interdictum unde vi, quando finitur. T. 8. c. 367. C. an in heredem defuncti datur. Ibid. C.
- Interdictum unde vi est de recuperanda amissa possessione . T. 8. c. 272. D.
- Interdictum uti possidetis, & utrobi est de retinenda, & conservanda possessione sua. Ibid. D.
- Interdictum aquæ pluviz arcendæ . T. 8. c. 546. B. C.
- Interdictum de tabulis exhibendis, & liberis exhibendis. T. 8. c. 538. A.
- Interdictum nequid fiat in mari . T. 8. c. 556. A.
- Interdictum nequid fiat in flumine publico, ripave. T. 8. c. 534. A.
- Interdictum quotidianum, & de vi armata. T. 8. c. 523. B. C.
- Interdictum uti possidetis, & de via, quid differant . T. 8. c. 598. C.
- Interdictum uti possidetis quale . T. 8. c. 536. A. B.
- Interdictum unde vi dari in heredem, ut lucrum ei extorqueatur. T. 9. c. 259. E.
- Interdictum restitutorium . T. 9. c. 1153. B.
- Interdictum de exhibitis liberis deducendis . T. 9. c. 1169. A.
- Interdictum de libero homine exhibendo est exhibitorium . Ibid. A. patri datur de exhibendo filio emancipato, matri etiam de exhibendo filio, vel filia. Ibid. B.
- Interdictum exhibitorium, & actio exhibitoria, seu ad exhibendum, in quo distat . T. 9. c. 1167. E. & c. 1168. A. B. dominium, & potestas differunt . Ibid. A.
- Interdictum quorum bonorum est restitutorium. Ibid. D.
- Interdictum uti possidetis est prohibitorium . Ibid. D.
- Interdictum quorum bonorum non datur, nisi adversus eum, qui rem hereditariam possidet pro herede, vel pro possessore, & cur . T. 9. c. 1147. A.
- Interdictum de arboribus cadendis, quæ vicino nocent. T. 9. c. 1139. E. & seqq.
- Interdictum uti possidetis concipitur in præsens tempus . T. 9. c. 1165. D.
- Interdictum quorum bonorum. T. 9. c. 1145. A. & seq.
- Interdictum quorum legatorum. T. 9. c. 1147. C. D. & seq.
- Interdictum unde vi. T. 9. c. 1148. D. & seq.
- Interdictum Si per vim, vel alio modo absentis perturbata sit possessio. T. 9. c. 1162. C. & seq.
- Interdictum uti possidetis . T. 9. c. 1165. A. & seq.
- Interdictum de tabulis exhibendis . T. 9. c. 1167. C. D. & seq.
- Interdictum de liberis exhibendis, seu deducendis, & de libero homine exhibendo . T. 9. c. 1168. C. D. & seqq.
- Interdictum de precario, & Salviano. T. 9. c. 1170. B. & seqq.
- Interdictum de ædificiis privatis . T. 9. c. 1173. D. E. & seqq.
- Interdictum retinendæ possessionis rerum mobilium . T. 9. c. 1165. B. appellatur utrobi . Ibid. B.
- Interdictum quorum bonorum datur tantum possessori, non heredi, qui jure civili existit, & cur. T. 9. c. 1146. A.
- Interdictum quorum legatorum a primis verbis edicti appellatur quod legatorum. T. 9. c. 1147. C. D.
- Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differunt. Ibid. C.
- Interdictum restitutorium datur dominis, quibus absentibus, & non consentientibus ab aliis rerum, quæ ad eos pertinent, possessio occupata est, cum vacaret. T. 9. c. 1161. D.
- Interdictum de ædificiis privatis, & de quibus rebus agitur in hoc interdicto. T. 9. c. 1173. D. E.
- Interdictum de exhibendo debitore, qui latitat apud aliquem, creditori cur non datur . T. 9. c. 1169. E.
- Interdictum de libero homine exhibendo cui datur. T. 9. c. 1170. A.
- Interdictum precarium restitutorium est . T. 9. c. 1170. B.
- Interdictum Salvianum restitutorium est. Ibid. B.
- Interdictum quod vi, aut clam, aut precario. T. 9. c. 1149. D. et seq.
- Interdictum quod legatorum hodie supervacuum est, & non est in usu, & cur. T. 9. c. 1148. C.
- In interdictum unde vi quæ res veniunt. Ibid. E.
- Interdictum de mortuo inferendo in sepulcrum, quod est in fundo meo. T. 9. c. 1137. D.
- Interdictum, & dictum idem est. T. 9. c. 1139. B.
- Interdictum uti possidetis non pertinet ad res mobiles. T. 9. c. 1166. D.
- Interdictum de vi armata cui datur, T. 9. c. 1149. A. & seq.
- Interdictum quorum bonorum cur non datur in debitorem hereditarium, sed datur tantum in possessorem corporum hereditarium. T. 9. c. 1147. B.
- Interdictum de exhibendis, sive proferendis tabulis, quibus heredibus competit, & cur momenti beneficium vocetur ab Aniano . T. 9. c. 1168. A.
- Interdictum de liberis exhibendis competit parentibus, qui eos in potestatem habent, adversus eum, apud quem sunt, non sua sponte . Ibid. D.
- Interdictum unde vi, & redintegrandæ possessionis in quo differunt . T. 9. c. 1148. E.
- Interdictum de tabulis exhibendis datur adversus eum, apud quem sunt. T. 9. c. 1168. D.
- Interdictum unde vi non habet conductor expulsus ab emptore . T. 9. c. 408. B.
- Interdictum utrobi est de retinenda possessione rerum mobilium . T. 9. c. 1165. B.
- Interdictum unde vi, & interdictum de vi quotidiana in quo differunt . T. 9. c. 1149. A. B.
- Interdictum de vi armata est perpetuum, non annuum . Ibid. C.
- Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis simul conferuntur. T. 9. c. 1145. C. D. & seq.
- Interdictum restituendæ possessionis est momentaneum . T. 9. c. 124. A.
- Interdictum de tollendis rudibus ædium collapsarum in alias ædes. T. 9. c. 1173. D.
- Interdictum de vi quotidiana cui datur . T. 9. c. 1149. A. B. C.
- Omne interdictum, quod de possessione est, Momentum dicitur, & cur. T. 9. c. 1125. A.
- Interdictum quotidianum est annuum. T. 10. c. 697. C.
- Interdictum uti possidetis datur his omnibus, quibus quid in testamento relictum est. T. 10. c. 698. C.
- Interdictum unde vi, quare sic dictum. T. 10. c. 738. C.
- Interdictum nullum est famosum . T. 10. c. 1197. E.
- Interdicturus utrobi agit ad exhibendum. T. 3. c. 129. B. C.
- Interesse quomodo æstimari debeat . T. 5. c. 65. D.
- Id, quod interest, quid sit, ac de sententis de eo, quod interest. T. 1. c. 1281. D. & T. 3. c. 240. C. D.
- Ejus, quod interest, æstimatio ad modum legitimum usurarum redigitur. T. 3. c. 240. E.
- Ejus, quod interest, definitio quæ . T. 4.

T. 4. c. 333. C. D.
 Interest ejus principaliter, cujus maxime interest. T. 5. c. 15. B.
 Quod interest, quid proprie sit, & quid complectatur. Tom. 5. c. 375. A.
 Ejus, quod interest, æstimationem non egredi duplum in casibus certis, qui certam quantitatem habent, & naturam. T. 7. c. 645. C.
 Id, quod interest, quando venit ex mora. T. 9. c. 1074. D. E. & seq.
 Id, quod interest, definitio quæ. T. 9. c. 1075. B. & c. 1079. C.
 Id, quod interest, semper apud nos in æs redigitur. T. 9. c. 1075. B.
 In id, quod interest, spectatur veritas, non quantitas. T. 9. c. 1079. E.
 Ejus, quod interest, quando non habetur ratio. T. 9. c. 1076. B.
 Id, quod interest, in casibus incertis taxat officium judicis. Tom. 9. c. 1078. A.
 Ejus, quod interest, in obscuro, & dubio Judices sæpe sunt æstimatores. T. 9. c. 1073. A.
 Id, quod interest incerta actio, & incerti conditio dicitur passim in jure, quacumque ex causa agatur. T. 9. c. 1072. E.
 A præstatione ejus, quod interest, liberatur is, qui se sistit post diem, ante litem contestatam tamen. T. 10. c. 388. D.
 Quod interest, non exigitur ad modum pretii, sed statuitur arbitrio judicis. T. 10. c. 658. D.
 Id, quod interest, quid sit. T. 10. c. 749. B.
 Id, quod interest, an sit res. T. 10. c. 749. B. an sit rei pretium. Ibid. B. C.
 Id, quod interest, non excedit pretium rei venditæ. Ibid. C. an sit damnum datum, vel lucrum interceptum. Ibid. D.
 Id, quod interest, significat utilitatem. Ibid. D.
 Id, quod interest, an sit æstimatio damni dati, vel lucri intercepti. T. 10. c. 750. A.
 Quod interest, duplex est, extrinsecum, & intrinsecum. Tom. 10. c. 754. B.
 Quod interest, divisum in commune, in singulare, & in conventum. Ibid. D.
 Quod interest duplum non egreditur. T. 10. c. 761. C.
 Intergerinus paries est, qui duo ædificia determinat. T. 4. c. 152. A.
 Interim, & interdum ex Quintiliano, & Seneca promiscuè pro eodem dixit Paullus jurisconsultus. T. 5. c. 459. C.
 Interitus subjecti est summa mutatio. T. 5. c. 426. C.
 Interloquutio quid. T. 2. c. 491. D.
 Interloquutio non est proprie sententia. T. 6. c. 934. B.

Interloquutio in litibus, & causis appellatur præjudicium. T. 7. c. 231. B.
 Interloquutio judicis, & sententia in quo distant. T. 9. c. 1062. B. & c. 1066. D.
 Interloquutio judicis mutari, corrigi potest. Tom. 9. c. 1062. B. & c. 1066. A. scripturam non exigit. Ibid. c. 1062. B.
 Ab interloquutione appellatio recipitur jure Pontificio, jure Civili secus. T. 6. c. 937. B. C.
 Interloquutiones quomodo discernantur a sententiis. T. 10. c. 791. C.
 Interloquutiones quando fiant. Ibid. C.
 Intermissio usurarum quando nam accidat. T. 5. c. 935. C.
 Internecinum testamentum, & actio internecina quæ. T. 3. c. 2. A. B.
 Interpellatio creat moram. T. 4. c. 214. A.
 Interpellatio quænam dicatur moram parere. T. 5. c. 566. E.
 Interpellatio quando nam locum habeat in herede, & quando non. T. 5. c. 769. E.
 Interpellatio debitorem constituit in mora. T. 6. c. 368. A.
 Interpellationis vice detestatio haberi solet. T. 10. c. 1037. B.
 Interpellatores matrimoniorum extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 472. C. D.
 Interpretari, & supplere differunt. T. 1. c. 1061. E.
 Interpretatio benigna strictæ scripturæ addenda est ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B.
 Interpretatio benignior sequenda in rebus dubiis. T. 4. c. 988. A.
 Interpretatio facienda non est contra stipulatorem. T. 4. c. 106. B.
 Interpretatio Joannis veteris glossatoris de crimine stellionatus qualis, quæ, & melior aliorum. T. 4. c. 844. E. & c. 845. A.
 Interpretatio an fiat adversus venditorem. T. 4. c. 105. E.
 Interpretatio contra venditorem. Vide, Venditor.
 Interpretatio justa, idest, interpretatio juris civilis, quæ fit a prudenti, vel a judice, an pro mero jure civili habeatur. T. 5. c. 409. D.
 Interpretatio benignior in pœnaliibus requiritur. T. 5. c. 801. A.
 Interpretatio bona est, quæ ducitur ex conjunctione duarum legum. T. 6. c. 393. C.
 Interpretatio justa dicitur, quæ adhibetur ad leges, senatusconsultata, vel edicta. T. 6. c. 440. E.
 Interpretatio in judiciis secundum cum fit, qui ambigüè loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambigüè loquitur. Ibid. C.
 Interpretatio, quæ fit commixtis legis capitulis, optima est. T. 10. c. 1013. B.
 Interpretationem benigniorem se-

quendam in re dubia. Tom. 7. c. 1460. E.
 Interpretationem capere in obscuris ex affectione cujusque. Ibid. E.
 Interpretationem eam sequendam esse in rebus dubiis, quæ est verisimilior. Ibid. E.
 Interpretes ut plurimum in rebus facilibus multi, in difficilibus muti. T. 6. c. 954. A.
 Interpretium quid sit proprie. T. 3. c. 458. D.
 Interpretum usus opiniones admittit. T. 4. c. 837. D.
 Interrogati in jure non respondentes contumaces, & superbi existimantur, & merito plectuntur. T. 5. c. 758. E.
 Interrogati in judicio an teneantur ex responsione. T. 5. c. 208. B. C.
 Interrogationes pseudomenæ. T. 1. c. 1355. B. pseudomeni appellatio unde prius dicta. Ibid. c. 1356. D.
 Interrogationes admittuntur sæpe in actionibus in personam. T. 9. c. 176. D.
 De interrogationibus in jure faciendis. T. 1. c. 755. C. D.
 De interrogationibus in jure faciendis edictum quantum differat ab edicto de damno infecto. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
 De interrogationibus, quæ fiunt in jure. T. 5. c. 758. D.
 Interrogationibus in judicio factis cur omnimodo respondendum sit. T. 5. c. 758. D. E.
 Interrogatoriæ actiones, quæ præcedebant judicium, sublata. T. 9. c. 176. D.
 Si interrogatus in jure taceat, vel non respondeat, quid. T. 4. c. 162. D.
 Interruptio quomodo definitur. T. 9. c. 1052. C.
 De interruptione præscriptionis. T. 9. c. 1044. A. & seq.
 Interruptiones. T. 8. c. 539. B.
 De interruptionibus præscriptionum. T. 9. c. 1051. E. & seq.
 Intervalla quæ observanda in Urbe. T. 7. c. 484. A. B.
 Intervalla quæ observanda in finibus. T. 7. c. 483. E.
 De intervallis legitimis ponendorum ædificiorum. T. 9. c. 1179. C. D. & seq.
 Ex intervallo non competere actionem, sed exceptionem dari. T. 9. c. 87. A.
 Ex intervallo pacta. T. 9. c. 87. A. & seq.
 Intervallum quale intermitteri debet in serenda arbore. T. 9. c. 1140. E.
 Intervenire quis dicatur. T. 8. c. 784. D.
 Intervenire pro aliis virorum est, non mulierum. Tom. 10. c. 980. D.
 Interventionum genera. T. 1. c. 992. E.
 Interversio possessionis quare sursum dicatur. T. 5. c. 716. C.

- Interviores, everiores, detiores** . T. 2. c. 646. C.
- Intervertere fideicommissum quid est.** T. 4. c. 589. E.
- Interverti non potest quantitas.** T. 4. c. 716. B. nec incorporalia. Ibid. B.
- Ex interfurio frequenter deducitur Falcidia.** T. 7. c. 1271. C.
- Interfurium quid sit.** Tom. 5. c. 1071. D. & T. 7. c. 1271. C.
- Interfurium non potest constitui in fundo.** T. 7. c. 1272. B.
- Interfurium semper est in pecunia, etiam si post paucos dies debiti veniat.** T. 7. c. 1272. B.
- Intestabiles qui sine.** T. 1. c. 974. E. & T. 8. c. 963. D. E.
- Intestati causa trahitur a causa testati.** T. 4. c. 1053. A.
- Intestati causa trahit causam testati, & contra.** T. 4. c. 369. D.
- De intestati successione, Tom. 8. c. 161. C. & seq.**
- Intestati hereditatem confirmat lex Cornelia.** T. 8. c. 184. E.
- Intestati gradus qui.** T. 8. c. 198. D. olim fuere octo, hodie sunt quatuor, Ibid. D.
- Intestati ad causam re perducta, an heres compellatur hereditatem adire.** T. 10. c. 342. A.
- Pro intestatis qui habentur.** T. 8. c. 186. E. & c. 187. A.
- Ab intestato quibus datur bonorum possessio.** Tom. 8. c. 161. B. & seq.
- Ab intestato avunculum defuncti preferri consobriano, proximitatis jure.** T. 8. c. 180. E.
- Ab intestato qui succedunt, & qui non succedunt.** T. 8. c. 191. B.
- Intestato qui trahit, injuriarum fit reus.** T. 8. c. 529. B.
- Ab intestato alio jure sunt legata, & fideicommissa, alio donationes causa mortis.** T. 10. c. 497. E.
- Ab intestato an competat bonorum possessio, si neque secundum tabulas, neque contra tabulas competat.** T. 10. c. 772. B.
- Intestatorum successio.** Tom. 1. c. 454. E.
- Intestatorum successio primum liberis defertur, deinde legitimis.** T. 8. c. 183. D.
- Intestatorum successiones. Vide, Successiones.**
- Intestatus, & antestatus opponuntur.** T. 3. c. 176. B.
- Intestatus quis dicitur.** Tom. 4. c. 326. C.
- Intestatus miles. Vide, Miles.**
- Intestatus an decessisse credatur is, qui liberis suis tutorem testamento non reliquit.** T. 5. c. 579. D.
- Intestatus quidam decessit relicto filio, & uxore pregnantem, quaeritur, qua ex parte heres intelligatur filius.** T. 7. c. 148. A.
- Intestatus quis propriè dicatur.** T. 8. c. 186. E.
- Intributiones.** T. 2. c. 670. C.
- Introducere.** T. 7. c. 601. B. Vide, Inducere.
- Intrusus quis dicitur.** T. 6. c. 994. A. intrusi poena, Ibid. A.
- Invadere non est rapere, sed pervadere rem alienam.** T. 9. c. 1154. D.
- Invasio ignorantem non spoliatur possessione, quæ solo animo retinebatur.** T. 4. c. 626. E.
- De eo, qui invasit possessionem per vim ejecto possessore.** T. 9. c. 1156. C. D. & seqq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
- Invasor non tantum est malæ fidei possessor, sed etiam prædo.** T. 4. c. 889. B.
- Invasor omnis an sit violentus possessor.** T. 9. c. 1154. D.
- Inventa, & illata a conductore non esse pignori, sed hypothecæ.** T. 7. c. 609. B.
- Inventa a colono in fundum conductum an sint pignori obligata.** T. 9. c. 408. C.
- Inventarii ommissio non obligat militem solido æri alieno.** Tom. 2. c. 1028. E.
- Inventarii beneficia quot, & quæ.** T. 8. c. 988. B.
- Inventarii confectio fit sumptu hereditatis, l' inventaire se fait aux despens de l'heritier.** T. 9. c. 783. E.
- Inventarii confectio præcedit plerumque aditio, vel immistio.** T. 9. c. 782. C.
- Inventarii beneficium.** T. 9. c. 782. C.
- Inventarii confectio non est idoneum argumentum aditæ, vel agnitæ hereditatis, vel pro herede gestiois.** T. 9. c. 788. B.
- Inventarii confectio an testator possit heredi prohibere, quasi volente testatore, ut is heres, quem scribit, subeat omnia onera hereditaria, sive ea possint ferre sua bona, sive non, ut suscipiat tuendam famam defuncti.** T. 9. c. 784. A. B.
- Ab inventarii confectio debent incipere tutores, & curatores.** T. 9. c. 569. E.
- De inventarii bonorum, & instrumentorum pupilli, seu adulti confectio.** T. 9. c. 569. D. & seq.
- Inventario faciendo præscriptus est annus, si heres longè absit ab eo loco, ubi est hereditas.** T. 2. c. 1025. E.
- De inventario bonorum mariti a muliere conficiendo post mortem mariti, &c.** T. 3. c. 420. B. C.
- Inventario quo tempore heres operam det.** T. 8. c. 988. B.
- Inventario factio actiones, quas heres cum defuncto habuit, non confundi.** T. 7. c. 954. E.
- Inventario factio heres non tenetur supra vires hereditatis.** T. 9. c. 256. B.
- In inventario conficiendo bonorum pupilli cautione opus est.** T. 9. c. 693. B.
- Ex inventario heres non tenetur ultra vires inventarii.** T. 9. c. 783. C.
- Inventarium quando, & coram quibus fieri debet.** T. 2. c. 1025. E.
- Ob inventarium non confectum heres Falcidiam amittit.** Tom. 2. c. 1926. B.
- Inventarium si heredes fecerint, non tenentur ultra vires hereditarias.** T. 7. c. 954. E.
- Quomodo fiat inventarium.** T. 8. c. 988. D.
- Inventarium etiam si non faciant milites, non tenentur supra vires hereditatis.** T. 9. c. 784. A.
- Inventarium a morte testatoris fieri potest.** T. 10. c. 682. B.
- Inventarium, Vide, repertorium.**
- Inverecundus quis dicitur.** T. 9. c. 716. B.
- Investiceps pupillus causa cognita adrogari potest.** T. 3. c. 53. B.
- Investimentum.** T. 2. c. 1233. C.
- Investis quis olim dicebatur.** T. 6. c. 1077. C.
- Investitura feudi quid, & quod ejusdem jus.** T. 2. c. 1232. C. D.
- Investitura duplex.** T. 2. c. 1236. C.
- In investitura facienda duo sunt adhibendi pares.** T. 2. c. 1257. C.
- Investitura ei fieri non debet, qui fidelitatem facere recusat.** T. 2. c. 1236. B. & c. 1238. B.
- De investitura veteris, & novi beneficii.** T. 2. c. 1235. D. E. & c. 1310. C.
- De investitura intra annum non petita Lotharii constitutio.** T. 2. c. 1322. A. B.
- Investitura de re aliena facta.** T. 2. c. 1242. A. B.
- Investitura, & inductio corporalis non est idem.** T. 6. c. 996. C.
- Investitura per interpositam personam fieri potest.** Tom. 6. c. 997. A.
- Investitura jus tribuit, non possessionem.** Tom. 6. c. 996. D. & c. 1037. D.
- Investitura principalis domini quomodo fit.** T. 9. c. 419. A.
- Investitura quinam interesse debeant.** T. 2. c. 1301. D.
- Investituræ probatio.** T. 2. c. 1284. A. B.
- Investituræ signum annulus. Vide, Annulus.**
- Invita, & non consentire dicitur, quæ absens, & ignorans est.** T. 10. c. 202. A.
- Invitationes mutue ad convivium, id est, ἀλλοελεγεργία.** T. 3. c. 484. A.
- Inviti an conditionem deteriore facere possint, & quando meliorem.** T. 4. c. 1321. E.
- Inviti iudices regulariter dantur.** T. 5. c. 894. D.
- Inviti facimus, quæ sunt molestæ, & quorum postea pœnitet.** T. 10. c. 573. A.
- Invitis injungitur tutela, & munus civile.** T. 4. c. 868. C.
- Invitis nobis etiam per servos adquire-**

- quiritur pene ex omnibus causis . T. 6. c. 107. A.
- Invitis qui alienare potest , multo magis ignorantibus . T. 8. c. 673. D. & c. 762. D. & c. 855. A.
- Invitis nobis an res nostras alius retinere possit . T. 5. c. 562. D.
- Invito libertas non datur filio , invito servo datur . T. 1. c. 1208. D.
- Invito non acquiritur hereditas , nec bonorum possessio , nec legatum , nec donatio . Ibid. A. B.
- Invito creditore aliud pro alio solvi an possit . T. 5. c. 394. D. E. & c. 395. A.
- Invito an possit agnosci suus heres . T. 5. c. 542. A.
- Invito beneficium non dari . T. 8. c. 657. C. & 738. E.
- Invito an quid cuiquam adquiratur . T. 10. c. 539. B.
- In invitos judicia redduntur . T. 6. c. 340. E.
- Inter invitum , & ignorantem differentia quæ . T. 4. c. 650. A.
- Invitum neminem cogi agere , vel accusare quomodo intelligatur . T. 10. c. 920. D. E.
- Invitus iudicium non patitur , quamdiu est in magistratu . T. 4. c. 6. E.
- Invitus dicitur , qui palam contradixit , vel qui tacet , qui non palam consentit . T. 4. c. 285. B.
- Invitus nemo iure suo uti cogitur . T. 4. c. 22. D.
- An invitus sit is , qui præsens est , & tacet , dum socius in re communi facit aliquid . T. 4. c. 153. A.
- Invitus nemo alteri donat . T. 4. c. 1370. C.
- Invitus nemo de domo sua extrahi debet , vel in jus vocatur . T. 4. c. 1394. C.
- Invitus quibus casibus quis amittit , non semper & amittit ignorans . T. 4. c. 650. A.
- Quis invitus quibus casibus adquirat , & ignorans acquirit . Ibid. B.
- Invitus debitor creditorem mutare non cogitur , si malit sibi superfluum solvi a creditore . T. 4. c. 932. B.
- Invitus testimonium non dicit . T. 4. c. 1478. C. nec pupillis invitis testimonium denuntiari potest . Ibid. C. item nec patronis invitis . Ibid. C.
- Invitus is videtur fecisse , qui mox factum corrigit . T. 4. c. 1496. A.
- Invitus non recedit ab actione pignoris , quam habet in venditorem pignoris . Tom. 4. c. 932. B.
- Invitus absentem defendere non cogitur . T. 5. c. 116. D.
- Invitus an jurare cogi possit . T. 5. c. 224. C.
- Invitus , & non volens quomodo in iure differant . Tom. 7. c. 893. E.
- Invitus quis intelligatur . T. 7. c. 149. A.
- Invitus quis dicatur . T. 8. c. 742. E. & T. 10. c. 756. E.
- Invitus , qui beneficium accepit , non accipere , sed parere videtur . T. 9. c. 1318. B.
- Invitus dominus dicitur , qui prohibet , & palam contradicit . T. 9. c. 1179. E.
- Invitus quis sit . Tom. 10. c. 409. A.
- Invitus potest exheredari , sed non potest emancipari . T. 10. c. 550. D.
- Invitus est is , qui corrigit factum ; non volens , qui non corrigit . T. 10. c. 573. A.
- Invitus an emat , vel vendat . T. 10. c. 997. E.
- Inundata a demersis quomodo separentur . T. 8. c. 274. B.
- Inundatio quare non mutet fundi causam . T. 8. c. 937. D.
- Quantum interfit utrum inundatione flumen agrum occupaverit , aut etiam alveo mutato manare cœperit . Tom. 8. c. 938. A.
- Inutile legatum . Vide , Legatum .
- Inutile testamentum . Vide , Testamentum .
- Inutile an vitietur per utile . T. 4. c. 1299. B.
- Inutile an aliquando possit esse utile . T. 9. c. 490. B.
- Inutiles servitutes quæ . Tom. 4. c. 895. C. Vide , Servitus .
- Inutilia ab initio , postea non convalescere . T. 4. c. 1122. C.
- De inutilibus stipulationibus . T. 8. c. 1056. D. & seq. & Tom. 9. c. 1272. B. & seq.
- Inutilitas . T. 2. c. 651. C.
- Inutilitatis nomen an sit in usu . T. 10. c. 239. A.
- Quod inutiliter cedit , postea non convalescit . T. 4. c. 54. C.
- Inutiliter repetitur , quod non amittitur . T. 4. c. 432. E.
- Inutiliter quibus donetur iure civili . T. 10. c. 1120. E.
- Joanna Comitissa Flandriæ filia Balduini VIII. Tom. 6. c. 1007. C.
- Joannes visitavit *επισκοπῆς δευῶν* . T. 1. c. 855. B.
- Joannes Faber notatus . Tom. 9. c. 1250. B.
- Itacundiæ calore quod sit , non est divortium . T. 8. c. 684. E. & c. 777. E.
- Iratus a furente tempore solum differt . T. 5. c. 556. E.
- Irenarcharum elogia . T. 3. c. 20. B.
- Irenarcharum munus . T. 2. c. 780. B.
- Irenarchæ cur , & unde sic vocati . T. 3. c. 20. C.
- Irenarchæ ut creantur . T. 2. c. 647. B.
- Irregularitas per bigamiam contrahitur . T. 6. c. 861. D.
- Irreverentia parentibus , & patronis exhibita in quibus , & quomodo puniatur . T. 5. c. 12. B.
- Irritum testamentum per omnia constituitur hereditate non aditâ ab herede , qui in eo scriptus est . T. 4. c. 1439. D.
- Isauri latrones . T. 1. c. 530. D. E.
- Isauri infames latrocinii . T. 10. c. 620. B.
- Ischiadicus cur a muneribus civilibus non excusatur . T. 2. c. 706. C.
- Isidorus scribit , frivolum esse , cum eo animo separantur , ut rursus ad se invicem revertantur . T. 4. c. 1436. B.
- Ita ut verba hæc , quæ sæpe usui fuerunt in multis casibus , modum , non conditionem faciunt . Tom. 4. c. 1246. C.
- Ita ut hæc verba modum faciunt , non conditionem . T. 6. c. 297. C.
- Italia abundat armento magis , quam pecore . T. 10. c. 871. A.
- Italiæ regiones . T. 3. c. 35. D. E.
- Italiæ forum agnoscunt insulani . T. 7. c. 138. B.
- Iter quid sit . T. 1. c. 751. A.
- Iter , actus , & via quid distent . T. 1. c. 76. A. B.
- Iter sit plustris , & vehiculis . T. 3. c. 101. C.
- Iter non tantum est servitus prædiorum rusticorum , sed & urbanorum . T. 4. c. 1118. B. est quoque iter servitus personarum , live hominum . Ibid. C.
- Iter , actus , via quomodo inter se differant . T. 5. c. 309. E.
- Iter pars actus est . T. 6. c. 371. B.
- Iter sepulcro debitum an sit pars sepulcri , an privati juris . T. 5. c. 388. A.
- Iter quid . T. 5. c. 1197. C.
- Iter servitus est & rusticorum , & urbanorum prædiorum . T. 6. c. 290. D.
- Iter , quod plerumque servitutibus rusticis annumeratur , urbani prædii esse potest . T. 6. c. 458. D. E.
- Iter ad flumen publicum an non utendo amittatur . T. 7. c. 464. D.
- Iter ad flumen publicum an cedi , & vindicari possit . T. 7. c. 433. A. B.
- Iter ad sepulcrum an adquiri , vel concedi possit . T. 7. c. 398. B.
- Iter ad sepulcrum an amittatur non utendo . T. 7. c. 464. D.
- Iter aliàs personalis , aliàs realis servitus est . T. 7. c. 1024. C.
- Super iter alienum an possit quis pontem , vel arcum facere aquæ ducendæ gratiâ . T. 7. c. 436. C.
- Iter aliquando urbana servitus est . T. 7. c. 447. B.
- Iter an actui insit . T. 7. c. 452. D.
- Iter an , & quando usucapi possit . T. 7. c. 396. A.
- Iter an plerumque sit jus personæ ; non prædii . T. 7. c. 430. C.

- Iter an sit urbana servitus*. T. 7. c. 391. A.
- Iter cui concessum est, an possit illud lapide sternere*. T. 7. c. 437. A.
- Iter cui cessum, vel legatum est, an possit opus facere itineris habendi causâ*. T. 7. c. 390. E.
- Iter cui debetur, an is possit in eo ædificare*. T. 7. c. 462. C.
- Iter, & actum inter quæ differentia sit*. T. 7. c. 435. A.
- Iter habens an pontem facere possit, si locus sit palustris*. T. 7. c. 390. E. & c. 391. A.
- Iter habens per prædium vicini an in prædio vicini gradus, vel clivos facere possit, itineris habendi causâ*. T. 7. c. 419. C.
- Iter habens quid facere possit*. T. 7. c. 393. C.
- Iter habens sellâ gestari, item equo vehi potest*. T. 7. c. 433. C.
- Iter quid sit*. T. 7. c. 393. C.
- Iter, vel actum habenti quæ actio detur*. T. 7. c. 452. C.
- Iter, & actus differunt*. Tom. 8. c. 562. C.
- Iter quo significatu*. T. 8. c. 598. E.
- Iter limitare usucapi non potest, sed neque adquiri longi temporis præscriptione*. T. 10. c. 944. A.
- Iteratio violatæ religionis an augeat poenam sepulcri violati, licet sæpius mortuum in alienum sepulcrum, antequam cum aliquo sepulcri violati ageretur, contulerit*. T. 5. c. 388. C.
- Iteratio, seu resumptio principii, figura ἐπιανάληψις*. T. 6. c. 506. B.
- Iterum quot, & quas habet significationes*. T. 5. c. 37. A.
- Itinerarii sumptus*. T. 9. c. 1087. D.
- De itinere privato interdictum*. T. 1. c. 852. E.
- Itinere concessio, an aquæductus, aut pons concessus videatur*. Tom. 5. c. 672. D. E.
- Itinere, vel actu legato, non desti natâ parte fundi, an totus is serviat*. T. 7. c. 435. D. E.
- Itinere per arborem vicinam imminentem invio facto, an liceat arbores cædere, vel sublucare*. T. 7. c. 454. B.
- Itinere faciendo verba legis tertiæ explicantur*. T. 8. c. 482. B. C.
- Itinere ad fundum vendito, & evicto, quid sequetur*. T. 10. c. 757. C.
- De itineribus publicis interdictum*. T. 1. c. 850. A. B.
- Itineris, actus, viz discrimen quodnam constituatur*. T. 3. c. 657. C. D.
- Itineris legati latitudo quæ, & a quo constitui debeat*. Tom. 7. c. 435. D. E.
- Itineris legati per fundum electio cujus sit*. Ibid. D. E.
- Itineris, viz, actus, aquæductus per fundum hereditarium usus, vel usufructus an legari, vel constitui possit*. Tom. 7. c. 1337. A. B.
- Itinerum custodia*. T. 2. c. 979. B.
- Jubemus imperio, hortamur impulsu*. T. 5. c. 151. E.
- Jubens ab excessu insignia deponere, jubet imperio quoque abire*. T. 4. c. 833. E.
- Jubeo quale verbum, & quid significet*. T. 7. c. 960. E.
- Jubeo est verbum directum*. T. 9. c. 849. A.
- Jubeo aliàs est precarium verbum, aliàs directum*. T. 10. c. 685. A.
- Jubeo, & volo idem sunt*. T. 10. c. 713. E.
- Jubere plus est, quàm imperare*. T. 4. c. 536. C.
- Jubere est adulationis, non imperii verbum; & verbum precarium, non directum*. T. 4. c. 925. B.
- Jubere, & hortari quàm longè differant*. T. 5. c. 151. E.
- Jubere, & cogere quomodo differant*. T. 5. c. 177. C.
- Jubere in titulo quod jussu est periculo suo esse velle, quod cum filio, vel servo contractum est*. T. 6. c. 96. B.
- Jubere cujus est, ejus est & vetare*. T. 7. c. 138. E.
- Jubere est imperii mixti*. T. 7. c. 139. A.
- Jubere, & caveri nominatim jurisdictioni vindicantur*. T. 7. c. 79. E.
- Jubere non est verbum directum, sed magis precarium*. Tom. 9. c. 1066. C.
- Jubere est verbum commune sententiæ, & interlocutioni*. T. 9. c. 1071. D.
- Jubere est precarium verbum, & optativum, & monitorium*. T. 9. c. 310. B.
- Juberi possidere aliud est, aliud in possessione esse*. T. 7. c. 578. D.
- Judaicum aurum. Vide, Aurum.*
- Judæi ne novas ædificent synagogas*. T. 3. c. 458. A. B.
- Judæi in ordinem decurionum allegi possunt, munera civilia obire*. T. 2. c. 43. D.
- Judæi alienæ nationis homines circumcidentes, ut puniendi*. T. 1. c. 504. C. D.
- Judæi Regno Franciæ expulsi a Philippo Augusto*. T. 6. c. 942. B.
- Judæis an possint deferri decurionatus, vel alia munera publica*. T. 10. c. 828. D.
- Judæis interdicta mancipii Christiani possessio*. T. 10. c. 829. D.
- Judæis manent adhuc aliqua privilegia*. T. 10. c. 831. A.
- Judæo si quis donaverit Christianum mancipium, an utilis donatio sit*. T. 7. c. 1025. D. E.
- Judæos die Sabbati non esse conveniendos*. T. 1. c. 525. E.
- Judæos a tutela, & aliis muneribus civilibus non excusari*. Tom. 1. c. 1038. D.
- Judæorum conditio deterior, quàm paganorum*. T. 2. c. 46. C.
- Judæorum testimonium non recipiatur contra orthodoxos*. Tom. 2. c. 1094. B.
- Judæorum repudii formula qualisnam fuerit*. T. 2. c. 1072. C.
- Judæorum secta non prohibetur*. T. 2. c. 43. D.
- Judæorum testimonium adversus Christianos an audiendum*. Tom. 6. c. 855. C. D.
- Judæorum collegio an legari possit*. T. 7. c. 1014. A.
- Judæorum universitati an legari possit*. T. 8. c. 5. E.
- Judæorum secta non prohibetur constitutionibus Imperatorum*. T. 10. c. 828. B.
- Judæorum secta an sit legibus prohibita*. T. 10. c. 830. D.
- Judex appellatione veteri Prætor dicebatur*. T. 3. c. 260. E.
- Judex de præteritis, lex de futuris statuit*. T. 2. c. 1069. D.
- Judex dandus quot annos natus esse debet*. T. 1. c. 546. E.
- Judex datus apparitionem propriam non habet*. T. 3. c. 234. E.
- Judex, qui litem suam facit, non propriè ex maleficio, sed quasi ex maleficio tenetur*. Tom. 1. c. 246. C.
- Judex quandonam litem suam faciat*. T. 1. c. 246. C. D.
- Judex quæstionis quisnam appelletur*. T. 3. c. 627. D.
- Judex pro Præto acceptus*. T. 1. c. 1009. A.
- Judex aliquem arbitrio suo de curia liberare non potest*. T. 2. c. 706. D.
- Judex a scripto recedere non potest*. T. 2. c. 1230. A.
- Judex quando æquitatem potius, quàm jus scriptum spectare debet*. Ibid. B.
- Judex contra sententiam suam integram restituit*. T. 2. c. 1121. A. B.
- Judex in una causa jure non recusatur*. T. 1. c. 882. D.
- Judex, qui Principum constitutiones negligit, lege Corneliâ tenetur*. T. 1. c. 509. A.
- Judex an ad condemnandum, vel absolvendum reum suâ conscientia contentus esse debeat*. T. 3. c. 343. D. E.
- Judex si litem suam fecisse dicatur*. T. 1. c. 887. E. & c. 888. A. B.
- Judex, qui nocentem pecuniâ absolverit, ut puniendus*. T. 1. c. 498. B. C.
- Judex, qui in hominis caput, & fortunas pecuniam acceperit, ut plectendus*. T. 1. c. 505. C.
- Judex quæstionis quis dicatur*. T. 3. c. 455. C.
- Judex delegatus nec imperium, nec jurisdictionem habet*. T. 2. c. 1101. E.
- Judex esse potest arbiter honorarius*. T. 2. c. 1123. C.

Judex vir bonus disceptandæ rei causâ datus . T. 1. c. 744. D.
 Judex tutelarîs . T. 1. c. 496. C.
 Judex incompetens . T. 2. c. 498. A.
 Judex in sua causa dari, vel fieri non potest . T. 2. c. 147. E.
 Judex incompetens litis contestatione fit competens . T. 2. c. 154. C.
 Judex non omne quod facere potest, etiam debet . T. 4. c. 100. D.
 Judex an suo officio fungi, & sententiam dicere possit aliquibus absentibus, cæteris præsentibus . T. 4. c. 882. C.
 Judex edititiis quis dicitur . Tom. 4. c. 1414. C. quid distat a judice delegato . Ibid. D.
 Judex datus a Proconsule alius est, alius est legatus ab eodem datus . T. 4. c. 7. C.
 Judex delegatus . Vide, Delegatus judex .
 Judex homo sanus, qui datur a magistratu, an furore superveniente judicium solvatur . T. 4. c. 71. A.
 Item an fuerit rectè ab initio judex datus . Ibid. B.
 Judex delegatus delegare non potest . T. 4. c. 7. A.
 Judex gravem sententiam dare adversus absentem festinare non debet . T. 4. c. 876. C.
 Judex pœnam legitimam nec augere, nec minuere potest . Tom. 4. c. 849. D.
 Judex datus alium judicem dare nequit . T. 4. c. 7. A.
 Judex litis æstimator est . T. 4. c. 316. B.
 Judex quæstionis non est magistratus, sicut nec judex datus . T. 4. c. 11. A. B.
 Judex, qui datus est alicui societati, aut addictus pro socio, & qui condemnat socium in usuras præteriti temporis in diem sententiæ, an possit etiam socium cogere ad cautionem interponendam de præstandis usuris futuris post tempora judicati . T. 4. c. 48. D.
 Judex, qui a magistratu datur non tantum dari dicitur a Jurisconsultis, sed etiam reddi . T. 4. c. 70. D. item addici . Ibid. D.
 Judex quid est . Tom. 4. c. 245. E.
 Judex siquid in judicando adversus legis præceptum dolo malo prætermiserit, legem offendit . T. 4. c. 100. C. D. E.
 Judex quicquid facit, jure publico facit . T. 4. c. 883. B.
 Si judex sit datus a quo appellatum est, oportet redire ad eum, qui dedit . T. 4. c. 837. E.
 Judex an, & quando sumptus victor remittere possit . Tom. 5. c. 1082. A.
 Judex datus quodcumque pronuntiat, vel facit, per omnia irritum fit, si ad officium, & cognitionem

ejus non pertineat . Tom. 5. c. 3. E.
 Judex competens quinam dicatur . T. 5. c. 750. D.
 Judex an per se dominum facere possit . T. 5. c. 904. C.
 Judex an possit exigere jusjurandum ab uno è ligatoribus, & quando in omnibus etiam causis hoc observare debeat, ne temerè exigat jusjurandum . Tom. 5. c. 228. C.
 Judex an semper cogatur jusjurandum actoris sequi . T. 5. c. 381. C. an minoris reum condemnare, quàm ab actore juratum sit, aut absolvere . Ibid. C.
 Judex qui, & quando ex conventionem litigantium detur . Tom. 5. c. 909. D.
 Judex an cogatur habere rationem loci, quo dari debeat . Tom. 5. c. 975. C.
 Judex, & assessor in quo differunt a magistratu . T. 5. c. 34. E.
 Judex datus, & Vicarius inter se differunt . T. 6. c. 989. D.
 Judex Ecclesiasticus de hereditate cognoscere non potest, sed tantum de matrimonii causa, T. 6. c. 1132. C.
 Judex recusari debet ante litis contestationem, aliàs non admittitur recusatio, Vide, Recusatio judicum .
 Judex qua de re non potest cognoscere principaliter, potest cognoscere incidenter . T. 6. c. 1135. B. nisi quando principalis quæstio civilis est, incidens verò spiritalis, quo casu eundem judicem habere non possunt . Ibid. B.
 Judex excommunicatus recusari potest . T. 6. c. 778. E.
 Casus, in quo judex recusari potest . Ibid. C.
 Judex in testimonium vocatus non potest in ea causa esse judex . T. 6. c. 866. A.
 Judex, datus in certam litem, judicem dare non potest; cognitio tantum, sive notio ei datur, datur & pronuntiatio . T. 6. c. 25. A.
 Judex datus de qua re cognoverit, de eadem etiam pronuntiare potest, & debet . Ibid. A.
 Judex datus alium judicem dare non potest . Tom. 6. c. 24. E.
 Judex datus, & is, cui mandata est jurisdictio, in quo differunt . T. 6. c. 25. D.
 Judex, qui usque ad certam summam judicare jussus est, etiam de re majori judicare potest, si inter litigatores conveniat . Ibid. D. E.
 Judex specialiter datus ad certam quantitatem ex consensu litigatorum, de majore summa jus dicere potest . Ibid. D. E.
 Judex datus quamvis cognitionem, & pronuntiationem habeat, pronuntiationis tamen, & sententiæ suæ executionem non habet, & competit tantum magistratui, qui

judicem dedit . Ibid. C.
 Judex compromissarius . Vide, Arbitrator .
 Judex, qui de crimine cognitionem habet, an possit etiam de re pecuniaria cognoscere . T. 7. c. 478. C.
 Judex pedaneus datur a magistratu ex consensu utriusque partis sine compromisso . T. 7. c. 129. B.
 Judex appellatur, quid sit . T. 7. c. 148. D. E.
 Judex actori incompetens, tamen eum condemnare quando possit . T. 7. c. 67. D.
 Judex datus a magistratu an finito magistratu judicare cogatur . T. 7. c. 156. D.
 Judex datus an jurisdictionem habeat . T. 7. c. 85. A.
 Judex an dare possit tutorem per alium, T. 7. c. 69. D.
 Judex an possit multarum modum excedere . T. 7. c. 134. E.
 Judex datus a Prætoribus non dicitur vice Prætoris judicare . Tom. 7. c. 59. A.
 Judex datus an alium judicem facere possit . T. 7. c. 84. D.
 Judex datus an executionem suæ sententiæ habeat . T. 7. c. 78. B.
 Judex an pœnam lege definitam augere, aut minuere possit . T. 7. c. 134. E.
 Judex aut absolvere, aut condemnare reum debet . Tom. 7. c. 67. D.
 Judex datus an, & quando cogatur judicare . T. 7. c. 165. A.
 Judex datus an fungatur vice ejus, qui dedit . T. 7. c. 136. C.
 Judex datus cognitionem habet, executionem suæ sententiæ non habet . T. 7. c. 58. D.
 Judex datus de qua re cognovit, pronuntiare etiam cogitur . T. 7. c. 94. A. & c. 165. A.
 Judex datus, & is, cui mandata est jurisdictio, quomodo inter se distent . T. 7. c. 84. E.
 Judex datus non jurisdictionem, sed causæ tantum cognitionem habet . T. 7. c. 79. A.
 Judex datus a Principe pro magistratu habetur . T. 7. c. 85. B.
 Judex datus proprio jure cognitionem habet, non ex jussu solo . T. 7. c. 59. A.
 Judex datus quando alium subdelegare possit . T. 7. c. 85. A. B.
 Judex datus quando judicati executionem habeat . Ibid. B.
 Judex datus, sive delegatus nullam habet jurisdictionem, sed cognoscit ex jussu . T. 7. c. 58. C.
 Judex datus, & is, cui mandata est jurisdictio, quanto intervallo inter se distent . T. 7. c. 84. E.
 Judex specialis dicitur, qui datur ad litem unam . Ibid. E.
 Judex de ea re, cujus judex est, arbitrium an suscipere possit . Tom. 7. c. 130. A.
 Judex esse an definitis, qui dedit, si po-

- si postea fiat privatus . Tom. 7. c. 68. E.
- Judex ex consensu partium de majori summa cognoscens , an etiam judicis requiratur consensus . T. 7. c. 131. A.
- Judex litem suam faciens quid præstet , & an infamis fiat . Tom. 7. c. 141. C.
- Judex a magistratu datus judicem dare non potest . T. 7. c. 85. B.
- Judex, muliere transeunte ad alium forum per matrimonium, non desinit esse competens . T. 7. c. 98. C.
- Judex ordinarius pro magistratu, & judicium pro jurisdictione sæpe accipiuntur . T. 7. c. 54. D.
- Judex quando, & quot modis legem offendat . T. 7. c. 153. D.
- Judex in actione injuriarum quis non possit esse . T. 7. c. 166. D.
- Judex datus an judicem dare possit, nisi sit datus a Principe . Tom. 7. c. 85. A.
- Judex quomodo detur . T. 7. c. 84. E.
- Judex incompetens quivis rite inter consentientes jus dicit . Tom. 7. c. 129. E.
- Judex subditus qui dicatur, & an ei ad judicandum idem tempus præscriptum videatur, quod mortuo . T. 7. c. 130. E. & c. 131. A.
- Judex ordinarius, & judex extraordinarius qui . T. 8. c. 1046. A.
- Judex in rei vindicatione dicitur declarare suam sententiam, cujus res sint . T. 7. c. 481. E.
- Judex arbitrarius . Tom. 8. c. 502. D.
- Judex veritatem sequatur, non suum arbitrium . T. 8. c. 518. C.
- Judex familiaris eriscundæ non cognoscit de fundo communi ex legati causa . T. 7. c. 594. D.
- Judex communi dividendo de proprietate hominis, qui est communis, non potest cognoscere . Ibid. D.
- Judex divisionis . T. 7. c. 530. B.
- Judex quando litem suam faciat, quomodo teneatur, si perperam judicaverit . T. 8. c. 331. C.
- Judex edititius quis . T. 9. c. 1071. A.
- Judex delegatus an differat ab eo, cui mandata est jurisdictio, T. 9. c. 122. D.
- Judex non debet esse mitior lege . T. 9. c. 1111. E.
- Judex statuit de præteritis, lex de futuris . T. 9. c. 112. B. & c. 529. D. & c. 907. B.
- Judex de qua re cognoverit, de eadem pronunciare debet . T. 9. c. 15. B.
- Judex delegatus, sive datus a judice, judicis dandi potestatem non habet . T. 9. c. 121. A. B. & seq.
- Judex quis est in re sua duobus casibus, & qui sunt illi casus . T. 9. c. 1083. B.
- Judex alius dandus cum causa ex integro agitur . Tom. 9. c. 1072. B.
- Judex infamis præstet solidam æstimationem litis ei, cujus interest . T. 9. c. 1084. A. B.
- Judex hereditatis cognoscit de incidente questione status . T. 9. c. 170. E.
- Judex post inquisitionem, aut sententiam fert, aut rem omnino ad Principem refert . Tom. 9. c. 126. C.
- Judex, qui gratiam, & ambitione corruptus malè judicavit, damnatum pati exstimationis, & præstare periculum litis ei, quem jure non condemnavit, T. 9. c. 1084. A.
- Judex in quo distat a lege . Tom. 9. c. 907. B.
- Judex datus sententiæ suæ exsequutionem non habet . T. 9. c. 1093. D.
- Judex datus, & delegatus inter se differunt . T. 9. c. 122. C. D.
- Judex quomodo, & quando sententiam proferre debet præsentibus partibus, vel unâ absente . Tom. 9. c. 1057. C. & seqq.
- Judex, ad quem appellatum est, suam sententiam definire debet, justè, nec ne sit appellatum, nec rursus negotium remittere debet ad priorem judicem . T. 9. c. 1107. C.
- Judex competens quod malè judicavit, an ipso jure nullum sit . T. 9. c. 1083. D.
- Judex datus a Principe, in quo differunt a magistratu urbano, & provinciali . T. 9. c. 122. A. B.
- Judex datus habet tantum cognitionem, non exsequitur sententiam, sed qui dedit . T. 9. c. 121. C.
- Judex priusquam damnaret reum, vestem mutabat, prætextam ponebat . T. 9. c. 1480. B.
- Judex est Prætor . T. 9. c. 20. B.
- Judex condemnare debet in certam quantitatem, etiam si petitio actoris sit incerta, vel si egerit de incerta quantitate . T. 9. c. 1072. D. E. & seqq.
- Judex, & arbiter in quo differunt . T. 9. c. 194. C.
- Judex non tantum litis impensarum condemnationem facere debet, sed etiam detrimentum omne . T. 9. c. 1087. C.
- Judex sive major, sive minor, qui rem protraxit ultra triennium, mulctatur . Tom. 9. c. 140. C. & alius judex sumendus . Ibid. C. quid tum fiet, si forte intra triennium mutetur judex . Ibid. C.
- Judex quando litem suam facit . T. 9. c. 224. B.
- Judex municipalis an possit mittere in possessionem . T. 10. c. 386. A.
- Judex datus non dicitur judicare vice Prætoris, sed sui . Tom. 10. c. 387. B.
- Judex an possit compromissum recipere . T. 10. c. 395. D.
- Judex compromissarius an possit mulctare . T. 10. c. 396. A. B.
- Judex fieri an possit minor viginti quinque annis . Ibid. B.
- Judex competens fit ex consensu litigantium, qui ex ordine est incompetentis, dummodo judex sit . T. 10. c. 397. E.
- Judex compromissarius an possit mulctare . T. 10. c. 399. A.
- Si judex in actione de peculio, quæ filiis familias nomine instituitur, malè judicavit, quid fiet . T. 10. c. 400. D.
- Judex, qui contra leges judicat, litem suam facit . T. 10. c. 401. A. B.
- Judex an possit fieri minor viginti quinque annis . Tom. 10. c. 515. B.
- Judex in re restituenda, cavere jubet dolum malum abesse . T. 10. c. 528. C.
- Judex pedaneus sententiam suam exsequi non potest . T. 10. c. 618. D.
- Judex an possit cognoscere de causa status . T. 10. c. 619. C.
- Judex ab arbitro quomodo differat . T. 10. c. 625. D.
- Judex, qui non recepit appellacionem, quo casu, & qua poena puniatur . T. 10. c. 792. C.
- Judex cavere debet, ne qui ab eo appellaverit, custodiæ militari tradatur . T. 10. c. 796. A.
- Judex datus de jure dubitans, debet eum, qui se dedit, consulere . T. 10. c. 794. C.
- Judex quæ dicitur a lege distare . T. 10. c. 833. C.
- Judex ex rescripto datus, quod quis elicit oblati precibus mendacibus, & falsis, an judex maneat . T. 10. c. 839. E.
- Judex minor solet referre, quoties aliqua litis emergit dubitatio, ad majorem judicem . T. 10. c. 864. B.
- Judex an possit mulctam dicere ad infinitum . T. 10. c. 870. B.
- Judex an possit remittere, vel moderari mulctam irrogatam . Ibid. C.
- Judex sæpe dat advocatum non habenti . T. 10. c. 879. C.
- Judex an possit supplere ea, quæ defunt advocatis, vel partibus . T. 10. c. 882. B.
- Judex datus, vel delegatus an det arbitrum . T. 10. c. 909. A.
- Judex est juris disceptator . T. 10. c. 917. A.
- Judex datus a Principe an habeat exsequutionem suæ sententiæ . T. 10. c. 919. C.
- Judex non jure datur in re propria . Ibid. D.
- Judex heres institutus ab uno e litigatoribus, lite non decisa moriente, an judex remaneat . T. 10. c. 919. D.
- Judex an possit duas questiones simul, & eodem judicio dirimere . T. 10. c. 921. A. B.
- Judex quasi suspectus non potest recusari, nisi ante litem contestatam .

tam . Tom. 10. c. 921. D.E.
 Judex non fedet legitime, nisi pro tribunali. T. 10. c. 922. E.
 Judex incompetens quibus casibus fiat competens. T. 10. c. 925. B. C.
 Judex est interpres doli mali, & bonæ fidei. T. 10. c. 1008. B.
 Ne quis iterum judicet de eadem re. T. 9. c. 1065. E.
 Judicis officium est, ne contra leges, aut mores jus dicat. T. 1. c. 288. A. B.
 Judicis delegati dicta sententiâ, finitur officium. T. 1. c. 999. D.
 Judicis arbitrio quod committitur, necessitati non subicitur juris. T. 1. c. 1286. C.
 Judicis est in officio, ut loci, ac temporis habeat rationem. T. 1. c. 1279. E.
 Judicis comminatio non est sententia. T. 2. c. 505. C.
 Judicis, vel Prætoris officium an sit merum. T. 1. c. 199. D. E.
 An in iudicis potestate sit auctoritas juris. T. 4. c. 849. C.
 Judicis non quidquid potestati permittitur, id subicitur juris necessitati. T. 4. c. 100. C. D.
 Judicis officium tantum proficit, quantum stipulatione. Tom. 4. c. 214. B.
 Judicis nullum est officium post condemnationem. Tom. 4. c. 572. A.
 Judicis præsentia, vel scientia necessaria non est in addicendo. T. 4. c. 70. D.
 Judicis arbitrium. Vide, Arbitrium iudicis.
 Judicis danda licentia est pars jurisdictionis. Tom. 4. c. 6. E.
 Judicis officium in quonam conspiciatur. T. 5. c. 994. C.
 Judicis an sit aliqua potestas in stricto iudicio. Tom. 5. c. 466. B.
 Judicis pro tribunali sedentis, & de plano ad iudicium instantis, quæ differentia. T. 5. c. 86. D.
 Judicis sententia iurandum sequi debet. T. 5. c. 153. A.
 Judicis arbitrio in actione de eo, quod certo loco, interdum vel pluris, vel minoris condemnatur reus. T. 5. c. 402. E.
 Judicis unius testimonio fides non adhibenda. T. 6. c. 859. A.
 Judicis ab Episcopo delegati appellatio ad ipsum Episcopum devolvitur. T. 6. c. 958. D.
 Judicis secularis desidia causam transfert ad forum Ecclesiasticum. T. 6. c. 784. C.
 Judicis dandi licentia pars est jurisdictionis, sive imperii mixti, quod ei mandatum est, Tom. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
 Judicis potestati permittitur, quod & permittitur litigatori. Tom. 6. c. 3. D.
 Non quidquid iudicis potestati permittitur, id subicitur juris neces-

sitati. Ibid. D.
 Judicis adeundi varii modi. Tom. 7. c. 84. A.
 Judicis dati cognitio an executionem habeat. T. 7. c. 58. C.
 Judicis datio ad quem pertineat. T. 7. c. 84. D.
 Judicis datio pars est jurisdictionis urbanæ. T. 7. c. 85. B.
 Judicis imprudentia quomodo puniatur. T. 7. c. 106. B.
 Judicis competentis consensus, ut jus dicat, an exigatur. Tom. 7. c. 129. E.
 Judicis datio longè alia est ratio, quàm ex mandato jus dicentis. T. 7. c. 84. C.
 Judicis mens an potius spectetur, quàm verborum subtilitas, & proprietates. T. 7. c. 1354. E.
 Judicis, si ei præscriptum tempus consensu partium prorogatum sit, an etiam in hoc casu requiratur consensus. T. 7. c. 130. D.E.
 De iudicis officio, & adversus quem hæc actio competat, & quod pertineat ad officium iudicis. T. 7. c. 254. B. & seqq. usq. ad 281. & c. 295. A. & seqq. usq. ad 300.
 De iudicis officio sententia generalis. T. 7. c. 543. D.
 De iudicis officio in familiæ exercitiæ ratione. T. 7. c. 493. A.B.
 Judicis dandi jus Prætor ex lege, non vi magistratus habet. T. 7. c. 55. A.
 Judicis est statuere, an sua sit iudictio, nec ne, cum præscriptio fori opponitur. T. 9. c. 1083. B.
 Judicis mora, sive cunctatio. T. 9. c. 141. B.
 Judicis dandi potestas est pars jurisdictionis magistratus. Tom. 9. c. 1082. C.
 Judicis programma. Vide, Programma.
 De his, qui propter iudicis metum non appellaverunt. T. 9. c. 1124. C. D.
 Judicis dati recusatio. T. 9. c. 1126. C.
 Judicis recusatio. Vide, Recusatio.
 Ad iudicis officium pertinet explorare acta, per quæ probetur, quanti sit in bonis. T. 9. c. 6. C.
 Judicis quælibet vox, aut voluntas non est pro sententia. Tom. 9. c. 1099. A. B.
 De iudicis pœna, qui malè iudicavit. T. 9. c. 1083. D.E.
 Judicis epistola non est sententia. Vide, Epistola.
 Judicis vocem, pacisci suadentis, perimere litem non posse. Tom. 9. c. 1066. D.
 Judicis est sedere, advocati stare. T. 10. c. 879. A.
 Judicis datio unde competat Legato Proconsulis. Tom. 10. c. 94. D. E.
 Judicis proprium est operam dare. T. 10. c. 401. C.
 Judicis officium servit actioni.

Tom. 10. c. 647. D.
 Judicis nomen latè patet, arbitri non item. T. 10. c. 705. C.
 Judicis ordinarii adfessor, & advocatus simul an quis esse possit. T. 10. c. 859. B.
 Judicis nomen est generale. T. 10. c. 866. D.
 Judicis pedanei dandi licentia est pars jurisdictionis. T. 10. c. 918. D. & c. 919. C.
 Judicis officium quæ complectatur. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.
 Judicis officium tantum potest in actionibus bonæ fidei, quantum stipulatio in strictis. T. 10. c. 1027. A.
 Iudici, a quo appellatur, qui convitiatur, infamis fit. Tom. 1. c. 475. B.
 An semper iudici teneatur injuriarum is, qui eventum sententiæ ejus venditavit. T. 3. c. 575. B. C.
 Iudici dato in litem certam non datur iudictio, sed cognitio tantum, sive notio. T. 6. c. 25. A.
 Non omnia, quæ iudici permittuntur, iudex explere cogitur. T. 6. c. 3. E.
 Iudici secundo an ex integro tempora dentur, quanta fuere præscripta defuncto iudici. Tom. 7. c. 130. E.
 Iudici in fide testium examinanda, quæ spectanda. T. 7. c. 884. A.
 Iudici persuadere difficile est. T. 7. c. 876. B.
 Iudici incompetenti cum partes se subijciunt, non est ejus iudicis necessarius consensus. Tom. 7. c. 129. D.
 Iudici an impedimentum afferat cæcitas. T. 10. c. 391. D.
 Iudicem pater filium, & filius patrem in negotiis privatis habere potest. T. 1. c. 1278. C.
 Iudicem qui corrumpit, omittitur dicitur inquisitionem causæ. T. 3. c. 144. E.
 Iudicem incompetentem privatorum consensus competentem facit. T. 1. c. 1384. A.
 Iudicem dari posse puberem annorum 25. minorem. T. 3. c. 504. A.
 Inter iudicem, & legem quod est discrimen. T. 4. c. 49. A.
 Iudicem non facit, qui ipse iudicare non potest. T. 4. c. 879. D.
 Ad iudicem, seu arbitrum res transactione finitâ nihil pertinet. T. 4. c. 899. D.
 Iudicem non facit privatorum consensus. T. 6. c. 25. E.
 Ad iudicem olim inviti rapiabantur, trahebantur, agebanturque. T. 6. c. 340. E.
 Iudicem addicere est dare. Tom. 7. c. 140. B.
 In iudicem consentire qui videantur. T. 7. c. 129. C. D.
 Iudicem dare, iudicare, & iudicare qui possint. Tom. 7. c. 94. A.

Judicem

- Judicem dare est jurisdictionis . T. 7. c. 139. C.
- Judicem dare quis possit . Ibid. A.
- Judicem provocare qui dicantur . T. 7. c. 955. E.
- Inter judicem datum , & eum , cui mandata est jurisdictionis , quæ differentia . T. 7. c. 140. A.
- Inter judicem delegatum , & eum , cui mandata est jurisdictionis , differentia est . T. 7. c. 61. B.
- Judicem esse patri an liceat in re filii , & quando . Tom. 7. c. 91. B.
- Judicem competentem eum fieri ex consensu litigantium , qui ex ordine est incompetens , dummodo jurisdictionem habeat . Tom. 7. c. 129. C.
- Judicem ultra id , quod in iudicium deductum est , potestatem suam exercere non posse . T. 7. c. 594. D.
- Judicem Proconsul lege dat . T. 7. c. 55. A.
- Judicem qui corrumpit , vel adversarium , causâ cadit . T. 9. c. 1084. B.
- Judicem facere legis est , aut magistratus , non privatorum hominum . T. 9. c. 1082. E.
- Judicem accipit actor adversus reum . T. 9. c. 113. B.
- Judicem non tantum de re principali , sed etiam de fructibus ejus rei , & litium expensis sententiam proferre debere . T. 9. c. 1086. A. & seqq.
- Judicem alium quibus casibus sumi necesse est . T. 9. c. 140. C.
- De eo , qui judicem datâ pecuniâ corrumpit , ut prævaricaretur , ut collusoriè causam agere , & se vinci pateretur . Tom. 9. c. 1084. B.
- Judicem dare jurisdictionis est . T. 10. c. 385. D.
- Judicem ad suspicionem adducere est rem probare argumentis . T. 10. c. 411. A.
- Judicem minorem si quis pro majori appellaverit , an ei noceat . T. 10. c. 793. D.
- Judicem dare an sit jurisdictionis . T. 10. c. 861. D.
- Per judicem fit honestius , quod jure suo potest fieri . Tom. 10. c. 888. A.
- A Judice poena mitior indicta ei , cui lex graviorem poenam infligit . T. 4. c. 848. C.
- A judice dato is , qui dedit judicem , appellatur . T. 7. c. 59. B.
- Judice dato uni ex litigatoribus herede existente , an iudicium solvatur . T. 7. c. 142. A.
- A judice , quem dedit iudex datus a Principe , ipse appellatur , non Princeps . T. 7. c. 85. B.
- De Judice , qui moram iudicis adfert , per quem fit , ut causa civiliter intra triennium non expediatur . T. 9. c. 140. B.
- Si a judice non competenti iudicatum esse dicatur . T. 9. c. 1081. B. & seq.
- A Judice dato appellatur ad eum , qui dedit . T. 10. c. 579. C. D.
- A suo judice qui appellavit , an apud eundem judicem eandem causam agere cogatur . T. 10. c. 801. E.
- A Judice minori appellatur ad majorem , non autem a pari ad parem . T. 10. c. 793. D.
- A Judice dato appellatur is , qui dedit . T. 10. c. 794. A.
- A Judice dato ab eo , qui est delegatus a Principe , quisnam appellatur . T. 10. c. 919. C.
- Judices ordinarii qui sint . T. 1. c. 743. D.
- Judices civiles , & militares qui . T. 2. c. 81. C. D. & c. 82. A.
- Judices compromissarii non sunt ordinarii . T. 2. c. 139. B.
- Judices compromissarii . Tom. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 1119. D.
- Judices selecti quinam dici soleant . T. 3. c. 629. B.
- Judices Pedanei cur sic vocati . T. 2. c. 146. B.
- Judices pedanei cognitionem tantum habent , non jurisdictionem . T. 2. c. 146. B.
- Judices pedanei si pecuniâ corrumpantur , lege Juliâ repetundarum damnandi . T. 1. c. 513. D.
- Judices furtis , & sceleribus convicti , ut puniendi . Tom. 2. c. 889. E.
- Judices cur dicantur operam dare . T. 3. c. 134. B.
- Judices adduntur actionibus strictis , arbitri actionibus bonæ fidei . T. 1. c. 249. B.
- Judices dati recitari possunt , nisi ex consensu utriusque partis dati sint . T. 2. c. 1100. B.
- Judices esse non posse scæminas . T. 3. c. 375. C.
- Judices rerum fiscalium erant Præfecti Aerarii . T. 4. c. 417. D.
- Judices , qui dabantur a Præatore , vel Præside in singulis causis , ex numero jurisperitorum erant . T. 5. c. 35. A. B.
- Judices in unam rem qui , & quot dari possint . T. 5. c. 207. B.
- Judices quinam dari non possint , & quænam sint impedimenta . Ibid. D.
- Judices sunt quasi medii , & sequestres , dividunt rem , & temperant . T. 5. c. 1039. E.
- Judices delegati a Principe subdelegare possunt ; subdelegati verò subdelegare alios minimè possunt . T. 6. c. 956. E. & c. 957. A.
- Inter judices pares numero si dissonæ sententiæ proferantur , quænam prævaleat . T. 6. c. 931. D.
- Judices , maxime clerici , gratis officio fungi debent . T. 6. c. 970. C.
- Ad judices pertinet de causis matrimoniorum cognitio , non ad arbitros compromissarios . T. 6. c. 1121. E.
- Judices privati . Tom. 7. c. 653. A. Vide , Recuperatores .
- Judices pedanei dantur a magistratibus . T. 7. c. 128. E. notionem habent , non jurisdictionem . Ibid. E.
- Judices ordinarii qui dicuntur . T. 7. c. 129. A.
- Judices ut periti sunt æquitatis . T. 7. c. 39. D.
- Judices dati non jurisdictionem , sed cognitionem habent . T. 7. c. 58. E.
- Judices datos inter , & jurisdictionem mandatum habentes est maximum intervallum . T. 7. c. 85. E.
- Judices olim in singulos annos sortitò datos fuisse . T. 7. c. 1438. B.
- Judices pedanei , & judices delegati qui sint . T. 7. c. 85. E.
- Judices qui dari , & qui non dari possint . T. 7. c. 140. A. B.
- Judices delegati . T. 9. c. 144. E.
- Judices ordinarii , qui dicuntur . T. 9. c. 1063. C.
- Judices pedanei tenentur lege Juliâ de repetundis . T. 9. c. 1453. D.
- Judices quomodo eligebantur . T. 9. c. 144. B.
- Judices compromissarii . Ibid. B.
- Judices speciales qui . T. 9. c. 149. E. quibus causis , & litibus dabantur . Ibid. E.
- Judices majores celerrimè lites terminare debent . T. 9. c. 127. E.
- Judices an mutari possint . T. 9. c. 140. C.
- Judices extraordinarii qui . T. 9. c. 144. E.
- Judices delegati sententiarum suarum executionem non habent . T. 9. c. 1222. D.
- Judices Provinciarum ordinarii qui . T. 9. c. 1063. C.
- Judices , qui aliquâ lege confirmantur . T. 9. c. 144. E.
- Judices qui recitari non possunt . T. 9. c. 1070. E.
- Judices delegati quod tempus habent ad iudicandum . Tom. 9. c. 140. C. D.
- Judices dati quod tempus habent ad iudicandum . Ibid. D.
- Judices suis sententiis poenam olim non exprimebant , & cur . T. 9. c. 1479. B.
- Judices cujuscumque ordinis dant Urbani magistratus . Tom. 10. c. 400. B.
- Judices sunt in actionibus strictis ; arbitri in bonæ fidei . T. 10. c. 514. C.
- Judices a litigatoribus horis pomeridianis non debent adiri . T. 10. c. 575. B.
- Judices dantur a magistratibus . T. 10. c. 794. A.
- Judices dati an possint alium iudicem dare . Ibid. A.
- Judices ab interpretationibus jurisconsultorum , qui ab Imperatori-

coribus potestatem concedendi juris acceperant, olim recedere non poterant. Tom. 10. c. 835. D.
 Judices civiles quinam sint. T. 10. c. 858. D. E.
 Judices, qui temerè eduxerunt mulieres e domo, habentur inter maximos reos criminum capitalium. T. 10. c. 863. B.
 Judices Provinciarum, cujuscumque ordinis sint, prætorium in Provinciis sibi debent componere, & suis sumptibus habitationem instruere contenti annonis, & cellariis. Ibid. C.
 Judices magistratu perfuncti administratione certis in locis per quinquaginta dies debent morari. T. 10. c. 865. A.
 Judices sui copiam in publico debent facere, ut cum eis sit civiliter experiendi facultas cuilibet. T. 10. c. c. 865. C.
 Judices non modò, sed & assessores, cancellarii, & domestici eorum quinquaginta diebus debent remanere in Provincia. T. 10. c. 865. E.
 Judices an possint postulare. T. 10. c. 879. A.
 Judices olim soliti debitam laudem reddere advocatis, civiliter, vel criminaliter agentibus causam alienam. T. 10. c. 883. D.
 Judices delegati an possint subdelegare, & arbitros dare. T. 10. c. 914. E.
 Judices romani juris disceptatores. T. 10. c. 912. A.
 Judices dati nec forum, nec jurisdictionem habent. T. 10. c. 924. D.
 Judicium contractus prohibiti. T. 2. c. 88. C.
 Judicium alii civiles, alii militares. T. 2. c. 81. C.
 Judicium nomen generale est. T. 2. c. 1119. C. & T. 7. c. 128. E.
 Judicium, & arbitratorum differentia. T. 1. c. 249. B.
 Judicium civilium divisio. T. 2. c. 1082. D.
 De judicium paribus sententiis. T. 3. c. 274. D. E.
 De judicium refutatione. T. 3. c. 233. D.
 De judicium diversis paribus, vel imparibus sententiis. Tom. 3. c. 340. B.
 Judicium, & reorum commune est lege agere. T. 4. c. 747. B.
 Judicium, & reorum commune verbum est disceptare. T. 4. c. 743. E.
 Judicium factum. Vide, Factum judicium.
 Judicium tria genera. T. 6. c. 931. D. ordinarii, delegati, & compromissarii. Ibid. D.
 Judicium appellatione continentur & ii, qui nec notionem, nec jurisdictionem habent, ut compromissarii arbitri. T. 7. c. 139. A.

Judicium datio rectè tribuitur mixto imperio. T. 7. c. 60. A.
 Judicium appellatione quæ continentur. T. 7. c. 128. E.
 Judicium pœna, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 140. B.
 De judicium recusationibus. T. 9. c. 147. A. & seq.
 Ex judicium præceptis, vel jussionibus jura nascuntur. Tom. 9. c. 1154. B.
 Judicium omnium tam civilium, quàm militarium, quæ sint communia. Tom. 10. c. 861. A. & seq.
 Judicium domesticis an præbeantur annonæ, & salaria de publico, & an communiter referantur in latrunculum, & inventarium Principis. T. 10. c. 868. A.
 Judicium est titulos affigere prædiis in fiscum redactis. T. 10. c. 887. A.
 Judicibus vituales expensæ debentur. T. 6. c. 970. D.
 Judicibus delegatis tempus præscriptum numeratur a die, quo mandatum acceperint. T. 6. c. 937. D. E.
 De judicibus, qui apostolorum copiam non faciunt. T. 9. c. 1106. E.
 Judicibus certis ne liceat confiscare sine jussu Principis. T. 9. c. 1481. A. B.
 Omnibus judicibus pœnas indistinctè irrogare non licet, etiamsi pœnæ sint legitimæ, & receptæ. Ibid. A.
 Judicibus pedaneis interdum permissum est multam dicere. T. 10. c. 399. A.
 Judicibus datis an sit jus pignoris capiendi. T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
 Judicandi necessitatem quænam tollant. T. 5. c. 894. E.
 Judicandi munus, munus publicum est. T. 7. c. 65. B.
 Judicandi potestatem habens, judicati exsequutionem an habeat. Ibid. A. B. an sibi judicare possit. Ibid. B.
 A judicante vice Prætoris an appellatur Prætor, vel alius, qui majus imperium habet. T. 7. c. 59. A.
 Judicare multam. Tom. 3. c. 302. C.
 Qui judicare non potest, judicem non facit. T. 4. c. 879. D.
 Judicare publicum munus est. T. 7. c. 94. A.
 Judicare munus publicum est, sicut & jus dicere. T. 7. c. 91. A.
 Judicare, vel jus dicere sibi nemo debet. T. 7. c. 90. E.
 Judicare quis jubere possit, id est, judicem dare. T. 7. c. 139. A.
 Judicare qui jubere possint, & qui judicem datum jubeant operam dare. T. 7. c. 68. B.
 Qui judicare dicuntur vice sacræ. T. 9. c. 1109. D.

Judicare intra certum tempus si quis sit jussus, id prorogare poterit, si etiam accedat judicis consensus. T. 10. c. 397. E.
 Judicata res tantùm inter præsentis tenet. T. 1. c. 476. D.
 Judicata res inter alios aliis non proficit. T. 4. c. 884. C.
 Judicata res inter alios quando aliis nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C. & seq.
 Judicata res ab Episcopis ad effectum perducitur a præsidibus, eorumque apparitoribus. T. 4. c. 838. A.
 Judicata res. Vide, Res judicata.
 Res judicata non tantùm non obest alteri, sed etiam non prodest. T. 10. c. 797. A.
 Res judicata quænam dicatur. T. 10. c. 1081. B.
 Rei judicatæ exceptio. Vide, Exceptio rei judicatæ.
 Judicatæ rei an major auctoritas sit, quàm jurisjurandi. T. 8. c. 155. D.
 Judicatam rem quinam magistratus faciunt. Tom. 1. c. 475. E. & c. 476. A.
 Judicati bona capi, & distrahi possunt. T. 1. c. 476. D.
 Judicati faciendi tempus 30. dies, hodie duo menses. Tom. 3. c. 86. A.
 Judicati actio est exsequutio judicati. T. 4. c. 925. A.
 Judicati causa olim inficiatione crescebat in duplum. T. 4. c. 1199. B.
 Judicati actio quæ sit. T. 7. c. 1418. E.
 Judicati actio si quis se liti alienæ obtulit, eamque egit sine mandato, datur in eum, qui defenditur. T. 7. c. 162. C.
 Judicati actio in condemnatum ex edicto peremptorio an, & cui judicaci addicatur. T. 7. c. 166. B.
 Judicati actio. Vide, Actio judicati.
 Ex judicati causa pignori non capiuntur annua salaria, & stipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1093. B.
 Judicati causâ primùm capiuntur mobilia, tum immobilia, deinde nomina. T. 9. c. 242. B.
 Judicati exsequendi ordo legitimus hodie non observatur. T. 9. c. 1093. E.
 In judicati causa si pignus captum sit. T. 9. c. 1222. C. & seq.
 Judicati, & confessi causa eadem est. T. 9. c. 1081. E.
 Judicati actione novatur prior contractus, prior obligatio. T. 9. c. 116. B.
 In judicati causa quæ res capi possunt. T. 9. c. 1093. B.
 Judicatis, & confessis eadem tempora ad solvendum dari. T. 7. c. 156. A.
 Pro judicato est, quod est juratum. T. 6. c. 47. E.
 Judicato, & condemnatione, non judicio

- iudicio fieri novationem . T. 9. c. 115. A. B. C.
 Iudicatio non constituuntur duo rei debendi, quia sententia scinditur in personas. T. 9. c. 1097. B.
 Iudicatum litium finis est . T. 1. c. 1009. A.
 De iudicatum solvi satisfatione, T. 3. c. 284. C.
 Iudicatum solvi . T. 1. c. 863. C.
 Iudicatum rescindit appellatio. T. 1. c. 881. D.
 Iudicatum quomodo exsequatur officio iudicis appellationis . T. 4. c. 838. B.
 Iudicatum rite exigit presentiam omnium, ad quos res pertinet, T. 4. c. 882. C.
 Iudicatum est pars juris, ut Rhetores ajunt . T. 4. c. 394. D.
 Iudicatum solvi satisfatio, Vide, Satisfatio .
 Iudicatum solvi cautio quæ est . T. 4. c. 19. B. & est realis . Ibid. B.
 Iudicatum solvi stipulatio . Vide, Stipulatio iudicatum solvi .
 Iudicatum adversus fideiussorem exsequendum. T. 6. c. 383. B.
 Iudicatum solvi cautio . T. 6. c. 8. C. D. E. Vide, Satisfatio .
 Iudicatum solvi satisfacere debere causâ cognitâ . T. 6. c. 45. E.
 Iudicatum solvi satisfatio . T. 6. c. 325. D.
 Iudicatum solvi satisfatio quando, & a quo præstari debeat . T. 7. c. 216. C. D.
 Iudicatum solvi cautio a quo non præstari debeat. Ibid. D.
 Iudicatum solvi quis satisfacit, T. 7. c. 164. B.
 Iudicatum solvi quid sit tres clausulas habere . T. 8. c. 540. D.
 Si iudicatum esse dicatur a iudice non competenti. T. 9. c. 1081. B. & seq.
 Iudicatum inter alios an noceat, T. 10. c. 796. E.
 Iudicia omnia utrùm sint, aut esse debeant absolutoria, T. 1. c. 277. D.
 Iudicia publica capitalia, vel non capitalia . T. 1. c. 291. B.
 Iudicia omnia hodie an extraordinaria. T. 1. c. 285. E. & c. 286. A.
 Iudicia publica alia civilia, alia criminalia . T. 1. c. 291. A.
 Iudicia publica unde nomen habent. Ibid. A.
 Iudicia publica utrùm alio more hodie instituantur, quàm privata. T. 1. c. 290. E.
 Iudicia privata sæpe unum iudicem habere solent, T. 1. c. 756. C.
 Iudicia civilia eduntur sine inscriptione . T. 1. c. 872. B.
 Iudicia stricta. T. 1. c. 1207. A. B.
 Iudicia contraria . T. 3. c. 220. A.
 Iudicia extraordinaria quid a privatis dissent. T. 3. c. 213. C. D.
 Iudicia sacra appellationum quæ sint . T. 2. c. 1068. D.
 Iudicia extraordinaria eligentes ordinariorum iudicio decidimus . T. 4. c. 284. B.
 Omnia iudicia sunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 1447. D. E. non tamen ordinaria, solemnia, formularia sunt sublata, Ibid. E.
 Inter iudicia bonæ fidei, & stricta differentia quæ . T. 4. c. 212. C. ratio diversitatis quæ est, Ibid. C.
 Iudicia, & contractus in quo differunt . T. 4. c. 106. D.
 Iudicia aut sunt generalia, aut specialia; specialia, quibus agitur de re singulari, de homine, de summa certa. T. 4. c. 272. D. generalia sunt, in quibus venit universitas bonorum, ut actio pro socio, actio negotiorum gestorum, actio tutelæ, Ibid. D.
 Iudicia publica ex legibus veniunt, & quænam illæ sint leges, T. 4. c. 844. B.
 Iudicia bonæ fidei, & iudicia arbitraria in quo differunt, T. 4. c. 318. B.
 Iudicia bonæ fidei, T. 4. c. 573. C.
 Iudicia arbitraria. Ibid. C.
 Iudicia omnia sunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 284. B. & c. 656. C. & T. 7. c. 134. E. & T. 9. c. 1070. E. & T. 10. c. 594. D.
 Iudicia bonæ fidei . Vide, Bonæ fidei iudicia .
 Iudicia non capitalia quænam sint, T. 5. c. 205. C.
 Iudicia centumvitalia quænam sint. T. 5. c. 211. E.
 Iudicia recuperatoria quæ sint. Ibid. E.
 Iudicia capitalia quæ sint, & quare sic dicantur, T. 5. c. 205. A. B.
 Iudicia redduntur in invitum. T. 5. c. 835. C.
 Iudicia publica, sub quibus crimen peculatus, vel de vi publica continetur actio, an omnia sint famosa, T. 5. c. 387. B.
 Iudicia, in quibus damni ratio habetur, ad quos pertineant, T. 5. c. 669. E. & c. 670. A.
 Iudicia a quo tempore facta sunt extraordinaria, Tom. 5. c. 205. D.
 Iudicia privata, & publica quando, & quibusnam ex causis commisceantur, T. 5. c. 575. C. & seq.
 Iudicia pœnalia quænam sint, & cur dentur, T. 5. c. 83. D. E.
 Iudicia famosa quæ sint, & quæ non sint, T. 5. c. 1163. D.
 Iudicia summæ existimationis quæ dicuntur, Ibid. D. E.
 Iudicia redduntur in invites, T. 6. c. 340. E. & c. 468. C.
 Iudicia omnia extraordinaria posita in arbitrio magistratus, T. 6. c. 3. D.
 Iudicia, & contractus in quo differunt in oratione ambigua . T. 6. c. 340. D. E.
 Iudicia quæ . T. 6. c. 765. A.
 Iudicia bonæ fidei generalia, & specialia quæ sint . Tom. 7. c. 153. E.
 Iudicia duplicia quæ sint, & cur ita vocentur . Tom. 7. c. 140. C.
 Iudicia liberalia quæ sint, & quantum differantur, T. 7. c. 158. E. & c. 159. A.
 Iudicia, quibus insunt reciprocarum vindicationes, & reciprocarum præstationes . T. 7. c. 483. A.
 Iudicia vocantur disceptationes; quæ fiunt apud iudices, & assessores introductis litigatoribus, aut procuratoribus eorum . T. 7. c. 128. A.
 Iudicia omnia sunt absolutoria, volente actore . Tom. 7. c. 571. A.
 Iudicia incipiunt a contestatione litis, & durant usque ad sententiam . T. 7. c. 128. A.
 Iudicia duplicia, & quadruplicia quid, T. 7. c. 1226. B.
 Iudicia publica per quasnam res ordinantur . T. 8. c. 1131. C. D.
 Iudicia famosa majora sunt non famosis, quæ paria . T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
 Iudicia majora quæ sint . T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
 Iudicia privata quæ dicuntur. T. 9. c. 1457. B.
 Iudicia centumvitalia sunt iudicia de petitione hereditatis . T. 9. c. 179. E. & c. 180. A.
 Iudicia criminalia olim exercebantur solemniter, ritus eorum iudiciorum exercendorum non observatur, T. 9. c. 1143. B.
 Iudicia plura cum inter duos concurrunt, & vertuntur, criminale iudicium præfertur civili, possessorium petitorio, major questio minori . Tom. 9. c. 988. E.
 Iudicia morientium ultima, Vide, Ultima iudicia .
 Iudicia civilia, & extraordinaria multum inter se differunt . T. 9. c. 1457. A. B. & seq.
 Iudicia omnia hodie esse extraordinaria, T. 9. c. 1142. C. D.
 Iudicia privata unum plerumque habent iudicem multis, & adversis formulis, T. 9. c. 118. C.
 Iudicia an sint disceptationes iudiciorum, vel realium, vel personarum . T. 10. c. 154. A.
 Iudicia appellantur disceptationes, quæ fiunt apud iudices, & assessores introductis litigatoribus. T. 10. c. 397. C.
 Iudicia duplicia quæ dicantur . T. 10. c. 414. A.
 Iudicia simplicia quæ sint, & an possint esse duplicia . T. 10. c. 414. B. C.
 Iudicia omnia stricta pari jure non censentur . T. 10. c. 533. E.
 Iudicia, & juris disceptationes in litibus idem sunt . T. 10. c. 917. A.

- Judicia ex quibus constent . T. 10. c. 921. D.
- Judiciale jusjurandum . Tom. 9. c. 186. A. Vide, Jusjurandum judiciale.
- Judiciale quidnam sit. T. 10. c. 418. E.
- Judiciales stipulationes quænam sint. T. 8. c. 1054. E.
- Judicialia testimonia . T. 9. c. 281. A. Vide, Testimonia litis .
- Judicialia acta quæ sunt. T. 6. c. 847. E.
- Judicii initium est contestatio litis, finis sententia, sive jus. T. 1. c. 744. D.
- Judicii accepti tempus spectari, non delicti. T. 3. c. 275. E.
- Judicii executionem etiam privato dari. T. 3. c. 455. C.
- De judicii mutandi causâ alienatione facta . T. 1. c. 743. A.
- Judicii mutatio non facit aliam causam. T. 6. c. 864. D.
- Judicii publici cognitio, quæstio, exercitio, & exsequutio non est jurisdictionis. T. 3. c. 455. C.
- Judicii translatio quando fit, T. 1. c. 979. A.
- Judicii translatio datur extraneo heredi, T. 4. c. 601. A. B.
- Judicii publici exercitio aliud est, aliud merum imperium. T. 4. c. 11. C.
- In judicii constitutione est forma quædam, & species judicii. T. 6. c. 330. E.
- Judicii dies differtur morbo fontico. T. 6. c. 27. C.
- Judicii publici exercitium cui permittatur, T. 7. c. 82. D. E.
- Judicii finis, & extrema linea est exsequutio, T. 7. c. 98. C.
- Judicii finis, & extrema linea quæ sit. Ibid. C.
- Judicii liberalis prærogativa quæ. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
- Judicii initium est litis contestatio, non in jus vocatio . T. 9. c. 113. A.
- A judicii observatione relaxabitur reus. T. 9. c. 143. A.
- Judicii finis est res judicata. T. 9. c. 113. B. est jus. Ibid. B.
- Judicii vis plenior est, quàm actionis nomen. T. 10. c. 163. E.
- Judicii publici cognitio, & exsequutio publica an sit jurisdictionis, T. 10. c. 862. B.
- In judiciis arbitrariis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
- Judiciis privatis dirimendis cur longiora sint tempora præstituta, quàm publicis. T. 3. c. 499. D. E.
- De judiciis centumviralibus. T. 3. c. 274. D. E.
- De judiciis omnibus. T. 1. c. 372. E.
- Non omne, quod in judiciis accedere potest, arbitrio judicis quoque debetur, & est in obligatione. T. 4. c. 100. D.
- In judiciis bonæ fidei officium Judicis est latissimum, non in arbitrariis. T. 4. c. 318. B.
- In judiciis bonæ fidei tacite inest doli exceptio. T. 4. c. 274. B.
- In judiciis extraordinariis formulæ non observantur. T. 4. c. 1447. C.
- In judiciis communibus familiæ erciscundæ, & communi dividundo singuli coheredes quare procuratorem dare teneantur, T. 5. c. 112. E. & c. 113. A.
- In judiciis publicis melior est conditio statuliberi, quàm servi. T. 5. c. 1200. E. in privatis judiciis eodem jure sunt. Ibid. E.
- In judiciis familiæ erciscundæ, & communi dividundo utraque pars jus actoris, & rei habet. T. 6. c. 342. C.
- In judiciis familiæ erciscundæ, & communi dividundo æstimari res universas, T. 6. c. 485. A.
- In judiciis familiæ erciscundæ qui reus est, etiam actor est. T. 6. c. 40. E.
- In judiciis secundum eum fit interpretatio, qui ambiguit loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambiguit loquitur. Ibid. D.
- In judiciis strictis judicis officium non est supplere omittas allegationes, defensiones, & exceptiones. T. 6. c. 225. A. B.
- In judiciis personarum triplex ratio. T. 6. c. 765. A.
- Judiciis bonæ fidei pacta in continentia facta an, & quomodo iasant. T. 7. c. 97. D.
- A judiciis stricti juris bonæ fidei judicia distant. T. 8. c. 670. E. & c. 758. D.
- De judiciis in ædicto Prætoris quidam scriptum putant fuisse de vindictis, sed malè, Tom. 7. c. 128. C.
- De judiciis publicis, & privatis. T. 9. c. 1455. D. E. & seq. quid continent. Ibid. c. 1455. E.
- De judiciis privatis, quæ ex maleficiis oriuntur, T. 9. c. 1457. B. & seq.
- In judiciis exercendis hodie non observari subtilitatem Jurisconsultorum, jurisque formulas, nec priscum, & solennem ordinem legum. T. 9. c. 1142. D.
- In judiciis, in quibus de fraude agitur, quid maximè considerandum. T. 10. c. 65. B. C.
- In judiciis rem consequi quidnam sit. T. 10. c. 131. E.
- Titulus de judiciis an sit generalis. T. 10. c. 164. B.
- In judiciis bonæ fidei an semper spectetur tempus rei judicatæ. T. 10. c. 426. B. in strictis an semper tempus litis contestatæ. Ibid. B.
- In judiciis commodati, & pignoratitio venit quidem culpa, sed non eodem modo in utroque æstimatur. T. 10. c. 428. D.
- In judiciis quoties plures quæstiones vertuntur, quid agendum. T. 10. c. 921. A.
- De judicio Episcoporum. T. 3. c. 491. C. D.
- Judicio sisti cautio est personalis. T. 4. c. 19. B.
- Judicio communi quænam res, & an impensæ quoque veniant. T. 5. c. 907. A. B.
- Judicio de peculio an egisse dicatur. T. 5. c. 443. B.
- Judicio sisti per quæ impediri quis possit, T. 5. c. 815. A. B.
- Judicio, quod quis forsitan temerè instituit, non dum finito, actionem, & causam mutare an liceat. T. 5. c. 378. C.
- In judicio an inest exceptio per se. T. 5. c. 74. D.
- Judicio communi dividundo qui reus agi possit. T. 5. c. 909. E.
- De eo, qui judicio sisti impeditur. D. 5. c. 860. B.
- In judicio comparere qui detrectat, & doli causâ latitat, quam pœnâ sit afficiendus. Tom. 5. c. 9. B. C.
- Judicio se sistere si quis nolit, apud quem contestatio fieri debeat. T. 5. c. 12. C.
- Judicio liberali an aliquod præjudicium accidere possit post litem contestatam, T. 5. c. 686. D.
- Judicio contrahi dicitur, T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
- Judicio publico servus accusatus. T. 6. c. 8. A.
- Judicio tutelæ, communi dividundo, & familiæ erciscundæ obligatur pupillus, si locupletior factus sit. T. 6. c. 11. C.
- Judicio triplici superatus non potest amplius appellare. T. 6. c. 958. B.
- Judicio semel accepto, nulla est præscriptio fori. T. 7. c. 137. E.
- Judicio absentis non defensi bona quo ædicto possideri jubeantur. T. 7. c. 144. C.
- Judicio sisti si quis aliquem impedierit, quæ actio sit. T. 7. c. 89. A.
- De judicio petitorio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
- De judicio tutelæ. T. 9. c. 590. B. & seq.
- De judicio possessorio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
- De contrario judicio tutelæ. T. 9. c. 601. A. & seq.
- Judicio sisti stipulatio. Vide, Stipulatio judicio sisti.
- De judicio tutelæ contrario, quod tutori in pupillum datur finitâ tutelâ. T. 9. c. 601. B.
- An judicio civili servus convenire, & conveniri possit. T. 9. c. 124. C.
- In judicio bonæ fidei nimia est licentia judicis. T. 9. c. 1251. B. Vide, Bonæ fidei judicia.
- In judicio stricto nulla, vel arcta admodum est licentia judicis. Ibid. B.
- Judicio contrahitur. T. 9. c. 115. C.

- Judicio non fit novatio, sed judicatio. Ibid. C.
- Judiciorum divisio, & subdivisio. T. 3. c. 274. D. E.
- Judiciorum, quæ ex delictis nascuntur, differentia. T. 3. c. 213. C. D.
- Judiciorum publicorum divisio. T. 1. c. 291. B.
- Judiciorum publicorum leges quæ. T. 4. c. 844. B.
- Judiciorum privatorum, aut publicorum pœna ex maleficiis ortorum qualis est. Ibid. C.
- Judiciorum summa, & capitalis divisio quæ. T. 5. c. 205. A.
- Judiciorum initium litis contestatio. T. 6. c. 803. C.
- Judiciorum mos, seu stylus quis. T. 9. c. 92. B.
- Judiciorum finis est jus. T. 10. c. 917. A.
- Judiciorum mixtorum quadriga. T. 10. c. 943. C.
- Judicium ordinarium ab arbitrio an differat. T. 3. c. 629. B.
- Judicium quid. Tom. 2. c. 143. A.
- Judicium decemvirale, septemvirale, centumvirale. T. 3. c. 80. D. E.
- Judicium centumvirale. Tom. 1. c. 118. D.
- Judicium strictum neque bonæ fidei, neque arbitrii clausulam habet. T. 1. c. 259. B. C.
- Judicium possessorium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.
- Judicium de libertate popolare esse. Tom. 3. c. 248. E. & c. 249. A.
- Judicium suspecti recusatur per libellum, vel acta. T. 2. c. 1100. C.
- Judicium, quod mortem non solvitur, in heredem transit. T. 1. c. 882. E. quod morte solvitur, in heredem non transit. Ibid. E.
- Judicium publicum. Vide, Publicum judicium.
- Judicium nullum consistit cum servo, & nulla lis. T. 4. c. 882. D. item nulla libertas, nullum testamentum. Ibid. E. & c. 883. A.
- Judicium viri facilius confirmatur, quam judicium mulieris. T. 4. c. 544. B.
- Judicium invitum non patitur, quamdiu est in magistratu. T. 4. c. 6. E.
- Judicium stellionatus an publicis judiciis adscribi possit, dubitatio est. T. 4. c. 844. B.
- Judicium strictum facit bonæ fidei exceptio. T. 4. c. 273. A.
- Judicium rerum amotarum solvitur, reconciliato matrimonio. T. 4. c. 302. A.
- Qui contra judicium defuncti agit, in jure semper repellitur exceptione doli mali. Tom. 4. c. 464. C.
- Siquis judicium accipit pro debitorum, an eum liberet. T. 4. c. 202. B.
- Judicium criminale morte rei solvitur. T. 4. c. 1026. A.
- Judicium strictum bonæ fidei facit doli exceptio. T. 4. c. 273. A.
- Judicium accipere aliud est, aliud judicem accipere. T. 4. c. 149. E.
- Judicium quandoque perducit ad mediocrem pœnam miseratio sexus, vel rusticitatis, vel ætatis. T. 4. c. 503. C.
- Judicium de dote bonæ fidei est. T. 4. c. 1372. C.
- Judicium criminale qui eligit, consumit civile. Tom. 4. c. 284. A. B.
- Judicium patris in datione tutoris confirmatur sine inquisitione, judicium matris non nisi ex inquisitione. T. 4. c. 544. B.
- Judicium de calumnia commissa in judicio publico non est publicum, sed infamiam irrogat. T. 4. c. 1473. A. an in judicio aliquo publico damnati accusatores testimonium perhibere possint. Ibid. B.
- Judicium infantis suppletur auctoritate tutoris. T. 4. c. 883. A.
- In judicium evictionis venit omne id, quod interest, atque omnes sumptus, quibus res evicta melior facta est. T. 4. c. 890. D.
- Judicium rei uxoriæ est bonæ fidei, & judiciis bonæ fidei tacite inest exceptio doli mali. T. 4. c. 999. D.
- Judicium tutelæ in tutorem differendum non est, & cur. Tom. 4. c. 924. A. B. idem statuendum hic de argentariis. Ibid. A. B. C.
- Judicium tutelæ inter matrem, & filium esse nequit, negotiorum verò gestorum judicium potest. T. 4. c. 878. E.
- Judicium strictum. Vide, Strictum judicium.
- Judicium bonæ fidei an præstationem accessionum recipiat. T. 5. c. 265. E.
- Judicium publicum an denegetur, si prius civili actione actum sit. T. 5. c. 755. B.
- Judicium de calumniatoribus non est publicum, sed privatum. T. 5. c. 140. E.
- Judicium, quod datur adversus dominum negantem, servum esse in sua potestate, prætorium est, non civile. T. 5. c. 95. E. & c. 96. A.
- Judicium ad exhibendum præparatorium est vindicationis cujuscumque, præterquam vindicationis servitutum. T. 5. c. 376. B.
- Judicium, & voluntatem defuncti qui sequitur, exsequi illam, & adimplere quomodo debeat. T. 5. c. 611. D.
- Judicium centumvirale ex quam causa descendat. Tom. 5. c. 897. A.
- Judicium civile an persequatur rem, & id, quod patrimonio abest. T. 5. c. 574. B.
- Judicium criminale an vindictam, & ultionem publicam persequatur. Ibid. B.
- Judicium de suis commodis an cuique haberi par sit. T. 5. c. 671. A.
- Judicium nullum esse, & nulla lis, quare intelligatur, ubi actoris, & rei partes a se invicem distinctæ non sunt. T. 5. c. 119. A.
- Judicium pro alio suscipere quibusnam ex causis recusare quis possit, & an cogi. T. 5. c. 116. D. E. & c. 117. A. seq.
- Judicium communi dividendo quomodo peragatur. T. 5. c. 909. D. E. & c. 910. A.
- Judicium quibusnam ex causis differatur. T. 5. c. 895. B.
- Judicium societatis quotuplex sit. T. 5. c. 482. D. E.
- Judicium reddi in invitum. Tom. 5. c. 62. A. B.
- Judicium rusticorum, vel anile quod est. T. 5. c. 885. D.
- Judicium civile in quo differat a judicio criminali. T. 5. c. 574. B.
- Judicium bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei judicium.
- Judicium centumvirale differtur ob causam fonticam. T. 6. c. 27. B. Vide, Centumvirale judicium.
- Judicium furti criminale a civili in quo differat. T. 6. c. 143. C.
- Qui ad judicium sine dolo malo provocat, non videtur moram facere. T. 6. c. 119. D.
- Judicium omne per causam morbi fontici, in quem prolapsus est alteruter ex litigatoribus, vel judex ipse, nullius est ponderis. T. 6. c. 27. E.
- In judicium familiæ erciscundæ, vel communi dividendo non veniunt fructus percepti, vel sumptus facti ante societatem hereditariam, vel conventionalem. T. 6. c. 485. D.
- Judicium familiæ erciscundæ. Vide, Familiæ erciscundæ judicium.
- Judicium finium regundorum manet, quamvis socii communi dividendo egerint, vel alienaverint fundum. T. 6. c. 42. D.
- Judicium finium regundorum. Vide, Finium regundorum judicium.
- Judicium petitorium perpetuum jus tribuit, possessorium non item. T. 6. c. 815. E.
- Judicium ordinarium opponitur compromisso. T. 6. c. 872. A.
- Judicium an de ea controversia acceptum videatur, quæ ab initio fuit inter partes, an de ea, quæ post supervenit. T. 7. c. 147. B. C.
- Judicium haltæ. Tom. 7. c. 1226. A.
- Judicium ordinarium quod est. T. 7. c. 129. A.

Judicium petitorium : T. 7. c. 314. D. E.
 Judicium rei uxoriæ quid . Tom. 7. c. 527. D.
 Judicium an mortuo eo, qui judicem dedit, solvatur . Tom. 7. c. 61. A. & c. 85. A.
 Judicium an solvatur morte magistratus, qui judicem dedit . T. 7. c. 84. C.
 Judicium centumvirale est communis appellatio omnium petitionum hereditatis . Tom. 7. c. 170. C.
 Judicium civile an præponatur petitioni hereditatis . T. 7. c. 220. D.
 Judicium de futura obligatione an accipi possit . Tom. 7. c. 147. D.
 Judicium defuncti qui impugnare dicantur . Tom. 7. c. 921. E. & c. 1065. B.
 Judicium defuncti quovis modo probans an possit agere querelâ inofficiosa . T. 7. c. 204. A.
 Judicium familiæ erciscundæ inter quos reddatur . Tom. 7. c. 166. A.
 Judicium magistratus est jurisdictio . T. 7. c. 65. D.
 Judicium minoris rei præjudicium est majoris . Tom. 7. c. 158. B.
 Judicium possessorium cum criminali nihil habet commune . T. 7. c. 150. B.
 Judicium ubi semel acceptum est, ibi finem accipere debet . T. 7. c. 98. C. & c. 137. D.
 In judicium deducitur id tantum, quod actor petit . T. 7. c. 99. A. B.
 In judicium venisse an videatur id, quod post judicium acceptum accidit . T. 7. c. 147. B.
 Judicium minus an possit adferre præjudicium majori . T. 7. c. 217. B.
 Judicium quadruplex quid . Tom. 7. c. 1226. B.
 Judicium finium regundorum manet, quamvis focii communi dividendo egerint, vel fundum alienaverint . T. 7. c. 482. D.
 Judicium liberale impedit accusationem criminalem . T. 9. c. 989. A. impedit petitionem hereditatis. Ibid. C.
 Judicium accipere, & judicem accipere non est idem . T. 9. c. 113. B.
 Judicium civile non est inter servos, & liberos, nec ex contractu, nec ex maleficio . Tom. 9. c. 123. A.
 Judicium non est cum servo . Ibid. A.
 Judicium non est sine actore, reo, & testibus . Ibid. A.
 Judicium pluribus modis dicitur . T. 9. c. 112. A.
 Judicium est de præterito, non de futuro . Ibid. B. nonnunquam

etiam de futuro judicium constituitur . Ibid. B.
 Judicium privatum facit præjudicium publico . Tom. 9. c. 1456. A.
 Judicium accipere non potest furiosus, nec prodigus . T. 9. c. 193. A.
 Judicium dicere . T. 9. c. 1. C.
 Judicium de moribus sublatum . T. 9. c. 536. D.
 Judicium non accipitur pro sententia, sive pronuntiatione ejus, quod in disceptationem venit . Tom. 9. c. 112. B.
 Judicium tutelæ est bonæ fidei . T. 9. c. 590. B.
 Judicium generale est actio tutelæ . T. 9. c. 117. D.
 In judicium vocare quid . Tom. 9. c. 20. B.
 Judicium extraordinarium . T. 9. c. 729. C.
 Judicium criminale convenit omnibus . T. 9. c. 124. D.
 Judicium ex quibus personis constat . T. 9. c. 147. E.
 Judicium redditur in invitum . T. 9. c. 1227. C.
 Judicium ordinarium an sit propriè arbitratorum compromissariorum . T. 10. c. 395. D.
 Judicium constat ex iudicibus, assessoribus, advocatis, litigatoribus, & procuratoribus usque ad sententiam . T. 10. c. 397. C.
 Judicium pro socio an pertineat ad rerum communium divisionem . T. 10. c. 413. E.
 Judicium animi si absit, abest naturalis obligatio . T. 10. c. 423. E. & c. 424. A.
 Judicium quod differtur, ampliari debet . T. 10. c. 514. E.
 Judicium sæpe sumitur pro foro . T. 10. c. 620. C.
 Judicium, quod differtur, ampliari dicitur . T. 10. c. 708. B.
 Judicium voluntarium agere quid sit . T. 10. c. 888. E.
 Judicium publicum quibus inest, iis est jus multæ dicendæ . T. 10. c. 853. B. C.
 Judicium rescindens, & judicium rescissorium an sint idem, vel diversa . T. 10. c. 933. C.
 Judicium, & judicem accipere, in quo differant . Tom. 10. c. 1088. C.
 Jugatio aliud, aliud jugeratio . T. 2. c. 696. D.
 Jugerum quid sit, & quantum terræ spatium contineat . Tom. 2. c. 1196. C.
 Julia lex . Vide; Lex Julia, & Papia .
 Julia lex miscella . T. 9. c. 834. B. & seq.
 Leges Julia, & Papia an duæ sint leges . T. 10. c. 4. E.
 Actio, de qua agitur in lege Julia soluto matrimonio, quænam sit . T. 10. c. 218. C.
 Lex Julia iudiciorum quid conti-

neat : T. 10. c. 398. A.
 Juliæ leges quid faciant . Tom. 8. c. 1131. D. E. & c. 1132. C. D.
 Juliani a Celso dissensio . Tom. 3. c. 215. B.
 Juliano egregium factum, quod edictum perpetuum in ordinem redegit, tribuitur . T. 5. c. 95. D.
 A Juliano edictum novum emendatum fuit auctoritate Imperatoris, & Senatus . T. 8. c. 168. C.
 Julianus *παπαβαρτης* ex monacho factus est clericus . T. 2. c. 1037. E.
 Julianus jurisconsultus quo tempore vixit . T. 6. c. 1. B. eo auctore ex Senatusconsulto edictum perpetuum ordinavit, titulisque distinxit . Ibid. B.
 Julianus notatus . T. 6. c. 36. B. C.
 Julianus ubi tractat de his, quæ pro non scriptis habentur . Tom. 7. c. 1070. B.
 Julianus librum singularem scripsit de ambiguitatibus . T. 7. c. 1459. E.
 Julianus antecessor, auctor laudatus ab auctore hujus operis Novellas Justiniani latinè, & breviter exposuit . T. 9. c. 473. D.
 Julianus, & Celsus discordant inter se . T. 9. c. 228. D.
 Julius Scaliger notatus . T. 9. c. 1092. A.
 Jumenta plura agens, quàm oporteat, an servitutem amittat . Tom. 7. c. 468. C.
 Jumenta dorso domantur . Tom. 8. c. 553. D.
 Jumenta pars fundorum sunt . T. 9. c. 510. E.
 Jumenta sunt ea, quæ dorso domantur . T. 10. c. 760. D. & c. 1126. B.
 Jumentis legatis quid intelligatur legatum . T. 8. c. 553. D.
 Jumentorum appellatione quæ continentur . T. 1. c. 436. D.
 Jumentorum appellatione quænam animalia contineantur, quænam non . T. 8. c. 943. A.
 Jumentum agere non potest . T. 1. c. 76. B.
 Juncta ædibus ne legari possint, cautum fuit, & cur . T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
 Quod est junctum, a majori solet nomen accipere . T. 10. c. 386. A.
 Juniores qui, & caligati . T. 2. c. 972. B. C.
 Juniores Ecclesiæ non possunt a laicis judicari . T. 6. c. 782. B. C.
 Jupiter cur a Græcis dicitur *Ὀυρανός* . T. 3. c. 38. E.
 Jura naturalia an civilis ratio perimere possit . T. 1. c. 154. D.
 Jura prædiorum rusticorum . T. 1. c. 76. A.
 Jura communia ad similia produci, singularia non item . Tom. 1. c. 1463. E.
 Jura fiscalia, sive regalia . Tom. 2. c. 1325. C.

Jura

- Jura prædiorum urbanorum, & rusticorum incorporalia. Tom. 1. c. 76. A.
- Jura patronatus quæ. T. 4. c. 319. C.
- Jura statuliberorum per heredem duriora fieri non possunt. T. 4. c. 53. A. B. hoc idem dicitur de servo, cui relicta est fideicommissaria libertas sub conditione. Ibid. B.
- Jura sanguinis nullo jure civili dirimi possunt. T. 4. c. 1418. E.
- Jura omnia postliminio recuperari solent. T. 4. c. 855. A.
- Jura publica, jura civilia non intervertuntur minimâ capitâ diminutione. T. 5. c. 160. E. & c. 161. A.
- Jura incorporalia divisionem non recipiunt. T. 5. c. 303. A.
- Corpora tantum divisionem recipiunt. Ibid. A.
- Jura antiqua a Triboniano omiſſa si exstarent, in usum hodie pleraque revocari possent. T. 5. c. 784. C.
- Jura, & jura prædiorum quomodo differant. T. 5. c. 282. C.
- Jura in contrahentibus curiositatem requirunt. T. 5. c. 552. C.
- Jura prædiorum, & res incorporales nec usufructum, nec possessionem recipiunt. T. 5. c. 733. D.
- Jura propria, & singularia quædam constituta sunt contra rationem juris. T. 6. c. 182. A.
- Jura non usufructuantur, quia sunt individua. T. 6. c. 28. C.
- Jura nullo in loco sunt, in loco corpora mobilia sunt. T. 6. c. 572. D.
- Jura hereditatum, & tutelarum propria sunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
- Inter jura servitutuum prædiorum quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.
- Jura personarum, & hominum quomodo, & quibus in rebus competant. T. 7. c. 380. C.
- Jura incorporalia tradi non possunt, sed in eis cautionem, & cessionem vice traditionis, & possessionis vacuæ esse. T. 7. c. 739. A.
- Jura prædiorum sunt conditiones, & quantitates prædiorum. Tom. 7. c. 381. B.
- Jura prædiorum, & servitutes multum distant. Ibid. B.
- Jura prædiorum omnia non esse servitutes. Ibid. B.
- Jura adoptionis finiuntur emancipatione, jura naturalia non item. T. 8. c. 167. E.
- Jura sanguinis quæ dicantur. T. 8. c. 663. B. & c. 746. A.
- Jura sanguinis jure civili non posse dirimi, quid sit. Tom. 8. c. 190. C.
- Jura sanguinis emancipatione non tolluntur. T. 8. c. 746. B. nullo jure civili dirimi possunt. Ibid. c. 663. C. & c. 746. A.
- Jura sanguinis an corrumpantur per jus civile. T. 8. c. 746. D.
- Jura nova semper restrictius accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.
- Jura paulatim crescunt, & ampliantur. T. 9. c. 924. B.
- Jura nascuntur ex rescriptis Principis, & præceptis Judicum. T. 9. c. 1154. B.
- Jura non noverunt id, quod interest, nisi ex justa, & legitima causa. T. 10. c. 750. B.
- Quænam jura divisionem non patiuntur. T. 10. c. 808. D.
- Jura non sunt minutatim, & sigillatim abroganda. T. 10. c. 1076. A.
- Jurabant olim litigatores. Tom. 2. c. 1147. D.
- Jurandi mos apud Francos, & Saxonnes super arma. T. 2. c. 1193. C.
- De jurando in litem. T. 9. c. 595. E. & seq.
- Jurans usufructum suum esse, an cautionem usufructuariam præstare teneatur. T. 5. c. 227. C.
- Juramento ad Sancta Evangelia præstito. T. 2. c. 1356. D.
- Cujus juramento stetur in questione feudi. T. 2. c. 1293. E.
- De juramento fidelitatis, & qualiter vassallus domino juret. Tom. 2. c. 1240. A.
- Juramento quid referri possit, vel non. T. 5. c. 570. A. & seq.
- Juramento promissum sub conditione improbum est. T. 7. c. 949. B. C.
- Juramentum furi, aut ei, qui divortii causâ res amovit, delatum cur referri non possit. Tom. 5. c. 570. B.
- Juramentum calumniæ an remitti possit in actione de edendo, patri, vel patrono contra liberos, vel libertos suos, qui argentariam fecerunt. T. 5. c. 44. D.
- Juramentum non referens, vel non jurans, manifestæ turpitudinis, & confessionis arguitur. Tom. 5. c. 570. C.
- Juramentum calumniæ quando præstandum. T. 6. c. 803. C.
- Juramentum calumniæ locum habet in civili, non in criminali causa. T. 6. c. 804. C.
- Juramentum calumniæ quis introduxerit. T. 7. c. 141. A.
- Juramentum duplex quando, cur, & in quibus causis actor, & reus præstet. Ibid. A.
- Jurantibus duobus, uter pejerare dicatur, priorne, an posterior. T. 5. c. 225. A. B.
- Jurare ex animi sui sententia. T. 3. c. 13. B.
- Jurare scientem oportet sciente animo suo. T. 1. c. 382. C.
- Jurare corporaliter quid. Tom. 2. c. 1098. D. E.
- Jurare perperam est pejerare. T. 4. c. 329. A.
- Jurare liquidò. T. 3. c. 134. A.
- Jurare in litem quid sit. Tom. 5. c. 570. E.
- Jurare per caput suum, aut liberorum suorum frequens olim erat. T. 5. c. 214. B.
- Jurare non cogitur procurator, vel defensor, & cur. T. 6. c. 52. E. & c. 53. B.
- Jurare non coguntur ii omnes, qui negotium ignorant. Ibid. C.
- Jurare in litem quid sit. T. 7. c. 459. C.
- Jurare nemo cogitur invitus. T. 7. c. 949. B.
- Jurare de calumnia. T. 9. c. 291. C.
- Jurare liquidò quisque debet. T. 9. c. 185. B.
- Jurare in litem necesse est in interdico unde vi, deficientibus actori probationibus. T. 9. c. 1169. D.
- Jurare per Deum. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.
- Jurare per Principis salutem. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.
- Jurat dominus de suo facto præcisè. T. 2. c. 1286. B.
- Jurat vassallus, domino non probante. T. 2. c. 1287. B.
- Jurat semper vassallus sine mentione conscientiæ. T. 2. c. 1286. B.
- Jurat utraque pars initio litis, sed non calumniandi animo litem instruere. T. 9. c. 198. B.
- Jurato uni an fides habeatur. T. 7. c. 1424. E.
- Juratoria cautio judicio sisti, hodie ex novissimis constituta obtinet. T. 5. c. 94. A.
- Juratoria cautio. T. 9. c. 189. E.
- Juratoriæ cautioni qui non parat, jus suum amittit. Ibid. E.
- De juratoribus novella constitutio. T. 2. c. 1116. E.
- Quod juratum est, perinde habetur atque si judicatum esset. T. 6. c. 47. E.
- Si juratum sit sine præcedenti taxatione, judex poterit jusjurandum moderare. T. 10. c. 698. A.
- Juratur in litem non eodem modo in actionibus strictis, quo in actione ex stipulatu, vel in actione ex testamento. T. 5. c. 381. B.
- Juratus actor suo arbitrato modum sumptuum edicit. T. 2. c. 1067. C.
- Jurgant inter se vicini, non litigant. T. 7. c. 471. D.
- Jurgia fori rabiosa impii vendunt advocati. T. 1. c. 668. E.
- Jurgiosa certamina caninæ contentionis. T. 3. c. 114. A.
- Jurgium est mitius verbum, quam verbum litis. T. 4. c. 899. C.
- Inter jurgium, & divortium quæ est differentia. T. 4. c. 979. E.
- Jurgium, vel frivusculum a fribulo apud Ulpianum, unde frivolum per diminutionem fit frivusculum. Tom. 4. c. c. 994. B. Hinc frivolaria rixa, frivolaria noxia. Ibid. B. verba Aufonii, Petronii, & Donati quæ. Ibid. B.
- Jurgium, frivusculum, frivolarium diffidium, & noxia divortium non efficit. T. 5. c. 556. D.
- Jurgium potius est, quam lis in actionibus finium regundorum. fami-

familiae eriscundae, & communi dividendo. T. 7. c. 471. D.
 In jure nomina sunt alia naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.
 In jure si quid vel tantillum mutes, deterius facies. Tom. 1. c. 1034. B.
 De jure reipublicae. T. 2. c. 816. C.
 Qui jure communi utitur, is non videtur decipi. T. 4. c. 962. C.
 Jure mariti an libertus possit patronum accusare. T. 4. c. 818. D.
 Jure praetorio an dominus in solidum teneatur infortiori actione ex contractu servi infortioris. T. 4. c. 933. E.
 Jure suo uti nemo invitatus cogitur. T. 4. c. 22. D.
 Jure magistratus quae competunt. Vide, Magistratus.
 Jure civili nulla cognatio est inter serviles personas. T. 5. c. 547. D.
 Jure singulari receptum est in rebus peculiaribus, ut ignorantis domino procedat usufructus. Tom. 5. c. 742. E.
 Jure praetorio de pignore ex pacto tantum nascitur actio. Tom. 5. c. 424. B.
 Jure civili quae res, & quomodo adquirantur. T. 5. c. 695. D. & seqq.
 Jure naturali omnes homines aequales sunt. T. 5. c. 548. B.
 Jure mariti sponsa non minus, quam nupta accusari potest. Tom. 5. c. 1169. B.
 Jure fideicommissi proprietatem usufructus non adquiri, sed possessionem tantum. Tom. 6. c. 35. C.
 Qui de jure quaerunt, eunt ad juris consultos. T. 6. c. 196. E.
 De jure superficiario. T. 6. c. 233. D. E.
 Jure novo, ex constitutione Justiniani de rei uxoriae actione, retentiones dotium sublatæ sunt. T. 6. c. 613. B.
 De jure accrescendi. T. 7. c. 1121. A. B. inter quos jus accrescendi versatur. Ibid. C.
 In jure cessionem fieri quid sit. T. 7. c. 6. D.
 Ex jure gentium multa introducta enumerantur. T. 7. c. 21. A. & seqq.
 Jure gentium introducta bella. T. 7. c. 28. B.
 Jure gentium esse discretas gentes, & regna condita. T. 7. c. 30. E.
 De jure gentium. T. 7. c. 15. C.
 De jure naturæ. T. 7. c. 13. A. & seqq.
 De jure aureorum annulorum libertatis a Principe dato. T. 7. c. 124. A.
 Jure civili omnia esse Regis. T. 7. c. 34. B.
 De jure civili. T. 7. c. 38. C. D. & seqq.
 Jure civili debitor esse non desinit, qui exceptionem nactus est, jure tamen naturali desinit esse debitor. T. 8. c. 693. B. & c. 790. A.

Jure civili non omnes cognati admittuntur ad successionem. T. 8. c. 746. C.
 Jure civili an servus obligetur. T. 8. c. 768. A. B.
 Jure mariti, vel jure patris accusantur adultera, & adulter. T. 9. c. 1408. C. & seqq.
 In jure nulli sunt termini universales. T. 9. c. 476. D.
 De jure liberorum. T. 9. c. 1361. B. C.
 De jure domini impetrando. T. 9. c. 1238. B. & seqq.
 De jure patronatus. T. 9. c. 635. D. E. & seqq.
 In jure sunt ut plurimum multae glossatae formulæ intermixtae. T. 10. c. 90. C.
 De jure suo ignorat, qui in facto errat. T. 10. c. 468. C.
 Jure quid esse aliud est, aliud quid ex constitutionibus. T. 10. c. 1087. D.
 Ex jurejurando actio non est. T. 2. c. 189. B.
 Jurejurando actoris litem finire. T. 2. c. 1225. A.
 Jurejurando lis pecuniaria deciditur, lis criminalis non item. T. 1. c. 381. C. D.
 De jurejurando dilationis, & jurejurando calumniae. T. 2. c. 1097. C.
 Ex jurejurando an nascatur actio inter cives Romanos, nisi sit legitimum. T. 3. c. 640. A.
 Jurejurando actoris interdum non creditor, sed a iudice res in iudicium deducta aestimatur, & taxatur. T. 5. c. 148. D.
 Jurejurando quod semel decisum fuit ex conventionem litigantium, ab eo appellari non potest. T. 5. c. 213. D.
 Jurejurando plus tribuitur, quam rei iudicatae. T. 5. c. 213. E.
 Jurejurando in litem non punitur culpa rei, sed dolus tantum, & contumacia in iudiciis arbitrariis, & bonae fidei. T. 5. c. 149. C.
 Ex jurejurando non nascitur obligatio civilis. T. 5. c. 1112. E.
 Jurejurando a iudice delato, causa sententia iudicis decisa, regulariter ex integro agi non potest. T. 6. c. 500. A. multum interest a iudice, an ab adversario defertatur: hoc transactionis speciem habet, illud non item. Ibid. A.
 Ex jurejurando actio. Vide, Actio.
 De jurejurando in litem, quod in arbitrio tutelæ defertur adolescenti, vel curatori volenti, non invito. T. 9. c. 595. E.
 Ex jurejurando saepe datur actio utilis. T. 9. c. 195. B.
 Ex jurejurando pactum vestiri. T. 9. c. 76. C.
 Ex jurejurando est obligatio, sicut ex pacto. T. 9. c. 75. C.
 Jurejurando an pactum vestiatur. Ibid. A.
 Jurejurando iudiciali decidi litem

inopia probationum. T. 9. c. 190. A.
 De jurejurando iudiciali, quod litem aestimandae gratia datur. T. 9. c. 185. A. & seqq.
 Jurejurando finita lis praetextu perjurii an retractari possit. T. 9. c. 186. C.
 Jurejurando tollitur obligatio naturalis. T. 9. c. 192. D. tollitur etiam obligatio civilis ipso jure. Ibid. D.
 De jurejurando actoris. T. 9. c. 195. A.
 De jurejurando iudicium, antequam iudicent. T. 9. c. 144. A. & seqq.
 De jurejurando advocatorum. T. 9. c. 144. A. & seqq.
 Jurejurando aequè liberatur reus, & solutio. T. 10. c. 419. E.
 Ex jurejurando in iudicio debito, & praestito est actio propria. T. 10. c. 427. C.
 Ex jurejurando an sit actio. T. 10. c. 950. D. in absentem qui pronunciat, nihil agit. Ibid. D.
 Jure aequabili non semper utimur. T. 10. c. 993. D.
 Jurejurando iudiciali dirimitur lis inopia probationum. T. 10. c. 625. B.
 Ex jurejurando iudiciali datur actio, vel exceptio iudicati directa. T. 10. c. 625. E.
 Qualiter juret dominus, aut vassallus, cum ei defensio datur. T. 2. c. 1303. C.
 Juri reddendo quotannis vacabat Marcus Philippus exemplo Augusti, & Tiberii, aliorumque imperatorum. T. 4. c. 489. E.
 Juri deductionis quando locus sit. T. 5. c. 779. C.
 Juri publico, seu fiscali quando locus sit. T. 5. c. 125. D.
 Juri publico contraria an possint postulari a Principe. T. 10. c. 837. D.
 Juridici officium. T. 1. c. 732. D.
 De iudicio Alexandriae plura. T. 10. c. 872. E.
 Juris tres partes apud Ciceronem in Topica. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
 Juris omnes partes hominum causa constitutæ. T. 1. c. 726. B.
 Juris nomina quæ. T. 1. c. 75. D.
 Juris nomen quid complectitur. T. 2. c. 53. C.
 Juris origo qualisnam sit. T. 1. c. 12. C.
 Juris divisio quænam detur a Jurisconsultis. T. 1. c. 8. E.
 Juris civilis alia divisio. T. 3. 401. E.
 Juris antiqui, & novi differentia. T. 3. c. 232. D.
 Juris antiqui regulæ diversæ, & jus antiquum quale sit. T. 1. c. 889. B.
 Juris civilis ex Cicerone definitio. T. 1. c. 915. B.
 Juris libri quo tempore scripti. T. 1. c. 3. C. D.

Juris

- Juris positiones . T. 1. c. 7. C.
 Juris auctores, conditores . T. 1. c. 724. B.
 Juris tres partes a Cicerone notatz. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
 Juris ignorantia non excusat . T. 2. c. 53. C.
 Sui juris qui sunt . T. 1. c. 310. E.
 Juris nomine quæ veniant . T. 1. c. 95. D.
 Juris civilis sacra etiam Judæi admittuntur, & colunt . T. 3. c. 228. B.
 Juris capita ponenda sunt . T. 1. c. 721. B.
 Juris error neque lucro adficit, neque damno liberat . T. 3. c. 137. D.
 Juris, & facti ignorantia. Ibid. C. D.
 Juris ignorantia mulieri parcitur . T. 3. c. 420. D. E.
 Juris præcepta. T. 1. c. 7. B.
 Juris duæ positiones. Ibid. B.
 Juris ignorantia militibus, & minoribus prodest . T. 3. c. 138. A.
 Juris ignorantiam in damnis non nocere. T. 3. c. 137. D.
 Juris successor quis dicatur . T. 3. c. 337. C.
 Sui juris fit quis aut emancipatione, aut patris morte . Tom. 1. c. 316. D. E.
 Juris studiosis salaria petentibus extra ordinem jus dici . Tom. 3. c. 182. A.
 De juris quibusdam regulis . T. 3. c. 444. C. D.
 Juris auctores suas rationes sæpe adstringere solent . T. 4. c. 502. A.
 Juris auctoritas an sit in judicis potestate . T. 4. c. 849. C.
 Juris civilis asperitatem corrigit Prætor; & quod deest, implet. T. 4. c. 1450. C.
 Juris ignorantia . Vide, Ignorantia juris.
 Juris error. Vide, Error juris.
 Juris civilis mater est utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.
 Juris ænigmata. Vide, Ænigmata.
 Juris Civilis, & Prætorii definitio . T. 4. c. 1450. B.
 Plus juris in alium transferre nemo potest, quàm ipse habet . T. 4. c. 7. D.
 Juris gentium scientiam omnes homines præstare debere . T. 4. c. 813. C.
 Juris ignorantia non prodest adquirere volentibus, suum verò petentibus non nocet. T. 4. c. 502. D.
 Juris civilis, & juris prætorii differentia quæ . T. 4. c. 1033. C.
 Juris possessor est omnis debitor. T. 4. c. 121. D.
 Juris ordo non observatur in judiciis extraordinariis . Tom. 4. c. 1447. C.
 Juris pars est judicatum . T. 4. c. 394. D.
 Juris naturalis ignorantia neminem excusat. T. 4. c. 1495. D.
 Juris ordinarii res, quæ ad magistratum pertinent, separantur a rebus, quæ sunt Principis . T. 4. c. 831. A.
 Juris successor. Vide, Successor juris.
 Juris communio, quæ separatim intelligi potest. T. 4. c. 881. B.
 Juris necessitas est obligatio . T. 4. c. 100. D. & c. 727. E.
 Juris necessitas. Vide, Necessitas juris.
 Juris error nec foeminis in compendiis prodest. T. 4. c. 1430. E. in lucris error juris non prodest . Ibid. c. 1431. B.
 Juris ignorantia suum petentibus non nocet . T. 4. c. 1302. A. juris error in compendiis nocet, non in damnis rei suæ. Ibid. D.
 Juris prætorii tres sunt virtutes, adjuvare jus civile, supplere, & corrigere. T. 4. c. 1450. B.
 Juris studiosi, & jurisconsulti idem est, sicut *σοφοί*, & *φίλοσοφοί* idem est. T. 4. c. 972. D.
 Juris conditores omnes sunt imbuti a Stoicis. T. 5. c. 393. E.
 Juris naturalis ne rustici quidem ignari sunt. T. 5. c. 89. D.
 Juris rationi quod contrarium est, non producendum ad consequentias, quomodo accipiendum. T. 5. c. 697. B.
 Juris contra rationem introductum ad consequentias non trahendum. Ibid. B. quàm restrictè sit hoc accipiendum. Ibid. B.
 Juris civilis æquitas quando confligere dicatur . T. 5. c. 1039. C.
 Juris civilis, vel prætorii ignorantia nocet . T. 5. c. 628. D.
 Juris, & legum scientiam præstare debet adfessor . Tom. 5. c. 34. E.
 Quod juris est in toto, sive universo, idem plerumque juris est in parte. T. 5. c. 1180. B.
 Juris fictiones . Vide, Fictiones juris.
 Juris quæ sunt, non sunt facti. T. 6. c. 259. B.
 Juris necessitas. T. 6. c. 3. E.
 Juris causa, & voluntatis non mutatur ordine scripturæ . T. 6. c. 279. A. B.
 Juris ordinarii sunt legata . T. 6. c. 583. C.
 Juris plus heredi nemo relinquere potest, quàm ipse habuit . T. 7. c. 109. C.
 Juris error non dat conditionem indebiti . T. 7. c. 895. D.
 Juris quæ sunt, an alii mandari possint . T. 7. c. 72. C. D.
 Juris scientiam an omnes habere debeant . T. 7. c. 887. C.
 Juris sui ignari quæ personæ censentur . T. 7. c. 878. A.
 Juris dicundi potestatem habens an rei judicatæ executionem habeat. T. 7. c. 65. A.
 Juris dicundi officium quatenus in legato Proconsulis transeat. T. 7. c. 55. B.
 Juris ignorantia an proficit foeminis, & rusticis. T. 7. c. 892. A.
 Juris ignorantia nunquam damni causa est . T. 7. c. 891. E.
 Juris ignorantia an, quos, & de quibus excuset . T. 7. c. 893. C.
 Juris ignorantia an excuset minores 25. annis. Ibid. C.
 Juris ignorantia an pariat conditionem indebiti. Tom. 7. c. 895. D.
 Juris nomen unde deductum. T. 7. c. 2. B. & seq.
 Juris duas esse positiones, publicam, & privatam. T. 7. c. 11. B.
 Juris civilis definitio. T. 7. c. 18. A. & c. 36. E. & c. 38. C. D.
 Juris civilis partes quæ . Tom. 7. c. 38. C. & seq.
 Juris ignorantia neminem excusat . T. 7. c. c. 374. E.
 Juris naturalis ignorantia neminem excusat . T. 7. c. 20. D.
 Juris sententiæ paulatim crescunt . T. 7. c. 672. C.
 Juris divisio in significationes ponitur, & est multiplex . T. 7. c. 15. C.
 Juris divisio in species ponitur. Ibid. C.
 Juris civilis origo . T. 8. c. 894. A.
 Juris præcepta quænam sint . T. 8. c. 891. D.
 Juris definitio nulla est perpetua. T. 8. c. 738. C. regula cum periculo enuntiatur. Ibid. D.
 Ex juris regula qualia argumenta deducantur . T. 8. c. 739. A.
 Juris quæstiones aut generaliter, aut specialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
 Juris ignorantia an detrimento sit ei, cui facile est consulere peritiores. T. 8. c. 14. D.
 Juris auctores propensiores esse in reum, quàm in actorem; in debitorem, quàm in creditorem; in liberationem, quàm in obligationem. T. 8. c. 383. A.
 Juris ignorantia, & juris scientia quando exigitur, & quando non exigitur . T. 8. c. 234. B. & seq.
 Juris regulæ constituuntur ex iis, quæ sæpe fiunt. T. 9. c. 1431. C.
 Juris gentium error neminem excusat, si incestum commiserit. T. 9. c. 447. D. juris civilis error excusat. Ibid. D.
 Juris scripti vis est in mente scriptoris, non literis . T. 9. c. 126. A.
 Juris patronatus partes . Tom. 9. c. 615. D.
 Quæ juris sunt, & facti, & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1267. D.
 Plus juris nemo potest in alium transferre, quàm ipse habet . T. 9. c. 472. D.
 Juris plerumque voces, quæ quod sint malè ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & malè a foro. T. 9. c. 284. E.
 Juris tres partes facit Cicero . T. 9. c. 125. A.
 Juris remediis non debemus abuti ad

ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.
 Juris retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
 Certissima juris principia eodem verbo posse concipiuntur. T. 10. c. 86. E.
 Juris paratitici sectatores quinam sint. T. 10. c. 105. E.
 Juris ignorantia quibus casibus feminis, & rusticis profit, ne in damnum incidant. T. 10. c. 469. C. Vide, Ignorantia.
 Juris gentium ignorantia neminem excusat. T. 10. c. 469. E.
 Juris agnationis, & juris cognationis variz appellationes. T. 10. c. 778. D. E.
 Juris novi condendi ordo præscriptus a Justiniano. Tom. 10. c. 835. D. E.
 Juris totius partes enarratæ. Ibid. E.
 Juris nomen quid complectatur. T. 10. c. 836. C.
 Juris ignorantia an excuset. Ibid. C.
 Juris ignorantia neminem lucro afficit, aut præmio, sed non afficit etiam damno. Ibid. E.
 Jurisconsulti omnes res revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
 Jurisconsulti a Stoicis imbuti, qui in ducendis nominum originibus nimis sunt inepti. Tom. 3. c. 324. D.
 Jurisconsulti est secundum judicium verborum significationem accipere, augere, & producere. T. 4. c. 1170. D. E.
 Jurisconsulti, & juris studiosi idem est. T. 4. c. 972. D.
 Jurisconsulti est augere significationem verborum pro loco, & tempore. T. 4. c. 532. A.
 Jurisconsulti non spectant ea, quæ raro eveniunt. T. 4. c. 405. C.
 Jurisconsulti, commutare nos eadem res per solutionem ejusdem generis in mutuo, statuunt, non ejusdem speciei, T. 5. c. 394. B.
 Jurisconsulti imitantur Stoicos, qui placebant sibi non in querendis notationibus nominum veris, sed scitis tantum, atque concinnis. T. 5. c. 397. D.
 Jurisconsulti substantiam fabricandi materiam appellant. T. 5. c. 393. E.
 Jurisconsulti nostri non sunt diligentes in perscrutandis constitutionum juris rationibus, quas a majoribus per manus acceperunt. T. 6. c. 379. D.
 Jurisconsulti quid sumpserunt ex Stoicis. T. 7. c. 607. C.
 Jurisconsulti imbuti a Stoicis in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.
 Jurisconsulti, qui dicunt formulas stipulationis, dicuntur nodosi, & catenas addere. T. 7. c. 1203. B.
 Jurisconsulti imitantur Stoicos, dum exquirunt origines nominum. T. 7. c. 2. B.

Jurisconsulti quinam proprie sint appellati. T. 8. c. 893. E.
 Jurisconsulti verborum significationem augere solent. T. 8. c. 69. B.
 Jurisconsulti sunt peritiores verborum, quam Grammatici. T. 8. c. 581. D.
 Jurisconsulti adhibentur in lite ordinanda. T. 9. c. 982. E.
 Jurisconsulti nodosi dicuntur, & cur. T. 9. c. 492. B.
 Jurisconsulti multi amici Imperatorum dicuntur. T. 10. c. 665. D.
 Jurisconsultis omnia juris vocabula intellectum habent. T. 2. c. 1264. A.
 Jurisconsultis solis licet augere significationes verborum. T. 10. c. 34. B.
 Sine jurisconsulto miles quoquo modo testamentum facit, valet. T. 9. c. 699. C.
 Jurisconsultorum responsa valere, etiam si ratio reddi non possit. T. 3. c. 202. A.
 Jurisconsultorum proprium munus. T. 1. c. 1071. B.
 Jurisconsultorum doctrina singularis, ac prope divina. T. 3. c. 326. B.
 Jurisconsultorum appellationes variz. T. 3. c. 181. D. E.
 Jurisconsultorum opiniones. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. Vide, Opiniones jurisconsultorum.
 Sine jurisconsultorum sententia, & auctoritate nullam constitutionem dabant in medium optimi Principes. T. 4. c. 534. C.
 Jurisconsultorum plerique filios suos doctrinam juris instituerunt. T. 7. c. 1121. A.
 Jurisconsultorum catenæ quæ sunt. T. 9. c. 492. B.
 Jurisconsultorum varia nomina. T. 10. c. 715. D.
 Jurisconsultorum veterum an sit eadem auctoritas in Pandectis. T. 10. c. 836. A.
 Jurisconsultorum erat propria dignitas magistri officiorum. T. 10. c. 846. C.
 Jurisconsultus quid. T. 1. c. 724. B.
 Jurisconsultus olim non erat, qui ignorabat jus Pontificium. T. 8. c. 521. A.
 Jurisdictio quid proprie sit. T. 1. c. 733. E.
 Jurisdictio voluntaria, aut contentiosa. T. 1. c. 1278. D.
 Jurisdictio contentiosa quæ est. T. 4. c. 7. E.
 Jurisdictio contentiosa ubique exercetur. Ibid. E.
 Jurisdictio cuinam proprie mandata dicatur. T. 4. c. 6. B.
 Jurisdictio est aut voluntaria, aut contentiosa. T. 4. c. 7. D.
 Jurisdictio omnis nexa est imperio, & sine imperio nulla est jurisdictio, aut si qua est, elusoria sanè est. T. 4. c. 5. A.
 Jurisdictio cui mandata est, jurisditionem habet, non suo quidem jure, sed alieno. T. 4. c. 7. A.

Jurisdictio exercetur pro imperio. T. 4. c. 5. A.
 Jurisdictio est duplex. T. 4. c. 12. B.
 Jurisdictio voluntaria quando exercetur, & inter quos. T. 4. c. 7. D. item ubi. Ibid. E.
 Cui jurisdictio mandata est, quid distet ab eo, qui judex datur. T. 4. c. 7. A. B.
 Jurisdictio cui a magistratu mandatur, is in hoc constituitur ab eo, ut ea exerceat, quæ sibi jure magistratus competunt. T. 4. c. 5. C. D.
 Cui jurisdictio mandata est, eam jurisdictionem rursus alii mandare nequit, & cur. Ibid. D.
 Jurisdictio quando legitime mandatur. T. 4. c. 6. E.
 Jurisdictio cui mandata est, fungitur vice ejus, qui mandavit, non sua. T. 4. c. 5. A.
 Jurisdictio Judicis, in possessionem rei servandæ causam mittentis, qualis esse debeat. T. 5. c. 773. C. D.
 Jurisdictio duumvirorum, sive magistratuum municipium finibus angustis circumscribitur, nempe territorio propriæ civitatis. T. 5. c. 5. D.
 Jurisdictio duumvirorum, sive magistratuum municipalium arcta admodum, & exigua res est. Ibid. D.
 Jurisdictio aut contentiosa, aut voluntaria est. T. 5. c. 682. A. B.
 Jurisdictio contentiosa in quos datur. Ibid. A. B.
 Jurisdictio, quum ponitur absolute, specialiter accipitur pro Prætoria. T. 5. c. 409. D.
 Jurisdictio voluntaria in quos competit. T. 5. c. 682. B.
 Jurisdictio respondet interpretationi ex jure civili. T. 5. c. 409. D.
 Jurisdictio cui demandata est, certum est, eam alteri mandare rursus non posse. T. 5. c. 20. A.
 Jurisdictio contentiosa, quæ redditur inter invitos litigatores in reum invitum, in quo differat a voluntaria, quæ exercetur inter volentes. T. 5. c. 3. E.
 Jurisdictio cui mandata est, is nihil proprii habet, sed ejus, qui mandavit, jurisdictione utitur. T. 5. c. 20. C.
 Jurisdictio sine coercitione nulla est. T. 6. c. 788. C.
 Jurisdictio Ecclesiastica a Seculari distinguenda. Tom. 6. c. 1135. A. B.
 Jurisdictio Episcopi nullo tempore intercidit. T. 6. c. 916. B.
 Jurisdictio non datur Judici dato in litem certam, sed cognitio tantum, sive notio. T. 6. c. 25. A.
 Jurisdictio criminum lege data, legitata dicitur. T. 7. c. 61. C.
 Jurisdictio cui data est, an ei & mixtum imperium datum videatur. T. 7. c. 74. C.

- Jurisdicção cui data est, an et nuda sine imperio data esse videatur. T. 7. c. 76. A.
- Jurisdicção cui data est, ea quoque concessa esse videntur, siue quibus ea explicari non potuit. T. 7. c. 74. A.
- Is, cui jurisdicção mandata est, vice mandantis, non sua jus dicit. T. 7. c. 60. C.
- Jurisdicção cui mandata est, an ei data sit directio. T. 7. c. 81. E. & c. 82. A.
- Jurisdicção cui mandata est, quo jure eam habeat, & an alteri eam rursus mandare possit. T. 7. c. 60. D. E. quando ea finitur. Ibid. E.
- Jurisdicção cui mandata est, an ab eo appelletur, qui mandavit. T. 7. c. 136. B.
- Jurisdicção cui principaliter data est, quæ ei concessa videantur. T. 7. c. 74. C.
- Jurisdicção generaliter quomodo, & quomodo specialiter accipitur. T. 7. c. 73. A.
- Jurisdicção magistratui tribuitur, non Principi. T. 7. c. 79. A.
- Jurisdicção in majorem, vel æqualem magistratum, item in consentientes an esse possit. T. 7. c. 69. E. & c. 70. A.
- Jurisdicção mandata dici potest delegata. T. 7. c. 61. B.
- Jurisdicção mandata an re adhuc integrâ, morte mandantis solvatur. T. 7. c. 83. E.
- Jurisdicção mandata quæ sit. T. 7. c. 84. E.
- Jurisdicção mixta quæ sit. T. 7. c. 57. A.
- Jurisdicção non tam est lata, quam judicantis officium. T. 7. c. 71. C.
- Jurisdicção, nulla est, si sine aliquo imperio mixto. T. 7. c. 75. C.
- Jurisdicção nulla est sine imperio aliquo, quo explicetur, & ad emolumentum perducatur. Ibid. E.
- Jurisdicção nunquam accipitur pro cognitione judicis dati, notionem tamen utrumque complecti. T. 7. c. 58. E.
- Jurisdicção pars est officii jus dicentis. T. 7. c. 53. B.
- Jurisdicção perpetua, & edictum perpetuum idem sunt. T. 7. c. 86. B.
- Jurisdicção privato etiam homini mandari potest. T. 7. c. 79. D.
- Jurisdicção procuratoris Cæsaris quæ sit. T. 7. c. 58. B.
- Jurisdicção quando, & quæ nullius momenti. T. 7. c. 101. A.
- Jurisdicção quando videatur contempta. T. 7. c. 74. D.
- Jurisdicção simplex separatur a judicis datione. T. 7. c. 56. D.
- Jurisdicção sine quibus expediri non possit, & quæ ea sint. Tom. 7. c. 75. C.
- Jurisdicção vicaria quæ sit. Tom. 7. c. 84. D.
- Jurisdicção voluntaria magistratui proprio jure, & facilius, quam contentiosa competit. T. 7. c. 59. D.
- Jurisdicção a Juliano dicitur juris districtio. T. 7. c. 100. D. & c. 481. D.
- Jurisdicção a quibus detur, & mandetur. T. 7. c. 75. B.
- Jurisdicção alia contentiosa, alia voluntaria, & quæ illæ sint. T. 7. c. 59. C.
- Jurisdicção an singulis juris partibus nominatim dictatis magistratui detur. T. 7. c. 74. A.
- Jurisdicção voluntaria, & contentiosa in quo differunt. T. 9. c. 941. A.
- Jurisdicção mandata potest dici delegata. T. 9. c. 122. D. E.
- Jurisdicção perpetua quid. Tom. 9. c. 301. C.
- Jurisdicção an sumatur pro executione. T. 10. c. 381. B.
- Jurisdicção dicitur criminum cognitio. T. 10. c. 384. B.
- Jurisdicção pars est officii judicantis. Ibid. E.
- Jurisdicção est notio, & definitio causarum, quæ magistratui proprio jure competit. T. 10. c. 385. A.
- Nulla jurisdicção vacat imperio mixto. Ibid. B.
- Jurisdicção simplex separatur a judicis datione in antiquis legibus de limitibus agrorum. Tom. 10. c. 386. A. B.
- Jurisdicção sumitur pro edicto. Ibid. C.
- Jurisdicção est judicis dandi licentia. T. 10. c. 387. A.
- Jurisdicção quæ complectitur. T. 10. c. 861. B.
- Jurisdicção quid sit. T. 10. c. 924. D.
- Jurisdicçãois mandatum morte mandantis finitur. Tom. 4. c. 7. A.
- Jurisdicçãois pars mandari potest. T. 4. c. 6. A.
- Jurisdicçãois pars est judicem delegare posse. T. 4. c. 1415. A.
- Jurisdicçãois quæ sunt, & juris ordinarii, quæ ad magistratum pertinent, separantur a rebus cognitionis, quæ sunt Principis. T. 4. c. 831. A.
- Jurisdicçãois est quidquid est imperii mixti, & contra. T. 4. c. 13. A.
- Jurisdicçãois pars est judicis dandi licentia. T. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
- Jurisdicçãois definitio. T. 7. c. 58. B.
- Jurisdicçãois extrema quot, & quæ sint. T. 7. c. 110. E. & c. 111. A.
- Jurisdicçãois mandato vel generali, vel speciali, quæ transferantur. T. 7. c. 60. B.
- Jurisdicçãois extremo contempto, quomodo ea res vindicetur. T. 7. c. 74. D.
- Jurisdicçãois extremum quod sit. T. 7. c. 58. D.
- Jurisdicçãois mandate mandatum, an extingatur morte mandantis, re adhuc integrâ. T. 7. c. 84. E.
- Jurisdicçãois pars an alii mandari possit. T. 7. c. 97. A.
- Jurisdicçãois Prætoriz quæ sint. T. 7. c. 78. D.
- Jurisdicçãois potius, quam imperii, & contra, quæ sint. T. 7. c. 59. D.
- Jurisdicçãois quæ sint. T. 7. c. 56. B. & c. 71. C.
- Jurisdicçãois quæ sunt, an alii mandari possint. Tom. 7. c. 72. C.
- Jurisdicçãois quæ sunt, diversa sunt ab iis, quæ lege dantur. Tom. 7. c. 139. C.
- Jurisdicçãois separatio a notione. T. 7. c. 73. B.
- Jurisdicçãois supremum munus quod sit. T. 7. c. 84. C.
- Jurisdicçãois verbo non significari notionem etiam dati judicis. T. 7. c. 58. D.
- Jurisdicçãois voluntariæ quæ sint. T. 7. c. 95. D.
- Jurisdicçãois mandatum quando finitur. T. 9. c. 357. A.
- Jurisdicçãois quæ sunt, separantur ab illis, quæ sunt legis. T. 10. c. 385. D.
- Jurisdicçãois extremum est sententiæ executio. T. 10. c. 387. D.
- Jurisdicçãoi non subiectus privilegio suo, id est, prescriptioni fore specialiter renunciare an possit. T. 5. c. 13. C.
- Jurisdicçãoi extremæ non parere quis dicatur. Tom. 7. c. 110. E. & seq.
- Jurisdicçãoi non parentes an, & quomodo puniantur. T. 7. c. 110. D.
- Jurisdicçãoi qui præest, an jus sibi dicere possit. T. 7. c. 90. D.
- Jurisdicçãoi qui præest, magistratus est. T. 10. c. 866. B.
- Jurisdicçãoem propriam an habeat legatus Proconsulis. T. 3. c. 179. C.
- Jurisdicçãoem ordinariam habet Domina inter subditos suos, moribus Galliz. T. 3. c. 375. B.
- Jurisdicçãoem non habet Princeps, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
- Jurisdicçãoem voluntariam non habet legatus Proconsulis. Tom. 4. c. 8. A. B.
- Jurisdicçãoem mandare jurisdicçãoi mandata. Vide, Mandata jurisdicçãoi.
- Jurisdicçãoem quando habet procurator Cæsaris, & quando non. T. 4. c. 1414. E.
- Jurisdicçãoem habens est magistratus, & quis. T. 4. c. 834. C.
- Jurisdicçãoem voluntariam qui exercere possit. T. 5. c. 682. B.
- Jurisdicçãoem non dat, vel prorogatur error: quia non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.
- Jurisdicçãoem mandatam qui habet, judicem dare potest. T. 6. c. 24. E.

- Jurisdictionem suam an omnes magistratus pœnali judicio defendere possint . T. 7. c. 75. E.
- Jurisdictionem pro edicto interdum accipi . T. 7. c. 62. B.
- Jurisdictionem simplicem omnes magistratus, vel potestates habent . T. 7. c. 59. E.
- Jurisdictionem suo jure habens, hoc est magistratus Populi Romani, quomodo eam in alium transferre possit . T. 7. c. 60. A.
- Jurisdictionem voluntariam nec in volentem exerceri . T. 7. c. 95. C.
- Jurisdictionem contentiosam quando, & quando voluntariam Proconsul habeat . T. 7. c. 59. D.
- Jurisdictionem desiderare quid sit . T. 7. c. 66. E.
- Jurisdictionem extremam procurator, vel tutor, vel curator arrens, an edicto judicanti non obtemperare teneatur, T. 7. c. 111. D.
- Jurisdictionem inter, & cognitionem quæ differentia sit . T. 7. c. 79. A.
- Jurisdictionem lex non defert, sed confirmat mandatam . T. 7. c. 60. D.
- Jurisdictionem mandare qui possint . T. 7. c. 81. D.
- Jurisdictionem dare cujus sit . Ibid. E.
- Jurisdictionem pater in causa filii, maritus in causa uxoris, patronus in causa liberti an habeant . T. 7. c. 65. D.
- Jurisdictionem qui mandare possit . T. 7. c. 80. D.
- Jurisdictionem sibi mandatam alteri nemo mandare potest . T. 7. c. 82. A.
- Jurisdictionem an habeant omnes magistratus, & potestates . T. 10. c. 384. E.
- Jurisdictionem confirmat lex . T. 10. c. 386. C.
- Jurisdictionem an habeat procurator Cæsaris . T. 10. c. 398. E.
- An curator reipublicæ . Ibid. E.
- An defensores civitatis . T. 10. c. 399. A.
- An pedanei Judices . Ibid. A.
- Jurisdictionem inter, & officium quid sit discriminis . T. 10. c. 861. B.
- Jurisdictionem extraordinariam habent etiam, qui propriè non sunt magistratus . T. 10. c. 924. D. E.
- Jurisdictione mandatâ, ea non contineri, quæ lege dantur, T. 4. c. 12. D.
- Jurisdictione mandatâ, an merum, vel mixtum imperium transeat . T. 7. c. 76. E.
- Jurisdictione mandatâ, an etiam mixtum imperium mandatam esse videatur . T. 7. c. 75. B.
- De jurisdictione cum agitur, Judex quis est in re sua . T. 9. c. 1083. B.
- Jurisdictiones, & feuda in Gallia patrimonialia esse censentur . T. 2. c. 1276. A.
- Jus quid . T. 1. c. 723. B.
- Jus naturale, idest, æquitas naturalis . T. 1. c. 915. B.
- Jus gentium intelligi nomine naturæ . T. 1. c. 1506. E.
- Jus gentium mores ubique passim subegerunt . T. 3. c. 90. B.
- Jus naturale quidnam propriè esse dicatur . T. 1. c. 8. A.
- Jus civile, vel gentium quomodo dividatur . Ibid. E.
- Jus scriptum quidnam sit . T. 1. c. 10. A.
- Jus civile Papirianum . Tom. 1. c. 891. B.
- Jus civile Flavianum cur ita vocatum . T. 1. c. 896. C.
- Jus Ælianum . Ibid. C.
- Jus civile an ex unaquaque civitate appelletur . T. 1. c. 9. B.
- Jus civile quodnam propriè dicatur . T. 1. c. 897. E.
- Jus publicum quid . T. 1. c. 7. B.
- Jus privatum quid . Ibid. B.
- Jus privatum quotuplex . Ibid. B.
- Jus gentium an omni humano generi commune sit . T. 1. c. 9. C.
- Jus scriptum, aut non scriptum . T. 1. c. 10. A.
- Jus adscendendi an transmittatur ad heredes ejus, qui pro portione sua adiit . T. 1. c. 168. D.
- Jus adscendendi an reale sit . Ibid. D.
- Jus adscendendi inter quos . T. 3. c. 710. A.
- Jus naturale an vetustius . T. 1. c. 63. A.
- Jus in bruta utrâ cadat . T. 1. c. 8. B.
- Jus honorarium a prætorio an differat . T. 1. c. 11. E.
- Jus gentium in nuptiis potissimum spectari . T. 2. c. 1072. A.
- Jus publicum est jus gentium in suas partes distributum . T. 1. c. 920. E. & c. 921. A.
- Jus publicum pro legibus, & moribus sumptum . T. 1. c. 945. D.
- Jus privatum pactis privatorum cedi posse, jus alienum non item . T. 1. c. 949. B.
- Jus antiquum quid sit in l. 1. c. unde vir, & uxor . T. 3. c. 65. D. E.
- Jus, & factum differunt . T. 2. c. 53. D.
- Jus novum quomodo iniquum, & quomodo æquum dicatur . T. 1. c. 734. B.
- Jus civile, id est, æquitas civilis . T. 1. c. 915. B.
- Jus civile quid . Ibid. B.
- Jus civile directum, & strictum est, nec suppletur sine certa lege, aut constitutione . T. 1. c. 1073. D. E.
- Jus in bruta non cadit . T. 1. c. 8. B.
- Jus honorarium a prætorio differt . T. 1. c. 11. E.
- Jus civile pro 12. Tabulis accipitur plerisque locis . T. 1. c. 346. E.
- Jus deliberandi quid . T. 2. c. 404. B. C.
- Jus deliberandi etiam impuberes transmittunt ad heredes . T. 2. c. 1164. B.
- Jus liberorum . T. 1. c. 324. E.
- Jus aureorum annulorum . Tom. 1. c. 840. C. D. & T. 3. c. 174. D.
- Jus perpetuarium ab emphyteuticario distinguitur . T. 2. c. 878. D.
- Jus agnaticum, & cognaticum . T. 2. c. 1143. B.
- In jus vocare potest pater liberos, uxorem, nurum . T. 3. c. 262. B.
- In jus vocare quid . T. 2. c. 95. B.
- Jus optimum usurarum, optimum jus possessionis . T. 1. c. 341. D.
- Jus civile mulier, & miles ignorare possunt . T. 1. c. 1005. C. D.
- Jus civile mulier ignorare potest . T. 2. c. 1050. A. jus gentium non item . Ibid. A.
- Jus civile est directum, & asperum; jus prætorium mite, & moderatum . T. 3. c. 21. A.
- Jus civile jus prætorium subsequitur . T. 2. c. 1053. E.
- Jus omne aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut consuetudo firmavit . T. 3. c. 401. E. & c. 402. A. B.
- Jus, & injuria in bruta non cadit . T. 1. c. 8. B.
- Jus, quod necessitas fecit, est Senatusconsultum . T. 3. c. 402. A. B.
- Jus, quod consuetudo firmavit, est, quod inveteratus attulit mos . Ibid. B.
- Jus mixtum quid . T. 1. c. 1117. D. E.
- Jus in civitate quodnam sit . T. 1. c. 898. C.
- Jus filii . T. 1. c. 1061. C.
- Jus delatæ hereditatis personale est, nec transmittitur . T. 1. c. 168. D.
- Jus tuendi se, suæque, est naturale; gentium, & civile . T. 1. c. 965. B.
- Jus incorporale . T. 1. c. 1143. A.
- Jus morganaticum . T. 1. c. 1181. D.
- Jus patronatus, & necessitudinis est inæstimabile . T. 1. c. 1475. E.
- Jus ædilitium, juris prætorii prætorio . T. 3. c. 216. E.
- Jus adscendendi . Vide, Adscendendi jus .
- Jus belli . T. 1. c. 883. D.
- Jus donationum inter virum, & uxorem . T. 1. c. 314. E. & c. 315. A.
- Jus *εμφυτευτικόν*, seu *εμπαρευτικόν*, vel perpetuarium, sive temporarium . T. 1. c. c. 215. B.
- Jus *συνεπιμαρτυροῦ* . T. 1. c. c. 1243. C.
- Tres species, in quibus jus ferè est idem, T. 3. c. 404. B.
- Jus dicenti qui non obtemperaverit, ut puniendus . T. 1. c. 734. C.
- In jus, vel in judicium vocare, quod

- quod sit. T. 3. c. 260. E.
In jus vocatio est initium agendi. T. 1. c. 735. A.
In jus vocati sequi protius vocantem debent. Ibid. B. D.
Jus aquæ est personale. Tom. 4. c. 896. B. C.
Jus omne accrescendi est mutuum & reciprocum. T. 4. c. 435. C.
Jus accrescendi quid est. Tom. 4. c. 434. B.
Jus accrescendi inter quos est. T. 4. c. 427. B. deficiente jure accrescendi, an jus consolidationis locum habeat. Ibid. c. 428. D.
Jus accrescendi est productio legati. T. 4. c. 800. B.
Jus civile sæpe est iniquum, & asperum, & rigor juris dicitur. T. 4. c. 403. C.
Jus fiscale pactis privatorum convelli non potest. Tom. 4. c. 22. A.
Jus gladii quid est. T. 4. c. 15. D.
Jus gladii comprehendit etiam jus belli gerendi, & administrandi. T. 4. c. 16. B.
Jus monumenti omnem heredem sequitur, nisi aliter defunctus caverit. T. 4. c. 120. D.
Jus naturale neminem excusat crimine, aut poenâ, si crimen sit atrocius. T. 4. c. 503. C. nec scæminam excusat, nec minorem 25. annis. Ibid. C.
Jus pignoris non potest quæri usufructu, nec jus usufructus, nec jus servitutis, nec jus hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.
Jus positivum dicitur ad differentiam juris naturalis, quod est authenticum. T. 4. c. 278. C.
Jus prætorium mitius est jure civili. T. 4. c. 348. E.
Jus privatum faciliè privatorum conventionem mutatur. T. 4. c. 21. C.
Jus publicum in jure est triplex. T. 4. c. 20. D. hoc jus privatâ conventionem mutari non potest, Ibid. D.
Jus publicum privatorum pactis mutari non potest. T. 4. c. 20. C.
Jus a constitutionibus est separandum. T. 4. c. 843. D.
Jus aureorum annulorum quibus olim dabatur. T. 4. c. 842. E. & c. 843. A. verba Arnobii, & Suetonii de aureis annulis quæ. Ibid. c. 843. A.
Jus cognationis ad scæminas refertur, jus agnationis ad masculos. T. 4. c. 1418. E.
Jus commune conventionem restringitur, & coarctatur. T. 4. c. 941. E.
Jus commune dividuum esse nequit, nec cogitatione quidem in partes scindi potest. T. 4. c. 881. B.
Jus civile, & prætorium specie plurimum differunt inter se. T. 4. c. 1450. A.
Jus civile quid est. T. 4. c. 1448. E.
hæc definitio confecta est per partitionem. Ibid. D. quod & positivum dicitur. Ibid. D.
Jus civile vigilantibus scriptum est, non iis, qui altum dormiunt. T. 4. c. 1197. E.
Jus dotis filia a patre data non aufert exhereditatio. T. 4. c. 893. A.
Jus electionis sublatum est Novellâ Justiniani. T. 4. c. 942. A.
Jus filii, sive jus heredis exheredatione tollitur, jus verò potestatis non item. T. 4. c. 995. C. D.
Jus novellæ constitutionis est generale in querela inofficiosi testamenti. T. 4. c. 1035. B.
Jus patris, quod est jus fructuarii, majus est, quàm jus onerati fideicommissi. T. 4. c. 1231. E.
Jus patris est perpetuum, jus verò heredis plerumque temporarium. Ibid. E.
Jus personæ potest esse quælibet servitus. T. 4. c. 896. A.
Jus pignoris in fundo firmiter est, quàm in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A. Accursius duas quæstiones hoc loco proponit, & quænam sint. Ibid. A.
Jus potestatis causam improbandæ donationis præstat. T. 4. c. 995. D.
Jus potestatis causam inhibendæ donationis præstat. T. 4. c. 994. E.
Jus potestatis exheredatione non tollitur, sed jus filii tantum. T. 4. c. 995. C. D.
Jus potestatis, seu vinculum potestatis unam personam facit patris, & filii, vel filia. T. 4. c. 994. D.
Jus prælegati ejusque conditio quæ est. T. 4. c. 1365. D. prælegata Falcidiae subjiuntur. Ibid. E.
Jus prætorium quid est. Tom. 4. c. 1450. B. quod & honorarium dicitur. Ibid. E.
Jus singulare temerè producendum non est ad alias species sine lege singulari. T. 4. c. 1215. C.
Jus strictum humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.
Jus prætorium. Vide, Prætorium jus.
Jus prætorium mitius est jure civili. T. 4. c. 348. E.
An jus suum transierit ad filium suum, quem superstitem reliquit illa, quæ per appellationem judicatum extinxit, diemque suum diu tracto negotio obiit. Tom. 4. c. 361. A. an idem jus in filium suum transmittat. Tom. 4. c. 361. B. decretum D. Marci de transmissione. Ibid. B.
Jus ignorantibus non procedit usucapio. T. 4. c. 504. B.
Jus stolæ militaris, atque gladii Præfides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Jus individuum est. T. 4. c. 881. B.
Jus sepulcrorum exhereditatio non aufert. T. 4. c. 893. A.
Jus ignorantibus subveniri solet mulieribus, sed non in lucris. T. 4. c. 503. E.
Jus singulare, & jus commune in quo differunt. Tom. 4. c. 1252. C.
Jus emphyteuticum an alii donari possit, aut vendi salvo jure vectigalis. T. 4. c. 913. D.
Jus emphyteuticum an transferri possit in legatarium. Ibid. B.
Jus patronatus an servetur liberis damnatorum, quod habuit, qui damnatus est capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
Jus adcrecendi valet inter solos coheredes. T. 4. c. 358. D.
Jus civile per partitionem dividitur a Cicerone. T. 4. c. 1448. E.
Jus pignoris, vel aliud jus rei coherens quomodo est sejunctum a jure domini. T. 4. c. 1287. A.
Jus dicentis ad officium pertineant etiam ea, quæ neque sunt imperii, neque jurisdictionis. T. 4. c. 833. D.
Jus summum est jus strictum. T. 4. c. 165. E.
Jus consolidationis: Vide, Jus accrescendi.
Jus summum. Vide, Summum jus.
Jus mutari solet, ita & nomina. T. 4. c. 170. E.
Jus novum restrictius est accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.
Jus crediti retinet creditor, qui bonâ fide credit pecuniam adolescenti ignorans. T. 4. c. 726. E. qui verò sciens fortè luxurioso adolescenti, hic jus crediti non habet. Ibid. E.
Jus commune ibi servatur, ubi nullum est privilegium. Tom. 4. c. 1056. E.
Quod jus gentium est, inquit M. Tullius, & jus civile esse debet. T. 4. c. 1450. A.
Jus est individuum. T. 4. c. 881. B.
Jus legitimæ successionis. Vide, Successio.
Jus gladii cui est, ei & animadvertio in milites, cujuscumque ordinis iste sit. T. 4. c. 833. A.
Jus publicum pactis privatorum mutari nequit. T. 4. c. 20. E.
Jus prætorium. Vide, Prætorium jus.
Jus plerumque rusticis ignorare permisissum est. T. 4. c. 1432. A.
Jus, sive servitus, alicui esse non potest, nisi fundum vicinum habeat. T. 4. c. 893. E.
Jus liberti quid. T. 4. c. 319. B.
In jus ducere quandam incivile, & nefas sit. T. 5. c. 87. B.
In jus vocare est juris experiundi causâ vocare. T. 5. c. 86. D.
In jus vocantem non statim insequens, qua adicti poenâ coercetur. T. 5. c. 11. C.
In jus vocatos ex quacumque causa venire debere. Ibid. C.
In jus vocandi variaz, & multiplicæ sunt causæ. T. 5. c. 87. A.
Jus

Jus canonicum unde sumptum fuit . T. 5. c. 157. A.
 Jus semel quaesitum fidejussori ex pacto postea adhibito auferri non potest . T. 5. c. 75. E.
 Jus gladii quibus mandari , & an delegari possit . Tom. 5. c. 20. A. & seq.
 Jus commissi , & jus praelationis in quo differunt . Tom. 5. c. 423. C.
 Jus accrescendi an in paganis filii familias , & militis bonis locum habeat . T. 5. c. 1047. B. & seq.
 Jus accrescendi ex diversis causis non obtinet . T. 5. c. 595. C. D.
 Jus accrescendi inter quot versetur , & locum habeat . T. 5. c. 596. A.
 Jus accrescendi quibus debeatur . Ibid. A.
 Jus civile vivendi praecepta , obtinendaeque rei suae dat . Tom. 5. c. 981. C.
 Jus commissi , in quod ob non solum canonem , seu vestigial emphyteuticarius incidit , quid in actione pignoratitia operetur . T. 5. c. 422. D.
 Jus crediti qui , & quando amittatur . T. 5. c. 816. E.
 Jus praetorium , & jus constitutum , est jus legitimum , tamen longe distat ab eo , quod per eminentiam jus legitimum dicitur . T. 5. c. 876. A.
 Jus certum , & finitum est ; facta autem incerta , & infinita sunt . T. 5. c. 1034. A.
 Jus experiri commune est verbum actoris , & rei . T. 5. c. 87. B.
 Jus emphyteuticum quid . Tom. 5. c. 421. D.
 Jus emphyteuticarii , vel superficiarii proximum dominio est . T. 5. c. 422. B. C.
 Jus praelationis . T. 5. c. 423. B.
 In jus vocare quid sit . T. 5. c. 86. D.
 Jus ignorare quibus permissum sit . T. 5. c. 964. C.
 Jus litigandi quomodo crescere dicitur . T. 5. c. 1051. D.
 Jus non patitur , ut in collatione bonorum facienda minus conferatur , plus auferatur . T. 5. c. 616. C.
 Jus patriae potestatis non spectatur in iis , quae ad causam , jusve publicum pertinent . T. 5. c. 121. A.
 Jus patronatus inextimabile est . T. 5. c. 257. B. C. & c. 1017. E.
 Jus postliminii quam efficaciam habeat . T. 5. c. 624. E.
 Jus publicum perpetuum cur dicatur , & quae ejus effecta . T. 5. c. 916. D.
 Jus perpetuum pro jure summo , jure directo . T. 5. c. 916. D.
 Jus , quo nuptiae vetitae sunt inter certas personas , moribus , seu naturali jure introductum est . T. 5. c. 548. A.
 Jus , quod defunctus habuit , locavit , quod sui naturae cum anima ejus

interiit . T. 5. c. 564. C.
 Jus absentis si interversum , aut res ejus usucapta fuerit , emendatur per restitutionem in integrum , edicto ex quibus causis majores . T. 5. c. 165. E.
 Jus servitutis est , quod quis in alieno fundo habet , non pars fundi , aut proprietatis . Tom. 5. c. 22. B.
 Jus singulare quod sit , & dicatur . T. 5. c. 697. B.
 Jus trium liberorum quod sit , & quando excuset . T. 5. c. 1044. D.
 Jus vetus , quod nuptias cum sororis filia concedebat , jure novissimo merito abrogatum est . Tom. 5. c. 548. B. C.
 Jus pontificium , & jus civile in quo differant . T. 6. c. 913. D.
 Jus nihil habet commune cum possessione . Vide , Possessio .
 Jus pontificium a jure civili differt super matrimoniiis spadonum . T. 6. c. 1128. B.
 Jus sumum in quo consistat . T. 6. c. 926. A. B.
 Jus Pontificium a jure civili differt quoad affinitatum gradus . T. 6. c. 1119. C.
 Jus accrescendi inter quos versatur . T. 6. c. 227. D.
 Jus accrescendi . Vide , Accrescendi jus .
 Jus cloacae est & urbana , & rustica servitus . T. 6. c. 290. D.
 Jus filii qui non habent . Tom. 6. c. 167. A.
 Jus positum est in facto . Tom. 6. c. 401. C.
 In jus vocatio . Vide , Vocatio .
 Jus singulare proprium adversum est juri communi . T. 6. c. 182. A. B.
 Jus superficiarium , & jus emphyteutici praedii saepe in jure conjunguntur . T. 6. c. 233. D.
 Jus aquae ducendae jus personae est , non praedii , an transeat ad heredem ejus , cui usus aquae concessus est . T. 6. c. 519. A.
 Jus ordinarium quod est . Tom. 6. c. 583. C.
 Jus sepulchri longae possessione non tribuitur ei , cui jure non competit . T. 6. c. 632. C.
 Jus praetorium semper benignius est jure civili . T. 6. c. 570. B.
 Jus civile asperum est . Ibid. B.
 Jus civile filios servorum non agnoscit . T. 6. c. 576. E.
 Jus accrescendi inter eos tantum est , qui re conjuncti sunt , & concursu partes faciunt . T. 6. c. 604. E.
 Jus novum , vel iniquum sibi postulans , & obtinens , eodem ipse uti debet in qualibet causa pari . T. 7. c. 100. E. & seq.
 Jus publicum an quis mutare possit . T. 7. c. 1045. A.
 Jus suum scientes , id non amittunt , licet aliud jus eligant . Tom. 7. c. 199. B.

Jus deliberandi cui detur . Tom. 7. c. 104. A.
 Jus deliberandi jure civili suis non datur , jure praetorio datur . Ibid. A. B. extraneis utroque . Ibid. B.
 Jus deliberandi an detur heredibus omnibus . Ibid. A.
 Jus diceas ex mandato nomine alieno jus dicit . T. 7. c. 84. C.
 Jus dicenti extra territorium non pareatur . T. 7. c. 70. D.
 Jus dicenti non obtemperare qui dicantur , & quomodo puniantur . T. 7. c. 111. B. & c. 113. B. C.
 Jus dicenti non obtemperare quid sit in edicto ita dicto . T. 7. c. 113. B. C. & qui illud faciant . Ibid. C.
 Jus dicenti non obtemperare actione quare , & quomodo censetur poenalis , cui , & in quem datur . T. 7. c. 111. E.
 Jus dicentis dolus malus quomodo puniatur . T. 7. c. 105. B.
 Jus dicentis extra territorium jurisdictionis nulla est . T. 7. c. 99. B. C.
 Jus dicentis majestas contempta quomodo vindicetur . T. 7. c. 61. E.
 Jus dicentis officium a jurisdictione quomodo differat . Tom. 7. c. 71. C.
 Jus dicentis officium latissimum est . Ibid. A.
 Jus dicentis officium quae completur an ea jure jurisdictionis contineat . Ibid. C.
 Jus dicere quid sit . T. 7. c. 65. D.
 Jus dicere an quis possit in ea causa , in qua advocatus adfuit . T. 7. c. 60. B.
 Jus dicere , aut testimonium an quis possit in ea re , in qua advocatus fuerit , & an in consilio jus dicentis ea de re esse possit . Tom. 7. c. 96. E. & c. 97. A.
 Jus dicere quantum distet a judicare . T. 7. c. 65. A.
 Jus dicere , jus statuere , jus reddere , justitiam exhibere , idem valent . T. 7. c. 58. C.
 Jus dicere pater filio an , & quando possit , & contra . T. 7. c. 166. E.
 Jus dicere plus est , quam judicare . T. 7. c. 65. A.
 Jus gladii dicitur gladii potestas , & jus ferri . T. 7. c. 54. C.
 Jus gladii quo jure competat . Ibid. C.
 Jus in corpore loci , & jus in jure loci qui habere dicantur . T. 7. c. 452. B.
 Jus iniquum dicentem , vel impetrantem , tum in actionibus , quas habet , tum in futuris , poenam pati debere . T. 7. c. 109. D. E.
 Jus iniquum magistratus consilio assessoris si dixerit , uter eorum teneatur . T. 7. c. 106. C.
 Jus iniquum postulans , & impetrans , quando , & quo edicto teneatur . T. 7. c. 107. A. B.
 Jus iniquum , quod quis dixit alteri , eidem

- eidem parere debet. T. 7. c. 101. C.
 Jus novum alteri dicens, eodem ipse
 uti debet. T. 7. c. 100. D. E.
 Jus novum dicentis, & illud postu-
 lantis, utriusque eadem est pœna.
 T. 7. c. 103. E.
 Jus novum, & iniquum a magistra-
 tu postulans, quo edicto teneat-
 ur. Ibid. E.
 Jus novum, & iniquum alteri di-
 cens quo edicto teneatur. T. 7.
 c. 100. D.
 Jus novum, & iniquum qui primus
 impetravit, an, & quo edicto te-
 neatur. T. 7. c. 102. D.
 Jus novum in alium dicere volens
 an puniatur. T. 7. c. 104. C.
 Jus novum quod dicatur. Ibid. A.
 Jus a iudice an mutari, aut convelli
 possit. T. 7. c. 167. D.
 Jus adcrendi an ad substitutum
 transmittatur. T. 7. c. 935. D.
 Jus colonarium. T. 7. c. 382. E.
 Jus rectum, aut consuetudinem dan-
 dis utilibus actionibus Prætores
 non spectant, sed utilitatem. T.
 7. c. 671. D.
 Jus libellarium quod est. Tom. 7.
 c. 383. A.
 Jus aquæ dandæ quibus olim con-
 cessum erat. T. 7. c. 438. B. so-
 li Principi hodie competit. Ibid.
 c. 438. B.
 Jus naturale an prius fuerit iure gen-
 tium. T. 7. c. 20. E.
 Jus sacrum est jus civitatis, sive
 publicum. T. 7. c. 29. D.
 Jus faciale quod. Ibid. D.
 Jus legatorum quod. Ibid. D.
 Jus tacitum quid sit. T. 7. c. 1204. D.
 Jus prætorium an possit vocari jus
 civile. T. 7. c. 42. C.
 Jus pignoris quo casu remanet cre-
 ditori indivisum. T. 7. c. 584. B.
 Jus civile detrahit quædam a iure
 naturali, vel gentium. Tom. 7.
 c. 18. B.
 Jus quibus modis accipitur. T. 7.
 c. 2. B. & seq.
 Jus nunciandi. Tom. 7. c. 563. B.
 Vide, Nunciandi jus.
 Jus gentium divinâ providentiâ sta-
 tutum est. T. 7. c. 29. B.
 Jus civile vivum est Prætor. T. 7.
 c. 43. C.
 Jus civile Prætor subsequitur, T. 7.
 c. 348. D.
 Jus civile, & jus prætorium an dif-
 ferant. Tom. 7. c. 42. C. D. &
 c. 44. B. C. D.
 Jus gentium introduxit servitutem.
 T. 7. c. 18. A.
 Jus civile non est idem ubique
 gentium. T. 7. c. 20. D.
 Jus non potest possideri pro diviso,
 nec dividi. T. 7. c. 252. D. pro
 indiviso potest possideri. Ibid. D.
 Jus gentium quid. T. 7. c. 22. C.
 & c. 28. B.
 Jus naturale quid tribuit omnibus
 passim. T. 7. c. 22. C.
 Jus quid. T. 7. c. 51. D.
 Jus gentium est divinum jus. T. 7.
 c. 23. E.
 Jus publicum non mutat testatoris
 præceptum. T. 7. c. 525. E.
 Jus civile definitur a partium enu-
 meratione. T. 7. c. 38. C.
 Jus civile quid. T. 7. c. 5. E. &
 c. 38. C.
 Jus honorarium quid, T. 7. c. 6.
 A.
 Jus civile ut distinguatur a iure
 gentium, & ut dividatur. T. 7.
 c. 46. C.
 Jus civile quodammodo mutus Præ-
 tor est. T. 7. c. 348. D.
 Jus dicitur locus, quo jus redditur.
 T. 7. c. 6. D.
 Jus prætorium adjuvat jus civile.
 T. 7. c. 43. B.
 Jus emphyteuticum. T. 7. c. 377.
 C.
 Jus superficium. Ibid. C.
 Jus consanguinitatis est fraternitas.
 T. 8. c. 746. A.
 Jus prætorium quid. T. 7. c. 43.
 A. B.
 Jus civile peperit utilitas. Tom. 7.
 c. 5. D.
 In jus vocari qui non possunt, vel
 non debent. T. 7. c. 116. A.
 In alterius jus qui succedit, ejus
 iure uti debet. Tom. 7. c. 109.
 C.
 In jus qui vocari possunt, vocati
 sequuntur, & ducuntur; vel si
 non sequantur,prehenduntur,
 & inviti rapiuntur in jus. T. 7.
 c. 116. A.
 In jus qui vocari non possunt, ne-
 que sequuntur, neque ducuntur,
 neque rapiuntur impunè, Ibid.
 A. B.
 In jus vocare verbum est 12. Tabu-
 larum. T. 7. c. 115. B.
 Jus experiri quid sit. Ibid. C.
 An jus est aliquod nobis commune
 cum brutis. T. 7. c. 13. D.
 In jus sine permisso meo, ne quis vo-
 cet, quid hæc verba sonant. T. 7.
 c. 126. B.
 In jus vocare potest singulos impu-
 nè libertus civitatis, vel univer-
 sitatis, non autem civitatem, aut
 universitatem. T. 7. c. 124. C. D.
 In jus vocare quid sit. T. 7. c. 115.
 C. Vide, Vocare in jus.
 In jus vocare parentes vetantur li-
 beri. T. 7. c. 118. C. D. & c. 126. B.
 In jus vocari non possunt patroni.
 T. 7. c. 126. B. & seq.
 In jus antequam quis vocetur, præ-
 cedere debet denunciatio, vel edi-
 ctio actionis. T. 7. c. 28. D.
 Contra jus gentium est violare fe-
 ciale, violare legatum. Ibid. D.
 Jus nostrum quibus rebus constat.
 T. 8. c. 893. C.
 Jus scriptum quodnam sit. Ibid. C.
 Jus duplex, alterum proprium, alte-
 rum commune. T. 8. c. 936. D.
 Jus adcrendi quid sit. Tom. 8.
 c. 955. D.
 In jus vocare quid sit. Tom. 8.
 c. 116. C.
 Jus civile, vel gentium quomodo
 dividatur. T. 8. c. 893. A. qua-
 re ita appellatum. Ibid. A. B.
 Jus populi quod sit. T. 8. c. 393.
 A.
 Jus prædii quæ contineat. Tom. 8.
 c. 236. D.
 Jus hereditatis an plenius sit, quàm
 emptionis. T. 8. c. c. 276. A.
 Jus totum consistit in acquirendo,
 & restituendo, sive conservando,
 & amittendo. T. 8. c. 237. C.
 Jus civile an efficere possit, ut qui
 possidet, vel possedit, non in-
 telligatur possedisse, Tom. 8.
 c. 242. A.
 Jus civile an rem factam infectam
 facere possit. T. 8. c. 241. D.
 Jus dicenti an imperiti a culpæ ver-
 tatur. T. 8. c. 332. B.
 Jus fisci quod sit, & dicatur. T.
 8. c. 393. A. in quibus consistat.
 Ibid. C.
 Jus hominis quæ complectatur. T.
 8. c. 236. D.
 Jus agnatorum civile est, & ideo fa-
 cile corrumpi potest. Tom. 8.
 c. 746. D.
 Jus civile non potest corrumpere ju-
 ra naturalia. Ibid. D.
 Jus accrescendi successio non est.
 T. 8. c. 199. A.
 Jus agnatum iure civili dirimitur.
 T. 8. c. 190. C.
 Jus civile, & jus prætorium in quo
 differunt. T. 8. c. c. 233. A.
 Jus non est vera, aut simpliciter
 scientia, & cur. T. 8. c. 738.
 C.
 In jus, dominiumve alterius qui suc-
 cedit, iure ejus uti debet. T. 8.
 c. 731. B. C. & c. 843. B. & c.
 883. B.
 Jus antiquum quod vocatur. T. 8.
 c. 655. B. & c. 736. E. & c. 737.
 B. cur ex regulis non sit consti-
 tuendum. Ibid. c. 779. A.
 Jus civile non potest iura naturalia
 corrumpere. T. 8. c. 746. D.
 Jus accrescendi inter quos. Tom. 8.
 c. 591. & seq.
 Jus civile vagum, & inconstans. T.
 8. c. 525. B.
 Jus navigandi. T. 8. c. 557. A.
 Jus piscandi. Ibid. A.
 Jus sumitur latissime. T. 8. c. 516.
 B.
 Jus est scientia latâ significatione,
 sed non verâ, aut simpliciter. T.
 8. c. 738. C.
 Jus novum extendere non licet. T. 9.
 c. 1292. B.
 Jus commissi. T. 9. c. 427. B.
 Jus protimiseos. Ibid. B.
 Jus redemptionis, seu retractus.
 Ibid. B.
 Jus accrescendi an obveniat invito.
 T. 9. c. 655. B.
 In jus qui vocavit, non potest pœ-
 nitere, & abstinere improbâ li-
 te. T. 9. c. 49. C.
 Jus strictum est scriptum. Tom. 9.
 c. 124. D.
 Jus scriptum quomodo a Græcis vo-
 catur. Ibid. E.
 Jus superficium, & conductio in
 quo

quo differunt ; T. 9. c. 416. D.
 Jus publicum pactis privatorum non potest mutari . T. 9. c. 58. A.
 Jus scriptum omnino sequendum . T. 9. c. 126. B.
 Jus civile in quibus urbibus docebatur . T. 9. c. 250. E.
 Jus civile , & jus pratorium in quo differunt . T. 9. c. 649. A.
 Jus offerendi . Vide , Offerendi jus . Jus adcrefcendi unde originem fumpfit . T. 9. c. 652. C. inter quos est . Ibid. c. 653. D.
 Nullum jus esse , quod non perimat continuum filentium 40. annorum , quomodo intelligendum hoc est . T. 9. c. 1042. E.
 In jus vocatio non est initium iudicii , fed litis contentatio , Tom. 9. c. 113. A.
 In jus vocati non dimittuntur , nifi vel caveant iudicio fifti , vel de re tranferant . T. 9. c. 24. B.
 In jus qui vocabatur , fequi compellebatur . T. 9. c. 20. C.
 Jus civile vigilantibus fcriptum eft . T. 9. c. 354. B.
 De in jus vocando tituli omnes pertinent ad eos , qui vocantur ad magistratum ; nihil ad eos , qui vocantur ad iudicem pedaneum , T. 9. c. 22. A.
 Jus eft res iudicata . T. 9. c. 113. B.
 Jus perpetuum quid . T. 9. c. 301. C.
 Jus naturale tolli non potest , T. 9. c. 653. A.
 Jus mariti , vel patris eft privilegium , ut eo iure pæferatur maritus , vel pater omnibus accufatoribus , qui accufare inftituunt adulteram . T. 9. c. 1406. E.
 Jus patris quod eft . Ibid. E. & c. 1407. A.
 Jus adcrefcendi in hereditate , tam legitima , quàm testamentaria locum habet . T. 9. c. 652. C. in bonorum poffeffione locum habet inter eos , qui eodem iure ad eandem poffeffionem invitantur , Prætoris beneficio . Ibid. C.
 Jus elle , ut prædia , quæ funt in controversia , poffeffor doceat , a quo emerit , vel ex caufa pignoris acceperit , vel ex caufa iudicati , nimirum petitore pro fua parte implente intentionem fuam . T. 9. c. 625. E.
 Jus fuffeffionis aétiones hereditarias complectitur , T. 9. c. 255. C.
 Jus vetus pedetentim dedifcere melius eft . T. 9. c. 924. B.
 Jus nullum defertur ante conditionem ; & qui repudiat ante conditionem , nihil agit . T. 9. c. 31. B. C.
 Jus adcrefcendi , & jus fuffeffionis in quo differunt , Tom. 9. c. 655. A.
 In jus vocare eft ad Prætozem , vel ad eum , qui iurifdictioni præfit . T. 9. c. 20. B.
 In jus quæ perfonæ non vocentur ,

nec ducantur fine permiffu Prætoris . T. 9. c. 22. B. & feqq.
 Jus legitimum eft jus fcriptum . T. 9. c. 125. B.
 Jus gentium commune eft , & nunquam mutat . T. 9. c. 446. B.
 Jus promercii . T. 9. c. 1310. B.
 Jus civile tolli potest . T. 9. c. 653. A.
 Jus conveniens eft jus non fcriptum . T. 9. c. 125. B.
 Jus repræfentationis . T. 9. c. 472. D.
 Jus gentium nobifcum nafcitur , & notum eft omnibus . T. 9. c. 447. D.
 Jus gentium , & naturale idem eft . T. 9. c. 52. B.
 Jus novum ultra fuos fines extendere non licet , Tom. 9. c. 763. E.
 Jus Pontificium eft jus extraordinarium . T. 9. c. 1386. D.
 Qui jus dicit , dicitur edicere , T. 10. c. 386. C.
 Jus civile an contrario iure civili tollatur . T. 10. c. 30. E.
 Jus dicentis officium dicitur etiam iurifdicentis officium . Tom. 10. c. 384. D. nec non eft officium iurifdictionis . Ibid. D. quomodo differat a iurifdictione , Ibid. D. E. quid contineat , Ibid. E.
 Jus dicere , vel jus dicenti affidere , vel testimonium dicere an quis poffit in ea caufa , in qua advocatus fuit . T. 10. c. 387. B.
 Qui in jus vocatus eft , ante litem contentatam , obveniente malitia , an poffit mutare forum . T. 10. c. 399. C.
 Jus ignorantibus an tempora petendæ bonorum poffeffionis currant , T. 10. c. 468. B.
 Jus omnibus patet . T. 10. c. 468. E.
 Jus quorumlibet magistratum dicitur honorarium , non autem prætorium . T. 10. c. 528. D.
 Jus quandoque aliud , aliud æquitas poffulat , T. 10. c. 607. A.
 Jus ignorantibus tempora procedunt . Ibid. E.
 Jus optimum quodnam fit , T. 10. c. 646. D.
 Jus patrium minus eft dominico , T. 10. c. 725. E.
 Jus directum appellatur perpetuum jus . T. 10. c. 752. A.
 Jus publicum in quo confiftat . T. 10. c. 831. E.
 Jus vetus quomodo vocatum a Iuftiniano . T. 10. c. 835. E.
 Jus dicere extra ordinem quinam magistratus dicantur . Tom. 10. c. 855. C.
 In jus vocare quid fit . Tom. 10. c. 875. C.
 Jus commune , & jus publicum pro eodem fumuntur . T. 10. c. 894. E.
 Jus dicere plus eft , quàm iudicare .

Tom. 10. c. 919. D.
 Jus nobis ipsis quo cafu poffimus dicere . T. 10. c. 932. B.
 Jus ignorantibus conditio indebiti an detur . Tom. 10. c. 954. A.
 Jus fignificatur hereditatis , & aétionis appellatione . T. 10. c. 998. E.
 Jus accipitur tam aétive , quàm paffive . T. 10. c. 1098. B.
 Jusjurandum quomodo puniendum . T. 3. c. 38. D.
 Jusjurandum enixa voluntatis argumentum . T. 2. c. 1095. B.
 Jusjurandum in litem . T. 2. c. 361. E.
 Jusjurandum calumnie avocatur . T. 2. c. 142. C.
 Jusjurandum quid . T. 2. c. 189. A.
 Jusjurandum quafi jus facratum . Ibid. A.
 Jusjurandum quid fit , & iurisjurandi genera . T. 1. c. 759. C.
 Jusjurandum eft maximum , & æquiffimum remedium litium expediendarum . T. 1. c. 381. C.
 Jusjurandum quibus deferri potest , & quibus non . Tom. 1. c. 381. D.
 Jusjurandum nudum . T. 3. c. 113. D.
 Jusjurandum cui remittitur . T. 1. c. 382. C.
 Inter jusjurandum , & nudum fermonem quantum fit in facris literis difcrimen , T. 3. c. 640. A.
 Jusjurandum an pro pacto cedat . T. 3. c. 640. A.
 Jusjurandum dari poffe per procuratorem . T. 2. c. 1238. B. C.
 Jusjurandum in litem quid . T. 1. c. 759. E.
 Jusjurandum domino defertur agente vaffallo , nec probante . T. 2. c. 1287. B.
 Jusjurandum de calumnia variis ex caufis datur . T. 2. c. 1097. C.
 Jusjurandum inutile . T. 3. c. 640. B.
 Jusjurandum reo dari , eft regula . T. 2. c. 1294. A.
 Jusjurandum controverfiam decidit . T. 1. c. 948. E.
 Jusjurandum qui adverfario defert , jurat , fe id non animo calumniandi deferre . T. 2. c. 1097. C.
 Jusjurandum tranfactionis continet fpeciem . T. 1. c. 948. D.
 Jusjurandum , res iudicata , & confeffio funt paria . T. 2. c. 1125. E.
 Jusjurandum contra bonos mores nullius eft momenti . Tom. 2. c. 1098. D.
 Jusjurandum , deficientibus probationibus , reo regulariter datur . T. 2. c. 1225. A.
 Jusjurandum ex pacto venit . T. 1. c. 278. E.
 Jusjurandum quotiens poffulatur , appellandum . T. 1. c. 515. E.
 Jusjurandum aétorine , an reo competat . T. 1. c. 381. D.
 Jusjurandum defertur ultro , referretur verò coaétè . Tom. 4. c. 173. D.

- Jusjurandum eujuscumque tollit naturalem obligationem . T. 4. c. 730. B.
- An jusjurandum calumniae remitti possit ex consensu partium . T. 4. c. 20. E.
- Jusjurandum sequi debet sententia judicis , quod parti iudex detulit . T. 4. c. 899. D.
- Jusjurandum alterius an alteri proficit . T. 5. c. 214. E.
- Jusjurandum actoris , officio judicis refrenari potest , ut videlicet in certam summam juretur . T. 5. c. 149. C.
- Jusjurandum an, & quando vim novationis , vel litis contestatae obtineat . T. 5. c. 219. E.
- Jusjurandum per omnia novationi compar , nec item delegationi , aut iudicio . T. 5. c. 220. A.
- Jusjurandum rei sequi solet sententia judicis . T. 5. c. 153. A.
- Jusjurandum an jurjurando elidatur . T. 5. c. 225. D.
- Jusjurandum an rei iudicatae vicem sustineat . T. 5. c. 819. C.
- Jusjurandum , & res iudicata quomodo differant . T. 5. c. 213. D. E.
- Jusjurandum deferre quando denegandum . T. 5. c. 227. E. & c. 228. A.
- Jusjurandum de calumnia quando parenti , vel patrono non remittatur . T. 5. c. 44. E.
- Jusjurandum fidejussoris reo non proficit . T. 5. c. 221. A.
- Jusjurandum qui deferre potest , an etiam referre possit . T. 5. c. 218. C. D.
- Jusjurandum speciem actionis habet . T. 5. c. 54. B.
- Jusjurandum iudiciale , quod in dubiis causis iudex exigit ab uno ex litigatoribus . T. 5. c. 215. C.
- Jusjurandum acceptilationi esse simile . T. 5. c. 220. A.
- Jusjurandum , & pactum quomodo differant . T. 5. c. 221. D.
- Jusjurandum est instar iudicii accepti . T. 5. c. 219. E.
- Jusjurandum , quod tutor detulit , an ratum haberi debeat . T. 5. c. 227. E.
- Jusjurandum an Clericis remittatur . T. 5. c. 215. E.
- Jusjurandum voluntarium an referri possit . Ibid. C.
- Jusjurandum calumniae quibus remittatur . T. 5. c. 203. C.
- Jusjurandum , & pactum in quo differant . T. 5. c. 72. B.
- Jusjurandum filii an patri proficit . T. 5. c. 830. D.
- Jusjurandum pro pacto cedit . Ibid. D.
- Jusjurandum fidejussoris quando reo principali proficiat . Tom. 5. c. 72. A.
- Jusjurandum calumniae non exigitur jure canonico , jure civili requiritur . T. 6. c. 805. C.
- Jusjurandum de non accusanda uxore est illicitum . T. 6. c. 899. D.
- Jusjurandum clericis interdictum . T. 6. c. 803. E.
- Jusjurandum prohibitum monachis ordinis S. Benedicti , Tom. 6. c. 894. D.
- Jusjurandum interpretari Pontificum est . T. 6. c. 902. A.
- Jusjurandum deferretur deficientibus probationibus . T. 6. c. 1083. B.
- Jusjurandum juri publico derogare non potest , T. 6. c. 897. C.
- Jusjurandum conditionale est imperfectum . T. 6. c. 890. E.
- Jusjurandum in causa matrimonii iudicium facit . T. 6. c. 1127. E.
- Jusjurandum non porrigitur ad ea , de quibus dictum , vel cogitatum non est . T. 6. c. 993. D.
- Jusjurandum metu extortum obligat . T. 6. c. 890. D. absolute solvitur . Ibid. D.
- Jusjurandum inter Christianos nihil magis operatur , quam nuda pactio . T. 6. c. 1055. E.
- Jusjurandum non semper servandum , T. 6. c. 1017. D.
- Jusjurandum in litem rei aestimandae causae actori deferretur a iudice ex necessitate juris , T. 6. c. 521. A.
- Jusjurandum a debitore exactum efficit , ut pignus liberetur . T. 6. c. 76. D.
- Jusjurandum est acceptationi simile . Ibid. D.
- Jusjurandum perpetuam exceptionem parit . Ibid. D.
- Jusjurandum delatum adversario a Procuratore in litem alienam dato , cui specialiter dominus non mandavit , non auditur . Tom. 6. c. 53. A.
- Jusjurandum est finis omnis controversiae . T. 6. c. 76. D.
- Jusjurandum in locum solutionis succedit . Ibid. E.
- Jusjurandum , quod in una causa juravi , non potest mihi prodesse in alia . T. 6. c. 47. C.
- Jusjurandum parit actionem , si libertatis causa libertus patrono juraverit , se daturum operas quaecumque patronus indixerit . T. 6. c. 148. D.
- Jusjurandum non deferretur tutori , & curatori invito in causa pupilli , vel adolescentis , nec heredi defuncti . T. 6. c. 53. C.
- Jusjurandum , vel conventio sine causa non valet . Tom. 6. c. 52. B.
- Jusjurandum vicem rei iudicatae obtinet . T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
- Jusjurandum ab adversario delatum an sequi debeat sententia . T. 7. c. 879. B.
- Jusjurandum est etiam probatio . T. 7. c. 870. A.
- Jusjurandum in litem quid sit , & in quibus rebus fiat . Tom. 7. c. 163. D.
- Jusjurandum , & res iudicata in quo differunt . T. 7. c. 121. A.
- Jusjurandum calumniae parenti , patronove remittitur . T. 8. c. 487. C.
- Jusjurandum calumniae ab argentarii adversario , rationes edi postulante , exigitur . T. 8. c. 487. C.
- Jusjurandum de re principali aliud , aliud de calumnia . Ibid. D.
- Jusjurandum in litem , quod datur propter contumaciam adversarii . T. 8. c. 618. B.
- Jusjurandum deferri auctore iudice in bonae fidei judiciis , etiam invito utroque litigatore . T. 9. c. 198. E.
- Jusjurandum , quod litem finit , aut est voluntarium , aut necessarium , aut iudiciale . T. 9. c. 185. D.
- Jusjurandum in litem an deferatur in tutorem ob levem culpam . T. 9. c. 596. C.
- Jusjurandum iudiciale exigi in dubiis causis . T. 9. c. 190. A.
- Jusjurandum iudiciale quid . T. 9. c. 186. A.
- Jusjurandum tabulariorum . T. 9. c. 185. C.
- Jusjurandum , quod actioni subjicitur , servandum . T. 9. c. 76. B.
- Jusjurandum deferretur in iudicio , vel in iure . Tom. 9. c. 195. C. D.
- Jusjurandum reo delatum quando referri non potest . T. 9. c. 196. D.
- Jusjurandum deferri in actione depositi inopia probationum . T. 9. c. 198. E.
- Jusjurandum delatum in iudicio an possit referri . Tom. 9. c. 197. C.
- Jusjurandum qui defert , prior debet jurare de calumnia . Tom. 9. c. 197. E.
- Jusjurandum calumniae . Tom. 9. c. 198. C. D.
- Jusjurandum voluntarium quale . T. 9. c. 185. D.
- Jusjurandum ex conventionem . T. 9. c. 185. D.
- Jusjurandum Christianorum quale erat olim . T. 9. c. 185. C.
- Jusjurandum qui petit , debet prior jurare de calumnia . T. 9. c. 198. A.
- Jusjurandum actoris , & rei . T. 9. c. 195. A. & seqq.
- Ad jusjurandum deferendum ob unum testem moveri iudicem . T. 9. c. 191. B.
- Jusjurandum voluntarium , Tom. 9. c. 185. A.
- Jusjurandum necessarium . Ibid. D.
- Jusjurandum ex actione deferri dicitur , cum reus jurat , volente , & deferente actore . T. 9. c. 196. B.
- Jusjurandum liberti absente patrono non valet . T. 9. c. 76. A.
- Jusjurandum loco solutionis cedit . T. 9. c. 1260. C.
- Jusjurandum dilationis . Tom. 9. c. 289. E.
- Jusjurandum militum quale . T. 9. c. 185. C.

- Jusjurandum non refertur inter modos tollendæ obligationis. T. 9. c. 256. B.
- Jusjurandum voluntarium. T. 9. c. 185. A.
- Jusjurandum dictare. T. 9. c. 191. D.
- Jusjurandum præstatur non vocatâ parte alterâ. T. 9. c. 202. C.
- Jusjurandum debet exigi confestim, & cur. T. 9. c. 200. E.
- Jusjurandum an deferre possint servi, & filii familias, in re domini, & patris, & in re peculiari. T. 9. c. 193. D.
- Jusjurandum, quod quis facit initio litis. Tom. 9. c. 289. E.
- Jusjurandum deferre non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. Tom. 9. c. 107. E.
- Jusjurandum falsum, quod judex sequutus est. Tom. 9. c. 1100. C.
- Jusjurandum deferre non potest prodigus, nec furiosus sine curatore. Tom. 9. c. 192. E.
- Jusjurandum deferre actori permittitur lege Corneliâ. Tom. 9. c. 197. A.
- Jusjurandum non potest deferre pupillus sine tutoris auctoritate. T. 9. c. 191. D.
- Jusjurandum judicis, & advocatorum. T. 9. c. 144. A. & seq.
- Jusjurandum de calumnia primus induxit Justinianus. T. 10. c. 413. C.
- Jusjurandum defertur aut in judicio, aut in jure. T. 10. c. 419. C.
- Post jusjurandum, quod in judicio ab adversario defertur, appellari non potest. T. 10. c. 579. B.
- Jusjurandum est definitio litis, quæ fit cum obstestatione divina. T. 10. c. 625. A.
- Jusjurandum defertur a judice in bonæ fidei judiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 10. c. 625. E. & c. 626. A.
- Jusjurandum qui detulit, an possit revocare. Ibid. A.
- Jusjurandum præstatur ante accusationem falsi ab eo, qui petit instrumentum iterum exhiberi. T. 10. c. 639. B.
- Jusjurandum est Laberio Emplastrum æris alieni, & Pacuvio mantile, quo quotidianæ noxæ absterguntur. T. 10. c. 916. D.
- Jusjurandum quid sit. T. 10. c. 950. C.
- Jusjurandum cui debeatur, & unde sic dicatur. Ibid. C.
- Jusjurandum an debeat annumerari inter solennia, & legitima probationum genera. T. 10. c. 966. B. & seq.
- Jusjurandum qui defert, debet prius jurare de calumnia. Tom. 10. c. 1176. D.
- Princeps jurisjurandi gratiam faciebat. T. 2. c. 1098. E.
- Jurisjurandi in factum actio. Vide, Actio jurisjurandi.
- Jurisjurandi an major vis sit, quàm facti. T. 5. c. 220. D.
- Jurisjurandi varia genera. T. 9. c. 195. A. voluntario adversatur. Ibid. A.
- Jurisjurandi forma, quod jurat is, qui comparationem fieri petit. T. 9. c. 289. E.
- Jurisjurandi antiqua formula. T. 3. c. 13. B. C.
- Jurisjurandi verba solennia. T. 3. c. 13. C. & Tom. 10. c. 420. A. B.
- Jurisjurandi duo genera. T. 2. c. 1286. A. & T. 9. c. 98. C.
- De jurisjurandi conditione. T. 3. c. 113. B. C.
- Jurisjurandi vis major, quàm pacti. T. 1. c. 935. B.
- Jurisjurandi conditio cur in libertatibus non remittatur. T. 3. c. 375. A.
- Jurisjurandi conditio heredi ex edicto Prætoris remittitur. T. 2. c. 1023. B.
- Jurisjurandi deferendi, vel exigendi justæ causæ quænam fuerint. T. 3. c. 652. D. E.
- Jurisjurandi electio datur domino in feudorum causis. T. 2. c. 1232. E.
- Jurisjurandi contempta religio fati Deum ultorem habet. T. 3. c. 38. D.
- Jurisjurandi quæ vis, & efficacia. T. 5. c. 830. B. C. D.
- Jurisjurandi major in jure vis non est, quàm pacti. Tom. 5. c. 78. D.
- Jurisjurandi, & pacti par causa est. T. 5. c. 55. E.
- Jurisjurandi vis major, quàm fidei nudæ. T. 6. c. 892. E.
- Jurisjurandi definitio. T. 6. c. 900. C.
- Jurisjurandi formula Episcopis tradita. T. 6. c. 890. E.
- Jurisjurandi tria genera. T. 6. c. 805. E.
- Jurisjurandi exceptio eadem est, quæ pacti conventi exceptio. Tom. 6. c. 52. A. hæc exceptio est perpetua. Ibid. A.
- Jurisjurandi conditio. T. 6. c. 207. C. D.
- Ex jurisjurandi causa possessio. T. 7. c. 587. B.
- Jurisjurandi conditio an remitti possit. T. 7. c. 1078. A.
- De jurisjurandi revocatione. T. 9. c. 200. B. C.
- De jurisjurandi recusatione. T. 9. c. 200. B. & seq.
- Jurisjurandi recusatio non permittitur favore fideicommissi. T. 9. c. 201. E.
- Jurisjurandi exceptio quorsum comparata. T. 9. c. 192. D.
- De quo est actio jurisjurandi, rectè constituitur. Tom. 10. c. 427. C.
- Jurisjurandi recusandi justæ quædam causæ. T. 10. c. 626. A. B.
- Jurisjurandi dandi duo genera. T. 10. c. 897. D.
- Jurisperiti non debent esse imperiti artis mensorum. T. 7. c. 477. E.
- Jurisperiti augent verborum significationes. T. 8. c. 552. B.
- Jurisperitorum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. A. B.
- Jurisperitos in quibus olim diligentiores patres familias adhibuerint. T. 8. c. 14. D.
- Jurisperitus non omnis est, qui se proficitur. T. 7. c. 106. C. D.
- Jurisperitus non est, nisi qui utrumque jus novum, & vetus novit, & tractat. T. 10. c. 350. E.
- Jurisprudentes passim augent significationes verborum, quæ sunt in legibus, senatusconsultis, responsis, edictis. T. 6. c. 440. E.
- Jurisprudentia a magistratu non exigitur. T. 7. c. 106. C.
- Jurisprudentia quid. T. 7. c. 4. B.
- Jurisprudentia exigitur in adfessoribus, quæ non exigitur in magistratibus, quibus adfident. T. 10. c. 867. B.
- Jurisprudentiæ proprium. T. 1. c. 6. C.
- Jussi, & mandati differentia. T. 1. c. 1387. A.
- Jussio, quæ inest fidejussioni, longe aliud est, quàm jussio, ex qua nascitur actio quod jussu. T. 6. c. 96. A.
- Jussio nuda citra stipulationem obligat patrem, vel dominum. Ibid. B.
- De jussionibus sacris Constitutio Novella. T. 2. c. 1139. A.
- Jusso patris quando ratum comparatur. T. 6. c. 15. E.
- Ex jusso solus pater, vel dominus obligatur. T. 10. c. 627. D.
- Jussu judicis qui aliquid facit, non videtur dolo malo facere, quia parere necesse habet. Tom. 5. c. 679. C. D. E.
- Ex jussu solus pater, aut dominus tenetur, non extraneus. T. 5. c. 82. D.
- Quod jussu tenetur qui jubet. T. 9. c. 310. B.
- Quod jussu actio. Vide, Actio quod jussu.
- Ex jussu obligatur pater, vel dominus. T. 9. c. 312. B.
- Actio quod jussu datur pro modo jussi. Tom. 10. c. 977. B. huic actioni quo casu sit locus. Ibid. C. non pertinet ad extraneam personam. Ibid. D.
- Jussum domini imperium est, jussum non domini mandatum, sive preces. T. 6. c. 201. B.
- Jussum, & mandatum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.
- Jussum pro voluntate. T. 1. c. 23. E.
- Jussum domini pro nomine est. T. 5. c. 698. D.
- Justa ætas, seu legitima non est ante 25. annum, nec in mare, nec in sceminis. T. 4. c. 1269. C.
- Justa conventio an sit servanda, quæ

- scilicet jure non improbat. T. 4. c. 837. C.
- Justa defuncto facere. T. 4. c. 28. D.
- Justa sepultura quid. T. 4. c. 213. A. B.
- Justa causa, & modicum interval- lum moram excusat. T. 5. c. 567. B. C.
- Justa causa aperiendarum tabularum pupillarum quæ sit. T. 5. c. 632. E.
- Justa causa locatoris expellendi coloni quæ sit. T. 5. c. 527. D.
- Justa, & probabilis coloniam, vel habitationem deserendi causa quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 525. E.
- Justa possessio. Vide, Possessio.
- Justa bella esse oportet. T. 7. c. 28. B. & seq. quomodo gerenda. Ibid. c. 29. E.
- Justa exceptio. Vide, Exceptio justa.
- Justa servitus quæ. T. 9. c. 974. E.
- Non justa libertas quæ est. Tom. 9. c. 973. C.
- Non justa servitus quæ est. Ibid. D.
- Justæ causæ renunciandi re integrâ mandatum quæ sint, & ubi enumerentur. T. 5. c. 472. D.
- Justam causam possidendi qui habent. T. 7. c. 587. C.
- Ad justas nuptias quæ requirantur. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
- Justi dies cur sic appellati. T. 3. c. 86. A.
- Justi liberi qui dicuntur, & qui non sunt justi liberi. T. 6. c. 101. E. & c. 102. A.
- Justi sumptus funeris qui existiman- tur. T. 7. c. 1192. D.
- Justi pretii dimidiam quando fraus superat. Tom. 9. c. 372. E. & c. 374. C.
- Justi dies qui dicuntur. Tom. 9. c. 1092. A.
- Justiniani patria. T. 2. c. 1048. E.
- Justiniani constitutiones ab auctore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
- In juris Justiniani corpore an sit aliquid contrarium. T. 10. c. 77. A.
- Justiniani fides, & pietas a Pontifi- cibus Romano, & Constantino- politano laudatur. T. 10. c. 813. C.
- Justinianus Imperator jus vetus de successione matrum, fratrum, & aliorum *l. ult. C. de Senatusconsulto Tertull.* sustulit, & ex *Novell.* 118. totam successionem ab in- testato aperte distinxit. T. 5. c. 628. E.
- Justinianus controversiam inter Pau- lum, Pomponium, & Julianum, jurisconsultos sustulit *l. ultim. de neg. gest.* & Pauli sententiam pro- bavim. T. 5. c. 135. A.
- Justissima erroris causa quæ dica- tur. T. 5. c. 744. C.
- Justitia quid. Tom. 1. c. 5. C. & c. 723. B. & T. 7. c. 1. B. & c. 4. A. & c. 50. D.
- Justitia dicitur quælibet pars justi- tiæ, & præcipue æquitas. T. 7. c. 1. C.
- Justitia æquitati conjuncta. T. 9. c. 125. A.
- Justitiæ fundamentum est fides. T. 3. c. 324. E.
- Justitiæ cultos est Quæstor. T. 1. c. 4. B. & T. 2. c. 667. B.
- Justitiæ sæpe obviat privatus. T. 2. c. 1210. C.
- Justitiæ ratio non ex quantitate, sed ex suis regulis æstimari debet. T. 6. c. 937. A.
- Justitiæ descriptio. Tom. 8. c. 891. C.
- Inter justum, & legitimum here- dem, Apuleji differentia quæ. T. 4. c. 729. D.
- Justum, & legitimum in quo dif- ferunt. T. 9. c. 55. B.
- Justum pactum. Vide, Pactum.
- Justus quis. T. 1. c. 5. C.
- Justus heres separatur a legitimo ab Apulejo, & argute 2. *apologia.* T. 5. c. 480. D.
- Justus accusator initio est sui, po- stea inquit in alium. Tom. 9. c. 852. C.
- Justus titulus usucapionis est pro emptore, vel transactione. T. 9. c. 995. B. & seq.
- Justus est titulus usucapionis pro donato. T. 9. c. 998. B. & seq.
- Justus titulus est usucapionis pro dote. T. 9. c. 999. D.
- Justus titulus est usucapionis pro herede. Ibid. E.
- Juvenalis dictum, *res ficti est ubi- cumque natus*, verum non est. T. 5. c. 539. D.
- Juvenes a clericis separandi. T. 2. c. 1033. C.
- Juvenes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. E.
- An juvenis, qui adolescentia æta- tem excessit, inter seniores nume- rari possit. T. 6. c. 617. A.
- Juventus pro adolescentia. T. 1. c. 1015. E. & c. 1016. A.
- Juventus quando incipit. T. 6. c. 616. D. E.
- Juventus quid. T. 8. c. 1117. C.
- In juvenum nomine anceps, mul- tiplexque potestas est. Tom. 6. c. 616. E.
- Jus pro jus in textu legis Falcidæ. T. 10. c. 803. B.

K

Kalendæ Julæ erant olim solen- nes solvendis pensionibus. T. 10. c. 665. C.

Kalendarii actio. T. 1. c. 1439. B.

Kalendario dispensator; præpositus, infitor. T. 1. c. 1435. E.

Kalendarium quid sit. Tom. 1. c. 1434. C.

Kalendarium qui exercet, Kalen-

dario dispensatorem præponere solet. T. 1. 1451. B.

Kalendarium quid significet. T. 10. c. 1098. D. & c. 1117. A. & c. 1125. C.

Kalendarum Januariarum appella- tione quid intelligitur. T. 1. c. 1193. C.

Kalendarum ante diem decimum quid significet. T. 10. c. 594. E. & c. 595. A.

Kalendas Julias locationibus incho- andis, & mercedibus exsolvendis esse solennes. T. 1. c. 1489. A.

Kalendis Januariis affatim largitio- nes fiebant. T. 2. c. 687. E.

Kalendis, & ante Kalendas. T. 1. c. 1170. B.

L

L Abarum, seu laborum quid sit. T. 3. c. 311. D. E.

Laborum vexillum in crucis effi- giem a Constantino ex auro, & lapidibus pretiosis transforma- tum. T. 2. c. 915. B.

Labes quid proprie. T. 3. c. 448. D.

Labes pro ruina. T. 1. c. 1484. A.

Labi, errare humanum est. T. 7. c. 888. A.

Labratum, idest, osculum ab ore. T. 3. c. 317. C.

Lac statim acquiritur bonæ fidei emptori, etiam si pecudi infue- rit apud furem. T. 10. c. 100. A.

Laccariorum privilegia. T. 2. c. 767. B.

Laccus, idest, vini cisterna. T. 3. c. 260. B.

Lacinia quid. T. 3. c. 349. A.

Lactis, lanæ, & fetus eadem ratio. T. 1. c. 1114. D.

Lacedemini in quo differabant ma- xime ab Atheniensibus circa ma- teriam legum. T. 8. c. 894. A.

Lacus vivus. T. 3. c. 298. D.

Lacus, stagnum, piscina, pro viva- rio idiotismi ratione habita ac- ciipiuntur. T. 5. c. 715. E.

Læsa Majestatis in quæstionibus infames, & mulieres admittuntur aliàs jus accusandi non habentes. T. 4. c. 1376. A.

Læsa Majestatis crimen. Vide, Cri- men.

Lætoria lex. Vide, Lex lætoria.

Laici ad accusationem clericorum non admittuntur. T. 6. c. 854. A. nisi certis casibus. Ibid. A.

Laicus magistratus non potest esse Clerici judex competens in crimi- nalibus causis. T. 6. c. 768. D.

Laicus apud Christianos quis dica- tur. T. 1. c. 1033. E.

Lampadarii. T. 2. c. 901. A.

Lampridii locus in Alexandro cor- ruptus Duarenum jurisconsultum decepit, & cur. T. 4. c. 842. A.

Lanâ legatâ, quæ continentur. T. 1. c. 438. A.

Lanâ legatâ, an debeatur vestis ex ea facta. T. 1. c. 1331. A. & T. 10. c. 1129. E.

Lana adnumeratur rebus, quæ usui sunt, & est ex genere earum re- rum,

- rum, quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1157. C.
- Lana blatta, oxyblatta, hyanthina, hyacinthina. T. 9. c. 368. E.
- Lana etiam si inest pecudi apud furem, statim acquiritur bonæ fidei emptori. T. 10. c. 100. A.
- Lanæ appellatio quid veniat. T. 1. c. 438. A.
- Lanæ appellatione quæ contineantur. T. 10. c. 1126. E.
- Lancelotus Politus melius de substitutionibus scripsit. T. 6. c. 198. E.
- Lances leves quænam sint. T. 10. c. 1167. A.
- Lancis legatum an valeat, si nulla sit in hereditate. T. 7. c. 989. C.
- Languedoc Gallie Provincia quomodo olim appellabatur. T. 9. c. 1080. B. C.
- Lanipendia quid. T. 3. c. 240. C.
- Laonequild Longobardie nomen quid significat. Tom. 9. c. 1292. E.
- Lapidea pila quid. T. 9. c. 1062. D.
- Lapidem finalem, quam diu cohæret solo, non venire in actionem communi dividendo. Tom. 7. c. 595. A.
- Lapides an sint in fructu. T. 3. c. 441. A. & T. 10. c. 106. B.
- Lapides ædificii non sunt partes. T. 1. c. 942. C.
- Lapides sepulcrorum amovens extra ordinem in factum actione tenetur. T. 5. c. 387. C.
- Lapides sepulcrorum civium Romanorum, etiam si amoti fuerint, vindicari non possunt a quodam domino. Ibid. C.
- Lapides sepulcrorum pars sepulcri sunt, & divini juris, non humani, aut privati. Ibid. C.
- Lapides erutos ex fundo an venditor possit cogere emptorem tollere. T. 7. c. 748. B.
- Lapidicinz quæ. T. 7. c. 728. D.
- Inventio lapidinarum an pertineat ad perpetuam utilitatem fundi. T. 10. c. 106. A.
- De lapidicinis. T. 3. c. 440. E.
- Lapidicinis aptis an fundus fiat deterior. T. 10. c. 106. A.
- Lapidibus emptis ex fundo vendito, emptoris est eos eruere suis sumptibus. T. 7. c. 794. C.
- Lapidis in flumen demersi, necdum extracti possessio an retineatur. T. 8. c. 274. A. an ejus dominium retineatur. Ibid. A.
- Lapilli erithræi. T. 3. c. 272. E.
- Lapilli jactus quid sit. T. 7. c. 456. A.
- Lapilli, & gemmæ cujusnam sint. T. 8. c. 930. C.
- De lapsu secundo. T. 3. c. 460. E. & c. 461. A.
- Largiri quemque oportet de suo, non de alieno. T. 4. c. 1147. E.
- Largitio, quæ sit de alieno, non est liberalitas. T. 4. c. 521. B. legalitatis. T. 4. c. 521. B. legalitatis.
- tum est honos, & liberalitas. Ibid. C.
- Largitionales tituli. T. 2. c. 690. B. C.
- Largitionales qui. T. 9. c. 140. C.
- Largitiones Kalendis Januariis affatim fiebant. T. 2. c. 687. E.
- Largitionum nomine honestantur res privatæ Principis. T. 10. c. 848. A.
- Laridum cibus militaris. T. 2. c. 961. C.
- Larignæ. T. 1. c. 833. D.
- Larvales, & laicales habitus Clericis inhibentur. T. 6. c. 972. D.
- Lascivia coercetur. T. 1. c. 1484. B. ex vino plerumque nascitur. Ibid. B.
- Lata culpa quæ. T. 9. c. 361. E.
- Latam culpam dolo proximam esse dicunt. T. 8. c. 633. C.
- Lateralia quidnam sint. T. 10. c. 1166. D.
- Lateranense Concilium sub Alexandro III. habitum Romæ in Basilica Lateranensi. T. 6. c. 980. E. & c. 981. A. aliud est etiam Lateranense Concilium generale habitum sub Innocentio III. Ibid. A.
- Lateranensis Ecclesia unde dicta. T. 6. c. 998. E. & c. 999. A.
- Laterculenses Propositi, & laterculus Index. T. 2. c. 924. B.
- Laterculi sacri. T. 2. c. 924. B.
- Laterculi militares, & civiles sub cura Quæstoris. T. 10. c. 845. A.
- Laterculum duplex, & quid. T. 2. c. 924. A. & c. 1046. C.
- Laterculum minus, *le petit roule*. T. 2. c. 65. C.
- Laterculum quid sit. T. 10. c. 860. B.
- Laterculus quid sit, & unde sic dictus. T. 10. c. 845. A. B.
- A latere nullus est primus gradus. T. 10. c. 501. C.
- Lateritii parietes quanti æstimantur. T. 7. c. 593. B.
- Lateritium sepulcrum. Ibid. C.
- Laticlavii, & angusticlavii. T. 3. c. 359. C. D.
- Latina ingenua quæ sit. Tom. 1. c. 164. D.
- Latina verba an directa sint. T. 7. c. 958. A.
- De latina libertate tollenda. Vide, Libertas latina.
- Latina linguæ tantum sunt, quæ sunt juris civilis. T. 10. c. 526. A.
- Latine fit quidquid fit jure civili. T. 8. c. 995. C.
- Latini ut liberi vivunt, & ultimo spiritu vitam, & libertatem amittunt. T. 1. c. 180. B.
- Latini vivunt ut liberi, moriuntur ut servi. T. 3. c. 91. D.
- Latini quo pacto liberi dicuntur. T. 3. c. 92. A.
- Latini quibus modis jus Quiritium consequuntur. T. 1. c. 309. D.
- Latini qui, & qui cives Romani fiebant, cum donabantur libertate. T. 6. c. 304. D.
- Latini quinam, & unde ita dicti. T. 8. c. 897. C. an connubium, & patriam potestatem habeant. Ibid. B.
- Latini colonarii qui dicuntur, & latini juniani. T. 9. c. 951. E. & c. 952. A.
- Latino an sit testamenti factio. T. 8. c. 987. C.
- Latinorum legitimæ successiones nullæ penitus erant. Tom. 1. c. 180. B.
- Latinorum junianorum sublata conditio. T. 9. c. 636. C. & seq.
- Latinus fiebat manumissus minor 30. annis. T. 7. c. 1477. A.
- Latinus fit civis Romanus naves exstructâ, aut inter vigiles 6. annos militiâ militatâ. T. 8. c. 480. A.
- Latinus fit civis, liberis Romæ natis. T. 8. c. 479. E.
- Latinus libertus jus Quiritium consequitur ædificio. Ibid. E.
- Latinus testamenti factionem non habet. T. 8. c. 589. C.
- Latinus non fit civis Romanus beneficio principali, nisi consentiente patrono, vel patroni filio. T. 9. c. 956. C. D. variis modis fiebat civis Romanus. Ibid. C.
- Latitandi mos. T. 3. c. 7. B.
- Latitantis pænæ effugiendi iudicii causâ, frustrandi actoris causâ quæ. T. 6. c. 473. D.
- Latitare verbum quid propriè. T. 3. c. 7. B.
- Latium duplex, vetus, & novum; & quale Latii jus antiquum. T. 3. c. 290. D. E.
- Latro, eadem inferre volens, occiditur impunè. T. 1. c. 505. B. C.
- Latro, & fur differunt. Tom. 9. c. 1455. D.
- Latrocinium mortis pænâ non semper continet. T. 3. c. 155. B.
- Latrocinium est casus fortuitus. T. 4. c. 177. A.
- Latrocinium est casus fortuitus, & cur. T. 7. c. 637. C.
- Latrocinium annumeratur casibus fortuitis. T. 9. c. 349. D.
- Latrocinium semper adnumeratur casui, & fortunæ. T. 9. c. 1197. E.
- Latronem viatori occidere licet. T. 1. c. 505. C.
- Latronem nominans infamandi causâ, qua actione teneatur. T. 5. c. 756. B.
- Latrones publici quibus pœnis afficiendi. T. 2. c. 1328. D.
- Latrones etiam *de re agra vincti* puniri debent. T. 1. c. 530. D.
- Latrones exhibere, aut damnari sarcire compelluntur oppidani. T. 3. c. 547. E.
- Latrones quinam sint, & a grassatoribus qui differant. Tom. 8. c. 1089. B.
- Latrones qui. T. 8. c. 575. B.
- De iis, qui latrones, vel aliis criminibus reos occultaverint. T. 9. c. 1465. D.

- Latrones** quo nomine, ut honestiorum, vocari se voluerint. T. 10. c. 949. B. Vide, Fur.
- Latroni confessio**, & convictio facile non est credendum. T. 1. c. 498. A.
- Latroni adimitur vita**, Tom. 2. c. 1157. B.
- Latronum occultator**, & receptor extra ordinem coercetur. T. 1. c. 869. B.
- Latronum inhibendorum rationes**. T. 3. c. 547. C. D.
- Latronum aggressura est casus major**. T. 9. c. 298. E.
- Latronum receptores in quantum tenentur**. T. 9. c. 1465. D.
- Latrunculator est latrociniorum specialis quaesitor**, & iudex. T. 7. c. 478. C.
- Latrunculator**, qui de re pecuniaria principaliter cognoscere non potest, si in causa criminali apud eum mota incidet quaestio pecuniaria, de ea agere poterit. Tom. 9. c. 120. B.
- Latrunculator quis dicitur**, & ejus officium quod erat. T. 9. c. 969. C.
- Latrunculatorem de re pecuniaria iudicare non posse**. T. 7. c. 478. C. ratione tamen connexi de ea cognoscere potest. Ibid. C.
- Latruncultores cur instituti**. T. 3. c. 547. D.
- Latruncultores**, idest, latronum persecutores. T. 2. c. 1048. B.
- Latus clavus**. T. 8. c. 562. B.
- Lavatio mundo adnumeretur muliebri**. T. 3. c. 272. A.
- Laudare auctorem quid sit**. T. 5. c. 858. E. & T. 9. c. 585. C. & T. 10. c. 757. C.
- Laudare auctorem**, idest, vocare, vulgo *sommer le garent*. Tom. 6. c. 391. C.
- Laudare quid**. Tom. 9. c. 1295. E.
- Laudari auctorem**. T. 9. c. 112. C. & c. 1295. D.
- Laudato venditori cavendum est de rato**. T. 6. c. 9. B.
- Laudatum**, idest, conditum, & conventum. Tom. 2. c. 1259. A.
- Laudimia quando debentur**, & quando non. T. 9. c. 427. E.
- Laudis studio ducebantur accusatores**. T. 10. c. 883. C.
- Laurata**, idest, tabellae laureatae. T. 2. c. 1013. E.
- Lautumia**. T. 3. c. 142. D. E.
- Lazarus fasciis**, & institis vinctus jacebat in sepulcro. T. 3. c. 349. A.
- Lectarii**, seu laccarii. T. 2. c. 767. D.
- Lectica**, aut equo, aut sella utimur valetudinis causa. T. 5. c. 310. C.
- Lecticae**, sive carrucae dormitoriae. Ibid. C.
- Lecticarii qui olim fuerint**. T. 1. c. 536. E. & T. 2. c. 809. A.
- Lecticarius quis sit**. T. 10. c. 1126. A.
- Lectio est recitatio**, & interpretatio certi loci ex Scriptura sacra. T. 6. c. 968. A.
- Legabatur olim inutiliter proprio servo sine libertate**. Tom. 4. c. 382. C.
- Legamus recte signatoribus in testamento**. T. 3. c. 249. B.
- Legamus recte servo heredis**. T. 8. c. 993. A.
- Legandi uxori vulgaris modus**. T. 1. c. 1378. B.
- Legandi verbum in libris de legatis passim fideicommissa significat**. T. 7. c. 534. E.
- Legandi uxori modus vulgaris qui fuerit**. T. 7. c. 1076. A.
- Legandi verbum quid comprehendat jure antiquo**. T. 10. c. 477. E.
- In legandis rebus suis faciliores sunt voluntates**, quam alienis comparandis, onerandisque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
- Legans fundum an instrumentum quoque emptionis ejusdem fundi legare videatur**, & e contrario. T. 6. c. 573. D.
- Legans bis eandem rem, non amplius**, quam semel ab herede praestari velle videtur. T. 7. c. 1407. B.
- Legantur frustra**, quae in arca sunt, aut quae quis deposuit, si nulla sint. T. 7. c. 1398. D.
- Legare nemo frustra**, & inutiliter intelligitur. T. 4. c. 442. C.
- Legare ultra dodrantem lex Falcidia non permittit**. T. 6. c. 405. C.
- Legare inimico meo nemo praesumitur**. T. 6. c. 740. A.
- Legare fundum**, qui meus erit, aut qui meus est quid. T. 7. c. 1108. A.
- Legare si velis servo alieno**, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.
- Legare an quis possit sibi ipsi**. T. 7. c. 1030. B.
- Legare incertum hominem**, est generaliter legare. T. 7. c. 989. B.
- An legare possit heres sine libertate statulibero sub ea conditione**, sub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.
- Legare ultra dodrantem est hereditatem onerare**. Tom. 7. c. 957. C.
- Legari an etiam possint futura corpora**. T. 7. c. 422. B.
- Legari non potest ante heredis institutionem**. T. 1. c. 423. E.
- Legari incertae personae non potest**. T. 1. c. 425. E. & c. 1344. D.
- Legari utiliter sine libertate an proprio servo possit**. Tom. 1. c. 1273. B.
- Legari potest in tempus mortis heredis**. T. 1. c. 424. D. E.
- Legari an possit res aliena**. T. 1. c. 126. E. c. 127. A.
- Legari an possit res tam incorporeales, quam corporales**. T. 1. c. 132. B. C.
- Legari heredis servo qua ratione legitime possit**. T. 1. c. 135. A. B.
- Legari an possit debitori liberatio**. T. 1. c. 129. E.
- Legari, vel fideicommissi an possit incertis personis**. T. 1. c. 133. B.
- Legari an possit certis personis**. T. 1. c. 425. E.
- Quae res legari possunt sinendi modo**. T. 1. c. 425. D.
- Legari optione**. T. 1. c. 340. A.
- Legari non potest a legatario**. Ibid. D.
- Legari potest rerum omnium usus, fructus**. T. 1. c. 426. C.
- Legari servo heredis proprio non potest sine libertate fideicommissaria**. T. 1. c. 1108. A.
- Legari domino res sua non potest**. T. 1. c. 335. D.
- Legari non potest post mortem heredis**. T. 1. c. 340. B. & c. 424. C.
- Legari poterat olim ante mediam heredum institutionem**. T. 1. c. 424. A.
- Quae res legari non possunt, & quibus modis legari non possit**. T. 1. c. 339. B. & seq.
- Legari res singulae possunt, & unius versarum summa**. T. 1. c. 340. E.
- Legari heredi non potest**. T. 1. c. 340. D.
- Quae legari possunt per damnationem**. T. 4. c. 1196. C.
- Legari non potest a patre, vel domino heredis**. Tom. 4. c. 220. B.
- Legari potest per damnationem res aliena, non per vindicationem**. T. 4. c. 530. D.
- Legari non potest domino, vel patri heredis instituti, aut legatarii**. T. 4. c. 220. B. fideicommissi vero potest. Ibid. B.
- Legari certum numerum nummorum aliud est, aliud certos nummos, qui sunt in illa arca**. T. 4. c. 102. C.
- Legari posse ab herede solo, non a legatario**. T. 6. c. 222. C.
- Legari potest alii res heredis**. T. 6. c. 234. D.
- Legari frustra videtur ususfructus earum rerum, quae utendo deperant**. T. 6. c. 246. B.
- Legari a legatario an possit**. T. 7. c. 957. D.
- Legari an possint res incorporeales, ut nomina, & servitutes**. T. 7. c. 1027. B.
- Legari an possit res pignori obligata**. T. 7. c. 1046. D. E. an legatarius, vel heres eam luere debeat. Ibid. c. 1047. C.
- Legari an possit utiliter servo proprio, alii non legato**. T. 7. c. 1434. E.

- Legari an uni ex heredibus a coherede possit.** T. 7. c. 1001. E. & c. 1002. A.
- Legari, & donari an possit incapaci in tempus, & in conditionem.** T. 7. c. 1475. E.
- Legari possunt ea, quæ pondere, numero, mensurâ constant, etiam si nihil eorum in bonis reliquerit testator.** T. 7. c. 1445. E.
- Legari quando, & in quibus rebus intelligatur quantitas, non corpus.** T. 7. c. 989. E.
- Legari quantum possit lege Falcidiâ.** T. 7. c. 957. C.
- Legari quomodo possit res aliena.** T. 7. c. 1017. D.
- Legari quod non potest domino, servo ejus rectè legatur, & contra.** T. 7. c. 439. E.
- Legari an possit a legatario.** T. 7. c. 901. A.
- Legari an possit a substituto ejus.** Ibid. A.
- Legari an possit civitatis parti, certis vicis, item collegiis.** Tom. 7. c. 1014. A.
- Legari an possit civitatibus.** T. 7. c. 1013. E.
- Legari an possit ei, cujus in potestate est heres scriptus.** Tom. 7. c. 1009. B. item ei, qui est in potestate heredis scripti. Ibid. B.
- Legari an possit id, quod apud hostes est.** T. 7. c. 977. C.
- Legari an possit id, quod nondum est in rerum natura, ut fructus futuri, aut fetus.** Tom. 7. c. 1008. B.
- Legari an possit olim municipiis, quia incertum est corpus.** T. 7. c. 392. E.
- Legari an possit in fraudem creditorum.** T. 7. c. 1032. E.
- Legari an possit res aliena per vindicationem.** T. 7. c. 1476. B.
- Legari an possit res aliena, vel hostis.** T. 7. c. 977. C. D.
- Legari an possit usus, vel usufructus omnium, quæ in bonis nostris sunt.** T. 7. c. 1336. C.
- Legari an possint ea per vindicationem, quæ in bonis testatoris sunt, testamenti, & mortis tempore.** T. 7. c. 1439. A.
- Legari an possint futura.** Tom. 7. c. 986. B.
- Legari res aliena potest per damnationem, per vindicationem verò non.** T. 7. c. 1005. A.
- Legari an possint non adscriptâ quantitate, numero, pondere, vel mensura eæ res, quæ illis constant.** T. 7. c. 1446. A.
- Legari an possint operæ liberi hominis.** T. 7. c. 1340. B.
- Legari an possint rectè corpora, vel species, si nulla talia corpora testator reliquerit.** T. 7. c. 1446. A.
- Legari an possint res dotis nomine obligatæ.** T. 7. c. 1425. E.
- Legari non posse servo alieno, nisi & domino ejus legari possit.** T. 7. c. 1273. A.
- Legari non potest statim a domino servi heredis instituti, per quem domino acquiritur hereditas, eadem servo.** T. 7. c. 1114. A. B.
- Legari possunt per damnationem ea, quæ futura sunt, ut quod ex Pamphila nascetur.** T. 7. c. 1222. D.
- An legari possit servo hereditario.** T. 7. c. 1188. A. B.
- An res aliena legari possit.** Tom. 8. c. 990. A. B.
- An duobus eadem res legari possit.** Ibid. D.
- An fundus alienus, an res sua, an res legatarii, &c.** Ibid. D. E.
- Quibusnam personis legari possit.** T. 8. c. 992. B.
- Legari an alteri possit post mortem ejus.** T. 8. c. 92. D.
- Legari an possit post mortem heredis, vel ab herede heredis.** Ibid. C.
- Legari potest & post mortem heredis.** T. 8. c. 636. E.
- Legari an possint quæ non possunt avelli ex ædibus.** T. 10. c. 1063. E.
- Incertæ personæ an possit legari.** T. 10. c. 473. B.
- Legari an, & quomodo possint res demersæ, & futuræ.** Tom. 10. c. 1071. A.
- Legat nemo non rectè rem, vel jus heredis sui.** T. 4. c. 1218. E.
- Legat frustra debitor creditori id, quod ei debet.** T. 4. c. 1192. B.
- Qui legat hominem, incertum legat.** T. 7. c. 645. C.
- Legat nemo jure servo.** Tom. 9. c. 124. B.
- Legata codicillo dari, vel adimi possunt.** T. 1. c. 444. C.
- Legata a tutelis differunt.** Tom. 1. c. 1017. E.
- Legata quid a donationibus causâ mortis distent.** T. 1. c. 1276. D.
- Legata plerumque præstantur, non competunt.** T. 3. c. 238. A.
- Legata quis consequi poterit, etiam si conditionem non impleverit.** T. 3. c. 375. A. B.
- Legata minui per legem Falcidiam.** T. 3. c. 194. A.
- Legata minora efficit compensatio.** T. 3. c. 431. E.
- Legata incapacibus relicta ad fiscum pertinere.** T. 3. c. 186. C.
- Legata duobus res eadem cujus est.** T. 1. c. 339. E. & c. 340. A.
- Legata pura quando cedunt legatariis.** T. 1. c. 131. E.
- Legata, quæ hereditatem onerant, & quæ hereditatem exhauriunt.** T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.
- Legata an in alienam voluntatem conferri possint.** Tom. 3. c. 26. A. B.
- Legata domo instructa, quæ continentur.** T. 1. c. 433. A.
- Legata infirmari nudâ voluntate.** T. 1. c. 704. E.
- Legata aut onerant, aut delibant, aut exhauriunt hereditatem.** T. 1. c. 440. E. & c. 804. E.
- Legata vindicamus, fideicommissa petimus, sive persequimur.** T. 1. c. 446. A.
- Legata ereptitia, & quæ ut indignis auferuntur.** T. 1. c. 812. A.
- Legata annua quando cedunt.** T. 2. c. 430. C.
- Legata quando dicantur onerare, exhaurire, & delibare hereditatem.** T. 1. c. 138. E. & c. 139. A. & c. 440. E.
- Legata omnia fideicommissis exæquari an possint.** Tom. 1. c. 126. D.
- Legata incertis personis relicta, & per errorem soluta, an possint repeti.** T. 1. c. 133. C.
- Legata nisi ex testamento non valent.** T. 1. c. 144. E.
- Legata, quæ jure non debebat, solvit Lentuli filia.** Tom. 1. c. 147. B.
- Legata, & fideicommissa differunt.** T. 1. c. 146. D.
- Legata minuuntur Novellâ Justiniani, plusquam lege Falcidiâ.** T. 1. c. 813. E.
- Legata ut adimuntur, vel transferuntur.** T. 1. c. 137. B. & c. 810. A.
- Legata annua, & menstrua quæ sint.** T. 1. c. 806. A.
- Legata, quæ relinquuntur pœnæ causâ.** T. 1. c. 136. C. & c. 810. D. E.
- Legata quæ inutilia dicuntur, & quæ pro non scriptis habentur.** T. 1. c. 811. B. C.
- Legata ab herede proficiuntur.** T. 1. c. 1017. E.
- Legata, ac tutelæ quo differunt.** Ibid. B. & seq.
- Legata pœnæ causâ relicta non valebant, hodiè valent, nisi illicita, vel probrosa, vel impossibilia sint.** Tom. 1. c. 810. D. E. & c. 1339. C. D.
- Legata relinquuntur verbis directis.** T. 1. c. 137. A.
- Legata conditionalia a stipulationibus multum distant.** Tom. 1. c. 1333. D. E.
- Legata in heredem legatarii ut computanda.** T. 1. c. 1278. A.
- Legata inutilia quæ sint.** Tom. 1. c. 1275. D.
- Legata, bonorum possessionem contra tabules petita, non præstantur omnibus.** T. 1. c. 1316. A.
- Legata, & stipulationibus quo differunt.** T. 1. c. 1333. E.
- Legata comparantur bonæ fidei contractibus.** T. 1. c. 1389. D.
- Legata quando cedunt.** T. 1. c. 817. A.
- Legata per omnia fideicommissis exæquata.** T. 3. c. 197. D.
- Legata solvi, etiam si testamentum dicatur falsum.** Tom. 3. c. 236. D.
- Legata servo heredis purè relicta sine libertate fideicommissaria non valere.** T. 3. c. 397. A.
- Legata

- Legatâ supellectile quid contineatur.** T. 3. c. 265. B.
- Legata domus instructa.** Vide, Domus legata.
- Cui legata est habitatio, an possit seorsum, sive aliis concedere, seu donare.** T. 4. c. 501. D.
- Legatâ habitatione, an videatur domus legata, id est, proprietas.** T. 4. c. 502. B.
- Legata pars simpliciter, & homo legatus simpliciter in quo differunt.** T. 4. c. 445. E.
- Legatâ, aut venditâ tabernâ negotiatoriâ, an merces legato, aut venditione contineantur.** Tom. 4. c. 1159. A.
- Legatâ certâ pecuniâ, non corpora nummorum spectantur, sed quantitas.** T. 4. c. 1126. C.
- Legatâ domo, an balnea, quæ sunt in ea domo quoque debeantur.** T. 4. c. 1114. D.
- Legatâ domo cum supellectile, an ea etiam supellex debeat, quæ domo translata est in hortos ad tempus.** T. 4. c. 1135. C.
- Legatâ domo instructâ, an vina legata videantur.** Ibid. A.
- Legatâ supellectile, non spectatur materia, sed saltem species.** T. 4. c. 1123. C.
- Legata conditionalia saltem cedunt conditione existente.** Tom. 4. c. 386. A. cur institutum est, legata morte cedere, non aditione. Ibid. C.
- Legata, quæ omnino existura sunt, pro præsentibus habentur.** T. 4. c. 1445. E.
- Legata, quæ relinquuntur sub conditione dandi, vel faciendi, nullo remedio capi possunt, antequam conditio sit impleta; quæ verò relinquuntur sub conditione non faciendi ea, capi possunt remedio stipulationis Mutianæ.** Tom. 4. c. 1445. E. & c. 1446. A.
- Legata captatoria.** Tom. 4. c. 1044. E.
- Legata, & æs alienum in quo differunt.** T. 4. c. 764. B.
- Legata quæ sunt in causâ caduci.** T. 4. c. 423. A.
- Legata non debentur, nisi deducto ære alieno.** T. 4. c. 523. B. creditores legatariis sunt priores, & potiores. Ibid. B.
- Legata non debentur, nisi ex testamento.** T. 4. c. 707. E.
- Inter legata, & donationes causâ mortis differentia.** T. 4. c. 1145. C.
- Inter legata, & stipulationes differentia, ejusque ratio quæ.** Tom. 4. c. 482. C. D. an oblata cautione Mutianâ, legatarius consequatur legatum. Ibid. c. 483. D.
- Legata conditionalia non faciunt, quæ tacitè insunt.** T. 4. c. 500. E.
- Legatâ supellectile, an vasa argentea quoque debeantur.** Tom. 4. c. 283. E.
- Inter legata, & stipulationes differentia quæ.** Tom. 4. c. 482. C. D.
- Legata.** Vide, Regula Catonianâ.
- Legata conditionalia ex post facto confirmantur, pura verò legata non.** T. 4. c. 389. A.
- Legata conditionalia, vel in diem incertum relicta non cedunt a morte testatoris, sed cum conditio extiterit post mortem testatoris.** T. 4. c. 386. A.
- Legata plura faciunt commemoratio temporum.** Tom. 4. c. 431. B.
- Legata tot sunt, quot res.** T. 4. c. 1356. B.
- Legata a filio relicta an præstabit pater substitutus filio heredi instituto, si filium adire non jubeat ex institutione, sed ipsemet suo nomine ex substitutione adeat.** T. 4. c. 408. C.
- Legata non debentur, nisi deducto ære alieno.** Tom. 4. c. 1347. D.
- Legata a morte testatoris cedunt.** T. 4. c. 385. E.
- Legata pura dicuntur esse etiam, quibus adscripta est dies certâ, non incerta, quod ad cessionem attinet: nam hæc statim cedunt a morte testatoris.** Ibid. E.
- Legata ornatus non sequitur, nisi nominatim dictus.** T. 4. c. 899. A.
- Legata, aut fideicommissa contribuere est, in ratione legis Falcidiæ ineunda, ea comuni calculo subjicere.** T. 4. c. 1218. E.
- Legata an debeantur, fisco eripiente hereditatem heredi scripto.** T. 4. c. 417. E.
- Legata sæpius res eadem, semel tantum debentur.** Tom. 4. c. 442. B.
- Legata, & fideicommissa non debentur, nisi deducto ære alieno.** T. 4. c. 523. B.
- Legata fideicommissis per omnia sunt exæquata.** T. 4. c. 909. C. D. & c. 1366. A.
- Legata nudâ voluntate relicta in testamento rupto non valent, nec debentur.** T. 4. c. 1075. B. an peti possint beneficio exceptionis doli mali. Ibid. B. C. quando hæc exceptio locum non habet. Ibid. C.
- Legata prius non debentur, quam satisfactum sit creditoribus defuncti.** T. 4. c. 1347. D. quid minuit legata. Ibid. D.
- Legata pro parte valent.** Tom. 4. c. 1087. D.
- Legata sunt repetenda, sive revocanda ob improvisum casum, novam, & inopinatam causam, & inopinatam fortunam.** Tom. 4. c. 1074. D.
- Legata; quæ ab initio non valent, ex postfacto non convalescunt.** T. 4. c. 1445. B.
- Legata annua quibus relinquuntur.** T. 5. c. 1134. D.
- Legata delibant hereditatem.** T. 5. c. 1129. A.
- Legata ex testamento militis non, nisi deducto ære alieno, debentur.** T. 5. c. 626. C.
- Legata, & fideicommissa liberis, & parentibus relicta; itemque legatum, quod uxori, vel nurui testamento dotis nomine relictum est, conservantur a Prætoribus bonorum possessione contra tabulas.** T. 5. c. 606. B. C.
- Legata primo dumtaxat gradu præstantur.** T. 5. c. 607. B.
- Legata quæ priori loco præstanda veniant.** T. 5. c. 1129. B.
- Legata quando sunt plura, & quando unum tantum est legatum.** T. 5. c. 1198. E.
- De legata habitatione.** Tom. 5. c. 1195. C.
- Legata an, & quæ in heredes transmittantur.** T. 5. c. 781. B.
- Legata in diem, & legata sub conditione in quo differunt.** T. 5. c. 781. D.
- Legata plura sunt, quoties nominatim plures res in legato exprisuntur.** T. 5. c. 865. C.
- Legata ubi plura sunt, tot sunt necessariæ stipulationes, quot sunt legata.** Ibid. D.
- Legata, & stipulationes in quo differunt.** T. 5. c. 614. E.
- Legata conditionalia non transmittuntur in heredem, & cur.** T. 5. c. 923. C.
- De re legata sub conditione.** T. 5. c. 861. B.
- Legata inter, & stipulationes differentia notissima.** Tom. 5. c. 614. D.
- Legata conservat Prætor.** Tom. 6. c. 205. B.
- Legata omnino inutilia quæ.** T. 6. c. 422. A.
- Legata, aut fideicommissa relicta a substituto exheredati, ejusdemque legatarii non valere.** T. 6. c. 410. D.
- Legata dat testator, heres autem ea præstat.** T. 6. c. 407. C.
- Legata duo, vel plura dividi possunt, ut alia agnoscantur, alia repudientur.** T. 6. c. 209. B.
- Legata sub conditione quando percipiuntur.** T. 6. c. 271. E.
- Legata conditionalia non transmittuntur ad heredem legatarii, si pendente conditione legatarius vitâ decesserit.** Tom. 6. c. 261. D.
- Legata non debentur, nisi, deducto ære alieno defuncti, aliquid supersit.** T. 6. c. 328. B.
- Legata infirmantur per æs alienum defuncti, aut minuuntur.** Ibid. B.
- Legata quando non debentur, inutiliaque**

liaque fiunt . T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.
 Legatā certā summā in singulos annos, plura sunt legata: quot anni, tot legata . T. 6. c. 21. D.
 Legata dicuntur relinqui ab herede, & quomodo . T. 6. c. 205. D.
 Legata pocula si testator conflaverit, & in massam redegerit, vel si ex massa legata pocula fecerit, vel ex lana legata si vestimentum fecerit, an videatur ademisse legatum, qui mutavit formam legati, sive speciem . Tom. 6. c. 215. B.
 Legata ex quo tempore deferantur . T. 6. c. 421. D.
 Legata instar donationis causā mortis obtinent . Tom. 6. c. 404. B.
 Legata quæ inutilia dicuntur . T. 6. c. 404. B. C.
 Legata, & stipulationes multum differunt . T. 6. c. 365. A.
 Legata non debentur, nisi deducto ære alieno, quod ipse defunctus contraxit . T. 6. c. 326. D.
 Legata non debentur, nisi ex eo, quod superest deducto ære alieno . T. 6. c. 422. C.
 Legata plura esse, & tot esse, quot habitationes gratuitæ annuæ, & cujusque diem legati cedere initio cujusque anni, & ad heredem legatarii transmitti ejus tantum anni legatum, quod in omnibus legatis annuis observatur . T. 6. c. 456. A.
 Legata non deberi, nisi deducto ære alieno . T. 6. c. 481. A.
 Legata ex hereditate sunt, sive deliberationes hereditatis . Tom. 6. c. 278. A.
 Legata non dantur codicillis . T. 6. c. 265. B.
 Legata a substituto relicta quomodo, & quando solvenda . T. 6. c. 81. D. E.
 Legata relicta a filio impubere exheredato, vel a substituto exheredato non valere . T. 6. c. 410. C.
 Legata omnia an solus filius de portione sua præstare cogatur . T. 6. c. 675. D.
 Legata utrum sint juris ordinarii . T. 6. c. 583. C.
 Legata videtur actio, si quis alicui leget, quod alter sibi debeat . T. 7. c. 1053. C.
 Legata sibi res sua pro non scripto an habeatur . Tom. 7. c. 995. C.
 Legata si sit alicui summa, hoc adjecto, ut si forte ea perdidisset, mox totidem ei præstaretur, an sæpius ei legatum refarciendum, si sæpius perdidisset . T. 7. c. 1300. B.
 Legata si sit eadem res duobus disjunctim, an singuli solidi petitionem, vel partes viriles habeant . T. 7. c. 1014. C. D.
 Legata si sit eadem res a diversis

heredibus eodem testamento, an semel dumtaxat debeat . T. 7. c. 1016. A.
 Legata si sit eadem res uni purè, alteri sub conditione, an legatarii sint re conjuncti . T. 7. c. 1436. E.
 Legata si sit mihi res mea, & ea post testamentum mea esse desierit, an per hoc convalescat legatum . T. 7. c. 1024. A.
 Legata si sit mihi res a substituto pupilli, & eam a pupillo ante conditionem emerit, an existente conditione substitutionis legatum petere possim . T. 7. c. 1034. C.
 Legata si sit sæpius eadem quantitas, an sæpius debeat, & multiplicationem recipiat . T. 7. c. 1016. D. E.
 Legata si sit una res ex duabus, nec appareat quæ, cujus electio sit . T. 7. c. 993. B.
 Legata si sit uni eadem res duorum testamentis, an sæpius, vel semel rem, vel æstimationem ejus petere possit . T. 7. c. 1016. C.
 Legata si sit uni res eadem sæpius, an sæpius debeat . T. 7. c. 1016. A.
 Legatā electione, si locus electioni nullus sit, an legatum valeat . T. 7. c. 1430. E.
 Legatā re uni, & deinde parte ejus alteri legatā, an postterius legatum minuatur prius . Tom. 7. c. 1015. C.
 Legata res quando acquiratur heredi . T. 7. c. 1020. B.
 Legata res si perierit, vel non compareat quomodo, & ubi ab herede præstanda sit . T. 7. c. 1035. D.
 Legata res sub conditione, an alienari possit . T. 7. c. 1060. A.
 Legata res uni ex heredibus, ei adjudicari debet . T. 7. c. 1048. E.
 Legata res ut actoris fiat, qua actio ne agitur . T. 7. c. 1035. A.
 Legatā re alienā, an aliquid debeatur . T. 7. c. 1025. A. B.
 Legatā re alienā, cujus commercium non est, an aliquid debeatur . Ibid. B.
 Legatā re alienā per damnationem, an heres eam rem a domino redimere debeat, vel æstimationem ejus præstare . T. 7. c. 1017. E.
 Legatā re duobus disjunctim per damnationem, an singulis debeatur solidum . T. 7. c. 1015. C.
 Legatā re eadem aliis pluribus conjunctim, aliis disjunctim, quomodo inter eos legatum dividatur . Ibid. E.
 Legatā re eadem pluribus conjunctim per damnationem, an singuli habeant partes viriles . T. 7. c. 1014. D.
 Legatā re eadem pluribus conjunctim per vindicationem, ab initio singuli solidum, concursu partes habent . Ibid. C.

Legatā unā re duobus conjunctim, altero mortuo, an alter legatum ex sua causa repudiare, & ex hereditaria causa possit amplecti, vel contra . T. 7. c. 983. B.
 Legata si sit arca, & ei impositum sit ædificium, an utrumque debeat legatario . T. 7. c. 1006. E.
 Legatā certā re uni ex heredibus, an is totam, vel quam partem ejus rei capiat . T. 7. c. 1003. D.
 Legata certa res ubi præstanda . T. 7. c. 1011. A. cui pereat, videlicet si perierit sine dolo, & culpa heredis . Ibid. A.
 Legatā parte bonorum, an contineantur nomina debitorum, & æs alienum . T. 7. c. 1376. C.
 Legatā parte bonorum, quid debeatur, an res ipsæ, vel ipsarum æstimatione . T. 7. c. 1008. A.
 Legatā parte bonorum, an deducatur æs alienum, & tributa . T. 7. c. 1377. A. B.
 Legatā penu, an legato cedat fructus promercialis . T. 7. c. 1371. E.
 Legatā lanā, an postea facta ex ea vestis debeat . T. 7. c. 1031. B.
 Legata nominatim conferri in tempus mortis . T. 7. c. 1475. E.
 Legatā lance r. in ore, cujus sit electio, & quæ debeat . Tom. 7. c. 992. A.
 Legata optio an per electionem illegitimè factam consumatur . T. 7. c. 1428. D.
 Legatā optione alicujus rei, quomodo ea legitimè fieri possit . T. 7. c. 1428. D.
 Legatā optione, an optio semel tantum fieri possit . T. 7. c. 1428. C.
 Legata est arca, vivus testator arcam inædificavit, quæratur, an legatario utrumque debeat . T. 7. c. 1162. D.
 Res legata sub conditione venit in actionem familiæ exciscundæ . T. 7. c. 502. E.
 Legata agnitione acquiruntur . T. 7. c. 1019. D.
 Legata, donationes, fideicommissa mihi invito acquiruntur per servum, aut filium, etiam ignorantem . T. 8. c. 4. E.
 Legata an cum onere fideicommissi apud heredem remaneant, legatario repudiante . T. 7. c. 1322. D. E.
 Legata an debeantur ante deductum æs alienum . T. 7. c. 1309. E. & c. 1376. C.
 Legata an omnino exæquantur fideicommissis . T. 7. c. 959. C.
 Legata an exceptis personis ultra virilem conserventur, bonorum possessione contra tabulas petita . T. 8. c. 65. D.
 Legata an pendeant ex institutione heredis . T. 7. c. 1041. B.
 Legata an præstentur, deducto ære alieno .

- alieno . T. 7. c. 1376. C.
 Legata an possint esse damnosa . T. 7. c. 994. A.
 Legata deferuntur ab additione hereditatis . T. 7. c. 1019. D.
 Legata an relicta sint, cum morietur heres, an post mortem heredis, quid intersit. T. 7. c. 958. E.
 Legata an sint reducenda ad rationem hereditatis, si testator plus legaverit, quam in bonis habeat. T. 7. c. 1056. B. quomodo Falcidia detrahenda . Ibid. B.
 Legata an sint separanda a stipulationibus . T. 7. c. 439. B.
 Legata an valeant, nisi is, qui heres scriptus est, heres existat . T. 7. c. 1041. B.
 Legata an valeant, si contra testamentum pronuntietur . Tom. 7. c. 190. C.
 Legata annua an relinquuntur morte legatarii . Tom. 7. c. 1357. D.
 Legata annua, fidei remunerandae causâ relicta, an debeantur, si fallat fides . T. 7. c. 1310. D.
 Legata annua, laboris remunerandi causâ relicta, an labore finito, vel diminuto, ea etiam finiantur, & diminuantur . T. 7. c. 1311. A.
 Legata annua non alimentorum vice relicta, quando finiantur . T. 7. c. 1312. D. E. usufructui esse similia. Ibid. 1313. A. quid ab usufructu distent . Ibid. A.
 Legata annua quando finiantur . T. 7. c. 1296. B. C.
 Legata annua quibus relicta sunt, etiam si alimentorum nomine relinquuntur, his Falcidiae satisfactio non remittitur . T. 7. c. 1297. A.
 Legata annua, vel menstrua an sempiterna intelligantur . T. 7. c. 1296. B.
 Legata annua, vel menstrua heredis exonerandi gratiâ, unum est legatum, non plura . T. 7. c. 1297. B.
 Legata annua, vel menstrua si testatores relinquunt, an intelligatur, quamdiu legatarii vixerint . T. 7. c. 1296. B.
 Legata annua, vel menstrua, vice alimentorum relicta, an morte alimentarii finiantur . Ibid. B. C.
 Legata a pupillo instituto sub conditione relicta, & a substituto ejus repetita an debeantur . T. 7. c. 1012. D.
 Legata a quibus praestentur . T. 7. c. 959. E. & c. 960. A.
 Legata a quibus relinquuntur . T. 7. c. 957. D.
 Legata a stipulationibus qua in re differant . T. 7. c. 439. B.
 Legata ab initio inutilia per repetitionem confirmantur . Tom. 7. c. 1005. B.
 Legata ab institutione, & substitutione relicta, an praestentur, testamento per bonorum possessionem contra tabulas rescisso . Tom. 7. c. 922. B. C.
 Legata ab instituto, & simul substituto quomodo praestanda, & quomodo ratio Falcidiae habenda . T. 7. c. 936. B. C.
 Legata ab instituto relicta an a substituto ejus videantur repetita . T. 7. c. 1013. A.
 Legata conditionalia an conferantur . T. 8. c. 97. A.
 Legata conditionalia an transmittantur ad heredem . T. 7. c. 1443. A.
 Legata conditionalia cedere, moriente legatario, si conditio impleatur eo moriente . T. 7. c. 1072. E.
 Legata cum simul capacibus, & incapacibus relicta sunt, an incapacibus relicta pro non scriptis habeantur . T. 7. c. 948. A.
 Legata damnationis an heredi adquirantur per additionem . T. 7. c. 1020. E.
 Legata, & donationes causâ mortis non deberi, nisi patroni legitimâ portione deductâ . T. 7. c. 869. C.
 Legata, & fideicommissa an invitatis legatariis differantur . Tom. 7. c. 159. C.
 Legata, & fideicommissa an in ultimum vitae tempus conferri possint . T. 7. c. 944. D.
 Legata, & fideicommissa, an infirmantur, petita bonorum possessione contra tabulas . T. 7. c. 1405. C.
 Legata, & fideicommissa in multis causis sunt aequalia . T. 7. c. 959. B.
 Legata, & libertates quando per querelam non competant . T. 7. c. 211. A.
 Legata, & stipulationes in plerisque pari jure esse . T. 7. c. 1313. E. ab iis argumenta duci ad illa, & contra . Ibid. E.
 Legata hereditariarum actionum loco habentur . T. 8. c. 372. C.
 Legata incerta re, vel certâ, cujus electio sit . T. 7. c. 991. D.
 Legata indebita soluta quando, & a quo condicantur . T. 7. c. 190. C.
 Legata in singulos annos relicta, pro rata 9. anni, quo legatarius vitâ decessit, ad heredem transmitti integra . T. 7. c. 1347. B. C.
 Legata inutilia ab initio, an postea confirmari possint . T. 7. c. 1005. A.
 Legata inutiliter data an, & quomodo confirmantur . T. 7. c. 939. A.
 Legata inutiliter data per repetitionem confirmari . T. 7. c. 1004. B. C. quo modo ea repetitio fiat . Ibid. c. 1005. A.
 Legata optionis an transferantur ad legatarii heredem . T. 7. c. 968. C. D.
 Legata plura si uni relicta sint, & unum adimatur; nec appareat quale, quid fiat . T. 7. c. 993. B.
 Legata postumis liberis an intervenitur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas . T. 8. c. 59. E.
 Legata, praesenti die relicta, an proferri possint . T. 7. c. 1411. D.
 Legata, praesenti die relicta, nullo modo retineri posse, sed confestim praestari oportere . T. 7. c. 1412. A.
 Legata turpia pro non scriptis esse; T. 7. 1203. C.
 Legata per vindicationem a legatis per damnationem distinguuntur voluntate . T. 7. c. 1098. E.
 Legatum stipulationibus comparata . Ibid. E.
 Legata praestare cujus sit . T. 7. c. 193. B.
 Legata quaedam in testamento si sint inducta, an ea apud heredem remaneant . T. 7. c. 1490. B.
 Legata, quae deficiunt vivo testatore, an in fiscum recidant cum onere fideicommissi . T. 7. c. 1322. D.
 Legata quae, & quibus praestentur, petita bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 71. E. & seq.
 Legata quae vocentur captatoria . T. 7. c. 1029. E.
 Legata quando caduca sunt . T. 8. c. 27. C.
 Legata quando conserventur extraneis, bonorum possessione contra tabulas petita . T. 8. c. 60. E.
 Legata quibus personis conserventur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas . T. 8. c. 59. E.
 Legata, relicta a pupillo, an ejus substituto debeat ex sua persona . T. 7. c. 1043. D.
 Legata relicta a substituto vulgari cedere a morte testatoris . T. 7. c. 1072. E.
 Legata relicta a substituto pupillari cedere a morte testatoris, quasi pura . T. 7. c. 1073. B.
 Legata relicta ab instituto, an substitutus ejus debeat ea, nisi repetantur . T. 7. c. 1012. C. quibus verbis ea repetitio fiat . Ibid. C.
 Legata si sint uxori centum, quae marito dederit in dotem, si non dedit, an nihilominus debeantur . T. 7. c. 1401. B.
 Legata sunt in vindicatione, fideicommissa in petitione, & repetitione . Tom. 7. c. 1011. B.
 Legata ubi praestari debeant . T. 7. c. 152. C. D.
 Legata si sint ab aedibus separata, postea testator ea injunxerit, an per hoc legatum extinguatur . T. 7. c. 1031. C.
 Legata si sint alicui in annos singulos dena, nec quo loco dentur, adscriptum sit, ubi peti possint,

sint, & dari debeant. Tom. 7. c. 1297. D.
 Legata si sint dulcia, quæ continentur legato. T. 7. c. 1458. D. E.
 Legata vindicationis quando legatario adquirantur. T. 7. c. 1020. E.
 Legata, quæ dicuntur esse in causa caduci, quæ sunt. T. 7. c. 1131. A.
 Legata caduca quæ dicuntur. Ibid. B.
 Legata plura facit enumeratio plurium rerum, conjunctivo modo comprehensa. T. 7. c. 1102. A.
 Legata non facit plura enumeratio, disjunctivo modo comprehensa. Ibid. A. B.
 Legata heredi relicta an separentur a retentionibus, præceptionibus, deductionibus, acceptionibus. T. 7. c. 1236. C.
 Legata fideicommissio exæquata. T. 7. c. 1192. A.
 Legata annua usufructui similia esse, & tamen ab eo multum distare. T. 7. c. 1307. C. D.
 Legata incapaci relicta pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
 Legata qui non capiunt ex testamentis. T. 7. c. 1179. D.
 Legata, relicta sub conditione non faciendi, quando impleantur. T. 7. c. 1233. A.
 Legata quo die cedunt. Tom. 7. c. 1231. A.
 Legata, quæ die cedente legatorum inutilia inveniuntur, nunquam debentur. Ibid. B.
 Legata an relinquebantur verbis directis. T. 7. 1144. D.
 Legata alimenta statim debentur pro dignitate natalium. T. 7. c. 1090. A.
 Legata solent plerumque ab indignis in fiscum transferri. T. 7. c. 1232. B.
 Legata pecuniaria ut solvantur annuâ, bimâ, trimâ die. T. 7. c. c. 1223. E.
 Legata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.
 Legata non debet heres ultra vires patrimonii. T. 7. c. 1110. D.
 Legata ex qua die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
 Legata ignorantes adquirunt legatarii. T. 7. c. 1240. D.
 Legata conditionalia quæ dicuntur. T. 7. c. 1136. E.
 Legata ereptitia quæ dicuntur: T. 7. c. 1131. E. & c. 1232. B.
 Legata rerum singularum non præstantur, nisi deductis oneribus. T. 7. c. 1106. A.
 Legata caduca, quæ fiunt lege Papia. T. 7. c. 1165. A.
 Legata, & fideicommissa per omnia, & in omnibus exæquavit Justinianus. T. 7. c. 1159. E.
 Legata, quæ pro non scriptis dicuntur. T. 7. c. 1131. C.
 Legata pro qua parte heredes debent, pro virili, an pro hereditaria, an singulis in solidum. T. 7. c.

1139. C.
 Legata non videntur nummorum corpora, sed quantitas. T. 7. c. 629. B.
 Legata quædam adimuntur ab ipso testatore. T. 7. c. 1132. A.
 Legata quid differant a fideicommissis. T. 8. c. 995. B. C.
 Legata an ante aditam hereditatem cedant. T. 8. c. 1001. B.
 Legata res si sine facto heredis perierit. T. 8. c. 991. C.
 Legata, conditione pendente, si heres vitâ decesserit, an ad heredem heredis transferantur. T. 8. c. 373. B.
 Legata an conserventur liberis, petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 64. B.
 Legata an conserventur patrono præterito petente contra tabulas liberti. T. 8. c. 76. B.
 Legata an debeantur, nisi deducto ære alieno. T. 8. c. 61. B.
 Legata an debeantur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 68. E. a quo dentur, vel præstentur. Ibid. D.
 Legata an liberis, & parentibus conserventur ultra virilem, bonorum possessione contra tabulas petita. T. 8. c. 66. D.
 Legata an nudâ voluntate adimantur. T. 8. c. 137. D.
 Legata an præstet suus præteritus, si petierit contra tabulas bonorum possessionem. T. 8. c. 74. C.
 Legata an transferantur in præteritum, si petierit bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 76. E.
 Legata an valeant, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.
 Legata an utiliter relinquuntur sub conditione impossibili. T. 8. c. c. 359. D.
 Legata annua non alimentorum causâ si relicta sint, an de iis transactio fieri possit. Tom. 7. c. 1297. B.
 Legata ab uno ex filiis institutis relicta parentibus, & liberis, si omnes filii per præteritum petierint contra tabulas, quis eorum præstet. T. 8. c. 73. B. C.
 Legata ab herede non præstantur, nisi deducto ære alieno. T. 8. c. 802. A.
 Legata non cedunt a morte testatoris, sed ex apertis tabulis. T. 8. c. 766. B.
 Inter legata, & stipulationes magna differentia. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. B. & seq.
 Legata reperuntur. T. 8. c. 550. D.
 Legata distant propter urbis, & Romæ differentiam. T. 8. c. 552. E.
 Legata cui sunt relicta, an videatur præteritus. T. 8. c. 35. B. si illa agnovit, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. B.
 Legata quis, & quibus præstet, si

petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 74. B. C.
 Legata quomodo præstent duo filii, unus institutus, alter præteritus, si ambo, vel alter bonorum possessionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 75. B. C.
 Legata relicta uxori, vel nurui dotis causâ, an conserventur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 69. A.
 Legata si absument hereditatem, an Falcidiæ locus sit. T. 8. c. 65. C.
 Legata tabulis pupillaribus relicta, an firma maneat, testamento principali, seu paterno rescisso. T. 8. c. 62. D.
 Legata ultra virilem, an heres scriptus capere possit. T. 8. c. 67. A.
 Legata captatoria in testamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
 Legata indebita, a possessore hereditatis soluta, reputantur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C.
 Legata, pendente lite hereditatis, præstantur cautione, aut fideiussione datâ. T. 9. c. 182. B. & seq.
 Legata non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 9. c. 1131. B.
 Legata, aut fideicommissa ex testamento militis non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 9. c. 701. C.
 Legata pura, & legata conditionalia in quo differunt. Tom. 9. c. 893. D. E.
 Legata conditionalia, conditiones, & stipulationes in quo differunt. T. 9. c. 894. C. & seq.
 Legata sub conditione relicta non statim a morte testatoris, sed cum existit conditio, deberi incipiunt. Tom. 9. c. 894. E.
 Legata, vel fideicommissa, quæ sub modo relinquuntur. Tom. 9. c. 854. D. & seq.
 Legata quando adquiruntur. T. 9. c. 879. A.
 Legata quibus casibus fiunt caduca. Tom. 9. c. 872. A.
 Inter legata, & fideicommissa communia quæ sint. T. 9. c. 818. C. & seq. & c. 837. A. & seq.
 Legata præstanda ab herede ex inventario, deducto ære alieno. T. 9. c. 783. D.
 Legata restitui cum omni sua causa, evictâ hereditate. T. 9. c. 812. A.
 Legata soluta, etsi indebita, quæ condici non possunt. T. 9. c. 225. D.
 Legata relicta quibuscumque incertis personis, aut corporibus licitis, & collegis licitis, & postumo alieno valere. T. 9. c. 855. B.
 Legata, quæ pro non scriptis habentur, in fiscum non recidunt. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A.
 Legata, quæ non cedunt, nisi ab

T t adi-

- adita hereditate . Tom. 9. c. 891. E.
- Legata olim relicta incertis personis nec valebant, nec peti poterant, soluta tamen non poterant condici . Tom. 9. c. 225. D.
- Legata per damnationem . Ibid. D.
- Legata fideicommissis per omnia esse exæquata . Tom. 9. c. 1147. E. & T. 10. c. 685. A.
- De legata servitute personali . T. 9. c. 891. E. & c. 892. A. Vide, Servitus personalis.
- Legata alia diem suum habent, alia non habent . Tom. 10. c. 90. A.
- Legata inter, & stipulationes quæ sit differentia . Tom. 10. c. 356. C.
- Legata ex futuro non ex præsentis vires accipiunt . Ibid. C.
- Legata inter, & donationes causâ mortis differentia . T. 10. c. 507. A.
- Legata a testatore an corporaliter transferantur . Tom. 10. c. 517. A.
- Legata inter, & stipulationes conditionales differentia . Tom. 10. c. 599. C.
- Legata olim nominatim relicta ab instituto substitutus non debebat, nisi ab eo fuissent repetita specialiter, vel generaliter . T. 10. c. 686. A.
- Legata ex fundo an possint relinqui . Tom. 10. c. 751. A.
- Legata non possunt exhaurire hereditatem, nec onerare supra dordantem . Tom. 10. c. 803. D.
- Legata relicta testamento militis in quo differant a legatis relictis testamento pagani . T. 10. c. 805. A.
- Legata solida quædam si heres solverit, an & cætera cogatur solve- re . Tom. 10. c. 806. A.
- Legata relicta in alimenta puero- rum an patiantur Falcidiam . T. 10. c. 807. E.
- Legata an sint exæquata fideicom- missis per omnia, & in omnibus . Tom. 10. c. 834. C.
- Legata fideicommissis jure novo exæquantur . Tom. 10. c. 1056. A.
- Legata servo, constituto ad custo- diam Ecclesiæ, an debeantur ante constructam Ecclesiam . T. 10. c. 1057. A.
- Legata quibus verbis possint relin- qui . Tom. 10. c. 1059. E.
- Legata conditionalia, vel fideicom- missa non transferuntur in here- dem, si pendente conditione fi- deicommissarius deccdat . T. 10. c. 1062. B.
- Legata duobus separatim, vel con- junctim per damnationem, vel per vindicationem an facta sint, multum interest. (Nota inserim in textu pro disjunctim reponendum conjunctim) Tom. 10. c. 1073. C.
- Legata pluribus res una quomodo dividatur . T. 10. c. 1113. A.
- Legata si sint parata uxoris causâ, an veniant res æstimatæ in do- tem . T. 10. c. 1121. D.
- Legata an remaneant apud heredem cum onere . Tom. 10. c. 1157. A.
- Legata, & prælegata sunt ex here- ditate . Tom. 10. c. 1165. B.
- Legata, & libertates an periman- tur, si per injuriam heres scriptus victus sit . Tom. 10. c. 1256. E.
- De rei legatæ evictione . Tom. 7. c. 1244. D. E.
- Legatæ sub conditione rei quis do- minus sit . Tom. 7. c. 468. D.
- Legatæ pecuniæ solutione heredem liberari, non tantum si legatario solverit, vel alii voluntate lega- tarii, sed & si alii solverit vo- luntate, & jussu testatoris . T. 7. c. 1331. D.
- Legatæ rei dominium an legata- rius adquisivisse videatur a mor- tis testatoris tempore . Tom. 7. c. 1435. E.
- Legatæ rei dominium an rectâ viâ transeat a testatore ad legata- rium . Ibid. E.
- Legatæ rei dominium ante, & post aditam hereditatem ad quem per- tineat . Tom. 7. c. 972. E. & c. 973. A.
- Legatæ rei dominium quo tempore videatur esse hereditatis . Tom. 7. c. 1019. E.
- Legatæ rei partem si adquisiero ex causa lucrativa, partem ex non- lucrativa, an actio ex testamento extinguatur . Tom. 7. c. 1062. C.
- Res legatæ non adquiruntur igno- ranti, & cur . Tom. 7. c. 1240. D.
- Legatæ si sint filio obligationes vi- ginti, quas elegerit, an legatum valeat, si ipse eas dolo malo, vi- vo patre, majores fecerit . Tom. 7. c. 1445. A. B.
- Legatæ si sint res non junctæ ædi- bus, an legatum extinguatur, si vivo testatore jungantur ædibus . Tom. 7. c. 1027. E.
- An res legatæ, aut relictæ per fidei- commissum speciale, vel per fidei- commissum universitatis, possint alienari, vel pignerari, vel servi manumitti ab eis, a quibus reli- ctæ, vel relictæ sunt . Tom. 9. c. 853. C. D.
- Rei legatæ dominium an rectâ viâ transeat ad legatarium, nec possit ullo momento esse apud here- dem . Tom. 10. c. 408. C. D.
- Legatam rem utrum testator ven- diderit, an donaverit; si vendide- rit, quæ distinctio notanda . T. 4. c. 520. B.
- Legatam rem sub conditione fru- stra alienari . Tom. 7. c. 1060. A.
- Legatam rem si emero, antequam dies legati cederet, an extingua- tur actio ex testamento . Tom. 7. c. 1062. B.
- Legatam rem si testator alienaverit, an legatum extinguatur . Tom. 7. c. 1050. C.
- Legatam rem sub conditione an- heres alienare, legare, pignori obligare, eique servitutem im- ponere possit . Tom. 7. c. 1056. C. D.
- Legatam domum si heres patiatum possideri, quomodo legatario te- neatur . Tom. 7. c. 1038. A.
- Legatam navem, aut domum si testator destruat, an præsumatur mutasse voluntatem . Tom. 7. c. 1031. C.
- Legatam mihi rem sub conditione si ignorans ab herede emi, an- pretium ab illo, existente condi- tione, actione ex empto consequi possim . Tom. 7. c. 797. A.
- Legatam rem qui accepit, an eam ex causa emptionis, vel dotis promissæ petere possit . Tom. 8. c. 346. D.
- Legatam rem si mihi dominus do- naverit, vivo testatore, an post mortem testatoris eam rem, vel æstimationem ejus petere possim . T. 8. c. 345. B.
- Legatam rem, quæ dolo scripti he- redis perierit, an præteritus præ- stare cogatur, si petierit bono- rum possessionem contra tabulas . Tom. 8. c. 76. E.
- Legatarii si plures sint heredes, ut eos pro legatis convenire possunt, Tom. 1. c. 1272. A. B.
- Legatarii conditionalis, & credi- toris conditionalis discrimen . T. 3. c. 287. B.
- Legatarii post Trebellianum fidei- commissarium veniunt . T. 2. c. 1022. D.
- Legatarii & prælegatarii ad ætis alieni solutionem cogendi non- sunt . T. 1. c. 1104. D.
- Legatarii morte si deficit conditio ante apertas tabulas, filico locus est . T. 1. c. 1275. C.
- Legatarii, & fideicommissarii sunt possessores rei lucrativæ . T. 4. c. 1151. C.
- Legatarii connumerantur creditori- bus hereditariis in causa separa- tionis bonorum . T. 4. c. 1346. A.
- Legatarii non habent retentionem Falcidiam . T. 4. c. 1066. C.
- Legatarii, aut heredis instituti do- mino, vel patri, fideicommissi potest . T. 4. c. 220. B. legari ve- rò non . Ibid. B.
- Legatarii in quo differunt a credito- ribus . T. 4. c. 1347. A.
- Legatarii agnitio retrahitur ad tempus aditæ hereditatis, non- ultra . T. 4. c. 1444. B.
- Legatarii conditionalis causa longè divisa est a causa statuliberi . T. 5. c. 1172. C. & seq.
- Legatarii electio quando est . T. 6. c. 223. E.
- Legatarii an creditoribus defuncti adnumerentur . T. 6. c. 326. C.
- Legatarii adnumerantur creditori- bus hereditariis in separatione bonorum defuncti, & heredis . T. 8. c.

8. c. 372. C. D.
 Legatarii an cum singulis heredi-
 bus, vel cum dispensatore in soli-
 dum legatorum nomine agere
 possit. T. 7. c. 1073. C.
 Legatarii an possint vindicare fru-
 ctus ab adita hereditate. T. 7. c.
 1087. A.
 Legatarii an sit electio, ut vel agat
 ad aestimationem, vel ad rem, si
 servus heredis ei legatus fuerit, &
 heres eum manumiserit, vel ven-
 diderit. T. 7. c. 1077. D. E.
 Legatarii capacitas an exigatur utro-
 que tempore, testamenti, & mor-
 tis. T. 7. c. 1475. D.
 Legatarii conjuncti re, & verbis
 qui sint. T. 7. c. 1165. D.
 Legatarii conjuncti re, & verbis, vel
 verbis tantum, vel re tantum,
 an habeant jus accrescendi, &
 uter utri præferatur. Tom. 7. c.
 997. C.
 Legatarii, & fideicommissarii an do-
 minium, & vendicationem adqui-
 rant ab adita hereditate. T. 7. c.
 1021. A.
 Legatarii nomen si testamento, vel
 codicillis comprehensum non sit,
 an legatum nullum sit. T. 7. c.
 1463. A.
 Legatarii per damnationem. T. 7.
 c. 1286. C. D.
 Legatarii si sint plures re, & verbis
 conjuncti, & unus ex eis deficiat,
 cui ex illis ejus portio accrescat.
 T. 7. c. 998. B.
 Legatarii, vel fideicommissarii ubi
 agant. T. 7. c. 151. C.
 Legatarii, vel heredis electio an sit.
 T. 7. c. 968. B.
 Legatarii an habeant tacitam hypo-
 thecam in hereditariis bonis le-
 gatorum nomine. T. 7. c. 1309.
 C.
 Legatarii an in possessionem rerum
 hereditariarum, legatorum ser-
 vandorum causâ, mitti possint. T.
 7. c. 1308. E.
 Legatarii res an eidem ipsi legari
 possit. T. 8. c. 990. E.
 Legatarii nunquam conferunt. T.
 8. c. 106. A.
 Legatarii parentes, & liberi an re-
 digantur ad virilem, si petita
 sit bonorum possessio contra ta-
 bulas. T. 8. c. 69. B.
 Legatarii qui sint, quibus non de-
 feratur contra tabulas. Ibid. B.
 Legatarii unius rei per vendicatio-
 nem ab initio habent totum, con-
 cursu partes. T. 8. c. 47. B.
 Legatarii non conferunt ad æris
 alieni solutionem, ad Falcidiam
 conferunt. T. 9. c. 205. B.
 Si legatarii moriantur ante apertas
 tabulas, ex lege Papia non trans-
 mittunt legata ad heredes suos,
 sed caduca fiunt. T. 9. c. 879. B.
 Legatarii an sit electio, ut vel
 agat ad aestimationem, vel ad
 rem. T. 10. c. 511. A.
 Legatarii omnes, & fideicommissa-
 rii hodie ex constitutione Justi-

niani acquirunt dominium, &
 vendicationem ab adita heredi-
 tate, si non repudiaverint. T. 10.
 c. 408. E.
 Legatarii non sunt creditores, aut
 debitorum hereditarii. T. 10. c.
 961. E.
 Legatariis testibus utimur in testa-
 mento. T. 3. c. 249. B.
 Legatariis substitui potest. T. 2. c.
 1024. D.
 Legatariis potiores sunt creditores.
 T. 4. c. 523. B.
 An legatariis noceat injuria heredi
 scripto facta. T. 4. c. 570. B.
 De duobus legatariis conjunctis. T.
 6. c. 457. C. D.
 Legatariis non minus, quam here-
 dibus substitui potest. Tom. 5. c.
 864. D.
 Legatariis a testatore constituto
 speciali pignore, legatorum nomi-
 ne, an possint etiam jus taciti
 pignoris exercere. T. 7. c. 1309. C.
 Legatariis actione in unam rem con-
 currentibus, an singuli solidi pe-
 titionem habeant. T. 7. c. 1014.
 C.
 Legatariis an noceat sententia di-
 cta adversus heredem scriptum.
 T. 7. c. 1041. A.
 Legatariis an noceat, si heredi scri-
 pto hereditas auferatur. Ibid. A.
 B.
 Legatariis cæteris non concurrenti-
 bus, solus, qui superest, solidi pe-
 titionem an habeat. Tom. 7. c.
 1014. D.
 Legatariis, & tutoribus quando, &
 quomodo substituere possimus. T.
 7. c. 899. C.
 De legatariis conjunctis. T. 7. c.
 1153. D. & seq.
 In legatariis quæ capacitas requiri-
 tur. T. 7. c. 1183. B.
 Legatariis substituendi potestas da-
 ta. T. 7. c. 899. B. C.
 A legatariis fideicommissum relin-
 qui posse. T. 7. c. 1220. B.
 Legatariis an teneantur, qui ex te-
 stamento omittunt, & ab intestato
 succedunt. Tom. 7. c. 1065. D. E.
 Legatariis substitui potest. T. 7.
 c. 1103. C.
 De legatariis, aut heredibus conjun-
 ctis, aut disjunctis. Tom. 9. c.
 896. E. & c. 897. A. & seq.
 Legatariis quæ actiones competunt.
 T. 9. c. 182. A.
 Legatariis, & manumissis an no-
 ceat injuria facta scripto. T. 10.
 c. 1256. E.
 Legatario defuncti mala fides non
 nocet, sed heredi. T. 1. c. 1124.
 E.
 A legatario legari an possit. T. 1.
 c. 340. D.
 Legatario quando petitio legati esse
 incipit. T. 4. c. 1152. A. B.
 Legatario heres omnem culpam, &
 dolum præstare tenetur, excepto
 casu fortuito. T. 4. c. 488. B.
 A legatario legatum relinqui non
 potest, fideicommissum relinqui

potest. T. 4. c. 482. C.
 Legatario an substitui possit. T. 7.
 c. 1057. A.
 De legatario, qui non accepit le-
 gatum. T. 7. c. 1220. B. C.
 An legatario heres teneatur, ut ex-
 hibeat vestimenta, quæ ignorans
 consumpserit in funus. T. 7. c.
 1192. D.
 Legatario utrum quina, aut quin-
 que debeantur. T. 7. c. 1172. C.
 De legatario incapace in totum. T.
 7. c. 1168. D. pro parte. Ibid.
 C.
 De legatario capace pro parte lega-
 ti. Ibid. B.
 Legatario ignoranti, an vendica-
 tio adquiratur. T. 7. c. 1021. A.
 Legatario onus impositum, eo rep-
 udicante, an in heredem transfe-
 ratur. T. 7. c. 1056. A.
 Legatario quando optio detur. T.
 7. c. 1427. A. quando electio.
 Ibid. A.
 Legatario qui advocatus adfuit, an
 querelâ inofficiosi excludatur. T.
 7. c. 193. D.
 Legatario quomodo substitui possit.
 T. 7. c. 1059. D. E.
 Legatario si heres repræsentaverit,
 & præstiterit pecuniam ante diem,
 an liberetur. T. 7. c. 1316. D.
 Legatario, vivo testatore, mortuo,
 an legatum ejus apud heredem,
 & an cum onere fideicommissi
 remaneat. T. 7. c. 1345. A. B.
 Legatario uno moriente, vivo tes-
 tatore, an ejus pars fiat caduca,
 vel ad quem pertineat. T. 7. c.
 1060. C.
 Legatario uno victo, an hoc aliis
 noceat. T. 7. c. 192. A.
 Legatario mortuo ante diem legati
 cedentem, legatum non trans-
 mitti in heredem legatarii. T. 7.
 c. 1189. A.
 Legatario an detur actio furti. T.
 7. c. 1020. D.
 Legatario an noceat injuria facta
 scripto heredi. T. 7. c. 1042. A.
 Legatario, aut heredi necessitas
 probandi an incumbat. T. 7. c.
 874. C. D.
 Legatario conditio imposita ab in-
 stituto, an eidem legatario vi-
 deatur imposita a substituto. T.
 7. c. 1013. C.
 Legatario heres rem legatam immu-
 nem an præstare debeat. T. 7.
 c. 1024. D.
 Legatario an accedat tempus, quo
 testator possedit. T. 8. c. 278.
 A. an tempus, quo post testato-
 rem heres possedit. Ibid. A. B.
 Legatario mortuo pendente condi-
 tione, an legatum ad heredem
 ejus transferatur. T. 8. c. 373.
 B.
 Legatario an tempus testatoris pro-
 desse possit. T. 8. c. 278. B.
 De legatario, qui fit servus fisci.
 T. 9. c. 882. C.
 De legatario conjuncto, & disjunc-
 to. T. 9. c. 905. B.

- In legatario, & herede capacitas exigitur utroque tempore, tam testamenti, quam mortis, T. 10. c. 476. D.
- Legatario in quemlibet casum an possit substitui. T. 10. c. 506. D.
- Legatario succedens in legato, quod & sibi legatum est, an petat eandem rem duplici actione. T. 10. c. 759. A.
- A legatario an semper fideicommissum possit relinquere. Tom. 10. c. 1052. A.
- A legatario fideicommissi an possit. T. 10. c. 1052. E.
- A legatario pari ratione fideicommissum, non legatum potest relinquere. T. 10. c. 1054. C.
- Legatariorum conjunctorum alii sunt conjuncti re, & verbis, alii tantum. T. 7. c. 1155. D, quomodo differant inter se. Ibid. D.
- Inter legatarios disjunctos jus accrescendi non est. T. 6. c. 209. C.
- Legatarios ignorantes etiam fideicommissis adstringi, & obligari. T. 7. c. 1240. D. ignorantes adquirunt legata. Ibid. D.
- Legatarium agnitio non obligat. T. 1. c. 1255. C.
- Legatarium inter, & statuliberum differentia. T. 4. c. 608. A.
- Ad legatarium non pertinet litis periculum, nisi dolo ejus, aut culpa lis perierit. T. 4. c. 583. A.
- Inter legatarium, & statuliberum quæ est differentia. T. 4. c. 608. B.
- Legatarium calumniari quid sit. T. 7. c. 1103. E.
- Legatarium incapacem non facit conditio legato adscripta. T. 7. c. 1096. C.
- Legatarium semel tantum optare, optione legata. T. 7. c. 1443. C. D.
- Legatarium uti Falcidia ex persona heredis. T. 7. c. 1327. C.
- In legatarium ut onera transeunt. T. 7. c. 1229. E.
- Legatarium inter, & creditorem differentia. T. 10. c. 515. E.
- Legatarius fideicommissum relinquere potest. T. 1. c. 1350. A.
- Legatarius aut legatum exigit, aut omittit. Ibid. A.
- Legatarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 1260. A.
- Legatarius partem legati repudiare non potest. T. 1. c. 425. D.
- Legatarius quando heredi scripto præfertur. T. 3. c. 293. E.
- Legatarius si servum locaverit, heredi jus nullum est, quamvis sit servi dominus. T. 3. c. 409. D.
- Legatarius, a quo fideicommissum relicum est, fideicommissio deficiente post mortem testatoris, heredi scripto præfertur. T. 3. c. 293. E.
- Legatarius anteponitur fisco. T. 3. c. 294. B.
- Legatarius ullum negotium propriè dici non potest gessisse cum herede, vel defuncto. T. 1. c. 223. A.
- Legatarius partiarus. T. 1. c. 343. A.
- An legatarius, cujus legatum interiit, cogatur restituere poenam ei, qui poenam semel functus est. T. 4. c. 233. E.
- An legatarius oneratus fideicommissio detrahat Falcidiam. T. 4. c. 221. D.
- An legatarius quoque sacris obligetur. T. 4. c. 42. B.
- Legatarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 602. C.
- Legatarius, oblatâ cautione mucianâ, an legatum consequatur. T. 4. c. 483. D.
- Legatarius est, successor rei, heres verò est successor juris. T. 4. c. 913. C.
- Legatarius, a quo fideicommissum relicum est, quatenus fideicommissario teneatur. T. 4. c. 582. C.
- Legatarius, & heres in quo differunt. T. 4. c. 584. E.
- Legatarius si moram facit in præstando fideicommissio, an fideicommissum apud legatarium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.
- Legatarius non habet petitionem rerum legatarum, quas furatus est. T. 4. c. 1249. A.
- Legatarius qua actione adversus heredem, ædes legatas altius tollere volentem, agere possit. T. 5. c. 639. C. D.
- Legatarius non est successor universalitatis. T. 5. c. 558. D.
- Legatarius conditionalis rectè mittitur in possessionem bonorum. T. 5. c. 923. E.
- Legatarius conditionalis non est creditor, & cur. Ibid. B.
- Legatarius an teneatur de locatione a testatore facta. Tom. 5. c. 565. A.
- Legatarius minuere potest fideicommissum, quod a se relicum est, quando heres inquit legatum jure Falcidiæ. T. 6. c. 294. D.
- Legatarius, cui per vindicationem legatum relicum est, potest agere rei vindicatione, vel in personam actione ex testamento. Tom. 6. c. 229. A. B.
- Legatarius repellit a se legatum, quod repudiat. Tom. 6. c. 372. D.
- Legatarius conditionalis non differt ab herede conditionali. T. 6. c. 431. B.
- Legatarius, pendente conditione defunctus, nihil in heredem suum transmittit. T. 8. c. 373. B.
- Legatarius an ultra vires legati fideicommissio onerari possit. T. 6. c. 269. E.
- Legatarius agit in heredem, ut heres agat in promissorem. T. 6. c. 229. E.
- Legatarius an possit expellere inquilinum. T. 7. c. 1087. A.
- Legatarius an possit Falcidiam inducere in fideicommissio annuo a se relicto. T. 7. c. 1327. C.
- Legatarius an præferatur heredi in percipienda ea mercede, qua servus operas suas legatas alii locaverat. T. 7. c. 1339. C.
- Legatarius an rei legata dominus sit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. D.
- Legatarius an sumptus refectionis ædium legatarum heredi reficere debeat. T. 7. c. 1048. B. C.
- Legatarius an tantum rei, vel etiam juris, & actionis successor sit. T. 7. c. 1029. B.
- Legatarius an transferat legatum ad heredem suum. T. 7. c. 964. D.
- Legatarius an ultra vires legati fideicommissio obligetur. T. 7. c. 1068. D.
- Legatarius an utatur Falcidia. T. 7. c. 979. D.
- Legatarius, cui legata sunt opera, si moriatur, an legatum operarum transmittat ad heredem suum. T. 7. c. 1339. E.
- Legatarius, cui optio data est, quando, & quibus præsentibus optare debeat. T. 7. c. 969. C.
- Legatarius, cui pars bonorum legata est, an ex singulis rebus partem accipere possit, vel debeat. T. 7. c. 1008. B.
- Legatarius, cui ususfructus legatus sit, ut partem ejus alii cederet, an partem sumptuum necessariorum, quos fecerit, per retentionem fideicommissi sibi servare, vel a fideicommissario repetere possit. T. 7. c. 1372. E.
- Legatarius cum moriatur, ususfructus inutiliter legatur, servitus non item. T. 7. c. 1341. E.
- Legatarius, defunctum scientem legasse, probare debet. T. 7. c. 877. B.
- Legatarius fundi an possit expellere colonum. T. 7. c. 1087. A.
- Legatarius in actione falsi an amittat legatum. T. 7. c. 219. D.
- Legatarius in percipiendo legato, sub modo relicto, quomodo caveat. T. 7. c. 1339. B.
- Legatarius in petendo legato an debeat præstare culpam. Tom. 7. c. 1075. C.
- Legatarius ususfructus omnium bonorum an onus æris alieni agnoscere debeat. T. 7. c. 1383. B.
- Legatarius partiarus an habeatur pro herede. T. 7. c. 934. E.
- Legatarius partiarus quando quis vocetur. T. 7. c. 1104. B. C.
- Legatarius partiarus quis dicatur. Ibid. B. C.
- Legatarius, per quem stat. quominus fideicommissum præstet, an perdat legatum. T. 7. c. 1067. C.
- Legatarius quando videatur legati dominium adquisivisse. T. 7. c. 1019. E.
- Legatarius, qui heredi rem legatam per vim extorsit, quomodo teneatur.

neatur . T. 7. c. 960. B.
 Legatarius quomodo legatum ad-
 quirat . T. 7. c. 951. C.
 Legatarius re, & verbis conjunctus
 an præferatur re conjuncto in ju-
 re accrescendi . T. 7. c. 997. C.
 Legatarius re tantum conjunctus an
 præferatur cæteris legatariis ejus-
 dem rei in jure accrescendo, si
 unus ex iis deficiat . Ibid. E.
 Legatarius rem ex causa lucrativa
 ita nactus, ut eam retinere non
 possit, eam amissa, actione ex testa-
 mento eam petere potest . T. 7.
 c. 1062. A.
 Legatarius rem sibi sub conditio-
 ne legatam si emerit, & rursus
 alienaverit, an existente condi-
 tione rem, vel pretium ejus pe-
 tere possit . T. 7. c. 1034. C. D.
 Legatarius servum purè legatum
 rogatus manumittere, an possit
 alio fideicommissio onerari . T. 7.
 c. 1069. C.
 Legatarius si arborem exciderit, &
 ea emiserit radice stolones, an
 eæ etiam pertineant ad legata-
 rium . T. 7. c. 1058. A.
 Legatarius si acetum elegerit, vini
 electione datâ, an electio consum-
 matur . T. 7. c. 1429. B.
 Legatarius si convicium aliquod
 grande jactaverit in testatorem,
 an legatum adimatur . T. 7. c.
 1489. A, an locus sit fisco, Ibid.
 A.
 Legatarius si moram fecerit in vino
 admittendo sibi, an legatum ei
 pereat . T. 7. c. 1448. C.
 Legatarius si in vitis hereditus rei
 legatæ possessionem apprehendat,
 an fructus heredibus sint resti-
 tuendi, T. 7. c. 1353. A.
 Legatarius si in vitis heredibus lega-
 tum apprehendat, & heredi quid
 inter sit, an teneatur heredi ad re-
 stitutionem . T. 7. c. 1353. B.
 Legatarius si moriatur, vivo mili-
 te, an legatum remaneat apud
 heredem . T. 7. c. 1056. B.
 Legatarius si sciens rem alienam le-
 gaverit, legatum valet, si igno-
 rans, non valet . T. 7. c. 877. B.
 Legatarius si testatori status con-
 troversiam fecerit, an legatum
 auferatur . T. 7. c. 1489. A.
 Legatarius si vitius fuerit, an no-
 ceat cæteris, T. 7. c. 1041. B.
 Legatarius ut rem obtineat sine
 controversia, an heres præstare
 debeat . T. 7. c. 1035. A. B.
 Legatarius ut videatur rem ex cau-
 sa lucrativa adquisisse, quæ re-
 quirantur . T. 7. c. 1062. A. B.
 Legatarius an admittatur ad lega-
 tum, si conditio legati defecisse
 videatur . T. 7. c. 1044. D.
 Legatarius an cogatur stare locatio-
 ni a testatore factæ . Tom. 7.
 c. 1407. E.
 Legatarius an fideicommissario im-
 putare possit Falcidiam, quam
 passus est . T. 7. c. 1327. E. &
 c. 1328. A.

Legatarius an fideicommissio, &
 cautione onerari possit . Tom. 7.
 c. 1063. A.
 Legatarius an fideicommissum
 præstet extra ordinem . Tom. 7.
 c. 1067. C.
 Legatarius an fideicommissum præ-
 stare cogatur . T. 7. c. 1075. C.
 Legatarius an habeat beneficium le-
 gis Falcidiae . Tom. 7. c. 957.
 D.
 Legatarius an legatum optionis
 transmittat ad heredem . T. 7.
 c. 1428. A. B.
 Legatarius an patiat Falcidiam .
 T. 7. c. 1326. E.
 Legatarius an possit eligere, quam
 legati causam amplecti velit . T.
 7. c. 987. B. C.
 Legatarius non habet rei alienæ
 vindicationem . T. 7. c. 542.
 D.
 Legatarius conditionalis, & stipu-
 lator conditionalis in quo diffe-
 runt . T. 7. c. 652. C.
 Legatarius Falcidiâ non utitur,
 etiamsi partiarius sit . Tom. 7.
 c. 1237. C.
 Legatarius certis casibus obligaba-
 tur sacris defuncti, sicut heres .
 T. 7. c. 1230. D.
 Legatarius partiarius, & heres quo-
 modo onera hereditaria inter se
 deducunt . T. 7. c. 1105. D.
 Legatarius qui decessit post mor-
 tem testatoris ante apertas tabu-
 las, non transmittit legatum he-
 redi, sed legatum sit caducum le-
 ge Papiæ . T. 7. c. 1189. A.
 Legatarius mentæ, T. 7. c. 1252.
 C.
 Legatarius si nolit agere communi
 dividendo, potest uti vindicatio-
 ne incertæ partis, T. 7. c. 589.
 E.
 Legatarius partiarius . T. 7. c. 1104.
 B. C.
 Legatarius habet vindicationem le-
 gati, aut portionis, quæ remanet.
 T. 7. c. 590. A.
 Legatarius, qui nihil accepit, qui
 omisit legatum, fideicommissario
 non tenetur, T. 7. c. 1220. B.
 C.
 Legatarius si non totum legatum
 rogatus sit restituere fideicom-
 missario, & omittat legatum,
 partis actionem cogitur cedere
 fideicommissario, T. 7. c. 1220.
 D.
 Legatarius potest petere arbitrum
 communi dividendo . Tom. 7.
 c. 589. D. arbiter constituet par-
 tem heredi, & legatario . Ibid.
 E.
 Legatarius eatenus obligatur fidei-
 commissario, quatenus ad eum
 pervenit ex legato . T. 7. c. 1221.
 F.
 Legatarius conditionalis an mitti
 possit in possessionem bonorum
 hereditariorum cautionis vice .
 T. 8. c. 373. E.
 Legatarius si moriatur ante apertas

tabulas, vel antequam conditio
 legati existat, an legatum fiat
 caducum . T. 8. c. 27. C.
 Legatarius an plus habeat, quàm is,
 qui heres est ex bonorum posses-
 sione contra tabulas . T. 8. c. 66.
 E.
 Legatarius moriens, pendente con-
 ditione legati, heredi suo nihil
 relinquit . T. 9. c. 894. E.
 Legatarius an possit expellere con-
 ductorem ædium . T. 9. c. 408.
 A.
 Sive legatarius, sive stipulator fue-
 rit incapax, indistinctè verum est,
 æstimationem non deberi . T. 10.
 c. 307. A.
 Legatarius an habeat actionem fur-
 ti ex veteri contræctione . T. 10.
 c. 566. E.
 Legatarius successor est rei tantum;
 non juris, non actionis . Ibid. E.
 Legatarius nec dominus est, nec pos-
 sessor, T. 10. c. 568. A.
 Legatarius qua ratione teneatur fi-
 deicommissario, T. 10. c. 1057.
 E.
 Legatarius nullum in legato da-
 mnum facere intelligitur, T. 10.
 c. 1087. A.
 Legatarum rerum dominium adqui-
 runt ignorantes, vel agnitione,
 vel traditione . T. 4. c. 1146. B.
 Legatarum rerum dominium an he-
 res aditione adquirat, Tom. 7.
 c. 404. C.
 Legati Cæsaris qui dicuntur, T. 5.
 c. 20. E.
 Legati habentur Sancti: unde illud
 Homeri, *ἄλλοθις ἑρπύραται, ἄλλοθι
 ἑρπύραται* . T. 3. c. 299. C.
 Legati, & stipulationis differentia .
 T. 1. c. 1203. E. & c. 1333. E.
 Legati appellatione sæpissime fidei-
 commissum significari, fideicom-
 missi verò legatum nunquam
 T. 3. c. 103. D.
 Legati conditio, verbis modalibus
 concepta, facit fideicommissum .
 T. 3. c. 410. D.
 Legati causa lucrativa quæ . T. 1.
 c. 1342. D.
 In legati cessione alia ratio usus-
 fructus, quàm proprietatis est . T.
 1. c. 749. A.
 Ex legati modo est fideicommissi
 petitio . T. 3. c. 410. B.
 Legati conditio non retrahitur .
 T. 1. c. 1490. B.
 Legati cedere diem quid est . T. 4.
 c. 472. C.
 Legati dies cedit a morte testatoris.
 T. 4. c. 497. A. usufructus verò
 cedit ab aditione hereditatis . Ibid.
 A.
 Legati conditio semel defecta, vel
 oblata, nunquam resumitur . T.
 4. c. 1191. D.
 Legati jus per damnationem opti-
 mum est . T. 4. c. 1196. C. hac
 ratione quoque jus fideicommissi
 optimum dici potest, Ibid. C.
 Legati petitio non est, quod nomi-
 natim debetur, retentio tamen
 ejus

- ejus est . T. 4. c. 893. C.
 Legati productio est jus accrescendi . T. 4. c. 800. B.
 Legati vocantur Propratores apud Græcos . T. 4. c. 831. E. quomodo Dio vocat legatos . Ibid. E.
 Legati proprie qui sunt . Tom. 4. c. 642. C. D. hi ubi conveniendi . Ibid. D.
 Legati Præsidi dantur a Senatu , & a Principe . T. 4. c. 832. D. E.
 Legati Cæsaris , legati Imperatoris , & legati Augusti vocantur Præsides . T. 4. c. 831. D.
 Legati Cæsaris qui sunt . Tom. 4. c. 831. B.
 Legati actio dividi non potest . T. 6. c. 229. C.
 Legati conditionem non mutat testatoris æstimatio . T. 6. c. 212. A.
 Legati Provinciales Romam profecti ad comitatum Principis , sive reipublicæ causâ . T. 6. c. 5. A.
 Legati iniquitas , sive modus certis personis , justis decretis temperatur . T. 6. c. 157. E.
 Legati , servo legato relicti , dies non cedit ante aditam testatoris hereditatem . T. 6. c. 252. A.
 Legati conditio . T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
 Legati genere dotem a patre filiæ recte constitui posse . Tom. 6. c. 486. D.
 In legati causa Prætor dat judicem , qui cognoscat , non ipsemet cognoscit de legato . T. 6. c. 249. B.
 Legati dies quando cedit ex mortis testatoris tempore . T. 6. c. 254. E.
 Legati , servo alii legato relicti , diem cedere non mortis testatoris tempore , sed aditæ hereditatis . T. 6. c. 255. B.
 Legati duas causas in eandem rem , & eundem hominem concurrere non posse . T. 6. c. 432. C.
 Legati acquisitio , non legati datio perimit statulibertatem . T. 6. c. 214. C.
 Legati , a patria sua in urbem missi , se negotiis alienis , vel privatis interponere non possunt , ne avocentur a munere publico . T. 6. c. 510. A.
 Legati , quamdiu legatione utuntur , negotiis alienis , vel propriis interponere se nequeunt . Tom. 6. c. 525. B.
 Legati ademptio nihil valet , si obscura sit , & dubia . T. 7. c. 1018. C.
 Legati agnitio retrahitur ad diem aditæ hereditatis . Tom. 7. c. 973. D.
 Legati alii relicti causam an mutare possit divisio inter alios facta . T. 7. c. 1367. C.
 Legati beneficium an transferatur in fideicommissum . T. 7. c. 133. C.
 Legati cessionem esse legati nondum percepti ad heredes transmissionem . T. 7. c. 1360. D.
 Legati cessionis effectus qui sint . Ibid. C.
 Legati conditio an defecisse videatur , si per legatarium non fiat , quominus eam expleat . Tom. 7. c. 1324. C.
 Legati conditionalis dies quando cedit . T. 7. c. 1361. C.
 Legati conditionem an mutet testatoris æstimatio , si legis Falcidiæ rationem habere oporteat . T. 7. c. 1058. E.
 Legati definitio Justiniani . Tom. 7. c. 959. D.
 Legati diem cedere , legatum deferri , legatum acquiri diversa sunt . T. 7. c. 972. E.
 Legati dies quando cedit . Tom. 7. c. 964. E.
 Legati dies servo legato relicti quando cedit . T. 7. c. 1435. A.
 Legati dies quando utiliter cedit . T. 7. c. 449. D.
 Legati dies unus , legatum unum , legati una forma quando sit . T. 8. c. 987. A.
 Legati domum revocare an , & quando possint . T. 7. c. 131. E. & c. 132. A. & seq.
 Legati existentia non potest suspendi . T. 7. c. 450. A.
 Legati hominis electio si detur heredi , an liberetur dando pessimum . T. 7. c. 991. C.
 Legati in annos singulos relicti , singulis annis singularum pensionum nasci actiones . T. 7. c. 1303. D.
 Legati in diem quando dies cedit . T. 7. c. 1361. C.
 Legati in diem , vel sub conditione relicti fructus percepti an heredibus imputentur in Falcidiam . T. 7. c. 1504. C.
 Legati nomen interdum generaliter pro fideicommissio , & donatione mortis causâ accipi . T. 7. c. 959. A.
 Legati nullis , quàm publicis , negotiis implicantur . T. 7. c. 132. B.
 Legati onus ex reditu prædiorum an sequatur emptorem prædiorum . T. 7. c. 1325. E.
 Legati qua actione Romæ experiri possint . T. 7. c. 132. B.
 Legati repudiatio an liberet heredem actione ex testamento . T. 7. c. 807. B. C.
 Legati repudiatio , quæ non fit tempore congruo , an valeat . T. 7. c. 1442. D.
 Legati repudiatio , quæ fit , antequam conditio exstiterit , an valeat . Ibid. D.
 Legati Proconsulis non tam ex mandato Proconsulis , quàm proprio jure jurisdictionem habent . T. 7. c. 59. B.
 Legati soluti repetitionem an heres habeat ob cautionem non præstitam . T. 7. c. 1330. B.
 Legati soluti repetitionem an heres habeat legatario modum legato adscriptum non adimplente . Ibid. B.
 Legati sub disjunctione dies quando cedit . T. 7. c. 969. B.
 Legati translationem quæ inducunt . T. 7. c. 1014. E.
 Legati , vel fideicommissi in diem , vel sub conditione relicti nomine cautio præstari debet . Tom. 7. c. 946. A. an , & a quo ea cautio remitti possit . Ibid. B.
 Legati unius dies an pro parte cedere possit . T. 7. c. 975. E.
 Legati acquisiti repudiatio inanis est . T. 7. c. 1131. C.
 De legati augmento . T. 7. c. 1107. A.
 Legati definitio cur non initio libri primi de legatis ponitur . Tom. 7. c. 1161. B.
 Legati dies quando cedit . Tom. 7. c. 1189. A.
 An legati dies utiliter cedit , si debiti dies vivo testatore exstiterit . T. 7. c. 1272. A.
 Quæ jure legati non valent , valent jure fideicommissi . T. 7. c. 1143. D.
 De legati pro parte capace . T. 7. 1168. B. & seq.
 Legati sunt provinciales , vel municipales Romæ missi , vel in sacrum comitatum . T. 7. c. 155. A.
 Legati vocabulum unde deductum . T. 7. c. 1160. D.
 Legati puri dies quomodo cedit . T. 8. c. 1000. B.
 Legati causâ siquid mihi aliquo anno dare debeas , an tibi liberum sit , quolibet die ejus anni dare . T. 8. c. 384. B. C. an tecum ex ea causa agere possim , antequam is annus exierit . Ibid. C. ante quàm annus exierit , si solveris , an habeas indebiti conditionem . Ibid. C.
 Legati incapax , cui legetur , an sit indignus parte mediâ pro præmiodelationis , & cur . T. 8. c. 432. A.
 Legati obligatio an extinguatur , si vivo testatore mihi res aliena legata donata sit . T. 8. c. 345. B.
 Legati partem qui capere non potest , an faciat partem . T. 8. c. 472. A.
 Legati species quædam , quæ dicitur partitio . T. 7. c. 993. E.
 Legati servandi causâ qui mittitur in possessionem , an possideat . T. 8. c. 270. D.
 Legati nomine quæ significantur . T. 8. c. 550. C.
 Legati datio , vel repetitio confirmat donationem . T. 9. c. 491. A.
 Legati , vel fideicommissi dies quando cedit . T. 9. c. 907. D. E. & seq.
 Legati fructus quando cedunt . T. 9. c. 514. D. & seq.
 Legati appellatione in lege Papia contineri etiam fideicommissum , & donationem causâ mortis . T. 9. c. 879. D.
 Legati provisione decretum est , ut momenti , & proprietatis causâ in

- in uno, eodemque iudicio ventiletur. T. 9. c. 118. E. & c. 119. A.
- Legati emolumentum nihil aliud est, quàm legatum. T. 10. c. 286. C.
- Legati nomine an veniat fideicommissum in legibus duodecim Tabularum, vel in lege Falcidia. T. 10. c. 594. B.
- Legati amplectendi, vel repudiandi causâ an minor possit restitui. T. 10. c. 903. D.
- Legati causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E. & c. 927. A.
- Legati quædam definitiones. T. 10. c. 1054. E.
- Actio legati per damnationem ex inficiatione duplatur. Tom. 10. c. 1070. D.
- Legati nomine an contineantur libertates. T. 10. c. 1128. D.
- Legati Proconsulum, quibus mandata est iurisdictio, an possint iudices dare, & unde hoc habeant. T. 10. c. 386. E. & c. 387. A.
- Legati Proconsulis possunt cognoscere de suspectis tutoribus, non ex mandato, sed ex legis sententia. T. 10. c. 400. B.
- Legati Proconsulis non eliguntur iudicio Proconsulis, sed legantur a republica. T. 10. c. 579. C.
- Legati Proconsulum an jus habeant dandi iudices. T. 10. c. 793. E.
- Quot legati adjungantur Proconsulibus. T. 10. c. 849. C.
- Legati peregrinarum gentium de quibus debeant portorium. T. 10. c. 1037. C.
- Legatio libera quæ sit. T. 3. c. 239. D.
- Legatio publica est munus personale, & non patrimoniale. T. 4. c. 866. C.
- Legatio satisfactione impeditur. T. 7. c. 133. B.
- Differentia una inter eos, qui pro civitate sua, & eos, qui pro Principe legatione funguntur. T. 3. c. 549. B. C.
- Legatione functis biennii vacatio datur. T. 2. c. 738. D. & c. 766. A.
- Ante legationem, & non in ipsa legatione causa constitutæ pecuniæ incipere debet. T. 4. c. 72. A.
- Legationes sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
- Legationis munus est personale, & legatorum immunitates. Tom. 2. c. 765. C.
- Legationis officio fungens, pro civitate sua suo nomine causam aliquam, vel litem instituere, aut defendere, pupilli tamen sui nomine possit. T. 6. c. 514. B.
- Legationum decreta quomodo fiunt, & insinuantur. T. 2. c. 766. E. & c. 767. A.
- Legatis avibus, an anseres, phasiani, gallinæ, & aviaria debeantur. T. 1. c. 436. E. & c. 437. C.
- In legatis cujus sit electio. Tom. 1. c. 342. C. D.
- Legatis, vel fideicommissis aut causa inseritur, aut modus, aut conditio. T. 2. c. 417. C.
- Legatis modum imposuit lex Furia, Voconia, & Falcidia. Tom. 1. c. 813. D.
- In legatis posterior voluntas potior est priore. T. 3. c. 393. E.
- In legatis exigitur capacitas. T. 1. c. 1260. A.
- De legatis præstandis contra tabulas. T. 1. c. 821. A.
- De legatis duæ consultationes. T. 1. c. 655. A. & c. 667. D. E.
- In legatis novissimæ scripturæ observandæ. T. 1. c. 655. A. & c. 680. E.
- De legatis, & eorum jure. Tom. 1. c. 423. E.
- De legatis non contribuendis a pupillo, & pupilli substituto relictis. T. 3. c. 111. B. C.
- Legatis mobilibus aurum, vel argentum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.
- Legatis onerari non potest heres supra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.
- In legatis servi persona inspicitur. T. 4. c. 411. E.
- In legatis an locum habeat substitutio. T. 4. c. 434. E.
- Legatis servis non continentur servi pignori accepti. T. 4. c. 1123. D.
- In legatis tempus spectatur, quo dies eorum cedit. T. 4. c. 413. C.
- In quibus legatis regula Catoniana locum habet. T. 4. c. 1445. B.
- Legatis comparantur donationes causâ mortis. T. 4. c. 1143. D.
- In legatis minuendis tantum lex Falcidia locum habet, quæ hereditatem absument supra dodrantem. T. 4. c. 60. C.
- Ex legatis quarta, quæ per legem Falcidiam deducitur, an differat a quarta, quæ per Senatus consultum Pegasianum, seu Trebellianum ex fideicommissis deducitur. T. 4. c. 909. B. C. D.
- Legatis prædiis non continentur dotes prædiorum. T. 4. c. 1119. E.
- Cum legatis æs alienum confundi non debet. T. 4. c. 764. A.
- Legatis prædiis non continentur prædia pignori accepta. Tom. 4. c. 1123. D.
- Legatis rebus omnibus, in domo existentibus, an videantur legatæ cautiones debitorum, & emptiones servorum. T. 4. c. 1137. A.
- In legatis tempus, quo dies cedit, spectatur. T. 4. c. 413. C.
- Legatis equis fetus post moram editi tantum debentur. Tom. 4. c. 132. E.
- De legatis operis servorum. T. 5. c. 1195. D. E.
- In legatis conditionalibus quod tempus spectatur. T. 5. c. 923. B.
- In legatis observatur mutationis specierum distinctio. T. 5. c. 425. E.
- In legatis præstandis quæ observanda sint. T. 5. c. 781. A. & seqq.
- In legatis lex Falcidia an locum habeat. T. 6. c. 404. B. & seq.
- Legatis jus esse revocandi domum, revocandi forum, de demander leur renvoy, cum conveniebantur coram a magistratibus urbanis, quia nullam adversus eos iurisdictio nem habebant. T. 6. c. 5. A.
- De legatis incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
- In legatis novissima conditio spectanda, ultimaque scriptura. T. 6. c. 130. D.
- De legatis. T. 6. c. 217. C. D. & seqq. & T. 9. c. 811. B. C. & seqq.
- De legatis, quæ ab initio inutilia sunt, & pro non scriptis habentur. T. 6. c. 441. B.
- De legatis cognoscit iudex datus a Prætoribus urbano, vel Præside, non Prætor, vel Præses. T. 6. c. 583. C.
- In legatis rebus an contineantur actiones. T. 7. c. 1376. D.
- Legatis rebus, cujus sit electio, heredis, an legatarii. Tom. 7. c. 990. C.
- Legatis villis, vel agris separatim, alterum alteri cedere. Tom. 7. c. 1380. A.
- Legatis alimentis, an etiam videatur aqua legata. Tom. 7. c. 431. A.
- Legatis a substituto repetitis, si pupillus heres non extiterit, an repetitio valeat. T. 7. c. 1043. C.
- Legatis alicui coquis, alteri textoribus, cui illi, qui sunt coqui, & textores debentur. Tom. 7. c. 1019. B.
- Legatis alicui generaliter vestimentis, alteri specialiter muliebribus vestibus, an hic genus deroget speciei. T. 7. c. 1446. D.
- Legatis alicui textoribus præter vernas, alteri vernis præter textores, cui illi, qui sunt & vernæ, & textores debeantur. Tom. 7. c. 1018. C.
- Legatis alicui vernis, alteri textoribus, cui illi, qui sunt & vernæ, & textores assignabuntur. Ibid. B.
- Legatis ancillis cum liberis, an etiam debeantur liberi, ubi non sunt ancillæ. T. 7. c. 1042. E.
- Legatis an noceant supervacua. T. 7. c. 1354. A.
- Legatis annuis, ab initio cujusque anni legatum peti, & in heredem transmitti posse. T. 7. c. 1347. A.
- Legatis clausula fideicommissorum apponitur. T. 7. c. 959. A.
- Legatis decem millibus unum ex libertis, quem heres eligeret, si neminem elegerit, an legatum omnibus libertis debeat. T. 7. c. 1353. D.

Legatis

- Legatis minutis per legem Falcidiam, an minuatur etiam fideicommissum a legatario relictum. T. 7. c. 1087. E. & c. 1088. A.
- Legatis omnibus, quæ in domo sunt, an contineantur promercentia. T. 7. c. 1371. D. & seq.
- Legatis pluribus, an unum peti, alterum rejici possit. T. 7. c. 975. E.
- Legatis pluribus, an unius dies possit cedere. Ibid. E.
- In legatis plus valet scriptura, in fideicommissis plus valet mens. T. 7. c. 506. A.
- In legatis verborum solennitates observantur. Ibid. A.
- De legatis libri tres Digestorum ex quibus Jurisconsultorum libris confecti sunt. T. 7. c. 1161. C. D. de qua materia tractant. Ibid. C. D.
- De legatis conditionalibus. T. 7. c. 1136. C. eorum dies quando cedit. Ibid. C.
- De legatis cur tres libri a Justiniano conscripti sunt in compilatione Digestorum. T. 7. c. 1161. C. & quomodo dividantur. Ibid. C. D.
- De legatis relictis Augusto, Augustæve. T. 7. c. 1189. A. B. in his an lex caducaria locum habeat. Ibid. A. B. C.
- De legatis conjunctis. T. 7. c. 1163. D. & seq.
- Legatis cibariis, non videntur veteraria legata, Tom. 7. c. 560. D.
- Pro legatis habentur præceptiones, retentiones, deductiones, & accceptiones. T. 7. c. 1236. A. B.
- Legatis omnibus mobilibus quæ contineantur. Tom. 7. c. 1277. C.
- Legatis exceptis, personis certis relictis, testamentum rescindi petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 62. C. D.
- Legatis iis, quæ juncta, fixaque sunt, an æstimatio eorum debeatur. T. 7. c. 1027. D. item an legatis iis legatum convalescat, si post testamentum vivo testatore separata sint ab ædibus. Ibid. D.
- De legatis, quæ ut indignis auferuntur. T. 9. c. 817. D. E.
- De legatis annuis. T. 9. c. 814. E. & seqq.
- De legatis alimentis sub conditione. T. 9. c. 815. D.
- De legatis annuis, quæ privato homini relinquuntur. T. 9. c. 907. E. & c. 908. A. ejus morte finiuntur. Ibid. c. 907. E.
- De legatis conditionibus insertis. T. 9. c. 857. E. & seqq.
- De legatis, & fideicommissis communia. Tom. 9. c. 847. A. & seqq.
- Legatis comparantur donationes causâ mortis. Tom. 9. c. 1357. B. C.
- De legatis, quæ purè relinquuntur, vel in diem certum. Tom. 9. c. 890. E. & seqq.
- De legatis, quæ in diem, vel purè relicta sunt. T. 9. c. 878. B. C. & seq. quando cedunt. Ibid. E.
- In legatis spectatur tempus, quo dies eorum cedit; in stipulationibus tempus, quo contrahuntur. T. 10. c. 356. D.
- In legatis heres præstat etiam levissimam culpam. Tom. 10. c. 492. D.
- Ex legatis, & fideicommissis Falcidia an possit servari. Tom. 10. c. 517. A.
- Legativum quid. T. 7. c. 1159. B.
- Legato dominium acquiritur ex 12. Tabulis. T. 2. c. 411. B.
- Legato fundo, non debentur legatario fructus, ex eo percepti vivo testatore. T. 1. c. 431. C.
- Legato continetur, quod legatum est, aut quod intelligitur esse legatum. T. 3. c. 405. B.
- Legato auro, an aurea debeantur emblemata. T. 3. c. 159. B. C.
- Legato vino, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
- De legato auro, & argento pleraque notata. T. 3. c. 270. A. B.
- Pro legato usucapere. T. 1. c. 1147. A.
- De legato rei alienæ loci duo secundum jus vetus explicandi. T. 3. c. 419. A.
- De legato a præbytero filiarum spuriarum relicto consultatio. T. 1. c. 651. E.
- Legato inest repræsentationis modum. T. 4. c. 412. C.
- In legato plus esse potest vel summa, vel tempore, aut conditione. T. 4. c. 1192. B.
- Legato fundi instrumento, debentur quoque pecora, stercoreandi fundi causâ parata. T. 4. c. 894. E. an vestis cedat, & medicamenta. Ibid. c. 1136. A.
- In legato non est quantitas, sed obligatio. T. 4. c. 494. E.
- In legato an quis non intelligatur repetiisse conditionem emancipationis. T. 4. c. 1128. B.
- Legato chartarum an libri contineantur. T. 4. c. 1114. C.
- Legato quando jurisdictionem mandat Proconsul. T. 4. c. 7. D.
- In legato idem jus non est, quod in hereditate. T. 4. c. 225. D.
- Legato cur officit testatoris error. T. 4. c. 535. D.
- Ex legato speciali qui rem petit, potior est in jure, quam qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.
- Legato equitio, fetus ante moram editi debentur. T. 4. c. 132. E.
- A legato an repellatur, si exheredatus egit adversus unum ex heredibus. T. 4. c. 117. C.
- Legato fundi instrumento an debeatur pecus, quod in eo fundo est. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, instrumento non. Ibid. D.
- Legato domus an hortus vicinus contineatur. T. 4. c. 1115. A.
- Legato domus instructæ an contineantur mensæ eboreæ; item libri, quos ibi habuit studiorum suorum causâ. T. 4. c. 1136. D.
- Legato fundo instructo cum omni instrumento, an debeantur venationis instrumenta, si quæstus fundi maxime consistat in venatione. T. 4. c. 894. A.
- Legato fundo instructo, non tantum debetur instrumentum fundi, sed & instrumentum patrisfamilias, vel matrisfamilias. T. 4. c. 1132. B. C.
- Legato peculii an servus peculiaris contineatur. Tom. 4. c. 1122. B.
- Legato familiæ quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.
- Legato virorum pueri continentur. Ibid. C.
- Legato gregis quæ continentur. Ibid. D. E.
- Legato servorum, aut puerorum quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.
- Legato mulierum etiam virgines contineri. Ibid. C.
- De legato annuo, & menstruo. T. 5. c. 1195. A.
- De legato usufructu. T. 5. c. 1192. A. B. & c. 1194. E. & c. 1195. A. & seq.
- De legato, quod expressè, vel tacitè fit. T. 5. c. 1191. A. & seq.
- Legato Proconsulis ampliora jura constitutionibus principum dantur, quam aliis, quibus mandata est jurisdictio. T. 5. c. 21. A.
- Legato Proconsulis quæ potestas detur. T. 5. c. 20. E.
- Legato mandari jurisdictio debet. T. 5. c. 20. D.
- Usucapio pro legato quando procedat. T. 5. c. 749. B. C.
- De legato penu. T. 6. c. 430. C. D.
- De legato per damnationem relicto. T. 6. c. 223. E. & c. 227. A. E. & c. 231. C.
- Quæ legato adscripta est conditio, rescindi non potest. T. 6. c. 301. A.
- De legato relicto servo alii legato. T. 6. c. 254. D.
- Legato indignus est, qui testamentum, in quo legatum ei relictum est, impugnat. T. 6. c. 156. E.
- De legato usufructu. T. 6. c. 235. B. C. & seqq.
- Pro legato titulus est lucrativus. T. 6. c. 219. C.
- Legato generaliter homine, electionem esse legatarii, quem velit petere. T. 6. c. 369. B.
- De legato testamento relicto ei, qui in hostium potestate est. T. 6. c. 436. B.
- De legato, cui dies apposita non est, uxori relicto. T. 6. c. 430. C.
- De legato a debitore creditoris relicto conditione præpositâ. T. 6. c. 226. C.
- Legato annuo ex fructu prædii, an usus;

usufructus legatus videatur. T. 6. c. 574. C.
 Legato fundo, collegiis relicto, an contineantur etiam ea, quæ in diem mortis testatoris in eo fuissent. T. 6. c. 744. D.
 Legato alicui fundo, adjecto, ut pro parte habeat, an legatarius habeat nisi partem. T. 7. c. 1017. C.
 Legato an noceat demonstratio necessaria. T. 7. c. 1054. B.
 Legato an noceat scriptura supervacua. Ibid. B.
 Legato certo pondere auri, quod testator habet in armario, corpus certum legari videtur. T. 7. c. 1017. B.
 Legato chirographo, vel nomine, quid legatum videatur. T. 7. c. 1031. E.
 Legato deminuto per Falcidiam, minui etiam pro rata fideicommissum relicto. T. 7. c. 1070. B.
 Legato dotis impositum fideicommissum an valeat. T. 7. c. 1408. C. D.
 Legato ei relicto, qui indignus est, an sit etiam indignus præmio delationis. T. 7. c. 1478. E.
 Legato, & hereditate in eandem personam concurrente, an legatum infirmetur. T. 7. c. 1009. A. B.
 Legato fundo, aut ædibus, an etiam contineantur actiones, quas defunctus habuit. T. 7. c. 1376. D.
 Legato homine, aut pro eo decem, an unum sit legatum, & an dividi possit. T. 7. c. 976. E.
 Legato homine generaliter, si testator electionem heredibus dederit, eos in unum, quem legatario dent, consentire debere; aut si dissentiant, eos legatario ex testamento teneri. Tom. 7. c. 1437. D.
 Legato homine generaliter, unum hominem, unam rem, unam speciem esse in legato. T. 7. c. 1434. B. non genus, aut totum corpus. Ibid. B.
 Legato homine, si testator electionem heredibus dederit, & illi in eligendo servo dissentiant, an forte rem dirimere possint. T. 7. c. 1438. B.
 Legato nomine debitoris duobus disjunctim, an intelligatur singulari solidum relicto. T. 7. c. 1015. A.
 Legato optionis an contineatur liber, cui præsens libertas data est. T. 7. c. 1436. E.
 Legato omni vino cum vasis, an etiam illud, quod in cadis, vel amphoris nondum est, debeatur. T. 7. c. 1042. E.
 Legato vino, an vasa quoque vinaria legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
 Legato vino, an acetum contineatur legato. T. 7. c. 1445. C.
 Legato vivo, an vasa sequantur legatarium. T. 7. c. 1452. D. E.
 Legato specialiter si subjiciatur ge-

nus, an species modum faciat subiecto generi. T. 7. c. 1459. D.
 Legato usufructu areæ, & ei imposito ædificio, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1006. D.
 Legato fundo sine instrumento, doli infixa debentur. T. 7. c. 710. E.
 Legato an contineantur servi lexicarii, puellæ ornatrices. T. 7. c. 1158. C.
 Legato bigæ, trigæ, & quadrigæ quæ continentur. T. 7. c. 1178. A.
 Legato quæ accedunt, & quæ non accedunt. Ibid. A.
 Legato bove, qui postea mortuus est, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur æstimatio animalis. Ibid. E.
 In legato quæ sanctitas observanda. T. 7. c. 28. E.
 Legato conditio adscripta an reddat legatarium incapacem. T. 7. c. 1096. C.
 De legato collato in tempus mortis heredis. T. 7. c. 1111. C.
 De legato homine. Tom. 7. c. 541. E.
 De legato per damnationem unius ex libertis relicto, vel fideicommissum. T. 7. c. 1118. B. C.
 De legato inutili, quia non est adscripta certa summa. T. 7. c. 1133. D.
 De legato relicto pro dote. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
 De legato damnationis. Tom. 7. c. 1095. B. D.
 De legato relicto ab omnibus heredibus. T. 7. c. 1140. A.
 De legato rei, quæ est apud hostes. T. 7. c. 531. A. B.
 De legato relicto ei, cui debemus aliquid compensandi animo. T. 7. c. 1242. B.
 De legato nomine debitoris. T. 7. c. 1175. A.
 De legato homine generaliter. T. 7. c. 1199. C.
 De legato militiæ. T. 7. c. 1125. A.
 De legato in tempus liberorum. T. 7. c. 1182. D.
 De legato relicto familiæ. T. 7. c. 1138. A.
 De legato relicto servo proprio sine libertate. T. 7. c. 1108. C. est inutile. Ibid. C.
 De legato rei aliene. T. 7. c. 1025. A. B.
 De legato repudiato. T. 7. c. 648. C.
 De legato nomine. T. 7. c. 1179. E.
 De legato nomine duobus disjunctim. T. 7. c. 1112. A.
 In legato duplex vitium. T. 7. c. 1124. B.
 Legato indignis relicto, an dimidiam partem serant, si fisco illud prodiderint. T. 8. c. 432. A.
 Legato servo villico cum filiis suis, videturne legasse nepotes villi-

ci. T. 8. c. 552. A.
 De legato, aut fideicommissum viro; aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut calibatus. T. 9. c. 834. B. & seq.
 De legato ita relicto, cum morietur heres, vel cum morietur legatarius. T. 9. c. 1263. B. C.
 De legato an liceat transigere, non inspecto testamento. Tom. 10. c. 391. A.
 A legato Proconsulis appellatur Proconsul. T. 10. c. 94. D.
 In legato transfusio, translatio, & sub conditione ademptio, idem sunt, quod in obligatione novatio. T. 10. c. 487. D. & c. 496. C.
 Legatorum formulæ variæ. T. 11. c. 339. B.
 Legatorum quando dies cedat. T. 1. c. 341. B. & c. 817. A.
 Legatorum cessionis effectus. T. 11. c. 817. B.
 Legatorum & fideicommissorum communia. T. 2. c. 416. C.
 Legatorum ademptio, translatio firma est. T. 1. c. 137. B.
 Legatorum, & fideicommissorum in quartæ deductionem jus idem esse. T. 3. c. 197. A. B.
 Legatorum stipulatio est una. T. 1. c. 1183. B.
 Legatorum stipulationem non præstari post litem de legato contestatam. T. 3. c. 430. A.
 Legatorum perperam solutorum repetitio non est. Tom. 1. c. 341. C.
 Legatorum servandorum causâ ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.
 Legatorum condiciones, demonstrationes, causæ, & modi. T. 1. c. 812. C.
 Legatorum personales actiones ignorantibus adquiri. T. 1. c. 1046. D.
 Legatorum variorum titulus. T. 1. c. 809. C.
 Legatorum dispensatores, seu testamentorum exsequutores. T. 1. c. 1272. B.
 Legatorum diei proferendæ vulgaris modus, seu clausula. T. 1. c. 1352. A.
 De legatorum contributione a pupillo ex asse instituto, & a substituto relictorum. T. 3. c. 109. A.
 Legatorum actiones personales etiam ignorantibus legatariis adquiruntur. T. 4. c. 1444. D.
 Legatorum, & stipulationum comparatio est frequentissima. T. 4. c. 61. B.
 Legatorum, fideicommissorum, & legis Falcidiæ antequam ratio ineatur, prius omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
 Legatorum ratio quando separatur, & quando confunditur. T. 4. c. 768. D. & c. 771. B.
 Legatorum cautio quibus sit præ-

- Quidam T. 4. c. 709. B. C.
 Legatorum divisio testamento relictorum cui mandatur, præsens, & momentaria cura mandatur, T. 4. c. 1124. D.
 Legatorum emolumentum adquirent ignorant ex testamento. T. 4. c. 1146. B.
 Inter legatorum genera olim erat differentia, & quæ. Tom. 4. c. 440. E.
 Hodie ea est sublata ex constitutione Justiniani Imperatoris, Ibid. E.
 Legatorum usuræ. Vide, Usuræ, An legatorum, vel fideicommissorum fructus præstentur ex die mortis ante moram. T. 4. c. 132. C.
 Legatorum onus ab herede relictorum transit in fideicommissarium, T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
 Legatorum, quæ purè relicta sunt, dies cedit ex mortis testatoris tempore: eorum verò, quæ sub conditione relicta sunt, dies cedit, cum conditio existerit, T. 4. c. 1445. A. B.
 Legatorum, & æris alieni differentia quæ. T. 4. c. 764. B.
 De legatorum stipulatione, & satisfactione. T. 5. c. 865. A.
 Legatorum præstatio soli fideicommissario Trebelliano incumbit, non heredi, Ibid. B.
 In legatorum computatione deducitur in primis æs alienum, quod defunctus debuit. T. 5. c. 781. A.
 Legatorum dispensator. Tom. 6. c. 272. A.
 Legatorum genera distinguenda, T. 6. c. 227. D.
 De legatorum ademptione, T. 6. c. 215. D.
 Legatorum purè relictorum quando cedit dies. T. 6. c. 234. C.
 De legatorum præstandorum cautione ante diem, T. 6. c. 364. A.
 Legatorum nomine etiam institutiones heredum compleximur, & libertates testamento relictas, T. 6. c. 382. C.
 Legatorum alia ratio, alia contractum. T. 6. c. 92. C.
 Legatorum ademptio quando, & quibus fieri possit. T. 7. c. 992. D. & seq. an nudâ voluntate fieri possit. Ibid. c. 993. C.
 Legatorum ambiguitatem solvi ex comparatione rerum legatarum. T. 7. c. 1461. E.
 Legatorum annuorum servandorum causâ an, & quomodo pignus constitui possit. T. 7. c. 1308. D. E.
 Legatorum condiciones, quæ viduitatem injungunt, an remittantur. T. 7. c. 945. B.
 Legatorum diem proferendi vulgaris clausula quæ fuerit. T. 7. c. 1411. B.
 Legatorum dies quando cedat. T. 7. c. 1019. D.
 Legatorum dispensator cui, quomodo, & quando cavere debeat. T. 7. c. 1074. A.
 Legatorum dispensatori an actio competat, qua petat legata. T. 7. c. 1073. D.
 Legatorum, & fideicommissorum tot esse differentias, quot testamentorum, & codicillorum. T. 7. c. 958. E.
 Legatorum genera quot, & quæ sint, & quæ actiones singulorum nomine competant, T. 7. c. 960. D. E.
 Hodie ex constitutione Justiniani hæc permixta sunt. Ibid. c. 961. B.
 Legatorum genus quod optimum fuerit. T. 8. c. 47. A.
 Legatorum munus in quibus constitit, T. 7. c. 29. C.
 Legatorum nomine an pignus testamento constitui possit, T. 7. c. 1308. D.
 Legatorum nomine an variæ actiones dentur, T. 7. c. 961. C.
 Legatorum nomine cautio an testamento heredibus remitti possit. T. 7. c. 1045. A.
 Legatorum obligatio an differri possit, Ibid. C.
 Legatorum onera solus fideicommissarius agnoscit, T. 7. c. 133. D.
 Legatorum repetitio a pupilli substituto facta an valeat, si pupillus heres existerit. T. 7. c. 1043. D.
 Legatorum, vel fideicommissorum actiones an differantur obtentu iudicii de hereditate, Tom. 7. c. 319. C.
 Legatorum, vel fideicommissorum causâ cautio ubi exigitur. T. 7. c. 152. E.
 Legatorum verba formalia an sublata sint. T. 7. c. 961. D.
 In legatorum actione usuræ veniunt ex mora officio iudicis. T. 7. c. 652. C.
 Legatorum erant certæ formulæ, hodie nullæ sunt, T. 7. c. 506. A.
 Legatorum cessio, Vide, Cessio legatorum.
 Legatorum omnium hodie una est natura. T. 7. c. 1099. B.
 Legatorum formulæ quædam, & clausulæ. T. 7. c. 1156. B.
 Legatorum delatio. Vide, Delatio legatorum.
 Legatorum dies quando cedit, T. 7. c. 1135. A.
 Legatorum, vel fideicommissorum præstandorum mora quando fit, T. 7. c. 1278. A.
 Quot legatorum genera, T. 8. c. 989. D.
 Legatorum differentiarum quot, & quæ. T. 8. c. 994. B. & seq.
 Legatorum diversa genera, T. 8. c. 1001. A.
 Legatorum conservandorum causâ missio in possessionem an dicatur bonorum possessio. T. 8. c. 113. C.
 Legatorum actionem ignoranti adquiri. T. 8. c. 750. D. eorum nomine non potest legatarius uti variis actionibus. Ibid. c. 775. C. D.
 De legatorum causa. T. 9. c. 854. D. E. & seq. de modo. Ibid. c. 856. B. & seq. de conditione. Ibid. c. 857. E. & seq.
 De legatorum, aut fideicommissorum usuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & c. 861. A. & seq.
 Legatorum quorundam diem non cedere a morte testatoris, sed ab additione hereditatis, Tom. 9. c. 891. A.
 Legatorum formula vetus. T. 9. c. 1263. C.
 Legatorum priorum per errorem solutorum hodie non est conditio. T. 9. c. 222. D.
 Legatorum dies non cedebat ante apertas tabulas, T. 9. c. 788. E.
 Legatorum per errorem solutorum, vel perperam conditionem esse, T. 9. c. 225. C. D.
 Legatorum dies cedere statim a morte testatoris, & cur. T. 9. c. 891. D. E.
 De legatorum servandorum causâ satisfactione, T. 9. c. 909. A. & seq.
 Legatorum dies non cedere, neque transmitti, vivo testatore, T. 9. c. 887. E. & c. 888. A.
 Legatorum dies a testatore prorogata quomodo debeat intelligi, T. 10. c. 90. B.
 Inter genera legatorum, & actiones differentia, T. 10. c. 408. D.
 In actione legatorum, quamvis non sit bonæ fidei, generaliter est constitutum, usuras venire ex mora heredis. T. 10. c. 833. B.
 Legatorum dies cedit a morte testatoris. T. 10. c. 1091. E.
 Legatorum divisio an possit mandari. T. 10. c. 1120. A.
 Legatorum varia genera jure veteri, & novo. T. 10. c. 1137. B. C.
 Legatorum usuræ debentur ex mora, T. 10. c. 1264. C.
 Legatos mittit Cæsar in provincias, T. 4. c. 831. D.
 Legatum quid, T. 1. c. 339. B. & c. 804. C. & Tom. 9. c. 811. C. a fideicommissio secernitur, T. 1. c. 804. C.
 Legatum quid a donatione mortis causâ distet. T. 3. c. 283. D. E.
 Legatum a testamento non separatur, nec alium onerat, quam heredem. T. 1. c. 804. D.
 Legatum conditionale non cedit, antequam existat conditio. T. 1. c. 1203. E.
 Legatum rei peculiaris non valere, servo relicto ab extraneo, T. 3. c. 488. E. & c. 489. A.
 Legatum partis non singulas continet partes. T. 3. c. 405. C.
 Legatum, defuncto relicto in tempus liberorum, ad postumum transmittitur. T. 1. c. 1019. B.
 Legatum valet in arbitrium legatarum.

rii collatâ conditione : T. 1. c. c. 1175. D.
 Legatum in ea re consistit, quæ solvi potest. T. 3. c. 405. B.
 Si, quod uni legatum est, plurium intersit, an omnes sint legatarii, omnibusque legati competat petitio. T. 3. c. 410. E.
 Legatum Proconsulis habere propriam jurisdictionem. T. 3. c. 179. C.
 Legatum solvens heres pupillo furioso, & prodigo liberatur. T. 3. c. 189. D.
 Legatum delegatum, & legatum adquisitum longè inter se distant. T. 3. c. 65. C.
 Legatum incapaci relictum pro non scripto est. Tom. 2. c. 1152. E.
 Legatum, & stipulatio sunt *μὴνδὲ πλεονα*. T. 1. c. 1175. D.
 Legatum extraneo tantum dari potest. T. 1. c. 340. D.
 Legatum quomodo adimi potest. T. 1. c. 341. A. B.
 Legatum, nisi rei certæ sit, & ad certam personam deferatur, nullius momenti est. T. 1. c. 425. E.
 Legatum nullâ culpâ heredis intercidit. Ibid. C.
 Legatum quando fit caducum. T. 1. c. 490. D.
 Legatum per codicillos sine testamento dimissum non valere. T. 1. c. 644. E.
 Legatum instructi, & instrumenti. T. 1. c. 807. D.
 Legatum alium non onerat, quàm heredem. T. 1. c. 804. D.
 Legatum valet, in arbitrium legatarii collatâ conditione. T. 1. c. 1175. D.
 Legatum, quod in plenum heredis arbitrium confertur, non valet. Ibid. A.
 Legatum invito non acquiritur, nisi suo, vel necessario, nec hereditas, nec bonorum possessio, nec adsignatio liberti, quæ quodammodo quasi legatum est liberti. T. 1. c. 1208. A. B.
 Legatum alimentorum morte legatarii finitur. Tom. 1. c. 1277. C.
 Legatum inutile duplici ratione. T. 1. c. 1289. E.
 Legatum qui sibi adscripserit, legis Corneliæ poenâ tenetur. T. 1. c. 1288. E. & c. 1289. B.
 Legatum infirmat utilis datio libertatis. T. 1. c. 1346. C.
 Legatum omissum apud heredem remanet sine onere fideicommissi. T. 1. c. 1350. A.
 Legatum causâ poenæ uno casu jure veteri valet. Tom. 1. c. 1339. E.
 Legatum purum, & legatum præfens differunt. Tom. 1. c. 1352. A.
 Legatum demonstratio falsa non vitiat. T. 1. c. 1347. D.
 Multum interest, utrum quid debeatur, ut legatum, an ut do-

natio. T. 1. c. 1378. C.
 Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanere cum onere fideicommissariæ libertatis. T. 1. c. 1475. B.
 Legatum heredi est onus, legatario lucrum. T. 1. c. 1444. A. B.
 Legatum nullum falsa qualitas sine substantia facit. T. 1. c. 1347. D.
 Legatum hominis, orationis compendio, singulos continet homines. T. 3. c. 405. B.
 Legatum hominis valet, etiam si nulli sint in hereditate servi. T. 1. c. 1344. C.
 Legatum domus, vel fundi non valet, si nulla domus, vel nullus fundus in hereditate sit. Ibid. C.
 Legatum morte finitur. T. 1. c. 1173. E.
 Legatum poenæ causâ. Tom. 2. c. 414. D.
 Legatum incapaci relictum differt ab eo, quod indigno relinquitur. T. 1. c. 812. A.
 Legatum augetur, vel minuitur his verbis, *Hoc amplius*. T. 3. c. 215. D. E.
 Legatum servo proprio relictum sub appellatione liberti non valet, hereditas valet. T. 3. c. 513. D.
 Legatum quid sit. T. 4. c. 520. E.
 Legatum est delibatio hereditatis testatoris, non ex bonis alienis. T. 4. c. 1219. B.
 Legatum habitationis libertis relictum finitur morte eorum, & cur. T. 4. c. 947. A.
 Legatum instructi plenius est, quàm instrumenti. T. 4. c. 1132. C.
 Legatum liberationis acceptilatione perimitur. T. 4. c. 1106. C.
 Legatum conditionale non transmittitur. T. 4. c. 712. C.
 Legatum dotis Falcidiâ non minuitur. T. 4. c. 349. C.
 Legatum est delibatio hereditatis. T. 4. c. 372. D.
 Legatum est in genere liberalitatis. T. 4. c. 520. C. necessaria electio non est liberalitas. Ibid. C.
 Legatum est inutile, si debitor legat, quod debet, nisi plus in legato, quàm in debito sit. Tom. 4. c. 441. E.
 Legatum est lucrum, quod sine alterius damno obvenit, usucapio verò cum damno alterius. T. 4. c. 342. B.
 Legatum habitationis in facto magis, quàm in jure consistit. T. 4. c. 502. A.
 Legatum in diem certam non habetur pro puro, & cur. Tom. 4. c. 385. E.
 Legatum non est, quod necessitate relinquitur. T. 4. c. 520. C.
 Legatum patrono relictum fideicommissio onerari potest. Tom. 4. c. 328. A. est distinguendum. Ibid. A.
 Legatum, quod ab initio inutile est, ex postfacto non convalescit.

T. 4. c. 385. A.
 Legatum, sub modo relictum, purum est. T. 4. c. 464. C.
 Legatum qui sciens acceperit, prohibetur in officio dicere, & cur. T. 4. c. 117. D.
 Legatum purum proprium diem non habet, & continetur vulgari clausulâ; legatum præfens proprium diem habet, & non continetur vulgari clausulâ. T. 4. c. 672. C. D.
 Legatum non extinguit falsa demonstratio, nec facit. T. 4. c. 495. C.
 Legatum an sit antiquius manumissione servi, an verò manumissio legato antiquior. Tom. 4. c. 1181. C. quæ hic est Accursii distinctio. Ibid. D.
 Legatum an ex imperfecta scriptura debeatur. T. 4. c. 1164. B.
 Legatum a legatario relinqui non potest. T. 4. c. 582. C.
 Legatum non vitiatur falsâ demonstratione. T. 4. c. 1106. B.
 Legatum an debeat omitti, qui omittit hereditatem paternam. T. 4. c. 469. C.
 Legatum servitutis quibus casibus intercidit, si filius nolit servitutum cedere. T. 4. c. 1103. A.
 Legatum conditionale non efficit tacita conditio. Tom. 4. c. 500. E.
 Legatum omne est inutile, cujus dies legatario vivo non cedit. T. 4. c. 804. E.
 Legatum non vitiat falsâ causâ. T. 4. c. 492. E. & c. 493. A.
 Legatum facit inutile error. T. 4. c. 534. A.
 Legatum, & stipulatio in quo differunt. T. 4. c. 412. D.
 Legatum contrahit generis verbum. T. 4. c. 409. B.
 Legatum, nisi certæ rei sit, nullius est momenti. Tom. 4. c. 1178. B.
 Legatum non continetur nomine hereditatis. T. 4. c. 913. B.
 Legatum prædii facilius adimitur, quàm legatum pecuniæ. T. 4. c. 1210. A. pecunia semper inest hereditati. Ibid. A. non quidem eadem species pecuniæ, sed quantitas pecuniæ, summa, potestas, facultas. Ibid. A.
 Legatum prædium instructum. Vide, Instructum prædium legatum.
 Inter legatum equorum, & legatum equitii differentia quæ est. T. 4. c. 1099. B. ratio hujus differentia quæ. Ibid. B. sic inter legatum ovium, & legatum gregis ovium quid discriminis. Ibid. C.
 Inter legatum, & libertatem differentia quæ est. Tom. 4. c. 608. B.
 Legatum usufructus videtur esse in causa caduci. T. 4. c. 423. A.
 Legatum usus. Vide, Usus.
 Legatum equitii, aut familiæ unum

- est legatum, quod scindi non potest. T. 5. c. 1200. A.
- Legatum pœnæ causâ relictum non valet. T. 5. c. 1191. D.
- Legatum contrahit generis verbum, dividit, discinditque verbum speciei. T. 5. c. 1200. A. Vide, Genus.
- Legatum annuum quando perimitur, & quando non perimitur. T. 5. c. 1195. B. C.
- Legatum ususfructus in quo distat a legato relicto in annos, aut menses singulos. T. 5. c. 1194. E. & c. 1195. A.
- Legatum, & substitutio in quo differunt. T. 5. c. 1158. D.
- Legatum a debitore id, quod debet, creditori factum, an sit validum. T. 5. c. 1070. D. E.
- Legatum annuum quando conditionale fiat. T. 5. c. 1134. B. C.
- Legatum, fideicommissum, & mortis causâ capio quomodo differant. T. 5. c. 633. D.
- Legatum quid. T. 5. c. 692. E. & T. 6. c. 1096. E.
- Legatum vindemiæ, legatum mensis. T. 5. c. 864. A.
- Legatum collatum ad diem. T. 5. c. 848. C.
- Legatum captatorium. T. 5. c. 1055. E.
- Legatum quando unum est; non autem plura. T. 5. c. 865. C. D.
- Legatum inutile efficitur; si annus supervenerit vivo testatore. T. 5. c. 1071. E. & c. 1072. A.
- Legatum inutile est, quando id legatur, quod in rerum natura non est, nec speratur futurum. T. 5. c. 654. A.
- Legatum prædii dotalis an; & quatenus valeat. T. 5. c. 558. D.
- Legatum quando refertur ad tempus mortis testatoris. T. 5. c. 750. A.
- Legatum quid sit. Tom. 5. c. 749. B.
- Legatum si in diem relictum sit, simili modo, atque in puris, dies cedit. T. 5. c. 781. B.
- Legatum ususfructus an unum legatum sit. T. 5. c. 788. C.
- Legatum rei alienæ quando valeat. T. 6. c. 1043. E.
- Legatum Episcopo relictum ut valeat. Tom. 6. c. 1045. C. D. & seq.
- Legatum pro redemptione animæ relictum Ecclesiæ parochiali ut debeatur. Ibid. B.
- Legatum rei alienæ valet, si quis sciens, alienam eam esse, legaverit. T. 6. c. 348. B.
- Legatum inutile est, si quis rem meam mihi legaverit. Tom. 6. c. 232. E.
- Legatum sub conditione. Tom. 6. c. 172. C.
- Legatum unum scindi non potest. T. 6. c. 229. C.
- Legatum per vindicationem. T. 6. c. 27. A. & c. 229. A. B.
- Legatum plerumque lucrosum est, non utique semper. T. 6. c. 493. C.
- Legatum conditionale non statim sub conditione debetur, atque adeo nec interim transmittitur mortuo legatario in heredem ejus. T. 6. c. 365. B.
- Legatum liberalitas est. Tom. 6. c. 370. E.
- Legatum relictum per damnationem. T. 6. c. 217. C. D.
- Legatum non est portio hereditatis, sed delibatio hereditatis. T. 6. c. 411. A.
- Legatum legatarii morte finiri, sicut legatum ususfructus. T. 6. c. 456. A.
- Legatum statim legatarii non fit, expectanda est mors testatoris. T. 6. c. 117. B.
- Legatum acquiritur agnitione. T. 6. c. 202. E.
- Unum legatum scindi non potest, partim agnolci, partim repudiari. T. 6. c. 209. A. B.
- Legatum repetitur cum sua causa. T. 6. c. 481. B.
- Legatum perimitur, si prior exstiterit conditio statulibertatis. T. 6. c. 214. B. C.
- Legatum quomodo accrescat inter collegatarios. T. 6. c. 243. B. & seq.
- Legatum pendebit, conditione substitutionis pendente. T. 6. c. 200. A.
- Legatum servo delatum dominus repudiare potest. T. 6. c. 232. C.
- Legatum non vitiat demonstratio falsa. T. 6. c. 218. A.
- Legatum vitiat conditio falsa, quæ non exsistit. T. 6. c. 218. A.
- Legatum relictum in annos singulos non unum est legatum, sed plura. T. 6. c. 262. A.
- Legatum conjunctim relictum quando non accrescit. Tom. 6. c. 226. E. & c. 227. A.
- Legatum pro non scripto habetur, quod testamentarius sibi, vel ei, quem in potestate habet, suâ manu, dictante testatore, adscripsit; & similiter hereditas, quam sibi adscribit, pro non scripta habetur. T. 6. c. 437. B. C.
- Ubi legatum non scinditur, neque conditio scinditur; & contra ubi legatum scinditur, & conditio quoque scinditur. T. 6. c. 301. C.
- Legatum potest minuere heres jure Falcidiæ. T. 6. c. 294. C. D.
- Legatum repellit a se heres, quod non se debere contendit, quod ademptum esse dicit, aut nullum. T. 6. c. 372. D. E.
- Legatum optionis est conditionale. T. 6. c. 216. A.
- Legatum an valeat, si debitor fidejussorem suum, qui pro eo intervenerat apud creditorem, vel fœneratorem, ab herede suo libera-
- ri juberet obligatione fidejussoria. T. 6. c. 256. E.
- Legatum, & venditio in quo differunt. Tom. 6. c. 92. C.
- Legatum est gratuitum. Ibid. C.
- Legatum optionis non transmittitur ad heredem legatarii, nisi legatarius optaverit. T. 6. c. 430. B.
- Legatum rei alienæ valet, & ex eo vel res, vel æstimatio præstatur. T. 6. c. 219. A.
- Legatum, & donatio causâ mortis in quo differunt. T. 6. c. 115. B.
- Legatum optionis conditionale est. T. 6. c. 430. B.
- Legatum utile, & inutile, & de eo quod impletur ante aditam hereditatem. T. 6. c. 251. B.
- Legatum, & heredis institutio in quo differunt. T. 6. c. 562. A.
- Legatum inimiciâ superveniente extinguitur. T. 6. c. 740. A.
- Legatum pecuniæ debitæ, quod debitor creditori reliquit, & legatum pignoris creditori itidem relictum quid. T. 6. c. 532. C. D.
- Legatum olim latinis tantum verbis relinquebatur. T. 6. c. 742. A.
- Legatum valere non potest, nisi cui datum sit, intelligatur. Tom. 6. c. 669. B.
- Legatum a legatario heredi an relinqui possit. T. 7. c. 1002. D.
- Legatum a quibus relinqui possit. T. 7. c. 959. C.
- Legatum a semetipso heredi an dari, vel adimi possit. Tom. 7. c. 1002. C.
- Legatum ab herede heredis an relinqui possit. T. 7. c. 959. C.
- Legatum ab initio inutile, ex post facto non convescit, regula Cætoniana. T. 7. c. 985. D. & T. 8. c. 677. B. & c. 766. A.
- Legatum ab omnibus heredibus; nullius nomine expresso, relictum a quo debeatur. T. 7. c. 967. E. & c. 968. A.
- Legatum alicui in singulos annos relictum an ad heredem transmittatur. T. 7. c. 1301. B. & seq. singulis annis conditio legatarii inspicitur. Ibid. C.
- Legatum alienæ rei an valeat. T. 7. c. 1381. B.
- Legatum alienæ, vel communis rei an valeat. T. 7. c. 1367. A.
- Legatum an absumat æs alienum. T. 7. c. 1376. C.
- Legatum an amittat filius, qui repudiat hereditatem. T. 7. c. 1065. B.
- Legatum an a morte testatoris, vel ab adita hereditate adquiratur. T. 7. c. 973. C.
- Legatum an adquiratur, si legatarius conditionem legati expleverit. T. 7. c. 972. E.
- Legatum an adquiratur adimpletionem conditionis. T. 7. c. 951. C.
- Legatum an consistere possit in instrumento, fundo alienato a testatore sine instrumento. Tom. 7. c. 1019. C.

Legatum an cuiquam a semetipso dari possit . T. 7. c. 1002. C.
 Legatum an extinguat conditio, quæ non impletur . T. 7. c. 970. A.
 Legatum an , & quando diminutionem, & augmentum recipiat . T. 7. c. 974. A.
 Legatum an extinguatur , si ex officio servus transeat ad artificium. T. 7. c. 976. B.
 Legatum an extinguatur rei legatæ permutatione . T. 7. c. 1031. B.
 Legatum an extinguatur , si servus ex artificio transeat ad officium . T. 7. c. 976. B.
 Legatum an faciat conditionale conditio tacita , si heres adierit . T. 7. c. 1302. B.
 Legatum an faciat conditionale tacita conditio , si legatarius vivat . Ibid. A.
 Legatum an faciat inutile difficultas præstationis . T. 7. c. 1025. C.
 Legatum an in arbitrium alienum conferri possit . T. 7. c. 1029. C.
 Legatum an in extranei heredis, vel legatarii voluntatem conferri possit . Ibid. A.
 Legatum an minuat exceptio ejus , quod non est in rerum natura. T. 7. c. 1053. A.
 Legatum an petere possit jure hereditario is , qui suo nomine egit de inofficioso . T. 7. c. 205. C.
 Legatum an peti possit nisi ab eo , qui adierit . T. 7. c. 964. D.
 Legatum an perdat arrogator , si coeptam litem de inofficioso arrogatarii nomine exsequutus fuerit. T. 7. c. 205. A.
 Legatum an perimat lucrativa adquisitio . T. 7. c. 1061. D.
 Legatum an perimat statulibertas . T. 7. c. 1060. B.
 Legatum an perimatur , siquis natus id fuerit ex causa lucrativa . T. 7. c. 1061. B.
 Legatum an præitari debeat sine onere . T. 7. c. 1376. C.
 Legatum an quælibet impossibilis conditio vitiet . T. 7. c. 984. B.
 Legatum an ignorantia acquiratur . T. 7. c. 973. D.
 Legatum an sit donatio causâ mortis testamento relicta . Tom. 7. c. 958. B.
 Legatum an inutile sit harum rerum, quæ pondere, numero, mensurâ constant, nisi adscribatur quantitas . T. 7. c. 1446. B.
 Legatum an sit inutile, quantitate non adjectâ . Ibid. B.
 Legatum an sit inutile, si legetur id, quod non est in rerum natura. T. 7. c. 1053. A.
 Legatum an sit inutile , si testator jussit, heredem triduo post mortem suam solvere ibi , quod ob temporis angustiam perveniri non possit . T. 7. c. 984. B.
 Legatum an solâ agnitione adqui-

ratur . T. 7. c. 973. C.
 Legatum an statim deberi incipiat a morte testatoris , & an mortuo legatario ad heredem transmittatur . T. 7. c. 1360. C. D.
 Legatum an tempore finiatur . T. 7. c. 1046. C.
 Legatum an valeat relictum incapaci tempore testamenti, & capaci tempore mortis . T. 7. c. 1475. D.
 Legatum an valeat , si legetur illi, qui est apud hostes . Tom. 7. c. 1070. B. item si ibi decesserit . Ibid. B.
 Legatum an valeat, siquis alicui leget nummos, quos ei debet, ac postea ei nihil debeat . T. 7. c. 1054. A.
 Legatum an valeat , siquis alicui leget , quod alter sibi debeat . Ibid. A.
 Legatum an valeat , siquis debitori leget id , quod sibi debeat. T. 7. c. 1053. D.
 Legatum an valeat, siquis alteri leget nummos, quos in Arca habet, & arca inanis fuerit. T. 7. c. 1054. C.
 Legatum an valeat siquis debitori suo leget id, quod debet . T. 7. c. 1053. D.
 Legatum an valeat , siquis nomen debitoris leget . Ibid. C.
 Legatum an valeat, siquis uxori dotem leget , quam nullam accepit. Ibid. E.
 Legatum an videatur tacite ademptum, ortis capitalibus inimicitiiis inter testatorem , & legatarium. T. 7. c. 1488. E.
 Legatum an vitiet falsa demonstratio . T. 7. c. 970. A.
 Legatum an vitiet impossibilis conditio . T. 7. c. 1423. E.
 Legatum an vitient errores nominis , vel artificii . T. 7. c. 1476. E.
 Legatum an vitietur per falsam , & superfluum demonstrationem. T. 7. c. 1401. B.
 Legatum an uni ex heredibus a coherede relinqui possit . T. 7. c. 1001. E.
 Legatum an utile sit , si per damnationem legentur tritici modii centum . Tom. 7. c. 1453. B. qui singuli modii pendeant pondocentum. Ibid. B. an æstimatio ejus debeatur . Ibid. B.
 Legatum an utile sit, si centum legentur , & det centum . T. 7. c. 1063. B.
 Legatum an utile sit , siquis debitori leget . Tom. 7. c. 1039. D.
 Legatum annuum , administrandorum negotiorum causâ relictum, an minuatur minuto labore. T. 7. c. 1310. B.
 Legatum annuum civitati relictum an finiatur spatio centum annorum, æquè ac usufructus . T. 7. c. 1345. B.
 Legatum annuum si sit tot amphora-

rum, aut pro iis decem, an legatarius pro primo anno amphoras, secundo decem petere, & sic subinde variare possit . T. 7. c. 977. C.
 Legatum ante heredis institutionem an relinqui possit. T. 7. c. 959. C.
 Legatum , aut fideicommissum ex testamento an petere possit is , qui illud rescindere conatus est . T. 7. c. 185. E.
 Legatum centum librarum olei an unum sit . T. 7. c. 976. D. an dividendi possit. Ibid. D.
 Legatum centum, quæ in arca sunt, aut quæ ille apud me deposuit, an valeat, si nihil sit in arca, si nihil apud me depositum sit . T. 7. c. 1398. D.
 Legatum certæ personæ, annuâ bimâ, trimâ die relictum, est unum tribus pensionibus divisum , T. 7. c. 1299. B.
 Legatum certum , herede adveniente, an transferatur ad heredem . T. 7. c. 964. D.
 Legatum codicillis testamento non confirmatis relictum an valeat. T. 7. c. 1320. A.
 Legatum conditionale an ad heredem transmittatur. T. 7. c. 439. C. & c. 934. C.
 Legatum conditionale an deminutionem, & augmentum recipiat , T. 7. c. 974. A. B.
 Legatum conditionale an transmittatur ad heredem . T. 7. c. 439. C. D. & c. 934. C.
 Legatum conditionale remedio cautionis Mutianæ repræsentatur , antequam conditio exstiterit. T. 7. c. 1337. A.
 Legatum conditionale , vel in diem incertum ante conditionem , vel diem repudiari utiliter non potest. T. 7. c. 1442. C.
 Legatum contumeliæ potiùs causâ , quàm honoris relictum , an valeat , & pro scripto habeatur. T. 7. c. 1044. B. C.
 Legatum corporis ubi peti possit . T. 7. c. 1297. E.
 Legatum integrum ejus anni , quo vitâ decessit is , cui quid legatum est in annos singulos, an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 1308. A.
 Legatum , cujus heres non habet commercium, an valeat . T. 7. c. 1026. A.
 Legatum , cujus legatarius non habet commercium , an utile sit. T. 7. c. 1025. D.
 Legatum damnationis an accrescere possit cæteris . T. 7. c. 1003. A.
 Legatum delatum potest repudiari , adquisitum non potest repudiari . T. 7. c. 973. A.
 Legatum domus in area an consistat, si domus combusta sit. T. 7. c. 1006. C.
 Legatum dotis quæ contineat . T. 7. c. 1398. D.
 Legatum dotis a nuru acceptæ, filio exheredato relictum, an, & quando

- do utile sit, & valeat. T. 7. c. 1417. E. & c. 1418. A.
- Legatum Ecclesiasticis, an Ecclesie debeatur. T. 7. c. 1462. D.
- Legatum est hereditatis solius delibatio. T. 7. c. 957. D.
- Legatum est honor sicut hereditas. T. 7. c. 1044. B.
- Legatum, & fideicommissum, & donationes causâ mortis honores sunt. T. 7. c. 180. B.
- Legatum ex qua lege modum accipiat. T. 7. c. 958. B.
- Legatum ex institutione inutile, an ex substitutione valere possit. T. 7. c. 1005. C.
- Legatum ex testamento agnoscens an possit agere querelâ inofficiosi. T. 7. c. 204. A.
- Legatum filiabus relictum, an etiam posthumæ relictum videatur. T. 7. c. 1001. C.
- Legatum filio relictum quando non acquiratur patri. T. 7. c. 1485. A.
- Legatum si generaliter relictum sit, an electio sit legatarii. T. 7. c. 390. C.
- Legatum generaliter relictum an sit purum. T. 7. c. 958. E. item an transferatur ad heredes. Ibid. E.
- Legatum generaliter relictum an comparetur legato optionis. Ibid. E.
- Legatum generaliter relictum an sit conditionale, si servus legetur generaliter: etiam si moriatur legatarius, antequam eligat servum, legatum transmittit ad heredem. T. 7. c. 1428. B.
- Legatum græcè scriptum an valeat. T. 7. c. 958. A.
- Legatum gregis an augetur accessione capitum. T. 7. c. 1005. B. an minuat morte veterum. Ibid. B. si grex ad unum bovem redierit, an vindicari possit. Ibid. B.
- Legatum heres an perdat, si non conceptam litem de inofficioso a defuncto inchoaverit, & non obtinuerit. T. 7. c. 205. B.
- Legatum heres heredi an debere possit. T. 7. c. 1002. A.
- Legatum hominis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
- Legatum hominis generaliter relictum an valeat. T. 7. c. 989. C.
- Legatum idem homo dare, & accipere non potest. T. 7. c. 1439. E.
- Legatum illud, aut illud utrùm elegerit, an transmittatur ad heredem legatarii. Tom. 7. c. 1432. C.
- Legatum illud, aut illum utrùm elegerit legatarius, an transmittatur ad heredem. Ibid. C.
- Legatum in annos singulos, alimentorum vice relictum, quando finiatur. T. 7. c. 1307. C. D.
- Simile esse usufructui. Ibid. D.
- Legatum in annos singulos quando cedat. T. 7. c. 1308. A.
- Legatum in annos singulos an finiatur capitis deminutione. T. 7. c. 1307. D. an magis consistat in factis, quam in jure. Ibid. E.
- Legatum in annos singulos an res peti possit. Ibid. E.
- Legatum in annos singulos Ecclesie, civitati, vel collegio relictum, æternum & sempiternum est. T. 7. c. 1308. B.
- Legatum in annos singulos, si legatarius vivo testatore decesserit, an sit in causa caduci, & ad fiscum pertineat. Ibid. B.
- Legatum in arbitrio heredis positum an valeat. Tom. 7. c. 1300. D.
- Legatum incerti hominis an valeat. T. 7. c. 989. B.
- Legatum, nisi certæ rei sit, nullius momenti est. T. 7. c. 989. B.
- Legatum incertæ rei, vel quantitatis non valet. T. 7. c. 1311. C.
- Legatum incertis personis an relinqui possit. T. 7. c. 1462. C.
- Legatum in diem certum relictum an a conditionali legato distet. T. 7. c. c. 1351. B.
- Legatum indigno auferitur, & fisco vindicatur, & quis censeatur indignus. T. 7. c. 188. C. D.
- Legatum in quo consistat, & ex quo pendeat. T. 7. c. 957. E.
- Legatum inter, & potestatem an distinctio sit. T. 7. c. 68. C.
- Legatum non deferitur, nisi ex die aditæ hereditatis. T. 7. c. 1392. A.
- Legatum novissimum primam cessionem confirmat. T. 7. c. 449. D.
- Legatum octo lexicariorum, aut pro iis certæ summæ, an unum legatum sit, an dividi possit, an partem ex lexicariis, partem ex summa sumere possit. Tom. 7. c. c. 976. D.
- Legatum optionis an repudiari possit. T. 7. c. 1442. D.
- Legatum optionis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
- Legatum optionis conditionale an habeatur pro puro. T. 7. c. 1430. E. & c. 1431. A.
- Legatum optionis semper fuit conditionale ante Justinianum. T. 7. c. 1432. C.
- Legatum optionis servi an consumat electio domini, cui per servum ea acquisita est. Tom. 7. c. 1433. D. E.
- Legatum optionis servi an perimatur datione statulibertatis. Ibid. A.
- Legatum optionis an sit conditionale. T. 7. c. 1428. A.
- Legatum parentibus, vel liberis relictum an debeatur, si mortis tempore testatoris parentes, aut liberi non fuerint. T. 7. c. 1475. B. C.
- Legatum patri a filio herede instituto relictum, an imputetur in Falcidiam. T. 7. c. 1009. D.
- Legatum petenti qui adfuit advocatus, an repellatur a querela. T. 7. c. 1485. E.
- Legatum purum an deminutionem, & augmentum recipiat. Tom. 7. c. 974. C.
- Legatum quando post testamentum & minui, & augeri potest. T. 7. c. 971. B. id deminutionem, & augmentum recipit. Ibid. B.
- Legatum per damnationem an valeat, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Tom. 7. c. 970. D.
- Legatum per vindicationem an valeat, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Ibid. C.
- Legatum peti debet, ubi major pars hereditatis est. T. 7. c. 152. A.
- Legatum post testamentum ante mortem testatoris an & minui, & augeri possit. T. 7. c. 971. B.
- Legatum purè relictum servo proprio, datâ libertate sub conditione, an utile sit, & valeat. T. 7. c. 1440. C. D.
- Legatum quando acquiratur. T. 7. c. 972. E.
- Legatum quando sit corpus, quando quantitas, diligenter considerandum. T. 7. c. 1017. A. B.
- Legatum quando pro actione in personam deferatur, actione in rem. T. 7. c. 1420. E.
- Legatum quasi debitum relictum, an sit inutile. T. 7. c. 880. E.
- Legatum quasi proprium, si non proprium sit, an debeatur. T. 7. c. 881. B.
- Legatum qui accepit, an possit agere de testamento falso, vel injusto. T. 7. c. 193. A.
- Legatum qui accepit, an repellatur ab accusatione falsi. T. 7. c. 1483. E.
- Legatum qui accepit, an possit se excusare a tutela, & postea testamentum inofficiosum dicere. T. 7. c. 1482. E.
- Legatum qui accepit, an possit falsum probare testamentum. T. 8. c. 61. D.
- Legatum qui accepit, an prohibeatur postea testamentum injustum dicere. T. 7. c. 1484. A.
- Legatum qui accepit, an repellatur a bonorum possessione. T. 7. c. 1483. A.
- Legatum qui accepit, & postea testamentum falsum, aut injustum dicat, an retineat legatum. T. 7. c. 1484. C.
- Legatum qui accepit, ignorans testamentum falsum, an possit postea testamentum falsum dicere. T. 7. c. 1482. E.
- Legatum qui accepit nomine defuncti, cui heres existit, an possit postea suo nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 1485. E.
- Legatum qui accepit, ut id alii restitue-

stitueret; an postea is possit suo nomine agere de inofficioso, T. 7. c. 193. C.
 Legatum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.
 Legatum quid sit, & ejus definitio. Ibid. A.
 Legatum quomodo ab uno ex heredibus nominatim, vel ab omnibus heredibus, nullius nomine expresso, relinquatur, T. 7. c. 967. E.
 Legatum quomodo cedere dicatur. T. 7. c. 1360. D.
 Legatum, quod aufertur tutori, quasi indigno, an applicetur fisco, T. 8. c. 151. D.
 Legatum, quod fuit ab initio inutile, an ex postfacto convalescat, T. 7. c. 985. D.
 Legatum, quod legatario, qui celavit tabulas testamenti in fraudem heredum, aufertur, an remaneat apud heredem, Tom. 7. c. 1477. D.
 Legatum, quod mihi delatum non est, inutiliter repudio. Tom. 7. c. 1442. A. B.
 Legatum, quod morte legatarii, vivo testatore deficit, an fisco vindicetur. T. 7. c. 1056. A.
 Legatum, quod tutori excusanti se aufertur, an remaneat apud heredem, T. 7. c. 1477. D.
 Legatum redditus quid distet a legato usufructus. T. 7. c. 1385. A.
 Legatum rei alienæ an valeat. T. 7. c. 1046. D. E. item rei pignori obligatæ. Ibid. D. E.
 Legatum rei meæ an convalescat, si postea mea esse desierit, T. 7. c. 1027. E.
 Legatum relictum illis, qui testamentum signaverint, an utile sit, T. 7. c. 1474. B.
 Legatum relictum nomini familiæ, an ii tantum invententur, qui fuerint ex nomine mortis tempore testatoris. T. 7. c. 1475. C.
 Legatum, relictum servo legato, cedere ab adita hereditate extraneo scripto, aut a morte testatoris suo scripto. T. 7. c. 1074. B. C.
 Legatum relictum uni ex heredibus præstari officio judicis familiæ exciscundæ. T. 7. c. 1003. D.
 Legatum secundum legem Falcidiam an onus sit. T. 7. c. 957. C.
 Legatum semper lucrosum esse. T. 7. c. 955. D.
 Legatum relictum servo alieno an possit adimi ejus domino, T. 7. c. 972. A.
 Legatum servo alieno post mortem domini adquiritur hereditati. T. 7. c. 1049. D.
 Legatum, servo alieno relictum, ut valeat, quæ requirantur. T. 7. c. 985. A.
 Legatum, servo legato relictum, non cedit a morte, sed ab adita hereditate. T. 7. c. 1049. E.

Legatum, servo proprio absque libertate relictum, an pro non scripto habeatur, T. 7. c. 995. B.
 Legatum, servo relictum, dominus an possit repudiare. T. 7. c. 971. E. & domini repudiatio an servo noceat. Ibid. E.
 Legatum, servo proprio relictum si ne libertate, an valeat, Tom. 7. c. 1437. A.
 Legatum servo relictum non valet ex persona domini, sed servi. T. 7. c. 985. A.
 Legatum sicuti aliquid sit testamento, & codicillis, an videatur duplicatum legatum, T. 7. c. 874. B.
 Legatum si detur, deinde adimatur, pro non dato haberi. T. 7. c. 987. B.
 Legatum si detur, vel adimatur sub diversis conditionibus, earum novissima spectanda, Ibid. B.
 Legatum si legatarius repudiaverit, in quem transferatur. Tom. 7. c. 1056. A.
 Legatum si quis servo communi adscripserit, quæritur, cui debeatur. T. 7. c. 994. D.
 Legatum si sit ab impubere sub conditione, & purè a substituto ejus, an hæc repetitio ex persona substituti valeat. T. 7. c. 1043. D.
 Legatum si sit alicui in singulos annos, plura legata esse, & primi anni purum, sequentium conditionale. T. 7. c. 1301. B.
 Legatum si sit domino, & sit rogatus servum manmittere, si accusaverit testamentum, an ejus factum noceat servo, Tom. 7. c. 1485. A. B.
 Legatum si sit duobus, utrive eorum, an altero mortuo, totum ad superstitem pertineat, Tom. 7. c. 1060. C.
 Legatum si sit matri, si a liberis non decesserit, an locus sit cautioni Mutianæ. T. 7. c. 945. D.
 Legatum si sit servo communi, nec legatum habeatur pro non scripto, utrum uno ex dominis repudiante, alteri domino totum accrescat. T. 7. c. 994. E.
 Legatum si sit uni & eidem genus, postea species, an species deroget generi. T. 7. c. 1459. D.
 Legatum si sit uni genus, alteri species, tunc species derogat generi. T. 7. c. 1459. D.
 Legatum speciale an, & quando deroget generali. Tom. 7. c. 1018. D.
 Legatum, sub conditione non faciendi aliquid relictum, quando, & qua cautione præstetur, Tom. 7. c. 944. D. E.
 Legatum tacitè adimi posse. T. 7. c. 947. E.
 Legatum tacitè sequi jura, sine quibus illud usui esse non potest. T. 7. c. 1388. C.

Legatum tacitè sibi relictum contenti quod non potest capere, quod præmium actur. T. 7. c. 1478. C.
 Legatum testamento mihi relictum an perdam, si jure hereditario ceptam a filio exheredato litem de inofficioso exsequutus fuero. T. 7. c. 204. E. & c. 205. A.
 Legatum testamento relictum an perdat is, qui de inofficioso in totum, vel pro parte egit, nec obtinuit, T. 7. c. 188. C.
 Legatum tutori ademptum an applicetur fisco, vel remaneat apud pupillum. T. 7. c. 1077. A.
 Legatum ubi, & quo loco heres præstare debeat. T. 7. c. 1036. C. D.
 Legatum, vel fideicommissum an a substituto exheredati relinquere possit. T. 7. c. 900. C. D. E.
 Legatum, vel fideicommissum ubi peti oporteat. Tom. 7. c. 151. C.
 Legatum vel testamento, vel codicillis relinquere. T. 7. c. 962. D.
 Legatum vindicationis peti actione in rem, fideicommissum persequutione in personam. T. 7. c. 1388. D.
 Legatum uni, & alteri, qui non est in rerum natura, relictum, an totum uni debeatur. T. 7. c. 995. A. B.
 Legatum unum pro parte adquiri, & pro parte repudiari non potest. T. 7. c. 975. E.
 Legatum unum an sit, si legetur illud, aut illud. T. 7. c. 976. D.
 Legatum annuum quando videatur esse relictum, Tom. 7. c. 1318. B.
 Legatum usufructus a proprietatis legato quomodo distet. Tom. 7. c. 1007. B.
 Legatum usufructus ab usufructuario an convalescere possit. T. 7. c. 1008. C.
 Legatum usufructus fundi sequitur via ad fundum. Tom. 4. c. 1388. B. C.
 Legatum, quod legatarius repudiavit, id videtur heredis factum retro aditione. T. 7. c. 1136. B.
 Legatum per vindicationem, & per damnationem qua in re necessariè separari debent. Tom. 7. c. 1109. B.
 Legatum damnationis, & vindicationis in quo differunt. Tom. 7. c. 1110. B.
 Legatum est donatio testamento relicta. T. 7. c. 1159. A. est liberalitas defuncti mera. Ibid. c. 1159. A.
 Legatum aliud est, aliud legativum. Ibid. A.
 Unum legatum scindi non posse. T. 7. c. 1163. D.
 Unum legatum est, si una res legetur uni. Ibid. D.
 Legatum testator solus augere potest, ut minuire, & extenuare, vel

- vel in totum adimere. Tom. 7. c. 1163. A.
- Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanet sine onere fideicommissariæ libertatis. Tom. 7. c. 1094. A.
- Legatum, quod repudiatur, & legatum, quod habetur pro non scripto, in quo distat. Ibid. C.
- Legatum relinquitur aut per vindicationem, aut per damnationem. Ibid. E. aut sinendi modo, aut per præceptionem, aut per fideicommissum. Ibid. E.
- Legatum violare est contra jus gentium. T. 7. c. 28. D.
- Legatum quando non transmittitur heredi. T. 7. c. 1189. A.
- Legatum quando fit caducum. Ibid. A. quando non fit caducum. Ibid. A.
- Legatum tutori, testamento dato, relictum quando a tutore amittitur. T. 7. c. 1232. B.
- Legatum inutiliter repudiari, antequam delatum sit. T. 7. c. 1392. A.
- Legatum vindicationis, & legatum damnationis in quo differunt. T. 7. c. 1233. E.
- Legatum unum scindi non potest. T. 7. c. 1234. A.
- Legatum quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. E.
- Legatum græcè relinqui non poterat. T. 7. c. 1144. D.
- Legatum filiis relictum, & filiabus debetur. T. 7. c. 1173. B.
- Legatum rei alienæ consistit in corpore potius, quam in æstimatione. T. 7. c. 1125. E.
- Legatum quibus verbis proponitur. T. 7. c. 1096. A.
- Legatum non solet esse damnosum. T. 7. c. 1252. D.
- Legatum qua in re redigitur ad exemplum fideicommissi. T. 7. c. 1111. D.
- Legatum an relinqui possit a patre, vel domino heredis instituti. T. 7. c. 1191. E.
- Legatum unum pro parte scindi non potest, nec divisionem admittit. T. 7. c. 1092. B. non licet partem repudiare, partem agnoscere. Ibid. E.
- Legatum inutile est, cum non est adscripta certa summa. Tom. 7. c. 1133. D.
- Legatum per vindicationem unde hoc nomen habet. T. 7. c. 225. B.
- Legatum relinquitur verbis directis, id est, imperativis, civilibus, & legitimis. T. 7. c. 1159. B.
- Legatum acquiritur hereditati, quasi personæ defuncti. T. 7. c. 1188. E.
- Legatum partitionis. T. 7. c. 1104. C.
- Legatum caducum quando fit. T. 7. c. 1169. E.
- Legatum non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 244. E.
- Legatum sub conditione, vel in diem certum, ante conditionem, vel ante diem repudiari non potest. T. 7. c. 1173. E. & c. 1174. A.
- Legatum pecuniæ valere, etiam si pecunia non sit in hereditate. T. 7. c. 1111. A.
- Legatum dotis continet actionem de dote. T. 7. c. 1167. D.
- Legatum an augeatur adjectione. T. 7. c. 1107. B.
- Legatum nullum deberi filix, quod relictum non est: nam dixit, se legaturum. T. 7. c. 1142. C.
- Legatum usufructus. T. 7. c. 1131. E. redit ad heredem. Ibid. E.
- Legatum rei alienæ, & legatum rei heredis propriæ in quo differunt. T. 7. c. 1208. B.
- Legatum non valet ex tacita voluntate. T. 7. c. 338. C.
- Legatum transmittitur ad heredem, etiam si nondum agnatum sit, modo legatarius decesserit post diem legati cedentem. T. 7. c. 1225. A.
- Legatum libertatis dationi comparatur. T. 7. c. 1099. B.
- Legatum quando scindi potest propter fideicommissarium. Tom. 7. c. 1220. D.
- Legatum an possit conferri in arbitrium alterius. Tom. 7. c. 1088. D.
- Legatum, delatum servo, dominum repudiare posse. T. 7. c. 1146. D.
- Legatum duplex est, conditionale, & purum. T. 7. c. 1118. E.
- Legatum quando unum est, & quando sunt plura, hoc ad legem Falcidiam pertinet. T. 7. c. 1092. C.
- Legatum quando non debetur. T. 7. c. 1142. C.
- Legatum an falsa demonstratione perimatur. T. 8. c. 992. E.
- Legatum quid sit. T. 8. c. 989. D.
- Legatum an vitiet falsa causa, vel demonstratio. T. 8. c. 75. D.
- Legatum operarum servi quando finitur. T. 8. c. 94. D.
- Legatum quando non conservetur liberis, & parentibus, testamento rescisso, per bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 61. A.
- Legatum qui agnovit, an possit se excusare a tutela. T. 8. c. 151. D.
- Legatum qui accepit, an possit petere bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
- Legatum qui accepit, potest falsum probare testamentum. Tom. 8. c. 61. D.
- Legatum si sit alicui sub conditione, dandorum, si petita sit bonorum possessio, an heredi scripto, vel præterito ea io. debeantur. T. 8. c. 76. A. B.
- Legatum inter, & stipulationem conditionalem differentia quoad cessionis diem. Tom. 8. c. 632. E.
- Legatum; & venditio quoad vasa vinaria differunt. Tom. 8. c. 629. A. B.
- Legatum an videatur capere is, qui totum alii administravit. Tom. 8. c. 750. A.
- Legatum nepoti an conservetur, si prægnante uxore filius emancipatus fuerit, & bonorum possessionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 59. D. E. & c. 60. A.
- Legatum ex lege Papia, quod jure antiquo habetur pro non scripto, caducum fit. T. 9. c. 883. C.
- Legatum scindi non potest. T. 9. c. 902. B.
- Legatum quomodo petebatur. T. 9. c. 847. B.
- Legatum in quo distat a fideicommissio. T. 9. c. 816. E.
- Legatum annuum, & legatum ususfructus in quo differunt. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. B.
- Legatum annuum præstitum triennio continuo, in futurum etiam perpetuò debet præstari. Tom. 9. c. 249. A.
- Legatum non agnatum transmittitur in heredem, si modò dies ejus cesserit. T. 9. c. 908. B.
- Legatum est imperativa voluntas, directa voluntas. Tom. 9. c. 811. C.
- Legatum, relictum post mortem heredis, vel legatarii, aut pridie, quam moreretur heres, vel legatarius, non valebat. T. 9. c. 1263. C.
- Legatum variè definitur. Tom. 9. c. 1114. C.
- Legatum mortuo relictum pro non scripto est. Tom. 9. c. 883. C. in causâ caduca non est. Ibid. C.
- Legatum inutile est, si fructus legatur sine usu. Tom. 9. c. 223. E.
- Legatum ereptorium. T. 9. c. 797. B.
- Legatum per vindicationem transmitti ad heredem legatarii, etiam si legatarius nondum constituerit ad se pertinere. T. 9. c. 891. A.
- Legatum captatorium. Tom. 9. c. 882. A.
- Legatum donationis petebatur tantum per actionem in personam. T. 9. c. 817. C.
- Legatum unum scindi non potest. T. 9. c. 785. E. propter fideicommissarium, cui rogatus est restituere, scindi potest. Ibid. E.
- Legatum per vindicationem, & legatum per damnationem in quo differunt. T. 9. c. 898. A.
- Legatum incertum facit incerta conditio, vel dies. T. 9. c. 893. D.
- Legatum est honos. T. 9. c. 895. B.
- Legatum præstatur ab herede instituto

- tuto, qui adiit hereditatem. T. 9. c. 811. E.
- Legatum annuum est simile usufructui. T. 9. c. 814. E.
- Legatum, relictum in annos decem, non deberi initio cuiusque anni, sed novissimo die annorum decem. T. 9. c. 908. A.
- Legatum rei litigiosæ magis in æstimatione, quam in corpore consistit. T. 9. c. 1249. C.
- Legatum, & fideicommissum in quo differunt. T. 9. c. 837. E. & seq. & in quo conveniunt. Ibid. E. & seq.
- Legatum non potuit olim relinqui ad tempus. T. 9. c. 821. B. C. & cur. Ibid. C.
- Legatum optionis comparatur legato hereditatis delatæ servo. T. 9. c. 1073. D.
- Legatum scindi non potest. T. 9. c. 775. E. & c. 776. A. & honor defuncti est. Ibid. A.
- Legatum conditionale statim vires non accipit, sed postquam conditio existit. T. 9. c. 35. A.
- Legatum pœnæ causâ relictum an valeat. T. 9. c. 836. A. & seq.
- Legatum, filiabus testamento relictum, an etiam postumæ relictum videatur. T. 10. c. 146. C.
- Legatum verò postumæ relictum, an reliquis filiabus relictum videatur. Ibid. C.
- Legatum, quod non est relictum dotis nomine, an imputetur in dotem. T. 10. c. 202. B.
- Legatum, filiaz relictum dotis nomine, an possit conferri fratribus. T. 10. c. 206. D.
- Legatum, in quo non plus est, quam in dote, filiaz lucro an possit cedere. Ibid. E.
- Legatum militiæ an servo licite relinquatur. T. 10. c. 306. C.
- Legatum an valeat ex persona possessoris, si libero homini bonâ fide possessore res sua legatur. T. 10. c. 356. B.
- Legatum non interit, si res ad sua principia redire potest. Tom. 10. c. 407. A.
- Legatum usufructus pecuniæ an sit certum, vel incertum. Ibid. C.
- Legatum cautionis an sit certum, vel incertum. Ibid. C.
- Legatum admittit testator, legatarius repudiat. Tom. 10. c. 471. E.
- Ad legatum relictum nomine familiaris si soli vocantur, qui sunt ex ejus nomine mortis tempore. T. 10. c. 476. D.
- Legatum est inutile, si voluntas defuncti nullis argumentis demonstratur. T. 10. c. 473. A.
- Legatum qui falsum dixit, an repellatur a legato. T. 10. c. 479. C.
- Legatum qui accipit, si post id tempus inofficiosum dicat testamentum, an audiatur. T. 10. c. 479. C. D.
- Legatum qui petit, defuncti nomine, an suo prohibeatur petere. T. 10. c. 480. B.
- Legatum ut debeatur, conditionem impleri necesse est. T. 10. c. 483. E.
- Legatum id tantum an videatur, quod superest, deducto eo, quod legatarius dedit conditionis implendæ causâ. T. 10. c. 488. E.
- Legatum est, si retinere, præcipere, deducere jubeatur heres. T. 10. c. 489. E.
- Legatum generaliter relictum an rectè comparetur legato optionis. T. 10. c. 510. E.
- Legatum relictum sub conditione impossibili an valeat. Tom. 10. c. 529. D.
- Legatum utile est, si legatarius habeat commercium rei, licet heres non habeat. T. 10. c. 533. C.
- Legatum penus transfunditur in legatum pœnæ. T. 10. c. 547. B.
- Legatum inter, & stipulationem an sit differentia. T. 10. c. 562. A.
- Legatum an adquiratur statim ab adita hereditate. T. 10. c. 567. C.
- Legatum non sustinet vicem defuncti, nec est nomen juris. T. 10. c. 687. A.
- Legatum sicui sit amplius, quam capere possit, quid fiet. T. 10. c. 803. C.
- Legatum quomodo fiat caducum. T. 10. c. 834. B.
- Legatum, aut fideicommissum, quod quis reliquit in redemptionem captivorum, qui desert, an debeat formidare delatoris nomen. T. 10. c. 883. D.
- Legatum an testamento, an codicillis dari possit. T. 10. c. 1054. C.
- Legatum, & fideicommissum idem nequit petere a semetipso. T. 10. c. 1058. C.
- Legatum si sub conditione pluribus relictum sit, uno non adeunte, pars legati an adeunti debeatur. T. 10. c. 1059. B. C.
- Legatum an possit poni in alienâ voluntate. T. 10. c. 1061. D.
- Legatum an nudâ voluntate adimatur. T. 10. c. 1063. C.
- Legatum per damnationem, & vindicationem. T. 10. c. 1068. D.
- Legatum si uni sæpius sit, an unum, vel plura sint legata. T. 10. c. 1075. A.
- Legatum, per conjunctionem disjunctivam expressum, quale censeatur. T. 10. c. 1077. E. & c. 1078. A.
- Legatum filiaz in testamento factum non revocatur per legatum patri factum in codicillis. T. 10. c. 1080. B.
- Legatum a seipso relictum non valet. T. 10. c. 1093. D.
- Legatum quomodo transmittatur in heredem. T. 10. c. 1094. A. & seq.
- Legatum an possit esse detrimentosum. T. 10. c. 1098. A.
- Legatum speciale an minuat generale. T. 10. c. 1114. D.
- Legatum inutiliter relinquebatur ante Justinianum, secus fideicommissum. T. 10. c. 1119. D.
- Legatum omne, quod ad minimum quid redigi potest, nullum est. T. 10. c. 1120. B.
- Legatum filio familias relictum, eum sui juris erit, an valeat. T. 10. c. 1122. B.
- Legatum incertæ rei non valet. T. 10. c. 1128. A.
- Legatum unum scindi nequit, nec pro parte repudiari. T. 10. c. 1135. C.
- Per legatum, & per fideicommissum quid relinquere frequens erat, & cur id fieret. T. 10. c. 1164. C.
- Legatum an utiliter relinquatur ab exheredato. T. 10. c. 1167. E.
- Legatum an valeat, si legetur res litigiosa. T. 10. c. 1256. A.
- Legatur inutiliter post mortem legatarii, aut heredis. T. 1. c. 136. A.
- Legatur inutiliter postumo alieno. T. 1. c. 133. D.
- Legatur utiliter usufructus infantis, furiosi, vel ægrotantis, si infans creverit, furiosus resipuerit, vel ægrotans convaluerit. T. 1. c. 426. D.
- Legatur inutiliter servis vernis. T. 3. c. 270. D.
- Cur non legatur rectè servo alieno via ad fundum domini. T. 4. c. 412. D.
- Si mihi legatur res mea, legatum est inutile, aliquando utile est. T. 4. c. 453. C.
- Legatur frustra, quod cui pure debetur; quod verò sub conditione debetur, rectè legatur. T. 4. c. 412. C.
- Non legatur usufructus vestimentorum, sicut pecuniæ. T. 4. c. 565. D.
- Legatur inutiliter domino res sua. T. 6. c. 226. E.
- Utrum legentur species certæ, sive corpora certa, eorumve usufructus, an genera. T. 6. c. 237. E.
- Legatur inutiliter servo sine libertate. T. 6. c. 702. A.
- Legatur inutiliter sine libertate servo proprio. T. 7. c. 1438. D.
- Legatur inutiliter incertæ personæ. T. 7. c. 1575. A.
- Legatur sub conditione utiliter. T. 7. c. 939. A.
- Legatur inutiliter domino res sua, servo ejus rectè legatur. T. 7. c. 985. B.
- Quando inutiliter legatur. T. 8. c. 993. C.
- Legatus Proconsulis propriam habet jurisdictionem. T. 3. c. 179. C.
- Legatus servus periculo heredis & vivit, & deterior fit, si heres mortuam fecerit. T. 1. c. 1348. A.
- Legatus Cæsaris quis. T. 4. c. 831. B.
- Legatus fundus instructus latius patet, quam instrumenti legatum. T. 4. c. 1180. C. quæ continentur instructo. Ibid. C.
- Legatus Proconsulis. T. 4. c. 10. B. Vide, Proconsul.
- Legatus Proconsulis tutorem dare potest, non ex mandato, sed specialiter ex oratione D. Marci. T. 4. c. 9. E.
- Legatus Proconsulis voluntariam jurisdictionem non habet, & cur. T. 4. c. 8. A. B. casus singularis hic qualis. Ibid. C.
- Legatus alius est a Proconsule, alius

- judex datus ab eo, qui dedit. T. 4. c. 7. C.
- Legatus reipublicæ causâ an suum negotium simul gerere possit. T. 5. c. 189. C.
- Legatus an omnes actiones reipublicæ suscipere cogatur. T. 6. c. 525. C.
- Legatus ususfructus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 574. C.
- Legatus an adire hereditatem suspectam cogatur. T. 7. c. 133. D.
- Legatus an excusetur testimonium dicere. T. 7. c. 885. E.
- Legatus ex lege propriam jurisdictionem habet. T. 7. c. 55. B.
- Legatus nihil proprium habet, nisi mandatam jurisdictionem. Ibid. B.
- Legatus Proconsulis an propriam potestatem habeat. T. 7. c. 68. C.
- Legatus Proconsulis qualem jurisdictionem habeat. T. 7. c. 82. E. & c. 83. A.
- Legatus Proconsulis quando de suspecto tutore cognoscere possit. T. 7. c. 55. A.
- Legatus Proconsulis non tam mandatam, quàm & propriam jurisdictionem habet. T. 7. c. 82. D.
- Legatus Proconsulis quam jurisdictionem gerit. T. 7. c. 128. E.
- Legatus tempore legationis an, & quando conveniri possit. T. 7. c. 131. B. & seq.
- Legatus tempore legationis hereditatem si adierit, an hereditariis actionibus teneatur. T. 7. c. 132. E.
- Legatus tempore legationis contrahens, an conveniri, & eo tempore se solviturum constituens, an domum revocare possit. Ibid. C.
- Legatus tempore legationis an contrahere possit. Ibid. B.
- Legatus homo generaliter an rectè solvatur voluntate, aut rati habitatione legatarii. T. 7. c. 990. C.
- Legatus sicuti homo fuisset, & per legatarium stetit, quo minus Stichum, cum heres tradere volebat, acciperet, mortuo Sticho, exceptio doli mali heredi proderit. T. 7. c. 1063. D. E.
- Legatus si sit alienus servus, & dominus eum ante moram heredis manumiserit, an servus debeatur. T. 7. c. 1017. E.
- Legatus si sit fundus dominans, an imponenda sit servitus ab herede in legatarii gratiam. Tom. 7. c. 404. B.
- Legatus si sit homo, an legatum valeat, si nullam familiam testator reliquerit. T. 7. c. 1446. A.
- Legatus si sit homo purè, & generaliter, an legatarii sit electio. T. 7. c. 1433. D.
- Legatus si sit partus futurus ancillæ, & legatarius eam emerit, & apud eum ea pepererit, an partus ad eum videatur pervenisse ex causa lucrativa, & an ideo cesset actio ex testamento. T. 7. c. 1062. D.
- Legatus si sit servus alienus, & ante moram mortuus sit, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. B.
- Legatus ususfructus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.
- Legatus Proconsulis an aliquid proprium habeat. T. 10. c. 94. C.
- Legatus Proconsulis suo quodam jure potius, quàm jure Proconsulis jus dicit. T. 10. c. 94. D.
- Legatus an habeat jurisdictionem propriam, antequam ei mandetur. T. 10. c. 383. D.
- Legatus Proconsulis an majorem animadversionem habeat. T. 10. c. 383. E. & c. 665. D.
- Legatus Cæsaris est Præses provincie. T. 10. c. 733. E.
- Legatus Proconsulis reos majorum criminum remittit ad Proconsulem. T. 10. c. 858. A.
- Legatus ad hostes missus an possit testari. T. 10. c. 1046. D.
- Si legaverit quis testamento ita, Titio fundum, & ejusdem fundi usumfructum do, lego, non potest Titius & fundum, & usumfructum vendicare. T. 6. c. 436. C. D.
- Legaverit si quis uxori viatoria lateralialia, & quidquid in eis conditum erit, an ea debeantur, quæ mortis tempore continentur. T. 7. c. 971. C. D.
- Legaverit si quis rem sibi legatam, an legatum utile sit. Tom. 7. c. 1030. E. & c. 1031. A.
- Legavit fundum excepto ædificio, quod volui remanere apud heredem: qua exceptione non adjectâ, qui fundum legat, sanè agrum legat totum cum ædificio, cum villa. T. 6. c. 210. E.
- Legavi Titio fundum sub conditione, si heredi decem dederit. T. 6. c. 212. D.
- Utrum legentur species certæ, sive corpora certæ, eorumque ususfructus, an genera. T. 6. c. 237. E.
- Multum interest, certus numerorum numerus legetur, an certum numerorum corpus. T. 1. c. 1347. A.
- Multum interest, certus servus legetur, an generaliter incertus. T. 1. c. 1443. D. E.
- Quid si legetur sæpe eadem quantitas. T. 4. c. 441. A.
- Si legetur fundus, aut ejusdem fundi ususfructus, an possim eligere usumfructum. T. 4. c. 499. A.
- Si illud, aut illud legetur, an unum sit legatum, vel duo, & utrumque sit in obligatione. T. 4. c. 497. E. quid propriè debetur. Ibid. c. 498. A.
- An legetur inutiliter domino res sua. T. 6. c. 226. E.
- Si legetur res conjunctim, vel distinctim. T. 9. c. 897. C. & seq.
- Legio est peditum, vexillatio equitum. T. 1. c. 1082. B. & T. 4. c. 374. C.
- Legio succedit militi, qui intestatus decedit. T. 4. c. 374. C.
- Legiones comitatenses. T. 2. c. 956. A.
- A legionibus numeri separantur. T. 2. c. 759. E.
- Legitima pars ab intestato debetur. T. 1. c. 120. A.
- Legitima debet esse pura. T. 2. c. 1061. B.
- Legitima portio naturâ liberis debetur, & Falcidia quælibet. T. 4. c. 930. B.
- Legitima portio quæ, & quanta est. T. 4. c. 898. A. secundus quid haberet, ab intestato concurrente fratre. Ibid. B.
- Legitima hereditas propriè redire dicitur, quia ad eandem familiam recurrit. T. 4. c. 541. D.
- Legitima quæ dicitur. T. 4. c. 327. B.
- Legitima, seu quarta, quæ excludit querelam, descendit ex lege Glicia, & non ex constitutione D. Marci. T. 4. c. 365. B. C.
- Legitima. Vide, Quarta.
- Legitima portio cuiusdam debeatur. T. 5. c. 385. D.
- Legitima quo titulo patrono relinqui debeat. T. 5. c. 1025. B.
- Legitima non debetur patrono, cum filius liberti heres existit. T. 6. c. 175. A.
- Legitima portio debita filio æs alienum dicitur, sive æs alienum. T. 8. c. 458. B.
- Legitima filii debetur eorum bonorum tantum, quæ morientis fuerunt. T. 9. c. 522. E.
- Legitima præmia quæ dicuntur. T. 9. c. 1143. B.
- Legitima oratio quæ. Vide, Oratio.
- Legitima tempora instruendæ accusationis adversus adulterum quæ sunt. T. 9. c. 14. D.
- Legitima, cui debetur, debet relinqui purè, & sine onere ullo, & gravamine, deductis semper libertatibus testamento relictis. T. 9. c. 638. D. E.
- Legitima non modò onus æris alieni in se non recipit, sed nec aliud quodcumque. T. 10. c. 202. C.
- Legitima successio interdum præferretur, etiam si sit testamentum. T. 10. c. 771. C.
- Legitimâ an possit pater fraudare liberos. T. 10. c. 804. B.
- Legitimæ portionis modus. T. 2. c. 1058. B.
- Legitimæ personæ an simili modo ad jura successionis legitimæ ab intestato vocentur, secundum sui gradus prærogativam. T. 1. c. 161. A. B.
- Legitimæ actiones. Vide, Actiones legitimæ.
- Legitimæ usuræ. Vide, Usuræ.
- Legitimæ portionis, & Falcidiæ alia, atque alia conditio quomodo sit. T. 5. c. 385. D.
- Legitimandi filios naturales quatuor modi. T. 2. c. 1115. B. & seq.
- De in legitimam imputatione consultatio. T. 1. c. 969. D.
- In legitimam olim non imputabatur dos, vel donatio propter nuptias. T. 1. c. 670. B.

In legitimam non imputatur donatio directa, quæ non fit propter nuptias. T. 9. c. 523. A.
 Quæ in legitimam computantur, ea veniunt in collationem. T. 9. c. 696. E.
 Quodcumque in legitimam imputatur, confertur. T. 9. c. 523. B.
 In legitimam, imputationes. Ibid. A. B.
 Legitimi qui sunt. T. 1. c. 826. E. & T. 8. c. 183. E. & c. 184. C. & c. 1028. D. & c. 1029. A. B. & T. 10. c. 775. A. & seq.
 Legitimi tutores qui sunt, & qui testamentarii. T. 4. c. 308. B.
 Legitimi actus an in totum vitentur, qui recipiunt diem, vel conditionem expressè, non etiam qui tacite. T. 4. c. 745. C.
 Legitimi actus peraguntur solennibus verbis, & testibus presentibus. T. 4. c. 745. D.
 Legitimi magistratus abdicatio, teste Ulpiano, non valet. T. 4. c. 830. B.
 Legitimi proximiores vocantur ad hereditatem. T. 6. c. 186. A.
 Legitimi heredes qui. T. 8. c. 640. D.
 Legitimi post liberos vocantur ad intestatorum successionem. T. 8. c. 183. D. E.
 Legitimi heredes si impleant probationem de mutata testatoris voluntate, ab intestato bonorum possessionem accipient cum re. T. 8. c. 170. C. D. & seq.
 Legitimi non existunt heredes, sed sunt aditione. T. 8. c. 197. E.
 Legitimi an etiam sint consanguinei. T. 8. c. 184. C.
 Legitimi jure civili vocantur. T. 8. c. 197. C.
 Legitimi sunt quidam; qui nec cognati, nec agnati sunt, ut patris patroni. T. 8. c. 186. A.
 Legitimis adnumerantur etiam liberi sui. T. 1. c. 826. E.
 De legitimis heredibus. Tom. 6. c. 395. E. & c. 396. A. & seq. & T. 9. c. 919. A. & seq.
 De legitimis hereditatibus. Tom. 6. c. 397. D.
 In legitimis heredibus an porrigitur successorium edictum. T. 9. c. 669. A.
 Legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab intestato venientibus. T. 9. c. 910. B. & seq.
 Legitimis proximioribus defertur unde legitimi. T. 10. c. 776. B.
 Legitimorum nomine qui continentur. T. 8. c. 183. E. & c. 185. B.
 Legitimorum gradus in septem gradibus dividitur. T. 8. c. 198. E.
 Legitimum est æquitas constituta. T. 7. c. 9. A.
 Legitimum, & iustum in quo differunt. T. 7. c. 9. A. & T. 9. c. 55. B.
 Legitimum, ordinarium, solenne, idem est. T. 9. c. 1143. B.

Legitimus tutor. Vide, Tutor.
 Legitimus, & iustus heres in quo differunt secundum Apulejum. T. 4. c. 729. D.
 Legitimus tutor tutelam legitimam cedere potest in jure, abdicare se nequit. T. 4. c. 831. B.
 Legitimus factus ad actus spirituales, seu Ecclesiasticos, etiam ad actus seculares legitimus factus videtur. T. 6. c. 1137. E.
 Lego verbum est vindicationis verbum. T. 6. c. 211. E.
 Lego tibi rem tuam inutiliter, si pure lego; utiliter rem tuam tibi lego, si eam lego sub conditione aliqua. T. 7. c. 1120. B.
 Legumen quid sit, & quid contineatur sub nomine leguminum. T. 5. c. 679. B.
 Lenam ingenuus uxorem ducere nequit. T. 1. c. 322. D.
 Lenitas verbi tristitiam rei mitigat. T. 4. c. 899. D.
 Lenus non est, nisi qui pretium accipit pro comperto stupro, sive adulterio. T. 4. c. 1494. B.
 Lenus si retentionem dotis non habet, potestne agere de moribus. T. 4. c. 282. B.
 Lenus pro adultero sumitur, & cur. T. 9. c. 1398. D.
 Lenocinia, & prostibula lege sublata. T. 2. c. 826. E.
 Lenocinii allegatio onerat maritum, sed non exonerat uxorem: quandoque uterque punitur. T. 4. c. 282. C.
 Lenocinii poenam is tenetur eadem, qua tenentur adulteri, qui uxorem criminis manifestam, vel deprehensam in ipsa turpitudine detinet, vel damnatam adulterii ducit, vel reducit. T. 9. c. 1418. C.
 Lenocinii mariti, & adulterii mulieris eadem est poena, lege Julia constituta. T. 9. c. 1398. B.
 Lenocinium eadem lege, & poenam, qua adulterium coercetur. T. 3. c. 574. D.
 Reus adulterii factus a marito, an ei postea lenocinium objicere possit. Ibid. C.
 Lenocinium in viro punitur, adulterium in uxore. Tom. 9. c. 1398. C.
 Lenocinium mariti coercetur eadem poenam, qua adulterium. T. 9. c. 1363. E.
 Lenocinium mariti an lege Julia puniatur. T. 10. c. 5. A.
 Lenones ipso jure sunt infames, & quid a productoribus differant. T. 1. c. 1006. E. & T. 2. c. 1054. B.
 Lenonum genera, & poenæ. T. 2. c. 826. A. B. C.
 Leo Philosophus βασιλεύς est auctor. T. 3. c. 143. B.
 Leonina societas hominum aliquorum quænam appelletur. T. 5. c. 480. D.
 Leporis nomen an sit verbum sicu-

lum, vel latinum. T. 7. c. 626. A.
 Lepra differt ab impetigine. T. 6. c. 1105. E.
 Lepra superveniens matrimonium non dissolvit. Ibid. B. clericum a clericatus ordine non removet, sed a functione tantum, & administratione. Ibid. D.
 Lepra nunquam corripit eum, qui sibi exsecuit virilitatem. T. 9. c. 706. A.
 Leprosi cur transportandi dicantur. T. 6. c. 1105. B.
 Lettres de Marque. T. 9. c. 1327. E.
 Levamentum pro velamentum. T. 1. c. 217. C.
 Levare manus, & offerre quid sit. T. 9. c. 1262. E.
 Leucarum quænam ratio apud Gallos. T. 6. c. 790. C. D. quomodo metienda. Ibid. D.
 Leudes, sive leodes, leaux, ou loyaux. T. 2. c. 1178. A.
 Leudum, id est, feudum. Ibid. B.
 Cum leviro non est connubium. T. 9. c. 447. B.
 Levitici liber vocatur ab Hebræis Vocavit. T. 10. c. 164. C. D.
 Lex quid. T. 1. c. 10. B. & c. 772. A.
 Lex pro edicto. T. 1. c. 414. D.
 Lex est pactio, quæ contractui ex continenti adjicitur. T. 1. c. 772. A.
 Lex est mutus Prætor. T. 2. c. 1053. E.
 Lex quid a iudice differt. T. 2. c. 1069. D.
 Lex in futurum, non in præteritum fertur. Ibid. D.
 Lex rogatur, aut abrogatur, aut derogatur, aut subrogatur. T. 1. c. 305. C.
 Lex 12. Tabularum, ne privilegia irrogentur. T. 3. c. 428. E.
 Lex prima tribunicia. T. 1. c. 893. C.
 Lex regia qualis sit. Ibid. E.
 Lex Atheniensium cum quonam jure concordat. T. 3. c. 620. D.
 Lex Aquilia utrum libero homine occiso, aut vulnerato locum habeat. T. 3. c. 622. B.
 Lex Vellea qualis fuerit. T. 1. c. 1073. C.
 Lex Hostilia qualis. T. 3. c. 326. C.
 Lex Cornelia injuriarum actionem introduxit. T. 1. c. 245. A. B.
 Lex Cornelia testamentaria. T. 1. c. 292. E.
 Lex de pecuniis, & testamentis falsis. T. 1. c. 293. A.
 Lex commissoria de emptione, & venditione. T. 1. c. 771. E.
 Lex Rhodia cur sic appellata. T. 1. c. 765. A.
 Lex Salica unde, & quando cœpit, & quid a lege Francica differt. T. 2. c. 1186. E.
 Lex Norbana, Pæducæ, Poppææ. T. 3. c. 400. E.
 Lex Hortensia, Horatia. T. 1. c. 10. B. C.
 Lex Caninia lata Augusti temporibus. T. 1. c. 20. D.

- Lex Atinia . T. 1. c. 82. C.
 Lex Julia, & Plautia. Ibid. C.
 Lex Julia de adulteriis. Tom. 1. c. 291. C.
 Lex Julia de ambitu . T. 1. c. 294. A.
 Lex Julia de repetundis . T. 1. c. 294. A. B.
 Lex Falcidia est de legatis . T. 1. c. 116. E.
 Lex Voconia. T. 1. c. 137. E. & c. 138. A.
 Lex Furia testamentaria . T. 1. c. 305. B.
 Lex Papia Poppæa. T. 1. c. 323. C.
 Lex Junia . T. 1. c. 318. E.
 Lex Menia. T. 1. c. 311. D.
 Lex Claudia. T. 1. c. 318. A.
 Lex Attilia. Ibid. C.
 Lex Julia de maritandis ordinibus . Ibid. E.
 Lex Julia de nuptiis senatorum, & libertinarum a Justiniano sublata est. T. 1. c. 322. D. E.
 Lex Pefulania, vel Solonia . T. 1. c. 377. A.
 Lex Julia de vigesima hereditatum. T. 1. c. 450. D.
 Lex Vestibilia, seu Vestii Vibicini . T. 1. c. 838. C.
 Lex Pompeja de parricidiis . T. 1. c. 292. C. & c. 507. C.
 Lex Julia majestatis . T. 1. c. 291. C. & T. 2. c. 589. A.
 Lex Latoria an veteri minore 25. annis stipulari . Tom. 3. c. 562. D.
 Lex Latoria minoribus circumscriptis subvenit . Tom. 1. c. 985. D.
 Lex aliena, de cognitione liberalis causæ . T. 3. c. 552. A.
 Lex Julia inhibet alienationem fundi dotalis, Atinia rei furtivæ . T. 1. c. 1136. B.
 Lex Julia scripta est de fundo dotali, sed pertinet ad ædes. T. 2. c. 338. E.
 Lex Julia miscella . T. 2. c. 1081. C.
 Lex Cornelia nummaria . T. 2. c. 606. A.
 Lex Conradi de beneficiis : T. 2. c. 1287. C.
 Lex Aquilia, Aquilio tribuno rogante lata . T. 1. c. 241. D.
 Lex Cornelia de sicariis. Tom. 1. c. 292. A.
 Lex Ælia Sentia in fraudem creditorum datam libertatem ipso jure irritam facit. T. 4. c. 1372. B. de dote judicium bonæ fidei est. Ibid. C. res mobilis data in dotem alienari potest. Ibid. C. alienatio est domini mutatio . Ibid. D.
 Lex, & judex in quo differunt. T. 4. c. 49. A.
 Lex 1. §. incidit. ad Senatusconsult. Turpil. obstat leg. ob hæc. de his, qui not. infam. T. 4. c. 841. C.
 Lex Julia ferrum dedit patri adulterii ulciscendi causâ, non stupri . T. 4. c. 1486. D.
 Lex non est, nisi conjuncta sit necessitati. T. 4. c. 30. C.
 Lex si potestatem testandi non dederit, nec privatus dabit . T. 4. c. 372. B.
 Lex regulæ derogat . T. 4. c. 1283. D.
 Lex 2. ff. de crimine stellionatus in quibus causis procedit . T. 4. c. 845. A.
 Lex Rhodia in nauticis questionibus est sequenda, & quatenus . T. 4. c. 1413. D.
 Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus . T. 4. c. 615. E. sed adscripto stare, nisi aliud mens legis suadeat. Ibid. C.
 Lex, quæ vetat rem alienare litigiosam, est imperfecta . T. 4. c. 151. A.
 Lex 12. Tabularum est, ut res alienum defuncti dividatur inter heredes pro hereditariis portionibus . T. 4. c. 372. E.
 Lex Cornelia perpetuum Prætoris edictum fecit . Tom. 4. c. 1173. A.
 Lex Julia peculatus olim tantum erat de pecunia Populi Romani, postea eam Imperatores ad cujuscumque civitatis pecuniam porrexerunt. T. 4. c. 843. D.
 Lex legatus. 20. ff. de offic. Præs. loquitur de magistratu, non de Principe . T. 4. c. 831. A.
 Lex obligat, nuda conventio verò non obligat. T. 4. c. 839. B.
 Lex Rhemmia coerçet calumniatores, qui in judicio publico calumniati sunt . T. 4. c. 1473. B. C. eos non facit inexcusabiles . Ibid. C.
 Lex unic. de via publica est de curatoribus viarum publicarum, sive, ut Varro ait, de Viocuris . T. 4. c. 1503. D. Græci eos *στυβωπονο* nominant. Ibid. D.
 Lex commissoria est pactum, quod venditoris causâ adjicitur emptioni venditioni . Tom. 4. c. 969. D.
 Lex Cornelia, quæ ab initio erat de falsis testamentis, postea porrecta fuit ad omnia instrumenta falsa . T. 4. c. 1479. C.
 Lex Falcidia heredis causâ lata est . Tom. 4. c. 1219. E. & c. 1355. C.
 Lex Falcidia in testamento militis cessat . T. 4. c. 1459. A.
 Lex Falcidia locum habet in donationibus mortis causâ, in donationibus inter vivos non . T. 4. c. 1371. A. B.
 Lex Fulia Caninia quando locum habet, & quando non . T. 4. c. 1380. B. C.
 Lex græca, qua proponitur frater fratri legasse digitum aquæ, & cur . T. 4. c. 896. B. & jus illud aquæ est personale . Ibid. B. C. ratio hujus quæ. Ibid. B. C.
 Lex quid est . Tom. 4. c. 1424. A.
 Lex est consuetudo scripta, & consuetudo est lex non scripta . Ibid. A. B.
 Lex 12. Tabularum tutoris dationem permittit patri tantum filium habenti in potestate. T. 4. c. 1005. C.
 Lex 22. de appellat. pertinet ad eam partem tituli, quæ est de relationibus, & non ad illam, quæ de appellationibus, & cur . T. 4. c. 912. B.
 Lex (inquit Euripides) est vincere semper reum paribus sententiis . T. 4. c. 1259. A. B.
 Lex 81. ff. de furr. & lex 4. §. ult. ff. ad l. Jul. peculatus planè diversa proponunt, & non contraria, & cur . T. 4. c. 843. C. D. sententia Alciati dudum hic est explosa. Ibid. E.
 Lex 15. de ritu nuptiarum agit de nuptiis prohibitis ratione affinitatis . T. 4. c. 975. B. sententia hujus legis quæ. Ibid. C.
 Lex Julia de adulteriis, nisi certo modo divorcium factum sit, pro infecto habet. T. 4. c. 1471. B.
 Lex Julia de adulteriis patri potestatem facit cum adultero occidendi filiam, quam in potestate habet. T. 4. c. 991. D.
 Lex Julia est multiplex, cæteræ verò leges singulares . T. 4. c. 844. B.
 Quoties lex nihil excipit, nec nos excipere debemus . T. 4. c. 615. C.
 Lex Cincia certum modum imposuit donationibus, nec permisit donare in infinitum, exceptis certis quibusdam personis . T. 4. c. 788. A.
 Hæc lex Cincia pertinet tantum ad meras donationes, non ad remunerationes inestimabilis beneficii. Ibid. E.
 Lex Cincia donationes certis casibus prohibuit, aut eis modum imposuit . T. 4. c. 651. B.
 Quæ & lex munerelis dicebatur . Ibid. C.
 Lex dedit magistratibus municipalibus jus dandi tutores . Tom. 4. c. 33. E.
 Lex est coercitio delictorum . T. 4. c. 241. E.
 Lex Falcidia cessat in militari testamento . T. 4. c. 765. E.
 Lex Falcidia locum habet in testamento pagani . T. 4. c. 765. E.
 Lex Falcidia locum habet tantum in legatis minuendis, quæ hereditatem absumerent supra doctantem . T. 4. c. 60. C.
 Lex Gabinia lata fuit de versura non de usura . T. 4. c. 45. C.
 Lex potior est consuetudine . T. 4. c. 45. D.
 Lex omnis est publica . Tom. 4. c. 503. B.
 Lex, quæ dat jus patri dandi tutoris, non dedit etiam jus dandi curatoris in testamento. T. 4. c. 545. A. cur ventri datur curator, non tutor . Ibid. A.

Lex

Lex sola dominum facit, Prætor possessorem tantum vice domini. T. 5. c. 7. D.
 Lex 12. Tabularum confirmat legitimas hereditates ejus, qui apud hostes vitæ functus est. T. 5. c. 626. E.
 Lex non patitur, ut alicui invito suus heres agnascatur. Tom. 5. c. 542. A.
 Lex Julia de dote quando, & quibus casibus cessare dicatur. T. 5. c. 557. E.
 Lex Julia repetundarum ad quos magistratus pertineat. Tom. 5. c. 734. B.
 Lex in jure pro pactione interdum accipitur. T. 5. c. 661. C.
 Lex Falcidia quando locum habeat. T. 5. c. 782. D. E. & quando a testatore prohiberi possit. Ibid. c. 783. C.
 Lex Falcidia pars est juris publici. T. 5. c. 511. D.
 Lex de jurisdictione non pertinet ad magistratus Provinciales, & quare. T. 5. c. 2. B.
 Lex Julia in omni re immobili, non autem mobili in dotem data locum habet. T. 5. c. 557. C.
 Lex Julia repetundarum quarumnam rerum venditionem, aut donationem prohibeat. Tom. 5. c. 734. C.
 Lex Scribonia quantum sit. Tom. 5. c. 735. A. B.
 Lex ait, adfessorem quandam unuscuisque judicis portionem esse. T. 5. c. 34. E.
 Lex publica quomodo differat a lege privata, secundum jus canonicum. T. 6. c. 1067. D.
 Lex Cincia modum donationibus imponit. T. 6. c. 1038. C.
 Lex Ælia Sentia adversus libertates a debitore servis suis datas in fraudem creditorum, ut ipso jure non valeant. Tom. 6. c. 335. E.
 Lex 3. de rog. caton. emendata. T. 6. c. 192. B.
 Lex Cincia donationibus omnibus certum modum imposuit. T. 6. c. 403. D. lex miteratis ea ratione dicitur a Plauto. Ibid. D. E.
 Lex Cornelia testamentaria. Tom. 6. c. 293. E. hæc lex confirmat testamenti fictionem. Ibid. E. Vide, Fictio.
 Lex Cornelia facit, ut testamentum rumpatur, si testator decesserit in captivitate post editionem, mortemque postumi præteriti. T. 6. c. 419. A.
 Lex Cornelia servum necessarium heredem facit, perinde acque si dominus vitæ decessisset paullo ante, quam caperetur ab hostibus. T. 6. c. 294. B.
 Lex Falcidia legare non permittit ultra dodrantem. T. 6. c. 405. C.
 Lex Falcidia non patitur, ut supra-

missis oneretur heres. Tom. 6. c. 207. B.
 dodrantem legatis, & fideicom-
 Lex Falcidia locum habet in donationibus causâ mortis. Tom. 6. c. 404. A. locum etiam habet in legatis. Ibid. B. & seq.
 Lex Falcidia. Vide, Falcidia.
 Lex Julia est lex caducaria. Tom. 6. c. 271. C.
 Lex perennis, filii quæ cunctos jubet ad vadimonia mortis. T. 6. c. 305. C.
 Lex Rhodia est lex de damno illato, aut de damno, quod quis sustulit. T. 6. c. 448. A. B.
 Lex Cincia quem modum imposuerit donationibus. Tom. 6. c. 688. E.
 Lex est mutus magistratus. Tom. 7. c. 324. C.
 Lex etiamsi dicat omne, semper tamen excipitur aliquid. T. 7. c. 83. C.
 Lex quod admittit in testamentis, an admittat propterea in contractibus. T. 7. c. 949. D.
 Lex quinque pedum. Cod. finium regundorum explicatur. T. 7. c. 471. D. E.
 Lex 7. finium regundorum a nemine adhuc intellecta. T. 7. c. 480. E. ejus sententia quæ. Ibid. E.
 Lex annua vocatur edictum Prætoris. T. 8. c. 192. A.
 Lex ad jus Pontificium spectans. T. 8. c. 519. C.
 Lex censoria quæ. T. 8. c. 625. B.
 Lex Falcidia pertinet ad eos, qui apud hostes moriuntur. Tom. 8. c. 484. C.
 Lex de magistris faciendis. T. 8. c. 532. C.
 Lex Falcidia an ad testamentum ejus, qui apud hostes decessit, pertineat. T. 8. c. 484. C.
 Lex interdum fimitur pro constitutione, interdum pro edicto Prætoris, interdum pro Senatusconsulto. Vide, Constitutio.
 Lex Cornelia ad hereditatem ejus, qui decessit apud hostes, vocat eos, qui vocarentur quasi agnati, vel consanguinei, si in civitate decessisset. Tom. 8. c. 184. D. E. confirmat hereditatem intestati. Ibid. E.
 Lex de maritandis ordinibus. T. 8. c. 228. A.
 Lex an plus valeat, quam consuetudo. Tom. 9. c. 127. B.
 Lex 9. de vestigalibus, & commissis restituta. T. 9. c. 400. C.
 Lex, & sententia in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
 Lex omnis pactum nudum est. T. 9. c. 68. E.
 Lex Pompeja de parricidiis. T. 9. c. 1435. B. C. D.
 Lex municipalis inscribitur, secundum quam honoribus fungi oportet. T. 9. c. 131. B.
 Lex in quo distat a iudice. T. 9. c. 907. B.

Lex censoria unde. T. 9. c. 399. A.
 Lex venditionis, quam venditor imponit emptori. T. 9. c. 391. A. & seqq.
 Lex commissoria quæ. T. 9. c. 298. A.
 Lex Voconia coartuit sceminarum hereditates. T. 9. c. 922. D.
 Lex de futuris statuit, iudex de præteritis. T. 9. c. 112. B. & c. 907. B.
 Lex Cincia quomodo intelligenda. T. 9. c. 1342. B.
 Lex 1. Cod. de duobus reis stipulandi, & promittendi omnino delenda est. T. 9. c. 1275. D.
 Lex commissaria quomodo fit. T. 9. c. 388. C.
 Lex filie. Cod. solut. matrim. differentiam facit inter dotem, & peculium filie. T. 9. c. 541. C.
 Lex quinquagenaria apud Plautum est lex Lætoria. Tom. 9. c. 1257. E.
 Lex Rhodia. T. 9. c. 348. B. C.
 Lex Lætoria vetat, minorem 25. annis stipulari, quomodo intelligitur. T. 9. c. 1257. D.
 Lex Julia, & Papia prohibuit, calibem quidquam capere ex aliorum testamentis, nisi post mortem testatoris intra centesimum diem matrimonium contraheret, præter quam ex testamentis cognatorum. T. 9. c. 1358. C.
 Lex Voconia ponit, mulieri plusquam semissem honorum relinquere non posse. Tom. 9. c. 1344. E.
 Lex commissoria non est improbata in venditionibus, & cur. T. 9. c. 1240. C. cur improbata est in pignoribus. Ibid. C.
 Lex Julia, & Papia voluit, orbem ex alienis testamentis non plus capere eorum, quæ sibi relinquerentur, quam semissem. T. 9. c. 1358. D.
 Lex Apuleja de læsa majestate. T. 9. c. 1383. B.
 Lex Julia majestatis. Ibid. B.
 Lex Cornelia de læsa majestate. Ibid. B.
 Lex Julia caducaria cur plurativo numero dicitur Leges Juliae. T. 9. c. 878. A.
 Lex Viscellia tuetur dignitatem, & privilegia ingenuorum, dum puniunt libertinos, qui honores solis ingenuis deferendos usurpant, & administrant, vel qui se gerunt pro ingenuis cum sint libertini. T. 9. c. 1439. C.
 Lex Julia de fundo dotali scripta fuit. T. 9. c. 550. B.
 Lex oblivionis. Tom. 9. c. 1475. C.
 Lex Regia dat civibus Romanis potestatem vitæ, necisque in filios. T. 9. c. 1308. C.
 Lex Pompeja pro parricidio habet eadem cognatorum ex transverso, & affinium, & patronorum, & conjugis uxoris, seu mariti. T. 9. c. 1436. B. C.

Lex

- Lex Cornelia nummaria, seu de falsa moneta. T. 9. c. 1449. A. B. & seqq.
- Lex Cornelia testamentaria sic dicta, quia fuit de falsis testamentis. T. 9. c. 1439. E.
- Lex Fabia de plagiariis. T. 9. c. 1438. E.
- Lex de sodalitiis. T. 9. c. 1455. C. pacata seditione parcitur multitudini. Ibid. C.
- Lex Salica. T. 9. c. 420. E.
- Lex Julia repetundarum. Tom. 9. c. 1453. A. B. & seq.
- Lex Petronia jungitur Senatusconsulto Turpilliano. T. 9. c. 1476. D.
- Lex commissoria quid. T. 9. c. 543. B.
- Lex Cincia. Vide, Cincia lex.
- Lex Fabia tuetur ingenuos homines, quos plagiarii celant, & distrahunt. T. 9. c. 1439. B. C.
- Lex Papia quid prohibet. Vide, Lex Julia.
- Lex Falcidia non pertinet ad testamentum militis. Tom. 9. c. 701. D.
- Lex 6. de transactionibus male posita est sub hoc titulo, nam pertinet ad titulum quemadmodum testamenta aperiuntur. T. 9. c. 187. C.
- Lex Licinia, & lex Mucia de civibus regundis: leges item Licinia & Junia, Julia & Titia, Cæcilia & Didia an sint actu diversæ leges. T. 10. c. 4. E.
- Lex dat etiam privato criminum punitionem, & cognitionem, quæ ei fortè contigerit. Tom. 10. c. 862. E.
- Legis Aquilæ primum caput. T. 1. c. 238. E.
- Legis Aquilæ secundum caput. T. 1. c. 241. A.
- Legis Aquilæ tertium caput. Ibid. A.
- Legis Falcidiæ ratio in singulis heredibus ponenda. T. 1. c. 138. E.
- Legis commissoriæ pactum. Tom. 2. c. 1301. A.
- Primus L. Piso de repetundis legem tulit. T. 1. c. 294. C.
- Legis Julię pœna. T. 1. c. 323. B.
- Legis vox est præco, legum manus est carnifex. T. 2. c. 1112. A.
- Legis nomine populi, & plebis scita significari. T. 1. c. 725. B.
- Legis duritiem Princeps solus emendare potest. T. 2. c. 1230. A. B.
- Legis rigor omnia rescindit. T. 1. c. 1315. E.
- Legis mentem, non verba, & legis conditionem, non legem iudex spectare debet. T. 2. c. 1230. B.
- Legis Julię de vi privata, & publica pœna. T. 1. c. 293. B.
- Legis Julię peculatus pœna. Ibid. C.
- Legis Fabiæ de plagiariis pœna. T. 1. c. 294. A.
- Legis Julię de ambitu pœna. Ibid. A.
- Legis Julię repetundarum pœna. Ibid. A.
- Legis Julię de annonæ pœna. Ibid. A.
- Legis Julię majestatis pœna. T. 1. c. 291. C.
- Legis Julię de adulteriis pœna. Ibid. C.
- Legis actiones, idest, legitimæ actiones. T. 1. c. 894. E.
- Legis Corneliæ de falsis pœna. T. 1. c. 292. E.
- Legis Pompejæ de parricidiis pœna. Ibid. C.
- Legis an habeat vigorem, quod Principi placet. T. 1. c. 10. E.
- Legis est augere, & producere vim, & significationem verborum. T. 4. c. 913. E.
- Legis Fabiæ de plagio in provinciis Prælidum cognitio est. Tom. 4. c. 1415. B. procurator Cæsaris quando videtur fungi partibus Præsidis. Ibid. B.
- Legis 49. ff. de pœis. hered. quæstio quæ est. T. 4. c. 73. B.
- Legis Julię de divortiis quis fuit auctor. T. 4. c. 1476. A.
- Legis Julię beneficium est bonorum cessio, quod debitores liberat molestiâ carceris. T. 4. c. 234.
- Legis 36. ff. de jure fisci sententia quæ est. T. 4. c. 965. C.
- Legis 40. ff. de pactis. §. post divisionem, sententia quæ. T. 4. c. 839. C. & sententia §. pater, qui dotem, ejusdem legis quæ. Ibid. E.
- Legis 8. ff. de serv. exportand. explicatio. T. 4. c. 664. C. D.
- Legis Corneliæ fictio. Vide, Fictio.
- Legis si sit. §. 1. ff. de legat. 1. explicatio. T. 4. c. 494. D.
- Legis si debitor 45. §. in fideicommissaria. ff. de fideicommissar. libertat. sententia. C. 4. c. 328. C.
- Legis actiones specialiter mandari non possunt. T. 4. c. 9. C.
- Legis 22. ff. de legat. præst. species quæ est. T. 4. c. 1035. E.
- Legis 81. de furt. & legis 4. §. ult. ff. ad l. jul. pecul. repugnantia quæ. T. 4. c. 843. C. D.
- Legis 4. §. ult. ad leg. jul. pecul. & legis 81. de furt. repugnantia quæ. Ibid. C. D.
- Legis 1. ff. de jur. aureor. annulor. species facti qualis. T. 4. c. 842. D.
- Legis centurio 27. ff. de militar. testament. species quæ est. Tom. 4. c. 1072. C.
- Legis Falcidiæ antequam ratio inest, prius omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
- Quod in legis albo est, est potentius, quàm quod in testamento. T. 4. c. 1246. E.
- Legis filius 5. Cod. de inoff. testam. intellectus quis est. T. 4. c. 1090. B.
- Legis consultiissima: C. de testam. §. ex imperfecto, intellectus quis. T. 4. c. 1073. C.
- Legis Nefennius. ff. ad leg. Falcid. explicatio. T. 4. c. 1049. A.
- Legis filio. ff. ad leg. Falcid. explicatio. T. 4. c. 1049. D. E.
- Legis filium. Cod. famil. erciscund. explicatio. T. 4. c. 1050. C. D.
- Legis si unquam. Cod. de revocand. donat. explicatio. T. 4. c. 840. C.
- Legis 40. §. pater, qui dotem. ff. de pactis explicatio. Tom. 4. c. 839. E.
- Legis qui habebat. ff. de vulgar. & pupill. substitut. explicatio. T. 4. c. 1062. C.
- Legis mulier. ff. qui potior. in pignore habeatur, species explicatio. T. 4. c. 1288. E.
- Legis cum pater. 77. de legat. 2. explicatio. T. 4. c. 1142. A. & seqq.
- Legis 81. ff. de furt. facti species quæ. T. 4. c. 843. C.
- Legis actio unde originem trahat. T. 5. c. 682. D.
- Legis actionem qui habere dicatur. Ibid. D.
- Legis proprium est heredem facere. T. 5. c. 1088. B.
- Legis Rhodiæ de jactu ratio quæ sit. T. 5. c. 532. E.
- Legis potestas major est, quàm iudicis. T. 5. c. 152. B.
- Legis 1. §. vir uxori. de dot. prælegat. & l. quia autem de jure dot. ex plicatio. T. 5. c. 398. B.
- L. 1. 3. & 5. mandat. quæ sit sententia. T. 5. c. 460. E.
- L. 2. quando de pecul. act. annalis sit, explicatur. T. 5. c. 444. A.
- L. 11. de alim. & cib. legat. dubium explicat auctor. T. 5. c. 1078. C. D.
- L. 5. §. 1. de exercit. act. unde, & ex quo loco explicanda. T. 5. c. 430. D.
- L. 2. de reb. credit. explicatio. T. 5. c. 389. E. & seq.
- L. 1. de sepulcr. violat. explicatur, per leg. 1. ad L. Jul. pecul. T. 5. c. 387. A.
- L. 1. §. si pensio. de migrando, explicatius ab auctore redditur. Tom. 5. c. 526. B.
- L. 1. & leg. si pater dotem. §. 1. de pact. dotal. explicatio. T. 5. c. 398. C.
- L. 8. de act. tribut. explicatur. T. 5. c. 435. E.
- L. 2. de reb. cred. est vexata ab omnibus interpretibus. T. 5. c. 390. C.
- L. 8. §. ult. de precario, explicatur. T. 5. c. 416. E. & c. 417. A.
- L. 4. §. cum dominus. de noxal. action. obstare videtur l. 1. si fam. furt. sec. dit. T. 5. c. 42. C. D. & seq.
- L. 2. §. si mater. ad Senatuscons. Tertull. dubium sensum auctor sustulit. T. 5. c. 161. B.
- In l. 8. §. si ita res. de pericul. & comm. rei vendit. proponitur casus, quo venditio conditionalis perfecta esse intelligitur, etiam si conditio impleta non fuerit. T. 5. c. 514. A. B.
- L. 4. de noxal. action. obstare videtur

- tur L. sciendum in princ. ad l. Aquil.
 & L. 6. §. is autem. si fam. furt.
 fecit dic. de scientia domini in deli-
 ctis fervorum agentes. Tom. 5.
 c. 41. B. C.
 L. 5. & 7. de eo, quod certo loco, &
 L. 27. de condit. indeb. explicatur.
 T. 5. c. 402. D. & seq.
 L. 8. locat. conducl. auctor diligentiori
 retractatione examinandam censet.
 T. 5. c. 520. C. D.
 L. 8. de constit. pecun. vera sententia.
 T. 5. c. 406. E. & c. 407. A.
 L. 9. de constit. pecun. explicatur.
 Ibid. c. 407. A.
 L. 10. & 13. de constit. pecun. de
 duobus reis stipulandi, & credendi
 explicatur. T. 5. c. 407. A. B.
 & seq.
 L. 10. ad exhibendum expositio. T. 5.
 c. 373. D. E.
 L. 11. de relig. & sumpt. fun. expli-
 catur. T. 5. c. 389. B.
 L. 12. & L. 13. ad exhibendum, quæ
 pugnare videntur, conciliantur. T.
 5. c. 376. E.
 L. 12. ad exhibendum expositio. T. 5.
 375. E. & c. 376. A. & seq.
 L. 6. de excusat. iur. explicatur. T.
 5. c. 427. A.
 L. 12. Tabularum vult, heredes teneri
 pro portionibus hereditariis, non
 singulos in solidum. T. 5. c. 428. E.
 L. 13. depositi, intellectus difficilis.
 T. 5. c. 452. D. E. & c. 453. A.
 & seq.
 L. 65. §. ult. pro socio, casus recen-
 setur, quo maritus dotem præcipuo
 iure sibi præcipit in iudicio com-
 muni dividendo officio iudicis. T.
 5. c. 492. E.
 L. 65. §. Labeo. pro socio, Joannes ma-
 jè intelligit. T. 5. c. 486. C.
 L. 15. §. ult. de fidejussor. explicatur,
 & objectio quædam ex ea diluitur.
 T. 5. c. 1099. B.
 L. 11. de aqua pluvi. arcend. §. offi-
 cium, corrigit auctor. T. 5. c. 676.
 B. C.
 L. 17. de constit. pecun. casus longæ
 serie enumeratur, & explicatur. T.
 5. c. 410. B. & seqq.
 L. 19. de in rem verso, brevis, at ex-
 plicatu difficilis. T. 5. c. 982. C.
 & seqq.
 L. 20. de pecul. explicatur. Tom. 5.
 c. 441. A. & seqq.
 L. 21. de contrab. empt. auctor dit-
 tortum locum restituit ad L. 34.
 god. T. 5. c. 505. C.
 L. 22. mandati, anceps quæstio, & quæ
 variè ab interpretibus arbitrata
 est. T. 5. c. 462. C.
 L. 22. §. si mandaverim. ff. mandati,
 verba tam obscura sunt, ut ab in-
 terpretibus non intelligantur. T. 5.
 c. 470. A.
 L. 22. §. si mandaverim, verus sensus.
 Ibid. A.
 L. 24. de petit. hered. explicatio. T.
 5. c. 264. B.
 L. 24. locat. conducl. verba Budæus
 aliter, sed perperam legit. T. 5.
 c. 524. B. C.
 L. 27. in fin. de adimend. legat. &
 L. quæ res. §. aream. de solut. ex-
 plicantur. T. 5. c. 838. D. E.
 L. 24. locat. conducl. ex tribus quæ-
 stionibus, quas tractat, prima ab in-
 terpretibus malè accepta est. T. 5.
 c. 524. B.
 L. 31. de manumissis testamento, quo-
 modo intelligenda. Tom. 5. c.
 376. D.
 L. 37. in fine. de rei vindic. aut L. do-
 mum. Cod. eod. explicatio. Tom. 5.
 c. 274. C.
 L. 70. ff. pro socio, corrigitur. T. 5.
 c. 479. A.
 L. 76. de verb. obligat. verus, & ge-
 nuinus sensus qui sit. Tom. 5.
 c. 238. E. & c. 239. A.
 L. 109. de reg. jur. opponitur. L.
 Corn. ad l. Corneliam de falsi. T. 5.
 c. 93. B. C.
 L. 138. de reg. jur. quid contineat,
 & quò respiciat. Tom. 5. c. 384.
 D.
 L. 4. de auro, & argent. legat. causam
 possessionis pro legato dilucidè
 explicat. T. 5. c. 749. E.
 L. si ei nuptura, & L. 1. §. an potest.
 de constit. pecun. & L. 26. §. si
 centum. de conditione indebiti ex-
 plicatio, & cum L. penult. Cod. de
 constituta pecunia collatio. T. 5.
 c. 396. E. & c. 397. A.
 L. qui a servo. de obligat. & action.
 explicatio. T. 5. c. 879. B.
 L. pecuniam. de reb. creditis, quæ ob-
 scura aliàs, & intricata est, dilu-
 cidè ab auctore explicatur. T. 5.
 c. 825. C.
 L. penult. §. sed hæc super illis. Cod.
 de prescriptione 30. annorum, ve-
 rus sensus. T. 5. c. 417. D.
 L. illud. de option. legat. explicatio.
 T. 5. c. 239. B.
 L. eos. Cod. de usuris, explicatio, &
 obligatio ex ea diluitur. T. 5.
 c. 992. E.
 L. penult. de cap. minut. ex L. 6. &
 ult. de alim. & cib. legat. explica-
 tio. T. 5. c. 1079. A. B.
 L. penult. de passis, explicatur. T.
 5. c. 389. C.
 L. penult. quando fisc. vel priv. aper-
 tè refellit Bartolum in quæstione,
 an debitor principalis, prius-
 quam hypothecarià agatur, ex-
 cuti debeat. T. 5. c. 424. D.
 L. Mutius. de rei vindicat. brevis
 expositio. Tom. 5. c. 379. C.
 L. intra utile tempus. ff. de minori-
 bus, explicatio, & cum L. Papi-
 nianus. §. ult. de minor. collatio.
 T. 5. c. 375. B.
 L. Julia de fundo dotali inæstimate
 intelligenda est. Tom. 5. c. 557.
 B.
 L. ult. Cod. ubi in rem actio, expli-
 catur ab auctore. T. 5. c. 283.
 B.
 L. ultim. pro suo, infinitos possessio-
 num titulos recenset. Tom. 5.
 c. 717. A. B.
 L. ultim. de passis pugnare videtur,
 sed auctor controversiam sustulit.
 T. 5. c. 75. C.
 L. si ut certo. §. nunc videndum.
 commod. L. rogasti. de præscriptis
 verbis explicat, & illustrat. T. 5.
 c. 451. B.
 L. si a reo. de fidejussoribus, senten-
 tia refertur, & explicatur. T. 5.
 c. 408. A.
 L. si divorcio 21. de verb. oblig. ex-
 plicatio. T. 5. c. 398. B.
 Legis Aeliæ Sentiaæ capita plura. T.
 6. c. 419. E. & seq. & c. 424. A & seq.
 capita hujus legis abrogata quæ.
 Ibid. c. 426. C.
 Legis Aquiliae actio. Vide, Actio
 legis Aquiliae.
 Legis Corneliae fictio. Vide, Fictio.
 In legis Falcidia ratione ineunda.
 T. 6. c. 406. D.
 Legis virtus quæ est. T. 7. c. 7. D.
 & T. 8. c. 647. A.
 Legis actiones quænam dicantur. T.
 8. c. 1100. A. quid significant.
 Ibid. C.
 Legis, & rogationis differentia. T.
 8. c. 599. D.
 Legis actio, & actus legitimus idem.
 T. 8. c. 798. B.
 Legis Aquiliae actione quis teneatur.
 T. 8. c. 827. D. & c. 828. D.
 Legis Juliae durities ab Imperatori-
 bus moderata. Tom. 8. c. 809.
 A.
 Legis Juliae de vi privata poena
 quæ. T. 9. c. 1428. D.
 Legis Juliae de vi publica poena quæ
 est. T. 9. c. 1429. A.
 Legis 2. ff. de condit. sine causa
 species. T. 9. c. 220. D.
 Legis Papia caducariæ latae causa
 quæ fuit. T. 9. c. 872. E.
 Legis alienæ mentio fit apud Dio-
 nem in Vespasiano. T. 9. c. 1169.
 C.
 Legis commissoriae pactum. T. 9. c.
 1240. A.
 Legis beneficio renunciare possu-
 mus. T. 9. c. 375. A.
 Legis Corneliae testamentariæ poena
 quæ. T. 9. c. 1440. C.
 Legis Petronia poena est infamia,
 quam accusator incurrit, cum
 non perficit accusationem intra
 legitimum tempus. T. 9. c. 1476.
 C.
 Legis Corneliae fictio. Tom. 9. c.
 1318. D. & seq.
 Legis actiones explentur, & expe-
 diuntur per nosmetipsos, non per
 alios. T. 9. c. 939. B.
 An legis actio mandetur a Præside,
 vel detur a lege. T. 10. c. 93. D.
 An legis actionem habeant magistra-
 tus municipales. Tom. 10. c. 93.
 D.
 Jurisdictionem lex dat, non mandat.
 Ibid. D. & legis actionem simili-
 ter. Ibid. D.
 Legis actio, quæ magistratui mu-
 nicipali competit, sine mandato
 competit. Ibid. E.
 Legis actio neque datur, neque
 mandatur ullo modo a Præside.
 Ibid. D. E.

- Legis actionem nemo habet ex man-
dato magistratus, T. 10. c. 94.
E.
- Legis qualitas per principia osten-
ditur, T. 10. c. 164. C.
- Legis non est provocatio, T. 10. c.
594. E.
- Legis actionem non habebant omnes
omnium municipiorum magi-
stratus, T. 10. c. 872. B.
- Legis actio, quæ est apud magistra-
tum municipale, an sit apud
defensorem plebis, Ibid. C.
- Legi annuarie tot anni diminuuntur,
quot quis habet liberos, T.
4. c. 860. C.
- Legi Falcidia locus est in donatio-
nibus mortis causâ, exemplo le-
gatorum, auctoritate D. Severi,
T. 4. c. 1144. A.
- Legi, quam venditor indixit, an
emptor stare teneatur, T. 5. c.
680. B.
- Legem pro edicto sumi, T. 1. c.
414. D.
- Ad legem Juliam de adulteriis cog-
noscendis, T. 1. c. 873. A.
- Ad legem Juliam majestatis, T. 1.
c. 872. D. E.
- Ad legem Juliam de vi publica, T.
1. c. 873. C. de vi privata. Ibid.
D.
- Legem rei suæ dicere cujusnam sit,
T. 3. c. 683. D.
- Legem consensus expressus, & lite-
ratus facit, T. 3. c. 402. B.
- Ad legem Corneliam de sicariis, &
veneficis, T. 1. c. 504. D. & c.
873. E.
- Ad legem Pompejam de parricidiis,
T. 1. c. 507. C.
- Ad legem Corneliam testamenta-
riam, T. 1. c. 508. A.
- Legem dat contractibus conventio,
T. 4. c. 682. A.
- Legem abrogat consuetudo, T. 4.
c. 45. E.
- Legem cum dicimus, 12. Tabula-
rum leges dicimus, T. 5. c. 51. A.
- Legem suæ rei dicere quilibet po-
test, T. 5. c. 555. D.
- Ad L. 17. de *passis* auctor difficilium
quæstionem discussit, T. 5. c. 54. D.
& seq.
- Legem 18. de *negot. gest.* difficillimam,
ab interpretibus magis obscura-
tam, quam explicatam, discutit
auctor, & declarat, T. 5. c. 128.
A.
- Ad legem 1. de *sepulcr. violat.* respon-
detur ex L. 1. ad leg. *Jul. peculatus*,
& L. 5. ad leg. *Jul. de vi publ.* T.
5. c. 387. A.
- Legem dicere an plus sit, quam jus
pacisci, T. 6. c. 527. A.
- Legem duram interpretatione
mollire solius est Principis, T. 8.
c. 787. D.
- Legem Dei confundere, corrumpere,
& offendere est sacrilegium, T. 9.
c. 1455. A.
- Ad legem Fabiam de plagiaris, T.
9. c. 1438. E.
- Ad legem Juliam de vi publica, scu
privata, T. 9. c. 1428. D. E. &
seq.
- Ad legem Juliam majestatis, T. 9.
c. 1393. D. E. & seq.
- Ad legem Juliam de adulteriis, &
stupro, Tom. 9. c. 1397. A. &
seq.
- Ad legem Juliam de ambitu, T. 9.
c. 1451. E. & seq.
- Circa legem Papiam Senatuscon-
sulta facta, T. 9. c. 879. B. C. &
seq.
- Ad legem Corneliam de sicariis, T.
9. c. 1434. D. E. & seq.
- Inter legem 14. de *legat.* 3. & 1. 22.
de *cond. & dem.* quodnam sit dis-
sidium, T. 10. c. 15. B.
- Legem quo casu faciat Princeps ex
judiciis particularibus, quæ red-
didit, T. 10. c. 832. B.
- Legem an possit vincere consuetu-
do, T. 10. c. 1266. A.
- De lege Cornelia de falsis, & de
S. C. Liboniano, T. 1. c. 874. B.
- De lege Fabia de plagiaris, T. 1.
c. 875. D.
- De lege Julia ambitus. Ibid. C.
- De lege Pompeja de parricidiis, T.
1. c. 874. A.
- De lege commissoria, T. 1. c. 771.
E.
- In lege Falcidia patrimonii quanti-
tas mortis tempore spectatur,
T. 1. c. 139. A.
- In lege Falcidia utrum æs alienum
ante deducatur, quam funeris im-
pensa, & pretia fervorum manu-
missorum, Ibid. D.
- Legem Corneliam testamentariam qui
teneantur, T. 1. c. 508. A. B.
- De lege Julia repetundarum, T. 1.
874. C. D.
- Legem Juliam de annonæ qui tenean-
tur, T. 1. c. 875. A.
- Legem obligari non tantum eum, qui
contra, sed & qui secundum legis
præceptum facit, T. 3. c. 496. A.
B.
- De lege Glicia, T. 3. c. 39. C. D.
& c. 400. B. C.
- Sine lege non licet nobis quid am-
pliare, vel procurrere, Tom. 4. c.
1215. A.
- Legem agere est commune reorum,
& judicium, T. 4. c. 747. B.
- Legem Juliam, & Papiam singuli anni per
singulos liberos remittuntur, T.
4. c. 860. C.
- Legem Juliam crimen adulterii capita-
le non fuit, T. 4. c. 1496. B. pos-
tea constitutionibus novissimis
Theodosiani Codicis demum fa-
ctum fuit capitale hoc crimen,
Ibid. B.
- Legem Julia de adulteriis cavetur, ne
dotale prædium maritus invitâ
uxore alienet, T. 4. c. 1471. B.
- Legem Corneliam de falsis quomodo
quis tenetur, T. 4. c. 15. D.
- Legem quæ dantur, ea mandatâ, ju-
risdictione non contineri constat,
T. 4. c. 12. D.
- Legem quæ nominatim dantur, man-
dari non possunt, T. 4. c. 8. A.
- Legem Voconiam masculorum heredi-
tas jure agnationis non pertinet
ad feminas ultra consanguini-
tatem, T. 4. c. 792. E. & c. 793.
A. item hac lege Voconiam non
licet feminam heredem scribere,
ne filiam quidem unicam. Ibid. B.
- Legem Juliam repetundarum quæ res
ufucapi prohibeantur, T. 5. c.
734. C.
- Legem non refragante pignori dare
quid sit, T. 5. c. 421. A.
- Legem Voconiam mulierum hereditates
coarctatæ sunt, T. 5. c. 385. A.
- In L. 27. de *pass.* multa, ac varia,
& explicatu difficilia proponun-
tur, quæ adversari videntur, &
multum molestiæ omnibus inter-
pretibus exhibent, T. 5. c. 67. E.
& c. 68. A.
- Legem Aliam Sentiam cautum, ut qui
solvendo non est, non possit in
suo testamento, nisi unum ex ser-
vis manumittere, simul & here-
dem instituere, qui necessarius
heres ei existat, & creditoribus
respondeat, T. 6. c. 419. E. &
c. 420. A. & seqq.
- De lege Aquilia, T. 6. c. 443. E. &
c. 444. A. & seqq.
- De lege Cornelia de falsis, & qui eâ
legem tenentur, T. 6. c. 448. E.
- Legem Corneliam pater fingitur vitâ
decessisse, antequam postumus
nasceretur, T. 6. c. 418. E.
- Legem Juliam, & Papiam remittitur vi-
ditatis conditio, T. 6. c. 247. B.
- De lege Rhodia, & eo, qui navis
levandæ causâ jacturam rerum
suarum fecit, T. 6. c. 460. A.
- Ex lege Scribonia servitus non po-
test ufucapi, T. 6. c. 37. A.
- Legem eadem quisque conveniatur,
quam sibi tribui postulavit, T. 7.
c. 103. D.
- Leges omnes, quæ sunt ex libris de-
finitionum, non sunt regulæ, sed
notæ potius ad regulas, vel am-
plificationes, vel exceptiones, T.
4. c. 1423. A. explicatio defini-
tionis legis. Ibid. A.
- Legem Papiam quantum fisco ex here-
ditate vindicatur, T. 9. c. 880. B.
- Legem promulgata novarum tabula-
rum debitores esse desinunt, T.
7. c. 814. C.
- Ex lege quæ habemus, non manda-
mus; quæ jure nostro habemus,
quod sumus magistratus, ea re-
ctè mandamus, T. 7. c. 55. E. & c.
56. A.
- Legem quæ dantur, in alium non
transferri, T. 8. c. 792. E.
- In lege Aquilia qui contineantur, &
qui S. C. Syllaniano, T. 8. c. 645.
B.
- De lege Fufia Caninia tollenda, T.
9. c. 948. D. E.
- Legem agitur in servis vindictâ ma-
numittendis, T. 9. c. 942. B.
- Ex lege Latoria exceptio, T. 9. c.
1248. B.
- Legem Rheimmiam calumniatores pu-
niebantur, T. 9. c. 1478. A.

Lege agere nemo potest alieno nomine . T. 9. c. 939. B.
 De lege Julia miscella tollenda. T. 9. c. 834. B. & seqq.
 De lege commissoria in pignoribus rescindenda, & de pactis pignorum. T. 9. c. 1239. D. & seq.
 A lege Latoria dicta est ætas legitima. T. 9. c. 1257. E.
 Lege datur & cognitio, & animadversio publici criminis. T. 10. c. 862. C.
 Leges caducariz odiose. T. 3. c. 449. D. E.
 Leges nauticas a Rhodiis Romani sumpserunt. T. 1. c. 385. D.
 Leges edictales, generales, rescripta generalia. T. 2. c. 50. A. B.
 Leges testamentariz plures. T. 1. c. 1039. E.
 Leges publicæ, idest, iudicia publica. T. 3. c. 214. A.
 Leges fugitivæ multæ sunt in libris a Justiniano collectis. T. 3. c. 84. D. E.
 Leges curiatæ. T. 1. c. 891. B.
 Leges Juliz judiciariz ab Augusto latæ sunt, quas & edicta Macrobius vocat. Tom. 3. c. 161. A.
 Leges cum dicimus, per eminentiam duodecim Tabularum dicimus. T. 2. c. 567. B.
 Leges, Plebiscita, Senatusconsulta, Edicta, Constitutiones aliud non habent, quàm commune nomen. T. 1. c. 895. C.
 Leges in tabulas eboreas præscriptæ pro rostris. T. 1. c. 893. A. B.
 Leges plures latæ de Consulari imperio. T. 1. c. 899. A. B.
 Leges de singulis an in præsens tempus ferri possint. Tom. 3. c. 429. B.
 Leges quænam ad præterita trahantur. T. 2. c. 1069. D.
 Contra leges pacta conventa non valent. T. 4. c. 22. E.
 Leges mutare non potest privati hominis voluntas. T. 4. c. 372. E.
 Leges naturæ ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.
 Leges caducariz an locum habeant in usufructu legato. T. 4. c. 423. B.
 Leges caducariz non pertinent ad libertates. T. 4. c. 597. E.
 Leges non tantum contractus servant, sed & leges contractuum. T. 4. c. 248. C.
 Leges publicorum iudiciorum quæ. T. 4. c. 844. B.
 Leges Romanæ sanciant, paternam hereditate decidere eos, qui interfecti necem non vindicant, quod & in Gallia receptum est. T. 4. c. 1388. A.
 Leges de negotiis nauticis latæ complures, & illæ vetustissimæ non solum, sed & novæ quædam. T. 5. c. 530. C.
 Leges discrepare videntur, nec ta-

men sunt contrariæ. T. 5. c. 972. A. B.
 Leges perjuriam puniunt, quæ per caput, fortunam, genium, aut salutem Principis fiunt. T. 5. c. 153. B.
 Leges nauticæ a civitate Rhodiensi primum repetitæ sunt. T. 5. c. 530. B. C.
 Leges quæ fortiores sint. T. 5. c. 973. B.
 Leges abrogantur non tantum suffragio legislatorum, sed etiam tacito omnium consensu per desuetudinem, & consuetudinem contrariam. T. 6. c. 454. C.
 Leges caducariz jus accrescendi abrogaverunt, ut fiscum vocarent ad portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.
 Leges seculi, dissentiente filio, sub eius nomine sponsalia fieri non permittunt. T. 6. c. 613. C.
 Leges priores plerumque trahuntur ad posteriores. T. 6. c. 591. D.
 An leges nomine earum rerum dent exceptiones, quarum actiones non sunt. T. 6. c. 523. C.
 Leges caducariz. Vide, Caduca.
 Leges generatim conscribi solent. T. 6. c. 451. D.
 Leges Juliz, & Papiæ, quæ sunt leges caducariz, abrogant jus accrescendi, ut fiscum vocarent in portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.
 Leges annuæ appellantur edicta Prætorum. T. 6. c. 1. B.
 Leges nihil introducunt sine ratione aliqua. T. 7. c. 169. E.
 Qui contra leges mercatur, mala fide emit. T. 7. c. 374. E.
 Leges sanctæ sunt, non omnes, sed quæ poenam aliquam sancitæ sunt. T. 7. c. 7. B.
 Leges cur sanctæ dicantur. Ibid. B.
 Leges non sanctæ quæ dicantur. Ibid. B.
 Leges olim specialiter sacræ, sacratissimæ, sacratæ dicebantur duobus modis, T. 7. c. 8. C.
 Leges non sunt privatæ, sed communes. T. 8. c. 902. B.
 Leges caducariz cur sic dictæ. T. 8. c. 591. D.
 Leges novæ Julia, & Papiæ. T. 8. c. 587. E.
 Leges plerumque aliquæ inter se aptæ, & colligatæ. T. 8. c. 535. B.
 Leges tam scelus, quàm sceleris voluntatem puniunt. T. 8. c. 640. B.
 Leges testamentariz. T. 8. c. 576. A.
 Leges de jure fisci, & populi. T. 9. c. 906. D.
 Leges spectandæ in lite. Tom. 9. c. 127. A.
 Leges morientibus minus permittunt, quàm viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.
 Leges nunquam fingunt, quod re-

rum natura non fert. T. 9. c. 546. D.
 Leges, & de pactis, quæ fiunt contra leges. Tom. 9. c. 55. E. & c. 54. A. & seqq. quæ sunt. Ibid. A.
 Leges, quæ dant, vel quæ negant conditionem indebiti, quomodo accipiendæ sunt. Tom. 9. c. 168. E.
 Leges mutari, aboleri, & abrogari per desuetudinem. T. 9. c. 1328. C.
 Leges non possunt omnia exprimeret, pleraque supplenda nobis relinquunt ex aliis legibus. T. 9. c. 476. C.
 Leges Papiæ cur numero pluralivo dicuntur, quamvis fuerit una lex Papiæ. T. 9. c. 878. A.
 Leges dormire dicuntur, cum exolescere incipiunt. Tom. 9. c. 1412. D.
 Leges Juliz sunt mitiores constitutionibus. T. 9. c. 1432. B.
 Leges promulgabantur trinundino. T. 9. c. 1380. B.
 Leges mittunt Principes ad summos magistratus, quibus respondent questionibus, postulationibus, interrogationibus, consultationibus advocatorum. T. 9. c. 1270. A. B.
 Leges a latorum gentilitio nomine nomen accipere solent. T. 10. c. 10. B.
 Leges novæ quænam sint appellatæ, l. ult. de leg. Caton. T. 10. c. 14. E.
 Leges ignorare nulli Romanorum olim licebat, & puniebantur, qui per ignorantiam juris peccabant. T. 10. c. 381. B.
 Leges, & mores bonæ fidei iudicia faciunt, non certa naturalis ratio. T. 10. c. 449. B.
 Leges, quæ sunt de conditione indebiti, exigunt errorem facti. T. 10. c. 470. C.
 Leges non favent lucrum captantibus, sed damnum vitantibus. T. 10. c. 759. A.
 Leges publicæ, & generales quænam sint. T. 10. c. 831. E.
 Leges principum an sint generales. T. 10. c. 832. C.
 Leges generales quænam sint. Ibid. D.
 Leges novissimæ emendant leges vetustiores. Ibid. D.
 Leges omnes, quæ in corpus juris referuntur, ferè generales sunt, pauca speciales. Ibid. E.
 Leges possunt nuncupari orationes ad Senatum. T. 10. c. 833. B.
 Contra leges, vel quæ in fraudem legum fiunt, ipso jure nulla sunt. Ibid. C.
 Leges futuris negotiis formam debent statuere; non præteritis. Ibid. C.
 Leges, pro quibusdam scriptæ, contra eos an valeant. Ibid. C.
 Leges Julia, & Papiæ cur dicantur

Y y cadu-

- caducariæ . in rem filii factæ , & per se odiosæ . T. 10. c. 834. A. B.
- Leges dictare , & precibus respondere præcipuum Quæstoris munus fuit . T. 10. c. 845. C.
- In leges an peccet, qui condemnatum in certam quantitatem , in ea usuras usurarum accumulando . T. 10. c. 1233. D.
- In leges quibus casibus pronuntiet iudex . Ibid. D. E.
- Legum 12. Tabularum appellatio unde . T. 1. c. 893. B.
- Legum custos, & armarium est Quæstor iustitiæ . T. 2. c. 667. B.
- Legum proponendarum formula , unde de plano rectè legi possit . T. 3. c. 184. D.
- Legum Romanarum non est vilis auctoritas, sed usum non vincunt, aut mores . T. 2. c. 1229. B. C.
- Legum fictio veritate potentior est . T. 4. c. 785. B.
- Legum claves sunt tituli, sive scripturæ . T. 4. c. 1122. D.
- Legum animus, & medulla est ratio, quæ æquum , & bonum tuetur . T. 4. c. 875. C.
- Legum , & juris scientiam præstare debet adfessor . T. 5. c. 34. E.
- Legum omnium ratio reddi non potest . T. 6. c. 379. D.
- Legum vis in quibus posita . T. 8. c. 808. E.
- Legum iusta tacito consensu populi obliterari . T. 9. c. 876. B.
- Legum variz appellationes . T. 10. c. 832. A.
- Legibus Rhodiis dicebat Antonius mare regi, quatenus eis nulla legum suarum adversatur; idem Galli de Romanorum jure statuant . T. 1. c. 385. E.
- Legibus Principes soluti, attamen legibus vivunt . T. 1. c. 118. B.
- Legibus obtemperare convenit eum, qui leges facit . T. 1. c. 448. E.
- De legibus annariis . T. 3. c. 506. A. B.
- Legibus mitior sententia, aut durior videtur esse corrupta . Tom. 4. c. 849. D.
- Legibus dantur exceptiones, seu paragraphæ earum rerum, quarum nullæ proditæ sunt actiones . T. 4. c. 549. B.
- Legibus pacta præstabiliora sunt, licet hisce non observantur, sed edictis Prætorum tantum . T. 4. c. 248. B. quædam pacta legibus observantur . Ibid. B.
- A legibus, sive canonibus appellatio frustra interponitur . T. 6. c. 942. B.
- Legibus, aut Senatusconsultis comprehendendi non possunt omnes articuli, omnes casus, & omnes causæ, sive species sigillatim . T. 6. c. 90. E.
- Legibus improbatæ conventiones, aut stipulationes inutiles sunt . T. 6. c. 491. A. B.
- Legibus comprehendendi, & definiri omnia non posse, sed generatim tantum . T. 6. c. 451. C. D.
- Legibus suis an teneatur Princeps . T. 7. c. 31. E.
- Legibus suis Populus tenetur . Ibid. E. tenetur ex legibus Principis, perinde ac suis . Ibid. E.
- Legibus solutus est Princeps . T. 7. c. 1189. C.
- Legibus an solutus sit Princeps . T. 7. c. 31. E.
- Legibus obtemperantes, quandoque legibus obligamur, & quomodo . T. 8. c. 386. B.
- Ex legibus actiones quæ sunt . T. 9. c. 237. C.
- Legibus datur facultas testandi de pecunia sua . T. 10. c. 803. A.
- Levir . T. 8. c. 214. B.
- Levissimæ conditiones . Vide , Conditiones .
- Libellaria . T. 2. c. 1201. A. B.
- Libellaria aliud est, aliud precaria, aliud usufructus, aliud emphyteusis, & aliud feudum . T. 2. c. 1208. B.
- Libellaria in perpetuum fit semper . T. 2. c. 1201. B.
- In libellariis succedere filias . T. 2. c. 1269. E.
- Libellarium jus quod est . T. 7. c. 383. A.
- Libellarius contractus quis, T. 2. c. 1200. E. & Tom. 9. c. 418. C.
- Libellarius contractus in quo distet a jure emphyteutico, Tom. 9. c. 417. D. & seq.
- Libellarius contractus rectè vocatur emphyteuticus, sed novus . T. 10. c. 744. B.
- Libelli repudii formula, T. 2. c. 1072. C. D. & quibus ex causis viro in uxorem permittitur, iisdem in virum uxori . Ibid. c. 1073. B. & seq.
- Libelli dimissorii, libelli appellatorii . T. 1. c. 88 r. C.
- Libelli famosi . Tom. 1. c. 867. C. D.
- Libelli datione, & rescriptione, perinde atque litis contestatione actiones tempore perituræ in tutum rediguntur . T. 2. c. 55. C.
- Libelli qui sint . T. 2. c. 102. D.
- Libelli inscriptione reus postulatur . T. 4. c. 819. C.
- Libelli refutatorii . Vide, Refutatorii libelli .
- Libelli dimissorii dicuntur Apostoli . T. 9. c. 1105. C. & c. 1108. D.
- Libelli litigatoris subscriptio non est sententia . T. 9. c. 1099. D.
- Libelli oblati Præfecto prætorio, & aliis magistratibus, an eandem vim habeant, quàm ii, qui sunt oblati Principi . T. 10. c. 838. D. E.
- De libellis famosis . T. 9. c. 1464. C.
- Libellis famosis fit injuria . Ibid. C.
- De libellis appellatoriis plura . T. 10. c. 794. D. E.
- Libellorum famosorum auctores ut coercendi . T. 1. c. 475. B.
- Libellorum nomen latius patet, quàm precum . T. 2. c. 102. D. & T. 10. c. 882. A.
- Libellorum famosorum scriptores an intestabiles . Tom. 8. c. 1092. A.
- Per libellum res non potest expediri, ubi decreto opus est . T. 9. c. 1099. E. per libellum fit sententia, & legitur . Ibid. D.
- Libellus didascalicus *requeste civile, & proposition d'erreur* . Tom. 1. c. 527. E.
- Libellus conventionis . T. 2. c. 1100. C.
- Libellus responsionis . T. 2. c. 1100. D.
- Libellus unus in causa communi sufficit . T. 1. c. 517. A.
- Libellus inanis est sine rescripto . T. 2. c. 55. C.
- Libellus aliud est, aliud epistola . T. 9. c. 1099. D.
- Libellus est oratio Principis recitata in Senatu per Quæstorem . T. 9. c. 151. E.
- Libellus propositi erroris, & ejus origo in foro civili quæ . T. 9. c. 1057. B.
- Libellus civilis, vulgo *requeste civile* . T. 9. c. 1057. B. ejus origo in foro civili quæ . Ibid. B.
- Libellus conventionis etiam si sit incertus, sententia tamen debet esse certa . T. 9. c. 1072. E.
- Libellus accusationis, libellus accusatorius, libellus delationis, T. 9. c. 1418. D.
- Libellus precum, Principi datus, pro litis contestatione habetur, si modò ad eum rescripserit Princeps . T. 10. c. 838. D.
- Libellus querelæ, & protestationis cui, & quando detur . Tom. 10. c. 838. E.
- Liber homo, qui furtum fecit, ei addicitur, cui furtum factum est, T. 3. c. 263. B.
- Liber homo pejorare statum, & meliorem facere potest, T. 1. c. 396. B.
- Liber homo sui juris est, non tamen in bonis suis, vel dominus membrorum suorum . Tom. 1. c. 1354. D.
- Liber statim sit infans expositus a domino, & servus in adversa valetudine domo ejectus . T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
- Liber suâ sponte reipublicæ actum gerere potest, non invitus, quia servile officium id est . Tom. 2. c. 823. B.
- Liber invitus actum gerere ne cogatur . T. 2. c. 822. E.
- Liber post annos esse jussus, post biennium liber fiat . T. 1. c. 541. A.
- Liber homo dicitur is, qui non est obratus . T. 4. c. 379. D.
- Liber homo præsens in crimine capitali per alium defendi non potest, servus verò præsens potest . T. 4. c. 1481. C. ex edicto Domitiani feriz,

feriæ ; & hilaritates , & abolitiões non pertinent ad servos. Ibid. E. sed tantum ad liberos homines . Ibid. c. 1482. A. lex Julia indifferentem utitur adulterii , & stupri nominibus , & quando . Ibid. c. 1484. D.
 Liber singularis Papiniani de adulteriis fuit tantum de exercitio publici iudicii . T. 4. c. 1471. C. classici , assidue testes , qui dicuntur . Ibid. c. 1472. B.
 Liber homo alteri inutiliter emit . T. 4. c. 917. C.
 Liber qui ex testamento fieri dicitur in iure . Tom. 4. c. 1198. D.
 Liber homo alteri inutiliter stipulatur . T. 4. c. 917. E.
 Liber homo an possit in cuiusquam patrimonio , & pecunia esse . T. 5. c. 377. A.
 Liber homo , qui dissimulato statu suo , dolo malo se venire passus , postea in libertatem proclamavit , & se ab emptore evicit , quæ pœnâ afficiatur . T. 5. c. 682. E. & c. 683. A.
 Liber homo in iure quinquam dicitur . T. 5. c. 166. C.
 Liber homo an a sciente frustra ematur . T. 5. c. 506. E.
 Liber homo ob æs alienum pignori dari non potest . T. 6. c. 1032. A. B. nisi ob redemptionis pretium . Ibid. B.
 Liber censualis plenam fidem facit . T. 6. c. 917. D.
 An liber fiat servus pro derelicto habitus . T. 6. c. 140. E.
 Liber homo , qui bonâ fide serviebat , si pecuniam certam dederit pro capite , ut manumitteretur , quamvis manumissus fuerat cognita , & probata iudici conditione sua , pecuniam quasi ob rem datam , re non sequuta an condicere possit . Tom. 6. c. 59. E.
 Liber homo , qui bonâ fide servit , ex duabus tantum causis acquirit . Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.
 Liber homo , bonâ fide possessus , duplicis juris peculium habet . T. 6. c. 16. B.
 Ut liber sit partim , & partim servus natura non patitur . Tom. 6. c. 470. D.
 Liber homo a sciente emi potest . T. 7. c. 692. A.
 Liber homo naturam non potest vendi . T. 7. c. 691. C.
 Liber homo exemptus est a commercio hominum . Ibid. C.
 Liber homo an alteri emere , stipulari , pacisci possit . Tom. 7. c. 443. E. & c. 444. A.
 Liber quod non potest sibi acquirere , nec servus domino acquirere . T. 7. c. 985. B.
 Liber an fieri possit ante aditam hereditatem . T. 7. c. 1435. B. an legati dies utiliter apud eum

cedere possit . Ibid. B.
 Liber homo pro servo venit sciens . T. 8. c. 545. C.
 Liber sextus decretalium . Vide , Sextus .
 Liber nonus codicis a Justiniano vocatur terribilis , & cur . Tom. 9. c. 1361. E.
 Liber non potest videri iure Quiritium , qui non est civis . Tom. 9. c. 537. D.
 Liber homo non potest esse in dominio alterius . Tom. 9. c. 1137. E.
 Liber homo , & mulier libera in quo differunt . T. 9. c. 994. C.
 Liber homo dedit tibi pecuniam eâ lege , ut filias suas manumitteres , quas habes in potestate ; non manumittis , competit conditio ob rem dati , vel præscriptis verbis . T. 9. c. 234. B.
 Liber homo bonâ fide possessus , si ex re possessoris , vel ex suis operis rem suam stipulatus sit , stipulatio valet , & possessori obligatio acquiritur . T. 10. c. 356. B. C.
 Libera si conceperit , & ancilla facta pepererit , liberum parit . T. 1. c. 402. E.
 Libera , id est , ingenua . Tom. 1. c. 28. A.
 Libera res liberum prædium dicitur , non tantum quæ servitutem non debet , sed etiam quæ non est pignoratâ . Tom. 4. c. 178. E. is , qui est tempore prior , potior erit iure pignoris . Ibid. c. 179. A.
 Libera persona utrum ministerium nobis tantummodo in acquisitione præstet . T. 5. c. 408. B. C. an nobis actionem adquirat . Ibid. c. 116. C.
 Liberale iudicium an differatur , donec actum sit de hereditate . T. 7. c. 218. D.
 De liberali causa . T. 1. c. 457. A. & T. 6. c. 300. A. & T. 9. c. 978. D. E. & seqq.
 In liberali causa vindicæ dantur secundum libertatem . T. 3. c. 524. D.
 Liberali iudicio an præiudicium fieri possit . T. 5. c. 686. D.
 De liberali causa compromissum fieri non potest . Tom. 8. c. 714. A.
 De liberali causa cognitio . Tom. 9. c. 1159. C.
 Liberalia iudicia , si non contestetur actio inofficiosa , non differuntur . T. 7. c. 218. B.
 Liberalis lis ordinata , & cœpta dicitur . T. 3. c. 524. E.
 Liberalis nemo exsultat in necessitatibus . T. 4. c. 520. C.
 Liberalis , benignusque officium gratuitum , caritatem , & amicitiam gratuitam , non fructum sequitur . T. 5. c. 459. B.
 Liberalis amare exigendus non est . T. 10. c. 1230. C.

Liberalitas est perpetuæ benignitatis constantia . T. 1. c. 723. B.
 Liberalitas genus est , & continet sub se legatum . T. 4. c. 520. C.
 Liberalitas non est largitio , quæ fit de alieno . T. 4. c. 521. B.
 Liberalitas non est necessaria electio . T. 4. c. 520. C.
 Liberalitas non est , nec beneficium ; quod necessitate fit . Ibid. B.
 Liberalitas , vel affectio propensior in unum , quam in alterum , nemini vitio verti debet . T. 6. c. 347. B.
 Liberalitas non est vitium , aut culpa . Ibid. B.
 Liberalitas , quæ donatio dicitur . T. 6. c. 116. E.
 Liberalitas , quæ fit a conjugibus filios habentibus , dum iterum nubunt . T. 9. c. 460. B. & seqq.
 Ex liberalitate sua quis damnnum ferre non debet . Tom. 1. c. 488. B.
 Liberalitates principales . Tom. 7. c. 1138. E.
 Liberalitates Principis insinuatione non indigent . T. 9. c. 534. B.
 Si liberalitatis imperialis socius sine herede decesserit . T. 2. c. 669. B.
 In liberalitatis genere est legatum . T. 4. c. 520. C.
 Liberalitatis modus ex adolescentis bonis in adolescentis , non in tutoris voluntate positus sit . T. 5. c. 582. B.
 Per liberam personam quo casu adquiratur actio . T. 10. c. 973. E.
 Per liberam personam adquiratur actio ex mutuo , & promutuo . T. 10. c. 629. A.
 Liberamur per pactum iure prætorio . T. 9. c. 50. A.
 Liberamur solutione iure civili . Ibid. A.
 Liberandi verbum non semper ius significat . T. 10. c. 553. C. & c. 559. D.
 Ad liberandum sumus proniores . T. 10. c. 563. A.
 Liberare seipsum nemo potest , sine consensu creditoris . T. 9. c. 40. B.
 Liberari ipso iure , vel exceptione quid sit , & explicatur multis legibus , & exemplis . T. 5. c. 409. D.
 Liberatio ex resolutione contingit . T. 1. c. 862. B.
 Liberatio cui contingit ex solutione , is non habet conditionem indebiti . T. 4. c. 128. A.
 Liberatio cur sit res incorporalis , & incerta . T. 5. c. 457. A.
 Liberatio rei non est liberatio personæ . T. 6. c. 75. A.
 Liberatio nulla ei contingit , ubi indebiti soluti repetitio est , sive conditio . T. 6. c. 379. C.
 Liberatio . Vide , Solutio .
 Liberatio non potest relinqui ad tempus , etsi legetur ad tempus , legatarius non liberatur . Tom. 7. c. 1155. B.

- Liberatio in quibus casibus non contingat . T. 8. c. 1051. A.
- Liberatio an possit legari debitori . T. 8. c. 991. A.
- Liberatio ex solutione sequitur . T. 9. c. 1285. C.
- Liberatio est juris, solutio est facti . Ibid. D.
- Liberatio, & solutio in quo differunt . Ibid. D.
- Liberatione legata, utrum augeantur bona debitoris . T. 5. c. 1130. C.
- De liberatione legata . T. 7. c. 562. C.
- Liberationem parit res reddita, res data parit obligationem . T. 4. c. 996. C.
- Liberationes incerti condicuntur . T. 7. c. 743. B.
- De liberationibus, & solutionibus . T. 9. c. 1284. D. E. & seqq.
- Liberationis verbum ad obligationem refertur . T. 2. c. 824. A.
- Liberationis legata effectus . T. 1. c. 809. E.
- Liberationis argumentum est chirographi reddicio . T. 6. c. 226. C.
- Liberationum duo sunt genera . T. 4. c. 228. C.
- Quicumque liberatur, recte solvit . T. 4. c. 128. A.
- Liberatur, qui recte solvit . T. 6. c. 352. A.
- Liberatus accepto, ut debitoris nomine delegaret, si fidem contractus non impleat, quomodo teneatur . T. 7. c. 847. B. C.
- Liberatus quis sit, cum quaeritur, jurisconsultos debere faciliores esse ad liberationem . Tom. 8. c. 382. D.
- Liberi sunt vel ingenui, aut libertini . T. 1. c. 14. A.
- Liberi olim acquirebant patri sine ulla distinctione . T. 1. c. 92. B.
- Liberi quomodo sint in potestate parentum . T. 1. c. 22. B. C.
- Liberi an agant de inofficioso testamento . T. 1. c. 118. C.
- Liberi ad bona matrum intestatarum admittantur ne Senatusconsulto Orphitiano . T. 1. c. 167. C.
- Liberi vulgo quaesiti an ad matris hereditatem ex Senatusconsulto Orphitiano admitti debeant . T. 1. c. 168. B.
- Liberi homines nullo tempore adquiruntur . T. 1. c. 82. B.
- Liberi naturales a spuris differunt . T. 2. c. 342. A. B.
- Liberi naturales qui . T. 2. c. 341. E.
- Liberi ad obsequia paterna meritis provocandi, non pactationibus adstringendi . T. 1. c. 450. A.
- Liberi in conditione positi, videntur esse in dispositione, ex opinione Doctorum . T. 1. c. 630. C. & c. 684. A.
- Liberi, & postumi heredes instituuntur, vel exheredentur . T. 1. c. 1053. B.
- Liberi ut instituendi, vel exheredandi . T. 1. c. 1053. B.
- Liberi omnes appellatione filiorum intelliguntur . T. 1. c. 1020. C.
- Liberi, qui sine manumissione fiunt . T. 1. c. 839. E.
- Liberi non sunt, qui contra humani generis formam procreantur . T. 1. c. 458. A.
- Liberi aut in potestate, aut emancipati sunt . T. 3. c. 60. B.
- Liberi, qui non sunt sui, nec sunt agnati . T. 3. c. 93. B.
- Liberi ex concubinato nati ut sui, & legitimi fiunt . T. 2. c. 1051. B.
- Liberi a parentibus lugeri debent . T. 4. c. 30. B. C.
- Liberi hominis nulla est aestimatio . T. 4. c. 756. B.
- Liberi in bello amissi quando pro superstitibus habentur . Tom. 4. c. 863. B.
- Liberi naturales fideicommissarium quando excludunt . T. 4. c. 1214. C.
- Liberi lugendi sunt secundum pietatis rationem . T. 4. c. 30. C.
- Liberi defuncti excludunt parentes, & cur . T. 4. c. 782. B.
- Liberi, & parentes petunt possessionem bonorum intra annum, agnati intra centum dies . T. 4. c. 346. B. C.
- Liberi illegitimi temere non sunt faciendi legitimi . T. 4. c. 1501. E.
- Liberi, qui parentibus heredes non existerunt, cur illos lugent . T. 4. c. 30. A.
- Tempus luctus quod . Ibid. B.
- Liberi heredes scripti an dimidiam dotis partem retinere possint, quaeritur . T. 4. c. 840. A.
- Liberi libertorum an ad fideicommissum vocentur . T. 4. c. 1170. B.
- Liberi non debent esse deterioris conditionis, quam liberorum liberi . T. 4. c. 1215. A.
- Liberi commentitii sunt adoptivi . T. 4. c. 1087. A.
- Liberi in conditione positi, non sunt in dispositione . T. 4. c. 1071. B.
- Liberi sunt nexus inter virum, & uxorem . T. 4. c. 1436. C.
- Liberi . Vide, Filius .
- Liberi hominis casum futurum ad servitum exspectare nefas est . T. 5. c. 507. A.
- Liberi sunt onera matrimonii, quae sustinet pater, non mater . T. 5. c. 883. C.
- Liberi, & nepotes ex altero filio, quibus portionibus veniant ad hereditatem, sive ad bonorum possessionem . T. 5. c. 606. A.
- Liberi an prohibere possint, ne dos profecticia redeat ad patrem . T. 5. c. 553. B. C.
- Liberi arrogati familiam mutant, & in arrogatoris potestatem transeunt . T. 5. c. 159. A.
- Liberi homines rei postulati in quo differunt a servis reis postulatis . T. 5. c. 1185. C. & seq.
- Liberi ex adulterio procreati a parentibus alendi . T. 6. c. 1104. E.
- Liberi procreati ex clandestino, & illicito matrimonio sunt illegitimi, nec excusantur propter ignorantiam parentum . T. 6. c. 1088. E. secus, si clandestinum matrimonium non fuerit . Ibid. c. 1089. A.
- Liberi an matris conditionem sequantur . T. 6. c. 1107. C. D.
- Liberi ex adulterio suscepti non sunt legitimi per subsequens matrimonium . T. 6. c. 1132. C.
- Liberi ex solenni matrimonio suscepti legitimi sunt, licet postea per causam cognationis, vel aliam ob causam dissolutum sit matrimonium . Ibid. D.
- Liberi hominis nulla possessio civilis est . T. 6. c. 310. D.
- Liberi suscepti ex concubinato non legitimentur per subsequens matrimonium . T. 5. c. 544. C.
- Liberi, silentio exheredati patris militis testamento, an repellantur a paternis bonis . Tom. 6. c. 565. E.
- Liberi, quibus substituitur, an sint in potestate tempore mortis, & facti testamenti . T. 7. c. 903. D.
- Liberi, qui sunt in conditione, non sunt in dispositione . T. 7. c. 1080. D. E.
- Liberi rogati hereditatis superfluum fratribus suis restituere . T. 7. c. 1510. C.
- Liberi, rogati restituere, an cavere debeant de fideicommissio . Ibid. D.
- Liberi si hereditatem rogati sint restituere, & Falcidia non sufficiat doti, vel donationi propter nuptias, an possint ex fideicommissio supplere . T. 7. c. 1509. B.
- Liberi si sint exclusi ab unde liberi, possunt venire ad unde legitimi, & hac parte neglecta superest eis unde cognati . T. 8. c. 132. E.
- Liberi an sint sui, an emancipati, an referat aliquid . T. 7. c. 206. B. C. in successione, & petitione hereditatis . Ibid. C.
- Liberi cum emancipato patre quomodo jungantur in successione avi, item in querela de inofficioso . T. 7. c. 205. D. E.
- Liberi exheredati quam partem capiant jure legati, vel fideicommissi . T. 7. c. 1505. C.
- Liberi in querela inofficiosi quomodo cum patre emancipato concurrant . T. 7. c. 206. A.
- Liberi instituti quam partem capiant jure testamenti ex lege Falcidia . T. 7. c. 1505. C. in eam partem an fructus, & quos impudent . Ibid. C.
- Liberi, parentes, fratres quando querela inofficiosi excludantur . T. 7. c. 181. E.
- Liberi patronorum quando jura patrona-

tronatus amittunt. T. 7. c. 125. E.
 Liberi patronorum, & patroni in quo distant. T. 7. c. 126. A.
 Liberi homines non ceduntur flagellis, loris, sed fustibus, sive virgis. T. 7. c. 126. E.
 Liberi vetantur parentes, in quorum potestate sunt, in jus vocare. T. 7. c. 119. B.
 Unde liberi. T. 8. c. 161. C. & seq.
 An liberi homines vindicari possint. T. 7. c. 228. B.
 Liberi ceteri, & filius differunt. T. 7. c. 903. E.
 Liberi hominis vindicatio quid sit. T. 7. c. 228. B.
 Liberi naturales patroni, quos patronus dedit in adoptionem, a liberto paterno in jus vocari non possunt. T. 7. c. 125. B.
 Liberi in adoptionem dati in numerum liberorum patri naturali non computantur. Ibid. C.
 Liberi, amissa bonorum possessione unde liberi, an possint venire ex inferioribus partibus. Tom. 8. c. 179. E.
 Liberi sui sunt etiam legitimi. T. 8. c. 183. E.
 Liberi quibus modis desinant esse in potestate parentum. Tom. 8. c. 913. E.
 An liberi naturales possint cogere parentes de sua potestate eos dimittere. T. 8. c. 914. C.
 Liberi an acquirere parentibus possint. T. 8. c. 957. E. & c. 958. A.
 Liberi an inter se differant. T. 8. c. 895. B.
 Liberi non solum filii, sed & nepotes, & alii deinceps. T. 8. c. 564. E.
 Liberi, qui repudiarunt, vel omiserunt bonorum possessionem contra tabulas, an partem faciant aliis petentibus. T. 8. c. 45. D.
 Liberi qui veniant ex parte unde legitimi. T. 8. c. 132. E.
 Liberi, sub conditione instituti, an ea defecta admittantur ad successionem. T. 8. c. 34. E.
 Liberi adoptivi, in adoptionem rursus dati, an habeant bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 44. B.
 Liberi adoptivi prateriti an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. A. B.
 Liberi adoptati, rescissa adoptione per emancipationem, an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. T. 8. c. 31. A.
 Liberi an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas femininarum. T. 8. c. 36. A.
 Liberi an conferant ea, quae parentes dedere adipiscendae dignitatis gratia. T. 8. c. 91. B.
 Liberi an invicem conferant donationem simplicem. T. 8. c. 90. D.
 Liberi uno casu possunt agere actioe famosae in parentes. T. 8. c. 160. C.

Liberi an prateriti dicantur, si eis legata, vel fideicommissa relicta sint. T. 8. c. 24. B.
 Liberi an sint nominatim exheredandi. T. 8. c. 34. C. D. an possint silentio exheredari. Ibid. C.
 Liberi certo, & puro jure sunt exheredandi. T. 8. c. 42. A.
 Liberi emancipati an emancipatis conferant bona profectitia. T. 8. c. 90. B.
 Liberi emancipati ingrati an redigantur in potestatem patris. T. 8. c. 151. A.
 Liberi emancipati quae bona conferant petita bonorum possessione. T. 8. c. 100. D.
 Liberi exheredati an per prateritos admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 33. B.
 Liberi in adoptionem dati quomodo conferant. T. 8. c. 89. B.
 Liberi, in adoptionem dati, an admittantur contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
 Liberi in adoptionem dati retinent originem naturalem, quantum ad honores, & munera. T. 8. c. 30. E.
 Liberi liberti an excludant patronum ab hereditate liberti. T. 8. c. 155. C.
 Liberi liberti an patronum excludant a bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
 Liberi milites an obsequia debeant parentibus utriusque sexus. T. 8. c. 160. A.
 Liberi naturales an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 43. D.
 Liberi naturales emancipati sui esse desinunt, sed non liberi. T. 8. c. 24. E. an eis detur bonorum possessio contra tabulas. Ibid. c. 25. A.
 Liberi prateriti quando dicantur. T. 8. c. 24. B.
 Liberi prateriti, qui exclusi sunt, an possint restitui in integrum. T. 8. c. 138. B. si non sint restituti, an scripti rem obtineant. Ibid. B.
 Liberi quae bona conferant. T. 8. c. 90. B.
 Liberi qui institui heredes jure non possunt contra tabulas. T. 8. c. 32. A.
 Liberi, qui non possunt habere contra tabulas, an partem faciant. T. 8. c. 46. D.
 Liberi, quibus bonorum possessio non competit, & quibus competit. T. 8. c. 190. D.
 Liberi defuncti parentibus defuncti omnimodo, & omni jure praeruntur. T. 8. c. c. 180. B.
 Liberi, qui nunquam fuerunt in familia, prateriti habent bonorum possessionem contra tabulas, & ab intestato unde liberi. Tom. 8. c. 175. E.
 Liberi, qui non sunt in nostra potestate, non possunt vocare paren-

tes in jus. T. 9. c. 22. D.
 Liberi quot modis exeunt potestate parentum. T. 8. c. 376. E.
 Liberi emancipati non sunt legitimi successores. T. 9. c. 653. A.
 Liberi, & postumi in quo differunt. T. 9. c. 764. D. & seqq.
 Liberi emancipati invicem non conferunt, cum simul veniunt ad bona intestati patris. Tom. 9. c. 689. B.
 Liberi coloni alii sunt, alii servi coloni. T. 9. c. 974. C.
 Liberi sequuntur matres. T. 9. c. 552. B.
 Liberi non debent alienari a patribus quovis modo. T. 9. c. 371. A.
 Liberi prateriti qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
 Liberi apud quem morari, vel educari debeant, divortio facto. T. 9. c. 550. D. E.
 Liberi dicuntur filii, etiam si non sint uno amplius. T. 9. c. 868. D.
 Liberi naturales qui dicuntur. T. 9. c. 552. B.
 Liberi pro omnibus descendentibus. T. 9. c. 662. E.
 Liberi. Vide, Filii.
 Liberi hominis emptio contrahitur, si ab ignorante ematur. T. 10. c. 1002. E.
 Qui liberi non sunt, cives non sunt. T. 10. c. 123. B.
 Liberi libertorum an sibi invicem succedant, patrono excluso. T. 10. c. 361. B.
 Liberi sui liberis item suis, mortuo parente, sunt tutores legitimi agnationis jure. T. 10. c. 707. E.
 Liberi exheredati an jungantur in bonorum possessione petenda. T. 10. c. 773. A.
 Liberi vulgo quaesiti aviae maternae an succedant. T. 10. c. 780. A.
 Liberi facile restituntur adversus matres, si secundas nuptias contraxerint. T. 10. c. 906. A.
 Liberi Senatorum sunt clarissimi. T. 10. c. 929. D.
 De liberis, & postumis heredibus instituendis, vel exheredandis. T. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & seqq.
 Liberis, qui in potestate nostra sunt, si fiat injuria, nostra interest vindicare. T. 1. c. 472. B.
 De liberis agnoscendis. Tom. 1. c. 402. D. E.
 De liberis naturalibus consultatio. T. 1. c. 700. E.
 Liberis dignitas integra manet, etiam si pater, a quo eam dignitatem habent, ea dignitate exciderit. T. 4. c. 972. A.
 Liberis damnatorum an servetur jus patronatus quod habuit, qui damnatus est capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
 In liberis hominibus poenae interpretatione molliendae sunt, in servis

- fervis exasperanda: Tom. 4. c. 1409. B. C.
- Liberis extraneis, idest, emancipatis cur actio utilis ex stipulatione, quam parentes pro illis fecerunt, detur. T. 5. c. 59. D. E.
- Liberis in quem casum, & quomodo habituere possimus. T. 7. c. 900. C.
- Liberis emancipatis præteritis dari bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 921. D.
- Liberis in adoptionem datis, & præteritis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
- Liberis in petenda Carboniana bonorum possessione quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.
- Liberis naturalibus emancipatis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 24. E.
- Liberis præteritis an possessio bonorum contra tabulas testamenti detur. T. 8. c. 19. D.
- Liberis præteritis an detur querela contra testamentum militis. T. 8. c. 148. E.
- Liberis omnibus an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.
- Liberis omnibus in infinitum suo ordine dari bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 24. B.
- Liberis præteritis quomodo subveniatur. T. 8. c. 132. D.
- Liberis quæ adoptio noceat in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 31. D.
- Liberis, qui petierunt bonorum possessionem contra tabulas, an conferentur legata. T. 8. c. 64. C. an auferantur fideicommissa. Ibid. C.
- Liberis quibuslibet an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.
- Liberis quod tempus præstitutum sit petende bonorum possessionis. T. 8. c. 13. A.
- Liberis præteritis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 24. A. & c. 32. E.
- Liberis scriptis heredibus an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 32. E.
- Liberis scriptis an detur possessio bonorum contra tabulas per præteritos. T. 8. c. 33. A.
- Liberis scriptis sub conditione an detur bonorum possessio contra tabulas. Ibid. D.
- Liberis suis non tantum dari ab intestato unde liberi, sed & unde legitimi. T. 8. c. 132. D. E. an omnia unâ succedant ex altera. Ibid. E.
- Liberis ad petendam bonorum possessionem edictalem quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.
- Liberis adoptivis emancipatis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 24. E.
- Liberis an detur bonorum possessio contra tabulas, si nullus he-
- res existat. T. 8. c. 9. C.
- Liberis an magis hereditas debeat, quam parentibus. T. 8. c. 180. B. C.
- Liberis in adoptionem datis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 30. C.
- Liberis suis præteritis tam adoptivis, quam naturalibus bonorum possessio contra tabulas datur. Ibid. C.
- Liberis defuncti datur bonorum possessio ex prima parte edicti de successione ab intestato. T. 8. c. 180. B.
- De liberis alendis. T. 9. c. 550. D. E.
- De liberis libertorum. T. 9. c. 645. E. & seq.
- De liberis præteritis, vel exhereditatis. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & seq.
- De liberis ingratiss. T. 9. c. 1317. C. D.
- De liberis legitimis ab intestato venientibus. T. 9. c. 910. B. & seq.
- De liberis hominibus, qui quæstio- gi subijci possunt, vel non. T. 9. c. 1459. E. & c. 1470. A. & seq.
- De liberis naturalibus, & matribus eorum, & ex quibus causis justii efficiantur. T. 9. c. 552. B. & seq.
- De liberis deducendis. Vide, Interdictum.
- De liberis exhibendis. Vide, Interdictum.
- Liberis natura non taxavit certam partem. T. 10. c. 492. B.
- Ex liberis duobus emancipatis, uno præterito, altero exhereditato quid fiet. T. 10. c. 772. E.
- Liberis potius debetur parentibus hereditas, quam liberorum parentibus. T. 10. c. 774. C.
- Liberis, & parentibus, nec non & cæteris omnibus quodnam tempus detur ad petendam bonorum possessionem. T. 10. c. 784. B.
- Interdictum de liberis exhibendis est præparatorium interdicti de liberis ducendis. T. 10. c. 947. B.
- De libero homine exhibendo interdictum exhibitorium. T. 1. c. 855. C.
- Libero homini, civique Romano libera est testamenti factio. T. 4. c. 1165. E.
- Libero homini an possit legari viam ad fundum alienum. T. 4. c. 412. B. testamenti factio separanda est a rebus singulis. Ibid. B.
- Libero homini non temerè vincula injiciuntur. Vide, Vincula.
- De libero homine vendito. T. 6. c. 392. C. D.
- De libero homine exhibendo interdictum. T. 7. c. 228. B.
- De libero homine exhibendo. Vide, Interdictum.
- Liberorum numerus excusat. T. 1. c. 51. E.
- Liberorum nomine qui significantur. T. 1. c. 798. A.
- Liberorum nomen est naturale, suorum civile. T. 1. c. 826. E.
- Liberorum numerus ab oneribus non excusat. T. 2. c. 753. D.
- Liberorum alii patres familias, alii filii familias. T. 1. c. 726. B. C.
- Liberorum nomen nepotes comprehendere. T. 1. c. 700. A.
- Liberorum jus quando habet mater. T. 1. c. 457. D.
- Liberorum instituendorum vel exheredandorum magna ceterosque inter filium, & filiam, ceterosque liberos. T. 1. c. 1053. B.
- De liberorum suite novella constitutio. T. 2. c. 1115. B.
- Liberorum loco quæ personæ habentur in jure. Tom. 3. c. 230. D.
- Liberorum appellatione an naturales contineantur. T. 4. c. 1157. A. & est quæstio voluntatis, seu facti, non juris, quæ in æstimatione judicis est, non Jurisconsultis; in disquisitione Rhetoris, non Jurisconsulti. Ibid. A.
- Liberorum numerus an excuset a muneribus civilibus. Tom. 4. c. 863. B.
- Liberorum numerus utrum excuset a Sacerdotio provinciarum. T. 4. c. 864. A. B.
- Liberorum trium; aut quatuor quodnam sit jus, & quandonam excuset a tutela. T. 5. c. 1044. D.
- Liberorum corporum, aut annulorum liberorum hominum an fiat æstimatio. T. 5. c. 535. C.
- Liberorum status conservatur, etiam si matrimonium incestui commixtum irritum sit. Tom. 6. c. 1089. A.
- Liberorum alii legitimi nascuntur, alii legitimi fiunt, & quomodo. T. 6. c. 1132. A.
- Liberorum locum an obtineant alumni. T. 6. c. 737. B.
- Liberorum appellatione an contineantur naturales. T. 7. c. 1249. E.
- Liberorum custodia est ex jure naturalis. T. 7. c. 21. C.
- Liberorum jus definitur. T. 8. c. 1034. A.
- Liberorum appellatione qui contineantur. T. 8. c. 531. A. B. & c. 564. E.
- In liberorum linea eodem jure censentur adoptivi, & naturales. T. 8. c. 167. E.
- Liberorum appellatione omnes descendentes continentur. T. 8. c. 564. E.
- Liberorum appellatio ubi sufficit, non necesse est singulis nominibus uti. T. 8. c. 565. A.
- Liberorum hominum genera duo. T. 8. c. 614. E.
- Liberorum nomen strictè acceptum. T. 8. c. 531. B.
- Liberorum nomine præmia. T. 8. c. 585. A.
- In liberorum linea duæ regulæ obser-

- servandæ, & quæ sunt. T. 9. c. 911. B.
- De liberorum emancipationibus. T. 9. c. 1314. D. E. & seq.
- Liberorum nomen comprehendit etiam nepotes. T. 9. c. 501. D.
- De liberorum jure. T. 9. c. 1361. B. C.
- Liberorum in gradu proximior non excludit ulteriorem. T. 10. c. 779. A.
- Liberos, morte patris, sui juris fieri sine capitis deminutione. T. 2. c. 1119. B.
- Liberos non pertingit nota patri aspersa. T. 4. c. 972. B.
- Inter liberos filium, & filiam quæ differentiæ fuerunt olim ante Justinianum. T. 4. c. 1064. B.
- Per liberos singulos remittuntur singuli anni ex lege Julia, & Papia. T. 4. c. 860. C.
- Inter liberos homines, & servos quo ad crimen adulterii, ex l. Julia, differentia quæ. T. 4. c. 1480. E.
- Per liberos remittuntur anni ex lege Papia. T. 4. c. 860. C.
- Liberos quot quis habet, tot etiam legi annuariæ dimittuntur anni. T. 4. c. 860. C.
- Liberos homines, & ingenuos flagellis afficere, flagellis cædere, quanta sit injuria. T. 5. c. 752. E.
- Liberos legitimos facit venia, seu permissio Ecclesiæ. T. 6. c. 1135. D.
- Liberos factos, seu manumissos servos definitus possidere. Tom. 6. c. 310. D. E.
- Per liberos homines bonâ fide possessos adquirimus omni ex causa, iisdem etiam modis, quibus per servos nostros adquirimus. T. 6. c. 322. D.
- Erga liberos parentum affectione nulla major est. T. 6. c. 527. B.
- Liberos dicunt juris auctores numero plurali, & cum de uno tantum loquuntur. T. 8. c. 332. C.
- Erga liberos pietas, educatio, cura est ex jure naturali. T. 7. c. 21. C.
- Inter liberos non vocantur adrogati, & adoptati. T. 8. c. 167. B.
- Liberos etiam non suos, qui tamen sui futuri erant, præteritos invitari ad bonorum possessionem contra tabulas, vel ab intestato unde liberi. T. 8. c. 175. E.
- Ob liberos ante divortium paciscimur quodlibet. T. 9. c. 504. B.
- Liberos dici usque ad trinepotes. T. 9. c. 467. C.
- Propter liberos erat retentio sextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causâ. T. 9. c. 550. D.
- De his, qui liberos, vel parentes occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
- Liberos homines non compelli, quasi principes debitores, servire creditoribus ob æs alienum. T. 9. c. 246. D. E.
- Liberum caput qui dicitur. T. 4. c. 306. B.
- Liberum esse, & in libertate esse diversa sunt. T. 8. c. 270. E.
- Liberum hominem an scientes possidere possimus. T. 8. c. 288. C. & c. 293. D.
- Liberum facit nuda voluntas principis. T. 9. c. 1068. D.
- Qui liberum se esse contendit, actor est. T. 9. c. 270. B.
- Liberta uxor patroni, si ab eo invito decesserit, an possit alii nubere. T. 7. c. 1492. C. an possit se alii in concubinatum dare. Ibid. C.
- Libertæ filius an vocetur ad rem persequendam, quam testator vetuit alienari de nomine familiæ. T. 7. c. 1081. E. & c. 1082. A.
- Libertas jure naturali constituitur. T. 1. c. 13. B.
- Libertas quid. T. 1. c. 13. A.
- Libertas est inæstimabilis. T. 1. c. 1475. E.
- Libertas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
- Libertas pro parte adquiri non potest. T. 1. c. 1211. B.
- Libertas prædii non adquiri, neque servitus remitti pro parte potest. T. 1. c. 1368. B.
- Libertas ut testamento relinquatur. T. 1. c. 465. E.
- Libertas testamento data an adimi possit. Tom. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
- Libertas ex testamento falso representata, vel præstita non revocatur. T. 3. c. 238. B.
- Libertas inutilis institutionem non vitiat. T. 1. c. 1101. A.
- Libertas pecuniâ reparari non potest. T. 1. c. 1241. C.
- Libertas, quæ semel competiit, restitui, repeti, & revocari non potest, ac ne pretium quidem ejus, quoniam inæstimabilis res est. T. 3. c. 416. D.
- Libertas directò dari potest. T. 1. c. 308. D.
- Libertas per fideicommissum dari potest. Ibid. E.
- Libertas, fideicommissò data, facto heredis non mutatur. Tom. 1. c. c. 463. C.
- Libertas fideicommissaria est quasi statulibertas. Tom. 3. c. 426. E.
- Libertas in jure cedi potest, quòd sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
- Libertas justa est civitas Romana. T. 1. c. 463. C.
- Libertas dari, & adimi potest testamento, & codicillis. Tom. 1. c. 309. A.
- Libertas cessitia quæ sit. T. 1. c. 329. B.
- Libertas publicam tutelam meretur. T. 1. c. 488. E.
- Libertas quibus modis revocatur. T. 1. c. 335. D.
- Libertas alienatione revocatur, redemptione convalescit. T. 1. c. 1093. C.
- Libertas usufructus non usucapitur. T. 1. c. 1137. D.
- Libertas invito non datur filio, invito servo datur. T. 1. c. 1208. C. D.
- Libertas ut adimi potest. T. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
- Libertas alieno servo relicta nullus est momenti. T. 1. c. 1346. E.
- Libertas justa testamento dari potest. T. 1. c. 306. C.
- Libertas fideicommissaria testamento relicta a minore 20. ann. valet. T. 2. c. 446. B. directa non valet. Ibid. B.
- Libertas fideicommissaria, an directa competat, aut debeatur servo proprio tutori dato filio impuberi sine libertate. T. 3. c. 513. E. c. 514. A.
- Libertas justa non iteratur: justa adoptio non iteratur, & generaliter actus legitimi non iterantur, veluti aditio, & servi optio. T. 3. c. 171. B.
- Libertas per speciem fideicommissi relicta quænam dicatur. T. 1. c. 188. D.
- Libertas servo per fideicommissum an dari possit. T. 1. c. 146. A.
- Libertas quandonam directò dari videatur. Ibid. C.
- Libertas pœnæ nomine dari an possit. T. 1. c. 136. D.
- Libertas inæstimabilis. Tom. 1. c. 19. E.
- Libertas causâ pœnæ non rectò datur, nec adimitur. T. 1. c. 1338. E.
- Libertas rusticorum prædiorum servitutum non usucapitur. Tom. 1. c. 378. B.
- Libertas data servo fideicommissò valet, legato non item. Tom. 2. c. 1090. A.
- Libertas efficacior est legato. T. 4. c. 410. B.
- Libertas est individua, nec pro parte præstari potest. T. 4. c. 513. B.
- Libertas data in fraudem creditorum ipso jure irrita est. Tom. 4. c. 1372. B.
- Libertas directâ quando dari videtur. T. 4. c. 1198. D.
- Libertas an sit servo representanda ex causa fideicommissi suspensâ cognitione maleficii. Tom. 4. c. 1249. A.
- Libertas scindi non potest, & est individua. T. 4. c. 1305. E.
- Libertas nulla est cum servo. T. 4. c. 882. E.
- Libertas statuliberis quomodo derelinquitur. T. 4. c. 51. E.
- Libertas fideicommissaria. Tom. 4. c. 52. A.
- Libertas, & legatum in quo differunt. T. 4. c. 608. E.
- Libertas undenam publica res dicatur, & libertatis publica tutela. T. 5. c. 376. D.
- Libertas res inæstimabilis, & sine pretio

- pretio pretiosa: T. 5. c. 30. D.
 Libertas servitutum urbanarum cur
 usucapi possit, rulticarum verò
 non item. T. 5. c. 735. C.
 Libertas an ad tempus dari possit.
 T. 5. c. 848. B. & c. 1093. C.
 Libertas directa, & fideicommissa-
 ria in quibusnam differant, & an
 alieno servo utraque, aut alte-
 rutra dari possit. Tom. 5. c. 681.
 B.
 Libertas an pro parte præstari pos-
 sit. T. 5. c. 821. E.
 Libertas in quo distet ab hereditate.
 T. 5. c. 1093. E.
 Libertas sub conditione relicta. T.
 6. c. 214. B.
 Libertas an adimi possit eodem tes-
 tamento, quo data est. Tom. 6.
 c. 191. E.
 Libertas justa, & plena quæ est.
 T. 6. c. 304. D.
 Libertas, quæ sine vindicta per fi-
 lium imposta est servo, nullius
 momenti est. T. 6. c. 295. D.
 Libertas directa codicillis data. T.
 6. c. 260. B.
 Libertas purè dari potest servo he-
 redis per fideicommissum. T. 6.
 c. 304. C.
 Libertas semel data non potest revo-
 cari, nec pretium ejus repeti,
 quod nullum est: libertas enim
 est res inæstimabilis. T. 6. c. 297.
 B.
 Libertas, quæ semel competit, per
 restitutionem in integrum revo-
 cari non potest. T. 6. c. 21. A.
 Libertas quando nullius momenti
 est. T. 6. c. 297. A.
 Libertas res est inæstimabilis, res
 sine pretio, & ideo nec fidei-
 commissio, nec computationi sub-
 jecta est. T. 6. c. 270. C. non
 potest conferri libertas cum fidei-
 commissio pecuniario. Ibid. C.
 Libertas non valet, quæ testamen-
 to data est, ex quo nemo heres
 exstitit. T. 6. c. 197. C.
 Libertas alieno servo an dari pos-
 sit. T. 7. c. 1476. A.
 Libertas an detur a semetipso. T. 7.
 c. 1002. C.
 Libertas an fideicommissio onerari
 possit. T. 7. c. 1069. B.
 Libertas non videtur relicta, si ali-
 menta ancillæ relicta sint. T. 7.
 c. 882. A.
 Libertas data servo a debitore fisci
 in fraudem fisci an valeat. T. 7.
 c. 1470. B.
 Libertas data servo, pendente condi-
 tione fideicommissi, an valeat.
 T. 7. c. 1509. A.
 Libertas data testamento adimi
 an possit. Tom. 7. c. 1032.
 D.
 Libertas fideicommissaria an relin-
 qui possit a servi legati domino
 eidem servo. T. 7. c. 1485. C.
 Libertas in fraudem creditorum
 data an valeat. T. 7. c. 1032.
 E.
 Libertas in obscuris valet, non le-
 gatum. Ibid. D.
 Libertas in quibus casibus plus va-
 leat legato. T. 7. c. 920. E. &
 c. 921. A.
 Libertas semel concessa an revoca-
 ri possit. T. 7. c. 1060. B.
 Libertas servitutum quomodo usu-
 capiatur. T. 7. c. 410. D.
 Libertas est ex jure naturali. T. 7.
 c. 18. A.
 Libertas juris naturalis est. T. 7.
 c. 691. C.
 Libertas an possit dari sub demon-
 stratione certa. Tom. 7. c. 647.
 B.
 Libertas quando non debetur. T. 7.
 c. 1142. C.
 Libertas dari quando non potest
 servo alieno directis verbis, an
 precariis possit. T. 7. c. 1099. B.
 C.
 Libertas si data sit, an cedat a mor-
 te, vel ab adita hereditate. T. 7.
 c. 1476. A.
 Libertas si data sit sub diversis condi-
 tionibus, non novissimam, sed
 levissimam spectari. T. 7. c. 987.
 D.
 Libertas si detur servo per legatum,
 vel fideicommissum, conjuncta
 scriptura, an servi sit electio,
 quam velit. Ibid. C.
 Libertas si directè data sit, an ut-
 rumque tempus testamenti, &
 aditionis spectetur. T. 7. c. 1476.
 A.
 Libertas statuta an perimatur ven-
 ditione servi. Tom. 7. c. 940.
 B.
 Libertas sub conditione non facien-
 di aliquid an relinqui possit. T.
 7. c. 944. D. E.
 Libertas an per fideicommissum
 servo dari possit. T. 8. c. 1010.
 A.
 Libertas an servo adimi possit. T.
 8. c. 974. B.
 An ademptio ejus post manumissio-
 nem vana sit. Ibid. D.
 Libertas in diem mortis legata an
 valeat. T. 8. c. 92. E.
 Libertas de plano datur ambulante
 Prætorè. T. 8. c. 794. A.
 Libertas omnibus rebus favorabi-
 lior. Tom. 8. c. 713. E. & c.
 822. E. & c. 823. A. & c. 872.
 A.
 Libertas res inæstimabilis est. T. 8.
 c. 709. A. & c. 816. B. C. & c.
 869. B.
 Libertas data in fraudem credito-
 rum nulla. T. 8. c. 492. B.
 Libertas data non revocatur. T. 9.
 c. 382. D.
 Libertas præstata nunquam revoca-
 tur. T. 9. c. 479. B.
 Libertas publicè data pro præmio
 judicii. Tom. 9. c. 971. B. &
 seq.
 Libertas data quando non valet. T.
 9. c. 961. C. D. & seqq.
 Libertas, quæ semel competiit adita
 hereditate, vel suo herede exsi-
 stente, statim ipso jure a morte

- testatoris, quæ libertas etiam
 competiit statim, non revocatur.
 T. 9. c. 947. B.
 Libertas publicam tutelam meretur.
 T. 9. c. 1300. D.
 Libertas testandi. T. 9. c. 94. A. B.
 Vide, Testandi libertas.
 Libertas vindicta data a domino
 adimi non potest, nisi ex causa
 ingratitude. T. 9. c. 947. D.
 Libertas non præscribitur. Tom. 9.
 c. 1034. D.
 Libertas olim data testamento ab
 ipso testatore adimi non potuit.
 T. 9. c. 947. C. D.
 Libertas non justa quæ est. Tom. 9.
 c. 973. C.
 Libertas an invito dari possit. T.
 9. c. 948. C.
 Libertas directa, & fideicommissa-
 ria in quo differunt. Tom. 9.
 c. 946. C.
 Libertas, & tutela in quo diffe-
 runt. T. 9. c. 554. D.
 Libertas, & quod nihil difficilius
 revocatur, quàm ea. T. 9. c. 947.
 C.
 Libertas potior est legato. Tom. 10.
 c. 15. A.
 Quibus libertas fideicommissaria
 debetur, an possint torqueri. T.
 10. c. 26. E.
 Libertas relicta servo, qui heres
 scriptus non est, an possit adimi.
 T. 10. c. 209. E.
 Libertas an adimatur a coherede.
 T. 10. c. 211. C.
 Libertas quomodo dabatur a testa-
 toribus, his, quos, cum essent
 minores 30. annis, cives Roma-
 nos fieri cupiebant. T. 10. c. 413.
 B.
 Libertas fideicommissaria in quo sit
 directa, quomodo competat se-
 cundùm Græcos. T. 10. c. 492.
 D.
 Libertas comparatur legato. T. 10.
 c. 508. C.
 Libertas competit post pœnitentiam,
 si emptor, & venditor deceffe-
 rint sine herede. T. 10. c. 510.
 D.
 Libertas nominatim relinquenda
 erat ex lege Fusia. T. 10. c. 688.
 E. & c. 689. A.
 Libertas olim triplex. T. 10. c. 831.
 C.
 Libertas semel data ex alia causa
 revocari non potest. Tom. 10.
 c. 1014. B.
 Libertatis causa potior est, quàm
 fisci. T. 1. c. 189. E.
 Libertatis causa commodo pecu-
 niario an præferenda. Tom. 1.
 c. 188. B.
 Libertatis datio per Procuratorem
 fieri non potest. T. 3. c. 435. D.
 De libertatis ademptione. Tom. 1.
 c. 839. B.
 In libertatis nomine legum auctores
 sæpius errare contingit. Tom. 1.
 c. 335. E.
 Libertatis dies cedit ab adita here-
 ditate. T. 4. c. 387. C.

Liberta-

Libertatis favore jure veteri tempus editionis tantum spectatur, hodie verò tempus conceptionis. T. 4. c. 1382. C.
 Libertatis auxilium potentius est, quam manus injectionis. Tom. 4. c. 1271. A.
 Libertatis fideicommissum. Vide, Fideicommissum.
 Libertatis ex die datio in quo differat a datione hereditatis. T. 4. c. 1440. E.
 Libertatis causa publica est. T. 5. c. 578. C.
 Libertatis gratia quandonam actio injuriæ competat. T. 5. c. 111. B.
 Libertatis, & statulibertatis dies non cedit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 216. C.
 Libertatis nudo nomine libertas directa intelligitur. T. 6. c. 261. B.
 Libertatis publica tutela est. T. 6. c. 392. C.
 Libertatis usucapio an sit continua. T. 7. c. 411. A.
 In libertatis usucapione conjungi tempora inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
 Libertatis datio an legatum infirmet. T. 7. c. 1032. E. quando nulla sit. Ibid. E.
 Libertatis dationem an conditio impossibilis impediatur. T. 7. c. 984. E.
 Libertatis in possessione qui est, non probat; qui eam petit, in cuius possessione non est, probat. T. 7. c. 871. C.
 Libertatis iudicium, lite contestata de inofficioso, an differatur. T. 7. c. 217. C.
 Libertatis purè datæ dies quando cedat. T. 7. c. 1433. B.
 Libertatis statutz dies quando cedat. Ibid. B.
 Libertatis causâ cuiam addici bona possint. T. 8. c. 1043. E.
 Libertatis, & necessitudinis infinita est æstimatio. T. 8. c. 731. B. & c. 816. C. & c. 843. A. & c. 883. B.
 Libertatis quoties dubia interpretatio est, quomodo respondendum. T. 8. c. 669. C. & c. 755. C. & c. 853. D.
 Libertatis adsertio quid. Tom. 9. c. 983. D. E.
 Libertatis eripiendæ filiis nunquam jus habuerunt patres. Tom. 9. c. 1309. E. filios occidere licuit, libertatem eis eripere non licuit. Ibid. D.
 Libertatis actus trahit ad se factum servitutis. T. 9. c. 252. A.
 Libertatis publica est tutela, & publica causa. T. 9. c. 1310. A.
 Libertatis auctor est Adrianus. T. 10. c. 661. B.
 Libertatis favor superat favorem ætatis. T. 10. c. 897. C.
 Libertatis datio præmatura non facit legatum inutile. Tom. 10. c. 1089. D.
 Libertatis, & legatorum servis relictorum dies cedit ab adita he-

reditate. T. 10. c. 1091. E.
 Libertati media tempora non nocent. T. 1. c. 403. A.
 Libertati plus favetur, quam ætati. T. 1. c. 996. C.
 Libertati favere cur nemo prohibendus sit. T. 5. c. 377. A.
 Libertati favendum in obscura voluntate. T. 7. c. 1460. E.
 Libertati non sunt similes servitutes prædiorum legatæ testamento. T. 7. c. 1227. B.
 Ut libertati proficiat præscriptio longi temporis, quæ requiruntur. T. 9. c. 992. C.
 Libertati majores plurimum favisse, & plus libertati peperisse, quam vitæ. T. 9. c. 1309. E.
 Libertatem fideicommissariam assumens, directam non abrogat. T. 3. c. 514. B.
 Ad libertatem quibus proclamare non licet. T. 1. c. 841. B. C.
 Libertatem retinent in perpetuum damnati, & civitatem amittunt. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
 Contra libertatem dare quid sit. T. 3. c. 157. E.
 Libertatem fideicommissariam qui abnuvit, non continuo abnuere directam. T. 4. c. 1005. B.
 In libertatem qui aliquem vindicaturus est, an ei detur actio ad exhibendum. T. 5. c. 376. C.
 Libertatem defendere quare maxime cuiuslibet sit concessum. T. 5. c. 792. B.
 Libertatem adipisci potest servus de peculio suo. T. 6. c. 303. A.
 Libertatem rectè dari sub conditione. T. 6. c. 297. A.
 Libertatem si quis testamento accepit sub conditione, si rationes reddiderit, debet pro hereditaria parte heredibus reliqua solvere, etiam si nomina quorundam heredum sint in conditione posita. T. 7. c. 39. E. & c. 40. A.
 Libertatem an usucapere possit is, qui precario jus impetravit. T. 7. c. 426. D. E.
 Libertatem probare debet, qui se in eam asserere velit. T. 7. c. 870. D.
 Libertatem non esse redimendam pretio alimentorum. Tom. 9. c. 1325. C.
 In libertatem adsertio iterari potest. T. 9. c. 983. A.
 Ad libertatem qui non possunt pervenire. T. 9. c. 969. C. & seq.
 Libertatem auferri non posse. T. 9. c. 754. C.
 Qui libertatem meruit, & de ejus peculio. T. 9. c. 993. A.
 In libertatem adsertio iterabatur ab eodem ter, quaterve. Tom. 9. c. 984. A.
 Ad libertatem proclamatio nullo tempore extinguatur. Tom. 9. c. 992. C.
 Ad libertatem quibus proclamare non licet, & de rebus eorum, qui ad libertatem proclamare

non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & seq.
 Libertatem pro quibus causis servi in præmium accipiunt. Tom. 9. c. 971. A. & seqq.
 Libertatem competere quid sit. T. 9. c. 891. B.
 Adversus libertatem minor an possit restitui. Tom. 10. c. 898. D. E.
 Libertate plenâ cives Romani fruantur. T. 3. c. 91. D.
 De libertate data servo communi ab uno ex dominis sub conditione, si 10. dederit, non adjecto, cui daret. T. 6. c. 302. D. & seq.
 Libertate ancillæ legatâ, si primum masculum pepererit, masculum & fœminam peperit incertum est, uter prior natus sit. T. 7. c. 1469. D.
 De libertate fideicommissaria. T. 7. c. 1227. E.
 Pro libertate præscriptio longi temporis plurimum facit. Tom. 9. c. 992. C.
 De libertate dediticia tollenda. T. 9. c. 955. E. & seq.
 De libertate latina tollenda, & per certos modos in civitatem Romanam transfusa. T. 9. c. 957. B. C. & seqq.
 Libertate ademptâ, an & hereditas adempta videatur. T. 10. c. 211. C. D.
 Pro libertate lata sententia an semper prævalcat. Tom. 10. c. 1234. B.
 Libertates datæ sunt nominatim. T. 1. c. 1346. C.
 Libertates datæ in fraudem patroni ipso jure nullæ sunt. T. 1. c. 414. D.
 Libertates relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
 Libertates fideicommissariæ. T. 1. c. 838. D. E.
 Libertates ab adita hereditate cedunt. T. 3. c. 91. C.
 Libertates in fraudem datæ nullæ sunt. T. 3. c. 213. C.
 Libertates in fraudem patroni, vel creditorum factæ non valent. T. 1. c. 1258. C.
 Libertates quando sunt irritæ, quando non. T. 4. c. 1040. C.
 Libertates, quæ servis testamento matris datæ sunt, an irritæ constituentur. T. 4. c. 1102. B. C.
 Libertates fideicommissariæ. Vide, Fideicommissariæ libertates.
 Libertates cedunt ab adita hereditate, regula verò Catoniana pertinet tantum ad ea, quæ a morte testatoris cedunt. T. 4. c. 1122. C.
 Libertates directæ a testatore dantur: legatæ verò præstantur ab herede. T. 4. c. 1033. B. ratio quæ est. Ibid. B.
 Libertates testamento datæ an etiam post aditam hereditatem suspendantur. T. 4. c. 1107. E. & c. 1108. A.

- Libertates. Vide, Regula Catoniana.
- Libertates datæ in fraudem nullæ sunt. T. 5. c. 1171. B.
- Libertates confirmat testamentum pupillare. T. 6. c. 177. C.
- Libertates testamento relictas conservat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
- Libertates servitutum. Vide, Servitus.
- Libertates fideicommissariæ inutiles quæ. T. 6. c. 422. A.
- Libertates directas datas in fraudem creditorum nullas esse. Tom. 6. c. 421. E.
- Libertates. Vide, Manumissiones.
- Libertates directæ, seu fideicommissariæ malâ fide datæ, revocantur a creditoribus actione Pauliana. T. 6. c. 328. A. & c. 335. E.
- Libertates fideicommissariæ infirmantur per æs alienum, quarum præstatio heredi incumbit, nec ad eam adigitur, antequam per solutum sit omne æs alienum defuncti. T. 6. c. 336. B.
- Libertates directæ non infirmantur per æs alienum defuncti, sed competunt statim, atque adita est hereditas ipso jure, nisi testator, cum eas dedit, consilium inierit fraudandorum creditorum, quo casu infirmantur. Ibid. B. C.
- Libertates in priori institutione utriusque, & eodem testamento directæ datæ statim competunt. T. 6. c. 407. B.
- Libertates directæ non præstantur ab herede, sed a testatore solo. Ibid. C.
- Libertates competunt, legata præstantur. Ibid. B.
- Libertates non dari in fraudem creditorum, vel patronorum. T. 6. c. 420. B. & seq.
- Libertates ex testamento datæ an competant, & fideicommissariæ debeantur. T. 6. c. 681. D.
- Libertates a die aditæ hereditatis demum vires accipere. T. 7. c. 1435. B.
- Libertates datæ in fraudem patroni nullæ sunt. T. 7. c. 184. A.
- Libertates ex falsis codicillis præstitæ an revocentur. T. 7. c. 191. C.
- Libertates redemptæ pecuniâ an valeant, testamento per querelam inofficiosi rescisso. Ibid. A. B.
- Libertates intercidere quid. T. 7. c. 1227. B.
- Libertates testamento relicte cedunt ab adita hereditate. T. 7. c. 1231. A.
- Libertates dare, aut relinquere qui non possunt. T. 8. c. 898. C. & seq.
- Libertates datæ in fraudem creditorum nullæ sunt. T. 8. c. 801. E.
- Libertates, & legata differunt. T. 8. c. 562. E.
- Libertates aditæ hereditate an competant, si petita sit bonorum possessio. T. 8. c. 68. D.
- Libertates an competant, si querelâ inofficiosi testamentum rescissum sit. Ibid. D.
- Libertates an valeant, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.
- Libertates non competere, pendente lite hereditatis. T. 9. c. 182. E. & c. 183. A. & seq.
- Libertates fideicommissariæ, & directæ testamento relicte in quo differunt. T. 9. c. 892. A. B.
- Libertates datæ in fraudem creditorum ab eo, qui solvendo non est, vel in fraudem patronorum a liberto, nullas esse. T. 9. c. 967. A. B.
- Libertates directæ competunt ipso jure. T. 9. c. 182. E. fideicommissariæ libertates præstantur, & deberi dicuntur. Ibid. E.
- Libertates directæ post annum competunt. T. 9. c. 183. B.
- Libertates quando competunt. T. 9. c. 891. B.
- Libertates pœnæ causâ relicte an valeant. T. 9. c. 836. B. C.
- Ad libertates fideicommissarias an pertineat lex Fusia Caninia. T. 9. c. 949. A.
- An libertates minuant legitimam portionem liberorum, & patroni. T. 9. c. 638. B.
- Libertates directæ, & fideicommissariæ, & ea, quæ sunt communia inter eas. T. 9. c. 952. E.
- Libertates cedunt ab adita hereditate, non a morte. T. 10. c. 477. E.
- Libertates an separentur a legatis. T. 10. c. 59. C.
- Libertates quibus temporibus cedant. T. 10. c. 508. B.
- Libertates an valeant, ubi injustum est testamentum. T. 10. c. 899. C.
- Libertatum testamento relictarum dies quando cedit. T. 4. c. 1107. B.
- In libertatum directarum datione levissima conditio spectatur. T. 6. c. 130. D.
- In libertatibus cur Mucianæ cautioni non sit locus. T. 3. c. 415. D.
- In libertatibus cur non remittitur jurisjurandi conditio. Tom. 3. c. 375. A.
- In libertatibus non potest intervenire Falcidia. T. 4. c. 1033. B.
- In libertatibus an locum habeat regula Catoniana, quæ vetat convalescere ea, quæ ab initio inutilia sunt. T. 4. c. 1122. C.
- In libertatibus fideicommissariis ultima scriptura spectanda. T. 6. c. 130. D.
- Libertatibus condiciones insertæ. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & seq.
- De libertatibus fideicommissariis. T. 9. c. 949. E. 950. A. & seq.
- De libertatibus datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. & seq.
- De libertatibus conservandis. T. 9. c. 947. B.
- Libertatibus in fideicommissariis novissima semper spectatur scriptura. D. 10. c. 508. A.
- Libertatibus directis plus favetur, quàm fideicommissariis. T. 10. c. 508. A.
- Liberti assignatio fit quibuscumque verbis. T. 1. c. 1037. A.
- Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, nisi impetrato jure aureorum annulorum. T. 2. c. 725. A.
- Liberti assignatio non acquiritur invito. T. 1. c. 1208. A. B.
- In bonis liberti quis prior est jure. T. 1. c. 413. D.
- Liberti natalibus omnes ipso jure restituntur. T. 2. c. 725. B.
- Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, libertinorum filii possunt. Ibid. A.
- Liberti nec volentes audiuntur adversus patronos, vel patronorum liberos. T. 4. c. 1478. D.
- Liberti ut ingrati, & donarii extra ordinem coercentur. T. 5. c. 636. A. B.
- Liberti, qui natalibus restituti sunt, prorsus ingenui sunt; non ii, qui aureo tantum annulo, aut facultate gestandi annuli donati sunt. T. 5. c. 636. C. difficilius torquentur ingenui, quàm libertini. Ibid. C.
- Liberti Orcini quinam dicantur. T. 6. c. 737. B.
- Ad liberti hereditatem proximum quemque vocari in solidum, in assen. T. 6. c. 185. B.
- Liberti filius suus, vel emancipatus præfertur patrono. T. 6. c. 174. E.
- Liberti patronis necessariò debent honorem, reverentiam, pietatem, obsequium. T. 6. c. 619. E.
- Liberti an sint ex nomine, & familia patroni. T. 7. c. 1081. D.
- Liberti libertorum an etiam ad fideicommissum agnatorum vocentur. Ibid. E.
- Liberti si invicem in legato substituti sint, illorumque novissimo morienti alius substitutus sit, fideicommissum non ab herede, sed a liberti relicto videri. T. 7. c. 1378. D. E.
- Ex liberti bonis patrono debetur triens. T. 7. c. 1129. B.
- Liberti præstabant liberis patroni, aut parentibus legata, aut fideicommissa supra semissem. Ibid. D.
- Liberti an possint agere actione famosa in parentes. T. 8. c. 160. B. C.
- Liberti centenarii qui sint. T. 8. c. 156. B.
- Liberti successionem qui sperat, ejusdem impuberis tutelam gerit. T. 4. c. 319. C.
- Liberti ingrati an redigantur in servitutem. T. 8. c. 150. E.
- Liberti milites an obsequia debeant patronis. T. 8. c. 160. A.
- Liberti appellatio. T. 8. c. 606. E.

Liberti patronos accusare non possunt, nec eorum heredes. T. 9. c. 1374. A.
 Liberti assumebant nomen patroni. T. 9. c. 664. A.
 Ad liberti bona qui non potest venire ut patronus, an possit venire ut patroni filius. Tom. 10. c. 303. D.
 Liberti an possint interrogari in patronorum filios, vel nepotes. T. 10. c. 637. B.
 Liberti ingrati etiam si militent, in servitutem revocantur. T. 10. c. 678. E.
 Ad liberti paterni successionem quinam vocentur. Tom. 10. c. 773. B.
 Liberti de quibus obligentur ex jurejurando. Tom. 10. c. 950. D. E.
 Liberti latini Juliani. T. 9. c. 951. E.
 Liberti contractus non potest esse vetustior, quam operarum. T. 10. c. 960. E.
 Liberti assignatio valet sine testibus. T. 10. c. 1052. C.
 Liberti vernæ quinam sint. T. 10. c. 1106. E.
 Libertinæ conditionis miles. T. 5. c. 1047. C.
 Libertinas Senatores in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. E.
 Libertini fiunt manumissione. T. 2. c. 1052. A. B.
 Libertiniciives Romani etiam in urbanas tribus referebantur. T. 3. c. 174. E.
 Libertini quinam propriè sint. T. 1. c. 15. C.
 Libertini perrarè torquentur: uno tantum casu torqueri possunt. T. 5. c. 636. C.
 Libertini filio emancipato sub conditione instituto, patronus quando ei præfertur. Tom. 6. c. 174. A. B.
 Libertini dicuntur nasci, & cur. T. 7. c. 21. E.
 Libertini quinam propriè sint. T. 8. c. 896. C.
 An libertini manumissione efficiantur, qui ex injusta servitute manumissi sunt. T. 8. c. 897. B.
 Libertini, & ingenui in quo differunt in successione. T. 8. c. 162. E.
 Libertini non habent cognatos, & agnatos. T. 8. c. 163. A.
 Libertini qui dicuntur. T. 9. c. 639. B. & c. 642. E.
 Libertini plerumque habent nomen a municipio manumissi. T. 9. c. 964. A.
 Libertini, qui a Principe natalibus restituti sunt, obsequia non debent. T. 9. c. 647. C.
 Libertini omnes ingenui sunt hodie. T. 9. c. 976. C.
 Libertini patris potestas in filios eadem est, quam potestas patris ingenui. T. 9. c. 1310. D.
 Libertini ingrati erga patronum

quomodo puniantur. T. 10. c. 689. A. B.
 De libertinis, qui se gerunt pro ingenuis. T. 9. c. 1439. C.
 Libertinis olim licebat causas agere. T. 10. c. 879. D.
 In libertinitate esse videtur, qui dolo malo se gerit pro ingenuo. T. 9. c. 270. A.
 Libertinorum status quotuplex. T. 1. c. 16. C.
 Libertinorum genera quot. T. 3. c. 91. D.
 De libertinorum conditione sublata. Ibid. D.
 Libertinorum successio pars est juris patronatus omnium maxima, & operæ quoque libertorum officiales. T. 6. c. 148. C.
 Libertinorum status olim tripartitus. T. 8. c. 896. E.
 Ad libertinorum successionem qui vocantur. T. 8. c. 162. E.
 In libertinorum successione legitimi, & cognati vocantur usque ad quintum gradum. Ibid. E.
 Libertinorum filii sunt ingenui, non libertini. T. 9. c. 647. A.
 Libertinos nunquam in equestrem locum redigi. T. 3. c. 174. E.
 Libertinum facit manumissio. T. 4. c. 1199. D. E.
 Libertinum hominem natalibus non restituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.
 Libertinus penè habetur pro servo. T. 1. c. 710. B.
 Libertinus propter patronum a muneribus non excusatur civilibus. T. 2. c. 761. C.
 Libertinus fit manumissione. T. 4. c. 1198. E.
 Libertinus filius quis dicatur. T. 7. c. 956. E.
 Libertinus imaginem, non statum ingenuitatis habet. T. 9. c. 647. E.
 De libertis universitatum. T. 1. c. 825. D. E.
 Libertis suis si testator reliquerit singulis annuos denarios 12. sub hac conditione, si ab uxoris suæ latere non recederent, an fideicommissum eis debeat, si justa causa recedendi eis sit. T. 7. c. 1314. E. & c. 1315. A.
 De libertis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E.
 De libertis civitatum, quorum officio, & operis respublica utebatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & seq.
 De libertis privatorum, quorum officio, & operis respublica utebatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & seq.
 A libertis alienatio facta in fraudem patroni. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
 Liberto an liceat patronum suum testamento præterire. T. 1. c. 178. A.
 Liberto patroni famam laceßere non temerè conceditur. T. 4. c. 818. D.

Liberto patria quæ. Tom. 4. c. 852. A.
 Liberto, quem dominus sponte manumisit, privilegium excusationis aufertur. T. 4. c. 313. B.
 De liberto alieno, quem quis detinet, quænam actio competat. T. 5. c. 377. D.
 Liberto, qui promisit diurnas operas, & sex horis tantum antemeridianis præsto fuit, vel pomeridianis, an liberatio contingat. T. 7. c. 1298. D.
 Liberto quomodo patronus succedat. T. 7. c. 869. C. D.
 Liberto centenario mortuo, quæ pars bonorum ejus patrono debeat. T. 8. c. 67. D. & c. 156. C.
 Liberto quæ auferantur actione ingrati. T. 8. c. 150. D.
 Liberto sine liberis, & ab intestato mortuo, an frater, an patronus succedebat. Tom. 10. c. 361. C. D.
 Liberto semper sancta, & honesta videri debet persona patroni. T. 10. c. 905. D.
 Libertorum possessione excluduntur rei capitalis damnati. T. 1. c. 1326. D.
 Libertorum successio quomodo dividitur inter plures patronos. T. 3. c. 594. E.
 Libertorum tria genera. Tom. 1. c. 305. A.
 Libertorum hereditas in capita, non in stirpes dividitur. T. 1. c. 414. A. B.
 Libertorum filii clarissimam adipisci dignitatem non prohibentur. T. 2. c. 889. B.
 Libertorum possessio. T. 1. c. 825. A.
 Libertorum operæ. Tom. 1. c. 814. D.
 Libertorum successio, & assignatio. T. 1. c. 178. A. & c. 181. A.
 Libertorum jus quod. T. 4. c. 319. B. C.
 Libertorum liberi an ad fideicommissum vocentur. T. 4. c. 1170. B.
 Libertorum operæ officiales sunt pars juris patronatus. T. 6. c. 148. C.
 Libertorum, & libertarum tutela ad quos pertineat. T. 8. c. 918. D. E.
 Libertorum successiones. T. 8. c. 1038. B. & seq. & assignationes. Ibid. c. 1039. E.
 Libertorum appellatione quinam contineantur. T. 8. c. 565. E.
 Libertorum appellatione quinam contineantur, valde interest scire. T. 8. c. 501. E.
 De libertorum bonis. T. 9. c. 635. D. & seq.
 De libertorum obsequiis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.
 De libertorum operis. T. 9. c. 631. D. & seq.

- Libertorum appellatione an continentur liberti libertorum. T. 10. c. 1105. C.
- Libertos facit manumissio. T. 2. c. 1052. A. B.
- Libertos etiam vernas appellari. T. 3. c. 270. D.
- Libertos ingratos in servitutem non revocari possunt. T. 3. c. 288. D.
- Per libertum dabant libellum Principi. T. 3. c. 210. A.
- Per libertum rei defensionem mittebant, aut recitabant. Ibid. B.
- Per libertum heredes testamenta recitabant. Ibid. A.
- Libertum adsignare simpliciter aliud est, aliud adsignare alimentorum causâ. T. 4. c. 1379. C.
- Libertum qui adquisivit, locupletior non est factus. T. 4. c. 1197. C.
- Libertum perducere quid sit. T. 7. c. 25. B.
- Libertum habenti in venditorem non competere pretii repetitionem. T. 7. c. 846. A. B.
- Inter libertum, & patronum differentia. T. 9. c. 23. D.
- Libertus Charonianus quam formâ dictus fuerit a Theophilo. T. 1. c. 309. B.
- Libertus originem sequitur patroni. T. 2. c. 734. D. E.
- Libertus patroni, patronæve liberis tutor esse cogitur. T. 1. c. 407. D.
- Libertus, qui patronam, filiamve patroni, duxerit uxorem, metalli pœnâ coercendus. T. 1. c. 397. E.
- Libertus de deditiorum numero nullius certæ civitatis civis est. T. 1. c. 1041. B.
- Libertus, qui anulorum jus obtinuit, pro ingenio habetur. Tom. 1. c. 1013. A.
- Libertus egentem patronum alere cogendus. T. 1. c. 412. D. E.
- Libertus Orcinus. T. 1. c. 146. B. C. & c. 1523. D. E. & T. 5. c. 623. E. & T. 6. c. 210. C. & T. 7. c. 1403. E. & T. 9. c. 183. C. & c. 755. A. & c. 945. E.
- Libertus Charonianus. T. 1. c. 309. B. & T. 9. c. 183. C. & c. 945. E.
- Libertus dicitur conjunctus patroni liberis. T. 3. c. 594. E.
- Libertus an possit patronum jure mariti accusare. T. 4. c. 818. D.
- Libertus an liberam testandi factionem habeat. T. 4. c. 372. A.
- Libertus Orcinus dicitur libertus familiaris, non est libertus heredis, non est libertus defuncti. T. 4. c. 268. C.
- Libertus patrono obligatur ad præstandas operas. T. 4. c. 189. C. invitatus non debet operas. Ibid. D.
- Libertus patronum præterire non potest. T. 4. c. 371. E. an juri publico derogabitur, si patronus liberto liberam testandi facultatem concedat. Ibid. c. 372. A.
- Libertus Orcinus est libertus familiaris nullius viventis, seu Plutonis libertus. T. 4. c. 52. E.
- Libertus an urgere possit patronum adversus libertum, accusationem instituentem, ut crimen exsequatur. T. 4. c. 835. E.
- Si libertus minus expendat in extructionem monumenti, quid juris. T. 4. c. 877. C.
- An libertus vivente herede possit petere proprietatem fundi ex causa fideicommissi. T. 4. c. 538. E.
- Libertus Orcinus nullius est. T. 4. c. 1197. B.
- Libertus, qui sine venia edicti prætorii patronum in jus vocaverit, qua actione patrono tenetur, T. 4. c. 835. D.
- Libertus clarissimi viri num a cæteris muneribus civilibus, tanquam a tutela, immunitatem habeat. T. 4. c. 852. B.
- Libertus non excusatur a personalibus muneribus reipublicæ patriæ suæ propter operas, quas patrono debet. T. 4. c. 852. A.
- Libertus patriæ, & patrono servire debet. Ibid. A.
- Libertus, qui jus aureorum anulorum impetravit, postea ad ingenuitatem proclamavit, num iste ad libertinitatem redigi possit. T. 4. c. 843. A. B.
- Libertus, qui tutelam filiorum Senatoris gerit, an sit immunis a tutelis, & a cæteris muneribus civilibus. T. 4. c. 852. B. C. item nec ille, qui jus annuli aurei impetravit, immunitatem habet, & cur. Ibid. C.
- Libertus retorquens crimen in patronum, accusator non est, & patronus desiderans calumniæ punitur, & cur. T. 4. c. 836. A.
- Libertus Senatoris, qui negotia ejus omnia procurat, an a tutelis excusetur, T. 4. c. 852. B. hoc Senatorisconsultum strictius accipitur. Ibid. B.
- Libertus operas faciens undenam sumptus ad vitæ necessitatem adquirat, & quisnam eos suppeditare ipsi debeat. Tom. 5. c. 593. D. E.
- Libertus dominum ab occisoribus non defendens, & periculo non eximens, Italiâ deportatur. T. 5. c. 636. D.
- Libertus, vel filius manumissus, vivo manumisso, an in paganis liberam testamenti factionem habeat, T. 5. c. 1046. D.
- Libertus quod sciens, prudensque indebitum solvit, actione Favianâ repetit patronus. Tom. 5. c. 625. D.
- Libertus si patroni vitam appetierit, quomodo puniatur, T. 5. c. 636. A.
- Libertus Acheronticus, sive Orcinus quando fiat. Tom. 5. c. 624. B.
- Libertus, & alius quilibet operas edens, alendus. T. 6. c. 603. B. C.
- Libertus Orcinus nullius viventis est libertus. T. 6. c. 740. E.
- Libertus curatoris puellæ an possit eam uxorem ducere. T. 6. c. 544. A.
- Libertus ad officium, & remunerationem quasi jure naturali obligatur, T. 6. c. 348. E.
- Libertus minor 25. annis si filio familias pecuniæ crediderit, succurri ei debet Senatusconsulto Macedoniano, causâ cognitâ. T. 6. c. 181. B.
- Libertus, qui legatum, vel fideicommissum liberto reliquit, T. 6. c. 175. A. B.
- Libertus si conjunctum patronum, & extraneum heredes instituerit ex semisse, quid erit. T. 6. c. 173. D.
- Libertus filii non rectè dicitur, patris est libertus. T. 6. c. 183. B. contra qui patris est libertus, rectè dicitur filii libertus. Ibid. B.
- Libertus Orcinus. Vide, Orcinus libertus.
- Libertus patronum, jure mariti, adulterii accusare potest. T. 7. c. 126. E.
- Libertus aliquando plus patrono debet, quam patri filius. T. 7. c. 22. B.
- Libertus quæ debeat patrono. Ibid. B. C.
- Libertus alienus jure non potest adrogari, & cur. T. 7. c. 123. E. nec consentiente quidem patrono. Ibid. c. 124. A.
- Libertus natalibus restitutus a Principe. T. 7. c. 124. B.
- Libertus, & libertinus an differant. T. 7. c. 27. C.
- Libertus non potest esse sine patrono, Ibid. C.
- Libertus si in libertinitatem petatur, ultro onus probandi suscipere potest. T. 7. c. 870. E.
- Libertus orcinus, cui dominus peculium legavit, an conveniri possit a creditoribus hereditariis. T. 7. c. 1403. D. E.
- Libertus, qui vocavit patronum intus, an incidat in pœnam. T. 7. c. 891. D.
- Libertus, an patronus probare debeat, cum de jure patronatus quæritur. T. 7. c. 870. E.
- Libertus an ingratus sit, qui invito patrono aliquam negotiationem exercet. Tom. 8. c. 151. B.
- Libertus, qui recusat tutelam liberorum patroni, an ingratus sit. Ibid. B.
- Libertus adrogatione patroni non mutat patronum. T. 8. c. 606. C.
- Libertus siquæ alienaverit, an alienatio valeat. T. 8. c. 156. C.
- Libertus an possit agere de dolo, vel injuriarum cum patrono. T. 8. c. 160. D.
- Libertus an possit agere cum patrono sine venia, T. 8. c. 161. A.

- Libertus liberti mei qualis. Tom. 8. c. 565. E.
- Libertus proprius alius, alius paternus. T. 8. c. 562. E. & c. 567. A.
- Libertus est aliquando sine patrono. T. 9. c. 637. E.
- Libertus civitatis nullum alium habet patronum, quam civitatem, aut rempublicam, non singulos cives. T. 9. c. 964. A.
- Libertus orcinus nullius est libertus. T. 10. c. 142. A.
- Libertus punitur, si patronum capit accuset. Tom. 10. c. 480. E.
- Libertus minor 25. annis captus caliditate patroni, an ei detur actio in patronum. Tom. 10. c. 617. A.
- Libertus non postulat restitutionem natalium sine consensu patroni. T. 10. c. 837. D. E.
- Libertus naturaliter, & civiliter obligatur ex jurejurando. T. 10. c. 951. B.
- Liberum dicitur, quod æri alieno non est obnoxium. T. 5. c. 1031. C.
- Libido sceminarum sub Tiberio gravibus decretis correpta fuit. T. 4. c. 1490. A. verba Suetonii in Tiberio quæ. Ibid. A. non omnis mulier vulgaris est infamis. Ibid. B.
- Libidinosæ mulieres hodie magis maritum, imò fratrem, quam patrem verentur. T. 4. c. 1487. A. domus accipitur pro qualibet habitatione. Ibid. c. 1489. D.
- Libonianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Libonianum.
- Libra auri antiquis, hodie marcadicitur. T. 2. c. 1335. E.
- Libra panis. T. 5. c. 397. C.
- Libra farris vinctis debitoribus datur. T. 8. c. 525. C. D.
- Libra auri. T. 9. c. 346. C.
- Libra auri non fuit olim plura, quam libra serici. T. 9. c. 369. A.
- Liberalis sextarius. T. 7. c. 630. B.
- Librarii a tutelis non excusantur. T. 1. c. 1024. D.
- Librarii caducorum. T. 8. c. 230. B.
- Librarii error non vitiat stipulationem. T. 8. c. 705. E. & c. 810. B.
- Libratores. T. 2. c. 767. C.
- Libræ frumenti non sunt. Tom. 7. c. 631. B.
- Libri fundo instructo legato continentur. T. 1. c. 432. C.
- An libri contineantur legato charitarum. T. 4. c. 1114. C.
- Libri, quos testator habuit studiorum suorum causâ, an contineantur legato domus instructæ. T. 4. c. 1136. D.
- Libri an debeantur, ch artis legatis. T. 7. c. 967. B.
- Libri veneficiorum, & maleficiorum comburi debent. T. 9. c. 1437. D.
- Libri improbatæ lectionis qui. Ibid. D.
- Libri sacri sua nomina sumunt a primis verbis, a quibus incipiuntur. T. 9. c. 1145. C.
- Libri studiosorum pignori obligari non possunt. T. 9. c. 1208. C. D.
- Libri qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 164. C.
- Libripens cur sic vocatus. Tom. 3. c. 177. A.
- De libris Ægyptiorum artem eorum admirabilem continentibus. T. 3. c. 161. E. & c. 162. A.
- Librorum appellatio quæ continentur. T. 1. c. 439. C.
- Librorum apotheca an debeatur, instructâ domo legatâ. Tom. 4. c. 1135. A.
- Libros an filii conferant. Tom. 8. c. 91. D.
- Ne liceat, si facit exceptio, ibi necesse est licere, ubi non est exceptum. T. 4. c. 991. B.
- Licent palam pleraque, quæ clam non licerent. Tom. 4. c. 1494. E.
- Licent multa in jure tacitè, quæ expressè non licent. T. 4. c. 372. B.
- Licent pleraque ex continenti, quæ non licerent post temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
- Licent pleraque tacitè, quæ expressim non licent. Tom. 7. c. 1358. A. B.
- Licentia nimia temporis brevitate constringitur. Tom. 2. c. 1237. C.
- Licentia judicis dandi est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. E.
- Non licere dicitur, quod lege aliqua exceptum, & vetitum est. T. 3. c. 581. E. & c. 582. A.
- Licere quid dicatur. T. 7. c. 1358. A.
- Licere habere quid significet. T. 10. c. 763. A.
- Licere est pretium adjudicare. Tom. 4. c. 149. C.
- Lichni sunt candelabra, vel lucernæ parietibus hærentes. Tom. 8. c. 653. E.
- Lictor est submotor. T. 7. c. 70. E.
- Lieutenant de province, Præses Provinciæ. T. 8. c. 587. C.
- Ligius vasallus quis propriè. T. 2. c. 1311. D.
- Ligna ædium venditarum ad quem pertineant. T. 7. c. 781. E.
- Ligna olim appendi solebant. T. 7. c. 1312. D. hodie fit Avenione. Ibid. D.
- Ligna sole cocta, & amurcâ conspersa fumum non faciunt. T. 10. c. 1124. A.
- Lignager sur lignager n'a point de retenue. T. 2. c. 1274. A.
- Lignorum appellatione continentur quæcumque sunt parata comburendi causâ, si modò proprio nomine non appellentur. Tom. 4. c. 591. D. virgæ, nuclei, carbones, etiam si comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Ibid. E.
- Lignum pro tabulis. T. 3. c. 306. B. C.
- Lignum pro chyrographo. T. 10. c. 497. E.
- Limes quid propriè dicatur. T. 8. c. 913. D. E.
- Limites sunt in agris limitatis, qui populo iter præbent. T. 3. c. 32. A.
- Limites in modum agri non cedunt. Ibid. A.
- Limites transversî, & limites linearii quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C. D.
- Limites. Vide, Fines.
- Limites sunt, quibus Romanæ Provinciæ separantur ab agris hostium. T. 10. c. 724. A.
- Limitibus præfunt rectores Provinciarum, vel duces limitum. Ibid. B.
- Limitrophes. T. 9. c. 419. E.
- Limitum in suas species divisio. T. 3. c. 32. A.
- De limitum agrorum positione. T. 3. c. 253. E.
- Linarii culores. T. 2. c. 768. E.
- Linea duplex, recta, & transversa. T. 1. c. 460. D.
- Linea margaritorum. T. 3. c. 194. D.
- Linea pluribus gradibus constat. T. 1. c. 661. D. E.
- Linea jacens quid. T. 1. c. 1094. C.
- Lineæ superiores, inferiores, & transversæ. T. 8. c. 218. C. D.
- Lineæ rectæ affinium duæ constituntur. T. 8. c. 210. A.
- Linearii limites quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C.
- Linearum vestium usus frequens in Oriente propter æstus fervorem. T. 2. c. 798. C.
- Lines, aut lenes quæ dicantur. T. 3. c. 142. E. & c. 269. A.
- Uti lingua nuncupavit in 12. Tabulis quid significet. Tom. 7. c. 1160. C.
- Lingua juris quænam esse debeat. T. 8. c. 1050. B.
- Linifarii, linifices, & lintearii. T. 2. c. 796. C.
- Lintearii, non linteones. Tom. 2. c. 746. D.
- Λιπομαρτυριον. Tom. 3. c. 224. E.
- Λιψανα, λιψυθρα. T. 6. c. 141. D. E.
- Lis criminalis jurejurando non deciditur. T. 1. c. 381. C. D.
- Lis pecuniaria jurejurando, aut testibus, aut instrumentis deciditur. T. 1. c. 496. A.
- Lis non moritur homine mortuo, de quo agebatur. T. 3. c. 243. D.
- Lis

- Lis non est, nisi inter duos.* Tom. 3. c. 660. E.
- Lis mori dicitur.* T. 1. c. 995. D.
- Lis, & controversia.* T. 2. c. 98. A.
- Lis fiscalis intra sex menses terminanda, lis Reipublicæ intra triennium.* T. 3. c. 41. D.
- Lis an ad exitum perducatur possit, nisi utrâque parte præsentem.* T. 4. c. 875. A.
- Lis a contestatione incipit.* Tom. 4. c. 366. E.
- Lis est res in iudicium deducta.* Ibid. E.
- An lis sit contestanda cum tutore, qui in jus vocatus est.* T. 5. c. 74. A.
- Lis collusoria non est lis.* Tom. 4. c. 570. B.
- Lis æstimatur jurejurando actoris etiam immenso pretio, ut tulerit libido actoris.* Tom. 5. c. 381. B.
- Lis quæ dicitur.* T. 5. c. 867. B.
- Lis, & controversia in quo differunt.* T. 5. c. 867. B. & T. 7. c. 216. C. & T. 8. c. 519. B.
- Lis inanis.* T. 5. c. 867. A.
- Lis quando, & quam ob causam crescere dicatur.* Tom. 5. c. 905. A.
- Lis de dote cum parentibus, in quorum potestate sunt, an a liberis haberi possit.* T. 5. c. 1022. C. D.
- Lis, & controversia Sabinianorum, & Proculejanorum, quam ex *si post iudicium. l. 12. ad exhibendum*, habebant, dirimitur.* Tom. 5. c. 379. E. & c. 380. A.
- Lis nulla est, ubi partes actoris a defensoris, seu rei partibus non distinguuntur.* T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.
- Lis quando dicatur mori.* T. 5. c. 829. B. C.
- Lis mota inter Episcopum Parisiensem, & Abbatem S. Genetæ ob Parochiam S. Stephani de Monte.* T. 6. c. 827. B.
- Lis, vel causa quando ordinari dicitur.* T. 6. c. 300. A.
- Lis minuitur materia litis, cumque instituta lis est de toto, particulatim oblata solutione, vel restitutione, redigitur ad partem, quæ non offertur.* T. 6. c. 330. C.
- Lis ubi non est, nec sententia.* T. 7. c. 248. A.
- Lis quid.* T. 7. c. 615. E. & T. 8. c. 519. A.
- Lis in quibus judiciis æstimatur in simplicum.* T. 7. c. 511. B.
- Lis quando mortua est, & quando mortua non est.* Tom. 7. c. 266. E.
- Lis, inchoata a muliere ante nuptias apud competentem iudicem, an transferatur in forum viri.* T. 7. c. 70. C.
- Lis inter patrem, & filium an quando, & in quibus causis esse possit.* T. 7. c. 136. D.
- Lis ante contestationem non est.* T. 8. c. 519. A.
- Lis propriè de pecuniariis actionibus.* Ibid. B.
- Lis finitur sententiâ, si appellatione suspensa non sit, vel retractione.* Tom. 9. c. 290. E. & c. 291. A.
- Lis de statu potest iterari.* Tom. 9. c. 1048. E. & c. 1049. A. B.
- Lis quando intelligitur finita transactione.* T. 9. c. 105. D.
- Lis cum olim instituebatur ex rescripto aliquo Principis, debebat intervenire solennis denunciatio, & edicto rescripti, dabanturque certa tempora ad denunciandum.* T. 9. c. 132. A.
- Lis propria non est, nisi quæ contestata est.* T. 9. c. 11. A.
- Lis non moritur mortuo eo, qui appellavit.* T. 9. c. 1123. A.
- Lis de causis criminalibus dicitur.* T. 9. c. 11. B.
- An lis ex lite nascatur.* T. 9. c. 143. C.
- Lis novo jure est peragenda in biennium a die litis contestatæ.* T. 9. c. 11. B.
- Lis civilis quo tempore finitur, sive perimitur.* Tom. 9. c. 127. E. & c. 128. A.
- Lis contestata, & vadimonium, & cremodicium a multis confunduntur.* T. 9. c. 135. A.
- Lis, antequam in iudicium veniatur non est, sed controversia.* T. 9. c. 185. E.
- Lis perempta post triennium an possit prorogari consensu partium.* T. 9. c. 132. C.
- Lis quando deseri videtur.* Tom. 9. c. 47. A.
- Lis contestata aliud est, aliud vadimonium.* Tom. 9. c. 135. A. B.
- Lis, vel causa quando finitur.* T. 9. c. 47. D. Vide, *Causa*.
- Lis, & res in quo differunt.* T. 9. c. 222. D.
- Lis quibus personis ordinatur.* T. 9. c. 123. A.
- Lis non dicitur, nisi sit contestata.* T. 9. c. 135. D.
- Lis est res in iudicium deducta.* T. 9. c. 10. E. accipitur pro actione. Ibid. E. in quo differat ab actione. Ibid. E.
- Lis mortua nulla res est.* Tom. 9. c. 132. E.
- Lis mortua quando dicitur.* T. 9. c. 1113. C.
- Lis nulla est cum eo, qui est in nostra potestate.* Tom. 9. c. 170. C.
- Lis ordinata quando dicitur.* T. 9. c. 981. A.
- Lis liberalis causæ quando ordinatur.* Tom. 9. c. 980. E. & c. 981. A.
- Lis non est, antequam contestetur, sed controversia.* Tom. 9. c. 156. D.
- Lis finita jurejurando an prætextu perjurii retractari possit.* Tom. 9. c. 186. C.
- Lis an ultra triennium proferri possit.* T. 9. c. 132. C. & seq.
- Lis quando finitur.* T. 9. c. 106. B.
- Lis inter patrem, & filium familias jure ordinario nulla est, extra ordinem sæpe lis est.* T. 10. c. 399. B.
- Lis non retractatur, antequam de provocatione pronuntiatum sit.* T. 10. c. 613. B.
- Lis an sit contestata, si simplex postulatio celebrata sit.* T. 10. c. 874. E.
- Lis nulla est, vel actio, quæ non indiget probatione.* Tom. 10. c. 965. A.
- Lis finem accipit, & iudicii, & transactionis jure.* T. 10. c. 989. B.
- Lis extinguitur, nec potest reviviscere, quoties sententia dicitur ex edicto peremptorio.* Tom. 10. c. 1256. B.
- Lis non est sine adversario.* T. 10. c. 903. B.
- Litis contestatio est initium iudicii.* T. 1. c. 744. D.
- Litis incertior est, quàm hereditatis causa.* Tom. 1. c. 535. B.
- Litis causâ Imperatorem heredem institui invidiosum est.* T. 1. c. 491. D.
- In litis medio ne formæ sacræ fiant.* T. 2. c. 1138. C.
- Litis contestatio quid.* T. 2. c. 150. C. D. & T. 3. c. 232. B.
- De litis capitibus dividendis constitutio.* T. 3. c. 330. B.
- De litis instrumentis edicta.* T. 3. c. 266. A.
- Litis metus, vel comminatio rem litigiosam non facit.* Tom. 2. c. 1138. C.
- Litis contestatione actio perpetuatur.* T. 3. c. 529. B.
- Litis alienæ nemo est idoneus defensor sine satisfactione iudicatum solvi.* T. 4. c. 205. C.
- Litis initium cujus quisque fecit, ejus etiam eventum excipiat.* T. 4. c. 875. D.
- Litis æstimator est iudex.* T. 4. c. 316. B.
- Litis contumacia damno coerçetur.* T. 4. c. 875. C.
- Litis contestatione electio consumitur, & cur.* Tom. 4. c. 194. B.
- Litis contestatio, & petitio idem est in jure.* Ibid. B.
- Litis periculum ad legatarium non pertinet, nisi dolo ejus, aut culpa lis perierit.* Tom. 4. c. 583. A. si verò dolo, & culpa absit, periculum litis ad fideicommissum spectat. Ibid. A.
- Litis æstimationem abstuliste quid est.* T. 4. c. 451. C.
- Litis procuratorem tutor facere non potest ante litem contestatam.* T. 4. c. 879. B.
- Litis æstimatio est similis venditioni*

- ni emptioni . Tom. 4. c. 1341. E.
- Litis æstimatione a possessore domino litis oblata, an usucapio impleri possit . T. 5. c. 747. B.
- Litis contestatione quasi contrahitur, & post litis contestationem quasi ex contractu transfertur iudicium in heredem in solidum . T. 5. c. 688. B.
- Litis contestatio omnia, quæ post eam sequuntur, complectitur . T. 5. c. 920. E.
- Litis æstimatio est similis emptioni . T. 5. c. 726. C.
- Litis æstimatio in partes an dividi possit . T. 5. c. 673. D.
- Litis contestatio in quibus a nuntiatione novi operis differat . T. 5. c. 657. E.
- Litis contestatio obligat . T. 5. c. 448. C.
- Litis contestatione procurator dominus litis factus est . T. 5. c. 53. B. & c. 121. E.
- Litis, siue rei æstimatio emptioni similis est . T. 5. c. 747. C.
- Litis contestatio initium iudicii . T. 6. c. 803. C.
- Litis contestatio quomodo fiat . T. 6. c. 796. C.
- Litis contestatio in causa legati fit apud iudicem datum, non apud Prætozem . T. 6. c. 583. C.
- Litis contestatione non interruptitur usucapio . T. 6. c. 6. C.
- Litis contestatio . Vide, Contestatio litis .
- Litis contestatione etiam pœnalis actio transmittitur ad heredem . T. 6. c. 7. D.
- Litis impensæ . T. 6. c. 384. D. Vide, Impensæ litis .
- Litis ordinatio sequitur litis contestationem . T. 6. c. 300. B.
- Litis ordinatio litis præparatio est . Ibid. B. post litem contestatam in restitutionem venire fructus fundi petiti, vel petitiæ fructus, vel exstantes, vel præceptos, vel omnes, si is, unde petitur, sit malefidei possessor . Tom. 6. c. 474. A.
- Litis contestatæ tempus in quibus iudicium spectatur . T. 6. c. 615. A.
- Post litis contestationem interdum mutari, & emendari actio potest . T. 7. c. 245. B.
- Litis contestatæ, & rei iudicatæ idem tempus non est . Tom. 7. c. 615. A.
- De litis contestatione . Tom. 7. c. 265. B. de re petita, quæ suo facto interiit post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris, vel quæ interiit dolo, vel culpa possessoris . Ibid. B. & seq.
- Litis contestatione causa nostra deterior non fit . Tom. 8. c. 807. D.
- Litis contestatio facit, ut actiones, quæ tempore, & morte pereunt, in heredem transmittantur . T. 8. c. 808. A.
- Litis causâ donata an fiscus admittat . T. 8. c. 441. D.
- Litis contestatio quid . T. 9. c. 113. A.
- Litis summa genera quatuor . T. 9. c. 131. B.
- Litis contestatio, & editio in quo differunt . T. 9. c. 14. B.
- De litis sumptibus debet aliquid statuere iudex; si nihil statuerit, quid fiet . T. 9. c. 1088. A.
- Litis impensarum condemnationem facere non tantum debet iudex, sed etiam detrimentum omne . T. 9. c. 1087. C.
- Litis contestatio de sorte non perimit, nec consumit litem de usuris . T. 9. c. 113. C.
- Litis contestatione actio temporaria perpetuatur . T. 9. c. 114. E. interruptitur præscriptio, & usucapio, ait Justinianus, non usucapio vetus . Ibid. E.
- Litis contestatio quæ, & quando est . T. 9. c. 11. A. & seq.
- Litis contestationem quæ præcedunt . T. 9. c. 129. E.
- Litis dominus quis dicitur . Tom. 9. c. 1065. E.
- Litis instrumenta edere debet, qui acturus est, priusquam ad iudicem eatur . T. 9. c. 1. A.
- Litis instrumenta . T. 9. c. 282. E.
- Litis contestatione videtur res novari . T. 9. c. 113. D.
- Litis finis fors est, & controversias potentiorum dirimit . Tom. 9. c. 852. C.
- Litis contestatio, & inscriptio in crimen in quo differunt . Tom. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
- Litis testimonia . T. 9. c. 281. A. & c. 282. E. Vide, Testimonia litis .
- Litis contestatio, & editio actionis in quo differunt . Tom. 9. c. 11. E.
- Litis futuræ conditiones, & denunciationes solennes . Vide, Conditiones .
- Litis contestatio est principum iudicii, non in jus vocatio . T. 9. c. 113. A.
- Litis contestatio perpetuat actionem temporariam, aut quæ morte rei erat peritura . Tom. 10. c. 838. D.
- Pro litis contestatione quando habeatur libellus Principi oblatus . Ibid. E.
- Litis contestatio nihil aliud est, quam factorum narratio . T. 10. c. 858. E.
- Litis movendæ quæ olim erant ambages . T. 10. c. 875. A.
- Litis consortes quinam sint . T. 10. c. 944. B. C.
- Litis contestatio, quæ tenuit defunctum, an teneat heredem . T. 10. c. 962. D.
- Litis contestatio quid sit . T. 10. c. 1088. D.
- Litis contestationem imitatur denuntiatio, & controversia . T. 10. c. 1231. B.
- Liti qui se obtulit, quasi possessor, si condemnatus sit, & litis æstimationem præstiterit, an salva sit actio adversus verum possessorem . T. 7. c. 248. D.
- Liti se offerre quis videtur . T. 7. c. 247. C.
- Liti renunciare quando videtur actor . T. 9. c. 47. A.
- Liti qui renunciat, tacite pactus videtur, ne amplius eo genere actionis experiatur . T. 9. c. 47. B.
- Liti se offerre quidnam sit . T. 10. c. 513. E.
- Liti alienæ adesse, & etiam si non egerit, appellare an possit is, cuius interest . T. 10. c. 1256. A.
- Litem in perniciem privatorum fisco donari non oportet . T. 1. c. 491. C.
- Post litem cum reo contestatam defensor interveniens ultro, an sit condemnandus . T. 4. c. 876. B.
- In litem sumptus facti . Vide, Sumptus in litem .
- Litem addicito præsentibus ambobus . T. 4. c. 882. B.
- Post litem contestatam nulla differentia est inter bonæ fidei, & malæ fidei possessorem, secus verò ante litis contestationem . T. 4. c. 125. B. & c. 130. E.
- Post litem contestatam partes possessores sunt . T. 4. c. 130. E.
- Post litem contestatam integrum non est mutare actionem, nisi magna ex causa . T. 4. c. 905. E.
- Post litem contestatam incipiunt omnes malæ fidei possessores esse, etiam qui ab initio bonâ fide possederunt . T. 4. c. 888. B.
- Litem qui contestatur, damnari solent . T. 4. c. 875. D.
- Litem contestari pro alio est iudicium suscipere pro alio, & quasi expromittere; expromittere verò est debitum suscipere pro alio . T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
- Litem præparare, & ordinare paria sunt . T. 5. c. 686. C.
- Litem de inofficioso testamento, et si regulariter postea non admittatur ad movendam eandem litem, admittitur tamen ex iustâ causa . T. 6. c. 518. B.
- Litem contestari cum reo, & adversario suo quilibet potest, qui modò jus speciale revocandi domum non habeat . T. 6. c. 509. A.
- Post litem contestatam reus præstat dolum, & culpam . T. 3. c. 314. E.
- Post litem contestatam multum interest, utrum quis dolo, aut culpâ possidere defierit rem, de qua agere velit . T. 7. c. 334. B.
- Litem contestari qui non cogitur, nec jurare cogitur . T. 7. c. 132. D. E.
- Litem donatam an fiscus suscipiat . T. 8.

- T. 8. c. 441. D.
Litem suam facere quid sit. T. 7. c. 106. B.
Litem contestatione perpetuari quid sit. T. 9. c. 1117. B.
Litem qui deserit, et is, qui liti non adfuit, differunt. T. 9. c. 1046. E.
Ad litem datur tutor, vel curator ad defendendum puberem, vel impuberem. T. 9. c. 584. C. et seq.
Litem non perire post peremptionem instantiæ. T. 9. c. 49. A.
Litem criminalem præcedit inscriptio. T. 9. c. 11. B.
Litem præcedit conventio, et admonitio extrajudicialis. Ibidem B.
De in litem dando tutore, vel curatore. T. 9. c. 584. C. et seq.
Litem suam facere iudex dicitur, cum ab adversario in eum vertitur tota lis. T. 10. c. 401. A.
Litem nemo invitus subit ex pacto, at ex stipulatu invitus quis subit litem. T. 10. c. 709. E.
Litem inter, et controversiam differentia. T. 10. c. 877. C. D.
Litem æternam non potest suscipere, qui est in reatu. Tom. 10. c. 883. A.
Litem mandat actor procuratori, non dat. T. 10. c. 915. C.
Litem dat iudex. Ibidem C.
Litem qui cõpõit, eam debet peragere, nisi velit incidere in calumniam. T. 10. c. 920. E.
Litem perficit contestatio. T. 10. c. 996. E.
Ante litem contestatam non veniunt fructus consumpti. T. 10. c. 1231. C.
Litem inter contestatam, et actionem differentia. T. 10. c. 610. A.
Lite contestatã, utrũ ab actione discedere liceat. T. 5. c. 305. D.
Lite pendente, unus ex pluribus, qui agebant familiæ erciscundæ, vel communi dividundo, vel finium regundorum decessit, pluribus heredibus relictis, an auctus videatur numerus litigantium. T. 7. c. 564. A.
In lite ambitiosa scripta non sunt spectanda, sed spectandæ leges, spectandi mores. T. 9. c. 127. A.
A lite non desistit, qui differt. T. 9. c. 49. C.
Ex lite, quam intendit tutor, vel curator minoris nomine, si condemnatur, minorem conveniri actione iudicati, non tutorem, vel curatorem. T. 9. c. 576. B. C.
Lite contestatã de sorte tantũ, an supersit petitio usurarum. T. 10. c. 618. C.
Lite pendente, vel post definitivam sententiam an liceat Imperatori supplicare. T. 10. c. 839. B. C.
Lite finitã, an valeat transactio. T. 10. c. 877. D.
Lite translatã in potentiorẽ, po-
- tentior, & qui ei cessit, puniuntur. T. 10. c. 885. D. ad Præsidentem Provinciæ hæc causa revolvitur. Ibidem D. E.
Lites ad publica munera pertinentes intra tres menses finiendæ. T. 2. c. 648. A. B.
Lites multo plures sunt inter consortes, quàm inter dissortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
Lites breviter terminandæ. T. 9. c. 127. C. & E.
Lites sæpe inchoantur ex rescripto Principis extra ordinem, vel ex sententia, interlocutione, vel commotione iudicis. Tom. 9. c. 1153. E.
Lites criminales quo tempore finiuntur. T. 9. c. 128. A.
Lites duæ sunt, cum de hereditate agitur. T. 9. c. 174. A.
Lites fiscales intra quod tempus terminandæ. T. 9. c. 130. C. civiles intra quod tempus. Ibidem C.
Lites protelare quid. T. 9. c. 128. A.
Lites finitæ cognitione iudicis. T. 9. c. 186. C.
Lites finitas non restitui prætextu novorum instrumentorum. Ibidem C. D.
De litium finibus. T. 1. c. 475. E.
Litium concinnatores, & redemptores. T. 3. c. 113. A.
Litium finiendarum tria genera. T. 2. c. 1123. C.
De litium expensis constitutio Zenonis. T. 3. c. 329. A.
Litium finis est iudicatum. T. 1. c. 1009. A.
Litium Procurator. Vide, Procurator.
De litium expensis. T. 9. c. 1086. A. & seq.
Litium redemptores. T. 9. c. 368. B.
In litibus statutum erat lege Papi niani Tribuni plebis deponere certum numerum assium. T. 7. c. 1213. D.
Litaniæ *litaniæ*. T. 2. c. 1147. C.
Litaniæ sunt preces publicæ. T. 10. c. 825. A.
Litaniæ quid. T. 6. c. 926. C.
Literæ, & Epistolæ quid inter se dissideant. T. 1. c. 803. E.
Literæ Tabellionis ipso defuncto comparandæ. T. 2. c. 1097. B.
Literæ Cancellariæ comparantur cum honorum possessionibus. T. 5. c. 601. A.
Literæ non sunt eadem apud omnes. T. 7. c. 966. B.
Literæ, & Epistolæ in quo differant. T. 7. c. 1144. E.
Literæ singulares. T. 9. c. 1100. A.
Literæ dimissoriæ. T. 9. c. 1105. B. C.
Literæ, quæ mittuntur a iudice absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. C. D.
Literæ, quæ frontibus calumniato-
- rum inurebantur. T. 9. c. 1478. A. B.
Literarum singularum antiquorum Romanorum notæ. T. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
Literarum obligatio quænam sit. T. 8. c. 1066. D.
Literarum transpositiones in Pandectis Florentinis. T. 7. c. 381. A. & T. 8. c. 604. C.
Literarum comparationes. Vide; Comparationes literarum. Vide, Collationes scripturarum.
Literarum traiectiones frequentissimæ in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
Literarum obligatio unde procedit. T. 9. c. 70. C.
Literarum collatores qui erant. T. 9. c. 289. B.
Literati variis ex causis audiendi, & loquendi facultatem amittunt. T. 1. c. 104. E.
Literatorum privilegium. T. 6. c. 999. D.
Literatura omnium virtutum maxima. T. 3. c. 611. D.
De literis dimissoriis. Tom. 10. c. 517. D.
Literis non contrahitur stipulatio. T. 4. c. 829. B.
Literis inverfis multa esse scripta in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
Literis brevibus descripta sententia valeat. T. 10. c. 1250. D.
Litigandi gratis privilegium quibus datum. T. 7. c. 103. D.
Litigantibus iudicem dare est jurisdictionis. T. 7. c. 53. B.
Ex litigantium consensu eum fieri iudicem competentem, qui ex ordine est incompetentis, dummodo jurisdictionem habeat. T. 7. c. 129. C.
Litigantium temerè pœna quænam sit. T. 8. c. 1129. D.
Litigantium temeritas quomodo coercenda a iudice. T. 9. c. 1087. E.
Litigare inofficiose quid sit. T. 5. c. 881. B.
Litigare velle, & sub quo iudice utrũ prius sit. T. 7. c. 149. C.
Litigator præsens jurat præsentem iudicem. T. 1. c. 1147. E.
Litigator temerarius an, & quando condemnatur sumptuum nomine. T. 7. c. 167. B.
Litigator legitimus qui sit. T. 10. c. 920. A.
Litigatoris inofficiosi pœna quæ. T. 5. c. 881. A.
Litigatoris unius absentia Dei præsentis suppletur. T. 9. c. 138. B.
Litigatoris interest potius admitti appellationem, quàm relationem permitti. T. 10. c. 792. B.
Litigatorem legitimum, ut & iudicem legitimum esse oportet, ut lata valeat sententia. T. 10. c. 920. A.
Arredundantia qui sint, & quod eorum officium. Tom. 2. c. 1048. B.

Litigatores olim jurabant . T. 2. c. 1147. D.
 Litigatorum voluntas an possit efficere, ut iudex litem proferat ultra triennium. T. 9. c. 132. C.
 Ex litigatorum voluntate a Præto- re, vel Præside is datur iudex, quem volunt. T. 10. c. 1232. B.
 Litigiosa res quæ dicatur . T. 2. c. 551. A. B.
 Litigiosa res alii dari potest trans- actionis, vel divisionis causâ, vel in causam dotis, aut sponsalium. T. 2. c. 1138. B.
 Res litigiosa rectè relinquitur in testamento, vel codicillis . T. 9. c. 1249. D.
 Res litigiosa potest ad alium trans- ferri ex causa transactionis, & divisionis rerum hereditariarum factæ inter coheredes . Ibid. D.
 Res litigiosa an possit donari, vendi, pignerari . T. 10. c. 395. C. D. & c. 434. C.
 Litigiosa res apud quem deponitur, in eam datur actio depositi. T. 10. c. 953. C.
 Litigiosa rei nec vendi, nec pignè- rari potest . T. 10. c. 1023. B.
 Litigiosæ rei alienatio, vel pignera- tio non valet . T. 2. c. 1137. D.
 Litigiosæ rei dedicatio non fit ina- nis. T. 2. c. 1138. A.
 Litigiosæ rei emptio nulla est. T. 9. c. 159. B. C.
 Litigiosam rem sola denuntiatio non facit . T. 2. c. 1138. B.
 Litigiosam rem lex quæ vetat alie- nari, aliàs est perfecta, aliàs im- perfecta . T. 4. c. 151. A.
 Litigiosam rem qui sciens emit, in- cidit in pœnam litigiosi, ignorans non item . T. 7. c. 889. B.
 Rem litigiosam in alium transferri posse ex dotis causa, vel donatio- nis propter nuptias . Tom. 9. c. 1249. E.
 Litigiosi exceptio . Vide, Exceptio litigiosi .
 Litigiosi nomine quid continetur . T. 9. c. 1248. D.
 De litigiosis . T. 1. c. 859. A. & T. 9. c. 1248. D. & seq.
 Lituras testamento vitii nihil ad- ferre . T. 1. c. 1085. E.
 Λευροπύλα, idest missa, ut fieri, & celebrari solet . T. 2. c. 1045. B. C.
 Littora custodiuntur. T. 2. c. 979. C.
 Littora publica esse, quomodo acci- piendum . T. 8. c. 556. B.
 Littorum usus communis, sicut ma- ris . T. 1. c. 59. A.
 Littorum usus publicus est; & ju- ris gentium . T. 1. c. 60. D.
 Littus an debeat in modum agri computari . T. 7. c. 715. B. & an videatur accedere fundo. Ibid. B.
 Littus est, qua fluctus se eludit . T. 10. c. 592. E.
 Λιτορροφία . T. 2. c. 1041. E.
 Loca sacra religio commercio ho- minum eximit . T. 4. c. 255. E.

Loca religiosa in iudicium non de- ducuntur . T. 6. c. 659. B.
 Loca sacra, & religiosa pertinent ad religionem . T. 7. c. 692. B. non possunt legari res sacræ. Ibid. B. non possunt quoque in stipu- lationem deduci . Ibid. B. non possunt emi . Ibid. B.
 Loca sacra, & religiosa, & publica, & liberi homines, si fuerint ven- diti, non possunt adquiri emptori . T. 7. c. 693. A.
 Loca sacra, religiosa, publica, liberos homines si quis emerit, etiam si emptio non teneat, ex empto ta- men actio competit. T. 7. c. 693. A.
 Loca venerabilia quænam sint. T. 8. c. 1114. D.
 Loca sacra, & loca religiosa in iure an semper pro eodem sumantur . T. 10. c. 368. B.
 Locantur, quorum est usus aliquis . T. 7. c. 862. C.
 Locare quid . T. 3. c. 204. B. C.
 Locare aversione . Ibid. C.
 Locare navem aliud est, aliud exer- cere . T. 4. c. 128. D.
 Locare idem, quod ad firmam da- re . T. 6. c. 1027. A.
 Locare in plures annos prædia Ec- clesiæ permittitur . T. 7. c. 640. D.
 Locare in plures annos, id est, in plures, quàm in quinquen- nium . Ibid. C.
 Locare non nummo, sed partibus quid sit . T. 10. c. 447. D.
 Locarium . T. 3. c. 389. D.
 Qui locat, fruitur habitatione per- cipiendo mercedem . T. 4. c. 501. E.
 Qui locat rem suam, utendam dat . T. 9. c. 292. D.
 Locatarum ædium pensio quando pendebatur . T. 9. c. 407. E.
 Locati pretii, & mercedis nomine promiscuè auctores utuntur. T. 6. c. 424. E.
 Locati quis non teneatur . Tom. 8. c. 776. A.
 Locatio quid . T. 1. c. 213. E. & T. 2. c. 306. E.
 Locatio, & conductio proxima em- ptioni, & venditioni . Tom. 1. c. 213. E.
 Locatio, & conductio quamnam familiaritatem inter se habeant . T. 1. c. 214. E.
 Locatio, & conductio contrahun- tur, si merces constituta sit . T. 1. c. 213. E.
 Locatio, & conductio sunt juris gentium . T. 1. c. 1238. E.
 Locatio, & conductio, emptio, & venditio inter se familiaritatem habent . T. 3. c. 358. E.
 Locatio, & conductio proxima est emptioni, & venditioni . T. 3. c. 227. E.
 Locatio, & conductio est negotium αὐτὸσπουδῶν emptioni, & vendi- tioni . T. 1. c. 773. C.
 Locatio rei suæ non valet . Tom. 1.

c. 1128. E.
 Locatio rei privatæ Principis Pala- tinis fieri non debet . Tom. 2. c. 881. B.
 Locatio quælibet fit ad tempus . T. 3. c. 427. C.
 Locatio, & conductio pœnitentiâ renovatur. T. 2. c. 1186. B.
 Locatio prædiorum civilium, vel fi- scalium . T. 2. c. 878. B.
 Locatio sine certo pretio nulla est . T. 1. c. 1194. E.
 Locatio est, si interveniat merces, & pretium operæ. T. 4. c. 940. E.
 Locatio dominium mutare non so- let . T. 4. c. 509. E.
 Locatio est, si interveniat merces, & pretium operæ, non si interve- niat modicum salarium honoris gratiâ . T. 4. c. 940. E.
 Omnis locatio fit ad tempus, servi- tus verò non . T. 4. c. 567. A.
 Locatio, & conductio sine pecu- nia numerata non consistit . T. 4. c. 42. E.
 Locatio non est sine pretio certo, depositi verò substantia sine æ- stimatione consistit . T. 4. c. 267. A. B.
 Locatio conductio quid sit, quo- modo contrahatur, & cuius juris esse dicatur . T. 5. c. 522. E.
 Locatio an semper mutet domi- nium . T. 5. c. 667. A.
 Locatio in quinquennium an sit alienatio . A. 5. c. 563. C.
 Locatio rei alienæ an possit fieri bo- nâ fide . T. 5. c. 520. A.
 Locatio an transeat in heredem lo- catoris . T. 5. c. 564. E.
 Locatio quid a donatione differat . T. 5. c. 521. B. C.
 Locatio conductio dominium non solet mutare . T. 5. c. 522. B.
 Locatio conductio quandam clau- dicare dicatur . T. 5. c. 521. D.
 Locatio conductio an certâ condi- tione, sicut & depositum, & com- modatum, in nummis fieri possit . T. 5. c. 391. B.
 Locatio dominium non probat . T. 6. c. 879. B. nec civilem posses- sionem . Ibid. B.
 Locatio, & conductio vulgaris nul- lum jus tribuit conductori in rem ipsam, parit tantum conductori actionem in personam . T. 7. c. 377. C. D.
 Locatio, & conductio simplex non est alienatio. Ibid. D.
 Locatio cum partiario colono non contrahitur, sed societas . T. 7. c. 850. C.
 Locatio, & conductio oritur ex do, ut facias . T. 7. c. 838. B.
 Locatio fit mercede, non partibus rei . T. 7. c. 850. C.
 Locatio prædiorum publicorum fie- bat in quinquennium . T. 7. c. 640. C. D.
 Locatio conductio est species com- mercii. T. 7. c. 35. A.
 Locatio quomodo contrahatur . T. 10. c. 447. D.

- Locatio conductio: T. 8. c. 471. B.
- Locatio vectigalium. T. 8. c. 625. B.
- Locatio conductio an valeat, si quis precario rogaverit ante, deinde conduxerit. T. 8. c. 270. C.
- Locatio dicitur emptio. T. 9. c. 63. C. affinis est venditioni. Ibid. D.
- Locatio operarum ad certum tempus. T. 9. c. 412. E.
- Locatio, & emphyteusis in quo differunt. T. 9. c. 416. E. & c. 417. A.
- Locatio quasi emptio est. T. 9. c. 374. D.
- Locatio sine scriptis facta valet. T. 9. c. 412. E.
- Locatio quando rescindi, & quando non potest. T. 9. c. 374. D.
- Locatio horreorum. T. 9. c. 406. A.
- Locatio quid. T. 9. c. 73. B. & c. 337. D. & T. 10. c. 1043. B.
- Locatio omnis incipit a verbo *do*, non a verbo *facio*. T. 10. c. 41. E.
- Locatio dominium non mutat, id est, locator non transfert dominium in conductorem. Tom. 10. c. 42. A.
- Locatio est, quoties aliquid faciendum datur. Ibid. C.
- Locatio, & conductio an sint unus, vel plures contractus. T. 10. c. 46. E.
- Locatio contrahitur non tantum certo pecuniae numero, sed & earum rerum, quae pondere certo, & mensura certa constant. T. 10. c. 447. D.
- Locatio contrahitur non tantum certo pecuniae numero, sed & earum rerum, quae pondere, numero, & mensura constant. T. 10. c. 666. D.
- Locatio, & emptio aliquando clauz dicant. T. 10. c. 1043. D.
- Locatio dominium non immutat. T. 10. c. 1127. C.
- Locationis, & conductionis differentia, & jus. T. 1. c. 213. E. & c. 214. A. & seq.
- Locationis, & faenoris differentia. T. 3. c. 227. C.
- Locationis vinculum est arra. T. 3. c. 308. D.
- Locationis, & commodati comparatio. T. 1. c. 1447. A. B.
- In locationis contractu locatorem venditorem appellamus, & conductorem emptorem. T. 7. c. 1290. E. & c. 1291. A.
- Locationis, & conductionis nominibus an promiscue uti liceat. T. 10. c. 41. C.
- De locationis, & conductionis contractibus. T. 10. c. 1043. B.
- Locationi recte comparari negotium *do*, ut *facias*. T. 7. c. 831. D.
- Locationi venditoris an, & quando emptor stare teneatur. T. 7. c. 856. D. & seq.
- Locationem venditionem appellari. T. 3. c. 227. E.
- Locationem fecisse non videntur, aut videri possunt emptor, & mulier, & legatarius, & proprietarius, & eorum plerumque interest non servari locationem a venditore, vel marito, vel testatore, vel usufructuario factam. T. 5. c. 565. A.
- Locationem proprietatis an heres locatoris servare omnimodo teneatur. T. 5. c. 564. C. D.
- Locationem veteres vocabant venditionem. T. 7. c. 1291. A. f.
- Locationem veteres appellasse venditionem, & conductionem emptionem. T. 7. c. 1325. D.
- Locationem conductionem nullam esse, si error interveniat. T. 8. c. 390. B. C.
- Locationem factam nummo uno haberi instar donationis. T. 8. c. 271. C.
- Locationem inter, & emptionem differentiae. T. 10. c. 1044. A. B.
- In locationem arra non intervenit. T. 3. c. 104. E.
- Locationem in quinquennium factam, an conductor coloniam, vel aedes conductas deserere possit ante finem quinquennii, & qua ex causa. T. 5. c. 526. D.
- In locatione an arbitrium profusum, aut arbitrium ex aequo requiratur. T. 5. c. 524. D.
- In locatione, & conductione promiscue utimur emptionis verbo. T. 7. c. 1290. E.
- In locatione fidem contractus maxime servandam. T. 9. c. 412. D.
- In locatione constituuntur plures rei debendi. Ibid. B.
- In locatione an sit restitutio, ut in venditione. T. 9. c. 374. D.
- In locatione, & conductione quomodo sit locus legi 2. *C. de rescindenda vend.* T. 10. c. 197. B.
- Locationem contractam res eadem redditur, contracto faenore non redditur eadem. T. 10. c. 462. C.
- Locationes Censurum olim dicebantur venditiones. T. 3. c. 227. E. & T. 7. c. 825. C. & T. 10. c. 38. C.
- Locationes in lustrum fiebant. T. 1. c. 215. C.
- Ad locationes edictum aedilicium pertinere. T. 3. c. 358. E.
- Locationes rerum Ecclesiasticarum annos 30. non excedant. T. 1. c. 548. A.
- Locationes omnes quandonam per singula lustra, id est, per quinquennium fierent. T. 5. c. 563. C.
- Locationes, quae fiunt in modicum tempus, & haec, quae fiunt in longum tempus, quae sint. T. 7. c. 377. A. & seq.
- Locationes solebant fieri in quinquennium. T. 7. c. 377. A.
- Locationes publicorum vectigalium fiebant olim in quinquennium, a Censuribus, hodie in triennium. T. 10. c. 580. E.
- In locationibus publicorum operum quid observetur, vel tacite etiam. T. 5. c. 524. B.
- De locationibus in quinquennium. T. 5. c. 525. E.
- In locationibus, & venditionibus an fiscus, & respublica differant. T. 6. c. 513. B.
- De locato, & conducto. Tom. 1. c. 396. B. & T. 9. c. 406. B. & A. & seq.
- Actio ex locato conducto an detur ex parte locatoris, an ex parte conductoris. T. 10. c. 46. C.
- Actio ex locato, & actio ex conducto saepe sumuntur utralibet pro altera. T. 10. c. 768. D. E.
- Locator, & conductor quid. T. 1. c. 773. C.
- Locator, vel is, cui locator resistere potest, si conductorem fundo locato frui prohibeat, hoc casu quae actio conductori datur. T. 1. c. 1481. B. C. & c. 1483. A.
- Locator, etiam si sine dolo, vel culpa sua domus evicta sit, quid praestare conductori tenetur. Tom. 1. c. 1484. D.
- Locator modò dat pretium, modò conductor. T. 3. c. 104. E.
- Locator, qui domum demolitus est reficiendi causa, in quid conductori tenetur. T. 1. c. 1483. C. D.
- Locator est is, qui dedit aliquid fruendum, vel faciendum, estque definitio Cujacii. T. 4. c. 175. B.
- Locator est is, qui mercedem accipit, ut dominus aedium, si aedes locaverit. Ibid. B.
- Locator quandonam damnetur in solidum sine ulla deductione interesse. T. 5. c. 527. B. C.
- Locator si colono usumfructum fundi legaverit, quanam actione uti possit colonus. T. 5. c. 529. A. B.
- Locator quibus casibus conductorem expellere possit ante impletum tempus conductionis. T. 6. c. 1027. E.
- Locator, & emptor qui differant. T. 7. c. 700. B. C.
- Locator an possidere possit per colonum, qui adhuc sit pupillus, & conduxit sine tutoris auctoritate. T. 8. c. 296. B. C.
- Locator quisnam sit. T. 5. c. 522. D. & T. 10. c. 42. C. & c. 1044. B.
- Locator quid conductori praestare debet, si rem alienam locaverit, & ea evicta sit a domino, si sciens locaverit. T. 9. c. 410. D.
- Locator postquam praestitit conductori, ut fundo frueretur, si fundus perierit casu majore, an teneatur ex conducto mercedem remittere, aut quam prorogavit reddere. T. 10. c. 47. E.
- Locator nec dominium habet, nec possessionem. T. 10. c. 518. A.
- Locator, & emphyteuta Ecclesiasticus post biennii cessationem a canonis solutione potest expelli. T. 10. c. 668. D.

Locatoris, & conductoris nominum differentia. T. 3. c. 43. E. & c. 684. D.
 Locatoris est dare, conductoris accipere. T. 4. c. 175. B. exemplum habes in magistro navis, et domino navis. Ibid. B. C.
 Locatoris, et conductoris definitionem scire quare multum interfit, T. 5. c. 522. D.
 Locatori, et conductori an, et quomodo subveniatur. T. 10. c. 197. E.
 Locatori, non conductori datur reſciſſio. T. 10. c. 1043. C. D.
 Locatorem oportet præſtare conductori frui licere. T. 1. c. 1483. A.
 Loci adjectio, quaſi temporis eſt adjectio. T. 3. c. 410. A.
 De loci ſervatoribus. T. 3. c. 67. A. B.
 Loci ſacri, vel religioſi emptio nulla eſt, et cur. T. 4. c. 944. D. E.
 Loci ſacri nulla eſt venditio. T. 4. c. 945. E.
 Loci publici quare nullus intelligatur eſſe dominus. T. 5. c. 660. B.
 Loci, quem mare, aut flumen occupavit, an poſſeſſio amittatur. T. 5. c. 716. A.
 Loci corpus an ſit domini ipſius, cui ſervitus debetur. Tom. 7. c. 452. C.
 Lociſ ſacris, vel publicis venditis, deceptus a venditore an habeat actionem ex empto. T. 1. c. 213. C.
 De locis, & itineribus publicis interdictum. T. 1. c. 850. A.
 De locis religioſis. T. 1. c. 758. A.
 Loco ineſſe tempus. T. 1. c. 1280. B.
 De loco, quo quis ſolvere ſe obligavit. T. 6. c. 462. A.
 Loco ſecundo ſcriptus coheres eſt. T. 7. c. 898. C.
 De loco quaëſtio. T. 7. c. 471. E.
 Alio loco non judicatur res, quam quo eſt conteſtata. T. 10. c. 753. E.
 De loco quoties quaëritur, non diſtinguitur inter locum, quo lis conteſtatur, et ubi lis judicatur. T. 10. c. 402. B.
 Locorum intervalla quomodo metiantur Græci, Latini, Itali. T. 8. c. 482. E.
 Locos nominamus ſecundum ordinem ſucceſſionis. T. 7. c. 898. D.
 Locum ſacrum qui facit, an is alienare locum dicatur. T. 4. c. 449. B.
 Locum religioſum quæ perſonæ facere non poſſunt. T. 4. c. 164. C.
 Locum in inſtitutione quomodo accipi oporteat. T. 7. c. 898. C.
 Locum religioſum, vel ſacrum an ſcientes poſſidere poſſimus. T. 8. c. 293. D.
 Locuples quid ſit propriè, & qua ratione cavere debeat. Tom. 5. c. 94. A.
 Locuples an ſatiffidet. T. 5. c. 656. E.

An locuples factus videatur, qui rem, quam habuit, in pecuniam, aliamve rem convertit, licet eam rem, vel pecuniam poſtea diſperdiderit. T. 6. c. 420. D.
 Locuples cautionem an præſtet. T. 8. c. 535. D. E.
 Locupletari me ex re tua æquum naturâ non eſt. Tom. 1. c. 1260. E.
 Locupletes, & affidui, qui poſſident bona immobilia, non ſatiffidant. T. 6. c. 45. E.
 Locupletes non ſatiffidant. Tom. 9. c. 182. C.
 Locupletes qui dicuntur. Ibid. C.
 Locupletior factus non eſt, qui libertum adquiſierit. T. 4. c. 1197. C. & T. 8. c. 715. C. D. & c. 824. D. & c. 873. A.
 Locupletior qui ſemel factus eſt an iterum conteſtatam, an videatur poſſe locupletior eſſe. T. 6. c. 41. D. E.
 Locupletiffimus quiſque an ſemper intelligatur ſatis idoneus. T. 5. c. 657. A.
 Locus publicus quid. T. 1. c. 850. C.
 Locus ſextus honoratior. Tom. 2. c. 444. E.
 Locus ſacer, eſſe definit victoriâ non ruinâ ædificii, ſitque profanus victoriâ. T. 4. c. 944. E. quod Marcus Tullius libro de ſignis, & Virgiliis 12. Æneid. teſtantur. Ibid. E. & c. 945. A.
 Falcidix locus non eſt invito teſtatore. T. 4. c. 267. C.
 Locus non occupatur religione. T. 4. c. 165. C. ſummum jus eſt jus ſtrictum, & ſumma æquitas eſt ſumma ratio. Ibid. E. & c. 166. A. quæ ratio e duabus ſummis rationibus videtur potior. Ibid. c. 165. E.
 Locus purus quis eſt, item religioſus locus quis. T. 4. c. 185. A.
 Locus ſacer, aut religioſus an transferatur per venditionem in emptorem. T. 4. c. 255. D. licet cedere poſſit in modum agri. Ibid. D.
 Locus religioſus. Vide, Sepulcrum.
 Locus, & ſpecies certa loci, vel rei in judicium delatæ an exprimi debeant. T. 5. c. 99. D. & ſeq.
 Locus monumenti puri quare vendi poſſit. T. 5. c. 389. A. B.
 Locus vulneris an poſſit augere atrocitatem delicti. T. 5. c. 755. C.
 Locus purus quiſnam dicatur propriè. T. 5. c. 388. E.
 Locus religioſus. T. 5. c. 924. D.
 Locus religioſus quando fit. T. 5. c. 925. E.
 Locus profanus quando fit. T. 5. c. 926. D.
 Locus an poſſit facere inſtitorem. T. 5. c. 431. A. B.
 Locus religioſus, licet ſolus ſpecialiter vendi non poſſit, cum univerſitate tamen, cum fundo toto

vendi poſteſt. Tom. 6. c. 659. C. D.
 Locus non facit prædium urbanum. T. 7. c. 477. C.
 Locus ſacer, & religioſus an vendi poſſint. T. 7. c. 692. B. C.
 Locus publicus quis ſit. T. 7. c. 398. D.
 Locus publicus. T. 8. c. 556. A. & ſeq.
 Locus quid. T. 8. c. 534. E.
 Locus illatione mortui religioſus ſit. T. 8. c. 293. D.
 Locus, & tempus pretii varietatem adferunt. T. 10. c. 753. C.
 Locuſtarum examina inter ſegetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
 Locuſtarum edacitas, aut pernicietas a Plinio vocatur ira Dei. T. 10. c. 666. C.
 Lodricula. T. 3. c. 369. E.
 Logiſtæ curatores ſunt, & patres reipublicæ. T. 2. c. 772. A.
 Logographi qui ſint, & quæ eorum prævilegia. Tom. 2. c. 770. D.
 Logotheta quis dicatur. Tom. 2. c. 1151. E.
 Longa præſtatio tacitam poſſionem inducit. T. 4. c. 749. B.
 Quæ ſit longa conſuetudo. T. 9. c. 1325. C. & ſeq.
 Longævus pro ſene, necdum mortuo. T. 10. c. 142. B.
 Longi temporis præſcriptio quomodo continuetur. Tom. 5. c. 812. A.
 Longi temporis poſſeſſio. Vide; Poſſeſſio.
 Longi temporis definitio quæ. T. 9. c. 613. B.
 Longi temporis præſcriptio. Vide; Præſcriptio.
 In Longobardia qui ſummi ordines. T. 8. c. 646. E.
 Longum tempus, longave conſuetudo quonam tempore æſtimetur. T. 5. c. 662. A.
 Longum tempus quid. Tom. 7. c. 397. A.
 Longum tempus dicitur 30. annis. T. 9. c. 1325. D.
 Qui loqui apertius potuerunt, nec loquuti ſunt, hi decipere voluerunt. T. 4. c. 104. E.
 Loquitur obſcurè, qui quod dixerit non apparet; ambiguè loquitur, qui ſi verum loquitur, non apparet. T. 4. c. 105. A.
 Qui loquitur obſcurè, in eo dolus eſt, ut in eo, qui ambiguè loquitur. Ibid. A.
 Loquitur perſuſoriè, qui rem totam non aperit, ſed reticet aliquid. Ibid. A.
 Lora quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
 Loricarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
 Loris, flagellis, flagris non caduntur liberi homines, ſed ſuſtibus, ſive virgis. Tom. 7. c. 126. E.

- Losi, & ventes*: T. 9. c. 427. D.
Lucas Penna errorum, & ineptiarum amaxarius ingens. Tom. 2. c. 799. C.
Lucii Senatusconsulta ut plurimum vera. T. 6. c. 961. C. D.
Lucius Lentulus jurisconsultus primus codicillos introduxit. T. 1. c. 147. A.
Lucius vir sapiens, Christianus repente factus. T. 3. c. 33. E.
Lucra, & damna post mortem testatoris illata sustinet heres. T. 4. c. 201. B. *secus in nominibus factis deterioribus, seu melioribus*. Ibid. C.
Lucra, quæ obtingunt post mortem, ad solum heredem pertinent. Ibid. B.
Lucra primarum nuptiarum liberis primi matrimonii, lucra secundarum nuptiarum liberis secundi matrimonii tanquam paterna servantur. T. 9. c. 460. C.
Lucra nuptialia servantur liberis cujuscumque matrimonii. Ibid. C.
Lucra primarum nuptiarum, viduitatem servante matre, servantur solis liberis prioris matrimonii; ita secundarum nuptiarum lucra, viduitatem servante matre, nec adspirante ad tertias, cedunt solis liberis secundarum nuptiarum. T. 9. c. 461. B.
Lucra nuptialia. T. 9. c. 461. C. & seq.
Lucra insperata, & adventitia utrum & in rem nostram verti propriè dicantur. T. 5. c. 151. E.
Lucratio insperata, & adventitia in bonis nostris. Ibid. E.
Lucrativa, & onerosa causa. Vide, *Causa lucrativa*.
Lucrativa non est causa dotis. T. 6. c. 432. A. B.
Lucrativa non est causa emptionis, aut causa crediti. Ibid. A.
Lucrativa causa cum non lucrativa concurrere potest. Ibid. B.
Lucrativa causa cum alia lucrativa causa concurrere non potest. Ibid. B.
Lucrativa est causa consolidationis. T. 6. c. 220. A.
Lucrativa causa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1022. B. & c. 1135. E.
Quasi qui rem habet ex lucrativa causa, &c. T. 9. c. 1293. C.
Lucrativâ causâ qui rem habet, utatur accessione temporis, quo possedit auctor suus. T. 9. c. 1022. B.
Lucrativæ causæ duæ in eandem rem concurrere non possunt, in eandem quantitatem possunt. T. 3. c. 404. B.
Lucrativæ duæ causæ in eandem rem, & personam eandem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 441. C.
Lucrativæ duæ causæ in eundem hominem, & eandem rem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 1152. A.
Lucrativæ duæ res in eandem personam, ut in eandem rem, concurrere non possunt. T. 4. c. 617. A.
Rei lucrativæ possessores sunt legatarii, & fideicommissarii. T. 4. c. 1151. C.
Duæ lucrativæ causæ in eandem rem, & eundem creditorem concurrere non possunt. T. 6. c. 354. D. & c. 370. D.
Lucrativæ duæ causæ concurrere possunt in eundem hominem, & duas diversas res. T. 6. c. 222. A.
Lucrativæ causæ duæ in eandem rem, & eundem hominem concurrere non posse. T. 7. c. 771. C.
Lucrativæ causæ duæ in eandem rem concurrere possunt. T. 7. c. 1016. C.
Lucrativæ duæ causæ in eandem rem concurrere non possunt. T. 7. c. 1222. D.
Lucrativæ duæ causæ in eandem personam, & in eandem rem an possint concurrere. T. 10. c. 759. A.
Lucrativas duas causas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non posse. Tom. 6. c. 218. D. in quibus locum habet, Ibid. E.
Lucrativas causas duas in eandem personam concurrere non posse. T. 7. c. 1074. D.
Lucrativi tituli. T. 2. c. 731. D. & c. 733. B.
Lucrativi tituli qui sunt. Tom. 6. c. 219. C.
De lucrativis duabus causis. T. 6. c. 432. C.
Lucrativorum onus. T. 2. c. 733. A.
A lucrativorum descriptione immunes esse Ecclesias, quid sit. T. 10. c. 816. E.
Lucri intercepti in judiciis arbitrariis habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
Lucri species est usucapio, Vide, Usucapio.
Lucri faciendi causa cum damno alterius auxilium restitutionis non datur. T. 4. c. 342. C.
Lucri, & damni compensatio quando, & in quo locum habeat. T. 5. c. 917. D. & seq.
Lucri creditoris, & debitoris moræ quando, & quæ ratio habeatur. T. 5. c. 929. C. D.
Lucri, vel accessionis species est, si non decrevit, quod decrescere potuit. T. 7. c. 1422. B.
Lucri causâ utriusque quotiens ratio vertitur, is præferendus est, cujus in lucrum causa tempore præcedit. T. 8. c. 707. A. & c. 812. B. C. & c. 868. A.
In lucris error juris non prodest. T. 4. c. 1431. B.
In lucris nec masculis, nec foeminis jus ignorantibus succurritur, in damnis verò succurritur. T. 4. c. 508. A.
In lucris jus non solet subvenire. T. 4. c. 503. E.
In lucris, sive compendiis mulieri non prodest juris ignorantia. T. 8. c. 234. D.
In lucris interceptis, quotiens nostra interest, loquimur affirmativè. T. 10. c. 749. D. E.
De lucro qui certat, an prior sit eo, qui de damno certat. T. 4. c. 1279. A.
De lucro, & damno societatis. T. 7. c. 580. B.
De lucro duorum cum quæritur, potiorum esse possessorem. T. 8. c. 812. C.
De lucro cum quæritur duorum, melior est causa possidentis. T. 8. c. 678. A. & c. 707. A.
In lucro vix ulli unquam subvenitur, qui contempserit jurisconsultum. T. 9. c. 651. A.
Lucrorum duo sunt genera, unum, quod absque damno alterius, alium, quod cum damno alterius obvenit. T. 5. c. 167. C. D.
Lucrum quid. T. 1. c. 1468. A. & T. 4. c. 504. B. & T. 10. c. 1074. D.
Lucrum est pietatis nomine sumptum facere. T. 2. c. 1034. C.
Lucrum, vel damnum non ex eventu notatur. T. 1. c. 1460. C.
Lucrum, & damnum inter socios communicatur. T. 1. c. 393. D.
Lucrum sibi parare sub beneficii specie non est honestum. Tom. 1. c. 1468. A.
Lucrum extrarium. T. 1. c. 1482. A.
Lucrum ab eo, quod interest, separatur. T. 1. c. 1481. A.
Lucrum magnum ferat, qui magnum adit periculum. Tom. 1. c. 1408. C.
Lucrum nemo facere debet ex aliena jactura. T. 4. c. 891. B.
Lucrum est dare beneficium amico, inire gratiam alienam, gerere negotia aliena. T. 4. c. 260. E.
Lucrum est, quod ex alieno mihi obvenit sine ullo opere meo. T. 4. c. 504. B.
Lucrum inhonestum petitori restitui an æquum sit. T. 5. c. 265. D.
Lucrum interceptum damni species quædam est. T. 5. c. 870. A.
Lucrum, & quæstus an conjungenda sint in contractu societatis. T. 5. c. 480. A. B.
Lucrum captare ex damno alieno dolus est. T. 6. c. 137. D.
Lucrum est donatio, quæ extrinsecus accedit. T. 7. c. 1468. B.
Lucrum omne auferendum est possessori sive bonæ fidei, sive malæ fidei. T. 7. c. 304. B.
Lucrum ex qua persona quis capit, ejus factum præstare debet. T. 8. c. 724. B. & c. 836. A. & c. 877. A.
 Lu-

Lucrum cessans, vel damnum emergens. T. 9. c. 1075. C.
 Lucrum luctuosum quale. T. 9. c. 470. C. triste. Ibid. C. dura fortunæ solatium. Ibid. C.
 Lucrum quo casu in venditione fundi compensetur cum damno. T. 10. c. 751. D. E.
 Lucrum omne an veniat in actione ex empto. T. 10. c. 754. C.
 Lucrum turpe est, quod etiam ad innocentes ex alieno scelere pervenit. T. 10. c. 962. C.
 Lucrum non facere in re lucrativa non venit in estimationem ejus, quod interest. Tom. 10. c. 1087. C.
 De luctu mulierum. T. 2. c. 1075. D. & T. 3. c. 159. E.
 Luctu, vel furore qui mortem sibi consciverit, an ejus testamentum valeat. T. 4. c. 374. B. C.
 In luctu quis modus præscribitur. T. 4. c. 30. C.
 De luctu parentum, & liberorum, & cognatorum, & an lugeri debeant. T. 5. c. 103. A. & seq.
 Luctu indigni quidam mariti, & qui sunt. Tom. 9. c. 452. A. B.
 Luctui peragendo definierant decem menses mulieribus. Tom. 1. c. 531. C.
 Luctui sceminarum quinam primi annum definire. Tom. 10. c. 11. B. C.
 Luctui peragendo sceminis olim constituti decem menses. T. 10. c. 672. B.
 Luctuosa, & tristis hereditas cur sic appellata. T. 8. c. 180. C.
 Luctum pietas exigit ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4. c. 30. C.
 Luctus sceminæ ob maritum defunctum quamdiu continuandus. T. 2. c. 1075. D.
 Luctus indicitur non tantum propter turbationem sanguinis, sed & propter reverentiam mariti. T. 1. c. 539. E.
 Luctus vel est *πένθος*, vel *πένθιμος*. Ibid. E.
 Luctus signum actus maritalis ratio. T. 3. c. 613. D.
 Luctus maritorum an impedimento esse nuptiis debeat. Ibid. E.
 Luctus mulieris in marito lugendo qualis esse debeat. T. 3. c. 613. D.
 Luctus tempus quale esse oporteat. Ibid. D.
 Quod genus luctus requiritur a cognatis, & agnatis. T. 4. c. 30. D. E.
 Luctus est dolor vel amissæ uxoris, vel amissi viti. Tom. 4. c. 374. B.
 Luctus defuncti variis nominibus effertur, & quibusnam. Tom. 4. c. 29. C.
 Luctus nomen dierum spatio celebratur. T. 4. c. 29. E. hic mos a

Christianis non observatur. Ibid. E.
 Luctus, qui ab herede desideratur, in quibus consistit. Ibid. D.
 Luctus sponsi nullus est, & cur. T. 5. c. 92. C.
 Luctus mulieris, defuncto marito, in quo consistat. Ibid. C.
 Intra annum luctus nubens mulier fit infamis. T. 7. c. 891. C.
 Luctus religionem nullam debet vir uxori. T. 9. c. 452. A.
 Luctus quando minuitur, finiturque. T. 9. c. 455. D.
 Luctus minutio non consistit in licentia nubendi, sed in positu atrii, & lugubris habitus. Ibid. E.
 Luctus dignorum, & luctus indignorum. T. 10. c. 392. A.
 Ludi prohibiti, vel permisi. T. 2. c. 184. E. & c. 185. A.
 Ludi, qui vocabantur cilistræ. T. 9. c. 248. E.
 Ludicra cruenta penitus tollenda. T. 2. c. 832. D. E.
 De ludis juris studiosis interdictis. T. 3. c. 147. A.
 Ludorum publicorum expensæ. T. 2. c. 827. B. C.
 Ludorum quinque genera legibus non vetita. T. 10. c. 948. B.
 In ludum damnatio. T. 3. c. 368. A.
 Ludus duplex, gladiatorius, & venatorius. T. 1. c. 459. D.
 Luere, reluere, repignerare. T. 2. c. 547. E. & c. 548. A.
 Luere est verbum 12. tabularum, pro quo dicunt reluere, & repignerare. T. 9. c. 1237. B.
 Lugdunensi supercilio Præfectus. T. 10. c. 820. D.
 Lugendi sunt parentes, liberi, agnati, cognati secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C. secus facientes non carent notâ, infamiâ. Ibid. D.
 Lugendi sunt parentes annum integrum, sed non necessariò integrum annum, & lugendi sunt a liberis, etiamsi sint exheredati a patre, vel præteriti a matre. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
 Lugendi non sunt capite damnati. T. 9. c. 452. A. B.
 Lugendi sunt parentes, & liberi, & agnati, & cognati. T. 9. c. 455. B. huic luctui non est præscriptum certum tempus. Ibid. B. hic luctus non est impedimento nuptiis. Ibid. B. hic luctus differt a luctu, quem mulier superstes persolvere debet marito defuncto. Ibid. B.
 Olim qui lugebat, abstinere debebat a conviciis, ornamentis, & alba veste. T. 10. c. 613. D.
 Lugebitur is, qui in bello cecidit, etsi corpus ejus non compareat. T. 4. c. 31. D.
 Propinqui non lugent capite damnatum. T. 2. c. 1075. E.
 Cur lugent liberi parentes, quibus

heredes non existerunt. T. 4. c. 30. A.
 Lugentes quibus rebus abstinere debent. T. 1. c. 382. A.
 Lugeo a *λύζω*, quod est singultio, unde Ovidius, & Aristoteles. T. 4. c. 30. D.
 Inter lugere, & elugere differentia quæ. T. 4. c. 31. A. item plus est evincere, quàm vincere, et plus est exigere, quàm agere. Ibid. A.
 Lugere debet defunctum heres extraneus. T. 4. c. 28. B. C.
 Lugere, et elugere in quo differunt. T. 9. c. 456. C.
 Lugeri debent liberi a parentibus. T. 4. c. 30. B. C.
 Lugeri debent parentes, et liberi, imò generaliter cognati, et agnati. Ibid. C.
 Non luget maritus uxorem. T. 5. c. 92. C.
 Non luget vir uxorem. Tom. 9. c. 452. A.
 Lugubres vestes, quando deponere liceat. Tom. 9. c. 455. A. et seq.
 A lugubri structura quæ aliena sunt. T. 9. c. 1174. B. C.
 De luitione pignoris. T. 9. c. 1235. E.
 Lumen est, ut cælum videatur; prospectus, ut terra, vel mare. T. 4. c. 97. C.
 Lumen, et prospectus in quo differunt. T. 7. c. 408. C. & Tom. 9. c. 1181. E. & Tom. 10. c. 409. B. & c. 1182. E.
 Lumina balnearum, & thermarum. T. 2. c. 783. B.
 Lumina, et fenestræ an differant. T. 5. c. 903. D.
 Lumina. Vide, Servitus.
 Lumina futura an etiam concedi possint. T. 7. c. 421. D.
 Lumina quis mutare dicatur. T. 7. c. 415. D.
 Lumina uti nunc sunt, ut ita sint, si constituantur, an videatur actum de futuris. T. 7. c. 421. E.
 Luminibus an viridaria obstant. T. 7. c. 413. E.
 Luminibus ne officiat, et ne prospectui officiat, quomodo differunt. T. 7. c. 408. A.
 Luminibus ne officiat, quid sit. T. 7. c. 415. D.
 Luminibus ne officiat, quomodo constitui possit. Tom. 7. c. 421. D.
 Luminibus ne officiat, servitutem debens an arborem ponere possit. T. 7. c. 413. E.
 Luminibus ne officiat, servitutem debens an ædificare possit. T. 7. c. 408. E.
 Luminibus viridaria obstant. T. 7. c. 413. E.
 Luminibus immittendi jus in ædes, vel cavedium vicini qui non habet, aperto pariete communi, nullo jure fenestras mittere potest. T. 6. c. 518. D.

Lu-

- Luminis** servitutem debens an ædes suas deprimere possit. Tom. 7. c. 414. A.
- Luminis** servitutem debens an solem auferre possit. T. 7. c. 413. E. & c. 414. A.
- Luminis** immittendi; et recipiendi idem jus est. T. 7. c. 408. D. E.
- Luminum** servitus nisi imponatur, non licere fenestras immittere in vicini ædes. T. 7. c. 428. E.
- Luminum** servitus quæ sit. T. 7. c. 408. D.
- Luminum** servitutem debens an prohibeatur in suo ædificare. Ibid. E.
- Luminum** servitutem inter, & ne luminibus officiat, quæ differentia sit. Ibid. D.
- Lupinis** positis an liceat ludere. T. 10. c. 948. C.
- Lurco**, & **lurcosus**. T. 3. c. 303. B.
- Lusca** imago, vulgo *image porphile*, quæ. T. 9. c. 1198. D.
- Luscus** quis dicitur. Ibid. D.
- Luscus** vitiosus est. Ibid. C.
- Lusoria** minatio. T. 5. c. 867. A.
- Lusoriæ** minæ quæ dicuntur. Ibid. A.
- Lusoriæ** minæ. T. 6. c. 249. D.
- In **lustra** singula solebant vœtigalia privata, & publica locari. T. 7. c. 377. A.
- Lustramentum** quid sit. T. 13. c. 447. E.
- Lustrationis** agrorum formula. T. 3. c. 224. E.
- Lustricus** dies quid. T. 9. c. 1360. D.
- Lustrum** conditum an retrotrahatur. T. 9. c. 683. B. C.
- Lustrum** conditum quid. Ibid. B.
- Luxuria** est omnis dissolutio morum. T. 1. c. 1165. D.
- Luxuria** exultimata est habere, quod potest totum perire. T. 3. c. 272. E.
- M**
- Macarii** quinam apud Donatistas. T. 10. c. 829. B.
- Macedoniæ** Proconsul. T. 4. c. 832. C.
- Macedoniani** exceptioni renuntiare non potest filius familias. T. 9. c. 321. E.
- Macedoniani**. T. 10. c. 814. B.
- Macedoniani**, & **Vellejani** Senatusconsulti sententia an sit opponenda ante sententiam. T. 10. c. 1231. E.
- Macedonianum** Senatusconsultum. Vide, enatusconsultum.
- Macedonianum**, & **Vellejanum** in quo conveniunt, & in quo non conveniunt. T. 9. c. 321. D. E.
- Macedonianum** Senatusconsultum ad quos pertineat. T. 10. c. 979. E.
- Quid habeat commune cum Senatusconsulto **Vellejano**. T. 10. c. 980. C. D.
- Maceria** vetusta ferundo oneri par non est. T. 10. c. 114. E. *
- Maceries** est paries ex puro cæmento, sive arenato, & calce. T. 4. c. 147. D.
- Macheræ** parvæ permittuntur privatis, quia non sunt arma bellica. T. 2. c. 1123. A.
- Machilda** pro **Launachilda**. T. 2. c. 1242. D.
- Machiones**, unde nomen **Gallicum** *macon*. T. 6. c. 744. D.
- Macon** nomen Gallicum unde deductum. Ibid. D.
- Macrinus** Imperator juris peritissimus decrevit abolere omnes Principum constitutiones, ut ex jure ageretur, non ex rescriptis. T. 4. c. 27. C.
- Magiam** qui exercent, & conscii, & qui magiæ libros apud se habent, summo sunt afficiendi supplicio. T. 1. c. 506. D. E.
- Magiæ** artes prohibentur. T. 9. c. 1437. A. & seq.
- Magis** artibus dediti sunt plerumque violatores sepulcrorum. T. 9. c. 1437. E.
- Magis** spectatur id, quod in veritate est, quàm quod est in existimatione mentis. T. 4. c. 504. D.
- Magis** articulus, & ejus vis. T. 5. c. 394. A.
- Magis** dictio dupliciter accipitur, electivè, & comparativè, T. 7. c. 970. B.
- Magister** census. T. 2. c. 912. A.
- Magister** fisci, vel æris. T. 2. c. 645. A.
- Magister** officiorum. T. 2. c. 67. C.
- Magister** officiorum Comes etiam dicitur. T. 2. c. 941. D.
- Magister** officiorum est fabricen sium judex. T. 2. c. 802. A.
- Magister** officiorum, gallicè *Prævoist de l'hostel*, & quod ejus munus. T. 2. c. 898. E.
- Magister** militum. T. 2. c. 1085. A.
- Magister** navis *marinis*. Tom. 1. c. 764. E.
- Magister** navis quis sit. Tom. 5. c. 427. D.
- Magister** societatis quis sit. T. 5. c. 491. E.
- Magister** olim jure ordinario cœpit appellari, jure extraordinario curator. T. 8. c. 533. A.
- Magister** quis. T. 8. c. 532. D.
- Magister** census habet jus actorum publicorum conficiendorum. T. 9. c. 714. E. & c. 715. A. et c. 788. D.
- Magister** navis quomodo a Græcis vocatur. Tom. 9. c. 304. B. navicularius vocatur, Ibid. B.
- Magister** officiorum frater charissimus augustorum appellabatur. T. 10. c. 853. C.
- Magisteriani** interpretes. Tom. 2. c. 1123. C.
- Magisteriani** literarum peritissimi erant, edebant omnia acta, et excipiebant, conferebantque scripturam cum scriptura. T. 9. c. 289. B.
- Magisteriani** unde sic dicti. T. 10. c. 930. B.
- Magisterium** præsentale. Tom. 2. c. 959. B.
- Magistri** equitum an sint magistratus. T. 1. c. 900. C.
- Magistri** scriniorum, memoriæ, epistoliarum. T. 2. c. 905. C.
- Magistri** scriniorum munus personalium excusationem habent. T. 2. c. 905. B. & seq. & eorum dignitas, Ibid. B. & seq.
- Magistri** literarum ab onere metatorum liberantur. T. 2. c. 975. A. B.
- Magistri** studiorum ordinis decreto constitui debent, qui bonis moribus præditi sint, T. 2. c. 756. D. E.
- Magistri** artium liberalium a civilibus muneribus excusantur, non eorum filii. T. 2. c. 713. C. & c. 744. E.
- Magistri** duo militum præsentialium. T. 2. c. 959. B.
- Magistri** pedanei. T. 8. c. 794. B.
- Magistri** militum. T. 9. c. 414. D.
- Magistri** officiorum. Ibid. D.
- Magistri** census. T. 9. c. 714. E. et c. 715. A. et c. 788. D.
- Magistri** militum dignitas, et potestas. T. 10. c. 844. D.
- Sub **magistri** officiorum jurisdictione quinam erant. T. 10. c. 846. D.
- De officio **magistri** officiorum. Ibid. B. et seq.
- Magistri** officiorum cum **Quæstore** comparatio. Ibid. B.
- Magistri** officiorum dignitas an temporalis, an continua. Ibid. B. C.
- Magistranus** timor. T. 5. c. 141. C.
- Magistros** militum **Constantinus** primus fecit. T. 2. c. 64. D.
- Magistros** militum posse judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
- Magistratus** quid. T. 1. c. 724. B.
- Magistratus** frequentissimè pro duumviris. T. 1. c. 796. A.
- Magistratus** ea, quæ sunt jurisdictionis, imperiivæ mixti mandare potest; quæ verò lege, aut Senatusconsulto ei data sunt, non item. T. 1. c. 933. B. C.
- Magistratus** separantur ab his, qui extra ordinem jus dicunt. T. 1. c. 730. E.
- Magistratus**, qui appellantem necarit, vel torserit, lege Julia de vi damnandus. T. 1. c. 511. C.
- Magistratus** est, qui jurisdictionem habet. T. 4. c. 834. C.
- Magistratus** Princeps non est, nec jurisdictionem habet, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
- Magistratus** tutorem dare non potest, nisi lege nominatim concedente. T. 4. c. 9. E.
- Magistratus**, cui nihil nominatim denegatur, omnia habet. T. 4. c. 13. D.

- Magistratus, & reus lege agere dicuntur. T. 4. c. 747. B. Vide, Lege agere.
- Magistratus hodie a Principe creatur. T. 4. c. 9. A.
- Magistratus quinquennalis fuit in Urbe Cenfor. T. 4. c. 869. C.
- Magistratus non est iudex quæstionis, sicut nec iudex datus. T. 4. c. 11. A. B.
- Magistratus municipalis quis est. T. 4. c. 36. B.
- Magistratus quis municipalis pro qua parte conveniatur, & quo ordine. T. 4. c. 32. D.
- Magistratus municipalis annuus est. T. 4. c. 36. A.
- Magistratus municipalis. Vide, Municipalis.
- Magistratus legitimi abdicatio non valet. T. 4. c. 830. B.
- Magistratus municipalis officium est individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. D. E.
- Magistratus, & Prætor Urbanus, & Provincialis quomodo differant. T. 5. c. 734. B.
- Magistratus jurisdictionem prorogat. T. 5. c. 3. D.
- Magistratus municipalis quid ex officio præstet, & quid minus præstare possit. T. 5. c. 4. D. E.
- Magistratus municipalis in administratione reipublicæ levem culpam præstare tenetur. Tom. 5. c. 10. D.
- Magistratus municipalis non de quacumque re, vel summa jus dicere poterat, sed tantum de minori. T. 5. c. 3. C.
- Magistratus, qui potestatem suam non defendit, imminuti magistratus, veluti majestatis reus fit. T. 5. c. 11. E.
- Magistratus, sive iudex, & adfessor in quo differunt. T. 5. c. 34. E.
- Magistratus municipalis non potest restituere in integrum. T. 5. c. 5. A. hoc reservatur majori potestati. Ibid. A.
- Magistratus municipalis non potest mittere in possessionem ejus rei, ex qua damnum timetur. Ibid. A. B.
- Magistratus ubi, & cur tutoribus comparetur. T. 5. c. 1099. E.
- Magistratus an injuriam sibi factam ulcisci possit. Tom. 6. c. 773. D.
- Magistratus, qui de incidente quæstione cognovit, de qua principaliter cognoscere non poterat, de ea nominatim, & specialiter pronuntiare non debet. T. 6. c. 25. C.
- Magistratus an uxori, liberis, libertis, & cæteris, quos secum habet, jus dicere possit. T. 7. c. 65. A.
- Magistratus cui defertur, an ei etiam deferatur omnis jurisdictio. T. 7. c. 74. B.
- Magistratus eo die, quo privatus fuerat, an iudicem dare possit. T. 7. c. 68. E.
- Magistratus ea, quæ sunt imperii, quo jure habeat. T. 7. c. 71. C.
- Magistratus cognoscit suo jure. T. 7. c. 58. C.
- Magistratus in majus, aut par imperium habentem, an imperium, aut jurisdictionem habet. Tom. 7. c. 95. A.
- Magistratus jurisdictionem habet, iudex non item. Tom. 7. c. 166. E.
- Magistratus jus iniquum dicens ei, qui jus iniquum impetravit an, incidat in edictum. T. 7. c. 110. C.
- Magistratus jus iniquum suggestionis assessoris si dixerit, uter eorum teneatur. T. 7. c. 106. C.
- Magistratus magistratum an facere possit. T. 7. c. 81. E.
- Magistratus municipalis an exsequi possit ea, quæ magis sunt imperii, quam jurisdictionis. Tom. 7. c. 78. E.
- Magistratus municipalis an merum imperium habeat. T. 7. c. 93. B. C.
- Magistratus municipalis an, quando, & qua actione in ipso magistratu conveniri possit. Ibid. A.
- Magistratus municipalis, & omnes, quibus publice jurisdictio est, multæ dictionem habent. T. 7. c. 57. D. E.
- Magistratus municipalis habet jurisdictionem simplicem, & quæ ea sit. T. 7. c. 56. C.
- Magistratus municipalis pignoris capionem, & tutoris dationem an habeat. T. 7. c. 74. E. & c. 75. A.
- Magistratus municipalis quando teneatur L. Aquiliæ, & cur. T. 7. c. 57. C.
- Magistratus municipalis quæ habeat meri imperii, & quæ non, & cur. T. 7. c. 57. B. C.
- Magistratus non jurisdictionem, sed iudicem dare cogitur. Tom. 7. c. 85. C.
- Magistratus potest jubere, judicare eum, qui minus imperium habet. T. 7. c. 95. B.
- Magistratus quæ lege specialiter, & non jure suo concessa sibi habeat. T. 7. c. 82. A. B.
- Magistratus quæ non habet proprio jure, sed speciali legis indulgentiâ, non potest transferre, exceptâ cognitione de suspectis tutoribus. T. 7. c. 60. C.
- Magistratus quid sit. T. 7. c. 90. E.
- Magistratus quisque territorium suum in jure dicundo non excedat. T. 7. c. 99. E.
- Magistratus quod lege specialiter concessum sibi habet, an alii mandare possit. T. 7. c. 82. A. B.
- Magistratus si dolo, vel culpâ fecerit, ut pupillo minus idonee careretur, quomodo teneatur. T. 7. c. 873. D.
- Magistratus vel omnem jurisdictionem, vel unam rem tantum alii mandare potest. T. 7. c. 97. A.
- Magistratus ut jurisdictionem suam alteri mandare possit, quo jure comparatum sit. Tom. 7. c. 80. D.
- Magistratus quilibet postulari potest crimine repetundarum. T. 7. c. 156. B.
- Magistratus est lex loquens. T. 7. c. 324. C.
- Magistratus si malè judicaverit, an teneatur ei, qui litem perdidit. T. 8. c. 332. A. B.
- Magistratus municipalis nominator vocatur, & cur. T. 9. c. 1194. B.
- Magistratus municipalis jus coercendi inobedientes, & contumaces habet captis pignoribus. Ibid. B. C.
- Magistratus, qui merum imperium non habet, nec patriâ interdiceret potest. T. 9. c. 1069. E.
- Magistratus militaris non habet potestatem iudicis dandi, nisi inter milites, vel actorem privatum, & reum militem. Tom. 9. c. 1082. C. D.
- Magistratus sine lege nullam poenam infligere potest. Tom. 9. c. 188. D.
- Magistratus competens, & quis in competens. T. 9. c. 1081. D.
- Magistratus est, qui jurisdictionem habet. T. 9. c. 121. A.
- Magistratus urbanus, & provincialis, & iudex datus a Principe in quo differunt. Ibid. A. B.
- Magistratus a reis sumere turpiter mutuam pecuniam. T. 9. c. 207. B.
- Magistratus mandat jurisdictionem, non dat. T. 10. c. 93. D.
- Cognitionem verò dat, non mandat. Ibid. D.
- Magistratus municipalis, si ei non parcat, pignora capere potest. T. 10. c. 385. B.
- Magistratus urbanus iudices dare quo sensu dicatur. T. 10. c. 386. A.
- Magistratus nudinis an possit mandare, iudiciumque addicere. T. 10. c. 402. D.
- Magistratus non omnis habet ea, quæ sunt mixti imperii. T. 10. c. 584. D.
- Magistratus quo casu cogatur opinionis suæ exemplum litigatoribus exponere. T. 10. c. 792. C.
- Magistratus est is, cui reipublicæ gerenda committitur. Tom. 10. c. 865. B.
- Magistratus municipalis an cognoscat de restitutione in integrum. T. 10. c. 909. A.
- Magistratus, qui dedit iudices, est iudex competens. T. 10. c. 1234. A.
- In magistratus nominatorem quomodo actio datur. Vide, Nominator

- nator. Vide, Collega; Fidejussor.
- Magistratus fidejussor, nominator. Vide, Fidejussor. Vide, Nominator magistratus.
- Magistratus iudex datus. Vide, Iudex.
- Magistratus annui sunt Proconsules. T. 4. c. 832. E.
- Magistratus proprium est intelligere, se gerere personam civitatis. T. 5. c. 11. E.
- Magistratus imprudentia non punitur, adfessor ejus, sive consiliarius punitur, & cur. T. 5. c. 34. D.
- Magistratus jure quæcumque competunt, mandari possunt. T. 7. c. 78. E. & c. 79. A.
- Magistratus officium malè confundi cum jurisdictione. Tom. 7. c. 79. B.
- Magistratus officium sæpe jurisdictionis nomine significari. T. 7. c. 71. B.
- Magistratus quales viri creabantur. T. 7. c. 105. E.
- Magistratus vires quæ sint. T. 7. c. 74. C.
- Magistratus vis omnis composita est ex jurisdictione, & imperio. T. 7. c. 75. C.
- Magistratus vis propria, composita est ex imperio, & jurisdictione. T. 7. c. 56. C.
- Magistratus est statuere, an sua sit jurisdictio, cum præscriptio fori opponitur. T. 9. c. 1083. B.
- Magistratus jurisdictionis pars est iudicis dandi potestas. Tom. 9. c. 1082. C.
- Magistratus est iudicem facere, non privatorum hominum. Ibid. E.
- Magistratus quando singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 111. B. C.
- In magistratus municipales, qui tutores, vel curatores dederunt, vel nominaverunt, missis nominibus ad Præsidem, est actio utilis in factum. T. 9. c. 614. B.
- Magistratus potestas in quo consistat. T. 10. c. 861. D.
- Quæ magistratui competunt, aut quæ jure magistratus competunt, quæ sit divisio inter ea. Tom. 4. c. 9. A. B.
- Magistratui qui solidum solvit, cum duo essent magistratus, datur actio utilis adversus collegam, pro quo solvit. Tom. 4. c. 39. C.
- Magistratui, reipublicæ causâ absentis, actiones tempore amissæ quare non restituntur. Tom. 5. c. 166. A.
- Magistratui municipali munus imponi non potest. T. 5. c. 1175. B.
- An magistratui adversus magistratum eadem actio detur. Tom. 6. c. 10. B.
- Magistratui extra territorium, & de re, vel quantitate majori, quàm ei lege liceat, jus dicenti non obtemperans an puniatur. T. 7. c. 99. C.
- Magistratui jurisdictionem suam defendere pœnali iudicio an liceat. T. 7. c. 74. D.
- Magistratui modica castigatio non est deneganda. T. 7. c. 93. D. sed tamen in liberos est. Ibid. D.
- Magistratui municipali extra territorium, & ultra modum in territorio jus dicenti an pareatur. T. 7. c. 70. D.
- Magistratui quæ concessa videantur. T. 7. c. 74. B. C.
- Magistratui quæ proprio jure competant. T. 7. c. 59. B.
- Magistratui municipali missio in possessionem non competit sine mandato. T. 10. c. 93. E.
- Magistratui si fors obtigerit, dederitque cognitionem publici iudicii, ea non competit ei propter jurisdictionem suam, ut jurisdictionis suæ, sed legis beneficio, simul ac fortis ductæ ex lege. T. 10. c. 862. E.
- Magistratui dolus, sed non imperitia imputatur. T. 10. c. 867. B. C.
- Magistratum qui emptis comitiis ambiunt, in insulam deportandi. T. 1. c. 514. E. & c. 515. A.
- Inter magistratum municipalem, & magistratum urbanum, vel provinciale quid discriminis, T. 4. c. 305. B. C.
- Ad magistratum quæ pertinent, separantur a rebus, quæ sunt Principis. T. 4. c. 831. A.
- Magistratum municipalem induum viratu gerens filiusfamilias, in cæteris omnibus causis pro patre familias habetur, & tenetur in solidum. T. 5. c. 10. E.
- Magistratum esse plus est, quàm iudicem, & cur. T. 7. c. 166. E.
- Magistratum facere quid sit, & quis possit. T. 7. c. 81. D. E.
- Magistratum jus dicere, non iudicare, iudices datos e contra. T. 7. c. 90. E.
- Magistratum municipalem habere jurisdictionem usque ad certam summam. T. 7. c. 57. D.
- Magistratum municipalem jus vitæ, necisque non habere. Tom. 7. c. 93. B.
- Magistratum non posse in jus vocari, & magistratui in magistratum non posse jus dici diversa sunt. T. 7. c. 69. A.
- Magistratum non omnem de qualibet summa, & quantitate jus dicere posse. T. 7. c. 91. C. D.
- Magistratum olim inducere juris erat extraordinarii. T. 10. c. 918. E.
- In magistratu quamdiu quis est, invitus iudicium non patitur. T. 4. c. 6. E.
- Pro magistratu qui fidejussit, certaque pignora dedit, qua actione is conveniri possit. T. 4. c. 871. A. B.
- De magistratu, non de Principe loquitur lex *legatus* 20. D. de off. præsid. T. 4. c. 831. A.
- In magistratu municipali officium utriusque & nominatoris, & collegæ est individuum, & commune. T. 4. c. 845. D. E.
- Magistratu abdicare se conantem prohibere posse senatum, testatur Livius. T. 4. c. 830. C.
- Magistratu mortuo, qui iudicem dedit, an iudex maneat. T. 7. c. 84. D.
- Magistratus municipales tutelæ causâ conveniuntur, item scribæ, vel officiales. T. 1. c. 795. E. & c. 796. A.
- Magistratus minores dicuntur *ἀρχαι*, *ἄρχαι*, *ἄρχαι*, & quæ eorum differentia. Tom. 4. c. 1504. A.
- Magistratus municipales sunt separandi ab iis, qui munus publicum gerunt. T. 4. c. 38. C.
- Magistratus, & iudices cur adfessores sibi in iurejurando optent. T. 5. c. 34. E.
- Magistratus ex quo genere hominum deligantur. Ibid. E.
- Magistratus neque profitentur, neque præstare debent scientiam juris. Ibid. E.
- Magistratus municipales dictionem multæ habent. Tom. 5. c. 12. A.
- Magistratus quinquennio durat, neque absque venia Principis deponi potest. T. 5. c. 893. A.
- Magistratus municipales non ante, quàm tutores omnes excussi sint, conveniri possunt. T. 6. c. 554. E.
- Magistratus municipales non dant tutores, nisi iussu, & mandatu Præsidis Provinciæ. Ibid. C.
- Magistratus municipales sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, & commune officium. Ibid. D. E.
- Magistratus urbani, qui nullam jurisdictionem habebant adversus legatos. T. 6. c. 5. A.
- Magistratus aut majores sunt, aut minores. T. 6. c. 494. E.
- Magistratus majores sunt Consules, Prætores, Censores, Ædiles Curules, & in Provinciis Præsides. Ibid. E.
- Magistratus minores sunt Ædiles plebis in Urbe, aut Duumviri in Provinciis. Ibid. E.
- Magistratus an omnes suam jurisdictionem ad effectum perducere possint. T. 7. c. 75. D.
- Magistratus annui erant. Tom. 7. c. 156. E.
- Magistratus minores quæ exsequi possint. T. 7. c. 71. E.
- Magistratus municipales imperium non habent, jurisdictionem habent. T. 7. c. 53. C.
- Magistratus municipales iudicem dare non posse. T. 7. c. 55. E.
- Magistratus municipales quousque jus

ius dicere possint . Tom. 7. c. 66. C.
 Magistratus non omnes tutoris dationem habent . T. 7. c. 53. D.
 Magistratus omnes an possint exsequi ea , quæ magis sunt imperii , quàm jurisdictionis . T. 7. c. 75. D.
 Magistratus omnes jurisdictionem , sed non omnes tribunal habere . T. 7. c. 90. E.
 Magistratus quam jurisdictionem mandent . T. 7. c. 60. B.
 Magistratus quibus causis judices dent , & eos dandi licentiam habeant . T. 7. c. 85. D.
 Magistratus quod habent more majorum , suo jure habent , & quæ eo jure habeant . Tom. 7. c. 60. A.
 Magistratus soli jurisdictionem habent . T. 7. c. 55. C.
 Magistratus soli , non tamen omnes imperium mixtum habent . Ibid. D.
 Magistratus urbani quo jure , quomodo , & cui jurisdictionem suam mandare possint . T. 7. c. 81. C. D.
 Magistratus urbani quodcumque more majorum habent , suo jure habent . T. 7. c. 56. A.
 Magistratus urbani cur judicent . Ibid. D.
 Magistratus majores , & minores , qui olim dicebantur . T. 7. c. 156. C.
 Magistratus municipales in ipso magistratu conveniri poterant . T. 7. c. 156. B.
 Magistratus municipales quàm late in jurisdictione . T. 8. c. 478. C.
 Magistratus , minores qui dicuntur , quod imperium habent , eorumque notæ quæ sint . T. 7. c. 116. D. E.
 Magistratus majores qui dicuntur , quod imperium habent , eorumque notæ quæ sint . Ibid. B.
 Magistratus , qui tribunali præstant . T. 7. c. 128. E.
 Magistratus qui non gerunt , sed aliquam jurisdictionem habent . Ibid. E.
 Magistratus urbani , & magistratus provinciales quamdiu magistratu funguntur , non possunt vocari in jus . T. 7. c. 116. B.
 Magistratus quo anno gerunt magistratum , propriam actionem non introducunt , persequendo , vel fugiendo . T. 7. c. 156. A.
 Magistratus omnes cur merum imperium non habeant . Tom. 8. c. 792. D.
 Magistratus municipales , qui dederunt tutores , vel qui cavere pupillo non curaverunt , singuli tenentur in solidum actione in factum , si tutores non sint solvendo . T. 9. c. 57. A.
 Magistratus nulli erant olim perpetui . T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
 Magistratus urbani judicem dant

propter vim imperii , & magistratus provinciales dant judicem legis auctoritate . Tom. 9. c. 121. E.
 Magistratus an recusari possint . T. 9. c. 149. E.
 Magistratus municipales plerumque erant duo , instar Consulium urbis , & ob id dicuntur Duumviri . T. 9. c. 1120. B. municipales cur sic appellati . Ibid. B.
 Magistratus municipales jurisdictionem habent sine imperio . T. 9. c. 144. E.
 Magistratus celerrimè lites terminare debent . T. 9. c. 127. E.
 An magistratus municipales legis actionem habeant , nec ne . T. 10. c. 93. D.
 Magistratus Populi Romani , & provinciales soli possunt addicere . T. 10. c. 398. D.
 Magistratus urbani quo jure dant judices . T. 10. c. 400. B.
 Magistratus municipales an habeant jus pignoris capiendi . T. 10. c. 701. B.
 Magistratus omnes fuerunt annui , excepto Censorio . T. 10. c. 728. B.
 Magistratus , qui non poterant ultra certam summam jus dicere . T. 10. c. 795. C. & seq.
 Magistratus non sunt propriè , qui ordinarii non sunt . T. 10. c. 855. C.
 Magistratus omnes Romæ erant temporales . T. 10. c. 865. B.
 Magistratus municipales . Tom. 10. c. 871. C. unde sumebantur . Ibid. D.
 Magistratus municipales , qui sunt sine imperio , non restitunt . T. 10. c. 890. B.
 Magistratus delati a majoribus etiam ignaris legum , & juris . Tom. 10. c. 1249. D.
 Magistratum furta , & rapinæ , quæ repetundarum appellantur , ut coercenda . T. 1. c. 874. D.
 Magistratum municipalium , sive Duumvirorum jurisdictionem quàm arcta , & exigua . T. 5. c. 5. D.
 Magistratum cognitio quatuor generum . T. 8. c. 583. A.
 Magistratum creatio ad quem pertineat . T. 7. c. 74. B. & c. 84. D.
 Magistratum tria genera . T. 10. c. 586. E.
 Magistratum creatio pertinet ad curam Principis . T. 10. c. 831. E.
 Magistratum edicta non minorem obtinent legis auctoritatem , quàm leges , edicta , responsa . T. 10. c. 842. C.
 Magistratibus reverentia debita in quo consistit . T. 1. c. 1016. D.
 De magistratibus injuriæ affectis . T. 5. c. 11. E.
 Magistratibus specialiter quæ legibus competant . Tom. 7. c. 54. A.

Magistratibus quæ denegetur . T. 7. c. 57. A.
 Magistratibus municipalibus quæ mandari possint . Tom. 7. c. 56. A.
 Magistratibus omnibus an liceat pœnali judicio jurisdictionem suam defendere . T. 7. c. 113. B.
 Magistratibus provincialibus , quæ competant . T. 7. c. 56. A. B.
 Magistratibus urbanis quæ competant proprio jure . Ibid. A.
 De magistratibus conveniendis . T. 9. c. 614. A.
 A magistratibus nequid detur suffragii nomine , vel suffragatoribus . T. 9. c. 216. E.
 Magistratibus municipalibus an liceat legis actionem , quam habent , aliis mandare . T. 10. c. 94. C.
 Solis magistratibus Populi Romani , aut Præsilibus , qui eos dederunt , competit pignoris capio . T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
 Magistratus solos judicem dare posse , & jubere judicare , hoc est , jubere judicem datum judicio operam dare . T. 7. c. 94. A.
 Magna capitis diminutio in maximam , & mediam dividitur . T. 5. c. 160. B.
 Magna negligentia lata culpa est . T. 8. c. 633. C.
 Magnum opus facilius ruit . T. 5. c. 643. D.
 Majestas pulsata ubi defenditur , nulla dignitas a tormentis excipitur . T. 1. c. 514. D.
 Majestas prætoris , & juris publici auctoritas acriter vindicanda est . T. 7. c. 89. C.
 De Majestate judicium duplex . T. 1. c. 514. B.
 De Majestate læsa tres sunt leges ; lex Julia , lex Cornelia , & lex Apuleja . T. 9. c. 1383. B. an iis omnibus legibus reus læsæ Majestatis deferrî possit . Ibid. B.
 Majestatis læsæ , & perduellionis crimina quid differant . T. 1. c. 872. E.
 Majestatis reus quibus pœnis afficiendus . T. 1. c. 514. C.
 Majestatis imminutæ Prætoris gravior est causa , vel imminutæ libertatis privati hominis , quàm damni pecuniarii . T. 7. c. 90. C.
 Majestatis crimen fit facto , & dicto . T. 10. c. 722. B.
 Major sexagenario ducere minorem quinquagenariâ potest . Tom. 1. c. 550. E.
 Major pars , major numerus sententiarum , vel æqualis . Tom. 1. c. 930. E. & c. 931. A. B.
 Major obligatio tollit minorem . T. 4. c. 673. E.
 Major pœna . Vide , Pœna .
 Major 25. annis si mandatu minoris negotium gesserit , & læsus fuerit , qua actione damnum suum petere possit . T. 5. c. 155. E.
 Major diei pars quot horis consistet . B b b stet.

- stet . T. 5. c. 16. C.
 Major est potestas legis, quam judicis . T. 5. c. 152. B.
 Major pars intelligitur, non tantum ex numero, sed etiam ex dignitate personarum . T. 6. c. 1018. C.
 Major obligatio tollit minorem . T. 6. c. 329. B.
 Major 20. annis, passus se venundari, an possit proclamare ad libertatem adversus emptorem . T. 7. c. 890. C.
 Major, vel æqualis adiens suam sponte minorem magistratum manumittendi causam, an minuat majestatem suam . T. 7. c. 69. E.
 Major pars diei, & noctis quæ . T. 8. c. 482. A.
 Si maior factus alienationem factam sine decreto ratam habuerit . T. 9. c. 613. C. & seq.
 Si major effectus res, quas minor egit, facto, vel silentio comprobaverit, adversus hoc in integrum restitui frustra desiderat . T. 1. c. 369. B.
 Major vis, Vide, Casus majores.
 Major si minori, vel majori heres existit, quomodo restituatur . T. 10. c. 912. A. B.
 A majori ad minus valet argumentum tantum ad negandum . T. 4. c. 1405. D.
 Majori summæ minor inest . T. 6. c. 366. D.
 Majori trimo, seu filio alimentum decernuntur, & cætera onera remedio extraordinario per magistratum . T. 9. c. 1307. A.
 Majorem 25. annis verisimilius est non esse lapsum, si industrius appareat . T. 5. c. 137. B.
 Majorem se esse quibus probare quis possit . T. 7. c. 875. A. B.
 Majorem se esse probare debet, qui res suas a curatoribus vult recipere . T. 7. c. 875. A. B.
 A majore ad minus argumentum in contractu meri imperii an valeat . T. 7. c. 54. C.
 Majores fructus dicuntur dupli fructus, qui in restitutionem veniunt . T. 4. c. 131. D.
 Majores cur in integrum non restituantur . T. 5. c. 889. C.
 Majores ordines qui . T. 6. c. 969. B.
 Majores magistratus . Vide, Magistratus.
 Majores qui dicuntur . T. 7. c. 119. A.
 Majores usuræ . Vide, Usuræ majores.
 Majores judices . Vide, Judices.
 Majores quibus ex causis in integrum restituantur . T. 10. c. 912. D.
 Non omnium, quæ a majoribus tradita sunt, rationem reddi posse . T. 3. c. 202. A. & c. 495. A.
 Majoribus in quibus succurritur . T. 5. c. 202. B.
 Majoribus factum ignorantibus subvenitur . T. 10. c. 899. C.
 Majoribus 25. annis quibus casibus competat restitutio in integrum . T. 10. c. 910. C.
 Majume quid . T. 2. c. 833. C.
 Mala ratio est, qua servi se mandant emi ab extero . T. 3. c. 382. D.
 Mala fides non est scientia sola rei alienæ, aut fideicommissi . T. 4. c. 1207. A.
 Mala fide qui possidere desiit, possidere videtur . T. 4. c. 184. E.
 alia est ratio fundi, alia pecuniæ, alia venditionis, alia mutui, vel solutionis . Ibid. c. 185. B. ratio differentiarum quæ, Ibid. C.
 Mala fides superveniens an usucapionem interrumpat . T. 5. c. 747. A.
 Mala fides unde probetur . T. 5. c. 147. E.
 Mala fides summum vitium possessionis est . T. 5. c. 743. C.
 Mala fides defuncti nocet heredi, licet bonam fide possideat . T. 9. c. 1000. E.
 Mala fides quid sit . T. 9. c. 1033. B.
 Mala fides, & dolus malus in quo differunt . T. 9. c. 1302. E.
 Mala fides quomodo probatur . Ibid. E.
 Non omnis malæ fidei possessor est fur, licet prædo vocetur . T. 4. c. 130. B.
 A malæ fidei possessore fructus consumpti condici possunt: an tum quoque usuræ veniant ? T. 4. c. 133. D.
 Malæ fidei possessor non tantum infaustus est, sed & prædo . T. 4. c. 889. B.
 Malæ fidei possessor non usucapit . T. 4. c. 631. B.
 Malæ fidei possessor culpam, & casum fortuitum præstare debet . T. 4. c. 921. D. E.
 Malæ fidei possessor fructus cum ipsa re præstat . T. 4. c. 1352. A.
 Malæ fidei possessor omnes fructus quocumque tempore restituit . T. 4. c. 1375. C. perceptos vero post litem motam omnes possessores pares sunt, quantum attinet ad fructuum restituendorum causam . Ibid. C.
 Malæ fidei possessor, Vide, Possessor.
 Malæ fidei possessor quid acquirat per liberum hominem, & servum alienum . T. 5. c. 698. A.
 Malæ fidei possessori nihil prodesse præscriptionem 30. vel 40. annorum . T. 6. c. 913. D.
 Malæ fidei emptor est, qui cum procuratore a domino constituto ad fundum vendendum collisit, & eum præmio corrumpit, quo vilius venderet . T. 6. c. 321. D.
 Malæ fidei possessor fructus suos non facit ex fundo alieno, etiamsi eos dominus non severit . T. 6. c. 32. D.
 Malæ fidei possessor quam retentionem, & repetitionem expensarum factarum in rem alienam habet per exceptionem doli mali, quas temerè fecit in rem; quam sciebat alienam . T. 6. c. 13. C.
 Malæ fidei possessori, si rem per errorem domino restituerit sine retentione sumptuum, non quidem competit certi conditio, sed tantum conditio incerti . Ibid. C. D.
 Malæ fidei possessor prædo vocatur . T. 6. c. 378. E. Vide, Prædo.
 Malæ fidei emptor quis sit . T. 7. c. 703. A.
 Malæ fidei negotiatores qui dicuntur . T. 9. c. 1033. D. E.
 Malæ fidei emptio non est emptio . T. 9. c. 243. C.
 Malæ fidei possessori præscriptio 30. annorum necessaria . T. 9. c. 245. A.
 Malæ fidei debitori est necessaria præscriptio 40. annorum . Ibid. A.
 Malæ fidei possessores omnes fieri non statim post litem, sed & post controversiam motam, & rem in judicium deductam . T. 9. c. 156. E.
 Malæ fidei possessor in quo differat a bonæ fidei possessore . Tom. 9. c. 152. B. & c. 155. A.
 Non omnis malæ fidei possessor fur est, nisi rem contractaverit . T. 9. c. 239. B.
 Malæ fidei possessori fructus consumpti condicuntur, quasi sine causa, vel injusta causa percepti . Ibid. A.
 Malè petere in libris nostris est plus petere, vel summam, vel causam, vel tempore, vel loco . T. 4. c. 77. A. sic malè agere . Ibid. A.
 Malè agere, aut petere, & nihil agere, quomodo differunt . T. 5. c. 50. A.
 Malè emere, & bene emere quid sit . T. 5. c. 472. D.
 Malè petitur, quod plus tempore, vel summam petitur . T. 5. c. 49. E.
 Malè emere quid significet . T. 5. c. 472. D.
 Non maledicendum mortuis . T. 9. c. 645. D.
 Maledictum qui ingesserit, famosus efficitur, & is, cujus ope, consiliove factum esse dicitur . T. 1. c. 475. C.
 Maledictum ab injuria processum in Principem veniam donandum est . T. 9. c. 1393. C. D.
 Si quis maledixerit Imperatori . Ibid. B.
 Maleficarum artium crimen . T. 9. c. 1470. E.
 Maleficia privata disceptantur apud recuperatores, seu judices privatos . T. 7. c. 653. A.
 Maleficia innumera esse . Ibid. B.
 Ob maleficia, quorum non est certum nomen, introducta est actio de dolo . Ibid. B.
 Maleficia alia ordinaria, alia extraordinaria . Ibid. A.
 Maleficia publica disceptantur apud magistratum . T. 7. c. 653. A.
 Maleficia-

Maleficiatus quis dicatur . Tom. 6. c. 1127. B.
Maleficii nomine non tantum dolum, sed etiam culpam continentur. T. 8. c. 327. D.
Maleficii inscripti actio dicitur stellionatus . T. 9. c. 116. D.
In maleficiis spectatur voluntas, non exitus . T. 1. c. 505. B.
In maleficio rati habitio mandato comparatur . T. 8. c. 724. E. & c. 785. C. & c. 836. D. & c. 877. C.
Maleficiorum differentie . Tom. 1. c. 229. B.
Maleficio non purgatur oblatione, nec restitutione rei furtive . T. 4. c. 241. B.
Maleficio non purgat oblatio . Ibid. D.
Maleficio inscriptum . T. 7. c. 653. B. Vide, Stellionatus .
Maleficio quid proprie sit . T. 8. c. 1093. A.
Maleficio an sit, quod sit per jocum . T. 8. c. 327. C.
De maleficiis, & mathematicis, & ceteris similibus . T. 9. c. 1436. E.
Maleficorum appellatio . Tom. 2. c. 600. A.
Maleficorum nomen latissime patet . T. 9. c. 1437. C.
Maleficorum appellatione etiam venefici, aut venenarii continentur, qui veneficiis, votis, diris, devotionibus defigunt alios, qui fingunt cereas imagines hominis necandi causa, aut cruciandi . Ibid. B.
Maleficus indemnatus impune non interficiendus . T. 3. c. 97. A. B.
Malitas . T. 1. c. 960. E.
Malitia mala, id est, dolus malus . T. 1. c. 972. E.
Malitia, & dolus an differant . T. 5. c. 890. A.
Malitia quando etatem supplet, quid juris obtinet . Ibid. A.
Malitia quo casu suppleat etatem . T. 10. c. 906. C.
Malitiarum omnium everriculum est actio de dolo . T. 7. c. 653. B.
Malo more . T. 1. c. 962. B.
Malum infinitum est . T. 7. c. 653. B.
Malus pars navis . T. 8. c. 651. B.
Mambour . T. 2. c. 1236. E.
Manalis fons apud veteres quid sit . T. 5. c. 673. B.
Manceps carceris, manceps sutrinæ, manceps divinitatis, & manceps pro publicanis . T. 2. c. 807. B.
Manceps quis est . T. 4. c. 1280. E.
Mancipare nummo sestertio . T. 3. c. 561. A.
Mancipati nomen in malam partem accipi . T. 1. c. 336. C.
Mancipatio quid, quot modis sit, & inter quos habet locum . Tom. 1. c. 327. A. B.
Mancipatio nisi per procuracionem fieri non potest . T. 3. c. 435. D. E.
Mancipatio an sit actus legitimus . T. 3. c. 435. D. & T. 5. c. 479. C.

Municipatio non recipit conditionem, & cur. T. 5. c. 479. C.
Mancipatio rei alienæ aliud est, aliud traditio . T. 7. c. 565. D.
Mancipatio diem, vel conditionem non recipit . T. 8. c. 699. A. & c. 799. C. & T. 9. c. 360. C.
Mancipatio est venditio imaginaria . T. 8. c. 388. C.
Mancipatio an possit fieri sub conditione . T. 8. c. 799. C. & T. 10. c. 995. C.
Mancipatio tacita . T. 9. c. 360. C.
In mancipationibus, & acceptilationibus symbolum sunt æs, & libra, in manumissionibus alapa . T. 4. c. 747. D. E.
Mancipes publicani . T. 2. c. 992. B.
Mancipes cursus publici mutatorium . Ibid. B.
Mancipes, & quod publicani dicuntur mancipes . T. 9. c. 399. D.
Mancipes quinam sint . T. 10. c. 38. C. & c. 663. D.
Mancipi quæ res sunt, & quæ non . T. 1. c. 327. A.
Res mancipi quæ sunt . T. 9. c. 1001. A.
Mancipi, & nec mancipi differentia sublata . T. 9. c. 1002. E.
Res nec mancipi quæ sunt . Tom. 9. c. 1001. C.
Mancipia quare appellantur servi, & undenam ista appellatio . T. 1. c. 13. C.
Mancipia nihil aliud sunt, quam civitates . T. 1. c. 1024. A.
Mancipia rerum mobilium appellatione contineri . T. 3. c. 396. E.
Mancipia rustica esse veluti membra rerum immobilium . Tom. 2. c. 1042. A.
In mancipia vaga sine domino manus injectio sisco competit . T. 2. c. 835. D.
Mancipia textrine qui occultaverit, ut mulcandus . T. 2. c. 794. A.
Mancipia bina, quæ ex hereditate paterna reservata sunt, divisa non videntur, sed omnium communia permanent . T. 6. c. 586. B.
Mancipia venalitia quæ dicantur . T. 7. c. 955. D.
Mancipia rustica immobilibus rebus adnumerantur . Tom. 9. c. 469. C.
Mancipia pars fundorum sunt . T. 9. c. 510. D.
Mancipia rustica pars juris, & fundi . T. 9. c. 1020. A.
Mancipia prostituuntur, ad officium præfecti urbi pertinet providere . T. 10. c. 661. B.
Mancipia Christiana olim interdicta Judæis, Hæreticis, & Paganis . T. 10. c. 829. D. B.
Mancipii hereditariis, quæ reus possidebat, post litem contestatam demortuis sine dolo, & culpa possessoris, an eorum periculum pertineat ad possessorem . T. 5. c. 276. A.

De mancipiis civitatum, quorum artificio, & operis respública utebatur, de libertis, mancipiisque privatorum . T. 9. c. 615. B. & seq.
Mancipio non dari rem alienam . T. 1. c. 1474. B.
Mancipiorum venalium vestigal quintæ, aut vicefimæ remissum a Nerone . T. 5. c. 1018. E.
Mancipiorum operæ in fructu sunt . T. 6. c. 35. B.
Mancipiorum venditionibus quæ pactiones adjiciuntur . Tom. 9. c. 391. A. & seq.
Mancipium quid . T. 1. c. 328. C.
Mancipium Christianum Hæreticum, Judæum, vel Paganum habere non potest . T. 2. c. 45. B.
Mancipium quominus traderetur, si per emptorem steterit, arbiter cibaria emptori imputabit . T. 7. c. 804. B.
Si mancipium fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra . T. 9. c. 393. E.
Si mancipium ita venierit, ne proflituatur . T. 9. c. 392. C. & seq.
Mancipium si ita fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra, quid sequetur . T. 10. c. 1028. D. & seq.
Mandans non videtur permittere, ut quicquam agat in fraudem suam . T. 6. c. 711. E.
Mandantis causa an melior fieri possit . T. 5. c. 459. C.
An mandantis tantum gratia interveniat mandatum . T. 8. c. 1074. D. an aliquando evanescat . Ibid. c. 1075. C.
Mandare, & imperare . T. 2. c. 263. A.
Mandare, & instigare in quo differunt . T. 4. c. 841. B.
Mandare est delegare non minus, quam vice sua alium reum creditori dare . T. 4. c. 932. D.
Mandare, cedere, & exhibere in jure idem est . Tom. 4. c. 23. B.
Mandare jurisdictionem quid est . T. 4. c. 5. A.
Mandare est verbum precarium significans idem, quod rogare . T. 5. c. 433. A.
Mandare est transferre . T. 6. c. 4. B.
Mandare qui jurisdictionem possunt . T. 7. c. 81. D.
Mandare quid sit . T. 9. c. 1276. E.
Mandare aliud est, aliud dare . T. 10. c. 93. D.
Mandari non possunt quæ lege nominatim dantur . T. 4. c. 8. A.
Nec mandari, nec mandatu Præfidis tutor dari usquam dicitur . T. 10. c. 93. E.
Qui mandat solvi, ipse solvere videtur; & qui mandat accipi, & ipse accipere videtur . T. 4. c. 733. A.
Mandata Principum, quæ præfidi-
 B b b 2 bus

- bus dantur . T. 2. c. 1055. E.
Mandata iurisdictionis . Vide , Jurisdictionis mandata .
Mandata iurisdictione ea transferuntur in eum , cui mandata est , quæ jure magistratus competunt . T. 4. c. 9. A.
Mandata iurisdictionis finitur morte mandantis . T. 5. c. 473. C.
Mandata restringenda . T. 6. c. 1004. B.
Cui mandata est iurisdictionis , non potest mandare alteri . Tom. 9. c. 121. C. potest tamen iudicem dare . Ibid. C.
Mandata quidnam sint . Tom. 10. c. 478. E.
Mandata secreta Principis an valeant . T. 10. c. 835. A.
Mandatario non præcipimus . T. 5. c. 467. D.
Quod a mandatario bonâ fide gestum est post revocationem mandati , ex æquo , & bono ratum habetur . T. 6. c. 1095. B.
Mandatario quid imputatur . T. 9. c. 359. A.
Mandatarius consequitur cibaria empti servi . Tom. 5. c. 476. D.
Mandatarius cibaria , & mercedem doctrinæ actione mandati contraria consequitur . Ibid. D.
Mandatarius etiam levissimam culpam præstare debet . T. 7. c. 845. A.
Mandatarius quod gerit post mortem domini , an ratum habeatur . T. 8. c. 298. C.
Mandatarius agere potest ante solutionem , si mandator labatur facultatibus . T. 9. c. 359. A.
Mandatarius multis casibus adversus mandatorem agere potest , antequam quicquam præstiterit . Ibid. C.
Mandatarius qui dicitur . T. 9. c. 358. E.
Mandatarius , vel procurator , qui quid solvit ex mandato , id repetit contraria actione mandati . Ibid. D.
Mandatarius pecuniæ periculum non agnoscit . T. 9. c. 212. D.
Mandatarius mercenarius esse non potest , salarius esse potest . T. 10. c. 438. B.
Mandatarius an omnibus casibus agat mandati , antequam quicquam præstiterit . Ibid. E.
Mandati negotio quibus causis renuntiari potest . T. 1. c. 393. A. B.
Mandati forma servanda . Tom. 3. c. 356. B.
Mandati vis non minor est , quam ratihibitionis . T. 4. c. 194. A.
Mandati causa nihil commune habet cum causa salarii . Tom. 4. c. 940. B.
Ex mandati causa usuræ petuntur . T. 4. c. 966. B.
Mandati actio . Vide , Actio mandati .
Mandati taciti minor vis non est , quam expressi . T. 4. c. 208. C.
Mandati actio inter presentes ut plurimum accidit . T. 5. c. 471. A. & seq.
Mandati fines temerè egredi non licet . T. 5. c. 459. E.
De mandati actione . T. 6. c. 79. A. & seq.
Mandati actio non nascitur ex negotio gesto . T. 6. c. 14. D.
Mandati actio . T. 6. c. 87. B. & seq.
Mandati actio ex mutuo consensu oritur , & ex conventionem , T. 6. c. 14. D.
Mandati natura quæ sit . T. 7. c. 832. D.
Mandati fines diligenter custodiendi . T. 7. c. 720. C.
Mandati actio quando fit . T. 8. c. 1076. A.
Mandati , vel contra . T. 9. c. 354. E. significatur duplicem esse actionem , contrariam , quæ datur procuratori , & directam , quæ datur mandatario . Ibid. E.
Mandati alieni ignorantiam non potest obtendere , qui ex mandato agit . T. 10. c. 435. B.
Actiones mandati , & negotiorum gestorum sæpissime de eadem reddantur . T. 10. c. 520. C.
Mandati , & negotiorum gestorum actiones sæpissime eidem dantur . ita ut sit in arbitrio actoris , quæ experiri velit . T. 10. c. 601. A.
Mandati damnati an prohibeantur testimonium ferre . T. 10. c. 606. C.
Mandati genera duo . T. 10. c. 991. C.
Mandato morte soluto , duobus casibus durat actio mandati . T. 1. c. 1467. D.
Mandato finito obligatio non finitur . T. 4. c. 20. B.
Mandato comparatur ratihibitio . T. 4. c. 339. B.
Mandato constituitur procurator . T. 4. c. 940. D.
Mandato illicito quis obtemperare non teneatur . T. 4. c. 654. B.
Mandato finito morte mandatarii , jus vendendi rem heres non habet . T. 4. c. 1261. B.
Mandato quæ sint contraria . T. 5. c. 459. A.
Mandato quæ minus conveniant . T. 5. c. 458. B.
De mandato generali , & de mandato speciali . T. 5. c. 1176. D. & seq.
Mandato comparatur ratihibitio . T. 6. c. 372. A.
Mandato non semper comparatur ratihibitio . T. 6. c. 17. E.
Mandato generali an comprehendatur transactio . T. 9. c. 193. B.
An sine mandato possit agere magistratus municipalis . T. 10. c. 93. D.
Mandato finito , an procurator causas appellationis cogatur persequi , an verò iudicium transferatur in dominum verum . T. 10. c. 797. E. & c. 798. A.
Qui sine mandato ad alienum negotium accedit , non ante astringitur ullo vinculo , quam gerere coeperit . T. 10. c. 888. E. & c. 889. A.
Sine mandato an possit quis agere alieno nomine . T. 10. c. 945. E.
Mandator obligatur ex contractu juris gentium . T. 2. c. 1037. B.
Mandator quid . T. 1. c. 861. C.
Mandator a creditore conventus an habeat actionem propriam . T. 1. c. 936. E.
Quod mandator , aut fidejussor solvit , debitor principalis refundere debet . T. 4. c. 100. A. B.
Mandator homicidii æquè , ac percussor puniendus . T. 5. c. 635. A. B.
Mandator cædis , & qui cædem fecit , perinde puniuntur , ut homicidæ . T. 9. c. 1376. E.
Mandator , qui solvit , an habeat actionem adversus commandatorem . T. 10. c. 561. E.
Mandator mercedem non recipit , vel quodcumque mercedis loco , salarium tamen recipit . T. 10. c. 650. E.
Mandator an possit appellari ab eo , cui mandata est iurisdictionis . T. 10. c. 794. A.
Mandator , & mandatarius quicquam sint . T. 10. c. 885. A.
Mandatoris restitutio an reum liberet . T. 1. c. 369. E.
Mandatoris opera non fungitur , qui exhortatur . T. 4. c. 841. A. B.
Mandatoris , & calumniatoris an eadem sit poena , eademque infamia , sicut mandatoris , & homicidæ . T. 4. c. 841. B.
Mandatoris res acquiritur ex voluntate ementis , & vendentis . T. 10. c. 1015. C.
Mandatorem si non eligat creditor , sed pignora , & minoris distrahat , an possit reliquum , quod creditor deest , a mandatore petere . T. 4. c. 941. D.
Mandatorem dare mulieri maritus , qui dotem accipit , non cogitur dotis servandæ causâ , & reddendæ soluto matrimonio . T. 9. c. 544. B. & seq.
Mandatores cædis , perinde ut homicidæ , puniuntur . T. 1. c. 505. D.
Inter mandatores quo pacto obligatio dividitur . T. 1. c. 380. A.
Mandatores singuli in solidum tenentur , non pro virilibus portionibus . T. 4. c. 957. D.
Mandatores liberantur novatione voluntariâ , non etiam necessariâ . T. 4. c. 965. B.
Mandatores affines sunt fidejussoribus . T. 9. c. 1276. B.
Mandatores quod jus habent commune cum fidejussoribus . T. 9. c. 1278. C. & seq.
Ad mandatores , vel fidejussores extenduntur defensiones , vel exceptiones ,

- ptiones, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1268. B.
- Mandatores sunt, quorum mandato quis pecuniam credit, aut fidejubeat. T. 10. c. 713. E.
- De mandatorum jure. T. 1. c. 393. A. & seq.
- De mandatoribus: T. 2. c. 1034. E.
- Mandatoribus, & fidejussoribus leges variis modis opitulatur. T. 9. c. 1279. C.
- De mandatoribus, & fidejussoribus. T. 1. c. 861. B.
- Mandatoris conditio aliquando melior fieri potest. T. 5. c. 460. D.
- Mandatu legati Cæsaris, qui jus dicit, quo nomine appelletur. T. 5. c. 20. E. & c. 21. A.
- Mandatu alicujus aliquid, licet iniquum, postulans a magistratu, an excusetur, & quare. Tom. 7. c. 114. C.
- Mandatu alicujus majestatem jus dicentis contemnens, aut vim faciens, aut hominem occidens, an excusetur. Ibid. C.
- Mandatum quid sit. T. 1. c. 262. E.
- Mandatum, & jussum in quo discrepant. T. 1. c. 1387. A.
- Mandatum quot modis contrahitur. T. 1. c. 219. B.
- Mandatum contra bonos mores an possit esse obligatorium. T. 1. c. 220. B.
- Mandatum quot, & quibus modis possit revocari. Ibid. D.
- Mandatum non suscipere an cuilibet liberum sit, vel non sit. T. 1. c. 221. B.
- Mandatum & in diem differri, & sub conditione fieri potest. Ibid. C.
- Mandatum an debeat esse gratuitum, aut in aliam negotii formam cadere. Ibid. C.
- Mandatum perficiunt hæc duo verba, *rogo*, & *recipio*, citra stipulationem. T. 2. c. 262. E. & T. 5. c. 458. B.
- Mandatum cum amicis contrahitur. T. 1. c. 1265. C.
- Mandatum hereditatis adeundæ nullum est. T. 1. c. 1316. E.
- Mandatum quibus modis resolvitur, & finitur. T. 1. c. 1422. C. D. & T. 3. c. 47. A.
- Mandatum omne poenitentia finitur. T. 1. c. 1316. D. E.
- Mandatum extinguitur voluntate finita. Ibid. D.
- Mandatum mandatoris morte finitur. T. 1. c. 1274. B. & c. 1466. A.
- Mandatum, nisi gratuitum, est nullum. T. 4. c. 940. D. & T. 6. c. 61. A.
- Mandatum omne extinguitur morte mandatarii, re integra. T. 4. c. 5. E.
- Mandatum querendi mariti si pater filiam dederit, & illa optaverit, atque ita junxerit sibi aliquem matrimonio, an nuptiis consensisse pater videatur. T. 4. c. 976. E.
- Mandatum finitur morte mandantis. T. 4. c. 1149. B. sic jussum morte jubentis. Ibid. B. & cessantia tutela morte cedentis. Ibid. B.
- Mandatum etiam tacito consensu contrahitur. T. 4. c. 396. D.
- Mandatum jurisdictionis finitur morte mandantis, secus in datione iudicis, sed ea durat. T. 4. c. 7. A.
- Mandatum oritur ex his verbis, *rogo*, & *mando*. T. 4. c. 81. A.
- Mandatum suscipere est voluntatis, consummare, seu explere necessitatis. T. 4. c. 12. A.
- Mandatum quibus verbis perficitur. T. 4. c. 956. E.
- Mandatum, Vide verbum *Oro*, vel *Rogo*.
- Mandatum quandoque licet interveniat, actionem tamen non producit. T. 5. c. 464. B. C.
- Mandatum quibus conditionibus contrahitur. T. 5. c. 458. D. E.
- Mandatum quomodo perficitur. Ibid. B.
- Mandatum originem ex officio, & amicitia trahit. Tom. 5. c. 458. E. & c. 459. A.
- Mandatum etiam consistit in rem propriam mandatoris. T. 5. c. 467. B.
- Mandatum est contractus bonæ fidei. T. 5. c. 468. D.
- Mandatum salarium, five honorarium recipit; mercedem, seu pretium operæ non recipit. T. 5. c. 459. A. B.
- Mandatum an morte domini finitur, & quando. Tom. 5. c. 104. D.
- Mandatum finitur, re integrâ, morte mandatoris, quæ obtinet non tantum in mandato negotii cuiusque, sed etiam in mandato jurisdictionis. Tom. 5. c. 20. B.
- Mandatum minimum qui excedit, aliud agere videtur. T. 5. c. 460. A.
- Mandatum rei turpis nullum est. T. 5. c. 458. D.
- Mandatum quando finitur. T. 5. c. 433. D.
- Mandatum quomodo contrahitur. T. 5. c. 458. B.
- Mandatum quomodo fit, & inter quos. Ibid. A.
- Mandatum revocari potest re integrâ. T. 6. c. 1095. B.
- Mandatum facit verbum *oro*, vel *rogo*. T. 6. c. 403. A.
- Mandatum morte mandataris finire non potest, quod mandator contulit in tempus mortis suæ. T. 6. c. 403. D.
- Mandatum finitur morte mandantis. T. 6. c. 295. C.
- Mandatum, quod confertur in servum nostrum, aut in eum, quem existimamus esse servum nostrum, non est propriè mandatum, sed imperium. T. 6. c. 14. E.
- Quale mandatum non est precarium. Ibid. E.
- Mandatum solo consensu etiam inter absentes per nuntium, vel per epistolam contrahitur. T. 6. c. 493. C.
- Mandatum alienum an quis exsequi debeat suis sumptibus. T. 7. c. 844. C.
- Mandatum an debeat esse gratuitum. Ibid. C.
- Mandatum aliquando est consilium. T. 7. c. 1259. A.
- Mandatum rei flagitiosæ nullum est. T. 7. c. 706. E.
- Mandatum ex officio originem trahit. T. 7. c. 844. D.
- Mandatum ex pacto naturam suam non nihil mutare posse. Ibid. E.
- Mandatum ex pacto recipere potest depositi, & custodia legem. T. 7. c. 845. A.
- Mandatum, quod fit mercedis loco, nihil recipit. Tom. 7. c. 849. D. salarium tamen, & remunerationem recipit. Ibid. D.
- Mandatum quod duplex sit, & an id quis suo sumptu exsequatur. T. 7. c. 832. E.
- Mandatum solvi morte mandatoris re integrâ, quando obtineat. T. 7. c. 84. C.
- Mandatum voluntate mandatoris, re integrâ, an finiatur. T. 6. c. 61. A.
- Mandatum quibus, & quot modis contrahitur. Tom. 8. c. 1074. C. D.
- Mandatum an finiatur furore. T. 8. c. 19. A.
- Mandatum nullum est rei turpis. T. 8. c. 392. C.
- Mandatum quando valet, & quando est inutile. T. 9. c. 359. D.
- Mandatum jurisdictionis quando finitur. T. 9. c. 357. A.
- Mandatum suscipere est voluntatis, necessitatis explere. T. 9. c. 243. D. de contractu resolutione. Ibid. C. D.
- Mandatum pretium non recipit. T. 9. c. 349. B. premium, vel salarium recipit. Ibid. B.
- Mandatum finitur voluntate mandatarii, seu renuntiatione. T. 9. c. 357. A.
- Mandatum generale quid. Tom. 9. c. 193. A. B.
- Mandatum, & fidejussio non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.
- Mandatum, & jussum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.
- Mandatum est origo delegationis. T. 9. c. 1282. E.
- Mandatum explere est necessitatis, nisi opportunè renuntietur. T. 9. c. 243. E.
- Mandatum morte mandatoris finitum esse videtur. T. 9. c. 241. A. non finitur, si heredem reliquerit, qui actionem exsequi potuit. Ibid. B.
- Mandatum servi, qui se emi mandavit, an valeat. Tom. 9. c. 359. C.
- Mandatum salarium recipit, non mercedem. T. 9. c. 355. B.
- Manda-

- Mandatum inter ; & iustum an ali-*
quid *interfit*. Tom. 10. c. 94.
B.
- Mandatum*: generale est libera uni-
versorum, sive omnium bono-
rum, & negotiorum procuratio,
& administratio. T. 10. c. 392.
C.
- An *mandatum* contrahatur, etiam-
si *intervenerit* salarium. T. 10.
c. 437. E.
- Mandatum* finitur morte, non actio
mandati. T. 10. c. 442. D.
- Mandatum* solo consensu contrahi-
tur. T. 10. c. 450. E.
- Mandatum* morte dissolvitur; T.
10. c. 562. E.
- Mandatum* non finitur, domino post
litem contestatam defuncto. T.
10. c. 614. A.
- Mandatum* non contrahitur cum
advocato. T. 10. c. 885. A.
- Mandatum* actionis quid sit. Ibid.
B.
- Mandatum* suscipere beneficii est,
& pure voluntatis, susceptum
adimplere necessitatis, Tom. 10.
c. 888. E.
- Mandatum* quomodo contrahatur,
& quid sit. T. 10. c. 988. D.
- In *mandatum* recipiente procurato-
ris animus exigitur. Tom. 10.
c. 989. C.
- Mandatum* est gratuitum, sicut de-
positum. Ibid. D.
- Is, qui mandavit actionem alteri, an
eam experiri possit. T. 9. c. 357.
A.
- Mando* verbum est precarium. T.
2. c. 263. A. & Tom. 7. c. 1259.
A.
- Mando* est verbum fideicommissi,
non directum. T. 4. c. 80. E. &
c. 81. A.
- Mando*, rogo, volo, cupio, & pe-
to, hæc verba sunt precaria, non
directa. T. 4. c. 515. A.
- Mando* aliud est, aliud *commendo*,
T. 4. c. 536. E.
- Mando* est verbum fideicommissi,
& precarium. T. 4. c. 1165. D.
est quoque commune & consu-
lentis, & fideicommittentis, &
procuratorem constituentis. Ibid.
D.
- Mando* idem est, quod *rogo*. T.
6. c. 14. E.
- Mando* quid significat. Tom. 10.
c. 988. D.
- Mangones* non mercatores, sed ve-
naliciarios appellari. T. 9. c. 398.
A.
- Mangones* qui dicuntur. Tom. 7.
c. 1137. C.
- Mangones* num mercatores, &
qui. T. 8. c. 541. E. & c. 542. A.
- Mangones*. T. 9. c. 398. B.
- Manichæi*. T. 2. c. 34. A.
- Manichæi* quare actionem injuria-
rum non habeant. T. 5. c. 756.
D.
- Manichæi* insigniores hæretici. T.
10. c. 825. B.
- Manipularius* quis dicitur. Tom.
9. c. 1453. B.
- Manius Papius Rex Sacrorum*,
primus post Reges exactos. T. 1.
c. 892. A.
- Manus* quænam fuerint animalia. T.
3. c. 307. D.
- Mansionatici*. T. 2. c. 1197. A.
- Mansiones*, idest diversoria, Gallis
maisons. T. 2. c. 672. D.
- Mansiones* diversæ, in quibus offi-
cia fiscalia consistunt, T. 9. c. 331.
E. & c. 332. A.
- Manuarii*. T. 2. c. 1196. E. & c.
1197. A.
- Manusum*. T. 7. c. 1144. C.
- Manus* quid. T. 2. c. 1196. C.
- Manticularii* qua pena affiendi.
T. 1. c. 869. D. E.
- Mantissa*. T. 2. c. 775. C.
- Manualia* juris. T. 3. c. 144. C.
- Manus* cur dicatur opponi juri, &
legibus. T. 1. c. 891. C.
- Manus*, quæ lupi vocantur. T. 3.
c. 381. A.
- Manus* injectio. T. 4. c. 1270. D.
E.
- Manus* injectio quid. T. 5. c. 1000.
D.
- Manus* injectio in servum venditum
an, & cui competat. Ibid. A. B.
- Manus* in actione aquæ pluviz ar-
cendæ pro opere manufacto sum-
mitur. T. 5. c. 669. C.
- Manus* levare, & efferre quid sit.
T. 9. c. 1262. E.
- Manus* elatio, aut digitorum ali-
quot quid sit. Ibid. E.
- Manus* injectio quid, & quomodo
fit. T. 9. c. 392. D.
- An qui *manus* amisit, possit testa-
mentum facere. T. 10. c. 86.
E.
- Manus* pro arte. T. 10. c. 588. C.
- Manus* injectio quibus, & in quos
detur. T. 10. c. 516. D. & c.
1027. C.
- In *manum* suam non potest quis-
que alium quemvis recipere, qui
ipse in alia manu est. Tom. 4.
c. 1485. C.
- In *manum* viri convenire quid sit.
T. 5. c. 397. C.
- Manum* injicere est verbum juris.
T. 5. c. 1000. D.
- In *manum* convenire farre. T. 7.
c. 631. B.
- Manum* qui conferit ex jure, non
videtur vim facere. T. 8. c. 782.
C.
- Manum* opponere quid sit. Tom. 10.
c. 1175. B. C.
- Manum* conferere in re civili
quid sit. T. 10. c. 938. A.
- Manu* conferere ex jure quid sit.
T. 5. c. 800. D.
- Manu* quod sit, an habeat perpetu-
am causam. T. 7. c. 425. A.
- Manu* sata an sint fructus. Tom. 10.
c. 1262. B.
- Manumissa* quandoque nubere po-
telt. T. 5. c. 548. B.
- Manumissio* non est capitis deminu-
tio. T. 3. c. 156. B.
- Manumissio* fit inter vivos, vel
causâ mortis. Tom. 2. c. 443.
B.
- Manumissio* per vindictam. Tom. 1.
c. 837. D. & T. 2. c. 444. A. & seq.
- Manumissio* vindictæ legis actio est.
T. 2. c. 444. A.
- Manumissio* est datio libertatis. T.
1. c. 15. C.
- Manumissio* testamentaria an differat
ab ea, quæ per vindictam fit. T.
2. c. 446. B.
- Manumissio* multis modis procedit.
T. 1. c. 15. E.
- Manumissio* servi inter vivos differt
a testamentaria. T. 2. c. 465. B.
- Manumissio* quid a tutela distet. T.
3. c. 177. C.
- Manumissio* morti comparatur. T.
1. c. 1197. D.
- Manumissio* ingenuum non facit;
restitutio ingenuum facit. T. 1.
c. 457. A.
- Manumissio* sola ingenuos facit. T.
2. c. 1052. B.
- Manumissio* per procuratorem non
fit. T. 3. c. 177. D.
- Manumissio* per vindictam, & apud
legatum. T. 3. c. 1. A. B.
- Manumissio* quibus personis prohi-
bita. T. 1. c. 305. B. D.
- Manumissio* apud Francos olim, &
ubi fiebat. T. 3. c. 92. C.
- Manumissio* quot, & quibus mo-
dis procedat. T. 1. c. 15. E.
- Manumissio* servi an sit antiquior
legato. T. 4. c. 1181. C.
- Manumissio*, quasi natalis dies, quem
municipem, seu civem facit. T.
4. c. 852. A.
- Manumissio* libertinum facit. T. 4.
c. 1199. D. E.
- Manumissio* similis est morti, & cur.
T. 5. c. 838. D.
- Manumissio* contractus est, si fiat
sub conditione resolutoria. T. 6,
c. 1093. E.
- Manumissio* per epistolam fieri po-
test. T. 6. c. 1107. B. C.
- Manumissio* fiebat per epistolam,
fiebat etiam inter amicos, vel
convivii adhibitione, sive per
mensam. T. 6. c. 310. E.
- Manumissio* directa est. T. 7. c. 1159.
C.
- Manumissio* quid. T. 7. c. 25. B.
- Manumissio* an fiat per procuratorem.
T. 7. c. 69. C. & T. 8. c. 200. B.
- Manumissio* locari non solet, Tom.
7. c. 838. D.
- Manumissio* revocari non potest.
T. 7. c. 845. E.
- Manumissio* servi alieni nihil valet.
T. 7. c. 798. E.
- Manumissio* quid, & quomodo ma-
numittatur. Tom. 8. c. 896. C.
quot, & quibus modis manumif-
sio procedat. Ibid. D. a quibus
manumitti soleant servi. Ibid. D.
- Manumissio* non restituit ingenui-
tati. T. 8. c. 663. D.
- An omnis *manumissio* libertinum
faciat. T. 9. c. 976. C.
- Manumissio* non potest fieri per
procuratorem. T. 9. c. 939. B.
- Manu-

- Manumissio quomodo fit, & quibus modis . T. 9. c. 938. D. & seq.
- Manumissio facta a fructuario nullius momenti erat . T. 9. c. 977. C.
- Manumissio servi iusta est actus legitimus . T. 9. c. 566. D.
- Manumissio servi alieni ipso jure non valet . T. 9. c. 941. C.
- Manumissio, quæ fit apud Consulem, vel alium magistratum, in quo differat ab ea, quæ fit apud Principem . Ibid. C.
- Manumissio vindicta non est legis actio . T. 9. c. 943. B.
- Manumissio est legis actio, sive legitimus actus . T. 9. c. 939. A. peragitur solennibus verbis . Ibid. A. non iteratur . Ibid. A.
- Manumissio servi alieni nullam constituit obligationem, quæ facta est directò . T. 9. c. 964. D.
- Manumissio, quæ fit a non domino, nullius est momenti . Tom. 10. c. 282. B.
- Manumissio quandoque comparatur morti . T. 10. c. 537. B.
- Manumissio similis est morti . T. 10. c. 1036. D.
- Manumissionis definitio . Tom. 1. c. 837. C. D.
- Manumissionis formula in lapide incisa . T. 1. c. 16. A.
- Manumissionis, & adoptionis differentia . T. 1. c. 1083. C.
- Manumissionis etymon, & notatio . T. 3. c. 122. D.
- In manumissionis instrumento si error est in nomine manumissi, an status ejus lædatur . T. 4. c. 65. B.
- Manumissionis iustæ causæ quænam sint . T. 8. c. 899. A.
- Manumissionis Christianæ privilegia a Constantino concessa . T. 10. c. 831. C. D.
- Manumissionem servi impedit pupillus, qui habet tacitam hypothecam . T. 9. c. 962. D. E.
- Manumissionem servi non impedit tacita hypotheca . Ibid. D.
- Manumissionem fieri vindicta apud concilium Principis, fieri etiam apud Consules . T. 9. c. 940. E.
- Manumissione fiunt libertini . T. 2. c. 1052. A. B.
- Manumissione servus incipit habere caput . T. 1. c. 1353. D.
- Manumissione restitutio plenior . T. 1. c. 1327. A.
- Manumissione separari personas, atque discerni . T. 1. c. 1507. B.
- De manumissione per censum . T. 1. c. 305. B.
- Manumissione finitur officium servi dispensatoris . T. 4. c. 934. B. officium verò institoris non . Ibid. B.
- Manumissione solâ quis institor esse non definit . Ibid. A.
- Manumissione inter vivos peractâ, an actiones contra debitores peculiare cedi possint . Tom. 5. c. 1085. A. B.
- Manumissione non perimitur naturalis obligatio . T. 5. c. 130. C.
- Manumissione dominus, & servus duæ personæ discretæ constituuntur . T. 7. c. 1434. A.
- De manumissione testamentaria . T. 9. c. 944. A. & seq.
- De manumissione apud concilium . T. 9. c. 938. D. & seq.
- Manumissiones apud quos magistratus fieri debent . Tom. 1. c. 404. E.
- Manumissiones ipso jure nullæ sunt, quæ factæ sunt consilio fraudandorum creditorum . T. 6. c. 422. A.
- Manumissiones . Vide, Libertates . Manumissiones esse ex jure gentium . T. 7. c. 25. A. B. & seq.
- Manumissiones quot in emancipationibus, & quot in adoptionibus numerentur . T. 8. c. 914. E.
- Manumissiones, & alienationes in quo differunt . T. 9. c. 967. C.
- Manumissiones servorum a reo an valeant . T. 9. c. 1396. C.
- Manumissiones an fiant apud legatum Proconsulis vi mandatæ jurisdictionis . T. 10. c. 94. E.
- Manumissiones an possint fieri apud magistratum municipalem . T. 10. c. 872. A. B.
- Manumissionum symbola . Tom. 1. c. 1152. B.
- Manumissionum jura . T. 1. c. 462. E.
- De manumissionum solennibus, & manumissorum vicefima . T. 3. c. 122. C.
- In manumissionibus expressa, integra, & libera exigitur voluntas . T. 3. c. 484. D.
- De manumissionibus Novella constitutio . T. 2. c. 1117. A.
- Manumissionibus modum imposuit lex Caninia . Tom. 1. c. 813. D.
- In manumissionibus symbolum est alapa . T. 4. c. 747. E.
- De manumissionibus communia . T. 9. c. 976. E.
- Manumissi inter amicos . Tom. 3. c. 522. D.
- Manumissi testamento post legatarios, & fideicommissarios veniunt . T. 2. c. 1022. E.
- Manumissi patroni originem sequuntur . T. 1. c. 884. D.
- Manumissi denariales, & chartularii qui sint . T. 3. c. 92. B. C.
- Manumissi testamento jure veteri, qui minores 30. annis erant, fiebant Latini, non cives Romani . T. 6. c. 304. D.
- Manumissi testamento non accipiebant nomen heredis, sed testatoris . T. 7. c. 1248. C.
- Manumissi a non dominis . T. 9. c. 964. C. & seq.
- Manumissi inter amicos, manumissi per epistolam, manumissi per mensam . T. 9. c. 951. D.
- Manumissi omnes hodie ingenui sunt . T. 9. c. 975. C.
- Manumissi in testamento directò peculium statim sumere, ac funus præcedere solebant . T. 10. c. 688. D.
- De manumissis ingenuis . T. 9. c. 973. B. & seq.
- Qui non manumisit, quibus casibus pro patrono habetur . T. 7. c. 122. B.
- Qui manumisit, quando pro patrono non habetur . Ibid. B.
- Qui manumisit coactus, non intelligitur voluisse manumittere . T. 9. c. 795. D.
- Manumisso servo, legatum peculii non extinguitur . T. 4. c. 1121. B.
- De manumisso servo pignori dato . T. 9. c. 961. C. & seq.
- De manumisso communi servo . T. 9. c. 959. C.
- Manumissor utrùm quiritarium, an bonitarium sit dominus, hodie non queritur . T. 1. c. 17. C.
- Manumissor pater . Vide, Pater.
- Manumissor manumissionem, quam fecit, accedente jure domini, quod non habuit, cum manumitteret, revocare non potest, sicut nec venditor venditionem . T. 6. c. 630. A.
- Manumissores patroni alii sunt, alii patroni non manumissores . T. 5. c. 1189. E. & c. 1190. A.
- Manumissori quæ reverentia debeatur . T. 5. c. 88. E.
- Manumissos vindicta in servitutem nunquam revocari posse . T. 3. c. 288. C.
- Manumissos recipere cognationem . T. 3. c. 92. C.
- Manumissos ire, & habitare quò lubet . T. 3. c. 412. A.
- Manumissos quosdam esse, qui dicuntur ex voluntate domini in libertate morari . T. 9. c. 951. D.
- Inter manumissum inter vivos, & manumissum testamento, quæ est differentia . T. 4. c. 1120. D. ratio hujus differentie quæ . Ibid. D. E.
- Manumissum non sequitur peculium . T. 7. c. 528. D.
- Manumissum extraneo teneri actione furti ex ante facto . Tom. 9. c. 252. B. C.
- Adversus manumissum servum an nulla sit restitutio in integrum . T. 10. c. 281. E. & c. 282. A.
- Quo casu in manumissum servum competit actio ex dolo . T. 10. c. 282. A.
- In manumissum nulla est manus injectio . T. 10. c. 1028. A.
- Manumissum testamento, & manumissum inter vivos an peculium sequatur . T. 10. c. 1120. E.
- Manumissus directò ex testamento an fiat testatoris libertus . T. 1. c. 146. B.
- Manumissus vindicta servus minor 30. annorum non fit civis romanus, nisi apud Concilium causâ probatâ . T. 1. c. 305. D.
- Manumissus patroni originem sequitur .

- tur. T. 2. c. 734. C.
Manumissus ex causa fideicommissi,
 cujus originem sequitur, testatoris-
 ne talem libertatem relinquentis,
 an heredis, vel legatarii, qui ma-
 numisit. T. 4. c. 855. D.
Manumissus an post præstitam li-
 bertatem heredi operas permitte-
 re cogatur, ut testator cavet. T.
 4. c. 1246. C.
Manumissus ex bona fide tenetur
 de eo, quod gesserit tempore ser-
 vitutis. T. 5. c. 129. A.
Manumissus minor 30. annis fiebat
 Latinus. T. 7. c. 1477. A. major
 30. annis fiebat Romanus. Ibid. A.
Manumissus servus a proprietario
 jure veteri non veniebat ad li-
 bertatem, sed servus remanebat
 sine domino. T. 9. c. 977. B. C.
Manumissus sub conditione, vel in
 diem, est statuliber. T. 9. c. 946.
 B.
Manumissus testamento, & vindi-
 ctâ, si minor 30. annis, civis Ro-
 manus non fiebat. T. 10. c. 413.
 B.
Manumissus an recipiat cognatio-
 nem, quam servitutis casu amisit.
 T. 10. c. 780. D.
Ne manumittatur in fraudem cre-
 ditorum. T. 9. c. 965. E. & c.
 966. A. & seq.
De manumittendis servis reipubli-
 cæ. T. 9. c. 963. A. & seq.
Manumittens servum hereditarium,
 nondum aditâ hereditate, ctsi
 nihil agat, an aditâ hereditate
 libertas convalescat. Tom. 7. c.
 952. E. & c. 953. A.
Manumittentis factum repræsenta-
 tur conditionis potestate. T. 10.
 c. 1029. A.
Manumittere potest filius familias
 jussu patris, matris non potest.
 T. 1. c. 373. E.
Manumittere minorem 20. annis,
 vetat lex Ælia. Tom. 1. c. 840.
 A.
An manumittere servum pupilli tu-
 tor possit. T. 3. c. 416. E.
Manumittere quando potest mulier
 sine tutoris auctoritate, & quan-
 do non. T. 3. c. 382. C.
Manumittere in fraudem credito-
 rum quis dicatur. Tom. 1. c. 18.
 D.
Manumittere an possit minor 20. an-
 nis, nisi manumissionis iustâ causâ
 probatâ. T. 1. c. 18. E.
Manumittere non possunt pupillus,
 pupilla, & mulier, quæ est in tu-
 tela. T. 1. c. 306. A.
Manumittere non potest pupillus
 ex causa fideicommissi sine tuto-
 ris auctoritate. Tom. 1. c. 465.
 C.
Manumittere apud aliquem, & con-
 siliium manumittere volenti præ-
 bere, diversa sunt. T. 4. c. 10.
 D.
Manumittere non potest quis apud
 collegam. T. 4. c. 10. D.
Manumittere apud quem possumus.
 T. 5. c. 682. A.
Manumittere potest minor 20. annis
 vindictâ hunc, & illum servum
 causâ concilio approbatâ. T. 6. c.
 296. A.
Manumittere in fraudem credito-
 rum vetitum est. T. 7. c. 184.
 A.
Manumittere an cuicumque volen-
 ti liceat. T. 8. c. 898. C.
In fraudem creditorum manumitte-
 re quisnam videatur. Ibid. E.
Domino minori viginti annis quo-
 modo manumittere liceat. Ibid.
 E. & c. 899. A.
Qui manumittere non possunt. T.
 9. c. 965. E. & c. 966. A. & seq.
Manumittere, & alienare in quo
 differunt. T. 9. c. 853. D. E.
Manumittere servum an possit mi-
 nor 20. annis. Tom. 10. c. 539. C.
Manumitti censu, vindictâ, testa-
 mento. T. 1. c. 305. A.
Manumitti testamento nominatim
 servi possunt. T. 1. c. 465. D.
Manumitti invito domino servum
 noxæ deditum. T. 3. c. 367. B.
Manumitti an apud collegam possit.
 T. 3. c. 177. D.
Qui manumitti non possunt, possunt
 certis casibus manumitti. T. 9. c.
 971. A. & seqq.
Quos manumittimus, eos desinimus
 possidere, etiamsi manumissio jure
 non valeat. Tom. 6. c. 310. D. E.
Manumittitur certus servorum nu-
 merus per legem Fufiam Cani-
 niam. T. 1. c. 466. B. C.
Manuspretium, ejusque lectura. T. 8.
 c. 495. C.
Manzer quis, vel manzur, vel man-
 sur. T. 6. c. 1139. B. C.
Mapalia, et impilia. T. 3. c. 121.
 E.
Marcas auri pro libris accipi. T. 2.
 c. 1335. D. E.
Marcellus fuit in consilio Antonini
 Pii. T. 1. c. 1042. C.
Marcellus Juliano fuit adversarius
 accertimus. T. 7. c. 1180. D. E.
Marchia non dividenda. Tom. 2. c.
 1323. C.
Marchia plerumque juxta mare po-
 sita. T. 2. c. 1245. D.
Marchiæ sunt regales. T. 2. c. 1325.
 E.
De marchiæ investitura. Tom. 2. c.
 1211. A.
Marchiones qui sint, cur ita dicti,
 & quod eorum munus. T. 2. c.
 1184. D. c. 1245. D.
Marchiones sunt Regis Capitanei. T.
 2. c. 1246. B.
D. Marci Evangelistæ prima apud
 Alexandriam Ecclesia. T. 2. c.
 1038. A.
D. Marci constitutioni quando lo-
 cus est. T. 4. c. 1247. D. quando
 hæc constitutio cessat. Ibid. E.
M. Tullii dictum, Nihil tam absur-
 di dici posse, quod non dicatur a
 quodam Philosophorum, idem me-
 ritò de DD. dici posse. T. 7. c.
 1304. B.

- Marcus Tullius inquit, *consistere de-*
buit usura, quæ erat in edicto meo,
deponere volebant. Significat
 depositionem pecuniæ sistere usu-
 ram. T. 4. c. 902. A.
Marcus Philosophus Imperator va-
 cabat quotannis juri reddendo
 mensibus sex, exemplo Augusti,
 & Tiberii, aliorumque Imperato-
 rum. T. 4. c. 489. E. inde Seme-
 stria dicti sunt libri, & veluti co-
 dex Marcianus. Ibid. E.
Marcus Tullius. Vide, Cicero.
Marcus Antoninus adhuc puer Philo-
 sophiæ operam dedit, & anno 12.
 Philosophi habitum sumpsit. T. 7.
 c. 1332. D. E.
Marcus Perpenna peregrinus pro ci-
 ve Romano ad honorem consula-
 tus evectus fuit. T. 9. c. 1067. C.
Marcus Philosophus dabat operam
 juri dicundo sex mensibus quot-
 annis. T. 10. c. 1028. E.
Mares extrahi de domo sua possunt
 ab apparitore, non ab adversario.
 T. 8. c. 527. D.
Mares a fœminis non distinguit lex
 Falcidia, quæ dat liberam potesta-
 tem quibusque pecuniam suam,
 suasque res legandi. T. 10. c. 803. A.
Margarita æstimata si quis venden-
 da dederit, & eæ perierint ant-
 venditionem, quæritur, cujus dee-
 trimento perierint. T. 7. c. 853.
 D.
Margarita apud Plinium censita,
 fuit in rebus mancipi. T. 10. c.
 189. A.
Margaritæ in equorum ornamentis
 prohibet. T. 2. c. 804. B. & seq.
Margaritæ opes Orientis sunt. T. 5.
 c. 926. A.
Margaritam æstimatam si quis alteri
 dederit, ut venderet, & pretium
 sibi restitueret, an sit locatio con-
 ductio, vel venditio. Tom. 7. c.
 853. B.
Margaritum rectius dicitur, quàm
 margarita. Ibid. B.
In mari qui me ante ædes suas
 piscari prohibet, actione tenetur
 injuriarum. T. 3. c. 389. B.
In mari cuilibet ædificare licet. T.
 1. c. 851. C.
Io mari, vel ejus littore, in flumi-
 ne, vel in ejus ripa si quis velit
 ædificare, an sit opus nuntiatio-
 ne. T. 10. c. 1179. D.
S. Mariæ natale. T. 2. c. 1328. B.
De maris prospectu. T. 2. c. 1107.
 C.
De maris prospectu regula genera-
 lis. T. 2. c. 1167. C.
Maris natura est imperare, fœminæ
 obsequi. T. 4. c. 792. D.
Maris, & fœminæ conjunctio est ju-
 ris naturalis. T. 8. c. 758. C.
Maritalis honor, & effectio facit
 nuptias. T. 2. c. 1069. E.
Mariti ab uxoribus domini appel-
 lantur. T. 3. c. 70. A. B.
Mariti diuturna taciturnitas est pa-
 ctio tacita. T. 4. c. 980. D. E.
Mariti jus. Vide, Jus.

Marij

Mariti de uxore nullus luctus est .
T. 5. c. 92. C.
Mariti absentia, quantumlibet diu-
turna, fidem mulieris non absol-
vit . T. 6. c. 1070. A. certo nun-
tio opus est . Ibid. A.
Mariti domus domicilium est ma-
trimonii . T. 6. c. 1061. D.
Mariti periculum est, dum cuncta-
tur in exigenda dote. Tom. 6. c.
111. C.
Mariti culpā divortio facto, propter
liberos, pacto non posse deterio-
rem fieri conditionem dotis. T. 7.
c. 1397. E.
Mariti culpæ an doli ratio habeatur
in iudicio dotis. T. 7. c. 1421. A.
Mariti lucro an cedat dos, mortuā
in matrimonio uxore. T. 7. c.
1409. E.
Mariti patri dos debetur, quia su-
stinet onera filii, & nurus. T. 7.
c. 1424. A.
Mariti duarum sororum non sunt
affines. Tom. 8. c. 211. C.
Mariti mora in reddenda dote. T. 9.
c. 496. B. & seq.
Mariti qui sunt elugendi, & qui non
sunt elugendi. T. 9. c. 452. A.
B.
Ob mariti civile munus dos fisco
tenetur, & constante matrimonio
eā fructus fisco, quasi maritus
T. 9. c. 248. C.
Mariti quidam luctu indigni. T. 9.
c. 452. A.
Mariti jus quod est. T. 9. c. 1406.
E.
Mariti bona pro dote mulieris non
debent addici. T. 9. c. 548. C.
& seq.
Patri cur liceat filiam deprehensam
in adulterio occidere, non marito.
Tom. 4. c. 817. D. permissum est
marito deprehensum occidere si-
mul cum adultera uno ictu. Ibid.
c. 818. B.
Marito postponitur pater in accu-
satione adulterii. T. 4. c. 1485.
E.
Marito non omnem adulterum oc-
cidere licet, quem in ipso actu
deprehendit, sed infamem tan-
tum. T. 4. c. 1485. B.
Marito licet occidere deditum libe-
rum hominem in adulterio ux-
oris deprehensum. T. 4. c. 1467.
C. liber homo, teste Paulo, pigno-
ri, vel fiduciæ dari non potest.
Ibid. D.
A marito factam locationem an mul-
lier teneatur servare. T. 5. c. 565.
A.
Marito ad inopiam vergente, quomo-
do consulatur uxori de dote an-
nua. T. 5. c. 463. E.
Marito non licet ad monachismum
transire citra uxoris consensum.
T. 6. c. 1068. B.
Marito ad inopiam vergente dos non
solvitur, nisi datis fidejussori-
bus saltem fidejussione juratoriā.
T. 6. c. 1149. D. E.
Marito aliquando creditur adversus

mulierem de eo conquerentem.
T. 6. c. 1128. A.
Marito auferri lucrum dotis, si ne-
cem uxoris suæ non ultus fuerit.
T. 8. c. 445. B.
Marito actiones multæ suppetunt
ad retrahendas res donatas uxori.
T. 9. c. 499. A.
Marito quando licet deprehensum
in adulterio occidere, & quando
ei non licet. T. 9. c. 1403. B. &
seq.
An marito liceat per legem Juliam
in adulterio uxoris suæ deprehen-
sum, sine iudice, impune occidere.
T. 9. c. 1402. C. & seq.
Marito quibus casibus imputetur
dos mulieris non soluta. T. 10.
c. 1227. A.
Maritum defunctum quamdiu uxor
lugere debet. T. 2. c. 1075. D.
Maritus an uxori succedat in feudo.
T. 2. c. 1251. A.
Maritus adulter repudio ab uxore
separari potest. Tom. 2. c. 1073.
B. C.
Maritus qua pœnā cocreetur ob
calumniam, si falso mulierem
adulterii ream postulaverit. Ibid.
B.
Maritus uxori curator datus an se
possit excusare. Tom. 1. c. 55.
A.
Maritus quando possit adulterum
occidere. T. 1. c. 405. B. & seq.
Maritus tantum osculo putatur. T.
2. c. 315. D.
Maritus, qui uxorem in adulterio
deprehensam non statim dimiserit,
lenocinii reus postulatur. T. 1. c.
405. E.
Maritus quo jure sit dominus dotis.
T. 3. c. 287. C.
Si maritus fundum dotalem vendi-
derit, potestne hæc venditio mu-
lieri esse fraudi. T. 4. c. 1147. C.
Maritus an fundum in dotem datum
pignori obligare possit. T. 4. c.
1330. C. D.
Maritus, & pater jus æquale habent
in accusatione adulterii quoad
extraneos, inter se verò non. T.
4. c. 1485. D. E.
Quid si maritus uxorem aluerit suis
sumptibus, sed eos superat quan-
titas usurarum promissarum, an
promissor dotis residuum retine-
re debeat, si solutæ dotis usuræ
fuerint: distinctio hic notanda. T.
4. c. 982. E. & c. 983. A.
Maritus ab accusatione adulterii
impune non desistit. Tom. 4. c.
1399. B.
Maritus in Provincia centurio scri-
psit mulieri, ut ad se veniret in
Provinciam, quæritur, an mulier
de sumptibus recipiendis cum vi-
ro agere possit. T. 4. c. 992. A.
quæ actio hic datur. Ibid. A.
Maritus, qui uxorem, quam damna-
vit adulterii iudicio publico, do-
mum reduxit, an teneatur pœnā
legis Julæ de pudicitia. T. 4. c.
977. B.

Maritus si ab accusatione destiterit,
pœnitentiā ductus, uxorem re-
ducere non prohibetur. Tom. 4.
c. 977. B. C.
Maritus uxori mentecaptæ curator
datur. T. 4. c. 1031. B.
Maritus filiusfamilias inconsulto
patre adulterum domi suæ com-
prehensum jure occidere potest.
T. 4. c. 116. B.
Alias quemlibet occidere non licet.
Ibid. B. sunt quidam homines, quos
in adulterio comprehensos occi-
dere licet. Ibid. B.
Maritus, qui uxorem in adulterio
comprehensam occidit, leviùs pu-
nitur. T. 4. c. 817. A. B. & ei re-
mittitur pœna legis Cornelie.
Ibid. B.
Maritus quando uxori de evictione
cavere debet. T. 5. c. 559. C.
Maritus creditor uxoris quando di-
citur. T. 5. c. 828. A. B.
Maritus uxori in quantum de evi-
ctione teneatur. T. 5. c. 559. C.
Maritus si sciverit, debitorem uxoris
dotem promittentem non esse
solvendo, periculum dotis merito
suscipit. T. 5. c. 552. B. C.
Maritus vocatur dominus. Ibid. A.
Maritus, qui soluto matrimonio res
dotales congruo loco, & tempore
interpellatus non restituerit, te-
netur ex mora, licet culpam,
aut dolum non admiserit, ad om-
ne periculum. Tom. 5. c. 563.
A.
Maritus dotis restituendæ nomine
cavere debet. T. 5. c. 563. B.
Maritus quis dicatur propriè. T. 5.
c. 552. A.
Maritus in rebus dotalibus usufrus
quarto æquiparatur. T. 5. c. 564.
E.
Maritus non fructus ex fundo do-
tali, sed etiam fundum ipsum lo-
care potest. T. 5. c. 563. B. C.
Maritus in rebus dotalibus non so-
lum dolum, sed etiam culpam le-
vem, idest, negligentiam, & inju-
riam præstat. T. 5. c. 562. C.
Maritus aliam uxorem ducere non
potest, antequam de morte ux-
oris certum nuntium acceperit. T.
6. c. 414. C. D.
Maritus quando culpā caret, cum
dotem non exegit. T. 6. c. 469.
A.
Maritus an cum socero agere possit,
ut salarium sibi promissum exsol-
vat. T. 6. c. 705. D. E. & an eo
nomine habeat maritus parapher-
norum retentionem. Ibid. c. 706.
A.
Maritus adulter incidit in pœnam
Senatusconsulti Tertulliani, non
in pœnam legis Julæ. Tom. 6. c.
600. A.
Maritus superstes a socero dotem
petere non potest. T. 6. c. 625.
A.
Maritus si donavit uxori inter vi-
vos, non valet donatio; & quan-
doque quod donavit, revocari po-
test.

- test. T. 6. c. 116. B.
- Maritus nihil videtur cepisse, qui quod cepit, retinere non potest. T. 6. c. 113. C.
- Maritus jure mariti, intra 60. dies, utiles ex die divortii numerandos, uxorem adulterii accusare potest sine calumnie periculo. T. 6. c. 49. D.
- Maritus uxorem dimittere non potest. T. 6. c. 1062. B. caput est mulieris. Ibid. C.
- Maritus, cui pars fundi data est in dotem, toto fundo mulieri adjudicatio, an totum fundum habiturus sit in dotem. T. 7. c. 1368. D.
- Maritus, & uxor si simul interierint, an prior videatur mulier decessisse, ut dotem maritus lucretur. T. 7. c. 1466. A.
- Maritus si in dotem acceperit ab uxore res æstimatas, magis pretium earum, quam corpora spectantur. T. 7. c. 1420. D.
- Maritus si summam dotis uxori legaverit sub conditione, si omnes res, quæ tabulis dotalibus continentur, heredi suo exhiberet, an legatum valeat, si quædam res tempore mortis mariti non sint in rerum natura. T. 7. c. 1423. D. E.
- Maritus si uxori simpliciter legaverit fundum, in quo dos consistebat, mox generaliter eidem dotem prælegaverit, an fundus mulieri bis debeatur. T. 7. c. 1407. A.
- Maritus si uxori præter id, quod a se vivo ea accipiebat, annui nomine legaverit centum alimentorum vice, an ea centum debeantur quot annis. T. 7. c. 1311. D.
- Maritus uxori si legaverit quicquid ad se, vel in stipulationem dotis nomine pervenit, & duo sint instrumenta dotalia, an utriusque summa uxori debeatur. T. 7. c. 1426. E.
- Maritus dotem retinere mortua uxore si convenerit, an dos reddenda sit, si simul pereant. T. 7. c. 1467. C.
- Maritus uxori si legaverit his verbis, *quæ dotis nomine acceperit ab ea*, si nihil acceperit in dotem, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. A. B.
- Maritus non potest detrahere marmora, & columnas ex diæta, quam in uxoris hortis fecit. T. 7. c. 716. C.
- Maritus non deducit impensas voluptuarias. T. 7. c. 301. D.
- Maritus potuit revocare donationem penitentiam. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
- Maritus dominus dicitur, uxor domina. T. 7. c. 1323. A.
- Maritus in possessione rei dotalis an utatur accessione temporis, quo uxor possedit. T. 8. c. 276. B. C.
- Maritus, si quid in dotem impendit, an repetere possit. Tom. 8. c. 104. A. B.
- Maritus, Vide, Vir.
- Maritus est dominus dotis. Tom. 9. c. 479. B. & c. 482. D.
- Si maritus prior uxori, quæ secundò nupsit, dederit, vel reliquerit usumfructum rerum suarum, quid erit. T. 9. c. 475. B. & seq.
- Maritus quamdiu retinet uxorem, non potest accusare adulterium. T. 9. c. 1405. D.
- Maritus quando incidit in poenam Senatusconsulti Turpiliani. T. 9. c. 1407. A. B.
- Maritus, qui dotem accipit, an sit solus dominus, an & domina mulier. T. 9. c. 104. A.
- Maritus socio est similis in rebus dotalibus. T. 9. c. 362. A.
- Maritus est plus, quam fructuarius in percipiendis fructibus dotis. T. 9. c. 512. B.
- Maritus sustinet onera matrimonii. T. 9. c. 479. C.
- Maritus præstat dolum, & culpam in rebus dotalibus. T. 9. c. 532. B. in paraphernis præstat dolum, & diligentiam, si parapherna ei commissa sint. Ibid. B. C.
- Maritus quando lenocinii poenam tenetur. T. 9. c. 1418. C.
- Maritus tacitam hypothecam habet pro dote promissa in bonis uxoris. T. 9. c. 493. A.
- Maritus, qui deprehensum necavit, punitur, & cur. T. 9. c. 1150. D.
- Maritus non tenetur pro uxore. T. 9. c. 248. D.
- Maritus, qui arbores dejecit in fundo dotali, tenetur perinde, ac si fundum deteriorem fecerit. T. 10. c. 106. C.
- Maritus per dotem consequitur plenam fundi proprietatem. T. 10. c. 297. C. D.
- Maritus an sit dominus dotis. Ibid. C.
- Maritus non dicitur dominus simpliciter, sed dominus dotis causâ. T. 10. c. 298. A.
- Idem, fundo dotali æstimato, non dicitur emptor simpliciter, sed emptor dotis causâ. Ibid. A.
- Maritus quo casu lucretur dotem adventitiam. Tom. 10. c. 1050. D.
- Maritus, conventus de dote soluto matrimonio, in quantum facere possit, damnatur. T. 10. c. 1225. B.
- Marmor in alieno loco effodere licet, domino loci solatio præstito. T. 2. c. 792. A.
- Marmor an sit in fructu. Tom. 10. c. 106. D.
- Marmora, vel columnas ex urbe rus in aliquam possessionem transferre non licet. T. 7. c. 716. A. nec ea legare. Ibid. A. B.
- Marmoræ crustæ an ædium emptorem sequantur. Tom. 7. c. 781. E.
- Marmore legato quid intelligatur. T. 10. c. 1115. C.
- Marquæ jus. T. 2. c. 853. B. C.
- Marsupium. T. 8. c. 572. C.
- Martini opinio probata. Tom. 1. c. 260. A.
- Martyres Christi sæpe flagellis, aut fustibus, aut taureis debilitatos esse, in martyrologiis legitur. T. 5. c. 316. E.
- Martyres qui græcè, dicuntur latine Confessores. T. 10. c. 816. A.
- Mas potest extrahi ob causam publici debiti. T. 10. c. 863. B.
- Masca. T. 2. c. 1200. A.
- Masculi effœminati fœminino vocabulo non continentur. Tom. 5. c. 1199. C.
- Masculina in jure habent intellectum muliebrium, secus muliebria. T. 10. c. 1125. B.
- Masculis jure prætorio plus tribuitur, quam fœminis. Tom. 1. c. 351. B.
- Massa, five villa. T. 7. c. 1144. C.
- Massæ auri, vel argenti vindicatio. T. 7. c. 237. B.
- Duæ massæ duorum dominorum si rediguntur in unam massam, conflata massa ex duobus erit pro indiviso. T. 7. c. 595. C.
- Massurius Sabinus in equestri ordine fuit, & primus publicè scripsit. T. 1. c. 913. C. D.
- Mastrucæ. T. 3. c. 272. E.
- Mater semper certa. T. 2. c. 1066. B.
- Mater filio succedit quasi legitima. T. 1. c. 457. D.
- Mater quando jus liberorum habet. T. 1. c. 459. D.
- Mater filiis vulgò quæsitis succedit. T. 1. c. 460. A.
- Mater post liberos vocatur ad intestati defuncti hereditatem. T. 2. c. 433. A.
- Mater familias. T. 1. c. 1063. B.
- Mater familias, a matrona nihil differt. T. 3. c. 70. A.
- Mater familias dignitatis est nomen. T. 2. c. 1069. E.
- Mater si tutores liberis non petierit, vel in locum remoti, vel excusati intra annum petere neglexerit, a filiorum impuberum successione repellitur. T. 1. c. 167. B.
- Mater etiam ad bona filii vulgò quæsitæ an ex Senatusconsulto Tertulliano admittatur. Tom. 1. c. 168. B.
- Mater nunquam potest esse incerta. T. 4. c. 1382. A.
- Mater an negotia filii sine patris consensu gerere possit. Tom. 4. c. 878. E.
- Mater quomodo distat a tutoribus in administratione rerum filii. T. 4. c. 879. B.
- Mater jure tutorem non dat. T. 4. c. 303. B.
- Mater non potest filio impuberi testamento tutorem dare, & cur. T. 4. c. 543. E.
- Mater fratrem cognatum excludit, frater

frater agnatus, seu confanguineus excludit matrem. T. 4. c. 358. E.
 Mater juris civilis est utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.
 Mater, cui in testamento patris administratio rerum filii est commissa, an debitorem filii liberare possit accipiendo pecuniam debitam. T. 4. c. 879. D.
 Mater filio impuberi suo periculo actorem constituere non potest litium causa, quod soli tutori, vel curatori permittitur. T. 4. c. 879. A.
 Mater hodie legitimis tutoribus agnatis praefertur. T. 4. c. 1000. E.
 Mater negotia filiae suae pupillae gessit ultro, & res ejus vendendas dedit argentariis; hi vero eas res jussu matris vendiderunt, & pretium persolverunt, quaeritur, an matri recte solverint, an jure sint liberati, & qualis distinctio adhibenda. T. 4. c. 879. E.
 Mater pupillo actorem constituere nequit, & cur. Tom. 4. c. 878. C.
 Mater, tutelam filiorum affectans, prius beneficio Senatusconsulti Vellejani renunciare debet. T. 4. c. 1000. E.
 Mater vidua quoque permanere debet, alioquin tutelam removetur. T. 4. c. 1001. A.
 Mater tutor num possit testamento a patre dari. Tom. 4. c. 878. D. E.
 Mater adoptiva nulla esse potest. T. 5. c. 88. D.
 Mater semper certa est, etiamsi vulgo conceperit. T. 5. c. 87. C. & T. 7. c. 119. D.
 Mater si libera pronuntietur, filius ex ea natus an liber sit. Tom. 5. c. 685. D.
 Mater, & filius naturae vocabula sunt. T. 5. c. 160. E.
 Mater est similis solo, non solum simile matri. Tom. 6. c. 220. C.
 Mater, & filia cum patre, & filio jure contrahunt matrimonium. T. 6. c. 590. C.
 Mater solo, pater femini comparatur. T. 6. c. 32. E.
 Mater filio succedit. T. 8. c. 642. C.
 Mater. an possit facere pupillares tabulas filio. T. 7. c. 904. A.
 Mater, & filius uno casu se invicem in jus vocare non possunt sine venia. T. 7. c. 125. D.
 Mater an habeat querelam contra substitutionem pupillarem. T. 7. c. 178. A.
 Mater an possit nominatim substitutionem pupillarem facere. T. 7. c. 904. A.
 Mater an pupillariter substituere possit. T. 7. c. 934. A.
 Mater an, & cur liberis testamentum facere possit. Tom. 7.

c. 903. A. & seq.
 Mater, & filius si simul moriantur, an videatur filius heres existisse matri. T. 7. c. 1468. D.
 Mater non potest agere de inofficioso testamento patris. Tom. 7. c. 911. C. D.
 Mater potest exheredare tacite, pater non item. T. 7. c. 169. C.
 Mater si pro filia dotem dederit, & stipulata sit, eam sibi reddi mortuam in matrimonio filia, si simul perierint, an actio ex stipulatu detur heredibus matris. Tom. 7. c. 1467. B. C.
 Mater praefertur venienti ex tacita pupillari substitutione. Tom. 7. c. 911. D.
 Mater familias quae. T. 8. c. 528. A.
 Mater an filiae bonorum possessionem adquirere possit. Tom. 8. c. 18. C.
 Mater filio succedit ex Tertulliano quasi legitima, & datur ei bonorum possessio Unde legitimi. T. 8. c. 126. B. an ei preferatur frater. Ibid. B.
 Mater post liberos vocatur ad hereditatem filii intestati, tanquam heres legitima. T. 9. c. 913. C. & seq.
 Si mater indemnitate[m] promisit tutori pro pupillo, vel pupillo pro tutore. T. 9. c. 586. E.
 Mater, quae pro tutoribus filiorum suorum indemnitate[m] promisit, non pertinet ad Senatusconsulti beneficium. T. 9. c. 587. C.
 Mater fructuaria bonorum, quae habuit a priore marito liberis satisfad de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. E.
 Mater semper est certa. T. 9. c. 552. E.
 Mater an possit ex causa filium vendere. T. 9. c. 371. C.
 Mater legitimis tutoribus praefertur. T. 9. c. 565. C.
 Mater, quae repetit nuptias, liberis prioris matrimonii restituit usumfructum. T. 9. c. 476. B.
 Mater liberis suis tutores petere debet, & punitur, si non petierit. T. 9. c. 560. C. & seq. & c. 566. A.
 Mater potestatem in filios non habet. T. 9. c. 1310. D. non habet jus familiae. Ibid. D. suum heredem habere non potest. Ibid. c. 1312. C.
 Mater non tenetur pro filio. T. 9. c. 248. E.
 Mater si tutori pro tutore se obligaverit, non est intercessio, si pro pupillo est intercessio. T. 10. c. 433. C.
 Mater filii libertini, & manumissi ex servitute, an possit ei succedere. T. 10. c. 780. D.
 Mater quomodo succedit, vel non succedit filiis. T. 10. c. 781. D.
 Mater pro filio an possit conveniri. T. 10. c. 959. D. E. & c. 960. A.

Mater familias pubertate non veniat in suam tutelam. Tom. 10. c. 1122. D.
 Materia, *substantia*, idest substantia. T. 1. c. 1177. C.
 Materia, abeunte forma, non simpliciter interit. T. 1. c. 1331. D.
 Materia vestimentorum ad luxuriam comparatorum. Tom. 3. c. 272. D. E.
 In materia si dissentiant contrahentes, nulla est emptio. Tom. 3. c. 27. D.
 Materia, natura, substantia, qualitas idem possunt apud juris conditores, quoniam iis promiscue utuntur. T. 4. c. 393. D. E.
 Materia si petatur, qualis designatio fieri debeat. Tom. 5. c. 100. B.
 Materia quid. T. 8. c. 605. A. B.
 Materia, substantia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 696. D.
 De materiae confusione. Tom. 7. c. 241. D.
 Materiae, substantiae, *veritas*, & qualitatis nominibus utitur promiscue. T. 3. c. 27. D.
 Materiae definitio. T. 1. c. 1177. C.
 Materiam dupliciter appellari Stoicorum more. T. 1. c. 1331. D.
 Mathematici, & vaticinatores quibus poenis plerumque. T. 1. c. 504. D. E.
 Mathematici quidam, homini ad viginti annos vendam datos esse 120. annos, quamvis non omnes eam aetatem attingant, judicant. Tom. 7. c. 1344. E.
 Mathematici malefici, qui profitentur, se fata cujunque nosse, & naturalitas siderum observationes. T. 9. c. 1437. C.
 Mathematicis quae dantur immunitates. T. 1. c. 1024. E.
 Mathematicos qui de Principis, vel reipublicae salutem consulunt, ut puniendi. T. 1. c. 503. A.
 Materna, & materni generis bona. T. 2. c. 437. C.
 Materna bona cur patri adquisita non possint. T. 8. c. 959. C.
 Materna maternis cedere, paterna paternis. Tom. 2. c. 435. E. & c. 1121. E. & T. 9. c. 924. A.
 Materna bona filii pater non habet jus alienandi, vel distrahendi, vel pignerandi. T. 9. c. 930. D.
 De maternis bonis, & materni generis. T. 9. c. 927. D. & seq.
 Matertera quae. T. 8. c. 1036. B.
 Matertera est cognata. Tom. 8. c. 188. C.
 Materteram uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B.
 De matre, quae iterum nupsit intra annum luctus, & quas poenas incurrit. T. 9. c. 915. C. D.
 De matre, quae venit ad secundas nuptias. T. 9. c. 458. A. & seq.

- Matrem sequitur partus. Tom. 4. c. 157. C.
 Extra matrem cæteræ mulieres sunt paræ. T. 5. c. 883. E.
 Matrem filio tutorem jure dare non posse. T. 7. c. 1218. A. & c. 1232. C.
 Matrem non possunt in jus vocare spurii sine venia Prætoris. T. 8. c. 191. D.
 Matrem excludunt liberi defuncti. T. 9. c. 913. C.
 Matrem excludunt fratres jure veteri. T. 9. c. 458. C. jure novo succedit cum fratribus. Ibid. C. jure novissimo etiam cum fororibus succedit tantum in virilem. Ibid. C.
 Matres tutelæ rationibus obnoxie sunt, præsertim si iterum nubant. T. 2. c. 1163. C.
 Matres familias, etiam in criminalibus causis, in carcerem non conjiciendæ. T. 8. c. 527. D.
 Matres familias factæ an nubere possint sine patris consensu. T. 8. c. 906. D.
 Matres familias ab additione, vinculis, vel nexu fuerunt semper immunes. T. 8. c. 527. C.
 Matres sequuntur liberi. Tom. 9. c. 552. B.
 Matres familias ob publica tributa, vel functiones publicas, an possint extrahi e domo in forum. T. 10. c. 863. A.
 Matri qua conditione pupillorum permittitur educatio. Tom. 3. c. 158. D.
 Matri an hereditas filiorum intestatorum deferenda. T. 1. c. 164. B. C.
 Matri quinquam hodie ex jure præferantur. Ibid. E.
 Matri cedunt partus. T. 6. c. 220. C.
 Matri non præfertur veniens ex substitutione pupillari reciproca. T. 7. c. 912. B. C.
 Matri semper videtur supervixisse filia. T. 7. c. 1457. C.
 Matri suæ præfertur, qui venit ex substitutione vulgari expressa, vel tacita, quia nulla fit injuria matri. T. 7. c. 911. C. D.
 Matri an præferatur frater consanguineus in successione filii. T. 8. c. 126. B.
 Matri suæ qui stipulatur, an aliquid agat. T. 8. c. 339. B.
 Matri an legatum servetur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas, in quo filius præteritus erat. T. 8. c. 59. C. D.
 De matribus naturalium liberorum. T. 9. c. 552. B. & seq.
 Matricarii. T. 2. c. 1053. C.
 Matricula quid sit proprie. Tom. 2. c. 902. E.
 Matriculæ quid. T. 6. c. 912. C.
 Matricularii, vulgo *Marguiliers*. T. 1. c. 467. D.
 Matrices fistulæ. T. 2. c. 828. B.
 Matris hereditas non est in castrensi peculio. T. 2. c. 960. B.
 De matris familias, & matronæ appellationibus. T. 3. c. 70. A.
 Matris judicium in datione tutoris. Vide, Judicium matris.
 Matris officium aliud est, aliud vero tutoris. T. 4. c. 879. C.
 Matris testamento libertates, quæ servis datæ sunt, an irritæ constituantur. T. 4. c. 1102. B. C.
 Matris origo an in partem patriæ computetur. T. 4. c. 857. B.
 Matris conditio in servitute spectari debet, non autem conditio patris. T. 4. c. 1382. A. B.
 In matris testamento an quoque legatæ sint servitutes prædiorum, & an id legatum in totum constitat. T. 4. c. 1102. D.
 Matris affectum superare omnem affectum. T. 5. c. 883. E.
 Matris exemplum in affectu erga liberos ad aviam transferendum est. Ibid. E.
 Matris professio de filio an veritati præjudicet. T. 7. c. 876. A. B.
 Matris testamento præterito an detur querela inofficiosi. Tom. 7. c. 209. D.
 Matris votum est ut prior liberis moriatur. T. 7. c. 945. E.
 Si contra matris voluntatem tutor datus sit. T. 9. c. 587. D.
 Matris voluntas servatur a Prætere in dando tutore. Ibid. D.
 Ad matris intestatæ hereditatem vocantur liberi tanquam legitimi. T. 9. c. 913. C. D.
 Ad matris intestatæ legitimam hereditatem vocantur filii, exclusis omnibus agnatis matris. T. 9. c. 915. E.
 De matris successione ad hereditatem filii intestati. T. 9. c. 913. C.
 Matris hereditatem si filius repudiaverit, an consanguinei admittantur. T. 10. c. 786. D. quid, si sit restitutus. Ibid. D.
 Matrimonium quid. T. 1. c. 783. A. & T. 5. c. 540. E. & T. 8. c. 768. C. & c. 923. A. & T. 9. c. 428. C. & c. 440. C. & c. 447. C.
 Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 1. c. 397. C.
 Matrimonium iustum quid. T. 1. c. 311. A.
 Matrimonium immaturum quale sit. T. 2. c. 1076. D.
 Matrimonium est civile nomen. T. 1. c. 1456. B.
 Matrimonium est contractus. T. 1. c. 1176. B.
 Matrimonium redintegratum idem est matrimonium. T. 1. c. 1502. C.
 Matrimonium impar. T. 1. c. 324. D.
 Matrimonium incestum quis contrahere dicatur. Tom. 1. c. 311. C.
 Matrimonium an clericis contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
 Matrimonium inter servos, & servas non esse, sed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
 Matrimonium alienum corrumpere communi gentium jure damnatur. T. 2. c. 1050. B.
 Matrimonium quibus causis dissolvi potest. Tom. 2. c. 1070. B. & seq.
 Matrimonium quatuor potissimum causis dissolvitur. T. 2. c. 1072. C.
 Matrimonium solvitur morte, vel divortio. T. 3. c. 159. E.
 Matrimonium bene concordans separari a patre, Divus Pius prohibuit. T. 1. c. 482. D.
 Matrimonium inter pupillam, & tutorem, & curatorem, liberisque eorum interdicitur. Tom. 2. c. 321. B.
 Matrimonium ratione potentatus prohibetur. T. 2. c. 322. B.
 Matrimonium facit animi destinatio, sive consensus nudus. T. 4. c. 1335. E.
 In matrimonium ducere nemo debet, quam prius adulterio polluit. Tom. 4. c. 1501. A. novissimi canones, hoc jus strictius accipientes, non aliter matrimonium distrahi volunt. Ibid. B.
 Matrimonium si solvatur divortio, an maritus cogatur actione ex stipulatu filio dotem reddere. T. 4. c. 1153. A.
 Matrimonium perficitur consensu collato in præsens tempus, non in futurum, ut emptio impletur traditione, & numeratione, perficitur nudo soloque consensu, & ut venditio. T. 4. c. 1336. C.
 Matrimonium non faciunt solæ tabule nuptiales. T. 4. c. 1335. E.
 Post matrimonium renovatum stipulatio dotis, & usurarum extinguuntur. T. 4. c. 982. A.
 Matrimonium ubi non est, ibi nec divortium. T. 4. c. 301. E. ubi matrimonium cessat, ibi & actio rerum amotarum, & cur. Ibid. E. judicium rerum amotarum solvitur, reconciliato matrimonio. Ibid. c. 302. A.
 Matrimonium illicitum mares qui contraxerunt, & infames fiunt, & extra ordinem coercentur. T. 4. c. 1434. E.
 Matrimonium contrahi non potest cum relicta patris uxoris suæ. T. 4. c. 976. A.
 Matrimonium inter adulterum, & adulteram contractum non confirmatur. Tom. 4. c. 1501. C. diuturnitas temporis crimen non minuit, sed auget, & multiplicitas proles ita susceptæ magis eorum crimen exaggerat. Tom. 4. c. 1501. C. D.
 Matrimonium statim solvi captivitate mariti, ante constitutiones Principum receptum erat. T. 4. c. 1502. D. nisi cum erat maritus patronus, captivitate patroni, ejusdemque mariti non solvebatur matrimonium. Ibid. D.
 Matrimonium. Vide, Connubium. Vide, Nuptiæ.

Matri-

- Matrimonium est naturale nomen, quod a matre trahitur. Tom. 5. c. 540. E.
- Matrimonium perpetuæ, & individuae consuetudinis vinculo contrahitur. T. 5. c. 556. D. ut contra, divortium est, quod fit animo perpetuæ dissentionis. Ibid. D.
- Matrimonium quomodo solvatur. Ibid. B.
- Matrimonium facit benedictio. T. 6. c. 1054. D.
- Matrimonium dissolvitur ex causa cognationis. T. 6. c. 851. B.
- Matrimonium, contra interdictum Episcopi contractum, irritum est. T. 6. c. 1092. A.
- Potest tamen reintegrari Episcopi iudicio. Ibid. B.
- Matrimonium sine auctoritate Ecclesiae non conciliatur. Tom. 6. c. 1052. A.
- Matrimonium vitatur per conditionem contra substantiam matrimonii insertam. T. 6. c. 1096. A. non autem per conditionem turpem, vel impossibilem. Ibid. C. D.
- Matrimonium clandestinum dicitur tribus modis. Tom. 6. c. 1086. C.
- Matrimonium prohibetur inter cognatos usque ad quintum gradum. T. 6. c. 1088. A.
- Matrimonium solo consensu contrahitur. T. 6. c. 1066. E.
- Matrimonium incestui commixtum irritum fit, sed status liberorum conservatur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1089. A.
- Matrimonium morte tantum dissolvitur. T. 6. c. 1143. C.
- Matrimonium praesumptum quid. T. 6. c. 1067. B.
- Matrimonium impeditur per compaternitatem. Vide, Compaternitas.
- Matrimonium post mortem conjugum impedi non potest. Tom. 6. c. 1136. C. aliquando tamen impedi potest. Ibid. C.
- Matrimonium lepra superveniens non dirimit, nec quivis morbus fonticus, nec impedit. Tom. 6. c. 1105. C.
- Matrimonium probat annulus pronubus. T. 6. c. 924. C.
- Matrimonium accusari non potest per tabellam, nec per procuratorem. T. 6. c. 1141. B. C.
- Matrimonium sine consensu parentum fieri non potest. Tom. 6. c. 1142. A.
- Matrimonium an propter haeresim solvi possit. Tom. 6. c. 1144. C.
- Matrimonium dissolvi alterutrius conjugis captivitate, vel quavis alia contingente servitute. T. 6. c. 414. A.
- Matrimonium contractum ab eo, qui officii causa in aliena provincia agit, vel militat, si post depositum officium conjuges in eadem voluntate perseveraverint, & liberi inde nati justis, & legitimi sunt. Tom. 6. c. 544. C.
- Matrimonium inter patrem, & filiam cum matre, & filio legitimum. T. 6. c. 590. C.
- Matrimonium nomen naturale est, quod a matre trahitur, quae sola est natura certa. Vide, Nuptia.
- Matrimonium non dissolvi furore superveniente alterutri. Tom. 6. c. 126. A.
- Matrimonium liberum contrahere potest filius familias post triennium, patre capto ab hostibus. T. 6. c. 413. B.
- Matrimonium sine nuptiis esse potest. Ibid. D.
- Matrimonium. Vide, Nuptia, Sponsalia.
- Matrimonium an sit cum concubina. T. 7. c. 1491. E. & c. 1492. A. item cum stupro cognita. Ibid. c. 1492. A.
- Inter matrimonium, & sponsalia definitam esse aetatem. Tom. 8. c. 562. D.
- Matrimonium quando solvitur. T. 9. c. 505. A. & c. 537. C. & seq.
- Matrimonium quomodo perficitur. T. 9. c. 428. B.
- Matrimonium solvitur deportatione. T. 9. c. 537. C. & seq. suspenditur captivitate. Ibid. c. 538. B.
- Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 9. c. 1421. B.
- Matrimonium prius, & antequam dicitur, quod unum fuit, vel quod sequutum non est aliud matrimonium. T. 9. c. 474. E.
- Matrimonium impar, & injustum. Vide, Concubina, Concubinatus.
- Matrimonium alienum foedatur, & fugillatur, extraneo accusante adulterum manente matrimonio. T. 9. c. 1405. C.
- Matrimonium potest esse sine dote. T. 9. c. 541. D.
- Matrimonium bene concordatum, jus patriae potestatis non potest turbare, sponsalia potest. T. 9. c. 444. A.
- Matrimonium, id est bona materna. T. 9. c. 927. E.
- Matrimonium alienum corrumpere omni gentium jure damnatur. T. 9. c. 1411. D.
- Matrimonium raptus scelere contractum damnatur. T. 9. c. 1433. B.
- Matrimonium recte contractum ex postfacto non vitari. Tom. 9. c. 442. B.
- Matrimonium, id est nudus consensus, quo contractum perfici constat, inducit, & creat conjunctionem maris, & feminae, simul ac coitionem corporum. T. 9. c. 440. C.
- Matrimonium est societas omnis vitae, & fortunae, si ve prosperae, si ve adversae. Ibid. D.
- Matrimonium, dotis datio, & divortium an sint contractus. T. 10. c. 403. A.
- Matrimonium an sit causa adquirendi domini dotis. Tom. 10. c. 298. A.
- Matrimonium si sit injustum, & vir, aut mulier heres instituitur, an hereditas cum effectu adiri possit, aut bonorum possessio peti cum re, Tom. 10. c. 481. D. E.
- Matrimonium an sit cum contubernali. Ibid. E. an cum concubina. Ibid. E.
- Matrimonium, & divortium an stipulatione poenali adstringi possint. T. 10. c. 531. C.
- Post matrimonium solutum recte datur a marito uxori fidejussor dotis nomine. Tom. 10. c. 1226. C.
- Matrimonii, & patrimonii differentia. T. 1. c. 57. D.
- Matrimonii domicilium est domus viri. T. 2. c. 737. E.
- Matrimonii verbo significantur bona materna. T. 6. c. 520. E.
- Matrimonii onera filium in potestate patris existentem post mortem patris sequuntur. Tom. 7. c. 1402. A. B.
- Matrimonii causa apud quem disceptari debeat. Tom. 8. c. 120. D.
- Matrimonii onera quae sunt. T. 9. c. 479. C. maritus ea sustinet. Ibid. C.
- Matrimonii perpetuitatem olim auspicabantur pronuba univira. Tom. 9. c. 478. E. & c. 479. A.
- Matrimonio per divortium soluto, illius anni fructus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi. T. 3. c. 405. E.
- Matrimonio soluto morte mariti, an pecunia legata pro dote mulieri debeat. Tom. 4. c. 1119. A. B.
- Matrimonio renovato, tacita dos non renovatur. Tom. 4. c. 979. C.
- In matrimonio contrahendo consensus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. C.
- In matrimonio contrahendo poena adjecta nihil operatur. Tom. 6. c. 1075. B. C.
- Matrimonio consummato, non licet uni ad monachismum transire absque alterius consensu. T. 6. c. 1068. A.
- In matrimonio hoc tantum requiritur, ut qui contrahunt, intelligant quod agunt, & animi sensum expriment quovis signo. T. 6. c. 1071. E. & c. 1072. A.
- Matrimonio constante, nulla est actio de dote. T. 7. c. 1401. E.
- Matrimonio morte mariti soluto an servetur pactum, ut liberis inter

- convenientibus dos non reddatur uxori superstiti, T. 7. c. 1397. E.
 Matrimonio soluto morte viri, quando cessat actio de dote, T. 7. c. 1398. C.
 Matrimonio soluto, si stipulatus sit dotem reddi, Tom. 8. c. 650. C.
 Matrimonio constante, an dos repeti possit, T. 8. c. 104. C.
 Matrimonio constante, maritus non potest accusare mores uxoris, quos probat, dum retinet, T. 9. c. 1405. B.
 De matrimonio interdicto inter pupillam, & tutorem, seu curatorem, filiosque eorum, Tom. 9. c. 448. A. & seq.
 De matrimonio corrupto, vel violato, T. 9. c. 1421. E.
 De matrimonio quod fit cum altero conjuncto deportato, Tom. 9. c. 537. C. D.
 Legis 7. *solutio matrimonio*, nec non complurium ejusdem legis paragraphorum ampla explicatio, T. 10. c. 168. D. & seq.
 Matrimonio quotus annus fuerit necessarius, T. 10. c. 616. E.
 Matrimonia esse debent libera, T. 1. c. 1176. B.
 Matrimonia sine voluntate patris jure non contrahuntur, sed contracta non solvuntur, Tom. 1. c. 397. A.
 Matrimonia pro bonis maternis, T. 1. c. 57. D. & Tom. 2. c. 437. B.
 Matrimonia non concordantia non sunt turbanda jure patrie potestatis, T. 4. c. 1486. B.
 Matrimonia inter paganos, & judæos contracta moribus suis non dissolvuntur nisi postea Christianis effectis baptismo, Tom. 6. c. 1123. C.
 Matrimonia vinculo pœnæ obstringi & inhonestum est, & a bonis moribus alienum, T. 6. c. 590. D.
 Matrimonia illicita variis ex causis contrahi, T. 7. c. 1480. A.
 Matrimonia inhonesta, T. 9. c. 432. B. C.
 Matrimonia libera esse debere tam in contrahendo, quam in dissolvendo, T. 9. c. 1272. C. D.
 Matrimonia non debent contrahi, aut contracta retineri metu pœnæ, T. 10. c. 711. D.
 Matrimoniorum interpellatores extra ordinem puniuntur, Tom. 1. c. 472. C. D.
 Matrimoniorum causæ apud arbitros non disceptandæ, sed apud iudices tantum, T. 6. c. 1121. E.
 In matrimoniis publica honestas servatur, T. 6. c. 1059. B.
 Matrix Ecclesia quid, T. 6. c. 912. C.
 Matronæ etiam dominæ dicuntur, T. 3. c. 70. A.
 De matronæ, & matris familias appellationibus, T. 3. c. 69. E.
 Matronis, seu obstetricibus, creditur, T. 6. c. 1129. A.
 Matruelis quis, Tom. 1. c. 171. E.
 Matula est in argento balneari, T. 3. c. 272. A.
 Maximâ, aut mediâ capitis deminutione si debitor liberatus sit, adversus fiscum datur creditoribus utilis actio in solidum, T. 5. c. 158. C.
 Mausoleum, T. 7. c. 593. C.
 Mea res pignori mihi esse non potest, T. 4. c. 1289. B.
 Mechanici qui, & eorum privilegia, T. 2. c. 769. D.
 Media jurisprudentia quænam esse dicatur, T. 1. c. 106. A.
 Media quoque capitis deminutio plerumque morti comparatur, & quare, Vide, Capitis deminutio. Vide, Deminutio capitis, Medix capitis deminutionis varia exempla, T. 5. c. 160. A.
 Mediastini in urbe quinam fuere, T. 8. c. 1092. B.
 Mediatores a Justiniano *perditi*, T. 7. c. 130. A.
 Medicam artem nequis servus, aut scemina disceret, lege prohibitum, T. 3. 501. E.
 Medicamenta an cedant instrumento fundi legato, T. 4. c. 1136. A.
 Medicamenta mala, & venena ut differant, T. 7. c. 494. E.
 Medici qui dicantur, T. 1. c. 434. B.
 Medici a tutelis excusantur, T. 1. c. 1024. B.
 Medici militum munerum civilium immunitatem habent, Tom. 2. c. 755. B.
 Medici circumforanei, vel circuitores, *περιπαδωνται*, T. 1. c. 1024. B.
 Medicis instrumento legato, quæ debeantur, T. 7. c. 1312. B.
 Medicis decurionum decreto datur immunitas, T. 2. c. 744. E.
 Ut medicis competat immunitas, exiguntur duo, Tom. 2. c. 755. E.
 Medicus, qui medicamento ægrum occidit, ut puniendus, T. 1. c. 507. A.
 Medicus olim ipsemet conficiebat medicamenta, non, ut fit hodie, ab alio confici imperabat, T. 4. c. 1178. E. hac de re mentionem facit Paulus 3, *sem. tit. de legat.* Ibid. E.
 Mediocris nomen quid, Tom. 1. c. 1476. C.
 Mediocritas paupertati vicina, Ibid. C.
 Mediterraneæ civitates, T. 2. c. 672. E.
 Mel frugum quid sit, T. 7. c. 1456. C.
 Melancholiæ vitium an faciat, ut redhibitioni locus sit, Tom. 7. c. 716. D.
 Ex melle constat reditus fundi, T. 4. c. 894. C.
 Mellis mixtura facit, ut vinum deginat esse, T. 7. c. 1455. E.
 Melliza quæ dicantur, Ibid. E.
 Melloproximi sacrorum scriniorum, T. 2. c. 916. A.
 Meliorationes contineri in actione ex empto, quæ evictionis nomine datur in id, quod interest, T. 9. c. 1298. B.
 De meliorationum alienatione, T. 9. c. 426. C. & seq.
 Membra navis quæ, T. 8. c. 651. D. E.
 Membrum pro cubiculo, T. 2. c. 974. D.
 Memorabilia quæ sunt, T. 1. c. 910. C.
 Memoria mortui, vel vivi quomodo potest damnari, T. 4. c. 1112. A. B.
 Memoria Dantis poetæ damnata fuit post mortem, & quare, Ibid. A.
 Memoria appellatus fuit locus, in quo Martyrum reliquæ conditæ erant, T. 7. c. 1352. E.
 Memoria quando, & quando non existet, T. 7. c. 881. D.
 Memoria consecrata est auris, T. 1. c. 1152. A.
 Memoriales non; nisi ex sacra probatoria, recipiuntur, Tom. 2. c. 1006. D.
 Memorialia utrum separentur a res sponis, T. 1. c. 910. C.
 Memoriam rerum judicatarum res stare publicè interest, T. 10. c. 1240. B.
 Menas, & Menodorus idem est, T. 7. c. 1324. B.
 Menda in testamentis deesse censemus, T. 7. c. 984. B. C.
 Mendacii pœna, T. 8. c. 516. D.
 Mendacium est species doli mali, T. 4. c. 162. B.
 Mendacium an, & quando corrigere liceat, T. 5. c. 234. C.
 Mendacium dicere, & mentiri quid differant, T. 5. c. 916. A. B.
 Mendacium qua actione punitur, Ibid. A. B.
 Mendacium species est doli, T. 5. c. 294. E.
 Mendacium non officit ei, qui mandatum extorsit, T. 6. c. 998. C.
 Mendici validi coercentur, T. 2. c. 1118. E.
 Mendicis invalidis populares dantur largitiones, T. 2. c. 814. D.
 Mendum, & vitia quando voluntatem testatoris non vitiant, T. 4. c. 1071. A.
 Mendum in l. 8. qui, & a quibus manumissis, corrigitur, T. 5. c. 161. B.
 Mendum an sit heredem instituere, excepta re certâ, T. 7. c. 341. A.
 Menæchmus Plauti, T. 8. c. 525. E.
 Mener, & promener voces Gallicæ undenam deductæ fuerint, T. 1. c. 738. B. C.
 Mener verbum Gallicum unde deductum.

- ductum . T. 7. c. 393. D.
 Menevensis Ecclesia in Vvalla. T. 6. c. 862. A. B.
 Meniana quæ sint . T. 3. c. 18. D. E.
 Mens domini quando in ufucapione a seruo facta intuenda sit . T. 5. c. 743. A. B.
 Mens dantis beneficium spectari debet . T. 4. c. 1003. C.
 Mens contrahentium potior verbis . T. 4. c. 913. B.
 Mens nulla est adeo nitida , quin depravari possit . T. 10. c. 820. B.
 Mensarii creditores . T. 7. c. 1252. D.
 Mensæ delficæ . T. 3. c. 265. B. C.
 Mensæ eboreæ an contineantur legato domus instructæ . T. 4. c. 1136. D.
 Mensæ argentariæ fides publica est . T. 4. c. 923. B.
 Mensæ legatarius . Tom. 7. c. 1252. C.
 Mensæ inargentatæ an sint in susceptibili . T. 7. c. 966. E.
 Mensæ scriptura non , sed oratio obligationem facit . Tom. 8. c. 487. D.
 Mensam ligneam coopertam argento , qui pro argentea emit , errat in materia . T. 3. c. 28. C.
 Menses varii in iure observandi . T. 1. c. 533. C. & seq.
 Menses utiles . T. 3. c. 38. C.
 Menses decem tempus pariendi legitimum . T. 6. c. 621. B.
 Menses quomodo semper sint accipiendi . T. 8. c. 814. A.
 Menses usurarum parentes . T. 9. c. 339. B.
 Mensis intercalaris ab Julio Cæsare sublatus . T. 1. c. 1120. E.
 Mensis pro 30. diebus . T. 1. c. 530. B.
 Mensis marcedonius quis , & cur sic dictus . Vide , Mercedonius mensis .
 Mensis intercalaris quot dierum . T. 8. c. 558. C.
 Mensium 10. spatium legitimi partus . T. 9. c. 767. B.
 Mensor frumentarius . T. 3. c. 301. D.
 Mensor si falsum modum renuntiaverit . T. 1. c. 757. C.
 Mentores qui , & eorum munus . T. 2. c. 943. C. D.
 Mentores portuenses . T. 2. c. 692. B.
 Mentores propriè terminare dicuntur . T. 7. c. 481. E.
 Mentores frumentarii erant sub cura Præfecti annonæ . Tom. 10. c. 856. A.
 Mensorum sententia est terminorum declaratio . T. 7. c. 481. E.
 Mensorum artis non debent jurisperiti esse imperiti . T. 7. c. 477. D. E.
 Menstrua , vel annua sicui legata sint , quando petitionem eorum habeat . T. 7. c. 1320. D. E.
 Menstrua , vel annua sicui legata sint , primi mensis , vel anni legatum purum est , cæterorum conditionale . T. 7. c. 1321. A.
 Menstrua constitutio . T. 9. c. 329. D.
 Mensura ad quid profit in emptionibus . T. 5. c. 505. A.
 Mensularii qui dicuntur . Tom. 9. c. 4. B.
 De mensuris singularum civitatum . T. 2. 775. C.
 Mensurni dicti quinam . Tom. 9. c. 821. B.
 Mente nudâ possessio non acquiritur . T. 5. c. 706. E.
 Menti vox subservire debet , non mens voci . T. 7. c. 967. C.
 Mentientibus non impertiuntur beneficia juris . T. 4. c. 325. D.
 Mentiri , & mendacium dicere , an sint idem . T. 7. c. 764. A.
 Mentio . Vide , Commemoratio . Qui mentitus est de artificio , vel peculio servi a se venditi , tenetur quanto minoris dumtaxat . T. 6. c. 99. B.
 Mentum , idest commentum . T. 3. c. 235. D.
 Meorum , & tuorum appellatione omnia jura continentur . Tom. 8. c. 554. D.
 Mercari quid . T. 2. c. 272. D.
 Mercator , & vector uter amplior in navi loco utatur . Tom. 5. c. 199. E.
 Mercator . Vide , Negotiator , Emptor .
 Mercatores qui . Tom. 2. c. 302. B.
 Mercatores non dicuntur hi , qui vendunt servos . T. 7. c. 1137. C. quo nomine appellentur . Ibid. C.
 Mercatores venalitii . T. 9. c. 398. A.
 Mercatores peregrini non suscipiuntur sine voluntate Comitum merciorum . T. 10. c. 654. B.
 Mercatoribus quæ , & qualia licet arma circumferre . T. 2. c. 302. B.
 De mercatoribus , & nundinis . T. 9. c. 397. E.
 De mercatoribus , & commerciis . T. 9. c. 401. E.
 Mercatorum , seu negotiatorum tria sunt onera . T. 3. c. 472. B.
 Mercatorum est in naufragio initium jactandarum mercium facere . T. 5. c. 534. B. C.
 Mercatus sunt regales . Tom. 2. c. 1325. E.
 Mercaturæ lucrum , vel compendium non est prohibitum . T. 6. c. 1149. E.
 Mercatus , vulgo *assemblées* , a nundinis differunt . T. 2. c. 298. C.
 Mercatus separantur a nundinis . T. 10. c. 1035. B.
 Mercatrix non accipit turpiter mercedem stupri . T. 10. c. 955. D.
 In merce cur expectatur evictio . T. 10. c. 449. D.
 In mercedem mittere quid . Tom. 3. c. 100. A.
 Mercedem non esse salarium . T. 4. c. 940. C. D.
 Qui mercedem accepit pro custodia alicujus rei , is hujus periculum custodiæ præstat . T. 6. c. 5. D.
 Mercedes operarum sunt in fructu . T. 5. c. 425. B.
 Mercedis , quæ in locatione , & conductione intervenit , appellationes variæ . T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
 Mercedis symbola . T. 9. c. 1024. A.
 Mercedonius mensis quis , & cur sic dictus . T. 8. c. 558. C.
 Mercem averfione conducere , sive navem , quid sit . T. 9. c. 304. B. C.
 Mercenarii . T. 8. c. 522. C.
 Mercenarii liberi . Tom. 9. c. 974. B.
 In mercenarios servos nostros jus non habemus . Ibid. B.
 Mercenarios , quibus hodie utimur , esse servorum loco . Ibid. A.
 Merces a venalibus separantur , & mangones a mercatoribus . T. 1. c. 1287. C.
 Merces in horreis , vel in area positæ pignori obligatæ sunt . T. 3. c. 223. C.
 Merces , & præmium quo differunt . T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
 Merces interdum sunt nummi . T. 4. c. 43. D. aliquando mercis vice fungitur pecunia . Ibid. D.
 Merces non dicitur salarium . T. 4. c. 940. C. D.
 Merces jactæ quanti æstimantur . T. 5. c. 537. B.
 Merces appellatur pretium . Tom. 7. c. 1291. A. & T. 9. c. 63. D.
 Merces illicitæ quæ sint . Tom. 7. c. 1478. B. an fisco vindicentur . Ibid. C. earum persecutio an in heredem transeat . Ibid. C. an crimen hoc in heredem transmittatur . Ibid. C.
 Merces illicitæ fisco committuntur . T. 9. c. 400. A. merces licitæ improffæ etiam fisco committuntur . Ibid. A.
 Merces illicitæ quænam sint . T. 10. c. 478. C.
 Merces an cedat in vicem pretii . T. 10. c. 47. B.
 Merces illicitæ fisco committuntur , & earum persecutio in heredem transit . T. 10. c. 478. D.
 Merces quomodo separantur a venalibus . T. 10. c. 1034. C.
 Merces quid sit . T. 10. c. 1127. C.
 Mercibus in scapham levandæ navis causâ injectis , scapha si salva fuerit , an aliis nave perditâ contributionem debeat conferre . T. 5. c. 534. D. E.
 Mercibus levandæ navis gratiâ in scapham injectis , si scapha perierit , an mercator contributionem petere possit . Ibid. E.
 Mercimonium omne apud majores in permutatione constitisse . T. 3. c. 327. A.

- Mercis* appellatione homines non contineri . T. 1. c. 1287. C.
- Mercis* appellatio propria . Tom. 8. c. 541. D.
- Mercis* variaz appellationes . T. 9. c. 406. C.
- Mercium* pro temporibus pretium variatur . Ibid. C.
- Mercium* domini, multum interest, merces vehendas locaverint, an navem, aut locum navis conduxerint . T. 5. c. 532. D.
- Mercium* elatarum vectigal fuit octava . T. 10. c. 654. D.
- Mere*, & *vimere* voces gallicæ, pro vi majore . T. 2. c. 712. D.
- Meretrix*. Vide, *Focaria*.
- Meretrici* bonis interdicitur . T. 1. c. 416. B.
- Meretricem* qui libidinis causâ rapuit, & celavit, furti, actione tenetur . T. 1. c. 409. D.
- In meretrice non vindicatur adulterium, vel stuprum . Tom. 9. c. 1424. A.
- Meretrices*, seu scorta quæ propriè sint . T. 2. c. 1054. B.
- Meri* imperii definitio quæ . T. 4. c. 14. C.
- Meri* imperii quæ sunt, ea lege dari oportet . T. 8. c. 694. E.
- Meridiari* post meridiem longis diebus etiam invito locatore an liceat iis, qui operas suas conduxerunt . T. 10. c. 499. C.
- Benemeriti* quibus modis dicuntur . T. 4. c. 1166. E. & c. 1167. A.
- De meritis quoties quaeritur, quis benemeritus censeatur . T. 10. c. 1062. B. C.
- Meritoria* domus sunt loca domus, quæ particulatim locari solent, & quanam sint ista loca . T. 4. c. 1114. E.
- Benemeritus* qui hodie est, potest etas malemereri . T. 4. c. 1166. D.
- Mermonstier*, idest, majus monasterium . T. 2. c. 712. D.
- Meruille* videtur, qui non apparet offendisse . T. 1. c. 1260. C.
- Merum* imperium quid est . T. 4. c. 12. E. & c. 14. C. & c. 16. B.
- Merum* imperium aliud est, aliud exercitio publici iudicii . Tom. 4. c. 11. C.
- Merum* imperium . Vide, *Imperium merum*.
- Merum* imperium lege datur . T. 8. c. 694. E.
- Merx* si conditione triticaria petatur, aestimatur tanti, quanti eo die, vel loco fuit, quo dari debuit . T. 1. c. 1287. B.
- Merx* peculiaris aliud est, aliud peculium . T. 4. c. 209. C. peculium aliud est, aliud servus peculiaris . Ibid. C.
- Merx* quid sit . T. 10. c. 1127. C.
- Merx*, cujus causâ actione tributaria convenimur, rationis est, ut ad nos pertineat . T. 5. c. 435. C. D.
- Merx*, & pretium quomodo inter se differunt . T. 5. c. 497. B. & E.
- Mesitras* an in eadem causa testimonium dicere possint . T. 7. c. 884. C.
- Messium* feriæ solennes . Tom. 5. c. 12. D.
- Messium*, vel vindemiarum ferias in dicere cujus est . T. 8. c. 481. A.
- Messius* jurisconsultus quo tempore vixit . T. 3. c. 467. C.
- Mesonautæ* . T. 9. c. 304. D.
- Μεραβολη* ab habitu ad privationem est, sed non a privatione ad habitum . T. 1. c. 1502. E.
- Metalliariorum* duo genera . T. 2. c. 790. D.
- Metalliariorum*, & metallorum jus, & procuratores . T. 2. c. 792. B.
- Metallarium* mutuum quomodo contrahatur . T. 8. c. 319. D.
- Metalli* pœna ultimi supplicii appellatione continetur . Tom. 3. c. 84. A.
- Metalli* pœna an gravior sit, quàm pœna gladii . T. 5. c. 1160. C. D.
- Metalli* nomen generale est . T. 9. c. 1036. D.
- An damnati in opus metalli ad tempus capite minuuntur . Tom. 10. c. 122. E. & c. 123. A.
- Ex metallo refugæ, & eorum pœna quæ . T. 5. c. 1161. A.
- Metallorum* in Illyrico fuit commercium . T. 2. c. 790. E.
- In metallum damnatio non fit ad tempus . T. 3. c. 155. E.
- In metallum damnatio est maxima capitis deminutio . T. 4. c. 1147. A.
- In metallum damnatus jus eligendi amittit . Ibid. A.
- In metallum damnatio . Tom. 5. c. 1160. C. D. Vide, *Damnatio*.
- In metallum damnati statim suam conditionem permutant . T. 8. c. 166. B.
- Metallum* publicum qui vitiavit, quibus legibus conveniri potest . T. 9. c. 1449. D.
- In metallum damnatus est servus pœnæ; servus sine domino . T. 9. c. 882. B.
- An sint idem damnatus in metallum, & damnatus in opus metalli . T. 10. c. 124. A.
- In metallum, vel in opus metalli damnatus, an damnatorum in opus publicum appellatione continetur . Ibid. C.
- Metata*, & metatores . T. 2. c. 972. C. D.
- A metatorum onere qui excusantur, & qui non . T. 2. c. 973. C.
- Metatorum* exactio quid sit, & quinam ab ea eximantur . Tom. 10. c. 824. B. C.
- Metaxa* quid . T. 2. c. 795. A.
- Metaxarii* quinam sint . Tom. 10. c. 701. E.
- Metaxæ* nomine quid significatur . T. 9. c. 1199. D.
- Metaxæ*, quinam sint . Tom. 10. c. 737. A. B.
- Metæci* qui sint, & eorum jus . T. 2. c. 644. B.
- Metrocomiæ* habitatoribus loca sua ad extraneum non licere transferre . T. 2. c. 851. E.
- Metrocomia* quid sit . Tom. 10. c. 998. C.
- Metropoles* quot sunt, tot sunt & Provinciæ . T. 10. c. 854. D.
- Metropolis* talis est inter urbes, qualis est inter vicos metrocomia . T. 2. c. 682. C.
- Metropolitanus* quis . T. 6. c. 1000. C. olim Archiepiscopo inferior . Ibid. C.
- Metu* justo extorta nullius esse momenti . T. 2. c. 1335. B.
- Metu* gesta esse debent irrita . T. 1. c. 639. C.
- Metu*, aut vi coactus . T. 6. c. 20. B.
- Metu* coactus qui promisit, habet actionem quod metus causâ . T. 10. c. 710. B.
- Metuiri*, seu potius metuiri, verbum antiquum . T. 9. c. 812. B.
- Metum* ex atrocitate facti probari convenit, dolum ex insidiis perspicuis . T. 7. c. 869. D.
- De his, qui propter metum iudicis non appellaverunt . T. 9. c. 1124. C.
- Metum* ex atrocitate facti probari convenit . T. 10. c. 615. B.
- Metum* non iactationibus, sed atrocitate facti probari convenit . T. 10. c. 891. A.
- Metus* quid . Tom. 1. c. 741. C. & c. 959. E.
- Metus* est futurorum . T. 1. c. 972. A.
- Metus* verbo quid significatur, & quæ subjecta sunt sub hoc . T. 1. c. 959. E. & c. 960. D.
- Metus* causâ actio a L. Octavio primùm proposta . T. 1. c. 959. D.
- Metus* cognitionis non est justus metus . T. 1. c. 972. B.
- Nihil tam bonæ fidei contrarium, quàm dolus, & metus . Tom. 1. c. 1186. C.
- Metus* exceptio . T. 1. c. 858. B.
- Metus* causâ quid gestum dicatur . T. 1. c. 367. C.
- Metus* causâ actio est arbitraria . T. 1. c. 964. A.
- Metus* causâ actione res omnimodo continetur . T. 1. c. 967. E.
- Actio* quod metus causâ rei continet persequutionem . T. 1. c. 963. D.
- Metus* causâ actio post annum non datur . T. 1. c. 967. A.
- Metus*. Vide, *Verecundia*.
- Metus*, aut vis illatæ atrocitas quomodo probatur . Tom. 5. c. 147. E.
- Metus* pro metu majoris malitatis . T. 5. c. 141. E.
- Metus* mortis, & verberum . Ibid. E.
- Metus* justus quis dicatur . Ibid. E.

Metus

- Metus causâ quod promissum est, obligationem non parit . Tom. 5. c. 144. B.
- Metus probatur ex atrocitate facti . T. 6. c. 1075. A. & T. 7. c. 869. D.
- Metus quid sit . T. 9. c. 29. E. & c. 1261. C. D.
- Metus , dans causam contractui bonæ fidei , vitiat ipso jure contractum . T. 9. c. 371. E.
- Metus , dans causam contractui bonæ fidei , an faciat contractum ipso jure nullum . Tom. 10. c. 277. A.
- Metus omnis non sufficit ad rescindendum contractum . T. 10. c. 614. D.
- Actio Quod metus causâ intra annum utilem datur in quadruplum . Tom. 10. c. 890. D. post annum datur in simplex causâ cognitâ . Ibid. E.
- In actione Quod metus causâ restitutio fit in integrum ex utraque parte . T. 10. c. 891. B.
- Ut meum id fiat , quod alterius fuit , aliquid intercedere necesse est . T. 4. c. 1457. E.
- Meum verbum demonstrationem præsentis temporis continet , non futuri . T. 7. c. 1107. B.
- Quod meum est jure gentium , id ex jure Quiritium meum est . T. 7. c. 229. D. quod nostrum est jure Quiritium , id malè tuum dixeris . Ibid. D.
- Meum an sit , quod pro parte meum est . T. 7. c. 970. E.
- Meum quomodo accipiendum sit . T. 7. c. 942. D.
- De migrando edictum exhibitivum , & prohibitorium . T. 1. c. 856. B.
- Migrare . Vide , Emigrare .
- Migrare quandonam dicantur inquilini . T. 8. c. 1109. A.
- Miles Christi serviat Christo , milites seculi serviant seculo . T. 2. c. 1316. E.
- Miles ordinarius . Tom. 2. c. 1069. B.
- Miles , & paganus qua in re non differunt . T. 3. c. 351. D.
- Miles gregarius , & tiro . T. 2. c. 972. B.
- Miles ne sibi vacet , vel aliena peragat obsequia . Tom. 2. c. 955. C.
- Miles , qui hostibus prædandi facultatem dedit , exuratur vivus . T. 2. c. 954. C.
- Miles si rusticum de violata pace pulsaverit , ut puniendus . T. 2. c. 1328. A. B.
- Miles si adversus militem duellum committere voluerit , quibus pœnis subjiciendus . Ibid. B.
- Miles , qui sine comætu abfuerit , ut coercetur . Tom. 2. c. 978. B. C.
- Miles veteranus completâ militiâ rursus non fiat tiro . Ibid. D.
- Miles jure suo rectè testatur , rite non testatur . T. 1. c. 1289. E. & c. 1290. A.
- Miles jus civile ignorare potest . T. 1. c. 1006. C. D.
- Miles feudum non amittit , nisi ex certa culpa . Tom. 2. c. 1218. A.
- Miles quot modis suum amittat beneficium . T. 2. c. 1219. B.
- Miles , & filius familias pro patribus familias habentur in castrensi peculio , decreto , & constitutionibus Divi Adriani . T. 4. c. 315. B.
- Miles plura testamenta facere potest . T. 4. c. 511. C. D.
- Miles , qui sine causa se vulneravit , nec necavit , capite punitur . T. 4. c. 374. E. qui sibi non pepercit , multo minus alii parcat . Ibid. E.
- Miles testamentum facere voluit jure communi , nec fecit , fecit quidem , sed non servato jure communi , an valeat testamentum jure militari . T. 4. c. 361. C.
- Miles pro parte testatus , & pro parte intestatus decedere an possit . T. 5. c. 1047. C.
- Miles libertinæ conditionis . Ibid. C.
- Miles excusatur a tutela . T. 6. c. 633. D.
- Miles an possit puberi , vel extraneo substituere in secundum casum . T. 7. c. 912. C.
- Miles captus ab hostibus an testari possit . T. 7. c. 963. A.
- Miles cui , & in quem casum substituere possit . Tom. 7. c. 900. D.
- Miles pro parte an filio testari possit . T. 7. c. 902. C.
- Miles pro parte impuberi substituere , & filio testamentum facere potest , etiam si non faciat . T. 7. c. 917. B.
- Miles si substituerit puberi verbis directis , valet substitutio , quasi precaria fideicommissi jure . T. 7. c. 914. A.
- Miles , & paganus differunt in substitutionibus . T. 7. c. 912. C.
- Miles an possit pro parte intestatus decedere . T. 8. c. c. 975. A.
- Miles jure militari rectè testatur , non autem rite . T. 8. c. 41. E.
- Miles libertus , qui aliquid commiserit in patronum , quomodo puniatur . T. 8. c. 160. A.
- Miles olim citatus , qui non ad delictum responderat , in servitutem redigebatur , & vendebantur bona ejus . T. 9. c. 235. A.
- Miles sine jurisconsulto quoquomodo testamentum facit , valet . T. 9. c. 699. C.
- Miles præsumitur tantum substitui se vulgariter communi verbo , *vos invicem substituo* . T. 9. c. 739. B.
- Miles gregarius quis dicitur . T. 9. c. 1453. B.
- Miles quis dicitur . T. 9. c. 604. E.
- Miles mercenarius quomodo olim appellatus . T. 10. c. 37. E.
- Miles factus post litem contestatam an possit revocare forum . T. 10. c. 583. B.
- Miles desertor si mortuus fuerit , crimen extinguitur . Tom. 10. c. 722. A.
- Tam miles , quàm paganus feudum tenere potest . T. 10. c. 744. A.
- Filius miles an ea , quæ pater , cui heres existit , cum esset in militia , gessit , rescindere possit . T. 10. c. 910. E. & c. 911. A.
- Miles , & mercator regulariter quis non potest esse . T. 10. c. 930. D.
- Miles solet appellari devotissimus . T. 10. c. 932. D.
- Miles potest relinquere fideicommissum deportato . Tom. 10. c. 1057. A.
- Miles damnatus an habeat testamenti factionem . T. 10. c. 1076. C.
- Miliarenses qui sint . T. 2. c. 937. E.
- Miliarium quod genus vasis . T. 3.
- Militans in urbe an pro absente reipublicæ causâ habeatur . T. 5. c. 169. C.
- Militant negotiatores , negotiantur milites , quo sensu dictum . T. 10. c. 741. C.
- Militantes in aliena Provincia , vel magistratum gerentes contra mandata Principum faciunt , si ex Provincia uxores ducant . T. 6. c. 544. B. C.
- Militantes , aliâs magisteriani , ubi conveniantur , & quænam sint eorum privilegia . T. 10. c. 930. A. B.
- Militantes quibus casibus non utantur præscriptione fori . Ibid. B.
- Militantium in sacro palatio privilegia . T. 2. c. 943. E.
- Militantium nomen quæ contineat . T. 2. c. 163. A. B.
- Militantium commune . Tom. 9. c. 1200. A.
- Militantium schola . Vide , Schola militantium .
- Militare testamentum . Vide , Testamentum .
- Militares viri curas civiles arripere prohibentur . T. 2. c. 956. C.
- Militares homines posse judicandi officio fungi inter militares viros . T. 9. c. 150. C.
- Militares judices quinam sint . T. 10. c. 859. E.
- Militari jure an testari possit , qui est relatus in matriculas militares . T. 8. c. 149. C.
- Militaria jura . T. 2. c. 953. A. & seq.
- Militaribus ingeniis subtilitatem deesse . T. 1. c. 100. E.
- Militaribus viris nihil sit commune cum curiis . T. 2. c. 715. B.
- Militaribus ingeniis plerique credunt subtilitatem deesse . T. 9. c. 699. C.
- Ex militaribus judicibus alii sunt inferiores , alii sunt superiores . T. 10. c. 860. B.

- De militaris annonæ erogatione. T. 2. c. 961. B.
- Militaris stolæ jus, atque gladii Præfides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
- Militaris testamenti privilegia. T. 8. c. 964. E. c. 955. A. & seq.
- Militaris annona. T. 9. c. 369. C.
- Militarium vestium canon. T. 2. c. 971. B.
- Militarium ordinum divisio. Tom. 10. c. 860. B.
- Milite capite damnato, seu intestato defuncto, ad bona castrensia fiscum non vocari, sed fisco anteponi agnatos usque ad quintum dumtaxat gradum. T. 4. c. 1399. E. & c. 1400. A. B.
- A milite hereditas potest per exheredationem adimi, & quidem sola, salvis legatis, fideicommissis, & cæteris omnibus, quæ in testamento scripta sunt. T. 10. c. 210. A. B.
- Militem causaria missio non infamat, ignominiosa infamat. T. 2. c. 954. B.
- In militem exasperatur crimen. T. 2. c. 1087. C.
- Militem fieri per probatoriam tantum Principis. T. 2. c. 957. A.
- Milites qui dicuntur. T. 2. c. 395. C. & T. 9. c. 702. C.
- Milites a signis, & stationibus solitis non discedant. Tom. 2. c. 954. E.
- Milites annonas in dies singulos accipiant, & qui in mora fuerint, eas amittant. T. 2. c. 952. D.
- Milites ob adversam valetudinem militiâ non solvuntur. T. 2. c. 954. A.
- Milites ne privatis negotiis occupentur. T. 2. c. 1140. A.
- Milites ignomiâ missi, sunt infames, & honorum incapaces. T. 2. c. 953. D.
- Milites dimissi non temerè restituntur. T. 2. c. 954. A.
- Milites urbaniciani, & prætoriani. T. 1. c. 1031. E.
- Milites castellani, & limitanei. T. 2. c. 861. B.
- Milites classici. T. 2. c. 805. C.
- Milites extraordinarii, & evocati. T. 3. c. 172. A.
- Milites pro annonis non exigant pretia. T. 2. c. 953. A.
- Milites venatores non esse munificos. T. 2. c. 746. C.
- Milites desertores, & eorum occulta tores ut puniendi. T. 2. c. 979. D. E.
- Milites an possint esse procuratores. T. 1. c. 280. C. D.
- Milites filii familias an testamentum facere possint de eo, quod in castrensibus adquisierunt. T. 1. c. 102. E.
- Milites veterani post missionem an jure communi testari debeant. T. 1. c. 101. D.
- In milites animadversio ei est, cui jus gladii. T. 4. c. 833. A.
- Milites ordinarii, & gregarii qui dicuntur. T. 4. c. 831. D.
- Milites magis arma, quam jura scire præsumuntur. T. 4. c. 510. A.
- Milites præsumptione sunt ignari juris. Ibid. A.
- Milites dicuntur, qui sunt in numeros relati, & in expeditione degunt, *enrollez*. Tom. 4. c. 511. E.
- Milites munifices, principales, & beneficiarii quomodo differant. T. 5. c. 123. B.
- Milites Alexandrini unde dicti. T. 6. c. 1072. C.
- Milites an ignorantia juris semper excuset. T. 7. c. 894. C.
- Milites ordinarii qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. B.
- Milites an possint accusare, vel rem fiscalem deferre. T. 8. c. 437. E. & c. 438. A.
- Milites principales qui. Tom. 8. c. 499. C.
- Milites posse pro parte testari, & pro parte non. T. 8. c. 662. D. E.
- Milites an excusentur a tutela. T. 9. c. 605. A.
- Milites stationarii qui dicuntur, & eorum officium. T. 9. c. 1377. B.
- Milites, & pagani in quo differunt in testamentis. T. 9. c. 699. A. & seq.
- Milites inviti deducebantur ad militiam. T. 9. c. 235. A. interdum ædes ejus, aut villæ diruebantur ab contumaciam. Ibid. B.
- Milites erant vigiles. T. 9. c. 1164. C.
- Milites, qui negotiantur, militiâ privari debent. Tom. 9. c. 402. D.
- Milites etiam si non faciant inventarium, non tenentur supra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
- Milites absunt reipublicæ causâ. T. 9. c. 607. B.
- Milites, qui vicena stipendia meruerunt, in perpetuum excusantur a tutelis. Ibid. E.
- Milites scholares qui. T. 9. c. 414. D.
- Milites gregarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. C.
- Milites facillè restituntur in integrum adversus præscriptionem longi temporis. Tom. 9. c. 1031. C.
- Milites non posse procurare aliena negotia. T. 9. c. 233. C.
- Milites procurare res alienas non debent, nec conducere. T. 9. c. 414. C.
- Milites supernumerarii, dicti scholares. T. 10. c. 741. B.
- Milites limitanei quo jure agros olim tenebant. T. 10. c. 744. A.
- Milites appellati ab Imperatore in constitutionibus devotissimi. T. 10. c. 1040. A.
- Ne militet quis in munerum civilium fraudem. T. 2. c. 949. A.
- Militi, qui intestatus decedit sine ullo successore, succedit legio; legio est peditum, vexillatio equitum. T. 4. c. 374. C.
- Militi non est remissum, ut in ejus testamento scriptura captatoria valeat. T. 9. c. 701. D.
- Militi cohortali mortuo, nullo herede relicto, cohortales ejusdem Provinciæ succedunt, excluso fisco. T. 9. c. 937. C.
- Militi armato privilegium quale datur. T. 9. c. 1093. C. D.
- Militia quid. T. 1. c. 990. C.
- Militia est officium publicum. T. 1. c. 1388. B.
- Militia non solvit patriam potestatem. T. 2. c. 960. D.
- Militia quomodo solvitur. T. 2. c. 948. E.
- Militia est in patrimonio nostro, & emi potest, sicut feudum, dignitas verò non. T. 4. c. 352. B.
- Militia, sive officium, quo fungitur is, cui cura est distribuendæ annonæ militaris. T. 7. c. 816. D. E.
- Militia silentiariorum. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1125. B.
- Militia adjutorum Quæstoris, T. 7. c. 816. D.
- Militia interdum significat administrationem, seu officium. T. 7. c. 816. D.
- Militia est officium, vel administratio quædam civilis, aut palatina. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1125. A. *Στρατηγία* interpretatur quaslibet administrationes civiles, Zonaras *Apost. can.* 82. Ibid. c. 816. D. & c. 1125. A. B.
- Militia, quæ non transfertur, an conferatur, si petatur honorum possessio. T. 8. c. 94. B.
- Militiâ obligatâ pignori, quæ intelligatur esse pignori. T. 9. c. 1200. B.
- Militia pro officio palatino, officio civili. T. 9. c. 1199. E.
- Militia adjutorum Quæstoris quid. Ibid. E.
- Militia non est dignitas. T. 10. c. 306. D.
- Militia an veniat in collatione bonorum inter fratres. Ibid. D.
- Militia quare non transmittatur ad heredes. T. 10. c. 702. A.
- Militia separatur a dignitate. T. 10. c. 741. C.
- Militia quid sit. T. 10. c. 1167. B. magis est in quantitate, quam in corpore. Ibid. C.
- Militiæ casus. T. 1. c. 990. C. D.
- Militiæ officia singula. T. 2. c. 926. C. D.
- Militiæ an hypothecæ obligari possint. Tom. 2. c. 1101. E. & c. 1102. A.
- Militiæ sunt regales. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
- Militiæ ex casu sunt nullæ. T. 1. c. 990. C.
- Militiæ casus, sive placitum scholæ. T. 1. c. 990. C. D. & T. 2. c. 1088. B.
- Militiæ vendi non possunt. T. 2. c. 1102. A.

Militiæ onus adjunctum est nobilitati . T. 4. c. 511. E.
 Militiæ vendi poterant . T. 7. c. 816. E. & c. 1125. B.
 Militiæ privilegium in substitutione quod sit . T. 7. c. 816. D.
 Militiæ, quæ legari possunt, & in heredes transmitti, vel in liberos, etiam si non sint heredes . T. 7. c. 816. E.
 Militiæ legatum in eo; qui militiæ alienus est, non est omnino illicitum, & cur . T. 7. c. 1126. C.
 Militiæ desertæ crimen deferentibus quod præmium legibus promissum sit . T. 8. c. 433. B.
 Militiæ casus, vulgo *la cheute de l'office vacant* . T. 9. c. 1200. A.
 Militiæ officia . T. 9. c. 1199. E.
 Militiæ nomine significatur officium palatinum, quod quis exercet in palatio . T. 9. c. 697. B.
 Militiæ casus quis dicitur . Ibid. C.
 Militiæ, sive officia, quæ transmittuntur in heredes . T. 9. c. 1199. E. & c. 1200. A.
 Militiæ legatum seruo non relinquitur illicitè, & quare . T. 10. c. 306. C. D.
 Militiæ casus, & ejus æstimatio imputatur in legitimam . T. 10. c. 679. E.
 Militiæ palatinæ, civiles, inermes quænam sint . T. 10. c. 702. A.
 Non omnes militiæ erant venales . T. 10. c. 702. A. & c. 741. C.
 Militiæ rationes, militiæ deposita, ubinam reddantur . Tom. 10. c. 928. B. C.
 Militiæ desertorem an impune liceat occidere . T. 10. c. 932. D.
 Militiam qui impleverint, quæ adipiscuntur privilegia . T. 2. c. 760. C.
 Militiam qui digitorum amputatione fugiunt, ut multandi . T. 3. c. 456. B. C.
 De eo, qui militiam cum non habeat, militiam legat . T. 7. c. 1125. C.
 Militiam detrectare, pretio dato, non est honestum . T. 9. c. 235. A.
 Militibus dantur stipendia, sive annonæ, donativa, augustatica, clavararia . T. 2. c. 953. B.
 Militibus quæ præmia dabantur . T. 3. c. 253. D.
 Militibus rerum alienarum conductio, & procuratio prohibentur . T. 2. c. 802. D.
 Militibus dantur stipendia, sive annonæ, ac donaria . T. 2. c. 953. B.
 Militibus juris ignorantia prodest . T. 3. c. 138. A.
 Militibus a novembri mense novum datur vinum . T. 2. c. 963. E.
 Militibus privilegium, quod datum est, constitutionibus Principum datum est . T. 4. c. 1043. E.
 Militibus concessum est, quoquo modo velint, & quomodo possunt, testamentum facere; ita tamen, ut hoc ita subsequutum esse legitimis probationibus ostendatur . T. 6. c. 560. E. & c. 561. A.

Militibus in expeditione alternis vinum, alternis acetum datum fuisset . T. 7. c. 1445. D.
 Militibus qui agri assignabantur . T. 7. c. 481. C.
 Militibus omnia licent in supremis voluntatibus . T. 9. c. 701. D.
 De militibus fugitivis, militiæque desertoribus . T. 9. c. 618. B.
 Militibus permittitur ignorare jura publica non tantum in damnis, sed etiam in lucris, & compendiis . T. 9. c. 699. B.
 Militibus post sententiam datur ex sententia Senatusconsultorum peremptoriam opponere ex rescripto Antonini . T. 10. c. 1227. E.
 De militis fidelis culpis, & successione . T. 2. c. 1216. B.
 Militis familiam quæ contineantur personæ . T. 2. c. 954. D.
 Militis condemnati successio ab intestato angustior est, quam pagani in castrensis bonis . Tom. 1. c. 2082. C.
 Militis, qui doloris impatientiam, vel tædio vitæ mori maluit, an valeat testamentum . T. 4. c. 374. B. & seq.
 Militis, & pagani differentia . T. 4. c. 1060. B.
 In militis testamento vires hereditatis finiuntur a se, in pagani vero dodrante assis . T. 4. c. 766. A.
 Militis quælibet voluntas testamentum perfectum est . T. 4. c. 375. D.
 Militis testamentum solâ voluntate perficitur, in pagano solemnitas exigitur . T. 4. c. 375. D.
 Militis testamentum . Vide, Testamentum .
 Militis privilegia in testamentis ordinandis quæ . T. 5. c. 1047. C. D.
 Militis voluntas extrema pro iusta, & legitima est . T. 6. c. 561. E. & c. 562. A.
 Militis testamenta rata sunt quoquo modo facta . Tom. 8. c. 149. A.
 Militis quælibet nuda voluntas divisione bonorum suorum pro iusto, & legitimo testamento est . T. 9. c. 699. A.
 In militis funebri pompa quid observabatur . T. 9. c. 807. B.
 De militis testamento . Tom. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
 Militum duo genera . T. 2. c. 1180. E.
 Militum veteranorum immunitates, & eorum dignitas . T. 2. c. 980. E. & c. 981. A. B.
 Militum pœnæ . T. 1. c. 515. C. D.
 Militum Privilegia . T. 1. c. 884. A.
 Militum successio . T. 1. c. 828. C.
 De militum transitu . T. 2. c. 1153. C.
 De militum, qui in bello moriuntur, filiis . T. 2. c. 982. B.
 Militum duæ hereditates, castrensis

& pagana, quæ fecerunt constitutiones Principum . T. 4. c. 77. D.
 In militum testamentis etiam habet locum regula, quæ vetat, partim hereditatem adiri, partim repudiari . T. 5. c. 1048. A.
 Ad militum testamentum non pertinere jus accrescendi . Tom. 5. c. 1047. D.
 Militum alii principales, alii munitices . T. 8. c. 499. C.
 Militum annonæ, salaria, & stipendia ex causa judicati non capiuntur, & cur . T. 9. c. 1093. B. C.
 Militum appellatione qui contineantur . T. 9. c. 414. D.
 Militum tribuni . Vide, Tribuni militum .
 Militum arma pignori obligari non posse . T. 9. c. 1208. C.
 Militum magistri . Vide, Magistri militum .
 De militum cohortalium hereditatibus . T. 9. c. 936. B. & seq.
 Militum imperitia militare induxit testamentum . Tom. 10. c. 682. A.
 In militum testamentis an locum habeat lex Falcidia . Tom. 10. c. 805. A.
 Militum restitutio transmittitur in heredem, etsi nondum petita sit . T. 10. c. 910. C.
 Militum, qui non videntur abesse reipublicæ causâ, duo sunt genera . T. 10. c. 1035. C. D.
 De militum delictis . T. 10. c. 1076. B. C.
 Militum indicum, & quare sic dictum . T. 10. c. 544. D.
 Mille passus unde numerandi . T. 8. c. 482. E. & c. 483. A.
 Militum quid . T. 8. c. 482. E.
 Minæ lusoria . T. 6. c. 249. D.
 Minare quid . T. 1. c. 378. B.
 Minare verbum est agere, & ante se pellere, vulgo *mener* . Tom. 7. c. 393. D. Vide verbum gallicum *Pourmener* .
 Minatio lusoria, minæ lusoria . T. 5. c. 867. A.
 Minatus se alicui ex lege Cornelia falsum objecturum in libello Principi dato, an, si non objecerit, is in pœnam Senatusconsulti Turpiliani incidat . T. 6. c. 516. C.
 Minervæ digiti consecrati . Tom. 1. c. 1152. A.
 Minicii libri sex . T. 6. c. 455. A.
 Minicius Jurisconsultus . T. 3. c. 167. C.
 Miniculator, vulgo *enlumineur* . T. 7. c. 302. E.
 Minima capitis deminutio non intervertit tutelam, nisi eas, quæ agnatis deferuntur, quia desinunt esse agnati per capitis deminutionem minimam . T. 5. c. 161. A.
 Minima capitis deminutione omnia jura, omnes actiones, & omnes fortunæ arrogati cum ejus capite transferuntur in arrogatorem . T. 5. c. 161. D.

- Minimā capitū deminutionē jura publica, jura civilia, officia civilia non intervertuntur. Tom. 5. c. 160. E. & c. 161. A.
- Minimā capitū deminutione sublata actio, puta debitore familia mutato, salva civitate, & libertate, quod fit per adoptionem, vel adrogationem, & conventionem in manum, vel emancipationem. T. 5. c. 157. E. actio, inquam, hoc genere amissa ex hoc edicto restituitur creditori in debitorem, perinde atque si debitor capite minutus non fuisset: & restituitur in solidum, vel in emancipatum causā cognita in id tantum, quod facere potest, secundum id, quod est proditum in edicto, quod cum eo, qui alien. potest. Ibid. E.
- Minimā capitū deminutione non perit cognatio, agnatio perit. T. 8. c. 653. C. & c. 746. C.
- Minimam capitū deminutionem adrogatus patitur, quia familiam mutat, ex sua nimirum propria transeundo in alienam, & ex patrefamilias filiosfamilias fit. T. 5. c. 159. A.
- Minimum in obscuris sequendum. T. 7. c. 1460. E.
- Ministeriani sacre vestis jurisdictioni subjiciuntur officiorum magistrum. T. 2. c. 941. C.
- Ministeria, sive officia prætoris. T. 1. c. 57. B.
- In ministerio qui esse dicitur. T. 4. c. 409. C.
- Ministerium pro operis servorum. T. 2. c. 173. D.
- Ministerium, & habitatio an ab usufructu differant. Ibid. D.
- Ministerium nihil aliud videtur esse, quam usufructus servilis. T. 10. c. 938. E.
- Ministra cauponæ in quo differat a domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.
- Minor quomodo accipiatur. T. 3. c. 292. C.
- Minor si repudiatam hereditatem adire velit, quo indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.
- Minor ad fidelitatem feudi non cogendus. T. 2. c. 1272. E.
- Minor an adversus minorem restituitur. T. 1. c. 997. A.
- Minor adversus judicatum restitui potest, licet per procuratorem legitime constitutum defensus. T. 1. c. 1009. C.
- Minor quibus causis restituitur adversus sententiam. T. 1. c. 995. E. & c. 995. A.
- Minor invitus restitutione non utitur. T. 1. c. 1009. B.
- Minor quibus modis in integrum restituitur. Tom. 1. c. 370. B. C.
- Minor 25. annis adversus rem judicatam in integrum restitui potest. T. 1. c. 950. B.
- Minor 25. annis non est is, qui an-
- num 25. agit, quantum ad honores pertinet. T. 1. c. 988. D.
- Minor 20. annis manumittere non potest, nisi causā apud confilium probatā. T. 1. c. 305. D. & c. 1209. D.
- Minor restituitur adversus dotem. T. 1. c. 996. B.
- Minor pro pupillo. T. 1. c. 91. B.
- Minor uno casu ex suo contractu non restituitur, & quo. Tom. 1. c. 998. C.
- Minor inest in majori, & non econtra. T. 4. c. 849. E.
- Minor, & mulier in quo differunt. T. 4. c. 270. E. & c. 271. A.
- Si minor prædia vendere non potest sine decreto Prætoris, multo minus donare. T. 4. c. 1405. C.
- Si minor 25. annis prius adierit hereditatem, mox absentis sit beneficio restitutionis in integrum, quid juris. T. 4. c. 914. D.
- Minor 25. annis paulo minore pretio fundum suum rite vendidit curatore auctore, an is adversus eam venditionem in integrum restitui possit quasi deceptus. T. 4. c. 963. B.
- Minor 25. annis in negotio circumscriptus, & relegatus ex causa delicti, an reversus ab exilio in integrum restitui possit. Tom. 4. c. 915. D. eadem ratio hic est, quæ in relegato. Ibid. E.
- Minor 25. annis decurio fortè factus accipit inter alios sportulas decurionatus, in curia verò interim suffragium inter cæteros ferre nequit, nisi ad justam ætatem pervenerit. T. 4. c. 861. B.
- Minor pœna. Vide, Pœna.
- Minor. Vide, Adolescens. Vide, Pupillus.
- Minor si in damno versetur, beneficio restitutionis in integrum fortitur. T. 5. c. 156. A.
- Minor causa majori præjudicium adferre non debet. T. 5. c. 225. A. B.
- Minor in majorem, par in parem imperium an habeat. Tom. 5. c. 175. E.
- Minor in numerum advocatorum adscribi potest. Tom. 5. c. 157. B.
- Minor 25. annis an adversus libertatem servo per manumissionem collatam in integrum restitui, & manumissionem rescindere possit. T. 5. c. 154. B. C.
- Minor 25. annis ad administrandum procurator fieri potest. Tom. 5. c. 156. B.
- Minor 25. annis in integrum restitui an possit adversus sententiam pro libertate. T. 5. c. 154. B. C.
- Minor 24. annis, si cum filiofamilias majore contraxerit, potest in integrum restitui, ut magis ætatis ratio, quam Senatusconsulti Macedoniani habeatur. Tom. 6. c. 20. C. D.
- Si minor 25. annis libertus filiofamilias pecunias crediderit, succurri ei debet causā cognitā. T. 6. c. 181. B.
- Minor. Vide, Restitutio.
- Minor, per ignorantiam juris solvens, habet conditionem indebiti. T. 7. c. 893. C.
- Minor 25. annis ad munera civilia an possit admitti. T. 7. c. 130. B.
- Minor 25. annis an iudex possit fieri, & cogi. Ibid. B.
- Minor 25. annis an possit in criminalibus testimonium dicere. T. 7. c. 885. C.
- Minor 25. annis si filiofamilias crediderit pecuniam, an creditum amittat. T. 7. c. 893. C.
- Minor 25. annis si solverit indebitum per errorem juris, an detur ei conditio indebiti. Ibid. C.
- Minor an possit adoptari a majore natu. T. 8. c. 909. D.
- Minor 25. annis esse an intelligatur, qui attigit anni 25. novissimum diem. T. 8. c. 557. E.
- Minor 25. annis quis. T. 8. c. 557. E.
- Minor 25. annis esse an credatur, qui attigit anni 25. supremum diem non dum completi. Tom. 8. c. 335. A.
- Minor 25. annis restituti potest adversus momenti beneficium. T. 9. c. 1125. E.
- Minor frustra pro alio fidejubet. T. 9. c. 262. E.
- Minor 25. annis, & pupillus in quo differunt. Tom. 9. c. 1259. B.
- Minor, qui petit restitutionem in integrum, ætatem probare debet. T. 9. c. 268. A.
- Minor ex pluribus tutoribus, qui gesserunt, unum eligere potest, a quo suum repetat, cessis eidem actionibus adversus collegas. T. 9. c. 592. D.
- Minor, qui se majorem dixerit, an possit quasi minor restitui in integrum. T. 9. c. 98. A. B.
- Minor 25. annis quando restituitur. T. 9. c. 374. C.
- Minor in quibus sit similis ei, cui bonis interdictum est. Tom. 10. c. 52. D. E.
- Minor 25. annis an in curiam legi, & ad civilia munera admitti possit. T. 10. c. 396. B.
- Minor ex causa admittus in curiam ante 25. annum, non potest ferre suffragium, antequam illum attigerit. Ibid. B. C.
- Minor 20. vel 25. annis ex partium consensu iudex electus an possit cogi invitus judicare. Ibid. C.
- Minor vigintiquinque annis an possit restitui adversus dotem, vel promissionem dotis. T. 10. c. 894. D. & c. 900. A. B.
- Minor an possit restitui adversus venditionem pignorum. Tom. 10. c. 898. A. B.
- Minor ob inultam eadem defuncti, cui

tui heres existit; an damnum faciat hereditatis, vel possit restitui. T. 10. c. 904. A. B.

Minor, qui dolo malo fecit, quo minus perciperet, videtur percepisse. T. 10. c. 909. D.

Minor si minori, vel majori heres existit, quomodo restituatur. T. 10. c. 911. E. & c. 912. A.

Minor 25. annis an possit esse iudex. T. 10. c. 1249. A.

Minoris ætatem plenam pubertate moderatam esse Prætor ratus est ad prodeundum in forum. T. 5. c. 156. D.

Minoris ætatis causam potiore esse, quam Senatusconsulti Macedoniani. T. 6. c. 20. C. D.

Minoris ætas probatur variis modis. T. 9. c. 268. A.

Minoris rem si quis comparaverit ignorans sine decreto. Tom. 9. c. 612. E. & c. 613. A.

Minoris indefensi ob cessationem tributorum bona an distrahantur. T. 10. c. 657. A.

Minori actori jus ignoranti subvenitur. T. 3. c. 421. C.

Minori veniam ætatis solus Princeps dat. T. 4. c. 1019. C.

Minori maximè utilis fit restitutio in integrum. T. 4. c. 904. C.

Minori decepto tantum restitutio datur. T. 4. c. 962. C.

A minori ad majus argumentum tantum valet ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.

Minori adversus tutorem non competit restitutio in integrum, si ei alia actio sit. Tom. 4. c. 903. E.

Minori 25. ex manumissione inconsulto in servum collatam, magna existente causa, actio de dolo reservatur de eo, quod interest. T. 5. c. 154. C.

Minori adversus minorem restitutio in integrum non est. T. 6. c. 20. D.

Minori vigintiquinque annis quomodo, & quando datur restitutio. T. 10. c. 893. C. & seq.

Minori an succurratur in delictis per restitutionem in integrum. T. 10. c. 901. A. B.

Minorem qui se dicit in petenda restitutione, utrum ætatem probare debeat. Tom. 1. c. 1003. B.

Minorem 25. annis jus naturale non excusat, nec fœminam. Tom. 4. c. 503. C.

Minorem 25. annis defensionem, aut administrationem rei alienæ suscipere posse, modò tantum non sit minor 17. annis. T. 5. c. 156. B. & seq.

In minorem cessat Senatusconsultum Macedonianum, si restitutus a Præatore fuerit. T. 6. c. 20. D.

Minorem 20. annis neque servum suum in solidum, neque servum suum ex parte manumittere posse, nisi vindictam capiti servi imposi-

ta apud Prætozem, vel Consulem, vel Proconsulem, justam causam manumissionis approbatam in consilio Prætoris, vel Consulis, vel Proconsulis. Tom. 6. c. 295. E. & c. 296. A.

Minorem 20. annis apud collegam causam probatam manumittere posse, apud se scilicet, non apud collegam. T. 6. c. 296. D.

Minorem 25. annis rectè stipulari sine curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C. & seq.

Minorem conveniri actione iudicati, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam intendit tutor, vel curator, minoris nomine. T. 9. c. 576. B. C.

Contra minorem an possit proferri sententia ex edicto peremptorio. T. 10. c. 1243. D. E.

Pro minore si ex pluribus tutoribus, vel curatoribus omnes, vel unus agere, vel conveniri possit. T. 9. c. 577. B. C. & seq.

A minore 25. annis, etiamsi dolus absit, variis ex causis venditio rescinditur. Tom. 10. c. 656. A.

Cum minore 25. annis gesta auctore tutore, vel curatore, an rescindantur. T. 10. c. 896. C.

Minore restituto adversus expromissionem, creditori restituitur vetus actio in veterem debitorem, quam novatio peremerat. T. 10. c. 909. D.

Argumentum a minore ad majus an valeat ad affirmandum, vel ad negandum. T. 10. c. 1022. D.

Minores 25. annis ob atrociora delicta in integrum non restituntur. T. 1. c. 358. D.

Minores 25. annis in curiam conscribi non possunt, & vix ad munera civilia admittuntur. Tom. 2. c. 751. E.

Minores 25. annis an iudices fieri possint. T. 2. c. 752. A.

Minores 25. annis decuriones creari solent, & cur. T. 4. c. 860. B. C.

Minores 25. annis, & mulieres in quibus quoad beneficium restitutionis in integrum differant. T. 5. c. 234. D.

Minores 25. annis, ante constitutionem leg. ult. C. de legis. tutor. etiam pupilli, erant legitimi tutores, jure scilicet, & nomine, non administratione. Tom. 5. c. 580. B.

Minores jurejurando non obstringuntur. T. 6. c. 890. C.

Minores ordines qui. T. 6. c. 969. B. C.

Minores magistratus. Vide, Magistratus.

Minores qui dicuntur. Tom. 7. c. 119. E.

Minores adversus præscriptionem longi temporis ipso jure tuti sunt, id est non indigent restitutione in integrum, sed adversus præscriptionem 30. annorum. T.

9. c. 1031. C.

Minores 20. annis an testes esse prohibeantur. T. 9. c. 277. B.

Minores quando ex facto tutoris, vel curatoris agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.

Minores excusantur a testimonio dicendo, impuberes prohibentur. T. 10. c. 457. B.

Minores jurati corporaliter se nullam controversiam facturos emptori, qui ex eis emit aliquid, an illam venditionem possint rescindere. T. 10. c. 897. D.

Quinam minores, & adversus quos non possint restitui in integrum. T. 10. c. 905. C. & seq.

Minores legitime defensi, & damnati, an possint restitui. T. 10. c. 1243. E.

Minorum nomen commune pupillorum, & adolescentum. Tom. 1. c. 792. D.

Minorum jure respublica uti solet. T. 4. c. 1204. E.

Minorum bona sine decreto, vel auctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. Tom. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.

Minorum res aut mobiles, aut immobiles. T. 9. c. 572. B.

De minorum prædiis, & aliis rebus sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.

Minorum jura melius est integrum servari, quam post vulnus inflatum remedia querere. T. 10. c. 932. D.

An minoribus præscriptio quinquennii noceat, & an currat præscriptio longi temporis. Tom. 1. c. 994. E.

Minoribus juris ignorantia prodest. T. 3. c. 138. A.

Minoribus temporales exceptiones non currunt. Tom. 1. c. 1003. A.

Minoribus non nocet exceptio temporalis, sed ea, quæ tempore ipso jure pereunt. Tom. 4. c. 67. B.

Minoribus 25. annis, lapsis, aut circumscriptis dolo adversarii, Prætor causam cognitam, se daturum pollicetur restitutionem, & adversus quem. T. 5. c. 154. D.

Minoribus non debentur usuræ extra restitutiones. T. 7. c. 1278. C.

Minoribus necessaria est tutoris auctoritas, non tantum in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T. 9. c. 602. C.

Minoribus præscriptio quinquennii præstituti inofficiosæ querelæ an objiciatur. T. 10. c. 621. C.

Minoribus 25. annis nulla currit præscriptio. T. 10. c. 692. A.

Minoribus jus ignorantibus succurritur. T. 10. c. 899. C.

Minori-

- Minoribus 25. annis datum est ; ut eis fiat mora ipso jure , & ex sola tarditate solutionis sine interpellatione . T. 10. c. 904. C.
- Minus est imperare , quàm jubere . T. 4. c. 536. C. verbum *commendo* an sit precarium . Ibid. D.
- Non minus erogari potest , quàm jussit testator . Tom. 4. c. 877. C.
- Minus solvit , qui tardius solvit . Tom. 5. c. 180. E. & Tom. 8. c. 493. B.
- Minus particula tria significat : T. 8. c. 493. B.
- Minus propriè dici per abusionem . T. 8. c. 490. E. & c. 491. A.
- Argumentum a majori ad minus valet ad negandum . Tom. 10. c. 1022. D.
- Minus quid significet . Tom. 10. c. 589. C.
- Minutio capitis triplex . Tom. 8. c. 746. D.
- Miracula quæ . T. 6. c. 872. C. opera solius Dei , vel per se , vel per homines . Ibid. C. D.
- Miscella lex Julia . Tom. 9. c. 834. C.
- Lex miscella quid sit , & unde sic dicta . T. 10. c. 10. B. quare dicitur lex Satura . Ibid. C.
- Miscere se est hereditate jam acquisitâ uti . T. 4. c. 1265. A.
- Miscere . T. 9. c. 919. B. Vide, Abstinere se.
- Qui miscuit se bonis , & qui non miscuit , in quo differunt , T. 4. c. 88. D.
- Miser nomen unde . T. 2. c. 156. A.
- Miserabiles personæ quænam sint . T. 2. c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. an iis personis liceat adversarios suos impetrato rescripto evocare in aulam Principis , licet ipsæ non possint evocari . Tom. 2. c. 155. E. & c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. & c. 926. A.
- Miseratio sexus , vel rusticitatis , vel ætatis , quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam . T. 4. c. 503. C.
- Misericordiæ genua consecrata . T. 1. c. 1152. A.
- Missæ , seu *μυστήρια* , ut celebrari solent . T. 2. c. 1045. B. C.
- Missam de Spiritu Sancto Electorum adventu in Civitate *Frankforden* . decantari . T. 2. c. 1357. A. B.
- Missas agere ; vel facere , non dicere , non canere . T. 2. c. 1045. C.
- Missarum solennia quoties in Imperatoris præsentia celebrantur , quid observandum . T. 2. c. 1371. A.
- Missæ nomen unde sumptum . T. 6. c. 992. B.
- Missi , & exautorati in quo differunt . T. 9. c. 1120. A.
- Missilia , & derelicta quid differant . T. 1. c. 1145. D. & c. 1146. B.
- Missilia Consules in populum spargunt . T. 2. c. 1135. A.
- Missio triplex . T. 2. c. 759. A.
- Missio honesta quæ sit . Tom. 1. c. 1031. A.
- Missio causaria est honesta . Tom. 2. c. 759. B.
- Missio in possessionem , seu in bona , est cautio communis pro prætorio pignore . T. 4. c. 1346. B. ea missio , sive cautio pignoris , omnibus creditoribus prodest . Ibid. B. C.
- Missio in possessionem est generalis possessio creditorum . Ibid. C.
- Missio in possessionem bonorum quantum se extendat . Tom. 5. c. 784. E.
- Missio in possessionem magis est imperii , quàm jurisdictionis . T. 5. c. 5. B.
- Missio in bonorum possessionem , & bonorum possessio quomodo differunt . T. 5. c. 1049. C.
- Missio in possessionem bonorum quando inutilis videatur . T. 5. c. 773. C. D.
- Missio militis quotuplex sit . T. 5. c. 1053. D. B.
- Missio in possessionem legatum non revocat ab officio susceptæ prælegationis . T. 6. c. 5. C.
- Missio in possessionem constituit pignus prætorium . T. 6. c. 323. A.
- Missio in bonorum possessionem . T. 8. c. 492. D.
- Missio sequitur aperturam , & recitationem testamenti . Tom. 9. c. 791. D. & seq.
- Missio prætorii pignoris quomodo procedat in actionibus debitorum . T. 9. c. 1221. A. B.
- Missio in possessionem bonorum debitoris non solventis fit ex edicto , & decreto Prætoris . T. 9. c. 1210. D.
- Missio in possessionem imitatur petitionem hereditatis , quæ est perpetua . T. 9. c. 793. A.
- Missio in possessionem rerum debitarum fit ex decreto . Tom. 9. c. 1099. E.
- Missio in possessionem magistratui municipali non competit sine mandato . T. 10. c. 93. E.
- Missionis ignominiosæ formula . T. 1. c. 1030. D. E.
- De missione in possessionem , quæ fit sententiæ judicis exsequendæ causâ . T. 9. c. 1056. C. hæc missio in possessionem numeratur etiam inter species possessionis . Ibid. C. sæpe in jure possessio dicitur . Ibid. C.
- De missione in rem tollenda . T. 9. c. 847. A. & seq.
- De missione in possessionem . T. 9. c. 791. D. & seq.
- In missione non viget privilegium temporis . T. 10. c. 705. B.
- Missiones fiunt ex edictis . Ibid. A.
- Missionum in possessionem causæ . T. 7. c. 609. E.
- Mitis lapis . T. 8. c. 537. A.
- Mitræ adnumerantur vesti . T. 3. c. 272. B.
- Mithridates duas , & viginti linguas percussit non minus , quàm si gentilis fuisset , teste Gellio . T. 4. c. 81. C.
- Mittendarii quinam propriè dicantur . T. 2. c. 688. D.
- Mittendariorum certus numerus . T. 2. c. 938. B.
- Mittere in negotium quid sit . T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
- Mitti in possessionem bonorum nomine debitoris ignominiosum erat . T. 9. c. 548. D.
- Mittitur in possessionem heres scriptus per officiales judicis , per publicas personas . Tom. 9. c. 793. C.
- Mixta obligatio naturalis . T. 9. c. 52. B.
- Mixtæ actiones : Vide , Actiones mixtæ .
- Mixti imperii est coercitio modica . T. 4. c. 16. C.
- De mixtis actionibus . T. 7. c. 469. C.
- Mixtum imperium quid est . T. 4. c. 12. D. & Tom. 8. c. 634. E.
- Mixtum imperium . Vide , Imperium .
- Mixtum imperium unde dictum . T. 5. c. 4. E.
- Mixtum imperium cur mandetur : T. 8. c. 695. A.
- Mobilia , quæ adherent ædificio ; quomodo possideantur . T. 1. c. 1129. D.
- Mobilia non nisi præsentia mancipari possunt . T. 1. c. 327. C.
- Mobilia furto furripi , immobilia vi possideri possunt . Tom. 1. c. 1116. D.
- Mobilia , & moventia in quo differunt . T. 8. c. 261. C. D.
- Mobiles res quæ appellantur . Ibid. C. D.
- Mobiles res an possideantur , si non sub custodia nostra sint . T. 8. c. 255. D.
- Mobiles res minorum , & jus , quod de iis alienandis constitutum est . T. 9. c. 572. B.
- Mobiles res , quæ sunt admodum pretiosæ , ad res immobiles porriguntur . T. 9. c. 1157. C.
- Mobilem rem persequi non potest creditor actione hypothecariâ , si debitor eam vendiderit , vel alio modo ad extraneum pervenerit . T. 9. c. 1193. C.
- Mobiles res an possint sequestrari . T. 10. c. 792. B.
- Mobilis res . Vide , Res mobilis .
- Mobilis res , sine pretio pretiosa , rei immobili comparatur . T. 6. c. 1036. E. & c. 1037. A. & hoc casu ratio legis 2. C. *de rescin. vend.* locum habet . Ibid. c. 1036. E.
- Mobilis res , & immobilis in quo differunt . T. 9. c. 1193. C.

- Mobilium ufucapio triennio perficitur . T. 1. c. 1542. B.
- Mobilium rerum appellatione res se moventes continentur . T. 4. c. 645. D.
- Mobilium appellatione continentur etiam moventes , quæ per se moventur . T. 4. c. 621. C.
- Mobilium rerum appellatione animalia omnia . T. 8. c. 261. D.
- Mobilium rerum custodiæ omiffio pro amiffa poffeffione est . T. 8. c. 314. A.
- Mobilium rerum , de quibus lis est , fit fequeffratio . T. 9. c. 217. C.
- Mobilium rerum fequeffratio cur fiat . T. 10. c. 628. B. C.
- Mobilibus legatis , aurum , vel argentum non debetur . Tom. 1. c. 433. E.
- De mobilibus rebus , quæ matri obvenierunt . T. 9. c. 470. A.
- Modestini eurementica . T. 3. c. 354. D.
- Modiationis calculus , & modiatio quid . T. 2. c. 790. B.
- Modicum tempus , quod tempus interpretatur . T. 8. c. 146. E.
- Modicum tempus . Vide , Tempus .
- Modius iniquus ille est , qui modius non est . T. 10. c. 84. A.
- Modus pro causa . T. 1. c. 1108. A.
- Modus , idest , conditio . Tom. 1. c. 812. C.
- Modus legati quis . T. 1. c. 812. C.
- Modus an poffit habere vim fideicommissi . T. 3. c. 665. E.
- Modus , & conditio in quo differunt . T. 4. c. 457. D. & T. 7. c. 711. B.
- Modus impletur post præftationem legati , conditio verò ante . T. 4. c. 1246. C.
- Modus contrahendæ obligationis pactum non est . T. 5. c. 82. C.
- Modus ftipulationibus adjectus quid operetur . T. 5. c. 850. E. & c. 851. A.
- Modus pro domus , inverfus literis . T. 7. c. 381. A.
- Modus civilis in legatis quis fit . T. 10. c. 803. B.
- Modus collatus in personam unius an pariat alteri legati , vel fideicommissi sub eodem modo relicti petitionem . T. 10. c. 1072. E. & c. 1073. A.
- Modi vocandi aliquem in jus quot , & qui sint . T. 5. c. 9. A.
- Sub modo relictum legatum purum est . T. 4. c. 464. C.
- Pro modo rectè conditionem accipi . T. 6. c. 297. D.
- Pro modo conditio accipitur fæpiffime . T. 6. c. 401. E.
- In modo agri mentitus venditor qua actione convenitur . T. 10. c. 751. D. E.
- Quibus modis extranei heredes adquirent hereditatem . Tom. 4. c. 82. C.
- Quibus modis obligatio civilis tollitur ipfo jure . T. 4. c. 728. B. C. hisce quoque modis & naturalis obligatio tollitur . Ibid. B. C.
- Molæ aquæ , aliæ publicæ , aliæ privatæ . T. 2. c. 832. A. B.
- Molæ quid sint , & an sint in instrumento legato . T. 10. c. 1125. A.
- Molem in mare jactare an cuique liceat . T. 7. c. 817. B.
- Momenta interdicta quæ . T. 9. c. 1138. B. C.
- Momentanea poffeffio cur sic appellata . T. 9. c. 1104. D.
- Momentaneæ poffeffiones quæ . T. 9. c. 1138. B. C.
- Momentaria poffeffio . T. 3. c. 11. E. & c. 12. A.
- Momentaria actio . Vide , Actio momenti .
- Momentaria causa quænam fit . T. 10. c. 920. B.
- De momentariæ poffeffionis interdicto . T. 9. c. 1159. A. & seq.
- Momenti causa duplex . T. 3. c. 50. A.
- Momenti , & proprietatis causa quo ordine est agenda . Ibid. A. & seq.
- Momenti beneficium . T. 3. c. 11. E. & T. 9. c. 1125. B.
- Momenti beneficium , feu momentaria poffeffio quid , & quomodo vocatur . T. 6. c. 938. D. E.
- Momenti actio quæ est . T. 7. c. 155. E.
- Momenti beneficium vocatur interdictum de exhibendis tabulis . T. 9. c. 1168. A.
- Momenti tempora vigilibus dilata esse . T. 9. c. 1164. C.
- Momenti beneficium quid . T. 9. c. 1104. D.
- Momenti beneficium latius patet , quàm ut contineat tantùm causam recuperandæ poffeffionis : nam continet etiam generale interdictum causam apiscendæ poffeffionis , & causam retinendæ poffeffionis . T. 9. c. 1160. A. B.
- Momenti causa dicitur poffeffionis causa quælibet . Ibid. B.
- Momenti tempora non fervantur inter absentes . Tom. 10. c. 698. B.
- Momenti tempus quodnam fit . T. 10. c. 857. D.
- In momenti causa an servus admittatur . T. 10. c. 920. C.
- Momenti nomine quid intelligitur . Ibid. C.
- Momenti causa priùs difceptatur , quàm causa proprietatis . T. 10. c. 921. B.
- De momento priùs , & poffeffione cognoscendum est , quàm de proprietate . T. 10. c. 618. C.
- Momentum quot modis accipitur . T. 1. c. 522. A. & seq.
- Momentum quid , & unde dictum . T. 3. c. 12. A.
- Momentum moriendi vitæ potiùs , quàm morti tribui . T. 3. c. 81. E.
- Momentum in jure horam significat . T. 1. c. 1120. B.
- Momentum dicitur omne interdictum , quod de poffeffione est . T. 9. c. 1125. A.
- Momentum pro hora . Tom. 10. c. 394. D.
- Mœniana quid sint , & cur ita dicantur . T. 7. c. 405. E. & T. 10. c. 699. D. E.
- Mœniana in urbe , & Provinciis an femper fuerit licitum extruere . Ibid. E.
- Mœroris indicia . T. 3. c. 141. B.
- Monachi qui . T. 2. c. 21. E.
- Monachi quid a Clericis discrepant . T. 2. c. 1037. E.
- Monachi non sunt clerici , clerici tamen fieri poffunt . T. 2. c. 1037. E.
- Monachi , & Anachoretæ differunt . T. 2. c. 1038. D.
- Monachi primi quales fuere . Ibid. A.
- Monachi non habent Ecclefiam . Ibid. A.
- Monachi ut , & ubi habitare debent . Ibid. B. C.
- Monachi , nisi coram Epifcopo , conveniri non poffunt . T. 2. c. 1118. A.
- Monachi olim propria bona , & testamenti factionem habuerunt . T. 2. c. 1039. A.
- Monachi legitimarum hereditatum habent jus . Ibid. A.
- Monachi quibus de rebus testari poffunt . Ibid. A. B.
- Monachi curiales , aut cohortales fieri poffunt . T. 2. c. 1040. B.
- Monachi cur ignaviæ feftatores appellantur . T. 5. c. 963. D.
- Monachi regulam B. Benedicti profitentes jurare prohibentur . T. 6. c. 894. E.
- Monachi fidejubere prohibentur fine confensu Abbatis , & Capituli , ac nec etiam mutuam pecuniam accipere . T. 6. c. 1035. B.
- Monachi contra regularem disciplinam ordinis fui appellare non poffunt . T. 6. c. 941. A.
- Monachi quomodo a Canonicis regularibus differant . Tom. 6. c. 1099. D.
- Monachi Clericorum numero non censentur . T. 6. c. 1097. D.
- Monachi an heredes intuiti , & an legari eis poffit . T. 8. c. 5. B.
- Monachi per vim eripiebant eum , qui ducebatur ab supplicium . T. 9. c. 1110. D.
- Monachi , & alii nomine ejus , qui ad supplicium ducitur , invito eo , poffunt appellationem interponere . Ibid. D.
- Monachi ubinam debeant conveniri . T. 10. c. 605. B.
- Monachi non sunt clerici . Ibid. C.
- Monachi propriè quinquam sint . T. 10. c. 820. B.
- Monachis matrimonium contrahere non licet . T. 2. c. 1038. A.
- Monachis Imperator Valens pertinaciter infensus . Tom. 2. c. 710. C.

- Monachis non licet conficere Christum, consecrare altaria, & ordinare Clericos.** T. 6. c. 920. B. C.
Monachismo feudum amitti. T. 2. c. 1159. B.
Monachismo solvitur matrimonium. T. 2. c. 1039. B.
Monachismo ingratitudinem liberorum erga parentes deleri. T. 3. c. 350. D. E.
Monachismo solvitur matrimonium. Vide, Matrimonium.
Monachismus morti comparatur. T. 2. c. 1070. D. & T. 6. c. 1068. A. **mortis imago.** T. 6. c. 1070. E.
Monachismus non est capitis deminutio. T. 2. c. 1039. A. & T. 9. c. 1485. A.
Monachismus non aufert libertatem. T. 6. c. 892. B.
Monacho mortuo, nullo herede relicto, Monasterium ei succedit. T. 9. c. 938. B.
Monachorum tonsura. Tom. 2. c. 1039. D.
Monachorum bona tacito jure in monasterium transeunt. T. 2. c. 1039. B.
Monachorum vera, & genuina descriptio quæ. T. 5. c. 963. D.
Monachorum munera sunt munera in hamo. T. 5. c. 1055. E.
Monachorum acta Abbati nocere non possunt. T. 6. c. 771. E.
Monachorum privilegia. T. 10. c. 821. A.
Monachos sine literis Episcopi in urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
Monachos ex uno monasterio in aliud non transire. T. 2. c. 1034. C.
Ad monachos interdum Ecclesie pleno jure pertinent. T. 6. c. 1002. A.
Monachum Abbas obsidem dare potest. T. 6. c. 892. B.
Monachum non facit habitus, sed professio regularis. T. 6. c. 1042. E. & c. 1098. A.
Monachus quidquam proprium habere non potest. T. 6. c. 1093. E.
Monachus fidejussor dari non potest. T. 6. c. 892. B.
Monasteria prima. T. 2. c. 1038. B.
Monasteria plurima jure patronatus utuntur. T. 6. c. 992. C. D.
Monasteriis concessa privilegia. T. 3. c. 6. D.
Monasterium an sit aliud, quam asceterium. T. 10. c. 820. B.
Monasterium Gabinie Abbatissæ Sancti Gabini, & Luxorii, ut vulgo legitur in Martyrologio Sancti Gabini, & Crispi conditum in civitate Sardinie, quæ dicitur Turris. Tom. 6. c. 1043. D.
Moneta potestate, aut facultate augeta, vel diminuta, inspiciendum, an in contractu æstimatio numismatis facta fuerit, quæ sit de-
- nariis, vel assibus.** Tom. 5. c. 396. A. B.
Moneta quid proprie significet. T. 5. c. 395. D.
De moneta falsa. T. 9. c. 1449. A. & seq.
Moneta non tantum significat pecuniam signatam, sed etiam signum, aut notam. Tom. 10. c. 727. E.
Monetæ nomen multiplex. T. 2. c. 606. B.
Monetæ vultus Principis impressus. T. 3. c. 556. D. E.
Monetæ sunt regales. T. 2. c. 1325. A. B.
Monetæ veteris, & novæ potestas. T. 2. c. 803. E.
Monetæ falsæ rei quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 492. C.
Monetæ falsæ delatoribus quod præmium legibus promissum sit. T. 8. c. 433. B.
Monetæ nomen est multiplex. T. 9. c. 1449. B.
Monetæ publicæ circumcisio. T. 9. c. 1450. A. B.
Monetæ falsæ qui reum in judicium detulit, quod præmium habet. T. 9. c. 1451. A.
Monetæ falsæ reos accusantibus pro præmio conceditur immunitas. T. 10. c. 727. E.
Monetales triumviri præerant æri, auro, argento flando, feriendo. T. 9. c. 1450. E.
Monetam privatis non licet flare, & ferire, sed tantum monetariis. Ibid. E.
Monetariæ, & ingenui proles conditionem sequitur matris. T. 2. c. 795. E.
Monetarii qui, ac de eorum jure. T. 2. c. 792. D. E.
Monetario ne ingenua copuletur lege prohibetur. T. 2. c. 794. C.
Monetariorum certum, & numerosum corpus fuit. T. 10. c. 727. E.
Monitio censuram præcedere debet. Tom. 6. c. 1058. E. & c. 1059. A.
Monitio præcedere debet excommunicationem. T. 6. c. 940. E. nisi quis ipso facto incidit in excommunicationem. Ibid. E.
Monitor cur debet esse unusquisque. T. 6. c. 19. A.
Monitores quinam proprie dicantur. T. 1. c. 429. B.
Monolores paragaudæ. Tom. 2. c. 798. A.
Μονοπῶδες quid sit. T. 3. c. 108. B.
Monopodia, & podia quid sint. T. 3. c. c. 369. E.
Monopolia olim vetita. T. 2. c. 296. C. & T. 3. c. 274. B.
Monopolia Senatusconsultis interdicta. T. 9. c. 397. B.
Monopolia veteribus Senatusconsultis vetita. T. 10. c. 662. B.
Monopolia civitatibus, & rebus publicis licet exercere, privatis non licet. Ibid. B.
- Monopolium quid.** T. 2. c. 296. C. & T. 9. c. 397. B. C. & T. 10. c. 662. B. & c. 1032. C.
Monopolium privatis interdicitur. T. 9. c. 397. C.
Monopolium Tiberius in Senatu nominaturus veniam rogavit, quod sibi esset græco verbo utendum. T. 10. c. 1032. B. C.
Monstra, sive prodigia liberos non appellamus. T. 9. c. 765. A.
Monstruosus partus num liber sit. T. 8. c. 589. E. & c. 590. A.
Monstrum mulier enixa, nihil proficit. T. 1. c. 458. A.
Monstrum a moneo deductum. T. 4. c. 1484. E.
Monstrum quid. T. 8. c. 911. E.
Montium prospectus quibus casibus vicino potest auferri. Tom. 4. c. 97. A.
Montis Pessulani Episcopus olim Magalonensis vocabatur. T. 6. c. 925. B.
Monumenta publica in agris sculpta sunt probationes finium. T. 4. c. 896. E. hæc monumenta omnia in causa finium potiora sunt testibus. Ibid. 897. A.
Monumenta, & census, & libros testibus potiora esse. T. 7. c. 873. A. B.
Monumenta publica, & finalia præstare vicem terminorum. Ibid. B.
Monumenta publica esse potiora testibus. T. 9. c. 97. E.
Monumenta finalia quænam sint. T. 10. c. 466. A.
Monumenta sunt species terminorum. Ibid. A.
Monumenti appellatio varia est. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abusive & pro sepulchro. Ibid. c. 257. A.
Monumenti nomen jure veteri est multiplex. T. 4. c. 259. A. separatio monumenti, & cenotaphii. Ibid. A.
Monumenti jus omnem heredem sequitur, nisi aliter defunctus caverit. T. 4. c. 120. D.
Monumenti jus heredem sequitur. T. 7. c. 823. C.
Monumento non facto, an poena committatur, si heredibus justa fuerit causa non faciendi. T. 7. c. 1324. C.
An monumento liceat imponere statuas, vel alia ornamenta. T. 9. c. 1174. B.
Monumentum Papiniani. T. 4. c. 363. D.
Monumentum quid proprie. T. 4. c. 259. A. B. separatur a cenotaphio. Ibid. A.
Monumentum heres qui facere justus est, uno casu tenetur civili actione. T. 4. c. 120. D.
Ad monumentum extruendum, testator heredem rogat per fideicommissum, ut libertis ducenta daret, an, si quod ulterius expenderunt, ab herede recuperare pos-

fint a&ione negotiorum gestorum. T. 4. c. 877. B. C.
 Monumentum si iusserit sibi testator ab heredibus suis fieri sub pœna, si eo defuncto nullum fecerint, an inciderint in pœnam. T. 7. c. 1324. B.
 Monumentum pignori obligari non potest. T. 9. c. 1206. E.
 Juxta monumentum, vel sepulcrum non licet œdificare. Tom. 10. c. 756. D.
 Mora quid, quando, & a quibus fiat. T. 1. c. 780. A. B.
 Mora utrùm fiat re ipsâ in fisco. T. 3. c. 657. A. B.
 Mora quomodo in personam dicitur. T. 9. c. 928. C. D.
 Mora rei fidejussori nocet. T. 1. c. 1283. A.
 Mora ex persona fit. T. 1. c. 1498.
 Mora rei obligationem producit, atque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
 Mora rei non auget obligationem fidejussoris. T. 1. c. 1283. A.
 Mora quando nec reo, nec fidejussori nocet. T. 1. c. 1196. E.
 In mora non est, qui offert. T. 1. c. 1244. A.
 Ex mora facta in manumittendo non fit transfusio in stipulationem pœnalem. T. 1. c. 1242. C.
 Pro mora habetur aditio tardior. T. 1. c. 1335. A.
 Mora est tardior præstatio post aditionem. Ibid. A.
 Mora non fit ex persona debitoris, nisi tempestiva, & opportuna in terpellatio, ut ex persona creditoris, nisi opportuno tempore fiat oblatio. T. 1. c. 1197. A.
 Mora purgari an possit. Tom. 1. c. 1225. B.
 Mora propriè quæ est. T. 4. c. 47. C.
 Mora, & conditio, quam adfert prolatio dici, quo fideicommissum solvatur, in quo differunt. T. 4. c. 1242. A. B.
 Mora, & conditio in quo differunt. T. 4. c. 1445. C. & T. 7. c. 1111. E.
 Mora conditione non suspenditur. T. 4. c. 805. C. differentia est inter moram, & conditionem. Ibid. C.
 Mora emendatur, seu purgatur obligatione ejus, in quo præstando moram traxit usque ad litem contestatam. T. 4. c. 60. B.
 Mora fit in personam, non in rem. T. 4. c. 47. C.
 Mora contrahitur ex interpellatione. Ibid. C.
 Mora non est maleficium, sed culpa. T. 4. c. 241. C.
 Mora quomodo definitur. Ibid. C.
 Mora purgatur oblatione. Ibid. C.
 Mora personæ cohæret, & fit in persona tantùm. T. 4. c. 684. A.
 Mora quibus modis finitur, purgatur, & conditio furtiva tollitur. T. 4. c. 240. E.
 Mora unius ex reis promittendi non

nocet alteri. T. 4. c. 684. A. quando alteri nocet. Ibid. B.
 Mora sua unicuique nocet, ac nocere debet. T. 4. c. 1213. B.
 Mora non suspendit obligationem, sed petitionem. T. 4. c. 1445. C.
 Mora non est omnis tarda solutio. T. 4. c. 214. A.
 Mora est tarditas, quam creat interpellatio. Ibid. A.
 Mora. Vide, Usuræ.
 Mora ad quod tempus noccat. T. 5. c. 796. B.
 Mora a venditore in emptione commissâ, ad quid emptori ejus nomine teneatur. Tom. 5. c. 516. E.
 Mora est injusta dilatio solvendi, vel accipiendi, quod debetur. T. 5. c. 411. C.
 Mora ex quo tempore æstimetur, & quando commissâ esse dicatur. Ibid. B.
 Mora commissâ emendari potest. Ibid. A.
 Mora correi an correo noccat. T. 5. c. 939. C.
 Mora fit ex solo die, quo solvi debuit, ex tempore tardæ solutionis, etiam antequam lis contestata sit. T. 5. c. 409. B.
 Mora in emptionibus cui noccat. T. 5. c. 508. A. B.
 Mora mea, quæ adversario meo non nocet, mihi etiam non nocet. T. 5. c. 528. A.
 Mora paucorum dierum nihil ex obligatione minuit. Ibid. A.
 Mora, qua actio pœnalis causatur, qualis esse debeat. T. 5. c. 90. A. B.
 Mora, quæ procuratori, seu mandatario meo, vel procuratori voluntario fit, mihi fieri intelligitur. T. 5. c. 569. A.
 Mora rei an fidejussori noccat. T. 5. c. 975. E.
 Mora cum probetur, & exigatur, sufficit una interpellatio. T. 5. c. 566. D.
 Mora quæ fit minoribus, & majoribus. T. 6. c. 579. C. D.
 Ex mora quando usuræ, & fructus legatorum, aut fideicommissorum debentur. T. 6. c. 579. C. D.
 Mora quando fit. Ibid. C.
 Mora præstandorum legatorum, vel fideicommissorum quando fit. T. 7. c. 1278. A. B.
 Mora dandi, vel accipiendi neque debitori, neque creditori in re mutua prodest. Tom. 7. c. 740. C. D.
 Mora quomodo fiat. T. 7. c. 1022. E.
 Mora si fiat & per emptorem, & venditorem, quominus vinum tradatur, quis eorum moram fecisse videatur, & cui nocere debeat. T. 7. c. 815. A.
 Mora per alium fieri non videtur, nisi factum in ejus personam sit collatum. T. 8. c. 773. C.

Mora ibi fieri non intelligitur, ubi nulla est actio. T. 8. c. 808. B.
 Mora juris quibus modis purgatur. T. 9. c. 236. D. E.
 Mora mariti in reddenda dote. T. 9. c. 496. A. B.
 Mora ex die contracta an emendetur, debitore post diem offerente pecuniam debitam. T. 9. c. 1266. B.
 Mora non fit in personam pupilli sine auctoritate tutoris. T. 9. c. 192. B.
 Mora fit in personam puberis sine curatore. Ibid. B.
 Ex mora quando venit id, quod interest. T. 9. c. 1074. D. E.
 Ex mora venire usuras pretii in actionem ex vendito. Tom. 9. c. 1076. B. C.
 Etiam si nulla mora intervenerit, operæ certæ, & in stipulationem deductæ cedunt. T. 10. c. 77. D. E.
 Mora quiescit inter tempora judicati post rem judicatam. T. 10. c. 436. E.
 Mora quando demum fieri intelligatur. T. 10. c. 492. A.
 Mora fit jure singulari. T. 10. c. 509. B.
 Mora est dilatio, cessatio, tarditas, procrastinatio. T. 10. c. 532. A.
 Mora fieri potest in non implendo pacto. T. 10. c. 601. C.
 Mora fit & ante litem contestatam per interpellationem. T. 10. c. 685. D.
 Mora propriè fit in personam, & est mora, quæ fit in rem. T. 10. c. 904. B. C.
 En mora omne damnum patitur heres, ante moram fideicommissarius. T. 10. c. 1079. B.
 Ex mora usuræ veniunt tantùm in contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 1230. C.
 Mora quomodo debeatur. T. 10. c. 1262. A.
 Mora moram eludit. Tom. 10. c. 1263. A. est injusta tarditas. Ibid. A. ejus definitio. Ibid. B.
 Moræ ratio unde ducitur. T. 2. c. 419. B.
 Purgatio moræ tollit conditionem furtivam. T. 4. c. 241. E.
 Moræ suæ pœnam unusquisque sufferat. T. 4. c. 1213. B.
 Moræ semel commissæ emendatio fit per oblationem. T. 5. c. 410. C.
 Moræ definitio difficilis. T. 8. c. 761. B. qua ratione difficilis dicatur. Ibid. B.
 Moræ definitionem esse difficilem. T. 9. c. 1074. D.
 Moram utrùm faciat creditor, qui ante diem accipere reculat. T. 3. c. 678. B. C.
 Moram si creditor fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.
 Ad moram creandam plures interpellationes requiri. T. 1. c. 1498. E.

- Moram esse culpam. T. 1. c. 1469. D.
- Moram semper facere intelligitur fur in re furtiva. T. 1. c. 1473. B.
- Moram emendat oblatio pecuniæ. T. 1. c. 1503. E. & c. 1504. A.
- Moram purgat oblatio. Tom. 4. c. 241. D.
- Moram an post litem contestatam purgare liceat. Tom. 5. c. 855. B.
- Moram facere is non videtur, qui sine dolo malo ad iudicium provocat. T. 5. c. 567. E. & T. 6. c. 119. D.
- Moram facere, vel non facere qui dicatur. Tom. 5. c. 567. D. E.
- Post moram a debitore commissam debitori perire id, quod ex causa conditionis debetur, si pereat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
- Moram facere, & ob stare conditioni differunt. T. 8. c. 773. C.
- Moram debitor fecisse non intelligitur, qui interpellatus est in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.
- Post moram damna, & pericula quæ sequuntur debitorem. T. 9. c. 495. B.
- Moram emptor facit etiam non interpellatus. T. 9. c. 381. E.
- Moram semper facere intelligitur fur ex tempore delicti, etiam sine interpellatione. T. 9. c. 236. D.
- Moram sine tutore an faciat pupillus. T. 10. c. 532. B. & c. 537. A.
- Post moram in actione ex stipulatu venit id, quod interest, si quis stipulatus sit rem sibi præstari. T. 10. c. 752. E.
- Morari, & habitare quid significant. T. 10. c. 1095. D.
- Morari quid sit. T. 10. c. 1264. B.
- Moratoria appellatio. Vide, Appellatio.
- Moratoris utilitatem æstimari absurdum est. T. 1. c. 1282. D.
- Morbi appellatio latior patet, quam morbi fontici. Tom. 3. c. 895. E.
- Morbi, & vitii differentia quæ. T. 8. c. 563. A. B.
- Morbi nomine significatur etiam cæcitas, & surditas, & amissio vocis. T. 9. c. 607. E.
- Morbi definitio a Galeno. Ibid. E. & c. 608. A.
- Morbi quomodo definiantur a Medicis. T. 10. c. 940. B.
- Qui morbo se excusant a tutela. T. 9. c. 607. E.
- Ob morbum an competat actio ex empto. T. 10. c. 750. C.
- In morbum, & curationem defuncti si quid quis consumpserit, quomodo repetat. T. 10. c. 950. A. B.
- Morbus fonticus litigatoris diem iudicii differt, etiam invito iudice. T. 3. c. 342. C.
- Morbus patris non præstat filio personalium munerum excusationem. T. 2. c. 753. C. D.
- Morbus, & vitium in quo differunt. T. 5. c. 1198. D.
- Morbus comitialis. T. 5. c. 895. D.
- Morbus perpetuus an a iudicio impediatur. Ibid. C.
- Morbus temporalis quæ fieri permittat, & quæ impediatur, Ibid. D.
- Morbus fonticus. T. 5. c. 895. C. quis dicitur. Ibid. E.
- Morbus fonticus impedit matrimonium. T. 6. c. 899. C. D.
- Morbus matrimonium non dirimit. T. 6. c. 1127. B.
- Morbus fonticus, qui pendente iudicio contingit, alterutri ex litigatoribus diem iudicii differt, atque diffindit. T. 6. c. 27. B.
- Morbus fonticus quis morbus. Ibid. C.
- Morbus fonticus est febris, quæ perpetuo nocet, ut febris vehementior, sive continua, non levissima febris. Ibid. C. D. Vide, Febris.
- Morbus fonticus dicitur dupliciter. T. 8. c. 570. C.
- Morbus fonticus quis. T. 8. c. 569. D. & seq.
- Morem facit consuetudo. T. 9. c. 1326. A.
- Mores graviores, vel leviores qui sint. T. 1. c. 312. E. & c. 313. A.
- Mores diuturni legem imitantur. T. 1. c. 12. B.
- An mores vincant Romanæ leges. T. 2. c. 1229. B.
- Mores mulieris quomodo coerceantur, & quomodo mores mariti. T. 4. c. 280. E. & c. 281. A.
- Mores mulieris aliter puniuntur, aliter mores viri. T. 4. c. 280. E.
- Mores mulieris graviores qui. Ibid. E.
- Mores mulieris leviores qui dicuntur. Ibid. E.
- Mores conjugum graviores, graviora etiam eorum crimina, etiam adulteria, inter eas personas instituto iudicio privato, ut non ea crimina suo nomine nuncupemus, sed mores. T. 5. c. 569. E.
- Ob mores graviores tantum adulteria censentur. Tom. 9. c. 499. C.
- Mores. Vide, Actio de moribus.
- Mores, & pacta, quæ sunt contra bonos mores, quæ sunt. T. 9. c. 55. C. D. & seq.
- Mores spectandi in lite. T. 9. c. 127. A.
- Mores boni, alii naturales, alii civiles. T. 9. c. 55. C.
- Ob mores erat olim retentio ex dote. T. 9. c. 535. D.
- Morganatica quid significet. T. 10. c. 744. C.
- Morganaticum jus quid. Tom. 1. c. 1181. C. D.
- Morgangheba quid. T. 2. c. 1282. D.
- Mori quando lis dicatur. Tom. 3. c. 829. B.
- Moribus recepta manarunt ex disputatione prudentium habita in auditoriis, & cognitionibus Principum, aut magistratuum. T. 1. c. 895. D.
- Ex moribus Populi Romani pleraque in XII. tabulas translata. T. 1. c. 903. A.
- De moribus potestne agere leno, si retentionem dotis non habet. T. 4. c. 282. B.
- Moribus scemininis publica, sive civilia munera, seu officia interdicta sunt. T. 5. c. 447. D.
- Moribus improbatæ conventiones, aut stipulationes inutiles sunt. T. 6. c. 491. A. B.
- Ex moribus malis bonæ leges natæ sunt. T. 9. c. 317. D.
- De moribus actio. Vide, Actio de moribus. Vide, Mores.
- Moriendi momentum distinguitur a morte. T. 1. c. 1195. C.
- Moriendi tempus semper in iure vitæ deputatur. Tom. 4. c. 345. B.
- Moriens mortiferè vulneratus si dixerit, se ab illo occisum, non est ei temerè credendum. Tom. 5. c. 635. A.
- Moriens filiofamilias, ubi manet peculium. T. 8. c. 615. A.
- Morientes facilius relinquimus, quam alienamus viventes. T. 9. c. 949. A.
- Morienti, qui se ab alio occisum dicit, an credendum. T. 6. c. 595. B. C.
- Morienti sine liberis, sine agnatis, & sine cognatis, quis succedat. T. 10. c. 781. E.
- Morientibus leges minus permittunt, quam viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.
- Morientium est relinquere, dare viventium potius est. T. 4. c. 517. C.
- Morientium actus rescindentia quæ. T. 8. c. 501. A.
- Morientium ultima judicia certiora. T. 9. c. 85. C.
- Cum morietur, & cum mortuus fuerit in legatis, & stipulationibus quomodo interpretantur. T. 9. c. 247. C.
- Cum morietur heres, fideicommissum relictum an valeat. Ibid. B. C.
- Moris quæ sunt, an veniant in iudicium bonæ fidei. T. 10. c. 666. A.
- Moritur quis plerumque sine successore. T. 10. c. 784. B.
- Mors fatalis quid a morte violenta differt. T. 1. c. 971. C.
- Mors sæpe ex puerperio matribus illata, vel aliud periculum. T. 1. c. 165. D. E.
- Mors alimentarii est liberatio ejus, a quo alimenta relicta sunt. T. 4.

T. 4. c. 1245. B.
 Mors omnem societatem solvit, ne-
 dum conjugalem. T. 4. c. 219.
 A.
 Mors Senecæ fuit arbitraria per
 Neronem. T. 4. c. 15. A. Se-
 neca dictus, quasi seipsum necans.
 Ibid. A.
 Mors. Vide; Nex.
 Mors, interitusque subjecti summa
 mutatio est. Tom. 5. c. 426.
 C.
 Mors hominis certa est, casus au-
 tem fortuiti, & ruina ædium
 incerta. T. 5. c. 842. C.
 Mors sola matrimonium dissolvere
 potest. T. 6. c. 1143. C.
 Mors, & mortalitas in quo diste-
 runt. Vide, Mortalitas.
 Si mors intervenerit pendente ap-
 pellatione. T. 9. c. 1122. D. &
 seq.
 Mors ejus, cui concessa est habitatio,
 an habitationem extinguat. T.
 10. c. 939. A.
 Mortalitas. T. 2. c. 587. B.
 Mortalitas, & mors in quo differunt.
 T. 6. c. 118. A.
 Mortalitas quid sit. T. 9. c. 1394.
 B. C.
 Mortalitates nomine significatur
 mors, quam fors, & conditio
 humana adfert, & mortalis ho-
 minum natura. Tom. 4. c. 1341.
 C.
 Morte parentis an continetur do-
 minium. T. 1. c. 151. E.
 Morte crimina extinguuntur. T. 4.
 c. 1341. B. C.
 Morte sibi adscitâ nullum crimen
 extinguitur. Ibid. C.
 An morte viri soluto matrimonio,
 pecunia legata pro dote mulieri
 debeatur. T. 4. c. 1119. A.
 Morte rei crimen extinguitur. T.
 4. c. 1391. C.
 Morte hominis petiti non finitur lis
 propter periculum evictionis, ut
 sciatur, an stipulatio sit com-
 missa evictionis nomine. T. 4.
 c. 1015. C.
 Morte denunciati nuntiatio novi o-
 peris non finitur, & quare. T. 5.
 c. 658. B.
 Morte mandantis re integrâ solvi-
 tur mandatum. T. 5. c. 473. B.
 Morte filii an extinguitur pecu-
 lium. T. 5. c. 982. C. D.
 Morte hominis petiti extinguitur
 iudicium in rem. T. 5. c. 296.
 A.
 Morte rei crimen perimi. Tom. 9.
 c. 1123. C.
 Morte rei crimen, & pœnam, &
 causam bonorum rei confiscando-
 rum extingui. Tom. 9. c. 1391.
 E.
 Morte accusatoris accusatio extin-
 guitur. T. 9. c. 1391. E. crimen,
 & culpam non extingui. Ibid.
 E.
 Le mort saist. le vis. in Gallia. T. 9.
 c. 252. A.
 Mort saillable. T. 9. c. 411. D.

Mortem qui sibi consciverit luctu,
 vel furore, an ejus testamentum
 valeat. T. 4. c. 374. B. C.
 Si sibi mortem turpiter conscivit
 miles, vel paganus, cum habeat
 heredem, an bona ejus caduca
 fiant. T. 4. c. 373. C. D.
 Mortem subire potius quis debet,
 quam atrox delictum committere.
 T. 5. c. 92. E.
 Mortem defuncti heres, qui non
 vindicat, amittit hereditatem.
 T. 7. c. 559. D.
 Post mortem arguere de dolo, aut
 vi parentes, aut patronos non
 possumus. T. 9. c. 645. D.
 De bonis eorum, qui mortem sibi
 consciverunt. Tom. 9. c. 1483.
 C. D.
 Morti manumissio similis est. T.
 5. c. 838. D.
 Morti comparatur proscriptio bono-
 rum debitoris. T. 9. c. 1127. B.
 Mortis casus ad deportationis ca-
 sum non trahitur. T. 1. c. 1237.
 D.
 Mortis causâ capio non imputatur
 heredi in Falcidiam. T. 4. c. 908.
 E. & c. 909. A. hæc verba quo-
 modo accipiuntur. Ibid. c. 908.
 E. & 909. A. duobus modis ali-
 quid imputari in Falcidiam dicitur.
 Ibid. c. 909. A.
 Mortis causâ capio quæ est. T. 4.
 c. 60. D. in mortis causâ capioni-
 bus lex Falcidia non habet lo-
 cum. Ibid. D.
 Mortis causâ capio quæ sit, & di-
 catur. T. 5. c. 612. A.
 Mortis causâ capio non est legatum.
 T. 5. c. 633. D.
 Mortis causâ capio latius petet,
 quam mortis causâ donatio. T.
 6. c. 402. A.
 Mortis causâ capiones non instar le-
 gatorum obtinent, & donationes
 causâ mortis. T. 6. c. 404. B.
 Mortis testatoris tempus semper
 spectatur in Falcidiæ ratione. T.
 6. c. 66. C.
 Mortis causâ capio. Vide, Capio.
 Mortis causâ capio accipitur gene-
 raliter, & specialiter. Tom. 7.
 c. 1211. A.
 Mortis causâ capio an imputetur
 in quartam legis Falcidiæ, vel
 legis Glicix, vel in Trebellianum.
 T. 7. c. 185. D. E.
 Mortis causâ capio commune no-
 men est. T. 7. c. 1463. B. legata,
 & fideicommissa continet. Ibid.
 Mortis causâ capio quomodo acci-
 piatur, & an querelam inofficiosi
 testamenti excludat, & quando.
 T. 7. c. 185. A. B.
 Mortis causâ donationem an agens
 de inofficioso amittat. Tom. 7.
 c. 189. A.
 Mortis causâ capi quid dicatur. T.
 8. c. 76. A.
 Mortis causâ capio an sit legatum,
 fideicommissum, vel hereditas.
 T. 8. c. 75. E.
 Mortis causâ capiones quibus con-

serventur, si petita sit honorum
 possessio contra tabulas a præte-
 rito. T. 8. c. 76. C.
 Mortis causâ quod capitur, capi-
 tur sine donatione. T. 8. c. 76.
 A.
 Mortis nullum aliud solatium esse
 videtur, quam voluntas ultra
 mortem. T. 9. c. 719. A.
 Mortis causâ capio continet & he-
 reditatem, & legatum, & dona-
 tionem causâ mortis. Tom. 9.
 c. 1357. A.
 De mortis causâ donationibus. T.
 9. c. 1355. A. & seq.
 Mortis causâ donationes ab intesta-
 to an sint instar legatorum. T.
 10. c. 506. E.
 Casus mortis an trahatur ad casum
 deportationis. Tom. 10. c. 548.
 A.
 Mortis fortuna communis, quibus
 sit propria. T. 10. c. 611. D.
 Ex mortis causâ capionibus an sub-
 ducatur Falcidia. T. 10. c. 805.
 C.
 Mortis causâ capio an subjiciatur
 fideicommissum, vel Falcidiæ. T.
 10. c. 1051. B.
 Mortis casus trahitur ad casum
 emancipationis. T. 10. c. 1119.
 C.
 Mortuâ in matrimonio filiâ dos
 profectitia ad patrem redit. T. 5.
 c. 553. B. C.
 Mortualis quando dicitur. T. 9.
 c. 132. E. & c. 1113. C. D.
 Mortua res. T. 9. c. 132. E.
 Mortui illatio locum religiosum faci-
 cit, reliquiæ mortui in alium lo-
 cum translatae non faciunt locum
 religiosum. T. 4. c. 945. A.
 Mortui corpus commendare terræ
 est deponere. Tom. 4. c. 213.
 A.
 Mortui nulla defensio est. Tom. 7.
 c. 165. D.
 Mortui nati, nati esse non videntur.
 T. 8. c. 584. E.
 Mortuis filicernium, obbam, &
 pollinctorem parari. Tom. 3. c.
 301. D.
 Mortuis duobus pariter, an videatur
 alter alteri supervixisse. T. 7.
 c. 1468. C.
 Mortuis non maledicendum. T. 9.
 c. 645. D.
 De mortuo inferendo. T. 1. c. 758. C.
 De mortuo inferendo interdictum.
 Vide, Interdictum.
 De mortuo inferendo interdictum
 datur domino proprietatis. T. 4.
 c. 165. A.
 Mortuo bove, qui legatus est, ne-
 que corium, neque caro debetur.
 T. 7. c. 1176. E. nec debetur æsti-
 matio animalis. Ibid. E.
 De mortuo homine, vel animali
 post litem contestatam sine dolo,
 & culpa possessoris. T. 7. c. 265.
 B. & seq.
 Mortuo eo, qui appellavit a senten-
 tia in negotio civili, lis non mori-
 ritur, sed transfertur in here-
 dem.
 E e e 2 dem.

- Hem . T. 9. c. 113. A.
 De mortuo inferendo , & sepulcro ædificando . T. 10. c. 416. A.
 Mortuorum bona vacantia ut ad filium transferuntur . Tom. 2. c. 658. B.
 Mortuorum damnatorum bona non honestè petuntur . T. 2. c. 666. C.
 Mortuorum ante condemnationem bona fisco non vindicari . T. 2. c. 647. D.
 Mortuorum corpora qui injuriis afficiunt , ut puniendi . Tom. 2. c. 1104. E.
 Mortuos intra urbes sepelire vetuit Divus Adrianus . Tom. 4. c. 1232. E.
 Mortuum in urbe sepeliri lege vetitum . T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
 Mortuum in locum purum inferens aut eximere eum , aut pretium loci præstare actione in factum funerariâ compellitur . Tom. 5. c. 386. D.
 Mortuum inferre in locum purum an unus ex sociis invito altero possit . T. 7. c. 411. C.
 Mortuum qui infert in alienum locum , non facit locum religiosum , & tenetur actione in factum . T. 7. c. 583. A. B. qui in communem locum infert mortuum qua actione tenetur . Ibid. B.
 Mortuus , & mortui ossa , & cineres quomodo intelligenda . T. 5. c. 924. D.
 Mortuus postumus qui nascitur , nunquam intelligitur in rebus humanis fuisse . Tom. 6. c. 429. C.
 Mortuus obligationem in heredem an transmittat . T. 7. c. 165. E.
 Si mortuus fuerit reus , vel accusator . T. 9. c. 1391. E.
 Mortuus an rectè condemnetur lite contestata . T. 10. c. 1246. A.
 Morum præsumptio ducitur ex antea vita . T. 6. c. 887. A.
 Morum mulieris coercitio ad maritum pertinet , non ad ejus heredem . T. 9. c. 499. D. E.
 Morum publica coercitio non potest privatâ pactione tolli . Tom. 9. c. 498. B.
 Mos unde priorem habuit originem . T. 2. c. 1231. C.
 Mos inveteratus consuetudinem fecit . Ibid. C.
 Mos vetus inhumandorum mortuorum qui . T. 5. c. 983. C.
 Mos extorquendi incivilis in metu spectatur . T. 5. c. 142. A.
 Mos , & consuetudo an differant . T. 7. c. 41. E. & c. 42. A.
 Mos quid . Ibid. c. 42. A.
 An mos sit jus scriptum . Tom. 9. c. 125. B.
 Mos judiciorum , seu stilus quis . T. 9. c. 92. A. B.
 Motus , idest indignatio . Tom. 3. c. 379. E. & c. 380. A.
 Motus ordine recuperare potest , nisi quis in ejus locum interim sublectus sit . T. 4. c. 849. A.
 Motus corporis , & ejus definitio . T. 6. c. 27. C.
 Moventia , & mobilia in quo differunt . T. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 261. C. D.
 Moventia propriè accipi pro animalibus . T. 7. c. 1375. D.
 Moventia quæ dicuntur . T. 7. c. 1376. D. & T. 8. c. 261. D.
 Moventes . Vide , Mobilia .
 Move , idest agere . T. 2. c. 900. A.
 Muciana cautio ; a Quinto Mucio Scævola composita , quænam est . T. 4. c. 1109. E. cautionem Mucianam legatarii quomodo cavent . Ibid. c. 1110. B.
 Muciana cautio in quibus locum habet , & in quibus non . Tom. 4. c. 1129. A.
 Muciana cautio . T. 6. c. 172. C. Vide , Cautio Muciana .
 Mula , alteri experiendæ datæ , si intra diem experimenti latrocinio perierint , cujus sit detrimentum . T. 7. c. 858. C.
 Mulas si quis alteri experiendas dederit , ut si displicuissent , in dies singulos certam mercedem pro usu earum præstaret , an sit locatio . Ibid. B.
 Mulcta irrogatur extra ordinem . T. 4. c. 284. B.
 Mulcta , & pœna in quo differunt . T. 4. c. 14. C.
 Mulcta cui irrogetur . T. 5. c. 12. C.
 Mulcta ut evitetur , fidejussor judicio fisci dandus est . Ibid. E.
 Mulcta nunquam aufert totum , sed publicatio , sive confiscatio , sive adjudicatio . Tom. 6. c. 613. C.
 Mulcta omnis pœna est , sed non contra . T. 7. c. 134. D.
 Mulcta pecuniaria est , & arbitraria . Ibid. E.
 Mulcta præjudicialis . T. 7. c. 231. B.
 Mulcta an pœna sit . T. 8. c. 586. A.
 Mulcta , & pœna differunt . T. 8. c. 585. E. & c. 586. A.
 Mulcta præjudicialis quæ sit . T. 10. c. 789. A.
 Mulcta intempestivæ appellationis clerici jure antiquo quibus debeatur . Tom. 10. c. 822. E. & c. 823. A.
 Mulcta plerumque accedit fisco . T. 10. c. 870. B.
 Mulcta an infamet . Ibid. C.
 Mulcta propriè quid sit . Ibid. C.
 Mulcta , quæ semel irrogata est , potest abrogari a superiori judice , non ab eodem judice . Ibid. E.
 Mulcta quomodo irrogatur . Ibid. E. & c. 871. A.
 Mulcta olim fuit non pecuniæ , sed pecoris , & armenti . T. 10. c. 871. A.
 Mulctæ dictionem habet , qui publicum judicium exercet . Tom. 4. c. 14. A.
 Mulctæ dictionem an judices omnes habeant . T. 5. c. 11. E. & c. 12. A.
 Mulctæ dictionem qui magistratus habent . Ibid. c. 12. A.
 Mulctæ an provocatio sit . Tom. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
 Mulctæ dictio quibus competat , & quo jure . T. 7. c. 81. A. B.
 Mulctæ dictionem qui habent . T. 7. c. 57. E. & c. 75. A.
 Mulctæ dictio ad quorum jurisdictionem pertinet . T. 8. c. 478. E.
 Mulctæ dictio jurisdictionis est . T. 10. c. 387. E.
 Mulctæ dictionem qui judices habent . T. 10. c. 870. A.
 Mulctæ infligendæ jus habet omnis , qui publicè judicium exercet . T. 10. c. 872. C.
 Mulctam dicere quis possit . T. 7. c. 135. B.
 Mulctam solus magistratus , pœnam irrogat quilibet . T. 7. c. 54. A.
 Mulctam dicere pedaneis , & specialibus judicibus interdum permittum est . T. 7. c. 135. E.
 Mulctam dicunt magistratus urbanus , provincialis , municipalis . T. 8. c. 586. D.
 Mulctam dicere tantum hi possunt , qui sunt ordinarii judices . T. 9. c. 1069. E.
 Mulctam is potest dicere , cui adjudicatio data est . T. 10. c. 398. D.
 Mulctam dicunt more majorum , id est suo jure , magistratus urbani . T. 10. c. 400. B.
 Mulctarum non unus , idemque infligendarum modus servatur . T. 5. c. 12. A.
 Mulctarum modus certus est a lege præscriptus , intra quem judex potest mulctare , eum excedere non potest . T. 10. c. 594. D.
 Mulier propriè non est homo . T. 3. c. 152. E.
 Mulier ducenda ob solam prolis causam . T. 2. c. 1081. C. D.
 Mulier post quinquagesimum annum non gignit . T. 1. c. 325. B.
 Mulier , quæ abegit partum , vel abortum fecit , peperisse non videtur . T. 1. c. 459. B.
 Mulier , quæ uno partu tres edidit filios , jus liberorum non consequitur . T. 1. c. 457. E.
 Mulier propter dotem habet tacitam hypothecam , nisi sit hæretica . T. 2. c. 1137. B.
 Mulier vidua domicilium retinet , quod habuit maritus . Tom. 2. c. 737. D.
 Mulier an in judicio testis esse possit . T. 1. c. 1048. D.
 Mulier , quæ in tutela est , manumittere non potest . T. 1. c. 306. A.
 Mulier quando videatur intercedere . T. 1. c. 1297. D.

- Mulier jus civile ignorare potest, suorum gentium non item. Tom. 1. c. 1006. C. D.
- Mulier olim, si vinum bibisset, repudio a viro separabatur. Tom. 2. c. 1073. B. C.
- Mulier nomine dotis omnibus præfertur creditoribus. T. 2. c. 1131. A.
- Mulier a marito repudiata an alteri nubere possit. T. 2. c. 1072. D.
- Mulier post quinquennium adulterii accusari non potest. Tom. 3. c. 98. B.
- Mulier adultera in monasterium detrudenda. T. 2. c. 1073. A.
- Mulier gynæciaria. T. 2. c. 793. C.
- Mulier, nisi seipsam, deferre non potest. T. 2. c. 669. A.
- Mulier, quæ suam, vel suorum injuriam persequitur, subscribere non tenetur. T. 3. c. 575. A.
- Mulier, & minor in quo differunt. T. 4. c. 270. E.
- Mulier quomodo per matrimonium originem patris naturalis sequi definit, & quomodo per adoptionem. T. 4. c. 856. B. C.
- Mulier reduci dicitur, non quæ deprehensa, vel damnata est, sed quæ suspecta dimissa est. T. 4. c. 1393. D.
- Mulier an ex adulterio, quod in priore matrimonio admisit, postquam secundo viro nupsit, accusari queat. T. 4. c. 1394. A. B.
- Mulier vi compressa adulterii accusari nequit, nec stupri. Tom. 4. c. 1392. D. venia fit tribus modis, vi, casu, ignorantia. Ibid. D.
- Mulier, non damnata adulterii, in judicio testis esse potest, in testamento non potest. T. 4. c. 1472. B.
- Mulier ex mandato, ut procurator, litem alienam agere nequit, nisi in rem suam. T. 4. c. 879. C.
- Mulier, damnata adulterii, in matrimonio citra lenocinii crimen retineri non potest. T. 4. c. 1394. D. damnata verò quasi latronum focia impune retineri potest. Ibid. D.
- Mulier in lege Falcidia de plagiaris suam, & suorum injuriam exsequi potest. T. 4. c. 1479. D. excipitur tantum causa adulterii. Ibid. D.
- Mulier 25. annis minor consensu curatoris dotem marito dedit, an possit hæc restitui adversus dotem, si usa est jure communi. T. 4. c. 952. E.
- Mulier an adversus maritum, si conveniatur ex stipulatu, possit se tueri exceptione Senatusconsulti Vellejani. Tom. 4. c. 937. D.
- Quid interest, utrum mulier dotem dederit, an extraneus pro muliere. T. 4. c. 999. C. D.
- Mulier, quæ non potest esse testis in testamento, an possit in judicio. T. 4. c. 11. D.
- Mulier quot partus edere plerumque potest. T. 4. c. 405. C. Picus Mirandula quid de eo in hymnis scribit. Ibid. C. Jurisconsulti septenos partus tantum genuisse mulieres prodiderunt. Ibid. C.
- Si mulier intercedendi animo pro alia muliere dotem promiserit, & forte res etiam suas viro eo nomine obligaverit, ex hac causa non adjuvatur Senatusconsulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.
- Si quid mulier solvisset, dedisset post interitum mariti, cum ipsa fructus cepisset, ad onus filiorum pertinere. T. 4. c. 1104. D.
- Mulier a defuncto gravida relicta, quo beneficio juris utatur. T. 5. c. 620. A.
- Mulier duobus nupta esse non potest. T. 5. c. 549. B.
- Mulier in pignore an, & quando remotioribus creditoribus præferatur. T. 5. c. 955. D.
- Mulier quando servi nomine in solidum, & quando noxali actione teneatur. T. 5. c. 572. A. B.
- Mulier invita rem marito vindicanti an restituere cogatur. Tom. 5. c. 694. D.
- Mulier an teneatur servare locationem a marito factam. Tom. 5. c. 565. A.
- Mulier si servum dotalem post mortem accipere recusaverit, quid juris. T. 5. c. 567. A.
- Mulier per calumniam petens se mitti in possessionem bonorum defuncti, notatur, & laborat infamia. T. 5. c. 102. D.
- Mulier quæque plures patrias habere potest. Tom. 5. c. 618. E. & c. 619. A.
- Mulier quo casu adversus maritum exceptione doli uti possit. T. 5. c. 828. B.
- Mulier si abortum fecerit post mortem mariti, quo jure utatur, & an habitationem retinere possit. T. 5. c. 620. B. C.
- Mulier ante concubitum potuit dissentire, vel allegare dissensum, non post concubitum. Tom. 6. c. 1141. C. D.
- Mulier procuratrix in judicio esse non potest. T. 6. c. 963. D.
- Mulier antequam de morte viri absentis certa fuerit, alii nubere non potest. Tom. 6. c. 1069. E.
- Mulier jex non potest esse ex arbitrio. T. 6. c. 953. D. Illustissima domina potest. Ibid. D.
- Mulier ex causa adulterii dimissa, judicio Ecclesiæ dotem, & dotalitium amittit. T. 6. c. 1147. E. & c. 1148. A.
- Mulier in bonis mariti tacitam habet hypothecam dotis nomine. T. 6. c. 1033. A.
- Mulier an videatur intercessisse pro marito. Tom. 6. c. 706. E.
- Mulier debet omne id, quod percipit ex re mariti, imputare in usuras dotis, non in dotem, & in usuras pro rata. T. 6. c. 623. A.
- Mulier fidejubens pro alio liberatur Senatusconsulto Vellejano. Tom. 6. c. 706. D. E. item si constituerit se soluturam pro alio. Ibid. E. item si rem suam pro alio pignori obligaverit. Ibid. E.
- Mulier divortio facto si dotem a viro repetat, an cogatur vir eam mulieri reddere. Tom. 6. c. 545. E.
- Mulier per epistolam an manumittere possit servum suum. Tom. 6. c. 311. A.
- Mulier prægnans post divortium. Vide, Prægnans mulier.
- Mulier nuptura debitori suo sub hac disjunctione, sive alternatione dotem dixit, *quod mihi debes, aut fundus sempronianus meus tibi erit*, electio est mulieris, utrum malit. Tom. 6. c. 108. C. D.
- Mulier si in ea opinione sit, ut credat se pro dote obligatam, quicquid dotis nomine dederit, non repetit. Sublatâ enim falsâ opinione relinquuntur pietatis causa, ex qua solutum repeti non potest. T. 6. c. 55. A. B.
- Mulier an, & quando jure accusare possit. T. 7. c. 893. E.
- Mulier an possit dote defraudari propter liberos. Tom. 7. c. 1397. E.
- Mulier an possit substituere pupillariter, vel exemplariter. Tom. 7. c. 938. C.
- Mulier an possit testimonium dicere. T. 7. c. 885. C.
- Mulier an præferatur in ratione dotis liberis communibus. Tom. 7. c. 1398. A.
- Mulier major 50. annis olim nuptias contrahere prohibita. T. 7. c. 784. E.
- Mulier major annis 50. pro sterili habetur. Ibid. E.
- Mulier quando domicilium mutet, & sequatur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.
- Mulier quomodo postumum habere possit. T. 7. c. 173. D.
- Mulier si quid medico per fideicommissum reliquerit, quæ ei viva præstare solita sit, quid medico debeatur. T. 7. c. 1311. C.
- Mulier si in diem expromiserit pro alio, an intercessio mulieris infirmetur statim ex Senatusconsulto Vellejano. Tom. 7. c. 1380. C.
- Mulier si libertis legaverit simpliciter, quæ viva præstabat, quid legato cedit. T. 7. c. 1312. A.
- Mulier, si plus sit in legato dotis quam

- quàm in ipsa dote; an fideicom-
missio onerari possit. T. 7. c. 1426. A.
- Mulier si sciens se prægnantem non
esse, petierit, se mitti in bonorum
possessionem ventris nomine, an
sumptus re comperta ab ea repe-
tantur. T. 8. c. 113. E. & c. 114. A.
- Mulier nubens intra annum luctus,
an infamis sit, itemque qui eam
duxit. T. 7. c. 891. C.
- Mulier quibusnam creditoribus præ-
feratur. T. 8. c. 1116. E.
- Mulier ad solennia adhiberi non po-
test. T. 8. c. 964. A.
- Mulier an in exigenda dote præfe-
ratur omnibus creditoribus. T. 8.
c. 105. A.
- Mulier an possit, constante matrimo-
nio, a marito dotem petere. T. 7.
c. 1402. A.
- Mulier ex quo tempore ob inopiam
mariti dotem repetere possit. T.
8. c. 104. E.
- Mulier si sui juris sit, an conferat
dotem, si sit maritus inops. T.
8. c. 105. B.
- Mulier procuratrix, aut defensatrix
esse in iudicio in rem alienam
non potest. T. 8. c. 740. A.
- Mulier nec docere potest, nec testis
esse, neque fidem dicere, neque
iudicare. T. 8. c. 658. B.
- Mulier an possit esse iudex. T. 8. c.
739. C. an arbitrium suscipiat.
Ibid. c. 740. A.
- Mulier non potest ab apparitoribus
domo educi. Ibid. E.
- Mulier remancipata quæ. T. 8. c.
599. C.
- Mulier ventris nomine, per calu-
mnia in possessionem missa, quæ
dicatur. T. 8. c. 494. C. D.
- Mulier heres instituta. Tom. 9. c.
495. A.
- Mulier ingenua potest haberi in
concubinato. T. 9. c. 994. B.
- Mulier prægnans non potest alii
nubere, antequam pepererit, quan-
do maritus est indignus luctu, &
cur. T. 9. c. 452. A. B.
- Mulier est privilegiaria inter credi-
tores, si repetat dotem soluto
matrimonio. T. 9. c. 1134. B.
- Mulier, quæ intra tempus luctus alii
nupsit, quibus pœnis coercetur.
T. 9. c. 452. E. & seq.
- Mulier renuntiare potest Senatuf-
consulto Vellejano. T. 9. c. 375. A.
- Mulier frustra fidejubes. T. 9. c.
262. E.
- Mulier apud quem iudicem repe-
bat dotem soluto matrimonio.
T. 9. c. 1072. C.
- Mulier quando officio tutelæ fungi
potest. T. 9. c. 563. B. & seq.
- Mulier potest renunciare exceptio-
ni Vellejani. T. 9. c. 321. E.
- Mulier facilius se obligat, quàm
donat. T. 9. c. 948. D.
- Mulier non parcat existimationi ma-
riti mortui: nam si nullus heres ei
existat, dotis servandæ causa mit-
titur in possessionem universorum
bonorum, eaque distrahit nomi-
ne mariti, quod erat infame. T. 9.
c. 548. E.
- Mulier transit in potestatem viri
conventionem in manum. T. 9. c.
559. A.
- Mulier est dotis domina. T. 9. c.
479. C. & c. 482. D.
- Mulier plus commodi heredi suo
non relinquit, quàm ipsa habue-
rit. T. 9. c. 496. C. ipsa non po-
test maritum convenire ultra,
quàm facere possit, nec heredem
ejus. Ibid. C.
- Mulier rea adulterii facta post di-
vortium servos manumittere non
potest intra sexaginta dies. T. 9.
c. 1426. C.
- Mulier, adulterii convicta, hodie to-
tam dotem amittit, & donationem
propter nuptias. Ibid. E.
- Mulier in actionibus personalibus
præfertur aliis creditoribus ma-
riti, etiam antiquioribus. T. 9. c.
480. E.
- Mulier, cujus culpâ divortium fit,
multatur dote totâ, & lucro nu-
ptiali. T. 9. c. 500. C.
- Mulier causâ dotis quod privile-
gium habet. T. 9. c. 1215. C.
- Mulier ingenua, quæ conjungit se
servo alieno. T. 9. c. 351. A.
- Mulier jus familiæ, aut suum
heredem habere non potest. T. 9.
c. 1312. C.
- Si mulier libera contra denunciati-
onem meam misceat se servo meo,
serva fit mea, & bona omnia
ejus cum capite in me transferun-
tur genere quodam successionis.
T. 9. c. 926. B.
- Si mulier stipulata est a marito par-
tem dimidiam dotis reddi ei, cui
ipsa vellet relinquere. Tom. 9. c.
1255. D.
- An mulier habeat tacitam hypo-
thecam dotis nomine. T. 9. c.
1134. D.
- Mulier. Vide, Uxor.
- Mulier ex legato patris tantum
consequuta, quantum ei dotis no-
mine debetur a marito, qui patri
dotem solvit, an aliquid lucri fa-
ciat. T. 10. c. 206. C.
- Mulier an sit domina rerum dota-
lium, an maritus. T. 10. c. 298.
A. B.
- Mulier, quæ suæ dotis conservandæ
causâ bona mariti persequitur ju-
re tacitæ hypothecæ, an præfera-
tur prioribus omnibus creditoribus
hypothecariis, etiam expres-
sam, & manifestam hypothecam
habentibus. T. 10. c. 318. D.
- Mulier olim non habebat, nisi ex-
pressam hypothecam in bonis ma-
riti. T. 10. c. 319. A.
- Mulier concurrens cum privato an-
tiquiore vincit, concurrens cum
fisco antiquiore vincitur. T. 10.
c. 319. A.
- Mulier an in gratiam dotis præfera-
tur fisco, si privatus sit antiquior
fisco, & muliere; & fiscus anti-
quior muliere, eo quòd mulier
- præferatur privato, cum scilicet
agitur de bonis mariti distrahen-
dis. T. 10. c. 319. A.
- Mulier concurrens cum privato, &
fisco antiquioribus, quomodo, cum
agitur de dote recuperanda in
bonis mariti, vincat utrumque.
Ibid. A.
- Mulier quo casu, & qua conditio-
ne possit accusare. T. 10. c. 575.
D.
- Mulier quomodo se eximat a fidei-
jussione. T. 10. c. 632. E. & c.
633. A.
- Mulier quo privilegio gaudeat in
rebus mariti adversus creditores.
T. 10. c. 673. D.
- Mulier an omnia sua bona possit
dare in dotem. T. 10. c. 900. B.
- Mulier viripotens an veniat in
suam tutelam. T. 10. c. 1122. C.
D.
- Mulier an possit nuntiare. T. 10. c.
1182. D.
- Mulier si dotem promiserit non im-
putatur marito. T. 10. c. 1227.
A.
- Mulier absenti nubere potest, mulier
absens nubere non potest. T. 1.
c. 397. D.
- Muliebris prudentiæ celerior est
cursus. T. 10. c. 907. C.
- Mulieris venter per quinque inspi-
citur obstetrices. T. 1. c. 403. C.
- Mulieris mores quomodo coerce-
antur, & quomodo mariti. T. 4.
c. 280. E. & c. 281. A.
- Mulieris mores aliter puniuntur, ali-
ter mores viri. Vide, Mores.
- Mulieris obligatio. Vide, Obliga-
tio.
- Mulieris patrimonium est dos. T. 5.
c. 385. A.
- Mulieris legatarii, proprietarii, &
emptoris causa multum a pupilli,
& tutoris causa differt in loca-
tione servanda a venditore, vel
marito, vel testatore, vel usufru-
ctuario facta. T. 5. c. 565. A. B.
- Mulieris imperitiæ in quibus casibus
venia datur. T. 6. c. 169. D.
- Mulieris culpâ divortio facto, jure
multatur dote mulier. T. 7. c.
1398. A.
- Mulieris morte soluto matrimonio,
an maritus ex pacto dotem inte-
gram retinere possit. Ibid. A.
- Mulieris proprium est in domo se
continere. T. 8. c. 658. D.
- Mulieris morte crimen extinguitur.
T. 9. c. 1426. D.
- Pro mulieris dote bona mariti non
debent addici. T. 9. c. 548. C.
& seq.
- Mulieris privilegium in repetitione
dotis. T. 9. c. 478. C. & seq.
- Mulieris dotem repetentis privile-
gium. T. 9. c. 1215. C. & seq.
- Mulieris expromissione an tol-
latur naturalis obligatio, & pi-
gnus remaneat. T. 10. c. 434. D.
- Mulieris intercessione rescissa, credi-
tori vetus actio restituitur. T. 10.
c. 909. E.

- Mulieri ignorantia juris ignoscitur. T. 3. c. 420. D. E.
- Mulieri quando actio dotis recuperandæ nascitur, & quando non. T. 4. c. 476. A. & seq. quid ita-
tuit hic Accursius. Ibid. c. 477. C.
item Joannes Glossator. Ibid. C.
- Mulieri vetustas temporis deductio-
nem impensarum adimere non po-
test. T. 4. c. 288. E.
- Mulieri in petenda dote nil obest
ignorantia juris. Tom. 4. c. 505.
C.
- Mulieri, & minori quando, & qui-
bus casibus succurritur. T. 5. c.
202. B. C.
- Mulieri, de frigiditate viri conque-
renti, fides adhibenda. Tom. 6. c.
1128. A. B.
- Mulieri prohibetur intra conseptum
altaris consistere, vel altari ser-
vire, presbytero faciente sacra. T.
6. c. 974. A.
- Mulieri, quæ pro alio intercessit ani-
mo novandi, non tantum Sena-
tusconsulto Vellejano subvenitur,
sed etiam fidejussori mulieris. T.
6. c. 498. E.
- Mulieri an tacite sint obligatæ res
mariti pro paraphernis. T. 7. c.
1309. B.
- Mulieri quantum lege Voconia relin-
qui potuerit. T. 7. c. 91. E. & c. 92. A.
- Mulieri si legata sint 50. donec nu-
bat, an in singulos annos 50. re-
licta esse videantur, ac debeantur,
donec nubat. T. 7. c. 1318. D.
- Mulieri non prodit ignorantia juris
in compendiis, sive lucris. T. 8.
c. 234. D.
- Mulieri plusquam semissem hono-
rum relinqui non potest lege Vo-
conia. T. 9. c. 1344. E.
- Mulieri nulla ex causa licet a viro
divertere, viro licet. T. 9. c.
1397. D.
- Mulieri danda actio rei uxoris, non
extraneo. T. 9. c. 530. B.
- Mulieri nullus poscendi finis. T. 9.
c. 533. B.
- Mulieri etiam antiquiori, quoad bo-
na mariti distrahenda, quisnam
creditor anteponatur. T. 10. c.
319. A.
- Mulieri factum ignorantem, non jus, an
detur petitio hereditatis, si lega-
tum acceperit. T. 10. c. 480. A.
- Mulieri, & prodigo bonis interdici-
tur. T. 10. c. 529. C.
- L. Mulieri de condit. & demonstr. ex-**
positio. T. 10. c. 1137. D.
- In mulierem an compromitti possit.
T. 3. c. 375. B.
- Mulierem an excuset juris natura-
lis ignorantia. T. 4. c. 1495. D.
- Adversus mulierem Procurator a
gendo mandati, & muliere oppo-
nente exceptionem Senatuscon-
sulti Vellejani, an possit se tueri
replicatione doli. T. 4. c. 206.
E. & c. 207. A.
- Qui mulierem funeravit suis sum-
ptibus, non pietatis causâ, ei datur
actio funeraria de recuperandis
sumptibus in funus mulieris fa-
ctis. T. 4. c. 925. C. hæc actio
est prætoriam, & privilegiata, &
quando datur. Ibid. D.
- Mulierem post quinquagesimum an-
num non gignere, Plinius, & Ari-
stoteles affirmant. T. 5. c. 515.
D.
- Mulierem pro dote ante Justinia-
num non habuisse tacitam hypo-
thecam. T. 7. c. 540. E.
- Mulierem in adulterio deprehen-
sam ipso facto infamia notari. T.
8. c. 446. E.
- Mulierem, cui maritus rerum qua-
rundam suarum plenam proprie-
tatem dedit, vel donavit, vel re-
liquit, si post mortem ejus in se-
cundum matrimonium conve-
nerit, amittere earum rerum
nudam proprietatem, & usufruc-
tum solum earum rerum retinere,
proprietas statim a die secundi
matrimonii acquiri liberis primi
matrimonii. Tom. 9. c. 457. C.
D.
- Mulierem juris ignorantia excusat.
T. 10. c. 480. A.
- De ea muliere, quæ cum audisset,
absentem virum vitâ esse fun-
ctum, alii tunc nupserit, quid sit
statuendum, si prior fuerit re-
versus, an tenetur Lege Juliâ. T.
4. c. 1502. A. B.
- A muliere data dos, & dos ab ex-
traneo data in quo differant. T.
4. c. 999. E.
- De muliere, quæ convenitur a mari-
to ex promissione dotis. T. 5. c.
1166. C.
- De muliere cum marito de dote
agente. T. 5. c. 1165. C.
- Muliere empta, quæ virgo putaba-
tur, an redhibitioni locus sit. T. 7.
c. 751. C. D.
- De muliere, quæ stuprum commit-
tit cum servo proprio. T. 9. c.
1427. D.
- De muliere, quæ sine causa legitima
divertit a marito. T. 9. c. 1425.
E.
- De muliere, quæ beneficio Principis
aliquem adrogaverit. T. 9. c.
1312. C.
- De muliere libera, quæ contra de-
nunciationem domini se jungit
servo alieno, capite minuitur, &
fit ancilla ejus, cujus servus est.
T. 9. c. 993. C.
- Muliere in matrimonio mortuâ, dos
a patre profecta, si pater non sit,
apud maritum an remaneat. T.
10. c. 332. B.
- Cum muliere ejus Provinciæ, in qua
quis officium gerit, an sit connu-
bium, vel concubinatus. T. 10. c.
482. C.
- Mulieres jure naturali inspecto do-
minæ sunt dotis, & soluto matri-
monio, aut inopiâ virorum conti-
gente, jure civili actione hypothe-
cariâ res dotales persequuntur.
T. 10. c. 704. C. D.
- Mulieres honore, & genere marito-
rum nobilitantur. T. 2. c. 737. D.
- Mulieres arbitras esse posse, iudices
non posse. T. 3. c. 375. C.
- Mulieres a patrimonialibus muneri-
bus non excusantur. T. 2. c. 765.
A.
- Mulieres quot modis fiunt impudi-
cæ. T. 2. c. 1098. C. D.
- Mulieres prægnantes neque torque-
ri, neque damnari possunt. T.
1. c. 373. C.
- Mulieres extraneæ, *ovivæ* dicitur
dicitur, quæ sint. T. 3. c. 44. D.
- Mulieres personalia quædam mune-
ra subire coguntur. T. 2. c. 754.
D.
- Mulieres an ad actionem suspecti
admittantur. T. 1. c. 55. E.
- Mulieres admittuntur in quæstio-
nibus læsæ Majestatis, aliâs jus ac-
cusandi non habentes. Tom. 4. c.
1376. A.
- Mulieres libidinosæ hodie magis
maritum, imò fratrem, quàm
patrem verentur. T. 4. c. 1487. A.
- Mulieres olim de suis dotibus fune-
rabantur, etiam si alia bona ha-
berent. T. 4. c. 926. B.
- Mulieres quando utuntur benefi-
cio Senatusconsulti Vellejani, &
quando non. T. 4. c. 935. E. &
c. 936. A.
- Mulieres quid non hodie post mor-
tem viri artibus omnibus deri-
piunt? T. 4. c. 505. C.
- Mulieres, Vide, Fœminæ.
- Mulieres cæteræ extra matrem par-
tæ sunt. T. 5. c. 883. E.
- Mulieres olim in bonis præter do-
tem nil habebant, ne insolescerent.
T. 5. c. 385. A.
- Mulieres infames esse Paulus jurif-
consultus affirmat, si non elugent
maritum tempore legitimo. T. 5.
c. 92. B.
- Mulieres olim ditescere volebant, ne
insolescerent. T. 5. c. 385. A.
- Mulieres, quæ nobis liberorum loco
sunt, uxores ducere non possumus.
T. 5. c. 549. D.
- Mulieres etiam puberes erant in per-
petua tutela. T. 5. c. 1189. D.
- Mulieres olim viræ appellatæ. T. 5.
c. 1199. C.
- Mulieres in Ecclesia ordinari non
possunt, sicut mares. Tom. 6. c.
1043. A.
- Mulieres testes adhiberi possunt ad-
versus clericum. T. 6. c. 850. D.
- Mulieres solent pecuniam fumere
ex arca mariti, infcio marito. T.
6. c. 705. E.
- Mulieres desierunt in perpetua tute-
la esse ex lege Claudia. T. 6. c.
556. A.
- Mulieres olim erant in perpetua tu-
tela. T. 6. c. 311. A.
- Mulieres quinque, septem, & novem
partus habere possunt uno utero.
T. 6. c. 482. E. & c. 483. A. B.
- Mulieres dotatas esse reipublicæ in-
terest. T. 7. c. 1420. B. C.
- Mulieres an ab accusatione prohi-
beantur. T. 8. c. 436. B.

- Mulieres an fisco deferre possint jus alienum, quasi ad fiscum pertineat. Ibid. A.
- Mulieres, etsi non alios, se tamen deferre possunt. Tom. 8. c. 435. C.
- Mulieres non possunt fidejuberere, constituere, expromittere. T. 8. c. 658. D.
- Mulieres non possunt fungi officio argentariorum. Ibid. D. E. arbitrium non suscipiunt. Ibid. E. remouentur ab officiis publicis. Ibid. A. & seq.
- Mulieres cur olim arrogare non poterint. T. 8. c. 740. C.
- Mulieres humiles, abjectæ & famosæ quæ censentur. Tom. 9. c. 444. E.
- Mulieres, quæ transmigrant in aliam familiam, obliuiscuntur liberos prioris matrimonii. T. 9. c. 457. E.
- Mulieres veneficas, vel adulteras domo exigere licuit viro, liberis de sinu sublatis, clavibusque ademptis. T. 9. c. 1397. D.
- Mulieres nihil habebant in urbe Roma præter dotem, parapherna parcissima. T. 9. c. 1215. E.
- Mulieres, damnatæ in opus metalli ad tempus, an retineant libertatem. T. 10. c. 123. C.
- Mulieres quo casu, & qua summa bonorum excedente heredes institui non poterant. T. 10. c. 486. B. C.
- Mulieres ad accusandum in re annonaaria admittit Præfectus annonæ. T. 10. c. 855. D.
- Mulieres an removeantur ab officio mensæ argentariæ. T. 10. c. 980. E.
- Mulierum intercessiones prohibentur. T. 1. c. 388. A. & duobus casibus ipso jure nullæ sunt, Ibid. A.
- De mulierum luctu. T. 3. c. 159. E.
- Mulierum patrimonium olim consistebat in dotibus. T. 4. c. 926. A.
- Mulierum hereditates lege Voconia coarctatæ sunt. T. 5. c. 385. A.
- Mulierum legato etiam virgines contineri. T. 5. c. 1199. C.
- Mulierum intercessiones. T. 5. c. 448. C. Vide, Intercessiones.
- Mulierum intercessiones improbantur Senatusconsulto Vellejano. T. 6. c. 74. C. D.
- Mulierum intercessiones infirmat Senatusconsultum Vellejanum. T. 6. c. 345. A.
- Mulierum iudicium non sequimur sine inquisitione. T. 7. c. 1217. D.
- Mulierum officium est domum curare, & liberos. T. 8. c. 659. A. & c. 740. B.
- Mulierum intercessio quibus casibus non valet. T. 9. c. 320. C. D. c. 324. D.
- Mulierum luctui lex præscripsit certum tempus. Tom. 9. c. 452. A.
- Mulierum mores grauioribus qui. T. 9. c. 499. C.
- Mulieribus tutoris auctoritas necessaria. T. 3. c. 173. A.
- Mulieribus, quæ pro aliis intercesserunt, succurritur exceptionis, replicationis, & conditionis ope. T. 1. c. 1294. C.
- Mulieribus lugentibus viros decem menses dati. Vide, Luctus, & lugere.
- De mulieribus scenicis. Tom. 2. c. 1098. C.
- Mulieribus intercedentibus in rem suam non succurritur. Tom. 4. c. 937. E.
- Mulieribus jus ignorantibus subueniri solet, sed non in lucris. T. 4. c. 503. E. aliquando etiam subueniri solet rusticis non habentibus copiam jurisconsulti, quem consulant. Ibid. E.
- Mulieribus in quibus casibus, & quam ab causam restitutio in integrum denegatur. T. 5. c. 234. D.
- Mulieribus tunc succurrendum, cum defenduntur, non ut facilius calumpniantur. T. 5. c. 98. D.
- Mulieribus, quæ contrahunt secundas nuptias, antequam priorem virum eluxerint, pœnæ indicæ. T. 9. c. 451. D.
- De mulieribus liberis, quæ se seruis alienis coniunxerunt, Senatusconsultum Claudianum. T. 9. c. 1448. E.
- De mulieribus instituendis plura. T. 10. c. 486. B. C.
- Mulionem mutationibus deputatum qui sollicitat, vel recepat, ut coercendus. T. 2. c. 992. A.
- Muliones, & intitores seruis urbanis continentur. T. 1. c. 436. C.
- Mulomedicorum immunitates. T. 2. c. 767. C.
- Mulorum verbum est ambiguum, nam & mulæ eo verbo significari possunt. T. 6. c. 502. C.
- Mulorum, vel mularum par si legitur, nihil interest, an duo muli, seu duæ mulæ. Tom. 7. c. 1177. E.
- Mulsam, & œnomeli an pro eodem a jurisconsultis habeantur. T. 3. c. 714. A.
- Mulsam quomodo fiat. Tom. 7. c. 1455. D. an vini nomine continentur. Ibid. D.
- Multa quid. T. 2. c. 90. B. C.
- Multa minor ovis unius olim fuit, hodie assium decem. Tom. 3. c. 302. D.
- Multa in jure tacite licent, quæ expressè non licent. Tom. 4. c. 372. B. si lex potestatem testandi non dederit, nec privatus dabit. Ibid. B.
- Multa fiunt inutiliter nominatim, quæ si verbis tegantur, utiliter fiunt. T. 7. c. 978. B.
- Multæ dictionem, & pignoris capionem an habeant, qui iudicationem habent. T. 2. c. 90. A.
- Multam indicare. T. 3. c. 302. C.
- Multarum compendia sunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
- Mundanum se esse dicebat Socrates. T. 9. c. 1023. A.
- Mundualdi vox, unde dicta. T. 6. c. 1120. D.
- Mundo muliebri quænam adnumerantur. T. 3. c. 272. A.
- Mundo muliebri legato quænam cedunt. T. 1. c. 438. C.
- Mundus muliebris quis. T. 1. c. 809. C. D.
- Mundus muliebris, & ornamentum muliebri differunt. Ibid. C. D.
- Mundus ab ornamentis separatur. T. 1. c. 438. E.
- Mundus virilis nullus est. T. 10. c. 1166. B.
- Muneræ civilia, seu publica invitibus iunguntur. T. 7. c. 94. A.
- Municare pro communicare. T. 3. c. 235. D.
- Municipales magistratus. Vide, Magistratus municipales.
- Municipales magistratus sunt annui. T. 4. c. 845. B.
- Municipales magistratus dicuntur duumviri. T. 9. c. 1120. B.
- Municipalis ordo tormentis eximitur. T. 2. c. 889. C.
- Municipalis magistratus an habeat jus dandi tutoris. T. 4. c. 304. E.
- Municipalis magistratus habuit jurisdictionem usque ad certam summam. T. 7. c. 57. D.
- Municipalis magistratus jus habet dicendæ mulctæ. T. 8. c. 586. D.
- Municipalis lex. Vide, Lex municipalis.
- Municeps qui dicitur. T. 4. c. 852. B.
- Municipem origo propriè facit. T. 1. c. 884. D. & Tom. 2. c. 737. A.
- Municipem, & curialem pro eodem accipi. T. 2. c. 860. E.
- Municipem origo, manumissio, adoptio, aut adlectio facit. T. 8. c. 641. B.
- Municipes quibus modis fiunt. T. 2. c. 737. A.
- Municipes tria faciunt. T. 2. c. 734. A.
- Municipes qui propriè vocantur. T. 1. c. 884. D.
- Municipes originarii, & voluntarii. T. 2. c. 734. A.
- Municipes intelliguntur scire, quod sciunt hi, quibus est summa rei publicæ commissa. T. 3. c. 354. E.
- Municipes an per seruum suo nomine acquirere possint. Tom. 5. c. 704. C.
- Municipes heredes institui non possunt, & cur. T. 5. c. 703. E.
- Municipes, & municipia, cives, & civitates an per se possessionem apprehendere possint. T. 5. c. 703. D.
- Municipes quibus promiscuè utuntur, ea nullo modo possidere dicuntur. T. 5. c. 704. A.
- Municipes qui sint, & dicantur. T. 5. c. 123. A.
- Municipes an per se, vel per alios, & per quas personas, & quid sibi adqui-

adquirere possint . T. 7. c. 392. D.
Municipes, quibus non solvitur vectigal, idest emphyteuma, retinebunt rem quasi sibi commissam . T. 7. c. 379. D.
Municipes tenentur actione ad exhibendum. T. 7. c. 614. C. D.
Municipes incertum corpus est, & universorum non idem animus . Ibid. D.
Municipes hodie institui heredes possunt, olim non poterant, & cur. T. 7. c. 1200. E.
Municipes non obligabatur legibus Romanorum . T. 8. c. 499. B.
Municipes proprie qui sint . T. 8. c. 641. B.
Municipes qui. Ibid. A. B. & c. 498. E. & c. 499. A.
Municipes unde dicti. Ibid. B.
Municipes an per se possidere possint. T. 8. c. 253. A. an per alium possint. Ibid. A.
Municipes an heredes institui possint, & an succedere possint. T. 8. c. 5. C. an ei legari possint. Ibid. C.
Municipia, & **municipes** cur heredes institui non possunt . Tom. 1. c. 332. D.
Municipia hodie loco privatorum habentur . T. 5. c. 243. A.
Municipia quæ sint proprie . T. 5. c. 660. C.
Municipia olim non poterant institui heredes ex Senatusconsultis . T. 7. c. 1200. E.
Municipia possidere per administratores licet, per se possidere non possunt. T. 7. c. 392. D.
Municipia incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Municipibus quid concessum est, & quid non . T. 4. c. 397. A. B.
Cum **municipibus** testamenti factio olim non erat . T. 7. c. 614. D.
Municipiorum Consules qui . T. 5. c. 1175. B.
Municipiorum bona privatorum esse intelliguntur. T. 5. c. 660. C.
Municipiorum singulorum sunt magistratus municipales . T. 10. c. 386. E.
Municipum titulus correctus . T. 3. c. 245. B.
Munificem fieri quid sit, & significet. T. 5. c. 688. C. D.
Munifices quomodo græcè quidam interpretari soleant. T. 5. c. 123. B.
Munifices qui dicuntur . Tom. 9. c. 1452. D. E.
Munificia . T. 5. c. 688. C.
Munificium, id est, vectigali obnoxium. Ibid. C.
Munire sua prædia a vi torrentium aquarum sapere est. T. 5. c. 666. A.
Munis res, idest, communis . T. 3. c. 235. D.
Munis quid significat, & quid immunis. T. 9. c. 401. C.
Munus quid sit . T. 2. c. 739. B. & T. 5. c. 1175. A.

Munus personale non licet adærare. T. 2. c. 747. B.
Munus publicum, & jus civile . T. 1. c. 1028. B. C.
Munus cogendarum angariarum . T. 3. c. 741. D.
Munus, donum, & xenium differunt . T. 3. c. 150. C.
Munus publicum si duobus injunctum sit, quis prius conveniendus . T. 4. c. 38. C.
Munus patrimonii, & **munus possessionis** idem est. T. 4. c. 853. E.
Munus aliquid quemadmodum suscipimus, ita perfungi solemus. T. 4. c. 830. C.
Munus exigendi tributi patrimoniale est, & cur. T. 4. c. 854. B.
Munus exigendi tributi num habetur inter sordida munera . T. 4. c. 855. C.
Munus hospitis aliàs metatum dicitur . T. 4. c. 854. B.
Munus, & honor in quo differunt. T. 5. c. 1175. A.
Munus sustinenti honor deferri potest. Ibid. A. B.
Munus publicum est tutela. T. 5. c. 161. A.
Munus Sitonæ quod est. T. 5. c. 178. A. & T. 6. c. 510. C.
Munus publicum an arbitro impedimento esse possit . T. 5. c. 178. A. B.
Munus quot modis dicatur . T. 5. c. 123. A.
Munus frumenti comparandi de pecunia publica personale est, non patrimoniale. T. 6. c. 510. C.
Munus interpretatur donum, & largitionem; munus gladiatorium, venationem . T. 7. c. 1132. E.
Munus necessarium, donum voluntarium quid proprie . Tom. 8. c. 619. D.
Munus publicum quid . T. 8. c. 739. D.
Munus tribus modis dicitur . T. 8. c. 499. B. C.
Munus quodcumque donum non dicitur . T. 8. c. 619. D.
Munus hamatum, viscatum, speliendi aliquid . T. 9. c. 234. A.
Munus patrimoniale quid sit . T. 10. c. 751. A.
Muneris publici vacatio . Tom. 2. c. 744. C.
Muneris injuncti sumptus ad omnes pertinet collegas . T. 2. c. 823. C.
Muneris sub specie, quod minus exsequitur, nemo dicitur alterius muneris farcinâ relevari . T. 10. c. 821. B.
Munere civili qui functus est, certi temporis vacationem habet . T. 2. c. 705. D.
De munere gratuito non est iudicandum . T. 9. c. 1185. D.
Munera hamata, & viscata . T. 1. c. 1103. E.
Ad munera personalia qui, & qualis sint nominandi. T. 2. c. 769. C.

Ad munera civilia nominationes ut fieri debent . T. 2. c. 716. A.
Munera civilia inter patrem, & filium familias sunt indivisa . T. 2. c. 705. D.
Munera civilia per ordinem profortunarum modo sustinenda sunt . T. 2. c. 739. C.
Munera civilia iterare, vel contumnuare nemo cogitur . Tom. 2. c. 717. D.
Ad munera civilia minores 25. annis vix admitti possunt . Tom. 2. c. 752. B.
Munera reipublicæ quæ sunt . T. 1. c. 1028. A.
Munera, quæ patrimonii utilitatis publicæ gratiâ indicuntur, ab omnibus subeunda sunt . Tom. 2. c. 739. D.
Munera patrimoniorum mulieres etiam sustinere debent . Tom. 2. c. 741. A.
Munera civilia quemadmodum indicuntur . Ibid. C. D.
Munera corporalia, & pecuniaria quando remittuntur . Tom. 2. c. 739. E.
Munera alia ordinaria, alia extraordinaria . T. 4. c. 55. C.
Munera civilia etiam invitis injungi possunt . T. 4. c. 19. A.
Inter munera publica, & privata differentia quæ . T. 4. c. 1025. E.
Munera sordida non mandantur Dejurionibus . T. 4. c. 855. C.
Munera, & honores non ornationibus, sed potioribus sunt injungenda . T. 4. c. 866. E.
Munera patrimonialia duplicia sunt, & quænam illa . Tom. 4. c. 854. A.
Munera monachorum, & stellionum sunt munera hamata, seu viscata . T. 5. c. 1055. E.
Munera nuptialia, aut nuptiales sportulas tutori matri, aut sorori pupilli mittere non tenetur . T. 5. c. 581. D.
Munera civilia, quæ fœminis interdita sunt, qualia sint, & quomodo distinguantur . T. 5. c. 447. E.
Munera civilia fœminis interdita . Ibid. E.
Munera civilia deferuntur invitis . T. 6. c. 510. D.
Munera publica an invitis deferantur . T. 7. c. 65. B.
Munera sponsalitia quando redduntur, & quando non redduntur. T. 9. c. 435. A. & seq.
Munera sponsalitia retineri ab ea, quæ non jure despondit. Tom. 9. c. 438. C. D.
Munera sponsalitia . Vide, Sponsalitia, Sponsalitia .
Munera sponsalitia, nuptialia . T. 9. c. 440. A.
Muneralis lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
Munerum seminarium est curia . T. 2. c. 738. C.

- Munerum varia genera. Tom. 1. c. 1028. A.
- Munerum vacationem non habent infames. T. 2. c. 706. C.
- Munerum, seu honorum divisio, & enumeratio, & quid sit munus. T. 1. c. 885. C. D.
- Munerum vacatio a Principe est impetranda. T. 2. c. 705. D.
- Munerum sordidorum excusatio ad heredem tranfire non potest. T. 2. c. 749. C. D.
- De munerum excusationibus. T. 2. c. 745. B.
- Munerum civilium quædam sunt patrimonialia, quædam corporalia, & quibus singula indicuntur. T. 4. c. 851. A.
- Munerum vacatio, & excusatio quibus publicanis datur. Tom. 4. c. 864. D.
- Munerum civilium vacatio cui specialiter concessa est, is non excusatur a solennibus muneribus, indicationibus, functionibus. T. 4. c. 855. C. D.
- A muneribus personalibus excusatur ætas 70. annorum. T. 2. c. 706. A.
- A muneribus sordidis qui excusantur. T. 2. c. 748. E.
- A muneribus sordidis vindicantur Illustres. T. 2. c. 750. C.
- A muneribus patrimonialibus qui excusantur, & qui non. Tom. 2. c. 745. B. & seq.
- Muneribus publicis originis tantummodo, vel domicilii causâ obligamur. T. 2. c. 736. D.
- A muneribus civilibus qui non excusantur. T. 2. c. 705. C.
- Muneribus civilibus functis quanto tempore vacatio conceditur. T. 2. c. 738. D. E.
- De muneribus inter patrem, & filium non continuandis, & de intervallis. Ibid. A. & seq.
- De muneribus, atque donis. T. 3. c. 150. B.
- Muneribus civilibus injungendis num sola ratio possessionis idonea sit citra speciale privilegium a Principe datum. Tom. 4. c. 853. D.
- A muneribus civilibus libertus clarissimi viri immunitatem non habet, sed tantum a tutelis. Tom. 4. c. 852. B.
- A muneribus personalibus reipublicæ, patriæ suæ, libertus non excusatur propter operas, obsequia, vel ministeria, quæ patrono suo debet. Ibid. A.
- A quibus muneribus veterani excusantur, & a quibus non. Tom. 4. c. 855. A. B.
- A muneribus civilibus ætas quæ excusatur. T. 4. c. 853. B.
- In muneribus civilibus duo collegæ correi sunt debendi, secus in magistratibus. T. 4. c. 859. A.
- A quibus muneribus excusentur Philosophi, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
- A muneribus, tutelisque conducto-
- res vestigialium an excusentur. T. 4. c. 864. C.
- A muneribus civilibus quinque liberorum numerus in provinciis excusat. T. 4. c. 853. B.
- A muneribus civilibus quinque removeantur. Tom. 5. c. 447. E.
- De muneribus gerendis causæ ad cuius agnitionem spectant. T. 8. c. 583. A.
- De muneribus, & honoribus. T. 9. c. 131. B. C.
- Qui a muneribus civilibus delatis, vel honoribus appellant, an alius eorum loco creetur. T. 10. c. 801. A.
- Muneribus, & donationibus modum imposuit lex Cincia, quæ Muneralis dicitur. T. 10. c. 1230. D.
- Murci qui sint, & ut mulctandi. T. 3. c. 456. B. C.
- Murex conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.
- Muricus quid, & ex quo fit. T. 3. c. 298. D.
- Muri cur sancti dicuntur. T. 1. c. 62. D.
- Murileguli, & conchylioleguli. T. 2. c. 795. D.
- Murilegulo alterutro parente natus deterioris parentis conditionem sequitur. T. 2. c. 797. A.
- Muris fundos suos cingere non omnibus permittitur. T. 9. c. 1179. B.
- Murorum sanctitas an antiquior, quàm portarum. Tom. 1. c. 62. E.
- Murorum reparationi tertia pars redditus civitatis cujusque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
- Murum examina inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. C.
- Musarii, sive musivarii qui, & eorum privilegia. T. 2. c. 768. A. B.
- Musica ars est ingenua, & liberalis. T. 1. c. 1024. D.
- Musici a tutelis non excusantur. Ibid. D.
- Mustum an vini nomine contineatur. T. 7. c. 1455. D.
- Mustum è vinea vendita si venditor emptorem non patiatur evehere, emptori quæ actio sit. Tom. 7. c. 794. B.
- Mustum tria comprehendere. Ibid. C.
- Mutari solet jus, ita ut nomina. Vide, Jus.
- Nihil mutari ex antiquo sine confusione multarum rerum, & perturbatione populi. T. 9. c. 924. B.
- Mutatio status causam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.
- Mutatio personarum an rem mutare dicatur, sive aliam, atque aliam rem faciat. T. 5. c. 954. D.
- Mutatio, quæ rem auget. Tom. 5. c. 425. D.
- Mutatio, quæ rem minuit. Ibid. D.
- Quæ mutatio rei pignori datæ perimat pignus, vel non. Ibid. D.
- Mutatio summa est mors, interit usque subjecti. Tom. 5. c. 426. C.
- Mutatio voluntatis, sive inconstantia venditoris, an libertati officiat. T. 5. c. 680. D.
- Mutatio familiæ capitis deminutio est. T. 5. c. 1154. C.
- Mutatio domini servitutem non mutat. T. 6. c. 516. B.
- Mutatio voluntatis est pœnitentia, & contra, pœnitentia est mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. B. C.
- Mutatio personarum aliam, atque aliam rem facit. Tom. 6. c. 10. A.
- Mutatio sententiæ in docto homine quasi inconstantia cuiquam debet objici. T. 10. c. 137. E.
- Mutatio quælibet mutat usufructum. T. 10. c. 1130. D.
- Mutationis specierum distinctio in legatis observatur. T. 5. c. 425. E.
- Mutationis genera quomodo sunt distinguenda. Ibid. D.
- Mutatione rei extinguere pignus videtur. Ibid. C.
- De mutatione nominis. Tom. 9. c. 1451. C.
- Mutationum distinctiones vix in usufructu servantur. Tom. 5. c. 426. B.
- Muti loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
- Muti, surdi, & furiosi testamentum quando finiatur. Tom. 5. c. 1059. B. C.
- Mutinesium consuetudo abrogata, qui concubitus nimium tribuebant. T. 6. c. 1092. C.
- Mutua pecunia. Vide, Pecunia mutua.
- Mutua vita data est. T. 5. c. 392. B.
- Mutua stipulatio inter vicinos de damno infecto quando interponatur. T. 5. c. 651. E. & c. 652. A.
- De mutua pecunia, sive credita. T. 7. c. 655. C. & seq.
- Mutua pecuniæ usuræ non debentur ex pacto nudo, sine vinculo stipulationis. T. 4. c. 953. D.
- Mutua pecuniæ periculum, nisi aliud actum sit, ad debitorem pertinere. T. 7. c. 635. E.
- Mutua pecuniæ obligatio quomodo fit. T. 7. c. 655. C.
- Mutua donationes. Vide, Donationes.
- Mutuari an dicatur, quod commodato accipitur. T. 5. c. 392. C.
- Mutuas petitiones sæpe institui apud eundem judicem. Tom. 9. c. 334. B.
- Mutui definitio. Tom. 3. c. 324. A.

Mutui notatio vera. T. 3. c. 325. C.
 Mutui dationes, ut hæc verba accipi debeant. Tom. 1. c. 1300. D.
 Mutui non debentur usuræ. T. 3. c. 214. E.
 Mutui, & commodati quænam sit differentia. T. 1. c. 192. E.
 Mutui datio in quibusnam rebus consistat. T. 1. c. 191. E.
 Mutui, & promutui eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
 In mutui obligatione contrahenda non inspicitur, in cuius rem, vel nomen pecunia accipitur, & vertatur, sed quis accipiat, & cuius contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.
 Ex mutui causa nemo obligatur eâ actione, quæ ex mutuo nascitur. T. 4. c. 873. A.
 Mutui datio unde appellata. T. 5. c. 390. C. D.
 Mutui datio appellata est ab eo, quod de meo tuum fit. Tom. 5. c. 397. D.
 Mutui nomen multiplex est. T. 5. c. 392. B.
 Mutui dati dominium transfertur in accipientem; commodati, pignoris, depositi, locati, conducti non item. Tom. 5. c. 393. A.
 In mutui datione oportet, dominum esse dantem. T. 5. c. 390. A.
 Mutui vera definitio, genere, specie, & differentiâ constans. Ibid. C.
 Mutui actio, & actio calendarii differunt. T. 7. c. 625. C.
 Mutui singularia præcepta quædam. T. 7. c. 657. B. & seq.
 Mutui datio an concessa sit ei, qui liberam peculii administrationem habet. T. 7. c. 661. D.
 Mutui esse commodatum ad abusum. T. 8. c. 319. E.
 Mutui dationes quomodo accipiuntur. T. 9. c. 322. D.
 Mutui indebiti solutio promutuuum est. T. 9. c. 218. B.
 Mutui obligationem non contrahunt servi, nisi pro modo peculii. T. 9. c. 311. A.
 Mutui non dantur usuræ, nisi deductæ sunt in stipulationem. T. 9. c. 218. C.
 Mutui, aut promutui extra casum obligatio, aut actio nobis non acquiritur per liberam personam, retinetur quidem, & conservatur. T. 10. c. 642. D.
 Ex causa mutui an nobis adquiratur obligatio per liberam personam. T. 10. c. 979. B. C.
 Mutui ea est natura, ut beneficio afficiat debitorem, qui accipit. T. 10. c. 984. B.
 Ex mutuo debita pecuniæ periculum esse debitoris. T. 1. c. 1463. B.
 In mutuo exigitur, ut quod datur,

fiat accipientis. Tom. 3. c. 324. B.
 In mutuo non res eadem, sed ejusdem generis reddi debet. Tom. 3. c. 325. C.
 In mutuo, post moram, pecuniæ non debentur usuræ, quia non sunt deductæ in stipulationem. T. 4. c. 939. C.
 Mutuo accepto vino non attenditur, an sit auctum, an diminutum vini pretium. T. 5. c. 395. D.
 Mutuo si in id agatur, ut quod datur statim, & extemplo reddatur, res ridicula peragitur. T. 5. c. 397. B. C.
 In mutuo nunquam queritur de dolo, vel culpa, quia res consumenda datur, non servanda, ut in commodato. T. 5. c. 416. B.
 Ex mutuo consensu oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
 In mutuo pactum in continenti factum nihil prodesse ad acquirendam obligationem, præterquam in pecunia nautica. T. 7. c. 659. C.
 De mutuo conditio. T. 7. c. 623. E.
 Mutuo si data sit res; an ea periculo sit ejus, qui eam accepit. T. 8. c. 320. E.
 Mutuo dare non poterant Præsides provinciarum tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. E. an possint sumere mutuuum. Ibid. 207. A.
 Ex mutuo quomodo constituantur duo rei debendi. T. 9. c. 207. D.
 Actioni ex mutuo adhæret propriæ conditionis nomen. Tom. 10. c. 958. C.
 Quæ ex mutuo datur actio, non habet aliud, quàm conditionis nomen. T. 10. c. 983. B. C.
 Mutus an testamentum facere possit. T. 1. c. 104. C. D. & T. 6. c. 1071. E. & T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 968. C.
 Mutus, surdus, furiosus stipulationem contrahere an possint. Tom. 1. c. 202. E. & c. 203. A.
 Mutus, & surdus re, literis, & consensu obligari possunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.
 Mutus per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. Tom. 1. c. 1153. A.
 Mutus emere, & vendere potest, non autem furiosus. T. 1. c. 395. B.
 Mutus in testamento testis esse non potest. T. 1. c. 330. C.
 Mutus, & surdus olim familiæ emptores fieri non poterant. T. 1. c. 1089. B.
 Mutus, & surdus servos manumittere possunt inter amicos, vel per epistolam. T. 1. c. 463. A.
 Mutus an feudum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.
 An mutus, & surdus bonorum possessionem petere possint, & an eis dies petendæ possessionis ce-

dant. Tom. 4. c. 396. B. quid de cæco. Ibid. E. quid cæcis concessum est, & quid non. Ibid. E. & c. 397. A. de municipibus quid sentiendum. Ibid. c. 397. A.
 Mutus, & surdus pro absentibus, & ignorantibus habentur. T. 4. c. 1146. B.
 Mutus hereditatem adire non potest, & quare. Tom. 4. c. 396. B. C.
 Mutus, & surdus ab honoribus excusantur, non a muneribus. T. 5. c. 1175. C.
 Mutus an possit esse procurator. T. 5. c. 1177. D. Vide, Procurator.
 Mutus, & surdus, ut matrimonium contrahere possunt, ita procuratores dari, & qua ratione hoc illis concessum. T. 5. c. 115. A. B.
 Mutus an præsens esse dici possit. T. 5. c. 909. E.
 Mutus, & surdus donare non prohibentur, per traditionem scilicet, vel mancipationem, vel cessionem in iure, non per stipulationem. T. 6. c. 689. A.
 Mutus si intellectum habet, potest videri respondere. T. 7. c. 714. C.
 Mutus quare non possit stipulari, nec promittere. T. 8. c. 1057. C.
 Mutus an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 962. B. C.
 Mutus an intervenire possit iis contractibus perficiendis, qui nudo consensu perficiuntur. T. 8. c. 383. B. an in contractibus, qui verbis perficiuntur, intervenire possit. Ibid. C.
 Mutus an obligationem, vel stipulationem contrahere possit. T. 8. c. 324. B.
 Mutus an tutor esse possit. T. 8. c. 383. C.
 Mutus an in emptionibus, traditionibus, & similibus contractibus obligari possit. T. 8. c. 387. A.
 Mutus, & surdus quomodo possint obligari. T. 10. c. 525. A. B.
 Mutuum est juris gentium. T. 1. c. 9. C. D.
 Mutuum esse contractum. Tom. 1. c. 922. E.
 Mutuum quid a proprio differt. T. 3. c. 325. B.
 Mutuum quid a commodato differat. T. 1. c. 763. D.
 Mutuum quibus in rebus consistat, & quibus non. T. 3. c. 324. A.
 Mutuum non contrahitur alienæ pecuniæ datione. Ibid. B.
 Mutuum tacitum quid. T. 2. c. 659. C.
 Mutuum conciliare solet consumptio bonâ fide facta. T. 1. c. 1439. C. & c. 1465. D.
 Mutuum undenam ita appellatum. T. 1. c. 192. A.

- Mutuuum quid est. T. 4. c. 184. A.
 Mutuum propriè est commodatum ad abusum. T. 4. c. 1136. C.
 Mutuum est species alienationis. T. 5. c. 392. B.
 Mutuum cum pupillo absque tutoris auctoritate contractum non consistit. T. 5. c. 415. D.
 Mutuum est quodcumque habemus ad tempus. T. 5. c. 392. B.
 Mutuum datur, non ut eandem speciem creditor, quam dedit, idest, cujus dominum accipientem fecit, recipiat, sed aliam ejusdem generis. T. 5. c. 390. C.
 Mutuum est creditum speciale. T. 5. c. 398. A.
 Mutuum in his solis rebus, quæ sunt in abusu, consistere potest. T. 5. c. 391. A.
 Mutuum est, quod conductori datur in antecessum. T. 5. c. 392. B.
 Mutuum non est, si genus aliud recipimus, ut pro tritico vinum. T. 5. c. 390. C.
 Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 5. c. 399. A.
 Mutuum in quibus rebus consistit. T. 5. c. 392. D.
 Mutuum vulgus appellat præstitum. Ibid. D.
 Mutuum pro commodato accipitur, & commodatum pro mutuo. Ibid. D. E.
 Mutuum esse contractum. T. 5. c. 390. C.
 Mutuum, & promutuum certi conditionem specialem continent. Ibid. B.
 Mutuum est quasi commodatum ad abusum. T. 5. c. 393. A.
 Mutuum consumptio conciliat. T. 5. c. 969. E.
 Mutuum cur in cæteris rebus, quæ non in numero, pondere, vel mensura consistunt, & æstimantur, sed corpore solo constant, non consideretur, rationem reddit auctor probabilem. T. 5. c. 394. D.
 Mutuum in rebus tantum similibus, non dissimilibus consistit. T. 5. c. 395. A.
 Mutuum non est, nisi alienatio sit. T. 6. c. 83. D.
 Mutuum est creditum solubile, quod reddi, & resolvi oportet. T. 6. c. 83. D.
 Mutuum consumptione conualescit, quod propter dissensum contractuentium ab initio non fuit mutuum. Ibid. B.
 Mutuum, & donatio in quo differunt. Ibid. D.
 Mutuum alienæ pecuniæ consistit. T. 6. c. 360. A. B.
 Mutuum damus non recepturi eandem pecuniam, sed aliam tantam. T. 7. c. 626. C.
 Mutuum non fieri, nisi dominium mutetur. T. 7. c. 633. A.
 Mutuum eodem genere reddi oportere, quo datum est. T. 7. c. 626. C.
 Mutuum eadem bonitate reddendum, qua datum est. T. 7. c. 633. C.
 Mutuum contractus est. Tom. 7. c. 624. E. & c. 625. A.
 Mutuum re contrahitur. T. 7. c. 625. D.
 Mutuum quid. T. 7. c. 624. B. propriè datur ad abusum. Ibid. B. commodatum ad usum. Ibid. B.
 Mutuum species, creditum genus. T. 7. c. 631. E.
 Mutuum voluntas nuda non efficit. T. 7. c. 658. E.
 Mutuum an contrahi possit sub conditione. T. 7. c. 647. E. & c. 648. A.
 Mutuum an sit verbum Siculum, an Latinum. T. 7. c. 625. E. & c. 626. A.
 Mutuum conditionale. Tom. 7. c. 636. B.
 Mutuum aliud est, aliud est scenus. T. 7. c. 625. C.
 Mutuum a mutatione nomen habet. Ibid. E.
 Mutuum, & depositum differunt. T. 8. c. 319. C. & seq. & c. 616. A. B.
 Mutuum in quibus rebus consistit. T. 7. c. 631. E.
 Mutuum cur sic dicatur. T. 7. c. 625. B. est sui naturæ gratuitum. Ibid. C.
 Mutuum quando ambigitur esse, vel donatio. T. 7. c. 674. A. & seq. c. 678. A. & seq.
 Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 7. c. 631. E.
 Mutuum non in corporibus, sed in speciebus consistit. T. 7. c. 861. D.
 Mutuum non contrahitur nudâ conventionem, sed traditionem propriæ pecuniæ. T. 7. c. 857. A.
 Mutuum nomen an mero jure ex omni contractu nudâ conventionem fieri possit. Ibid. D.
 Mutuum unde ita nominatum. T. 8. c. 1046. C.
 Mutuum non adimit usuram. T. 8. c. 576. B.
 Mutuum vini, olei, frumenti, quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
 Mutuum ab aliis contractibus, qui re contrahuntur, in quibus differat. T. 8. c. 320. D.
 Mutuum est alienationis species. Ibid. B. an contrahatur datione alienæ rei. Ibid. B.
 Mutuum in quibus consistit, an ex res dentur ad abusum. T. 8. c. 319. D. E.
 Mutuum fideicommissum inter fratres potest remitti pactione. T. 9. c. 29. A.
 Qui mutuum dat, rem suam utendam dat. T. 9. c. 292. D.
 Mutuum est contractus. Tom. 9. c. 218. C.
 Mutuum non contrahitur pecuniæ alienæ datione. T. 9. c. 205. D.
 Ut mutuum contrahatur, quid requiritur. T. 9. c. 1010. E.
 Mutuum quid. Tom. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 970. B.
 Mutuum non consistit de re aliena. T. 10. c. 416. D.
 Mutuum an datione pecuniæ contrahatur. T. 10. c. 462. C.
 Mutuum verum in quibus consistat. T. 10. c. 970. B.
 Mutuum an admittat usuram. T. 10. c. 986. A.
 Mutuum an sit idem, quod scenus. T. 10. c. 1262. A.
 Mutuum an sit semper voluntarium. T. 10. c. 1064. A.
 Mutuum aliud est, aliud promutuum. T. 10. c. 1098. E.
 Mutuus congressus, promercium, commercium. Tom. 7. c. 34. E.
 Myrrina vasa. T. 1. c. 435. B.
 Mysteriis veris si qua caret Ecclesia, non est Ecclesia. T. 10. c. 815. E. & c. 816. A.

N

- N** Am pro sed. T. 1. c. 75. E.
 Nancitor verbum quid significat. T. 3. c. 263. D.
 Narbonensis provincia Gothia olim vocabatur. T. 6. c. 1000. E.
 Nardus Pistica. T. 1. c. 1451. C.
 Narratio, quæ fit in litis contestatione, quid sit, & qualis esse debeat. T. 10. c. 922. B.
 Nascendi conditio infamem non facit, sed ratio tantum vitæ, & instituti est turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
 Nasci, & edi dicuntur abortivi. T. 5. c. 620. B.
 Nasci possunt quinque, septem, & novem postumi uno utero. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
 Qui nasci sperantur, pro superstitionibus habentur. T. 6. c. 427. C.
 Nasci dicitur, qui in Christi nomine tingitur aqua. T. 7. c. 21. E.
 Nasci dicitur, qui adoptatur in alienam familiam. Ibid. E.
 Nasci dicuntur, qui pro Christo patiuntur, & ex hac vita migrant. Ibid. E. & c. 22. A.
 Nasci dicuntur, qui consulatum adipiscuntur. T. 7. c. 22. A.
 Nasci dicuntur, qui ab exilio revertuntur. Ibid. A.
 Nascimur variis modis, & qui sunt illi nascendi modi, & quotuplices. T. 7. c. 21. E. & c. 22. A.
 Non omnis nascitur, qui utero exit. T. 4. c. 553. A.
 Natales quando plus valent, quam testes. T. 9. c. 274. C.
 Natalibus omnes liberti ipso jure restituuntur. T. 2. c. 725. B.
 Natalibus restitutus nec obsequium, vel honorem debet, nec quasi ingratus accusari potest. Tom. 2. c. 1117. C.
 Natalibus restituti meliore sunt conditione, quam annulo donati. T. 2. c. 725. A.
 De natalibus restituendis. T. 1. c. 840. E. & T. 9. c. 647. C.
 Natalibus non officit manumissio, nec

nec fuisse in servitute. Tom. 1. c. 15. A.
 Natalibus restitutus libertus a Principe. T. 7. c. 124. B.
 Natalibus libertinum non restituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.
 Qui natalibus restituti sunt a Principe, obsequia non debent. Ibid. C.
 Natalis dies adoptionis. T. 7. c. 22. A.
 Natalis dies Imperii. Ibid. A.
 Natalis dies Sanctorum qui dicuntur. Ibid. A.
 Minucius Natalis jurisconsultus temporibus Trajani. T. 10. c. 757. B.
 Natalitia. T. 8. c. 619. B.
 Natalitia gemma quæ sit. Ibid. A.
 Natalitium, quod est munus, dicitur quidem donum. Ibid. D.
 Natalitius domini dies, dictus olim *Sol novus*. T. 10. c. 1232. E.
 Natalium dignitas semel liberis quæ sita, eis non aufertur ob patris casum. T. 4. c. 971. E.
 Natalium quæstio ad forum Ecclesiasticum pertinet. T. 6. c. 813. B.
 Natalium causa spiritalis est. T. 6. c. 1135. B. C.
 Natalium restitutio juris patronatus plenissima est abolitio. T. 9. c. 647. D.
 Natalium restitutio jus ingenuitatis restituit. T. 9. c. 647. C. libertum omnimodo ingenuum facit, ut nec obsequia manumissori debeat. Ibid. C.
 Nati non videntur, qui mortui nascuntur. T. 1. c. 457. E.
 Nati sequuntur deteriorem conditionem parentis. T. 4. c. 1382. B.
 Pro natis infantes vulgari sermone accipiuntur. T. 4. c. 1180. D.
 De iis, qui nati nobis extranei heredes futuri sunt ex edicto Prætoris, non jure civili. Tom. 6. c. 427. D.
 Nati post captivitatem, patri mortuo apud hostes sunt sui heredes ex lege Cornelia. Tom. 8. c. 189. D.
 Pro natis habentur, qui concepti sunt. T. 6. c. 427. C.
 Nato postumo conferri bona possunt, non nato non possunt. T. 5. c. 619. A. B.
 Pro nato habetur in jure, qui in utero est. Ibid. B. quando pro nato non habetur. Ibid. B.
 Natorum, & postumorum differentia. T. 1. c. 336. A.
 Natura maris est imperare, sceminae obsequi. T. 4. c. 792. D. in quibus causis melior conditio sceminarum videtur esse. Ibid. E.
 Natura non patitur, ut idem sit actor, & reus ex eadem causa. T. 4. c. 678. D.
 Natura nihil facit frustra, nec homo prudens. T. 4. c. 262. C.
 Natura auri noscenda est, non fa-

cultas auri, Cicero *ad Attic.* ait. T. 5. c. 395. C.
 Naturâ æquum est, nequis alienis spoliis suas augeat facultates. T. 5. c. 1091. E.
 Natura, & jus gentium pro eodem accipiuntur. T. 5. c. 505. D.
 Natura est communis omnium hominum. T. 5. c. 438. A.
 Naturâ inferior ager superiori servitutem debet, ut naturaliter ex superiori aquam profluentem excipiat. T. 5. c. 661. D.
 Natura non patitur, ut uterque sit emptor, uterque venditor. T. 5. c. 500. A. B.
 Natura, sive substantia est temperatura auri, vel argenti, vulgo *lally*. T. 5. c. 395. C.
 Naturâ loci quod incommodi nobis in agro nostro allatum est, id æquo animo ferre debemus. T. 5. c. 664. B.
 Natura soli a seipsa mutari potest. T. 5. c. 665. B.
 Natura rerum, hominum gratiâ, fructus innumeros comparavit. T. 5. c. 727. B.
 Natura non patitur, ut quis partim sit servus, partim liber. T. 6. c. 470. D.
 Natura quid. T. 7. c. 16. C.
 Natura vitæ usuram dedit, tanquam pecuniæ, nullâ præstitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
 Natura, & naturalia jura unde ita dicantur. T. 8. c. 910. D.
 Natura quis debeat. T. 8. c. 702. D. E.
 Nihil natura, nec ars, nec vir sapiens faciunt frustra. Tom. 10. c. 484. D.
 Naturæ causa certa, & perpetua est. T. 3. c. 298. A.
 Naturæ rerum nihil incertum est. T. 1. c. 196. E.
 Naturæ, & artis perelegans comparatio. T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.
 Naturæ nomine jus naturale, vel gentium intelligi. T. 1. c. 1506. E.
 Naturæ leges ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.
 Naturæ vinculum pacto solvitur. T. 4. c. 729. E.
 Naturæ vocabula sunt filius, & mater, cognatus etiam naturæ verbum est. T. 5. c. 160. E.
 De naturæ jure. T. 7. c. 13. E. & c. 14. A. & seq.
 Quod naturale est, jure civili non perimitur. T. 4. c. 502. B.
 Naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.
 Naturale debitum neque ab alio, neque a seipso exigere potest, nec debet. T. 5. c. 130. A.
 Naturales liberi fideicommissarium quando excludunt. Tom. 4. c. 1214. C.
 Naturales qui jam propriè dicantur. T. 8. c. 899. E. & c. 900. A.

Naturales quibus modis efficiantur legitimi. T. 8. c. 1015. C.
 Naturales filii qui dicuntur. T. 8. c. 191. D.
 Naturales, & adoptivi an differant. T. 8. c. 165. B. C.
 Naturales emancipati an nomen familiæ amittant. Vide, Emancipati.
 Naturales liberi multipliciter accipiuntur. T. 9. c. 552. C.
 Naturales liberi a spuris liberis multum distant. T. 9. c. 553. A.
 Naturales liberi quibus modis iusti efficiuntur. Ibid. C. D.
 Naturales liberi quinam sint. T. 10. c. 491. D.
 Naturales liberi quid ex parentum successione possint lucrari. T. 10. c. 675. E. & c. 676. A.
 Naturales filii, curiales facti, sunt legitimi. T. 10. c. 675. E.
 Naturales inter liberos, & spurios differentia. T. 10. c. 821. E. & c. 822. A.
 De naturali fossa actione aquæ pluvie arcendæ agi non potest. T. 5. c. 665. D.
 Naturalia jura quæ sunt. T. 8. c. 190. B.
 De naturalibus liberis. T. 1. c. 700. E.
 De naturalibus emancipatis, & an veniant ad bonorum possessionem. T. 8. c. 165. C.
 De naturalibus liberis, & matribus eorum, & ex quibus causis iusti efficiantur. T. 9. c. 552. B. & seq.
 Naturalis obligatio quid est. T. 4. c. 727. E.
 Naturalis obligatio tollitur multo pluribus modis, quàm civilis. T. 4. c. 728. B.
 Naturalis filius, & adoptivus in quo differunt. T. 4. c. 808. A.
 Naturalis juris ignorantia neminem excusat. T. 4. c. 1495. D.
 Naturalis filius qui dicatur. T. 5. c. 1006. C.
 Naturalis possessio solo corpore consistit. T. 5. c. 693. D.
 Naturalis possessio ubi necessaria non est. Ibid. B. C.
 Naturalis ratio nuptias non sola impedit, nisi concurrat civilis. T. 5. c. 540. B.
 Naturalis obligatio. Vide, Obligatio naturalis.
 Naturalis possessio. Vide, Possessio.
 Naturalis de testamento patris queri potest. Tom. 7. c. 211. C. D.
 Naturalis possessio. T. 9. c. 1007. B. C. Vide, Possessio.
 Naturalis filius quisnam sit. T. 10. c. 451. A.
 Naturalis filius non potest fieri legitimus, nisi vocatis agnatis, quorum interest. T. 10. c. 837. E.
 Naturalis pater quisnam sit. T. 10. c. 1118. D.
 Naturaliter quod sit, perpetuum esse videtur. T. 3. c. 298. A.
 Naturaliter quomodo intelligendum. T. 5. c. 522. E.

Natu-

- Naturaliter possidere quid . T. 7. c. 607. E.
- Naturaliter qui possident, & qui non possident. T. 7. c. 588. C.
- Naturaliter quod acquiritur, per omnes acquiritur, non quod civiliter. T. 10. c. 286. A.
- Naturaliter servus non prohibetur id sibi a nobis acquirere, quod ab aliis nobis acquireret. Tom. 10. c. 286. C.
- Natus, & prognatus in quo differunt. T. 1. c. 151. A.
- Natus ex ingenio, & colono, vel ancilla, matris conditionem sequitur. T. 2. c. 875. B.
- Natus septimo mense matri prodest. T. 1. c. 458. C.
- Bis natus quis dicatur. T. 7. c. 21. E. & c. 22. A.
- Navarrorum Reges olim Duces fuerunt. T. 6. c. 943. C.
- Nauceros nullam vim oportet sustinere. T. 2. c. 783. C.
- Naucerus quis sit. T. 10. c. 429. E.
- Naufragii periculum pertinet ad locutores. T. 3. c. 191. A.
- Naufragii periculum solus agnoscit fiscus, non possessores, qui semel suo munere functi sunt annonam collata, & in navem imposita. T. 2. c. 789. C.
- Naufragii tantum periculum suscipit creditor. T. 10. c. 462. C.
- Naufragio facto, contributio non fit. T. 1. c. 386. B.
- Naufragio an liberetur debitor certi corporis. T. 4. c. 952. D.
- Naufragio demersum siquid sit in mare, vel flumen, qui id possidet an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
- Naufragiorum jus. T. 2. c. 788. A.
- Naufragium non liberat debitorem creditæ pecuniæ. T. 4. c. 952. D.
- Naufragium est casus major. T. 9. c. 298. E.
- Navem fluctibus vexatam levis jactura defendit. T. 1. c. 385. E.
- Navem locare aliud est, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.
- Navem ædificatam ex aliena arbore ejus esse, cujus fuit arbor. T. 5. c. 379. C.
- Navem captam ab hostibus, aut equum an possim legare. T. 7. c. 977. C.
- De nave quæ navigando deterior facta est. T. 5. c. 533. D.
- Nave laborante, si quis alienas merces in mare projecit, ut suas servaret, quomodo teneatur. T. 7. c. 850. D. E.
- Naves amnicæ. T. 2. c. 805. C.
- Naves maritimas privatis habere licet. T. 2. c. 787. A.
- Qui naves habere non possunt. T. 3. c. 163. A. B.
- Navi annonam publicam onustæ qui privatum onus imposuerit, publice puniendus. T. 2. c. 787. E.
- De navibus non excusandis. T. 2. c. 787. A.
- Pro navicella an debeatur portorium. T. 10. c. 1036. A.
- Naviculam conchyliorum lectioni deputatam qui usurpaverit, ut puniendus. T. 2. c. 774. D. E.
- Navicularii, naucleri, navarchi, nautici, exercitores navium idem sunt. Tom. 2. c. 788. E.
- Navicularii, susceptam annonam publicam transvehendam, ex ea negotiari vetantur. T. 2. c. 784. A.
- Navicularii, qui aliquid deripuerint, ut puniendi. T. 2. c. 784. B.
- Navicularii qui erant. T. 9. c. 936. C.
- Navicularii qui dicuntur. T. 9. c. 605. A. excusantur a tutela. Ibid. A.
- Navicularii sub cujus sint cura, & an excusentur a muneribus publicis. T. 10. c. 856. A. B.
- Naviculario mortuo, nullo relicto herede, corpus naviculariorum, ex quo ipse erat, ei succedit remoto fisco. T. 9. c. 936. C.
- Naviculariorum periculum ad totum eorum corpus pertinet pro rata portione. T. 2. c. 790. B.
- Naviculariorum prædiis, & eorum omnibus rebus. T. 2. c. 785. C.
- Naviculariorum certum fuit in urbe corpus. T. 2. c. 783. D.
- De naviculariorum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
- Navicularius, qui urbis annonam alio avertendo distrahit, capite damnandus. T. 2. c. 785. A.
- Navicularius, qui publicas species vehit, naufragii casum non præstat. T. 2. c. 788. C.
- Navicularius. Vide, Magister navis.
- Navicularius, qui petit veniam ætatis, debet probare mores suos. T. 10. c. 856. B.
- Navigationis opportune tempus. T. 2. c. 789. B.
- Navis quæ sint partes. Tom. 1. c. 942. C.
- Navis ususfructus quemadmodum extinguitur. T. 1. c. 1330. C.
- Navis pars non sunt tabulæ, remi, transtra, antennæ. T. 4. c. 618. E.
- Navis partes quæ sunt. T. 5. c. 81. D.
- Navis magister quis dicatur. T. 5. c. 427. D.
- Navis partes enumerantur. T. 5. c. 81. D.
- Navis armamenta. T. 6. c. 448. B.
- Navis legata, & post testamentum particulatim resecta, an peti possit. T. 7. c. 1008. E.
- Navis legata si dissoluta fuerit, an convalescat legatum, si post alia navis reficiatur. T. 7. c. 1009. A.
- Navis pars est malus, artemo non est. T. 8. c. 651. B.
- Navis exercitor an de damno, aut furto teneatur, quod in nave factum est. T. 8. c. 333. B. C.
- Navis levandæ causâ, si quid projectum sit in mare, vel flumen, qui id possidet, an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
- Navis magister. Vide, Magister navis.
- Nautibuli unde confectum nomen. T. 3. c. 473. E.
- Nauta oneris averse actione tenetur. T. 3. c. 191. A.
- Nautæ ex recepto custodiæ plus tenentur, quam depositarii. T. 1. c. 744. B. C.
- Nautæ qui dicuntur. T. 9. c. 304. B. C.
- Nautæ accipiuntur pro exercitoribus, & naviculariis. Ibid. B.
- Exnautarum delicto, & ex quasi delicto exercitoris actio in factum. Ibid. D.
- Nautica verba ferè omnia a Græcis desumpsit idiotismus noster Gallicus. T. 6. c. 473. A. B.
- Nautica pecunia. Vide, Pecunia nautica.
- Nautica usura. Vide, Usura nautica.
- Nauticæ pecuniæ creditor periculum suscipit. T. 4. c. 952. E. & seq.
- Nauticæ leges. Vide, Leges nauticæ.
- Nauticæ pecuniæ periculum creditor suscipit, & ideo ei maxima usura debetur ex pacto. Tom. 7. c. 865. B.
- Nauticarum pecuniarum duo genera. T. 1. c. 1241. A.
- In nauticis quæstionibus lex Rhodia quoque est sequenda, & quatenus. T. 4. c. 1413. D.
- De nautico scenore. T. 1. c. 780. B. C. & T. 2. c. 255. D. & T. 7. c. 862. A. & seq. & T. 9. c. 348. A.
- Nauticum scenus quomodo contrahatur. T. 7. c. 865. C.
- Nauticum scenus. T. 9. c. 348. A. Vide, Scenus nauticum.
- De nautis Tiberinis. T. 2. c. 814. E.
- Neapolitanum Regnum Rex Gallicæ sibi alia ratione vindicare nequit, quam jure adoptionis. T. 4. c. 619. A.
- Nebuloni vix unquam est sinceræ fides. T. 1. c. 1417. B.
- Qui necatus sit veneno, an vi, clam, vel palam, quid interest. T. 4. c. 907. B.
- Necessaria electio non est libertas. T. 4. c. 520. C.
- Necessaria mora. Vide, Mora.
- Necessaria novatio. Vide, Novatio.
- Necessaria obtemperatio obligat, ut in servo herede instituto. T. 7. c. 654. C.
- Necessariæ impensæ. T. 8. c. 548. E. & T. 9. c. 502. D. E.
- Necessarii in jure non dicuntur se pro herede gerere, aut adire; vel hereditatem cernere, sicut & extranei non dicuntur se immiscere. T. 4. c. 191. A.
- Necessarii heredes qui sunt. T. 4. c. 190. C. horum sunt duo genera. Ibid. D.
- Necessarii, & extranei heredes quomodo differant. Tom. 5. c. 875. B.
- Necessarii heredes quare ita dicuntur. T. 8. c. 985. E.
- Necessariis personis qui annumerantur. T. 5. c. 13. B.
- Necessarium vectigal quid Paulus jurisconsultus nominet. Tom. 5. c. 632. C. D.

Neces;

Necessarium iusjurandum . Vide ,
Iusjurandum necessarium .
Necessarium a Græcis accipitur pro
eo , quod refertur in iure . T. 10.
c. 418. E.
Necessarium quod est , an sit utile .
T. 10. c. 1181. B.
Necessarius heres si nondum se bo-
nis immiscuerit, violato sepulcro
hereditario, fracto, & dejecto, an
possit agere sepulcri violati . T.
4. c. 191. A. B.
Necessarius heres . Vide , Extra-
neus . Vide , Heres .
Necessarius heres servus : Vide ,
Servus . Vide , Heres .
Necessarius heres qui sit , & quid
in solutione æris alieni domini
sui præstare debeat . Tom. 5.
c. 763. D.
Necessarius heres quinam dicatur .
T. 8. c. 985. D.
Necesse non est id fingere, ubi sup-
pletionem non est opus . Tom. 4.
c. 159. E.
Necessitas est vis voluntati contra-
ria . T. 1. c. 1483. C.
Necessitas jus constituit . Tom. 1.
c. 725. C.
Necessitas juris est obligatio . T. 4.
c. 100. D. & c. 727. E.
Necessitas juris . T. 6. c. 3. D. E.
Necessitas . Vide , Voluntas .
Necessitas probandi . Vide , Pro-
bandi necessitas .
Necessitas venditorem in maiorem
fraudem inducit, quàm emptore-
m . T. 10. c. 192. A.
Necessitatis verbo significatur obli-
gatio . T. 4. c. 520. D.
Necessitati potestas non est conjun-
cta . T. 4. c. 100. E.
Necessitati succumbere cogimur .
T. 5. c. 821. E.
Propter necessitatem rei familiaris
nemo donat , ut ea se absolvat,
dum premitur . Tom. 4. c. 520.
C.
Necessitate juris dicitur fieri ven-
ditio fideiussori, cum creditor
suum aliter ab eo consequi non
possit . T. 4. c. 933. B.
Quod necessitate fit , non est bene-
ficium, nec liberalitas . Tom. 4.
c. 520. B.
Ex necessitate omnia æstimamus,
vel ex utilitate , vel ex voluptate,
vel ex aménitate . Tom. 4.
c. 895. C.
In necessitatibus nemo liberalis exsi-
stet . T. 4. c. 520. C.
Necessitudinis jus est inæstimabile .
T. 1. c. 1475. E.
Necessitudinis æstimatio infinita .
T. 8. c. 709. B.
Necessitudo quid in iure . Tom. 1.
c. 495. C.
Necessitudo personarum testimo-
nium rei veræ plerumque cor-
rumpit . T. 4. c. 1478. E.
Necem patris interfecti filii , qui
non vindicant, paternâ hereditate
decidunt . T. 4. c. 1388. A.
Necis per vim illatæ causa quid

differat a causa veneni . Tom. 4.
c. 908. A.
Nefariæ nuptiæ . Vide , Nuptiæ .
Nefas, seu infas, quid veteribus di-
ctum fuerit . Tom. 5. c. 838.
A.
Nefasti dies . T. 1. c. 404. D.
Negantia pleraque sunt , quorum
probatio , seu ratio exigitur . T.
9. c. 264. A.
Negantia sunt multa , quorum pro-
batio exigitur . Tom. 10. c. 683.
A.
Negantis nulla est probatio . T. 6.
c. 1074. E.
Negantis ratione naturali non est
probatio . T. 7. c. 867. D.
Negatio , aut affirmatio in præsens,
aut præteritum tempus concepta
secundum Dialecticos statim ve-
ra , aut falsa est . T. 4. c. 1426.
C.
Negatio minoris summæ maiorem
complectitur . T. 5. c. 80. A.
An negatio sit exceptio , an sit ul-
la ejus probatio . T. 5. c. 815.
E.
Negationi nulla subest causa, nul-
la directa probatio . T. 6. c. 848.
B. ex circumstantiis probari po-
test . Ibid. B.
Negationem imitatur taciturni-
tas, non confessionem . Tom. 4.
c. 162. D.
Pro negatione non habetur taci-
turnitas . T. 5. c. 758. C.
Negationes duæ in hisce libris fre-
quenter ponuntur pro una nega-
tione . T. 4. c. 712. C.
Negationes multæ sunt , quæ effe-
ctu affirmationes sunt . Tom. 10.
c. 636. C.
Negatoria actio . Vide , Actio .
Negatoria actio est reipsa confes-
soria . T. 10. c. 1196. B.
Negligentia scæda quæ . Tom. 1.
c. 1118. E.
Negligentia unius creditoris vigi-
liis , & sedulitati reliquorum of-
ficere non debet . T. 5. c. 769.
B.
Negligentia magna , culpa est . T.
8. c. 633. C.
Negligentia , aut fraus vitio verti-
tur , non paupertas . Tom. 9.
c. 584. A.
Negligentiæ accusatoris pœna quæ .
T. 9. c. 1476. B. C.
Negligentiæ nostræ quæ nobis ad-
numerantur . T. 9. c. 1197. E. &
c. 1198. A.
Negligere , & omittere custodiam
aliud est , aliud negligere , & o-
mittere possessionem . Tom. 4.
c. 650. D.
Negotia filii , matri testamento pa-
tris commissa , quæ mater agere
potest , & quæ non . T. 4. c. 878.
E. & c. 879. A.
Negotia , quæ perficiuntur nudo
consensu . T. 6. c. 462. A. B.
Negotia sunt plura , quàm vocabu-
la . T. 4. c. 174. C.
Ad negotia aliena qui accedit ex

necessitate officii , & amicus vo-
luntarius , qui ultro suscipit alie-
na negotia gerenda , quomodo
differunt . T. 4. c. 1009. D.
Negotia hereditaria urgentia , quæ
T. 4. c. 907. D.
Negotia cujus gessi ignorans ; quæ
actio ei competat . T. 4. c. 873.
E.
Negotia aliena gerens usuras præ-
stare cogitur , & cujus nempe
pecuniæ . T. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
Negotia aliena gerenda qui suscipit,
quàm cautè quis versari in iis de-
beat . T. 5. c. 124. D. E.
Negotia gratuita sunt mandatum ;
& commodatum ; T. 5. c. 419.
B.
Negotia aliena gerere volens in pe-
cunia scœnori collocanda , eum
imitari debet , cujus ipsa est , ne
sterilem illam , & vacuum inve-
niat . T. 5. c. 132. D.
Negotia hereditaria gerens quas
cautiones exigere debeat a lega-
tariis . T. 5. c. 136. A. B.
Negotia non solum viventis, sed
etiam mortui, id est, hereditaria ja-
cente hereditate geri possunt, &
quæ actio ultro citroque datur .
T. 5. c. 124. C.
Negotia pupilli , & heredis gerens ;
quæ acquirat , & quam actionem
habeat . T. 5. c. 133. D. E.
Negotia nudo consensu obligatio-
nem quæ constituant . Tom. 7.
c. 828. C.
Ea tantum negotia nudo consensu
obligationem constituunt , quæ
legitimum nomen habent . T. 10.
c. 449. E.
Negotari cautiùs discere , ait Tibe-
rius . T. 4. c. 380. D.
Negotatio restituta . T. 3. c. 1. A.
Negotatio venalitiaria . Tom. 1.
c. 216. D.
Negotiationis compendium est ex-
tra emptionem , vel extra con-
ductionem . T. 1. c. 1481. E.
Negotiationem exercere non posse
nobiliores natalibus , & honora-
tos , & ditiores patrimonio . T.
9. c. 402. C.
Negotiationes quæ olim fuerint
illicitæ . T. 8. c. 151. B. C.
Negotiatores Imperatori deservien-
tes a muneribus excusantur . T.
2. c. 746. D.
Negotiatores nec civilem , nec ar-
matam militiam habere possunt .
T. 2. c. 952. E.
Negotiatores , ne modum excedant,
Episcopi curare debent . Tom. 2.
c. 781. B. C.
Negotiatores malæ fidei qui dicun-
tur . T. 9. c. 1033. E.
Negotiatores distinguendi ab his ,
qui patrimonio ditiores, vel ho-
noribus clariores sunt . Tom. 9.
c. 402. C. D.
Negotiatores ne inter se conjurent,
& paciscantur , ne minoris mer-
ces, quàm statuerint, distrahant .
T. 9. c. 397. D.

Nego;

- Negotiatores frumentarii an fuerint sub cura Præfecti annonæ . T. 10. c. 856. C.
- Negotiatores quinam sint . T. 10. c. 1125. D.
- De negotiatoribus , qui pecunias mutuas accipiunt , & pignori opponunt , quæ ex iis pecuniis comparari sunt . T. 9. c. 1199. C. D.
- Negotiatorum tria sunt onera . T. 3. c. 472. B.
- Negotiatorum conventio de non pluris vendendo certas merces an sit licita . T. 10. c. 1032. E. & c. 1033. A.
- Negotii si non sit nomen proprium , qualis sit actio , quæ datur ex eo negotio . Tom. 10. c. 1040. E.
- In negotiis Sempronii gerendis , aliquis negotium quoque Titii gessit ignorans , queritur , an Sempronio teneatur ille actione negotiorum gestorum , non tantum Sempronii , sed etiam Titii negotii nomine . Tom. 4. c. 873. D.
- In negotiis gestis id solum spectamus , quod gestum est . Tom. 6. c. 14. D. E.
- Ex negotiis quædam inter ignorantes non rectè contrahuntur , inter scientes rectè . T. 8. c. 584. A. & c. 776. B.
- Ex negotiis gestis in rem actio non est , sed in personam . Tom. 10. c. 890. C.
- Ex negotio existit obligatio civilis , & naturalis . Tom. 5. c. 74. A.
- Ex negotio non competit actio mandati . T. 6. c. 14. D.
- Ex negotio alieno gesto quot , & quænam dentur actiones . T. 10. c. 889. E.
- Ex negotio , quod nomine vacat , an detur actio civilis . Tom. 10. c. 1041. A.
- Negotiorum gestor dolum , & omnem culpam præstat . T. 1. c. 362. E.
- Negotiorum gestori minoris ætatis in integrum restitutio datur , licet dominus major sit . T. 1. c. 368. E.
- Negotiorum gestor alienare non potest . T. 4. c. 879. D.
- Negotiorum gestor non tantum dolum , sed & culpam præstare tenetur . T. 4. c. 921. D.
- Negotiorum gestor pecuniæ debitæ usuras debet ob causam administrationis , quam percepit , aut percipere potuit . T. 4. c. 876. E.
- Negotiorum gestor sine mandato procuratori est adsimilis . T. 4. c. 940. E.
- Negotiorum gestor , & tutor in quo differunt . Tom. 4. c. 879. D.
- Negotiorum gestor rem alienare non potest . Ibid. D.
- A negotiorum gestore rationes purgandæ sunt apud iudicem decimo quoque die . Tom. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
- Negotiorum gestori , sive Procuratori comparatur actor , servus , sive dispensator . T. 5. c. 136. C.
- Negotiorum gestor pupilli , vel servi in initiis novæ condendæ familiæ non est urgendus ad solutionem in solidum ex edicto prætorio . T. 5. c. 126. D.
- Negotiorum gestorum actio competit ei , qui captivi negotia in civitate , aut extra eam existens gessit . T. 5. c. 133. D.
- Negotiorum gestorum actio inter absentes contingit . T. 5. c. 471. B.
- Negotiorum alienorum gestores an vim majorem , aut aliud quid præstare teneantur . T. 5. c. 125. E.
- In negotiorum gestione , cujus temporis conditio spectetur . T. 5. c. 126. B.
- Negotiorum gestor cur absque cessione actionis de furto agere non possit . T. 5. c. 587. B. C.
- Negotiorum gestorum defuncti actio cui , & quando , & pro quibus negotiis competat . Tom. 5. c. 383. C. & seq.
- Negotiorum gestores dolum , & culpam levissimam præstare tenentur . T. 5. c. 125. E.
- Negotiorum gestor indebitum an repetere possit . T. 5. c. 259. B. C.
- Negotiorum gestores quomodo a M. Tullio appellentur . Tom. 5. c. 123. C.
- Negotiorum gestores qui dicantur . T. 5. c. 123. C.
- De negotiorum alienorum administratione ex mandato , vel sine mandato . T. 5. c. 1162. B.
- Negotiorum gestio est quasi contractus , in quo exitus rei , sive effectus spectatur potius , quam initium . T. 6. c. 14. D.
- Negotiorum gestorum actio . Ibid. D. Vide, Actio negotiorum gestorum.
- Negotiorum gestorum actio cui datur , & cui denegatur in impensis in re communi factis . T. 7. c. 580. E. & seq.
- Negotiorum administrator , a negotiis ex justa causa remotus , an annua præteriti temporis ex causa fideicommissi petere possit . T. 7. c. 1314. E.
- Negotiorum gestorum actio quibus , & adversus quos detur . T. 7. c. 875. A. B.
- Negotiorum alienorum administrationem sine mandato suscipere , an delictum , vel culpa sit . Tom. 8. c. 329. B.
- Negotiorum conventus illiciti . T. 9. c. 397. B. C.
- Actio directa negotiorum gestorum ex quo detur . T. 10. c. 889. A. B.
- Actio negotiorum gestorum contraria an detur tantum voluntario Procuratori . T. 10. c. 889. A.
- Negotiorum gestorum actio non accedit obligationi de dote . T. 10. c. 1231. D.
- Negotium do , ut des , nomine caret . T. 1. c. 773. E. & c. 774. A.
- Negotium commune quibusdam absentibus agi potest , si præsentibus rem ratam dominum habiturum cavere sint parati . Tom. 1. c. 641. E.
- In negotium mittere quid sit , & a negotio dimittere . Tom. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
- Negotium nullum contrahitur inter pupillum , & tutorem . T. 1. c. 222. D.
- Negotium quid propriè sit , & quid connotet . T. 3. c. 673. B.
- Negotium alienum , quod quis semel susceperit , vel ultro , vel ex mandato , impune deferi nequit . T. 5. c. 419. B.
- Negotium defuncti gerens , nullius negotium gerere dicitur . T. 5. c. 383. E.
- Negotium suum ex mandato alieno gerens actionem quandoque in mandatore habet . T. 5. c. 464. C.
- Negotium nullum contrahitur inter stipulantem , & promittentem , nec utrum inter stipulantem , & extraneum , qui stipulanti non respondet . Tom. 6. c. 350. D.
- Negotium peculiare est negotium partis , vel domini . T. 6. c. 15. B.
- Negotium facio , ut des , nullam habere similitudinem cum negotiis civilibus , ideoque ex eo non datur actio præscriptis verbis . T. 7. c. 831. B.
- Negotium gerere non est maleficium exhibere . T. 8. c. 800. C.
- Qui negotium pro tutore gessit . T. 9. c. 586. B. C.
- Negotium bonæ fidei dolo , & fraude contractum , an sit ipso jure nullum . T. 10. c. 277. B.
- Negotium pro lite sumitur . T. 10. c. 400. A.
- Nema sericum . T. 2. c. 795. A. B.
- Nema , & metaxa quid significant . T. 10. c. 505. E.
- Nemesiaci . T. 3. c. 311. E.
- Neminem esse idoneum defensorem sine satisfactione . T. 5. c. 1184. E.
- Neminem sibi ipsi causam , id est , titulum possessionis mutare posse , certissima juris regula est . T. 5. c. 716. D.
- Neminem sibi ipsi causam , sive titulum possessionis mutare posse . T. 6. c. 313. A.
- Neminem esse idoneum defensorem rei alienæ sine satisfactione . T. 6. c. 514. C.
- Neminem rem suam condicere , nisi furi , regula juris est . T. 7. c. 638. C. & cur . Ibid. C.
- Nemini damnum dat , injuriamve facit ,

facit, qui jure publico utitur. T. 5. c. 646. D.
 Nemini res sua servire potest. T. 6. c. 699. B.
 Nemo in patria sua Præfidi adfide-
 dere potest, & cur. T. 4. c. 834. D. E. verba Cassiodori quæ hic. Ibid. c. 835. B.
 Nemo invitus alteri donat. T. 4. c. 1370. C.
 Nemo invitus de domo sua extrahi debet, ut in jus vocetur: satis est, denuntiationem fieri ad domum. T. 4. c. 1394. C.
 Nemo potest obligare rem alienam, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.
 Nemo rem, vel jus heredis sui non rectè legat. T. 4. c. 1218. E.
 Nemo sub specie muneris, quod minus exsequitur, alterius muneris oneribus relevari debet. T. 4. c. 866. B.
 Nemo alteri utiliter paciscitur, nisi ei, in cujus potestate est, T. 4. c. 840. A.
 Nemo alteri utiliter stipulari potest, quomodo hoc sit intelligendum. T. 4. c. 1337. C.
 Nemo ex aliena jactura lucrum facere debet. Tom. 4. c. 891. B.
 Nemo ex causa mutui obligatur ex actione, quæ ex mutuo nascitur. T. 4. c. 873. A.
 Nemo scemina pecunias credere debet incertus animi muliebris. T. 4. c. 936. D.
 Nemo idoneus videtur esse defensor litis alienæ sine satisfactione. T. 4. c. 1296. D.
 Nemo actum legitimum alieno nomine exsequi, aut peragere potest. T. 5. c. 1093. B.
 Nemo alterius rei locuples, & idoneus defensor absque satisfactione intelligitur. Tom. 5. c. 653. E.
 Nemo rem suam futuram in eum casum, quo sua sit, utiliter stipulatur. T. 5. c. 861. A.
 Nemo rem suam sibi dari purè stipulatur rectè, & cur. Ibid. A.
 Nemo debet onerari supervacua cautione. T. 5. c. 647. C.
 Nemo cogitur id facere, cujus effectus nullus futurus est. T. 5. c. 177. A.
 Nemo facile pro eo fidejubeat, qui vergit ad inopiam. T. 5. c. 463. C.
 Nemo fidejubere potest suo nomine. T. 5. c. 413. D.
 Nemo idem duobus separatimolvere compellitur. T. 5. c. 650. D.
 Nemo invitus emancipatur. T. 5. c. 1109. A.
 Nemo invitus rem alienam defendere cogitur. T. 5. c. 63. B.
 Nemo invitus utile judicium patitur. T. 5. c. 669. A.
 Nemo, nisi miles sit, potest mori,

ut pro parte testatus, pro parte intestatus existat. T. 5. c. 900. E.
 Nemo prohibendus est libertati favore. T. 5. c. 377. A.
 Nemo prohibetur, quod conduxit, alii locare. T. 5. c. 525. C.
 Nemo, quod suum est, usufrucipit. T. 5. c. 729. A.
 Nemo rem suam usufrucipit, Tom. 5. c. 747. D.
 Nemo sanus præsumitur indebitum solvisse, sicut nec projicere nemo existimatur, quod suum est. T. 5. c. 964. B. C.
 Nemo absens, qui se reipublicæ munus editurum pollicitus est, obligatur ad editionem muneris, quia apud rempublicam ipsam fieri pollicitatio debet. T. 6. c. 631. E.
 Nemo, alieno nomine, lege agere potest. T. 7. c. 69. D.
 Nemo plus juris in alium transfert, quam ipse habet. T. 7. c. 704. A.
 Nepos Opiter quis apud veteres dicebatur. T. 1. c. 122. E. & c. 123. A.
 Nepos, & filius in hereditatem concurrere non possunt. Tom. 1. c. 1266. E.
 Nepos jure civili exheredari potest. T. 1. c. 1054. B.
 Nepos, si filius præcedat, non est suus, sed agnatus. T. 4. c. 781. C.
 Nepos ex filio adoptivo natus, in familia adoptiva susceptus, utrum avi naturalis originem sequatur, quæritur. T. 4. c. 856. B.
 Si nepos intra trigessimum annum ætatis vitæ decessit, relictis liberis, & patruo superstite, an patruo fideicommissum debeatur. T. 4. c. 1213. D.
 Nepos emancipatus, ex filio emancipato procreatus, nihil retinet ex bonis propriis, sed omnia confert. T. 5. c. 617. A. B.
 Nepos, qui exheredato filio vocatur ad hereditatem avi, ex testamento ejusdem avi, avo suus, & necessarius heres existit. T. 6. c. 180. B.
 Nepos aviæ quomodo succedat. T. 7. c. 172. A.
 Nepos cum patruo quomodo avo succedat. T. 7. c. 209. A. B.
 Nepos exheredatus impubes an pendente lite inofficiosi alatur ex facultatibus. Ibid. B.
 Nepos institutus quomodo cum emancipato patre jungatur. T. 7. c. 215. E.
 Nepos an jungatur patri, vel emancipato, vel in adoptionem dato, in hereditate avi. Tom. 8. c. 108. B. C.
 Nepos ex filio emancipato susceptus, si sit præteritus, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 36. A.
 Nepos ex uno filio an simul cum patruo admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 24. C.

Nepos emancipatus ab adoptivo avo an admittatur contra tabulas avi naturalis. Tom. 8. c. 40. D. E.
 Nepos emancipatus an jungatur patri suo emancipato in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
 Nepos filii emancipati, qui dedit se arrogandum, an admittatur contra tabulas avi naturalis. T. 8. c. 53. D.
 Nepos in adoptionem datus, vel susceptus in adoptiva familia, an jungatur patri suo emancipato in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
 Nepos in adoptionem datus, vel emancipatus, & scriptus, an jungatur patri, qui in potestate emancipatus est. Tom. 8. c. 50. C.
 Nepos in potestate retentus an excludat filium emancipatum, petentem bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 107. E.
 Nepos institutus sub conditione casuali an pendente eâ possit petere bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 34. B. C.
 Nepos si jungatur patri emancipato in petenda contra tabulas, quis eorum legata præstet. T. 8. c. 110. A.
 Nepos susceptus in adoptiva familia an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas avi naturalis. T. 8. c. 40. D.
 Nepos quo casu possit esse suus heres avo. Tom. 10. c. 774. A.
 Nepotis præteritione quando testamentum rumpatur. Tom. 7. c. 904. E. & c. 905. A.
 Nepoti bonorum possessio unde liberi datur. T. 3. c. 93. A. B.
 Nepoti exheredato an detur querela adversus patrum. T. 7. c. 209. A. B.
 Nepoti impuberi exheredato an detur Carboniana bonorum possessio. Ibid. B.
 Nepotes nomine liberorum comprehendendi. T. 1. c. 700. A.
 Nepotes filii nomine significari. T. 6. c. 440. E.
 Nepotes ex filiis avo succedunt in stirpes. T. 7. c. 181. B. C.
 Nepotes si sint, & patruus, quomodo sibi invicem conferant. T. 8. c. 102. E. & c. 103. A.
 Nepotes an cum patruo admittantur ad bonorum possessionem, & an partes viriles fiant. T. 8. c. 26. A.
 Nepotes ex filia an avo materno succedant cum avunculis, & materteris. T. 8. c. 103. D.
 Nepotes ex filia an patruo dotem conferre debeant, item avunculis. Ibid. D.
 Nepotes si plures sint ex filio emancipato, an fiant viriles. T. 8. c. 107. E.
 Nepotes ex filia quomodo succedant avo materno cum avunculis.

- lis. T. 8. c. 103. D. an dotem conferant. Ibid. E.
- Per nepotes avo adquiri potuit hereditas citra iussum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
- Nepotes exheredati an conjungantur cum emancipatis. T. 10. c. 773. A.
- Nepotum appellatione an contineantur pronepotes, consultatio. T. 1. c. 690. D. E.
- Nepotibus, & cæteris in patriam potestatem non recasuris utiliter an substitui possit. T. 7. c. 904. D.
- De nepotibus ex filio ab intestato venientibus. Tom. 9. c. 911. C. D.
- Neptem uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. A.
- Neptes ex filio, vel filia, an conferant dotem, vel donationem propter nuptias matris suæ. Ibid. E.
- Neratii Prisci sententia de cautione Mutiana comprobata fuit constitutione Divi Pii. T. 7. c. 1208. C. item sententia de vendendis bonis ejus, qui latitat, adversus actionem in rem. Ibid. C.
- Neratii sententia de prædiis rusticis explosa. T. 7. c. 477. C.
- Neratii Priscus quis fuerit. T. 6. c. 601. B.
- Neratius floruit Trajani temporibus. T. 7. c. 1208. C.
- Nero anno XI. ætatis fuit traditus in disciplinam Annæo Senecæ. T. 7. c. 1332. D.
- Nero Imperator. Vide, Claudius Nero.
- In nervum, & in compedes iudicati a creditoribus ducuntur. T. 8. c. 535. B.
- In nervum non eunt omnes. Ibid. C.
- In nervum ibant olim debitores, tanquam servi, jubente creditore. T. 9. c. 1391. D.
- Nervus carcer. T. 8. c. 535. C.
- Nescire id, quod omnes sciunt, est lata culpa, magna negligentia. T. 4. c. 503. B.
- Nescire, quod sciunt omnes, nimiam negligentia est. T. 8. c. 633. D.
- Nestoriani, sive Simoniani. T. 10. c. 814. A.
- Nexum Varro dixit esse, quod nec suum sit, quod quis alii nexu mancipavit. T. 5. c. 397. D.
- Nexus, & mancipium, vel mancipatio. T. 2. c. 470. C.
- Nexus quid sit. T. 9. c. 1002. B. C.
- Nicæa Bithyniæ metropolis. T. 2. c. 878. A.
- Niconis nomen restitutum. T. 3. c. 6. D. E.
- Nihilominus, idest, nullo modo. T. 1. c. 1141. E.
- Nihil scire est planè nescire factum. T. 4. c. 1042. B.
- Nihilominus ubi accipiendum sit pro nullo modo. T. 7. c. 946. C.
- Nihil neminem habere quid sit. T. 8. c. 646. A.
- Nili miracula, & fluentia. T. 9. c. 1465. B.
- Nili inundatio agros feraciores facit in Ægypto. T. 9. c. 1054. D.
- De Nili aggeribus non rumpendis. T. 9. c. 1465. A.
- Nilum Ægyptii Deum esse fingunt, & Cæli æmulum. T. 10. c. 730. C.
- Nilus fatifer & fatiferam Ægyptum facit. T. 6. c. 483. B.
- Nilus totam Ægyptum semel in anno inundat, & oblimat. T. 10. c. 730. C.
- Nisi corrigat interdum. Tom. 1. c. 925. B. C.
- Nives insolitæ est caesus major. T. 9. c. 298. E.
- Nobiles qui sint. T. 2. c. 1246. D.
- Nobiles sunt filii ex patre nobili, & matre plebeja. T. 2. c. 1282. E.
- Nobiles qui sunt. T. 4. c. 511. E. quid opus est ad comparandam nobilitatem. Ibid. E.
- Nobiles, & Principes viri, & in Galliis Præsides provinciarum, arma magis, quam jura tractare solent. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A.
- Nobiles, & Principes civitatum, ex militaribus viris in magistratum assumuntur. T. 5. c. 34. E.
- Nobiles non sunt milites, nisi quando in expeditione sunt occupati, & testamenta eorum ad privilegium militum non pertinent. T. 9. c. 702. C. D.
- Nobiliores natalibus non posse negotiationem exercere. T. 9. c. 402. C. D.
- Si nobilis det se in adoptionem plebejo, an desinat esse nobilis, an mutet genus. T. 4. c. 811. A.
- An nobilis fiat ignobilis, qui adoptatur a nobili. T. 4. c. 809. A.
- Nobilissimorum, vel Cæsaris appellatione liberos suos Principes honestabant. T. 10. c. 886.
- Nobilitas ex genere dicitur *la verge ennoblit*. T. 1. c. 705. D. E.
- Nobilitas an per adoptionem adquiratur. T. 4. c. 809. A.
- Nobilitas est virtus generis. Tom. 6. c. 898. C.
- Nobilitati adjunctum est onus militiæ. T. 4. c. 512. A.
- Nobilitati adnexum est onus militiæ. T. 9. c. 702. D.
- Nobilitatem extinguit infamia. T. 9. c. 455. C.
- Nobilium est proprium donare. T. 6. c. 1036. C.
- Nobis non licet sine lege quid ampliare, vel procudere. Tom. 4. c. 1215. A.
- Noctem qui absolverit pecunia, iudex ut puniendus. Tom. 1. c. 498. B.
- Noctentes puniri publica utilitas exigit. T. 7. c. 846. D.
- Noctentium peccata nota esse oportet. T. 8. c. 524. C.
- Nocere, & non prodelle diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
- Nocere debet unicuique mora sua. T. 4. c. 1213. B.
- Nocere non debet alteri unius consensus. T. 4. c. 18. B.
- Nocere, & nocere posse in tractatu de aqua pluvia arcenda, paria sunt. T. 5. c. 662. E.
- Nocere bifariam accipitur, & quomodo. T. 7. c. 890. E. & c. 891. A.
- Nocere propriè quid sit. T. 10. c. 468. E.
- Nocere non debet alteri, quod inter alios actum est. Tom. 10. c. 1252. A.
- Nocet unicuique mora sua. Tom. 4. c. 1213. B.
- Nodosi dicuntur jurisconsulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
- Nodosi jurisconsulti cur sic appellati. T. 9. c. 492. B.
- Nodus eo modo solvitur, quo nexus est. T. 5. c. 56. D.
- Nolle est hujus, qui potest velle. T. 3. c. 445. A.
- Nolle, & non velle diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
- Nolle qui potest, ejus est non velle. T. 7. c. 409. E.
- Non nolle ejus, qui potest velle, Ibid. E.
- Nomen adire. T. 3. c. 178. D.
- Nomen fallum qui sibi imposuerit, lege Corneliæ coercendus. T. 1. c. 510. C.
- Nomen non idoneum hereditatem auget ex eventu. T. 4. c. 200. D.
- Nomen mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
- Nomen bonum facit creditor. T. 5. c. 474. A.
- Nomen idoneum, & bonum. T. 5. c. 552. C.
- Nomen est jus, idest, obligatio actio. T. 5. c. 17. B.
- Nomen si in injuria illata adjectum sit, non solum publico iudicio locus est, sed etiam privatam causam læsus agere potest, & injuriam ulcisci. T. 5. c. 754. A. B.
- Nomen bonorum mutat mutatio personarum, vel mutatio status. T. 6. c. 570. C.
- Nomen debitoris si a novissimo curatore probatum est, frustra tutor de eo convenitur. T. 6. c. 626. E.
- Nomen est obligatio. T. 6. c. 235. A.
- Nomen gentilium latius est, quam agnatorum. T. 7. c. 867. C.
- Nomen non potuit legari, nisi per damnationem. T. 7. c. 1112. B.
- Nomen est generale verbum. T. 8. c. 485. B.
- Nomen patroni assumebant liberti. T. 9. c. 954. A.
- Nomen servile assumebant servi. T. 9. c. 973. D. E.
- De iis, qui sibi nomen mutant, quique novum sibi nomen imponunt dolo malo, quo quid alienum intercipiant, vel possideant. T. 9. c. 1451. C.
- Nomen pueris parvulis imponi solebat nono die. T. 9. c. 1360. D.

Nomeñ solius Principis operi publico præscribitur, velejus, cuius pecuniæ factum est. T. 9. c. 1183. C. D.
 Nomen alienum tabulis venditionis inscribere frequens erat. T. 10. c. 1016. E.
 Nomen qui legat, legat jus. T. 10. c. 1053. D.
 Nomen qui legat, obligationem tantum legat, non summam. T. 10. c. 1082. D.
 Nomina hodie non sunt in usu. T. 1. c. 209. A.
 Nomina significandorum hominum gratiã reperta sunt. T. 1. c. 134. D.
 Nomina in jure alia sunt naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.
 Nomina pleraque etymologiæ non habent proprietatem. Tom. 3. c. 324. E.
 Nomina mutari solent ita, ut jus. T. 4. c. 170. E.
 Nomina probare est periculum eorum agnoscere. T. 4. c. 51. D.
 Nomina an accipiantur tam pro usuris, quam pro sortibus. T. 4. c. 1228. C.
 Nomina conditionalia veniunt in collationem. T. 5. c. 615. A.
 Nomina conditionalia, nomina pura. T. 5. c. 614. C. D.
 Nomina, & obligationes in jure, non in corpore consistunt. T. 5. c. 15. E. & c. 17. A.
 Nomina debitorum sub generali hypotheca debitoris continentur. T. 5. c. 424. A.
 Nomina hominum, aut rerum significandarum causã reperta sunt. T. 5. c. 401. A.
 Nomina collectiva, sive generalia. T. 5. c. 1198. E.
 Nomina non communicantur sine cessione actionum. T. 6. c. 64. E.
 Nomina continentur rerum appellatione. T. 7. c. 491. A.
 Nomina non veniunt in familiæ eriscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
 Nomina sunt cautiones. Ibid. E.
 Nomina imponebantur maribus nono die, sceminis octavo; prænomina alio die, maribus sumptã togã virili, idest, anno 17. sumpto tirocinio, sceminis contractis nuptiis. T. 7. c. 1182. D. E.
 Nomina inter coheredes, & socios ipso jure divisa sunt. Tom. 7. c. 577. C.
 Nomina non sunt res corporales. Ibid. B.
 Nomina quæ dicuntur. T. 7. c. 491. B.
 Nomina divisa sunt pro hereditariis portionibus. Ibid. B.
 Nomina certa quæ dicuntur. T. 7. c. 645. D.
 Nomina ad quid reperta sunt. T. 8. c. 992. E.
 Nomina graduum sunt naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.
 Nomina separantur a rebus mobilibus, seu moventibus, & ab im-

mobilibus. T. 8. c. 555. B. C.
 Nomina non sunt in potestate servorum, sed liberorum hominum. T. 9. c. 1451. D.
 Nomina bonorum, nomina substantiæ non sunt temerè commutanda. T. 9. c. 983. A.
 Nomina Cæsarum, & Augusti quo tempore divisa fuerunt. T. 9. c. 1470. E. & c. 1471. A.
 Nomina, vulgo *obligationes activa, & passiva*. T. 9. c. 1241. D.
 Nomina patris, & patroni sunt sancta. T. 9. c. 645. C. colenda religione multã. Ibid. C.
 Nomina certa, & incerta quæ. T. 9. c. 317. D. E.
 Nomina sua instrumentis plerique inscribi nolunt, licet reverã ipsi sint, qui præsentem contrahunt. T. 9. c. 1270. C. D.
 Nomina de legionaria militia. T. 9. c. 1452. E.
 Nomina an capiantur ex causa judicati. T. 9. c. 242. B.
 Nomina sunt cautiones. T. 9. c. 531. E.
 Nomina sæpe inter se commutantur. T. 10. c. 463. C.
 Nomina sua plerique nolunt publicari. T. 10. c. 659. B.
 Nomina non communicantur inter socios, donec invicem cedantur. T. 10. c. 999. C.
 Nomina inter, & corporalia duæ differentiæ. T. 10. c. 1223. E. & c. 1224. A.
Nominalia quid. T. 9. c. 1360. D. dies Iusticus. Ibid. D.
 Nominare, & creare idem est. T. 9. c. 938. A.
 Nominatim quæ exprimi requirantur. T. 5. c. 401. E.
 Nominatim, & specialiter multa non valent, quæ utiliter tacite sunt. T. 6. c. 25. C.
 Nominatim quid, quandoque significet. T. 10. c. 555. A.
 Nominatio, creatio, datio, ordinatio, in jure idem est. Tom. 4. c. 1014. D. E.
 Nominatio in jure passim dicitur creatio, & nominator dicitur creator. T. 4. c. 37. D.
 Nominatio pro collatione accipitur. T. 6. c. 1002. A.
 Nominatio, & census. Tom. 9. c. 270. D.
 Nominatio, imò nec accusatio, non facit, ut magis pro confesso habeatur, qui accusatorem corruptit. T. 10. c. 227. A.
 Nominatio, & censu servum liberum fieri. T. 9. c. 270. D. filius alienus noster non fit nominatio, & censu. Ibid. D.
 Nominatorem ad munera civilia Duumviri faciunt. T. 2. c. 704. D.
 Nominatorem oportet confirmari judicio præsidum. Ibid. D.
 Nominatorem ad munera civilia ut fieri debent sine decreto publico. T. 2. c. 716. A.
 A nominatorem an possit appellari. T. 10. c. 789. B.

Nominatorem forma vacillare non debet. T. 2. c. 715. E.
 Nominator, & fidejussor quid different. T. 2. c. 821. A.
 Nominator, idest, creator. Tom. 2. c. 822. B. C.
 Nominator fidejussori comparatur duplici ratione. T. 4. c. 39. E.
 Nominator magistratus, qui solidum pro nominato solvit, utilem actionem non habet adversus suum collegam, qui eundem etiam magistratum nominavit. Ibid. E.
 Nominator est quasi fidejussor. T. 4. c. 37. E. sunt quidam, qui *subvades* dicuntur. Ibid. c. 38. A.
 Nominator convenitur post fidejussorem. T. 4. c. 845. D.
 Nominator ratione suæ fidei quomodo tenetur, & quomodo collega. Ibid. D. E.
 Nominator an fidejussori comparetur. T. 4. c. 846. A.
 Nominator. Vide, Collega.
 Nominator vocatur magistratus municipalis, & cur. T. 9. c. 1194. B.
 Nominatori solidum solventi non datur actio utilis adversus suam collegam, & quare. T. 4. c. 846. A. & seq.
 Cum nominatore major est ratio agendi, quam cum collega quodam. T. 4. c. 38. A.
 In nominatorem magistratus quomodo actio datur, si is non fuerit idoneus, & quando talis conveniendus. T. 4. c. 845. B. & seq.
 An in nominatorem ejus, qui rem gessit, prius detur actio, quam in collegam, qui non gessit. T. 4. c. 37. E.
 An in nominatorem magistratus, qui gessit, reddenda prius actio sit, quam in collegam, qui eam rem non gessit. Ibid. D.
 In nominatorem qui agit, rem persequitur: qui in collegam, poenam negligentiam suam, & culpam. T. 4. c. 38. B.
 Nominatores sunt indices. T. 3. c. 155. B.
 Nominatores, vel fidejussores non sunt prius conveniendi, & excutiendi, quam rei principales. T. 4. c. 850. D.
 Nominatores magistratuum, qui successores suo periculo nominant, respondisse intelliguntur. Tom. 4. c. 859. C. unde Galli, *Je respons, ie say bon pour toy*. Ibid. C.
 Nominatores an habeant jus pignoris capiendi. T. 10. c. 701. B.
 Nominatores creatores dicuntur. T. 10. c. 702. D.
 De nominatorum periculo. T. 2. c. 820. B.
 Nominatus magistratus prius conveniendus est, quam nominator. T. 4. c. 852. D.
 Nominatus an habeatur pro confesso. T. 10. c. 226. E.
 Qui nominaverit, an fidei ratione conveniatur. T. 8. c. 846. B.
 G g g 2 No

- Nominis loco est demonstratio certa. T. 1. c. 1345. A.
- Nominis error non nocet. T. 1. c. 1185. A.
- Nominis mutatio prohibita. T. 2. c. 607. A.
- Nominis usura non debetur, nisi ex cautione, idest, stipulatione. T. 4. c. 438. B.
- Nominis veaditor quis dicatur. T. 5. c. 997. C.
- Nominis definitio. T. 7. c. 2. C.
- Nominis appellatione etiam res significatur. T. 8. c. 484. D.
- De nominis mutatione. Tom. 9. c. 1451. C. D.
- De nominibus paternis, quid observandum. T. 4. c. 1008. E.
- De nominibus in familiæ eriscundæ actione agitur. T. 7. c. 491. A. & seq.
- De nominibus graduum, & affinium. T. 8. c. 209. B. & seq.
- Nominibus pro hominibus sæpe a librariis erratum. T. 9. c. 318. A.
- Nomine alieno lege agere nemo potest. T. 4. c. 8. A. & c. 747. B.
- Nomine absentis an cogi possit heres adire, & restituere. T. 4. c. 593. D.
- De nomine inter duos quæstio ob hereditatem ex testamento delatam. T. 5. c. 858. B.
- Nomine evictionis cautio quomodo præstari debeat. T. 5. c. 501. D.
- Nomine debitoris vendito, qualis debitor esse debeat. T. 5. c. 519. A. B.
- Nomine ejus, qui non est, non potest agi quicquam. T. 7. c. 84. C.
- Pro nomine demonstratio est. T. 7. c. 647. A.
- De nomine legato duobus disjunctim. T. 7. c. 1112. A.
- Nomine proprio nihil refert res demonstratur, an antonomasio. T. 7. c. 647. A. B. an digito. Ibid. B.
- De nomine legato. T. 7. c. 1179. E. & c. 1180. A. & seq.
- De nomine debitoris legato. T. 7. c. 1175. A.
- Ex nomine argumenta ducunt jurisconsulti. T. 7. c. 2. C.
- Nominum periculum in jure pertinet ad eum, qui fecit, si ea non sint idonea, vel si culpa ejus facta sint deteriora, dum non satis maturè interpellavit. T. 4. c. 51. C. novus tutor ea nomina suscipere cogitur a priore tutore, vel curatore, etiam si ea nomina improbet, sed non cogitur ea probare. Ibid. C.
- Nominum periculum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
- Nominum numerus est finitus, rerum infinitus. T. 4. c. 174. C.
- Nominum nuncupatio inter heredes, vel legatarios, vel fideicommissarios æquales partes facit. T. 5. c. 402. A.
- In nominum originibus deducendis Stoici licentiores, & inepti fuerunt. T. 7. c. 625. D.
- Nominum duo esse genera; & quæ illa sint. T. 7. c. 966. B.
- Nominum divisio non fit per judicium communi dividendo. T. 7. c. 577. B.
- Nominum hereditariorum ut divisio fit ipso jure, non per arbitrum, ita etiam nominum communium ipso jure. Ibid. C.
- Nominum divisio. T. 9. c. 1241. D.
- Nominum divisio est juris. T. 9. c. 50. C.
- Nonariz, sive nonæ. T. 6. c. 1099. E.
- Non debitor quis dicatur. T. 5. c. 456. D.
- Non jam, vel jam non an sumi possit pro nondum. T. 10. c. 340. E.
- Non jure aliquid fieri, & non fieri paria sunt. T. 5. c. 605. E.
- Nongentorum appellatio quæ. T. 3. c. 629. E.
- Non omne quod licet, honestum est. T. 3. c. 700. D.
- Non omne, quod statim debetur, & peti statim potest. T. 4. c. 1445. C.
- Non omnis fidejussio, aut expressio est intercessio, & quare. T. 4. c. 937. E.
- Nonnæ nomen vetustissimum est. T. 9. c. 1432. C. pro virginibus accipitur. Ibid. C.
- Non negatur solvendo esse, qui pro parte solvit. T. 8. c. 571. D.
- Non nisi causâ cognitâ aliquid alicui permittere quid sit. Tom. 5. c. 39. E.
- Nofocomi qui sint. T. 2. c. 21. E. & Tom. 10. c. 820. B.
- Non solventis bona distrahuntur, & possidentur a creditoribus ex edicto. T. 8. c. 571. D.
- Quod nostrum est, amplius nostrum fieri non potest. T. 4. c. 630. D.
- Nota patri aspersa non pertingit liberos. T. 4. c. 972. B.
- Notæ literarum singularum Romanorum antiquorum. T. 3. c. 361. A.
- Notæ non sunt literæ, sed quædam dictionum compendia. T. 3. c. 58. D.
- Notæ dicuntur formulæ scriptæ literis singularibus. T. 6. c. 561. D.
- Notæ non sunt literæ. Ibid. C. secundum eas Prætor non dat bonorum possessionem secundum tabulas. Ibid. C.
- Notæ quid sint. T. 8. c. 10. D.
- Notæ epistolarum sunt siglæ temporis Justiniani. Ibid. D.
- Notarii cur ita dicantur. Tom. 3. c. 352. A.
- Notarii secretorum. T. 2. c. 901. B.
- Notarii, & librarii. T. 1. c. 1024. E.
- Notarii olim omnia propria manu scribebant. T. 6. c. 879. E.
- Notarii nomen est servile nomen, est munus servi privati hominis. T. 9. c. 1214. B.
- Notarii quinam sint. T. 10. c. 704. B.
- Notarios inter, & singulares differentia. T. 10. c. 867. E.
- Notati, & famosi quid inter se differrent. T. 2. c. 887. A.
- Nothi filii spurii, qui vulgo legitime quæriti non sunt. T. 1. c. 310. E.
- Nothi quid juris habent in parentum bonis. T. 3. c. 118. C.
- Nothi an possint capere ex testamento, & ab intestato. T. 7. c. 1491. E. an eis alimenta debeantur. Ibid. E.
- Nothi qui dicuntur. T. 9. c. 552. B.
- Nothis non datur bonorum possessio contra tabulas, nec unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur unde legitimi in successione matris. Ibid. A.
- Nothis quod datur, nulli datum videtur, & quare. T. 10. c. 482. C.
- Nothorum definitio. T. 3. c. 118. C.
- Nothorum nomen latine exprimi nequit. T. 2. c. 1051. B.
- Nothorum, & spuriorum discrimen. Ibid. B.
- Nothos hodie nullos esse. Tom. 3. c. 119. B.
- Notio quid sit, & significet. T. 7. c. 73. A.
- Notio est genus, jurisdictio species. T. 8. c. 560. B.
- Notio quid comprehendat. T. 10. c. 924. D.
- Notionis nomen latius patet, quam jurisdictio. T. 7. c. 58. C. & T. 10. c. 513. E.
- Notionis nomen quomodo accipiendum. T. 7. c. 58. C.
- Notionis verbum latius patet, quam jurisdictio. T. 8. c. 560. B.
- Notionis verbum generaliter accipitur, & comprehendit tam jurisdictioem, quæ jure magistratus competit, quam cognitionem, quæ iudicibus datis sola competit. T. 8. c. 560. B.
- Notionis nomen quid complectatur. T. 7. c. 73. A. & Tom. 10. c. 593. A.
- Notiones sunt a natura, & nomina sunt ab institutis hominum. T. 7. c. 966. B.
- Notis maxima ex parte constabant juris formulæ ante Constantinum. T. 10. c. 1250. D.
- Notitia pro inventario. T. 2. c. 659. A.
- Notitiam ædificiorum habere, vulgo cognoscere les estres de la maison. T. 7. c. 497. B.
- Notoria quid. T. 3. c. 58. E.
- In iis, quæ notoria sunt, nec rigor, vel ordo juris observatur, nec probatio, vel accusatio necessaria est. T. 6. c. 952. B.
- Notoria probationem non requirere. T. 6. c. 876. B.
- Notoriæ, sive notariæ quæ dicuntur. T. 9. c. 1377. A.
- Notoriæ proximæ, & affines sunt accusationibus. Ibid. A.
- In notoriis appellatio non admittitur. T. 6. c. 956. B.
- De notoriis, sive notariis apparitorum Præsidis provinciæ. T. 9. c. 1376. E. & c. 1377. A.

- Notorium probatione non indiget . T. 6. c. 1115. A.
- Nova jura semper restrictius accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.
- Novale si factum sit ex silva, an alius fundus esse intelligatur. T. 5. c. 820. A.
- Novalia quid. T. 6. c. 839. C.
- Novalia ad Ecclesiam pertinentia. T. 6. c. 1020. C. & c. 1041. D.
- Novalia in emphyteusim dari possunt. T. 6. c. 1020. C.
- Novalis terra quid, T. 8. c. 515. A.
- Novalis ager quis dicatur. Ibid. B.
- Novalis ager quis sit, T. 10. c. 589. B.
- Novandi animo qui stipulatur sub conditione, non fit novatio statim, sed tunc demum, cum conditio extiterit. T. 6. c. 355. B.
- Novare qui possint, T. 5. c. 832. E.
- pupillus, quamvis paterfamilias sit, sine tutoris auctoritate non potest novare obligationem. Ibid. c. 833. A.
- Novari solebat obligatio, vel in verborum obligationem, vel in obligationem nominum. T. 1. c. 861. D.
- Novari res videtur litis contestatione. T. 9. c. 113. D.
- Novarum tabularum lege promulgata, omnes ære alieno solvebantur. T. 7. c. 814. C.
- Non novat obligationem fidejussio. T. 4. c. 870. A.
- Novata priori obligatione per rem iudicatam non novari hypothecariam, non fidejussoriam, non usurarum, quæ in iudicium non venerunt, & cur. T. 9. c. 114. D.
- Novatio quid. T. 1. c. 861. D. & T. 4. c. 202. E.
- Novatio civilis est. T. 1. c. 225. C.
- Novatio, & delegatio priorem obligationem perimit. T. 2. c. 555. E.
- Novatio voluntaria est stipulationis veteris, vel alterius obligationis veteris in novam stipulationem translatio, atque confusio. T. 2. c. 556. A.
- Novatio per quos fit. T. 1. c. 484. D. E.
- Novatio legitimus modus obligationis solvendæ. T. 1. c. 837. E.
- Novatio quomodo fiat. Tom. 1. c. 943. B.
- Novatio, & delegatio per stipulationem fit, & voluntaria est, & cur. T. 2. c. 556. A.
- Novatio obligationis an extinguat fructuum persequutionem. T. 3. c. 512. D.
- Novatio necessaria, & voluntaria. T. 2. c. 556. A.
- Novatio voluntaria quatuor modis fit. Tom. 2. c. 556. D. & T. 9. c. 1283. D.
- Novatio, ut acceptilatio, similis solutioni est. T. 3. c. 639. C. D.
- Novatio quandonam dicatur fieri. T. 1. c. 227. B.
- Novatio non extinguat fructuum persequutionem, qui ante sunt, vel postea percepti, usurarum, verò persequutionem extinguit, & cur. T. 3. c. 512. D. & T. 4. c. 671. D.
- Novatio fit duobus modis. T. 4. c. 63. E.
- Novatio est alia necessaria, alia voluntaria. T. 4. c. 202. C.
- Novatio est in aliud nomen, & alium statum prioris obligationis translatio. T. 4. c. 242. D.
- Novatio fit expromissione, non si de iussione. T. 4. c. 269. C.
- Novatio vera est expromissio. T. 4. c. 238. A.
- Novatio, & oblatio nuda in quo differunt. Tom. 4. c. 243. A.
- Novatio quomodo, & per quas personas perficiatur. T. 5. c. 832. E.
- Novatio aut voluntaria, aut necessaria est. T. 5. c. 766. D.
- Novatio propriè non fit, nisi existente conditione posterioris stipulationis. T. 6. c. 361. C.
- Nulla novatio hodie fit, nisi id dictum sit nominatim, ut novatio fiat ex constitutione Justiniani. T. 6. c. 354. B. C.
- Novatio quandonam fiebat inter veteres. T. 8. c. 1078. E.
- Novatio non fit, nec recepto, nec constituto. T. 9. c. 261. A.
- Novatio obligationis. T. 9. c. 208. C. D.
- Novatio, & delegatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.
- Novatio voluntaria quid. T. 9. c. 1282. D.
- Novatio, & delegatio tollunt priorem obligationem. Ibid. B.
- Novatio voluntaria principalis obligationis novat accessiones omnes, novatio necessaria non novat. T. 9. c. 114. D.
- Novatio necessaria non perimit pignus. Tom. 9. c. 1227. C. cur dicitur necessaria novatio. Ibid. C.
- Novatio voluntaria, & novatio necessaria in quo differunt. T. 9. c. 1227. D. E.
- Novatio non fit pendente iudicio, finito fit. T. 9. c. 115. C. D.
- Novatio fit iudicato, iudicio non fit novatio. T. 9. c. 115. C.
- Novatio, & litis contestatio differunt. T. 9. c. 113. E.
- Novatio est modus tollendæ obligationis. T. 9. c. 50. B.
- Novatio fit iudicio damnato debitori. T. 9. c. 1227. C.
- Novatio extinguit priorem obligationem. T. 9. c. 1095. E.
- Novatio est mutatio debitoris, vel causæ debendi. T. 9. c. 91. C.
- Novatio an fiat interventu servi. T. 10. c. 390. C.
- Novatio olim ex sola mente contrahentium fiebat. T. 10. c. 538. E.
- Novatio ut fiat per servum, aut filium familias, iustus, aut rati habitio patris, vel domini exigitur. T. 10. c. 558. C.
- Novatio quomodo fiat, & quo differat a delegatione. T. 10. c. 716. C.
- Novatio in causa lucrativa fit, in non lucrativa non fit. T. 10. c. 769. D.
- Novationis tempore usuræ currere desinunt. T. 4. c. 671. D.
- Novationis summus effectus est, ut priorem obligationem perimat, & posteriorem introducat. T. 6. c. 371. E.
- Novationi faciendæ sufficiebat olim solus animus, & tacita voluntas, nec erat opus voluntate expressa; hodie tamen ex constitutione Justiniani Imperatoris necesse est exprimi specialiter, & nominatim novationis causâ stipulationem posteriorem interponi. Ibid. D.
- Post novationem obligationis usuræ non currunt. T. 4. c. 965. A.
- Inter novationem, & oblationem differentia quæ. T. 4. c. 243. A.
- Inter novationem voluntariam, & necessariam differentia quæ est. T. 4. c. 202. C. & c. 965. A. & T. 5. c. 766. D. & T. 9. c. 1096. A. & c. 1227. D. E.
- Novationem fieri iudicato, & condemnatione, non iudicio. T. 9. c. 115. B. C.
- Novationem non facit mutatio rei. T. 9. c. 91. C.
- Novatione voluntariâ perimitur stipulatio pœnalis, non etiam necessaria. T. 4. c. 965. B. C.
- Novatione voluntariâ liberantur pignora, & hypothecæ, non etiam necessariâ. Ibid. B.
- Novatione voluntariâ fidejussores liberantur, non autem necessariâ. Ibid. B.
- Novatione voluntariâ mandatores liberantur, non autem necessariâ. Ibid. B.
- Novatione factâ non omnino perimitur obligatio. T. 4. c. 1106. C.
- Novatione factâ non perimitur legatum liberationis. Ibid. C.
- Novatione factâ an creditor obligationem mutare cogatur. T. 4. c. 876. D.
- Novatione tollitur obligatio. T. 4. c. 658. C.
- In novatione faciendâ ante constitutionem Justiniani solus sufficiebat novandi animus. Tom. 6. c. 354. C.
- De novatione a legatario factâ cum herede. Tom. 7. c. 1230. D.
- Novatione voluntariâ factâ per stipulationem tacitè & pignora, & fidejussores liberantur. T. 9. c. 1096. A.
- Novatione necessariâ, re principali tantum iudicatâ, nec pignora, nec fidejussores liberantur. Ibid. A.
- Novatione factâ usuræ non currunt. T. 9. c. 115. D.
- Novatione voluntariâ pignus, quod prior debitor dederit, nec repetitum est, perimitur. Tom. 9. c. 1227. C.

Novat-

- Novatione tollitur obligatio: T. 10. c. 524. A. B.
- Novatione facta usurae non currunt, lite contestata currunt. T. 10. c. 543. E.
- De novationibus, & delegationibus. T. 1. c. 861. C. D. & T. 2. c. 555. E. & T. 9. c. 1282. B. & seq.
- Novellae constitutiones cur sic appellatae, & quando editae. T. 2. c. 1017. B.
- Novellae 9. de Testibus sensus qui. T. 5. c. 964. A.
- Novellae. Vide, Constitutiones novae.
- Novellam quartam Justiniani Bartolus male non recipit. Tom. 5. c. 424. D.
- Novellarum sententiae in pandectas a Triboniano relatae. T. 1. c. 3. D.
- De novellarum Justiniani interprete veteri. T. 3. c. 218. A.
- Novellarum titulorum novus index. T. 2. c. 1018. A. & seq.
- Novellas Justiniani, quae sunt fusiores, & copiosiores, Accursius semper nominat authenticas, *original*, non novellas. Tom. 9. c. 473. D.
- Novellas Accursius cum citat, semper intelligit Julianum antecessorem, qui novellas Justiniani latinè, & breviter exposuit. Ibid. D.
- De novellis Leonis Philosophi, & ad easdem emendationes quaedam. Tom. 3. c. 504. C. D. & seq.
- Novendial pro novem diebus apud veteres Latinos. Tom. 1. c. 527. B.
- Novendialia celebrata ab Adriano in honorem Plautinae uxoris Trajani. T. 7. c. 1189. C. D.
- Noverca qua causa habetur loco parentis. T. 3. c. 230. D.
- Noverca dedit patri meo fundum in dotem eo pacto, ut ipsa creditoribus suis, quibus fundus ille simul, & omnia praedia pignori obligata erant, solveret usuras. T. 9. c. 81. D.
- Novercam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
- Novercam ducere pudor vetat. T. 9. c. 445. E.
- Novi operis nuntiatio, sive denuntiatio. Vide, Nuntiatio. Vide, Denuntiatio.
- De novi operis nuntiatione. T. 6. c. 291. B. & seq.
- Novi operis nuntiatio similis est vindicationi rei corporalis. T. 7. c. 456. C.
- Novi operis nuntiatio quando, quibus, & adversus quos competat. T. 7. c. 456. B.
- Novissimae conditiones. Vide, Conditiones.
- Novum jus restrictius est accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.
- Novum non est, ut quod alius solvit, alius repetat. T. 4. c. 1074. C.
- Novum edictum. Vide, Edictum novum.
- Novum opus qui nuntiare possunt. T. 7. c. 461. C.
- Novum opus, quod Praetor facere prohibuit, qui fecit, tenetur actione, quod adversus edictum factum sit. T. 7. c. 654. A.
- Novum jus ultra suos fines extendere non licet. Tom. 9. c. 763. E.
- Nox naturalis quot horis constat. T. 1. c. 524. A.
- Nox amica furibus, inimica pastoribus. T. 5. c. 584. C.
- Noxa quid. T. 1. c. 269. D.
- Noxa pro peccato. Ibid. D.
- Noxa caput sequitur. T. 1. c. 409. B. C. & T. 5. c. 91. C. & T. 9. c. 252. B. & T. 10. c. 961. A.
- Una noxa est, quae est unius servi. T. 5. c. 925. E.
- Noxae deditum servum invito domino manumitti. T. 3. c. 365. D. E.
- Noxae deditio liberum hominem non necit jure pignoris, aut fiduciae. T. 4. c. 1467. D.
- Noxae deditio inanis est, quae actorem dominum non facit. T. 5. c. 97. D.
- Noxae si dominus servum alii ex posteriore noxa dederit, hoc facto non liberari servum, quo minus noxae dedatur ob priorem noxam, si pro eo non offeratur aestimatio damni. T. 5. c. 95. A.
- Noxae dedere, vel damnum sarcire. T. 7. c. 593. E.
- Noxae, sive noxiae generale nomen est, quod scinditur in delictum, & crimen. T. 8. c. 607. E.
- Noxae separantur a capitalibus criminibus. T. 8. c. 608. A.
- Noxae dabatur statuliber. Tom. 9. c. 43. B. C.
- Noxae olim dedebantur liberi homines, & servi. T. 9. c. 42. E. & c. 43. A.
- Noxae deditio nullum iudicium est. T. 10. c. 945. A. B.
- Noxales actiones unde prodierint. T. 8. c. 1120. B. quibus rebus constitutae. Ibid. C.
- Noxales actiones esse perpetuas. T. 9. c. 313. C.
- Noxales actiones solae caput sequuntur. T. 8. c. 1120. C. & T. 9. c. 252. C. & T. 10. c. 425. C.
- Noxales actiones quanam sint, & an sint in rem, vel in personam. T. 10. c. 945. E. & c. 945. A.
- Noxales actiones quo casu dentur, & quo casu cessent in dominum. T. 10. c. 946. C. D. E.
- Noxali actione agere non potest is, qui tenetur actione noxali servi nomine. T. 5. c. 441. A.
- Noxali actione servi nomine cum domino acturo ad aestimationem damni datur actio ad exhibendum. T. 5. c. 376. C.
- Noxali iudicio acturo datur actio ad exhibendum servum, scilicet noxium. T. 6. c. 45. D.
- In noxali actione servus, qui noxam nocuit, a domino detur in noxam. T. 7. c. 511. A.
- Noxalis actio morte extinguitur. T. 1. c. 752. C.
- Noxalis actio posterior perimitur; etiam si caeterorum, qui antea egerunt, vel agere potuerunt, causa sit vetustior. T. 5. c. 95. B.
- Noxalis actio, & actio praetoria; sive honoraria in quo differunt. T. 5. c. 234. B.
- Noxalis actio pertinet tantum ad noxas privatas. T. 6. c. 8. A.
- Noxalis actio ex delicto filii familiae nulla est in patrem. T. 6. c. 497. E.
- Noxalis actio quae est. T. 6. c. 45. B. ea vel est civilis, quae proprie noxalis appellatur, vel praetoria, sive honoraria, quae civilis actionis succedanea est. Ibid. B.
- Noxalis actio. Vide, Actio noxalis.
- Noxalis actio nulla competit in liberis hominibus. T. 9. c. 46. A. B.
- In noxam dedere quid. Tom. 1. c. 752. C.
- Noxam sarcire quid. Ibid. C.
- Noxia frivolaria. T. 4. c. 994. B.
- Noxia an idem nomen, quod noxa, & quid sit. Tom. 8. c. 1120. B.
- Noxiae privatae sunt quatuor. T. 8. c. 607. B.
- Noxiae appellatione omne delictum continetur. T. 8. c. 647. D. & c. 1121. A.
- Noxii quomodo ad supplicium ducebantur. T. 9. c. 1389. A.
- Noxius servus si venditus sit, ad quid venditor emptori teneatur. T. 5. c. 636. E.
- Nubens vidua intra annum luctus, infamis est, itemque is, qui eam sciens duxit. T. 7. c. 891. C.
- Nubentes, citra parentum consensum, an exheredari possint. T. 2. c. 1053. B.
- Nubentis mulieris intra tempus luctus poenae quinque. T. 9. c. 452. E. & seq.
- De secundo nubentium electione; & successoribus earum, & de usufructu donationum propter nuptias, & aliis capitulis. Tom. 2. c. 1029. A. B. & seq.
- Nubere melius est, quam uri. T. 6. c. 217. E.
- Nuclei, etiam si comburendi causa habeantur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
- Nuda pactio obligationem tollere, seu mutare non potest. Tom. 4. c. 683. C.
- Nuda ratio non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
- Nuda proprietas, vel plena redit ad fi-

- ad fiscum ex suis causis, usufructus nudus nunquam. Tom. 4. c. 1434. E.
- Nuda voluntas testamentum irritum non facit. Tom. 4. c. 1075. A.
- Nuda voluntas non perficit testamentum, nec evertit. Ibid. A.
- Nuda voluntas, & tacita fidei commissum facit. T. 4. c. 536. E.
- Nuda obligatio naturalis. Tom. 9. c. 51. D.
- Nuda pollicitatio dotis. Tom. 9. c. 27. B.
- Nudum nomen heredis an testamentum corroboret. T. 4. c. 83. B.
- Nudum præceptum nullius est momenti. T. 4. c. 541. D.
- Nudum pactum. T. 9. c. 27. B. nudi definitio. Ibid. B.
- Nudum pactum. Vide, Pactum.
- Nudus consensus obligationem parit, traditio exsequitur, & cur. T. 5. c. 649. A.
- Nudus proprietarius fundi, totum eum fundum suum esse rectè vindicat, etiam si usufructus alienus sit. T. 8. c. 505. A.
- Nudus consensus. T. 9. c. 430. A.
- Nugax, & nugax promiscuè dicebant veteres. Tom. 6. c. 396. B.
- Nulla res est, cujus possessionem possis adipisci, nisi concurrat corpus, & animus, id est, apprehensio rei, & affectio possidendæ rei. T. 4. c. 625. C.
- Nullius rei nulla debitio est. T. 6. c. 355. C.
- Quod nullum est, an possit rumpi. T. 10. c. 1004. A.
- Nullus articulus non rejicit semper quemcumque. T. 9. c. 1042. E.
- Numerarii sunt officiales, qui numeros agunt. Tom. 2. c. 686. D.
- Numerarii quid a tabulariis distant. T. 2. c. 776. D. E.
- Numerarii, qui sunt in officio Præsidum, & Consularium, conditionales sunt. T. 2. c. 983. D.
- Numerarii, qui rectoribus parent, triennales sunt. Tom. 2. c. 986. E.
- Numerarii ne rusticos ad obsequium vocent. T. 2. c. 851. D.
- De numerariis, actuariis, & charulariis, & adjutoribus, scriniariis, & exceptoribus sedis excelssæ, cæterorumque judicum tam civilium, quam criminalium. T. 2. c. 983. B. C. & seq.
- Non numeratæ pecuniæ exceptionem, vel replicationem obstare non tantum chirographo creditæ pecuniæ, sed etiam cautioni, vel donationi pignoris, T. 9. c. 1237. D.
- Numeratio non tantum creditum, sed solum significat. Tom. 4. c. 728. D.
- Non omnis numeratio confestim obligationem parit. T. 6. c. 53. E.
- Si numeratio pecuniæ sequuta non fuerit conventionem pignoris. C. 9. c. 1237. D.
- Numeratio non debet excedere mandatum. T. 10. c. 715. B.
- Numerationis verbo mutuum significatur. T. 7. c. 647. E. si absit numeratio, neque puræ, neque sub conditione mutuum contrahitur. Ibid. E.
- Numeratione expletur obligationis substantia. T. 5. c. 948. A.
- Quod numerato datur, & numerato solvi debet, non quidem in specie, sed in nummorum genere eodem. T. 5. c. 396. D.
- Numeri, id est, vexillationes legionibus separantur. T. 2. c. 759. E.
- Numeri Pythagorei quam vim habeant. T. 1. c. 458. C.
- Numeri proportionales. Tom. 10. c. 176. A.
- Numeri sunt militum. Tom. 10. c. 667. D.
- Sub numero plurativo, si sine liberis, testator etiam singularem comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
- Numerorum appellatio. T. 2. c. 759. E.
- Numerorum notæ in *l. Thais, D. de fideiomm. lib.* emendatæ. T. 3. c. 35. A. B. C.
- Numerorum notæ facile corrumpuntur. T. 6. c. 379. A.
- Numerorum liber vocatur ab Hebreis *Loquutus est*. Tom. 10. c. 164. C. D.
- Numerum dualem non habent Latini, pluralis pro duali est. T. 6. c. 297. D.
- Numerum perficiunt duo. T. 9. c. 1395. C.
- Numerus rerum est infinitus, nominum verò finitus. T. 4. c. 174. C. plura sunt negotia, quam vocabula. Ibid. C.
- Numerus annorum ab optima indole non exigitur. T. 4. c. 861. B.
- Numerus quinque liberorum an excuset a muneribus civilibus, & quomodo. T. 4. c. 853. B.
- Numerus quinque liberorum utrum excuset a sacerdotiæ provinciæ. T. 4. c. 864. B.
- Numerus nummorum in solutione faciendæ satis non est, sed qualitas prius spectanda est. T. 5. c. 395. B.
- Numerus liberorum a tutela excusat. T. 8. c. 564. D.
- Numerus singularis in re odiosa non porrigitur ad numerum multitudinis. T. 8. c. 114. D.
- Numerus dici non potest unum. T. 9. c. 1395. C.
- De numismatis veteris potestate. T. 2. c. 803. A. B.
- Nummaria lex Cornelia. Tom. 9. c. 1449. A. & seq.
- Nummarii, id est, lucri avidi. T. 2. c. 1013. D.
- Nummi jura non sunt. T. 1. c. 75. D.
- Nummi stagni. T. 3. c. 297. B.
- Nummi peregrini, ut olim, ita hodie mercis loco sunt. Tom. 4. c. 43. D.
- Nummi integri sunt, qui nondum sunt consumpti. T. 4. c. 185. C.
- Nummi quando consumpti dicuntur. T. 3. c. 379. B. & T. 4. c. 184. D.
- Nummi si non iidem ipsi, sed alii ejusdem valoris redditi sint, non vitiatur contractus mutui. T. 5. c. 391. A. B.
- Nummi assiduè permutatione deperire videntur. Ibid. A.
- Nummi, qui ex arca frumentaria dantur pistoribus ad coemptionem frumenti, qui non solebant iis dari, nisi post coemptionem, dicuntur mutuo dari, quia dantur in antecessum, sive promutuo. T. 5. c. 392. B. C.
- Nummi æstimatio publica est, non privata. T. 5. c. 498. B.
- Nummi, qui mutuo dati sunt, in vicem datorum succedunt. Tom. 5. c. 400. E. & c. 401. A.
- Nummi Cajani appellatio unde. T. 5. c. 1183. C.
- Nummi nunquam significantur argenti, vel auri nomine. Tom. 6. c. 493. A.
- Nummi æstimatio est perpetua. T. 7. c. 686. A.
- Nummi possunt publicè mutari, at privatus non potest. Tom. 7. c. 966. C.
- Nummi si generaliter legentur, nullum est legatum. T. 7. c. 989. E.
- Nummi Philippei victoriati. T. 7. c. 646. A.
- Nummi asperi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
- Nummi peregrini, mercis loco habentur, & venduntur. T. 10. c. 726. E. & c. 727. A.
- Nummi an argento facti, vel infecto computantur. T. 10. c. 1129. D.
- Nummis emuntur res, non rebus, alioquin permutatio exsistit. T. 5. c. 497. E.
- Nummis exstantibus an fidejussor teneatur. T. 5. c. 1114. B.
- Nummis, qui in arca sunt, legatis, an corpus videatur legatum. T. 7. c. 1017. B.
- Nummis legatis in obscuro, quales debeantur. T. 7. c. 1042. C.
- De nummis legatis, & non inventis in hereditate, an debeantur. T. 7. c. 1110. C. D.
- De nummis peculiaribus creditis. T. 7. c. 661. B.
- De nummis filiofamilias mutuo, aut scœnori datis. T. 9. c. 317. B. & seq.
- Nummorum certa æstimatio est, non arbitraria, sicut cæterarum rerum omnium. T. 5. c. 400. B. C.
- Num-

- Nummorum usus qui, qualis, & quantus. T. 5. c. 390. E. & c. 391. A.
- Nummorum corpora in emptione venditione, aliisque contractibus spectantur, sed nummos in emptione venditione venditoris fieri oportet. Tom. 5. c. 501. B.
- Nummorum reproborum aliquis usus est, & ideo non rescindendi sunt a creditore, qui eos recipit a debitore, sed reddendi. T. 6. c. 452. C.
- Nummorum certus numerus legari debet, alioqui non valet legatum. T. 7. c. 646. B.
- Nummorum corpora communi genere continentur, non specie. T. 7. c. 629. B.
- Nummorum certo numero legato, non adjecta qualitate nummorum, an in heredis arbitrio sit, quod genus nummorum prestare velit. T. 7. c. 1451. D. E.
- Nummorum qualitas cur sit incerta, & varietas nummorum infinita. T. 7. c. 1451. D.
- Nummorum legatum est incertum. T. 8. c. 682. B.
- Nummorum non est usus, sed abusus. T. 9. c. 337. D.
- Nummos aureos, vel argenteos qui adulteravit, lege Cornelia tenentur. T. 1. c. 508. B.
- Nummos mutuos dans ea lege, ut non reddantur, licet dixerit, se mutuos nummos dare, mutuam forte gratiam captare videtur. T. 5. c. 392. B.
- Nummos si quis ex alterius manu excusserit, ut caderent in flumen, aut mare, quomodo teneatur. T. 7. c. 851. C.
- Nummos si quis ex alterius manu excusserit, ut alius auferret, qua actione teneatur. Ibid. C.
- Nummos qui debet, quantitatem debet, non corpora. Tom. 10. c. 561. B.
- Nummos probos vultu Principum signatos qui reprobant, tenentur lege Cornelia nummaria. T. 10. c. 737. C.
- Nummularii pecuniam probant. T. 1. c. 1503. C.
- Nummulariis, aut argentariis ex pacto nudo, perinde atque ex stipulatione, usurae debentur. T. 5. c. 45. D.
- Nummulario, non ex fide versanti pecunias, manus amputandae. T. 3. c. 174. B.
- De nummulario, qui abjecta mensa argentaria, quam habuit in foro, foro cessit, & solum vertit. T. 6. c. 328. D. E.
- Nummus unus venditionis non est pretium. T. 1. c. 1145. A.
- Nummus in emptione est mensura rerum longe certior, & verior, quam in permutatione res. T. 5. c. 498. A.
- Nummus rem venditam semper facit aequalem. Ibid. A.
- Nummus unus an pretium sit. T. 8. c. 271. B. C.
- Nummus non est pretium, sed imago pretii. T. 9. c. 1315. C.
- Nummus asper quis dicitur. T. 9. c. 1450. A.
- Nunc articulus praesens tempus significat. T. 9. c. 1165. D.
- Nunciandi jus qui habeant. T. 7. c. 563. B.
- Nunciatio, quae sit juris nostri conservandi causa, non acquirendi. T. 9. c. 316. B.
- Per nuncium nobis parari actionem. Ibid. B.
- Nuncupatio filii filium non facit, sed natura tantum, vel adoptio solennis. T. 6. c. 639. E.
- Nundinae non sunt feriae. Tom. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.
- Nundinae quid sint Graecis, & Latinis. T. 10. c. 662. C.
- Nundinae quidnam sint. Tom. 10. c. 1034. A.
- Nundinarum epulae. T. 3. c. 100. A.
- Nundinarum exercendarum jus decennio amittitur. T. 1. c. 545. D.
- Nundinarum definitio, & earum jus. T. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.
- Nundinarum dies antiquitus erant feriati. T. 9. c. 397. E.
- Nundinarum dies olim nefasti, postmodum fasti. Tom. 10. c. 662. C.
- Nundinas sine permisso Principis, & in agro suo instituere non licet. T. 7. c. 1324. D.
- De nundinis, & mercatoribus. T. 9. c. 397. E.
- Nuntiare est prohibere. Tom. 6. c. 291. B.
- Nuntiare, & prohibere an idem sit. T. 8. c. 551. B.
- Nuntiare an possit emptor praedii ante ejus traditionem. Tom. 10. c. 1180. C.
- Nuntiare an possit, qui habet servitutem rusticam, vel urbanam. T. 10. c. 1181. C.
- Nuntiare quibus personis debeat. Tom. 10. c. 1184. E. & c. 1185. A.
- De eo, qui nuntiat novum opus vicino aedificantis, aut molienti aedificationem. Tom. 9. c. 1182. A.
- Nuntiat, qui habet dominium, servitutem, & vindicationem utilem. T. 10. c. 1181. A.
- Nuntiatio operis novi statim vim suam exercet, & inhibet opus. T. 1. c. 1517. A.
- Nuntiatio operis novi possessori adversus possessorem non permittitur. Ibid. B.
- Nuntiatio novi operis alia est in rem, alia in personam. Tom. 4. c. 94. D.
- Nuntiatio operis in personam, si non possit fieri in personam, ut si reperiri non possit, fit ad domum ejus libello ad postem fixo. Ibid. E.
- Nuntiatio an sine jussu Praetoris potest remitti possit. T. 4. c. 22. C.
- Nuntiatio novi operis permittitur ipso jure, hoc est, ex edicto Praetoris. T. 4. c. 93. D.
- Nuntiatio operis fit in rem praesentem ex jure veteri. T. 4. c. 94. D. imò etiam in ignorantem fit nuntiatio operis. Ibid. D.
- Nuntiatio. Vide, Aedes.
- Nuntiatio alienatione praedii sui fit. T. 5. c. 657. D.
- Nuntiatio novi operis an in heredem transeat. Ibid. E.
- Nuntiatio, & litis contestatio quomodo differant. Ibid. E.
- Nuntiatio novi operis non personae sed operi fit. Tom. 5. c. 658. B.
- Nuntiatio novi operis aut jure, aut injuria fit. Tom. 5. c. 656. B.
- Nuntiatio novi operis morte, sicut & alienatione finitur, & extinguatur. T. 5. c. 657. D. E.
- Nuntiatio novi operis, sicut & vindicatio olim in re praesenti facta est. T. 5. c. 373. E.
- Nuntiatio novi operis & scienti, & nescienti, quive in eo loco nihil juris habet, fieri potest. T. 5. c. 658. B.
- Nuntiatio novi operis cui, & ad versus quos detur. T. 7. c. 458. C. D.
- Nuntiatio novi operis fit in rem, non in personam. T. 7. c. 585. A.
- Nuntiatio novi operis an teneat, etiamsi jus nuntiandi non fuerit. T. 10. c. 256. B.
- Nuntiatio non tenet, quam fecit, qui jus nuntiandi non habuit, quamvis vis noceat, & effectum habeat, si opus inhibeat, nec contemni possit. Ibid. B.
- Nuntiatio quomodo remittatur utiliter, vel inutiliter. Tom. 10. c. 259. E. & c. 260. A.
- Nuntiatio novi operis an sit remedii subsidiarium. Tom. 10. c. 1175. D. & seq.
- Nuntiatio an fiat adversus furiosos. T. 10. c. 1177. A.
- Nuntiatio fit operi, non personae. Ibid. B.
- Nuntiatio quibus ex causis fiat. T. 10. c. 1179. E. & c. 1180. A.
- Nuntiatio in quid fiat. Tom. 10. c. 1183. A.
- Nuntiatio an possit fieri in foro. T. 10. c. 1184. A.
- Nuntiatio an recte fiat uni ex dominis communibus loci, in quo fit opus. T. 10. c. 1184. C.
- Nuntiatio novi operis imitatur actionem. T. 10. c. 1185. A.
- Nuntiatio an possit fieri ei, qui reficit rivum, vel cloacam purgat. Ibid. C.

- Nuntiatio quando fiat. Tom. 10. c. 1191. D.
 Nuntiatio nova an sit necessaria novorum rei successori. Tom. 10. c. 1193. A.
 Nuntiatio novi operis in quo distat ab actione civili. Tom. 10. c. 1194. E.
 Nuntiationis ex causa an teneatur quilibet possessor illius loci, in quo nuntiatum est novum opus. T. 10. c. 1177. B.
 Nuntiationis causæ tres. Tom. 10. c. 1178. E.
 Nuntiationis novi operis diversæ species. T. 10. c. 1183. A. & seq.
 Nuntiationis effectus quis sit. T. 10. c. 1186. C. & c. 1192. E.
 Per nuntiationem novi operis si quid socius ædificet, an sit jus prohibendi. T. 4. c. 152. C. D.
 Nuntiationem novi operis qui habeant. T. 5. c. 654. C. D.
 De nuntiatione operis novi. T. 1. c. 830. E.
 De nuntiatione novi operis editum. T. 4. c. 93. D. Vide, Editum de novi operis nuntiatione.
 De nuntiatione novi operis in communi ædificio. Tom. 7. c. 585. A.
 De nuntiatione novi operis plura. T. 10. c. 1170. B. & seq.
 In nuntiatione novi operis an causa conventionis libello sit exprimenda. T. 10. c. 1172. C. & seq.
 De nuntiatione novi operis an valeat privatorum conventio sine Prætoris. Tom. 10. c. 1177. E. & c. 1178. A.
 Nuntiatorem inter, & nuntiatum differentia. T. 10. c. 1193. A.
 Nuntiatori an detur aliquod interdictum prohibitorium. Tom. 10. c. 1197. E. an nuntiato. Ibid. E. & c. 1198. A.
 Per nuntium an rectè emamus. T. 10. c. 1016. B. C.
 Nuntius fungitur epistolæ vice. T. 1. c. 919. B. & Tom. 2. c. 275. D.
 Nuntius, idest, nuntiatio. Tom. 2. c. 275. D. E.
 Nuntius minister est tantum negotii, quod contrahentes tractant. T. 5. c. 408. C.
 Nuntius nihil aliud est, quam epistola loquens. Ibid. C.
 Nuntius, aut epistola quid præstare soleat. Ibid. C. D.
 Nuntius, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
 Nuntius non contrahit cum venditore. T. 9. c. 385. C.
 Nuntius fungitur vice epistolæ. T. 10. c. 1016. B.
 Nuntius est epistola loquens. T. 9. c. 385. C. & T. 10. c. 1016. C.
 Copditio si non nuperit, an remittatur lege Papiæ. Tom. 10. c. 4. D. quomodo sit remissa, & uxori, & mulieri extraxerit.
 Ibid. c. 15. D.
 Nupta esse eadem duobus non potest. T. 1. c. 26. A.
 Nupta, vox ambigua. T. 1. c. 693. E.
 Nupta. Vide, Mulier.
 Nupta, & sponsa in quo differunt. T. 5. c. 1170. C. D.
 Nupta non impeditur, quo minus cum priore marito de dote experiatur. T. 6. c. 110. C.
 Nupta secundo viro ante denuntiationem adulterij rea est. Tom. 6. c. 448. D.
 Nuptalitium. T. 8. c. 618. E.
 Nuptiæ quæ sint. T. 1. c. 782. E. & T. 2. c. 317. B.
 Nuptiæ fiunt inter absentes. T. 1. c. 783. A.
 Nuptiæ nudo consensu constituuntur, & hypothecis comparantur. T. 1. c. 782. E. & c. 783. A.
 Nuptiæ iustæ inter quos contrahi nequeunt. T. 3. c. 432. B.
 Nuptiæ iniustæ quæ sint. Tom. 3. c. 60. B.
 Nuptiæ collocatæ quæ sint. Tom. 3. c. 307. C.
 Nuptiæ secundæ dupliciter dicuntur. T. 2. c. 1082. D.
 Nuptiæ secundæ ut solvi possunt. T. 2. c. 1071. B. C.
 Nuptiæ furtivæ, & clandestinæ damnantur. T. 3. c. 152. C.
 Nuptiæ penâ constringi non possunt. T. 1. c. 1228. C.
 Nuptiæ incestæ sunt, quæ naturâ prohibita sunt. T. 2. c. 319. E. & c. 320. A. & c. 1049. C.
 Nuptiæ nudo consensu perficiuntur. T. 2. c. 317. A.
 Nuptiæ pro commixtione corporum, vel celebritate, vel festivitate. Ibid. B.
 Nuptiæ quædam hodie permissæ, quæ olim prohibita sunt. Tom. 2. c. 317. B.
 Nuptiæ impares. Tom. 2. c. 320. A.
 Nuptiæ serviles. Ibid. A. B.
 Nuptiæ ex rescripto prohibita. T. 2. c. 322. C.
 Nuptiæ consobrinæ olim ex rescripto permissæ. Ibid. C.
 Nuptiæ secundæ quasi illicitæ sunt. T. 2. c. 323. C.
 Nuptiæ iustæ quænam propriè dicantur. T. 1. c. 23. A. B.
 Nuptiæ immaturæ. T. 2. c. 1082. D.
 Nuptiæ contra mandati contradiçtæ. T. 2. c. 1049. C.
 Nuptiæ vetitæ, vel permissæ clericis. T. 2. c. 22. D.
 Nuptiæ fieri palàm teste populo debent. T. 3. c. 152. C.
 Nuptiæ transverso limite quousque prohibentur. T. 4. c. 976. B. C.
 jure pontificio usque ad quartum gradum prohibitio extenditur. Ibid. C.
 Nuptiæ incestæ confirmari non solent. T. 4. c. 278. B. & c. 1501. D.
 Nuptiæ hodie decreto Innocentij in primo tantum genere affinitatis prohibentur, non in secundo, vel tertio. T. 4. c. 975. D. tria affinitatis genera sunt. Ibid. D.
 Nuptiæ an iniustæ sint, quæ fiunt invito patre. Tom. 4. c. 285. C.
 Nuptiæ, quæ ignorante patre, cujus in potestate est vir, aut mulier, fiunt, non sunt iustæ. Tom. 4. c. 262. E. ubi non sunt nuptiæ, ibi neque dos. Ibid. E.
 Nuptiæ consobrinorum jure Civili licitæ sunt. Tom. 4. c. 1071. C.
 Nuptiæ inter tutorem, & pupillam prohibita. T. 2. c. 1433. A. B.
 Nuptiæ. Vide, Matrimonium.
 Nuptiæ consistere non possunt, nisi consentiant ii, qui contrahunt, & ii, in quorum potestate sunt qui nuptias contrahunt. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
 Nuptiæ inter adoptivos prohibita sunt. T. 5. c. 546. A. B.
 Nuptiæ nudâ voluntate perficiuntur, concubitu implentur. Tom. 5. c. 648. E.
 Nuptiæ inutiles an habeantur pro sponsalibus. T. 5. c. 82. D.
 Nuptiæ non rectè contractæ an dissolvi, & quo casu non possint. T. 5. c. 1039. A. B.
 Nuptiæ solius avi auctoritate inter nepotes, & neptes ex altero filio contrahi possunt. T. 5. c. 542. C.
 Nuptiæ, & sponsalia in quo differunt. T. 5. c. 1169. B. & seq. multa inter se communia habeant. Ibid. B.
 Nuptiæ immaturæ quæ. Tom. 5. c. 1170. B.
 Nuptiæ possunt contrahi intra gradus prohibitos ex indulgentiâ Summi Pontificis. T. 6. c. 1124. C.
 Nuptiæ novâ voluntate, vel ratihabitione conciliantur. Tom. 6. c. 1082. B.
 Nuptiæ secundæ permittuntur potius, quàm probantur. Tom. 6. c. 1150. D. ideo sine benedictione celebrantur. Ibid. D. E.
 Nuptiæ non quolibet anni tempore celebrandæ, seu consummandæ. T. 6. c. 811. B. & seq.
 Nuptiæ inter filios duorum comparatum an consistere possint. T. 6. c. 1110. A.
 Nuptiæ invitæ nullæ sunt. Tom. 6. c. 1070. C. sed convalescunt novo consensu, vel tacito. Ibid. C.
 Nuptiæ sponsalium perfectio est. T. 6. c. 1052. A.
 Nuptiæ invitæ difficiles, & incertos exitus pariunt. T. 6. c. 1063. D.
 Nuptiæ iustæ non sunt cum minore annis 12. quæ ætas non est iusta ad nuptias contrahendas. T. 6. c. 136. B.
 Nuptiæ sine consensu patris contractæ iniustæ dicuntur, sed tamen

- men non dissolvuntur . Tom. 6. c. 101. E.
- Nuptiæ sine matrimonio esse non possunt . T. 6. c. 413. D. Vide, Matrimonium .
- Nuptiæ & connubium civilia sunt nomina, atque ita fit, ut non sint nuptiæ civili jure, sit tamen matrimonium jure naturali. Ibid. D.
- Nuptiæ justæ quæ dicantur, & quæ injustæ . T. 6. c. 101. C. & seq.
- Nuptiæ justæ quæ . T. 7. c. 14. C.
- Nuptiæ an possint inter absentes constitui . T. 7. c. 897. D.
- Nuptiæ dimissæ a marito uxoris an interdicanur ei, quem maritus suspectum habuit. T. 7. c. 1490. C.
- Nuptiæ justæ non sunt, nisi fiant liberorum procreandorum causâ, T. 7. c. 784. E.
- Nuptiæ si sint illicitæ, an donata, legata, & dos quasi indignis auferantur. T. 7. c. 1480. C. D.
- Nuptiæ quid . T. 8. c. 903. D. inter quos contrahi possint. Ibid. D. & seq.
- Nuptiæ an possint inter absentes contrahi. T. 7. c. 897. A.
- Nuptiæ quibus gradibus prohibentur, & quibus non prohibentur . T. 8. c. 216. C. & seq.
- Nuptiæ factæ jure gentium cum deportato, vel deportata conjugum an valeant. T. 9. c. 537. C.
- Nuptiæ immaturæ quibus pœnis plectuntur . T. 9. c. 452. E. & c. 453. A. & seq.
- Nuptiæ prohibitiæ supra sunt, non nuptiæ, & earum multi effectus. T. 9. c. 441. D.
- Nuptiæ quibus personis, & cum quibus personis prohibitiæ sunt. Ibid. D.
- Nuptiæ quæ sunt permissæ, & quæ prohibitiæ . Tom. 9. c. 441. A. & seq.
- Nuptiæ si ex rescripto Principis petantur. T. 9. c. 451. A.
- Nuptiæ perficiuntur nudo consensu, implentur concubitu, Tom. 9. c. 1334. B.
- Nuptiæ justæ quæ sunt, Tom. 9. c. 431. E.
- Nuptiæ, sicut sponsalia, hodie nudo consensu contrahuntur, T. 9. c. 429. B.
- Nuptiæ incestæ, & inutiles quæ sunt. T. 9. c. 444. B. & seq.
- Nuptiæ permittuntur cum consobrina. T. 9. c. 441. B. permittuntur etiam inter dispares ordinis, dignitatis, honestatisque personas. Ibid. B.
- Nuptiæ consistere possunt sine dote. T. 9. c. 1215. E.
- Nuptiæ nefariæ quæ . T. 9. c. 445. A.
- Nuptiæ, & sponsalia in quo differunt. T. 9. c. 432. D.
- Nuptiæ inter quos possunt contrahi. T. 9. c. 431. D. E.
- Nuptiæ immaturæ quæ dicuntur . T. 9. c. 451. E.
- Nuptiæ nefariæ sunt, quæ incestæ sunt jure gentium . T. 9. c. 445. A.
- Nuptiæ turpes . T. 9. c. 444. D.
- Nuptiæ quæ prohibentur ratione potentatus . T. 9. c. 448. D.
- Nuptiæ in Oriente prohibitiæ fuerunt usque ad sextum gradum . T. 9. c. 730. D.
- Nuptiæ non possunt contrahi, vel reconciliari sine consensu patris, & auctoritate . T. 9. c. 442. C. D. non possunt solo dissensu patris dissolvi, sponsalia possunt, Ibid. c. 444. A.
- Nuptiæ quid, T. 9. c. 428. C. & c. 447. C. D.
- Nuptiæ an possint inter absentes constitui, T. 10. c. 391. D. E. & c. 471. B.
- Nuptiæ quomodo Clericis olim vetitiæ, & quomodo concessæ . T. 10. c. 821. D. E.
- Nuptiarum vinculum est arra, T. 3. c. 308. C.
- Nuptiarum tria vitia, T. 3. c. 152. C. D.
- Nuptiarum secundarum multandarum rationes . T. 2. c. 1080. C. D.
- Nuptiarum incestarum pœna. T. 2. c. 1050. C.
- Nuptiarum definitio, T. 2. c. 317. B.
- Nuptiarum incestarum indulgentia. T. 2. c. 1160. A.
- Nuptiarum incestarum quæ sit pœna . T. 2. c. 1050. B. & seq.
- Nuptiarum alienarum sollicitatores extra ordinem puniuntur . T. 1. c. 472. C. D.
- De nuptiarum jure. T. 1. c. 397. A.
- De nuptiarum solutione, Tom. 2. c. 1069. D.
- Nuptiarum prohibitio latius patet jure civili, quàm pontificio . T. 4. c. 976. C. D.
- Nuptiarum prohibitio est extendenda potius, quàm coangustanda . T. 4. c. 813. C.
- Nuptiarum potestas omnis in patre est, qui eum, eamve in potestate habet . T. 5. c. 540. A. B.
- Nuptiarum prohibitio ex causa affinitatis usque ad quartum gradum extenditur . T. 6. c. 1121. C.
- Nuptiarum fidem facit instrumentum publicum. T. 6. c. 887. E.
- Favore nuptiarum testimonium de auditione recipitur. T. 6. c. 1142. D. cognati, & affines admittuntur. Ibid. D.
- Nuptiarum non omnis potestas in patre est, T. 6. c. 101. E.
- Nuptiarum prohibitio non est argumentum affinitatis. Tom. 8. c. 211. B.
- Nuptiarum solennitas, & pompa . T. 9. c. 441. C.
- Nuptiarum intercessores, sive conciliatores. T. 9. c. 437. C. Vide
- Proxenetici .
- Nuptiarum secundarum viris nulla vacatio fuit concessa, ut fœminis, quæ elugere debent virum, viduæ permanentes spatio anni. T. 9. c. 1359. E.
- Nuptiarum inutilium causæ. T. 9. c. 444. C. D.
- Nuptiarum alienarum corruptores, & sollicitatores quomodo puniuntur, etiam si effectu potiri non potuerunt. T. 9. c. 450. C.
- Nuptiarum definitio quæ, T. 9. c. 428. C.
- Nuptias secundas permisit potius, quàm probavit Ecclesia . T. 2. c. 1030. E.
- Nuptias sine consensu patris contrahere non licet. T. 1. c. 397. A.
- Nuptias an faciant tabulæ, T. 3. c. 609. B.
- Nuptias incestas bruta quædam abhorrere. T. 2. c. 1049. C.
- Nuptias incestas contrahentium bona sunt fisci. T. 2. c. 1325. B.
- Nuptias illicitas clam contrahere gravius est, quàm palam . T. 2. c. 1025. A. B.
- Nuptias alienæ uxoris appetere turpe. T. 1. c. 1050. C.
- Nuptias facit maritalis honor, & affectio. T. 2. c. 1069. E.
- Nuptias non contrahunt illustres viri sine dotalibus instrumentis . T. 2. c. 1070. A.
- Nuptias inter servos, & servas non esse, sed contubernium . T. 2. c. 1072. B.
- Nuptias facit solus consensus, & deductio in domum viri . T. 4. c. 982. C.
- Nuptias solus animus facit, impletur concubitu. T. 4. c. 1336. B.
- Nuptias justas an privigni inter se contrahere possint. T. 4. c. 977. D.
- Nuptias non facit sola deductio in domum mariti, nec sola dotis promissio sponsalia . T. 4. c. 265. B.
- Nuptias cum sororis filia concedebat jus vetus, jure novissimo merito abrogatum est, Tom. 5. c. 548. B. C.
- Ad nuptias justas quæ requirantur, T. 5. c. 539. E. & c. 540. A. & seq.
- Nuptias contrahere possunt surdi, muti, & cæci. T. 6. c. 1071. E.
- Nuptias a patre factas non valere, dissentiente filiâ familias, T. 6. c. 101. C.
- Nuptias binas qui eodem tempore constitutas habuit infamiâ notantur. T. 7. c. 897. A.
- Post nuptias hæc verba ut accipiuntur. T. 7. c. 632. C.
- Ad nuptias contrahendas tutoris auctoritas necessaria . Tom. 9. c. 442. D.
- Ad nuptias contrahendas tutorem habenti tutor dari potest . T. 10. c. 801. A.
- De nuptiis secundis . T. 2. c. 323. C. & c. 1069. D.
- A quorum nuptiis abstineadum. T. 1. c. 24. B.

De nuptiis incestis. T. 3. c. 210. E.
 In nuptiis jus gentium potissimum spectari. T. 2. c. 1072. A.
 De nuptiis contra mandata contractis. T. 3. c. 6. B.
 De nuptiis parentum injussu contractis. T. 3. c. 60. B.
 De nuptiis novella Constitutio. T. 2. c. 1115. B. & seq.
 Nuptiis junguntur duæ cognationes, sicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E. & c. 978. A.
 De nuptiis prohibitis ratione affinitatis agit lex 15. ff. de ritu nupt. T. 4. c. 975. B.
 Nuptiis an videatur consensisse pater, qui dedit filix mandatum quærendi mariti. T. 4. c. 975. E.
 In nuptiis scientia, & patientia patris exigitur. T. 4. c. 262. E.
 In nuptiis contrahendis jus naturale inspicitur, quod est jus gentium. T. 4. c. 1449. E.
 In nuptiis contrahendis non tam spectatur, quid licet, quam quid decet. T. 4. c. 976. D.
 In nuptiis naturale jus, & pudor inspicere debet, & vel sola honestatis ratio est idonea secundum nostrum Cujacium. T. 4. c. 976. D.
 In nuptiis contrahendis consensus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. B. C.
 In nuptiis, & sponsalibus contrahendis patria potestas non omnia potest, nec sola sufficit. T. 6. c. 101. D. an taciturnitas liberorum pro adfensu sit. Ibid. D.
 Nuptiis non sequuntur, fructus rei in dotem datæ condici posse omnes, etiam eos, qui percepti sunt ante litem contestatam. T. 6. c. 104. E.
 Sine nuptiis dos esse non potest. T. 6. c. 486. C.
 Nuptiis improbatas, an videantur improbatas sponsalia. T. 7. c. 1480. D.
 Nuptiis contrahendis quot anni sint constituti. T. 8. c. 905. E. & c. 906. A. B.
 De nuptiis. T. 1. c. 23. A. & seq. & c. 397. A. & T. 2. c. 317. A. & T. 8. c. 903. C. D. & seq. & T. 9. c. 440. B. & seq. & T. 10. c. 670. E.
 De secundis nuptiis. T. 9. c. 451. D. & seq.
 In nuptiis definitam esse ætatem. T. 9. c. 432. E.
 In nuptiis non exiguntur dotalia instrumenta, neque ritus solennes, nisi inter personas illustres. T. 9. c. 441. C.
 De nuptiis secundis edictum Francisci II. Gallix Regis. T. 9. c. 466. B. C. hoc edicto coercetur liberalitas fœminarum, & virorum liberos habentium, in secundas nuptias coeuntium. Ibid. B. & seq.
 De nuptiis in quibusdam affinitatis gradibus vetitis. T. 10. c. 671. B.
 In nuptiis mos quidam olim observatus. T. 10. c. 672. C.
 Nuptiales tabulæ. Vide, Tabulæ nuptiales.
 Nuptialia, lucra quomodo parens

alienare potest. Tom. 2. c. 1074. E. & c. 1075. A.
 Nuptialia munera, aut nuptiales sportulas tutor matri, aut sorori pupilli mittere non tenetur. T. 5. c. 581. D.
 Nuptialia lucra per præsumptionem ad filios pertinere, licet heredes non extiterint. T. 7. c. 1470. B. C.
 Nuptialis sportula. T. 8. c. 619. A.
 De nuptialibus lucris novella Constitutio. T. 2. c. 1132. C.
 Nuruum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
 Nurus cur non dicitur materfamilias. T. 1. c. 1063. B.
 Nurus appellatione quid contineatur. T. 8. c. 69. B. & c. 530. D. E. Vide, Gradus affinitatis.
 Nurus. T. 8. c. 210. A.
 Nurus omni tempore non agit contra focerum in solidum. T. 10. c. 1225. E.
 Nutricem veteres matrem dixerunt. T. 1. c. 483. C.
 Nutu solo pleraque consistunt. T. 1. c. 1153. E.
 Nutu consistunt pacta, & contractus, qui solo consensu contrahuntur. T. 10. c. 524. C.
 Nutu relinqui fideicommissum quomodo intelligendum. T. 10. c. 1052. C.
 Nutu quomodo relinquatur fideicommissum. T. 10. c. 1074. A.
 Nutus significatio est voluntatis. T. 1. c. 1153. D.
 Nutus an fideicommissum faciat annuendo tempore mortis. T. 4. c. 536. E. & c. 537. A.
 Nutus pro sermone in mutis est. T. c. 8. 387. A.
 Nutus est plus, quam tacitus consensus. T. 7. c. 654. E.
 Nyctostrategus, vel Nycteparchus quis, & quod ejus officium. T. 2. c. 1052. D.
 Nymphæa sunt ædes publicæ, in quibus celebrant nuptias, qui ædibus carent ad choreas capatibus. T. 2. c. 829. A.

O

O Afes duas fuisse. T. 3. c. 210. C.
 Oasis insula culicibus, & muscis, mortis causam hominibus deferentibus, infesta. Ibid. C.
 Ob pro ad, & pro circum. T. 3. c. 175. D.
 Obba, vel obua quid. T. 3. c. 301. C.
 Ob causam quando detur, & competat actio. T. 5. c. 1007. B.
 Ob causam dari quid dicamus. T. 7. c. 835. B. ob rem dari quid sit. Ibid. A. B.
 Ob dolum æstimatio ipsius actoris etiam in immensum concessa est. T. 5. c. 562. E.
 Objectio Accursii ex l. 1. §. si pensio. de migrando contra l. 24. §. si

domus locat. solvitur. Tom. 5. c. 526. A.
 Objectio Accursii ex l. 2. C. de bon. profc. & l. 22. §. is, cujus. mandat. diluitur. T. 5. c. 468. C.
 Objectio Accursii ex l. 3. §. sed si sub conditione. de bonor. possession. contra tabulas ex l. 18. eod. tit. diluitur. T. 5. c. 605. E.
 Objectio Accursii ex l. 6. §. si quis ita. de neg. gest. contra §. penult. l. 22. D. mandati. Tom. 5. c. 471. D.
 Objectio Accursii ex l. ultim. de curat. bon. dand. contra §. pen. l. 22. mandati conciliatur. Ibid. B.
 Objectio Accursii ex l. licet. §. ea obligatio. de procurat. contra l. 22. mandati solvitur. T. 5. c. 464. D.
 Objectio, & responsio ad dubium de vocabulis bonum, & optimum ortum. T. 5. c. 401. B. C.
 Objectio Accursii ex l. si is, apud quem. de positi contra l. 19. §. ult. de negot. gest. resolvitur. T. 5. c. 134. C.
 Objectio ex l. 1. C. de furt. contra l. 22 §. qui ædem. mandati perperam fit. T. 5. c. 469. A. B.
 Objectio ex l. 3. §. si quis duobus; de admin. tut. contra l. si fuerit. de reb. dub. diluitur, & explicatur. T. 5. c. 1034. B.
 Objectio l. 3. quis ordo in bon. poss. serv. contra l. 7. §. ult. de bon. poss. resolvitur. T. 5. c. 630. C.
 Objectio ex l. 4. C. de pœnis, & l. 5. §. penult. de statu hominum contra l. 4. in metallum de sententiam passis, & reslitis. T. 5. c. 1131. A.
 Objectio ex l. 4. C. de contrab. empt. dissolvitur. T. 5. c. 708. B. C.
 Objectio ex l. 5. de except. doli contra l. pecuniam. de reb. cred. conciliatur, & luculenter explicatur. T. 5. c. 825. C.
 Objectio ex l. 5. & l. 7. de condit. furt. explicatur. T. 5. c. 573. A.
 Objectio ex l. cum quidam. de usur. contra l. 40. si cert. petat, explicatur. T. 5. c. 929. D. E.
 Objectio ex l. 8. de acquir. vel omit. possess. in qua ferè ævum interpretes consumpserunt, facillimè resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 710. D. E.
 Objectio ex l. 10. de condit. caus. dat. contra l. 43. de jur. dot. resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 551. B.
 Objectio ex l. 11. de tut. & curat. dat. contra l. 15. de tutor. & curat. dat. retexitur. T. 5. c. 27. C.
 Objectio ex l. 13. §. si Stichum. de acceptilat. solvitur. Tom. 5. c. 80. C.
 Objectio ex l. 25. §. item queritur. de damno infecto contra l. 9. §. ultim. eod. tollitur. T. 5. c. 642. D.
 Objectio ex l. 27. de pact. & l. si rem. §. si duo. de novat. & l. si duo. de recept. & l. in duobus. de jurejur. resol.

- resolvitur, leges propositæ explici-
cantur, & antinomia conciliatur
acutissimè, T. 5. c. 67. E. & c. 68.
A.
- Objectio ex l. 29. de pecul. solvitur.
T. 5. c. 441. C.
- Objectio ex l. præscriptio. §. ult. de
usurpat. & usucap. explicatur. T.
5. c. 695. D.
- Objectio ex l. in rem. §. 1. de com-
pensat. contra l. 26. §. si is, qui.
T. 5. c. 474. E.
- Objectio ex l. Julianus: si quis omis-
s. caus. test. solvitur. T. 5. c. 1129.
C.
- Objectio ex l. atquin. 19. §. cum me.
de neg. gest. contra l. 2. §. tutor. &
§. sequen. pro emptore. T. 5. c. 742.
D.
- Objectio ex l. si opera. de dol. except.
explicatur. T. 5. c. 974. A.
- Objectio ex l. 20. de dolo diluitur.
T. 5. c. 445. A.
- Objectio ex l. 2. de fidejussor. & §. an
in pupillum, l. 3. de positi, & l. 1.
§. ult. commodati solvitur. T. 5.
c. 416. B.
- Objectio ex l. 35. §. ult. de procurat.
contra l. 43. §. ult. eod. conciliatur.
T. 5. c. 117. D.
- Objectio ex l. si donata. de don. inter
vir. & uxor. explicatur. T. 5. c.
302. D.
- Objectio ex l. si servus. de evict. &
l. si quis tibi. C. eod. diluitur, &
explanatur. T. 5. c. 285. C.
- Objectio ex l. iusto. §. & si possess. de
adquir. vel omis. possess. resolvitur.
T. 5. c. 727. D.
- Objectio ex l. heres. §. ult. de petit. he-
redit. contra l. 86. de reg. jur. re-
fellitur. T. 5. c. 1051. E.
- Objectio ex l. 12. mandati contra
l. 26. §. si is, qui. eod. sit. solvitur.
T. 5. c. 474. D.
- Objectio ex l. si mandatu. in fin. man-
dati resolvitur. T. 5. c. 111. E.
- Objectio ex l. non potest. de judic.
retextitur. T. 5. c. 920. D.
- Objectio ex §. 1. instit. de curator.
l. 3. §. pen. de tutor. & l. 1. C. qui pe-
sant, tut. retextitur. T. 5. c. 116.
A.
- Objectio ex l. is, qui ex stipulatu de
obligat. & action. explicatur, & tol-
litur. T. 5. c. 798. D.
- Objectio ex l. si fundus. §. si res. de
pignor. contra l. 18. §. pen. eod.
sit. solvitur, & conciliatur. T. 5.
c. 425. C.
- Objectio l. ult. Cod. de evict. ex l. si
filium. de lib. caus. facta explicatur,
& veritas ejus altruitur. T. 5. c.
945. D.
- Objectio ex l. & quæ non dum. §. 1.
de pign. explicatur. T. 5. c. 944.
C.
- Objectio ex l. duobus. de lib. caus.
explanatur. T. 5. c. 210. E.
- Objectio ex l. inde Neratius. §. si
dolo. ad l. aquiliam solvitur. T.
5. c. 574. C.
- Objectio ex l. si quis major. Cod. de
transact. perspicue explicatur, &
resolvitur. T. 5. c. 882. A.
- Objectio ex l. inter stipulantem. §.
si stipulante. de verborum obli-
gat. dissolvitur. Tom. 5. c. 841.
D.
- Objectio ex l. pen. si famil. furt. fe-
cisse dic. resolvitur, & explicatur.
T. 5. c. 588. E.
- Objectio ex l. si fur, & l. 12. §. pen.
de usufructu retextitur, & decla-
ratur. T. 5. c. 902. D.
- Objectio ex l. rogasti. in fin. de præ-
script. verb. explicatur, & specie
facti proposita declaratur. T. 5. c.
450. C.
- Objectio ex l. proinde. §. 1. de stipu-
lat. serv. diluitur, & explicatur.
T. 5. c. 1112. C.
- Objectio ex l. si a sponso. C. de don.
ante nuptias resolvitur, & expli-
catur. T. 5. c. 885. D.
- Objectio ex l. in traditionibus 48. de
pactis contra l. 17. eod. tollitur, &
explicantur rationes diversitatis.
T. 5. c. 55. A.
- Objectio trium legum, quæ §. si
servus. l. 3. de adquir. vel amittend.
possess. accidit, acutissimè dissol-
vitur. T. 5. c. 712. E.
- Objectio l. 1. §. servus. Cod. de quest.
& l. 11. etiam si. eod. in quibus de
tortura servorum controverti-
tur, refellitur. Tom. 5. c. 893.
C.
- Objectio l. quidam §. si quis filium,
ad Senatusconsultum Trebellia-
num contra l. 34. de religiosis, &
sumpt. funerum, & l. 11. de manu-
missi. solvitur. Tom. 5. c. 798.
C.
- Objectio l. defunctus de procurat. ex-
plicatur. T. 5. c. 985. D.
- Objectio, seu contrarium ex l. 2. de
jurejur. contra l. 8. eod. tollitur.
T. 5. c. 214. E.
- Objectio ex l. 3. Cod. de adquir.
vel amitt. possess. solvit auctor. T.
5. c. 695. B.
- Objectio ex l. electio. §. ult. de
noxal. action. contra l. 1. §. si do-
minus. si quis aliqu. test. prohib. di-
judicat, & solvit auctor. T. 5. c.
631. B.
- Objectio ex l. 4. de novat. ab Ac-
curcio factæ respondet auctor. T.
5. c. 515. A.
- Oblata repudiare, acquisita dere-
linquere, vel alienare possumus.
T. 7. c. 963. B.
- Oblatio tempore, & opportuno lo-
co facta quos habet effectus. T. 1.
c. 1503. E.
- Oblatio sola usurarum cursum nun-
quam impedit. Tom. 1. c. 1240.
B.
- Oblatio eas sistit usuras, quæ ex
mora currunt, non ex stipulatio-
ne. T. 1. c. 1244. A.
- Oblatio debet fieri congruo loco, &
tempore. T. 1. c. 578. C.
- Oblatio purgat culpam veluti mo-
ram, sed non maleficium. T. 4.
c. 241. D.
- Oblatio nuda non liberat furem
condicione furtiva; vel alium
debitorem, antequam res interie-
rit. T. 4. c. 242. A.
- Oblatio, & novatio in quo diffe-
runt. T. 4. c. 242. E. & c. 243.
A.
- Oblatio heredis moram, & pericu-
lum transfert in legatarium. T.
6. c. 224. A.
- Oblatio, aut quicquid pro oblatio-
ne est, purgat moram. T. 10. c.
540. C.
- Oblatio sola an liberet. T. 10. c.
545. D.
- Oblatio sola quæ non efficit, depo-
sitis etiam sola non efficit. T. 10.
c. 546. E.
- Oblatio an emphyteuticarium libe-
ret a præstatione canonis præte-
riti, vel a periculo dejectionis. T.
10. c. 668. D. E.
- Oblatio, & obsignatio pretii per
emptorem an inhibeat cursum
usurarum. T. 10. c. 768. A.
- De oblatione, & depositione pecu-
niæ, & aliis articulis Consultatio.
T. 1. c. 706. B. C.
- Oblatione rei debitæ purgatur, &
extinguitur mora. T. 5. c. 566.
E.
- Inter oblationem nudam, & nova-
tionem quæ est differentia. T. 4.
c. 243. A.
- Oblationis nudæ quinam sint effe-
ctus. T. 1. c. 1212. E.
- Oblationis genera duo sunt, & quæ.
T. 4. c. 241. E.
- Oblativum aurum. Tom. 2. c. 892.
D.
- Obligamur certis modis, certis li-
beramur. T. 1. c. 917. A.
- Obligans se pro alio, ac dicens fide-
jubeo, fidejussor est. T. 1. c. 380.
A.
- Obligantur puberes sine curatoribus
suis. Tom. 4. c. 400.
A.
- Obligare nemo potest rem alienam,
in qua nihil juris habet. T. 4. c.
1282. D.
- Obligare pignori solius domini est.
T. 4. c. 1283. A.
- Obligari possunt mutus, & surdus
re, & literis, & consensu. T. 1. c.
1152. C.
- Obligari ne aliquis possit, quod re-
cepturus sit ab alio, quod præsti-
terit. T. 3. c. 789. C.
- Obligari lege non tantum eum, qui
contra, sed & qui secundum legis
præceptum facit. Tom. 3. c. 495.
A.
- Obligari rogando non potest, cui ni-
hil datur. T. 4. c. 544. B.
- Obligari qui possunt, & qui minus.
T. 5. c. 831. C. D. & seq.
- An obligari possint puberes ex sti-
pulatione sine curatoribus suis. T.
10. c. 86. D.
- Obligari potest, quod alienari pos-
set. T. 10. c. 455. D.
- Obligari ex stipulatione mutus, &
surdus non possunt. T. 6. c. 689.
A.

- Obligatio verborum nobis per ser-
vum acquiri potest. T. 3. c. 136.
A.
- Obligatio per liberam personam al-
teri non acquiritur, nisi certi con-
dictio ex mutuo, vel pro mutuo,
& pignoratitia ex ea causa, qua
necessarii usus ratione receptum
est, ut per procuratorem possessio
adquiratur. T. 1. c. 1192. C.
- Obligatio alia est, quæ fit stipula-
tione, alia, quæ nominibus. T. 1.
c. 931. C.
- Obligatio omnis pro contractu ha-
betur. T. 1. c. 9. D.
- Obligatio uno verbo *spondeo* con-
trahitur. T. 1. c. 197. D. E.
- Obligatio generalis alternatæ per
omnia similis. T. 1. c. 940. C.
- Obligatio personalis dividitur, hy-
pothecaria non item. Tom. 2. c.
548. B.
- Obligatio verborum, & acceptilatio
non fit inter absentes. Tom. 3. c.
135. E.
- Obligatio literarum. T. 1. c. 209.
A.
- Obligatio quot modis contrahitur.
T. 1. c. 934. C.
- Obligatio omnis pro contractu. T.
1. c. 9. D.
- Obligatio quot modis differtur. T.
3. c. 409. E.
- Obligatio ex die differri potest, ex
die finiri non potest. Tom. 1. c.
1202. D.
- Obligatio propriè actionem parit.
T. 1. c. 1246. E.
- Obligatio ut inter fideiussores divi-
ditur. T. 1. c. 380. A. B.
- Obligatio ex testamento civilis est.
T. 3. c. 429. E.
- Obligatio, quæ a defuncto, vel in-
defunctum cœpit, inter heredes ne-
cessariò dividitur. Tom. 1. c. 943.
E.
- Obligatio, quæ in defunctum cœpit,
in omnes heredes pro sua portio-
ne competit. Ibid. E.
- Obligatio per quas personas nobis
adquiritur. Tom. 1. c. 224. A. &
quibus modis tollitur. Ibid. c. 225.
B.
- Obligatio non acquiritur, sed cre-
diti conditio. T. 1. c. 95. B.
- Obligatio personalis dividitur, præ-
diorum non item. T. 2. c. 671.
B.
- Obligatio ambulatoria. T. 1. c. 215.
D.
- Obligatio mutua ex contractu na-
scitur. T. 3. c. 135. D.
- Obligatio quid. T. 1. c. 191. B.
- Obligatio an nobis solum adquire-
tur per eas personas, quæ in po-
testate nostra sunt. T. 1. c. 224.
A.
- Obligatio per liberos homines dua-
bus ex causis nobis acquiritur,
id est, ex operibus, & ex re nostra.
Ibid. D.
- Obligatio fiebat olim ex scriptura,
seu nominibus. Tom. 1. c. 209.
A.
- Obligatio quandonam re contrahat-
tur. T. 1. c. 91. E.
- Obligatio ex delicto cum capite
ambulat. T. 1. c. 1450. B.
- Obligatio principalis non tollit fi-
dejussoriam. T. 3. c. 430. E.
- Obligatio ex conditionali contra-
ctu non nascitur, antequam existi-
terit conditio. T. 1. c. 1489. E.
- Obligatio ex persuasione non nasci-
tur, nisi dolus malus interveni-
rit. T. 1. c. 1295. D.
- Obligatio peculiaris sequitur pecu-
lium. Tom. 1. c. 1417. C. & c.
1509. C. D.
- Obligatio dotis esse videtur in pec-
culio filii. T. 1. c. 1454. D.
- Obligatio naturalis duplex. T. 1. c.
1247. A.
- Obligatio si naturaliter sit indivi-
dua, singuli in solidum tenentur.
T. 1. c. 1156. E.
- Obligatio principalis major est, &
plenior. T. 4. c. 828. D.
- Obligatio omnis solvitur per acce-
ptilationem. T. 1. c. 862. E.
- Obligatio certis modis contrahitur.
T. 1. c. 917. A.
- Obligatio naturalis iusto pacto tol-
litur. T. 1. c. 360. E. & c. 361.
A.
- Obligatio major tollit minorem. T.
1. c. 1398. C. & T. 4. c. 828.
D.
- Obligatio acceptilatione, solutione,
& novatione finitur. Tom. 1. c.
225. B. & seq.
- Obligatio nulla nascitur inter do-
minum, & eum, qui in ejus po-
testate est. T. 1. c. 270. D.
- Obligatio pro contractu quænam
dicatur. T. 1. c. 280. C.
- Obligatio an novatione tollatur. T.
1. c. 227. A.
- Obligatio an nascatur ex conven-
tione supervacua. T. 1. c. 219.
C.
- Obligatio an nominibus contraha-
tur sine stipulatione. T. 3. c. 537.
E. & c. 638. A.
- Obligatio an tollatur solutione, vel
acceptilatione. T. 1. c. 225. C.
- Obligatio fidejussoris an possit esse
in pendenti. T. 1. c. 208. C.
- Obligatio, vel conventio utrum
executionem habeat forensem
citra judicis sententiam paratam.
T. 4. c. 838. C.
- Obligatio stipulatione acquiritur,
liberatio verò acceptilatione. T.
4. c. 996. C.
- Obligatio generalis quæ est. T. 4. c.
1282. A.
- Obligatio quid distat a possessione.
T. 4. c. 1459. A. B.
- Obligatio non finitur mandato fini-
to. T. 4. c. 20. B.
- Obligatio impossibilium nulla est.
T. 4. c. 594. B.
- Obligatio, & cautio est incerta.
T. 4. c. 548. A.
- Omnis obligatio solutione ejus,
quod debetur, solvitur. T. 4. c.
228. B. duo sunt genera libe-
- rationum. Ibid. C.
- Obligatio naturalis tollitur ipso
jure aliis modis, quibus civilis
obligatio non tollitur. T. 4. c.
729. A.
- An obligatio tollatur pactione nu-
da, an tempore, vel conditione. T.
4. c. 141. E. & c. 142. A.
- Obligatio major tollit minorem.
T. 4. c. 673. E.
- Obligatio civilis, & naturalis ex
contractibus nascitur, ex pactis
obligatio naturalis tantum. T.
4. c. 248. A.
- Obligatio generalis pignoris, &
obligatio specialis in quo diste-
runt. T. 4. c. 1282. A.
- Obligatio per quam personam ali-
cui acquiritur. Tom. 4. c. 171.
A.
- Obligatio principalis ab accessoria
separari debet. T. 4. c. 230. A.
- Obligatio propriè non est, cui non
est adjuncta necessitas. Tom. 4.
c. 727. E.
- Obligatio tollitur novatione. T. 4.
c. 668. C.
- Obligatio tutoris, qui tutelam gessit,
quomodo dividitur per tempora.
T. 4. c. 311. B.
- Obligatio civilis quibus modis tol-
litur ipso jure. T. 4. c. 728. B.
C. hisce quoque modis & natu-
ralis obligatio tollitur. Ibid. C.
- Obligatio tollitur solutione ejus,
quod debetur. Ibid. C.
- Obligatio confunditur, si creditor
adeat hereditatem debitoris. T.
4. c. 828. B. C.
- Obligatio significatur necessitatis
verbo. T. 4. c. 520. D.
- Obligatio non nascitur ex pacto,
nec ullam necessitatem habet pa-
ctum. T. 4. c. 520. D.
- Obligatio mulieris, quæ intercesse
pro alio, perimitur exceptione Se-
natuconsulti Vellejani. Tom. 4.
c. 724. D.
- Obligatio operarum amittitur ca-
pitis minutione. Tom. 4. c. 455.
B.
- Obligatio usus, & usufructus amit-
titur morte legatarii. Ibid. B.
- Obligatio civilis quid est. T. 4.
c. 727. E.
- Obligatio eodem modo solvitur
quo acquiritur. Tom. 4. c. 627.
A.
- Obligatio est juris necessitas. T. 4.
c. 100. D. & 727. E.
- Obligatio est nulla, quæ non ad-
stringit. Ibid. E.
- Obligatio fidejussoris extinguitur
confusione. T. 4. c. 673. D.
- Obligatio minuit bona nostra, æris
alieni liberatio verò auget. T. 4.
c. 588. D.
- Obligatio naturalis quæ est. T. 4.
c. 727. E.
- Obligatio civilis quæ est. Ibid. E.
- Obligatio nulla est, quæ necessita-
te contrahentem non adstringit.
T. 4. c. 1453. C.
- In remediis prætoriiis, quibus obliga-

- tio tollitur, factum; in civilibus vero jus versatur. T. 4. c. 142. B.
- Obligatio naturalis. Vide, Naturalis obligatio.
- Obligatio augetur, vel minuitur certis ex causis, & quibus. T. 5. c. 424. E.
- Obligatio collata in diem præsens est, conditionalis non est præsens. T. 5. c. 413. B.
- Obligatio conditionalis eadem conditione suspenditur, qua principalis, donec conditio extiterit. T. 5. c. 412. C. D.
- Obligatio, & pignus quomodo, & in quo differunt. T. 5. c. 422. A.
- Obligatio, & possessio quomodo solvitur. T. 5. c. 801. B. & seq.
- Obligatio inanis est, quæ exceptione perpetua perimi potest. T. 5. c. 456. D.
- Obligatio eodem modo dissolvitur, quo contrahitur. Tom. 5. c. 801. E.
- Obligatio civilis non nascitur ex iurjurando. T. 5. c. 1112. E.
- Obligatio dissolvitur pacto. T. 5. c. 73. E.
- Obligatio quo tempore tollitur. T. 5. c. 848. D.
- Obligatio, dominium, & possessio invicem comparantur. T. 5. c. 801. E.
- Obligatio constituta in diem est præsens, non actio, non petitio. T. 5. c. 406. B.
- Obligatio interitu rei interire non potest, sed perpetuatur potius. T. 5. c. 568. A.
- Obligatio est parens actionis, & nascitur ultro, citroque. Tom. 5. c. 111. B. C.
- Obligatio mandati ad tempus collata, an tempore perimatur: casus singularis recensetur. T. 5. c. 849. B.
- Obligatio naturalis ipso jure perimitur. T. 5. c. 74. A.
- Obligatio omnis contrariâ conventionem tollitur, & finitur. T. 5. c. 144. E.
- Obligatio pura quæ dicitur. T. 5. c. 847. C.
- Obligatio quomodo constituitur, & tollatur. T. 5. c. 848. E.
- Obligatio semel sublata, & extincta, ipso jure restitui non potest. T. 5. c. 76. A.
- Obligatio ubi non consistit, ibi nec acceptilatio tenet. Tom. 5. c. 80. D.
- Obligatio unde nascitur. Tom. 5. c. 832. B.
- Obligatio ex societate descendens durat etiam post mortem socii, & heredem ejus tenet. Tom. 5. c. 152. A.
- Obligatio operis faciendi, quæ sit, & quæ ejus vis. Tom. 5. c. 857. B.
- Obligatio quomodo solvitur; T. 5. c. 976. C.
- Obligatio personalis recipit incrementum. T. 5. c. 821. A.
- Obligatio quando claudere dicatur, T. 5. c. 507. B.
- Obligatio mandati inter dominum, & procuratorem contrahitur. T. 5. c. 111. B. C.
- Obligatio tempore solo non tollitur. T. 6. c. 1071. C. statim vires accipit, etiamsi fuerit sub conditione contracta. Ibid. C.
- Obligatio tollitur confusione. T. 6. c. 480. E.
- Obligatio hominis, qui desit esse in rebus humanis, commutatur in obligationem pretii. Tom. 6. c. 57. A. B.
- Obligatio ipso jure non tollitur dictione dotis. T. 6. c. 108. E.
- Obligatio heredum plenior, uberiorque est, quam defunctorum. T. 6. c. 81. B.
- Obligatio naturalis non tollitur re judicata, absolutoque debitore. T. 6. c. 77. A.
- Obligatio propria fidejussores singulos obligat. T. 6. c. 10. D.
- Obligatio pigneratitia quando tollitur, & quando non. Tom. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
- Obligatio quantitatibus numero dividitur. T. 6. c. 152. C.
- Obligatio est juris vinculum, non facti. T. 6. c. 259. B.
- Obligatio non potest conferri in tertiam, nec in extraneam personam. T. 6. c. 148. E. solutio potest. Ibid. E.
- Obligatio ubi nulla est, adjectio quoque nulla est. T. 6. c. 362. A.
- Obligatio ubi est inutilis, inutilis quoque adjectio, vel accessio. T. 6. c. 350. A.
- Obligatio communis quæ dicitur. T. 6. c. 373. E. & c. 374. A.
- Obligatio rei alia est, alia obligatio personæ. T. 6. c. 76. A.
- Obligatio individua, & communis singulos collegas obligat. T. 6. c. 10. E.
- Obligatio tollitur confusione. Vide, Confusio.
- Obligatio major tollit minorem, plenior exiliorem. T. 6. c. 329. B.
- Obligatio naturalis non dicitur propriè obligatio. T. 6. c. 367. B.
- Obligatio peculiaris sequitur peculiarium. T. 6. c. 262. E.
- Obligatio pœnæ non dissolvitur, nisi sorte omni soluta. Tom. 6. c. 94. C.
- Obligatio mandati tempore non extinguitur. T. 6. c. 530. C.
- Obligatio non nascitur ex epistola, sed ex causa tantum in epistola expressa, veluti depositi. T. 6. c. 530. D.
- Obligatio ubi nulla est, ibi etiam nulla liberatio est. T. 6. c. 673. E.
- Obligatio certis modis contrahitur, & dissolvitur. T. 8. c. 770. C.
- ex delicto contrario modo non solvitur. Ibid. c. 771. B.
- Obligatio non adstringit necessitate contrahentes. T. 7. c. 695. A.
- Obligatio ut valeat, oportet, ut vinculum sit. Ibid. A.
- Obligatio naturalis inhibet conditionem indebiti. T. 7. c. 110. A.
- Obligatio omnis quando pro contractu habetur. T. 7. c. 164. E.
- Obligatio pigneratitia an tollatur confusis personis debitoris, & creditoris. T. 7. c. 517. C.
- Obligatio semel nata ex die, vel conditione suspendi, sed finiri non potest. T. 7. c. 1046. A.
- Obligatio semel perfecta, & constituta quomodo finitur. Tom. 7. c. 1045. E.
- Obligatio, vel actio per procuratorem an nobis adquiratur. T. 7. c. 777. C.
- Obligatio an nascatur ex iurjurando. T. 7. c. 949. C.
- Obligatio an pacto tolli, item an tempore vel conditione finiri possit. T. 7. c. 1045. E.
- Obligatio dotalis an sequatur dotem. T. 7. c. 1404. A.
- Obligatio fidejussoria an personæ sit. T. 7. c. 517. B.
- Obligatio an tollatur, confusis personis debitoris, & creditoris. T. 7. c. 1415. B. & T. 7. c. 517. B.
- Obligatio literarum, quæ est juris gentium. T. 7. c. 36. B.
- Obligatio non constituitur ad tempus. T. 7. c. 1155. B. constituta tamen proficit ad exceptionem, Ibid. B.
- Obligatio civilis, & naturalis in quo differunt. T. 7. c. 516. B. C.
- Obligatio servitutis ejus est generis, ut neque in petitione, neque in solutione divisionem recipiat. T. 7. c. 538. D.
- Obligatio aut re fit, aut verbis, aut consensu. T. 7. c. 676. A.
- Obligatio mater est conditionis. T. 7. c. 649. B.
- Obligatio præsens opponitur obligationi in diem. T. 7. c. 652. A.
- Obligatio civilis inter quos contrahitur. T. 7. c. 516. A.
- Obligatio naturalis inter quos contrahitur. Ibid. B.
- Obligatio in personam per confusionem & civili, & naturali jure constituitur. T. 7. c. 517. C.
- Obligatio pigneratitia non tollitur confusione, quæ realis est, non personalis. Ibid. C.
- Obligatio est mater actionis. T. 7. c. 649. B. non est sine actione, non magis, quam mater sine filio. Ibid. c. 651. E.
- Obligatio pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
- Obligatio tollitur confusione. T. 7. c. 1105. E.
- Obligatio, quæ fit literis, incognita

- gnita Pandectis, Tom. 7. c. 676. A.
- Obligatio nulla est, quæ non astringit necessitate contrahentes. T. 7. c. 1203. B.
- Obligatio quid propriè sit. T. 8. c. 1046. A. plures obligationum divisiones. Ibid. A. B. quibus modis re contrahatur obligatio. Ibid. B. C.
- Per quas personas nobis obligatio acquiritur. T. 8. c. 1077. C.
- Quibus modis obligatio tollitur. T. 8. c. 1078. A.
- Obligatio, & contractus differunt. T. 8. c. 500. C.
- Obligatio, & solutio sub eodem genere quasi contraria. Tom. 8. c. 574. D.
- Obligatio an a procuratore adquiratur. T. 8. c. 312. D.
- Obligatio an ad diem contrahi possit. T. 8. c. 375. D.
- Obligatio an alteri per liberam personam adquiri possit. Tom. 8. c. 339. E.
- Obligatio an fieri possit sub conditione hac, si volam. T. 8. c. 335. D. E.
- Obligatio nominum quomodo contrahitur. T. 8. c. 371. D.
- Obligatio omnis an contrahentes necessitate obstringat. Tom. 8. c. 317. C.
- Obligatio personalis quæ sit. T. 8. c. 237. A.
- Obligatio, quæ contrahitur mutui datione, an ex contractu nasci dicatur. T. 8. c. 323. A.
- Obligatio quæ nascatur ex gestu negotiorum absentis, aut ignorantis, aut inviti. T. 8. c. 328. C.
- Obligatio, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, an possit incipere ab herede, vel contra heredem. T. 8. c. 92. C.
- Obligatio quando nascitur ex culpa. T. 8. c. 331. B.
- Obligatio quibus modis amittitur. T. 8. c. 281. B.
- Obligatio re contrahitur ex contractu. T. 8. c. 319. C.
- Obligatio realis quæ sit. Tom. 8. c. 237. A.
- Obligatio semel contracta, vel constituta an tempore possit finire. T. 8. c. 376. C.
- Obligatio si conferatur in diem certum, an statim ex ea agi possit, atque is dies venit. T. 8. c. 334. A.
- Obligatio verbis quomodo contrahitur. T. 8. c. 322. D.
- Obligatio verborum an consistat non mutato dominio. Tom. 8. c. 326. D.
- Obligatio an pariat actionem in rem. T. 8. c. 316. B.
- Obligatio an per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.
- Obligatio an tempore finiatur, vel perimatur. T. 8. c. 376. D.
- Obligatio an, & quomodo sub modo fieri possit. T. 8. c. 377. D.
- Obligatio an ex conditione, vel die constitui possit, & an ad diem, vel conditionem possit. Tom. 8. c. 375. D. & seq.
- Obligatio an valeat, quæ necessitate non adstringit. T. 8. c. 335. E.
- Obligatio civilis non omnis naturalis est. T. 8. c. 239. E.
- Obligatio conditionalis ex contractu obligatio est. T. 8. c. 377. C.
- Obligatio ex actu dicitur quoque de contractu. T. 8. c. 329. A.
- Obligatio ex die contracta quomodo ab obligatione contracta ad diem distet. T. 8. c. 375. D.
- Obligatio ex maleficio dicitur ex contractu. T. 8. c. 329. A.
- Obligatio ex mutuo quibus compleatur. T. 8. c. 326. D.
- Obligatio ex stipulatu an per quemlibet adquiratur. T. 8. c. 339. E.
- Obligatio in quibus causis nudo consensu, vel nutu, vel gestu solo perficiatur. T. 8. c. 386. E. & c. 387. A.
- Obligatio naturalis an pariat actionem. T. 8. c. 338. D.
- Obligatio quæ jure naturali consistit, facilius restituitur, quam quæ nullo jure consistit. T. 9. c. 1247. E.
- Obligatio empti venditi est juris gentium. T. 9. c. 1258. C.
- Obligatio verborum est juris civilis, & solennitatem juris desiderat. Ibid. C.
- Obligatio pignoris nudo pacto, vel expresse, vel tacito remitti, atque dissolvi potest. Tom. 9. c. 1226. A.
- Obligatio consensu contracta an tollatur pacto. T. 9. c. 71. E. & c. 72. A.
- Obligatio naturalis non perit litis contestatione, & sequuta condemnatione fortis tantum. Tom. 9. c. 114. E.
- Obligatio naturalis ubi manet, fidejussor non liberatur, non pignus. Ibid. E. & c. 115. A.
- Obligatio civilis pacto non tollitur ipso jure. T. 9. c. 53. B. quomodo tollitur. Ibid. B.
- Obligatio acquiritur certis modis, & tollitur, non nudis pactis. T. 9. c. 85. A.
- Obligatio dotis quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & seq.
- Obligatio an finiatur tempore. T. 9. c. 821. E.
- Obligatio naturalis an per pactum tollatur ipso jure. Tom. 9. c. 53. A.
- Obligatio prior tollitur novatione, & delegatione. T. 9. c. 1282. B. C.
- Obligatio tollitur solutione, & liberatione. Tom. 9. c. 1284. D. E.
- Obligatio, & alienatio fundi dotati quo differunt. T. 9. c. 527. C. & seq.
- Obligatio naturalis, ut jurejurando, ita pacto tollitur. Tom. 9. c. 75. C. ut pacto, ita jurejurando nascitur naturalis obligatio. Ibid. C.
- Obligatio naturalis quibus exceptionibus expungitur. Tom. 9. c. 333. D.
- Obligatio nascitur, ex indicatione temerè facta. Tom. 9. c. 1183. C.
- Prior obligatio perimitur re judicata. T. 9. c. 116. D.
- Obligatio literarum. T. 9. c. 70. C.
- An obligatio semel nata denalci, tolli, & interire possit; & hereditas semel data adimi an possit. T. 10. c. 210. E.
- Obligatio naturalis, ex causa creditæ peculiaris pecuniæ quæ sita fratri adversus fratrem, an patri, in cujus potestate sunt ambo, adquiratur. T. 10. c. 85. C.
- Obligatio juris gentium an possit quæri domino jure potestatis. T. 10. c. 285. D. E.
- Obligatio naturalis, vel civilis patri ex filio, & domino ex servo an adquiratur. Ibid. D. E.
- Obligatio civilis contracta inter filium, & extraneum, in quo distet ab ea, quæ contracta est inter fratrem, & fratrem, aut servum, & conservum respectu patris, & domini. T. 10. c. 286. B.
- Obligatio fidejussoris, quem pater dedit filio, cessare videtur, nec patri adquiri, quamdiu pater apud filium manere peculium patitur. T. 10. c. 286. B.
- Obligatio naturalis tollitur jurejurando. T. 10. c. 419. E.
- Obligatio naturalis an tollatur mulieris expromissione. T. 10. c. 434. D.
- Obligatio quibus modis tollitur. T. 10. c. 524. B.
- Obligatio quo casu dividua sit, quo casu individua. T. 10. c. 537. D.
- Obligatio differtur ex loco, die, & tempore. T. 10. c. 539. A.
- Obligatio pignoris realis est. T. 10. c. 557. C.
- Obligatio major minorem absument. T. 10. c. 715. C.
- Obligatio quibus, & quot modis solvitur. T. 10. c. 716. B.
- Obligatio naturalis nascitur hodie ex pacto, & ex jurejurando, & convenienter ex ea fidejussor tenetur. T. 10. c. 951. A.
- Obligatio est mater actionis. T. 10. c. 958. D.
- Obligatio efficax non nascitur ex negotio contracto dolo malo. T. 10. c. 958. E. & c. 959. A.
- Obligatio, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, an a persona heredis, vel contra heredem possit incipere. T. 10. c. 959.

- c. 959. C. Vide; Defunctorum lites.
- Obligatio an nascatur ex iurejurando. T. 10. c. 1248. E.
- Obligationis elegans definitio. T. 1. c. 860. A.
- Obligationis, & liberationis eadem est origo. T. 1. c. 1155. C.
- Obligationis quatuor species, & quibus modis ipsa contrahitur. T. 1. c. 191. D.
- Obligationis duo genera, & eorum ex adjunctis, & causis explicatio. T. 1. c. 1416. D. E.
- Obligationis verborum tres sunt modi, liberationis unus. T. 1. c. 942. D.
- Obligationis alternæ; & generalis differentia. T. 1. c. 941. A.
- Obligationis inutilis est adjectio; non contra. T. 1. c. 1227. A. B.
- Obligationis confusionem duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
- Obligationis fidejussoriæ sperandæ ab obligatione pignoris nulla ratio est. T. 1. c. 1413. E.
- Obligationis fidejussoriæ consumptio argumentum est consumptæ naturalis obligationis. Tom. 1. c. 1508. C.
- Obligationis exsequendæ quatuor species. T. 1. c. 1222. C. D.
- Obligationis utilis pars per inutilem non vitatur. T. 1. c. 1227. A.
- Obligationis tollendæ summa est solutio. T. 2. c. 557. D.
- Obligationis naturalis effectus. T. 1. c. 1507. A.
- Obligationis tollendæ modi. T. 1. c. 225. B.
- Obligationis verborum quænam sint solennes voces. Tom. 3. c. 638. B.
- Obligationis contractæ onere ex causa venditionis an procurator deposito officio relevetur. T. 4. c. 870. B.
- Post obligationis novationem quando usuræ currunt. T. 4. c. 965. A.
- Obligationis substantia expletur numeratione. T. 5. c. 948. A.
- Obligationis individua qualis exsequutio sit. T. 5. c. 856. E.
- Obligationis naturalis quæ vis, & efficacia sit. T. 5. c. 817. E.
- Obligationis empti venditi exsequutio, summa contractus perfectio, & absolutio est. T. 5. c. 649. A.
- Obligationis confusio. Vide, Confusio.
- Obligationis, & actionis verbum promiscuum. T. 8. c. 764. D.
- Obligationis confusio quoties fiat. T. 7. c. 1505. B.
- Obligationis tollendæ certos modos esse. T. 7. c. 1330. E.
- Obligationis latius est, quam contractuum nomen. Tom. 7. c. 35. C.
- Obligationis substantia expletur numeratione. T. 7. c. 676. C.
- Obligationis substantia in quo consistit, Ibid. B. C.
- Obligationis, quæ ex consensu fit, substantia in quo consistit. Ibid. B.
- Obligationis causa quomodo mutatur. T. 8. c. 763. E.
- Obligationis contrahendæ, & tollendæ qui sint modi. Tom. 8. c. 376. C. D.
- Obligationis definitio; Tom. 8. c. 316. E.
- Obligationis naturalis an fidejussor accipi possit. T. 8. c. 338. E. ejus obligationis duo genera esse. Ibid. E.
- Obligationis vim an habeat commemoratio pecuniæ ab eodem debite in cautione aliqua facta. T. 8. c. 358. A.
- Obligationis vinculum an eodem modo solvatur, quo quæri solet. T. 8. c. 258. A.
- Obligationis vis propria, & effectus quis sit. T. 8. c. 385. D. E.
- Obligationis cujusvis producendæ, & tollendæ eadem est causa. T. 9. c. 220. C.
- Obligationis contrahendæ sunt certi modi, & certi tollendæ; tempus non est inter modos. T. 9. c. 821. E.
- Obligationis naturalis an servus sit capax. T. 9. c. 252. E.
- Obligationis tollendæ quinam sint modi legitimi. Tom. 10. c. 210. E.
- Obligationis emolumentum nihil aliud est, quam obligatio. T. 10. c. 286. D.
- Obligationis inutilis est inutilis adjectio. T. 10. c. 553. C.
- Obligationi cum certum tempus, certusve dies additur, nisi eo tempore, vel die præterito agi non potest. T. 4. c. 1461. A.
- Obligationi cum dies, vel tempus inferitur, quid agendum. T. 5. c. 847. D.
- Obligationi bonæ fidei tacite insunt omnes exceptiones, hoc est, suppletur officio judicis. T. 5. c. 409. E.
- Obligationi naturali fidejussorem accedere posse, qui naturaliter tantum debere potest, non civiliter. T. 6. c. 365. C.
- Obligationi in diem adjungi debet obligatio, cui locus inest. T. 8. c. 377. A.
- Obligationi si inferatur accessio personæ, & rei simul, an utraque sint in solutione. Tom. 8. c. 378. E. & c. 379. A.
- Obligationi naturali accedere potest fidejussor. T. 9. c. 75. C.
- Obligationem fidejussoriam non tolli, si debitori heres exstiterit fidejussor. T. 3. c. 430. C. D.
- Obligationem esse nullam, quæ non obstringit necessitate. T. 1. c. 860. B.
- Obligationem qualemcumque per filium familias acquiri patri, & in atomo. T. 1. c. 1507. B.
- Obligationem naturalem; & personalem confusione tolli, pignoratitiam non item. T. 1. c. 1508. E.
- Obligationem perpetuat culpa debitoris. T. 1. c. 1225. B.
- Obligationem rei mora producit, atque perpetuat. T. 1. c. 1279. A.
- Obligationem pignoris confusio non tollit. T. 4. c. 828. E.
- Obligationem suspendit conditio; T. 4. c. 1445. C. mora non suspendit, Ibid. C.
- Obligationem parit res data, reddita verò liberationem, Tom. 4. c. 996. C.
- Obligationem civilem ipso jure tollit omne, quod pro solutione credit, non jusjurandum, Tom. 4. c. 730. B.
- Inter obligationem personalem, & obligationem hypothecariam differentia magna est. T. 4. c. 183. A.
- Inter obligationem personalem, & obligationem hypothecariam differentia quæ est. Ibid. A.
- Obligationem tollere, seu mutare non potest pactio nuda. T. 4. c. 683. C.
- Obligationem conditio suspendit; T. 4. c. 827. B. conditio conferitur in futurum tempus, non in præsens, aut præteritum tempus, quod Martianus Capella vocat *exstans*, & *raptum*, præsens scilicet *exstans*, præteritum *raptum*, futurum verò *instans* nominat. Ibid. C.
- Obligationem contrahere in diem; & ad diem quomodo differunt. T. 5. c. 848. A.
- Obligationem totam quando quis remisisse dicatur. Tom. 5. c. 81. B.
- Obligationem totam quis remisisse dicatur. Ibid. B.
- Obligationem quomodo exsequimur. T. 5. c. 856. D.
- Obligationem totam solvit acceptilatio unius correi. T. 6. c. 115. D.
- Obligationem non posse constitui ad tempus. T. 6. c. 352. E.
- Obligationem non parit confestim omnis numeratio. T. 6. c. 53. E.
- Obligationem peculiarem servus qui novat citra voluntatem domini, adjicit potius obligationem obligationi, quam præteritam novat. T. 6. c. 85. C.
- Obligationem aut civili, aut naturali jure constitui. T. 7. c. 516. A.
- Obligationem nullam acquirunt hi, qui nummos alienos mutuos dant. T. 7. c. 663. A.
- Obligationem an dies, aut conditio tollere possit, aut inducere. T. 7. c. 386. A.
- Obligationem non nasci ex nuda conventionem. T. 7. c. 97. C.
- Obligationem præteritam an novatio jussu Præsidis facta perimat. T. 7.

T. 7. c. 1331. A.
 Obligationem an conditio constituat, vel extinguat. T. 8. c. 377. C. D.
 Obligationem an finiat dies novissimus coeptus, sed nondum completus in actionibus temporalibus. T. 8. c. 333. E. & c. 334. A.
 Obligationem an sibi, vel alteri adquirat, qui stipulatur alteri. T. 8. c. 339. E.
 Obligationem an pariat indebiti solutio. T. 8. c. 330. C. D. an ex ea nascatur conditio indebiti. Ibid. E.
 Obligationem an sibi adquirat, qui emit alteri. T. 8. c. 340. A.
 Obligationem novam quæ leges sæpe inducant. T. 8. c. 386. A. B.
 Obligationem nullam nasci ex contractibus imaginariis. Tom. 8. c. 388. B. C.
 Obligationem si lex introducit, nisi nominatim caverit, ut solâ eâ actione utamur, etiam veteres eo nomine actiones competere. T. 8. c. 363. D. E.
 Obligationem strictam an iudex dilatare, vel coarctare possit. T. 8. c. 322. A.
 Obligationem tantum certo jure civili tolli. Tom. 8. c. 378. A.
 Obligationem, vel liberationem an quis extraneo acquirere possit. T. 8. c. 340. B.
 Obligationem an nudum pactum pariat, vel tollat. T. 8. c. 258. B.
 Obligationem naturalem parit pactum. T. 9. c. 51. D.
 Obligationem priorem non tollunt fidejussio, & mandatum. T. 9. c. 1282. B. novatio, & delegatio tollunt. Ibid. B.
 Obligationem parit pactum, vel contractus. T. 9. c. 295. C.
 Obligationem confirmare, & constituere partis solutio, aut certi temporis præstatio. T. 9. c. 249. A.
 Obligationem an constituat diuturna præstatio, quæ non fuit ab initio. Vide, Præstatio.
 Obligationem non novat obligatio. T. 9. c. 208. D.
 Obligationem civilem non nasci, sed naturalem ex contractibus, qui consensu contrahuntur. T. 9. c. 71. E.
 Obligationem, quæ non coepit a defuncto, vel contra defunctum, ab herede, vel contra heredem incipere non posse, regula juris antiqui. T. 9. c. 247. B.
 Obligationem pignoris per liberam personam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.
 Obligationem naturalem non tollit, nec parit res iudicata. Tom. 9. c. 220. C.
 Obligationem sortis debitæ crescere ab ea, quæ creditor, cui fundus pignori traditus est, fundi nomine contulit ad munitionem, & reparationem viarum publicarum. T. 9. c. 1190. C. D.
 Obligationem perpetuat rei præstanda mora. T. 10. c. 1079. C.

Obligatione generali quæ continentur. T. 1. c. 483. A.
 Obligatione naturali non tenetur pupillus, quia animi iudicio caret. T. 1. c. 227. D.
 Obligatione principali extinctâ, hypothecariam non remanere. T. 3. c. 444. E.
 Obligatione immunis est donator. T. 4. c. 890. C.
 In obligatione, & petitione est, quod est in conventionione. T. 4. c. 63. B.
 Ex obligatione naturali, qua pupillus tenetur, actio non nascitur. T. 4. c. 501. A.
 In obligatione mutui contrahenda non inspicitur in cuius rem, vel nomen pecunia accipiat, & vertatur, sed quis accipiat, & cujus contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.
 Obligatione principali contractâ observatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.
 Sine obligatione solutio esse nequit. T. 4. c. 732. A.
 In obligatione non omne, quod in iudiciis accedere potest, est. T. 4. c. 100. D.
 Obligatione principali sublatâ, manet accessoria. T. 5. c. 413. E.
 Obligatione omnium bonorum an veniat ancilla, quam quis in concubinato habet, & liberi naturales continentur. T. 5. c. 809. C.
 Ex obligatione naturali petitio, vel actio nulla est. T. 6. c. 367. B.
 Obligatione personali sublatâ, an maneat hypothecaria. Tom. 7. c. 1507. C. D. E.
 Obligatione principali confusione sublatâ, an fidejussoria, & pignoratitia obligatio tollatur. Ibid. B. C.
 Obligatione principali sublatâ 30. annorum præscriptio, an tollatur etiam usurarum obligatio. Ibid. D.
 In obligatione, quæ in petitione divisionem recipit, in solutione non recipit. T. 7. c. 540. A. B.
 De obligatione, quæ statim vires accipit. T. 7. c. 676. E.
 De obligatione, quæ statim non obligat. T. 7. c. 677. A.
 De obligatione, quæ fit jure honorario. T. 7. c. 653. E. de ea, quæ fit jure civili. Ibid. c. 654. A.
 Obligatione seipsum liberare nemo potest sine consensu creditoris. T. 9. c. 40. B.
 An quodcumque est in obligatione, sit etiam in petitione. Tom. 10. c. 69. D.
 Obligatione principali non consistente, an sequela ejus locum habeat. T. 10. c. 131. D.
 Quod in obligatione est novatio, hoc in legato est transfusio, & sub conditione ademptio. T. 10. c. 487. D.
 Obligationes, quæ ex delicto nascuntur. T. 1. c. 229. A.
 Obligationes quasi ex delicto.

Tom. 1. c. 246. C.
 Obligationes inter res numerantur incertas. T. 1. c. 1213. E.
 Obligationes actionum ex delicto venientium cum capite ambulat. T. 1. c. 1450. B.
 Obligationes dandi, & faciendi differunt. T. 1. c. 1284. E.
 Obligationes quasi ex contractu. T. 1. c. 221. D. E.
 Obligationes consensu contractæ an voluntate dissolvantur. T. 1. c. 228. C. D.
 Obligationes an omnino dissolvantur pacto convento. Tom. 1. c. 278. C.
 Obligationes *μὴ ἀπλευραὶ, & δι' ἀπλευραὶ*. T. 1. c. 210. B.
 Obligationes an etiam inter absentes contrahantur per epistolam, vel nuntium. T. 1. c. 209. E.
 Obligationes viriles quæ vocentur. T. 4. c. 269. C. D.
 Obligationes bonæ fidei, contrario consensu sublatæ, pacto novo restitui non possunt. Tom. 5. c. 76. B.
 Obligationes, & actiones, quæ naturalem præstationem habent, an in capitis deminutionem veniant. T. 5. c. 161. D.
 Obligationes, & actiones activæ sunt, & passivæ. T. 5. c. 158. C.
 Obligationes naturales non pariunt actionem. T. 5. c. 161. E.
 Obligationes, quæ solo consensu fiunt, ab iis, quæ verbis fiunt propriis, & solemnibus, distinguuntur. T. 5. c. 46. B.
 Ut obligationes, ita liberationes; quia sunt res incorporales, & incertæ, incerti condicuntur. T. 6. c. 399. E.
 Obligationes naturales dicuntur dupliciter. T. 6. c. 367. A.
 Obligationes & actiones veniunt in familiæ eriscundæ iudicio. T. 7. c. 495. E.
 Obligationes dividuæ dividuntur inter heredes pro hereditariis portionibus. Tom. 7. c. 536. A.
 Obligationes duæ in eisdem persona de eadem re an concurrere possint. T. 7. c. 748. D.
 Obligationes duæ si sint in eadem persona, una principalis, altera accessoria, principalis accessoriam, minorem major tollit. T. 7. c. 749. D.
 Obligationes personales cui, & adversus quem dentur. Tom. 7. c. 490. D.
 Obligationes aut sunt dividuæ, aut individuæ. T. 7. c. 536. A.
 Obligationes individuas an recipiat familiæ eriscundæ iudicium. Ibid. D.
 Obligationes, quæ descendunt ex maleficio, quadripartitæ sunt. T. 7. c. 652. E. & c. 653. A.
 Obligationes quæ institutæ sunt jure gentium. T. 7. c. 35. C. D.

- Obligaciones activas; vel passivas esse, & quæ illæ sint. T. 7. c. 748. D.
- Obligaciones omnes contrario consensu tolluntur. T. 7. c. 694. C. præter mandatum. Ibid. C.
- Obligaciones quasi ex contractu quænam dicantur. T. 8. c. 1076. C. & seq.
- Obligaciones ex delicto, seu maleficio, quæ dicantur. Tom. 8. c. 1079. C.
- Obligaciones quasi ex delicto quænam esse dicantur. Tom. 8. c. 1092. C. & seq.
- Obligaciones quæ sint, quæ nascuntur ex quasi maleficio. Tom. 8. c. 331. B.
- Obligaciones an duæ sint, si navem non feceris, centum dari. T. 8. c. 379. C. utrum existens conditio posterioris obligationis tollat priorem. Ibid. C.
- Obligaciones an fiant consensu. T. 8. c. 324. E. an nascantur ex contractu. Ibid. E.
- Obligaciones ex consensu an substantiam capiant. T. 8. c. 326. B. C.
- Obligaciones ex contractu quotuplices sint. T. 8. c. 319. C.
- Obligaciones ex maleficio quot, & quæ dentur. T. 8. c. 327. D. in quibus consistant. Ibid. D. in eis summa quæstionis in quo consistat. Ibid. E.
- Obligaciones naturales solo æquitatis vinculo substineri, non jure civili. T. 8. c. 338. D. quæ æstimentur ex. Ibid. D.
- Obligaciones omnes, aut naturales, aut civiles esse. Tom. 8. c. 338. C. D. civiles etiam naturales esse, sed non semper contra. Ibid. D.
- Obligaciones, quæ consensu perficiuntur, an verborum, vel scripturæ solennitatem requirant. T. 8. c. 325. B. an inter absentes contrahi possint. Ibid. C.
- Obligaciones, quæ contrahuntur solo consensu. Tom. 8. c. 324. D.
- Obligaciones, quæ ex consensu fiunt an corpus aliquod, vel servitutem nostram faciant. T. 8. c. 326. B. C. an dominium transferant. Ibid. C.
- Obligaciones, quæ re, aut verbis, aut nominibus contrahuntur, an consensum desiderent. Tom. 8. c. 327. A.
- Obligaciones, quæ solo consensu fiunt, quid dissent a cæteris, quæ non magis consensu, quam re, aut verbis, aut nominibus fiunt, & contrahuntur. Tom. 8. c. 325. D. E.
- Obligaciones quomodo dividuntur. T. 8. c. 385. D. E.
- Obligaciones quomodo in diem contrahuntur. Tom. 8. c. 375. D.
- Obligaciones re contractæ an consistant in his, ut aliquid nostrum fiat. T. 8. c. 326. D.
- Obligaciones verbis contractæ pariunt actiones strictas, consensu contractæ pariunt actiones bonæ fidei. T. 8. c. 326. A.
- Obligaciones sunt inventæ, ut unusquisque sibi adquirat, quod sua interest. T. 8. c. 339. E.
- Obligaciones ex contractu, aut re contrahuntur, aut verbis, aut consensu. T. 8. c. 319. A.
- Obligaciones sunt vincula. Tom. 9. c. 1250. D.
- Obligaciones involuntariæ quænam sint. T. 10. c. 202. D.
- De obligationum novationibus. T. 1. c. 861. D.
- Obligationum summa divisio. T. 1. c. 191. C.
- Obligationum plures causæ diversæ aliquando unâ tolluntur solutione. T. 1. c. 1423. E.
- Obligationum constituendarum causæ quæ, & quot sint. Tom. 5. c. 847. C.
- Obligationum exsequendarum genera quot sint. Tom. 5. c. 856. D.
- Obligationum accessio, quæ est tertia causa, cujus accessio dicatur. T. 5. c. 851. C.
- Obligationum, siue cautionum, siue nominum conditio quæ. T. 6. c. 64. E.
- Obligationum divisio multiplex traditur. T. 7. c. 653. C.
- Obligationum ex contractu quadræ sunt, res, verba, literæ, consensus. T. 7. c. 651. A.
- Obligationum aliæ dicuntur contrahi consensu, aliæ verbis, aliæ literis. T. 7. c. 41. A.
- Obligationum constituendarum modi. T. 7. c. 651. A. qui modi in desuetudinem abierunt. Ibid. A.
- Obligationum, quæ purè conceptæ non sunt, quatuor causas esse. T. 8. c. 375. B. D.
- Obligationum species quæ sint ex contractu. T. 8. c. 385. E. & c. 386. A.
- Obligationum species recensentur. T. 8. c. 385. E. & c. 386. A. & seq.
- Obligationum species varias esse. T. 8. c. 316. D.
- Obligationum vires quæ sint. T. 8. c. 357. B.
- Obligationum civilium effectus quis sit. T. 8. c. 338. D. naturalium effectus quis sit. Ibid. D.
- Obligationum ex variis causarum figuris contractarum species quæ sint. T. 8. c. 328. C. D.
- Obligationum genera subtilius explicantur. T. 8. c. 385. E.
- Obligationum vincula. T. 9. c. 492. B.
- Obligationibus quotiens dies non apponitur, die præsentis pecuniæ debetur. T. 1. c. 1193. D.
- In verborum obligationibus an alius stipuletur, alius promittat. T. 1. c. 210. A.
- Obligationibus disjunctivis electio est debitoris. T. 6. c. 108. D.
- In obligationibus, quæ consensu fiunt, nulla verborum proprietates desideratur. T. 7. c. 654. D.
- De obligationibus individuis quæstio. Tom. 7. c. 536. A. & seq.
- De obligationibus dividuis. Ibid. A.
- De obligationibus aliæ sunt quasi ex contractu, aliæ ex maleficio, aliæ quasi ex maleficio, an etiam ex iis omnibus certi conditio competat. T. 7. c. 652. D.
- De obligationibus, quæ solutione, vel petitione, vel alterutro, id est, vel petitione tantum, vel solutione tantum, divisionem non recipiunt. T. 7. c. 536. A. & seq.
- In obligationibus, in quibus dies non ponitur, præsentis die debetur. T. 8. c. 751. A.
- De obligationibus, quæ plerumque sunt pleniores in heredem, quam in defunctum. T. 9. c. 248. A.
- De obligationibus, & actionibus. T. 9. c. 239. E. & seq.
- In obligationibus dandi facile est admittum, ut qui dare debet, omnimodo cogatur dare. T. 10. c. 749. A.
- In obligationibus faciendi succedit obligatio in id, quod interest. T. 10. c. 752. E.
- Obligatur quilibet eorum pro colli legæ suo, quia licet duo sint, tamen unus est magistratus. T. 4. c. 845. C.
- Obligatur pater, vel dominus ex jure. T. 9. c. 214. B.
- Obligatus nemo esse potest eidem pro eodem ipso. T. 6. c. 394. A.
- Obligatus an sit naturaliter, qui si de jure dedit interposito juramento. T. 10. c. 951. A.
- Quo quis se obligavit ad solvendum aliquid, eo loco contraxisse videtur, etiam si alibi contraxerit, & ratione contractus eo loco conveniri, & exigi potest, sine metu præscriptionis fori. T. 6. c. 462. A.
- Obligetur etiam ignorantes ii, quorum negotia gesta fuerint. T. 1. c. 222. A.
- Obligetur aliqui quasi ex maleficio. T. 1. c. 246. C.
- Obligetur ex consilio. T. 1. c. 220. A.
- An obligetur naturaliter servus. T. 3. c. 291. B.
- An obligetur alius pro alio promittens daturum eum, vel facturum. T. 10. c. 534. E.
- Oblivisci affectum, & officiorum dementia est. Tom. 4. c. 363. D.
- Ob rem actio quando dari dicetur. T. 5. c. 1007. B.

- Obrogare quomodo explicatur . T. 1. c. 307. A.
- Obryza , idest , solidi aurei . T. 2. c. 804. A.
- Obryza quot constat unciis . T. 2. c. 791. B.
- Obscura , aut ambigua venditori , aut locatori potius nocere , quàm emptori , aut conductori . T. 4. c. 104. D.
- Omnis obscura , aut ambigua ratio tendicula est , quæ ei , qui tendit , potius fraudi esse debet . Ibid. E.
- Obscura & inumbrata quies furiosi venditoris an emptori noceat . T. 5. c. 745. A.
- Obscura est creditoris voluntas , qui non expressit , totam obligationem tolli , an miui velit . T. 5. c. 81. B.
- Obscura pro non scriptis habentur . T. 7. c. 1459. C.
- Obscura , quæ solvi non possunt , pro non scriptis habentur . Ibid. B. C.
- Obscura variis modis deciduntur . T. 8. c. 819. D.
- In obscura voluntate manumittentis favendum est libertati . T. 8. c. 731. D. & c. 843. C. & c. 883. D.
- Obscurè loquitur quis , si quod dixerit , non apparet ; ambigüè loquitur , si utrum dixerit , non apparet . T. 4. c. 105. A.
- Obscurè qui loquitur , in eo dolus est , ut in eo , qui ambigüè . Ibid. A.
- Obscurè qui loquitur , fallendi causâ id facere videtur , & ab eo dolus non abest . T. 7. c. 701. A.
- In obscuris inspiciendum quid in quavis regione frequentatur . T. 5. c. 137. A.
- In obscuris quid sequamur . T. 8. c. 770. A.
- In obscuris interpretatio fit adversus loquentem . T. 7. c. 701. A.
- In obscuris quod minimum est , sequendum . T. 7. c. 993. D. & T. 8. c. 770. A. & T. 10. c. 1075. A.
- In obscuris inspicere solet , quod verisimilius est , aut plerumque fieri solet . T. 8. c. 711. C. D. & c. 819. D. & c. 870. E.
- Obscuritas differt ab ambiguitate . T. 6. c. 501. A.
- Obscuritas , & ambiguitas in quo differunt . Ibid. A.
- Obscuritas pactionis cui nocet . T. 7. c. 701. A.
- Obscuritas verborum cui nocet . Ibid. A.
- Obscuritas pacti nocet potius venditori , quàm emptori . Tom. 7. c. 700. E. & c. 701. A.
- Obscuritatis explicandæ varii modi . T. 8. c. 729. A. & c. 841. A.
- De obscuritatibus , quæ occurrunt in testamentis . Tom. 6. c. 257. B.
- In obscuro procliviores sumus ad liberandum , quàm ad obligandum . T. 5. c. 81. B.
- In obscuro potius favere debemus condicenti indebitum , quàm reo contententi sibi donatum esse . T. 8. c. 774. B.
- Obscurum , & ambiguum in quo differunt . T. 1. c. 945. B. & T. 6. c. 501. A.
- Cum aliquid obscurum est , id est inspiciendum , quod verisimilius , & quod plerumque fieri solet . T. 5. c. 137. A.
- Obscurum est , si quæretur , quid dictum sit . T. 6. c. 340. D.
- Non omne obscurum ambiguum est . T. 6. c. 501. B.
- Obscurum quid . T. 8. c. 672. E. & c. 761. B.
- Obsequia natura sceminae est , maris imperare . T. 4. c. 792. D.
- Obsequia personalia , & patrimonialia . T. 4. c. 851. A.
- Obsequia quæ parentibus , & patriæ debemus . T. 7. c. 21. C.
- Obsequia quæ dicuntur . Tom. 9. c. 644. C.
- Obsequia non debent libertini , qui a Principe natalibus restituti sunt . T. 9. c. 647. C.
- Obsequia non præstantis pœnæ quæ . T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.
- Obsequia jure naturali æquè debentur parentibus , & patronis . T. 9. c. 644. C.
- Obsequia pro muneribus , & tributionibus . T. 10. c. 700. E.
- Obsequii nomine quæ veniant . T. 1. c. 824. B.
- In obsequiis quæ sint . T. 9. c. 644. D. E.
- Ab obsequiis separantur officia , sive operæ . T. 9. c. 644. C.
- De obsequiis libertorum , & eorum liberis . Tom. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.
- De obsequiis patronis præstandis . T. 9. c. 644. B. & seq.
- Obsequiorum nulla petitio est , quæ sit edicto prætoris proposita . T. 9. c. 644. D.
- Obsequium rusticani nullum præstent . T. 2. c. 851. A.
- Obsequium , ut filius restituat hereditatem , meritis promerendum , non pactionibus . Tom. 9. c. 97. A.
- Obsequium , quod debetur parentibus , & patronis , quod est . T. 9. c. 645. C.
- Obsequium , & officium , & pietas in quo differunt . T. 9. c. 561. A.
- Obsides testamentum facere non possunt . T. 1. c. 1044. E.
- Obsignare , & adsignare idem est . T. 6. c. 267. E. subscribere plus est , quàm obsignare . Ibid. c. 268. A.
- Obligatio solennis ut fieri debet . T. 1. c. 1504. B.
- Obligatio est pro solutione . T. 4. c. 241. E.
- Obligatio necessaria est , & pro solutione habetur ; oblatio non est sufficiens . T. 4. c. 50. B.
- Obligatio bonorum non est publicatio . T. 9. c. 1123. E.
- Obsonatores quinam sint . T. 10. c. c. 1125. E.
- Obstat l. 1. §. incidit , ad Senatusconsultum . Turpill. legi ob hæc de his , qui not. infam. T. 4. c. 841. B. C.
- Obstetrices antiquos non habuisse ; & cur . T. 3. c. 501. E.
- Obstetrices medicæ vocabantur olim . T. 1. c. 404. A.
- De obstetricibus quædam . T. 1. c. 403. D. E.
- Obstetricibus fides habetur , cum quæritur , an aliqua prægnans sit , necne . T. 1. c. 403. D. E. & T. 3. c. 502. B.
- Obstetricis , & adstetricis differentia . T. 8. c. 645. C.
- Obstetrix , quæ partum alienum attulit , ut supponi possit , summo supplicio est afficienda . T. 1. c. 404. A.
- Obtemperatio necessaria obligat , ut in servo herede instituto . T. 7. c. 654. C.
- Obtinere , id est , retinere . T. 3. c. 516. D.
- Obtinere , id est , obniti . Tom. 2. c. 980. B.
- Obtinere plus est , quàm tenere . T. 4. c. 1274. A.
- Obvagulatio quid . Tom. 8. c. 534. B.
- Obvagulatum ito quid . Ibid. B. C.
- Obvaricator quis dicatur . T. 3. c. 250. E. & T. 8. c. 631. C.
- Obvenire dicitur , quod defestur ; nondum adquisitum est . T. 1. c. 218. A.
- Ob vim , metumve illatum iudicio publico criminaliter ex l. Julia de adulter. agi potest . T. 5. c. 142. A.
- Occasio aliud est , aliud causa . T. 4. c. 659. A.
- Occasio adjuvat consilium . T. 5. c. 476. B.
- Occasio emancipati præteriti non debet institutum lucro afficere . T. 5. c. 610. D.
- Occasio homines in delictum trahit . T. 5. c. 476. B.
- Occasio est anima actionum . Ibid. B.
- Occasio nec est causa , nec principium . T. 7. c. 353. B.
- Occasio circumstat causam . Ibid. B.
- Occasio damni habetur pro causa , pro principio , pro damno . Ibid. B.
- Occasio non est causa , sed circumstat causam . T. 9. c. 101. C.
- Occasio , & causa in quo differunt . T. 9. c. 1435. A.
- Occasio aliud est , aliud causa . T. 9. c. 995. E.
- Occasionem rapimus , quæ præbet benignius responsum . Tom. 4. c. 989. D.
- Occasionem juris nemo ad compendium suum cum detrimento al-

- terius trahere debet. T. 5. c. 51. E.
- Occasionem rapiendam, quæ benignius responsum præbet. T. 8. c. 382. E.
- Occentassit quid. T. 8. c. 523. E.
- Occasus pro occasione. Tom. 5. c. 476. B.
- Occidere propriè est gladio. T. 3. c. 240. B.
- De his, qui occiderunt parentes, vel liberos. T. 9. c. 1436. B. C.
- Occiso suis manibus domino, de ejus familia quæstio non est habenda. T. 1. c. 421. C.
- Occisus quis dicatur. Ibid. A. B.
- De his, qui occultaverunt latrones, vel aliis criminibus reos. T. 9. c. 1465. D.
- Occupantis melior conditio est. T. 5. c. 981. D. sed non adversus fiscum. Ibid. E.
- Occupantis melior est conditio eo casu, quo pluribus agere licet eodem judicio. T. 5. c. 442. C.
- Occupantis quæ res fieri dicantur. T. 5. c. 693. A.
- Occupantis causa melior. T. 8. c. 765. E.
- Occupantis melior est conditio, si plures sint creditores. T. 10. c. 1224. C. & donatarii. Ibid. c. 1228. B.
- Occupatorii agri qui. Tom. 7. c. 481. B. eorum conditio quæ. Ibid. B.
- Occupatorii agri. T. 9. c. 1005. A.
- Octava, octavarii. Tom. 2. c. 299. D.
- Octava promercalium vestigal. T. 10. c. 1002. C.
- Octavam agere quid. T. 10. c. 810. B.
- Octaveni sententia existimantis, plura facta pro uno habenda, ab auctore refellitur. T. 5. c. 34. B.
- Odenatus Palmyrenorum Rex, vel decurio, tyrannidem exercuit cum Zenobia uxore sub Galieno, & Laberiano Imperatoribus. T. 10. c. 689. E.
- Odia restringuntur. T. 5. c. 817. E.
- Odio scæneratorum quæ juris remedia concessa sint. Ibid. C. D.
- Odio creditorum multa Senatusconsulto Macedoniano in causa nummorum, filiis familias creditorum severius sunt introducta, & recepta. T. 5. c. 440. C.
- Quod odio creditoris comparatum est, id ita restringitur, ut tollat civilem tantum obligationem. T. 5. c. 817. E.
- Odiosa non sunt producenda ad benigniora. T. 10. c. 1132. C.
- Odiolæ actiones non restituntur. T. 4. c. 68. A.
- Ob odium quicquid fit, fit & ob pœnam. T. 10. c. 956. C.
- Odacer Tyrannus Occidentis imperium invasit Zenone imperante. T. 3. c. 70. D.
- Oeconomus Ecclesiæ quinam sint. T. 10. c. 816. C. & c. 820. C.
- Oeconomia est monarchia quædam. T. 1. c. 1063. C.
- Oeconomus Ecclesiæ quales esse oportet. T. 2. c. 1034. D.
- Oconomus quis. T. 8. c. 603. B.
- Oenomeli an sit aliqua species vini. T. 3. c. 713. E.
- Oenomeli an idem sit, quod mulsum. Ibid. c. 714. A.
- Offendere legem Dei est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
- Offendi jus priori creditori an posterior creditor habeat, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
- Offendi jus non habet Chirographarius creditor hypothecario creditori, ut in ejus locum succedat, vel hypothecam habeat. T. 9. c. 1214. E.
- Offendi jus habet posterior creditor hypothecarius priori creditori hypothecario, ut sibi confirmet, & corroboret suum pignus. Ibid. E.
- Offerre interpretatur dare velle. T. 6. c. 363. D.
- Offerre se liti quid sit. T. 7. c. 247. C.
- Office de chaussecire. T. 9. c. 697. B.
- Officia cohortalia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A. & seq.
- Officia palatina. T. 2. c. 688. B. C.
- Officia singula militiæ. Tom. 2. c. 926. C.
- Officia rectorum provincialium. T. 2. 999. D. E.
- Officia in provinciis erant perpetua. T. 2. c. 1129. B.
- Officia separari ab obsequiis. T. 2. c. 381. A.
- Officia civilia onera honoratiora sunt, quàm simpliciter dicuntur onera. T. 5. c. 123. B.
- Officia civilia onera & ipsa dicuntur. Ibid. B.
- Officia prima Deo debentur, secunda patriæ, tertia parentibus. T. 7. c. 21. A.
- Officia virilia quæ sunt. T. 8. c. 658. A. & seq.
- Officia, sive operæ separantur ab obsequiis. T. 9. c. 644. C.
- Officia aliquando appellari obsequia. Ibid. C.
- Officia quibus debentur, & quibus non debentur. Ibid. D. E.
- Officia militiæ poterant vendi jure fisci, & jure licito. T. 9. c. 697. B.
- Officia quæ in collationem veniunt, & quæ non veniunt. Ibid. B. C. D.
- Officia, sive militiæ. T. 9. c. 1199. E.
- Officia, sive militiæ, quæ transmittuntur in heredes. Ibid. E. & c. 1200. A.
- Officiales Præsidum pœnæ specie in curiam non damnantur. T. 2. c. 714. A.
- Officiales Præsidibus longè sunt inferiores. T. 3. c. 102. D.
- Officiales numerarii. T. 2. c. 686. D.
- Officiales, qui sine auctoritate alius cujus judicati bona occupant, vel describunt, vel obsignant, ut puniendi. T. 1. c. 491. C.
- Officiales qui. T. 6. c. 1005. E.
- Tres officiales diversorum in Ecclesia Parisiensi admittuntur. T. 6. c. 989. B.
- Officiales Archidiaconorum Lutiæ jurisdictione funguntur. Ibid. B.
- Officiales operæ. Vide, Operæ officiales.
- Officiales prohibentur emere in provincia. T. 7. c. 720. A.
- Officiales magistrorum an jure militari testari possint. Tom. 8. c. 149. B.
- Officiales Præsidum Provinciarum. T. 9. c. 206. E.
- Officiales Procuratoris summæ rei. T. 9. c. 377. B.
- Officiales rectoris Provinciæ. Ibid. B.
- Officiales operæ. T. 9. c. 633. C. & seq.
- Officiales operæ an possint promitti alteri, quàm patrono. T. 10. c. 554. A.
- Officiales Procuratoris summæ rei sunt Cæsariani. T. 10. c. 657. B.
- Officiales Rectoris provinciæ sunt Cohortales. T. 10. c. 657. B.
- Officialis, quo loci officium gerit, nihil potest emere. Tom. 10. c. 456. A. an mutuam pecuniam possit dare. Ibid. A.
- Officialis an appellare possit a sententia judicis, qua condemnatus est, quod in officio suo deliquerit. T. 10. c. 800. D. an absens damnari possit. Ibid. D.
- Officialibus operis indignum est hominem ingenuum astringi. T. 9. c. 643. B.
- Ab officialibus operis quænam aliæ, & quare separantur. T. 10. c. 553. E.
- Ex officialibus suis dabantur iudici, quos haberet pro domesticis protectoribus, vel secretorum cultoribus. T. 10. c. 868. C.
- Officialium filii sequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. B. C.
- Officialium primates quinam sint. T. 10. c. 864. D.
- Officii præstatio facilior, quàm præstatio pecuniæ. T. 6. c. 150. C.
- Officii latior est significatio, quàm jurisdictionis. T. 10. c. 861. B.
- Officiis promerendæ sunt hereditates, non actionibus. Tom. 9. c. 94. B.
- De iis, qui ex officio, quod administraverint, conveniuntur. T. 2. c. 823. D. E.
- Officio argentarii, sive trapezitæ, quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
- Ab officio qui removetur ob inertiam, & simplicitatem, non fit infia-

- infamis, secus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
- Officio mereri oportet alienas hereditates, non stipulatione, vel conditione. T. 6. c. 491. A.
- De officio iudicis in familiæ exercundæ actione. T. 7. c. 493. A. B.
- De officio iudicis, & adversus quem hæc actio competat: & quod attingit ad officium iudicis. T. 7. c. 254. B. & seq.
- De officio iudicis sententia generalis. T. 7. c. 543. D.
- Officiorum Principes ne rusticos ad obsequium vocent. T. 2. c. 851. D.
- Officiorum, & affectuum oblivisci dementia est. T. 4. c. 363. D.
- Officiorum publicorum administratores. Vide, Administratores.
- Officiorum publicorum significatio latè patet. T. 8. c. 658. A.
- Officiorum alii Principes, alii Primates. T. 10. c. 864. D.
- Officiorum materia quænam sit. T. 10. c. 935. A.
- Officium, idest, *ἐπίτροπος*. Tom. 3. c. 302. D.
- Officium rationale. T. 2. c. 680. D.
- Officium publicum cuiquam damno, vel compendio esse non debet. T. 1. c. 1388. B.
- Officium magisterianæ potestatis. T. 2. c. 997. B.
- Officium suum nemini debet esse damnosum. T. 1. c. 1446. D.
- Officium individuum. T. 4. c. 845. E.
- Officium iudicis tantum proficit, quantum stipulatio. T. 4. c. 214. B.
- Officium magistratus municipalis est individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. C.
- Officium procuratoris quam distet ab officio advocatorum. T. 4. c. 940. D.
- Officium virile est tutela. T. 4. c. 1000. D. decreto, & concessu Principis est quoque officium muliebri. Ibid. D.
- Officium publicum est tutela. T. 5. c. 161. A.
- Officium arbitri quando, & quomodo solvatur, aut finiatur. T. 5. c. 186. C.
- Officium infistoris quando, & quomodo finiatur. T. 5. c. 433. D.
- Officium iudicis, & exceptio doli quomodo differant. T. 5. c. 297. B.
- Officium magistratus latius patet, quam iurisdictio. T. 5. c. 15. C.
- Officium, & artificium in quo differunt. T. 7. c. 976. B.
- Officium, sive militia. T. 7. c. 816. D. Vide, Militia.
- Officium latius patet, quam iurisdictio. T. 7. c. 79. B.
- Officium aliud est, quam iurisdictio. T. 7. c. 79. B.
- Officium amico qui exhibet, lucro ei, vel compendio esse non debet. T. 7. c. 844. C.
- Officium artificio mutatur, at non contra. T. 7. c. 976. B.
- Officium iudicentis dicitur officium iurisditionis. T. 7. c. 53. A. & officium iurisdicundi. Ibid. A.
- Officium iudicentis quæ contineat. Ibid. B.
- Officium iudicentis latè patet. Ibid. B. non ita latè patet iurisdictio. Ibid. B.
- Officium iudicentis quid differat a iurisditione. Ibid. A.
- Officium administrare quis dicatur. T. 7. c. 713. E.
- Officium administrans in provincia prohibetur emere. T. 7. c. 714. A.
- Officium, & obsequium, & pietas in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
- Ad officium iudicis pertinet explorare ea, per quæ probetur quanti sit in bonis. T. 9. c. 6. C.
- Officium qui gerunt, eo loci emere prohibentur, & quomodo ementes plectantur. T. 10. c. 456. A. & c. 614. E.
- Officium iudicis latius patet, quam iurisdictio. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.
- Officium pro officialibus dicitur. T. 10. c. 705. C.
- Ὁμοθυμῶν ἰσχυρῶς*, proverbium quomodo interpretandum. T. 1. c. 1050. D.
- Ole. T. 3. c. 311. D.
- Olea immatura an sit in fructu. T. 7. c. 1386. C.
- Olea immatura majoris redditus est, quam matura. Ibid. C. qui in alieno oliveto eam decerpserit, quomodo teneatur. Ibid. D.
- Olea si vapulet, vel quatiatur periticâ, marcescit, & minus olei fert. Ibid. D.
- Olea an ad fructuarium pertineat. T. 8. c. 514. C.
- Oleo, vino, ovibus, aut frumento ad numerum, aut mensuram venditis, ad quem periculum pertineat. T. 5. c. 508. A.
- Oleo certâ quantitate legato; non adjectâ qualitate, an in heredis arbitrio sit, cuius generis oleum præstare velit. T. 7. c. 1451. B. C.
- Oleo legato, an omne oleum debeatur legatario, quod testator habuit. Ibid. C.
- Oleo legato, non adscriptâ quantitate, vel si nullum oleum testator habuerit, an utile sit legatum. Ibid. C.
- Oleum semper legari, aut venire ad pondus. T. 7. c. 1452. B.
- Oleum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
- Oloberæ vestes, vel oloveræ. T. 9. c. 369. B.
- Olofericæ vestes. Ibid. B.
- Omissa commemoratio prioris debiti an alicui nocere possit. T. 4. c. 579. A.
- Omissio instrumenti emphyteutici an noccat. T. 10. c. 668. C.
- Omittendi, & repudiandi discrimen. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
- Omittere, & amittere quo discrepant. T. 1. c. 801. E.
- Omittere est tempore excludi. T. 1. c. 801. E. & c. 802. A. & T. 7. c. 886. E.
- Omittere, idest, silentio exheredare. T. 1. c. 108. E.
- Omittere actionem quid sit. T. 1. c. 1005. B.
- Omittere propriè est tempore excludi, scripto tempore submovendi. T. 4. c. 66. D. & c. 346. E.
- Omittere aliud est, aliud amittere. T. 7. c. 1123. C.
- Omittere est species, amittere est genus. T. 7. c. 886. E.
- Omittere bonorum possessionem, vel hereditatem, in iure est ab ea tempore excludi. Tom. 10. c. 342. C.
- Omittere hereditatem quid sit. T. 10. c. 903. C.
- An qui omittit hereditatem paternam, omittere etiam debeat legatum. T. 4. c. 469. C.
- Omne, & totum in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
- Non omne, quod in iudiciis accidere potest, arbitrio iudicis quoque debetur, & est in obligatione. T. 4. c. 100. D.
- Omne qui dicit, nihil excipit. T. 4. c. 803. B. genus non derogat generi. Ibid. B. nec species speciei derogat. Ibid. B. species generi derogat, non genus speciei. Ibid. C.
- Omne, quod pro solutione cedit, tollit civilem obligationem ipso iure, non iusjurandum. T. 4. c. 730. B.
- Per omne æs alienum testatoris quid intelligatur. T. 10. c. 810. B.
- Omnes de tribus dicentur. T. 8. c. 522. E.
- Omnia esse Principis, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.
- Omnis pars pro incerto. T. 8. c. 505. E.
- Omnium appellatione comprehenduntur etiam pater, & filius. T. 4. c. 1067. D.
- Omnium nomine, id est, singulorum. T. 6. c. 257. D.
- Omnibus annis, idest, singulis annis. Ibid. C.
- Omnimodo particula ambigua. T. 7. c. 644. B. C.
- Onera tria curationum. Tom. 1. c. 1021. A.
- Tria onera tutelarum an a quarta præbeant excusationem. T. 4. c. 1030. A.
- Onera alia sunt creditorum, quæ dividuntur inter heredem, & fideicommissarium pro dodrante, vel quadrante; alia verò onera legatariorum, & fideicommissariorum non dividuntur, sed solida transeunt in fideicommissarium

- rium Trebellianum . T. 4. c. 137. B.
- Onera hereditaria . Vide. Hereditaria onera .
- Onera ut transeunt in legatarium . T. 7. c. 1229. A. E.
- Onera hereditatis sunt æris alieni loco, ut impensa funeris . T. 7. c. 1106. C.
- Onera hereditaria continentur nomine hereditatis . T. 7. c. 1228. E.
- Onera matrimonii quæ sunt . T. 9. c. 479. C. maritus ea sustinet. Ibid. C.
- Onera successionis omnia agnoscit fiscus, quæ non subirent legitimi . T. 10. c. 500. B.
- Ob onera utilia, quorum nomine persequutio est, non vindicatio, cessat actio de evictione . T. 10. c. 534. A.
- Onerari nemo debet supervacua cautione . T. 5. c. 547. C. & T. 7. c. 547. B. C.
- Onerata portio. Vide, Portio .
- In onere quod obtinet, obtinet etiam in lucro . T. 10. c. 783. D.
- Oneri publico sarcinam privatam nequis imponat . T. 2. c. 787. D. E.
- Oneris averfi actio . T. 3. c. 191. A.
- Oneris ferendi actio negatoria, quando, & cui competat . T. 7. c. 458. E. & c. 459. A.
- In oneris ferendi actionem an etiam veniant fructus . Tom. 7. c. 458. B.
- De oneris ferendi jure quæ actio competat . T. 7. c. 457. A.
- Oneris ferendi resectio ad quem pertineat. Ibid. C.
- Oneris ferendi servitus quid a cæteris distet . Ibid. C. D. item an sit jus personale, vel reale, & an sequatur rem, vel personam. Ibid. B.
- De oneris ferendi servitute actionum quis sit exitus . T. 7. c. 458. E.
- Oneris ferendi servitutum debens qua structura, & forma parietem reficere debeat. Ibid. A.
- Oneris ferendi servitutum debens qua de re cavere debeat, & quid fiat, si non caveat . T. 7. c. 459. B. C.
- Oneris ferendi specialis est servitus, & quod proprium ejus sit . T. 7. c. 427. C.
- Actio oneris averfi . T. 10. c. 447. E.
- Non onero, quem non honoro . T. 6. c. 271. C.
- Onerosa causa. Vide, causa lucrativa, & onerosa .
- Onus avertere quid . T. 3. c. 192. A.
- Onus legatorum ab herede relictorum transit in fideicommissarium . T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
- Onus probandi ei incumbit, qui dicit se genus, vel gentem habere . T. 4. c. 80. B.
- Onus, sive incommodum quem sequitur, eum sequi debet & commodum . T. 5. c. 611. E.
- Onus probandi. Vide, Probandi necessitas .
- Onus matrimonii, quod sequitur patrem etiam post divortium, est alere liberos . T. 9. c. 502. C.
- Onus an semper sequatur commodum . T. 10. c. 1053. A.
- Opera imperfecta pro nihilo computantur . T. 1. c. 1199. A.
- Opera publica . T. 1. c. 887. A.
- Opera alicujus pro pecunia valet . T. 1. c. 217. A.
- Opera in actu consistit, nec ante in rerum natura est, quam si præstetur . T. 5. c. 24. A. B.
- Opera malorum hominum qui utitur, an culpam præstare teneatur . T. 5. c. 199. B.
- Opera in facto consistit . T. 6. c. 359. D.
- Opera usufruarii servi locare non potest usufrarius . T. 6. c. 241. C.
- Opera locari solet, non liberale officium . T. 7. c. 838. D.
- Opera publica fiunt vel sumptu privato ex liberalitate, vel sumptu publico . T. 9. c. 1183. C.
- Opera locari solet, non liberale officium, ut manumissio . T. 10. c. 451. B.
- Opera, vel ejus pretium potest in societate superare, vel saltem æquare pecuniam . T. 10. c. 994. D.
- Operæ libertorum quæ sint . T. 1. c. 824. D. & T. 2. c. 381. A.
- Operæ per legatum datæ morte legatarii non finiuntur . Tom. 1. c. 805. B.
- Operæ liberi hominis legari possunt. Ibid. C.
- Operæ servorum officiales adrogatione pereunt . T. 1. c. 187. B.
- Operæ jure civili non debentur, nisi juratæ, & promissæ . T. 2. c. 381. A.
- Operæ officiales quid . T. 1. c. 187. B.
- Operæ pictoriæ, & fabriles ab officialibus separantur. Ibid. D.
- Operæ hærent personæ servi . T. 3. c. 555. E.
- Operæ servorum usumfructum imitantur, & eo plurimum distant . T. 1. c. 749. D. ad usum magis, quam ad usumfructum accedunt. Ibid. c. 750. A.
- Operæ, Gallicè *corvées* . Tom. 2. c. 690. E.
- Operæ non utendo amittuntur . T. 4. c. 456. C.
- Operæ sunt diurnum officium . T. 4. c. 954. D.
- Operæ, seu artis pretium est levamentum . T. 4. c. 958. C.
- Operæ liberti cdi debent eo loco, ubi patronus moratur, sumptus, & vecturâ patroni . T. 5. c. 594. D.
- Operæ ancillæ, vel servi sunt in fructu . T. 5. c. 425. B.
- Operæ juratæ . T. 5. c. 593. C.
- Operæ divisionem non recipiunt, pro parte peti, solvi, præstari non possunt . T. 5. c. 592. E.
- Operæ divisionem non recipiunt . Ibid. E.
- Operæ eorum, qui bonâ fide possidentur, cui debentur . T. 5. c. 697. E.
- Operæ servorum usui comparantur . T. 5. c. 592. E.
- Operæ, quæ honestè, & absque periculo vitæ peti possunt, præstari debent . T. 5. c. 593. B.
- Operæ usumfructum imitantur, & tamen individua sunt . T. 5. c. 1195. D.
- Operæ servi legati, & usumfructus servi legati in quo differunt. Ibid. D.
- Operæ infantis inutiliter legantur . T. 5. c. 1196. A.
- Operæ, quæ in stipulationem deducuntur, non sunt, sed intelliguntur tanquam res incorporeæ, non sunt in rerum natura, sed futuræ, quandoque eas patronus indixerit . T. 6. c. 152. A.
- Operæ fabriles, pictoriæ, & aliæ quæcumque certi generis operæ statim deberi incipiunt ex die stipulationis purè interpositæ, quamvis statim peti non possint . T. 6. c. 349. B.
- Operæ, & fructus in idem jus recipiunt . T. 6. c. 33. B.
- Operæ mancipiorum in fructu sunt. Ibid. B.
- Operæ fabriles, vel pictoriæ in quo differunt ab operis officialibus . T. 6. c. 149. B. C. & c. 150. D. E.
- Operæ certæ sunt, quarum in stipulationibus species, & quantitas exprimitur certa . T. 6. c. 348. D.
- Operæ incertæ sunt, quæ officiales operæ dicuntur, quas soli patrono no libentis debere, & reddere potest, & debet ex stipulatione, vel ex jurejurando. Ibid. E.
- Operæ incertæ sunt officiales operæ, quia non exprimitur certa earum species, vel quantitas, sed generaliter libertatis causâ promittit libertus, juratve, se operas datum patrono, operas quas sciamque, quas modò præstare possit, quandoque poposcerit . T. 6. c. 349. A.
- Operæ libertorum, quæ patronis debentur . T. 6. c. 148. B. C. & seq.
- Operæ quodammodo ex re nostra sunt . T. 6. c. 461. E.
- Operæ officiales dicuntur, quæ officii causâ patronis naturâ debentur jure civili ex stipulatione, vel ex jurejurando ob præstitam libertatem, T. 6. c. 148. G.
- Operæ officiales soli patrono deberi possunt . T. 6. c. 359. D. & T. 7. c. 1338. D.
- Operæ certæ, vel incertæ sunt . T. 6. c. 348. D.
- Operæ quo jure debentur . T. 8. c. 805. C.

Operæ servi non amittuntur capitibus deminutione legatarii, vel non utendo; usufructus amittitur. T. 7. c. 1338. E.
 Operæ non cohærent personæ ejus, cui debentur, personæ legatarii, sed personæ servi, quamdiu igitur is servus manet, manent & operæ, quas debet, & debentur legatario, vel heredi ejus. Tom. 7. c. 1340. A.
 Operæ legari possunt non tantum servi, sed etiam liberi hominis, Ibid. B.
 Operæ an consistant in actu ejus, cui debentur. T. 7. c. 1339. A.
 Operæ diurnæ servi hereditarii si legatæ sint, & eas heres non a mane præstiterit, an totius diei nomine teneatur, T. 7. c. 1298. C. D.
 Operæ officiales præstantur patrono. T. 7. c. 861. B.
 Operæ servi legatæ an imitentur usumfructum servi, T. 7. c. 1338. B.
 Operæ servi legatæ quid distent ab usufructu servi. Ibid. B.
 Operæ servi sunt individua, sicut usus. Ibid. C. sunt quasi proprium jus sejunctum ab usu, & usufructu. Ibid. C.
 Operæ solutæ non possunt repeti, nec tantundem operarum, T. 7. c. 861. B.
 Operæ diurnæ non dividuntur in horas. T. 8. c. 480. C.
 Operæ officiales in quo consistant. T. 8. c. 159. B. an patrono debeantur. Ibid. B.
 Operæ fabriles quæ dicuntur, T. 9. c. 634. A.
 Operæ officiales quæ sunt. Ibid. A. qui eas debent. Ibid. A.
 Operæ sunt diurna officia, quæ libertus præsentis patrono jurat, vel promittit libertatis causâ. T. 9. c. 631. D. non debentur, nisi promissæ, vel juratæ sint. Ibid. E.
 Operæ societate, veluti quodam dominio servi conjunguntur. T. 9. c. 1192. B.
 Operæ alienæ inutiliter promittuntur. T. 9. c. 1269. A.
 Operæ legatæ non perimuntur capitibus deminutione legatarii, vel non utendo. T. 9. c. 1192. C.
 Operæ, sive officia separantur ab obsequiis. T. 9. c. 644. C.
 Operæ certæ, in stipulationem deductæ, ex die interpositæ stipulationis cedunt, etiam si nulla mora intervenerit. T. 10. c. 77. D.
 Cum operæ officiales sunt indicæ, tunc incipit actio, Tom. 10. c. 78. A.
 Operæ officiales promitti non possunt, nisi patrono. T. 10. c. 554. A.
 Operæ libertorum quare dicuntur officiales. T. 10. c. 553. E.
 Operæ officiales non debentur in diem, sed tunc incipiunt deberi,

cum peti cœperint. T. 10. c. 669. B.
 Operam dare cur dicuntur judices. T. 3. c. 134. B.
 Operarii Cyziceni. T. 2. c. 830. C. D.
 Operarum officialium, & fabrilium differentia. T. 3. c. 493. D. E.
 Operarum præbitio a Provincialibus non expetenda. T. 2. c. 690. D. E.
 Operarum obligatio. Vide, Obligatio.
 Operarum mercedes sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
 Operarum legato plus continetur, quam legato usufructus servi. T. 5. c. 595. A.
 Operarum libertorum petitio an in heredes, & quando transeat. T. 5. c. 877. E. & c. 878. A.
 De operarum stipulatione. Tom. 6. c. 349. C. D.
 Operarum divisio inter patronos. T. 6. c. 148. B. C. & seq.
 Operarum officialium præstatio, officii præstatio est. T. 6. c. 149. D.
 Operarum fabrilium præstatio, quasi pecuniæ præstatio est, non officii. Ibid. D.
 Operarum obligatio an diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 971. B.
 Operarum præstitarum æstimatio condici potest. T. 7. c. 861. B. C.
 Operarum causa an separata sit ab obsequiis. T. 8. c. 159. B. C.
 Operarum officialium exactio quando extinguitur. T. 9. c. 634. C. & seq.
 Operarum obligatio quomodo dividatur. T. 10. c. 1199. B.
 Opera servi locare aliud est, aliud ex operis servi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
 Operas alienas promitti. Tom. 3. c. 135. A.
 Inter operas, & usufructum, usumque differentia quæ. T. 4. c. 454. E. & c. 455. A. & seq.
 Operas alienas promitti posse. T. 6. c. 150. E.
 Operas locans in annos, si vitâ decellerit, an transmittat. T. 7. c. 1302. E.
 Operas servi sui si quis dederit, ut mutua operæ servi alieni sibi præstarentur, quæ actio sit. T. 7. c. 861. B.
 Operas servi legatas cedere debere, non ex die aditæ hereditatis, sed ex die petitionis. T. 7. c. 1342. E.
 Operas servi legatas non esse præstandas, vel edendas ab adita hereditate, ut usufructum servi, sed edendas eas esse ex die petitionis, sive legatarius eas petat, sive heres ejus, edendas esse ex die, quo indicuntur, imperantur, petuntur, & cur. Tom. 7. c. 1343. B.

Operas præteritas petere possunt creditores, qui distrahunt bona debitoris. T. 9. c. 632. C.
 Operas inter, & alias res differentia. T. 10. c. 536. D.
 Operatio vitalis est accidens. T. 10. c. 215. B.
 De opere restituendo an plures, qui nuntiant, debeant stipulari. T. 10. c. 1199. B.
 Operi publico præscribitur nomen solius Principis. T. 9. c. 1183. C. vel ejus, cujus pecuniâ factum est. Ibid. D.
 De operibus publicis. Vide, Interdictum.
 Operis novi nuntiatio. Tom. 1. c. 830. E. & c. 1516. E. & c. 1517. A.
 Operis novi nuntiatio ut fit moribus Galliæ. Tom. 1. c. 1517. A.
 Pro operis, & ex operis differentia quæ. T. 4. c. 456. B.
 Novi operis nuntiatio alia in rem est, alia in personam. T. 4. c. 94. D.
 Operis nuntiatio. Vide, Nuntiatio. In operis a liberto patrono præstandis duo genera sumptuum inesse. T. 5. c. 594. D. quis eos sumptus præstare debet. Ibid. C. D.
 De operis servi legati. T. 5. c. 1195. D. & T. 7. c. 1338. B.
 Operis institutio, sicut & restitutio, est actus individuus. T. 5. c. 843. B.
 Operis restitutio individua est. T. 5. c. 673. C.
 Operis novi nuntiatio. T. 6. c. 291. B. & seq.
 Operis servi legatis, neque usum, neque usufructum in eo legato esse videtur. T. 7. c. 1338. B. C.
 De operis officialibus. Tom. 9. c. 1268. E.
 De operis servorum legatis. T. 9. c. 1192. C.
 Operis exsequutio inhibetur per nuntiationem, quamvis inutilem, donec remissio facta sit, aut præstita satisfactio vice remissionis. T. 10. c. 259. E.
 Operum publicorum reipublicæ curatores tenentur ab opere absoluto usque in annos 15. Tom. 9. c. 1183. A.
 Operum publicorum rationes, ne Præsides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1185. B.
 Opilio quis sit. T. 10. c. 1124. E.
 Opinari est dubitantis. T. 9. c. 738. A.
 Opinatores, & eorum officium. T. 2. c. 680. E. & c. 681. A. & seq.
 Opinatorum munus. T. 2. c. 964. A. & c. 970. D. E.
 Opinio heredis opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
 Opinio uti potior est, in illis agitatur de errore juris. Tom. 7. c. 894. D.
 Opinio judicis deferenda ad Principem

- per consultationem, intra quæ tempora debeat edi. T. 10. c. 791. C. D.
- In opinione non tam est, quam in re. T. 4. c. 504. D.
- Opiniones jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C. Vide, Constitutiones Principum.
- Opiniones interpretum admittit usus. T. 4. c. 837. D.
- Opinionum Pegasi, & Sabini differentia magna est a Papiniano composita. T. 4. c. 61. A. B. C.
- Opistographum quid sit. Tom. 8, c. 134. E.
- Oportebis verbum. T. 8. c. 486. A.
- Oportere verbi potestas. T. 8. c. 518. C. D.
- Oportet verbum præsens tempus significat. T. 1. c. 226. E.
- Oportet quod tempus in stipulationibus, & in judiciis designet. T. 5. c. 921. B. C.
- Oportet utrumque, præsens, & futurum denotat. T. 8. c. 486. A.
- Oppida, quæ consilium publicum, & magistratum suum non habent, esse præfecturas. T. 3. c. 314. D.
- Oppida multantur auri 30. libris. T. 2. c. 1335. E.
- Oppidanus sermo distinguitur ab urbano. T. 8. c. 649. D.
- Oppidum unde deductum. Ibid. D.
- Oppidum unde appellatur. Ibid. D.
- Oppositio ex l. 5. §. ult. de exercit. action, contra l. 20. de pecul. diluitur. T. 5. c. 442. A.
- Oppositio l. si quis separatim. §. ult. de appell. contra l. 22. de except. rei judic. retexitur. Tom. 5, c. 455. E.
- Optari an possit statuliber, si conditio statulibertatis defecerit, antequam legatarius optarit. T. 7. c. 1433. A.
- Uti optimus, maximusque est. T. 1. c. 431. B.
- Optimus maximus quis fundus dicitur. T. 8. c. 554. C.
- Optimus sponsor est in solo. T. 8. c. 573. B.
- Optio quis dicatur, & cur creetur. T. 2. c. 681. C.
- Optio quid ab electione differt. T. 1. c. 807. B.
- Optio est erogator militaris anno næ. T. 2. c. 687. B.
- Optio militum quo fungitur officio. T. 2. c. 1153. C.
- Optio simplex, & electio quantum differunt. T. 3. c. 672. B.
- Optio quomodo amittatur. T. 5. c. 374. D.
- Optio servi cui legata est, an is ad exhibitionem totius familiæ testatoris agere possit. Ibid. B.
- Optio servi cui legata est, an ad exhibendum agere possit, ut tota familia testatoris ei exhibeatur. T. 5. c. 374. B.
- Optio servi testamento relicta quo tempore facienda. Ibid. C.
- Optio cui datur hominis legati, an possit optimum eligere. Tom. 7. c. 969. A.
- Optio unius servi generaliter legati. T. 7. c. 513. B.
- Optio cum legatur, species legatur, non genus. T. 7. c. 1434. B.
- Optio est actus legitimus, qui non potest peragi, nisi vocato, & præsentem herede. T. 7. c. 1443. B.
- Optio, & electio utrumque nomen idem est. T. 7. c. 968. B.
- Optio qualis actus sit. Tom. 7. c. 1427. A.
- Optio quomodo detur. Tom. 7. c. 969. B.
- Optio quomodo legatario detur. T. 7. c. 1427. A.
- Optio rerum depositarum si legata sit, an legatarius actione ad exhibendum agere possit cum herede, vel depositario. T. 7. c. 1432. A. B.
- Optio servi cui legata est, si statuliberum non legitime elegerit, an electio consumatur. Tom. 7. c. 1428. D.
- Optio legata quomodo legitime fieri debeat. Ibid. D.
- Optio legati quando, & quibus præsentibus fieri debeat. Tom. 7. c. 969. B. C.
- Optio servi cui data est, & alter, cui servus legatus est, an in eandem personam concurrere possint. T. 7. c. 1434. B.
- Optio servi si duobus legata sit, novissimi optio superiorem confirmat. T. 7. c. 1431. E.
- Optio duorum servorum cum Titio data sit, reliqui Mævio legati sint, cessante primo in electione, reliquorum appellatione omnes ad Mævium pertinent. T. 7. c. 1441. E.
- Optio si data sit, semel tantum optandum. T. 7. c. 970. A.
- Optio si detur per legatum, exigimus, ut utroque tempore res, quæ optatur, testatoris fuerit. Ibid. D.
- Optio, vel electio datur legatario per vindicationem. T. 7. c. 968. B.
- Optio utrum tacite, vel nominatim relinquatur, quantum interfit. T. 8. c. 1092. C.
- Optio servi inter legitimos actus numeratur. T. 9. c. 939. B. non potest iterari, vel retractari. Ibid. D.
- Cui optio relicta est; an optimum possit optare. T. 10. c. 394. A.
- Optionis verbum conditionem facit. T. 1. c. 132. E.
- Optionis legatum, Vide, Legatum optionis.
- Optionis legatum est conditionale, & fuit semper ante Justinianum, T. 7. c. 1432. C.
- Optionis conditio si semel optando impleta sit, an ejus, quod optaverit, repudiatio sit. T. 7. c. 1442. D.
- Optionis legatæ dies quando cedit. T. 7. c. 1434. C.
- Optionis legatum quando cedit. T. 7. c. 969. B. ejus conditio quæ sit. Ibid. B.
- Optionis servi legatum an perimatur datione statulibertatis. T. 7. c. 1433. A.
- Optionis verbum conditionem facit. T. 7. c. 1432. C.
- Optionis legatum. T. 8. c. 992. A.
- Optionis legatum comparatur legato hereditatis delatæ servo. T. 9. c. 1073. D.
- Optioni jungitur actuarius, qui subscribendarius. Tom. 2. c. 687. B.
- Optionem servi inter, & servum legatum differentia. T. 3. c. 671. D. E.
- Optione legata, cuius sit electio. T. 5. c. 638. D.
- Optione tempore amissa, ad quid heres teneatur. T. 5. c. 374. D.
- Optione servi legata, heres neminem ex servis testatoris defuncti interim manumittere potest, ita ut ad libertatem statim perveniat. T. 7. c. 1441. B.
- Optione legata, legatarius semel dumtaxat optare potest. Tom. 7. c. 1443. C. D.
- Optione legata a testatore rerum apud Titium depositarum, legatarius actione ad exhibendum in id, quod interest, agere potest, vel cum depositario, vel cum herede. T. 7. c. 1432. A. B.
- Optione datæ servi, vel cujusque rei, unam rem tantum esse in legato. T. 7. c. 1434. B.
- Optione legata alicui rei, si heres non omnes res exhibuerit, & legatarius elegerit, an electio consumpta sit. T. 7. c. 1429. C.
- Optione legata intra certum tempus, si legatarius semel optaverit, an mutare voluntatem possit. T. 7. c. 1431. C.
- Optione servi legata, an a Prætoribus tempus decerni possit, intra quod optet legatarius. T. 7. c. 1440. E.
- Optione, vel electione unius servi legata per vindicationem. T. 7. c. 1427. D. E.
- Optione legata, an non nisi semel optio fieri possit. T. 7. c. 1428. C.
- De optione legata. T. 7. c. 1427. A. & seq.
- Optione servorum legata, quod eligere liceat. T. 7. c. 1427. E.
- De optione legata servi, vel alterius rei. T. 9. c. 851. C. & seq.
- Optiones dicuntur auxilia fœderatorum. T. 2. c. 681. D.
- Optiones, id est, carceribus præpositi. T. 1. c. 872. D.
- Optiones carcerum. Ibid. D.
- Optiones sunt fœderatorum. T. 10. c. 667. D.
- Optionum inter milites inferior est gradus. T. 3. c. 160. E.
- Opto est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
- Opum nomine proprie continentur prædia tantum, quæ solo continentur.

tinentur . T. 4. c. 851. B.
 Opus individuum quod dicatur. T. 5. c. 843. A.
 Opus plerumque materiam superat. T. 8. c. 425. B.
 Opus quid significet . T. 8. c. 485. A.
 Opus fructile quid . T. 8. c. 650. E.
 Opus publicum perpetuum quid aufert . T. 9. c. 1480. E.
 Opus publicum temporarium quid aufert. Ibid. E.
 In opus publicum perpetuum damnati an capite minuantur. T. 10. c. 123. E.
 Opus novum prohibere , & nuntiare an sint idem . T. 10. c. 1195. D.
 Oratio conjuncta utrūm possit accipi pro disjuncta in testamentis, & stipulationibus . T. 3. c. 665. B.
 Oratio ambigua . Vide , Ambigua oratio .
 Oratio D. Marci ; & Commodi prohibet nuptias inter tutorem , filiumque tutoris , & pupillam , & quare . Tom. 4. c. 1433. A. B. C. ratio tamen omnino necessaria non est , sed probabilis tantum . Ibid. C.
 Oratio soluta quando pro-disjuncta , aut separata accipitur . Tom. 5. c. 776. C.
 Oratio ambigua in emptione , & venditione contra venditorem interpretanda , qui eam protulit . & cur . T. 5. c. 505. C.
 Oratio universalis tota est falsa , si quid in ea sit falsi . T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & T. 7. c. 1472. A.
 Oratio particularis tota est vera , siquid in ea sit veri . T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & Tom. 7. c. 1472. C.
 Oratio universalis quæ est . T. 6. c. 506. A.
 Oratio particularis quæ est . Ibid. A.
 Oratio indefinita necessariò accipitur pro particulari . T. 7. c. 1382. C. pro universali non necessariò . Ibid. C.
 Oratio indefinita accipitur pro universali , sed non utique necessariò semper . Ibid. B.
 Oratio legitima , quam Dominus noster composuit . T. 9. c. 1143. C. cæteræ orationes extraordinariæ sunt . Ibid. C.
 Oratio Justiniani ad Senatum . T. 9. c. 781. A.
 Oratio vocatur edictum . Tom. 10. c. 699. C.
 Orationis brevis . Vide , Brevisitas .
 Orationis diversa genera . T. 10. c. 475. B. C.
 Orationem indefinitam accipi pro universali . T. 7. c. 1445. E.
 Orationem Imperatoris habitam in Senatu de decernenda re aliqua statim sequebatur Senatus-

consultum . T. 9. c. 533. A.
 Orationes , quæ adversæ sunt , simul veræ esse non possunt , ut omni heres debet defendere mortem defuncti . T. 7. c. 1472. A.
 Orationes contradicentes , sive disparatæ , quæ sint . Ibid. C. an simul veræ , vel falsæ esse possint . Ibid. C.
 Orationes subalternæ quæ sint . Ibid. D.
 Orationes subcontrariæ quæ sint . Ibid. B. an simul veræ , vel falsæ esse possint . Ibid. B.
 Orationes Principum quænam fuerint . T. 8. c. 981. D.
 Orationes Principum ad Senatum factæ . T. 9. c. 772. D.
 Orationes Principum quidnam sint . T. 10. c. 832. B.
 Orationes Principis dictæ etiam libelli , & libri . T. 10. c. 846. A.
 Orationum duarum contrariarum an una semper sit falsa , & altera vera . T. 3. c. 116. A.
 Orationum contrariarum tria esse genera , T. 7. c. 1471. E.
 Orationum contrariarum contraria sunt genera . T. 10. c. 475. B.
 In orationibus ambiguis maxime sententia spectanda est ejus , qui eas protulisset . T. 8. c. 705. C. & c. 810. E. & c. 867. D.
 Oratores donum , & munus capere prohibentur . T. 3. c. 550. D.
 Oratorum grex . T. 3. c. 113. A.
 Orbis solstitialis . T. 5. c. 395. B.
 Orbitas quomodo interpretatur . T. 9. c. 875. A.
 Orbus decessisse non videtur , qui prægnantem reliquit uxorem . T. 1. c. 1019. B.
 Orbus ex alienis testamentis lege Papiæ non poterat plus capere eorum , quæ sibi relinquebantur , quàm semissem . T. 9. c. 1358. D.
 Orbus semissem tantum capit , non omne legatum . Tom. 9. c. 1359. B.
 Orcinæ scrobes . T. 1. c. 1523. D.
 Orcini Senatores qui dicuntur . T. 6. c. 489. A.
 Orcini liberti qui dicuntur . T. 6. c. 488. E. & c. 740. E.
 Orcino liberto si peculium legatum sit , & solutum , obligatio peculiaris eum tenet , non heredem testatoris , qui penes se peculium habere desit , dum id ex legati causa orcinio liberto persolvit . T. 6. c. 262. E. & c. 263. A.
 Orcinus libertus . T. 4. c. 52. E. Vide , Libertus orcinus .
 Orcinus libertus quis dicatur . T. 5. c. 383. E. & T. 5. c. 488. E. & T. 9. c. 945. E.
 Orcinus libertus nullum alium patronum demonstrare potest , quàm orcum . T. 6. c. 488. E.
 Orcinus libertus nullius viventis est libertus . T. 6. c. 740. E. & T. 7. c. 1188. A. & T. 10. c. 142. A.
 Orcinus libertus , & charonianus . T. 9. c. 183. C.

Quem orcus ademit , nullus est . T. 4. c. 1197. B.
 In ordinanda lite adhibentur jurisconsulti , & advocati . Tom. 9. c. 982. E.
 Ordinare litem aliud , aliud litem contestari . T. 2. c. 182. C.
 Ordinare litem quid sit . T. 10. c. 945. B.
 Ordinaria judicia . T. 4. c. 1447. E.
 Ordinaria judicia . Vide , Judicia .
 Ordinaria cum servo actio nulla est . T. 5. c. 31. E. & c. 32. A.
 Ordinariæ , & extraordinariæ actiones quænam sint . T. 10. c. 715. A.
 Ordinarii judices qui dicuntur . T. 7. c. 129. A. & T. 9. c. 1063. C. Vide , Judices ordinarii .
 Ordinarii milites , qui dicuntur . T. 7. c. 129. B. Vide , Milites ordinarii .
 Ordinarii judices , & ordinaria judicia . T. 10. c. 605. B.
 Ordinarii judices sunt clarissimi . T. 10. c. 609. C.
 Ordinarium , & legitimum idem semper est . T. 5. c. 800. D.
 Ordinarium jus . Tom. 6. c. 583. C. Vide , Jus ordinarium .
 Ordinarium in libris juris quid deest notet . T. 8. c. 1045. D.
 Ordinarium , solenne , & legitimum idem est . D. 9. c. 1143. B.
 Ordinarius ordinariorum Summus Pontifex dicitur . T. 6. c. 935. D.
 Ordinatio , datio , creatio , nominatio in jure idem . T. 4. c. 1014. D. E.
 Ordinatio clericum non fit sine titulo , vel beneficio . T. 6. c. 987. C. olim sine titulo facta nulla erat . Ibid. D. quod intelligendum de superioris ordinis Clericis . Ibid. E.
 Ordinatio clericorum in literas redacta . T. 6. c. 794. B.
 Ordinatio ad Clericos , consecratio ad Episcopos pertinet . Vide , Consecratio .
 Ordinatio litis est litis præparatio . T. 6. c. 300. B.
 Ordo est merum jus . T. 2. c. 1195. A.
 Ordo juris in judiciis extraordinariis non observatur . Tom. 4. c. 1447. E.
 Ordo inter contemporaneos non est . T. 5. c. 427. A.
 Ordo qui in compilatione juris a Triboniano observatus sit . T. 5. c. 204. A.
 Ordo artis est prius definire nomen , quàm rem . T. 5. c. 584. B.
 Ordo advocatorum , qui pro aliis postulant , seminarium dignitatis est . T. 5. c. 34. C.
 Ordo fratrum humiliatorum in Lombardia ortus . T. 6. c. 824. B. Lucio III. Summo Pontifice reprobatus . Ibid. B.
 Ordo scripturæ non mutat causam juris , & voluntatis . T. 6. c. 279. A.
 Ordinis ambitiosa decreta reprobantur . T. 2. c. 745. A.
 Ordinem commodiorem lib. 6. &

7. edicti Pauli ostendit auctor. T. 5. c. 100. E. & c. 101. A.
- Ordinem juris remittere, aut abolere non intelliguntur rescripta Principis. T. 9. c. 1154. A. & c. 1155. E. & c. 1164. E.
- Ordine motus recuperare potest, nisi quis in ejus locum interim subiectus sit. D. 4. c. 849. A.
- Ordine licet hodie agere, vel extra ordinem, quia omnia judicia hodie sunt extraordinaria. T. 4. c. 656. C.
- Ab ordine juris nunquam temerè est discendum. T. 9. c. 1189. E.
- De ordine cognitionum. T. 9. c. 988. E.
- Ad sacros ordines spurii promoveri non possunt. T. 6. c. 1139. C.
- Ordinum alii majores, alii minores qui sint. T. 6. c. 969. B. C.
- Organarii quales fuerint. T. 2. c. 745. A.
- Orichalcum scribendum, non aurichalcum. T. 7. c. 713. D.
- Originales, vel originarii qui sint. T. 2. c. 734. A.
- Originarii ad civilia munera vocantur. Ibid. B.
- Origo municipes facit. T. 2. c. 737. A.
- Origo ingenuum facit, manumissio verò libertinum. T. 4. c. 1199. D.
- Origo non solum civem facit, sed & adoptio. T. 4. c. 851. D. E.
- Origo patris naturalis patriam facit. T. 4. c. 857. D.
- Origo, & causa actionis legatorum ex voluntate defuncti proficiscitur. T. 5. c. 464. A.
- Origo emendi, vendendique unde sit. T. 5. c. 496. E.
- Origo est verbum juris, quo significatur titulus domini. T. 9. c. 302. C.
- Originis nomine quæ contineantur. T. 2. c. 734. A.
- Originis jus non mutatur. T. 2. c. 734. E. & c. 735. A.
- Originis appellatione locus paternæ originis notandus est, non natale solum, in quo quis nascitur. T. 4. c. 857. D.
- Origini arborem finalem cedere. T. 7. c. 596. A.
- Origine propria neminem posse suæ eximi voluntate. T. 2. c. 734. E.
- Origines nominum studiosè exquisiverunt Stoici. T. 7. c. 2. B.
- Oris reverentia, & dignitas. T. 4. 860. E. quæ. Ibid. E. indolis. Ibid. E.
- Oriundus, & ortus differunt. T. 8. c. 618. A.
- Ornamenta consularia. T. 2. c. 894. B.
- Ornamenta muliebria, & ornamenta virilia. T. 1. c. 438. D. E. & c. 809. C. D.
- Ornamenta, & instrumenta, & partes alicujus rei, in quo differunt. T. 4. c. 1133. A. & seq.
- Ornamenta Ædiles quid vocent. T. 8. c. 544. C.
- Ornamentis legatis quæ cedunt. T. 1. c. 438. D.
- Quibus ornamentis utebantur senatores, quibus milites. T. 8. c. 562. B.
- Ornamentorum nomine quæ veniant. T. 3. c. 272. B.
- Ornamentum, idest, sacrum ærarium. T. 2. c. 703. B.
- Ornatrices. T. 3. c. 308. A.
- Ornatrices puellæ. T. 7. c. 1158. C.
- Ornatus, & cultus differunt. T. 1. c. 438. E.
- Ornatus legata non sequitur, nisi nominatim dictus. T. 4. c. 899. A. exemplum Accursii in pullo, & equa. Ibid. A.
- Ornatus urbium magnæ curæ veteribus fuit. T. 7. c. 715. E.
- Oro verbum. Vide verbum Oro.
- Oro verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A.
- Oro verbum est mandati. T. 10. c. 988. D.
- Orphanotrophia. T. 2. c. 1041. E.
- Orphanotrophi qui sint. T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.
- Orphanotrophio privilegia concessa. T. 3. c. 6. D.
- Orphanotrophus quis dicatur. T. 8. c. 1114. D.
- Orphelin nomen Gallicum. T. 9. c. 588. E.
- Orphitianum Senatusconsultum quo tempore, & ad quid latum. T. 8. c. 1034. C. D.
- Osculum, quod interveniebat ante nuptias. T. 5. c. 885. D.
- Ossa mortui, & cineres sunt corporis combusti reliquæ. Tom. 5. c. 924. D.
- Ossium conditorium est ossuarium. Ibid. E.
- Ossuarium. T. 3. c. 293. B.
- Ossuarium sepulcrum appellatur. T. 5. c. 924. E.
- Ostentorum genera duo. T. 8. c. 520. B.
- Ostensum, monstrum, prodigium, portentum sunt synonyma. T. 10. c. 589. D.
- Ostarius textor. T. 3. c. 229. B.
- Ostarius. T. 4. c. 409. C.
- Oves, & pecudes in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
- Oves cogere quid sit. T. 7. c. 347. A.
- Ovibus legatis agni non continentur. T. 1. c. 436. D.
- Ovibus, aut pecudibus legatis, quæ continentur. T. 5. c. 1199. D.
- Ovibus legatis an debeantur agni. T. 10. c. 1124. C.
- Ovium, vel porcorum abigeus quomodo fiat. T. 7. c. 1006. C. an unus bos abigeum faciat. Ibid. B.
- Oxygarum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
- P**
- Abula, & annonæ. Tom. 2. c. 647. A.
- Pabula jumentorum, quæ vulgo dicuntur capita. T. 10. c. 858. E.
- Pabula jumentorum, & paleæ an contineantur legato domus. T. 10. c. 1163. E.
- Pacare creditorem quid sit. T. 6. c. 12. D.
- Nemo alteri paciscitur rectè. T. 6. c. 61. C.
- Paciscatur quis partem quid refert, an quantitatem parti parem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla est differentia. Ibid. B.
- Paciscendi inter absentes modi. T. 1. c. 919. B.
- Pacisci contra beneficium Ædilium licet. T. 1. c. 943. D.
- Pacisci alteri nemo potest. T. 1. c. 919. B. & c. 935. A.
- Pacisci de crimine non capitali turpe est. T. 3. c. 582. B.
- Pacisci possumus de his rebus, de quibus transigere licet. T. 1. c. 360. A.
- Pacisci non licet de adulterio. T. 1. c. 360. B. & Tom. 9. c. 1262. A.
- Pacisci de re nondum judicata possumus, donandi, aut decidendi causâ; de re judicata pacisci donationis causâ possumus, decidendi causâ non possumus, nisi si lis adhuc subesse potest. Tom. 1. c. 351. A.
- Pacisci contra bonos mores, vel leges non possumus. T. 1. c. 642. C.
- Pacisci contra ædilitium edictum est juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
- Pacisci alteri nemo potest utiliter, nisi ei, in cujus potestate est. T. 4. c. 840. A.
- Pacisci creditores cum heredibus defuncti debitoris de certa debiti parte an possint. T. 5. c. 785. C. D.
- Pacisci cur, & quibus possumus, vel non. T. 5. c. 57. A.
- Pacisci extra jus, & confiteri in jure paria sunt. T. 5. c. 91. E.
- Pacisci possumus de nondum delatis. T. 7. c. 1442. C.
- Pacisci an liceat contra jus publicum. T. 7. c. 725. A.
- Pacisci an liceat contra regionis consuetudinem. Tom. 7. c. 725. A.
- Pacisci non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. T. 9. c. 107. E.
- Pacisci licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
- Pacisci alteri nemo potest, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 1273. A.
- Pacisci diminuendi causâ non potest administrator rerum civitatis. T. 9. c. 107. E.
- Pacisci licet de raptu. Tom. 9. c. 1262. B.
- Pacisci, & quod cavere ponitur pro pacisci. T. 9. c. 65. C.
- Pacisci nemo potest de re judicata. T. 9. c. 65. E.
- Pacisci non licet de re litigiosa, & dubia, de qua transigere non licet. T. 10. c. 612. B.
- Pacisci an possumus utiliter alteri. T. 10.

T. 10. c. 1103. C. & c. 1104. B.
Is pacificatur, qui legem commissoriam dicit. T. 10. c. 642. C.
Pacificor inutiliter, ne mecum agatur furti. T. 9. c. 498. B.
Pacis pro *pacificatur*. T. 5. c. 50. E.
Paco antiquum verbum. T. 1. c. 244. E.
Pactio, & pactum nihil differunt. T. 1. c. 917. C.
Pactio nuda, sive pactum nudum, cur sic dicitur. T. 1. c. 917. C.
Pactio commissoria. T. 2. c. 1225. C.
Pactio pacis an una, vel multiplex pactio sit. T. 3. c. 708. B.
Pactio per omnia an sit similis solutioni. T. 3. c. 639. E.
Pactio quæ actionem de furto perimit. T. 4. c. 248. C.
An pactio unius, ut si unus pactus sit de non petenda pecunia, nocet alteri. T. 4. c. 684. A.
Pactio nuda obligationem tollere, seu mutare non potest. Tom. 4. c. 683. C.
Pactio alterius, sive consensus alteri nocere non potest. T. 4. c. 1258. B.
Pactio venditioni ascripta, si sit obscura, aut ambigua, venditori, qui eam pactionem condixit, potius nocet, quam emptori. Tom. 4. c. 104. D.
Pactio defuncti quibus profit. T. 5. c. 986. D.
Pactio patrum cum filiabus facta, ut solâ dote contentæ, nullum ad bona paterna regressum haberent, jure civili improbat. T. 5. c. 385. B.
Pactio, ne culpa præstetur, in commo dato valet. T. 5. c. 418. C.
Pactio quid pariat, & producat. T. 5. c. 817. B.
Pactio solutioni similis non est, nec legitimus modus dissolvendæ obligationis esse potest. T. 5. c. 71. A.
Pactio contra naturam contractus adjecta vitiat contractum. T. 6. c. 1095. E.
Pactio nuda tantum operatur apud Christianos, quantum jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
Pactio adhibita contra substantiam matrimonii vitiat matrimonium. T. 6. c. 1096. A.
Pactio de evictione non præstanda, an excuset dolum. T. 7. c. 756. B.
Pactio obscura, vel ambigua an venditori, vel locatori noceat. T. 7. c. 416. B.
Pactio, ut vicinus aliquid faciat, jus personæ acquirit, non prædii. T. 7. c. 401. A.
Pactio. Vide, Pactum.
Pactio omnis versatur in facto. T. 9. c. 31. C.
Pactio apposita stipulationi ex continenti. T. 9. c. 87. C.
Pactio inest transactioni quasi genus. T. 9. c. 24. D. nomen, & definitionem dat transactioni. Ibid. D.
Pactio non fit solemnibus verbis. T. 9. c. 75. E.

Pactio genus est, transactio species. T. 9. c. 25. E.
Pactio format contractum. T. 9. c. 41. D.
Pactio de æstimatione fundi in dotem dati. T. 9. c. 81. D. E. & seq.
Pactio non facit ingenuum, servum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
Pactio ante divortium, ne agatur ob res amotas, non valet. T. 9. c. 498. B.
Pactio, & contractus tollunt naturalem, & civilem obligationem. T. 9. c. 113. E.
Pactio inter duos facta leges in universum abolere non potest. T. 9. c. 57. C.
Pactio cum possessore alienæ hereditatis non prodest ei, qui postea evicerit. T. 9. c. 108. C.
Pactio a voluntate est separanda. T. 9. c. 30. C.
Pactio rata est sine actis, & instrumentis. T. 9. c. 104. E.
Pactio quæ dicitur fiducia. T. 9. c. 298. A.
Pactio de individuo vinculo communionis severior est propter discordias, quas excitat communio. T. 10. c. 414. D.
Pactio contractus naturam potest excedere, at illi contraria esse non potest. T. 10. c. 518. E.
Pactio, qua procurator pacificatur ex eventu futuræ litis, improbat. T. 10. c. 989. E.
Pactio etiam ex intervallo facta proficit ad libertatem. Tom. 10. c. 661. B.
Pactio non valet contra naturam precarii. T. 10. c. 995. A. B.
Pactio non dicitur lex, nisi quæ contractui adjicitur. Tom. 10. c. 1232. D.
Pactionis tacitæ argumentum est diuturna acceptio usurarum totius pecuniæ. T. 4. c. 839. C.
Pactionis species sunt transactio, lex, pax. T. 9. c. 26. C.
Pactione nudâ non transfertur dominium. T. 1. c. 1463. C.
Ex pactione nudâ non semper nascitur actio. T. 4. c. 917. D.
An pactione nudâ tollatur obligatio. T. 4. c. 141. E.
Pactione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D. tollitur etiam querela inofficiosi. Ibid. D.
Pro pactione est jusjurandum. T. 9. c. 196. B.
Pactione nudâ testandi libertas non amittitur. T. 9. c. 94. A.
Pactione ambiguam in emptione, & venditione venditori nocere. T. 5. c. 505. C.
Pactionem nullam esse, quæ impugnat jus publicum. T. 9. c. 687. D.
Pactiones, quæ contractibus apponuntur, plerumque sunt supervacaneæ. T. 1. c. 657. A.
Pactiones, quæ in servorum venditionibus adjici solent. Tom. 1,

c. 772. E.
Pactiones, quæ ab initio lege aliqua confirmantur, ut obligationem, & actionem pariant, aut tollant ipso jure. T. 5. c. 50. D.
Pactiones sociorum servantur a judice communi dividendo. T. 7. c. 576. A.
Pactiones quæ, & cur dicantur leges. T. 7. c. 387. E.
Pactiones illicitæ sunt inutiles. T. 9. c. 498. B.
Pactiones de mutua successione, an admittantur. T. 9. c. 96. A. & seq. admitti constat in feudis pactiones de succedendo, & non succedendo. Ibid. c. 97. B.
Pactiones, quæ fiunt donandi animo. T. 9. c. 24. E.
Pactiones esse servandas inter dominum, & emphyteuticarium factas super omnibus capitulis, & specialiter super casibus fortuitis. T. 9. c. 421. C. D. & seq.
Pactiones, quæ fiunt transigendi animo. T. 9. c. 24. D.
Pactiones tacito consensu fiunt. T. 9. c. 36. C. fiunt tacito consensu inter absentes. Ibid. C.
Pactiones non sunt confundendæ cum contractibus. T. 9. c. 26. D.
Pactiones sunt conventiones, quæ nomine proprio, & causâ vacante. T. 9. c. 26. D.
Pactiones contractum formant, & actionem. T. 10. c. 1024. C. ex iis dicuntur leges, & conditiones. Ibid. D.
Pactiones, quæ adjiciuntur ex intervallo, non valent, nec proficiunt ad agendum. T. 10. c. 1024. E.
Pactiones, quæ in venditionibus mancipiorum addi solent. T. 10. c. 1027. A. B.
De pactionibus, quæ adjiciuntur venditionibus mancipiorum. T. 9. c. 391. A. & seq.
Pactionibus actiones non abolentur præter injuriarum actionem, & querelam inofficiosi testamenti. T. 9. c. c. 106. D.
Pactionibus debitorum, creditorum petitio nec tolli, nec mutari potest. T. 9. c. 108. E. & seq.
De pactionibus illicitis artificum, negotiatorum, & balneatorum. T. 9. c. 397. C. D.
Pactionum varia, & plura genera. T. 10. c. 1024. C.
Pacta exceptiones pariunt. T. 1. c. 922. C.
Pacta sunt conventiones. Tom. 1. c. 922. C.
Pacta omnia sunt juris gentium. T. 1. c. 921. C.
Pacta, & pactiones contractus nusquam appellantur. Tom. 1. c. 917. D.
Pacta non fiunt verbis solemnibus. T. 1. c. 1151. D.
Pacta ab invitis contra leges facta vim nullam habent. T. 1.

- T. 1. c. 639. C.
 Pacta naturali, & prætorio jure servantur. T. 1. c. 915. A.
 Pacta, quæ consensu contrahuntur, interroganti si quis aduat, sunt ad agendum utilia. Tom. 1. c. 1154. A.
 Pacta facti, non juris. T. 1. c. 943. E.
 Pacta conventa. T. 1. c. 915. A.
 Pacta variis ex causis fiunt. T. 1. c. 947. D.
 Pacta inter absentes, & a mutis, & surdis rectè fiunt. T. 1. c. 204. B.
 Pacta donandi causâ, nisi de re certa, non fiunt. T. 1. c. 947. D.
 Pacta hypothecarum, & pignorum. T. 1. c. 775. D.
 Pacta in rem quibus profunt. T. 1. c. 936. C.
 Pacta, quæ post emptionem ex intervallo fiunt, adjiciunt aliquid emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 412. D.
 Pacta cur nuda, aut conventa appellentur. T. 1. c. 917. D.
 Pacta dotalia, T. 1. c. 783. D.
 Pacta cur dicuntur nuda. Tom. 4. c. 248. A.
 Pacta, & conventa. T. 4. c. 247. E.
 Pacta in continenti facta cur ad actionem proficiunt. T. 4. c. 248. E.
 Pacta in continenti facta stipulationi insunt. Tom. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
 Quæ pacta dicuntur fieri in continenti, an quæ statim in ipso negotio fiunt. T. 4. c. 249. A.
 Pacta quæ valent ad exceptionem, & non ad actionem. Tom. 4. c. 250. C.
 Pacta, teste Cicerone, iusta juri præstant. T. 4. c. 1333. D.
 Pacta contra leges conventa non valent. T. 4. c. 22. E.
 Pacta præstabiliora sunt legibus, licet hisce non observentur, sed edictis Prætorum tantum. T. 4. c. 248. B.
 Quædam pacta legibus observantur, & quæ. T. 4. c. 248. B.
 Pacta, quæ fiunt ex intervallo, an quid emptioni adjiciunt, vel detrahunt. T. 4. c. 250. A.
 Pacta adjecta contractibus stricti juris in continenti insunt ex parte rei, non actoris. Tom. 5. c. 55. B.
 Pacta adjecta bonæ fidei contractibus ipso jure non tantum minuunt, sed etiam augent obligationem, & insunt ex utraque parte, actoris, & rei. Ibid. B.
 Pacta desiderant operam, & allegationem, puta exceptionem, aut replicationem ejus, ad quem ea res pertinet. T. 5. c. 74. D.
 Pacta dolo malo facta, nec Prætor, nec judex servat. Tom. 5. c. 79. A.
 Pacta tantum iusta servantur. T. 5. c. 78. E.
 Pacta dicuntur exceptiones. T. 5. c. 997. B.
 Pacta dotalia, ut & reliqua omnia, servanda. T. 5. c. 553. C.
 Pacta dotalia quomodo fiunt. Ibid. C.
 Pacta juri præstant. T. 5. c. 75. A.
 Pacta iusta servanda sunt. Tom. 5. c. 78. E.
 Pacta plerumque in pecunia non debita fiunt. T. 5. c. 405. E.
 Pacta, quæ non servanda sunt. T. 5. c. 77. C. & seq.
 Pacta, quæ turpem causam continent, non valent. T. 5. c. 77. C.
 Pacta verbis quibuscumque fieri etiam possunt. T. 5. c. 48. A.
 Pacta, ut alia omnia, licet dotalia, aut nudâ voluntate contrahentium reguntur, aut jure, & legibus. T. 5. c. 554. A. B.
 Pacta futuræ successionis, pacta nefariæ spei jure civili improbantur. T. 6. c. 1007. B.
 Pacta adjecta divisioni rerum an utilia sint ad agendum. Tom. 7. c. 440. E.
 Pacta contractui dant legem, & formam. T. 7. c. 845. A.
 Pacta ex continenti adjecta dant legem contractui, & actionem contractus formant. T. 7. c. 849. B.
 Pacta quæ tantum forment, pariantque actionem. T. 8. c. 761. A.
 Pacta vulgaria in jus commune transeunt. T. 8. c. 803. D.
 Pacta, & pacta conventa idem significant. T. 7. c. 725. C.
 Pacta, quæ fiunt ex intervallo. T. 9. c. 87. A. B. & seq.
 Pacta actionem non pariunt. T. 9. c. 59. C.
 Pacta novissima servari oportere, tam juris, quam ipsius rei æquitas postulat. T. 9. c. 83. E. & c. 84. A. & seq.
 Pacta supervacua multa fiunt. T. 9. c. 1190. D.
 Pacta, quæ sunt de adminiculis, contractui adjiciunt. T. 9. c. 90. C.
 Pacta iusta ab injustis differre. T. 9. c. 58. B.
 Pacta, quæ fiunt contra Edicta, Senatusconsulta, Plebiscita. T. 9. c. 56. C. D. & seq.
 Pacta injusta, vel turpia nullam vim habent. T. 9. c. 58. D.
 Pacta in universum non possunt tollere jus publicum, tamen inter paciscentes rata sunt. Tom. 9. c. 57. E.
 Pacta, quæ contractibus adjiciuntur, propriè appellantur leges, & cur. T. 9. c. 66. D.
 Pacta, quæ fiunt ex intervallo, aut sunt ex adminiculis contractus, aut de natura contractus. T. 9. c. 89. B.
 Pacta servaturum pollicetur Prætor in edicto de pactis. T. 9. c. 66. E.
 Pacta, quæ fiunt contra leges, constitutiones, aut bonos mores, fiunt tribus, aut quatuor modis. T. 9. c. 55. D. & seq.
 Pacta iusta esse, quæ non continentur scripturâ. T. 9. c. 97. C.
 Pacta non sunt juris. T. 9. c. 50. C.
 Pacta contra leges, & constitutiones non valent. T. 9. c. 58. A.
 Pacta, quæ contra bonos mores, leges, constitutionesque fiunt, nullam vim habere, neque jure civili, neque prætorio, neque naturali jure. T. 9. c. 54. A. & seq. nec actionem, vel obligationem ullam pariunt, nec exceptionem. Ibid. A.
 Pacta solent formare contractus, & actionem ex contractu, solentque dare legem contractui, & perinde efficiunt, ut certa contractuum forma non possit constitui, quoniam eam quisque contractus habet formam, quam accepit ex pactis. Tom. 9. c. 530. A.
 Pacta iusta quæ dicuntur. Tom. 9. c. 54. A.
 Pacta iusta nudis non sunt adversa. Ibid. B.
 Pacta Prætor servare, custodire, sequi, sæpe dicitur. T. 9. c. 54. B.
 Pacta, quæ sunt de adminiculis, sunt extra naturam contractus. T. 9. c. 89. E.
 Pacta alia sunt legitima, alia non legitima. T. 9. c. 54. B.
 Pacta sunt facti, non juris. T. 10. c. 390. C.
 Pacta mutant formas contractuum. T. 10. c. 453. B. & c. 673. B.
 Pacta ultro citroque formant actionem ex empto, & vendito. T. 10. c. 658. B.
 Pacta, quæ initio contractus ex continenti adjiciuntur, formam, & legem dant contractui. T. 10. c. 673. B.
 Pacta plerumque sunt supervacua. T. 10. c. 766. A.
 Pacta ex continenti contractibus adjecta, formant conventionem. T. 10. c. 769. C.
 Pacti definitiones, & ejusdem crymon. T. 1. c. 738. A. & c. 917. C.
 Pacti, atque stipulationis discrimen. T. 1. c. 929. A. B.
 Pacti, & constituti differentia. T. 1. c. 935. B. C.
 Pacti conventi quæ sint vires. T. 1. c. 926. C.
 Pacti solatium. T. 3. c. 362. C.
 Pacti exceptio actioni bonæ fidei inest. T. 4. c. 250. B.
 Pacti contrarium est contractus. T. 4. c. 728. B.
 Pacti exceptio stipulationi inest. T. 4. c. 273. D.
 Pacti taciti exceptio utramque creditoribus oblit. T. 4. c. 839. B.

- Pacti in rem exemplum quale.** T. 4. c. 836. D.
- Pacti in personam exemplum quale.** Ibid. D.
- Pacti taciti eadem vis est, quæ expressi.** T. 4. c. 980. E.
- Pacti exceptione repellitur creditor, si pecuniam petat.** Tom. 5. c. 138. E.
- Pacti exceptiones nihil profunt, nisi opponantur, & allegentur.** T. 5. c. 512. D.
- Pacti exceptiones strictis iudiciis non insunt.** Ibid. D.
- Pacti exceptio per eos, quos bonâ fide possidemus, nobis acquiritur.** T. 5. c. 61. C.
- Pacti obligatio quando nulla est.** T. 5. c. 60. E.
- Pacti nudi definitio.** T. 7. c. 846. D.
- Pacti exceptioni cur addatur exceptio doli.** T. 7. c. 385. C.
- Pacti exceptio inest bonæ fidei iudicio.** T. 9. c. 375. B. C.
- Pacti legitimi vis quæ.** T. 9. c. 54. C. D.
- Pacti conventi exceptio.** Tom. 9. c. 51. A. B.
- Pacti taciti exemplum.** T. 9. c. 36. B. C. & seq.
- Pacti vires quæ.** T. 9. c. 58. D. E.
- Pacti nudi nulla est obligatio.** T. 9. c. 208. D.
- Pacti, & contractus vis non est eadem.** T. 9. c. 70. E.
- Pacti exceptio.** Vide, Exceptio.
- Pacti vis hæc est, ut pariat exceptionem.** T. 9. c. 51. B.
- Pacti complures definitiones.** T. 10. c. 389. D. E.
- Pacti, vel pactionis nomine an comprehendantur etiam contractus.** T. 10. c. 876. B.
- Pacti rectissima definitio.** Tom. 10. c. 877. B.
- Pacti nomen latius patet, quam transactionis.** Ibid. D.
- Pacti cum iurejurando frequens est comparatio.** Tom. 10. c. 950. E.
- Ex pactis in Cives Romanos actio non datur.** T. 1. c. 928. C.
- Pactis nudis rerum dominia non transferuntur.** T. 1. c. 1107. C.
- De pactis dotalibus Consultatio.** T. 1. c. 693. C. D.
- Pactis leges mutari non possunt.** T. 1. c. 916. B.
- Ex pactis naturalis obligatio nascitur.** T. 1. c. 915. A.
- Pactis privatorum jus proprium lædi posse, jus alienum non item.** T. 1. c. 949. B.
- De pactis inter virum, & uxorem.** T. 1. c. 400. C. D.
- Ex pactis iure civili non dantur actiones.** T. 1. c. 1383. E.
- De pactis inter emptorem, & venditorem compositis.** Tom. 2. c. 288. C. D.
- Pactis privatorum an jus proprium lædi possit, an alienum.** T. 1. c. 949. B.
- Ex pactis non datur actio, ex contractibus verò datur.** Tom. 4. c. 728. A. contrarium pacti est contractus. Ibid. B.
- Ex pactis obligatio naturalis tantum nascitur.** T. 4. c. 248. A.
- Pactis privatorum mutari nequit jus publicum.** T. 4. c. 20. C. D. & T. 9. c. 58. A.
- In pactis factum versari, in stipulatione jus.** T. 8. c. 767. C.
- Pactis nudis non transferuntur dominia rerum, sed traditionibus, & ufucapionibus.** T. 9. c. 101. A. B. & seq.
- De pactis conventis tam super dote, quam super donatione antenuptias, & paraphernis.** Tom. 2. c. 329. D. E. & T. 9. c. 529. E. & c. 530. A. & seq.
- Pactis omnibus stipulatio subjici debet, ut ex stipulatu actio nasci possit.** T. 9. c. 70. C.
- De pactis, quæ sunt inter dominum, & pastorem in dividendis pecorum foetibus.** T. 9. c. 62. C. D.
- De pactis, quæ sunt in societate.** T. 9. c. 62. E. & c. 63. A.
- In pactis jus non contineri, sed factum.** T. 9. c. 51. B.
- Ex pactis dotalibus alia utilia, alia inutilia.** T. 9. c. 530. C.
- De pactis pignorum, & de legem commissoria in pignoribus rescindenda.** Tom. 9. c. 1239. D. E.
- De pactis super donatione antenuptias.** T. 9. c. 531. A.
- De pactis super paraphernis.** T. 9. c. 531. B. C.
- De pactis.** Tom. 9. c. 24. A. B. & seq.
- De pactis iustis, vel iniustis, quæ fieri solent in contrahendis pignoribus.** T. 9. c. 1239. D.
- De pactis inter emptorem, & venditorem compositis.** T. 9. c. 388. C. D. & seq.
- Pactis sæpe dirimuntur lites, atque definiuntur, & extinguuntur stipulationes iudicio liti extortæ ab adversario in jus vocatis.** T. 10. c. 875. E. & c. 876. A.
- Ex pacto datur exceptio, vel replicatio, & formatur actio contractus.** T. 1. c. 738. B.
- Pactio transactionis non tollitur ex actio iudicati.** Tom. 1. c. 642. D.
- Pactio non tollitur actio, nisi aquiliana subjiciatur stipulatio, & acceptilatio.** T. 1. c. 360. D. & c. 955. B. C.
- Pactio non amittitur agnatio, vel cognatio.** T. 1. c. 944. C.
- Pactio quomodo rescisso pœna ex stipulatu repeti potest.** T. 1. c. 360. C.
- Pactio fieri potest, quod & testamento.** T. 1. c. 947. A.
- Pactio solo actio non tollitur.** T. 1. c. 360. D.
- De pacto legis commissoriæ.** T. 2. c. 1301. A.
- De pacto nudo.** T. 3. c. 308. B. C.
- Ex pacto nudo non nascitur actio.** T. 4. c. 63. A. & c. 992. A. & c. 1454. D.
- Ex pacto exceptio datur, non actio.** T. 4. c. 1280. A.
- Ex pacto nudo debentur usuræ pecuniæ depositæ.** T. 4. c. 966. C.
- Ex pacto nudo actio non nascitur.** T. 4. c. 683. E. an unius pactio, ut si unus pactus sit de non petenda pecunia, noccat alteri. Ibid. c. 684. A.
- Ex pacto nudo obligatio non nascitur, vel tollitur.** T. 4. c. 956. A.
- Ex pacto nascitur actio hypothecaria ipso iure.** T. 4. c. 1294. E.
- Pactio solvitur vinculum naturæ.** T. 4. c. 729. E.
- Pactio convento in emptione, & venditione siquid exceptum sit, an servari oporteat.** T. 5. c. 997. A.
- Pactio ipso iure tollitur actio.** T. 5. c. 78. A.
- Pactio neque tollitur, neque nascitur obligatio.** T. 5. c. 138. E.
- Ex pacto neque nasci, neque renasci potest actio injuriarum.** T. 5. c. 76. A.
- Pactio tollitur omnis obligatio, etiam quæ verbis non est contracta.** T. 5. c. 82. B.
- Pactio effici non potest, ne emptor in monumentum, quod emit, inferat, quos volet.** T. 5. c. 389. B.
- Pactio inserto in emptione, ne alii, quam mihi fundum vendas, ad quid venditor emptori teneatur.** T. 5. c. 518. A.
- Pactio etiam per exceptionem obligationis causæ mutantur.** Tom. 8. c. 764. A.
- Ex pacto nudo iure singulari obligatio nascitur.** T. 8. c. 325. A.
- Ex pacto transactionis causâ factio datur exceptio, non actio.** T. 9. c. 105. A.
- Ex pacto nudo non nascitur actio.** T. 9. c. 1256. A.
- Ex pacto solo non est actio, sed ex pacto, quod est licitum ex iurejurando.** T. 9. c. 688. C.
- Ex pacto est actio, quod lege iuratur.** T. 9. c. 237. D.
- Ex pacto de pignore nascitur obligatio.** T. 9. c. 295. B.
- Ex pacto nudo actio non est, nisi subjecta sit stipulatio.** T. 9. c. 65. C.
- Pactio non tollitur civilis obligatio ipso iure.** T. 9. c. 53. B.
- Pactio furti actio tollitur ipso iure, non conditio furtiva.** Tom. 9. c. 55. A.
- Pactio constituitur pignus.** Tom. 9. c. 295. A. B.
- Pactio non valente, non valet stipulatio pœnalis, quæ pacto servando subjicitur.** T. 9. c. 65. D.

- Ex pacto nudo actio non datur.** T. 9. c. 68. D.
- Ex pacto naturalis obligatio nascitur.** T. 9. c. 51. D.
- Ex pacto nudo actio non est, nisi subjecta sit stipulatio.** Tom. 9. c. 65. C.
- Pacto revendendi potest agi ex vendito, & præscriptis quoque verbis.** T. 10. c. 453. B.
- Pacto an finiatur obligatio.** T. 10. c. 524. B.
- Pacto commissorio debitori non adimitur pignoratitia.** Tom. 10. c. 640. C.
- Pacto non videtur mutari dominium, quod nunquam translatum est.** T. 10. c. 660. B.
- Ex pacto convento datur actio ex vendito.** T. 10. c. 759. B. C.
- Ex pacto an sit actio.** T. 10. c. 876. C.
- Ex pacto nudo nulla nascitur obligatio civilis.** T. 10. c. 878. B.
- Pacto nudo non rescinditur venditio, nisi rescindantur cætera venditionis, quæ sequuta sunt, & restituantur in integrum.** T. 10. c. 1008. C.
- Ex pacto nudo actio non oritur.** T. 10. c. 1251. E.
- Pactorum stipulatio cur non sit una.** T. 1. c. 1183. B.
- Pactorum divisio exemplis declaratur.** T. 5. c. 75. A.
- Pactum arrale quodnam proprie dicitur.** T. 3. c. 309. A.
- Pactum omne an generaliter sit nudum, etiam legitimum.** Ibid. A.
- Pactum tria significat.** T. 1. c. 929. A.
- Pactum, pactionem, depectionem, placitum & conventum idem esse.** T. 1. c. 917. C.
- Pactum obligationem, liberationem, actionem, vel exceptionem jure legitimo non parit.** T. 1. c. 916. A.
- Pactum a contractu separatur.** T. 3. c. 36. B.
- Pactum genus est, transactio species.** T. 1. c. 738. A.
- Pactum neque nomen, neque causam habet.** T. 3. c. 36. B.
- Pactum legitimum contractus non est.** T. 1. c. 923. A.
- Pactum juri præstat.** T. 1. c. 916. B.
- Pactum qua ratione dicitur vulgare.** T. 3. c. 102. E.
- Pactum quid.** T. 1. c. 916. B. & T. 2. c. 96. B.
- Pactum & conventum, pactum & conductum, pactum & consensus.** T. 1. c. 917. C.
- Pactum in rem, in personam.** T. 1. c. 928. C.
- Pactum cur nudum, conventum.** T. 3. c. 36. B.
- Pactum pro canone.** T. 2. c. 1145. D.
- Pactum posteriore pacto dissolvitur.** T. 1. c. 360. C.
- Pactio, ne de inofficioso agatur, querelam non excludit.** Tom. 1. c. 450. A.
- Pactum divisionis bonorum plerumque fit transactionis causa.** T. 1. c. 944. D.
- Pactum quando fit in personam, & quando in rem.** T. 1. c. 928. C.
- Pactum in personam ad alium non pertinet, quia nec ad heredem.** T. 1. c. 937. C.
- Pactum post rem judicatam an servari oporteat.** Tom. 1. c. 361. A.
- Pactum adjectum mandato obligat.** T. 1. c. 1488. A.
- Pactum adjectum emptioni obligat ex continenti, stipulationi adjectum non item.** T. 3. c. 277. E.
- Pactum venditoris hereditatis an emptori noceat.** T. 1. c. 956. B.
- Pactum alio pacto dissolvitur.** T. 1. c. 642. B.
- Pactum quando feudi successionem non obstat.** Tom. 2. c. 1298. A. B.
- Pactum tutoris pupillo prodest.** T. 1. c. 943. A.
- Pactum donandi causâ factum ex mera liberalitate constat.** T. 1. c. 948. D.
- Pactum justum nihil aliud est, quam nudum.** T. 1. c. 917. E.
- Pactum legitimum actionem parit.** T. 1. c. 926. B.
- Pactum ex intervallo interpositum an contractum, vel actionem formet.** Ibid. D. **pactum ex continenti appositum actionem, vel contractum format.** Ibid. E.
- Pactum in rem generale dicitur.** T. 3. c. 512. A.
- Pactum in rem prodest emptori, non in personam.** Ibid. A.
- Pactum rei fidejussori prodest.** T. 1. c. 936. C.
- Pactum divisionis bonorum.** T. 1. c. 944. D.
- Pactum, quo debitum remittitur, vel est in rem, vel personam.** T. 3. c. 512. A.
- Pactum nudum de usuris præstandis impositum nullius est momenti.** T. 1. c. 391. E.
- Pactum inter Francos, & Saxones sacramento super arma, ut eis mos erat, jurantibus firmatum est.** T. 2. c. 1193. C.
- Pactum est species conventionis.** T. 4. c. 247. E.
- Pactum quid est.** T. 4. c. 247. D. E.
- An pactum unius ex reis debendi prodest alteri, vel noceat.** T. 4. c. 683. E. **an alter culpam utique præstabit, maxime si socii fuerint.** Ibid. E.
- Pactum omne est nudum, aut sane non est pactum, sed contractus.** T. 4. c. 252. E.
- Pactum nudum non parit obligationem, sed exceptionem, imò format actionem.** T. 4. c. 253. A.
- Pactum est conventio, ex qua difficile est dare actionem; datur namque nunquam.** T. 4. c. 728. B.
- An pactum unius ex reis debendi noceat alteri.** Tom. 4. c. 683. E.
- Pactum in continenti factum stipulationi inest.** Tom. 4. c. 273. C.
- Pactum non consistit in fine placiti; sed datione sumit effectum.** T. 4. c. 252. C.
- Pactum nullam habet necessitatem; nec ex eo obligatio nascitur.** T. 4. c. 520. D.
- Pactum proficit ad contractum.** T. 4. c. 252. B.
- Pactum in continenti factum actionem format in bonæ fidei contractibus, non in stipulationibus.** T. 4. c. 992. E.
- Pactum in personam an debitoris heredi prodest, & cur.** Tom. 4. c. 836. B.
- Pactum in rem an heredi debitoris prodest, & cur.** Ibid. B.
- Pactum in rem emptori prodest, ad quem ea res transit.** Tom. 4. c. 836. B.
- Pactum nudâ oblatione non transit sed datione tantum.** Tom. 4. c. 1279. D.
- Pactum, quo pecunia debita remittitur, quomodo in rem concipitur, & quomodo in personam.** T. 4. c. 836. A. B.
- Pactum non parit obligationem, nisi legitimum sit, & certis casibus.** T. 5. c. 415. A.
- Pactum nudum est conventio, quæ proprium, & legitimum nomen non habet.** Tom. 5. c. 1006. C. D.
- Pactum arrarum exit in contractum, factâ traditione arrarum.** T. 5. c. 76. B.
- Pactum a stipulatione multum differat.** T. 5. c. 74. B.
- Pactum aut generale, aut personale est.** T. 5. c. 64. D.
- Pactum contra jus, & mores Romane civitatis quod, & quale.** T. 5. c. 77. D.
- Pactum debitoris fidejussori prodest.** T. 5. c. 65. A.
- Pactum dotale quo tempore fieri debeat.** T. 5. c. 1020. C. D.
- Pactum, & jusjurandum quomodo differant.** T. 5. c. 221. D.
- Pactum fidejussoris reo non prodest.** T. 5. c. 221. C.
- Pactum in personam unius ex reis debendi, etiam si socii sint, alteri non prodest.** T. 5. c. 66. D.
- Pactum in rem magis æstimatur ex mente convenientium, quam ex verbis.** T. 5. c. 64. D.
- Pactum in rem prodest non tantum debitori, qui id fecit, sed etiam omnibus, quorum interest, obligationem dissolvi.** Ibid. D.
- Pactum justum quod sit.** T. 5. 795. A.
- Pactum, nisi sit legitimum, non dif-**

- dissolvit obligationem . T. 5. c. 73. E.
 Pactum , ne petatur intra annum , cui noceat , vel profit . T. 5. c. 75. C.
 Pactum novum transit in proprium nomen contractus . Tom. 5. c. 76. B.
 Pactum non parit obligationem . T. 5. c. 415. A.
 Pactum pro ea tantum conventionem sumitur , quæ nomine vacat . T. 5. c. 47. E.
 Pactum qua de re non valet , nec quoque jusjurandum . Tom. 5. c. 78. C.
 Pactum ex utraque parte inest emptioni , & venditioni , T. 5. c. 934. C.
 Pactum , quod ab initio non valet , ex postfacto convalescere non potest . T. 5. c. 58. A. B.
 Pactum , quod defunctus fecit , an , & quando profit , vel noceat . T. 5. c. 60. D.
 Pactum quod , & quando nullius momenti sit . T. 5. c. 77. C.
 Pactum rei , ne a se petatur , prodest fidejussori . Tom. 5. c. 73. B.
 Pactum stipulationi subjectum , incontinenti inesse ex parte rei debendi , ut ei ipso jure proficiat , non etiam ut præbeat creditori actionem ex stipulatu , vel præscriptis verbis , quod postremo ex hac lege nullo modo colligi potest . T. 5. c. 933. C.
 Pactum , turpitudinem continens , improbum , & contra bonos mores esse dicitur . T. 5. c. 77. C.
 Pactum quomodo solvitur . T. 5. c. 56. D.
 Pactum a filio pro patre interpositum , cum persona filii coarctatur , patri prodesse non potest , nisi quamdiu advixerit filius . T. 5. c. 61. D.
 Pactum contra bonos mores nullius momenti est . T. 5. c. 77. C.
 Pactum , conventionem utilitati publicæ repugnantem continens , non servandum . Ibid. C.
 Pactum emptoris , & venditoris etiam fidejussori prodest . T. 5. c. 512. C.
 Pactum an sit in rem , aut in personam . T. 5. c. 57. A.
 Pactum ex lege commissoria in contractu locationis conductionis intervenire potest , & quando . T. 5. c. 521. D.
 Pactum , in personam debitoris principalis conceptum , fidejussori non prodest . T. 5. c. 66. D.
 Pactum justum , & legitimum non est idem . T. 5. c. 78. E.
 Pactum originem sumit a reo principali . T. 5. c. 73. D.
 Pactum quanto pluris , aut minoris in dote an locum habeat . T. 5. c. 555. A.
 Pactum contra jus publicum quale sit . T. 6. c. 787. D.
 Pactum personale sit , an reale . T. 6. c. 123. E.
 Pactum fidejussoris personale non prodest debitori . T. 6. c. 231. A.
 Pactum fidejussoris reo principali non prodest , quia est personale . T. 6. c. 54. E.
 Pactum justum esse si convenerit inter locatorem , & conductorem , ut siquid vi majore accidisset , id conductor locatori præstaret . T. 6. c. 100. D.
 Pactum nos alteri obligare . T. 7. c. 1442. C. repudiationem non . Ibid. C.
 Pactum ex continenti adjectum contractui bonæ fidei formare ipsam actionem . T. 7. c. 787. B.
 Pactum ab initio factum tam tollit actionem bonæ fidei , quam strictam . T. 8. c. 754. C.
 Pactum in rem quando videatur esse , & quando in personam . T. 7. c. 872. A.
 Pactum nudum qualis conventio sit . T. 7. c. 846. E.
 Pactum omne nudum esse . T. 7. c. 846. E.
 Pactum perfici duorum , pluriumve consensu , repudiationem unius voluntate . T. 7. c. 1442. C.
 Pactum si obscurum sit , an fiat interpretatio adversus venditorem . T. 7. c. 416. B.
 Pactum in rem cui profit . T. 8. c. 1054. B.
 Pactum cur hypothecariam actionem producat . T. 8. c. 771. A. ex intervallo factum non format bonæ fidei actionem . Ibid. c. 764. C.
 Pactum fieri non potest , ne dolus præstetur . T. 8. c. 761. A.
 Pactum ex intervallo factum non valet , nisi exceptione . T. 8. c. 764. C.
 Pactum tollere naturalem obligationem . T. 8. c. 790. B.
 Pactum an sit modus contrahendæ , vel distrahendæ obligationis . T. 8. c. 376. D.
 Pactum nudum , an obligationem pariat , vel tollat . T. 8. c. 258. B.
 Pactum arrale , & pactum , & contractus est . T. 9. c. 285. C.
 Pactum nudum non parit actionem . Ibid. D.
 Pactum an jurejurando vestiatur . T. 9. c. 75. A.
 Pactum esse efficacissimum , cui subditum est jusjurandum . Ibid. B.
 Pactum dolo factum irritum est . T. 9. c. 65. D. subjecta stipulatio manet irrita . Ibid. D.
 Pactum tacitum . T. 9. c. 340. D. E.
 Pactum , & pollicitatio in quo differunt . T. 9. c. 1256. A.
 Pactum , & pactio utrumque dicitur . T. 9. c. 26. A.
 Pactum de furto . T. 9. c. 54. D.
 Pactum a pactione potest deduci , quemadmodum donum a donatione . T. 9. c. 26. A.
 Pactum justum quid . T. 9. c. 1239. D.
 Pactum quod cohæret contractui ; nudum dicitur . T. 9. c. 27. B.
 Pactum nudum lex est . T. 9. c. 68. E.
 Pactum arrale . T. 9. c. 27. E. & c. 285. B. C.
 Pactum omne esse nudum . T. 9. c. 28. A.
 Pactum non vestitur re , literis , verbis , consensu . T. 9. c. 27. E.
 Pactum filiifamilias , factum diminuendi animo , non nocere patri . T. 9. c. 107. E.
 Pactum omne est nudum , & ejus definitio . T. 9. c. 27. B.
 Pactum nudum literis non vestiri . T. 9. c. 70. C.
 Pactum , quod cohæret contractui . T. 9. c. 59. D.
 Pactum , & pollicitatio in quo differunt . T. 9. c. 74. B.
 Pactum prius non tolli per posterius ipso jure . T. 9. c. 53. C.
 Pactum de injuriis . T. 9. c. 54. C.
 Per pactum liberamur jure prætorio . T. 9. c. 50. A.
 Ut pactum non parit actionem , ita non potest abolere actionem . T. 9. c. 106. D.
 Pactum divisionis . T. 9. c. 285. C.
 Pactum nullum potest esse , quod non sit nudum . T. 9. c. 54. C.
 Pactum prius posteriori dissolvitur . T. 9. c. 85. B.
 Pactum nudum non nunquam parit actionem . T. 9. c. 69. E.
 Pactum utile quid . T. 9. c. 530. D.
 Pactum est species conventionis . T. 9. c. 26. C.
 Pactum factum cum falso herede , vel putativo , de non petendo legato , non prodest vero heredi . T. 9. c. 108. B. C.
 Pactum nudum non vestiri inter alias personas , sed inter eandem personas . T. 9. c. 69. B.
 Pactum vestiri jurejurando quid sit . T. 9. c. 76. C.
 Pactum nudum divisionis . T. 9. c. 77. E.
 Pactum an tollat obligationem consensu contractam . T. 9. c. 72. C.
 Pactum vestitum nullum est . T. 9. c. 69. D.
 Pactum a pollicitatione in quo differet . T. 9. c. 75. A.
 Pactum ad novum contractum proficit . T. 9. c. 285. C.
 Pactum tutoris , & curatoris an noceat pupillo , & adulto . T. 9. c. 107. A. B.
 Pactum variè definitur . T. 9. c. 26. E.
 Pactum expressè , vel tacitè . T. 9. c. 1200. D.
 Pactum successorium . T. 9. c. 109. E.
 Pactum an pacto absumatur . T. 9. c. 53. C.
 Pactum legis commissoriæ . T. 9. c. 1240. A.
 Pactum quid . T. 9. c. 77. A. & c. 1256. A.
 Pactum nudum quid . T. 9. c. 76. E.
 Omne

- Omne pactum posteriore pacto dissolvitur, non ipso jure. T. 9. c. 1226. C.
- Pactum emptioni adjectum ex continenti obligat. T. 9. c. 88. E. & 89. A.
- Pactum contractibus adjectum lex est. T. 9. c. 65. D.
- Pactum in quo distat a conventionione. T. 9. c. 37. A. B.
- Pactum, & transactio de furto, & injuriis est permessa. T. 9. c. 197. B.
- Pactum, quod est contra naturam contractus, dicitur non valere. T. 9. c. 836. C.
- Pactum cum alio factum, aliis non prodest. T. 9. c. 108. B.
- Pactum, & contractus an idem sint. T. 10. c. 390. C.
- Pactum, & contractus, ut idem vocetur, non est novum. T. 10. c. 442. C.
- Pactum est conventio, cui res non accessit. T. 10. c. 451. A.
- Pactum in rem heredi prodest, pactum in personam non prodest, in dubio præsumitur esse in rem. T. 10. c. 465. E.
- Pactum adjectum ex continenti stipulationi non inest ex parte actoris. T. 10. 551. D.
- Pactum an sufficiat in iis rebus, quæ mensura constant, ut oleo, vino, frumento. T. 10. c. 646. D.
- Pactum inter, & pactioem an sit differentia. T. 10. c. 875. B.
- Pactum, quod apponitur contractui, format actionem contractus, & dicitur lex. Ibid. C.
- Pactum omne nudum est. Ibid. E.
- Pactum potest esse liberalitas. T. 10. c. 877. E.
- Pactum adjectum ex continenti tantum valet, quantum stipulatio. T. 10. c. 1027. A.
- Pactum an possit rescindere venditionem perfectam. Tom. 10. c. 1014. E.
- Pactum arrale non parit propriam actionem. T. 10. c. 1015. A.
- Pagani testamentum pertinet ad jus civile, militis verò testamentum est juris gentium. T. 4. c. 375. D.
- Pagani, si versentur in hostico, & in procinctu, an jure militari testari possint. T. 8. c. 149. A. B. si evaserint, an testamentum valeat. Ibid. B.
- Pagani, & milites in quo differunt in testamentis. T. 9. c. 699. A. & seq.
- Paganis interdicta mancipii Christiani possessio. T. 10. c. 829. D. E.
- Paganis an sit propositum capitale supplicium. T. 10. c. 830. D.
- A pagano an possit adimi hereditas, ut a milite. T. 10. c. 210. A. B.
- Paganorum sacrificia, & templum prohibita. T. 2. c. 46. B.
- Paganorum matrimonia post baptismam quomodo rata habeantur. T. 6. c. 1145. A. & seq.
- Paganorum conditio deterior, quam
- Judæorum. T. 10. c. 830. D.
- Inter paganum, & militem quæ est differentia. T. 4. c. 1060. B.
- Paganum peculium. Vide, Peculium.
- Paganum non posse pro parte testatum, & pro parte intestatum decedere. T. 8. c. 745. E.
- Paganus codicillis jure hereditatem non dat, vel admittit verbis directis. T. 4. c. 1073. A. secus in milite. Ibid. A. Bartolus patrem paganum liberis facientem testamentum exæquat militi. Ibid. B. negat Angelus Perusinus Ibid. B.
- Paganus curatorem jure non dat filio impuberi, vel puberi, sicut nec Centurio. T. 4. c. 1043. D.
- Paganus an possit puberi, vel extraneo substituere in secundum causum. T. 7. c. 912. C.
- Paganus, & miles differunt in substitutionibus. Ibid. C.
- Paganus quis apud Jurisconsultos. T. 8. c. 966. B. C.
- Pagenes, seu *παγενες*. T. 2. c. 1302. A.
- Pagi nomine significatur Universitas civitatum. T. 9. c. 736. D.
- Pagi societas, aut communio. Vide, Societas, aut Communio.
- Pagorum appellatio latius patet. T. 4. c. 1175. D.
- In quatuor pagos dividitur Helvetia apud Cæsarem. Ibid. D.
- Pagus significat Provinciam, vulgo *Pays*. T. 9. c. 736. D.
- Pagus, & vicus in quo differunt. Ibid. D.
- Palam magistratum ambire licet, non clam. T. 4. c. 1494. E.
- Palam quod sit, bonâ fide fieri videtur. T. 5. c. 509. B.
- Palam a *coram* differt. T. 8. c. 630. E.
- Palam quid significet. T. 8. c. 515. E. & T. 10. c. 589. C.
- Palatia in civitatibus consuetis sunt regalia. T. 2. c. 1325. B.
- Palatia ne privatorum usibus deserviant. T. 2. c. 884. A.
- Palatini in litibus non respondeant urbi Præfecto. T. 2. c. 939. B.
- Palatini qui. T. 9. c. 140. B.
- Palatini emere vetantur res privatas Principis, cum eas administrant. T. 10. c. 656. E.
- Palatini semper appellantur apparitores Comitum thesaurorum, seu sacrarum largitionum, & rerum privatarum. Ibid. E.
- Palatini largitionales, & privationales. T. 10. c. 848. C.
- Palatini palam possunt emere res privatas Principis, T. 10. c. 1007. D.
- Palatinorum nomen generale, eorum genera, officia, & privilegia. T. 2. c. 934. E.
- Palatinorum dignitas, & privilegia. T. 2. c. 944. C. D.
- De palatinorum omnium castrensium peculio. T. 2. c. 947. D.
- Palatinorum cæui nequis societur sine adnotatione Principis. T. 2. c. 938. Q.
- Palatium pro Palatinis dicitur. T. 10. c. 705. C.
- Palca unde dicta. T. 6. c. 1078. D.
- Palæmon. Vide, Quintus Rhemmius Palæmon.
- Pali junguntur vicinis. T. 7. c. 611. E.
- Pali, vineæ causâ parati, an fundi sint. T. 7. c. 782. C.
- Pali quid. T. 8. c. 513. B.
- De paludibus, & piscuis ad alium statum translatis. T. 9. c. 1054. C. D. & seq.
- Pallium quid sit. T. 8. c. 526. C. & T. 10. c. 590. A.
- Pancarpum. T. 2. c. 1136. B.
- Pandecta est omnium contractuum stipulatio. T. 4. c. 389. A.
- Pandectæ. T. 1. c. 721. A.
- Pandectæ quando confectæ. T. 1. c. 6. B.
- Pandectæ an priores Institutionibus. T. 8. c. 892. B.
- Pandectæ, leges peculiariter dictæ. T. 8. c. 966. D.
- Pandectæ ex quibus libris sint confectæ. T. 10. c. 836. A.
- Pandectæ penè integrè pertinent ad actiones, & ad ea, quæ sunt loco actionum. T. 10. c. 1169. C.
- Pandectæ sunt refertissimæ rescriptis sine constitutionibus. T. 10. c. 1246. A.
- Pandectarum imperfectarum judicium. T. 3. 153. C. & seq.
- Pandectarum Florentinarum editio est divinum munus. Tom. 4. c. 1459. E.
- Pandectarum opifices non habebant omnes jurisconsultorum libros integros. T. 8. c. 488. A.
- In Pandectis nullos esse generales titulos. T. 3. c. 186. D. E.
- In Pandectis multa esse inverso ordine a librariis posita, necdum restituta. T. 3. c. 22. B. C.
- Panem significari verbo farinae. T. 5. c. 397. C.
- Panem appendi solere. Ibid. C.
- Panes civiles, qui & congiarii nomine significantur. T. 3. c. 608. D.
- Panes civiles scholis a Constantino dati. T. 2. c. 813. E.
- Panes palatini. T. 2. c. 812. D.
- Panes gradiles. T. 2. c. 691. E. & T. 9. c. 469. C.
- Panes civiles. T. 9. c. 469. C.
- Panes certi quotis diebus. Ibid. C.
- Panis libra. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. B.
- Panis farreus. T. 5. c. 397. C.
- Panis filigineus. T. 6. c. 10. B.
- Panis similagineus. Ibid. C.
- Panis datus in pondus an eat in creditum. T. 7. c. 631. B.
- Panis buccellatus. T. 10. c. 741. D.
- Panis auro sollicitius pensatur. T. 10. c. 856. D.
- Pannicularia damnati hodie cedunt speculatori. T. 8. c. 573. C.
- Pantametabolorum hominum genere nihil fraudulentius, nihil iniquius. T. 3. c. 274. A.

- Pantapolæ . Ibid. A.
- Pantheram si quis emerit, & nihil ceperit, nihil pertinet ad emptorem, & tamen pretium præstare debet venditori actione ex vendito . T. 5. c. 500. A.
- Pantomimi qui fuerint . Tom. 7. c. 808. E.
- Panucla . T. 3. c. 299. E. & c. 300. A.
- Papæ nomen usus, & auctoritas Ecclesiæ fecit proprium summi Pontificis . T. 6. c. 966. E.
- Paparum nomen olim commune erat omnium Clericorum . T. 6. c. 965. E.
- Papia lex. Vide, Lex Julia, & Papia. Lex Papia decimaria cur sic appellata . T. 9. c. 1360. D.
- Papiers des comptes particuliers, comme les memoires, fidem non faciunt . T. 9. c. 1072. A.
- Papiniani obscura valde quædam explicatur ratio . T. 3. c. 405. A.
- Papiniani monumentum . T. 4. c. 363. D.
- Papiniani epitheta, ejusque laudes, & ornamenta quæ . T. 4. c. 3. B.
- Papiniani scripta . Vide, Scripta Papiniani .
- Papiniani scriptura in l. 1. §. item adquirimus. de adquirenda, vel omittenda possessione imperfecta, & supplenda . T. 5. c. 696. E.
- Papinianistæ olim dicebantur auditores juris, eique festum diem celebrabant . T. 4. c. 3. E. & c. 4. A.
- Papinianistæ vocantur a Justiniano, qui libris Digestorum 20. 21. & 22. operam dant, & cur . T. 9. c. 203. A.
- Papiniano amicum est prisca verba sæpius aduti . T. 3. c. 702. D.
- Papinianum aliquando variasse, & sententiam mutasse . T. 3. c. 52. C.
- Papinianus Jurisconsultus, Severi Imperatoris magister libellorum . T. 3. c. 167. D.
- Papinianus comparatus cum Divo Paulo a Divo Hieronymo, dum divinum jus cum humano confert . T. 4. c. 4. A.
- Papinianus occisus est jussu Antonini Caracallæ, & cur . T. 4. c. 15. E.
- Papinianus est asyllum juris . T. 4. c. 4. B.
- Papinianus de verbo dari scripsit, non tantum significare effectum transferendi dominii, sed & factum nudum sine effectu . T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.
- Papinianus præterea libros duos speciales scripsit de adulteriis, & Græcâ linguâ librum singularem *de τρωπικῶν*, qui est de officio Ædilium plebis . Tom. 4. c. 4. D.
- Papinianus scribit de verbo facere, eo significari non tantum factum, sed etiam jus . T. 4. c. 660. E. credere etiam est facere. Ibid. E.
- Papinianus scripsit 37. libros diversarum quæstionum, & diversorum responsorum libros 19. T. 4. c. 4. C. scripsit & 2. libros definitionum. Ibid. C.
- Papinianus in libris quæstionum saltem difficiles, & arduas quæstiones tractat, & cur . T. 4. c. 829. C. responsa verò pleraque facillima . Ibid. c. 830. A.
- Papinianus quali munere in quæstionibus fungitur, & contra in responsis . T. 4. c. 829. C.
- Quid Papinianus vocat cautionem communem . T. 4. c. 1345. B.
- Papinianus in libris quæstionum Doctoris, in libris responsorum Juriconsulti munere fungitur . T. 4. c. 829. C.
- Papinianus in Responsis non disputat, præsentibus respondet, absentibus verò rescribit . T. 4. c. 829. B.
- Papinianus scripsit duos libros de adulteriis, & librum quoque singularem de adulteriis . T. 4. c. 1471. A. quid inter hos intersit . Ibid. B.
- Papinianus auxit, & locupletavit jus civile, hæc laus ei ab omnibus tribuitur . Tom. 4. c. 957. E.
- Papinianus constitutionem Marci, & Commodi porrexit etiam ad servos eâ lege donatos, quod postea Imperator Alexander comprobavit . T. 4. c. 1255. D.
- Papinianus definitiones vocavit regulas juris, & sententias generales . T. 4. c. 1421. A.
- Papinianus familiæ vinculum vocat patriam potestatem . T. 4. c. 1265. B.
- Papinianus in *Lob hæc. 20. de his, qui not. infam.* saltem agit de nudo instigatore . T. 4. c. 841. A. B. C.
- Papinianus inter fratres mitiore verbo *jurgii*, quàm *litis*, uti mavult; tanquam inter vicinos, & inter maritos *jurgium* potius esse dicitur, quàm *lis*. Tom. 4. c. 899. C.
- Papinianus libros suos regularum quomodo inchoavit . Tom. 4. c. 1448. D.
- Papinianus multa nobis subintelligenda, & subaudienda reliquit, & plus habet in recessu, quàm in fronte, ut est comprehensio rerum brevis . Tom. 4. c. 930. A.
- Papinianus . Vide, Æmilius Papinianus .
- Papinianus quomodo Jurisconsultis cæteris prælatus . T. 10. c. 836. A. B.
- Paponi non omnino adhibenda fides . T. 6. c. 951. C.
- Parabaptismata Donatistarum damnata . T. 2. c. 1088. D.
- Parabolani quales in Ecclesia ministri . T. 2. c. 1033. D.
- Parabolani medici quinam sint . T. 10. c. 820. C.
- Parafredi . T. 2. c. 988. A.
- Paragaudarum usus privatis interdictus . T. 2. c. 798. A.
- Paragium . T. 2. c. 1246. E.
- Paraphræ . Vide, Exceptiones ?
- Paraphræsi *si mandaverim*, l. 22. *mandati* sensum difficilem auctor studet reddere facilem . Tom. 5. c. 469. C.
- In paraphræsi *sæpius*, & paraphræsi *si post judicium, ad exhibendum*, quæstione se medium interposuit Paulus . T. 5. c. 379. A. & c. 380. B.
- Paraphræsis *crediti*, L. 2. *de rebus creditis*, explicatur . T. 5. c. 398. A.
- Paraphræsis *fugitivus*, L. 22. *mandati* valde illustrat L. *cum fundus*. §. 1. *de rebus creditis*. Tom. 5. c. 470. D.
- Paraphræsis *Labeo autem* L. 15. *pro socio* ita obscurus est, ut nemo interpretum ausus sit eum attingere, sed ab auctore explicatur . T. 5. c. 485. C. D.
- Paraphræsis *si in rem*, & paraphræsis *in heredem*, L. 15. *pro socio* conciliantur . T. 5. c. 483. E.
- Paramonarii quinam dicantur . T. 2. c. 22. C. T. 10. c. 820. E.
- Παραμόνιοι* quid sit . T. 10. c. 684. A.
- Παραμόνιοι* quid sit . Ibid. A.
- Parangariarum præstationes sunt regales . T. 2. c. 1325. B.
- Parangariæ quænam sint . T. 2. c. 751. A.
- A parangariis expeditionis tempore excusari neminem . Ibid. A. B.
- De parangariis, & angariis . T. 2. c. 987. C. D.
- Paronymphi qui . T. 6. c. 1086. D.
- Parapeffia . T. 2. c. 534. A.
- Parapeffia quæ sunt . T. 9. c. 1182. E. & c. 1183. A.
- Parapetasia . T. 2. c. 534. A.
- Parapherna ob civile munus, vel honorem mariti non tenentur . T. 2. c. 706. B.
- Parapherna bona . T. 6. c. 48. D. & T. 9. c. 483. E. Vide, Bona parapherna .
- Parapherna parcissima habebant mulieres in urbe Roma . Tom. 9. c. 1215. E.
- Parapherna quæ . T. 9. c. 483. E.
- Parapsides inter vasa numerantur . T. 3. c. 271. E.
- Paratitlici juris sectatores quinam sint . T. 10. c. 105. E.
- Paraveredi . T. 2. c. 749. A.
- Qui sibi non parcat, multo minus alii parcat . T. 4. c. 374. E.
- Parcitas in testamento laudanda . T. 9. c. 807. B.
- Parendum patriæ, & parentibus . T. 7. c. 21. A.
- Parens masculus, & agnatus de dotis promissione filie facta tenetur . T. 5. c. 550. D.
- Parens manumissor similis est patrone . T. 8. c. 146. C. D.

- Parens an possit furioso extraneum substituere. T. 7. c. 938. C.
 Parens si institutus sit ex debita portione, & adierit, an prætet legata pro portione. T. 8. c. 147. E.
 Parentis, filiique legitimi faciendi vetus ratio. T. 3. c. 432. B. & seq.
 Unius parentis scientia non nocet liberis, sed scientia utriusque tantum. T. 6. c. 1089. C.
 Parentis appellatione quid continetur. T. 8. c. 530. D.
 Parenti cum vivo, tum mortuo honorem deberi. T. 9. c. 643. E.
 Parentes, & liberi adversus se invicem ad testimonium non admittendi. T. 1. c. 495. B.
 Parentes an possint filiis facere testamentum. T. 1. c. 113. D.
 Parentes an possint sine causa plerumque filios exheredare, vel omittere. T. 1. c. 118. C.
 Parentes defuncti excluduntur a liberis, & cur. T. 4. c. 782. B.
 Parentes lugendi sunt secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
 Parentes amicissimos, & fidelissimos tutores liberis suis eligere debent. T. 4. c. 1007. C.
 Parentes, & liberi lugentur, imò generaliter cognati, & agnati. T. 4. c. 30. C.
 Parentes, & liberi petunt possessionem bonorum intra annum, agnati intra 100. dies. Tom. 4. c. 346. B.
 Parentes Papiniani quid eo mortuo inscripserunt monumento. T. 4. c. 363. D.
 Parentes sunt lugendi annum integrum, non quidem necessario, & a liberis etiam exheredatis, vel præteritis. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
 Parentes, liberi, agnati, & cognati, ab uxoribus in edicto proposito tempore lugeri debent. Tom. 5. c. 103. A. B.
 Parentes quos in jus vocare liceat. T. 5. c. 88. B. C.
 In parentes, & patronos tur non palam de dolo, sed in factum agatur. T. 5. c. 258. E.
 Parentes ut plurimum pro cognatis accipiuntur. T. 6. c. 1074. C.
 An parentes liberis actio turpis, & famosa non datur. T. 6. c. 90. A. solet agi in eos in factum, non in personam. Ibid. A.
 Parentes an cujuslibet sexus, vel gradus possint manumittere per filios. T. 8. c. 154. D.
 Parentes an possint a liberis conveniri actione famosa, vel actione, quæ sit in speciem turpis. T. 8. c. 160. C.
 Parentes an possint ad successionem ingenuorum vocari. T. 8. c. 162. E.
 De his, qui parentes, vel liberos occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
 Parentes post mortem arguere re, dolo, aut vi non possumus. T. 9. c. 645. D.
 Parentes an in jus vocari, & duci possint. T. 9. c. 22. B.
 Parentes pro omnibus ascendentibus. T. 9. c. 662. E.
 Parentes dici usque ad tritavum. T. 9. c. 467. C.
 In parentes furti actio non est, etiam si nobis furtum fecerunt. T. 9. c. 620. D.
 Parentes filii an sint heredes extranei. T. 10. c. 784. D.
 Parentes, & patroni non deducunt æ alienum, quod ex simili causa debetur in computatione ejus, quod facere possunt. Tom. 10. c. 1229. D.
 Parentes inter, & liberos hoc præcipuum erat, quod obligabantur invicem, non tantum si donare promississent, sed etiam ex alia causa. T. 10. c. 1230. B.
 Parentum loco quæ personæ habeantur in jure. T. 3. c. 230. D.
 Parentum amor an major, quàm liberorum. T. 5. c. 924. E.
 Parentum consensum non solum in nuptiis, sed etiam in spiritualibus necessario exigere, manifestum est. T. 5. c. 541. B.
 Parentum testimonium rejiciendum. T. 6. c. 856. B.
 Parentum est liberos offerre monasterio. T. 6. c. 969. D.
 Parentum affectione erga liberos nulla major est. T. 6. c. 527. B.
 De parentum tutela. T. 8. c. 919. A.
 Parentibus judicium operarum in liberos non est. T. 1. c. 824. D.
 Parentibus quæ obsequia præstanta. Ibid. B.
 Parentibus omnibus servanda una, & æqualis reverentia est. T. 4. c. 1338. B.
 Parentibus omnibus debetur reverentia. T. 4. c. 1007. D.
 Parentibus præteritis an etiam, & quando detur querela inofficiosi testamenti. T. 7. c. 196. C.
 Parentibus an honor debeatur, si interveniant pro aliis. Tom. 8. c. 160. E.
 Parentibus manumissoribus an detur bonorum possessio contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. D.
 Parentibus quod tempus præstitutum sit petendæ bonorum possessioni. T. 8. c. 13. B.
 De parentibus alendis. Tom. 9. c. 550. D. E.
 De parentibus utriusque sexus iterum nubentibus. T. 9. c. 463. A. B. & seq.
 Cum parentibus, vel cum patronis gesta a minori an rescindantur. T. 10. c. 905. D. & seq.
 Parere pensioni quid sit. Tom. 6. c. 535. E.
 Parere quid. T. 9. c. 58. E.
 In re pari melior est causa possessoris. T. 4. c. 152. E.
 In re pari, ut sit potior causa prohibentis, stricta ratio est. T. 4. c. 166. C.
 In pari delicto onerari potius petitor debet, quàm alter. Tom. 5. c. 89. E.
 In pari causa meliorem esse conditionem possidentis. T. 6. c. 35. A.
 In pari causa melior est causa possidentis. T. 10. c. 937. D.
 Paria sunt hæc in jure, scire, aut scire debere. T. 4. c. 667. B.
 Paria sunt, sciens, & scire debens. T. 4. c. 949. A.
 Paria delicta mutuâ compensatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B.
 Paria sunt in jure, sive quis scierit, sive scire potuerit, & idem esse, posse, & debere scire. Tom. 4. d. 205. C. D.
 Paria sunt ejicere aliquem de possessione, & primo aditu, vestibuloque prohibere. T. 5. c. 652. C. D.
 Paria sunt scire; aut scire debere; existimare, aut existimare debere; timere, & timere debere. T. 6. c. 318. C.
 Paritiones quidam sint. T. 10. c. 1162. D.
 Pariator quid sit. T. 1. c. 1515. C.
 Pariendi tempus legitimum quod est. T. 6. c. 621. B.
 Patientiam pro patientiam. T. 3. c. 4. B.
 Paries pars non est ædificii. T. 1. c. 942. C.
 Paries communis ut ædificari debet. T. 1. c. 487. B.
 Paries cæcus quis sit. Tom. 3. c. 19. C. & T. 10. c. 409. B.
 Paries directus quid est. Tom. 4. c. 154. B.
 Paries intergerinus est, qui duo ædificia determinat. T. 4. c. 152. A. B.
 Paries vicinus quando vitium facere dicatur. T. 5. c. 651. C.
 Paries cæcus est, qui fenestras non habet, secundum Virgilium. T. 6. c. 518. E.
 Paries cæcus, paries apertus, paries communis. Ibid. E.
 Paries communis ab uno ex sociis refectus quanti æstimetur. T. 7. c. 411. D.
 Paries intergerinus quis dicatur. T. 7. c. 1393. D.
 Paries quando communis censetur. T. 7. c. 411. B.
 Paries reficiendus a quo fulciri debeat. T. 7. c. 459. D.
 Paries quid. T. 8. c. 598. D.
 Parietibus rivum usufructuarius imponere non potest. T. 3. c. 21. D.
 Paris histrio, pantomimus celebrissimus. T. 9. c. 982. A. manumissus a Domitia amita Neronis. Ibid. B.
 Parochiarum reditus ab Episcopo dissipari, seu partiri non debent. T. 6. c. 1001. E.
 Parochiarum divisio religiosè observanda. T. 6. c. 1016. E.
 Parricida fuit Antoninus Caracalla, cujus jussu Papinianus est occisus,

cifus; dum parricidium excusare
 nolebat. T. 4. c. 16. A.
 Parricida non tantum is est, qui
 parentem occidit, sed is etiam,
 qui hominem liberum. Tom. 10.
 c. 726. B.
 Parricidarum poenae. T. 8. c. 1132.
 A. B.
 Parricidae lege Pompeja coercendi.
 T. 1. c. 874. A. B.
 Parricidae olim aut bestiis obicie-
 bantur, aut vivi comburebantur.
 T. 10. c. 726. B.
 Parricidii manifesti reus non punie-
 batur, nisi ultro confiteretur,
 nec confessio extorquebatur tor-
 mentis. T. 9. c. 1436. D.
 De parricidiis lex Pompeja. T. 9.
 c. 1436. B.
 Parricidium in quas personas com-
 mitti dicatur, & ut puniatur. T.
 1. c. 507. C. D.
 Parricidium non tam facile excusa-
 tur, quam sit. T. 4. c. 16. A. al-
 terum parricidium est (inquit
 Papinianus ad Antoninum Cara-
 callam) accusare innocentem occi-
 sum. Ibid. A. B.
 Parricidium proprie inter quos com-
 mittitur. T. 9. c. 1436. C.
 Parricidium homicidii species atro-
 cior. T. 1. c. 874. B.
 Pars non est genus. T. 3. c. 405.
 D.
 Pars fundi quaelibet fundus est. T.
 1. c. 1129. C.
 Pars pro diviso, & partes pro indi-
 viso quae sint. T. 1. c. 1132. D.
 Pars aedium maxima est solum. T.
 4. c. 1201. B.
 Pars domus an sint statuae affixae.
 T. 4. c. 1133. C.
 Pars est aedium prothyris. Tom. 4.
 c. 1134. B. C.
 Pars non est genus, vel generale,
 vel speciale. T. 4. c. 449. A.
 Pars juris est judicatum. Tom. 4.
 c. 394. D.
 Pars jurisdictionis mandari potest.
 T. 4. c. 6. A.
 Pars etiam continetur appellatione
 rei. T. 5. c. 869. D. E.
 Pars rei continetur in hac stipula-
 tione, rem salvam fore. Ibid.
 E.
 Pars an, & quando rei, cujus pars
 est, accrescere possit. Tom. 5.
 c. 820. B. C.
 Pars aedium an area sit. Tom. 5.
 c. 1121. A.
 Pars parti an, & quando accrescere
 possit. T. 5. c. 820. B. C.
 Pars domus, aut navis quid dica-
 tur. T. 5. c. 81. D.
 Pars, & totum an differant. T. 5.
 c. 1180. E. & c. 1181. A. & seq.
 An pars pro derelicto, & pro indi-
 viso haberi possit. T. 5. c. 1180. E.
 Pars proprietatis accrescit parti.
 T. 6. c. 442. E.
 Pars hominis non est homo; pars
 pecuniae pecunia est. Tom. 6. c.
 369. D.
 Pars ulla rei cujusquam non po-

test verè aestimari, nisi tota re
 aestimata, tota re judicata. T. 6.
 c. 485. B.
 Pars pecuniae pars est quantitatis
 promissae, & debita, sicut pars
 rei certae pars est ipsius rei. T.
 6. c. 374. C.
 Si pars hereditatis petatur, quomo-
 do hoc intelligitur. T. 6. c. 40.
 C. D.
 Pars alia est pro diviso; alia pro
 indiviso. T. 7. c. 251. C.
 Pars pro diviso certis finibus conti-
 netur, & sibi ipsi quoddam to-
 tum est. Ibid. C.
 Pars, pro indiviso quid sit. Ibid. D.
 Pars pro indiviso, & pars pro divi-
 so in quo differunt. Ibid. C. D.
 & seq.
 Pars incerta quae dicatur. T. 8.
 c. 254. B.
 Pars pro indiviso est totum quod-
 dam potius, quam pars. Tom. 8.
 c. 506. A.
 Pars, & species an idem sint. T. 8.
 c. 505. A.
 Pars posterior conventionis ampliat
 priorem. T. 8. c. 582. B. C.
 Pars appellatione rei etiam conti-
 netur. T. 8. c. 543. C. D.
 Pars debiti tanta est, quanta est
 pars coheredum. T. 9. c. 255. E.
 Pars hodie pro rapsodia in Pandectis
 florentinis, literarum trajectione.
 T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
 Pars tertia Pandectarum non tota
 de rebus tractat, sed tantum pri-
 mus titulus tertiae partis de rebus
 tractat. T. 9. c. 203. A.
 Pars prima Digestorum cur habeat
 propriam appellationem τῶν πρώ-
 τῶν, secunda item de judiciis, tertia
 de rebus, ceterae vero partes Dige-
 storum non habeant propriam
 appellationem, sed *singuli libri sin-*
gulares dicuntur. T. 9. c. 204.
 C. D.
 Pars, & res inter se differunt. T. 9.
 c. 1484. D.
 Pars hereditaria, Tom. 9. c. 255.
 D.
 Pars, quae accedit jure institutionis,
 semper confunditur; pars vero
 adveniens jure adcrendi cum
 illo non confunditur. Tom. 10.
 c. 489. C.
 Pars major judicium quanam sit.
 T. 10. c. 1236. A.
 In partis nomine nullum est oratio-
 nis compendium. T. 3. c. 405.
 D.
 Particularis oratio. Vide, Oratio.
 Partis aestimatio saepe ad exiguum
 pretium reducitur. T. 6. c. 485.
 B. facilius emptor totius, quam
 emptor partis invenitur. Ibid. B.
 Partis appellatione dimidia signifi-
 catur. T. 6. c. 198. C.
 Partis secundae Digestorum libri
 omnes de judiciis vocantur, etsi
 non sint de judiciis, & cur. T.
 7. c. 128. B. C.
 Partis tertiae Digestorum libri o-
 mnes cur de rebus creditis appel-

lentur. Ibid. B. C.
 Partis incertae vindicatio ex justa
 causa. T. 7. c. 589. E.
 Partis alienae pignus non contrahi-
 tur. T. 7. c. 584. A.
 Partem qui improbat, non statim
 & totum improbat. T. 4. c. 1086.
 A.
 Qui partem suam solvit, an recte
 conveniatur in partem residuam.
 T. 4. c. 960. B.
 Inter partem simpliciter legatam, &
 hominem simpliciter legatum dif-
 ferentia Papiniani quae. T. 4. c. 445.
 E. & c. 446. A. & c. 448. A. B. aliud
 est contineri, aliud consistere. Ibid.
 c. 448. C. inter totum & genus, &
 inter partem & speciem differen-
 tia quae. Ibid. E.
 Qui partem aufert heredi scripto,
 an pro ea parte legatariis teneat
 tur. T. 4. c. 1171. D.
 Partem saepe facit, qui partem non
 capit, nec fert. T. 7. c. 1379. D.
 Partem terrae terram esse, & par-
 tem aquae aquam esse, & partem
 fundi fundum esse. T. 7. c. 1366.
 E.
 Si partem suam debiti solverit, vel
 acceperit unus ex pluribus heredi-
 tibus creditoris, vel debitoris. T.
 9. c. 1237. B. C.
 Partem meam quo casu possim eme-
 re. T. 10. c. 950. A.
 Parte principali quod constat, &
 parte secundaria constat. T. 4. c.
 762. C.
 In parte plerumque idem juris est,
 quod in toto, sive universo. T. 5.
 c. 1180. B.
 Partes pro titulis. T. 1. c. 721. B.
 Partes domus tantum sunt solum,
 & superficies. T. 4. c. 618. E.
 Inter partes alicujus rei, & orna-
 menta, & instrumenta, differen-
 tia quae est. T. 4. c. 1133. E.
 Partes Digestorum septem esse. T. 7.
 c. 127. E.
 Partes Centumvirales. Tom. 7. c.
 1226. D.
 Partes dissimilares. T. 8. c. 651. E.
 Partes similes. Ibid. E.
 Partes petentium quando non adcre-
 scunt petentibus. T. 9. c. 652. A.
 B. & seq.
 Partium permutatio rerum com-
 munionem discernit. Tom. 4. c.
 1151. E.
 Partium consensus an possit efficere,
 ut liceat litem proferre ultra
 triennium. T. 9. c. 132. C.
 Partium merita causarum ad fertio-
 ne panduntur. T. 9. c. 1164. D.
 Partium supplementa, T. 9. c. 1107.
 C.
 Partium solutio an possit fieri in
 diversis. T. 10. c. 563. D.
 Ex partibus disparibus instituti, &
 substituti. T. 6. c. 476. D.
 De partibus bonorum inter emana-
 cipatos, & liberos faciendis. T. 6.
 c. 160. A. & seq.
 Partiarum pecora. Vide, Pecora para-
 taria.

- Partiarii coloni qui dicuntur, T. 4. c. 918. B.
- Partiario legatario quæ portio adscribi queat, T. 8. c. 602. B. C.
- Partiarius legatarius, T. 1. c. 343. A.
- Partiarius colonus, vulgo *meslayer*. T. 5. c. 272. E. domino præstare debet partem fructuum, de qua convenit, non deductis impensis. Ibid. E.
- Partiarius legatarius. T. 7. c. 994. A. & T. 8. c. 602. B. C.
- Partiarius legatarius, Vide, Legatarius.
- Partiarius redemptor. Vide, Politor.
- Partiarius colonus. T. 9. c. 63. E.
- Parthiciarii Imperatori deservientes a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 746. D.
- Particeps quis dicitur. T. 7. c. 1550. D.
- Particeps quid. T. 8. c. 895. C. quid si non participet pretium. Ibid. C.
- Particula *dumtaxat* denotat exclusionem. T. 4. c. 892. C.
- Particulares duæ an simul possint esse veræ. T. 7. c. 1473. A.
- Partiri non possunt res communes, nisi consentiant omnes. T. 7. c. 589. C.
- Partitio, & divisio quomodo differunt. T. 5. c. 492. B.
- Partitio quæ species legati sit. T. 1. c. 142. A. & T. 7. c. 993. E.
- Partitionis nomen, ejusque significatum. T. 8. c. 602. A. B.
- Malè partarum divitiarum suspicio. T. 9. c. 593. B.
- De partu pignoris, & omni causa. T. 9. c. 1224. C. & seq.
- Partum efficere non videtur venter abactus, vel abortus. T. 1. c. 459. B.
- Partum matris emptione contineri. T. 7. c. 1223. A.
- Partum a fure usucapi non posse. T. 7. c. 370. D. E. a bonæ fidei emptore potest usucapi. Ibid. E. & c. 371. A.
- Partum si mihi vendideris ex ancilla, & illa major 50. annis, vel sterilis sit, teneris mihi ex empto. T. 7. c. 784. D.
- Partus non est in fructu. T. 1. c. 427. A.
- Partus, mense septimo editi, maturi videntur. Tom. 1. c. 458. C. & c. 537. E.
- Partus, qui membrorum humanorum officia ampliavit, an possit matri prodesse. T. 1. c. 458. C.
- Partus suppositi quæstio morte non finitur. T. 2. c. 647. D. E.
- Partus usucapi non potest. T. 1. c. 1114. A.
- Partus est liber, si mater libera conceperit, licet ancilla pepererit. T. 1. c. 402. E.
- Partus ancillæ furtivæ an usucapi possit. T. 1. c. 1114. A. & T. 9. c. 998. A.
- Quot partus gignere potest mulier. T. 4. c. 405. C.
- Partus ancillarum, & fructus prædiorum in quo differunt, T. 4. c. 551. E.
- Partus ancillarum intelligitur emptus, ancillâ emptâ. T. 4. c. 1160. A.
- Partus ancillarum dotalium dicuntur esse portio dotis. Ibid. B.
- Partus ancillæ hodie non est in fructu. T. 4. c. 987. A.
- Partus ancillarum in fructibus, vel redditibus non computantur, T. 4. c. 1235. E.
- Partus hominis non intelliguntur in fructu esse. T. 4. c. 1098. E.
- Partus sequitur jus fructuum, licet non sit in fructibus, Tom. 4. c. 1236. C.
- Partus nondum editus non rectè dicitur esse pars ancillæ. T. 4. c. 551. E.
- Partus, antequam edatur, est portio mulieris, T. 4. c. 552. C.
- Partus hodie non est in fructu. Ibid. D. non omnis, qui ex utero nascitur. Ibid. c. 553. A.
- Partus separantur a fructibus, T. 4. c. 131. B. & c. 552. D.
- Partus sequitur matrem. T. 4. c. 157. C.
- Partus an sit in fructu. Tom. 5. c. 727. B.
- Partus alienarum ancillarum, vel alienorum pecorum an usucapi possit. T. 5. c. 722. E. & c. 723. A.
- Partus ancillæ furtivæ an pars sit, T. 5. c. 727. A.
- Partus ancillæ non est in fructu, sed operæ ancillæ, vel servi. T. 5. c. 425. B.
- Partus an pars ancillæ dicatur. T. 5. c. 840. C. D.
- Partus editus ante litem contestatam an in restitutionem veniat. T. 5. c. 919. E.
- Partus emptorem ancillæ an sequatur. T. 5. c. 840. D.
- Partus, & fœtus pecorum quid differant. T. 5. c. 728. B.
- Partus plerumque multi testes, conceptionis nulli. T. 5. c. 87. E.
- Partus, ex illegitimo matrimonio editus, an matrem sequatur. T. 5. c. 685. D. E.
- Partus ancillarum augent familiam. T. 5. c. 1199. D.
- Partus non est in fructu. T. 5. c. 727. B. & T. 7. c. 501. D. & T. 8. c. 506. D.
- Partus ancillarum, editi ante diem fideicommissi cedentem, fideicommissio non continetur. Tom. 6. c. 577. B. C.
- Partus ancillarum eodem jure censetur, quo & matres. Tom. 6. c. 536. D.
- Partus ancillarum non sunt in fructu, & redditu. T. 6. c. 577. C.
- Partus matrem sequitur, non patrem. T. 6. c. 32. E.
- Partus quinque, septem, & novem habere possunt mulieres uno utero. T. 6. c. 483. A.
- Partus matri cédunt. T. 6. c. 220. C.
- Partus editus post divorcium. Vide, Prægnans mulier.
- Partus ancillæ furtivæ non est furtivus. T. 6. c. 312. D.
- Partus sunt testes, & inspectores certi. T. 7. c. 119. E.
- Partus est accessio matris. T. 7. c. 1223. C.
- Partus an sit pars ancillæ. T. 7. c. 1062. D.
- Partus ancillæ an pertineat ad fructuarium. T. 7. c. 888. D.
- Partus non est pars ancillæ. T. 8. c. 652. A.
- Partus an sit pars rei furtivæ, T. 8. c. 506. D.
- Partus subjecti accusatio an sit publica. T. 8. c. 124. D. quibus competat. Ibid. D.
- Partus subjecti mater rea postulata, si causam obtinuerit, an adhuc supersit status quæstio. T. 8. c. 125. E. & c. 126. A.
- Partus an in restitutione fideicommissi sint. T. 9. c. 517. E.
- Partus duplici de semine constat. T. 9. c. 922. E.
- Partus suppositi accusatio an possit differri, Tom. 9. c. 1441. E. & seq.
- Partus ancillarum non est in fructu, nec in redditu. T. 9. c. 513. B.
- Partus, fructus, & redditus an differant. T. 9. c. 517. D.
- Partus suppositus. Vide, Suppositus.
- Partus ancillæ pignerata, qui eduntur, vel nascuntur apud debitorem, vel heredem ejus, tacite pignori esse creduntur. T. 9. c. 1224. E.
- Partus, & fructus veniunt in hereditatis petitionem. T. 9. c. 517. A.
- Partus legitimi spatium decem mensium. T. 9. c. 767. B.
- Partus pignoris creditor non imputat in usuras, vel sortem, & cur. T. 9. c. 1224. D.
- Cum partus editus est, seu cum ea res, ex qua pura stipulatio dilationem accipit, præstari potest, tunc incipit actio. T. 10. c. 77. E.
- Partus ex ancilla furtiva conceptus apud furem, vel conceptus, antequam ancilla surriperetur, editus verò apud bonæ fidei emptorem, an possit usucapi. T. 10. c. 99. D. E.
- Partus cum non sit in fructu, bonæ fidei emptori, quamvis apud eum edatur, non acquiritur. T. 10. c. 100. A.
- Partus antequam edatur, an sit homo, vel animal. T. 10. c. 567. A.
- Partus non tenetur pignori, nisi id nominatim convenerit. T. 10. c. 702. B.
- Partus mulieris an sit in fructu. T. 10. c. 1118. C.
- Partus an veniant ex causa donationis,

tionis. T. 16. c. 1230. C.
 Partus an sit fructus. Tom. 10. c. 1262. C.
 Parvuli dicuntur esse intra 25. ætatis annum. T. 2. c. 869. D.
 Pascendi jus an sit jus prædii, an hominis. T. 7. c. 431. B.
 Paschali die laxantur carceres. T. 10. c. 924. B.
 Pascua sylva quid. T. 8. c. 512. D. E.
 De pascuis publicis, vel privatis. T. 2. c. 862. C.
 De pascuis, & paludibus ad alium statum translatis. T. 9. c. 1054. C. D. & seq.
 Passerum agmina inter segetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
 In passiva significatione sumitur aliquando verbum confitendi. T. 10. c. 1223. B.
 Passum an sit species vini. Tom. 3. c. 714. E.
 Passionis annuæ commodum de sylva cædua ad fructuarium pertinet. T. 8. c. 512. E.
 Pastori si quis ad tempus pascenda pecora dat, eo pacto, ut fœtus pecorum sint communes inter dominum, & pastorem certis portionibus, cum eo contrahitur societas, non locatio. Tom. 9. c. 62. C. & seq.
 Pastoribus inimica est nox, amica furibus. T. 5. c. 584. C.
 De pastu pecoris actio in actionem communi dividendo non venit secundum naturam suam. T. 7. c. 598. E.
 Pastus pecoris non est damnum, vel pauperies. T. 7. c. 851. E.
 Pater & filius unum, & ambo quasi unus. T. 3. c. 417. A.
 Quod scit pater, filius scire non videtur. T. 3. c. 396. A.
 Pater non tenetur ex pœnali causa. T. 3. c. 190. B.
 Pater tenetur post condemnationem mortuo, aut vivo filio, vel post litis contestationem mortuo filio. Ibid. B.
 Pater pro emancipatis filiis non tenetur. T. 2. c. 763. C.
 Pater ex filii contractibus tenetur de peculio. T. 1. c. 1196. C.
 Pater filium indemnatum, quem in potestate habet, interficere non potest. T. 3. c. 97. A.
 Pater captus ab hostibus definit habere filios in potestate, reversus sua jura recipit. T. 1. c. 404. B.
 Pater, qui filiam prostituit, patriam amittit potestatem. T. 2. c. 826. B.
 Pater filium in privatis negotiis judicem habere potest. T. 1. c. 1278. C.
 Pater vendere, vel alienare sanguinolentum altellum potest. T. 2. c. 276. B. C.
 Pater civitatis. T. 2. c. 743. B.
 Paterfamilias, dominus, & heres quid discrepant. T. 3. c. 269. B. C. D.

Pater in occidenda filia, cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.
 An pater querelam inofficiosi, quam filius præparavit, exsequi possit. T. 4. c. 115. C.
 Pater, & heres in quo differunt. T. 4. c. 686. D.
 An pater ob res amotas de peculio teneatur. T. 5. c. 300. D.
 An pater præteritus a filio emancipato admittatur ad querelam inofficiosi post liberos. Tom. 4. c. 362. D.
 Pater dotem a nuru acceptam an filio exheredato rectè leget. T. 4. c. 475. A. quem onus matrimonii sequitur, eum & dos sequi debet. Ibid. C.
 Pater dotem, quam semel filiafamilias constituit, ei auferre, vel minuere non potest, nisi uno casu. T. 4. c. 379. A.
 Pater nomine filii querelam inofficiosi instituere non potest invito filio, secus in aliis actionibus. T. 4. c. 114. D.
 Pater ob tutelam gestam a filio familias an teneatur de peculio, & de in rem verso. T. 4. c. 236. E.
 Si pater dedit filia mandatum querendi mariti, & ita junxit sibi aliquem matrimonio, an nuptiis consensisse videatur. T. 4. c. 976. E.
 Si pater, vel quis alius, qui viro dotem promisit pro milite, non promiserit quoque usuras, an usuræ dotis viro debeantur. T. 4. c. 982. D.
 Pater, & filius in quo differunt in querela inofficiosi. Tom. 4. c. 363. E.
 Pater quando filium emancipare cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D.
 Pater an infortiori actione teneatur, si pro filio fidejusserit apud creditorem, qui filio infortiori mercium causâ credidit. T. 4. c. 934. C. D.
 Pater debet dotem filia, tanquam æs alienum. Tom. 4. c. 983. D.
 Pater, & filius in jure pro una persona habentur. Tom. 4. c. 859. B.
 Pater, & maritus jus æquale habent in accusatione adulterii quoad extraneos, inter se verò non. T. 4. c. 1485. D. E. marito postponitur in accusatione adulterii. Ibid. E.
 Pater ex contractu filii, quem tabernæ proposuit, tenetur. T. 4. c. 934. C.
 Pater inter filios si aliquid indivisum reliquit, quomodo id inter eos dividendum. T. 4. c. 898. D.
 hæc quæstio qualis. Ibid. D.
 Pater magistratus, vel decurionatus filii familias non consentiens, utrum obligetur pro filio in-

id, quod reipublicæ abest. T. 4. c. 862. A. B.
 Pater, qui filio creato decurione appellat, num causam ad se pertinere ostendat. Ibid. C.
 Pater servum suum rectè manumittit, non tantum per filium familias, sed & per filium emancipatum. T. 4. c. 1008. A.
 Pater tutorem, vel curatorem testamenti dare matrem non potest. Tom. 4. c. 878. D.
 Pater an, & quomodo filio obligari possit. T. 5. c. 1113. C. D.
 Pater, vel dominus an ultra peculii quantitatem teneatur. Tom. 5. c. 1019. B.
 Pater an liberis alimenta præstare cogatur. T. 5. c. 883. B.
 Pater ex consensu, quo magistratum filii familias approbavit, tanquam fidejussor in solidum pro eo Reipublicæ tenetur. T. 5. c. 11. A.
 Pater constituens se soluturum pro filio familias, aut dominus pro servo, tenetur peculio tenus. T. 5. c. 413. B.
 Pater est, quem nuptiæ demonstrant. T. 5. c. 88. C. mater semper est, certa, etiamsi vulgo conceperit. Ibid. C.
 Pater filio ex causa castrensis peculii an stipulari possit. Tom. 5. c. 1107. C.
 Paterfamilias qui sit, & dicatur. T. 5. c. 831. D.
 Pater nobis non solum agnatus, sed & cognatus est. Tom. 5. c. 544. D.
 Pater, qui patitur, filium familias intra tempora luctus viduam ducere, & uno, eodemque tempore bina sponsalia, binas nuptias contrahere, crimen admittit, & infamiam incurrit. Tom. 5. c. 93. A.
 Pater de rebus filii familias, quæ in peculio castrensi sunt, & aliis paganis filii bonis an actionem pagtiatur. T. 5. c. 62. C.
 Pater cur teneatur actione ad exhibendum de rebus filii familias. Ibid. D.
 Pater quando ex mora filii, & qua actione conveniri possit. T. 5. c. 568. B. C.
 Pater naturalis quis dicitur. T. 5. c. 87. E.
 Pater quas filias dotare teneatur. T. 5. c. 445. A. B.
 Pater, tanquam defensor filii sui, in solidum actionem pati non potest, at de peculio, vel de in rem verso conveniri posse constat. T. 5. c. 61. E.
 Pater naturalis semper pro manumisso habetur, pro patrono. T. 5. c. 1184. A.
 Pater, qui in emancipatione filii familias manumissor existerat, in quo differebat jure antiquo a patre, qui in tali emancipatione manumissor non existerat. T. 5. c. 1183.

- c. 1183. A.
Pater familias supra quantitatem patrimonii obligatur, Tom. 5. c. 439. C.
Pater non est heres filii familias. T. 6. c. 74. B.
Pater semini, mater solo comparatur. T. 6. c. 32. E.
Pater non est idoneus defensor filii, cum filii nomine suscepit actionem injuriarum sine satisfatione iudicatum solvi, T. 6. c. 325. D.
Pater quatenus mihi teneatur actione negotiorum gestorum. T. 6. c. 15. A.
Pater in solidum obligatur, si ratum habuerit, quod filius gessit, & iussu comparatur. Ibid. E.
Pater, qui ex filii familias contra suum jure pretorio creditori pecuniari heres exstiterit, & eam hereditate venditam alteri, caverit emptori, tantum ex stipulatu prestare debet emptori, quantum fuit in peculio filii venditionis tempore. Tom. 6. c. 66. B. C.
Pater civiliter filio familias debitor esse non potest, Tom. 6. c. 398. E.
Pater si falso existimans se filie suae debitorem esse, dotem promississet, obligabitur. Tom. 6. c. 109. A.
Pater filium duplici prestatione dotis onerare nequit. T. 6. c. 675. A.
Pater dotis nomine legatam pecuniam prestare, & marito dotem restituere tenetur, si per errorem socero dotem gener restituerit, non adjunctam personam filiae. T. 6. c. 674. D. E.
Pater non est defensor filii absentis. T. 6. c. 514. C.
Pater acceptis literis filii, statim, nisi velit eo nomine teneri, actum filii improbare, & testationem, sive protestationem contrariae voluntatis interponere debet. T. 6. c. 526. A. B.
Pater potest vendere filium propter inopiam victus, Tom. 7. c. 692. A.
Pater per filium familias delatam bonorum possessionem repudiare non potest. T. 8. c. 201. B.
Pater spuris non succedit. Tom. 8. c. 191. C.
Pater non potest esse sine filio. T. 7. c. 27. D.
Pater is tantum est, quem nuptiae demonstrant, vel concubinatus. T. 7. c. 119. D. E. extra nuptias pater est incertus. Ibid. E.
Pater si filiae domum legaverit, & ad eam jus transeundi per alias domos hereditarias, an sit jus personale, vel praedii. T. 7. c. 1396. A. an filiae marito idem jus praestetur. Ibid. A. an filia illud jus ad filios transmittat. Ibid. C.
Pater si filiis substitutionem reciprocam fecerit, & eorum novissimo mortuo extraneum; mortuo uno, an fratres, vel extraneus succedat. T. 7. c. 925. B.
Pater si filio ita legat, cum erit annorum 14. ei annua, bimam, trimam die heres meus 30. dato, an legatum sit conditionale, & in diem. T. 7. c. 1039. C.
Pater si nihil filio reliquerit, nullum ab eo fideicommissum relinqui potest. T. 7. c. 901. C.
Pater si pro filia stipulanti marito dotem promisit, an mortuo patre, maritus adversus heredes soceri ex stipulatu agere possit. T. 7. c. 1051. D.
Pater si velit, an debeat uno contextu, & iisdem testibus sibi, & filio impuberi facere testamentum. T. 7. c. 921. B.
Pater, vel dominus, qui rogatus est hereditatem restituere sibi per servum quaesitam, an possit uti legis Falcidiae beneficio. Tom. 7. c. 979. C.
Pater ex testamento uxoris legatum agnoscens, an possit filii familias praeteriti nomine agere de inofficioso, Tom. 7. c. 204. A.
Pater filio impuberi si ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur esse 14. annorum, utrum cum attigerit, an verò cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. item an annus ceptus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.
Pater in causa filii, an jus dicere possit. T. 7. c. 65. D.
Pater filio furioso an possit facere testamentum per substitutionem. T. 7. c. 938. A.
Pater impuberi filio quomodo substituere possit. Tom. 7. c. 899. B.
Pater liberis exhereditatis quomodo modo substituere possit. Tom. 7. c. 900. C.
Pater libertinus si cum filio moriatur, an videatur libertus supervivisse. T. 7. c. 1468. D.
Pater naturalis an de filii in adoptionem dati testamento queri possit. T. 7. c. 212. A.
Pater nomine filii agens querelam inofficiosi, an repellatur a legato sibi relicto. Tom. 7. c. 204. D. E.
Pater postumum suum necessarium heredem facere potest pupillo. T. 7. c. 907. A.
Pater potest sibi per scripturam testamentum facere, vel contra. T. 7. c. 907. A.
Pater, quos sibi necessarios heredes facere potest, eisdem & filio impuberi substituendo necessarios facere an possit. T. 7. c. 907. A.
Pater rogatus filio hereditatem restituere, an utatur Falcidia. T. 7. c. 980. C.
Pater si accusaverit testamentum; an ejus factum noceat filio. T. 7. c. 1484. E. & c. 1485. A.
Pater an possit imponere servitutem filii familias castrensi praedio. T. 7. c. 383. C.
Pater an possit bonis pupilli item exhereditato substituere. Tom. 7. c. 917. A.
Pater an possit liberis substituere T. 7. c. 902. B.
Pater an possit muto testamentum facere. T. 7. c. 938. A.
Pater an possit petere bonorum possessionem filio majori infante. T. 8. c. 22. B.
Pater an possit servum castrensem filii familias legare. T. 7. c. 1030. C.
Pater an possit precario substituere filio impuberi, Tom. 7. c. 935. B.
Pater an possit surdo testamentum facere. T. 7. c. 938. B.
Pater si filio impuberi ita legat, cum erit 14. annorum, an legatum sit conditionale, & an moriente legatario transmittatur ad heredem. T. 7. c. 1039. B.
Pater an videatur praedium donasse filio, si filii nomine in censum tulerit. T. 7. c. c. 1470. C.
Pater cui, quando, & quatenus testamentum facere possit. Tom. 7. c. 177. C.
Pater cui, & quando substituere possit. Ibid. C.
Pater, & filius si simul moriantur; an videatur filius supervivisse. T. 7. c. 1468. C.
Pater, & plures filii familias pro uno habentur in omnibus negotiis. T. 7. c. 89. C.
Pater ab intestato succedens filio familias militi, an utatur beneficio Falcidiae, si fideicommissum relictum sit. T. 7. c. 979. C. D.
Pater an de causa criminali filium possit cognoscere. Tom. 7. c. 65. E.
Pater an de re uxoris, aut liberti, aut domestici jus dicere possit. T. 7. c. 91. A.
Pater an filii familias operas locare, vel alii gratis utendas concedere possit. T. 7. c. 1340. C.
Pater an invito filio possit agere querelam inofficiosi. T. 7. c. 176. C.
Pater aliud est, aliud pater familias. T. 8. c. 621. D.
Pater non tenetur meram actionem penalem, nisi de in rem verso. T. 8. c. 784. A.
Pater si decesserit ante petitam possessionem bonorum, an admittatur nepos ad eam possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 50. B.
Pater si filio aliquid donaverit, deinde inde pater decesserit, an filius ea possit usucapere a patre. T. 8. c. 106. D.

- Pater si se dederit in adoptionem**, an filius admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas istius patris. T. 8. c. 31. D.
- Pater si testamentum fecerit, in quo filium præterit, deinde filius, & pater deportati sint; filio postea restituto non patre, filius ab intestato veniet**. T. 8. c. 27. D. E.
- Pater familias furiosus, item ignorans, & invitus, an ex contractibus obligetur**. T. 8. c. 374. E. & c. 375. A.
- Pater familias ut obligari possit, quæ requirantur**. T. 8. c. 374. B. C.
- Pater, qui se in adoptionem dedit, si decesserit mortuo patre adoptivo, deinde filium præterierit, an filio detur bonorum possessio contra tabulas**. T. 8. c. 31. D.
- Pater an noxali actione teneatur, si filius seorsim habitavit, & e cœnaculo filii dejectum, vel effusum quid fuerit**. T. 8. c. 333. D.
- Pater an possit infanti bonorum possessionem petere**. T. 8. c. 12. B.
- Pater, cujus filio gravis multa dicta ob delictum, an legitimam repræsentare debeat, qua possit iudicatus filius satisfacere**. T. 8. c. 94. E.
- Pater duos filios habens impuberes, si substituerit supremo morienti, & uterque frater simul perierit, an substitutus utrique succedat**. T. 8. c. 144. B. C.
- Pater quando incidit in pœnam Senatusconsulti Turpiliani**. T. 9. c. 1407. B. C.
- Pater propriè est, quem justæ nuptiæ demonstrant**. T. 9. c. 553. A.
- Pater, qui tacet, consentit**. T. 9. c. 306. E.
- Pater fiduciarius quis dicitur**. T. 9. c. 558. B.
- An pater teneatur de peculio noxaliter**. T. 9. c. 312. A.
- Pater tenetur in solidum, non quidem pupillo, sed reipublicæ, seu curiæ**. T. 9. c. 307. A.
- Pater, qui filium vendidit, tenetur lege Fabiæ de plagiaris**. T. 9. c. 979. E.
- Pater impuberis nomine non tenetur de peculio, nisi sit res versa in peculium**. T. 9. c. 311. D.
- Pater, & extraneus dans dotem pro muliere in quo differunt**. T. 9. c. 525. C.
- Pater quando obligatur, & quando non obligatur**. T. 9. c. 309. A. & seq.
- Pater jure potestatis poterat vendere liberos ex 12. tabulis, hodie non nisi alimentorum causâ**. T. 9. c. 371. C.
- Pater fructuarius bonorum, quæ habuit a priore uxore, non satisfacit liberis**. T. 9. c. 470. E.
- Pater dotis filiæ nomine datæ dominus non est**. T. 10. c. 202. D. Vide, Dos.
- Pater filio obligatur naturaliter**. T. 10. c. 286. A.
- Pater si teneretur de peculio, pro qua quantitate teneretur**. T. 10. c. 400. E.
- Pater in re filii an possit judicare**. T. 10. c. 403. an jus dicere possit. Ibid. B.
- Pater filii tutorem quomodo debeat instituire**. T. 10. c. 590. D.
- Pater pro filio familias fidejubere an possit**. T. 10. c. 681. C.
- Pater an possit repudiare bonorum possessionem filio delatam**. T. 10. c. 785. D.
- Pater an possit interdicare liberis deductionem Falcidiæ**. T. 10. c. 804. B.
- Paterna paternis, materna maternis deferri**. T. 2. c. 1121. E.
- Paterna, & materna bona**. T. 1. c. 657. D. E.
- Paterna paternis, materna maternis cedere**. T. 1. c. 557. E. & T. 2. c. 435. E.
- Paterna hereditate decidere eos, qui patris interfecti necem non vindicant**. T. 4. c. 1388. A.
- Paterna bona quæ censentur**. T. 9. c. 460. B.
- Paterna bona, matre in secundas nuptias convolante, quomodo perveniant, vel non perveniant ad liberos prioris matrimonii**. T. 10. c. 833. C. D.
- Paternam auctoritatem non utique semper conservare necesse est**. T. 7. c. 1305. D.
- De paternis nominibus quid observandum**. T. 4. c. 1008. E.
- Paterno amori nullus est similis, nullus major affectus**. T. 4. c. 304. A.
- Paternum officium est, non maternum dotem filiæ familias constituere**. T. 6. c. 109. B.
- Pati videtur, qui cum prohibere potest, non prohibet**. T. 5. c. 93. B.
- Pati, & non facere diversa sunt**. T. 7. c. 401. A.
- Patientia in servitutibus est pro traditione**. T. 4. c. 787. B.
- Patientia, sive conniventia pro jussu est**. T. 5. c. 41. D.
- Patientia mandato comparatur, ut & ratihabitio**. T. 10. c. 651. B.
- A patre, vel domino heredis legari non potuit, at fideicommissi potuit**. T. 4. c. 220. B.
- An a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquisivit per filium familias, vel per servum jure potestatis, fideicommissum relinqui possit**. T. 4. c. 223. B.
- Patre, & filio simul in eadem nave mortuo, uter eorum supervixisse videatur**. T. 7. c. 195. D.
- Patre manumisso præterito duplici jure defertur successio**. T. 7. c. 197. B.
- Patre emancipato repudiante, an ejus portio solis nepotibus ex eo natis accrescat**. T. 8. c. 108. A.
- De patre, qui venit ad secundas nuptias**. T. 9. c. 452. C.
- Patrem in pseudo filii non succedere**. T. 2. c. 1308. A.
- Patrem ad filii bona tantum mixture rationis ratio, filium vero ad patris hereditatem commune votum vocat, vel solatii ratio**. T. 4. c. 353. C.
- Patrem intestatum an Centumviri facere possint**. T. 5. c. 897. A.
- Patrem stipulantem pecuniam dari filio familias, vel filiæ familias, sibi acquirere obligationem, quamvis non sibi, sed filio stipulatus sit, & ex ea stipulatione agere posse**. T. 9. c. 1253. A.
- Patrem non habere jus alienandi, vel distrahendi, vel pignorandi bona materna filii**. T. 9. c. 930. D.
- Patrem non teneri ex contractu filii emancipati, nec etiam ex filii familias contractu tenetur ultra peculii quantitatem, nisi jussu patris fuerit contractum a filio**. T. 9. c. 249. D.
- Patres, qui filios suos vendunt, statui ingenuitatis eorum non præjudicant**. T. 1. c. 467. A.
- Patres civitatum quarum rerum curam habent**. T. 2. c. 1122. D.
- Patres civitatum olim habebant curam operum publicorum omnium**. T. 4. c. 1503. D.
- Patres plerumque olim filias suas exheredarunt, aut nuptui eas collocaturi, pacti sunt, ut dote contentæ, nullum ad bona paterna regressum haberent**. T. 5. c. 385. A. B.
- Patres civitatum qui fuerint**. T. 7. c. 72. A.
- Patres familias, & privati homines tutoris dationem habent**. T. 7. c. 53. C.
- Patres familias in quibus olim jurisperitos adhibuerint**. T. 8. c. 14. D.
- Patres familias qui sint**. T. 8. c. 374. C.
- Patres familias cur hoc nomine vocantur, non domini**. T. 8. c. 183. C.
- Patres familias soli intestati esse possunt**. T. 10. c. 775. E.
- Patres suos Princeps solos patricios solet appellare**. T. 10. c. 851. B.
- Patres imperii, & patres provinciarum dicebantur Præfecti prætorio**. Ibid. C.
- Patri filium qualiter olim vendere licebat**. T. 1. c. 467. B.
- Patri præterito quemadmodum subvenitur**. T. 3. c. 207. E.
- Patri, vel domino heredis instituti, aut legatarii fideicommissi potest**. T. 4. c. 220. B. legari non. Ibid. E.
- Patri ferrum dedit lex Julia adulterii tantum ulciscendi causâ, non stupri**. T. 4. c. 1486. D.
- Patri nota aspersa non pertingit filium, vel filiam**. T. 4. c. 972. B.
- Patri potestatem facit lex Julia de adulteriis cum adultero occidendi filiam, quam in potestate habet**. T. 4. c. 991. D.

- Patri cur liceat filiam deprehensam in adulterio occidere, non marito. T. 4. c. 817. D.
- Patri conservandæ dotis onus, & officium incumbit. T. 5. c. 555. D.
- Patri an detur querela inofficiosi testamenti in bona pagana. T. 5. c. 1046. E.
- Patri manumissori præterito duplici jure filii hereditas defertur. T. 6. c. 189. E.
- Patri dos data, in cujus potestate maritus est. T. 6. c. 125. A.
- Patri a filio familias herede instituto an utiliter legetur. T. 7. c. 1009. A.
- Patri a filio quantum relinqui oporteat. T. 7. c. 196. E.
- Patri an liceat impune filio facere convitium. T. 7. c. 1044. C.
- Patri præterito a filio an, & quando bonorum possessio contra tabulas detur. T. 7. c. 196. E.
- Patri non succedunt spurii, & cur. T. 8. c. 191. C.
- Patri an actiones adversus filium dari, & cedi possint. T. 8. c. 335. C.
- Patri emancipato an jungatur nepos, in potestate avi retentus, in admittenda contra tabulas petitione. T. 8. c. 77. C.
- Patri suo in adoptionem datus an sit in aliena familia, & an habeat bonorum possessionem contra tabulas avi sui. T. 8. c. 31. C.
- Patri debet filius pietatem, & obsequium, non officium. T. 9. c. 643. B.
- Patri ejus, qui beneficio ætatis in integrum restitutus est, an detur, aut prosit restitutio in integrum. T. 10. c. 896. C.
- Patri an detur querela inofficiosi testamenti. T. 10. c. 934. B.
- Patria duplex. T. 1. c. 1026. A. & T. 3. c. 399. D.
- Patria potestas est inæstimabilis. T. 1. c. 1475. E. & T. 9. c. 1323. D.
- Patria carior esse debet, quam nosmetipsi. T. 2. c. 660. C.
- Patria potestas est juris civilis. T. 1. c. 38. E. & Tom. 10. c. 285. D.
- Patria potestas certis modis acquiritur. T. 1. c. 917. A.
- Patria potestas quid. T. 2. c. 563. D. & T. 8. c. 634. E.
- Patria potestas certis modis resolvitur. T. 2. c. 565. B. C.
- In patria potestate sunt liberi. T. 1. c. 311. A.
- Patria potestas quibus modis tollitur. T. 1. c. 316. E.
- Patria potestas captivitate suspenditur potius, quam solvitur. T. 1. c. 404. B.
- Patria potestate solvuntur Flamines Diales, aut Vestales. T. 1. c. 317. B.
- Patria potestas solvitur patriciatu. T. 2. c. 895. E.
- De patria potestate. T. 2. c. 563. B. C. & T. 3. c. 149. A. B.
- Patria domicilii in jure magis spectatur, quam originis. T. 4. c. 643. A.
- Patria potestas in pietate consistit. T. 4. c. 314. A.
- Patria a patre dicitur, non a matre. T. 4. c. 857. A.
- Patria a patre ducitur; & sicut pater alius est naturalis, alius civilis, qui adoptatus est, ita patria ipsi duplex. T. 4. c. 851. E.
- Patria dicitur a patre, & non a matre, excepto speciali privilegio dato. T. 4. c. 857. A. versus poetæ Virgilii hic qui. Ibid. B.
- Patria non est omne natale solum, sed natale solum patris. T. 4. c. 855. B.
- Patria potestas est inæstimabilis, & res sancta. T. 4. c. 1257. C.
- Patria communis est Roma. T. 4. c. 642. D.
- Patria germana, sive originalis. T. 5. c. 619. A.
- Patria adsciticia. Ibid. A.
- Patria mariti est patria uxoris. Ibid. A.
- Patria adoptatoris est patria adoptati, vel adoptatæ. Ibid. A.
- Patria patroni est patria liberti, vel libertæ. Ibid. A.
- Patria potestate quomodo filius absolvetur. Tom. 5. c. 1183. C. D.
- Patria duplex est, una originis, altera domicilii. T. 7. c. 49. E.
- Patria potestas cessat, cum pater captus est ab hostibus. Tom. 9. c. 1318. D.
- Patria potestas in filios. T. 9. c. 371. A. B. C.
- Patria interdiceri non potest magistratus, qui non habet merum imperium. T. 9. c. 1059. E.
- Patria potestas acquiritur non tantum beneficio naturæ, & procreationis ex justis nuptiis, sed etiam beneficio adoptionis, Tom. 9. c. 1310. E.
- Patria potestas non acquiritur adoptione duobus casibus. T. 9. c. 1312. C.
- Patria potestas est quasi proprietas, quam patres jure civili habent in liberos suos justè procreatos. T. 9. c. 1305. E. hoc jus est proprium civium Romanorum. Ibid. E.
- Patria potestas in liberos qualis olim erat. T. 9. c. 1309. D.
- Patria interdiceri. Tom. 9. c. 1069. D. E.
- Patria potestas in pietate, non in atrocitate consistit. Tom. 9. c. 1309. A.
- De patria potestate. T. 9. c. 1305. C. D. & seq.
- De patria potestate resolvenda. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & seq. resolvitur variis modis, sed certis tantum. Ibid. c. 1314. E.
- Patria potestas leniori vocabulo dicta est pietas. T. 10. c. 573. E.
- In patria sua an quis Rector fieri, aut Præses possit. T. 10. c. 854. D.
- Patriæ suæ causam qui agit, quæ nobis omnibus carior esse debet, quam nosmetipsi, delatorum numero non habetur; & ideo si non obtinuerit, infamiâ non notatur. T. 2. c. 660. C.
- Patriæ potestatis jus moribus receptum, tamen l. 12. Tabularum adscribitur. T. 1. c. 799. E.
- Patriæ potestatis jus olim multiplex. T. 1. c. 467. B.
- De patriæ potestatis solutione constitutio Novella. T. 2. c. 1119. A. B.
- Patriæ potestatis vinculum. Vide; Vinculum.
- Patriæ potestatis jus in iis, quæ ad causam, jusve publicum pertinent, non spectatur. T. 5. c. 121. A.
- Patriæ potestatis jus, sicut & jus patronatus, est inæstimabile. T. 7. c. 846. A.
- Patriæ potestatis jus est inæstimabile. T. 7. c. 808. C.
- Patriæ nomen ambiguum; alia est originis, alia domicilii. T. 9. c. 709. A.
- Patriæ potestatis aliæ partes. T. 9. c. 1310. B.
- Patriam qui vitant, sunt impii. T. 2. c. 733. E.
- Patriam potestatem amittit, qui filium a partu recentem projicit inhumaniter, & quodammodo ad mortem exponit. T. 9. c. 1323. B.
- Patriarcha, & Archiepiscopus idem. T. 2. c. 1049. B.
- Patriarchæ quot olim fuerint. T. 6. c. 1000. D.
- Patriarchicum privilegium a Metropolitanano privilegio separatur. T. 2. c. 16. E.
- Patrias plures habere potest mulier, & quæ sint illæ patriæ. T. 5. c. 618. E. & c. 619. A.
- De patribus despondentibus filios, & filias. T. 9. c. 430. B. C.
- De patribus civitatum. T. 9. c. 1185. A. B.
- Patriciatus dignitas patriam solvit potestatem. T. 2. c. 895. E.
- Patriciatus codicillos ut vir Illustris accipere possit, etiamsi consularum, aut præfecturam non gesserit, statuit Justinianus. T. 10. c. 740. E.
- Patricii sunt super illustres. T. 10. c. 851. B.
- Duo patrimonium unius hominis non sunt. T. 4. c. 753. E.
- Patrimoniale ab emphyteutico differt, ut species a genere. T. 10. c. 740. A.
- Patrimoniales fundi. T. 2. c. 863. C. & T. 9. c. 1037. A.
- Patrimonii divisio inter liberos fit quacumque scriptura. Tom. 2. c. 1067. A.
- Patrimonii quod in corpus versum est, id non diminui videtur. T. 4. c. 1141. B.

Quod

Quod in corpus patrimonii retinetur, non videtur absumptum . T. 4. c. 588. D.
 Patrimonii verbo significantur bona paterna . T. 6. c. 520. D. E.
 Patrimonii quantitas tempore mortis computatur in ponenda Falcidia . T. 7. c. 1458. C.
 In patrimonio nostra est militia, sicut & feudum, & emi potest. T. 4. c. 362. B.
 Ex patrimonio fit peculium . T. 6. c. 570. C.
 Patrimonium est civile nomen . T. 1. c. 1456. B.
 Patrimonium aliud privatum, aliud sacrum . T. 2. c. 863. C.
 Patrimonium paterna, matrimonium materna bona significat . T. 1. c. 57. D.
 Patrimonium privatum, vel sacrum . T. 2. c. 72. A.
 Patrimonium quotuplex est . T. 4. c. 258. C.
 Patrimonium filiae statim fit, quod ei in dotem datur . T. 4. c. 893. A.
 Patrimonium mulierum olim consistebat in dotibus . T. 4. c. 926. A.
 Patrimonium mulieris est dos . T. 5. c. 385. A.
 Patrimonium ejus, qui reipublicae causam abfuit, non videtur deminutum . T. 6. c. 49. B.
 Patrimonium an contineat iura, vel causas patrimonii . T. 8. c. 4. A.
 Patrimonium Principis duplex est . T. 10. c. 848. E.
 Patrimonium est nomen civile, peculium est nomen naturale . T. 10. c. 975. C.
 Patrimonium dicitur, deducto aere alieno . T. 10. c. 1098. B.
 Patris scientia non nocet filio . T. 3. c. 395. D.
 Patris taciturnitas, scientia, patientia non obligat eum in solidum . T. 1. c. 1385. A.
 Patris casus, aut morbus filio non praestat personalium munerum excusationem . Tom. 2. c. 753. C. D.
 Patris fraudem coargui non est honestum, ne post mortem quidem . T. 1. c. 710. A.
 Patris familias gratius nomen, quam domini est . T. 1. c. 1248. A.
 Patris familias nomine in eadem familia unus tantum appellari potest . T. 1. c. 1063. C.
 Patris jus, quod est jus fructuarii, majus est, quam jus heredis onerati fideicommissio . Tom. 4. c. 1231. E.
 Patris jus est perpetuarium, jus vero heredis plerumque temporarium . Ibid. E.
 Patris adoptivi finitae potestate, nullum ex pristino vestigium retinetur . T. 4. c. 807. E. quae differentia est inter adoptivum, & naturalem filium . Ibid. c. 808. A.

Patris consensus in nuptiis . Vide, Consensus patris .
 Patris taciturnitas pro voluntate habetur . T. 4. c. 236. B. & T. 8. c. 279. A.
 Patris naturalis origo patriam facit . T. 4. c. 857. D.
 Patris iudicium in datione tutoris . Vide, Iudicium patris .
 Patris electio quandoque pro satisfactione est . Tom. 4. c. 1244. A.
 Patris scientia . Vide, Scientia .
 Patris scientia, & patientia in nuptiis exigitur . T. 4. c. 262. E.
 Patris victoria filio exheredato proficit, patri non proficit . T. 4. c. 884. C.
 Patris sacrum . T. 5. c. 548. D.
 Patris familias prudentis est, maxime si longinquo abfuturus sit, relinquere domi rerum, & litium suarum omnium procuratorem . T. 5. c. 121. C. D.
 Patris iusjurandum quando filio proficit, vel non . Tom. 5. c. 72. B.
 Patris potestas Clericatu non solvitur . T. 6. c. 1040. C.
 Patris, & filii appellatione quid continetur . Tom. 6. c. 439. D. E.
 Patris ratihabitio quando efficax est . T. 6. c. 15. E.
 Patris obligationem non resolvi, qui pro filia familias dotem promittit, quod eam postea emanciparit . T. 6. c. 105. B.
 Patris voluntas exigitur, non tantum in constituendis primis nuptiis, sed etiam in secundis . T. 6. c. 103. A.
 Patris, & filii persona an eadem semper censeatur . Tom. 7. c. 66. A.
 Patris iudicium impugnantes, ex quo illud deficit, nihil ex eo consequi posse . Tom. 7. c. 921. E. repelli a substitutione pupillari . Ibid. E.
 Patris scientia an noceat filiae . T. 7. c. 890. D.
 Patris scientia filio ignoranti non nocet; & contra, patris ignorantia filio non prodest in petenda bonorum possessione . Tom. 7. c. 889. A.
 Patris naturalis una tantum demonstratio est, & probatio . Tom. 7. c. 119. E.
 Patris persona filio honesta, & sancta esse debet . Tl. 7. c. 21. E. & c. 127. B.
 Patris vox dicitur vox filii, & retrorsum, vox filii vox patris . T. 7. c. 19. E.
 Patris furore superveniente, an liberi ejus potestate exeant . Tom. 8. c. 376. E.
 Patris appellatione quid significatur . T. 8. c. 552. B.
 Patris, & domini discrimen quod . T. 8. c. 201. B.
 Patris scientia ignoranti filia non

nocet . T. 8. c. 12. E.
 Patri justi nomen denegatur patri naturali, quia & filio naturali non succedit . T. 9. c. 553. A.
 Patris consensus intervenire debet in contrahendis nuptiis filiorum, vel filiarum . T. 9. c. 430. B.
 Patris persona sancta . T. 9. c. 1315. D.
 Patris officium est dotem filiae constituere, & conservare . Tom. 9. c. 486. D.
 Patris captivitas non in plenum solvit patriam potestatem, quam diu vivit pater, propter jus postliminii . T. 9. c. 1318. E.
 Ad patris successiones quos natura vocat . T. 9. c. 1147. B.
 Patris jus quod est . T. 9. c. 1406. E.
 Patris, & patroni nomina sancta sunt . T. 9. c. 645. C.
 Patris vox tanquam vox filii est . T. 9. c. 1253. B.
 Patris consensu filius factus decurio . T. 9. c. 306. E.
 Patrium jus . T. 5. c. 1045. E.
 Patrocinii gratia quod possidetur, verè non possidetur . T. 2. c. 682. C.
 Patrocinii nomine significatur procuratio, non advocatio . T. 10. c. 885. C.
 Patrona humani generis dicitur praescriptio 30. annorum . T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.
 Qui patronatum, vel libertum nanciscitur, non oneratur fideicommissio . T. 10. c. 1052. C.
 Patronatus jus multiplex . Tom. 2. c. 381. E.
 Patronatus jus est inextimabile . T. 1. c. 1475. E. & T. 6. c. 270. C.
 Patronatus jus minimam capitis diminutionem non perit . Tom. 1. c. 320. C.
 Patronatus iura per eminentiam appellari iura succedendi in bonis libertorum . T. 2. c. 381. E.
 De patronatus jure quaedam . T. 3. c. 288. A.
 Patronatus iura quae . T. 4. c. 519. C.
 Patronatus jus . Vide, Jus patronatus .
 Patronatus jus in heredes transmittitur . Tom. 6. c. 928. A. pignori dari potest, & locari cum fundo . Ibid. A.
 Patronatus jus cui competat . T. 6. c. 768. A.
 Patronatus esse commoda innumerata . T. 7. c. 846. A.
 Patronatus jure quam partem auferat Falcidia . Tom. 7. c. 1327. C.
 Patronatus juris multa esse commoda . T. 7. c. 1069. C. ejus nulla est aestimatio . Ibid. C. non onerari potest . Ibid. C.
 Patronatus jus quia ex causa patroni non amittunt . Tom. 7. c. 126. A.
 Patronatus jus est jus inextimabile, M m m sicut

- sicut jus patris potestatis . T. 7. c. 838. C. & c. 846. A.
- Patronatus jus an amittatur, si filius patroni libertum paternum accusaverit . T. 8. c. 153. C.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus obligaverit libertum ad mercedem operarum . Tom. 8. c. 152. E.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus libertum accusaverit . T. 8. c. 153. D.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus libertum, vel libertam obligaverit viduitati . T. 8. c. 152. B.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus sit rei capitalis damnatus, nec restitutus . T. 8. c. 153. C.
- Patronatus jus an individuum sit . T. 8. c. 159. A.
- Patronatus jus an minuatur, si libertus solutus fuerit ipso jure operarum obligatione . Tom. 8. c. 153. B.
- Patronatus jus est varium, & multiplex . T. 8. c. 150. B. quæ illius jura sint . Ibid. C.
- Patronatus jus quales liberi patroni habeant . T. 8. c. 155. A.
- Patronatus jus quibus modis perimatur . T. 9. c. 635. B.
- De patronatus jure . T. 9. c. 635. D. E. & seq.
- Juris patronatus partes . T. 9. c. 615. D.
- Patronatus, & libertas an sint in bonis . T. 10. c. 1052. B.
- In patroni fraudem siquid factum sit . T. 1. c. 826. A.
- Patroni solebant liberis pecuniam utendam dare . Tom. 1. c. 947. C.
- Patroni major dignatio, quam procuratoris . T. 5. c. 1176. A.
- Patroni, & liberti in quo differunt . T. 5. c. 1170. E. & c. 1171. A.
- Patroni alii sunt manumissores, alii patroni non manumissores . T. 5. c. 1189. E.
- Patroni jus succedendi in bona libertorum, omnium maximum patronorum jus est . T. 6. c. 148.
- An patroni filius possit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti paterni . T. 6. c. 179. B.
- Patroni tutor, vel curator impune in jus vocari potest sine venia, imò & patroni defensor . T. 7. c. 127. B.
- Patroni, & liberti patronorum in quo distant . T. 7. c. 126. A.
- Patroni, patronæve in jus vocari non possunt . T. 7. c. 118. D.
- Patroni adrogatione libertus an mutet patronum . T. 8. c. 605. C.
- Patroni filius, qui accusavit libertum paternum capitis, an perdat bonorum possessionem contra tabulas liberti . T. 7. c. 1486. D.
- Patroni appellatione an patrona contineatur . T. 8. c. 606. E.
- Patroni libertas ad quos pervenisse videbitur . T. 8. c. 606. D.
- Patroni jus quomodo acquiratur, vel amittatur . T. 8. c. 150. D.
- Patroni præteriti portioni an accrescat portio heredis scripti, qui hereditatem omisit . Tom. 8. c. 9. E.
- Patroni liberis, aut parentibus liberti præstabant legata, aut fideicommissa supra semissem, non supra quadrantem . T. 7. c. 1129. D.
- Patroni, qui manumiserunt servos, si fuerint a liberis præteriti, an habeant contra tabulas liberorum emancipatorum . T. 8. c. 145. E.
- Patroni an in jus vocari, & duci possint . T. 9. c. 22. B.
- Patroni, & patris nomina sunt sancta . T. 9. c. 645. C.
- Patroni filio, quæ pars competebat olim in bonis liberti ab intestato, & sine liberis mortui . Tom. 10. c. 361. D.
- Patroni persona non erit honesta, si turpitudine patroni sit manifesta . T. 10. c. 905. E.
- Patroni non perit bonorum possessio unde legitimi, adoptione, vel minimâ capitis deminutione . T. 6. c. 184. C.
- Patronis dissentientibus libertini a libertinis adoptari non possunt . T. 7. c. 124. A.
- Patronis datur actio Fabiana, & Calvisiana . T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
- Patronis quæ obsequia præstanda sunt . T. 9. c. 644. B. & seq.
- Patrono legatum relictum fideicommissio onerari potest . T. 4. c. 328. A.
- Patrono præterito datur bonorum possessio contra tabulas liberti . T. 5. c. 624. E.
- Patrono legatum, vel fideicommissum relictum, quod sufficit explendæ portioni legitimæ, debitæ verecundiæ patronali, patronum repellit a bonorum possessione contra tabulas . Tom. 6. c. 173. B.
- Patrono præterito testamento liberti dari potest contra tabulas bonorum possessio . T. 6. c. 481. D.
- Patrono non deberi legitimam, cum filius liberti heres extitit . T. 6. c. 175. A.
- Patrono filium liberti præferri suum, vel emancipatum . Tom. 6. c. 174. E.
- Patrono an certa portio ex bonis liberti debeatur . T. 7. c. 869. B.
- Patrono pars debita an excludat querelam inofficiosa . T. 7. c. 207. A. B.
- Patrono quæ pars debeatur ex bonis liberti . T. 7. c. 1327. B.
- Patrono reverentia semper habenda . T. 7. c. 127. B.
- Patrono an noceat facti ignorantia . T. 7. c. 1270. B.
- Pro patrono quando non habetur, qui manumisit . Tom. 7. c. 122. B.
- Patrono an auferatur debita pars, si non vindicavit mortem liberti . T. 7. c. 1494. B.
- Patrono an debeantur operæ a liberto . T. 8. c. 159. C.
- Patrono an debeantur obsequia a liberto, & ejus filio . Ibid. C.
- Patrono an detur ab intestato bonorum possessio unde legitimi . T. 8. c. 150. C.
- Patrono an detur actio, vel querela ingrati . Ibid. C.
- Patrono an detur bonorum possessio contra tabulas liberti . T. 8. c. 9. A. an detur omium bonorum . Ibid. A. an detur si nullus heres existat . Ibid. B.
- Patrono defuncti nihil honoris debent extranei heredes liberti . T. 8. c. 159. D.
- Patrono an liceat liberto imponere operas, donum, munus . T. 8. c. 150. C.
- Patrono an, & apud quem detur actio ingrati adversus libertum . Ibid. D.
- Patrono instituto ex debita parte sine dilatione, & conditione, an detur bonorum possessio contra tabulas . T. 8. c. 157. A.
- Patrono præterito an debita partis bonorum possessio contra tabulas detur . T. 8. c. 156. E.
- Patrono quando detur Faviana, vel Calvisiana . Tom. 8. c. 150. C.
- Patronorum liberi, & parentes accipiuntur utriusque sexus . T. 7. c. 125. A. in jus vocari non debent sine venia . Ibid. B.
- Patronorum jura in libertos qua lege adacta . T. 8. c. 1038. C.
- Patronorum interventoribus an idem honor, qui patronis, habeatur . T. 8. c. 150. E.
- In patronos libertis actio turpis, & famosa non datur; at ex causis famosis solet agi in eos in factum, non in personam . T. 6. c. 90. A.
- Patronos etiam esse legitimos heredes . T. 7. c. 1078. C.
- In patronos quæ actio non datur . T. 7. c. 126. B.
- Patronos inter, & advocatos fuit olim differentia . T. 10. c. 879. E.
- Patronum potest habere ingenuus . T. 7. c. 124. C.
- Patronum an excludant ab hereditate liberti liberi liberti . T. 8. c. 156. C.
- Patronum an naturales liberi liberti excludant a bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 157. E.
- Patronum an possit libertus in jus vocare . T. 8. c. 159. C.
- Inter patronum, & libertum differentia . T. 9. c. 23. D.
- Patronum inter, & clientem magna fuit olim necessitudo . T. 10.

10. c. 716. D.
Patronus, & patrona differunt. T. 1. c. 352. A.
Patronus etiam is est, qui ex causa fideicommissi manumisit. T. 2. c. 734. C.
Patronus filii. T. 2. c. 665. D.
Patronus quomodo ad hereditatem liberti vocatur, Tom. 1. c. 178. A.
Patronus si libertum criminis capitalis reum fecerit apud Præsidem, & libertus Præsidem sæpius interpellat, veniam non precatus, an videatur in edictum Prætoris committere, quod sine venia sæpius eum interpellat. T. 4. c. 835. D. E.
Patronus liberti impuberis est tutor legitimus. T. 4. c. 307. A.
Patronus præteritus, & filius præteritus in quo differunt. T. 4. c. 327. B.
Ut patronus utrum quis veniat, an ut patroni filius, quæ est differentia. T. 4. c. 357. A.
Patronus. Vide, Libertus.
Patronus a successione liberti, aut bonorum possessione, quando excludatur, T. 5. c. 624. C. D.
Patronus filii an possit emere rem fiscalem. T. 5. c. 741. E.
Patronus heres institutus an cogi possit adire hereditatem liberti. T. 6. c. 287. A.
Patronus quando jus patronatus admittit. T. 6. c. 424. A. & seq.
Patronus præteritus quando admittitur ad partis debitæ bonorum possessionem contra Sempronium fideicommissarium. T. 6. c. 175. A.
Patronus conjunctim institutus heres cum extraneo. T. 6. c. 173. D.
Patronus quando præfertur filio libertini emancipato, sub conditione instituto. T. 6. c. 174. A. B. C.
Patronus si petat operas officiales, probare debet, se esse patronum. T. 7. c. 871. C.
Patronus testamentum liberti falsum dicens, nec obtinens, an possit transire ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.
Patronus heres institutus est ex portione debita. T. 7. c. 1129. E.
Patronus non est, qui maximam, aut mediam capitis deminutionem subiit. T. 7. c. 123. B.
Patronus quis dicitur. T. 7. c. 120. D.
Patronus non potest in jus vocari sine venia. T. 7. c. 231. A.
Patronus in eadem causa an testimonium dicere possit. Tom. 7. c. 884. C.
Patronus in præjudicio an probet. T. 7. c. 871. C.
Patronus probare debet, libertum in fraudem suam aliquid dedisse, ut partem in fraudem dati possit.

avocare. T. 7. c. 869. B. C.
Patronus præteritus testamento liberti an habeat bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.
Patronus si liberto partem quinquagesimam ex reditu prædiorum legaverit, & heredes prædia vendiderint, an ei heredes quinquagesimam partem usurarum pecuniæ ex venditione redactæ, vel usurarum ejus pecuniæ, quæ ex consuetudine in ea regione frequentantur, debeant legatario præstare. T. 7. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Patronus an is omnino sit, qui juraverit se esse patronum, delato jurejurando a liberto. Tom. 8. c. 155. D.
Patronus an repellatur a bonorum possessione, si imposuerit liberto operas, & dona. T. 8. c. 153. A.
Patronus an repellatur ab hereditate, si liberti operas vendiderit. Ibid. A.
Patronus an repellatur ab hereditate, si exegerit pecuniam initio libertatis promissam. Ibid. B.
Patronus an sit omnino, qui sententiæ judicis patronus pronuntiatus est. T. 8. c. 155. D.
Patronus præteritus si petierit contra tabulas, an præstet legata. T. 8. c. 148. A.
Patronus si libertis suis legaverit fundum, ita ut invicem succederent, & eorum novissimè mortuo succederet respublica, fideicommissum reipublicæ relictum videri a libertis, non ab herede. T. 7. c. 1378. B. C.
Patronus, & libertus donis mutuis se afficiebant. Tom. 9. c. 32. A.
Patronus ex debita portione heres institutus, & coactus adire, an restituere teneatur. T. 10. c. 341. E.
Patruus quinam sint. T. 1. c. 172. A.
Patruelis frater. Vide, Frater patruelis.
Patrum fulmen exhereditatio, & abdicatio. T. 9. c. 762. A.
Patrum scelera in crimine læsæ majestatis luuntur filiorum pœnis, & cur. T. 9. c. 1396. A.
Patruus meus mihi agnatus; & cognatus est; avunculus tantum cognatus est, non agnatus. T. 4. c. 1091. B.
Patruus patris locum obtinet. T. 6. c. 711. D.
Patruus incestas nuptias cum filia fratris non contrahit. Tom. 5. c. 548. C.
Patruus impuberis an contra substitutionem pupillarem possit movere querelam. T. 7. c. 178. B.
Patruus est frater patris. Tom. 8. c. 1036. B.
Patruus est agnatus. T. 8. c. 188. C.
De Pauli tribus decretorum libris. T. 3. c. 42. D. E.
Pauliana actio dicitur in factum. T. 8. c. 800. C.
Pauliana actio. Vide, Utilis.

Pauliana actio. Vide, Actio Pauliana
Pauliana actio in quo differat ab actione in factum. T. 8. c. 1108. A.
Pauliana actione quis teneatur. T. 8. c. 699. D. & c. 800. B.
Pauliana actio. T. 9. c. 1135. A. B. & seq. quando non datur. Ibid. c. 1136. B.
Paulianæ actioni quandonam sit locus, & in quo differat a Fabiana. T. 8. c. 1109. C.
A Paulo Jurisconsulto facili, & libenter diffidet Ulpianus etiam Jurisconsultus. T. 10. c. 77. D.
Paulus Verginius. T. 1. c. 911. A.
Paulus, & Ulpianus assessores Papiniani præfecti prætorio fuerunt. T. 5. c. 927. E.
Paulus ex eorum numero fuit, qui *erciscundi* dicuntur, id est, quibus mediam viam sequi, amicum, & familiare est. T. 5. c. 380. E.
Paulus in L. 3. & L. 11. ad Senatusconsultum Vellejanum duos casus recenset, quibus Senatusconsultum Vellejanum intercessionibus foeminarum non rescindit. Tom. 5. c. 448. C.
Paulus in fine L. 1. ad Senatusconsultum Vellejanum, ait, qui supposuit mulierem, ut pro se mutuam pecuniam acciperet ab alio, magis mulierem decepit, quam creditorem. Ibid. B.
Paulus Jurisconsultus, quid esset *in jus vocare*, non rectè definivit, aut sanè perperam definivit. T. 5. c. 86. D.
Paulus Jurisconsultus cum ait, utilitatem petitori esse conservandam, quomodo intelligendus. Tom. 5. c. 374. D.
Paulus Jurisconsultus dat actionem in factum ex tertio edicto in id, quod interest adversus eum, qui quem prohibet mortuum inferre in locum, vel monumentum suum. T. 5. c. 389. A.
Paulus Jurisconsultus respicit ad id, quod plerumque fit. T. 5. c. 394. C.
Paulus Jurisconsultus singularem locum de aliena materia, & specie ex ea facta notat L. 12. §. 2. ad exhibendum. Tom. 5. c. 378. D.
Paulus Jurisconsultus quid intellegat per speciem. T. 5. c. 400. C.
Paulus Jurisconsultus jusjurandum, quod exigitur propter calumniam, separavit a jurejurando propter rem. T. 5. c. 45. B.
Paulus pacavit dissidium, quod erat inter auctores. Tom. 5. c. 380. D.
Paulus Jurisconsultus novâ dicendâ formâ *repetere pro petere*, id est *vindicare* usurpavit. Tom. 5. c. 387. E.
Paulus ubi ordinem perpetui edicti sequutus sit. Tom. 5. c. 812. C.

- Paulus a Papiniano dissentit : T. 7. c. 1272. A.
- Paulus libro 75. ad edictum agit de stipulationibus . Tom. 7. c. 1092. A.
- Pavonum, & columbarum an fera sit natura . Tom. 1. c. 64. B.
- Pavonum natura quænam sit . T. 8. c. 930. B.
- Pauper vix satisfactionem præstare potest , T. 1. c. 53. B.
- Pauper, & egenus quomodo differunt . T. 8. c. 765. C.
- Pauper quisnam sit . T. 10. c. 1230. A.
- Pauperes ab accusationibus repelli , T. 3. c. 504. B.
- Pauperes qui dicantur, & an testimonium dicere possint : T. 7. c. 884. B.
- Pauperes, & positos in necessitate adjuvare verus est cultus Christiani Episcopi . T. 10. c. 822. E.
- Pauperibus multa irrogatur in causis Ecclesiasticis . T. 10. c. 870. B.
- Pauperiem si quadrupes fecerit : T. 1. c. 271. B.
- Pauperiem si quadrupes fecisse dicatur . T. 8. c. 1121. D. E.
- Pauperies quid . T. 1. c. 271. C.
- Pauperies quid . T. 8. c. 1121. E. & c. 1122. A. de pauperie actioni locus est, etiamsi bestia pauperiem fecerint. Ibid. C.
- De pauperie ex 12. Tabulis actione bestia non continentur . T. 8. c. 1089. A.
- Paupertas, extrema munerum civilium vacationem præstat . T. 2. c. 754. E.
- Paupertas tutoris, vel curatoris vitio non vertitur . T. 9. c. 584. A.
- Paupertatem qui simulat, succis vitibus, vel arboribus, quo declinet fidem censuum, ut puniendus, T. 2. c. 854. A. B.
- Paupertati vicina mediocritas . T. 1. c. 1476. C.
- Paupertatis definitio ad 50. millia sestertium in ingenuis, in libertinis ad 30. millia sestertium . T. 3. c. 560. B.
- Pavureté n'est pas vice, comme l'on, proverbium Gallicum, T. 9. c. 584. A.*
- Pax est juris gentium. T. 1. c. 921. A.
- Pax pactioibus conficitur . T. 1. c. 917. C.
- Pax dicitur, quod pacto fiat . T. 5. c. 50. C.
- Pax est species pacti, quam inter se Duces paciscuntur, finiendi belli causâ . T. 9. c. 25. C.
- Pacis etymon . T. 1. c. 917. C.
- Pacis violatores ut puniendi . T. 2. c. 1327. C.
- De pacis violatoribus constitutio Friderici . T. 2. c. 1331. C. D.
- De pace tenenda constitutio Friderici . T. 2. c. 1326. C. D.
- In pace non est postliminium, sed in bello tantum. T. 9. c. 26. B.
- Payer* dictio Gallica unde derivatur, T. 5. c. 535. E.
- Peccare qui non vetat, cum possit, jubet, vel peccat ipsemet potius . T. 6. c. 552. B.
- Plus peccat, qui facit, quam qui non facit . T. 4. c. 1018. E.
- Peccata nocentium nota esse & oportet, & expedit . T. 5. c. 756. B.
- Peccata nocentium nota esse expedit . T. 8. c. 524. C.
- Peccatum omne actionem esse, Stoicorum sententia vera non est. T. 1. c. 1213. E.
- Peccatum omne in actione esse, Stoici dicunt. T. 8. c. 822. E.
- Pecora pascendi causâ parata, ut ex eis fructus capiatur . Tom. 2. c. 1151. A.
- Pecora stercoreandi fundi causâ parata debentur instrumento fundi legato . T. 4. c. 894. E.
- Pecora, quæ immittuntur in pacscua publica, inscripta fisco committi. T. 9. c. 400. A.
- Pecora partiaria . T. 9. c. 62. C. & seq.
- Pecoris ad aquam appulsus aliâs personalis, aliâs realis servitus est. T. 7. c. 1024. C.
- Pecoris morbo si venditor, si contagione illius totus grex perierit, an æstimationem gregis præstare cogatur . T. 7. c. 760. A. B.
- Pecoris nudus usus si alicui legatus sit, quomodo eo uti debeat. T. 7. c. 1058. B.
- De pecoris noxalis passu . T. 7. c. 598. E.
- Pecorum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 436. C.
- Pecorum factus sunt in fructu. T. 5. c. 425. B. & c. 728. B.
- Pecorum appellatione quænam continentur . T. 10. c. 1126. A. B.
- Pecten quid sit. T. 10. c. 662. B.
- Pecuarii . T. 2. c. 785. C.
- Pecudes, & oves in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
- Pecudes de quibusnam animalibus dicantur . T. 8. c. 1088. E.
- Pecudibus, aut ovibus legatis quæ contineantur . T. 5. c. 1199. D.
- Pecudum numero quænam esse dicuntur . T. 1. c. 239. B.
- Pecudum appellatione an etiam sues contineantur. Ibid. B.
- Peculatus quid . T. 1. c. 875. B.
- Peculatus actio morte non finitur . T. 2. c. 647. D.
- Peculatus crimen tantum intenditur in furem pecuniæ publicæ populi Romani . T. 4. c. 843. C.
- Peculatus ex lege Julia olim tantum erat de pecunia populi Romani, postea eam legem Imperatores ad cujuscumque civitatis pecuniam porrexerunt. Ibid. D.
- Peculatus lex 4. §. ult. D. ad l. Jul. *peculatus*, & lex 81. D. de *furtis* planè diversa proponunt, & non contraria. Ibid. C. D. E.
- Peculatus crimen est crimen captarum pecuniarum . T. 9. c. 1454. C.
- Primen peculatus quodnam sit . T. 10. c. 729. A.
- Peculia in bonis patris, vel domini an computentur. Tom. 1. c. 103. B.
- Peculia si seperata sint inter coheredes, qua actione, aut quo remedio illis subveniatur . T. 5. c. 441. C. D.
- Peculia extingui non tantum morte filiarum familias, sed etiam morte patris, & confundi cæteris bonis paternis . T. 7. c. 517. D.
- Peculiarem rem quinam non possunt alienare . T. 7. c. 661. C.
- Peculiares res servi donare, & perdere non possunt; sed vendere, permutare, novare, exigere, transigere, solvere possunt . T. 9. c. 44. C.
- De peculiaribus nummis creditis. T. 7. c. 661. B.
- In peculiaribus rebus omnia possunt & servi, & filii familias . T. 9. c. 44. B.
- Peculiaris obligationis onus sequi peculium ubicumque sit . T. 1. c. 1509. C.
- Peculii nomen juris intellectum habet . T. 1. c. 1509. A.
- Peculii nomen non modò emolumenta, sed etiam onera comprehendit. Ibid. A.
- Peculii definitio, & ejusdem actio, T. 1. c. 767. D. & c. 1453. C.
- Peculii onus qua viâ in legatarium transfertur . T. 1. c. 1510. B.
- Peculii actio ex maleficio non venit . T. 1. c. 1473. C.
- Peculii nomine quid, seu quantum pater, idemque heres testatori suo debuerit, & quo tempore spectamus quantum in peculio fuerit, T. 4. c. 199. C.
- Peculii nomen in jure ubi est, semper adest nodus, vel scrupulus aliquis . T. 4. c. 196. C.
- Peculii vindicatio. T. 6. c. 433. E.
- Qui peculii sui servus rem aliquam amoverit furandi animo, furtum non facit. T. 6. c. 144. D.
- Peculii obligatio sequitur peculium. T. 7. c. 1404. A.
- Peculii singula corpora an minuantur per æs alienum, quod domino debetur. T. 7. c. 1416. B.
- Peculii concessio finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
- Peculii filii familias species duæ sunt. T. 8. c. 6. B.
- In peculii jure nemo patre potior est . T. 9. c. 919. D.
- Peculii nomen congruit tantum servo homini. T. 9. c. 983. A.
- Peculii definitio. T. 10. c. 431. E.
- Peculii totius dominium habet ipso jure pater. T. 10. c. 583. E.
- Qui est in peculio, vicarius dicitur, id est, servi servus. T. 1. c. 1456. A.

- De peculio non tantum tenetur pater, vel dominus ex persona filii familias, vel servi, sed etiam de in rem verso. T. 1. c. 1458. E.
- De peculio legato, T. 1. c. 808. B. C.
- Ex peculio an deducatur, quod debet servus vicario suo. T. 1. c. 267. B.
- De peculio castrensi militum, & praefectorum. T. 2. c. 959. E.
- Peculio legato an servus peculiaris contineatur. T. 4. c. 1122. B.
- De peculio actio. Vide, Actio de peculio.
- In peculio quod tempus spectandum sit, an tempus mortis, vel additionis. T. 4. c. 201. B.
- De peculio an pater teneatur ob res amotas. T. 4. c. 300. D.
- De peculio quod dat heredi statuliber, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
- De peculio agit, qui agit de in rem verso, sed non contra. Tom. 4. c. 237. E.
- De peculio si agatur stricto iudicio, & nihil sit in eo rei iudicatae tempore, an dominus de futuro peculii incremento cavere debeat. T. 4. c. 273. B.
- Ex peculio fit patrimonium. T. 6. c. 570. C.
- Ex peculio duobus modis fieri deductionem. T. 6. c. 66. A.
- De peculio suo se redimere servus potest. T. 6. c. 77. E.
- De peculio actio, annalis est. T. 6. c. 74. C.
- De peculio servi agere potest fructuarius cum proprietario, siquid amplius fructuario debeat, quam quod sit in peculio ad se pertinente. T. 6. c. 68. E.
- In peculio servi inlitoris computatur pretium, quod eidem servo dominus debet naturaliter ex causa emptionis venditionis. T. 6. c. 58. E.
- De peculio actio in dominum est, ubi servus obligatur naturaliter. T. 6. c. 467. E.
- De peculio dominus conventus id deducit, quod servi nomine obligatus est, & etiam quod solvit pro servo. T. 6. c. 65. A.
- De peculio servi communis unus ex sociis conventus in solidum, deducit etiam solidum, quod sibi, & socio debetur. T. 6. c. 71. B.
- De peculio conventus dominus, quod servus exegit a debitore domini, deducitur, si modò dominus id ratum habeat. T. 6. c. 65. D.
- De peculio servi quando emptor, & venditor servi simul tenentur. T. 6. c. 67. C. D.
- De peculio tenetur is, qui usum fructum in servo, vel usum habet, alio habente proprietatem. T. 6. c. 68. C.
- De peculio suo servus se redimere, & libertatem adipisci potest. T. 6. c. 303. A.
- De peculio servi communis venditi. T. 6. c. 67. D. de deductione eius quod servus debet. Ibid. c. 68. A.
- De peculio non esse actionem in adrogatorem. D. 6. c. 439. A.
- In peculio continentur servi vicarii. T. 8. c. 604. B.
- De peculio cum dominus convenitur, plerumque effugere potest solutionem pecuniae. T. 7. c. 591. B.
- Actio de peculio rectè convenitur pater, etiamsi nihil sit in peculio. T. 7. c. 614. E.
- Peculio a patre filio semel permissio, filium familias postea patri in furorem prolapsus acquirere non modò possessionem, sed & usucapiendi causam. T. 8. c. 243. E.
- De peculio actio. Vide, Actio de peculio.
- De peculio eius, qui libertatem meruit. T. 9. c. 993. A. B.
- De peculio servi quando dominus obligatur, & quando non. T. 9. c. 123. A. & seq.
- In actione de peculio spectatur, quantum sit in peculio rei iudicatae tempore. T. 10. c. 400. E.
- Actioni de peculio inest actio de in rem verso. T. 10. c. 975. D. E.
- Actio de peculio quo casu sit utilis, & efficax ex contractu servi adversus dominum. Ibid. B.
- Peculium est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
- Peculium homini prorsus esse simile. T. 1. c. 1510. C.
- Peculium adventitium. T. 1. c. 93. B.
- Peculium est veluti servi patrimonium. T. 1. c. 1456. B.
- Peculium filii non tantum est, quod pater ei dedit, vel concessit, sed etiam, quod ipse sua parsimonia paravit. T. 1. c. 1453. C.
- Peculium qua ratione servo, vel filio praeligari dicitur. Tom. 3. c. 103. D.
- Peculium vicarii est in ordinarii peculio, non contra. Tom. 1. c. 1456. E.
- Peculium paganum iure antiquo in bonis est patris. T. 1. c. 92. E.
- Peculium castrense quid sit. T. 1. c. 884. B.
- Peculium castrense scrinarii, exceptores, & ceteri praefectiani habent. T. 2. c. 961. A.
- Peculium castrense filii proprium est iure pleno. Tom. 2. c. 960. D.
- Peculium est simile homini, id est, servo, cuius peculium est. T. 1. c. 1510. C.
- Peculium castrense, filio familias mortuo, acquiritur patri. T. 2. c. 960. E.
- Peculium castrense omnium palatinorum. T. 2. c. 947. D.
- Peculium quibus modis extinguatur. T. 1. c. 768. A.
- Peculium ademptione extinguatur. T. 1. c. 768. A.
- Peculium est veluti patrimonium filiorum, filiarumque, vel servorum. T. 1. c. 254. B.
- Peculium quomodo intelligendum. T. 1. c. 257. B.
- Peculium profectitium, & adventitium. T. 1. c. 93. A. B.
- Peculium, & merx peculiaris an sint idem. T. 1. c. 268. C.
- Peculium paganum, & castrense in quo differunt. T. 4. c. 378. D.
- Peculium paganum est quasi patrimonium. T. 4. c. 379. B.
- Peculium paganum, & castrense in quo differunt. T. 4. c. 806. C. D.
- In peculium, vel in dotem siquid quid filia familias detur, quid interest. T. 4. c. 893. A.
- Peculium morte filii familias extinguatur. T. 4. c. 301. C.
- Peculium accessionem, & decessionem recipit. T. 4. c. 409. B.
- Peculium castrense, vel quasi castrense filii familias habent. T. 4. c. 1216. C.
- Peculium aliud est, aliud merx peculiaris. T. 4. c. 209. C.
- Peculium intelligitur deducto eo, quod domino debetur. T. 4. c. 209. C.
- Inter peculium paganum, & peculium castrense quae est notanda differentia. T. 4. c. 378. D.
- Peculium castrense. Vide, Castrense peculium.
- Peculium si deminutum sit, tempus mortis spectatur; si augmentum, tempus additionis. T. 4. c. 201. B.
- Peculium est quasi patrimonium servi. T. 4. c. 911. A.
- Peculium filii profectitium est, res patris, hoc est, in bonis, in patrimonio patris. T. 4. c. 929. D.
- Peculium mulieris est res extra dotem. T. 4. c. 1337. B. ut parapherna. Ibid. B.
- Peculium non sequitur legatum, aut venditum servum, nisi nominatim legetur. T. 4. c. 899. A.
- In peculium quod filiae datur, interdum ei a patre auferri potest, & quando. T. 4. c. 853. B. hoc ab heredibus peti non potest, sed retineri, & cur. Ibid. B. C.
- Peculium est quasi patrimonium servi, aut filii familias. T. 5. c. 399. B.
- Peculium est accessio servi. T. 5. c. 436. E.
- Peculium quando ex constituto patris, aut domini minui dicitur. T. 5. c. 413. B. C. D.
- Peculium si commune fuerit, sufficit actio pro socio, vel communi dividundo. T. 5. c. 441. D.
- Peculium si minuatur universum, perit actio de peculio. Tom. 5. c. 413. D.
- Peculium duplicis juris habet liber homo bona fide possessus. T. 6. c. 16. B.
- Peculium dicitur esse quasi patrimonium.

- monium servi, T. 6. c. 144. D.
Peculium servi sui dominus quisque possidet civiliter, ut dominus; servus naturaliter. Ibid. C. D.
Peculium duplicis juris qui servi habere possunt. T. 6. c. 359. E.
Peculium extinguitur morte servi. T. 6. c. 261. C.
Peculium filii, vel servi; peculium patris, vel domini est, sive pars sui patrimonii, bonorumve suorum. T. 6. c. 15. B.
Peculium servorum in bonis dominorum est, sicut filiorum familias in bonis parentum est. T. 6. c. 308. E.
Peculium universum servi ubicumque sit, velut patrimonium servi intuetur. T. 6. c. 68. D.
Peculium dicitur, quod dominus ipse separavit, rationes suas a servi rationibus discernens. T. 6. c. 308. E.
Peculium servi communis quo casu ad alterum ex dominis solum pertineat. T. 6. c. 64. C. D.
Peculium, & hereditas nomen est universi juris. T. 6. c. 608. A.
Peculium intelligitur, deducto, quod domino debetur, vel conservis, vel liberis domini. T. 7. c. 590. B.
Peculium legatum an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
Peculium manumissum non sequitur. T. 7. c. 528. D.
Peculium, deducto alieno aere dominico, legatario debetur. T. 7. c. 1422. A.
Peculium potest esse accessio servi. Ibid. A.
Peculium est accessio servi. T. 7. c. 1386. A.
Peculium aliud est, aliud merx peculiaris. T. 7. c. 1422. A.
Peculium filii familias castrense an ad patrem pertineat jure domini. T. 7. c. 1030. D.
Peculium filii familias proprium est. T. 7. c. 137. A.
Peculium, id est, jus peculii. T. 8. c. 786. C.
Peculium est quasi proprium patrimonium servi, vel filii familias. T. 7. c. 651. B.
Peculium si sit legatum. Tom. 8. c. 991. E.
Peculium suum quasi castrense an emancipatus conferat. T. 8. c. 95. B.
Peculium paganum an sit in bonis patris. T. 8. c. 959. B.
Peculium profectitium an liberi invicem conferant. T. 8. c. 90. D.
Peculium an ex quolibet titulo augetur. T. 8. c. 309. C.
Peculium castrense quis conferat, & cur. T. 8. c. 95. B. C.
Peculium est eorum, qui alieni juris sunt. T. 8. c. 615. C.
Peculium castrense an adquiratur patri. T. 8. c. 95. C.
Peculium filium familiae per servum, vel naturaliter possidetur, non civiliter. T. 8. c. 312. B.
Peculium castrense adnumeratur bonis. T. 8. c. 615. A.
Peculium ut Graeci definiunt. Ibid. C.
Peculium ubi manet, moriente filio familias. Ibid. A.
Peculium sequitur obligatio peculiaris. T. 9. c. 519. D.
Peculium castrense non confertur. T. 9. c. 682. B. & c. 692. C. non venit in iudicium familiae erciscundae. Ibid. c. 692. C.
Peculium quid. T. 9. c. 311. B. & c. 522. B.
Peculium quibus modis extinguitur. T. 9. c. 313. B.
Peculium servi separatur a domini substantia. T. 9. c. 44. B.
Peculium servi est quasi patrimonium servi. Ibid. B.
Peculium non intelligitur, nisi eo deducto, quod domino debetur. T. 9. c. 310. D. tenetur directo servi nomine, utiliter aliorum nomine. Ibid. D.
Peculium potest adimi nuda voluntate. T. 9. c. 522. A.
Peculium solet accedere in venditione servi, nisi excipiatur. T. 10. c. 767. A.
Peculium servi minuere, quod servus domino debet, vel liberis domini, vel conservis, quomodo accipiendum. T. 10. c. 809. A.
Peculium aliud paganum, aliud castrense. T. 10. c. 830. E.
Peculium non sequitur emptorem servi, nisi ita nominatim convenerit. T. 10. c. 1012. E.
Peculium licet non sequatur servum venditum, tamen quod ex ejus peculio pervenit ad emptorem, venit in actione ex vendito. T. 10. c. 1013. C.
Peculium est accessio servi. T. 10. c. 1262. C.
Pecunia res est mutabilis; & facile augetur, & minuitur. Tom. 3. c. 670. A.
Pecunia non est hereditas, sed successio. T. 1. c. 75. D.
Pecunia ex re mea an sit mea. T. 1. c. 1263. B.
Pecunia consignata quae dicatur. T. 1. c. 1503. C.
Pecunia arosa. T. 1. c. 1503. E. Vide, Arosa pecunia.
Pecunia credita olim stipulari licebat usuram centesimam. T. 2. c. 1087. B.
Pecunia nautica modum non habet ullum. T. 1. c. 1482. B.
Pecunia trajectitia, sive nautica quae est. T. 1. c. 1407. A.
De pecunia constituta. Tom. 1. c. 383. A.
Pecunia certa legata non corpora nummorum spectantur, sed quantitas. T. 4. c. 1126. C.
Pecunia non semper fungitur vice pretii, sed etiam mercis. T. 4. c. 43. D. item nummi interdum merces sunt. Ibid. D.
Pecunia sola est in obligatione, vel praestatione. T. 4. c. 60. B.
Pecunia valet quantitate, non corpore, & substantia. T. 4. c. 186. A.
Pecunia legata pro dote, an mulieri debeat morte mariti soluto matrimonio. T. 4. c. 1119. A.
Pecunia cum dicitur nautica, trajectitia, vel maritima, ea dicitur, quae periculo scaeneratoris mutua datur. T. 4. c. 953. A.
Pecunia naturaliter pecuniam non generat. T. 4. c. 918. B.
Pecunia petitur ab eo, cui credita est, quamvis illa ad alium aliquo modo pervenerit. T. 4. c. 944. A. hoc jus tantum in argentariis sociis consuetudine receptum est. Ibid. A.
Is, cujus pecunia domus empta est, an habeat in ea domo tacitam hypothecam. T. 4. c. 1262. E.
Quid de pupilli pecunia ex Constitutione D. Severi, & Antonini. T. 4. c. 1263. B.
Pecunia quasi debita pupillo, soluta per errorem tutori nomine pupilli, quid sit. T. 4. c. 927. B. C.
In pecunia apud argentarios deposita, quae ratio habetur depositariorum post privilegia, & quae ante privilegia. T. 4. c. 210. A. B. C.
Pecunia ad quid mutua detur. T. 5. c. 138. C.
Pecunia interveniente, res ad locationem, & conductionem respicit. T. 5. c. 457. E.
Pecunia certi conditione repetitur, liberatio conditione incerti. T. 5. c. 457. A.
Pecunia numerata est res certa. T. 5. c. 457. A.
Pecunia in quovis turpitudinis negotio tanquam decipula est. T. 5. c. 478. C.
Pecunia numerata certa cur sequi strari nequeat. T. 5. c. 26. C.
Pecunia quocumque loco repeti potest, etiamsi non fiat mentio solutionis factae certo loco, quasi eo loco dari debeat. T. 5. c. 405. B.
Pecunia quam ob causam commodeatur, T. 5. c. 138. C.
Pecunia deposita redditur sine usu ris. T. 6. c. 527. D.
De pecunia debita, quam procurator exegit, cum mandatum non haberet. T. 6. c. 385. E.
Pecunia est modus constituendae rei qualitatis. T. 6. c. 484. E.
Pecunia accepta ad materias vendendas sub poena certa, si quis decesserit partim datis materiis, an heredes & in usuras, & in poenam conveniri possint. T. 7. c. 811. C. D.
Pecunia an diminuat cum labore. T. 7. c. 1310. B.
Pecunia an mutuo dari tacite possit sine fraude. T. 7. c. 1071. C.
Pecunia an sine mandato possit alieno nomine exigi. T. 7. c. 844. B.
Pecunia certa annua in habitatio-
 nem

- nem relicta; quo die; quoque anno locatori præstanda sit. T. 7. c. 1347. A. an ab initio cujusque anni legati dies cedat. Ibid. B.
- Pecunia otiosa, sterilis, vel vacua quæ dicatur. T. 7. c. 860. D. E.
- Pecunia propriè solvi, res verò tradi dicitur. T. 7. c. 792. E.
- Pecunia, & fundus in quo differunt. T. 7. c. 1111. A.
- Pecunia, quæ est in dote, an minuat per impensas necessariò factas in prædia dotalia. T. 7. c. 1408. E.
- Pecunia res est mutabilis, quæ faciliè minuitur. T. 7. c. 1416. A.
- Pecunia quid propriè significat. T. 7. c. 988. B.
- Pecunia omnis residuorum appellatione continetur. T. 7. c. 1442. A.
- Pecunia an divisionem, & deminutionem recipiat. T. 7. c. 1310. B.
- Pecunia faciliè minuitur per pecuniam, id est, per pecuniarum impensam. T. 7. c. 1408. E.
- Pecunia legata, & non inventa, in hereditate an debeatur. T. 7. c. 1110. C. D.
- De pecunia credita præcepta quædam singularia. T. 7. c. 667. B. C. & seq.
- Pecunia an soluta sibi videatur, si creditor debitorem, pecuniam præsentem solvere paratum, & offerentem jusserit alii dare. T. 8. c. 252. C.
- Pecunia publica quæ appellatur. T. 8. c. 440. C.
- Pecunia intelligitur esse in hereditate, etiamsi nulli sint sacculi in ipsa hereditate. Tom. 8. c. 553. B.
- Pecunia cui numerata est pro altero, alterum non teneri. Tom. 9. c. 214. A. B.
- Pecunia inventa in hereditate a bonæ fidei, vel malæ fidei possessore. T. 9. c. 155. C.
- Pecuniâ mutuâ sumptâ, pro ea vinum condici posse, si reddendi vini stipulatio sit subjecta. T. 9. c. 212. C.
- Pecunia proba quæ dicitur. Tom. 9. c. 1450. A.
- Pecunia repensatrix. T. 9. c. 1292. E.
- Pecunia ærofa quæ est. Tom. 9. c. 1449. C.
- Pecunia in antecessum data, Galli dicunt *avancer*. T. 9. c. 68. C.
- Pecunia terrestris periculo caret. T. 9. c. 348. B.
- Pecunia caduca. T. 9. c. 230. D. Vide, Caduca pecunia.
- Pecuniâ meâ ab alio creditâ meo nomine, & accepto pignore, mihi ipso jure acquirebatur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.
- In pecunia centesima est usura. T. 9. c. 338. C.
- De pecunia pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. B. & seq.
- De pecunia non numerata. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & seq.
- Pecunia numerata conditione triticariâ non petitur. T. 10. c. 149. D. E.
- Pecunia gratuita quænam sit. T. 10. c. 456. C.
- Pecunia trajectitia quænam sit. T. 10. c. 462. C.
- Pecuniæ non est usus, sed abusus, quoniam utendo perit. Ibid. C.
- In pecunia nautica periculi pretium exigitur, impletâ, seu existente conditione. T. 10. c. 463. B.
- Pecunia chirographaria quænam sit. T. 10. c. 706. A.
- Pecuniâ certâ numeratâ triplex datur conditio. T. 10. c. 709. B. C.
- Pecunia soluta quò casu, & quomodo repeti possit ab appellante. T. 10. c. 798. B. C.
- Pecunia valet pro quantitate. T. 10. c. 953. A.
- Pecunia constituta quid sit. T. 10. c. 963. D.
- Pecunia fœnebris quomodo dividatur. T. 10. c. 983. A.
- Pecunia si detur, an permutatio sit, ut invicem res detur. T. 10. c. 1041. D.
- Pecunia an debeatur actione depositi. T. 10. c. 1104. C.
- Pecunia deposita an possit capi pignori. T. 10. c. 1223. D.
- De pecunia numerata. Tom. 10. c. 980. E.
- De pecunia constituta. T. 10. c. 963. B. C.
- Pecuniaria pœna non cadit in servos. T. 10. c. 745. A.
- Pecuniaria actio quibus in causis locum habeat. T. 10. c. 946. A.
- Cujus pecuniariter, & peculiariter interest, quomodo differant. T. 5. c. 376. E. & c. 377. A.
- Pecuniariter interesse quid dicatur. T. 5. c. 377. A.
- Pecuniæ una, & certa æstimatio est. T. 1. c. 1280. E.
- Pecuniæ nauticæ quodcumque accedit, nullum habet modum. T. 1. c. 1408. C.
- Pecuniæ trajectitiæ an pœna peti possit. T. 1. c. 1409. C.
- De pecuniæ constitutæ reis. T. 2. c. 1034. E.
- Pecuniæ reditus est usura. Tom. 1. c. 1486. E.
- De pecuniæ debitæ oblatione, ac depositione Consultatio. Tom. 1. c. 706. B. C.
- Pecuniæ publicæ decoctor ut puniendus. T. 2. c. 714. C.
- Pecuniæ depositio significat sistere usuram. T. 4. c. 902. A.
- Ejus pecuniæ, quæ est trajecta in provinciam, an periculum pertineat ad tutorem postea constitutum rebus Italicis. T. 4. c. 1017. A.
- Pecuniæ depositæ usus non est, sed custodia tantum. Tom. 4. c. 211. E.
- Pecuniæ creditæ actio utilis competit militi sine cessione. Tom. 4. c. 919. D.
- Pecuniæ creditæ usuræ non debentur ex pacto nudo sine stipulatione. T. 4. c. 966. C.
- Pecuniæ constitutæ causa. Vide, Causa constitutæ pecuniæ.
- Pecuniæ creditæ, & conditionis indebiti eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
- Pecuniæ studiosi non sunt veri Philosophi. T. 4. c. 855. A.
- Pecuniæ depositæ usuræ etiam ex pacto nudo debentur. Tom. 4. c. 956. C.
- Pecuniæ legatum difficilius adimitur, quàm legatum prædii. T. 4. c. 1210. A.
- Pecuniæ creditæ usuræ non debentur sine stipulatione. Tom. 5. c. 45. D.
- Pecuniæ præstatio dividua est. T. 5. c. 675. B.
- Pecuniæ debitæ cum re corporali inæstimata, quam exegit, compensatio non est. T. 5. c. 424. A.
- Pecuniæ significatio ad quid refertur. T. 5. c. 29. B.
- Pecuniæ numeratæ certa quantitas restrictè petitur certi conditione, non æstimatio ejus. Tom. 5. c. 400. C.
- Pecuniæ præstatio non tam facilis est, quàm officii. T. 6. c. 150. C.
- Pecuniæ creditæ conditio duplex. T. 6. c. 83. A.
- Pecuniæ illecebris decipimur. T. 6. c. 492. E.
- Pecuniæ in usu non consistunt, quoniam utendo consumuntur. T. 7. c. 862. C.
- Pecuniæ nauticæ sunt periculo creditoris, aliæ pecuniæ periculo sunt debitoris. Ibid. B.
- Pecuniæ nomine etiam corpora contineri. T. 7. c. 988. C.
- Pecuniæ trajectitiæ quæ sunt. T. 7. c. 862. B.
- Pecuniæ debitæ legatum creditori relictum an inutile sit. Tom. 7. c. 1398. D.
- Pecuniæ, & nominum usufructus an legari, & constitui possit. T. 7. c. 1358. D.
- Pecuniæ creditæ ad diem non solutæ stipulatio in duplum quomodo intelligatur. Tom. 7. c. 778. A.
- Pecuniæ creditæ conditione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. D.
- Pecuniæ creditæ nulla specialis actio est. T. 7. c. 170. B.
- Pecuniæ appellatione contineri homines. T. 7. c. 1137. C.
- Pecuniæ trajectitiæ qua lege, & quomodo credantur. Tom. 7. c. 862. B.
- Pecuniæ usura non est, quòd utendo consumitur. T. 7. c. 626. D.

- Pecuniæ depositæ nomine an conditio competat. T. 7. c. 639. E.
 Pecuniæ usus non est, sed abusus. T. 7. c. 626. D.
 Pecuniæ usu, & usufructu legato, quando proprietas ejus legata videatur. T. 7. c. 1369. D.
 Pecuniæ appellatione res omnes continentur. T. 8. c. 639. B.
 Pecuniæ verbum. T. 8. c. 611. E.
 Pecuniæ verbum complectitur mobilia & immobilia, corporalia & incorporalia. Tom. 8. c. 639. C.
 Pecuniæ verbum non tam latè patet, ac rei verbum. Ibid. B.
 Pecuniæ verbum non tantum numeros, sed & corpora significat. Ibid. B.
 Pecuniæ verbum pro nummis. T. 8. c. 557. C.
 Pecuniæ numeratæ mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
 Pecuniæ reconditæ sub terra possessio an amittatur, si eum, qui deposuit, oblitio loci ceperit. T. 8. c. 308. E.
 Pecuniæ sub terra depositæ possessio an amittatur, si fundum sciat, ubi illam deposuerat, Ibid. E.
 Pecuniæ debitæ ab eodem ex alia causa vetustiore commemoratio omiſsa in cautione nova, pacti, aut liberationis vim non habeat. T. 8. c. 358. B.
 Pecuniæ usufructus vix receptus. T. 9. c. 4. A.
 Pecuniæ creditæ actio. T. 9. c. 266. C. & seq.
 Si pecuniæ numeratio sequuta non fuerit conventionem pignoris. T. 9. c. 1237. D. E.
 Pecuniæ non numeratæ exceptio. T. 9. c. 97. C. D.
 Pecuniæ non numeratæ exceptio contestatione perpetuatur. T. 9. c. 327. A.
 Pecuniæ non numeratæ exceptio. T. 9. c. 263. C. D.
 Pecuniæ sequelratio. T. 9. c. 217. B.
 Pecuniæ nauticæ periculum ad creditorem pertinet ex conventionem in solidum. T. 9. c. 348. C.
 Pecuniæ publicæ furtum coercetur lege Juliæ. T. 9. c. 1454. E.
 Pecuniæ non numeratæ exceptionem, vel replicationem obſtare non tantum chirographo creditæ pecuniæ, sed etiam cautioni, vel dationi pignoris. T. 9. c. 1237. D.
 Pecuniæ non numeratæ exceptio. Vide, Exceptio.
 Pecuniæ non solutæ exceptio. Vide, Exceptio.
 Pecuniæ mutuatæ periculum ad debitorem pertinere. T. 9. c. 212. D.
 Pecuniæ periculum non agnoscunt commodatarius, depositarius, & mandatarius. Ibid. D.
 Pecuniæ debitæ priori creditori offerendæ jus. T. 9. c. 1042. A. præscriptione tollitur hoc jus. Ibid. A.
 Pecuniæ alienæ datione mutuum non contrahitur. T. 9. c. 205. D.
 Pecuniæ verbo omnes res continentur. T. 9. c. 261. C.
 De pecuniæ depositione inventæ in bonis pupilli, vel adulti, aut reſectæ ex venditione fructuum, vel rerum mobilium. T. 9. c. 569. D. E.
 De pecuniæ non numeratæ exceptione. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & seq.
 Pecuniæ veniunt tantum in constitutum. T. 9. c. 260. B.
 Pecuniæ hereditariæ veniunt in petitionem hereditatis officio iudicis. T. 10. c. 404. B.
 Pecuniæ usufructus an sit separandus ab usufructu aliarum rerum, T. 10. c. 407. C.
 Pecuniæ, & rei debitio dissimilis est. T. 10. c. 449. D.
 Pecuniæ nomen pertinet ad, id quod nostrum est. Tom. 10. c. 486. E.
 Pecuniæ ejusdem qui habent eundem reum, & fidejussorem, an possint eundem convenire, divisa actione partim rei, partim fidejussoris nomine. Tom. 10. c. 554. D.
 Pecuniæ creditæ iudicium est strictum. T. 10. c. 560. C.
 Pecuniæ verbum an latissimè accipiatur. T. 10. c. 598. B.
 Pecuniæ, quam quis aleæ vicit, an sit petitio. T. 10. c. 948. D.
 Pecuniæ mutuatæ conditio an nobis adquiratur per liberam personam. T. 10. c. 979. B.
 Pecuniæ numeratio non facit dominum, sed traditio. T. 10. c. 1017. B.
 Pecuniæ constitutæ actio est accessoria. T. 10. c. 1231. D.
 Pecuniæ mediterraneæ, & nauticæ cujus periculo, an creditoris, an debitoris suscipiantur. T. 10. c. 1260. D.
 Pecuniam otiosam negotiorum gestor pati non debet. T. 1. c. 363. B.
 Pecuniam scænebrem qui ex publicis rationibus sumpserit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. D.
 Pecuniam mutuam unus ex sociis accipit, an ex ea causa alter socius sit obligatus. Tom. 4. c. 943. D.
 Pecuniam mutuam qui credidit suo periculo, non potest sibi pacisci infinitas usuras, sed usuram centesimam tantum ex constitutione Justiniani. T. 4. c. 953. B. C. opinio Accursii de duodecimo mense excluditur. Ibid. C.
 Pecuniam accepisse is videtur, qui pro pecunia rem aliquam accepit. T. 5. c. 138. B.
 Pecuniam qui credit sciens luxurioso adolescenti, protinus sortito datur, creditum amittit. T. 6. c. 461. A.
 Pecuniam rectè constitui pro alio per epistolam. T. 6. c. 57. B.
 Pecuniam, apud se depositam alicujus gratiâ, si quis non reddat, qua actione teneatur. T. 7. c. 855. D.
 Pecuniam interdum accipi pro æstimatione. T. 7. c. 1375. D.
 Pecuniam qui acceperunt ob testimonium, quomodo teneantur, & an fiant infames. T. 7. c. 885. B.
 Pecuniam si do, ut rem accipiam, emptio venditio contrahitur, ex qua nascitur ultro citroque actio empti, & venditi. T. 7. c. 835. C.
 Pecuniam si do, ut rem accipiam, hoc negotium non pertinet ad actionem præscriptis verbis. Tom. 7. c. 827. E.
 Pecuniam redactam ex re vendita si quis velit retinere quasi mutuatam, an sit mutuum. Tom. 7. c. 857. C.
 Pecuniam indebitam qui cavet, habere conditionem indebiti. T. 7. c. 879. D.
 Pecuniam si quis alterum jubeat accipere a debitore suo, eaque uti quasi creditâ, an sit mutuum. T. 7. c. 857. C.
 Pecuniam mutuam accipiens pupillus an obligetur. T. 8. c. 390. E.
 Pecuniam exegisse quis videatur. T. 8. c. 615. C.
 Pecuniam mutuam a reis turpiter sumere magistratus. T. 9. c. 207. B.
 Pecuniam mutuam qui sumere non possunt, & qui possunt. Ibid. C.
 Si pecuniam mutuam gestor noster sumpserit, an ex mutuo teneamur. T. 9. c. 314. A.
 Pecuniam mutuam, neque gratuitam, dare non posse Præsides provinciarum, vel Procuratores Cæsaris in provinciis tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. apparitorum, & officiales eorum mutuatam pecuniam possunt dare. Ibid. E.
 Pecuniam alienam qui credidit, an mutuum contrahat. T. 9. c. 205. D.
 Pecuniam accipi solitam fuisse per argentarium duobus modis. T. 9. c. 4. B.
 Pecuniam non numeratam qui allegat, id allegare debet intra biennium. T. 9. c. 236. B. qui allegat, se promississe ob turpem causam, id potest allegare perpetuo. Ibid. B.
 Pecuniam mutuam qui sumpserit suo, vel alieno nomine, conditione teneri. T. 9. c. 213. A.
 Pecuniam esse nervos negotiorum. T. 9. c. 575. B.
 Ob pecuniam chirographariam pi-

gnus

gnus teneri . T. 9. c. 1227. A. B. & seq.
 Pecuniam qui accepit, de ea tenetur, etiam si eam sibi non sumptulerit . T. 10. c. 627. D.
 Pecuniam cum dicimus, dicimus summam, vel quantitatem . T. 10. c. 760. A.
 Pecunias communes si socius locavit suo nomine; & usuras percepit, eas communicabit . Tom. 4. c. 127. A.
 Pecuniarum ex alia causa debitarum commemorationem in chirographo vim obligationis non habere . T. 7. c. 882. B.
 De pecuniarum divisione; & subministracione redactarum ex re ditu ante divisionem hereditatis . T. 7. c. 529. D.
 Pecuniarum captarum crimen. T. 9. c. 1454. C.
 De pecuniis civitatum . Tom. 2. c. 1165. E.
 De pecuniis repetundis: Tom. 1. c. 294. B.
 Pecus, quod in fundo est, an debeatur instramento fundi legato . T. 4. c. 894. D.
 Pecus aberrans an possidere desinam . T. 5. c. 714. B.
 Pecus, quod custodia nostra evaserit, an possidere desinam . Ibid. B.
 Pecus, quod pastori pascendum in commune quærendis foetibus datur . T. 9. c. 62. C. D.
 Pedagogi . T. 4. c. 409. D.
 Pedamenta junguntur vineis . T. 7. c. 611. E.
 Pedamenta inter quæ numerantur . T. 8. c. 513. D.
 Pedamenta ex sylva cædua sumere fructuario licet . Ibid. B.
 Pedamentorum qualia genera. Ibid. B.
 Pedanei iudices . Tom. 1. c. 1036. C.
 Pedanei iudices quinam sint . T. 8. c. 794. B. & T. 10. c. 918. B.
 Pedanei magistri . T. 8. c. 794. B.
 Pedanei iudices cognitionem tantum habent, non tribunal . T. 9. c. 22. A.
 Pedanei iudices an multæ dictionem habeant . T. 10. c. 399. A.
 Pedanei iudices cognitionem habent, non jurisdictionem, nec executionem suæ sententiæ . T. 10. c. 918. C. Vide, Iudices pedanei .
 Pedaneus iudex non potest sententiam remittere, sine Principis auctoritate . T. 10. c. 1243. B. C.
 Pedatica qualia vectigalia . Tom. 2. c. 1325. E.
 Pedem struere quid sit . T. 3. c. 281. D. & T. 10. c. 1027. C.
 Pedem struit, quid Servio Sulpitio significet . T. 8. c. 646. C.
 Pedibus 10. circa aquam venditis, an eos intelligamus, cum lacus crevit; an verò cum in eo statu est lacus, in quo fuit, cum venderetur . T. 7. c. 724. B. C.
 Pedissequi . T. 4. c. 409. D.

Pedules fasciæ . T. 3. c. 121. E.
 Pegasi sententiæ quando locus est, quando Sabini . T. 4. c. 61. A.
 Pegasi, & Sabini opinionum differentia a Papiniano composita . Ibid. A. B.
 Pegasus cuiusnam tempore Præfectus urbi fuerit . Tom. 1. c. 914. C.
 Pejerare non videtur pupillus, quod sciens fallere non videatur . T. 3. c. 13. C.
 Pejerare est perperam jurare . T. 4. c. 339. A.
 Pejerare per Deum, & pejerare per salutem Principis . T. 9. c. 188. A.
 Qui pejerat per Principem, castigatur; qui per Deum, non item . Ibid. C.
 Si pejeratum sit per Principem, ipse Princeps est vindex; si per Deum, Deus . Tom. 3. c. 38. E.
 Πέποιος, & Πέποιμος quid differunt . T. 1. c. 539. E.
 Pelles, quibus involvuntur vestimenta, an in supellectile sint . T. 3. c. 265. E.
 Pelles vestis appellatione continentur . T. 8. c. 522. D.
 Pelliones a muneribus civilibus excusantur . T. 2. c. 767. C.
 Pelves in supellectile esse dicuntur . T. 3. c. 271. C.
 Penaria cella, non penuaria . T. 3. c. 281. B.
 Penda d'une bourse artemo est . T. c. 652. B.
 Pendens non est pro eo, quasi sit . T. 8. c. 729. C. & c. 841. B. & c. 881. D.
 Pendente conditione in emptione appositâ, si res omnino perierit, cui periisse dicatur . T. 5. c. 513. C.
 Pendente conditione, quod emptor solverit pretii nomine, quomodo condicere possit . Ibid. E.
 Pendente iudicio, aut quod quis forsitan temerè instituit, nondum finito, mutare actionem licet . T. 5. c. 378. C.
 Si pendente appellatione mors intervenierit . T. 9. c. 1122. D. E. & seq.
 Penes te quid propriè sit . Tom. 1. c. 1129. D.
 Penes, & apud synonyma . Tom. 8. c. 538. B. C.
 Penes nos, & apud nos quid differant . T. 8. c. 538. B.
 Pensatio, vel permutatio pro datione, aut solutione est . T. 5. c. 685. A.
 Pensatio tacita quæ est . Tom. 7. c. 1204. D.
 Pensationem tacitam fieri ratione doli exceptionis quid . Tom. 3. c. 423. A.
 Pensio quibus de rebus dici solet . T. 3. c. 105. A.
 Pensio utrum sit dividenda inter proprietarium, & fructuarium

pro rata anni, an heredi fructuarii debeatur integra . Tom. 4. c. 294. A.
 Pensio prædiorum rusticorum etiam pro fructibus accipitur . Tom. 4. c. 1227. C.
 Pensio quid sit . T. 5. c. 395. C.
 Pensio, id est, salarium . T. 5. c. 647. E.
 Pensio annuâ, bimâ, trimâ die . T. 6. c. 122. E.
 Pensio an differat a reditu . Tom. 8. c. 1071. A.
 Pensio annua . T. 9. c. 418. E.
 De pensionibus quinquennii ex locato . T. 5. c. 525. E.
 Pensionibus solvendis calendæ Juliæ solennes erant, ut & Martiæ . T. 10. c. 457. A.
 Pensionis remissio colono interdum datur propter sterilitatem anni . T. 4. c. 1006. B.
 Pensio, spectatione, numero debitum solvitur . T. 5. c. 395. C.
 An pensiones sint in fructu urbanorum prædiorum, sicut rusticorum . T. 4. c. 292. D.
 Pensiones prædiorum rusticorum; & urbanorum an pro fructibus accipiantur . T. 4. c. 1227. C.
 Pensiones prædiorum sunt in fructu . T. 5. c. 425. B.
 Pensiones plures emptorem exonerant . T. 5. c. 505. D.
 Pensiones plures heredem exonerant . Ibid. D.
 Pensiones si in legato certæ quantitatis, veluti triginta, alicui relicto annuâ, bimâ, trimâ die, non sint expressæ, quæ debeantur . T. 7. c. 1299. E.
 Pensiones, & usuræ differunt . T. 8. c. 576. D.
 Pensiones prædiorum urbanorum in fructibus numerantur, item rusticorum . T. 9. c. 512. E.
 Inter pensiones prædiorum locatorum, & pensiones operarum, vecturarum, & navorum an sit aliqua differentia . Tom. 10. c. 184. B.
 Pensionum solutio præsumptionem inducit . T. 9. c. 249. C.
 Si pensationes propter publicas venditio celebrata fuerit . T. 9. c. 376. D. E.
 Pentelores paragaudæ . T. 2. c. 798. A.
 Penu legato, an vinum contineatur . T. 7. c. 1446. D.
 Penu poculentâ legatâ, an vasâ contineatur . T. 7. c. 1447. E.
 Penu alii legato, alii vino, an legato penu vinum contineatur . T. 7. c. 1446. D.
 In penu quæ res sunt . Tom. 7. c. 1157. D.
 Penu legatâ quid debeatur . T. 10. c. 1123. B.
 Penula quod vestimenti genus . T. 3. c. 360. B.
 Penum cui legatum sit, an etiam vinum debeatur . T. 7. c. 1018. E.
 Penum qui legat, an omnem penum legasse videatur . Tom. 7. c. 1446. E.

- Penus quid . T. 1. c. 808. D.
 Penus est omne id , quod eius , potuique est, & cellarium vocatur . T. 4. c. 59. E.
 Penus est in præstatione . Tom. 6. c. 430. C. Falcidiæ non subicitur . Ibid. D.
 Penus an sit in supellectili . Tom. 7. c. 966. E.
 Penus est vox trium generum , ut specus . T. 7. c. 1446. E.
 Penus est abufui . Tom. 7. c. 1157. D.
 Penus in urbe , an urbana legetur , multum interest . T. 8. c. 603. A. B.
 Penus facillè dari potest . Tom. 10. c. 547. B.
 Peperit aliud , aliud habuisse filios . T. 8. c. 589. A.
 Per , & ex in quo differunt , Vide , Ex .
 Per se suo nomine quod quis non potest , neque per alium . T. 4. c. 875. E.
 Peræquator quis dicitur . Tom. 9. c. 178. E.
 A peræquatore prædium accipere . Ibid. E.
 Peræquatores qui sint ; & eorum officium . T. 2. c. 853. C. D.
 Peræquatores a dominis desertæ prædia aliis tradere solent . T. 2. c. 855. A.
 Peræquatores ob culpam , vel gratiam damnati fiunt infames . T. 2. c. 855. C.
 Perceptio fructuum inchoat acquisitionem fructuum , consumptio corroborat , atque confirmat . T. 5. c. 729. A. B.
 Perceptio fructuum , & foetuum , quoniam sunt in fructu , an bonæ fidei emptori plenum jus tribuat . Ibid. A.
 Percipere plus , quàm cogere . T. 3. c. 327. C.
 Percipere non tam est , quàm cogere . T. 7. c. 347. A.
 Percussor certus qui sit , & dicatur . T. 5. c. 635. B.
 Perdifficilia sunt habenda perinde , ac si effici non possint . Tom. 4. c. 401. A.
 Perditæ rei possessio an amittatur . T. 8. c. 290. A.
 Perditum an habeatur pro derelicto . T. 8. c. 285. D. & c. 290. A.
 Perditum quid . T. 8. c. 488. D.
 Perdonare quid . T. 8. c. 604. D.
 Perducere , & perferre in quo differunt . T. 7. c. 619. B.
 Perductum nomen . T. 1. c. 1085. D.
 Perduellio quid . T. 1. c. 872. E.
 Perduellionis , & majestatis læsæ crimina quid distent . Ibid. E.
 Ante perduellionis crimen contractum donationes factæ . T. 4. c. 1341. B.
 Perduellionis reus . Vide , Reus perduellionis .
 Perduellionis crimen . Vide , Crimen .
 Per errorem dati cujus repetitio est , ejus consulto dati donatio est . T. 5. c. 625. E. & T. 8. c. 686. E. & c. 779. E.
 Peregri , & peregrè dissident . T. 1. c. 112. A.
 Peregrinari qui dicantur . Tom. 5. c. 487. A.
 Peregrinatio necessaria quæ dicitur . T. 5. c. 485. E.
 Peregrinatio , & peregrinitas differunt . T. 5. c. 485. E.
 Peregrinationem accipit pro ea , quæ religionis causâ , veluti ad Sanctum Jacobum , instituitur . T. 5. c. 487. A.
 Peregrini jus togæ non habent . T. 1. c. 1044. E.
 Peregrini qui fiunt . T. 5. c. 160. D.
 Peregrini , nec si redeant , jure postliminii civitati restituntur . Ibid. C.
 Peregrini , & aduenæ institui heredes non possunt . T. 9. c. 719. C.
 Peregrini bona in ærarium rediguntur . T. 10. c. 1047. C.
 Peregrini , peregrinorumve filii an sint servi . T. 10. c. 123. B.
 Peregrinis erant olim constituta Xenodochia . T. 10. c. 820. C.
 Peregrinitas an morti comparetur . T. 9. c. 882. C.
 Peregrinitas aliud est , aliud peregrinatio . T. 3. c. 680. B. & T. 5. c. 486. E.
 Peregrino opponitur civis Romanus . T. 6. c. 584. D.
 Cum peregrino testamenti factio non est . T. 10. c. 1056. E.
 Peregrinorum , & advenarum bona vacantia . T. 9. c. 907. A. B.
 Peregrinus quis dicatur . Tom. 1. c. 335. A.
 Peregrinus fit is , cui aquâ , & igni interdictum est . T. 10. c. 1048. B.
 Peregrinus nec legatum , nec hereditatem , nec fideicommissum capere potest . T. 10. c. 1055. E. & c. 1057. A.
 Peremptio instantiæ . T. 9. c. 48. A. Vide , Instantia .
 Peremptoria exceptio etsi dicatur opponi ante sententiam , innumeris tamen casibus opponitur post sententiam . T. 4. c. 904. E.
 Peremptoria exceptio quæcumque opponi potest ante rem judicatam . T. 6. c. 45. C.
 Peremptoria exceptio opponi potest quovis tempore , modò ante sententiam . T. 10. c. 636. B. & c. 1227. D. & c. 1231. E.
 Peremptoriæ , & perpetuæ exceptiones quænam dicantur . T. 8. c. 1126. E.
 Peremptoriæ exceptiones . Vide , Exceptiones .
 Peremptorium morte solvitur . T. 10. c. 1246. A.
 Perfecti , & imperfecti domini quis census . T. 5. c. 902. E.
 De perfectissimatus dignitate . T. 2. c. 948. B. C.
 Perfectissimi , & eminentissimi . T. 3. c. 589. C.
 Perfectissimi qui dicti fuerint . T. 5. c. 94. D.
 Perfectum delictum purgat pœna , imperfectum pœnitentiâ . T. 5. c. 89. B.
 Perferre est vincere . T. 7. c. 1226. A.
 Perferre accusationem quid sit . T. 9. c. 800. E.
 Perferre causam . T. 9. c. 801. A.
 Perficere emptionem aliud est aliud implere . T. 4. c. 245. D.
 Perficere an id teneatur , quod quis facere cœpit reipublicæ causâ . T. 4. c. 1192. A.
 Perficere , & implere contractum , quomodo differat . T. 5. c. 948. B.
 Perfidiâ vasallus amittit feudum . T. 2. c. 1198. E.
 De perfidia , & rationibus confendis quibus actionibus cognoscatur . T. 5. c. 153. D.
 Perfidia crescit in deposito . T. 9. c. 352. E.
 Perfidia in deposito maximè vindicatur . T. 10. c. 986. E.
 Perfidiæ nomine in constitutionibus sæpe intelligitur hæresis . T. 10. c. 815. C. D.
 Perfugium sanctum est domus . T. 5. c. 85. E.
 Perfusoriæ assertiones . Tom. 1. c. 1035. B. & T. 9. c. 984. A. Vide , Assertiones .
 Perfusoriè loquitur , qui rem totam non aperit , sed reticet aliquid . T. 4. c. 105. A. B.
 Perfusorium est , quod dicis causâ pronuntiat , non admodum liquido . T. 6. c. 340. D.
 Pergula quid sit . T. 3. c. 305. A. & T. 7. c. 145. A.
 Pergulæ magistræ quæ dicuntur . T. 7. c. 145. B.
 Pericula rei venditæ cujus sint . T. 10. c. 1009. E.
 Periculi nomine quid significetur in contractu venditionis . Ibid. D.
 De periculo tutorum , & curatorum . T. 9. c. 575. C. D.
 De periculo administrationis tutelæ , quod aliquando mater suscipit , promittendo indemnitate , & securitatem pupillo filio suo , vel tutori ejus ex causa tutelæ , vel curæ . T. 9. c. 586. E.
 Periculosa est omnis definitio . T. 4. c. 4. C.
 Periculosa juris regulæ . Tom. 4. c. 671. A.
 Periculosa sunt omnes sententiæ juris . Ibid. E.
 Periculum ad debitorem pertinere etiam sine pacto . T. 1. c. 1463. A.
 Periculum qui adit magnum , magnum ferat lucrum . T. 1. c. 1408. C.
 Periculum , id est , index , libellus . T. 3. c. 130. D.
 Periculum rei venditæ an ad emptores pertineat , tamen adhuc res em,

emptori tradita non sit, cum sine scriptura sit venditio. Tom. 1. c. 212. C.
 Periculum, idest, casum majorem præstare non tenetur inspector. T. 4. c. 177. D.
 Periculum litis ad legatarium non pertinet. Vide, Litis periculum.
 Periculum creditæ pecuniæ regulariter ad debitorem pertinet, qui mutuum pecuniam accepit. T. 4. c. 952. D.
 Periculum nominati successoris utrùm fidejussorem nominantis obliget. Tom. 4. c. 858. E. & c. 859. A.
 Periculum nominum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
 Periculum rerum æltimatarum pertinet ad virum, etiamsi atterantur usu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
 Periculum rerum per fideicommissum reliatarum ex tempore moræ an pertineat ad heredem frustratorem. T. 4. c. 1204. C.
 Periculum, & commodum rei venditæ ad quem spectet. Tom. 5. c. 507. D.
 Periculum custodiæ an, & quando ad vectorem spectet. T. 5. c. 198. C. D.
 Periculum nominis quis suscipiat. T. 5. c. 454. C.
 Periculum rei post conditionem impletam ad emptorem pertinet. T. 5. c. 513. B.
 Periculum rerum hereditariarum an, & quando ad gerentem negotiorum hereditatis pertineat. T. 5. c. 124. D. E. & c. 125. A. B.
 Periculum malè administratæ tutelæ etiam ad honorarios, & notitiæ causâ datos tutores pertinet. T. 6. c. 549. C.
 Periculum mariti est, dum cunctatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 110. D. E.
 Periculum est accipientis in mutuo, non dantis; in deposito dantis est periculum, non accipientis. T. 7. c. 636. A.
 Periculum ex contractibus depositi, vel commodati nunquam præstatur. T. 7. c. 859. A.
 Periculum significare libellum, in quo sententia scripta est. T. 9. c. 1062. C.
 Periculum appellat Cicero parvum suum poema *de Mari*. Ibid. D.
 Periculum nauticæ pecuniæ, naufragii, incendii ad quem pertinet. T. 9. c. 348. C. D.
 Periculum administrationis an finiat pubertate, sicut tutela. T. 9. c. 588. A.
 Periculum, & commodum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & seq.
 Periculum significat libellum, instrumentum, documentum. T. 9. c. 267. E.
 Periculum curæ, vel tutelæ semper cum administratione ambulat, T. 9. c. 576. A.

Periculum in actionem pigneratitiam non venit, nisi ita convenit. T. 9. c. 298. D.
 Periculum, idest, pila lapidea, in qua conscribitur sententia judicum, ut innoxescat præsentibus, & posteris. T. 9. c. 1062. D.
 Periculum in nullis contractibus præstatur, nisi ita convenerit. T. 9. c. 294. D.
 Periculum an præstet commodatarius. Ibid. D.
 Periculum nomen generale est, & comprehendit damnum, quod contingit dolo, culpâ, vel facto. Tom. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
 Periculum unde dictum. T. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
 Periculum quid sit in jure. T. 10. c. 694. B.
 Periculum non spectat emptorem, nisi post perfectam venditionem. T. 10. c. 1012. A.
 Siquid perierit ex dolo communi, vel lata culpa, quæ proxima semper dolo est, quid statuendum; item si quid culpâ levi, aut levissimâ perierit. T. 4. c. 34. E. & c. 35. A.
 Si res perierit ante venditionem, an venditio consistat, & an contractus ex utraque parte impleri debeat. T. 4. c. 245. C.
 Periisse quid dicatur. T. 8. c. 488. D.
 Perimere, & elidere idem est. T. 9. c. 58. D.
 Perimitur omne jus post annos 30. T. 10. c. 1233. E.
 Periti est habere in promptu regulas, & definitiones tum rerum, tum etiam nominum. T. 4. c. 20. C.
 Perjuria per Deum facta homines impunita relinquunt, Tom. 5. c. 153. B.
 Perjuria puniunt leges, siquæ facta sunt per caput, fortunam, genium, aut salutem Principis, non quæ per Deum. Ibid. B.
 Perjurii pœna quæ est. T. 1. c. 984. D. & T. 4. c. 182. A. & Tom. 9. c. 188. E.
 Perjurii pœna est ultio divina, si per Deum; vel pœna corporalis, scilicet, si per Principem pejeratum sit. T. 5. c. 153. B.
 Perjurii causa ante novissimas constitutiones non infamabat. T. 9. c. 188. C.
 Perjurii Deum solum esse vindicem, nisi per Principem juratum sit. T. 9. c. 189. C. D.
 Ex perjurio cur crimen stellionatus non contrahitur. T. 4. c. 182. A.
 Perjurio pœnam constitutam novissimis constitutionibus. T. 9. c. 189. D.
 De perjurio puniendo nulla lex fuit. T. 9. c. 188. D.
 Perjurium est plus, quàm falsum, cui tamen nullum legibus crimina-

proditum est, nulla acculatio, & nulla pœna. T. 3. c. 374. E. & c. 375. A.
 Perjurium a falso in jure separatur. T. 4. c. 181. E.
 Perjurium est plus, quàm falsum. Ibid. E.
 Perjurium an magistratus punire possit. T. 9. c. 188. D.
 Per militare quid. T. 8. c. 604. D.
 Permissum est provocato se defendere, vitamque suam, & salutem tueri. T. 4. c. 836. A.
 Permitti pro remitti. T. 1. c. 945. C.
 Permutatio, & emptio differunt. T. 2. c. 303. D.
 Permutatio est mutatio domini. Ibid. D.
 Permutatio est juris gentium. T. 2. c. 305. A.
 Permutatio emptioni, & venditioni similis est, & rebus fit. T. 2. c. 303. D.
 Permutatio temporaria utrùm jus provinciæ innovet. T. 3. c. 690. D.
 Permutatio aliud est, aliud emptio, & venditio. T. 1. c. 212. A.
 Permutatio propria an sit species contractus. Ibid. A. B.
 Permutatio est similis emptioni. T. 4. c. 704. E.
 Permutatio partium rerum communionem discernit. Tom. 4. c. 1151. E.
 Permutatio temporaria an jus provinciæ innovare possit. T. 4. c. 834. A.
 Permutatio, & contractus do, ut des, paria sunt. T. 5. c. 391. C.
 Permutatio est, cum in contrahendo id agitur, ut non eandem speciem, idemve genus, sed ut aliud genus recipiamus, nempe pro tritico vinum, vel oleum. T. 5. c. 391. B. C.
 Permutatio ex re tradita initium præbet obligationi. T. 5. c. 503. E. & T. 7. c. 828. C.
 Permutatio non est emptio. T. 5. c. 391. C.
 Permutatio est vicina, proxima, & similis emptioni venditioni. T. 5. c. 500. B.
 Permutatio aliud est, aliud emptio. T. 5. c. 499. C.
 Permutatio ex traditione rei suæ obligationi initium præbet, non ex traditione rei alienæ. T. 5. c. 1008. C.
 Permutatio rerum emptio venditio est. T. 5. c. 498. E.
 Permutatio re contrahitur, non consensu nudo. T. 5. c. 503. E.
 Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 501. A.
 Permutatio non ex consensu nudo; sed ex re tradita initium obligationi præbet. T. 5. c. 504. B.
 Permutatio quid. T. 7. c. 627. A.
 Permutatio an ex traditione rei suæ, vel alienæ obligationi præbeat initium. T. 7. c. 836. C.
 Permutatio contrahitur ita, do, ut des,
 N n n 2

- des, re, specie, & corpore certo interveniente ex utraque parte. T. 7. c. 838. C.
- Permutatio, & emptio venditio quot modis differant. T. 7. c. 837. A. B.
- Permutatio, in quibus cum emptio similitudinem habeat, T. 7. c. 828. D.
- Permutatio non est proprium nomen, sed commune. T. 7. c. 836. E.
- Permutatio nihil aliud est, quam domini mutatio. T. 7. c. 627. A.
- Permutatio temporaria jus provinciarum non innovat. T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C.
- Permutatio quomodo fit, T. 9. c. 404. A.
- Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 9. c. 404. A.
- Permutatio rerum vicina est emptio, & venditioni. T. 9. c. 403. E.
- Permutatio fit rebus, T. 9. c. 404. A. fit sine pretio. Ibid. c. 405. D.
- Permutatio dicitur vicem emptiois obtinere. T. 10. c. 1040. B.
- Permutatio est contractus innominatus. Ibid. E.
- Permutatio aliud est, aliud placitum permutationis. Tom. 10. c. 1042. B.
- Permutationis contractus longè ventiosior est emptio, & venditione. T. 5. c. 497. D.
- Permutationis placitum obligationem non parit. T. 7. c. 828. C.
- Permutationis nomen non est proprium, sed commune. T. 10. c. 1040. E.
- Permutationem an contrahat, qui rem alienam dat. T. 3. c. 681. A. B.
- Permutationem corpora non recipiunt. T. 4. c. 102. C.
- Do, ut des, permutationem esse. T. 5. c. 391. C.
- Permutationem inter, & emptioem plures differentiarum. Tom. 10. c. 1041. A. & seq.
- In permutatione apud majores omne constituisse mercimonium. T. 3. c. 327. A.
- In permutatione debentur laudimia. T. 9. c. 427. E.
- De permutatione rerum. T. 9. c. 403. E. & seq.
- Ex permutatione duplex actio datur. Tom. 9. c. 404. E. eligam, quam malim. Ibid. E.
- In permutatione an sit restitutio in integrum, si fraus in permutando incidit. T. 9. c. 374. E.
- In permutatione an sit locus L. 2. Cod. de rescind. venditione. T. 10. c. 197. A.
- In permutatione non potest constitui, quid sit pretium, quid merx. T. 10. c. 449. D.
- Ex permutatione originem duxit emptio, venditio. Tom. 10. c. 1040. B.
- Perperam accipere est intercipere, & perperam jurare est pejerare. T. 4. c. 339. A.
- Perperam, & perperus, & ejus significatio. T. 9. c. 1270. E.
- Perperam scripta valent, contra legem scripta sunt pro non scriptis. T. 10. c. 472. B.
- Perpetuarii quid. T. 9. c. 1117. B.
- Perpetuarii conductores, Vide, Conductores.
- Perpetuarii differunt ab emphyteuticariis, T. 10. c. 608. C.
- Perpetui edicti ordo servatur in libris Pauli. T. 5. c. 433. B.
- Perpetuum ut accipi debet. T. 3. c. 298. A.
- Perpetuum dicitur tantum comparatione temporarii; generale vero comparatione specialis, vel singularis. T. 4. c. 1173. A.
- Perpetuum Prætoris edictum fecit lex Cornelia. Ibid. A.
- Perpetuum non est, quod dicitur, actione furti agere omnem, cuius interest rem furto subreptam non esse. T. 5. c. 587. D.
- Perpetuum est in jure, ut actiones directæ, quæ cedenti competunt, cedantur, utiles etiam sine cessione competant. T. 5. c. 510. E.
- Perpetua pro barbaris habiti apud Romanos. T. 10. c. 664. B.
- Persequutio quid est. T. 4. c. 1447. B.
- Persequutio dicitur tantum de extraordinariis actionibus. Ibid. B.
- Persequutio rei est extra poenam. T. 4. c. 333. D.
- Persequutio est extraordinaria, actio est in personam, & petitio est in rem. T. 4. c. 740. B.
- Persequutio passim in jure exsequutio dicitur. T. 4. c. 1447. D.
- An persequutio fideicommissi competat familiarum, quod extero fundus sit alienatus. T. 4. c. 542. D.
- Persequutio est in rem, & in personam. T. 8. c. 612. D.
- Persequutio duplex. Ibid. E.
- De persequutione portionis debite liberis consultatio. T. 1. c. 769. A. B.
- In persequutione, & distractione fundi Tusculani, duobus obligati, an posteriori prior potior sit. T. 4. c. 1291. C.
- Persequutiones an sint actiones, an formularum. T. 8. c. 1100. E. & c. 1101. A. in quibus differant ab actionibus. Ibid. A.
- Persequutiones extraordinariarum an descendant ad heredem. T. 3. c. 648. E.
- Persequendæ rei causam quam videntur actiones. T. 8. c. 1096. B.
- Persequendæ poenæ, Ibid. C.
- Persequi videtur & qui satis accepit. T. 3. c. 700. B.
- Persequi pro consequi. Ibid. C.
- Persequi videri & cum, qui satis accepit. T. 8. c. 533. D.
- Persequi videtur quid. Ibid. E.
- Persequutus pro consequutus. T. 1. c. 68. E.
- Persona domestica æstimatur non ex cognatione, vel contubernio, sed ex vinculo potestatis. T. 5. c. 121. A.
- Persona libera nobis nihil, præter possessionem, acquirit. T. 5. c. 73. C.
- Persona rei spectatur in exitu, non in exordio litis. T. 6. c. 46. E.
- Persona capientis in plerisque causis spectatur, ommissa interposita persona. T. 7. c. 1405. A.
- Personæ miserabiles. T. 2. c. 156. A.
- Personæ jus potest esse quælibet servitus. T. 4. c. 896. A.
- Personæ contrahentium obligantur, res ipsa invito domino non obligatur. T. 5. c. 422. A.
- Personæ egregiæ cum jurare debent, ad earum domum mittitur. T. 5. c. 94. C.
- Personæ, quæ sine mandato nomine alieno agere possunt. Tom. 5. c. 122. A.
- Personæ, quibus reverentia, aut religione obstricti sumus, quæ sint. T. 5. c. 547. A. B.
- Personæ, quæ intercedunt, in quo differant. T. 5. c. 1165. B. C.
- Personæ, quæ obligatæ sunt non in solidum, sed in id dumtaxat, quod facere possunt, conveniri, & condemnari possunt. Ibid. B.
- Personæ incertæ an dari possit conditionis implendæ causâ. T. 7. c. 1463. C.
- Personæ pares, & impares in substitutione qui sint. T. 7. c. 911. E.
- Personæ institutæ impares sunt, & invicem substitutæ. Ibid. E.
- Personæ, quæ coherent, an heredem sequantur. T. 8. c. 94. C.
- Ea, quæ personæ coherent, transferri, transmitti, conferri non possunt. Ibid. B.
- Personæ, & instrumenta quid communicent. T. 8. c. 560. C.
- Personæ, quæ præsentibus esse dici non possunt. T. 8. c. 824. C.
- Personæ, ex quibus iudicium constat, quæ. T. 9. c. 147. E.
- Personæ incertæ electio, Vide, Incertæ personæ electio.
- Decem personæ, quibus fiscus postpositus, & quæ sunt illæ decem personæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
- Personæ, quæ in id tantum, quod facere possunt, damnantur. T. 10. c. 1224. B.
- Personale beneficium sequitur vicarium, non accessorem, & successorem. T. 10. c. 1226. B.
- Personales servitutes. Vide, Servitus.
- Personales actiones. T. 9. c. 254. D.
- In personali actione prior non præfertur posteriori. T. 10. c. 1228. E.
- Personalis actio. Vide, Actio personalis.

- Personalia obsequia** qui solvunt, item qui patrimonialia. Tom. 4. c. 851. A.
- Personalia jura** cum persona extinguuntur. T. 7. c. 430. C.
- Personalia jura**, quæ personæ cohærent, non sunt in bonis. T. 8. c. 94. B.
- Personalia beneficia** Principis non trahi in exemplum. T. 9. c. 781. D.
- Personalia quæque** hærent personæ, & cum ea extinguuntur. T. 10. c. 1053. D.
- In personam fit mora**, non in rem. T. 4. c. 47. C. Vide, Mora.
- In personam actio**. Vide, Actio in personam.
- In personam actio** qualis sit, & quomodo instituat. T. 8. c. 1103. C. D.
- Solæ in personam actiones** sunt hereditariæ. T. 10. c. 951. E.
- Personarum non spectatur numerus**, sed ætas, & patrimonialia. T. 1. c. 1021. D.
- Personarum circumstantiæ** in operis præstandis observari debent, & quæ. T. 5. c. 593. D.
- Personarum, quarum negotium gerendum suscipimus**, qualitas, & initium temporis gestionis observandum est. T. 5. c. 126. A. B. & seq.
- Personarum, quibus reverentia naturalis debetur**, an certam memoriam habere teneamur. T. 5. c. 547. A.
- Personarum differentia**. Tom. 5. c. 1165. B. C.
- Personarum mutatio** aliam, atque aliam rem facit. T. 5. c. 455. B. C. D. & c. 954. D. & Tom. 6. c. 10. A.
- Personarum confusio** non mutat causam rerum. T. 7. c. 517. C.
- Personarum de jure divisio**. T. 8. c. 895. A.
- Personarum divisio inter eas**, quæ sui juris sunt, & eas, quæ alieno juri subjectæ sunt. T. 8. c. 901. D.
- Personarum divisiones plures**. T. 8. c. 1103. C.
- De personarum jure**. T. 8. c. 894. E.
- De personarum alternatione**. T. 9. c. 828. B. & seq.
- De personarum illustrium, & clarissimarum tutoribus**, vel curatoribus. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.
- Personas, ex quarum rostris aqua salire solet**, Tullius, & Silanus interpretati sunt. T. 3. c. 399. E.
- Personas quasdam esse**, quæ ab alienis testamentis nihil, aut solidum capere non possunt. T. 7. c. 930. D.
- Personas segregat honor**, & amicitia, quas inter se confundit civilis ratio. T. 8. c. 346. A.
- De personis, quæ in familiæ eriscundæ judicium veniunt**. T. 7. c. 484. C. & seq.
- Personis incertis** quæ adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
- Persuadere est** rogare sibi parere. T. 8. c. 777. D.
- Non persuasum habeo**, dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.
- Pertica triticea** dicitur a Propertio distractio bonorum patris sub hæc præconis. T. 4. c. 196. E.
- Pertica triticea**. T. 9. c. 1092. E.
- Perticæ junguntur vineis**. T. 7. c. 611. E.
- Perticæ transversæ**. T. 8. c. 513. D.
- Perticales salices**. T. 6. c. 574. B.
- Pertinentes qui sunt**. T. 2. c. 314. B.
- Pertinere pro cedere** malè interpretatum. T. 7. c. 1174. B.
- Pertinere pro deferri**. Ibid. B.
- Pertinere verbum** quid. Tom. 8. c. 614. C. Vide, Pervenire.
- Pervenire, & pertinere, & eorum verborum varia significatio**. T. 4. c. 555. B.
- Pervenire verbum** cum effectu accipitur in stipulationibus emptæ, & venditæ hereditatis. T. 7. c. 1105. A.
- Pervenire**. T. 8. c. 606. A.
- Pervenire verbum** quamnam significationem habet. T. 10. c. 1095. E.
- Pervenisse quid in lege si verò, 5. dabit. solut. matrim.** T. 8. c. 594. D.
- Perrides verbum**, quo utimur in re clarissima. T. 9. c. 313. E.
- Pestibilis fundus**. T. 3. c. 473. E. & T. 10. c. 1030. C.
- Pestibularum nomine** quid significatur. T. 10. c. 1030. C.
- Pestibulæ quid sint**. T. 3. c. 473. E. & T. 9. c. 395. D. & T. 10. c. 662. A.
- Pestilens locus** odore solo sæpe fit. T. 3. c. 473. E.
- Plus petendi periculum** incurrimus, & causam perdimus. T. 1. c. 643. A.
- Petens contra voluntatem defuncti** an exceptione doli mali repellatur. T. 6. c. 620. D.
- Petere, id est, vindicare**. T. 1. c. 1134. B.
- Plus petere, vel minus petere** quis dicatur. T. 1. c. 1281. C.
- Petere quid**. T. 1. c. 935. C.
- Petere male, vel agere, & nihil agere, quantum differant**. T. 3. c. 636. B. C.
- Malè petere in libris nostris est plus petere, vel summâ, vel causâ, vel tempore, vel loco**. T. 4. c. 77. A.
- Petere plus**. Vide, Plus petere.
- Petere idem est, ac quod suum est, vindicare**. T. 5. c. 918. E.
- Petere est verbum conditionum, non vindicationum**. T. 7. c. 376. A.
- Petere propriè quid significet**. T. 7. c. 1297. D.
- Petere alteri nemo potest, nisi qui cognitor factus est**. T. 9. c. 1163. A.
- Quod peti potest, id tantum proprie debetur**. T. 4. c. 500. B.
- An peti statim possit, quod statim debetur**. T. 4. c. 1445. C.
- Quod peti potest, etiam potest compensari**. T. 4. c. 577. D.
- Quæ peti possunt, & dividi possunt**. T. 6. c. 42. C.
- Peti confestim debet non omne, quod debetur**. T. 7. c. 1360. D.
- An peti possit omne, quod cessit, quodve debetur**. T. 10. c. 77. E.
- Petires nostras exstantes, repeti consumptas**. T. 5. c. 387. E.
- Qui plus petit in judicio, quo casu causâ cadat**. T. 10. c. 922. B. C.
- Pesita pro petitionibus**. T. 2. c. 666. A.
- Petitio, & retentio**. T. 3. c. 636. B.
- Petitio hereditatis est bonæ fidei**. T. 1. c. 259. B.
- Petitio in servitutem non iteratur**. T. 1. c. 841. C.
- Petitio hereditatis generalis differt a querela inofficiosi testamenti**. T. 2. c. 170. B.
- Petitio hereditatis an transmittatur ad heredem**. T. 1. c. 375. E. & c. 376. A.
- Petitio quid est**. T. 4. c. 1447. B.
- Petitio hereditatis**. Vide, Hereditatis petitio.
- Petitio infertur in rem, quæ & petitoria actio dicitur; persequitur in rem, vel in personam**. T. 4. c. 1447. B.
- Petitio cui datur, multo magis retentio**. T. 4. c. 548. E.
- Petitio est in rem, actio in personam, persequutio est extraordinaria**. T. 4. c. 740. B.
- Petitio hereditatis adversus quem datur**. T. 4. c. 121. D.
- Petitio hereditatis ad heredem non transmittitur, nisi adita sit hereditas**. T. 4. c. 367. D. modi adquirendæ hereditatis sunt, aditio, cretio, petitio bonorum possessionis. Ibid. D.
- Petitio improba est, quam intendit heres contra judicium defuncti**. T. 4. c. 693. D.
- Petitio, & litis contestatio idem est in jure**. T. 4. c. 194. B.
- Petitio hereditatis est actio bonæ fidei**. T. 4. c. 889. A.
- Petitio non est legati, quod nominatim non debetur, retentio tamen ejus est**. T. 4. c. 893. C.
- Petitio hereditatis formatur ex persona actoris, non ex persona rei**. T. 5. c. 13. E.
- Petitio hereditatis datur etiam adversus eum, qui rem minimam ex hereditate possidet pro herede**. Ibid. D.
- Petitio, vel repetitio ejus, quod naturâ debetur, nulla est, etiamsi jure civili non debeatur**. Tom. 5. c. 477. D.
- Petitio hereditatis naturam actionis de peculio assumit**. T. 5. c. 269. C.
- Petitio hereditatis, & actio quod metus causâ quomodo differat**. T. 5. c. 888. B.
- Petitio hereditatis anno post mortem, aut manumissionem servi finitur**. T. 5. c. 269. C.
- Petitio hereditatis quo tempore per-**

- imitur . T. 5. c. 1179. C.
- Petitio legatorum adversus heredes pro partibus hereditariis competit : nec pro his , qui solvendo non sunt , onerari coheredes oportet . T. 6. c. 667. E. & c. 668. A.
- Petitio , vel actio nulla est ex obligatione naturali . T. 6. c. 367. B.
- Petitio hereditatis est bonæ fidei iudicium . T. 6. c. 30. C.
- Petitio hereditatis non est de dividenda hereditate , sed de restituenda cuique heredi parte sua pro indiviso , vel heredi ex asse de restituendo asse . T. 6. c. 40. D.
- Petitio hereditatis quomodo in heredem transmitti possit . T. 7. c. 175. D.
- Petitio bonorum possessionis contra tabulas an rumpat paternum , & pupillare testamentum . Tom. 7. c. 922. B.
- Petitio hereditatis an , & quando detur possessori . T. 7. c. 217. E. & c. 218. A.
- Petitio hereditatis de inofficioso est rescissoria . T. 7. c. 170. C.
- Petitio hereditatis de inofficioso testamento adversus quos detur , T. 7. c. 213. A.
- Petitio hereditatis de inofficioso , & petitio hereditatis ex aliis causis quid differant , & quibus dentur , & adversus quos . Tom. 7. c. 170. D. E.
- Petitio hereditatis est in rem . T. 7. c. 212. E.
- Petitio hereditatis de inofficioso testamento non tantum natis datur , sed etiam postumis . T. 7. c. 171. B.
- Petitio hereditatis in quem detur . T. 7. c. 221. E.
- Petitio mutua , & compensatio idem an sint . T. 7. c. 67. B.
- Petitio hereditatis de inofficioso . T. 8. c. 982. A.
- Petitio hereditatis adversus possessorem ejus hereditatis datur . T. 9. c. 151. A.
- Petitio quid significat . Tom. 9. c. 150. D.
- Petitio hereditatis , & actio in rem specialis in quo differunt , T. 9. c. 171. C. & seq.
- Petitio hereditatis non differt a reivindicatione speciali . Tom. 9. c. 157. B.
- Petitio hereditatis de inofficioso est rescissoria . T. 9. c. 173. C.
- Petitio hereditatis est querela inofficiosi testamenti . Ibid. C.
- Petitio hereditatis . Vide , Hereditas .
- Petitio hereditatis tollitur præscriptione 30. annorum . T. 9. c. 793. A.
- Petitio actoris . Vide , Actoris petitio . Libellus conventionis *ad-journement libellè* .
- Petitio hereditatis est perpetua . T. 9. c. 650. D.
- Petitio hereditatis consistere non potest inter eum , qui possidet pro emptore , & inter eum , qui petit hereditatem . T. 9. c. 158. B.
- Petitio hereditatis non potest esse , nisi inter eos , qui de hereditate invicem controversantur . Ibid. B.
- Petitio hereditatis , & interdictum quorum bonorum in quo differunt . T. 9. c. 1147. C.
- Petitio hereditatis est bonæ fidei . T. 9. c. 159. E.
- Petitio quandoque exactionem significat . Tom. 10. c. 553. D. & c. 716. A.
- Petitio propriè infertur in rem , actio in personam . T. 10. c. 999. A.
- Petitio quo jure sumitur pro quaestione proprietatis . T. 10. c. 920. D.
- Petitio hereditatis est mixta in rem , & in personam . Tom. 10. c. 941. C.
- Petitionis , vel hereditatis dies . Vide , Hereditatis dies .
- Petitioni improbæ opponitur exceptio doli mali . Tom. 4. c. 693. D.
- Petitioni hereditatis duæ sunt actiones , & quæ sint . T. 5. c. 1179. D.
- Petitioni hereditatis quibus casibus locus sit . Tom. 9. c. 151. B.
- Inter petitionem hereditatis , & specialem in rem actionem quatuor differentiarum . T. 3. c. 251. D.
- In petitionem hereditatis quid veniat . T. 3. c. 431. A.
- Petitionem , & obligationem conditio suspendit . T. 4. c. 1445. C. mora suspendit petitionem , non obligationem . Ibid. C.
- Inter petitionem hereditatis , & conditionem differentia quæ . T. 4. c. 889. A.
- Petitionem is non habet , qui tantum retentionem habet . Tom. 4. c. 990. C.
- In petitionem hereditatis venit , quod servus sub conditione dandæ , vel reddendæ pecuniæ , testamento manumissus de peculio heredibus dedit . T. 6. c. 40. B.
- Per petitionem hereditatis non possumus consequi id , quod familiæ excusandæ iudicio consequimur , ut a communiione discedamus . Ibid. C. D.
- Inter petitionem hereditatis , & actionem familiæ excusandæ differentia . Ibid. D.
- In petitionem hereditatis bona fides non patitur , ut pœna veniat , in quam ex casu crevit actio , quæ ab initio simplaria tantum erat . T. 6. c. 30. C.
- In petitionem hereditatis indivisa non veniunt , ut dividantur . T. 6. c. 42. C.
- In petitionem hereditatis venire mancipia , vel pecora , quæ possessor emit ex pecunia hereditatis : vel corpora ipsa , scilicet mancipiorum , aut pecorum , si hereditatis interfuit ea emi , vel pretium eorum , quod sumpsit ex hereditate , si possessor ea sui causâ emit , vel si hereditati necessaria non fuerint . Tom. 6. c. 30. B.
- Petitionem inter , & repetitionem differentia . T. 10. c. 507. B.
- Petitione fortis cessante , cessat quoque usurarum petitio . Tom. 4. c. 982. A.
- In petitione est , quod est in conditione . T. 4. c. 63. A.
- In petitione est fideicommissum ; non in vindicatione . Tom. 4. c. 488. D.
- Petitione hereditatis institutâ ; si post litem contestatam mancipia hereditaria , quæ reus possidebat , vel jumenta , aut pecora demortua sint sine dolo , & culpa possessoris , an eorum periculum ad possessorem pertineat . T. 5. c. 276. A.
- De petitione hereditatis . Tom. 23 c. 170. A. B. & T. 9. c. 150. D. E. & seq.
- Petitione hereditatis qui agit , negat possessorem heredem esse ultra ex parte , vel negat heredem esse ex asse . T. 6. c. 40. E.
- De petitione hereditatis factum Senatusconsultum . T. 9. c. 151. C. D. & seq.
- In petitione hereditatis quæ res veniunt . T. 9. c. 159. E. & c. 160. A. & seq.
- Petitione hereditatis utili heredem emptoris teneri . Tom. 9. c. 163. C.
- De petitione hereditatis . Tom. 9. c. 271. A. qui eâ agit contra heredem scriptum , probare debet vitia testamenti . Ibid. A.
- Petitione hereditatis eum teneri , qui pro herede , vel pro possessore possidet . T. 9. c. 157. E. & seq.
- In petitione hereditatis veniunt fructus omnes quocumque tempore percepti . Tom. 9. c. 159. C. D.
- Petitione hereditatis an possit agi cum eo , qui emit hereditatem a fisco . T. 10. c. 692. D.
- Petitiones mutuas sæpe institui apud iudicem . Tom. 9. c. 334. B.
- Petitiones hereditatis , specialis , & generalis , adversus quos dentur . T. 10. c. 936. A.
- De plus petitionibus . T. 3. c. 183. D. E.
- De plus petitionibus constitutiones Zenonis , & Justiniani . Tom. 3. c. 345. A. B.
- De petitionibus bonorum sublati . T. 2. c. 666. A. & seq.
- De petitionibus mutuis . Tom. 2. c. 1129. D.
- Quæ sunt in petitionibus , actionibus ,

bus, & persequutionibus, in bonis connumerantur. T. 4. c. 1447. C.
 De petitionibus hereditatum iudicabant Centumviri. T. 9. c. 177. E.
 Petitor si provocat; fructus in causa depositi esse non possunt. T. 1. c. 518. E.
 Petitor est, qui agit in rem; actor, qui agit in personam. Tom. 3. c. 183. A.
 Petitor, aut possessor hereditatis an possit conveniri a creditoribus hereditariis. T. 4. c. 75. A.
 Petitor hereditatis an ex causa possit in rem agere. T. 4. c. 74. C.
 Petitor quis dicitur. Ibid. B.
 Petitor an citra metum exceptionis agere possit actione in rem. T. 4. c. 74. E.
 Petitor hereditatis an possit interim agere cum his, qui res hereditarias occupaverunt, id est, res singulas vindicare, quas alii possident. T. 4. c. 74. B. C.
 Petitoris causa est durior, possessoris melior. Tom. 4. c. 278. D.
 Petitoris deterior est conditio, rei est melior. T. 5. c. 139. A.
 Petitori ut in hereditatis vindicatione, sic in singularum rerum vindicatione onus incumbit probandi. T. 3. c. 183. B.
 Petitoria actio. Tom. 4. c. 1447. B.
 Petitur plus quatuor modis. T. 1. c. 262. B. & c. 371. A. & T. 6. c. 814. B.
 Peto, rogo, volo, mando, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
 Petoritum vehiculi genus. Tom. 9. c. 531. B.
 Petronas frater Augustæ, verberibus publicè cæsus, quod altiùs ædes tollendo offenderet luminibus ædium cuiusdam mulieris. T. 10. c. 940. E.
 Divus Petrus primicerius Apostolorum appellatus est. T. 2. c. 901. A. & T. 10. c. 867. E.
 Pharmaca quæ promiscui usus sunt. T. 7. c. 494. E.
 Philantropi. T. 3. c. 309. D.
 Philantropum. T. 2. c. 312. E.
 Philippus Augustus Judæos regno Franciæ exegit. Tom. 6. c. 942. B.
 Philosophi sunt rari. T. 1. c. 1025. E.
 Philosophi munerum civilium vacationem non habent. Tom. 2. c. 757. A.
 Philosophi a quibus muneribus excusentur, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
 Veri philosophi pecuniæ studiosi non sunt. T. 4. c. 866. A.
 Philosophi differentiam faciunt inter totum, & omne; dicentes, totum quantitatis nomen esse, omne numeri; vel totum in sin-

gulis agnosci, omne in multis. Tom. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
 Philosophia universa tantum præcepta regendæ Reipublicæ nos docet, nec attingit singula quæque. T. 1. c. 1351. B. C.
 Philosophia a muneribus patrimonialibus non excusat. Tom. 2. c. 740. C.
 Philosophiæ præceptorum immunitates. T. 2. c. 757. E.
 Philosophiæ, & juris peritia desiderabatur in magistro officiorum. T. 10. c. 846. C.
 Philosophorum inquilini qui sint. T. 3. c. 182. B.
 Philosophos a tutelis vacare. T. 1. c. 1025. D.
 Phoenicia. T. 1. c. 1027. B.
 Piaculum qui contrahit. Tom. 3. c. 614. B.
 Picariæ quænam sint, & quales. T. 2. c. 1326. B.
 Picariæ quid. T. 8. c. 498. D.
 Picariorum reditus sunt regales. T. 2. c. 1326. B.
 Pictores pro putatores. Tom. 8. c. 537. E.
 Pictoris, & pistoris instrumenta. T. 1. c. 434. C.
 Pictorum privilegia. T. 2. c. 767. B.
 Picturæ ingenui ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. B.
 Picturæ in pariete communi quantitas æstimetur. Tom. 7. c. 415. B.
 Pietas exigit luctum ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4. c. 30. C. lex non est, nisi conjuncta sit necessitati. Ibid. C.
 Pietas paterni nominis exigit, dotem filiæ constitui. T. 4. c. 826. A.
 Pietas naturalis patrem obligat præstandis alimentis, imò & præstandæ doti. Tom. 5. c. 883. B.
 Pietas parentum erga liberos dicitur, & patria potestas. Tom. 7. c. 870. C.
 Pietas, & officium, & obsequium in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
 Pietas est gratuita, & officium sequitur, non fructum. Tom. 9. c. 1325. B.
 Pietatis nomine sumptum facere est lucrum. T. 2. c. 1034. C.
 Pietatis gratius nomen, quam potestatis. T. 1. c. 1248. A. & T. 8. c. 183. B. C.
 Pietatis vocabulum gratius est, quam potestatis. Tom. 4. c. 314. A.
 Pietatis causâ data an repeti possint. T. 5. c. 883. B.
 Pietatis causâ solutum, etiamsi non debeatur, repeti non potest. T. 6. c. 55. A. B.
 Pietatis gratiâ quodcumque fit pro alio, ejus non esse repetitio-

nem. T. 9. c. 1322. D.
 Piget, & pudet in quo differunt. T. 3. c. 312. D.
 Res pignerata, quam debitor subripuit, an sit furtiva. Tom. 10. c. 248. A.
 Pignatio rei litigiosæ non valet. T. 2. c. 1137. D.
 Pignationes, quæ dicuntur præfaliæ, & repræfaliæ. T. 9. c. 250. C.
 Pignationes illicitæ, cum vicinus pro convicano teneretur, olim plebisque in locis usurpatæ. Ibid. A. B.
 Pigneratitia actio. Vide, Actio pigneratitia.
 Pigneratitia actio, antequam nata sit, præscriptione tolli non potest. T. 1. c. 1123. B.
 De pigneratitia actione. Tom. 9. c. 294. E. & c. 295. A. & seq.
 Pigneratitia actio non tantum de pignore datur, sed & de hypotheca. T. 10. c. 640. C.
 Pigneratitia actio nullâ præscriptione tolli potest, antequam nata sit: non nascitur autem, antequam debitor pignus repigneravit. Ibid. D.
 A pigneratitia ad hypothecariam an bonum sit argumentum. T. 10. c. 703. A.
 Pigneratitia actio quænam sit. T. 10. c. 1254. B.
 Pigneratitiam actionem de pignore recuperando, quæ debitori competit, non perimi præscriptione longi temporis. T. 9. c. 1043. A.
 Qui pigneravit duobus in solidum rem eandem diversis temporibus, an falsi crimine teneatur. T. 3. c. 374. D.
 Pignora qualiter contrahantur, ac de eorum pactis. T. 1. c. 775. A. B.
 Pignora debitoris si creditor sine auctoritate judicis abduxerit, violentiæ crimen admittit. Tom. 1. c. 392. C. D.
 Pignora, bonorum alienatione vetitâ, excipiuntur. Tom. 3. c. 124. B.
 Pignora tributorum non solutorum causâ capiuntur, & distrahantur. T. 2. c. 685. A.
 Pignora, id est, filii. T. 2. c. 705. B.
 Pignora si creditor eligat, non autem mandatorem, & minoris ea pignora distrahat, an possit reliquum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
 Pignora si non sufficiunt utrique, an jus omnium pignorum primum pertineat ad venditorem, an verò ad eum tantum pro rata illius anni. T. 4. c. 105. E. an interpretatio fiat adversus venditorem, qui legem dixit. Ibid. E.
 Pignora curatoris an capi possint. T. 4. c. 1024. E.

Pigno-

- Pignora**, & hypothecæ liberantur voluntariâ novatione factâ, non etiam necessariâ. T. 4. c. 965. B.
- Pignora** confringere quid sit, & dicatur. T. 5. c. 174. E.
- Pignora** nominum tueri Prætoris est. T. 5. c. 424. B.
- Pignora** non finire, non solvi, non liberari, nisi omnino debito soluto, & teneri, vel si unus tantum nummus resideat ex sorte, qui solutus non sit. T. 6. c. 330. C.
- Pignora** sequelæ, & accessiones sunt principalium obligationum. T. 6. c. 714. A.
- Pignora** obligata pro pensionibus ædium. T. 9. c. 1203. A.
- Pignora** traditione constituuntur. T. 9. c. 1430. D.
- Pignora** liberantur compensatione. T. 9. c. 335. D.
- Pignora** condemnati capta post quod tempus distrahantur in foro sub hasta. T. 9. c. 1092. C. D. & seq.
- Pignora** a creditore distrahi possunt contra obnuntiationem, vel prohibitionem debitoris, si debitor non solvat omnem pecuniam, vel obsignet omnem, atque deponat. T. 9. c. 1233. C.
- Pignora** per apparitores in causam iudicati capiebantur, & ab iis vendebantur. T. 10. c. 694. D.
- Pignora** inter, & venditionem quoad ad legem commissoriam differentia. T. 10. c. 1025. D.
- Pignorari** non potest liber homo. T. 7. c. 30. A.
- De pignerata re a defuncto**; T. 7. c. 545. E. & c. 546. A.
- Pignorata** rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
- Pignoratam rem** si debitor a creditore redimat, quasi suæ reieptor, actione ex vendito non tenetur, & omnia in integro sunt creditoribus. T. 6. c. 91. B. C.
- Pignoratio** servi alieni nihil valet. T. 7. c. 798. A.
- Pignoratitia actio** quomodo debitorum detur. T. 4. c. 928. B.
- Pignoratitia actio** quæ sit. Tom. 5. c. 1105. E.
- Pignoratitia obligatio** quo genere non tollitur. T. 6. c. 77. A.
- Pignoratitia actio** duplex est, alia in rem, alia in personam. T. 7. c. 545. D.
- Pignoratitia actio** in personam quæ est. T. 7. c. 546. E. est duplex, alia directâ, alia contrariâ. Ibid. E.
- De pignoratitia actione**. Tom. 10. c. 972. A. B.
- De pignorato fundo** ab uno ex sociis. T. 7. c. 584. A.
- Pignoris causam** non perimit usucapio. T. 1. c. 1521. E.
- Pignoris, & hypothecæ differentia**. T. 1. c. 253. A.
- Pignoris possessio** sola transit in creditorem. T. 2. c. 1225. D.
- Pignoris possessionem** habet creditor. T. 1. c. 1134. D.
- Pignoris specialis** major est vis, quam generalis. T. 3. c. 508. D.
- Pignoris luendi jus**, quod debitori competit, nullo tempore perimitur. T. 2. c. 481. C.
- Pignoris venditionem** debitor impedire non potest. T. 2. c. 546. B. C. & T. 9. c. 1233. C. D.
- De pignoris luitione**. T. 2. c. 547. C.
- De pignoris remissione a muliere facta** consultatio. T. 1. c. 665. B. C.
- Pignoris duo genera**. T. 1. c. 775. D. & T. 8. c. 770. E. & T. 9. c. 295. A. B.
- De pignoris partu**. T. 2. c. 542. E.
- Pignoris jure** non tenetur fœtus, vel partus ejus rei, quæ pignori data est. T. 1. c. 385. A.
- Pignoris remissio** exceptionis jure resolvit pignus. T. 1. c. 1301. D.
- Pignoris causa** est individua. T. 4. c. 182. D. & c. 928. C. & T. 7. c. 540. B. & c. 767. D. & c. 1365. D. & T. 9. c. 1040. A.
- Pignoris causa** inæqualis inæqualem imputationem exigit. T. 4. c. 1324. B.
- Pignoris jure** potior erit, qui est tempore prior. T. 4. c. 179. A.
- Pignoris causa** dominium non mutat. T. 4. c. 1315. D.
- Pignoris jus** in fundo firmitus est, quam in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A.
- Pignoris datio** intercessionem facit. T. 4. c. 1290. D.
- Pignoris summa** quæ dicitur. T. 4. c. 232. E.
- An pignoris jure**, re evictâ, possit uterque heredum conveniri ab emptore ex stipulatione interposita nomine evictionis. Tom. 4. c. 182. E.
- Pignoris cautio**, sive missio omnibus creditoribus prodest. Tom. 4. c. 1346. B.
- In pignoris venditione**, quæ fit ex pacto, creditor suum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.
- A pignoris actione** non recedit in vitus, quam habet in venditorem pignoris. Ibid. B.
- Pignoris venditione** perimitur pignoris causa jure creditoris facta. T. 4. c. 900. B.
- Pignoris obligationem** confusio non tollit. T. 4. c. 828. E.
- Pignoris remissio** non est donatio. T. 4. c. 651. B.
- Pignoris jus** non potest quæri usucapione, nec jus usufructus, nec jus servitutis, nec jus hereditatis. T. 4. c. 637. E.
- Pignoris jus**. Vide; Jus pignoris.
- Pignoris causa** causam naturalis obligationis conservat. Tom. 5. c. 992. C.
- Pignoris causa** an dividua sit. T. 5. c. 859. D.
- Pignoris causâ** non extinctâ, competit nihilominus actio furti de pignore furto sublato. Tom. 5. c. 591. A.
- Pignoris jus** an posteriorem creditorem sequatur. T. 5. c. 951. A.
- Pignoris possessio** an apud debitorem sit. T. 5. c. 878. C.
- Pignoris dominium** quando debitor acquirit. T. 5. c. 1187. B.
- Pignoris datione** non intelligitur interrumpi usucapio. T. 6. c. 84. C.
- Pignoris emptionem** in persona debitoris non consistere. Tom. 6. c. 91. D.
- Pignoris causam** esse individuum, ut & usurarium. T. 6. c. 330. C. & c. 648. E. & c. 649. A.
- Pignoris genus** fiducia. Tom. 7. c. 626. E.
- Pignoris instrumentum** potest fieri inter consentientes prælatâ die. T. 7. c. 883. A.
- Pignoris vindicatio** personam non obligat. T. 7. c. 546. D.
- Pignoris jus** an dominus exsequi possit. T. 7. c. 379. E.
- Pignoris die** prælatâ, instrumento inter debitorem, & creditorem conscripto, an debitor teneatur falsi nomine aliis creditoribus. T. 7. c. 883. A.
- Pignoris capio** a quibus rebus incipere debeat. T. 8. c. 647. A.
- Pignoris contrahendi** qui mos fuerit. T. 7. c. 1382. E.
- Pignoris datione** an rite cœpta usucapio interrumpatur, vel interpelletur. T. 8. c. 301. B.
- Pignoris alienatione** factâ sine consensu creditoris, pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.
- Pignoris distractio** non impeditur; nisi debitor luat pignus in solidum solutâ omni pecuniâ. T. 9. c. 1235. E.
- In pignoris persequutione** prior creditor hypothecarius potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & seq.
- Pignoris dominium** eum non fieri; qui pro debitore animo negotiorum gestor solutâ pecuniâ, & usuris pignus liberavit. Tom. 9. c. 1198. C.
- Pignoris retentio** pro usuris. T. 9. c. 338. E.
- Pignoris retentionem, & persequutionem** creditoris competere ob pecuniam hypothecariam. Tom. 9. c. 1228. A.
- Pignoris distractionem** impedit nuda oblatio. T. 9. c. 1232. B.
- De pignoris possessione**. Tom. 9. c. 1008. A.
- De pignoris retentione, & persequutione**. T. 9. c. 1228. A.
- Pignoris evictionem** creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B. C. & seq.
- Pignoris luendi jus**, quod debitori competit, an præscriptione 40. annorum tollatur, an triginta anni sufficient. T. 9. c. 1042. B.
- Pignoris depositum**. T. 9. c. 350. A. Vide, Depositum.
- Pignoris obligatio** nudo pacto; vel expresso, vel tacito remitti, atque dissolvi potest. T. 9. c. 1226. A.

Si pignoris conventionem numeratio pecuniæ sequuta non fuerit. T. 9. c. 1237. D. E.
 Ut pignoris venditio a creditore facta valeat, multa desiderantur. T. 9. c. 232. A.
 In pignoris venditione quæ observanda sunt. Tom. 9. c. 1193. D.
 De pignoris capione. T. 9. c. 242. B.
 De pignoris remissione. Tom. 9. c. 325. C. & c. 1226. A. B. & seq.
 De pignoris partu, & omni causa. T. 9. c. 1224. C. D. & seq.
 De pignoris luitione. T. 9. c. 1235. E. & seq.
 Pignoris luitio an tollatur præscriptione triennii. Tom. 9. c. 301. D.
 Pignoris luendi jus est perpetuum. T. 9. c. 1042. E.
 Pignoris lege si id actum sit, ut si ad diem pecunia soluta non sit, creditori liceat pignus distrahere, hoc pacto non admittitur debitori actio pigneratitia adversus creditorem. T. 9. c. 297. D.
 Pignoris jus est, ut omnem pecuniam solutam esse oporteat, antequam pignus ex ulla parte solvatur. T. 9. c. 1040. A.
 In pignoris causa priorem creditorem esse potiorum posteriori. T. 9. c. 1042. A.
 Pignoris causa. Vide, Causa pignoris.
 Pignoris obligationem per liberam personam nobis non acquirit. T. 9. c. 1195. C.
 Pignoris obligationem non contrahunt servi, nisi pro modo pecuniarum. T. 9. c. 311. A.
 Pignoris fructus an in debitum imputentur. T. 9. c. 296. A.
 Pignoris usucapio conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.
 Pignoris vindicatio ad quem extenditur. T. 9. c. 1301. B. C.
 Pignoris remissio. Vide, Remissio pignoris.
 Pignoris partus. Vide, Partus pignoris.
 Pignoris causa a dominio separata est. T. 10. c. 248. E.
 Pignoris capiendi jus an sit municipalibus magistratibus. Tom. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
 Pignoris liberandi jus præscriptione an tollatur. Tom. 10. c. 693. C.
 Pignoris capiendi jus solis magistratibus Populi Romani competit. T. 10. c. 701. B.
 Pignoris captionem an habeat magistratus municipalis. Tom. 10. c. 872. C.
 Jure pignoris non dominus dominum facit. T. 10. c. 970. A.
 Pignoris nomen civile est. T. 10. c. 972. D.
 Pignoris obligatio, & actio hypo-

thecaria ex qua causa nobis adquirantur. T. 10. c. 979. B.
 Pignoris corporalis captionem sequitur distractio. T. 10. c. 1224. A.
 In pignoris persequutione debitor superatur a creditore. T. 10. c. 1253. E.
 Pignori quæ res obligari possunt, vel non, & qualiter pignus contrahitur. T. 2. c. 537. C. D.
 Pignori quæ res obligari non possunt. T. 1. c. 777. A.
 Pignori prædia, vestes, & vasa Ecclesiæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
 Pignori servus datus si creditori furtum fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.
 Pignori non est foetus, vel partus, nisi hoc inter contrahentes convenerit. T. 1. c. 385. A.
 Pignori obligare solius domini est. T. 4. c. 1283. A.
 Pignori obligari potest usufructus tam a domino proprietatis, quam ab usufructuario. T. 4. c. 1329. D.
 Pignori, vel fiduciæ dari non potest liber homo. T. 4. c. 1467. D.
 Pignori accepta prædia non continentur legatis prædiis. Tom. 4. c. 1123. D.
 Pignori mihi esse non potest res mea. T. 4. c. 1289. B.
 Pignori cum sylva obligata est, quæ obligata intelligantur. Tom. 5. c. 425. C.
 Pignori obligatæ rei an legatum valeat. T. 7. c. 1047. A. quis cam luere debeat. Ibid. A.
 Pignori obligata res legata si distracta fuerit a creditore, an heres æstimationem ejus legatario præstare debeat. Ibid. A.
 Pignori res obligata an per fideicommissum, & damnationem relinqui possit. T. 7. c. 1046. D.
 Pignori esse res in vectas in horreum, si conductoris sint. T. 7. c. 609. B.
 Pignori incumbere melius est, quam in personam agere. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C.
 Pignori obligari non possunt servitutes. T. 9. c. 1204. A.
 Pignori opponuntur quæcumque jura, & quæcumque res incorporales. Ibid. D.
 De pignori dato servo manumisso. T. 9. c. 961. C. D. & seq.
 Pignori intelligitur esse obligata militia. T. 9. c. 1200. B.
 Pignori obligatis rebus pluribus, & unius pignore remisso, alias res in obligatione manere. Tom. 9. c. 325. D.
 Si pignori data sit communis res. T. 9. c. 1220. D. E.
 Pignori esse non potest liber homo jure civili. T. 9. c. 1198. D.
 Si pignori obligavi bona mea simpliciter, intelligor obligasse non

tantum præsentia, sed futura. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
 Pignori non capiuntur ex causa judicati annonæ, salaria, & stipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1093. B.
 Quæ pignori res obligari possunt, vel non. T. 9. c. 1206. D. E. & seq.
 Si pignori aliena res data sit. T. 9. c. 1203. A. B. & seq.
 Quod non potest pignori dari per traditionem, de eo non potest conveniri, ut hypotheca sit. T. 10. c. 1023. A.
 Ex pignore percepti fructus in sortem imputantur. T. 3. c. 320. C.
 De pignore prætorio. T. 2. c. 541. B. & T. 3. c. 132. D. E.
 In pignore plus est cautionis, & securitatis, quam in persona. T. 4. c. 1294. E.
 In pignore, quod filius emit ex re patris, sive ex peculio profectio, patronus jure bonorum possessionis contra tabulas an habeat partem domini, quæritur. T. 4. c. 930. B. ratio quæ. Ibid. C.
 In pignore quod, & quale sit jus priorum, & posteriorum creditorum. T. 5. c. 950. D. E. & seq.
 In pignore usucapio non interrumpitur rogatione precarii. T. 6. c. 86. A.
 Pignore, vel hypothecâ a creditore venditâ sub pacto revendendi, & redimendi, posse creditorem pignus redimere, sed non etiam debitorem, cui nec creditor pacisci potuit. T. 6. c. 61. C.
 In pignore prior est potior. T. 7. c. 365. D.
 De pignore prætorio, & ut in actionibus etiam debitorum missio prætorii pignoris procedat. T. 9. c. 1221. A. B. & seq.
 De pignore conventionali, Ibid. c. 1221. B.
 Si pignore vendito agatur. T. 9. c. 1234. A. B. & seq.
 In pignore qui potiores habentur. T. 9. c. 1209. C. D. & seq.
 De pignore rei mobilis non est actio hypothecaria ex nudo pacto moribus nostris. T. 9. c. 1041. D.
 De pignore dato nullâ mentionem factâ distrahendi, vel non distrahendi. T. 9. c. 1194. A.
 De pignore usucapto. Tom. 9. c. 1191. A. B.
 De pignore, quod initio fuerat contractum nudo pacto, an detur actio pigneratitia. T. 10. c. 972. D.
 Pignorum capio sufficit, nec vincula, aut tormenta sunt adhibenda. T. 2. c. 685. B.
 Pignorum datio in vicem satisfactio nis est. T. 5. c. 796. D.
 Pignorum an alia sit causa, & alia fidejussoris. T. 6. c. 630. E.
 Pignorum distractio, non solvente

- debitore, est pignorum extrema linea . T. 9. c. 1229. E.
- Pignorum captio nec est infamia, nec injuria, T. 9. c. 1127. C. D. proscriptio, & distractio bonorum debitoris infert infamiam, Ibid. C.
- Pignorum possessores potiores sunt. T. 9. c. 244. C.
- De pignorum pactis, & de lege commissoria in pignoribus rescindenda, T. 9. c. 1239. D. E.
- De pignorum evictione. Vide, Evictio pignorum.
- De pignorum distractione, Tom. 9. c. 1229. E. & seq.
- Pignorum retentio non est, nisi post biennium. T. 10. c. 449. A.
- In pignoribus distrahendis creditor bonâ fide versetur. T. 2. c. 546. D.
- Pignoribus plus esse cavere, quam fidejussoribus. T. 8. c. 673. C. & c. 752. D.
- De pignoribus, & hypothecis, T. 9. c. 1185. A. B. & seq.
- In pignoribus lex commissoria est improbata, & cur. Tom. 9. c. 1240. C.
- Pignoribus captis magistratus municipalis contumaces, & inobedientes jus coercendi habet. T. 9. c. 1194. B. C.
- In pignoribus distrahendis creditor sinceriter, & bonâ fide debet versari, T. 9. c. 1234. A.
- Pignoribus si pro te cavero, habebis hypothecariam. T. 10. c. 651. A.
- De pignoribus obligatis locatione prædii urbani, vel rustici. T. 10. c. 1044. D. E.
- Pignus quid, T. 1. c. 764. B. & T. 2. c. 235. E. & T. 8. c. 647. A. & T. 9. c. 295. E.
- Pignus ut ab hypotheca differt, T. 2. c. 535. A.
- Pignus aliud est, aliud hypotheca, aliud fiducia, & aliud *evictionis*. T. 2. c. 1208. B.
- Pignus prætorium constituit in possessionem missio, T. 1. c. 1142. D.
- Pignus rei alienæ non valere. T. 1. c. 1491. D. & T. 8. c. 614. C.
- Pignus rei alienæ convalescit adquisitione domini, T. 1. c. 1491. E.
- Pignus re eadem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
- Pignus aut prætorium, aut conventionale, & quid habeant commune. T. 1. c. 1142. D.
- Pignus prætorium quid. Tom. 3. c. 132. D.
- Pignus manifestarium, & tacitum. T. 2. c. 536. A.
- Pignus in causa judicati factum. T. 2. c. 542. A.
- Pignus creditor pignori obligare potest. T. 2. c. 542. C.
- Pignus perimitur novatâ debiti obligatione. T. 2. c. 544. B.
- Pignus perimitur distractione pignoris factâ a creditore. Tom. 2. c. 545. C.
- Pignus quibus modis contrahitur. T. 1. c. 920. A.
- Pignus conditione pendente rectè contrahitur, nec invito creditore solvi potest. T. 1. c. 1489. E. & c. 1490. A.
- Pignus propriè possidet creditor, non debitor. T. 1. c. 1401. D.
- Pignus propriè creditæ pecuniæ vinculum, T. 3. c. 308. D.
- Pignus debitor creditori vendere potest, fiduciam non potest. T. 1. c. 390. D.
- Pignus cur creditor possidet. T. 1. c. 946. D.
- Pignus venire in potestatem creditoris hodie non necesse est. T. 1. c. 1138. E.
- Pignus simpliciter acceptum creditor distrahere non potest, nisi ter denuntiaverit debitori suo. T. 1. c. 384. D. E.
- Pignus debitor si subtrahit, tenetur furti. T. 1. c. 410. C.
- Pignus si minoris vendiderit creditor, residui petitio creditori superest. T. 1. c. 390. B.
- Pignus est inutile, quod alii vendi non potest. T. 3. c. 427. E. & c. 428. A.
- Pignus propter sortem chirographariam retineri potest, propter usuras chirographarias non item. T. 3. c. 131. D. E.
- Pignus idem si duobus fuerit oblatum, quid juris. T. 1. c. 391. D.
- Pignus quibus modis solvitur. T. 1. c. 777. E.
- Pignus ipso jure redditio resolvit. T. 1. c. 1301. D.
- Pignus a debitore subreptum usucapi potest, hypotheca non item. T. 1. c. 1115. C.
- Pignus debitoris, & creditoris gratiâ datur. T. 1. c. 193. D.
- Pignus an finiatur rei pigneratæ mutatione. T. 3. c. 677. B.
- Pignus non mutatur, nec perimitur usucapione. Tom. 4. c. 637. B.
- Pignus rei alienæ non est. Tom. 4. c. 1282. E.
- Pignus an liberetur principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
- Pignus prætorium a conventionali quid differt. T. 4. c. 1275. E. quando inter se conveniunt. Ibid. c. 1276. B.
- Pignus vendere non cogitur creditor invitus. T. 4. c. 933. A.
- Pignus & fidejussorem qui accepit, quando pignus, & quando fidejussorem convenire potest. T. 4. c. 961. E.
- Pignus, vel usufructus non perimitur, nec mutatur usucapione. T. 4. c. 637. B.
- Pignus prætorium constituitur, quando creditores mittuntur in possessionem bonorum debitoris. A. 4. c. 1275. D.
- Pignus contrahitur non tantum traditione, sed etiam nudâ conventionem, T. 4. c. 178. C.
- Pignus obligationem præcedere potest, sicut fidejussio. T. 4. c. 180. B.
- Creditor primus vendendo pignus etiam secundi creditoris pignus perimit, consentiendo autem vendenti debitori pignus secundi non perimit. T. 4. c. 952. C.
- Pignus, quod alii vendi nequit, inutile est. T. 4. c. 567. C.
- Pignus rei alienæ non valet, convalescit tamen adquisitione domini. T. 4. c. 95. D.
- Pignus est sequela principalis obligationis, ut fidejussor. Tom. 4. c. 180. B.
- Pignus semper manet in dominio debitoris. T. 4. c. 930. C.
- Pignus rerum mobilium triennii præscriptio perimit, Tom. 4. c. 1287. D.
- An pignus teneatur in usuras usurarum, quas priori auditori solvit debitor. T. 4. c. 970. C.
- Si pignus venditum sit a creditore suo jure, & debitor ab eo minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.
- Pignus si subreptum sit creditori, actio furti datur ei non tantum adversus extraneum, sed & adversus debitorem dominum rei furtivæ. T. 4. c. 231. D.
- Pignus a creditore alii creditori suo pignori obligari potest. Tom. 4. c. 930. E. ratio hujus quæ. Ibid. c. 931. A.
- Pignus inane est, cujus nulla est actio. T. 4. c. 1285. D.
- Pignus rei alienæ est nullum. T. 4. c. 1290. D. & T. 7. c. 609. B.
- Pignus subreptum a debitore. Vide, Debitor.
- Pignus prætorium constituitur in rem. T. 5. c. 772. E.
- Pignus remissum videtur cautione principali reddita. T. 5. c. 48. D.
- Pignus convalescere quando dicatur. T. 5. c. 945. E.
- Pignus qua ex causa revocari potest. T. 5. c. 811. D.
- Pignus est accessio principalis obligationis. T. 5. c. 48. D.
- Pignus inutile est, quod emptionem, & venditionem non recipit, quod distrahere mihi non licet. T. 5. c. 810. C. D.
- Pignus in re mea non mutat dominium. T. 5. c. 466. E.
- Pignus prætorium, & conventionale quomodo differunt. T. 5. c. 811. C.
- Pignus pro parte liberari an possit. T. 5. c. 859. D.
- Pignus qua actione vindicetur. T. 5. c. 374. A.
- Pignus quando creditor vendit voluntate debitoris, id est, ex pacto. T. 5. c. 961. B.
- Pignus rei alienæ an valeat. T. 5. c. 947. B.

Pignus pignori an dari possit . T. 5. c. 956. C.
 Pignus quod utile , & quod inutile est . T. 5. c. 810. D.
 Pignus an sine traditione constitui possit . T. 5. c. 730. B.
 Pignus tacitum facilius tollitur , quàm obligatio principalis . T. 5. c. 527. A.
 Pignus rei suæ consistere non potest . T. 6. c. 307. B.
 Pignus contrahitur nudâ conventionione , nudo pacto , jure prætorio . T. 6. c. 315. D.
 Pignus rei suæ in persona domini non consistit . Tom. 6. c. 316. B.
 Pignus prætorium non perimitur impletâ usucapione ab herede . T. 6. c. 323. A.
 Pignus prætorium quale . Ibid. A. missio in possessionem constituit pignus prætorium . Ibid. A.
 Pignus duobus modis contrahi potest , nudo consensu , & re . T. 6. c. 233. A.
 Pignus non mutat dominium . T. 6. c. 29. D.
 Pignus liberatur jurejurando . T. 6. c. 76. D. E.
 Pignus creditor re verâ solus possidet , debitor omnino non possidet . T. 6. c. 84. C.
 Pignus si creditor acceperit , & amiserit ejus possessionem , quid fiet . T. 6. c. 57. D. E.
 Pignus traditum a debitore creditori si debitor subripiat ante solutionem , actione furti tenetur . Tom. 6. c. 145. E. & c. 146. A.
 Pignus non constituit sola destinatio , sed conventio tantum , vel traditio . T. 6. c. 537. D.
 Pignus quandonam contrahatur utiliter . Ibid. C.
 Pignus in pecunia consistere potest . T. 7. c. 626. D.
 Pignus est creditum . T. 7. c. 631. E.
 Pignus , sive hypotheca testamento potest constitui . T. 7. c. 540. D. E.
 Pignus an valeat ex testamento , item an ejus causa maneat superato herede debitoris . Tom. 7. c. 1042. A.
 Pignus in solidum obligatum est , si vel nummus unus resideat . T. 7. c. 1365. C.
 Pignus naturale quod vocatur . T. 7. c. 1030. B.
 Pignus nullum est , si tempore conventionis non fuit in bonis debitoris . T. 7. c. 877. C.
 Pignus prætorium in quibus constituitur . T. 7. c. 1309. B.
 Pignus rei alienæ an convalescat , si is , qui rem alienam pigneravit , domino heres extiterit . Tom. 7. c. 811. B.
 Pignus non dissolvitur , nisi solutâ totâ pecuniâ . T. 7. c. 1365. C. D.

Pignus , si nummus unus solutioni desit , non liberatur . Tom. 7. c. 767. D.
 Pignus testamento an rectè constituitur legatorum nomine . T. 7. c. 1308. D.
 Pignus totum obligatum manet , etiamsi unus nummus solutioni desit . T. 7. c. 767. D.
 Pignus , quod traditione constituitur , possidetur a creditore , hypotheca non possidetur . T. 7. c. 609. B.
 Pignus , & dominium nihil habent commune . T. 7. c. 584. B.
 Pignus non posse liberari pro parte . T. 7. c. 1365. C.
 Pignus nudo pacto contrahitur , non eodem dissolvitur . T. 8. c. 679. C. & c. 770. E.
 Pignus tantum securitatis causâ datur . T. 8. c. 777. A.
 Pignus an contrahatur re , aut nudo consensu . T. 8. c. 324. E.
 Pignus an dominium mutet . T. 8. c. 320. B.
 Pignus cur detur . Tom. 8. c. 322. C.
 Pignus cur non additur contractibus , ex quibus solo consensu obligationes fiunt . Tom. 8. c. 324. E.
 Pignus in quibus rebus consistit . T. 8. c. 319. C.
 Pignus an debitor possidere intelligatur , cujus possessionem cessit creditori . T. 8. c. 286. B.
 Pignus pignorari potest a creditore . T. 8. c. 614. D.
 Pignus propriè in qua re sit . T. 8. c. 647. A.
 Pignus unde deducitur . Tom. 8. c. 647. A.
 Pignus prætorium maxime distat a conventionali . Tom. 9. c. 1211. B.
 Pignus prætorium sequitur jus , & conditionem personalis actionis , non etiam conventionale . Ibid. B.
 Pignus potest retineri ob chirographariam sortem , non ob chirographariam usuram . T. 9. c. 338. D. E.
 Pignus inutile est , quod creditor distrahere non potest , aut cujus non sit emptorem inventurus . T. 9. c. 1204. B.
 Pignus licet teneat creditor , id tamen sibi non possidet , sed illud debitor possidet per eum . T. 9. c. 1193. A.
 Pignus quando potest repeti . Ibid. A.
 Pignus prætorium quo genere constituitur . Tom. 9. c. 139. E. & c. 1127. A. & c. 1210. E.
 Pignus judiciale quomodo constituitur . T. c. 1211. B. differt a pignore prætorio . Ibid. C.
 Pignus non confirmat oblatio sola , & nuda . T. 9. c. 1198. E.
 Pignus solvi non tantum soluto debito , sed eo etiam oblato , & de-

posito . T. 9. c. 302. D.
 Pignus , & fidejussor in quo differunt . T. 9. c. 544. E.
 Pignus aut re constituitur , aut pacto . T. 9. c. 295. A.
 Pignus semel remissum nunquam restituitur , nisi novo pacto . T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
 Pignus non tantum remissione perimitur , sed etiam novatâ debiti obligatione . T. 9. c. 1227. A. B.
 Pignus non liberatur , si vel unus nummus tantum superfit ex sorte , qui debeat . Tom. 9. c. 1190. E.
 Si pignus captum sit in causa judicati . Tom. 9. c. 1222. C. D. & seq.
 Pignus in causa rei judicatæ captum in quo differt a pignore prætorio . T. 9. c. 1222. D. E.
 Pignus , vel hypotheca in quibus causis tacite contrahitur . T. 9. c. 1200. D. E. & seq.
 Si pignus pignori datum sit . T. 9. c. 1223. E. & c. 1224. A.
 Pignus rei alienæ non consistit . T. 9. c. 1203. B. C. & c. 1224. B.
 Pignus debitoris gratiâ contrahitur . T. 9. c. 1197. C.
 Pignus remissione , & novatione voluntariâ perimitur . T. 9. c. 1227. C.
 Pignus distractione rectè factâ a creditore , cui pignus jure obligatum sit , perimitur . Tom. 9. c. 1229. E. & seq.
 Pignus tueri ob chirographariam pecuniam . T. 9. c. 1227. A. B. & seq.
 Pignus non est pignus , nisi quandoque distrahi possit . Tom. 9. c. 1231. B.
 Pignus , quod creditor datum habet pignori , obligare potest creditori suo . T. 9. c. 1223. E.
 Pignus non perimitur usucapione . T. 9. c. 1192. D.
 Pignus-re , & pignus consensu contractum differunt . T. 9. c. 1193. C.
 Pignus , & commodatum in quo differunt . Tom. 9. c. 1197. D. E.
 Pignus qualiter contrahitur . T. 9. c. 1208. E.
 Pignus , & hypotheca nihil inter se differunt . T. 9. c. 1186. C. D. & c. 1286. A.
 An pignus ob turpem causam contrahatur . T. 9. c. 236. B.
 Pignus , & hypotheca quando non differunt . Tom. 9. c. 961. C. D.
 Pignus nullâ societate dominio , proprietative conjungitur . Tom. 9. c. 1192. B.
 Pignus non tantum expressim contrahitur , quod appellatur manifestarium pignus , sed contrahitur etiam tacite ex justa præsumptione . T. 9. c. 1200. D.
 Pignus pacto contrahitur . Ibid. D.

- Pignus naturale.** T. 9. c. 1198. D.
- Pignus depositum** dicitur apud creditorem. T. 9. c. 295. A.
- Pignus** quod pacto constituitur, non deponitur, & hypotheca dicitur proprie. T. 9. c. 295. B. & T. 10. c. 428. A. B.
- Pignus** in debitum non imputatur. T. 9. c. 296. A.
- Si pignus venderit antiquior creditor. T. 9. c. 1220. A. B.
- Pignus** sibi addicere non potest creditor, & cur, T. 9. c. 1238. B.
- Pignus contractus** est. Tom. 10. c. 389. B.
- Pignus**, quod est obligatum in fortem, quomodo tacite censeatur in usuras. T. 10. c. 428. B.
- Pignus** an sit bonæ fidei. Tom. 10. c. 531. E.
- Pignus** ob turpem causam non contrahitur, ut nec fidejussor recte datur. T. 10. c. 630. C.
- Pignus** sibi obligatum uxor an viro remittere possit. T. 10. c. 643. C.
- Pignus prætorium** quodnam sit. T. 10. c. 705. A.
- Pignus** traditione constituitur. T. 10. c. 972. A. an sit contractus. Ibid. B.
- Pignus** rei alienæ convalescit adquisitione dominii. Tom. 10. c. 1020. D.
- Pignus** inutile est, quod alii distrahi non potest sui consequendi causâ. T. 10. c. 1023. E.
- Pignus** quomodo liberatur. T. 10. c. 1053. E.
- Pignus** est accessio fortis. T. 10. c. 1097. C.
- Pila lapidea** quid. T. 9. c. 1052. D.
- Pilatus** procurator in Syria. T. 2. c. 85. C. & T. 3. c. 549. B.
- Pilatus** an fuerit procurator Cæsaris in Syria. T. 10. c. 95. B. & c. 931. B.
- Pilatus** legatus dicitur a Lactantio. T. 10. c. 95. D.
- Pilenta** quæ sunt. T. 3. c. 381. C.
- De pilei** impositione. T. 3. c. 73. C. D.
- Pilei** impositione servi fiebant liberi. T. 9. c. 945. C.
- Piratæ** qui sint. T. 5. c. 537. A.
- Piscandi** jus commune. Tom. 1. c. 1137. E.
- Piscandi** jus ubinam omnibus commune. T. 8. c. 929. A. & c. 935. B.
- Piscari** in alieno lacu, stagrove jure Romano licet. T. 3. c. 89. D. E.
- Piscari** in mari ante ædes suas qui me prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
- Piscari** an liceat in diverticulo fluminis. T. 7. c. 437. B.
- Piscari** an liceat in flumine publico. Ibid. B.
- Piscari** an liceat in piscina, vel lacu alieno. Ibid. B.
- Piscatio thynnaria.** T. 3. c. 702. A. & T. 5. c. 807. A.
- Piscationum** reditus sunt regales. T. 2. c. 1325. B.
- Pisces**, qui sunt in lacu, vel stagno non sequuntur emptorem fundi; secus, qui in piscinas a nobis coniecti sunt. T. 5. c. 715. D.
- Pisces** præcipue ali aquâ dulci, etiam in medio mari. Tom. 7. c. 813. C.
- Pisces**, qui sunt in piscina ædium venditarum, vel fundi venditi, ædium, vel fundi non esse. T. 7. c. 780. C.
- Pisces** cu jusnam sint. T. 8. c. 929. D.
- Piscina.** T. 5. c. 715. E.
- Piscinam** qui emerit, an etiam pisces emisse videatur. T. 8. c. 262. D.
- Piscium** possessio qualis sit. T. 5. c. 715. D.
- Piscium** mutuuum contrahi posse Varro 3. de re rustica. Tom. 5. c. 397. C.
- Pistorum** erant servi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
- Pistorum**, & fundi dotales sub cujus cura magistratus olim fuerint. T. 10. c. 856. D.
- De pistoribus**, & catabolensibus. T. 3. c. 459. C.
- Pistorum** in Urbe fuit certum corpus. T. 2. c. 807. A. & T. 3. c. 459. C.
- Pistorum** per officinas discurrerat Præfectus annonæ, & munditiam panis exigebat. T. 10. c. 856. D.
- Pittacia** quæ proprie sint. Tom. 1. c. 530. B. & T. 2. c. 962. C. & T. 10. c. 741. E.
- Pix fossilis.** T. 2. c. 1326. B.
- Placet** est verbum solenne in sententiis judicium. T. 6. c. 734. A.
- Placitum Principis** lex est. Tom. 4. c. 847. E.
- Placitum commune militantium.** T. 9. c. 1200. A.
- Plaga**, & ejus interpretatio quæ. T. 9. c. 1138. C.
- Plagiarii**, lavernæ, & fraganæ. T. 2. c. 602. C.
- Plagiarii** qui dicuntur. Tom. 9. c. 1439. A. B.
- De plagiariis** lex Cornelia, & Fabia. T. 9. c. 1438. E.
- Plagiarius** ab uxore separari potest. T. 2. c. 1073. D.
- Plagiarius** dicitur suppressor. T. 10. c. 726. D.
- Plagii** pœna quænam sit, & quantâ. T. 5. c. 681. D.
- Plagium** quid. T. 1. c. 875. E. & T. 2. c. 602. C. & T. 9. c. 1456. D.
- Plagium** fit sine furto. T. 9. c. 1456. C.
- Plagium** est venditio civis Romani. T. 9. c. 1438. E.
- Plagium** a patre commissum. T. 9. c. 979. E.
- Plagium** arguere, ubi dolus malus abest, non nisi maligni calumniæ atoris est. T. 10. c. 218. C.
- Plagium** est crimen suppressi hominis. T. 10. c. 726. D.
- Planaria** interpellatio, planarii conflictus. T. 2. c. 789. E. & c. 790. A.
- Plangianum** Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Plangianum.
- Unde** de plano recte legi possit. T. 3. c. 184. C.
- De plano** jus dicentem non stetitisse, sed sedisse. T. 8. c. 236. A.
- Planta** quo jure retineri possit. T. 8. c. 940. B. C.
- Plautus** dicit modò *resolvere*, modò *rem solvere*: sic DD. ajunt *rem præstare*, & *repræstare*, id est, solvere. T. 4. c. 235. C.
- Plebani** de Pisis oppido Lucæ vicino. T. 6. c. 1039. B.
- Ex plebe** Principes assumebant homines litteratos, per quos recitarent in Senatu orationes, epistolas, libellos, placita sua. T. 10. c. 845. E.
- Plebeis** non dabatur aditus in Senatuum. T. 10. c. 845. E.
- Plebejorum** divisio apud Romanos. T. 8. c. 646. D.
- Plebejos** potius evehere, quàm Senatores, animus semper fuit Principibus. T. 10. c. 842. D.
- De** iis, qui plebem audent colligere contra rempublicam. Tom. 9. c. 1455. C.
- Plebis**, & civitatum defensores quinam erant Romæ, & in municipiis. T. 10. c. 609. D.
- Plebiscita** an leges dicantur. T. 10. c. 485. A.
- Plebiscitum** quidnam proprie sit. T. 8. c. 893. C. in quo differat plebs a populo. Ibid. C.
- Plebs** opprimitur indebitis immunitatibus. T. 10. c. 816. E.
- Plegiarii** qui. T. 6. c. 897. C.
- Plena** pubertas. T. 5. c. 156. D.
- Plena** vacatio est, cum conceditur vacatio militiæ, munerisque. T. 8. c. 499. C.
- Pleni** dominii pars est ususfructus. T. 8. c. 505. C.
- Plenissime** in L. 2. ad Senatusconsultum Vellejanum. T. 5. c. 447. B.
- Pleraque** palàm licent, quæ clam non licerent. T. 4. c. 1494. E. qui errat, non contemnit jus. Ibid. c. 1495. B.
- Pleraque** ex continenti licent, quæ non licerent post temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
- Pleraque** sunt generaliter vera, quæ sumpta specialiter falsa sunt, & contra. T. 4. c. 449. E. quid est abstulisse litis ætimationem. Ibid. c. 451. C.
- Plerumque** quodcumque peti potest, etiam compensari potest. T. 4. c. 577. D. aliquando & quæ peti non possunt, saltem compensari possunt. Ibid. D. quandoque

doque ea, quæ peti possunt, compen-
sari nequeunt. Ibid. E.
Plinius scribit, vasorum defectu sæ-
pe vina effusa fuisse. Tom. 7. c.
1455. B.
Plumarii qui sunt. T. 2. c. 768.
C. D.
Plumbatæ quod verberum genus.
T. 2. c. 678. E.
Plumbatura non facit confusione m.
T. 1. c. 68. A.
Plumbatura, & ferruminatio in quo
differunt. T. 7. c. 605. D.
Plumbum est ædium. T. 8. c. 652.
D.
Plumbum sequitur emptorem ædi-
um. Ibid. D.
Plura sunt genera vindicationum. T.
5. c. 374. A.
Pluralitas beneficiorum inhibetur.
T. 6. c. 988. A. nisi ex dispensa-
tione summi Pontificis. Ibid. D.
Pluralitas beneficiorum quo casu
admittenda. T. 6. c. 999. D.
Sub plurativo numero, si sine libe-
ris, testator etiam singularem
comprehendit, quod & usus lo-
quendi admittit. T. 4. c. 1189.
E. & c. 1190. A.
Plurativus casus dualem complecti-
tur. T. 9. c. 488. D.
Plures fidejussores unius tutoris be-
neficium divisionis non habent.
T. 4. c. 322. D. E. excepto uno
casu. Ibid. c. 323. A. ratio diffe-
rentiæ quæ. Ibid. B. C.
Plures tutores beneficium divisio-
nis habent exceptis quibusdam
casibus. T. 4. c. 322. A. B. ratio
diferentiæ quæ. Ibid. c. 323. B.
C.
Plures eandem rem eidem præstare,
æquitas non patitur. T. 5. c. 805.
D. E.
Plures cum in unam summam con-
demnantur, an sit una sententia.
T. 10. c. 796. B. C.
Plurimum quid sit. T. 10. c. 751. C.
Actio, quæ datur in quod pluris inte-
rest, an sit pœnalis. T. 10. c. 130. E.
Plurium facta plures pœnas exi-
gunt. T. 10. c. 746. D.
Plus petitur quatuor modis. T. 1.
c. 262. B. & c. 371. A.
Plus petens causâ cadebat. Ibid. A.
De plus petitionibus constitutiones
Zenonis, & Justiniani. Tom. 3. c.
345. A. B.
Plus juris nemo in alium transferre
potest, quàm ipse habet. T. 4. c.
7. D. & T. 9. c. c. 472. D.
Plus cautionis est in re, quàm in
persona. T. 4. c. 334. B.
Plus est donare habitationem, quàm
locare. T. 4. c. 501. E.
Plus est esse dominum, quàm pa-
trem. T. 4. c. 400. C.
Plus est exigere, quàm agere. T. 4.
c. 550. C.
Plus est inducere nomen heredis,
quàm dicere. T. 4. c. 417. B.
Plus est facere, quàm dicere. Ibid.
C.
Plus est in re, quàm in opinione. T.

4. c. 504. D.
Plus petitur multis modis, & qui
sunt hi modi. Tom. 4. c. 77.
A.
Plus petitur, cum malè agitur. Ibid.
A.
Non plus esse debet in stipulatione,
quæ novat causam emptionis,
quàm in iudicio empti, aut ven-
diti: minus potest esse. T. 4. c.
668. D.
Plus habitationi inesse videtur, quàm
usui nudo. T. 4. c. 502. A.
Plus petere videtur, qui præmatu-
rè petit. T. 4. c. 679. C.
Plus actum, minus dictum intelli-
gitur. T. 4. c. 990. E.
Plus est cautionis, & securitatis in
re, seu pignore, quàm in persona.
T. 4. c. 1294. E.
Plus est in ære alieno, quàm in
quæstu. T. 4. c. 1103. E.
Plus peccat qui facit, quàm qui non
facit. T. 4. c. 1018. E.
Plus est restituere, quàm exhibere. T.
5. c. 165. A.
An plus sit in æstimatione, quàm
in re; aut plus sit in re, quàm
in æstimatione. Tom. 5. c. 745.
B.
An plus valeat quod est in opinio-
ne, quàm quod est in re. Ibid. B.
Plus valet, quod in veritate est, quàm
quod est in æstimatione ejus.
T. 6. c. 14. C.
Plus, minusve. T. 8. c. 618. D.
Plus quid significat. T. 8. c. 493.
B.
Plus petendi periculum nullum est
in actionibus incertis. Tom. 9. c.
493. E.
Plus valere quod agitur, quàm quod
simulatè concipitur. T. 9. c. 291.
D.
Plutei lignei, quibus præsepuntur
parietes, ædium emptorem au-
sequantur. T. 7. c. 782. A.
Pluvia. Vide, Aqua.
Poculum abortionis, aut amatorium
qui dant, quibus pœnis afficiendi.
T. 1. c. 506. B.
Poculum si quis in mare projecerit
quasi suum, quæ actione teneatur.
T. 7. c. 851. B.
Podagricus a muneribus civilibus
non excusatur. Tom. 2. c. 706.
C.
Podagricus a personalibus non ex-
cusatur muneribus. T. 2. c. 753.
B.
Podia, & monopodia. T. 3. c. 359.
E.
Pœna illegitima est inediâ necari.
T. 3. c. 418. D.
Pœna deteriore, non meliorem
ejus, qui punitur, conditionem fa-
cit. T. 2. c. 714. A.
Pœna pro ultione, & vindicta. T. 1.
c. 1005. A.
Pœna sæpe demitur, non culpa.
T. 1. c. 879. B.
Pœna extraordinaria: T. 1. c. 504.
A.
Pœna canina, pœna servilis. T. 3.

c. 312. E.
Pœna legis Juliæ quædam. T. 1. c.
323. B.
Pœna rapti quædam constituatur:
T. 1. c. 237. A.
Pœna desertionis. T. 3. c. 261. C.
De pœna compromissi. T. 1. c. 659.
B.
Pœna eorum, qui ultimo supplicio
damnati sunt, non est differenda.
T. 3. c. 591. E.
Pœna committitur ex die solo, etiam:
si debetor non interpellatur. T. 1.
c. 1215. E.
Pœna metalli ultimi supplicii appel-
latione non continetur. T. 3. c.
84. A.
Pœna injuriarum, quæ honoraria
appellatur, in iudiciis frequenta-
tur. T. 1. c. 244. C.
Pœna injuriarum ex leg. XII. Tabu-
larum. Ibid. C.
Pœna operis publici. T. 4. c. 1405. E.
Pœna actionis furti est mera pœna,
non commixta rei persequutioni,
persequutio rei est extra pœnam.
T. 4. c. 333. D.
Pœna capitis quæ est. T. 4. c. 15. E.
Pœna major, & minor in quo dif-
ferunt. T. 4. c. 849. C.
Pœna solius legis est jure ordina-
rio, damnatio verò iudicis est. T.
4. c. 848. C.
Pœna si a iudice mitior indicta sit
ei, cui lex graviolem pœnam in-
flixit, an is infamiâ notetur. T. 4.
c. 848. C.
Pœna augetur refugæ pœnæ. Ibid. E.
Pœna legitima est falsi, perjurii ve-
rò nulla. T. 4. c. 182. A.
Pœnæ legis Juliæ infamesceminæ non
tenentur. T. 4. c. 1489. E.
Pœna privatorum, aut publicorum
iudiciorum, quæ ex maleficiis na-
scuntur, qualis est. T. 4. c. 844.
C.
Pœna stellionatus non est legitima,
nec crimen ordinarium. Ibid. A.
Pœna criminibus non imponitur ar-
bitrio iudicis, sed lege constitui-
tur. T. 4. c. 849. C.
Pœna fiscalis est post creditores. T.
4. c. 1278. E.
Pœna irrogatur lege, multa verò
extra ordinem. T. 4. c. 284. B.
Pœna non est exaggeranda, aut am-
plianda, sed potius minuenda, &
mollienda. T. 4. c. 24. D.
Pœna, quæ semel est pensa, nusquam
restituatur. T. 4. c. 298. E.
Pœna semel commissa emendari non
potest. T. 4. c. 241. C.
Pœna semel soluta repeti non po-
test. Ibid. C.
Pœna unius non debet esse præ-
mium alterius. T. 4. c. 420. B.
Pœna similis utrosque comitari de-
bet, quos par facinus coinquinat,
& æquat. T. 4. c. 851. C.
Pœna graviore videtur cum reo
transactum de fama. T. 4. c. 848.
D.
In pœna separari non debent, qui in
culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.
An

- An pœna fisco debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.
- Pœnâ , aut crimine jus naturale neminem excusat, si crimen sit atrocius. T. 4. c. 503. C.
- In pœna evitanda quando privilegium vires suas exercet. T. 4. c. 1028. A.
- Pœna id tantum plectitur, quod effectum habuit. T. 4. c. 151. A.
- Pœna an eadem sit mandatoris, & calumniatoris, sicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
- Pœnâ semel commissâ ob contumaciam, non solvitur compromissum. T. 5. c. 194. E.
- Pœnâ compromissi quando nam quis teneatur, & quando non. T. 5. c. 180. B. C.
- Pœna desertionis quænam sit, quando nam, & quibusnam de rebus committatur. T. 5. c. 264. D.
- Pœna est, quæ extra rem infligitur. T. 5. c. 854. C.
- Pœna in arbitrium compromitti quando dicatur. Tom. 5. c. 177. B. C.
- Pœnâ conventâ intra contrahentes hoc agitur, ut stricto jure rem agant. T. 5. c. 410. C.
- Pœna improbitati proposita est. T. 5. c. 421. C.
- Pœna non admittentis missum in possessionem quænam sit. T. 5. c. 923. A.
- Pœna nihil habet commune cum eo, quod interest, id est, cum re, ex stipulatione pœnali agit etiam is, cujus non interest. Tom. 5. c. 389. C.
- Pœnâ quadrupli dominus ex facto servi quomodo liberetur. T. 5. c. 751.
- Pœnâ capitali damnatis ne invidemus quotidiana alimenta, humanitatis ratio exigit. T. 5. c. 1079. D.
- Pœnâ, non pœnitentiâ purgatur crimen perfectum. T. 5. c. 92. A.
- Pœna inficiationis multum distat a pœna vis illatæ possessori. T. 6. c. 397. E.
- Pœna desertionis, quam exegit possessor, aut exigere potest. T. 6. c. 398. A.
- Pœna dupli. Ibid. B.
- Pœna tardius soluti pretii. Ibid. B.
- Pœna reticentiæ a Jurisconsultis constituta quæ. T. 6. c. 99. A.
- Pœna Senatusconsulti Syllaniani. T. 6. c. 595. A.
- Pœna in matrimonio contrahendo adjecta nullius est momenti. T. 6. c. 1075. C.
- Pœna indicta adversus eum, qui ventis beneficium impetrat. T. 6. c. 1006. D.
- Pœna indicta adversus Sacerdotes, qui interfuerunt clandestino matrimonio contrahendo. T. 6. c. 1089. D.
- Pœna illiciti congressus. T. 6. c. 1084. D.
- A pœna legitima an appellare liceat. T. 6. c. 933. C.
- Pœna legis Fabiæ erat pecuniaria. T. 7. c. 597. B.
- Pœna quæ transeat in heredem. T. 7. c. 101. B.
- Pœna quid. T. 8. c. 585. E.
- Pœna latissimè accipitur. T. 8. c. 680. C. & c. 771. E.
- Pœna semel commissa an desinat deberi. T. 8. c. 350. D.
- Pœna calumniæ quæ est. T. 8. c. 631. E.
- Pœna sine fraude esse non potest. T. 8. c. 585. E.
- Pœna legitima quæ. T. 9. c. 1152. D.
- Pœna legis Juliæ de vi privata quæ. T. 9. c. 1428. D.
- Pœna legis Juliæ de vi publica. T. 9. c. 1429. A.
- Pœna ejus, qui venditat sententiam judicis litigatori convento certo pretio. T. 9. c. 1376. C. D.
- Pœna cœlibatus major est, quàm orbitatis. T. 9. c. 1358. D.
- Pœna perjurii. Vide, Perjurium: Pœna est a lege. T. 9. c. 188. D.
- A pœna non appellatur. Ibid. D.
- Pœna judicum, qui moram judicis adferunt. T. 9. c. 140. B.
- Pœna cur imponitur. T. 9. c. 1478. E.
- Pœna non tam ad delictum, quàm ad exemplum pertinet. T. 9. c. 1479. A.
- Pœna non præstanti obsequia quæ. T. 9. c. 645. E. & seq.
- Pœna est æstimatio delicti. T. 9. c. 1478. E. vel supplicium peccati. Ibid. E.
- Pœna compromissi. T. 9. c. 145. A.
- Pœna vocatur id, quod interest. T. 9. c. 1075. E.
- Pœnâ dupli, tripli, & quadrupli qui tenentur. T. 9. c. 1157. A. B.
- Pœna quæ inferitur ei, cujus interest, ut usura, & quanti interest, quod propter moram exigitur, & præstatur officio judicis. T. 9. c. 1076. D.
- Omnis pœna capitalis differebatur in diem decimum. T. 9. c. 1480. A.
- Pœna ex causa compromissi. T. 9. c. 123. C. D.
- Pœna quæ accusatori irrogatur, qui non peregit litem criminalem intra tempus legitimum. T. 9. c. 1476. C.
- Pœna constituta ei, qui it ad inficias. T. 9. c. 222. D.
- Pœna quomodo definitur. T. 9. c. 1391. B.
- Pœna contumacis. T. 9. c. 134. D. E.
- Pœna tentantis interdictum matrimonium. T. 9. c. 450. B. C.
- Pœna advocatorum, qui moram judicis adferunt. T. 9. c. 141. E.
- Pœna est quidquid ultra sortem, & rem principalem exigitur. T. 9. c. 1076. D.
- Pœna contemptæ, & desertæ promissionis judicio sistendi causâ factæ. T. 9. c. 21. A.
- Pœna, Vide, Usura.
- A pœna hodie appellari potest, cum olim non posset. T. 9. c. 1143. C.
- De pœna judicis, qui malè judicavit. T. 9. c. 1083. D. E.
- De pœna adulterii. T. 9. c. 1411. E. & seq.
- Pœna in conventionem deducta re-ctè ab eo intelligitur, cujus nihil interest. T. 9. c. 1076. C.
- Pœna, quæ continetur actione legis Aquiliæ, pœna est ex parte actoris, & ex parte rei. Tom. 10. c. 131. A.
- Pœna, quod simplo accedit rei coercendi gratiâ. Ibid. B.
- Pœna humana est, si per Principem pejeratum sit, non si per Deum. T. 10. c. 394. C.
- Pœna est genus, multa species. T. 10. c. 594. C.
- Pœna a multa distat. Tom. 10. c. 794. B.
- Pœna an insit conditioni furtivæ. T. 10. c. 956. E.
- Pœna depensa a debitore pro subrepto pignore an imputetur a creditore. Tom. 10. c. 956. E. & c. 957. A.
- Pœnæ definitio. T. 1. c. 877. B. & T. 2. c. 626. D.
- Pœnæ aut summæ sunt, aut mediocres, aut minimæ, & quæ sint. T. 1. c. 499. B. & seq.
- Pœnæ molliendæ, & restringendæ. T. 1. c. 1449. D.
- Pœnæ fiscalis persequutio creditoribus postponitur. T. 2. c. 655. B.
- Pœnæ olim certæ erant, & legitimæ, nunc arbitrariæ. T. 2. c. 626. E.
- Pœnæ modus legitimus in casibus certis. T. 1. c. 736. E. & c. 737. A.
- Pœnæ nomine inutiliter legabatur, & adimebatur, vel transferebatur. T. 1. c. 136. B.
- Pœnæ nomine legari videtur, quod heredis causâ coercendi relinquitur. Ibid. C.
- Pœnæ nummarie pauperibus graviore. T. 1. c. 244. E.
- Pœnæ irrogatio est legis, non jurisdictionis. T. 4. c. 25. E.
- Pœnæ obnoxia non est fati celeritas, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.
- A pœnæ causa separatur causa restitutionis. T. 4. c. 916. A.
- Pœnæ servi qui fiunt. T. 4. c. 15. E.
- Pœnæ omnes hodie sunt extraordinariæ. T. 4. c. 26. B.
- Pœnæ interpretatione molliendæ sunt in liberis hominibus, in servis exasperandæ. T. 4. c. 1409. B. C.
- Pœnæ causa an individua sit. T. 5. c. 857. C.
- Pœnæ sunt remedia delictorum. T. 5. c. 32. E.
- Pœnæ pecuniariæ subicitur is, qui in alienum sepulcrum, quò jus ei non fuit inferre, mortuum intulit.

lit. T. 5. c. 386. D.
 Pœnæ quæ possessori obveniunt per hereditatem, vel propter hereditatem ipsam. T. 6. c. 398. B.
 Pœnæ obligatio non dissolvitur, nisi forte omni solutâ. T. 6. c. 94. C.
 Pœnæ causa est individua. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D. & T. 7. c. 540. B.
 Pœnæ omnes arbitrariæ sunt. T. 6. c. 933. C.
 Pœnæ irrogatio non est jurisdictionis, sed legis. T. 7. c. 136. A. & T. 10. c. 594. D.
 Pœnæ provocatio an sit. T. 7. c. 135. A.
 Pœnæ obligatio an forte universâ præstitâ dissolvatur. T. 7. c. 811. E.
 Pœnæ, quæ de pensâ sunt, repeti non solent. T. 8. c. 776. D.
 Pœnæ servus. Vide, Servus pœnæ.
 Pœnæ mulieris, quæ intra tempus luctus alii nuplit. T. 9. c. 452. E. & seq.
 Pœnæ, etiam si sint legitime, & receptæ, non tamen omnibus iudicibus eas irrogare licet indistinctè. T. 9. c. 1481. A.
 Pœnæ divortiorum. T. 9. c. 1272. D. E.
 Pœnæ cœlibatus, & orbitatis ex lege Julia, & Papia. T. 9. c. 1358. B. & seq.
 Pœnæ semel remissæ a præstatione non liberatur, qui se sistit post eam. T. 10. c. 388. C.
 Pœnæ an sit provocatio, T. 10. c. 594. E.
 Pœnale iudicium quid. T. 5. c. 89. C. D.
 Pœnale actionem meram nusquam dari in heredem. T. 9. c. 258. C.
 Pœnales actiones, quæ pœnæ nomine concipiuntur, brevitate temporis constriunguntur. T. 5. c. 771. B.
 Pœnales actiones quænam dicantur. T. 8. c. 1095. E. Vide, Actiones mixtæ, pœnales.
 Pœnales actiones an in heredem transeant. T. 10. c. 401. B.
 De pœnali stipulatione committenda. T. 9. c. 1264. C. & seq.
 Ex pœnali stipulatione actio an utilis sit. T. 9. c. 65. C.
 Ex pœnali causa pater non tenetur de peculio. T. 10. c. 400. E.
 Pœnali iudicio an possit jurisdictionem suam tueri magistratus municipalis. T. 10. c. 872. C.
 Pœnalia iudicia semel accepta in heredes transmitti possunt. T. 8. c. 728. C. & c. 880. D.
 Pœnalibus in causis benignius interpretandum est. T. 5. c. 800. E.
 In pœnalibus iudiciis & ætati, & imprudentiæ succurritur. T. 5. c. 89. C.
 In pœnalibus causis benigniora sunt præferenda. T. 8. c. 782. D.
 Ex pœnalibus causis pater non tenetur de peculio. T. 8. c. 783. E.
 Pœnalis stipulatio an novet priorem conventionem. Tom. 8. c. 380. A.

Pœnalis stipulatio iudicio sitti. T. 9. c. 21. A.
 Pœnalis stipulatio. T. 9. c. 1280. B. C. Vide, Stipulatio.
 Pœnam cogitationis non esse. T. 3. c. 207. C. D.
 Ad pœnam mediocre quandoque iudicem perducit miseratio sexus, vel rusticitatis, vel ætatis. T. 4. c. 503. C.
 Pœnam turpem sequi crimen turpe æquum est. T. 4. c. 847. D.
 Pœnam moræ suæ quilibet sustinet. T. 4. c. 1213. B.
 An pœnam restituere ei, qui pœnâ semel functus est, cogatur legatarius, cujus legatum interiit. T. 4. c. 233. E.
 In pœnam S. C. Turpilliani an incidat is, qui accusationem extraordinariam deserit. T. 4. c. 852. A.
 Inter pœnam, & multam differentia quæ. T. 4. c. 14. C.
 Pœnam legitimam iudex nec augere, nec minuere potest. T. 4. c. 849. D.
 Pœnam infamiæ quis exsequitur. Ibid. B.
 Pœnam furti, & injuriarum timere publicè expedit. Tom. 5. c. 78. A.
 Pœnam semel commissam an debitor effugere possit. T. 5. c. 411. B.
 Pœnam qualem habeat mandatarius, qui non quamprimum, & opportunè mandatori mandatum renuntiavit. T. 5. c. 472. B. C.
 Pœnam, in quam non incidit, remitti an sit opus. T. 5. c. 881. C.
 Pœnam irrogare qui possint. T. 7. c. 135. E.
 Pœnam etiam privatus irrogat. T. 8. c. 586. D.
 Pœnam petere cui permitti debeat. T. 8. c. 725. C. & c. 837. A. B. & c. 878. C.
 Pœnam inter, & multam an sit differentia. T. 8. c. 586. A.
 Pœnam parem exigit omnis culpa, aut certè minorem potius, quàm majorem, humanitatis hanc esse legem. T. 9. c. 1077. A.
 Pœnam olim suis sententiis iudices non exprimebant, & cur. T. 9. c. 1479. B.
 Pœnam potest petere, qui in eam non incidit. T. 10. c. 243. C.
 Pœnam an possit irrogare, qui magistratus non est. T. 10. c. 862. C.
 Pœnarum varia genera. Tom. 3. c. 174. B.
 De pœnarum omni genere eleganter Galenus. Ibid. C.
 Pœnarum interdictarum genera quædam. T. 3. c. 417. D.
 Pœnarum eodem jure tria genera, pœna pecuniæ trajectitiæ, compromissi, & commissi. T. 1. c. 1412. B.
 Pœnarum compendia sunt regalia. T. 2. c. 1325. B.
 Pœnarum ecclesiasticarum duo genera. T. 2. c. 1092. A.
 De pœnarum refugis. T. 3. c. 162. A.
 De pœnarum modo. T. 3. c. 480. C.

Pœnarum tria genera. T. 8. c. 586. A.
 Inter pœnarum genera quædam reprobantur. T. 9. c. 1480. C.
 Pœnas plures plura remedia exigunt. T. 5. c. 32. E.
 Pœnas eas tantùm exigi naturæ congruum est, quæ cum competentem moderamine proferuntur. 9. c. 1076. E.
 Pœnas criminum olim in usu deesse sisse. T. 9. c. 1143. C.
 De pœnis cœlibatus infirmandis, & orbitatis. T. 9. c. 1358. B. & seq.
 De pœnis. T. 9. c. 1478. D. E. & seq.
 Pœnitenti datur venia. Tom. 2. c. 1057. C.
 Pœnitentia pleraque emendat, efficitque, ut nunquam facta videantur. T. 1. c. 1409. E.
 Pœnitentia, seu variatio an admittatur, posito verbo extensivo volens. T. 4. c. 196. A.
 Pœnitentiâ non purgatur crimen perfectum, sed pœna. T. 5. c. 92. A.
 Pœnitentia est mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. C.
 Pœnitentia nulla est, quam correctio nulla consequitur. T. 6. c. 1117. C.
 Pœnitentia procul dubio confitenti, & pœnitenti injungenda est. Ibid. B.
 Ex pœnitentia conditio. T. 9. c. 230. A.
 Pœnitentia non abolet crimen apostatarum. T. 10. c. 826. C.
 Pœnitentia regulariter non emendat crimen. T. 10. c. 826. D.
 Pœnitentia nemo nocens eis definit. Ibid. D.
 Pœnitentiæ portus est erroris cognitio & consilii mutatio. T. 6. c. 940. D.
 Pœnitentiæ facta protestatio a venditore ex continente, an rescindat emptionem. T. 10. c. 1008. A.
 Pœnitentiam, & dolorem quæ non afferunt, non videtur quis invitus fecisse. T. 7. c. 893. E.
 Poeta quando dicitur, nec additur nomen, quis subaudiatur apud Græcos & quis apud Latinos. T. 8. c. 893. B.
 Poetæ nullâ immunitatis prærogativâ juvantur. T. 2. c. 755. D.
 Poetæ Dantis memoria damnata post mortem. T. 4. c. 1112. A.
 Polia. T. 5. c. 1198. E.
 Polimenta dicebant testiculos porcorum, cum eos castrabant. T. 9. c. 63. B.
 Polire agros, polire segetes quid sit. Ibid. B.
 Politor *πραξις*. T. 1. c. 214. B.
 Politor, qui suscepit agrum poliendum in commune quærendis fructibus, a Catone redemptor partiaris dicitur. T. 9. c. 63. C.
 Pollicitatio solennibus non fit verbis, & ideo, quæ ex ea nascitur obligatio, non est verborum obligatio. Tom. 1. c. 1151. D. & c. 1152. A.

Pol;

- Pollicitatio nunquam desinit; vel transit in contractum. T. 3. c. 561. E. & c. 562. A.
- Pollicitatio, & pactum in quo differunt. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 74. B. & seq. & c. 1256. A. B.
- Pollicitatio quid sit. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 1256. A.
- Pollicitatio donationis. T. 9. c. 74. E. & c. 75. A.
- Pollicitatio non fit solennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
- Pollicitationis species est votum. T. 1. c. 887. E. & T. 9. c. 75. A.
- Ex pollicitatione nuda nulla nascitur actio. T. 1. c. 491. D.
- Ex pollicitatione nuda, & pacto non semper nascitur actio. T. 9. c. 1257. A.
- Ex pollicitatione duobus casibus est actio, ex pollicitatione dotis, & ex pollicitatione facta reipublicæ. T. 9. c. 1185. C.
- Pollicitatione an contrahatur verborum obligatio. T. 10. c. 524. E.
- Ex pollicitatione nuda nec Princeps ipse agere potest. T. 10. c. 1110. D.
- Pollincere, & pollinctor quid significet. T. 3. c. 37. D.
- Pollinctorem parari mortuis. T. 3. c. 301. D.
- Pollucere, & polliceri sunt vocabula affinia. T. 9. c. 75. A.
- Pollucere est vovere Diis. Ibid. A.
- Pollucere est vovere; & vota dicuntur pollicitationes, seu polluctationes. T. 10. c. 586. C.
- Polonia ex Imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
- Polyptici an sint chirographa, vel apochæ. T. 3. c. 105. B.
- Poma decerpuntur, defecatur fœnum, aut frumentum. T. 6. c. 239. A.
- Pomaria in ædificiis constituta urbana prædia sunt. T. 6. c. 30. A.
- Pomatum quid sit. T. 7. c. 1456. D. an vini appellacione contineatur. Ibid. D.
- Pomerium, & suburbia in quo differunt. T. 4. c. 259. E.
- Pomerium quid. T. 4. c. 833. B.
- Pomis quæ adnumerentur. Tom. 7. c. 1458. E.
- Pompa equorum. T. 7. c. 117. D.
- Pompejus privatus vixit cum imperio consulari. T. 10. c. 594. E. & c. 862. C.
- Pondera singularum civitatum. T. 2. c. 775. C.
- Pondera iniqua, & falsa commodans qua actione teneatur. T. 5. c. 150. D.
- Pondera majora si emptor adhibuit, quibus sibi oleum appenderetur, quomodo, & qua actione teneatur. T. 7. c. 801. C. D. e contra si venditor minora pondera adhibuerit, quomodo teneatur. Ibid. D.
- Ponderatores. T. 2. c. 778. B.
- Pondere auri, vel argenti legato, an quantitas, vel corpus videatur legatum. T. 7. c. 1017. B.
- De ponderibus librum scripsit Quintus Rhæmmius Palæmon. T. 4. c. 1473. B. C.
- Pondus, & numerus mutuam functionem recipiunt. T. 7. c. 1323. C.
- Pondus pro pondere ex mutuo reditur. T. 7. c. 861. D.
- Pons supra alienum rivum an extrui possit. T. 5. c. 673. A.
- Pons an super rivum alienum ædificari possit. T. 7. c. 436. C.
- Romanum Pontificem magis reverebatur Justinianus, quam Epiphanium Pontificem Constantinopoleos. T. 10. c. 815. C.
- Pontifices votum incertæ pecuniæ non valere censent. T. 4. c. 943. B.
- Pontifices Romani multos errores in decreta sua transfulerunt, a quibus in mores, & regionum consuetudines postmodum translati hodie conspiciuntur plerique. T. 5. c. 157. A.
- Pontifices an iidem Principes. T. 8. c. 936. A.
- Pontificium jus multum discrepat a jure civili in computatione graduum cognationis. T. 6. c. 1118. C.
- Pontificum leges circa justum funerum, & sepulcra. T. 8. c. 519. D.
- Populare tantum est ad aliquid, nempe ad publicam utilitatem pertinet. T. 1. c. 539. B.
- Populares qui sint. Tom. 3. c. 211. C.
- Populares actiones. T. 9. c. 259. A. Vide, Actiones populares.
- Popularis actio civilis est, non criminalis. T. 5. c. 110. C.
- Popularis actio quæ sit, & quare sic dicatur. Ibid. C. eâ qui convenitur, procuratorem potest dare ad defendendum; qui verò eam actionem movet, ei non licet procuratorem dare ad agendum. Ibid. C. D.
- Popularis annona. T. 9. c. 369. C.
- Populares qui sint, & eorum cura cui olim commissa. Tom. 10. c. 844. C.
- Populi scitum, quod plus est, quàm scitum plebis. Tom. 8. c. 646. D.
- Populi jus quod sit, & dicatur. T. 8. c. 393. A.
- Populi jus aliud est, aliud fisci. Ibid. A.
- Populi fuit leges ferre, & perferre, creare magistratus, bella indicare, hodie sunt Principis. Tom. 9. c. 906. E.
- Populi jus omne translatum est in Principem. Ibid. D. E.
- Populus Romanus quo tempore rei nauticæ operam dare cœperit. T. 5. c. 530. B.
- Populus Romanus quinto quoque anno censebatur. T. 7. c. 73. E.
- Porca præcidanea quid est. Tom. 4. c. 29. A. Philippus Melanchthor.
- aliquando usus est hac lege, & eam accomodavit moribus suæ patriæ. Ibid. B.
- Porcinarii urbis æternæ. Tom. 2. c. 807. C.
- Porcus cum ore humano. Tom. 8. c. 520. C.
- Portari quid. T. 8. c. 537. C. D.
- Porticus publicæ. T. 9. c. 1182. C. & seq.
- Portio virilis est portio rata, non æqualis. T. 4. c. 33. A.
- Portio onerata si accedat onerata; si exhausta exhausta, quid juris. T. 4. c. 774. C. quid si onerata portio accedat onerata in totum, quo casu Falcidia intervenit. Ibid. C.
- Portio debita fideicommissio onerari non potest. T. 4. c. 328. A.
- Portio legitima. Vide, Legitima portio.
- Portio debita verecundiæ patronali hodie est tertia pars bonorum, ante Justinianum fuit dimidia pars bonorum. T. 5. c. 595. D.
- Portio universitati adæquatur. T. 5. c. 1180. B.
- Portio hereditaria rei vindicatione non petitur. T. 10. c. 314. C.
- Portio debita patrono, an fideicommissio possit onerari. Tom. 10. c. 341. E.
- Portio deficiens coheredis, eo repudiante, an accrescat coheredi cum suo onere. T. 10. c. 1049. E.
- Portio deficiens an accrescat invitis. T. 10. c. 1155. B. C. & seq. an accrescat cum onere, cui accrescit. Ibid. c. 1156. C. D. pro qua parte accrescat coheredibus, vel collegatiis, Ibid. c. 1157. B. C.
- Portionis hereditatis emolumentum nihil aliud est, quàm portio hereditatis. T. 10. c. 286. C. D.
- Portionis, quæ adrexit heredi, an sit opus fideicommissario novâ restitutione post restitutam hereditatem. T. 10. c. 314. D.
- Portioni portionem adrelescere, veluti alluvionem. T. 3. c. 338. E.
- In portionem hereditariam quæ imputentur filiis, & quæ non imputentur. T. 7. c. 526. C. D.
- Portionem coheredis coheredi adrelescere tacito jure. Tom. 9. c. 903. A.
- Portione onerata accedente, integræ contributioni locum non esse. T. 3. c. 434. A.
- De portione congrua vicario danda. T. 6. c. 941. E.
- De portione hereditatis legata. T. 9. c. 817. D. E.
- Portiones, quæ domino de servo competunt, a iudice, seu recuperatore æstimantur. T. 5. c. 634. A.
- Inter portiones ex pluribus sociis dari potest actio communi dividendo. T. 7. c. 589. B.

Portiones collationum quomodo fiant, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 81. B. & seq.

Portiones viriles. Vide, Viriles portiones.

De portionum duarum deductione. T. 3. c. 195. E.

De portionibus coheredum consultatio. T. 1. c. 689. E.

Portorii sublatis, sequitur, ut tributorum abolitio postuletur. T. 3. c. 152. B.

Portorium vectigalium pars est minima, quæ censu non continentur. Ibid. B.

Portuenses mensores. T. 2. c. 692. B.

Ob portum, idest, ad domum. T. 3. c. 175. D.

In portu, fluminibusque jus piscandi commune est omnibus. Tom. 1. c. 59. C. & c. 1137. E.

Portuum proprietates est populi. T. 1. c. 59. C.

Portus etiam statio dicitur. T. 3. c. 55. A.

Portus sunt regales. T. 2. c. 1325. A.

Portus, & Flumina publica sunt. T. 8. c. 928. D.

Portus quid. T. 8. c. 534. A.

Portus domum significat. Ibid. B.

Positiones duas esse juris, quid sit, & quomodo accipiendum. Tom. 8. c. 573. A. B.

Politici juris querenda ratio non est. T. 4. c. 814. A.

Positivum jus. Vide, Jus positivum.

Posse, & debere verbis auctores nostri promiscue utuntur. Tom. 4. c. 72. D.

Posse, & debere scire idem est. T. 4. c. 206. D.

Verbo posse certissima juris principia concipiuntur. T. 10. c. 86. E.

Possedisse majore parte anni quis videatur. T. 8. c. 598. A.

Possessa res vi, aut clam an ufucapi possit. T. 8. c. 267. D.

Possessio quid, & quot modis adquiratur, vel amittatur. T. 1. c. 843. B. C. & T. 2. c. 472. A. & seq.

Possessio duplex. T. 2. c. 472. E. & T. 3. c. 242. B.

Possessio longi temporis, lite omissa, nullius momenti est. T. 1. c. 1141. B.

Possessio civilis ut a possessione naturali differt. T. 1. c. 1133. A.

Possessio bonam fidem non exigit. T. 1. c. 1139. B.

Possessio penes possessorem remanet, si petitor non satisfat. T. 1. c. 371. B.

Possessio rei immobilis sine vi expeditius nanciscitur, quam mobilis sine furto. T. 1. c. 83. E.

Possessio quibus modis, & per quas personas nobis adquiritur. T. 1. c. 469. B. C. D.

Possessio rerum quomodo sine traditione naturali nobis adquiratur. T. 3. c. 90. B. C.

Possessio nudo animo retinetur, nu-

nudo animo amittitur, nudo animo non adquiritur. T. 1. c. 469. C.

Possessio civilis, naturalis, corporalis. T. 1. c. 94. D.

Possessio ab usu distat. T. 1. c. 843. B. & T. 5. c. 692. D.

Possessio naturalis non tantum facti, sed & juris est. Tom. 3. c. 525. E.

Possessio adquiritur per liberam personam. T. 2. c. 472. D. E.

Possessio amittitur solo corpore duobus casibus. Tom. 2. c. 473. A.

Possessio quomodo per procuratorem nobis adquiritur. Tom. 1. c. 1123. D.

Possessio civilis adquiritur etiam ignoranti. T. 1. c. 95. B.

Possessio, quæ vi, aut clam possessa est, injusta est. Tom. 1. c. 1124. C.

Possessio precaria iusta est. Tom. 1. c. 1124. C.

Possessio rei vi possessæ an præscriptione 30. annorum defendatur. T. 3. c. 263. E.

Possessio bonorum a quo magistratu detur. T. 3. c. 98. D. E.

Possessio bonorum quibus personis, & quot modis datur. Tom. 1. c. 348. B. C.

Possessio bonorum aut cum re, aut sine re datur. T. 1. c. 349. A.

Possessio bonorum quibus non competit. T. 1. c. 828. D.

Possessio bonorum post diem centesimum rata haberi non potest. T. 1. c. 1327. E.

Possessio bonorum quibus denegatur. T. 1. c. 1326. D.

Possessio bonorum contra tabulas rescindit tabulas paternas, non pupillares. T. 1. c. 821. A.

Possessio bonorum contra lignum. T. 3. c. 306. B.

Possessio adquiritur ex omni causa per servum, vel filium domino, vel patri ignorantem, non tamen ex omni causa ufucapionis occasio ignorantem præbetur. T. 3. c. 694. B.

Possessio bonorum non datur contra tabulas heredibus institutis. T. 1. c. 414. A.

Possessio bonorum contra tabulas filio præterito datur, si scriptus heres adierit, si non adierit. T. 1. c. 1318. D.

Possessio bonorum Carboniana quando datur. T. 1. c. 1325. B.

Possessio bonorum per alium agnoscere potest, etiam sine mandato. T. 1. c. 1328. A.

Possessio longi temporis est facti, ufucapio juris. T. 1. c. 1141. B.

Possessio an interpelletur, mortuo colono, per quem fundum possidebam. T. 1. c. 1402. B.

Possessio longi temporis colonum non facit. T. 2. c. 842. C.

Possessio, seu traditio facti potius, quam juris est. T. 1. c. 487. E.

Possessio est facti potius, quam animi. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 661. C. D. & c. 744. B.

Possessio defuncti iusta quo casu heredi nihil prodest. T. 1. c. 1400. B.

Possessio defuncti confestim successorem sequitur sine facto moribus Galliarum. T. 1. c. 681. A. B.

Possessio longi temporis non re tantum, sed etiam lite interruptitur. T. 1. c. 1141. B.

Possessio momentaria. T. 3. c. 11. E.

Possessio vacua. T. 1. c. 1116. A.

Possessio fœnea. T. 2. c. 1046. A.

Possessio iusta creditoris est. T. 1. c. 1126. E. & c. 1127. A.

Possessio sine possessione non consistit. T. 4. c. 68. E.

Possessio adquiritur nobis animo, & corpore. T. 4. c. 625. C.

Possessio a quasi possessione quid differt. T. 4. c. 70. A.

Possessio bonorum Carboniana finitur pubertate. T. 4. c. 360. B.

Præsumptio Carboniana ædicti quæ est. Ibid. C.

Possessio bonorum contra tabulas habetur jure bonorum possessionis secundum tabulas, & e contra. T. 4. c. 378. C.

Possessio parit actionem in rem adversario. T. 4. c. 654. D.

Possessio est res incerta, cum sit incorporalis. T. 4. c. 669. B. incorporalia sunt incerta. Ibid. B.

qui stipulatur, rem tradi, nudum factum stipulatur; qui stipulatur, vacuum possessionem tradi, non stipulatur nudum factum, sed stipulatur rei causam. Ibid. B. C.

Possessio re verâ est usus rei. T. 4. c. 68. D.

Possessio nudâ voluntate amittitur, dominium non item. T. 4. c. 205. B.

Possessio, & possessor bonorum. Vide, Bonorum possessor, & Bonorum possessio.

Possessio quo casu amittitur solo corpore. T. 4. c. 626. C.

Possessio aliud est, aliud ususfructus. T. 4. c. 1096. A.

Possessio bonorum contra tabulas. Vide, Bonorum possessio.

Possessio quarundam rerum solo animo nobis adquiritur. Tom. 4. c. 625. C.

Possessio æstivorum, & hybernorum saltuum an nudo animo retineatur. T. 4. c. 1456. C. D.

Possessio plurimum juris habere dicitur. T. 4. c. 69. C. permixta est ex utroque, ex jure, & ex corpore, seu facto possessoris, sed magis ex facto possessoris. Ibid. C.

Possessio bonorum, aut cum re, aut sine re datur. T. 4. c. 1089. C. ita Divus Ambrosius hac de re *Epist.* 9. Ibid. C.

Possessio bonorum Carboniana quæ, & qualis. T. 4. c. 887. B. & T. 6. c. 128. A.

Possessio bonorum dominium tribuit. T. 4. c. 930. C.

- Possessio magis est facti, quam juris.** T. 4. c. 69. D.
- Possessio bonorum contra tabulas, quam patronus accepit, an sit cum re, & quomodo.** Tom. 4. c. 378. B.
- Possessio & scienti, & volenti per servum acquiritur.** T. 4. c. 624. D.
- Possessio regulariter acquiritur scienti.** T. 4. c. 622. D.
- Possessio rerum quid distat a bonorum possessione.** T. 4. c. 69. C.
- Possessio utrùm facti, an juris sit.** Ibid. D. cui mandata est jurisdictio quid distet ab eo, qui iudex datur. T. 4. c. 6. E.
- Possessio initium sumit a facto, vel corpore, id est, a naturali apprehensione.** T. 4. c. 69. C.
- Possessio, & dominium in quo differunt.** T. 4. c. 143. E. & c. 624. E. & c. 1457. D.
- Possessio aliud est, aliud custodia.** T. 4. c. 650. D.
- Possessio bonorum per procuratorem peti potest etiam ignorante instituto, & sine ejus mandato.** T. 4. c. 1077. A.
- Possessio domus sola, quæ in aliena civitate comparatur, domicilium non facit.** T. 4. c. 854. C.
- Possessio per procuratorem acquiritur, etiam nobis ignorantibus, si eam apprehendit nostro nomine.** T. 4. c. 1458. E.
- Possessio quid distat ab obligatione.** T. 4. c. 1459. A. B. obligationes, & actiones an per procuratorem adquirantur. Ibid. B.
- Possessio rerum donatarum jure constituta est apud donatarios, non apud heredes, & cur.** Tom. 4. c. 1145. D.
- Possessio sola per se neque civem, neque incolam facit.** Tom. 4. c. 854. C.
- Possessio, ut non acquiritur nisi corpore, & animo, ita non amittitur nisi corpore, & animo.** T. 4. c. 1457. C. D. quid Joannes glossator sentiat, quem & Græci interpretes sequuntur in amittenda possessione. Ibid. D.
- Possessio, & proprietatis permisceri non debent.** T. 4. c. 656. C.
- Possessio rei non amittitur propter infirmitatem memoriæ.** Tom. 4. c. 622. B.
- Possessio semper amittitur solo animo, quæ tamen non amittitur solo corpore, nisi certis, & paucissimis casibus.** Tom. 4. c. 626. D.
- Possessio quænam justa, quænam injusta esse dicatur.** T. 5. c. 717. E.
- Possessio adversarii petitori parit actionem ad exhibendum.** T. 5. c. 415. E.
- Possessio eodem modo amittitur, quo etiam acquiritur.** Tom. 5. c. 801. E.
- Possessio bonorum intra quod tempus petenda est.** Tom. 5. c. 628. A.
- Possessio sæpissime accipitur pro usucapione.** T. 5. c. 760. C.
- Possessio bonorum decretalis.** T. 5. c. 602. C. & c. 621. B.
- Possessio bonorum edictalis.** T. 5. c. 602. C. & c. 627. E.
- Possessio unde dicta sit.** Tom. 5. c. 692. B. C. & T. 9. c. 1005. C. & c. 1005. D.
- Possessio quid sit.** Tom. 5. c. 692. E. & T. 8. c. 237. A. & seq. & c. 238. E. & c. 548. C. & c. 572. E. & T. 9. c. 103. E. & c. 1004. A. & seq.
- Possessio, dominium, & obligatio invicem comparantur.** Tom. 5. c. 801. E.
- Possessio non acquiritur nisi corpore, & animo.** Tom. 5. c. 694. E.
- Possessio non acquiritur nisi certo judicio, certo sensu, & intellectu.** Ibid. E. intans possessionem acquirere non potest sine auctoritate tutoris, & cur. Ibid. E.
- Possessio injusta nulla est civilis, sed naturalis tantum.** T. 5. c. 718. B.
- Possessio naturalis in quo consistit.** T. 5. c. 653. D.
- Possessio naturalis in quonam civili distet.** Ibid. D. E.
- Possessio naturalis quænam sit.** T. 5. c. 692. D. & c. 693. E.
- Possessio civilis quænam sit.** T. 5. c. 693. E. & T. 6. c. 313. B. & T. 8. c. 239. D.
- Possessio per procuratorem etiam ignorante acquirere possunt, & cur.** T. 5. c. 704. B.
- Possessio per eos, quos in potestate habemus, an, & quomodo adquiratur.** T. 5. c. 695. C.
- Possessio quomodo, & per quos acquiritur.** T. 5. c. 694. D. E. & seq.
- Possessio naturalis a donatore, sive marito, sive uxore transfertur in donatarium.** Tom. 5. c. 559. A.
- Possessio quando, & quo jure cæperit.** T. 5. c. 693. A.
- Possessio piscium quæ sit.** T. 5. c. 715. D.
- Possessio an ignorantibus per alios acquiri possit.** T. 5. c. 695. C. D.
- Possessio non acquiritur solo animo, quia naturali apprehensione opus est.** T. 5. c. 710. A.
- Possessio solo animo retineri, & amitti potest.** T. 5. c. 710. D.
- Possessio bonorum debitoris quibus ex causis concessa, & quomodo fiat.** T. 5. c. 750. C.
- Possessio bonorum auctoritate judicis possidendorum unde proficiatur.** Ibid. D.
- Possessio bonorum debitoris creditori rei servandæ causâ ex edicto Prætoris permittitur.** Ibid. C.
- Possessio civilis fit semper animo, & cogitatione domini.** T. 5. c. 559. A.
- Possessio ferarum bestiarum quomodo retinetur.** T. 5. c. 715. C.
- Possessio fundi corporalis quomodo fieri debet.** T. 5. c. 706. C.
- Possessio malo more, malâ ratione comparata, valida non est.** T. 5. c. 731. E.
- Possessio brutorum quoque animalium, omisâ custodia, vel neglectâ custodia eorum animalium, confestim amittitur, ut & cæterarum rerum mobilium, quæ animâ carent.** T. 5. c. 715. B. C.
- Possessio sine tactu, & corporali apprehensione non acquiritur.** T. 5. c. 706. A. B.
- Possessio vicaria quænam dicitur.** T. 5. c. 622. B. C.
- Possessio servi vitiosa utrùm domino noceat.** T. 5. c. 727. D.
- Possessio a dominio quantum, & quomodo distet.** T. 5. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 710. A. B.
- Possessio bonorum contra tabulas quamdiu filio dari potest, heres scriptus quodammodo debitor non est.** T. 6. c. 23. E. & c. 24. B.
- Possessio bonorum contra tabulas dari potest intra annum.** T. 6. c. 24. B.
- Possessio naturalis nunquam est sine jure.** T. 6. c. 313. B.
- Possessio longi temporis interruptitur litis contestatione.** T. 6. c. 6. C. interruptitur & controversiâ motâ. Ibid. C.
- Possessio legitimi temporis parit usucapionem, quæ utique procedit nec interpellatur, vel amittitur a possessore per litis contestationem.** Ibid. C.
- Possessio longi, vel longævi temporis quomodo differt ab usucapione.** Ibid. B. C.
- Possessio justa, & injusta ejusdem rei concurrere non potest.** T. 6. c. 337. E.
- Possessio longi temporis post litem contestatam retro in præteritum æstimatur.** T. 6. c. 6. C.
- Possessio res facti est, quæ sine corpore non consistit.** Tom. 6. c. 140. C.
- Possessio bonorum per matrem, vel aliam quamcumque sceminam alii non acquiritur, quod nec jure fieri potest, sed per Prætorum potius, & ideo scientia Prætoris requiritur.** T. 6. c. 562. E.
- Possessio ejusdem rei apud duos in solidum esse non potest.** T. 6. c. 846. E.
- Possessio duobus in solidum competere potest diverso modo.** T. 6. c. 847. A. scilicet uni civiliter, alteri naturaliter. Ibid. A.
- Possessio est res temporalis, res secularis.** T. 6. c. 1133. E. & c. 1134. A. cujus cognitio ad judicem secularem pertinet. Ibid. A.
- Possessio corporalis pro naturali aliquo jure subnixa.** T. 6. c. 905. D. E.
- Possessio nihil habet commune cum jure.**

- jure: T. 6. c. 995. D.
 Possessio momentaria unde dicatur. T. 6. c. 815. A.
 Possessio beneficii per alium acquiritur. T. 6. c. 997. A. B.
 Possessio amittitur solo animo. T. 6. c. 820. D. & Tom. 8. c. 237. C.
 Possessio non transfertur in actorem propter contumaciam rei, nisi post annum. T. 6. c. 801. E.
 Possessio emptori quando a venditore tradita videatur. Tom. 7. c. 737. C.
 Possessio non admittit consortem in solidum. T. 7. c. 290. A.
 Possessio pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
 Possessio est sine possessione. T. 7. c. 335. A.
 Possessio incerti condicatur. T. 7. c. 650. E.
 Possessio an sit ex his, quæ tangi non possunt. T. 7. c. 639. B.
 Possessio vindicatur interdico, non actione. T. 7. c. 349. A.
 Possessio est causa actionis in rem. T. 7. c. 247. B.
 Possessio, & ejus ethymon. T. 7. c. 1260. E.
 Possessio precaria an dominium rei transferat in emptorem. T. 7. c. 776. B.
 Possessio precaria emptori concessa avocari potest. Tom. 7. c. 737. C.
 Possessio quando precario concedatur. Ibid. C.
 Possessio vacua quæ sit. Tom. 7. c. 404. E.
 Possessio bonorum semel agnoscenda est. T. 7. c. 969. D.
 Possessio per quem acquiritur. T. 8. c. 240. C. & seq.
 Possessio a proprietate in quibus differt. T. 8. c. 256. A. B.
 Possessio ædium ruinofarum an amittatur, si earum dominus nolit cavere damni infecti. T. 8. c. 293. E.
 Possessio bonorum cuique datur. T. 8. c. 186. A.
 Possessio bonorum edictalis separanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
 Possessio bonorum contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E.
 Possessio bonorum contra tabulas non datur nothis, nec Unde liberij, & cur. T. 8. c. 165. A. datur Unde legitimi in successione matris. Ibid. A.
 Possessio precaria an vitiosa sit. T. 8. c. 276. E. & c. 277. A. an accedat possessioni ejus, qui precario concessit. Ibid. A.
 Possessio precaria justa est. T. 8. c. 274. E.
 Possessio, quæ vitiosa non est, an accedat vitiosæ cum effectu. T. 8. c. 275. A. vitiosa an cum re, & effectu accedat possessioni, quæ vitiosa non est. Ibid. A.
 Possessio quando separata esse dicatur a proprietate, sive dominio. T. 8. c. 314. C.
 Possessio duplex est, naturalis, & civilis. T. 8. c. 239. D.
 Possessio sine possessione consistere non potest. T. 8. c. 238. A.
 Possessio rei an amittatur, si cam conduxero a domino, vel precario dominum rogavero, ut in ejus possessione essem. Tom. 8. c. 294. B. C.
 Possessio rei, a viro uxori donatæ, an uxori adquiratur. T. 8. c. 241. B. C. an amissam recuperare possit. Ibid. C.
 Possessio rei corporalis an sit dividua. T. 8. c. 254. A.
 Possessio rei dotalis recipitur ab uxore soluto matrimonio morte mariti. T. 8. c. 277. A.
 Possessio rei immobilis an amittatur si nobis peregræ profectis deserit esse in præsentia nostra, in oculis nostris. Tom. 8. c. 261. D.
 Possessio rei subreptæ, vel creptæ an amittatur. T. 8. c. 294. B.
 Possessio rei venditæ recipitur a venditore, cum redhibetur. T. 8. c. 277. A.
 Possessio rerum mobilium an amittatur, si deserint esse sub custodia. Tom. 8. c. 273. D. an dominium earum amittatur. Ibid. D.
 Possessio rerum immobilium an solo animo retineatur, si deserint esse sub custodia nostra. T. 8. c. 273. D. rerum in flumen demersarum, aut flumine inundatarum possessio an amittatur. Ibid. c. 274. A. an dominium earum amittatur. Ibid. A. B.
 Possessio semel quæ sita an animo solo retineri possit. T. 8. c. 259. A.
 Possessio si translata sit in pupillum præstita cautione & satisfatione, an adversarius probare debeat. T. 8. c. 133. C.
 Possessio solo animo amitti, deponi, & mutari potest. Tom. 8. c. 241. E.
 Possessio venditoris quomodo conjungatur possessioni emptoris, vel contra, redhibitâ re venditâ. T. 8. c. 274. C. D.
 Possessio vitiosa an profit adversus extraneum in interdico Uti possidetis. T. 8. c. 315. B. C.
 Possessio bonorum captivi defuncti apud hostes an detur. T. 8. c. 6. B.
 Possessio bonorum duplex est contra tabulas, & secundum tabulas. T. 8. c. 138. A. utra prior sit ordine edicti. Ibid. A.
 Possessio bonorum secundum tabulas ut competat, quæ requirantur. T. 8. c. 135. A.
 Possessio civilis est juris magis, quàm facti. T. 8. c. 312. B. naturalis magis facti, quàm juris. Ibid. B.
 Possessio clandestina quæ sit. T. 8. c. 267. D. & c. 306. B. an rei suæ esse possit. Ibid. c. 306. C. an interrumpat usucapionem bonâ fide inchoatam. Ibid. c. 268. A.
 Possessio debet adquiri non tantum manu, sive tactu, vel pede, sed etiam siquid intercedat, quod tantundem præstet. Tom. 8. c. 283. B.
 Possessio ejus loci, quem mare, vel flumen occupavit, an amittatur. T. 8. c. 263. A.
 Possessio ejus rei, quam ex causa peculii ad nos pertinentis servus, vel filius alienus adquisierit, an nobis adquiratur. T. 8. c. 244. C.
 Possessio emptoris an accedat venditori, redhibitâ re venditâ. T. 8. c. 274. C.
 Possessio facilius amittitur, quàm dominium. T. 8. c. 281. B. facilius adquiritur. Ibid. B.
 Possessio injulta, quoad ejus fieri potest, coarctatur, & coangustatur. T. 8. c. 283. E. strictius accipitur, quàm justa. Ibid. D.
 Possessio longi temporis an proficiat adversus actionem hypothecariam, vel vindicationem usus fructus. T. 8. c. 307. E.
 Possessio mobilis rei an ignorant intervertatur. T. 8. c. 310. D.
 Possessio naturalis rei donatæ a marito uxori an inanis sit. T. 8. c. 242. B.
 Possessio naturalis in facto consistit. T. 8. c. 241. D.
 Possessio naturalis quæ sit. T. 8. c. 239. D. quonam jure nitatur. Ibid. c. 304. C. D.
 Possessio non acquiritur sine animo, & voluntate adipiscendi eam. T. 8. c. 299. B.
 Possessio per custodem retinetur. T. 8. c. 314. B.
 Possessio præsens quæ dicatur. T. 8. c. 353. E.
 Possessio acquiritur animo, & corpore. T. 8. c. 237. C. & c. 253. C. D.
 Possessio an adquiratur emptori erranti per procuratorem non errantem. T. 8. c. 299. E.
 Possessio an adquiratur emptori, si emptor emendo erraverit in corpore, procurator verò ejus accipiendo non erraverit. Tom. 8. c. 300. A.
 Possessio an adquiratur ipso jure sine naturali apprehensione. T. 8. c. 287. C. an ipso jure transeat a defuncto ad heredem. Ibid. C.
 Possessio an adquiratur per furiosum, vel impuberem. Tom. 8. c. 247. B.
 Possessio an per furiosum rectè petatur, aut queratur. T. 8. c. 18. E.
 Possessio an adquiratur per servum, aut filium alienum. T. 8. c. 244. C.
 Possessio an adquiratur per servum, aut filium, qui in potestate est. T. 8. c. 243. B.
 Possessio an adquiratur per servum

- communem. T. 8. c. 246. B.
 Possessio an adquiratur per servum fructuarium. Ibid. D.
 Possessio an amittatur nudo animo, nudâ voluntate. Tom. 8. c. 294. A.
 Possessio an amittatur nudo pacto, nudo animo, nudâ voluntate. T. 8. c. 281. B.
 Possessio an amittatur, si quod possidebamus, in aliam speciem translatum sit. T. 8. c. 294. B.
 Possessio an eodem genere amittatur, quo adquiritur. T. 8. c. 258. A.
 Possessio an per filium, aut servum proprium, vel communem, per servum fructuarium, per filium, aut servum alienum, aut liberum hominem bonâ fide possessum, adquiratur. T. 8. c. 247. B.
 Possessio an, & quomodo adquiratur per procuratorem. T. 8. c. 251. D.
 Possessio an ex plurimis causis contingere possit. Tom. 8. c. 256. B.
 Possessio an ignoranti adquiratur. T. 8. c. 247. D.
 Possessio an ignoranti per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 312. C. an ex ea possessione usucapio competat. Ibid. C.
 Possessio an ignoranti per quemcumque adquiratur. T. 8. c. 309. B. an solo animo amittatur. Ibid. D.
 Possessio an ignorantibus nobis intereat. Ibid. E.
 Possessio an interrumpatur per sequestrationem. T. 8. c. 304. B.
 Possessio an interrumpatur morte coloni, per quem possidebamus. T. 8. c. 305. C.
 Possessio an nobis ignorantibus per servum adquiratur. T. 8. c. 289. A.
 Possessio an per quemlibet volentibus adquiratur. Tom. 8. c. 241. E.
 Possessio an per quemlibet volentibus nobis possidere adquiratur volentibus, vel ratum habentibus. T. 8. c. 269. E.
 Possessio an per se solo animo amittatur. T. 8. c. 258. B.
 Possessio an per se solo animo, vel solo corpore adquiratur. T. 8. c. 299. B.
 Possessio an solo animo retineatur. T. 8. c. 258. B.
 Possessio an solo animo adquiratur. T. 8. c. 294. D. quarum rerum solo animo adquiratur. Ibid. c. 313. D.
 Possessio an animo, vel corpore adquiratur, vel amittatur. T. 8. c. 269. C.
 Possessio an solo animo, solâ suspitione, vel opinione amittatur. T. 8. c. 262. A.
 Possessio an transferatur in adversarium, si non caveat heres. T. 8. c. 133. C.
 Possessio an transferatur in emancipatum, si caveat suo. Ibid. B.
 Possessio bonorum an adquiratur per alios eam petentes nostro nomine. T. 8. c. 6. C. D. an per procuratorem adquiri possit. Ibid. D.
 Possessio non tam est corporis, quam juris. T. 8. c. 655. A.
 Possessio bonorum servitute interrumpitur, non absentia, aut vinculis. T. 8. c. 821. A.
 Possessio bonorum petendæ tempora an cedant ignoranti. T. 8. c. 14. A. sed ignorantia duplex est, facti, & juris. Ibid. A. hæc ignorantia facti prodest, ut, si quis ignoret eum decessisse, cujus bonorum possessio defertur. Ibid. A.
 Possessio est res incorporalis, quæ cerni, aut tangi non potest. T. 9. c. 1004. E.
 Possessio interdum accipitur pro corpore ipso, quod possidetur. T. 9. c. 1005. A.
 Possessio rerum hereditariarum non adquiritur adeundo, nisi eas apprehenderit. Tom. 9. c. 1458. D.
 Possessio est causa actionis in rem. T. 9. c. 13. C. D. parit dominium. Ibid. E.
 Possessio bonorum contra tabulas, quam Prætor pollicetur liberis, datur liberis naturalibus suis, vel emancipatis, non etiam in adoptionem datis. T. 9. c. 659. A.
 Possessio testatoris non tantum heredi accedit, sed heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 724. D.
 Possessio heredis, & defuncti continuatur in Gallia, *le mort saisit le vif*. T. 9. c. 252. A. & c. 1041. A. B.
 Possessio momentanea cur sic appellatur. T. 9. c. 1104. D.
 Possessio civilis juris est, & facti. T. 9. c. 1007. A.
 Possessio bonorum non tribuit dominium. T. 9. c. 1130. A.
 Possessio bonorum, & bonorum possessio in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
 Possessio & dominium in quo differant, & in quo non differant. T. 9. c. 103. E.
 Possessio, quæ corpore consistit, naturalis, & corporalis dicitur. T. 9. c. 1007. B.
 Possessio fructuarii, quæ naturalis tantum est, dicitur plurimum ex jure mutuari. Ibid. B.
 Possessio bonorum debitoris, vel datur creditoribus ex cessione sui debitoris, vel ex edicto Prætoris, per Prætorum ipsum, aut Præsidem. T. 9. c. 1129. B.
 Possessio creditoris, quæ prodest debitori ad præscriptionem, ei nocere non debet, quominus in rem agat, vel rem ipsam luat. T. 9. c. 302. B.
 Possessio omnium bonorum datur vel ex cessione judicati, sive debitoris, vel ex edicto, auctore Prætoris, vel Præsidi, judicati, sive debiti servandi causâ. T. 9. c. 1129. A.
 Possessio adquiritur ignoranti. T. 9. c. 1009. D. E.
 Possessio nulla hominem ex libertate, vel ingenuitate perducit ad servitutem. T. 9. c. 973. D. non etiam mutatio nominis. Ibid. D.
 Possessio quomodo nobis adquiritur. T. 9. c. 314. D. & seq.
 Possessio bonorum ex edicto datur in rem, non in personam. T. 9. c. 1130. C.
 Possessio an per liberam personam, adquiratur. T. 9. c. 1009. C. D. & seq.
 Possessio non adquiritur verbo, aut scriptura sola, sed re ipsâ, facto ipso. T. 9. c. 1012. A.
 Possessio non adquiritur, nisi quæ vacua est, & libera. Ibid. B.
 Possessio, & usucapio in quo differunt. T. 9. c. 1009. A. B.
 Possessio non transit in heredem; antequam eam apprehenderit suo corpore, vel corpore suorum. T. 9. c. 1041. B.
 Possessio a defuncto continuatur in heredem qualemcumque in Gallia. Ibid. A.
 Possessio incerta est, quæ per alluvionem accrevit, & cur. T. 9. c. 1056. A.
 Possessio civilis interrumpitur litis contestatione. Tom. 9. c. 1009. B.
 Possessio per procuratorem adquiratur. T. 10. c. 297. B. an & proprietas. Ibid. B.
 Possessio bonorum accepta non potest testari. T. 10. c. 341. B.
 Possessio est usus quidam rei. T. 10. c. 594. A.
 Possessio non omnino ut adquiritur, ita etiam amittitur. Tom. 10. c. 602. D.
 Possessio perturbata celeriter debet reformari. T. 10. c. 920. B.
 Possessio actionem in rem parit adversario. T. 10. c. 927. C.
 Possessio transfertur in petitem, si nolente possessore satisfacere, paratus sit petitor satisfacere. T. 10. c. 937. D.
 Possessio quomodo adquiritur. T. 10. c. 979. C.
 Possessio rei lucrative ipsâ juris ratione repellitur ab actione evictionis. T. 10. c. 1086. E.
 Possessionis tres species, & earum differentia. T. 1. c. 94. D.
 Possessionis, ac domini differentia. T. 1. c. 1423. D.
 Possessionis dominus alius est, alius usufructus. T. 3. c. 269. C.
 Possessionis causam nemo sibi mutare potest. T. 2. c. 473. B.
 Possessionis plures esse causas, usucapionis unam. T. 1. c. 1109. E.
 Possessionis recipiendæ, & apiscendæ.

scendæ interdicta duplicia . T. 3. c. 95. A.
 Possessionis retinendæ duo sunt interdictiones . T. 1. c. 478. C.
 Possessionis vindicationes . T. 1. c. 746. D.
 Possessionis adeptio pupillum non obligat . T. 1. c. 1317. E.
 Possessionis initium quale est , sive iustum , sive iniustum , talis & possessio est omnis , quantum ad usucapionem pertinet , & interdictum . T. 1. c. 1403. C.
 Possessionis ratio alia est , alia usucapionis . T. 1. c. 1399. C.
 Possessionis honorum agnitio quid ab hereditatis aditione distat . T. 1. c. 1328. A.
 Possessionis causæ bonorum rei servandæ causæ . T. 3. c. 285. B.
 Possessionis vitium . T. 4. c. 1459. D. Vide, Vitium possessionis .
 Possessionis titulum nemo sibi ipsi mutare potest . T. 4. c. 124. A.
 Sola ratio possessionis muneribus civilibus injungendis num idonea sit citra speciale privilegium a Principe datum . T. 4. c. 853. D.
 Accursius de quibus muneribus hanc sententiam intelligit . Ibid. D.
 Possessionis adquirendæ alia est ratio , alia acquirendi domini , & alia ratio amittendæ possessionis , alia amittendi domini . T. 4. c. 205. B.
 Possessionis bonorum petitio est modus adquirendæ hereditatis . T. 4. c. 357. D.
 Possessionis causam nemo sibi ipsi mutare potest . Tom. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
 Possessionis causæ , & tituli quotuplices sunt . T. 5. c. 708. A.
 Possessionis , & obligationis eadem ratio est . Ibid. C.
 Possessionis effectus quis . Ibid. C.
 Possessionis naturalis effectus quis . T. 5. c. 559. B.
 Possessionis apprehensio magis est facti , quàm juris . T. 5. c. 695. A.
 Possessionis vindicatio quomodo instituitur . T. 5. c. 374. A.
 Possessionis an semper furtum fiat . T. 5. c. 585. B.
 Possessionis ordinariæ beneficium perpetuum est . T. 6. c. 165. A.
 Possessionis Carbonianæ beneficium temporarium est , quia finitur pubertate . Ibid. A.
 Possessionis rogatio est , non proprietatis . T. 5. c. 84. C.
 Possessionis causa prius exsequenda , quàm causa proprietatis . T. 6. c. 781. A.
 Possessionis traditæ argumentum est prælatio pensionis , T. 6. c. 823. C.
 Possessionis argumentum est crucis impositio . T. 5. c. 826. C.
 Possessionis petendæ tempora quæ sint . T. 7. c. 885. D. esse utilia , non continua . Ibid. D.

Possessionis vacuæ appellatione quid significetur . T. 7. c. 738. D.
 Possessionis bonorum jus a quo , & quando introductum fuerit . T. 8. c. 1040. B. C.
 Quinam sint illius possessionis gradus . Ibid. E.
 Possessionis causa an separata sit ab usufructu . T. 8. c. 314. C. an eum quis sibi ipsi mutare possit . Ibid. c. 284. B.
 Possessionis finitæ quæstione , an agatur de proprietate . T. 8. c. 133. C.
 Possessionis initium iustum esse , factis est , ut usucapio procedat . T. 8. c. 305. A.
 Possessionis memoriam an resolutio aboleat . T. 8. c. 274. C. D.
 Possessionis nanciscendæ origo spectanda est . T. 8. c. 269. A.
 Possessionis pro herede titulum bifariam , aut trifariam accipi . T. 8. c. 285. B.
 Possessionis qualitatem , quam non habemus , an in alium transferre possimus . Ibid. D.
 Possessionis titulum , vel causam an quis sibi ipsi mutare possit . T. 8. c. 264. A.
 Possessionis vindicatio nulla prodita est jure civili . T. 9. c. 1166. B.
 Possessionis causa est titulus , quo possidemus . T. 9. c. 1015. D.
 Possessionis causa est possessio . T. 9. c. 1006. A.
 Possessionis causam nemo sibi ipsi , idest , per se solum mutare potest . T. 9. c. 1015. D.
 Possessionis adipiscendæ interdicta quæ . T. 9. c. 1145. B. quibus competunt . Ibid. B.
 Possessionis adipiscendæ interdicta non sunt in usu , sed retinendæ tantum , & redintegrandæ , sive recipiendæ . T. 9. c. 1148. E.
 Possessionis recipiendæ interdicta . T. 9. c. 1148. D. & seq.
 Possessionis vindicatio . Tom. 9. c. 129. C.
 Possessionis titulus . T. 9. c. 164. D. Vide, Titulus possessionis .
 De possessionis momentariæ interdicto . T. 9. c. 1159. A. B.
 Possessionis momentariæ interdictum non semper comprehendit causam interdicti Unde vi . T. 9. c. 1159. B.
 Possessionis titulus potest duplicari . T. 9. c. 164. E.
 Possessionis plures titulos esse posse . Ibid. E.
 Possessionis dominium . Tom. 9. c. 265. D.
 Possessionis reformatio , & restitutio . T. 9. c. 1104. D.
 Possessionis suæ titulum dicere cogitur reus , unde eam rem habeat . T. 9. c. 176. C. in vindicationibus non cogitur . Ibid. D. nec in rei vindicatione . Ibid. E.
 Possessionis causa quælibet dicitur causa momenti . T. 9. c. 1160. B.

Possessionis conditio est incerti . T. 9. c. 219. B.
 Possessionis translatio est clavium traditio . T. 9. c. 1459. C.
 Possessionis beneficium redintegrandæ possessionis unde ducitur . T. 9. c. 1153. C. D.
 Possessionis qui furtum facit , & rei furtum facit . Tom. 10. c. 248. A.
 Possessionis adipiscendæ vel recipiendæ causa nobis est momenti causa . T. 10. c. 875. B.
 Possessionis interversio facit furem . T. 10. c. 988. B.
 Possessionis an videatur renuntiasse , qui rem vindicavit . T. 8. c. 272. C.
 Possessionis non renuntiandæ , sed avocandæ vindicatio comparata est . Ibid. C.
 Possessionem possidere , stipulationem stipulari . T. 1. c. 1128. D.
 In possessionem rerum hereditariarum missio . T. 2. c. 407. D.
 Ad possessionem bonorum petendam centum dies dantur utiles . T. 1. c. 534. A.
 Possessionem bonorum qui petiit secundum tabulas , duobus casibus non caret emolumento bonorum possessionis contra tabulas . T. 1. c. 1319. D.
 Possessionem adeptus an is videatur , qui ita nactus est , ut eam retinere non possit . T. 3. c. 696. C. D.
 In possessionem quibus ex causis capitur . T. 1. c. 846. D.
 Possessionem avocat actio hypothecaria . T. 1. c. 1521. E.
 Possessionem prius esse restituentiam , quàm de principali agatur causa . T. 2. c. 1307. B. C.
 Possessionem mihi per vim creptam confestim vi repetere possum , non ex intervallo . T. 3. c. 126. D.
 Possessionem hereditatis , non bonorum possessionem dixisse veteres . T. 3. c. 99. C.
 Possessionem vis admittit . T. 1. c. 1401. C.
 Possessionem non amittit ignorans . T. 4. c. 622. C.
 Possessionem non acquirit ignorans , præter quam uno casu . Ibid. C.
 Possessionem rei mobilis etiam ignorans amittit . T. 4. c. 649. C.
 Possessionem suam ex jure Quiritium nemo vindicare audeat in legitimis actionibus , sed ad interdictum venit Uti possidetis , vel Utrubi . T. 4. c. 655. A.
 Possessionem significat , non proprietatem , qui stipulatur rem tradi . T. 4. c. 668. A.
 Possessionem vacuum tradi , & rem tradi in quo differunt . Ibid. E.
 Nulla res est , cujus possessionem possit adipisci , nisi concurrat corpus , & animus , idest , apprehensio rei , & affectio possidendæ rei , sed acquiritur quidem possessio animo

- mo tantum nostro, & corpore nostro, vel alieno. T. 4. c. 625. C.
- In possessionem rerum hereditarium an mitti possit filia una cum fratribus coheredibus suis, quae onerata est fideicommissio restituenda fratribus portionis suae hereditariae. T. 4. c. 1131. C. D.
- Possessionem bonorum petunt parentes, & liberi intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 346. B. C.
- Possessionem amitti animo solo, id verissimum est in ea possessione, quam per nosmetipsos possidemus; non etiam in ea, quam possidemus per alios; veluti per servum, per colonum, per inquilinum, per procuratorem: hanc enim possessionem retinemus, non amittimus. T. 5. c. 711. A. B.
- Possessionem non amitti hoc solo, quod servus, vel colonus, per quos corpore possidebam, decesserint, vel discesserint; sed si alii fundum tradiderint, si alii fundum venderint, & tradiderint, tum possessionem amitti, & ulucapionem interpellari. T. 5. c. 712. A.
- Possessionem ejus loci amitti, & quidem videri amitti animo, quem mare, aut flumen occupavit. T. 5. c. 716. A.
- In possessionem missio possessorem non facit, sed custodiam tantum opponit rebus. Tom. 5. c. 718. D.
- Possessionem non tantum amitti inundatione, sed & dominium. T. 5. c. 716. B.
- Possessionem esse usum quandam rei, usum quandam agri, vel aedificii. T. 5. c. 962. E.
- Si dominus possessionem rei furtivae nactus sit eo modo, quo ab eo avelli non possit, id est, ex justa causa, in L. Attinia in potestatem domini eam rem rediisse, aut venisse videri. T. 5. c. 726. B.
- Possessionem naturalem nihil aliud esse, quam detentionem rei. T. 5. c. 692. D.
- Possessionem amittimus animo nostro, libero scilicet, aut vi. T. 5. c. 712. C.
- Possessionem adeptus non videtur, cui ea avelli potest. Tom. 5. c. 731. A.
- Possessionem retinere intelligimus, donec aut nostra voluntate discesserimus, aut vi dejecti fuerimus. T. 5. c. 712. B.
- Possessionem nactus non videtur is, qui ita nactus est, ut eam retinere non possit. T. 5. c. 725. B.
- Possessionem naturalem esse usum quandam rei, usum, id est, *κατάχρησιν*, *κατάχρησιν*. T. 5. c. 692. D.
- Possessionem naturalem, quae facti est, id est, quae actu, & corpore consistit, constitutio juris civilis infirmare, & infestam facere non potest. T. 5. c. 694. B.
- Possessionem nobis acquiri per eos, quos in potestate habemus, puta per servum, aut per filiumfamilias. T. 5. c. 695. C.
- Possessionem sine possessione non consistere. T. 5. c. 696. B.
- Possessionem non acquiri solo animo, quia naturali apprehensione opus est. T. 5. c. 710. A. amitti solo animo, & affectione sola. Ibid. A.
- Possessionem retineri animo, sive servus, vel colonus, per quos corpore possidebam, discesserint, sive decesserint. T. 5. c. 711. C.
- Possessionem naturalem, sive corporalem a Graecis vocari *κατάχρησιν*, detentionem, vel ut nostri auctores loquuntur, detentionem. T. 5. c. 692. D.
- Possessionem longi temporis omnia lite inefficacem esse. T. 7. c. 460. D.
- In possessionem mittere ex decreto est imperii. T. 7. c. 53. B.
- Possessionem suarum rerum an capti ab hostibus amittant. T. 8. c. 288. B. an eam postliminio reverti recipiant. Ibid. B.
- Possessionem a proprietate separatam esse. T. 8. c. 272. B.
- Possessionem acquirere an possit infans tutore auctore. Tom. 8. c. 297. D.
- Possessionem acquiri corporis quodam genere, imposito rebus custode. T. 8. c. 314. A.
- Possessionem alienam accedere propriae possessioni. T. 8. c. 278. D. tempus alienum proprio tempori. Ibid. D.
- Possessionem amitti multis modis. T. 8. c. 293. D.
- Possessionem an acquirat errans in nomine. T. 8. c. 299. D. an errans in corpore. Ibid. D. an acquirat procurator nobis eam acquirere volentibus. Ibid. c. 282. B. an acquirere possint hi, quorum temporis interjecti quiete intervallatur furor. Ibid. E. an amittamus capite deminuti. Ibid. c. 294. A. an animo retineamus in saltibus hibernis, & aestivis. Ibid. c. 260. C.
- Possessionem corpore; & actu apprehendere non est necesse, sed etiam oculis, & effectu. T. 8. c. 252. C. ejus plures species. Ibid. C.
- Possessionem vitiosam non accedere vitiosae, vel contra. T. 8. c. 278. D.
- Possessionem an ignorantes acquiramus. T. 8. c. 310. A.
- Possessionem an pupillus per servum acquirat. T. 8. c. 147. C.
- Possessionem an pupillus sine tutoris auctoritate acquirere; vel amittere possit. Tom. 8. c. 292. C.
- Possessionem an retineam; si colonus fundum meum alii locaverit. T. 8. c. 295. C.
- Possessionem non videtur adeptus is, qui ita eam nactus est, ut eam retinere non possit. T. 8. c. 286. B. clandestinam possessionem qui per vim retinet, vi possidere non videtur, sed clam. Ibid. c. 269. A.
- Possessionem eodem modo amitti, quo & acquiritur, an usquequaque verum sit. T. 8. c. 269. C.
- Possessionem ejus rei, cujus ipsi non habemus possessionem, nos alii tradere posse. T. 8. c. 285. B.
- Possessionem ingredienti prohibere Praetorem vim fieri plus est, quam jubere restitui possessionem. T. 8. c. 315. A.
- Possessionem non accedere, nisi possidenti. T. 8. c. 278. D.
- Possessionem omnem civilem naturalem esse, at non contra. T. 8. c. 239. E.
- Possessionem quando per nosmetipsos acquiramus, vel adipiscamur, vel nanciscamur. T. 8. c. 240. B. C.
- Possessionem rei immobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 263. D.
- Possessionem rei mobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 263. C. & c. 310. A.
- Possessionem rerum hereditarium an aditio hereditatis in heredem transferat. T. 8. c. 287. B. sibi alieno nomine traditam, alii etiam ignoranti acquirere possit. Ibid. c. 282. C.
- Possessionem causam esse vindicationis. T. 9. c. 13. D.
- De eo, qui possessionem per vim invasit, ejecto possessore. T. 9. c. 1156. C. D. & seq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
- Possessionem rei nobis acquiri, licet in instrumento emptionis non sit comprehensum, traditam possessionem fuisse. T. 9. c. 1012. A.
- Qui ad possessionem bonorum admitti possunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & seq.
- Possessionem absentis non esse perturbandam sub specie sola rescripti, aut interloquutionis judicis. T. 9. c. 1164. D.
- Possessionem acquiri corpore, & animo. T. 9. c. 1012. D. E. & seq. retinetur solo animo. Ibid. c. 1014. D.
- In possessionem quemadmodum heres scriptus mittatur. T. 9. c. 791. C. D. & seq.
- Is, qui possessionem, quam alius tenet, ad se pertinere putat, de ea re agere vel civiliter, vel criminaliter potest, & debet. T. 9. c. 1430. C. & seq.
- In possessionem missio. Tom. 9. c. 1056. C. Vide, Missio in possessionem.
- In bonorum possessionem mitti debitoris nomine, ignominiosum erat. T. 9. c. 548. D.
- Possessionem nobis acquiri omnium rerum per liberam personam, quae non

- non est in nostra potestate, & per servum alienum . T. 9. c. 1009. D. & seq.
- Possessionem non amittit dominus coloni facto . T. 9. c. 1018. B.
- Possessionem bonorum qui accepit, an postea possit eam omittre. T. 10. c. 342. C.
- Possessionem interpellat incidens mala fides longi, aut longævi temporis. T. 10. c. 691. D.
- Possessionem vacuum tradere est facti . T. 10. c. 752. C.
- Possessione bonorum contra tabulas aditio hereditatis deterior. T. 1. c. 1320. B.
- Ab eo, qui possessione spoliatus est, per interdictum, vel actionem ex causa interdicti postulatur possessio momentaria. T. 3. c. 12. A.
- Qui possessione armatis hominibus aliquem dejecerit, lege Juliæ de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.
- Pro possessione est dolus . T. 4. c. 890. A. & T. 5. c. 164. B.
- In possessione esse aliud est, aliud possidere . T. 4. c. 1275. E.
- Sine possessione non procedit usufructus . T. 4. c. 342. C.
- De possessione interdicta quædam . T. 4. c. 165. B.
- Sine possessione possessio non consistit . T. 4. c. 68. E.
- Sine possessione usufructus contingere non potest. Ibid. B.
- Sine possessione non consistit usufructus . T. 4. c. 69. A.
- A bonorum possessione an differat hereditas . T. 6. c. 570. A.
- De possessione bonorum secundum tabulas. Tom. 6. c. 188. C. D. & seq.
- De possessione, an de proprietate prius judicandum sit . Tom. 7. c. 163. B.
- De possessione, & vindicatione partis . T. 7. c. 251. C.
- De possessione ex justa causa . T. 7. c. 587. C.
- De possessione ex causa iurisdictioni . Ibid. B.
- In possessione esse aliud est, aliud juberi possidere . Tom. 7. c. 578. D.
- Possessione cedere est tradere, & nolle possidere . Tom. 8. c. 252. A.
- Possessione qui dejectus est vi, possessionem ipsam habere videtur . T. 8. c. 280. C.
- Possessione uti an alter possit, salvâ alteri possessione rei. T. 8. c. 314. D.
- In possessione qui dicantur esse, & tamen non possident. T. 8. c. 270. E.
- De possessione per vim occupatâ a creditoribus, sui crediti servandi causâ . T. 9. c. 1430. C. & seq.
- an lege Juliæ de vi teneantur creditores. Ibid. c. 1430. D.
- Si de possessione momentaria appellatum fuerit. T. 9. c. 1125. A.
- De possessione bonorum contra tabulas liberti, quæ patronis, vel liberis eorum datur . Tom. 9. c. 661. A. & seq.
- De possessione bonorum secundum tabulas. T. 9. c. 656. B. & seq.
- De possessione bonorum contra tabulas, quam Prætor liberis pollicetur . T. 9. c. 659. A. B. & seq.
- De possessione aliena, quam quis per vim, vel alio modo occupat, & aufert absente possessore . T. 9. c. 1162. C. & seq.
- De possessione bonorum repudianda . T. 9. c. 676. A. & seq.
- De possessione olim apud Prætores agebatur, de proprietate apud pedaneum iudicem . T. 9. c. 1144. A.
- De possessione acquirenda, & retinenda . T. 9. c. 1004. A. & seq.
- De possessione occupata absente domino, T. 9. c. 1162. E. & seq.
- De possessione est vindicatio per interdictum Uti possidentis, vel Utrubi. T. 10. c. 933. A.
- Possessiones bonorum contra tabulas, & secundum tabulas quibus dantur. T. 1. c. 348. B. C.
- Possessiones donare dempto canone: relevare tributis: transferre in aliud jus, aliamve functionem, veluti ex patrimoniali jure in privatum, vel ex una præstatione in aliam, sunt beneficia Principum. T. 2. c. 697. E.
- Possessiones rei privatæ Principis ne locentur Palatinis . T. 2. c. 881. B.
- Possessiones divinæ viæ instruendæ, vel sternendæ immunitatem non habent. T. 2. c. 883. A.
- Possessiones duas injustas concurrere non posse . T. 6. c. 337. E.
- Possessiones bonorum ex testamento quot, & quæ sint. T. 8. c. 234. D.
- Possessiones duæ unius rei an in solidum esse, & concurrere possint . T. 8. c. 269. B.
- Possessiones pleræque esse sine re . T. 8. c. 9. D.
- Possessiones momentariæ cur sic appellantur . T. 9. c. 1138. C.
- In possessionibus quis ordo scribetur . T. 1. c. 819. A.
- Possessionum actores quinam olim erant . T. 3. c. 203. B.
- Possessionum accessiones . T. 1. c. 857. E.
- Possessionum onera . T. 2. c. 671. C.
- Possessionum duarum continuationem esse, & accessionem, & conjunctionem . T. 8. c. 278. D.
- Possessionum accessio an detur marito, vel uxori in possessione rei dotalis . T. 8. c. 276. B. C.
- Possessionum accessio an sit inter heredem, & defunctum, vel inter emptorem, & venditorem. T. 8. c. 275. D.
- Possessionum accessio est conjunctio possessionum possessorum . T. 8. c. 274. B.
- Possessionum tempus quomodo in-
- ter emptorem, & venditorem continuetur . T. 8. c. 274. D.
- Possessionum tria vitia videlicet, precario . T. 9. c. 1150. A.
- Possessor solus est dominus. T. 3. c. 243. C.
- Possessor hereditatis pretia rerum, quas dolo alienavit, cum usufructu præstare cogendus est . T. 1. c. 375. D.
- Possessor quotiens appellat, fructus sequestro deponuntur . T. 1. c. 518. E.
- Possessor rei alienæ duplos fructus reddit . T. 1. c. 486. A.
- Possessor rei alienæ generaliter ex eo tantum die fructus præstat, quos res in iudicium deducta est . T. 3. c. 128. A.
- Possessor potior est in pari causa. T. 1. c. 371. B. & T. 8. c. 133. B.
- Possessor si verus non fuerit heres; ei legatum servus non acquirit . T. 1. c. 1293. C.
- Possessor malæ fidei fructus suos facit . T. 1. c. 1401. A.
- Possessor bonæ fidei fructus facit suos . T. 1. c. 1398. E.
- Possessor malæ fidei de fructibus percipiendis semper tenetur . T. 2. c. 651. A.
- Possessor malæ fidei quos fructus reputare petitori debet. Tom. 3. c. 251. B.
- Possessor malæ fidei si puerum alienum erudierit, evicto puero, ejus impensæ deductio possessori dabitur . T. 3. c. 249. C.
- Possessor malæ fidei ante litem contestatam tenetur, si consumpserit, & post litem, si res naturaliter interierit . T. 1. c. 970. E.
- Possessor malæ fidei conditionem cedere non potest, quam non habet . T. 1. c. 1425. D.
- Possessor si fraudationis causâ latitet, ne in jus vocetur, & boni viri arbitrato non defendatur . T. 1. c. 846. D. E.
- Possessor dejectus quis videtur . T. 1. c. 480. C.
- Possessor juris est omnis debitor. T. 4. c. 121. D.
- Possessor malæ fidei. Vide, Malæ fidei possessor .
- Possessor bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei possessor .
- Possessor bonæ fidei num præstet fructus perceptos ante litem contestatam, nisi quatenus ex iis locupletior factus est . T. 4. c. 888. C. & utrum usufructus præstet . Ibid. C.
- Possessor, aut petitor hereditatis an possint conveniri a creditoribus hereditariis . T. 4. c. 75. A.
- Si possessor bonæ fidei post litem contestatam sine dolo, & sine culpa rem possidere desierit, an absolvatur. T. 4. c. 318. C. quid dicendum in possessore malæ fidei. Ibid. D.
- Possessor bonorum loco heredis est . T. 4. c. 913. A.

- Possessor malæ fidei non usucapit.** T. 4. c. 631. B.
- Possessor bonæ fidei in jure plerumque pro domino habetur.** T. 4. c. 203. C.
- Possessor malæ fidei, qui pecuniam non exercuit, cur usuras non præstet, & tamen malæ fidei possessor, qui vecturas non exercuit, vecturas præstet.** Tom. 4. c. 126. C.
- Possessor malæ fidei tenetur de fructibus percipiendis, de usuris percipiendis non tenetur.** T. 4. c. 671. E.
- Possessor bonæ fidei quos fructus petitori hereditatis restituere tenetur.** T. 4. c. 886. E.
- Possessor ex quoniam tempore eorum honorum fructus fisco restituere debeat, utrum ex die, quo prior lis mota & contestata est, in qua delator, sive accusator fisci nomine non obtinuit; an ex die cæptæ posterioris litis, in qua accusator, sive delator obtinuit.** T. 4. c. 1374. E.
- Possessor hereditatis, quæ ad alium pertinebat, pecuniam hereditariam alii credidit, eamque certâ die sibi solvi, & quò tardiùs sibi solveretur, ejus sibi usuras dari stipulatus est: quæritur, an electionem habeat verus heres, utrum sortem dumtaxat, id est, pecuniam creditam accipere velit, si eam possessor perceperit; aut si non perceperit, utrum sibi cedi velit sortis tantum repetitionem periculo possessoris, an verò sortis, & usurarum.** T. 5. c. 266. A. B.
- Possessor malæ fidei tenetur petitione hereditatis ad servum restituendum, vel ejus æstimationem, quem injuriâ occidit.** T. 5. c. 270. C.
- Possessor bonæ fidei an melioris conditionis sit, quam prædo, aut malæ fidei possessor.** T. 5. c. 266. B. C.
- Possessor prior, qui vi expulsus est possessione, quam longissimo tempore possederat, pro domino habetur.** T. 5. c. 417. E.
- Possessor bonorum similis heredi est, non heres.** T. 6. c. 154. B.
- Possessor bonæ fidei fructus ante litem perceptos suos facit.** T. 7. c. 1493. A.
- Possessor si rem arbitrio judicis non restituat, manu militari res ei auferitur.** T. 7. c. 733. E.
- Possessor malæ fidei an fructuum ante litem perceptorum, & venditorum pretia, & usuras præstet post litem.** Ibid. A.
- Possessor malæ fidei, & possessor bonæ fidei in quo differunt.** T. 7. c. 296. D.
- Possessor, cum quo agitur rei vindicatione, in fructus damnatur.** T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
- Possessor in pari causa potior haberi debet.** Tom. 8. c. 678. A. & c. 716. A. & c. 768. D. & c. 825. D. & c. 873. C.
- Possessor an cogi possit titulum possessionis suæ edere.** T. 8. c. 443. A. an alter possit esse nudus possessor, alter fructuarius ejusdem rei, Ibid. c. 314. C.
- Possessor bonæ fidei an usucapione dominium adquirat, qui agit postremum diem temporis ad usucapiendum lege definiti.** T. 8. c. 334. D.
- Possessor incertus quis est;** T. 8. c. 254. C. & c. 291. D.
- Possessor, qui delatorem in causis fiscalibus corrumpit datâ pecuniâ, an pro confesso, vel convicto habeatur.** Tom. 8. c. 446. C. D.
- Possessor, qui delatus est in fisco, an compellatur titulum possessionis suæ edere.** T. 8. c. 442. E. & c. 443. A.
- Possessor rei alienæ, conducendo eam a domino, an desinat sibi possidere.** T. 8. c. 291. E. an incipiat possidere domino. Ibid. E.
- Possessor rei, si rem, quam possidet, conducat a domino, desinit possidere, & dominum possessorem facit.** T. 8. c. 286. A.
- Si possessor bonorum nemo sit, fiscus vocatur.** Tom. 8. c. 206. A.
- Possessor, qui nostro nomine possidet, si dejectus de possessione sit, an nos dejecti videamur.** T. 8. c. 270. A. an nobis interdictum competat Unde vi. Ibid. A.
- Possessor bonæ fidei est (quod est, justè possidere) is, qui auctore judice comparavit.** T. 8. c. 271. D.
- Possessor violentus non est omnis invasor.** T. 9. c. 1154. D.
- Possessor pro herede. Vide, Pro herede possidere.**
- Possessor hereditatis quoscumque justos sumptus, quos fecit de suo propter onera hereditaria, compensat.** T. 9. c. 168. D.
- Possessor pro emptore. Vide, Pro emptore possidere.**
- Possessor hereditatis, qui creditoribus hereditariis solvit suo nomine, non hereditario.** T. 9. c. 168. C. & seq.
- Possessor an cogatur proferre titulum suæ possessionis in rei vindicatione.** Tom. 9. c. 264. D. & seq.
- Prior possessor, licet malâ fide possederit, in causa possessionis præfertur domino, vel creditori.** T. 9. c. 1046. C.
- Possessor hereditatis id, quod indebitum solvit, reputat petitori hereditatis.** T. 9. c. 167. C. D.
- Quod possessor hereditatis de suo creditoribus hereditariis solvit, id compensatur.** T. 9. c. 167. B. C.
- Possessor habet jus possessionis, & per consequens est dominus possessionis.** T. 10. c. 297. D.
- Possessor rei fiscalis, qui præscriptio- ne securus sit adversus fisco, & adversus competitorem.** T. 10. c. 902. B.
- Possessor cui nuntiatum est novum opus, quomodo ex possessore fiat non possessor.** Tom. 10. c. 1195. C.
- Possessoris actiones quæ dicuntur;** T. 9. c. 648. C.
- De possessoria hereditatis petitione;** T. 1. c. 746. A.
- Possessorii edicti pars prima quæ;** T. 6. c. 153. C.
- Possessoris scientia cæptam bonâ fide de possessionem, nec intermissam, non interruptit.** T. 1. c. 1185. B.
- Possessoris conditio melior est in pari causa.** Tom. 4. c. 2075. C. D.
- Possessoris melior causa est in re pari.** T. 4. c. 152. E.
- Possessoris bona fides exigitur in usucapione.** T. 4. c. 631. B.
- Possessoris semper melior causa est in jure.** T. 4. c. 278. E.
- Possessoris causa melior est, durior petitoris: petitoris verò non est potior, nisi is occupaverit.** Ibid. E.
- Possessoris causa semper est potior; etiam si non occupaverit prior.** T. 8. c. 769. C. D.
- Possessoris causa in pari delicto melior est.** Tom. 8. c. 725. C. & c. 837. A.
- Possessori cuilibet prodest 30. annorum præscriptio.** Tom. 3. c. 264. B.
- Possessori Carboniano an detur possessoria hereditatis petitio.** T. 8. c. 129. D.
- Possessori, & petitori an Carboniana detur.** T. 8. c. 133. A.
- Possessori hereditatis tenetur verus heres actione negotiorum gestorum, cum de suo solvit, si non utatur reputatione.** Tom. 9. c. 168. B.
- Possessori, qui interdicto vicit, non incumbit onus probandi, sed petitori.** T. 9. c. 1137. B.
- Possessori bonæ fidei ex re ejus adquiritur, quod sibi liber homo adquirere non potest.** T. 10. c. 357. A.
- Possessorem esse aliud est, aliud esse in possessione.** T. 3. c. 243. A.
- Apud possessorem lite pendente bona remanent.** Tom. 2. c. 645. E.
- In possessorem rei datur actio in rem.** T. 7. c. 247. B.
- Possessorem bonæ fidei esse, quod est justè possidere.** T. 8. c. 271. D.
- Possessorem an faciat epistola, quæ quis declarat, se alii tradidisse, quod non tradit.** T. 8. c. 311. D.
- Possessorem fundi, vel alterius rei, qui**

qui precario rogat dominum, ut in fundo sit, desinere possidere. T. 8. c. 286. A.

Possessorem, qui vi deiecit, quomodo punitur. T. 9. c. 1151. A.

Possessorem hereditatis id, quod solvit, reputaturum petitori hereditatis, & ex retentione rerum hereditariarum sibi satisfacturum. T. 9. c. 167. C. D.

Possessore convento liberatur is, qui possessionem amisit. T. 4. c. 738. D.

Pro possessore possidere quis dicitur. T. 4. c. 121. C.

Pro possessore simpliciter possidet fur, & prædo, qui nullam potest dicere causam possessionis. T. 9. c. 157. E.

Pro possessore possidere. T. 9. c. 171. D.

Pro possessore qui possidet. T. 9. c. 1145. C.

Possessores, capitationes debitas non solventes, dominio prædiorum excidunt. T. 2. c. 682. D.

Possessores duo an ejusdem rei in solidum esse possint. T. 3. c. 241. D. E. & T. 8. c. 256. E.

Possessores, & emphyteuticarii differunt. T. 2. c. 866. E.

Possessores, idest, emptores, T. 3. c. 4. A.

Possessores bonæ fidei, & malæ fidei in quibus differunt, & in quibus non. T. 4. c. 1386. B. & seq.

Possessores omnes post litem contestatam sunt prædones. T. 4. c. 130. E.

Possessores, vel domini unius rei non possunt esse pro solido duo, vel plures. T. 5. c. 697. C.

Possessores qui viam publicam muniunt. T. 5. c. 874. B.

Possessores in pari causa potiores esse. T. 7. c. 451. C.

Possessores successores honorarii qui. T. 7. c. 499. A. B.

Duo possessores, vel domini an esse possint ejusdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C.

Possessores pignorum. T. 9. c. 244. C.

Possessores in civitatibus quinam sint. T. 10. c. 859. B.

Possessorum actores qui sint. T. 3. c. 203. B.

Possessorio judicio qui victus est, in petitorio judicio actoris partibus fungi debet. T. 8. c. 300. D.

De possessorio judicio. T. 9. c. 1165. A. & seq.

Possessorium judicium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.

Possessorium cum petitorio aliquando cumulatur, T. 6. c. 815. C. D.

Possessorium judicium. Tom. 9. c. 1147. A.

Possibilis, & impossibilis conditio quæ sit. T. 1. c. 418. B. C.

Qui possidebat pro herede, cum non esset heres, fundum hereditarium,

dejectus est vi de possessione, an verus heres fundum ab eo recte petat. T. 4. c. 118. E.

Possidendæ ejus rei, quam ignoramus ubi sit, an habeamus animum. T. 8. c. 262. A.

Possidendi justam causam qui habent, & qui non. T. 7. c. 588. B. C.

Possidendi justam causam qui habent, inter eos datur utilis communis dividundi actio. Tom. 7. c. 587. C.

De possidendis rebus auctoritate judicis. T. 1. c. 846. E.

De possidendis bonis auctoritate judicis, seu venundandis. T. 9. c. 1129. A. & seq.

Ex possidendorum bonorum prisco ordine quot, & quanta exoleverunt. T. 5. c. 784. B.

Possidens nomine alieno non est possessor simpliciter, vel absolute. T. 6. c. 802. A.

Possidentis meliorem esse conditionem in pari causa. T. 6. c. 35. A.

Possidentis causa melior est, cum de lucro duorum quæritur. T. 8. c. 678. A. & c. 768. D.

Quod possideo, non statim usufructu. T. 1. c. 1499. A.

Quod possideo meo nomine, an possim solo animo possidere alieno nomine. T. 8. c. 281. E.

Possidere est sibi habere. Tom. 3. c. 243. B. C.

Possidere, ac tenere in quo distat. T. 1. c. 1453. D.

Possidere pro emptore, pro herede, pro possessore, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, & pro suo. T. 1. c. 844. B. & seq.

Possidere aliud est, aliud alieno nomine possidere. Tom. 3. c. 526. A.

Possidere precario quis dicatur. T. 1. c. 481. D.

Possidere naturaliter qui dicuntur. T. 3. c. 525. E. & c. 526. A. B. C. & T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.

Possidere quid. Tom. 2. c. 472. B.

Possidere pro alieno qui dicuntur, T. 1. c. 1123. A.

Possidere vitiôsè quis dicatur. T. 1. c. 854. B.

Possidere clam an videatur, qui servum meum emptori bonæ fidei clam abduxit. T. 1. c. 1403. E.

Possidere commodius est, quàm petere. T. 1. c. 284. A.

Possidere pro herede videtur, qui putat, se heredem esse. Tom. 1. c. 283. C.

Possidere pro possessore. Ibid. C.

Possidere pro suo aliud est, aliud pro suo usucapere. T. 1. c. 1149. B.

Possidere animo quid est. Tom. 4. c. 626. B.

Possidere aliud est, aliud in possessione esse. T. 4. c. 1275. E.

Possidere aliquid is intelligitur, qui dolo malo possidere desit. T. 4. c. 890. A.

Possidere sibi non potest is, qui ab hostibus, vel ab aliis possidetur. T. 4. c. 68. B.

Possidere pro suo, & possidere pro emptore in quo differunt. T. 5. c. 708. B.

Possidere est commune verbum. T. 5. c. 699. A.

Possidere res, vel acquirere possessionem per eos, quos non possidemus, novum, & inauditum non est. T. 5. c. 699. A.

Possidere commodius est, quàm alio possidente petere. T. 6. c. 256. D.

Qui possidere desit, fingitur aliquid quando possidere. T. 6. c. 308. A.

Possidere jussus Romæ, an in possessionem mitti possit in altera provincia. T. 7. c. 153. A.

Possidere pro possessore qui dicuntur. T. 7. c. 918. C. D.

Possidere civiliter quis dicitur. T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.

Possidere melius est, quàm in rem agere. T. 7. c. 289. D.

Possidere naturaliter quid sit. T. 8. c. 269. B. & c. 960. E.

Possidere civiliter quid sit. T. 8. c. 269. B.

Possidere an desinam rem mihi furto subreptam. T. 8. c. 263. C. an desinam possidere vas, quod est in domo mea, sed ignoro ubi sit. Ibid. c. 262. A.

Possidere an desinamus solo animo. T. 8. c. 282. D.

Possidere an desinat, qui ea mente possessionem alii tradidit, ut postea ei restitatur. T. 8. c. 281. B. C.

Possidere an possimus animo alieno. T. 8. c. 260. E. an possimus eandem rem ex plurimis causis. Ibid. c. 255. E. & c. 256. A. an possideamus liberum hominem, vel res ejus, si eum vinxerimus, & in potestatem nostram redegerimus. c. 288. C. D. E. an possimus per amicum. Ibid. c. 306. D.

Possidere an videamur feras, quæ in sylvis nostris vagantur. T. 8. c. 262. C. an videamur pisces, qui in stagno sunt. Ibid. C.

Possidere an videatur is, a quo possessio avocari potest. Tom. 8. c. 287. A. an videatur, qui jure familiaritatis amici fundum ingreditur. Ibid. c. 306. D.

Possidere animo rem immobilem an desinamus, etiam si fortè nobis peregre profectis non sit ea in præsentia nostra, in oculis nostris. T. 8. c. 261. D.

Possidere clam qui dicatur. T. 8. c. 267. C.

Possidere cui volumus, an ejus voluntas requiratur, vel scientia. T. 8. c. 245. A.

Possidere malâ fide aliud est, aliud injuste possidere. Tom. 8. c. 274. E.

Possidere malâ fide tribus potissimum

- mum modis. Ibid. D. qui illi sint. Ibid. D.
- Possidere naturaliter qui videatur. T. 8. c. 271. D.
- Possidere, possessorem esse, & in possessione esse diversa sunt. T. 8. c. 270. D. & Tom. 9. c. 974. D.
- Possidere iuste, id est, bonæ fidei possessorem esse. Tom. 8. c. 271. D.
- Possidere pro furtivo, & pro rapto an pro possessore possidere sit. T. 8. c. 267. A.
- Possidere ab alio vi, aut clam, quod suum est, an quisquam videatur. T. 8. c. 268. C.
- Possidere aliud est, aliud esse in possessione. T. 9. c. 549. D.
- Possidere quid sit. T. 9. c. 1005. D. & T. 10. c. 829. E.
- Possidere qui desit, an invitatus teneatur actione in rem. Tom. 10. c. 913. E.
- Possideri corporalia, non incorporalia. T. 5. c. 692. E.
- Possideri non potest hereditas, quæ jacet, quæ nondum heredem habet. T. 6. c. 140. C.
- Possideri an possit incerta pars rei. T. 8. c. 254. B. C. an possit pars pro indiviso. Ibid. D.
- Possideri possunt, quæ corporalia sunt. T. 8. c. 253. B. C.
- Qui possidet pro alieno, aut pro possessore, usucapere non potest. T. 1. c. 1123. A.
- Qui possidet pro suo, usucapere potest. Ibid. A.
- Quasi possidet potius, quam possidet. T. 3. c. 525. E.
- Possidet nemo seipsum, sed alterum. T. 1. c. 1456. C.
- Non possidet propriè creditor. T. 1. c. 1126. E.
- Possidet ad unam causam debitor per creditorem. T. 1. c. 1401. D. E.
- Non omnis, qui possidet, etiam usucapit. T. 1. c. 1139. B.
- Possidet is, cuius nomine possidetur. T. 6. c. 919. A.
- Possidet iuste, qui auctore Prætoris possidet. T. 8. c. 271. C. qui ita possidet, usucapere potest. Ibid. D.
- Adversus eum, qui possidet ex nulla iusta causa feudum alienum, domino dari rei vindicationem cum effectu. Tom. 9. c. 1016. D.
- Possidetur res corporalis, quasi possidetur res incorporalis. T. 2. c. 1234. E.
- Post condemnationem nullum est officium iudicis. T. 4. c. 572. A.
- Postulare quid sonat. T. 5. c. 167. A.
- Posterior creditor habet jus offerendi priori creditori, non etiam jus offerendi ei, qui a priore creditore emerit. Tom. 4. c. 900. B.
- Posterior creditor non habet jus offerendi simplici emptori, cui prior creditor suâ sponte pignus vendidit jure conventionis. T. 4. c. 901. B.
- Posterior creditor habet jus offerendi emptori pignoris causâ, cui scilicet prior creditor pignus vendidit, cum cogere pignus in eum transferre. T. 4. c. 901. C. & quæ hujus ratio. Ibid. C.
- Posterior actus trahit ad se priorem, & uterque deducitur in actionem negotiorum gestorum. T. 5. c. 130. E.
- Posterior procurator datus quando priorem excludat. T. 5. c. 106. E.
- Posterior scriptura in testamentis an potior sit priore. T. 7. c. 1113. C.
- Posterior dies intercalatur, non prior. T. 8. c. 558. A.
- Posteriores leges an, & quando ad priores trahantur. T. 5. c. 972. D.
- Posteriores voluntates, conventiones, contractus, posteriora judicia, posterior scriptura. T. 9. c. 84. A. & seq.
- Posteriori creditori non est jus auferendi pignus emptori. T. 4. c. 900. D.
- Posterioris mandati quando ratio non habeatur. T. 5. c. 111. E.
- Posterorum appellatione quinam contineantur. T. 1. c. 798. A.
- Posterius quod est, potentius est, quàm quod prius actum est. T. 8. c. 270. D.
- Posterius cui licet, non semper licet primum. T. 10. c. 1180. B.
- Posterior ejus, a quo feudum originem cepit, soli semper succedunt. T. 2. c. 1187. E.
- Posterorum appellatione continentur liberi in infinitum. T. 10. c. 1131. E.
- Postes on les appelle en cour d' Eglise, & ita qui vulgo dicuntur les postes, sunt apostoli, sive libelli dimissorii. T. 6. c. 691. D.
- Postliminia sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
- Postliminii fictionem non prodesse. T. 1. c. 1126. C.
- Postliminii jus a jure belli separatur. T. 3. c. 95. B.
- De postliminii jure. T. 3. c. 313. D.
- Postliminii jure an capto, reverso ab hostibus, restituatur usucapio, ut fingatur medio tempore possedisse. T. 4. c. 68. B.
- Postliminii spes hoc facit, quam semper nostri auctores habent pro certissima, propterea quod posita est in virtute Populi Romani, si quis sit captus ab hostibus, eum existimat mox recuperaturum. T. 5. c. 624. E.
- Postliminii spes facit, ut actio de peculio non finiatur anno, sed duret quamdiu servus postliminio reverti potest. T. 5. c. 444. D.
- Postliminii jus est juris gentium. T. 8. c. 27. A. ejus spes nunquam frustratur. Ibid. B.
- Postliminii fictio. T. 9. c. 1318. D. & seq. Vide, Fictio.
- De postliminio reversis, & redemptis ab hostibus. T. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1318. C. D. & seq.
- Postliminium quid. T. 1. c. 883. D. E. & T. 9. c. 1319. A.
- Postliminium non habet homo liber transfuga. T. 3. c. 313. D.
- Postliminium unde sit deductum. T. 1. c. 33. C.
- Postliminium an in pace, vel induciis sit. T. 3. c. 708. B.
- Postliminium quid, & unde dictum. T. 8. c. 913. D.
- Postliminium habet conceptus, & editus apud hostes, licet ipse captus non fuerit. T. 9. c. 1319. D.
- Post nuptias quomodo intelligendum. T. 5. c. 398. B. C.
- Post nuptias contractas dos rectè datur, vel promittitur, etiamsi nihil aliud præterea sequatur. Ibid. D.
- Postula, pustula, & pusula idem. T. 3. c. 191. B.
- Postulandi officium impropriè tam civile, quàm publicum dici. T. 8. c. 658. C. & c. 739. D.
- De postulando. T. 1. c. 739. B. & T. 2. c. 99. A.
- Postulare quid. Tom. 1. c. 739. B.
- Postulare qui possint, & qui prohibentur. T. 5. c. 90. C. D.
- Postulare qui possit, & in qua Provincia. T. 5. c. 3. A.
- Postulare iniquum non est turpe. T. 7. c. 108. A.
- Postulare reum absentem etiam lite non contestatâ olim moris erat, quod est recipi inter reos postulare. T. 9. c. 1415. E.
- Postulare reum aliud est, aliud judicium exercere. Ibid. E.
- Postulare quibus licet pro se, vel pro aliis. T. 10. c. 879. D.
- Postulatio aliud est, aliud accusatio. T. 9. c. 1415. E.
- Postulatio simplex, quæ fit ex una tantum parte, non est litis contestatio. T. 10. c. 922. A.
- Postulationis nomen latissimè patet. T. 2. c. 99. A.
- Postulatum pro pusulatum, vel pustulatum. T. 10. c. 448. A.
- Postuma, an filiarum appellatione contineatur. Tom. 7. c. 1001. B. item an legatum filiabus relictum ad eam pertineat. Ibid. C. exheredari potest inter cæteros, cum adjectione tamen legati. Ibid. C.
- Postumæ feminini sexus ante Justinianum inter cæteros exheredari poterant postumi nominatim. T. 3. c. 626. B.
- Postumæ si legentur 100. deinde pluribus natis postumis, an singulis tantundem legatum videatur. T. 7. c. 1001. D.
- Postumare, postumatum, & postumum Tertullianus dixit in libro de resurrectione carnis. T. 3. c. 59. E.
- Postumi definitio, & etymon. Ibid. D.

Postumi agnasci dicuntur . T. 2. c. 716. D.
 Postumi, qui post mortem sui nascuntur, ex jure antiquo; qui post testamentum, ex lege Vellea institui possunt . T. 1. c. 1068. D.
 Postumi agnatio testamentum rumpit . T. 1. c. 1307. D.
 Postumi liberi suorum heredum numero sunt . T. 1. c. 333. C.
 Postumi alieni, idest, qui sui non nascuntur, jure civili institui non possunt, licet agnati sint, vel cognati, jure prætorio institui possunt . T. 1. c. 1068. D.
 Postumi liberi, vel heredes institui, vel exheredari debent . Tom. 1. c. 106. A. B.
 Postumi de inofficioso testamento agere possunt . T. 1. c. 119. C.
 Postumi verbum . T. 3. c. 59. C.
 Postumi alii sui, alii Aquiliani, alii Velleani, alii Juliani . T. 1. c. 106. D. E.
 Postumi veri quinam proprie . T. 1. c. 1056. E. & T. 3. c. 59. D.
 Postumi a liberis superstitibus differunt quatuor modis . Tom. 2. c. 403. C.
 Postumi præteritio pro exheredatione habetur . T. 4. c. 1074. E.
 Postumi præteriti agnatione testamentum rumpitur . T. 4. c. 402. C.
 Postumi, si forte mortui nascantur, nunquam intelliguntur in rebus humanis fuisse . T. 6. c. 429. C.
 Postumi præteriti agnatione testamentum omnino rumpi . T. 6. c. 190. D.
 Postumi quinque nasci possunt uno utero . T. 6. c. 482. E.
 Postumi cognati qui sint . T. 7. c. 172. B.
 Postumi exheredati an, quando, & quorum testamentum inofficiosum dicere possint . T. 7. c. 171. A. B. & seq.
 Postumi quomodo succedere possint . T. 7. c. 172. C.
 Postumi sui in quotuplici differentia . T. 8. c. 971. A.
 Postumi alieni definitio . T. 8. c. 1002. D.
 An postumi alieni heredes institui possint . Ibid. E.
 Postumi alieni mittuntur in possessionem unde legitimi, & unde cognati . T. 8. c. 119. B. C.
 Postumi qui sint, & dicantur . T. 8. c. 113. A. B. appellantur posteriores . Ibid. B.
 Postumi exheredandi nominatim . T. 8. c. 601. E.
 Postumi, & liberi in quo differunt . T. 9. c. 764. D. & seq.
 Postumi incertis personis adnumerantur . T. 9. c. 863. D.
 Postumi educantur, nascuntur, agnascuntur defuncto . T. 10. c. 142. A.
 Postumi exheredatio ipso jure nulla est, nec de inofficioso queri necesse est . T. 10. c. 621. E.
 De postumis heredibus instituendis,

dis, vel exheredandis . Tom. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & seq. & Tom. 2. c. 403. B. C. & Tom. 9. c. 764. C. D. & seq.
 Postumis non natis, liberis non natis, an servi, quos manumitti jussit testator sub conditione, cum liberi ad pubertatem pervenissent, confectim petere fideicommissariam libertatem possint ab extraneo primo gradu instituto, & a substituto; nec expectare cogantur id tempus, quo si nati essent liberi, pubertatem attingissent . T. 6. c. 621. D.
 Postumis, & natis datur petitio hereditatis de inofficioso testamento . T. 7. c. 171. B.
 In postumis nepotibus, ex filio emancipato post emancipationem filii conceptis, malè exemplum Accursius ponit . T. 7. c. 171. E.
 Postumis an detur querela de inofficioso . T. 8. c. 984. C.
 Postumo an collatio bonorum fiat . T. 8. c. 80. D.
 Postumo alieno inutiliter legabatur . T. 1. c. 133. D.
 Postumo hereditates legitimæ restituantur . T. 1. c. 1019. C.
 Postumo nullum elogium adscribi potest . T. 1. c. 1057. C. & T. 10. c. 681. D.
 Postumo præterito, bonorum possessio contra tabulas a quo, & quando peti potest . T. 5. c. 502. A.
 Postumo præterito testamento patris, & filio emancipato herede scripto, non tantum postumo, cum editus fuerit, sed etiam filio heredi scripto competit bonorum possessio contra tabulas, quasi commisso edicto per postumum, idest, quasi per postumum patefacta viâ heredi scripto ad petendam bonorum possessionem contra tabulas . T. 6. c. 163. C. D.
 De postumo, postumave, qui, quæve ex uxore sua nascitur post mortem suam intra decem menses . T. 6. c. 621. B.
 Postumo alieno exheredato rectè datur querela inofficiosi . T. 7. c. 173. B.
 Postumo an noceant merita patris . T. 7. c. 174. A.
 Postumo non nato, an possit interim emancipatus bonorum possessionem contra tabulas petere . T. 8. c. 36. D.
 Postumo certâ summâ legatâ, pluribus natis, an legatum multiplicetur . T. 7. c. 1001. E. & alii si legentur centum, pluribus natis, an debeantur nisi una centum . Ibid. D. E.
 Postumo si legentur centum, pluribus natis, an tantundem singulis debeatur . Ibid. E.
 Postumo an, & quando conferatur bonorum possessio contra tabulas . T. 8. c. 100. B.
 Postumorum loco qui sunt . T. 1. c. 106. C.

Postumorum acceptiones quatuor . T. 1. c. 106. D. E.
 Postumorum, & natorum differentia . T. 1. c. 336. A.
 Postumorum institutio . Ibid. A. & c. 420. C.
 Postumorum summa divisio . T. 1. c. 1070. C.
 Postumorum genera quæ sint . T. 8. c. 16. B.
 Postumorum diversa genera . T. 10. c. 145. E.
 Postumos extraneos, vel alienos jure civile non novit, nec sunt heredes futuri . T. 6. c. 427. D.
 Postumum opus commentaria Cujacii in libros Quæstionum intituantur . T. 4. c. 1.
 Postumum corporis quid sit apud Tertullianum . T. 10. c. 146. A.
 Postumus alienus quis . T. 1. c. 133. D.
 Postumus ut a filio differt . T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.
 Postumus instituendus, aut exheredandus . T. 1. c. 1304. E.
 Postumus, & postuma in quo differunt . T. 3. c. 626. B. & T. 7. c. 1001. C.
 Postumus, qui institutus est ex jure antiquo, non videtur institutus ex lege Vellea, & contra . T. 1. c. 420. C.
 Postumus alienus an heres institui possit . T. 1. c. 134. C.
 Postumus an contineatur filii, vel filie appellatione . Tom. 1. c. 37. B.
 Postumus quando exheredari potest . T. 4. c. 404. C.
 Postumus omnis an heres institui possit . T. 5. c. 623. B.
 Postumus, sive qui in utero est, an pro nato habeatur in jure . T. 5. c. 619. B. quandonam pro non nato habeatur . Ibid. B.
 Postumus nondum natus ad bonorum possessionem an, & quando admittatur, ut bona conferre possit . Ibid. A.
 Postumus potest queri de testamento matris . T. 7. c. 173. D.
 Postumus inofficiosum testamentum potest dicere . T. 7. c. 171. B.
 Postumus alienus non potest institui jure civili, sed prætorio . T. 7. c. 173. B. potest etiam ab intestato succedere . Ibid. B.
 Postumus non cogitur manumittere & cur . T. 7. c. 1228. B.
 Postumus est is, qui post mortem testatoris nascitur . T. 7. c. 173. D.
 Postumus alienus an sit bonorum possessor, & heres ab intestato . T. 7. c. 1088. B.
 Postumus an semper pro nato habeatur . T. 8. c. 16. C.
 Postumus exheredatus an rumpat testamentum . Tom. 7. c. 1001. C.
 Postumus alienus an heres institui possit . T. 8. c. 992. E. inutiliter ei legabatur . Ibid. D.

- Postumus agnatus an alienus sit. T. 8. c. 119. B.
- Postumus alienus qui sit. T. 8. c. 16. B. C. an utiliter instituatur. Ibid. C. an ei detur bonorum possessio secundum tabulas. Ibid. C.
- Postumus an possit exheredari sub conditione. T. 8. c. 114. D. an possit institui sub omni conditione. Ibid. D.
- Postumus, & venter an idem sint. T. 8. c. 113. A.
- Postumus extraneus an mittatur in possessionem. T. 8. c. 119. C.
- Postumus extraneus an possit institui. Ibid. C. extraneus, vel alienus quis sit. Ibid. B.
- Postumus alienus jure civili institui non potuit, jure prætorio institui potuit, & admitti ad bonorum possessionem secundum tabulas, non etiam adire hereditatem jure civili. T. 9. c. 864. E. & c. 865. A.
- Postumus pluribus modis potest intelligi. Tom. 10. c. 145. D. E.
- Postumus pro fero, vel pro postremo. T. 10. c. 146. A.
- Postumus vivo patre natus aliud est, quam filius. T. 10. c. 215. C.
- Postumus non semper est pro nato. T. 10. c. 383. A. & c. 473. C.
- Postumus numeratur inter incertas personas, quia in rerum natura non est. T. 10. c. 473. C.
- Postumus alienus olim ab intestato succedere potuit, si agnatus esset, aut legitimus. Ibid. D.
- Postumus alienus jure civili institui non potuit, prætorio potuit. T. 10. c. 473. C.
- Postumus suus, & postumus alienus quinam sint. Ibid. D.
- Omnis nimia potentia saluberrima brevitate constringitur. T. 4. c. 746. A.
- Potentiores an possint omnes causas orare. T. 2. c. 106. D.
- Potentiores causam orare pro quolibet & adversus quemlibet possunt, sed non procuratorio nomine agere. Ibid. D.
- Potentiores, & eorum definitio quæ. T. 9. c. 1052. A.
- Potentiori si quis fundum vendiderit in odium vicini, qua actione conveniatur. T. 5. c. 668. B.
- Potentioris nomine qui abutitur in lite, causa cadit, si sit iusta; si iniusta, plumbatis cæsus damnatur in metallum. T. 10. c. 886. D.
- Potentius (inquit Quintilianus) est, quod in albo legis, quam quod in testamento. Tom. 4. c. 1246. E.
- Potentius est, quod posterius, quam quod prius actum est. T. 8. c. 270. D.
- Potest verbum quando accipiatur pro debet. T. 7. c. 153. D.
- Potest verbum latæ significationis. T. 8. c. 578. B.
- Potestas patria in pietate consistit. T. 4. c. 314. A.
- Potestas necessitati non est conjuncta. T. 4. c. 100. E.
- Potestas patria est res inestimabilis. Tom. 4. c. 1089. B. & c. 1187. E.
- Potestas judicis. Vide, Judex.
- Potestas legis an major sit, quam judicis. T. 5. c. 152. B.
- Potestas gladii, jus gladii, jus ferri, & ferrum est eadem. T. 7. c. 77. A.
- Potestas publica quæ sit. T. 7. c. 58. B.
- Potestas parentum in liberos quantæ. T. 8. c. 903. A. B.
- Potestas patria. Vide, Patria potestas.
- Potestas in filios est juris civilis, non juris gentium. T. 9. c. 1306. A.
- Potestas in servos est juris gentium. Ibid. A.
- Potestas tutorum, vel curatorum in alienandis rebus minorum. T. 9. c. 572. A. & seq.
- Potestas libertini patris in filios. T. 9. c. 1310. D.
- Potestas vitæ, necisque civium Romanorum in servos, & liberos justè procreatos. T. 9. c. 1306. A. & c. 1308. C.
- Potestas, & dominium distant. T. 9. c. 1168. A.
- Potestas patria dicitur in pietate consistere. T. 10. c. 498. D.
- Potestas domini est juris gentium. T. 10. c. 285. D.
- Potestas patria est juris civilis. Ibid. D.
- Potestas patria alio vocabulo dicitur pietas. T. 10. c. 498. D.
- Potestatis jus causam improbandæ donationis præstat. T. 4. c. 995. D.
- Potestatis jus causam inhibendæ donationis præstat. T. 4. c. 994. E.
- Potestatis vocabulum indifferenter accipitur. T. 4. c. 16. C.
- Potestatis jus exheredatione non tollitur, sed jus filii tantum, sive jus sui heredis. T. 4. c. 995. C.
- Potestatis jus, vinculum potestatis unam personam facit, patris, & filii, vel filiæ. T. 4. c. 994. D.
- Potestatis patriæ vinculum. Vide, Vinculum.
- Potestatis vinculum hoc facit, ut duo pro uno habeantur. Tom. 6. c. 295. C.
- De plenitudine potestatis potest Summus Pontifex supra jus dispensare. T. 6. c. 1007. D.
- Potestatis verbum quid significat in persona servorum. Tom. 8. c. 634. D.
- Potestatis vinculum unam familiam, unum corpus, & quasi unum hominem facit. T. 7. c. 89. B. C.
- Potestatis jus quibus modis solvitur. C. 8. c. 912. E.
- Potestatis verbum in persona liberorum quid significat. T. 8. c. 634. E. in potestate qui dicantur. Ibid. D.
- Potestatis jus, quod in liberos habemus, proprium est civium Romanorum. T. 8. c. 903. A.
- Potestatis verbum in persona magistratus quid significat. T. 8. c. 634. D.
- Potestatis vinculum unius vocis, & unius personæ intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
- Potestativa conditio. T. 5. c. 859. E. & T. 9. c. 895. B. Vide, Conditio potestativa.
- Potestativa conditio trahi potest in longum tempus. T. 6. c. 481. C.
- Potestativæ conditiones quæ sunt. T. 4. c. 1212. E.
- In potestate avi qui fuit, & nunquam fuit in potestate patris sui, an is debeat alteri, qui fuit in potestate patris sui, bona propria conferre. T. 4. c. 1037. B.
- Potestate patris adoptivi finita, nullum ex pristino vestigium retinetur. T. 4. c. 807. E.
- De potestate, & vi inveteratæ consuetudinis. T. 6. c. 453. A.
- In potestate qui sunt, his jure non dantur tutores. T. 9. c. 169. E.
- Potestatem in filios non habet mater. T. 9. c. 1310. D.
- Potior qui nominari non potest. T. 1. c. 407. C.
- Potior est causa veri domini, quam bonæ fidei possessoris. T. 4. c. 271. D.
- Potior est vindicatio directa, quam prætoriam. T. 4. c. 271. D.
- Potior an sit in jure, qui prior est tempore. T. 5. c. 772. E.
- Potior est jure pignoris, qui prior est creditor tempore, regula locum habet non tantum in pignore conventionali, sed etiam in pignore prætorio. T. 9. c. 1210. C. D.
- Potiores qui nominare non possint. T. 1. c. 407. C.
- Qui potiores in pignore habentur. T. 2. c. 538. C. & T. 9. c. 1209. C. D. & seq. & T. 10. c. 703. D.
- In potioribus facultates potius spectantur, quam generis propinquitas. T. 1. c. 407. B.
- De potioribus ad tutelam nominandis. Ibid. A.
- Practica forensis Imberti commentata. Tom. 9. c. 1148. E. & c. 1149. A.
- Pragmatica quid, & ut fiat. T. 2. c. 58. A.
- Pragmatica quid sit. T. 10. c. 841. A.
- Pragmaticæ fiunt ad preces civitatum, vel provinciarum, vel scriniorum, vel officiorum, vel cujuscumque corporis, vel universitatis. T. 2. c. 58. B.
- Pragmaticæ sanctiones unde originem duxere. T. 10. c. 841. B.
- Pragmaticæ fiunt sapissime ad relationem, & suggestionem judicum. Ibid. D.
- Pragmatici notati. T. 9. c. 295. C.
- Prata provincialium, & rei private Principis, perniciosum est, militum molestiâ fatigari. T. 2. c. 863. A.
- Præbenda exercitus conducere quid. T. 3. c. 40. C.

Præbenda an dividi possit. Vide, Beneficium.
 Præbendæ nomine quid intelligatur. T. 6. c. 979. E.
 Præbendæ a dignitatibus differunt. T. 6. c. 986. C.
 Præbendæ, & Canonicatus differentia. T. 6. c. 985. E. & c. 986. A.
 Præbendarii panes absentibus non reservantur. T. 6. c. 983. D.
 Præbendarii Canonici. T. 6. c. 986. A.
 Præbendarum collatio Regi nonnunquam competit. T. 6. c. 1003. B.
 Præbendarum numerus a Capitulo augeri potest. T. 6. c. 996. B.
 Præbendarum quædam aliæ sacerdotales, aliæ non sacerdotales. T. 6. c. 866. D.
 De præbendis, & dignitatibus. T. 6. c. 985. D. & seq.
 Præcedentia plerumque ex consequentibus restringuntur, & explicantur. T. 7. c. 718. B.
 Præceptio fit beneficio actionis. T. 4. c. 541. C.
 Præceptio retentionem imitatur. T. 4. c. 990. C.
 Præceptio dotis. Vide, Dotis præceptio.
 Præceptio propriè quid sit. T. 10. c. 1161. B.
 Præceptum nudum nullius est momenti. T. 4. c. 541. D.
 Præceptum, & interloquutio iudicis an idem sint. Tom. 5. c. 194. B.
 Præceptum impossibile iudicis an sit nullius momenti. T. 6. c. 596. B. C.
 Præceptum, iussio, & interloquutio iudici, idem sunt. Tom. 10. c. 1239. D. an possint revocari. Ibid. D.
 Præcinctia quæ dicantur. Tom. 8. c. 526. B.
 Præcipere, & retinere in quo differunt. T. 4. c. 541. C.
 Præcipuum, & prælegatum. T. 1. c. 341. C.
 Præcipuum vox est propria iuriconsultorum. T. 6. c. 43. A.
 Præcisa pro præscissa. T. 8. c. 515. A.
 Præcisè non cavetur de quadrupede, sed de ea tantum, quæ pecudum numero est. T. 1. c. 239. B.
 Præco vox legis dicitur, & vox iudicis. T. 2. c. 1112. A. & T. 3. c. 198. E.
 Præconis elogium. T. 3. c. 198. E.
 Præda vox latina a Græcis retinetur. T. 1. c. 542. C. D.
 Præda aliquando in publicum redigebatur. T. 3. c. 545. D.
 Præda quid est. T. 4. c. 905. B.
 Prædatura est casus fortuitus. T. 4. c. 177. A.
 Prædia urbana, & rustica quomodo distinguantur. T. 1. c. 76. E. & c. 750. D.
 Prædia urbana utrum omnia dicantur ædificia. T. 1. c. 76. D.

Prædia meritoria, Vide, Meritoria prædia.
 Prædia tributaria, vel stipendiaria quæ vocantur. T. 1. c. 73. C.
 Prædia fullonica, & meritoria, quænam appellantur. Tom. 3. c. 664. C.
 Prædia donationis propter nuptias ne consentiente quidem muliere alienentur, vel obligentur. T. 2. c. 1105. C. D.
 Prædia vestigalia, tributaria, & stipendiaria usucapi non possunt, sed longo tempore acquiri. T. 1. c. 1118. A. & Tom. 7. c. 396. C.
 Prædia deserta quomodo a domino susceptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
 Prædia, vasa, vestes Ecclesiæ pignori, vel hypothecæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
 Prædia Ecclesiastica ut, & quando alienari possunt. T. 2. c. 1094. C.
 Prædia Ecclesiastica æris alieni causâ vendi possunt, & *ἀντισηστέως* lege pignori, & in solutum dari. T. 2. c. 1044. E.
 Prædia minorum sine Prætoris, vel Præsidis decreto alienari non possunt. T. 4. c. 10. E. hoc est ex oratione Severi. Ibid. E.
 Prædia publica, vel fisci Senatores, vel Decuriones conducere non possunt. T. 4. c. 861. D.
 Prædia urbana sunt horti, & pomaria in ædificiis constituta. T. 6. c. 30. A.
 Cum prædia urbana, & rustica negligentia possessorum pejora sunt facta: veluti quia vineæ, pomaria, horti, extra consuetudinem patrisfamilias defuncti culta sunt: litis æstimationem earum rerum, quanto pejores sint factæ, possessores pati debent. Tom. 6. c. 29. D. E.
 Prædia dotalia an minuantur corporaliter per impensas necessariò factas. T. 7. c. 1415. C.
 Prædia urbana a rusticis quomodo definiantur. T. 7. c. 432. A.
 Prædia quoniam alia sunt urbana, alia rustica, ideo servitutum aliæ sunt urbanæ, aliæ rusticæ. T. 7. c. 380. D.
 Prædia stipendiaria, & tributaria, quæ. T. 8. c. 932. D. an differant ab Italicis. Ibid. C. D.
 Prædia alia libera, alia serva. T. 8. c. 552. C.
 Prædia rustica, & suburbana, non autem urbana ante Constantinum alienari vetabantur. T. 8. c. 623. B.
 Prædia urbana quæ. Ibid. C. D.
 Prædia minorum, & jus, quod de his alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B. & seq.
 Prædia Provincialia usucapi possunt. T. 9. c. 1019. A.
 Prædia superficiaria usucapi possunt. T. 9. c. 1019. B.

Prædia civitatum sola dicuntur vestigalia. T. 10. c. 405. D.
 Olim & sola dabantur in emphyteusin. Ibid. D.
 Prædia videtur pater donare filio, si ejus nomine ea in censum deferat. T. 10. c. 718. E.
 Prædia an possint emere urbani magistratus. T. 10. c. 869. B.
 Prædia libera nulla sunt, quæ non dicare oporteat in censum, & subsignare apud Censorem. Tom. 10. c. 1009. A.
 Prædia minorum an possint vendi, vel obligari sine decreto. T. 10. c. 1023. B.
 Prædialia jura sequi quemlibet possessorem. T. 7. c. 430. C.
 Prædiales servitutes, sive prædii. Vide, Servitus.
 Prædiatores qui sint. T. 3. c. 132. C.
 Prædicatum sine subiecto esse non potest. T. 1. c. 1329. C.
 Prædii legatum facilius adimitur; quàm legatum pecuniæ. Tom. 4. c. 1210. A.
 Prædii instrumento continetur tantum instrumentum, quod prædii gratiâ comparatum est. Tom. 4. c. 1133. B.
 Prædii appellatio quænam completatur. T. 5. c. 557. C.
 Prædii non est finitio certa, & naturalis. T. 7. c. 646. D.
 Prædii jus quæ contineat. T. 8. c. 236. D. E.
 De prædiis curialium sine decreto non alienandis. T. 2. c. 725. D. E.
 De prædiis diversis urbanis, & rusticis templorum, & civitatum, & omni reditu civili. T. 2. c. 876. C. D. & seq.
 De prædiis tamiacis, & de his, qui ex colonis dominicis, aliisque liberæ conditionis procreantur. T. 2. c. 875. D. E.
 De prædiis Ecclesiasticis. Tom. 2. c. 883. A.
 Prædiis imponi possunt servitutes, non tantum ob utilitatem, sed etiam ob amantatem. T. 7. c. 389. B.
 Prædiis legatis, legato prædiorum non contineri *ἐνθῆρας*, sive dotes prædiorum. T. 4. c. 1119. E.
 Prædiis legatis non continentur prædia pignori accepta. Tom. 4. c. 1123. D.
 De prædiis, & aliis rebus minorum sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 2. c. 372. E. & T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. T. 2. c. 373. E. & T. 9. c. 612. B. C.
 Prædiis suis, vel alienis titulos imponere nomine Principis, vel sacrarum necessitudinum nomine, sine iudicis auctoritate non licet. T. 10. c. 886. E.
 Prædio instructo legato continentur etiam servi rustici, vel urbani, si instructum prædium urbanum lega-

- legatum sit . T. 4. c. 1133. C.
 Prædio instructo legato continetur & instrumentum prædii, & domini, quo instructior est in eo prædio, quodve in eo prædio habet usus sui causâ . T. 4. c. 1133. B. C.
 Prædio communi ab uno ex sociis pro parte indivisa imponi, vel adquiri servitus non potest. Tom. 7. c. 389. D.
 Prædio vendito, an sequatur sepulcrum, vel monumentum, quod est in eo prædio . T. 10. c. 949. E.
 Prædiorum urbanorum; & rusticorum communia . T. 1. c. 751. C.
 Prædiorum urbanorum, & rusticorum jura sunt mancipi . Tom. 1. c. 327. A.
 Prædiorum rusticorum jura quæ sunt . T. 1. c. 76. A.
 Prædiorum urbanorum servitutes quæ sunt, Ibid. D.
 De prædiorum urbanorum servitutibus . T. 1. c. 750. D.
 De prædiorum rusticorum servitutibus . T. 1. c. 751. A.
 Prædiorum obligatio inter heredes non dividitur . T. 2. c. 671. B.
 Prædiorum vendendorum lex. T. 3. c. 384. D.
 De prædiorum civilium, vel fiscalium locatione, sive rei privatae, vel dominicæ . T. 2. c. 878. B. C. & seq.
 De prædiorum sterilium ad fertiles impositione, T. 2. c. 1167. D.
 De prædiorum reipublicæ conductibus . T. 2. c. 857. D. E.
 Prædiorum onera . T. 2. c. 671. B.
 Prædiorum rusticorum, & urbanorum servitutes . Vide, Servitutes.
 Prædiorum rusticorum, & urbanorum pensiones an pro fructibus accipiantur . T. 4. c. 1227. C.
 Prædiorum pensiones an sint in fructu . T. 5. c. 425. B.
 Prædiorum omnium urbanorum, & rusticorum servitutes vel in superficie consistere, vel in solo . T. 5. c. 306. E.
 Prædiorum urbanorum servitus cur pignori non obligari, rusticorum verò prædiorum optimè possit . T. 5. c. 810. A. B.
 Prædiorum qualitates . T. 6. c. 39. D.
 De prædiorum servitutibus, T. 6. c. 290. C. & seq.
 Prædiorum urbanorum, & rusticorum servitutes . T. 6. c. 36. D. & seq.
 Prædiorum mercedes in fructu non esse, sed loco fructuum accipi . T. 7. c. 770. B.
 Prædiorum multa sunt onera, T. 7. c. 1024. D. ea onera quis agnoscat . Ibid. D.
 Prædiorum jura sunt conditiones, & qualitates prædiorum . Tom. 7. c. 381. B.
 Inter prædiorum servitutum jura quæ numerantur . T. 7. c. 381. B.
 Prædiorum qualitates an usucapiantur . T. 7. c. 396. B.
 Prædiorum rusticorum jura quando prædialia sunt, & quando personalia . T. 7. c. 430. C.
 Prædiorum servitutes an constitui possint inter prædia longè diffusa . T. 7. c. 1313. D.
 Prædiorum rusticorum jura quænam sint . T. 8. c. 942. C. prædiorum urbanorum servitutes . Ibid. C.
 Prædiorum dominis solis dari iter, vel actus . Tom. 7. c. 1057. E. & c. 1058. A.
 Prædiorum jura an possideantur . T. 8. c. 253. C.
 Prædiorum servitutes an præscriptione longi temporis adquiri possint . T. 9. c. 1019. B.
 Prædiorum onus duplex . Tom. 9. c. 417. C.
 Prædiorum jura sunt ipsa prædia . T. 10. c. 592. D.
 Prædiorum genera quomodo distinguantur . T. 10. c. 1178. B.
 Prædium quando usucapitur, cum sua causa, & conditione, & qualitate usucapitur . T. 1. c. 1119. B.
 Prædium vendi, donarive non posse receptis colonis . T. 2. c. 835. C.
 Prædium aliud dicitur dominans, aliud serviens . T. 4. c. 140. C. D. & T. 7. c. 389. E.
 Prædium instructum legatum. Vide, Instructum prædium legatum.
 Prædium liberum. Vide, Libera res.
 Prædium pupillare. Vide, Pupillare prædium.
 Prædium dotale an ad legatarium mariti testamento transferri possit . T. 5. c. 558. D.
 Prædium dotale an, & quando alienari possit . T. 5. c. 558. C.
 Prædium dominans quodnam dicitur . T. 5. c. 306. E.
 Prædium rusticum, & urbanum. T. 6. c. 458. E. & c. 459. A. B.
 Prædium urbanum est area: qui ruri dicitur ager, non area. T. 6. c. 458. E.
 Prædium commune servire an possit proprio, vel contra . Tom. 7. c. 445. E.
 Prædium si mihi pretio certo, & ut aliquid facerem, vendideris, an actio ex empto, & actio ex stipulatu tibi competat. T. 7. c. 795. E. & c. 796. A. an ex utraque lucrum facias . Ibid. A.
 Prædium suum si quis alteri creditori suo obligandum dederit, & officii ejus certam mercedem pactus est, an sit locatio . Tom. 7. c. 857. D.
 Prædium emphyteuticum inter vivos alienari potest . T. 8. c. 638. C.
 Prædium feudale inter vivos non potest alienari . Ibid. C.
 Prædium commune est agri, & possessionis . T. 8. c. 573. B.
 Prædium . Vide, Fundus .
 Prædium emphyteuticum . Tom. 9. c. 415. B. C.
 Prædium civitatis non potest usucapiri . T. 9. c. 416. B.
 Prædium patrimoniale . T. 9. c. 415. B.
 Prædium a peræquatore accipere . T. 9. c. 178. E.
 Prædium vectigale . Tom. 9. c. 415. B.
 Prædium, quod officialis comparavit contra prohibitionem legis, quo casu fisco vindicetur . T. 10. c. 891. C. D.
 Prædium commune, cujus pars jure pignoris est obligata, an possit legari . T. 10. c. 1126. C.
 Prædium pupilli an possit dari pignori . T. 10. c. 1223. C.
 Prædo ex eo die, quo rem alienam invasit, præstat fructus, non tantum, quos vel inhonestè percepit, sed & quos vetus possessor honestè percipere potuit . Tom. 3. c. 128. A.
 Prædo civile debitum non deducere potest . T. 3. c. 431. D.
 Prædo fidejussor non est . Tom. 4. c. 921. E.
 Prædo imperitus non est, Ibid. E.
 Prædo est quicumque malæ fidei possessor, non invasor tantum . T. 4. c. 889. B.
 Prædo, idest, malæ fidei possessor est, qui invasit bona, quæ sciebat ad se non pertinere . Tom. 5. c. 270. D.
 Prædo non debet esse melioris conditionis, quam bonæ fidei possessor, T. 5. c. 271. B.
 Prædo quomodo differat a bonæ fidei possessore . T. 5. c. 272. D.
 Prædo dicitur omnis malæ fidei possessor, non invasor tantum, omnis impudens possessor . T. 6. c. 378. E.
 Prædo non est, qui pretium numerat de suo . T. 8. c. 824. D.
 Prædo accipitur pro omni malæ fidei possessore . T. 8. c. 267. A.
 Prædo quis sit . T. 8. c. 824. D.
 Prædo non tantum tenetur interdico Unde vi, ut restituat possessionem, & omnem causam, sed etiam poenâ legitimâ, id est legibus Julii statutâ . T. 9. c. 1152. D.
 Prædo non est, qui clam possidet, sed prædo est, qui vi possidet . T. 10. c. 414. C. D.
 Prædo, vel malæ fidei possessor non habet deductionem, vel compensationem sui crediti naturalis, aut civilis . T. 10. c. 982. C.
 Prædones . Vide, Possessores . Vide, Malæ fidei possessores .
 Prædones non procedit usucapio . T. 5. c. 797. D.
 Prædones, & possessori bonæ fidei omne lucrum auferitur . Tom. 8. c. 715. E.
 Prædones omne lucrum auferitur inpeti-

petitione honorum . T. 8. c. 825. B.
 Prædonis , & bonæ fidei possessoris discrimen . T. 3. c. 251. B. C.
 Prædonis nomine quinam in jure nostro continentur . T. 5. c. 797. B.
 De Præfecti urbi quibusdam officiis . T. 3. c. 361. B.
 De Præfecti prætorio Africæ officio , & omni ejusdem dioceseos statu . T. 2. c. 62. A. & T. 10. c. 843. B. C.
 Præfecti prætorio forma . Tom. 2. c. 1170. C.
 De Præfecti urbi officio . Tom. 1. c. 728. D. & T. 2. c. 62. D. & T. 10. c. 844. A.
 A Præfecti prætorio sententia non appellatur . T. 2. c. 1144. A.
 De Præfecti vigilum officio . T. 1. c. 730. D. E. & T. 2. c. 80. C. & T. 10. c. 857. A. B.
 De Præfecti annonæ officio . T. 2. c. 79. D.
 Præfecti ærarii . Tom. 1. c. 1089. A.
 Præfecti prætorio dicebantur Patres Imperii , & Provinciarum . T. 2. c. 60. C.
 Præfecti prætorio duo . Ibid. D.
 De Præfecti prætorio officio . T. 1. c. 728. A. B.
 De Præfecti Augustalis officio . T. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D. & T. 10. c. 819. E.
 Præfecti ærarii erant judices rerum fiscalium . T. 4. c. 417. D.
 Præfecti urbis potestas quantum se extendat . T. 5. c. 2. A.
 Præfecti prætorio olim non erant perpetui . T. 9. c. 1118. A.
 Præfecti prætorio sunt majores magistratus post Principem . Tom. 9. c. 1056. C. ab eorum sententiis non potest appellari . Ibid. D.
 Præfecti nomen mutatum in nomen Comitum . T. 10. c. 847. C.
 Præfecti ærarii erat fisco delata vel agnoscere , vel repudiare . T. 10. c. 508. E.
 Præfecti annonæ , & Præfecti vigilum sunt extraordinarii magistratus . T. 10. c. 855. B.
 Præfecti annonæ jurisdictionis an videatur esse pars jurisdictionis Præfecti urbi . T. 10. c. 856. D.
 Præfecti prætorio gerunt apicem omnium honorum . T. 10. c. 837. C.
 Præfecti prætorio an senatores , an plebeji . T. 10. c. 842. D.
 Præfecti prætorio unde nomen , & dignitatem traxerunt . Ibid. E.
 Præfecti prætorio plures arbitrio Principum instituti . T. 10. c. 843. E.
 Præfecti urbi imperium erat intracentesimum miliare . Tom. 10. c. 383. C.
 Præfecti urbi , & magistri militum præfectoriæ quodammodo potestati sunt pares . T. 10. c. 844. A.
 Præfectiani , palatini , vel alii appa-

ritores in provincias missi exigendi causa , intra annum peragant exactionem , & judici suo , qui misit , renuncient , quod egerint . T. 2. c. 1008. E.
 Præfectiani , idest , apparitores Præfecti prætorio . T. 2. c. 995. D.
 Præfectiani præfecti prætorio parent . T. 2. c. 1069. A.
 Præfectiani quinam sint . Tom. 1. c. 102. C.
 Præfectiani peculium habent castrense . T. 2. c. 959. E.
 Præfectiani literarum peritissimi erant , edebant omnia acta , & excipiebant , conferebantque scripturam cum scriptura . Tom. 9. c. 289. B.
 Præfectiano mortuo , nullo herede relicto , in ejus successione præfertur fisco arca PP. T. 9. c. 938. B.
 Præfectianus publici , vel privati negotii . T. 2. c. 1004. D.
 Præfectianus dicitur apparitor Præfecti prætorio . T. 9. c. 938. B.
 De præfectis prætorio , sive urbis , & magistris militum in dignitatibus exæquandis . T. 2. c. 896. B. & seq.
 A Præfecto annonæ quis appelletur . T. 10. c. 856. E.
 De Præfectorum prætorio officio Orientis , & Illyrici . T. 2. c. 60. C. & T. 10. c. 842. B.
 Præfectorum ærarii munus . Tom. 1. c. 307. E.
 De Præfectorum prætorio sententiis . T. 9. c. 1056. C. D.
 Præfectorum prætorio generalia edita vocabantur formæ . Tom. 10. c. 715. E.
 Præfectorum prætorio dignitas , & auctoritas luculenter enarrata . T. 10. c. 842. B. C.
 Formæ Præfectorum prætorio quomodo pro legibus esse debeant . T. 10. c. 843. A.
 Præfectorum prætorio qui vices agunt , an habeant jurisdictionem propriam . Tom. 10. c. 850. E.
 Præfectum urbi Augustus instituit . T. 2. c. 62. E. & c. 63. A.
 Ad Præfectum urbi remittet Prætor , si res exigit graviorem animadversionem . T. 10. c. 569. D. E.
 Præfecturam vicariam agere quinam dicantur . T. 10. c. 850. D.
 Præfecturas a coloniis , municipiis , conciliabulis , & aliis quibusdam fuisse separatas . T. 3. c. 314. D.
 Præfectus urbi quis vocatur . T. 1. c. 907. D.
 Præfectus annonæ , & vigilum . Ibid. D.
 Præfectus prætorio quis , & ejus officium . T. 1. c. 728. B.
 Præfectus urbi omnes alios antecedit . T. 2. c. 1107. A.
 Præfectus augustalis quis . Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D.
 Præfectus vigilum ex equestri crea-

batur ordine . T. 2. c. 1053. B.
 Præfectus prætorio rerum summam obtinet , & vice sacræ judicat . T. 1. c. 999. B.
 Præfectus urbi quis , & ejus officium . T. 1. c. 728. D.
 Præfectus prætorio Africæ , & Italicæ . T. 2. c. 62. A. C.
 Præfectus Ægypti . Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. E.
 Præfectus urbi . T. 2. c. 62. D.
 Præfectus vigilum jus atrociter verberandi habet , jus vero gladii non , & cur . T. 4. c. 14. D.
 Præfectus annonæ jus gladii beneficio speciali habuit . T. 7. c. 59. B.
 Præfectus urbi jus gladii quomodo habuerit . Tom. 7. c. 59. C. quando merum imperium habeat . Ibid. c. 94. B. tutoris dationem habet . Ibid. c. 53. C.
 Præfectus vigilum merum imperium non habuit . T. 9. c. 406. B.
 Præfectus urbi dicitur accipere imaginem principalis disceptationis . T. 9. c. 1109. D.
 Præfectus prætorio solus vice sacræ judicat . Ibid. E. ceteri per imaginem . Ibid. E.
 Præfectus prætorio apex omnium magistratuum est . T. 9. c. 1280. E.
 Præfectus annonæ per apparitorem suum exigit frumentariam pensionem debitam urbi Romæ . T. 10. c. 855. D.
 Præfectus augustalis quis sit , & unde sic dictus . T. 10. c. 849. E. ex quo ordine sumptus . Ibid. E.
 Præfectus prætorio solus verè judicat vice sacræ . T. 10. c. 608. D. ab eo an appellare liceat . Ibid. D. & c. 800. E.
 Præfectus prætorio Orientis , & Illyrici sub Justiniano . Tom. 10. c. 842. B. C.
 Præfectus prætorio Africæ a Justiniano institutus . T. 10. c. 843. C.
 Præfectus prætorio solus habet jus dicendæ supremæ multæ . T. 10. c. 870. B.
 Præfectus vigilum spectabilis appellatur , & tamen novissimus inter clarissimos ponitur . T. 10. c. 857. A.
 Præfectus vigilum de criminibus capitalibus cognitionem habet , non coercionem . T. 10. c. 857. E.
 Præfectus vigilum est custos urbis nocturnus . T. 10. c. 857. B.
 Præfectus urbi insulam non assignat , quia nullam habet . T. 10. c. 383. C.
 Præferre diem , & referre quid . T. 3. c. 62. C.
 Prægnans mulier post divortium si partum postea editum a marito agnosci velit , denunciare marito debet . T. 6. c. 128. C.
 Prægnans mulier . Vide , Mulier prægnans .
 Prægnantes neque torqueri , neque damna-

- damnari possunt. T. 1. c. 373. C.
- Pregnax, & pragnas* pro *pragnans* promiscuè dicebant veteres. T. 6. c. 396. B.
- Præjudicare est parare exceptionem, vel actionem contrariam, T. 10. c. 797. A.
- Præjudicare est parere exceptionem, vel actionem judicati. T. 10. c. 1252. B.
- Præjudicia dicuntur interloquutiones, quæ interveniunt in litibus, & causis. T. 7. c. 231. B.
- Præjudicia utrùm propriè actiones sint. T. 8. c. 1110. C.
- Præjudicia propriè non sunt actiones. T. 9. c. 129. B.
- Præjudiciales actiones. Tom. 5. c. 687. C. D. & T. 8. c. 1095. E. & T. 9. c. 268. D. E. Vide, Actiones præjudiciales.
- Præjudiciales exceptiones. T. 9. c. 269. D. E. Vide, Exceptiones præjudiciales.
- Præjudiciales actiones quo tempore dirimendæ. T. 9. c. 129. A.
- Præjudicialis actio. T. 6. c. 300. A. & T. 7. c. 230. E. & T. 9. c. 1305. D. Vide, Actio præjudicialis.
- Præjudicialis multa cur sic appellatur. T. 7. c. 231. B.
- Præjudicii nomine actio, & exceptio præjudicialis significatur, T. 3. c. 135. B.
- An præjudicii, quàm præjudicialis actionis nomen latius pateat. T. 8. c. 1112. A.
- In præjudiciis actor sit, qui ex libertate in servitutem agit. T. 9. c. 269. E.
- In præjudiciis non apponitur clausula condemnationis. T. 9. c. 982. A.
- A præjudiciis an possit appellari. T. 10. c. 789. A. & c. 791. B. & 796. D.
- Præjudicio si quis pronuntiatus sit patronus esse, licet re verâ patronus non sit, pro patrono est. T. 7. c. 121. A.
- De præjudicio perrarè agitur, quin de hereditate agatur. T. 7. c. 231. A.
- De præjudicio, T. 7. c. 228. B. & seq.
- A præjudicio non appellari, idest, ab interloquutione, T. 7. c. 231. B.
- De præjudicio, idest, de actione præjudiciali, de partu, seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1306. D.
- De præjudicio, quo pater filium in sua potestate esse adserit. T. 9. c. 1305. D. E.
- De præjudicio, quo pater filium suum esse petit. T. 9. c. 1305. B. C.
- Præjudiciorum species, & de præjudiciis quæstiones. T. 8. c. 1111. A. B. C.
- Præjudicium quid. T. 1. c. 787. B. & T. 2. c. 459. E.
- Præjudicium quantum distet a judicio. T. 5. c. 456. A.
- Præjudicium interdum fit publico judicio per privatum judicium. T. 5. c. 573. E.
- Præjudicium grande: Judicium non facere, præjudicium facere. T. 6. c. 130. A.
- Præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
- Præjudicium propositum est edicto Prætoris, quo pater cogitur filium agnoscere, qui probatur esse filius ejus. T. 9. c. 1306. E.
- Præjudicium facit privatum judicium publico. T. 9. c. 1456. A.
- Præjudicium triplex est. T. 9. c. 268. E.
- Præjudicium non adfert res inter alios judicata. T. 9. c. 283. C.
- Præjudicium civile. T. 9. c. 979. D.
- Præjudicium est quicquid judex loquitur. T. 10. c. 791. C.
- Prælati officium est, non ut obliget, sed ut liberet capitulum, & allevet. T. 6. c. 1035. D.
- Prælati tenentur ex contractu antecessoris sui, Ibid. C.
- Prælegare quid propriè. T. 3. c. 103. D.
- Prælegare est præter hereditatem dare. T. 4. c. 473. D.
- Prælegare quid significet. T. 10. c. 1098. E.
- Prælegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D. & c. 1352. C.
- Prælegari verbo utimur. Tom. 7. c. 1467. E. & c. 1468. A.
- Prælegari de quo dicatur. T. 10. c. 1162. B.
- Prælegata Falcidiz subjiciuntur. T. 4. c. 1365. E.
- Prælegata heredi indigno an fiscus teneatur præstare. T. 4. c. 418. B.
- Prælegata an veniant in actionem familiæ eriscundæ. T. 7. c. 961. C.
- Prælegata quænam lagata appellari possint. Tom. 8. c. 999. E. & c. 1000. A.
- Prælegata sumuntur ex eo, quod superest deducto ære alieno. T. 9. c. 205. B. sæpe plura sunt. Ibid. B.
- Prælegati nomen unde. Tom. 1. c. 1352. C.
- Prælegati jus, ejusque conditio quæ est. T. 4. c. 1365. D.
- Prælegati natura quæ est. T. 4. c. 418. C.
- Prælegati petitio non aufertur emancipato repudiatione hereditatis paternæ. T. 6. c. 250. C.
- Prælegationem, & relegationem sæpe dicunt auctores nostri pro relegato, & prælegato, Tom. 1. c. 1352. D.
- Ex prælegatis Falcidia retinetur. T. 4. c. 1086. D.
- Prælegato quæ contineantur, & quæ non contineantur. T. 7. c. 1277. A.
- Prælegatum, & præcipuum. T. 1. c. 341. C.
- An prælegatum præstetur, si heredi auferatur hereditas, ut indigno, quod necem defuncti ultus non sit. T. 4. c. 419. A.
- Prælegatum integrum est solidum, intactum, illibatum, sine immixtione Falcidiz, quod universum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
- Prælegatum capitur partim jure legitimo, partim jure hereditario. T. 6. c. 735. E.
- Præmia delatorum. T. 2. c. 659. E.
- Præmia emerita. T. 9. c. 1120. A.
- Præmia legitima. T. 9. c. 1143. B.
- Præmia, quæ dantur Athletis pro victoria, an possint pignori obligari. T. 10. c. 703. B.
- Præmiorum sacri certaminis spes pignori obligari non potest. T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A.
- Præmium emancipationis quod est. T. 9. c. 931. B.
- Prænomina quo anno maribus, & sceminis imponebantur. T. 7. c. 1182. D.
- Præpositi sacri cubiculi. T. 2. c. 897. A.
- Præpositi horreorum fidei, & periculo nominatorum creantur. T. 2. c. 773. B.
- Præpositi laborum. T. 2. c. 745. D.
- Præpositio villici non obligat dominum insolidum, sed quæstuarium tantum præpositio. T. 5. c. 430. C.
- Præpositio in actionibus exercitoria, & institoria jussu comparatur. T. 4. c. 435. A.
- Præpositorum appellatio generalis. T. 2. c. 745. D.
- Præpositus est missus comitis, aut vicarius. T. 2. c. 1224. E.
- Prærogativam specialem suffragii qui habent, aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
- Præsaliz, *drois de marque, represailles*. T. 9. c. 250. C. D.
- Præscriptio longi temporis quibus non obijcitur. Tom. 2. c. 477. C. D.
- Præscriptio longi temporis ubi locus habet. T. 1. c. 469. E.
- Præscriptio longæ possessionis quibus in rebus locum habet. T. 2. c. 1042. A.
- Præscriptio tricennii. T. 1. c. 548. B. & T. 3. c. 235. A.
- Præscriptio quinquennii non nocet minoribus. T. 1. c. 994. E.
- Præscriptio longi temporis quibus in causis cessat. T. 2. c. 477. A.
- Præscriptio longi temporis excludit non tantum in rem, sed etiam hypothecariam actionem. T. 2. c. 477. E. & c. 478. A.
- Præscriptio longi temporis minoribus non currit. T. 1. c. 994. E.
- Præscriptio quadriennii. T. 2. c. 478. C.
- Præscriptio tricennii intra Gallias nescita fuit ante Valentinianum. T. 3. c. 527. D.
- Præscriptio non prodest non possidenti. T. 3. c. 528. C.
- Præscriptio plurimum exceptio est. T. 1.

T. 1. c. 81. E.
 Præscriptio, & usucapio. T. 1. c. 84. A.
 Præscriptio longi temporis, alienante malæ fidei possessore, hodie cessat. T. 1. c. 83. D.
 Præscriptio nihil aliud est, quam exceptio. T. 1. 521. A.
 Præscriptio, sive possessio longi temporis litis contestatione interruptitur. T. 2. c. 475. A.
 Præscriptio centum annorum. T. 1. c. 551. A.
 Præscriptio longi temporis non datur ad obtinenda loca publicæ juris gentium. T. 4. c. 1274. A. unde Servius hoc loco. Ibid. C.
 Præscriptio quinquennii ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B. secus in longi temporis præscriptione. Ibid. C.
 Præscriptio triennii etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.
 Præscriptio 30. annorum an temporibus Pauli Jurisconsulti jam introducta esset. T. 5. c. 465. D.
 Præscriptio unius diei. T. 6. c. 522. E.
 Præscriptio triennii introducta primum in patre capto ab hostibus, deinde porrecta ad patrem absentem constitutione Justiniani. T. 6. c. 413. C.
 Præscriptio temporis non nocet ei, qui reipublicæ causâ abfuit. T. 6. c. 50. A.
 Præscriptio 30. vel 40. annorum malæ fidei possessori nihil prodest. T. 6. c. 913. D.
 Præscriptio triginta annorum Episcopis prodest. T. 6. c. 913. B.
 Præscriptio usurpatione interruptitur. T. 6. c. 918. C. D.
 Præscriptio locum non habet in iis, quæ ratione visitationis Episcopis penduntur. Vide, Procuraciones.
 Præscriptio sex mensium non habet locum in iis Ecclesiis, in quibus multiplex, varius, & incertus est numerus præbendarum. T. 6. c. 1011. D. sed locum habet tantum in Ecclesiis, in quibus certus, & definitus est præbendarum numerus. Ibid. D.
 Præscriptio centum annorum a quo introducta. T. 6. c. 917. A.
 Præscriptio litis contestatione interruptitur. T. 6. c. 832. B.
 Præscriptio fori initio litis opponenda est. T. 7. c. 152. B.
 Præscriptio, & exceptio idem est. T. 8. c. 566. A. sed propriè præscriptio est exceptio peremptoria, quæ rem, de qua agitur, perimit, quæ litem omnem extinguit. Ibid. B.
 Præscriptio non tam est lis, quam perimit litem. Ibid. B.
 Præscriptio tricennii inventa ab Imperatore Theodosio. T. 9. c. 301. D.
 Præscriptio longi temporis quomodo interruptitur. T. 9. c. 1051.

E. & c. 1052. A.
 Præscriptio fori est exceptio dilatatoria. T. 9. c. 147. D.
 Præscriptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. C.
 Præscriptio longi temporis plurimum facit pro libertate. T. 9. c. 992. C.
 Nulla præscriptio temporis ullo jure currit adversus minores, exceptâ præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1025. D.
 Præscriptio sine titulo non currit. T. 9. c. 172. D.
 Præscriptio longi temporis pertinet ad actiones in rem, quæ sunt de proprietate rei, non ad actiones in personam, quæ sunt de debito rei. T. 9. c. 1024. B.
 Præscriptio 30. annorum perimit omnia. T. 9. c. 793. A. dicitur peremptoria. Ibid. A.
 Præscriptio longi temporis in quibus caulis cessat. T. 9. c. 1023. E.
 Præscriptio longi temporis, idest, 10. annorum inter præsentem, & 20. inter absentes. T. 9. c. 1022. D. & c. 1029. B.
 Præscriptio si opponatur adversus creditorem, Tom. 9. c. 1025. E.
 Præscriptio longi temporis perimit actionem hypothecariam, T. 9. c. 1026. A. B.
 Præscriptio longi temporis non procedit sine possessione civili. T. 9. c. 1024. E.
 Præscriptio 30. annorum vocatur a Cassiodoro patrona generis humani. T. 1. c. 548. E. & T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.
 Præscriptio 30. annorum unde proficitur. T. 9. c. 1029. B.
 Præscriptio longi temporis differt a præscriptione 30. annorum. T. 9. c. 1031. B.
 Præscriptio 30. annorum opponi potest non nisi ex singulis annis, quibus singulis actio nascitur. T. 9. c. 286. E.
 Præscriptio 30. annorum non pertinet ad actionem finium regundorum. T. 9. c. 1031. D.
 Præscriptio 40. annorum succedit præscriptioni 30. annorum. T. 9. c. 1035. D. quibus casibus locum non habet præscriptio 30. annorum, locus est præscriptioni 40. annorum. Ibid. E.
 Præscriptio fori objicitur ante litem contestatam, serò post litem contestatam. T. 9. c. 1083. A.
 Præscriptio, & exceptio non differunt. T. 9. c. 1241. C.
 Præscriptio si opponatur adversus creditorem. Tom. 9. c. 1025. E.
 Præscriptio longi temporis interruptitur litis contestatione. T. 9. c. 1020. E.
 Præscriptio peremptoria non opponitur post sententiam, T. 10. c. 607. D.

Præscriptio triennalis interruptitur conventionem exsequutoris, & libelli admonitione. T. 10. c. 608. B.
 Præscriptio longi temporis an currat in minores. T. 10. c. 617. B.
 Præscriptio viginti annorum servatur in iis causis, in quibus nuntiatio fit ad filicum. T. 10. c. 662. E.
 Præscriptio temporis quomodo interruptitur. T. 10. c. 839. A.
 Præscriptio nihil officit reipublicæ causâ absentibus. T. 10. c. 857. D.
 Præscriptio triginta, vel quadraginta annorum sola currit adversus minores. T. 10. c. 905. A.
 Præscriptio fori opponenda est ante litem contestatam, vel tempore litis contestandæ. T. 10. c. 924. C.
 Præscriptionis 30. annorum auctor quis. T. 3. c. 264. A. & T. 6. c. 913. B. E.
 Præscriptioniscentum annorum difficilis, imò impossibilis probatio. T. 6. c. 917. B.
 Præscriptionis nomen duobus modis accipitur. T. 6. c. 912. A.
 Præscriptionis 40. annorum auctor fuit Anastasius. Tom. 9. c. 1035. E.
 Præscriptionis 30. annorum auctor fuit Theodosius Magnus. T. 9. c. 1029. B.
 Præscriptionis, & transactionis eandem definitionem esse. T. 9. c. 1245. A.
 De præscriptionis interruptione. T. 9. c. 1051. E. & seq.
 Præscriptioni longi temporis quod obstat vitium, vel ex personâ est, vel ex re. T. 3. c. 263. E.
 Præscriptioni longi temporis ubi locus non est, subjicitur præscriptio longissimi temporis. Tom. 9. c. 1029. B.
 Præscriptionem inter, & translationem differentia, Tom. 3. c. 534. E.
 Ad præscriptionem rerum ecclesiasticarum bona fides, & justus titulus requiruntur. T. 6. c. 919. C.
 In præscriptionem 100. annorum non numerantur tempora schismatum Ecclesiæ. T. 6. c. 918. A.
 Præscriptionem 30. annorum interpellari tantum per conventionem exsequutoris, & libellum conventionis. T. 9. c. 1030. E.
 Præscriptionem tricennii pertinere tantum ad actiones, quæ olim erant perpetuæ, & immortales. T. 9. c. 1032. A. pertinere tantum ad eas actiones, quæ olim durabant in infinitum, vel deinceps nullæ sint actiones perpetuæ, æternæ, immortales. Ibid. B.
 Præscriptionem temporalem acquirere non potest conductor. T. 9. c. 1035. A.
 Præscriptionem 30. annorum nesciunt tam fuisse intra Gallias ante Valentinianum collegam Theodosii junioris. T. 9. c. 2030. D.
 Præscriptionem longi temporis cessare,
 R r r

- farc, si dominus agat reivindicacione adversus colonum, qui ab eo fundum conduxit. T. 9. c. 1023. E.
- Præscriptionem temporalem opponi ulurarum annuæ prætationi. T. 9. c. 287. A.
- Præscriptionem longissimi temporis introduxit Theodosius. T. 9. c. 173. D.
- Præscriptionem longi temporis non objici iis, qui juvantur restitutione in integrum. T. 9. c. 1025. A.
- Præscriptionem longi temporis cessare adversus vindicationem rerum privatarum Principis, & rerum juris templorum. T. 9. c. 1028. C.
- Præscriptionem longi temporis cessare adversus vindicationem rerum dominicarum, vel rerum, quæ pertinent ad sacra templum. T. 9. c. 1028. C. D.
- Præscriptionem fori non opponi post litem contestatam. T. 9. c. 1083. A.
- Præscriptionem longi temporis non interruptit omnis mala fides superveniens. T. 9. c. 1021. D.
- Præscriptionem longi temporis non opponi agenti in personam. T. 9. c. 1025. D.
- Præscriptionem prætoriam esse analem. T. 9. c. 1031. A.
- Præscriptione 30. annorum submovebatur tam sciens, quam ignorans. T. 2. c. 1243. D.
- Præscriptione an adquiratur feudum. T. 2. c. 1309. A.
- Præscriptione longi temporis dominium non adquiritur. T. 2. c. 474. E.
- Præscriptione 30. annorum an possessio rei vi possessæ defendatur. T. 3. c. 263. E.
- Præscriptione 30. annorum an tollantur actiones personales. T. 5. c. 465. C.
- Præscriptione 40. annorum finitur omnis quæstio. T. 9. c. 992. E. quod non obtinet in colono adscriptio. Ibid. E.
- In præscriptione temporis non computatur minor ætas. T. 9. c. 613. A.
- Præscriptione 20. annorum tollitur actio in rem, non in personam. T. 9. c. 1038. A.
- De præscriptione longi temporis, quæ pro libertate, & non adversus libertatem opponitur. T. 9. c. 992. B. C.
- De præscriptione quadriennii. T. 9. c. 1026. C. D.
- In præscriptione 40. annorum requiritur possessio continua. T. 9. c. 1039. A.
- Præscriptione fori opposita, iudex statuit, an forum suum partibus sit competens, necne. T. 9. c. 1083. B.
- De præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1029. A. B. & seq.
- Præscriptione quinquennii crimen, quod adultero objicitur, tollitur. T. 9. c. 1405. A.
- Præscriptione 30. vel 40. annorum non potest se tueri conductor adversus dominum agentem in rem. T. 9. c. 302. B.
- De præscriptione longi temporis. T. 9. c. 1059. A. & seq.
- Præscriptione longi temporis tollitur tantum actio in rem. T. 10. c. 890. C.
- Præscriptiones temporales. T. 1. c. 857. E.
- Præscriptiones temporum esse compositas contra desides, & negligentes, juris sui contemptores. T. 9. c. 1054. A.
- Præscriptiones temporales per se esse odiosas. Ibid. A.
- Præscriptiones nocent negligentibus, non diligentibus: in dormientibus desidies, non in vigilantibus. Ibid. A.
- Præscriptionum varia genera. T. 1. c. 521. A.
- Præscriptionum tempora observanda quæ. T. 9. c. 1043. B. & seq.
- De præscriptionibus temporalibus diversis, & de accessionibus possessionum. T. 1. c. 857. E.
- In præscriptionibus tempora computari ex die, quo agi poterat. T. 9. c. 1043. B.
- De præscriptionibus, & earum interruptionibus. Tom. 9. c. 1049. C. D. & seq.
- De præscriptionibus, seu exceptionibus. T. 9. c. 1049. C. D. & seq.
- De præscriptionibus, seu exceptionibus, quæ solent objici actoribus adulterii. T. 9. c. 1422. D.
- De præscriptionibus, sive exceptionibus, quibus actiones civiles excludi possunt, & solent. T. 9. c. 1240. D. & seq.
- In præscriptionibus temporalibus an prosint, qui iteraverit cautionem. T. 10. c. 922. D.
- Præscriptis verbis actio. Vide, Actio præscriptis verbis.
- Præscriptis verbis actio semper concluditur in id, quod interest, dari, seu fieri, quod convenit. T. 4. c. 958. D.
- Præscriptis verbis actio an nascatur ex articulo *facio, ut des*. T. 7. c. 841. D. actio cur sic vocetur. Ibid. c. 823. A. est ex articulo *facio, ut facias*. Ibid. c. 845. D. datur ex precario. Ibid. c. 823. D. ex quibus contractibus datur. Ibid. c. 823. A.
- Præscriptis verbis actio est comparata ad exemplum civilis. T. 7. c. 824. B.
- Præscriptis verbis actio ex articulo *do, ut des*, similis est actioni ex empto vendito. T. 7. c. 840. D. ex articulo *do, ut facias*, similis actioni ex locato conducto. Ibid. D. ex articulo *facio, ut facias*, similis mandati actioni. Ibid. D.
- Præscriptis verbis actio ex *do, ut facias*, stricta est, non bonæ fidei, ut ex *do, ut des*. T. 7. c. 841. C. non datur, nisi ex contractu. Ibid. c. 822. E. non datur ex articulo *facio, ut des*. Ibid. c. 830. E. oritur ex articulis *do, ut des, do, ut facias, facio, ut facias*, sed non ex *facio, ut des*. Ibid. c. 841. D. similis est civili, & directæ actioni suum habenti nomen. Ibid. c. 840. D.
- Præscriptis verbis actionem esse inscientem, & ignorantem. T. 7. c. 830. D. etiam appellari propriam. Ibid. c. 823. D.
- Præscriptis verbis actiones ex quibus contractibus dentur. T. 7. c. 842. B.
- De præscriptis verbis actione, & rerum permutatione. T. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & seq.
- Præscriptis verbis actio. Tom. 9. c. 64. D. & c. 68. A. & c. 69. A. est utilis non directa. Ibid. c. 69. A.
- Præscriptum, & translatum in quo differunt. T. 9. c. 1245. A.
- Præsens alienatione non mutatur. T. 1. c. 743. B. qui præsens est, & tacet, dum socius in re communi facit aliquid, an invitus sit. T. 4. c. 153. A.
- Præsens res. Vide, Res præsens.
- Præsens in judiciis quinam intelligatur. T. 5. c. 206. D.
- Præsens actor si absentis defensorem apud cognatos, & alios nullum inveniat, testatione coram testibus factâ, audiendus est, si is in integrum restitutionem petat. T. 5. c. 168. D. E.
- Præsens quinam habeatur. T. 5. c. 96. D.
- Præsens haberi debet, qui absens est studiorum causâ. T. 6. c. 981. D.
- Præsentale magisterium quodnam appellatur. T. 2. c. 959. B.
- Præsentium militum magistri duo. Ibid. B.
- Inter præsentem, & tacentem & inter prohibentem, vel absentem quæ differentia est. T. 4. c. 153. A. B.
- Præsentem ambobus litem addicito. T. 4. c. 882. B.
- Præsentes soli, & non absentes stipulationem rectè contrahunt. T. 5. c. 869. C. D.
- Præsentes dicuntur puberes, vel pupilli adjunctâ tutoris præsentia, & auctoritate, & homines sanæ mentis. T. 6. c. 22. C.
- Præsentes, & absentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D.
- In re præsentibus quibus casibus convenire oporteat. Tom. 3. c. 90. B. C.
- Præsentia iudicis necessaria non est in addicendo iudice. T. 4. c. 70. D.
- Præsentia, & præterita omnia in rerum natura sunt certa, non etiam

etiam futura: T. 4. c. 1426. D.
 Præsentia, & sigillum pro consensu non habentur. T. 4. c. 1169. A.
 Præsentia rei magis, quam actoris necessaria est. T. 4. c. 1391. D. E.
 Præsentia utriusque adversarii in iudicio opus est, non voce. T. 5. c. 126. C.
 Præsentia in iudicio an possit esse pro voce. Ibid. C.
 Præsentiam omnium, ad quos res pertinet, iudicatum rite exigit. T. 4. c. 882. C.
 Præsentibus cæteris, aliquibus absentibus, an iudex officio suo fungi, & sententiam dicere possit. T. 4. c. 882. C.
 Furiosi sine curatoris auctoritate an pro præsentibus habeantur. T. 6. c. 22. C.
 Præsentis consensus an requiratur in procuratorio negotio. T. 5. c. 115. E.
 Præsentium tantum sunt verba, nec inter absentes fieri possunt. T. 4. c. 1273. D.
 Præ unde dicatur. T. 2. c. 555. C.
 Præses, qui opinatorem ultra annum potrahit, in duplum damnatur. T. 2. c. 682. A.
 Præses de crimine, procurator de bonis cognoscit. T. 1. c. 497. B.
 Præses deportare non potest, sed deportandum adnotare. T. 2. c. 629. D. E.
 Præses non potest esse in ea provincia, ex qua quis originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.
 Præses Antiochiæ, sive Syriæ primæ. T. 3. c. 207. A.
 Præses provinciæ tribuere vacationem munerum non potest. T. 2. c. 706. D.
 Præses provinciæ ex eadem provincia uxorem ducere non potest, sponsalia contrahere non prohibetur. T. 3. c. 102. A.
 Præses provinciæ mulierem istius provinciæ uxorem ducere prohibetur, & cur. T. 4. c. 857. E. & c. 858. A. distinctio hic quæ. Ibid. B.
 Præses provinciæ abdicando se non delinit esse præses. T. 4. c. 830. B.
 Præses provinciæ si, antequam cognoverit advenisse successorem, manumiserit, vel tutorem dederit, quid statuendum, & quid, postquam cognoverit adventum. T. 4. c. 833. D.
 Præses sibi adfessores optare potest, legati autem ei dantur a senatu. T. 4. c. 832. D.
 Præses a Proconsule quid distet. T. 4. c. 831. C. & c. 832. E.
 Præses aliquo postulante jus iniquum dicens, uter eorum teneatur. T. 7. c. 101. D. an iudicem possit dare in eum diem, quo est magistratu abiturus. Ibid. c. 156. E. cognoscens de majore, an etiam de minore quantitate cog-

noscere possit. Ibid. c. 67. C.
 Præses provinciæ, an de commoda re, vel mutuo cognoscere possit. T. 7. c. 67. B.
 Præses provinciæ an libertis, & comitibus jus dicere possit. T. 7. c. 65. C.
 Præses si sit in proxima civitate, si non longè absit, eum, cui competit bonorum possessio, ad eum venire debere, alioquin tempora labi. T. 8. c. 481. C.
 Præses de quibus solus cognoscere potest. T. 8. c. 583. B.
 Præses quando liberum arbitrium habet suscipiendæ cognitionis, vel iudicis dandi. T. 8. c. 584. B.
 Præses provinciæ in eum, qui ejusdem provinciæ non est, ex interdicto non potest cognoscere. T. 9. c. 1141. E. & c. 1142. A.
 Præses quilibet an habuerit merum imperium. T. 10. c. 608. E. & c. 665. D.
 Præses in eum, qui non est suæ provinciæ, de quibus non cognoscatur. T. 10. c. 620. D.
 Præses an mutuam pecuniam possit accipere. T. 10. c. 627. D.
 Præses an possit in metallum damnare. T. 10. c. 720. D.
 Præses provinciæ eam tantum infulam assignare potest, quam sub se habet. T. 10. c. 793. B.
 Præses in provincia fungitur vice omnium magistratuum, qui sunt in Urbe. T. 10. c. 855. C.
 Præses provinciæ habet jus gladii, jus deportandi non habet, nec jus confiscandi bona reorum. T. 10. c. 1022. E.
 Præsidatus honore nullus fungitur in ea provincia, unde originem sumpsit, sine peculiari concessione Principis. T. 10. c. 854. E.
 Præsidis nomen generale est, & significat etiam Proconsulem. T. 1. c. 731. D.
 Præsidis nomen non est indignum senatore, quamquam nomen ipsum Præsidis sit infimi hominis gradus. T. 4. c. 831. C. D.
 Præsidis partibus quando videtur fungi Procurator Cæsaris. T. 4. c. 1415. B.
 Præsidis nomen indifferenter accipitur, & quomodo. T. 4. c. 831. C.
 Præsidis copia. T. 8. c. 481. B.
 Ad Præsidis cognitionem pertinet causa status, & ingenuitatis. T. 9. c. 194. C. non potest delegari. Ibid. C.
 Præsidis nomen generale est, & quid sub illius significatione continetur. T. 10. c. 95. C.
 Præsidis vice qui fungitur, ea omnia potest, quæ Præses ipse, & quæcumque pertinent ad jurisdictionem, vel officium Iudicis, seu Præsidis. T. 10. c. 866. C.
 Ut Præsidi suspecto adjungatur Episcopus in audiendis litibus. T. 2. c. 1123. B.

Præsidi dantur legati a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 832. D. E.
 In præsidem invidia gravior est, cum officia pulsantur. T. 2. c. 712. D.
 Præside defuncto, an heredibus ejus salarium residui temporis debeatur. T. 4. c. 973. B. an porrigatur ad omnes salarios, quod de Doctoribus juris censet Accursius. Ibid. C.
 A Præside legis actio neque datur, neque mandatur ullo modo, aut delegatur magistratui municipali, vel alii. T. 10. c. 93. D. E.
 Præsides qui sint, & eorum officium. T. 1. c. 731. D.
 Præsides ordinarii qui propriè. T. 2. c. 671. E.
 Præsides legati Cæsaris. Tom. 2. c. 1048. A.
 Præsides in paganis in omnibus causis jurisdictionem habent. T. 2. c. 1047. E.
 Præsides provincialium, qui cum ducibus paciscuntur, ut coelescendi. T. 2. c. 1154. A.
 Præsides magistratu finito dies 50. in provincia commorentur, actioes provincialium excepturi. T. 1. c. 531. A. & T. 2. c. 1048. A.
 Præsides ne longius dent in longius tempus, quam dierum 30. T. 2. c. 1056. C.
 Præsides nullos sibi vicarios constituunt. T. 2. c. 1152. A.
 Præsides in quibus distant a Proconsulibus. T. 4. c. 832. E.
 Præsides sunt perpetui. Ibid. E.
 Præsides ex Equitibus Romanis summebantur, & cur. T. 4. c. 833. A.
 Præsides jus stolæ militaris, atque jus gladii habuerunt. Ibid. A.
 Præsides vocantur legati Cæsaris. T. 4. c. 831. D.
 Præsides a Principe mittebantur in provincias. Ibid. D.
 Præsides dicuntur iudices ordinarii, milites gregarii, & manipulares. Ibid. D.
 Præsides quando insignia sumunt, & imperium deponunt. Tom. 4. c. 833. D. E.
 Præsides sex fasces habuerunt, verum de Proconsulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
 Præsides statim, atque cognoverunt venisse successores, vel provincia excesserunt, privati fiunt, ac deponunt imperium. Tom. 4. c. 833. D.
 Præsides provincialium suo jure iudicis dationem non habent. T. 5. c. 21. A.
 Præsides provincialium anno magistratus sui (sunt enim annui) alium convenire, vel ab alio conveniri in iudicio non possunt, post annum possunt. T. 6. c. 515. C. D.
 Præsides quales fuerint. T. 7. c. 101. D. quo loco fuerint. Ibid. c. 81. C.

- Præsides provinciarum** statuere, aut indicere ferias messium, vel vindemiarum, non scilicet magistratus municipales. T. 8. c. 481. A.
- Præsides** exsequuntur decreta, sententiasque iudicum. T. 9. c. 194. C.
- Ne Præsides provinciarum** excutiant rationes operarum publicarum, quod faciebant plerumque lucri studio, ubi non erat necesse, ferentes ex singulis solidis siliquam unam pro pretio curæ, & operæ. T. 9. c. 1185. B.
- Præsides provinciarum**, vel procuratores Cæsaris in provinciis exercere non posse sævus tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. eos non posse pecuniam mutuam, neque gratuitam dare. Ibid. D.
- Præsides** an habeant jus deportandi. T. 10. c. 384. A.
- Præsides provinciarum** jus relegandi, non verò deportandi habent. T. 10. c. 793. A. an possint decurionibus, idest, curiarum municipalium senatoribus, & eorum liberis sumere supplicium. Ibid. B.
- Præsides provinciarum** an jus habeant dandi iudices. Tom. 10. c. 793. D.
- Præsides provinciarum** sub cura, & iurisdictione Præfectorum prætorio. T. 10. c. 843. B.
- Præsibus provinciarum** navem habere non licet. T. 3. c. 163. B.
- Præsibus** junguntur defensores. T. 2. c. 1126. C.
- Præsibus** Princeps dat mandata. T. 2. c. 1055. D.
- De Præsibus**, ut deposito magistratu 50. dies maneat in provincia, sive militarem, sive civilem gesserint administrationem. T. 2. c. 1129. A. B.
- De Præsibus** Armeniæ. Tom. 2. c. 1086. C.
- Præsibus** jus fuit animadvertendi in facinorosos homines, & accingendi se gladio, & jus animadvertendi in milites. T. 4. c. 833. A.
- Præsibus** provincialibus nominatim injungitur causarum cognitio literis, vel mandatis, vel formis a Principe datis. Tom. 8. c. 582. E.
- Præsibus** cognitionem injungere legitimum est, non ordinarium. Ibid. E. nisi lege fuerit injuncta cognitio Præsibus, vel alii magistratui, Præsides iudicem dabit, non etiam ipse cognoscet. Ibid. c. 583. A.
- Præsibus** provinciarum injungitur cognitio suspecti tutoris, vel curatoris. T. 8. c. 583. A.
- Præsidium** interpretatur peculium. T. 7. c. 1277. C.
- Præsidium** appellatio generalis. T. 2. c. 1045. A.
- Præstandane** sint omnia, quæ in emptione venditione dicuntur. T. 7. c. 712. A. B.
- Præstare**, & compensare differunt. T. 3. c. 688. A.
- Præstare** possessionem est tradere. T. 1. c. 1527. E. & c. 1528. A.
- Præstare** est facere. T. 4. c. 965. C.
- Præstare** pro mutuum dare posterioris ætatis auctores sæpissime dixerunt. T. 5. c. 392. E.
- Præstare** in idiotismo commune est mutui, & commodati. Ibid. E.
- Præstare** interpretatur esse tradere. T. 7. c. 750. D.
- Præstare** aliud est, aliud exhibere. T. 9. c. 837. D.
- Præstare** etiam significat dare. T. 10. c. 759. E.
- Præstari** quod convenit, in actionem ex empto deducitur. T. 7. c. 750. A.
- Præstatio** longa tacitam pactionem inducit. T. 4. c. 749. B.
- Præstatio** vectigalis. Vide, Vectigal.
- Præstatio** pensionis argumentum est traditæ possessionis. T. 6. c. 823. C.
- Præstatio** propter difficultatem suspenditur. T. 7. c. 820. B.
- Præstatio** diuturna, vel partis præstatio obligationem non constituit, vel actionem, quæ non fuit ab initio. T. 9. c. 340. E. pactum inducit tacitum. Ibid. c. 341. A.
- Præstatio** annua usurarum. Vide, Usurarum præstatio.
- Præstatio** longi temporis præsumptionem facit in re dubia, de qua erat lis apud Imperatorem. T. 9. c. 249. B.
- Præstatio** longi temporis in re dubia præsumptionem inducit. T. 10. c. 461. A.
- Ex præstatione** tacitum pactum inducitur. T. 9. c. 340. E.
- Præstationes** ejus rei, quæ apud hostes est, in actionem familiæ eriscundæ veniunt. T. 7. c. 531. A.
- De præstationibus** earum rerum, quæ veniunt in actionem familiæ eriscundæ. Ibid. A. B. & seq.
- De præstationibus** personalibus. T. 7. c. 576. A.
- Præstationis** difficultas an vitiet emptionem, vel stipulationem. T. 7. c. 820. B.
- Præstationis** difficultas non vitiat stipulationem. T. 7. c. 537. E.
- Præstationum** annuarum proprium verbum est acceptare. Tom. 4. c. 1183. C.
- Præstitui** nunquam dicitur salarium, sed tempus tanquam præstitui dicitur. T. 4. c. 972. E.
- Præsumere** plus est, quam suspicari, & plus, quam putare. Tom. 7. c. 1425. C.
- Præsumptio** levis in causa non sufficit emptionis. Tom. 1. c. 1406. A.
- Præsumptio** uno tantum casu pro legatario facit. T. 3. c. 403. E.
- A quo præsumptio** stat, ei non facile probare incumbit. Tom. 4. c. 441. B.
- Præsumptio** morum ducitur ex antea facta vita. T. 6. c. 887. A.
- Præsumptio** aliud est, aliud suspicio. T. 6. c. 857. B. C.
- Præsumptio** juris probationem non exigit. T. 6. c. 885. B.
- Præsumptio** contra quem incumbit, in eum transfertur onus probandi. T. 10. c. 509. A.
- Præsumptio** an possit auferre commodum possessionis. T. 10. c. 636. A.
- Præsumptio** ubi facit ex una parte, probatio incumbit ex alia. T. 10. c. 1063. C.
- Præsumptionis**, probationis, & fictionis discrimen. T. 1. c. 972. A.
- Præsumptioni** sæpenumero opponitur probatio. T. 6. c. 885. C.
- Præsumptionem** significat verbum *videri*, quemadmodum particula *quasi*. T. 4. c. 579. B.
- Præsumptiones** quæ sint. Tom. 1. c. 781. A.
- Præsumptiones**, & fictiones naturæ convenire oportet. T. 4. c. 1273. B. & quæ non congruunt, prorsus rejiciuntur: sicut & de confessionibus. Ibid. B.
- Contra præsumptiones** juris an probationes admittantur. T. 6. c. 885. B.
- Præsumptiones** ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 6. c. 885. E.
- Præsumptiones** ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 7. c. 872. B. quæ sint, & quibus tollantur. Ibid. c. 867. A.
- De præsumptionibus**, & probationibus. T. 1. c. 781. A.
- Præsumptionibus** justis res ambiguarum explicantur. T. 4. c. 987. E.
- Præsumptionibus** periculosè utimur, ne perperam dicam, nisi eas ex jure ipso ducamus. Tom. 5. c. 809. E. & c. 810. A.
- Præterita**, & præsentia vera, aut falsa sunt. T. 1. c. 197. A.
- Præterita**, & præsentia omnia in rerum natura sunt certa, non etiam futura. T. 4. c. 1426. D.
- Præterita** sunt certa, futura incerta. T. 4. c. 1202. B.
- Præteriti** testamento qui dicantur. T. 1. c. 1053. B. & T. 2. c. 402. D.
- An præteriti** temporis ante præstitam servo libertatem, quæ tardius præstita est, ex die aditæ hereditatis alimenta servo manumisso debeantur. T. 4. c. 1208. D.
- Præteriti** delicti æstimatio an crescat ex postfacto. T. 5. c. 388. B.
- Præteriti** liberi qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
- Præteriti** testamento quinam sint. T. 10. c. 933. B.
- Præteritio** quando pro exheredatione habeatur, & quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A.
- Præteritio** postumi pro exheredatione ha-

ne habetur . T. 4. c. 1074. B.
 Præteritio etiam militis pro exheredatione habetur . T. 4. c. 355. B.
 Præteritio filii testamentum vitiat ipso jure . T. 4. c. 343. C.
 Præteritio a matre per errorem facta an pro exheredatione habeatur . T. 7. c. 210. C.
 Præteritio filii a milite per errorem facta an totum testamentum infirmet . T. 7. c. 210. B. C.
 Præteritio matris, vel avi materni pro exheredatione habetur . T. 7. c. 169. C.
 Præteritio militis an habeatur pro exheredatione . T. 7. c. 210. B.
 Præteritio suorum ipso jure nullum facit testamentum . T. 7. c. 921. D.
 In præteritis, vel præsentibus rerum naturam intuemur . Tom. 1. c. 196. E.
 Præteritis silentio a patre an querela inofficiosi detur . T. 7. c. 159. D.
 De præteritis liberis, & exhereditatis . Tom. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & seq.
 Præterito per errorem a matre an querela inofficiosi detur . T. 7. c. 209. E.
 De præterito, non de futuro iudicium constituitur . T. 9. c. 112. B.
 Præterito filio, jure civili nullum est omnino testamentum . T. 9. c. 762. E.
 Præterito filio, jure prætorio, datur bonorum possessio contra tabulas in assem, idest, in hereditatem totam . Ibid. E.
 Præteritus filius, & præteritus patronus in quo differunt . Tom. 4. c. 327. B.
 Præteritus filius a milite . Vide, Exheredatus.
 Præteritus a matre sciente, vel errante, indistinctè pro exhereditato habetur . T. 7. c. 210. D. a milite errante pro exhereditato non habetur . Ibid. D.
 Præteritus a matre per errorem querelâ an agere possit . Tom. 7. c. 210. D.
 Præteritus a milite per errorem an habeat querelam inofficiosi . Ibid. B.
 Prætextus ignorantie juris non potest delere infamiam, in quam quis incidit . T. 4. c. 507. D. solutio species est alienationis . Ibid. E.
 Prætor est lex loquens, Lex mutus Prætor . T. 2. c. 1053. E.
 Prætor est ipse iudex appellatione veteri . T. 3. c. 160. E.
 Prætor pro Ædili accipitur . Tom. 1. c. 377. C.
 Prætor dat actiones tam suas, quam civiles . T. 1. c. 745. E.
 Prætor plebis non sine symbolo, & probatoria Principis constituitur . T. 2. c. 1053. A.
 Prætor plebis etiam in liberos ho-

mines jus habet gladii . Ibid. A.
 Prætor tutelaris . T. 1. c. 495. C. & c. 1013. D.
 Prætor plebis quando cœperit appellari . T. 2. c. 1052. D.
 Prætor nec heredem, vel dominum facere potest . T. 1. c. 819. B.
 Prætor, vel Præses an teneatur actione ex edicto, *Quod quisque juris, qui jus iniquum dixit* . T. 3. c. 690. A.
 Prætor urbanus quisnam proprie appelletur . T. 1. c. 904. C.
 Prætor peregrinus . Ibid. C.
 Prætor an heredem facere possit . T. 1. c. 182. E.
 Prætor fideicommissarius quisnam fuerit . T. 1. c. 140. D.
 Prætor non facit heredem, sed bonorum possessorem . T. 4. c. 914. C. D.
 Prætor utrum mandet jurisdictionem privato, an magistratui . T. 4. c. 6. D.
 Prætor suum beneficium vult nemini esse captiosum . T. 4. c. 113. A. & E.
 Prætor urbanus magistratus iudicem dat more majorum, suo jure, & is quoque, cui jurisdictionem suam mandavit, iudicem dare potest . T. 4. c. 10. B.
 Prætor bonorum possessionem dat legum tuendarum causâ . Tom. 4. c. 1450. B.
 Prætor corrigit asperitatem juris civilis, & quod deest, implet . Ibid. C. Ovidius: *Verbaque honoratus libera Prætor habet* . Ibid. E.
 Prætor an bonorum possessorem in omni causa loco heredis habeat . T. 5. c. 163. C.
 Prætor dominum facere non potest . T. 5. c. 96. B.
 Prætor exceptiones tantum, & replicationes dat, non verò actiones . T. 5. c. 78. D.
 Prætor ex constituto nudo consensu facto, non interpositâ stipulatione, actionem dat . Tom. 5. c. 405. D.
 Prætor possessorem facere potest, non dominum, vel heredem . T. 5. c. 719. A.
 Prætor quem numerum creditorum judicando sequi soleat . Tom. 5. c. 785. E.
 Prætor peregrinus, qui jus inter cives, & peregrinos dicebat, erat in urbe . T. 5. c. 158. B.
 Prætor, vel Præses provinciæ duas res magistratibus municipalibus injungit, & mandat, cautionem, & possessionem . T. 5. c. 5. D.
 Prætor, sicut absentes damno affici non vult, ita lucrum facere non patitur cum alieno detrimento . T. 5. c. 168. C.
 Prætor qualem verecundiam desideret in eo, qui de damno infecto sibi vult caveri . Tom. 5. c. 10. A.
 Prætor conservat legata, & fideicommissa, & libertates testamen-

to relictas; eo, qui in testamento heres scriptus est, dolo malo, in fraudem eorum, quibus legata, aut fideicommissa, aut libertates relictæ sunt, non adeunte hereditatem ex testamento, ut intercidant legata, & fideicommissa, & libertates, nemine ex testamento herede existente . Tom. 6. c. 205. B.
 Prætor sententiam definitivam eodem die, quo eam dixit, mutare, vel rescindere non potest, licet iniqua sit . T. 6. c. 522. D.
 Prætor non prohibetur ea, quæ sententiæ defunt, supplere eodem die, veluti quæ ad sumptus factos in lite pertinent, quæ omiserit in sua sententia . Ibid. E.
 Prætor an acta post sententiam dictam mutare possit . Ibid. D.
 Prætor in Consulem imperium, vel jurisdictionem non habet . T. 7. c. 95. A.
 Prætor ab eo, qui mandatu prætoris jus dicit, non appellatur, & cur . T. 7. c. 83. A.
 Prætor advocatus adfuit ante præturam, de ea post magistratum, seu præturam ipse jus non dicit, sed mandabit jurisdictionem alteri, quod notandum . T. 7. c. 60. B.
 Prætor vivum jus civile est, viva lex, seu loquens . T. 7. c. 43. C.
 Prætor quod loquitur utcumque, jus civile loquitur . Ibid. C.
 Prætor est viva vox juris civilis, Tom. 7. c. 43. B. & c. 348. D. & c. 374. E.
 Prætor collega Consulis vocabatur . T. 7. c. 95. A.
 Prætor an, cui, quando, quomodo, & in quas personas, & causas jurisdictionem suam mandare possit . T. 7. c. 96. D. E.
 Prætor in Prætozem imperium non habet, vel jurisdictionem . T. 7. c. 95. A.
 Prætor, vel Præses quid magistratibus municipalibus mandare possit, T. 7. c. 79. D.
 Prætor urbanus an gravem coercionem habeat . T. 7. c. 63. A.
 Prætor urbanus an si pro Præside aditus sit, ut permitteret distrahi prædium provinciale, & causâ cognitâ permiserit, an tale decretum valeat . T. 7. c. 96. A.
 Prætor urbanus quæ habeat . T. 7. c. 57. B.
 Prætor bonorum possessorem heredis loco in omni causa habet . T. 8. c. 712. A. & c. 820. C. & c. 871. C.
 Prætor semper sequitur æquitatem, cujus sacerdos est . T. 8. c. 59. B.
 Prætor heredem non facit, ut nec dominum . T. 8. c. 820. D.
 Prætor fideicommissarius . Tom. 9. c. 862. A. B.
 Prætor neque heredem, neque dominum facit ipso jure . Tom. 9. c. 549. B.

Prætor

- Prætor iudex est. Tom. 9. c. 20. B.
- Prætor suos tantum successores tue-
tur. T. 9. c. 1146. A.
- Prætor non cognoscit de crimine
capitali, nisi incidat. Tom. 9.
c. 194. D.
- Prætor liberalis cur ita dictus. T.
9. c. 978. E.
- Prætor, cui daturus est bonorum
possessionem secundum tabulas,
tria exigit. T. 9. c. 656. D.
- Prætor ut heredem, ita dominum,
idest, proprietarium facere non
potest. T. 10. c. 297. B.
- Prætor an faciat dominum. T. 10.
c. 407. D.
- Prætor urbanus quid juris habeat.
T. 10. c. 415. D.
- Prætor an repræsentet fideicommi-
sum. T. 10. c. 516. E.
- Prætor cuilibet mandat suam juris-
dictionem, nec ab eo ad Præto-
rem appellatur. Tom. 10. c. 579.
C.
- Prætor adjungitur interdum specta-
bilibus viris, sed clarissimis sæ-
pius. T. 10. c. 851. A.
- Prætor plebis quisnam magistratus
erat Constantinopoli. Tom. 10.
c. 857. C.
- De Prætoze Pifidiz. T. 2. c. 1084.
C.
- De Prætoze Thraciz. Ibid. E.
- De Prætoze Lycaoniz. Ibid. D.
- De Prætoze Paphlagoniz. Tom. 2.
c. 1085. C.
- A Prætoze arbiter datus fideijusso-
ribus probandis. Tom. 5. c. 862.
C.
- Qui pro Prætoze munere fungitur, est
falsus Prætor. Tom. 10. c. 84.
B.
- Prætoze cogente, an iudex possit di-
cere sententiam die feriato. T. 10.
c. 1232. C.
- Apud Prætozem fideicommissarium
an agi potuerit de omnibus fidei-
commissis in Urbe. T. 3. c. 631.
C.
- Prætozem jus civile subsequi. T. 7.
c. 43. E. & c. 348. D.
- Prætozem esse plus est, quam judi-
cem datum. T. 10. c. 403. B.
- Prætozem in jus vocare an liceat.
T. 10. c. 1184. D.
- Prætores quotuplici in numero esse
dicantur. T. 1. c. 906. B.
- Prætores erant initio, qui nunc con-
sules, & ii bella administrabant.
T. 2. c. 1084. E.
- Prætores duo in Urbe quales. T. 1.
c. 730. C.
- Prætores quando creati cœpere. T.
2. c. 1084. D.
- Prætores clarissimi vocantur. T. 2.
c. 885. A.
- Prætores ita rogantur, ut collegæ
Consulum sint. Tom. 2. c. 1053.
D.
- Prætores an olim duo essent, aut
unus tantum. T. 1. c. 141. A.
- Prætores fideicommissarii a quo ad-
jecti. T. 1. c. 906. C.
- Prætores introducere dicuntur actio-
nes. T. 7. c. 601. B.
- Prætores creandi potestas penes
quos erat. T. 10. c. 853. A.
- Prætores in Urbe cur non fiant, nisi
qui in ea domicilium habent. T.
10. c. 855. A.
- Prætoria præsidium ab onere meta-
torum excusantur, si præsentés
sunt, & alii superveniant. T. 2.
c. 973. C.
- Prætoria actio; sive honoraria, &
actio civilis, idest, noxalis in quo
differunt. T. 5. c. 234. B.
- Prætoria stipulatio. Vide, Stipula-
tio prætoria.
- Prætoria cognitio. T. 7. c. 229. D.
- Prætoria ruri exstructa an sint urba-
na, vel rustica prædia. Tom. 7. c.
380. D.
- Prætoria quibus, & quot verbis con-
tineantur. T. 8. c. 1044. E.
- Prætoria domus publicæ, in quibus
judices habitant, vel jus dicunt.
T. 9. c. 1182. C.
- Prætoria quænam sint. Tom. 10. c.
597. D.
- Prætoriani milites. T. 1. c. 1031. E.
- Prætoriarum cautionum aliæ sunt
nudæ cautiones, aliæ satisfactiones.
T. 4. c. 113. D.
- Prætoriz stipulationes non unquam
supervacuo dantur. T. 5. c. 653.
A.
- Prætoriz stipulationes quænam sint.
T. 8. c. 1055. A.
- Prætoriz actiones quæ sunt. T. 9.
c. 237. C.
- Prætorio jure datur præterito filio
bonorum possessio contra tabulas
in allem, idest, in hereditatem
totam. T. 9. c. 762. E.
- De prætoriz stipulationibus. T. 6.
c. 379. D. & seq.
- De prætorio pignore, & ut in actio-
nibus etiam debitorum missio præ-
torii pignoris procedat. T. 9. c.
1221. A.
- De prætoribus, & honore Prætoze.
T. 2. c. 892. A.
- In prætoriz remediis, quibus obli-
gatio tollitur, factum versatur,
in civilibus verò jus. Tom. 4. c.
142. B.
- Prætoris minus est imperium, quàm
Consulis. T. 1. c. 999. A.
- Prætoris officium tribus verbis con-
tinetur. T. 1. c. 329. A.
- Prætoris de injuriis mentio ubi ex-
stet. T. 1. c. 906. E.
- Prætoris beneficium. Vide, Benefi-
cium.
- An sine Prætoris jussu nuntiatio pa-
cto remitti possit. T. 4. c. 22. C.
- Prætoris est humaniorem senten-
tiam sequi, & eligere. T. 4. c.
1258. E. & 1259. A.
- Sine Prætoris decreto, aut Præsidis
minor 25. annis prædia sua ven-
dere non potest, nec donare. T.
4. c. 1405. C.
- Sine Prætoris decreto tutor illicitè
vendit prædium pupillare. T. 4.
c. 1032. C.
- Prætoris est pignora nominum tue-
ri. T. 5. c. 424. B.
- Prætoris an sit propositum, ut ma-
jori contra minorem opituletur,
& consulat, vel minori restitui-
tionem, & præsidium polliceatur.
T. 5. c. 155. C. D.
- De Prætoris sententiz executione.
T. 6. c. 250. A.
- Prætoris præcipua opera est in hoc;
ut opituletur juri civili, ut adju-
vet, tueatur, confirmet. T. 7. c.
43. C.
- Prætoris quælibet vox edictum est.
T. 7. c. 654. B.
- Prætoris officium est introducere
utiles actiones. T. 7. c. 605. D.
& accommodare eas ad leges in-
calibus similibus. Ibid. D.
- Prætoris edictum vocatur lex an-
nua, lex prætoria. T. 8. c. 192.
A.
- Prætoris verba non componi, ut olim.
T. 9. c. 1142. D.
- Prætoris tria verba notissima, *do, di-
co, addico*. T. 9. c. 549. B.
- Prætoris generalia edicta vocabantur
olim formæ. T. 10. c. 608.
B. C.
- Prætoris nominatio ad Consules per-
tinebat. T. 10. c. 853. A.
- Prætorium jus, & civile plurimum
differunt inter se. T. 4. c. 1450.
A. B.
- Prætorium jus quid. Ibid. A.
- Prætorium jus honorarium dicitur.
Ibid. E.
- Prætorium jus in quo differat a ju-
re civili. Tom. 4. c. 1033. C.
D.
- Prætorium jus. Vide, Jus præto-
rium.
- Prætorium tabernaculum dictum,
quo Prætores olim bella ad-
ministrabant. T. 4. c. 832. A.
- Prætorium pignus a conventionali
quid differat. T. 4. c. 1275. E.
quando inter se conveniunt. Ibid.
c. 1276. B.
- Prætorium pignus quo genere con-
stituatur. T. 7. c. 78. C. D.
- Prætorium jus adjuvat jus civile.
T. 7. c. 43. B.
- Prætorium quid sit. T. 7. c. 1147.
B.
- Prætorium uxoris. Ibid. B.
- Prætorium jus quale. T. 8. c. 1031.
C.
- Prætorium pignus quomodo consti-
tuitur. Vide, Pignus.
- Prætorium ibi est, ubi iudicis habi-
tatio est. T. 10. c. 863. D.
- Prætorium edictum an valeat con-
tra eum, qui morbo fontico labo-
rat. T. 10. c. 1251. B.
- Prætorum varius numerus. T. 2.
c. 77. B.
- Prætorum edicta leges annuè dicun-
tur a Marco Tullio in Verrinis.
T. 6. c. 1. B.
- Prætorum decreta Senatusconsulta
non infirmant. T. 9. c. 587. A.
- Prætorum, aut Præsidum vice qui
funguntur, an propriam jurisdic-
tio-

- tionem habeant. T. 10. c. 850. E.
- Prætura onus fuit senatorium. T. 1. c. 892. B.
- Prætura falsa, gesta a Barbario servo fugitivo. T. 9. c. 1067. C.
- Longè diversa sunt prætura fungi, & pro prætore munere fungi. T. 10. 84. B.
- Prætura quibus delata posterioribus temporibus. T. 10. c. 851. E.
- Præturæ olim magna potestas, nunc inane nomen, & nomen potestatis sine re, & Senatorum gravis sarcina. T. 10. c. 851. C.
- Præturæ onus erat Senatorum, Ibid. D.
- Prævaricatio quid. T. 1. c. 869. A. & T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. D.
- Prævaricator opponitur vero accusatori. T. 3. c. 250. D. & T. 8. c. 631. B.
- Prævaricator extra ordinem coerendus. T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. E.
- Prævaricator quis sit. T. 3. c. 250. D. E. & T. 8. c. 631. B. C.
- Prævaricator, & corruptor in quo conveniant. T. 5. c. 478. C.
- Prævaricatoris, accusatoris, & refugientis veritatis inquisitionem, par esse delictum. T. 3. c. 144. E.
- Præventione unius ex populo cæteri excluduntur, sicut in criminalibus causis publicorum iudiciorum præventione unius accusatoris cæteri excluduntur, sicut pluribus simul factis procuratoribus ad unam actionem in solidum, præventio unius cæteros excludit. T. 3. c. 643. A.
- Præcaria aliud, aliud libellaria, aliud feudum, aliud emphyteusis, aliud usufructus. T. 2. c. 1208. B.
- Præcaria quid. T. 2. c. 1208. A. B.
- Præcaria possessio iusta est. T. 6. c. 337. E.
- Præcariam possessionem tradere possum alii ejus rei, quam non possideo. T. 6. c. 85. E.
- Præcariæ hereditates. Vide. Hereditates.
- Præcariæ sunt conventiones, sive contractus. T. 6. c. 1021. A. quomodo differant a præcario jure civili introducto. Ibid. B. utrumque liberalitatis species est. Ibid. C.
- Præcarii varia genera, T. 3. c. 93. C.
- Præcarii nulla civilis actio, quia civile negotium non est. Ibid. C.
- Præcarii conventio pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.
- Præcarii titulus nihil proficit ad usucapionem, vel inchoandam, vel implendam. C. 6. c. 307. E.
- Præcarii nullum potest prætari emolumentum heredi. T. 8. c. 773. A.
- Præcarii ex pœnitentia repetitio est. T. 9. c. 1170. D.
- In præcariis succedere filias. T. 2. c. 1269. E.
- De præcariis substitutionibus, & conditionibus in eis appositis. T. 9. c. 725. D. & seq.
- Præcario sola possessio, aut quasi possessio datur. T. 3. c. 428. B.
- In præcario res eadem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
- Ejus, qui præcario rogavit, nulla prope modum est utilitas. T. 1. c. 1350. D.
- De præcario interdictum restitutorium. T. 1. c. 854. E.
- De præcario interdictum. Vide, Interdictum.
- Præcario tenetur pupillus, si rem habeat; si non habeat, non tenetur. T. 5. c. 416. E.
- Qui præcario debitori dat rem, quam ab eo pignoris causâ accepit, efficit, ne res usucapi possit. T. 6. c. 84. E.
- Præcario dare ei, qui possideat, unusquisque potest rem suam, quamvis non possideat. T. 6. c. 85. D.
- Præcario rogans dolum præstat, non culpam, T. 8. c. 759. C.
- In præcario dolus tantum venit. Ibid. C.
- Ex præcario nulla nascitur civilis actio. T. 9. c. 1171. A.
- De præcario, & Salviano interdicto. T. 9. c. 1170. B. & seq.
- Præcario rogantis verba quænam sint. T. 10. c. 234. D.
- Actio civilis de præcario unde profecta sit. T. 10. c. 348. D.
- De præcario nullam esse civilem, hoc est, nullam competere actionem, quæ suum, & proprium nomen habeat. T. 10. c. 349. A.
- Ex præcario datur actio præscriptis verbis, quæ donationi est similis. T. 10. c. 450. C.
- In præcario id est proprium, ut id revocet dominus, cum vult. T. 10. c. 600. A.
- In præcario an sit differentia inter servitutem urbanam, & rusticam. T. 10. c. 1024. A.
- Præcarium donatio potius est, quam civile negotium. T. 1. c. 481. C.
- Præcarium quid, & ejus quot genera. T. 3. c. 93. C.
- Præcarium potius donationis species est, quam contractus. T. 3. c. 93. D.
- Præcarium est de re petenda precibus concessa, restituenda ei, qui concessit. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
- Præcarium, licet sit gratuitum, sicut donatio, & commodatum, non tamen idem est omnino, quod donatio, quia donatio non revocatur, præcarium revocatur. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. B. C.
- Præcarium quando cumque revocari potest, etiam importunè, & intempestivè. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
- Præcarium interdicto de præcario revocatur. T. 1. c. 481. C. & T. 2. c. 532. D. & T. 9. c. 1170. D.
- Præcarium cum alio, & ex utriusque animo contrahitur. T. 1. c. 1404. C.
- Præcarium rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
- Præcarium detentionis. Tom. 1. c. 1134. E.
- Præcarium revocare volenti interdictum redditur, quod præcarium appellatur. T. 3. c. 93. C.
- Præcarium, & commodatum differunt. T. 2. c. 532. C. D. & T. 3. c. 325. D. & T. 4. c. 147. D. & T. 5. c. 416. C. & T. 6. c. 1021. E. & T. 9. c. 1170. C.
- Præcarium redintegratur patientiâ. T. 1. c. 481. D.
- Præcarium, & donatio in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
- Præcarium revocari potest, donatio verò non potest. Ibid. A.
- Præcarium est verbum non directum. T. 4. c. 925. B.
- Præcarium quid est. T. 4. c. 147. D. quando revocari potest. Ibid. D.
- Præcarium de amico, quod Ariciâ tenus Cantherium mutuatus, id est, præcarium equum, quem duceret Ariciam usque, commodato accepit, Symmachus ait. T. 5. c. 392. C.
- Præcarium omne, vel fideicommissarium verbum an mandato contrahendo conveniat. Tom. 5. c. 458. B.
- Præcarium solvitur, & revocatur, quando cunque ei, qui id concessit, libuerit. T. 6. c. 1021. B. C.
- Præcarium sit commodatum, an donatio, nondum adhuc exploratum est. T. 6. c. 338. B.
- Præcarium rei suæ in pignore consistit. T. 6. c. 84. C.
- Præcarium rei suæ non est, T. 6. c. 77. B.
- Præcarium etiam morte ejus, cui concessum est, solvitur, quia personæ tantum concessum videtur. T. 6. c. 1021. C. solvitur etiam alienatione rei præcario concessæ, facta ab eo, qui id concessit, Ibid. C.
- Præcarium est gratuitum. Ibid. C.
- Præcarium quid, Tom. 7. c. 626. C.
- Præcarium aliquatenus commodato simile esse. T. 7. c. 823. D.
- Præcarium an valeat, si quis condixerit ante, postea præcario rogaverit. T. 8. c. 270. B. C.
- Præcarium solvitur nudâ voluntate dantis. T. 8. c. 759. C.
- Præcarium, & conductio in quo differunt, T. 9. c. 1035. A. B.
- Præcarium tandem aliquando revocatur, etiam si convenerit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
- Præcarium an sit simile commodato. T. 10. c. 348. E.
- Præcarium fuit olim simile donationi. Ibid. E.
- Præcarium est genus liberalitatis ex jure gentium. T. 10. c. 349. A.

- Precarium aliquatenus est simile commodato, nec tamen est commodatum. T. 10. c. 450. C. D.
- Precarium cur dicatur contractus. T. 10. c. 609. A.
- Precarius usus in distractione non consistit, sed in usu nudo. T. 4. c. 567. E.
- Precarius possessor commodatarius dicitur a Salviano Episcopo. T. 6. c. 1021. E.
- Preces, & rescripta differunt, T. 2. c. 54. D.
- Preces refutatoriae. T. 9. c. 1116. C. D. Vide, Refutatoriae preces, quando mitti debent post interpositam appellationem. Ibid. D.
- Preces refutatoriae ad Principem intra quae tempora debeant edi, & offerri, T. 10. c. 791. D.
- Preces sunt desiderio supplicantium comprehensa libello Principi dato, & rescripta sunt responsa Principis ad preces. T. 10. c. 837. A.
- Preces praecedunt rescripta, sequuntur subscriptiones, adnotationes, vel subnotationes Principum. Ibid. B.
- Preces possunt offerri Principi per quemlibet hominem, T. 10. c. 838. B.
- Precibus commodatum impetratur. T. 6. c. 1021. E.
- Preconter ie vous puis*, reputare possum ego tibi quinquaginta, quae a te percepissem pensionis nomine. T. 5. c. 520. E. & c. 521. A.
- Precum arbiter quis dicatur, T. 10. c. 845. C.
- Presbyterae, sive presbytidæ mulieres quae dicantur. T. 6. c. 1043. A.
- Presbyteri qui. T. 2. c. 21. C.
- Presbyteri inviti nullam tutelam, vel curam suscipiunt. T. 1. c. 535. E.
- Presbyteri inter clericos superiorem locum obtinent. T. 10. c. 819. B.
- Presbyteri olim habuere audentiam, idest, notionem, atque iudicium. T. 10. c. 822. C.
- Presbyteris fides habenda, etiam citra quaestionem. T. 10. c. 820. E. & c. 821. A.
- Presbyterorum institutio, & destitutio inter jura Episcopalia numerantur. T. 6. c. 919. E.
- Presbyterorum, & Episcoporum creatio ad favorem populi Christiani diu pertinuit. T. 9. c. 1452. B. C.
- Pretia rerum mutantur annis, T. 1. c. 1206. B. C.
- Pretia fungi, idest, pretia fieri, idest, poni, constitui, vel ex affectione, & utilitate singulorum, vel communi iudicio populi, & usu recepto in foro. T. 5. c. 394. C.
- Pretia pro ratione temporum mutari. T. 9. c. 1079. E.
- Pretia non ex affectu, & utilitate singulorum, sed communiter fungi; idest, non singulariter, sed communiter rerum pretia aestima-
- ri, non ex affectu, aut utilitate singulorum, sed ex communi usu, atque consensu res pati pretia, T. 9. c. 1074. D.
- Pretii sola partitio servum facit. T. 1. c. 13. E.
- Pretii participatio servum eum facit, qui pecuniam praetulit libertati, rei inestimabili, & sine pretio pretiosæ. T. 5. c. 685. B.
- Pretii participatio (qua nil est sordidius, aut turpius) indignum eum facit libertate, quam prodidit, qui praetulit pecuniam, indignum eum facit libertate. Ibid. B.
- Pretii certus debet esse numerus. T. 7. c. 645. D.
- Pretii numeratio an sufficiat ad emptæ rei dominium acquirendum. T. 7. c. 806. A. B.
- Pretii ratio varia, multiplex, & mutabilis est. T. 7. c. 735. C.
- Pretii iusti dimidium quando fraus superat. T. 9. c. 372. E.
- Pretii actio quæ est. T. 9. c. 1076. B. C. eadem ac actio ex vendito est. Ibid. C.
- Pretii iusti definitio quæ. T. 9. c. 375. A.
- Pretii majoris, vel minoris prætextu an venditio possit rescindi. T. 10. c. 1004. E.
- In pretio emptionis, & venditionis an liceat emptori, & venditori se invicem circumscribere, T. 10. c. 192. A.
- In pretio fraus; & dolus versatur, non in eliciendâ venditione. T. 10. c. 271. A.
- Pretio non soluto, an emptor possit utiliter agere ad rem tradendam. T. 10. c. 759. E.
- Sine pretio nulla venditio est, nec etiam locatio. T. 10. c. 1043. B.
- Pretium, & merces quid inter se differant. T. 3. c. 105. A.
- Pretium in numerata pecunia consistere debet. T. 1. c. 211. D. & T. 8. c. 1067. E.
- Pretium cuiuscumque rei pro tempore est. T. 1. c. 1469. C.
- Pretium in emptione, & venditione, in locatione, & conductione intervenit. T. 3. c. 104. E.
- Pretium artis, vel operæ est levamentum. T. 1. c. 217. D. & T. 4. c. 968. C.
- Pretium mercium temporibus variatur. T. 1. c. 1287. C.
- Pretium si non solverit emptor, fundus inemptus esto. T. 1. c. 1412. A. B.
- Pretium qui habet, vindicatione non tenetur. T. 1. c. 1263. A.
- Pretium est substantia emptionis. T. 4. c. 249. D.
- Pretium est loco hereditatis. T. 4. c. 910. E.
- Pretium in emptione quandam, & quibus casibus minui possit. T. 5. c. 504. C.
- Pretium qui habet, vel aliam rem, & rem principalem habere vide-
- tur. T. 5. c. 887. E.
- Pretium existimatur successisse in locum rei hereditariæ. Ibid. E.
- Pretium præsens in æstimatione an poni oporteat. T. 5. c. 538. E.
- Pretium hominis mortui præsens nullum est. Ibid. E.
- Pretium rei hereditariæ venditæ in eius locum successisse existimatur. T. 5. c. 263. E.
- Pretium iustum facilius statuitur, cerniturque in toto, quam in parte. Tom. 6. c. 485. B. nam partis æstimatio sæpe ad exiguum pretium reducitur. Ibid. B.
- Pretium non exhibere ineptum esse, idest, ad mercem manum mittere, ait Tertullianus in *lib. de panis*, T. 6. c. 368. E.
- Pretium consignatum pro soluto an habeatur. T. 6. c. 521. E.
- Pretium cuiusque rei quomodo æstimationum. T. 6. c. 1023. B.
- Pretium an sit in emptione. T. 7. c. 688. E.
- Pretium an debeat conferri in arbitrium ementis, aut tertii alicujus. T. 7. c. 689. A.
- Pretium iniquum si definiat tertius, an standum sit ejus definitioni. Ibid. B.
- Pretium non potest conferri in arbitrium unius ex contrahentibus. T. 7. c. 705. D.
- Pretium respondet rei, & fructibus rei similiter respondent usuræ pretii. T. 7. c. 775. D.
- Pretium, vel conventio facit, vel communis hominum consensus, & tritura fori, vel affectio, & utilitas singulorum. T. 7. c. 735. B.
- Pretium fungitur, quod nos fungimur, quodque facimus, & constituimus, & ineptum est emendare illis locis *fungi*, T. 7. c. 1186. D.
- Pretium succedit loco rei. T. 7. c. 1187. C. res si fuit hereditaria, pretium videtur etiam esse hereditarium. Ibid. C.
- Pretium in quibus esse debeat. T. 8. c. 1067. E.
- Pretium ex substantia venditionis est. T. 8. c. 671. A. & c. 758. E.
- Pretium hereditatis in actionem in factum deducitur. T. 8. c. 496. C.
- Pretium, & id, quod interest, an sit idem. T. 9. c. 1074. B.
- Pretium aliud est, aliud nummus. T. 9. c. 1315. C.
- Pretium promiscuè dicitur tam in emptione, quam in conductione. T. 9. c. 63. D.
- Pretium hereditate venditâ succedit in locum rei, & quasi ipsum hereditarium factum est. T. 10. c. 311. C.
- Pretium periculi in nautica pecunia exigitur impletâ, seu existente conditione. T. 10. c. 463. B.
- Pretium suscepti periculi exigitur, etiam si non pro pœna exigatur, sed pro quaestu, Ibid. B.

- Pretium rei emptæ præstare, & rem restituere repugnat. T. 10. c. 651. E.
- Pretium, vel nummos qui debet, certum corpus non debet. T. 10. c. 760. A.
- Ad pretium recipiendum competit actio ex empto. T. 10. c. 767. B.
- Pretium rei recuperandæ non constituitur ex præterita emptione, sed ex præsentis æstimatione, quæ vel major possit esse, vel minor. T. 10. c. 1003. D.
- Prevoft de l' hostel* apud Gallos, latine Magister officiorum. T. 2. c. 898. E.
- Prima possessio, idest, initium possessionis. T. 5. c. 743. C.
- Primas quis vocatur. T. 6. c. 782. D.
- Primates a Metropolitanis distincti. Ibid. D. quomodo a cæteris Episcopis, distinguantur. Ibid. c. 783. A.
- De primatu Aquitanæ controversia inter Archiepiscopum Bituricensem, & Archiepiscopum Burdigalensem. T. 6. c. 808. A.
- Primatus Angliæ controversia inter Archiepiscopum Cantuariensem, & Archiepiscopum Eboracensem. Tom. 6. c. 836. B. C. Cantuariensi adjudicatus. Ibid. C.
- Primæ tabulæ dicuntur testamentum patris, quo sibi heredem instituit: secundæ tabulæ verò testamentum filii impuberis, quo pater heredem ei substituit. Tom. 4. c. 83. D.
- Primiceratus domesticorum annuus erat, ut primiceratus largitionum. T. 2. c. 914. D.
- Primiceriatus, & Primicerii quinam sint. T. 10. c. 867. D. E.
- Primicerii sacri cubiculi. Tom. 2. c. 897. B.
- Primicerii officiorum, & scriniorum palatinorum sunt annui. T. 2. c. 939. A.
- Primicerii, & secundicerii dignitas. T. 2. c. 900. E. & c. 901. A.
- Primicerii advocatorum quinam sint. T. 10. c. 880. A.
- Primicerius quis dicatur. Tom. 2. c. 712. D. & Tom. 6. c. 939. E.
- Primicerius domesticorum, & protectorum. Tom. 2. c. 913. A.
- Primicerius fabricensium. Tom. 2. c. 800. C. & c. 901. A.
- Primicerius mensorum. Tom. 2. c. 943. C.
- Primicerius ferè biennalis. Tom. 2. c. 901. A.
- Primicerius notariorum est biennalis. T. 2. c. 902. C.
- Primipilares quinam sint. Tom. 10. c. 702. C. & c. 742. C.
- Primipilaris excusatur ab omnibus tutelis, præterquam una filiorum primipilaris post annum. Tom. 1. c. 1032. B.
- Primipilariorum filii sequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. C.
- Primipilatus fuit olim præfectura quædam militum. T. 10. c. 702. C.
- Primipilatus est in libris nostris annonæ militaris procuratio. Ibid. C.
- Primipili militia. T. 7. c. 816. D.
- Primipili munus. T. 7. c. 1125. B. & T. 9. c. 1133. B.
- Primipili militaris pactus. Tom. 9. c. 237. E.
- Ex primipili causa tenetur filius, etiam si heres non exstiterit patri. T. 9. c. 248. D.
- Primipili Centurio merita, & comoda totius legionis consequebatur. T. 9. c. 1133. A.
- Primipili onus filium sequitur, etiam si non sit heres patris. T. 9. c. 336. D. & T. 10. c. 646. C.
- Primipilo fuisse curæ pactus militares, idest, annonas militares. T. 9. c. 1201. D.
- Primipilus quid sit. T. 2. c. 999. C. D. & T. 7. c. 1083. B. C. & T. 9. c. 237. E. & c. 238. A. & c. 1133. A. & T. 10. c. 631. A.
- Primipilus quis dicitur. Tom. 4. c. 1126. A.
- Primiscrinii qui, & quæ eorum immunitas. T. 2. c. 996. A.
- Primiscrinii quis sit præcisè. T. 2. c. 1004. D.
- Primitiæ illæ in codicillis quomodo appellantur. Tom. 1. c. 1194. A.
- Primordium usucapionis est tempus aditæ hereditatis. T. 4. c. 634. C.
- Primum, & secundum decretum an Prætor, aut Præses provinciæ demandare possit magistratui municipali. T. 5. c. 17. D.
- Primus curiæ quis. T. 2. c. 712. D.
- Princeps legibus solutus est. T. 3. c. 449. D. & T. 7. c. 1189. C. & T. 10. c. 834. A.
- Princeps non differt a privatis, quod ad jus capiendi ex testamento, vel codicillis attinet. T. 3. c. 119. B.
- Princeps famæ restituit, & cur. T. 4. c. 847. E.
- Princeps non est magistratus, quia nec jurisdictionem habet, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
- Major est Princeps, ait Plinius, & celsior magistratus. Ibid. A. quod & Tacitus de Senatore intelligit. Ibid. A.
- Princeps cui munerum vacationem dedit, quid ei concessum, aut remissum videtur. T. 4. c. 55. A.
- pubertas pro plena pubertate accipitur, quæ finitur 18. annis, non ea, quæ finitur 12. aut 14. annis. Ibid. A.
- Princeps solus minori veniam ætatis dat. T. 4. c. 1019. C. effectus veniæ ætatis quis est. Ibid. D.
- veniæ ætatis quid est. Ibid. c. 1020. B.
- Princeps bona concedendo, veluti deportato in insulam, & civitati
- postea restituito, videtur etiam obligationes concedere. T. 5. c. 131. C.
- Princeps restituendo eum in integrum, & concedendo ei bona, quæ habuit olim, an obligationes etiam ei concedere videatur. Ibid. B.
- Princeps jus habet confirmandorum privilegiorum, & officiorum. T. 6. c. 963. E.
- Princeps an sit solutus legibus. T. 7. c. 31. E. & seq.
- Princeps quid sit. T. 7. c. 79. A.
- Princeps an ex codicillis capere possit. T. 8. c. 395. A.
- Princeps non est magistratus. T. 8. c. 393. B. non habet jurisdictionem. Ibid. B. sed celsior magistratu, ac Reipublicæ caput. Ibid. B.
- Princeps bonus injuriâ affici non potest. T. 9. c. 1393. D.
- Princeps non appellatur, nisi summa viginti libras auri excedat. T. 10. c. 795. E.
- Princeps quod judicavit inter certas personas, non valet inter alias. T. 10. c. 832. A.
- Princeps vicem gerit populi. Ibid. E.
- Princeps an legibus teneatur. T. 10. c. 832. E.
- Princeps officii unus erat, qui eo perveniebat in apparitione perfectus omnibus gradibus militiae. T. 10. c. 864. D.
- Princeps quibus casibus solus restituit. T. 10. c. 908. E.
- Princeps an legibus sit obnoxius. T. 10. c. 1076. E.
- Principale, & *ἡγεμονικόν* ubi conditum est, eum locum esse tantum religiosum. T. 3. c. 607. D.
- Principale sine accessione consistere an possit. T. 5. c. 48. D. an verò accessio sine principali. Ibid. D.
- Principale hominis quodnam sit. T. 5. c. 925. E.
- Principales qui sint. T. 2. c. 712. C.
- Principales omnibus expletis muneribus suscipiunt curas. Tom. 2. c. 719. B.
- Principales Atheniensium Areopagitæ vocati. T. 2. c. 730. A.
- In principales civilium magistratum jurisdictionis est. Tom. 2. c. 715. C.
- Principali cautione redditâ, utrùm etiam pignus remissum videatur. T. 5. c. 48. D.
- Principali sublato, tollitur accessio, quomodo hoc intelligendum. T. 9. c. 1040. B.
- Principalis pecuniæ publicæ decoretur ut puniendus. T. 2. c. 714. C.
- Principalis pro curiali quolibet. T. 2. c. 730. A.
- Principalis obligationis accessio est. T. 5. c. 48. D.
- Rei principalis naturam sequitur accessio. T. 6. c. 718. E.
- Principalis actio quæ dicitur. T. 9. c. 313. C.

- Cum principalis causa non confilii, nec ea quidem, quæ sequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
- Principatus honor pro merito finitæ militiæ defertur. T. 2. c. 932. B.
- Principatus quid. T. 6. c. 964. B.
- In Principem qui voces impias profert, vel in tempora, incidit in quæstionem lætæ majestatis, T. 9. c. 1393. C.
- In Principem translatum est omne jus populi. T. 9. c. 906. D. E.
- Qui per Principem pejeravit, fultibus caditur, T. 10. c. 625. B.
- Principes congruit in integritate sua servari. T. 2. c. 1372. D.
- Principes agentium in rebus æquantur Proconsulibus. T. 2. c. 931. A.
- Principes optimi nullam constitutionem dabant in medium sine auctoritate, & sententia Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C.
- Principes hodie non sunt soluti legibus, quod est certissimum, quoniam jurant in leges patrias, in quas olim non jurabant, Tom. 7. c. 32. C.
- Principes optimi non solebant, nisi de sententia, & consilio Jurisconsultorum, decernere, Tom. 8. c. 475. D.
- Principes boni non admittunt quæstionem lætæ majestatis, Tom. 9. c. 1393. E.
- Principes, & Vestales virgines sepelebantur in urbe. T. 9. c. 718. A.
- Principia sancta. T. 3. c. 454. C.
- De principibus agentium in rebus, T. 2. c. 929. D. & seq.
- De principibus consilium præbentibus. T. 9. c. 941. D.
- Principis omnia esse, ut hæc verba sunt accipienda. T. 2. c. 71. A. & T. 3. c. 450. B.
- Quæ Principis sunt, separantur ab iis rebus, quæ ad magistratum pertinent. T. 4. c. 831. A.
- Principis solius est restituere civitati, & famæ. T. 4. c. 1407. B.
- Principis placitum lex est. Tom. 4. c. 847. E.
- Principis est de jure respondere. T. 6. c. 947. B.
- Principis est restituere famam. T. 6. c. 930. E.
- Per Principis salutem qui jurat, & qui jurat per Deum, inter eum nulla est differentia. T. 9. c. 188. A.
- Principis omnia esse imperio, singulorum dominio. T. 9. c. 1028. A.
- Principis omnia esse, quomodo hoc intelligitur. Ibid. A.
- Principis conscientiam fallere grave est. T. 9. c. 941. D.
- Principis privatum patrimonium habent vectigalia, T. 10. c. 663. C. D.
- Principis nomine superscripto Præsidis potest subscribi. T. 10. c. 700. C.
- Principis nulla est lex generalis sine Senatusconsulto, T. 10. c. 832. C.
- Principis bona aut sunt fiscalia, aut patrimonialia, T. 10. c. 848. A.
- Principum beneficia quæ, Tom. 2. c. 697. E.
- Principum imagines præferri præsidii, ac tuitionis causâ. Tom. 3. c. 352. D.
- Principum beneficia latissimè sunt interpretanda. T. 4. c. 55. A. B.
- Principum rescripta omnia aboleri decrevit Macrinus Imperator, T. 4. c. 27. C.
- Principum donationes differunt a privatorum donationibus. Vide, Donationes.
- Principum liberalitates insinuatione non indigent, T. 9. c. 534. B.
- Principum edicta plerumque subsquebantur Senatusconsulta, quæ idem decernebant, vel confirmabant, T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
- In Principum decretis non semper querenda una consonantia. T. 10. c. 367. B.
- Principum statum, & imagines quomodo olim erigebantur, T. 10. c. 841. E.
- Prior posteriore est potior. Tom. 4. c. 950. B.
- Qui prior tempore est, potior est jure. T. 4. c. 646. B.
- Publicum judicium qui exercet, multæ dictionem habet, T. 4. c. 14. A.
- Prior creditor, Vide, Creditor.
- Prior tempore. Vide, Tempus.
- Qui prior est tempore, non potior est jure. T. 5. c. 772. E.
- Prior causa in pignore quandonam potior sit, Ibid. E.
- Prior tempore potior, & potentior est posteriore, T. 6. c. 713. B.
- Qui prior est tempore, potior est jure pignoris: regula hæc non in eo tantum pignore locum habet, quod ex contractu, vel ex pacto formam, & originem capit, sed etiam in prætorio pignore, T. 9. c. 1221. A. B.
- Prior duobus modis dicitur, scripturâ, & intellectu, Tom. 10. c. 1074. E.
- De Prioratu Argentarii quæstio inter Canonicos Sancti Dionysii, & Moniales de Forcelles, hodie de Celles. T. 6. c. 863. A.
- Priorem tempore esse potiolem, & quæ inde sint exceptiones, T. 1. c. 1490. C.
- Priorem tempore præferri posteriori. T. 9. c. 1209. D.
- Priorem creditorem in causa pignoris esse potiolem posteriori, T. 9. c. 1042. A.
- De iis, qui in priorum creditorum locum succedunt. T. 9. c. 1218. B. & seq.
- Ex pisco ordine possidendorum bonorum debitorum multa exoleverunt. T. 5. c. 784. B.
- Priscus Neratius jurisconsultus qualis. T. 1. c. 914. D.
- Priscus Javolenus item jurisconsultus. Ibid. C.
- Privata causa legi derogare non potest. T. 4. c. 1355. D.
- Privata res. Vide, Res.
- Privata conventio cur juris publici nihil deroget. T. 5. c. 554. A.
- Privata vis quæ sit, & publica vis, non facile est definire, Tom. 9. c. 1429. A.
- Privata res est Principis propria jure suo, T. 9. c. 617. E.
- Privata delicta, Vide, Delicta.
- Privata instrumenta quæ sunt. T. 9. c. 287. D. Vide, Instrumenta.
- Privata judicia continent utilitatem privatorum, & rem familiarem cujusque. T. 9. c. 1455. E.
- Privata simpliciter pro balneo accipitur, T. 10. c. 860. E.
- Privatæ actiones civiles sunt, non criminales. T. 4. c. 844. B.
- Privatæ rationes. T. 9. c. 5. B. & seq.
- Privati hominis voluntas potentior esse nequit jure publico. T. 4. c. 371. D.
- Privati hominis voluntas non potest leges mutare. T. 4. c. 372. E.
- Privatiani quotuplices, T. 2. c. 944. C.
- Privatio actionis, actio est. Tom. 1. c. 1213. E. & T. 5. c. 181. E.
- A privatione ad habitum non est regressus, alioquin subinde renascerentur lites, nec ullus esset litium finis. T. 4. c. 444. D.
- A privatione ad habitum, ut Dialectici dicunt, non est regressus. T. 4. c. 914. E.
- Privatis sæpe plus datur, quam fisco, vel Republicæ, & cur. T. 4. c. 850. D.
- Privatis actionibus actionem stelligi natus non contineri, certissimum est. T. 4. c. 844. B.
- Privatis comparantur civitates in multis. T. 9. c. 74. D.
- De privatis ædificiis. T. 9. c. 1173. D. & seq.
- De privatis carceribus inhibendis. T. 9. c. 1391. B.
- De privatis judiciis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & seq.
- Privato judicio an publico præjudicium fieri possit. T. 5. c. 573. E.
- Privato an possit dari merum imperium. T. 10. c. 594. D.
- Privatorum cautio legum auctoritate non censetur. T. 4. c. 1333. C.
- Privatorum pactis publicum jus mutari nequit. Tom. 4. c. 20. C. E.
- Privatorum cautio auctoritatem legum non habet adversus leges ipsas, & jura publica. Tom. 4. c. 1333. C.
- Privatorum jus facile mutatur privatorum conventionem. Tom. 4. c. 21. C.
- Privatorum consensus judicem non facit. T. 6. c. 25. E.
- Privatorum conventio juri publico non

non derogat . T. 8. c. 683. D. & c. 776. A. & c. 858. D.
 Privatorum conventio potest abolere auxilium appellationis, quod receptum est jure publico . T. 9. c. 1118. E.
 Privatorum pactiones legum auctoritate non censentur . T. 9. c. 57. C.
 Privatorum hominum non est iudicem facere, sed legis, aut magistratus . T. 9. c. 1083. E.
 Privatorum conventionem legum auctoritate non censeri, id est, non plus posse auctoritate legum, T. 9. c. 1119. A.
 Privatorum pradia quamvis hodie dentur in emphyteusin, tamen in toto jure vectigales dicuntur sola pradia civitatum, quod ea sola in emphyteusin darentur. T. 10. c. 667. E.
 Privatum, aut publicum commodum defendens, an, & quando procuratorem dare possit. T. 5. c. 118. B.
 Privatum jus quid maximè spectet, T. 8. c. 891. E. quod duplex sit, & unde collectum . Ibid. c. 891. E. & c. 892. C.
 Privatum iudicium præjudicium facit publico, id est, disceptatur prius, quàm publicum, si prius moveatur. T. 9. c. 1456. A.
 Privatum inter, & fiscum an sit differentia . T. 10. c. 961. B.
 In privatum collata donatio an sit debitum . T. 10. c. 1230. C.
 Privatus sæpe obviat iustitiæ . T. 2. c. 1210. C.
 Privatus an ab eo, cum quo ei res est, jus sibi patiatur dici . T. 5. c. 34. D.
 Privatus hereditatis venditor in quo distat a fisco, qui hereditatem vendidit . T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
 Privatus potest procuratorem omnium rerum suarum facere . T. 7. c. 97. A.
 Quando privatus, vel fiscus debitoris sui debitores convenire possit, vel debeat . T. 10. c. 961. A.
 Privatus si vendat, emptor agnoscere cogitur reliqua . Tom. 10. c. 740. A.
 Privigna unde ita dicta . T. 8. c. 908. D.
 Cum privigna non est connubium, est tamen concubinatus . T. 10. c. 482. B.
 Privignam uxorem ducere an liceat . T. 8. c. 904. B. C.
 Privignæ nomen latissimè patet, & complectitur uxoris meæ ex alio marito filiam, quæ propriè est privigna . T. 5. c. 549. D.
 Privigni an iustas nuptias inter se contrahere possint . T. 4. c. 977. D.
 Privignus, & privigna liberorum loco habentur . Tom. 3. c. 230. D.
 Privilegia dignitatibus concessa ad

successores non transeunt . T. 2. c. 749. D.
 Privilegia dignitatum publicis commodis, & statutis necessitatibus obfistere non possunt . Tom. 2. c. 673. A.
 Privilegia dignitatum ordine servanda . T. 2. c. 903. C.
 Privilegia quæ . T. 2. c. 51. B. D.
 Privilegia personalia non æstimari ex tempore . T. 3. c. 544. A.
 Privilegia fisci . T. 2. c. 647. A. B.
 Privilegia eorum, qui militiam, vel advocacionem expleverint . T. 2. c. 760. C.
 Privilegia eorum, qui præfuere militibus, majora sunt, quàm eorum, qui militarunt, Tom. 1. c. 1032. B.
 Privilegia militum, & veteranorum . T. 1. c. 884. A. B.
 Privilegia illustrium, T. 2. c. 891. B.
 Privilegia decurionum . Tom. 2. c. 710. B.
 Privilegia philosophorum . T. 2. c. 757. E.
 Privilegia cubiculariorum Principis, T. 2. c. 897. E. & c. 898. A. & seq.
 Privilegia concessa orphanotrophiis, sive asceteriis, vel ecclesiis, aut parochiis, seu xenodochiis, aut monasteriis, atque cæteris domibus etiam, ac rebus juris eorum ad curam œconomi viri religiosissimi presbyteri, & orphanotrophi, vel ad eos, qui post eum ipsius loco successerint, pertinentibus, T. 3. c. 6. D. E.
 Privilegia Illicensium antiqua . T. 3. c. 256. B.
 Privilegia dotium, fisci, veteranorum, militiæ, & ecclesiarum sunt personalia . T. 3. c. 429. A.
 Privilegia ecclesiarum confirmata . T. 2. c. 1088. D.
 Privilegia 12. Tabulæ vocant, quæ de una tantum persona in omnia tempora concipiuntur . Tom. 3. c. 429. A. B.
 Privilegia injuriæ privatorum a me dari non solere, inquit Trajanus apud Plinium . T. 4. c. 1043. E.
 Privilegia vacationum, quæ veterani habent, num ad eorum liberos quoque spectent . T. 4. c. 865. A.
 Quæ privilegia habent decuriones præ cæteris . T. 4. c. 1027. E.
 Privilegia, & commoda, quibus actio ex testamento præ reliquis stricti juris iudiciis utitur, favore scilicet ultimarum voluntatum, T. 5. c. 403. C.
 Privilegia creditorum privilegiatorum quænam sint, & quænam complectantur . T. 5. c. 778. A.
 Privilegia personalia utrum in heredibus transeant . Ibid. D.
 Privilegia fisci quæ . T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
 Privilegia renovari possunt, non ut jus novum tribuatur, sed ut antiquum conservetur . Tom. 6. c. 963. B.

Privilegia semper restrictiùs accipiuntur, & faciliùs amittuntur . T. 6. c. 914. B.
 Privilegia Principum ita dari, ut nulli sint fraudi, & damno . T. 7. c. 438. A.
 Privilegia eadem tribuuntur Augusti, quæ habet Augustus . T. 7. c. 1189. C.
 Privilegia quædam causæ sunt, quædam personæ, & ideo quædam ad heredem transmittuntur, quæ causæ sunt; quæ personæ sunt, ad heredem non transeunt . Tom. 8. c. 734. B. & c. 845. D. E. & c. 886. A.
 Privilegia pœnarum, & tormentorum qui habeant . T. 8. c. 565. B.
 Privilegia incolis concessa, an censentur municipibus originariis concessa . T. 8. c. 51. B. C.
 Privilegia dotium quæ . Tom. 9. c. 480. B. & seq.
 Privilegia multa propter publicas necessitates juri publico præstantur, & proponuntur multa in titulis de jure fisci, & de privilegio fisci . T. 9. c. 1281. B.
 Privilegia studiosis concessa Friderici constitutione . T. 9. c. 250. D.
 Privilegia ecclesiastica solis Christianis Catholicis competunt . T. 10. c. 824. D.
 Duo privilegia ejusdem tituli si concurrant, quomodo terminentur . T. 10. c. 1229. A.
 Privilegiaria crimina . Tom. 6. c. 769. D.
 Privilegarii creditores quinam dicantur . T. 5. c. 778. B. & c. 981. D.
 Privilegarii creditores quonam beneficio præcipuè fruuntur . T. 5. c. 778. B.
 Privilegarii creditores qui sunt . T. 3. c. 540. D. & T. 9. c. 1133. E. & c. 1134. A.
 Privilegiarius pupillus est, non tantùm in actione tutelæ, vel protutellæ, sed etiam in actione negotiorum gestorum . T. 5. c. 778. C.
 Privilegiarius privatus creditor privilegario non præfertur . T. 5. c. 981. D.
 Privilegiarius adversus privilegiarium privilegio non utitur . T. 10. c. 704. C.
 Privilegii impetratio argumentum est malæ fidei . T. 6. c. 920. E.
 De privilegiis domus Augustæ, vel rei privatæ . T. 2. c. 882. B.
 De privilegiis urbis Constantinopolitane . T. 2. c. 810. E.
 De privilegiis corporatorum urbis Romæ . T. 2. c. 806. C.
 De privilegiis eorum, qui in sacro palatio militarunt . T. 2. c. 943. E.
 De privilegiis scholarum . Tom. 2. c. 945. C.
 De privilegiis confirmandis a novo Rege . T. 6. c. 963. E.
 Privilegio exactionis, quod pupillus

- ius habet, sive agat tutelæ; sive protutelæ, quisnam usatur. T. 5. c. 980. C.
- De privilegio fisci, T. 2. c. 518. B. & seq. T. 9. c. 1131. E. & seq.
- De privilegio dotis, T. 2. c. 519. E. & T. 9. c. 1134. B. C.
- Privilegio suo unusquisque renuntiare potest. T. 9. c. 1110. B. & c. 1119. A.
- Qui privilegio novo utitur, non videtur in eadem causa fisci. T. 10. c. 388. D.
- Privilegium fisci est inter omnes creditores primum locum tenere. T. 1. c. 492. A. & T. 2. c. 518. C.
- Privilegium exactionis quis habere potest. T. 3. c. 543. E.
- Privilegium temporis propriè non est privilegium, T. 3. c. 540. D.
- Privilegium temporis in prætorio non observatur inter eos, qui eisdem tituli sunt. T. 3. c. 132. E.
- Privilegium habent mulieres in persequutione dotis. T. 2. c. 1137. B.
- Privilegium fori, vel excusationis a quo tempore vires suas potest exercere. T. 4. c. 1028. A.
- Privilegium quando in pœna evitanda vires suas exercent. Ibid. A.
- Privilegium ubi nullum est, ibi jus commune servatur. T. 4. c. 1056. E.
- Privilegium aliquod summæ dignitatis qui habet, aliis præferendus est. T. 4. c. 862. E.
- Privilegium exigendi, quod creditor habuit, factâ novatione voluntariâ, perit, si modò obijciendi privilegii animum habuerit, non etiam factâ novatione necessariâ. T. 4. c. 955. B.
- Privilegium, quod datum est militibus, datur constitutionibus Principum. T. 4. c. 1033. E.
- Privilegium deductionis dicitur prærogativa deductionis, T. 5. c. 980. D.
- Privilegium deductionis est, quod dominus, vel pater ex contractu servi, vel filii actione de peculio conventus habet, nimirum, ut primore loco deducat ex peculio solidum id, quod filius, vel servus naturaliter debet. T. 5. c. 779. C. cui privilegio deductionis nullum privilegium anteponitur neque privilegium tutelæ, neque privilegium dotis, & cur. Ibid. C. hoc privilegium est ante alia privilegia. Ibid. C.
- Privilegium deductionis est potentius privilegio tutelæ, quamvis privilegio tutelæ juncta sit hypotheca omnium bonorum tutoris, & protutoris. T. 5. c. 989. D.
- Privilegium dotis, quod mulier habet, non transit ad heredes mulieris, cæterosque successores, T. 5. c. 778. D.
- Privilegium pupilli non transit etiam ad successores pupilli, Ibid. D.
- Privilegium deductionis, quod domino competit, cætera omnia privilegia supereminere, Tom. 5. c. 980. C.
- Privilegium fisci quandonam privatis creditoribus præferatur, T. 5. c. 981. D. E.
- Privilegium quidnam sit, & dicatur, T. 5. c. 779. A.
- Privilegium cui, & quando auferatur, T. 5. c. 987. C.
- Privilegium deductionis an præferatur omni alii privilegio. T. 5. c. 436. C.
- Privilegium dotis, quo uxor præferatur cæteris creditoribus, quondam sit, & quando competat, T. 5. c. 560. B. C.
- Privilegium exactionis, quod iuxta uxor habet in actione de dote, quam repetit soluto matrimonio. Ibid. B.
- Privilegium fisci non transit in successorem nominis, vel rei. T. 6. c. 692. D.
- Privilegium personale transit in heredem filium, non in extraneum, T. 9. c. 509. A.
- Privilegium causâ debiti est potentius privilegio temporis. T. 9. c. 1212. E. & c. 1213. A.
- Proavia paterna, & proavia materna ut respiciunt pronepotem. T. 1. c. 156. E.
- Proavus maternus respicit pronepotem ex nepte ex filio, vel filia nata, Ibid. D.
- Proavus, proavia, pronepos, & proneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
- Probabilitate, aut verisimilitudine deficiente, quæ sunt benigniora, semper, & omnino in dubiis præferenda sunt. Tom. 4. c. 989. D. quod ex historia Nicetæ patet. Ibid. D.
- Probandi onus cui incumbit, reo, an actori, T. 1. c. 781. B.
- Probandi onus ei incumbit, qui dicit, se genus, vel gentem habere. T. 4. c. 80. B.
- Probandi onus petitori incumbit, hocque est commodum possessoris, ut nullas probationes præstare cogatur. T. 7. c. 163. B.
- Probandi onus incumbit petitori, non possessori, qui interdictio vincit. T. 9. c. 1137. B.
- Probandi onus actori incumbere, indebitum fuisse in conditione indebiti, T. 9. c. 221. C.
- Probandi munus est actoris, non rei in rei vindicatione, T. 9. c. 264. D.
- Probandi onus ei incumbit, qui agit vindicatione. T. 9. c. 178. B.
- Probandi necessitas quibus incumbit, & quibus non incumbit, T. 9. c. 175. A. B.
- Probandi necessitas non incumbit possessori, a quo vindicatur res. Ibid. A.
- Probandi onus transfertur in eum, contra quem præsumptio incumbit. T. 10. c. 393. E.
- Probandi onus an incumbat ei, qui agit negatoriâ. T. 10. c. 1196. A.
- Non probante aëore absolvitur reus. T. 9. c. 16. D.
- Non probantur ea, nisi instrumentis, quæ sine instrumentis non fiunt. T. 9. c. 265. D.
- Probantur instrumentis plerumque crimina, maximè falsi, Tom. 9. c. 274. A.
- Probare nomina aliud est, aliud suscipere nomina. T. 4. c. 51. C.
- Probare ei facillè non incumbit, a quo præsumptio stat. Tom. 4. c. 441. B.
- Probare nomina est periculum eorum agnoscere. T. 4. c. 51. D.
- Probare debet in præjudiciis maximè is, qui habet intentionem secundum id, quod intendit. T. 7. c. 871. B.
- Probare debet is in actionibus præjudicialibus, secundum cujus intentionem actio data, & concepta est. Ibid. B.
- Quis probare debeat, actor, an reus. T. 9. c. 263. B. & seq.
- Probare plerique non possunt, & defici probationibus, qui non tamen erunt calumniatores. Tom. 9. c. 1477. E.
- Probatio quid. T. 1. c. 781. A. & 2. c. 224. A. & c. 1193. B. C. & T. 10. c. 965. A.
- Probatio testibus, & fide tabularum constat, T. 2. c. 225. E.
- Probatio actori incumbit, reo defensione. T. 2. c. 1193. B.
- Probatio traditæ, vel non traditæ possessionis. T. 1. c. 487. D.
- Probatio operis, Marcus Tullius inquit, futura est tua, qui locas. T. 5. c. 524. C.
- Probatio operis in locatione conferri debet in arbitrium boni viri, non in arbitrium cujuslibet tertii, aut ipsius locatoris. T. 5. c. 524. E.
- Probatio quanti cujusque interfit, plerumque difficilis est. T. 5. c. 843. C.
- Probatio operis ab extraneo facta, si ex bona fide perfecta non sit, irrita est. T. 5. c. 525. B.
- Probatio operis a domino facta, quandoque locum habet in locatione, & qua ratione. T. 5. c. 525. A.
- Probatio debet esse manifesta. T. 6. c. 739. E.
- Probatio, quæ mihi profuit in una causa, non prodest etiam mihi in alia aliter, quam si eam in alia causa impleverim, iterum præstitiverimque. T. 6. c. 47. C.
- Probatio contra rumorem, & famam populi admittitur, Vide, Fama.
- Probatio negationis directè non fit. T. 6. c. 848. B. indirectè tamen, sive ex circumstantiis negatio probari potest. Ibid. B.
- Probatio contraria præsumptionem elidit. T. 6. c. 887. C.
- Probatio non admittitur contra justam,

flam, & legitimam præsumptionem juris. T. 6. c. 1076. A.
 Probatio probationem elidit. T. 6. c. 846. A.
 Probatio, quæ mihi profuit in una causa, non etiam prodest in alia aliter, quàm si in alia eandem probationem exhibuero. T. 6. c. 860. E.
 Probatio. Vide, Testes, testimonium, instrumentum, scriptura.
 Probatio ab eo exigitur, qui falsa instrumenta esse dicit. T. 9. c. 274. A.
 Probatio a reo negante quandoque exigitur. T. 9. c. 264. A.
 Probatio tertium quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 274. B. C. D.
 Probatio exigitur ab eo, qui allegat in causis criminalibus, se alibi fuisse. T. 9. c. 1271. C.
 Probatio probatione tollitur. T. 10. c. 636. A.
 Probatio non ducitur ex sola inductione chirographi, sed solum præsumptio. T. 10. c. 717. E.
 Probationis species una est, quæ sumitur ex conventionibus scriptis, ex testimoniis, vel ex aliis scripturis, quæ propriè instrumenta vocantur. T. 1. c. 781. C.
 Probationis difficultas facit, ut cesset privatum iudicium injuriarum, & locus sit duntaxat publico ex senatusconsulto. T. 5. c. 754. B.
 Probationis opus quo casu incumbit creditoribus. T. 9. c. 1200. B.
 Probationem operis pertinere ad locatorem, qui opus faciendum locavit. T. 5. c. 524. C.
 Probationem notoria non requirere. T. 6. c. 876. B.
 Probationem an faciant testes duo. T. 7. c. 1425. D.
 Probationem semiplenam non noverunt jurisconsulti. T. 9. c. 1395. C.
 Probatione non indiget notorium. T. 6. c. 1115. A.
 Probationes legitimæ, vel illegitimæ quænam sint. T. 2. c. 224. B. & T. 10. c. 965. A. & seq.
 Probationes finium sunt publica monumenta agris sculpta. T. 4. c. 896. E. hæc quidem monumenta omnia in causa finium potiora sunt testibus. Ibid. c. 897. A.
 Probationes ante litem contestatam non recipiuntur. T. 6. c. 849. D.
 Probationes a rhetoribus, non jurisconsultis petendæ. T. 7. c. 867. B. in factis consistunt. Ibid. B. quid sint. Ibid. A. utrinque sæpe præstantur. Ibid. c. 870. A. ut utrinque præstantur necesse non est. Ibid. A.
 Probationes novæ in appellatione admittuntur, & adduntur causæ non satis instructæ. T. 9. c. 1107. E.
 Probationes debet proferre pars utraque, si de genere queratur. T. 10. c. 464. C.

Probationum duo genera. T. 1. c. 476. C. & T. 2. c. 224. B.
 Probationum inopia est aliud, & aliud defectus. T. 3. c. 653. B.
 Probationum quinque genera. T. 6. c. 890. A. B.
 Probationum genera duo præcipua esse. T. 7. c. 882. C.
 Probationum genera duo, plena, & simplena. T. 9. c. 190. D.
 Probationum tria genera. T. 9. c. 274. B.
 Probationum inopiâ jurejurando litem decidi. T. 9. c. 190. A.
 Probationum inopiâ exacto jurejurando, finitæ lites an prætextu perjurii retractari possit. T. 9. c. 186. C. D.
 Probationum genus expensilatio. T. 9. c. 266. C.
 Probationum tria genera, testes, instrumenta, indicia. T. 10. c. 636. D.
 Probationum species præcipuæ duæ sunt, instrumenta, & personæ. T. 10. c. 965. B.
 De probationibus. T. 2. c. 224. A. & T. 9. c. 263. B. & seq. & T. 10. c. 964. C. & seq.
 Probationibus deficientibus; regulariter reo datur jusjurandum. T. 2. c. 1225. A.
 Probationibus deficientibus jusjurandum defertur. T. 6. c. 1083. B.
 Probationibus quæ insint. T. 7. c. 867. E.
 De probationibus, & præsumptionibus. T. 1. c. 781. A. & T. 7. c. 867. A. & seq.
 Probatorum in Novellis quomodo appellentur. T. 2. c. 1005. C.
 Probæ nomine quid dabatur. T. 2. c. 940. C. D.
 Probosè, vel illicite datum an valeat. T. 7. c. 941. B. C.
 Probrum a prohibendo sic dictum, quasi prohibitum. T. 1. c. 229. D.
 Probrum in jure semper accipitur pro adulterio. T. 4. c. 280. E.
 Probrum a prohibeo deductum. T. 4. c. 1484. E.
 Procacitas advocatorum in causas agendo notatur infamiâ. T. 10. c. 879. B.
 In procinctu apud quemlibet prope intermortua est memoria. T. 4. c. 512. B.
 In procinctu testamentum. Vide, Testamentum.
 Procinctum veteres dixerunt endo-procincta. T. 1. c. 96. D.
 Procinctum testamentum quid. T. 8. c. 961. E.
 Proclamandi verbo quid significatur. T. 9. c. 987. A.
 Proclamatio in libertatem. T. 2. c. 460. C.
 Proclamatio ad libertatem an, & quando competat servis. Tom. 5. c. 1095. A. & seq.
 Proclamatio libertatis quo rite, & solennitate olim peracta fuerit. Ibid. E.

Proconsul Sporadum una in Proponside. T. 3. c. 210. B.
 Proconsul quibus jurisdictionem suam mandare potest. Tom. 1. c. 732. E.
 Proconsul a Præside quid distat. T. 4. c. 831. C.
 Proconsul mandat Legato jurisdictionem suam, & a Legato tamen appellatur Proconsul. T. 4. c. 7. B.
 Proconsul de statu personarum cognoscere potest, non etiam Præses, sive Legatus Cæsaris. T. 5. c. 4. B.
 Proconsul an suo arbitrio jurisdictionem cuicumque velit, mandare possit. T. 5. c. 20. D.
 Proconsul, & Legatus Cæsaris in quo differunt. T. 5. c. 4. B.
 Proconsul in itinere servum manmittere potest. T. 5. c. 4. A. B.
 Proconsul a Legato ejus appellatur. T. 7. c. 83. A.
 Proconsul, vel Præses contentiosam jurisdictionem exercet extra suam provinciam, vel in homines alterius provincie. T. 7. c. 100. A.
 Proconsul potest de statu cognoscere, Præses non potest. Ibid. C.
 Proconsul portam Romæ ingressus deponit imperium. T. 7. c. 156. E.
 Proconsul mittitur in provincias, quas tribuit, seu reliquit populo, vel senatui. T. 7. c. 94. E.
 Proconsul est spectabilis, Præses clarissimus tantum. T. 7. c. 100. C.
 Proconsul voluntariam jurisdictionem exercere potest, etiam extra suam provinciam. T. 7. c. 100. A.
 Proconsul Africæ omnium Proconsulum fuit maximus. Tom. 9. c. 1109. D.
 Proconsul jus omne confert in suos Legatos. T. 10. c. 400. B.
 Quod Proconsul ex lege habet, an comprehendatur mandato jurisdictionis. Ibid. A.
 Proconsul nunquam fungebatur vice Præsidis. T. 10. c. 866. C.
 Proconsulis officium, & unde dicitur. T. 1. c. 731. A. B.
 Proconsulis legatum habere propriam jurisdictionem. T. 3. c. 217. A.
 Proconsulis Legatus. Vide, Legatus Proconsulis.
 Proconsulis Legatus post mandatam sibi jurisdictionem jus dandi iudicis non habet, nisi ex lege. T. 5. c. 19. D.
 Proconsulis majus est imperium, quàm Præsidis. T. 7. c. 100. C.
 Proconsulis nomine simpliciter per eminentiam intelligitur Proconsul Africæ, & proconsularis provincie, nomine Africa. T. 9. c. 1108. D. hic Proconsul habuit sacrum auditorium, ut Præfectus urbi. Ibid. D.
 Proconsulis Legati nihil proprium habent, nisi a Proconsule eis mandata sit jurisdictio. T. 10. c. 94. C.
 Proconsulis in legato hoc speciale est,

- est, ut ab ipsis ad Proconsules provocetur. T. 10. c. 579. C.
- Ut Proconsulis, & Vicarii, ita Praetoris nomen nihil vetat significari plures, T. 10. c. 851. A.
- Proconsuli quod licet lege, non licet Legato sine lege. T. 4. c. 10. B.
- Proconsuli hoc jus datum est, ut statim, atque urbem egressus est, etiam si nondum pervenerit in provinciam, habeat jurisdictionem voluntariam. T. 5. c. 4. A.
- Proconsuli dabantur plures legati. T. 10. c. 383. E. & c. 579. D.
- Proconsuli una provincia, Comiti orientis plures mandabantur. T. 10. c. 849. E.
- De Proconsule Palestinæ. T. 2. c. 1134. C. D.
- De proconsulæ Cappadociæ. T. 2. c. 1085. D.
- De Proconsule Macedoniæ verba Ciceronis quæ. T. 4. c. 832. C.
- Proconsules. T. 2. c. 72. D.
- Proconsules omnes sunt spectabiles. T. 2. c. 686. E.
- Proconsules inter, & Præsides differentia. T. 3. c. 602. B.
- Proconsules statim, atque egressi sunt pomerium urbis, fascibus, & insignibus imperii Romani utuntur, & jurisdictione voluntaria. T. 4. c. 835. B.
- Proconsules in quibus distant a Præsidibus. T. 4. c. 832. E.
- Proconsules mittit Senatus in suas provincias. T. 4. c. 831. D.
- Proconsules; & qui sic appellantur. Ibid. D.
- Proconsules erant *καθημερόν*, Præsides verò *ἀειρετοί*, idest, electi. T. 4. c. 832. E.
- Proconsules ex senatoribus sumebantur, Præsides verò ex equitibus Romanis. T. 4. c. 833. A.
- Proconsules hodie non amplius, quàm sex fascibus, sex lictoribus utuntur. T. 4. c. 832. C. verba Josephi hic quæ. Ibid. C.
- Proconsules non habebant jus gladii, vel chlamidis, idest, stolæ militaris: Præsides verò habebant jus stolæ militaris, atque jus gladii. T. 4. c. 832. E. & c. 833. A.
- Proconsules erant annui magistratus; Præsides verò perpetui. T. 4. c. 832. E.
- Proconsules provincias sorte obtinent, & auctoritate Senatus. T. 5. c. 4. B.
- Proconsules, & Legati eorum quare iudices dare possint. T. 7. c. 80. E.
- Proconsules quinam sint. T. 10. c. 849. C.
- Proconsules quam jurisdictionem, & quo jure mandabant suis legatis. Ibid. C.
- Proconsules, qui sunt majores, quàm Præsides, nempe spectabiles, potuerunt cognoscere de causa status. T. 10. c. 928. E.
- Procedere quid nobis non licet sine lege. T. 4. c. 1215. A.
- Proculi jurisconsulti quanta fuerit auctoritas. T. 1. c. 914. C.
- Proculi sententia, servo alieno bona fide possessionem comparante aliunde, quàm ex re possessoris, cui dominium adquiratur, quæ sit. T. 5. c. 698. B. C.
- Proculiani benigniorem sententiam amplexi sunt, ut scilicet mandatario detur acti mandati contraria usque ad statutum pretium, non ultra. T. 5. c. 460. A.
- Proculianorum sententia quæ, T. 4. c. 631. C.
- Proculianorum sententiam, permutationem emptionem non esse, usus diuturnus corroboravit, & verior est. T. 5. c. 499. C.
- Proculianorum, & Cassianorum de usucapione pignoris traditi creditori, & postea a debitore subrepti, & venditi, dissidium tollitur, & explicatur ratio. T. 5. c. 730. C. D. E.
- Proculus Nervæ successit: T. 1. c. 914. C.
- Procurare aliena negotia milites non posse. T. 9. c. 233. C.
- Procuratio quot modis mandari potest. T. 1. c. 362. B.
- Procuratio rerum alienarum interdita fuit curiali. T. 9. c. 414. C. item militibus, & fabricensibus. Ibid. C.
- Procuratio statio unaquæque dicitur. T. 9. c. 332. A.
- Procuratio species conditio, T. 4. c. 861. D.
- Procuracionem alienorum negotiorum suscipere nequeunt Senatores. Ibid. D.
- Procuracionem speciem conductio nis esse constat. T. 10. c. 607. B.
- Procuraciones quid. T. 6. c. 915. B.
- Procuraciones, quæ Episcopis erogantur ratione visitationis, præscribi non posse. Ibid. B.
- Procurator Cæsaris an de capitalibus causis cognoscere possit. T. 3. c. 548. D.
- Procurator asper. T. 2. c. 440. B.
- Procurator minister non est. T. 1. c. 1496. D.
- Procurator a defensore differt. T. 1. c. 739. D.
- Procurator, & cognitor differunt. T. 1. c. 361. B.
- Procurator verus cavere non debet. T. 3. c. 182. E.
- Procurator præsens, vel absens dari potest, & nudis verbis, idest, non certis, non solennibus. T. 1. c. 362. B.
- Procurator in rem suam fieri potest, qui pro omnibus postulat. T. 1. c. 361. E.
- Procurator voluntarius quis dicitur. T. 3. c. 182. D.
- Procurator voluntarius, qui se alienis negotiis offert, rem ratam, dominum habiturum cavere debet. T. 1. c. 362. C. D. & c. 644. C. & T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.
- Procurator, qui agendam causam suscipit, dominum defendat arbitrio boni viri, T. 1. c. 1362. B.
- Procurator tenetur domino actione mandati, vel negotiorum gestorum ob delictum suum. T. 1. c. 1496. B.
- Procurator aut ad litem, aut ad omnem negotium, aut ad partem negotii, aut ad res administrandas datur. T. 1. c. 362. C.
- Procurator litium aut in rem suam constituitur, aut in rem mandatoris. T. 1. c. 933. C.
- Procurator actoris non solum absentem defendere, sed & rem ratam dominum habiturum satisfacturæ cogitur. T. 1. c. 362. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E.
- Procurator actoris verus satisfacturæ rato, si dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.
- Procurator est alienorum negotiorum administrator. T. 3. c. 268. B.
- Procurator negotiorum rectè pacis scitur, pactumque domino prodest, & nocet per exceptionem doli, non per exceptionem pacti, T. 1. c. 933. A.
- Procurator, aut cognitor, qui litis instrumenta adversæ parti prodiderit, ut puniendus. Tom. 1. c. 509. E.
- Procurator Cæsaris in Syria fuit Pontius Pilatus. T. 3. c. 548. E.
- Procurator petitoris rem ratam dominum habiturum desiderante adversario satisfacturæ cogendus est. T. 1. c. 362. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E. & c. 183. A. & T. 8. c. 710. D.
- Procurator Cæsaris, vel rationalis? T. 1. c. 732. B.
- Procurator catholicus quomodo appellatur. T. 3. c. 644. E.
- Procurator fiscalis nequit esse quis in ea provincia, ex qua est ortus. T. 1. c. 491. A. B.
- Procurator, idest, curator. T. 1. c. 1096. E.
- Procurator, & curator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B.
- Procurator quomodo constituitur. T. 1. c. 272. D.
- Procurator ad administrandum an etiam pupillus fieri possit. T. 3. c. 645. D.
- Procurator ad agendum, vel defendendum an etiam minor 25. annis. Ibid. D.
- Procurator locuples, & idoneus cogitur satisfacturæ, non etiam reus locuples. T. 1. c. 273. B.
- Procurator Cæsaris quando videatur fungi partibus Præsidis. T. 4. c. 1415. B. C.
- Procurator Cæsaris quando jurisdictionem habet, & quando non. T. 4. c. 1414. E.
- Procurator fisci, qui & rationalis dicitur, (sicut ille *λογιστής*) decedit causas ad fiscum pertinentes. T. 4. c. 834. C.
- Procurator fisci, vel Cæsaris, & curator

ator republicæ quid differunt .
Ibid. C.
Procurator rei frumentariæ, vel cur-
ator frumenti coemendi in quo
differt ab Ædili plebis . T. 4. c.
841. D.
Procurator rei frumentariæ . Vide,
Curator frumenti coemendi .
Procurator falsus quis dicitur . T. 4.
c. 338. B.
Procurator, seu defensor litis alienæ,
& tutor in quo differunt . T. 4. c.
18. D.
Si procurator absentis conveniatur
ob proprium debitum , queritur
an actori compensare possit, quod
non sibi, sed domino absentis de-
bet . T. 4. c. 937. E.
Procurator quicquid gerit , id omne
in re domini consistit, in admini-
stratione rerum domini , T. 4. c.
917. C.
Procurator maximè distat ab advo-
cato , T. 4. c. 940. A.
Procurator salariarius quis . T. 4.
c. 939. E. & T. 5. c. 459. A.
Non omnis procurator est salaria-
rius . T. 4. c. 939. E.
Si procurator non datur ad accusan-
dum , multo magis non datur ad
defendendum . T. 4. c. 1405. B.
Procurator si pecuniam domini fœ-
nori collocavit , & exegerit usur-
as , quas mox in usus suos con-
verterit , an debebit usurarum
usuras . T. 4. c. 51. A.
Procurator , qui pro defensione filii
fidejussit mandatu mulieris , con-
ventus ex stipulatu , & coactus
solvere sublatâ exceptione Sena-
tu consulti Vellejani replicatione
doli mali , an habeat actionem
mandati adversus mulierem , ut
consequatur quod solvit man-
datu mulieris . T. 4. c. 206. E. &
c. 207. A.
Procurator agendo mandati adver-
sus mulierem , & muliere oppo-
nente exceptionem S. C. Vellejani,
an possit se tueri replicatione do-
li . Ibid. A.
Procurator , cui lis agenda mandata
est , non potest eam rursus alii
mandare , aliumque procuratorem
facere . T. 4. c. 5. D.
Procurator in rem alienam revocari
non potest in quibusdam casibus .
T. 4. c. 938. C.
Procurator munere voluntario fun-
gitur . T. 4. c. 971. A.
Procurator , qua actione teneri cœ-
pit tempore administrationis per
causam administrationis , eadem
quoque is tenetur post finitum
mandatum , vel post depositum
officium . T. 4. c. 1025. D.
Procurator , qui stipulatur aliquid
ex re domini , utrum sibi, an do-
mino sit stipulatus . T. 4. c. 917. A.
Procurator quomodo salarium petit .
T. 4. c. 940. A.
Procurator mandato constituitur . T.
4. c. 940. A. & Tom. 5. c. 121.
D.

Procurator ejus , qui est in hortis
urbi proximis , procurator præ-
sentis esse videtur . T. 5. c. 96.
D. E.
Procurator re integrâ revocari po-
test . T. 5. c. 121. D.
Procurator qua ex causa mutari po-
test . T. 5. c. 106. A. B.
Procurator litis contestatione domi-
nus litis effectus est, id est, res, sive
lis facta est ejus, eamque jam suo
quodammodo nomine exsequitur,
T. 5. c. 105. D.
Procurator ante litem contestatam
procuratorem in rem eandem fac-
ere non potest . T. 5. c. 121. E.
Procurator in privatorum causis ad
lites futuras dari potest . T. 5. c.
121. C.
Procurator in rem suam datus loco
domini est per omnia . Tom. 5. c.
122. D.
Procurator litis contestatione domi-
nus litis efficitur , & ad negotium
publicum alium actorem rectè fac-
it . T. 5. c. 121. E.
Procurator an novare obligationem
domini , & æs alienum exigere
possit . T. 5. c. 832. E. & c. 833. A.
Procurator an, & quando, & quibus
in negotiis alium procuratorem
facere, vel constituere possit . T. 5.
c. 53. A. B.
Procurator datus ad agendum ca-
vere debet de rato , maximè si de
mandato dubitetur , an duret, vel
an intervenerit . T. 5. c. 122. A.
Procurator specialiter datus ad agen-
dum distat a procuratore omnium
rerum , cui generaliter libera re-
rum administratio commissa est .
T. 5. c. 827. A.
Procurator voluntarius , id est , qui
sine mandato absentis , & igno-
rantis negotia gerit , ex auctione
rerum ejus , quam facit in rem ,
& utilitatem ejus , cum fortè ex-
pedit res ejus quasdam distrahi
potius , quàm servari , quia tem-
pore , & morâ perituræ , deterio-
res futuræ erant , si sibi aliquid
ex ea auctione emerit, id usucapa-
re possit pro emptore , Tom. 5.
c. 742. B. C.
Procurator satisfat alieno nomine ,
quia is ædes alienas defendit . T.
5. c. 653. E.
Procurator negotiorum , & procu-
rator litium in quo differunt . T.
5. c. 157. A.
Procurator ad lites non potest esse
servus, nisi manumittatur , & de-
cimam octavam annum attigerit .
T. 5. c. 156. D.
Procurator absentis , & præsentis
quomodo differunt . T. 5. c. 107.
D.
Procurator unius negotii , vel plu-
rium , vel omnium an pacisci pos-
sit . T. 5. c. 52. C.
Procurator ad litem non sibi , sed
domino, id est, mandatori vincit ,
aut vincitur . T. 5. c. 478. A.
Procurator præsentis cavet judica-

rum solvi tantum , vel dominus
pro eo . T. 5. c. 96. E.
Procurator ad litem aliàs fit ad li-
rem , sive rem suam , aliàs fit ad
litem alienam . T. 5. c. 53. A.
Procurator ad negotia semper fit
ad rem alienam . Ibid. A.
Procurator negotiorum quocumque
tempore alium procuratorem fa-
cere potest . Ibid. A.
Procurator litis , seu actionis , cui
causæ actio tantum est mandata ,
nihil præterea domino paciscen-
do neque obelle , neque pro-
desse potest , & cur . Tom. 5.
c. 52. E.
Procurator, sive defensor quibus ex
causis compelli non possit ad ju-
diciam accipiendum . Tom. 5. c.
104. E.
Procurator, qui juri nostro subjectus
non est , nec actionem, nec excep-
tionem nobis acquirere potest .
T. 5. c. 51. C.
Procurator præsentis qui dicatur .
T. 5. c. 96. E.
Procurator absentis non tantum ju-
dicatum solvi cavet , sed etiam
rem ratam haberi . T. 5. c. 96.
E.
Procurator in re magni momenti
alium procuratorem facere non
potest . T. 5. c. 53. B.
Procurator datus ad agendum de-
bet satisfacere de rato . Tom. 5. c.
107. B.
Procurator quis rectè non datur ad
actionem , quam suo jure , & suo
nomine cum effectu habet . T. 5.
c. 110. D.
Procurator an ignorantibus nobis
adquirat , & qua ex causa id per-
missum . T. 5. c. 697. A.
Procurator , & defensor in quo dif-
ferunt . T. 5. c. 107. C.
Procurator datus ad vendendum , &
institor æquiparari possunt , &
pares actiones producant . T. 5.
c. 432. C.
Procurator litium , vel litis quando
alium procuratorem facere po-
test , & quando non , T. 5. c. 53.
B.
Procurator ad litem defendendam, &
institor ad vendendum dispares
sunt , qui inter se conferuntur .
T. 5. c. 432. C.
Procurator in rem suam quis , &
quomodo fieri possit . Tom. 5. c.
429. E.
Procurator in litem alienam datus ,
cui specialiter dominus non man-
davit, ut adversario jusjurandum
deferret , si videretur , jusjuran-
dum adversario deferens non
auditur , etiam si offerat cautio-
nem de rato . T. 6. c. 53. A.
Procurator , qui agit alieno nomine
ante litem contestatam , quomo-
do cavere debet de rato . T. 6.
c. 471. B.
Procurator , vel defensor , cui de-
fertur ab adversario jusjuran-
dum , invitus non jurat , quia
rei

- rei veritatem ignorare potest. T. 6. c. 53. B. C.
- Procurator, qui alieno nomine de novi operis nuntiatione facta agit. T. 6. c. 292. C.
- Procurator actoris non auditur, nisi satisfidet reo, cum de mandato ejus non constat. T. 6. c. 471. A.
- Procurator, vel defensor jurare non cogitur. T. 6. c. 53. B.
- Procurator præcisè non cogitur litem contestari, & sufficit cautionem, sive stipulationem judicatum solvi ob rem non defensionem committi, quanti ea res est. T. 6. c. 8. E.
- Procurator, qui alterius omnia negotia administranda suscepit, procurator, qui generale mandatum habet, id præstare debet in sua persona, quod & in aliorum. T. 6. c. 87. C.
- Procurator ad impetrandum, & contradicendum quis dicatur. T. 6. c. 958. B.
- Procurator potest adquirere possessionem pro alio. Tom. 6. c. 997. B.
- Procurator meus mihi debet pecuniam ex causa mandati, convenit inter nos, ut eam retineret mutui nomine, & ea uteretur quasi mutuâ; an sit mutuuum. Tom. 7. c. 857. A.
- Procurator aut constituitur in rem meam, aut in rem suam, aut ex causa emptionis accipiendæ. T. 7. c. 367. E.
- Procurator Cæsaris in quibus causis judicem det, & in quibus non. T. 7. c. 68. C.
- Procurator, qui agebat alieno nomine, jus iniquum postulavit, & tulit, queritur, uter incidat in edictum, procurator, an dominus. T. 7. c. 101. E. jus iniquum postulans, & impetrans an, quando, & quo edicto ipse solus teneatur. Ibid. c. 107. D.
- Procurator an alteri pacisci, vel stipulari, vel petere possit. T. 7. c. 844. B.
- Procurator in omnibus non est pro domino, nisi sit procurator in rem suam. Tom. 7. c. 102. A.
- Procurator datus ad hæc judicia duplicem cautionem præstat, de rato scilicet, & judicato solvendo, quoniam videtur datus ad agendum, vel defendendum. T. 7. c. 140. E.
- Procurator ex mandato domini vendidit, & cavit de re tradenda: nuda cautio sufficit. Queritur, an domino competat actio ex vendito in emptorem, an emptori in dominum actio ex empto? T. 7. c. 777. C.
- Procurator rei alienæ, vel curator an teneatur edicto, Quod quisque juris. T. 7. c. 111. D.
- Procurator, vel defensor in rem suam datus, si condemnetur, teneatur actione judicati. Tom. 7. c. 1418. C.
- Procurator meo nomine mihi etiam ignorantem possessionem acquirit, & tutor, & curator. T. 8. c. 243. C.
- Procurator non est idoneus sine satisfactione. Tom. 8. c. 818. E.
- Procurator ignorantis domini deteriorem conditionem facere non potest, puta, dominum non obligatum obligare non potest. T. 8. c. 392. B.
- Procurator an in ea causa, quam agit, vel egit alieno nomine, testis esse possit. Tom. 8. c. 438. D.
- Procurator an testis esse possit in causa pertinenti ad eum, cujus negotia gessit. Ibid. D.
- Procurator quodcumque gerit post mortem domini, ignorans, eum mortuum esse, an ratum habeatur. T. 8. c. 298. C.
- Procurator Cæsaris fuit iudex rerum fiscalium inter fiscum, & privatos. T. 9. c. 1072. B.
- Procurator Cæsaris an habeat iudicis dandi potestatem. Tom. 9. c. 1082. D.
- Procurator regulariter alium procuratorem dare non potest ante litem contestatam. T. 9. c. 930. C.
- Procurator Cæsaris iudex est inter fiscum, & privatos. T. 9. c. 802. D.
- Procurator rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.
- Procurator contrahit cum venditore, nuntius non contrahit. T. 9. c. 385. B. C.
- Procurator, & adsertor in quo differunt. T. 9. c. 984. D. E.
- Procurator actoris tantum cavet de rato, id est, rem ratam dominum habiturum, non procurator rei. T. 9. c. 985. A.
- Procurator ad litem potest procuratorem facere post litem contestatam. T. 9. c. 121. C.
- Procurator, & nuntius in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
- Procurator fisci, vel procurator rei privatæ, qui rationalis dicitur, & catholicus, est iudex competens in causa libertatis, & servitutis, sed non in causa ingenuitatis. T. 9. c. 992. A.
- Procurator meliorem conditionem facere potest, non deteriorem. T. 9. c. 41. B.
- Procurator, vel mandatarius, qui quid solvit ex mandato, id repetit contrariâ actione mandati. T. 9. c. 358. D.
- Procurator Cæsaris catholicus dicebatur, tanquam generalis. T. 9. c. 581. B. & c. 1482. E.
- Procurator, qui habet generale mandatum, potest jusjurandum deferre, exigere, solvere, pacisci, alienare, & pignori obligare, si expediat, & novare obligationem. T. 9. c. 193. B.
- Procurator omnis est mandatarius. T. 9. c. 358. D.
- Procurator ad negotia potest alium procuratorem facere post litem contestatam. Tom. 9. c. 121. C.
- Procurator Cæsaris absolute catholicus dicitur. T. 9. c. 332. A. B. ejus officiales qui. Ibid. B.
- Procurator Cæsaris de causa status non cognoscit. T. 9. c. 120. B. sed si in causa bonorum, vel hereditatis mota apud procuratorem Cæsaris incidat questio status, de ea cognoscere potest. Ibid. B.
- Procurator Cæsaris quidam specialis fuit, & dicebatur procurator vice sumæ hereditatum. T. 9. c. 793. D.
- Procurator ante litem contestatam mutari potest. T. 9. c. 142. A. c. 146. E.
- Procurator post litem contestatam non potest mutari. T. 9. c. 146. C.
- Procurator post litem contestatam dari potest a tutore, quia contestatione fit litis dominus. T. 9. c. 142. D.
- Procurator debet præstare dolum, & culpam etiam levissimam. T. 9. c. 357. C.
- Procurator, & gestor in quo differunt. T. 9. c. 358. A.
- Procurator, qui habet generale mandatum, potest transigere de iudicandi causâ, & solvere, & alienare, & pignerare, & aliud pro alio petere, sed non donare, transigere de minuendi causâ. T. 9. c. 107. E.
- Procurator fisci est cognitor, & disceptator rationum fiscalium. T. 9. c. 1109. E. *Catholicus* dicitur, *Procurator generalis*, & hujus apparatus *Catholiciani*. Ibid. E.
- Procurator constituitur cessâ actione, ut emolumentum litis ad nos redeat, vel in rem ipsius procuratoris. T. 9. c. 1335. C.
- Procurator privatæ rationis est iudex rerum fiscalium. T. 9. c. 19. C.
- Procurator quis dicitur. Tom. 9. c. 358. E.
- Procurator summæ rei. Tom. 9. c. 377. B.
- Procurator Cæsaris, aut *Questor*, vel *Legatus Proconsulis*, an ex mandato Proconsulis possit fungi vice Proconsulis. T. 10. c. 95. A. B.
- Procurator generalis an possit transigere. T. 10. c. 392. C. an possit jusjurandum deferre, solvere, pacisci, alienare, pignori obligare, & permutare. Ibid. C.
- Procurator sæpe pro gestore accipitur. Ibid. E.

Procurator summæ rei est procurator Cæsaris . T. 10. c. 657. B.
 Procurator Cæsaris non est competens iudex inter privatos . T. 10. c. 661. C. D.
 Procurator , qui generale habet mandatum , novare , & delegare potest . T. 10. c. 716. D.
 Procurator semper cavet de rato . T. 10. c. 1187. B.
 Procurator si promisit iudicatum solvi , atque ita promisit rem a se defensum iri , an cogatur defendere dominum , aut omnimodo subire iudicium . T. 10. c. 748. E.
 Procurator rem vendidit , & emptori cavet meo nomine post mandatum meum , quæritur , an ego , qui mandavi , habeam actionem ex vendito , & an teneat actione ex empto . T. 10. c. 768. C.
 Procurator an possit admittere bonorum possessionem . T. 10. c. 785. C.
 Procurator datus an alium procuratorem possit constituere . T. 10. c. 797. C.
 Procurator est actor absentis nomine . T. 10. c. 882. D.
 Procurator in causam suam quandoque constituitur . T. 10. c. 884. D.
 Procurator dicitur etiam mandatarius . T. 10. c. 885. A.
 Procurator propriè quis sit . Ibid. B.
 Procurator actoris non est idoneus , qui dominum non defendit . T. 10. c. 915. B.
 Procurator Cæsaris habet jurisdictionem inter fiscum , & privatum , non inter privatos . T. 10. c. 918. D.
 Procurator Cæsaris in Syria Pontius Pilatus erat . T. 10. c. 931. B.
 Procurator Cæsaris non cognoscit de causa curiali , sed de criminibus , & pœnis . Ibid. B.
 Procurator Cæsaris jus habet exigendæ pœnæ , quam Præses irrogavit , non etiam iudicandæ . Ibid. C.
 Procurator an possit dari post litem contestatam . T. 10. c. 945. C.
 Procurator an possit ex eventu litis alienæ sibi cavere certam partem . T. 10. c. 989. A.
 Procurator cum emit , etsi mandatum alicui exsequatur , sibi tamen emit , non mandatori . T. 10. c. 1016. B.
 Procurator quantum distet a nuntio . Ibid. C.
 Procurator propriè est omnium bonorum . T. 10. c. 1225. A.
 Procurator est ad agendum , eique incumbit etiam defensio ejus nomine , cujus agit . T. 10. c. 1226. A.
 Procuratoria exceptio . Tom. 1. c. 1364. B.
 Procuratoria exceptio . Vide , Exceptio procuratoria .
 Procuratoriæ exceptiones quænam sint . T. 10. c. 1190. B.
 Ut procuratorio nomine qui agit , viri boni arbitrati satisfacti , id dominum , qui abest , ratum ha-

biturum . T. 5. c. 107. A. B.
 Procuratoris scientiam domino non nocere . T. 1. c. 1496. C.
 Procuratoris scientia inhihet actionem redhibitoriam . Ibid. B.
 Procuratoris deposito officio , an is relevetur onere obligationis contractæ ex causa venditionis , & evictionis postea sequitur . Tom. 4. c. 870. B.
 Procuratoris , & tutoris eadem est ratio . T. 4. c. 927. A.
 Procuratoris officium quid distat ab officio advocati . T. 4. c. 940. A. D. verba Senecæ in Hercule furente de procuratoribus quæ . Ibid. D.
 Procuratoris officium est gratuitum , advocati verò non est gratuitum . Ibid. A.
 Procuratoris litium salarium . Vide , Salarium .
 Procuratoris habendi causâ ad lites qui manumittitur , is 18. annum attigisse debet . T. 5. c. 156. E.
 Per procuratoris collusionem , & corruptelam qui vicit , is non poterit a procuratore repetere pecuniam , quam ei dedit , ut prævaricaretur , & cur . T. 5. c. 478. B.
 Procuratoris personam gerere qui possint , vel non . T. 5. c. 115. A. B. C.
 Procurator falsi nec actio , nec petitio , nec persequutio ulla fuisse intelligitur . T. 6. c. 471. C.
 Procuratoris agentis alieno nomine est cavere de rato , non iudicatum solvi . T. 6. c. 291. D.
 Procuratoris idonei factum , sive dolum malum , puta , si mandatum non exsequatur , vel si id rogatus non proferat in iudicium , domino nocere . T. 6. c. 947. A.
 Procuratoris delictum non debet in damnum ecclesiæ , vel monasterii redundare . T. 6. c. 908. D.
 Procuratoris scientiam domino nocere indistinctè . T. 7. c. 890. A. & T. 10. c. 458. D.
 Procuratoris appellatione sæpe continetur negotiorum gestor . T. 7. c. 890. A.
 Procuratoris ignorantia an scienti domino profit . Ibid. A.
 Procuratoris mutandi ratio quæ . T. 9. c. 146. C. D.
 Procuratoris Cæsaris sententiâ ita latâ , ut bona debitoris fisci traderentur fidejussori ejus eâ lege , ut fidejussor fisco immunitatem præstaret , quæritur , an valeat sententiâ . T. 9. c. 1068. E.
 Procuratoris appellatione sæpe continetur gestor , cujus gestus est postea comprobatus . T. 10. c. 458. D.
 Procuratori rectè solvitur , ideo & rectè eum pacisci Paulus ait . T. 1. c. 933. B.
 Procuratori datur actio mandati , vel negotiorum gestorum . Tom. 1. c. 1460. C.
 Procuratori annis minori ; si dominus major sit , in integrum non datur restitutio . T. 1. c. 368. E.

Procuratori non est petitio salarii , si ei non sit constitutum . T. 4. c. 939. E. & c. 940. A.
 Procuratori in rem suam non datur actio mandati , ut fidejussori in rem suam . T. 4. c. 703. E.
 Siquis procuratori nomine domini , quasi debitam pecuniam domino , solverit per errorem , quid . T. 4. c. 927. B. C.
 Procuratori vero solvens debitor liberatur . T. 4. c. 1348. E.
 Procuratori , sive negotiorum gestor comparatur actor servus , sive dispensator , quem dominus præposuit calendario , quem dominus præposuit pecuniis credendis , & exigendis . T. 5. c. 136. C.
 Procuratori ad negotia gerenda procul dubio solvi potest indistinctè . T. 5. c. 53. A.
 Procuratori dato ad agendum , si vicerit , actionem iudicati non dari , non posse solvi iudicatum , sed domino solvi . T. 5. c. 113. D.
 Procuratori officium suum non debet esse damnosum . T. 5. c. 476. C.
 Procuratori suo si pecuniam mutuam dedi tui contemplatione , quomodo te obligatum habeam . T. 6. c. 12. A. actio mihi competit in te negotiorum gestorum , in procuratorem tuum ex stipulatu . Ibid. C.
 Procuratori actionem dominus mandat , non dat . T. 10. c. 93. D.
 Procuratori Cæsaris an detur jus dicendæ mulctæ . T. 10. c. 398. E. an publicè jurisdictionem habeat . Ibid. E.
 Procuratori Cæsaris , Præsidi , & advocato fisci absentibus nulla est jurisdictio . T. 10. c. 902. A.
 Procuratori in rem suam ad agendum constituto , mandatis actionibus nomine domini , directam actionem dari . T. 10. c. 959. A.
 Inter procuratorem privati hominis , & curatorem Reipublicæ differentia . T. 3. c. 604. B.
 Per procuratorem criminales causæ non aguntur . T. 2. c. 1113. A.
 Per procuratorem litigare honor est . T. 2. c. 103. D.
 Procuratorem nudis verbis constitui . T. 1. c. 272. D.
 Per procuratorem actus legitimos non peragi . T. 3. c. 435. D.
 Per procuratorem accepto non liberamur . T. 3. c. 135. E.
 Per procuratorem an hereditas adquiri possit . T. 3. c. 20. D.
 Procuratorem litis tutor facere non potest ante litem contestatam , & cur . T. 4. c. 879. B.
 Per procuratorem acquiritur possessio , etiam nobis ignorantibus . T. 4. c. 1458. E.
 Per procuratorem obligatio , & actio non acquiritur . T. 4. c. 1459. B.
 Per procuratorem ignorans incipit possidere , Ibid. A.
 Per procuratorem non semper adquiruntur actiones . T. 4. c. 917. C.

- Procuratorem ad litem solus dominus litis facere potest . Tom. 4. c. 5. D.
- Inter procuratorem , & advocatum differentia quæ . Tom. 4. c. 940. A.
- Non omnis , qui procuratorem habet , etiam ab eo defendi potest . T. 4. c. 352. B.
- Per procuratorem non fit acceptilatio , nisi remedio novationis . T. 4. c. 746. C.
- An per procuratorem absens hereditatem adire possit . T. 4. c. 593. D.
- Per procuratorem adquiri posse possessionem utilitatis causâ receptum est , expediendorum negotiorum causâ . T. 5. c. 702. D.
- Per procuratorem non tantum possessionem , sed & dominium adquiri etiam ignoranti , Ibid. D.
- Procuratorem ad administrandum minorem 25. annis fieri posse . T. 5. c. 156. B.
- Per procuratorem an quis possit agere populari actione , vel populari interdicto . Tom. 6. c. 301. D.
- Per procuratorem quæ fieri non possunt . T. 7. c. 69. D.
- Per procuratorem nobis possessio adquiritur . T. 8. c. 251. D.
- Per procuratorem obligatio nobis non acquiritur . Ibid. E.
- Per procuratorem dominium nobis non acquiritur , Ibid. E.
- Per procuratorem regulariter nemo agit causam criminalem . Tom. 9. c. 1375. B.
- Per procuratorem semper causam status agere potuit is , qui se dominum dicit . Tom. 9. c. 985. A.
- Per procuratorem peti posse alieno nomine bonorum possessionem , si specialiter id mandatum sit , ut peteret bonorum possessionem . T. 9. c. 358. A.
- Per procuratorem non potest adiri hereditas , Ibid. B.
- Per procuratorem defendi posse reos capitalium criminum , Tom. 9. c. 1417. D. E. & c. 1418. A.
- Per procuratorem actio ex empto nobis non acquiritur , per nuntium , aut epistolam acquiritur . T. 10. c. 659. C.
- Per procuratorem obligatio , vel dominium an adquiratur . T. 10. c. 642. B.
- Per procuratorem aliàs acquiritur dominium , aliàs possessio , aliàs utrumque . T. 10. c. 659. C.
- In procuratorem quo casu possit agi in tantum , quantum interest . T. 10. c. 749. E.
- In procuratore , & defensore idem juris est . T. 1. c. 362. A.
- In procuratore privati hominis , & in procuratore reipublicæ differentia quæ . T. 4. c. 870. C. ratio differentiæ est evidens . Ibid. C.
- In utroque procuratore , vel ex mandatu , vel sine mandatu asperitas exigitur , & vigilantia summa . T. 6. c. 18. D. non tantum dolum præstat , & culpam latam , sed etiam levem , & levissimam , cui adversa est diligentia exactissima . Ibid. D. E.
- De procuratore , qui generale mandatum habet , T. 6. c. 375. D. sicut hoc mandato continetur , ut nomine domini solvat creditoribus domini ; ita eodem mandato continetur , ut debitores domini exigit , Ibid. D.
- De procuratore , qui cum mandatum non haberet , pecuniam debitam exegit , Tom. 6. c. 385. E.
- Procuratore meo colludente , si quis ab eo emerit , an emptioni stare cogar . T. 7. c. 779. B.
- A procuratore sumptus , in litem factos probabili ratione , repeti actione mandati contrariâ , etiam si procurator non vicerit , dummodo culpa , & dolo careat . T. 9. c. 357. C.
- De procuratore , cui cessa est actio in rem alienam , T. 9. c. 1336. C.
- De procuratore , qui habet liberam administrationem omnium bonorum . T. 9. c. 312. D.
- De procuratore creditoris , qui accepit debitum , aut indebitum a debitore . Tom. 9. c. 225. E. & c. 226. A. B.
- In procuratore quænam ætas requiratur , T. 10. c. 613. E.
- De procuratore Cæsaris plura : T. 10. c. 793. E.
- Procuratore vero existente , non potest dominus non observare ordinem , quem observavit procurator . T. 10. c. 1190. A. B.
- Procuratores Cæsar mittebat non tantum in provincias , quas tenatui , & populo reliquerat , sed etiam in suas . T. 3. c. 548. D.
- Procuratores Cæsaris initio nullam habuerunt jurisdictionem . Ibid. D.
- Procuratores qui : T. 2. c. 105. A.
- Procuratores , qui ex mandato constituuntur , necessarii sunt , non voluntarii . T. 2. c. 110. E. & c. 111. A.
- Procuratores prædiorum fiscalium , & augustæ domus . T. 2. c. 880. E.
- Procuratores metallorum . T. 2. c. 790. E.
- Procuratores rei privatæ ad solutionem canonum manu militari compelli possunt . T. 2. c. 680. A.
- Procuratores , vel ad agendum constituuntur , vel ad administrandum . T. 1. c. 19. B.
- Procuratores ducenarii , T. 2. c. 678. B.
- Procuratores absentium reipublicæ causâ munerum civilium vacationem non habent . T. 2. c. 746. B.
- Procuratores sunt juris nostri vicarii . T. 4. c. 5. B.
- Procuratores hujus temporis sunt rapacissimum hominum genus . T. 4. c. 940. D.
- Procuratores in litem olim infames dare non poterant , quia honor est per procuratorem posse litigare , quo infames indigni sunt . T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
- Procuratores ad agendum , vel defendendum mutum , & surdum dari non posse , sed ad administrandum tantum . T. 5. c. 115. B.
- Procuratores , qui , excepto muto , & furdo , in actionibus dari non possunt , infames sunt jure veteri , non novo . Ibid. B. C.
- Procuratores fœminæ ad actiones an fieri possint . Tom. 5. c. 115. C.
- Procuratores necessarii ex mandato alieno constituuntur . T. 6. c. 8. C.
- Procuratores voluntarii ultro ad negotia aliena accedunt , & negotiorum gestores appellantur . Ibid. C.
- Duos simul procuratores omnium rerum , & negotiorum suorum gestores in solidum quis fecit eos , quod debitores habebat , an alter ab altero , quod mandatori debet , exigere possit . Tom. 6. c. 497. C.
- Procuratores quinam sint . Tom. 8. c. 1123. A.
- Procuratores causam deferentes ad fiscum an audiantur . T. 8. c. 438. C.
- Procuratores rerum suarum habet fiscus in diversis provinciis . T. 9. c. 332. A.
- Procuratores Cæsaris alii speciales sunt , ut metallorum , alii Provinciales . Ibid. A.
- Procuratores Cæsaris non habent jus deportandi . T. 9. c. 1481. D. E.
- Procuratores Cæsaris in provinciis exercere non posse fœnus tempore sui officii . Tom. 9. c. 206. D.
- pecuniam mutuam , neque gratuitam , non posse dare . Ibid. D.
- Procuratores rerum fiscalium plerumque erant liberti Principum . T. 9. c. 1095. B.
- Procuratores an mutari possint . T. 9. c. 142. A.
- Procuratores Cæsaris jus dicendæ multæ an habeant . T. 10. c. 609. C.
- Procuratores Cæsaris vocati a Græcis catholici . T. 10. c. 645. C.
- Ut Procuratores , sic mandatores quidam salariarii sunt . T. 10. c. 650. E. & c. 651. A.
- Procuratores Cæsaris an multæ dictionem habeant . T. 10. c. 870. A.
- Procuratores causas non agunt , sed adstant negotiis , & litem alieno nomine persequuntur . Tom. 10. c. 883. B.

Procuratores an possint defendere alium in iudicio . T. 10. c. 884. B. C.
 Procuratores , qui alieno nomine rem alienam agerent , non videntur olim permitti , nisi ex certis causis . Ibid. D.
 Procuratores , qui ex mandato dominorum constituuntur , necessarii sunt , non voluntarii . T. 10. c. 888. E.
 Procuratorum tria genera , gynecii , baphii , & rei privatæ . Tom. 2. c. 792. E. & c. 793. A.
 Procuratorum duæ species . T. 1. c. 933. A.
 De procuratoribus Græcæ constitutiones . T. 3. c. 364. B.
 De procuratoribus , & defensoribus . T. 1. c. 739. D.
 De procuratoribus voluntariis , qui se litibus , aut negotiis alienis offerunt . T. 1. c. 740. B.
 Procuratoribus interdicitur lites redimere . T. 9. c. 355. C.
 De procuratoribus majorum , qui moram iudiciis adferunt . Tom. 9. c. 142. C.
 Pro derelicto an sit legitimus titulus . T. 3. c. 610. A.
 Non prodesse , & nocere diversa sunt . T. 3. c. 137. C.
 Prodesse propriè quidnam sit : T. 10. c. 468. E.
 Prodigia sunt annonæ , quibus opponuntur corpora . T. 2. c. 652. B.
 Prodigii pupillo comparantur . T. 3. c. 286. D.
 Prodigii loco absentium habentur . T. 1. c. 97. D.
 De prodigi , vel furiosi curatore . T. 9. c. 608. D. E.
 Si prodigiosum aliquid mulier enixa sit , nihil proficit . T. 1. c. 458. A.
 Prodigio cuilibet interdicitur bonis , T. 1. c. 1165. E.
 Prodigio genero dos non datur . T. 8. c. 581. A.
 Prodigus acquirendi jus habet , diminuendi jus non habet . T. 1. c. 1166. A.
 Prodigus , cui bonorum suorum administratio interdicta est , testamentum facere non potest . T. 1. c. 104. C. & T. 8. c. 967. B.
 Prodigus desperare videtur , quod neque tempus , neque finem expensarum noverit ullum . Tom. 1. c. 1166. B.
 Prodigus naturaliter non obligatur , quia mente carere videtur . T. 1. c. 1166. A.
 Prodigus obligatur ex delicto . Ibid. C.
 Prodigus testamentum facere , vel alienare non potest , T. 1. c. 1165. E. & c. 1166. C. D.
 Prodigus receptâ vitæ sanitate ad bonos mores reversus , & testamentum facere , & ad testamenti solemnia adhiberi potest . T. 1. c. 417. D.
 Prodigus stipulando sibi alium obligat . T. 1. c. 1166. A.

Prodigus , & deliberans an vendere possint . T. 7. c. 702. A. & seq.
 Prodigus non potest deferre iusjurandum , nec pacisci sine curatore . T. 9. c. 192. E. non potest iudicium accipere . Ibid. c. 193. A.
 Prodigus , pupillus , castrensium peculii dominus rem suam augere , non minuere possunt . T. 10. c. 529. C.
 Prodigus , pupillus , furiosus si obligati fuerint , an fidejussor teneatur . Ibid. D.
 Proditoris patriæ consilium quoque , & voluntatem solam , licet rem non peregerit , puniri constat . T. 3. c. 447. A.
 Producere , & augere vim , & significationem verborum legis est . T. 4. c. 913. E.
 Productio testium facta ante lites contestationem potest aliquando repeti post litem contestatam . T. 6. c. 865. A. B.
 Productiones testium . Vide , Testium productiones .
 Productores qui dicantur ; & quid a lenonibus discrepent . T. 2. c. 1054. B. C.
 Pro emptore quid . T. 1. c. 1139. E.
 Pro emptore possidere aliud est , aliud usucapere pro emptore . T. 5. c. 739. E. & c. 740. A.
 Profectitia bona quæ . T. 2. c. 437. B.
 Profectitia bona inter liberos conferuntur . T. 3. c. 79. B.
 Profectitia dos , Vide , Dos .
 Inter profectitia non numerantur , quæ contemplatione alterius fiunt , sed inter adventitia . Tom. 10. c. 767. B.
 Proferre , & differre quid inter se differunt . T. 3. c. 177. A.
 Verbi *proferre* an sit alia vis , quàm verbi *prorogare* . T. 10. c. 89. E.
 Professio solutionis apocha . T. 4. c. 836. E.
 Professio facta in iure . T. 9. c. 36. A.
 Professio censualis filium non facit . T. 9. c. 270. D.
 Professiones censuales . Vide , Censuales professiones .
 Professionum tabulæ , quæ a Græcis vocantur *ἀπογραφὰὶ τῶν κτησέων* . T. 2. c. 128. D.
 Professores studiorum liberalium , munerum civilium immunitatem habent . T. 2. c. 755. A. & seq.
 Professores artium liberalium ab onere metatorum excusantur . T. 2. c. 975. A. B.
 Professores in aliena patria docentes immunitatem in patria sua non habere , nisi doctrinâ longè cæteris excellant . T. 6. c. 509. B.
 Professorum artium liberalium numerus . T. 2. c. 810. B.
 Professorum liberalium artium munus , ac dignitas . T. 2. c. 755. A. & seq.
 Profiteor te non teneri . Tom. 3. c. 512. B.
 Profiteri plus est , quàm confiteri Cicerone auctore . T. 4. c. 836. D.

Profugi omnes in alièni latebras collocantes cum emolumentis tributariis , salvâ tamen moderatione , revocantur . T. 2. c. 837. B.
 In profundum , ejusque significatum . T. 8. c. 572. C.
 Profundum , idest , crumena . T. 3. c. 281. A.
 Progener . T. 8. c. 210. A.
 Programma quid . T. 9. c. 1099. C. non habet vim rei judicatæ . Ibid. B. non habet auctoritatem rei judicatæ . Ibid. C.
 Progressus ætatis ab eximia ætate expectari non debet . T. 4. c. 861. B.
 Pro herede gerere quid propriè sit . T. 1. c. 125. C. & T. 3. c. 269. B.
 Pro herede gestio magis est animi , quàm facti . T. 4. c. 28. D.
 Pro herede se gerere , aut adire , aut cernere hereditatem nunquam dicuntur necessarii , sicut immiscere se nunquam dicuntur extranei . T. 4. c. 191. A.
 Pro herede gestio est species acquirendæ hereditatis . T. 4. c. 907. D.
 Pro herede se gerere est acquirendæ hereditatem ; immiscere est quasi res jam suas atrectare , & attingere . T. 4. c. 191. A.
 Pro herede possidere . Vide , Heres . Vide , Possidere .
 Prohibentis causa melior , & potentior est in re pari . T. 4. c. 152. E.
 Prohibere nemo potest prospectum in montes . T. 8. c. 786. B.
 Prohibere , & nuntiare an differant . T. 8. c. 551. B.
 Prohibita alienatione videtur prohibita heredis institutio . T. 4. c. 547. A.
 Prohibita nuptiæ . Vide , Nuptiæ .
 Prohibitio fit initio traditionis , denuntiatio ante traditionem . T. 4. c. 134. C.
 Prohibitio nuptiarum latius patet jure civili , quàm pontificio . T. 4. c. 976. C. D.
 Prohibitio nuptiarum est extendenda potius , ac coangustanda . T. 4. c. 813. C.
 Prohibitio simplex neque legati , neque fideicommissi vim habet . T. 6. c. 743. C.
 Prohibitio testatoris , quæ nullam habet causam , nudum est præceptum ; & consilium fuit potius , quàm præceptum . Ibid. C.
 Prohibitio nuda quæ sit . Tom. 9. c. 1233. E.
 Prohibitio debitoris *ne a se prædia alienentur* , idest , extra suos , sui que nominis successores non lædit jus creditorum , quibus prædia obligata sunt . T. 9. c. 1233. D.
 Inter prohibitionem , & denuntiationem differentia quæ . T. 4. c. 134. C.
 Contra prohibitionem alienatio facta

- et an valeat . T. 9. c. 231. D. E.
 Projecta quæ sint in servitute . T. 7. c. 405. D.
 Projectio cedit ædibus, in quas projectum est . T. 3. c. 487. A.
 Projectio in solum tuum . Tom. 8. c. 536. B.
 Projectio est portio superficiæ . T. 10. c. 334. E.
 De projectionis possessione interdictum dari ad exemplum Uti possidetis . T. 3. c. 486. B.
 Projectionis verbum latissime patet . T. 8. c. 536. D.
 Projectionis jus habente vicino supra vicini solum, si tamen non jure projectio haberi dicatur, an alteri adversus alterum sit utile interdictum . T. 10. c. 334. D. E.
 Projectionis possessio an soli possessionem contingat . T. 10. c. 335. A.
 Projectionum nomen mœnia complectitur, & stillicidia, & porticus, & quæcumque extra ædes projiciuntur . T. 1. c. 833. E.
 Prolatum, idest, dilatatum . Tom. 2. c. 680. C.
 De prole postuma locus Virgilii explicatur . T. 10. c. 141. D.
 Prolem legitimam qui non habet, an possit naturales ex hujusmodi consuetudine, precibus Principi datis, legitimos constituere sibi sine matrimonio . T. 8. c. 905. C.
 Promener, & mener voces Gallicæ unde deductæ . T. 1. c. 378. B. C.
 Promercalia, idest, *νεμεσιμα* . T. 5. c. 566. A.
 Promercalia, & usualia an sint munifica . T. 5. c. 688. D.
 Promercalia portorium pendunt . T. 8. c. 625. C.
 Promercii vox in libris nostris frequens est . T. 1. c. 506. A.
 Promercii jus . T. 9. c. 1310. B.
 Promercium, & promercialis res . T. 1. c. 328. D.
 Prominare quid sit propriè, & unde . T. 1. c. 378. B.
 Promiscua conditio quæ est . T. 6. c. 489. E.
 Promiscuæ, & non promiscuæ conditiones . T. 3. c. 390. D.
 Promissa in suo tempore sunt expectanda, ne dum festinans exigere volumus, amissione causæ mulctemur . T. 4. c. 739. C.
 Promissio, iudicio sistendi causâ facta, deserta quando dicitur . Tom. 5. c. 94. B.
 Promissio, cujus necessaria, & iusta causa est, valet . Tom. 6. c. 991. B.
 Promissio facta contra leges, aut bonos mores, & sine iusta causa non valet . Ibid. B.
 Promissio dotis est contractus . T. 9. c. 525. E.
 Promissio dotis . Vide, Dotis promissio .
 Promissio facta alumni certi emolumentum contemplatione, mutatâ voluntate, non tenetur . T. 10. c. 1102. B.
 Ex promissione, sicut & ex stipulatione, quando obligatio nulla nascitur . T. 5. c. 144. B.
 Promissor, mortuo eo, pro quo promiserit, aut caverit, si liberatur . T. 1. c. 373. E.
 Promissor non omnem culpam præstat . T. 1. c. 1224. D.
 Promissor ex responso stipulatori obligatur, non ex rescripto . T. 4. c. 829. B.
 Promissor non cogitur factum probare, quod prohibere non potuerit . T. 8. c. 779. A.
 Promissor liberatur, si res promissa ante moram sine dolo ejus perierit . T. 8. c. 76. E.
 Promissor tunc condicit, cum fidejussor ejus solvit . T. 10. c. 423. E.
 Promissoris nomine, & pro promissore idem est, ut pro me, & meo nomine . T. 1. c. 206. E.
 Promissoris in stipulatione est electio . T. 5. c. 508. D. E.
 Promissoris electio ita est in disjunctivis, aut generaliter conceptis stipulationibus, ut quod velit, alterutrum solidum præstare debeat . T. 10. c. 559. D.
 Promissori electio delata est aut tacite, aut nominatim . Tom. 4. c. 195. E.
 Promissum quomodo accipiatur, & quid significet . T. 10. c. 877. B.
 Promittendi verbo aliàs stipulatio significatur, aliàs pactum . T. 1. c. 488. B.
 Promittendi rei an vice mutuâ si dejubere possint apud creditorem . T. 4. c. 1311. B. C.
 De promittendi, & stipulandi duobus reis . T. 9. c. 1274. B. & seq.
 Promittendi verbum commune est stipulationum, pollicitationum, & pactionum . T. 9. c. 90. D.
 Promittendi verbum late patet . Tom. 10. c. 554. B. C. & c. 712. D.
 Promittendo dotem omnes obligari possunt, dicendo dotem non possunt . T. 5. c. 398. E.
 Promittere aliud est, aliud constituere . T. 4. c. 141. B.
 Promittere doti . T. 5. c. 70. D.
 Promittere pro dicere accipitur . Ibid. E.
 Promittere integrâ oratione est promittere manu fidei teste . T. 9. c. 1262. D. E.
 Promittere minus est, quàm spondere . T. 9. c. 429. D.
 Promittere, & repromittere an idem sint . T. 10. c. 114. D.
 Promittere ex Seneca minus est, quàm spondere . Ibid. E. quæ ratione plus sit, quæ ratione minus, & quæ ratione idem omnino . Ibid. E.
 Promittere de se quisque debet, non de alio . T. 10. c. 763. B.
 Promittere quis dicatur . Tom. 10. c. 1102. A.
 Qui promittit habere licere, non simplex abnutivum promittit, idest, non fieri, sed se acturum, & curaturum, ut per omnes habere liceat, atque ita factum suum promittit, periculo cautionis generaliter concepta sit stipulatio . T. 10. c. 534. A.
 Promittit non tantum, qui stipulanti promittit, sed & qui paci sciatur . T. 10. c. 1102. A.
 Si promitto, est stipulatio, ex qua jure civili nascitur actio ex stipulatu . T. 9. c. 260. A.
 Pro mortuo habetur is, cujus bona possidentur a creditoribus, pro scribuntur, & veneunt . Tom. 5. c. 117. B. C.
 Promptuarium, *ταμῆριον* . Tom. 3. c. 281. B.
 Promulgare, & componere quid differant . T. 1. c. 3. C.
 Promutui usuræ non debentur . T. 3. c. 214. E. & T. 9. c. 218. C.
 Ex promutuo non obligatur pupillus . T. 3. c. 214. E.
 Ex promutuo interdum non datur conditio . T. 9. c. 218. C.
 Promutuum quid sit . T. 3. c. 214. D. & T. 7. c. 1051. B. C. & T. 10. c. 953. D.
 Promutuum non est, si alia quævis solvantur, quibus in creditum non itur . T. 3. c. 215. A.
 Promutuum est indebiti solutio . T. 6. c. 266. E. & T. 9. c. 218. B.
 Promutuum aliud est, aliud mutuum . T. 7. c. 1051. B.
 Promutuum, & antecessum . T. 9. c. 1076. B.
 Promutuum est quasi contractus . T. 9. c. 218. C. & T. 10. c. 953. D.
 Promutuum dare quid significat . T. 10. c. 1098. E.
 Pronomen primæ personæ nullum esse vocativum . T. 6. c. 91. E.
 Pronubæ univiræ olim perpetuitatem matrimonii auspiciabantur . T. 9. c. 478. E. & c. 479. A.
 Pro nummis invito creditore non potest solvi frumentum, non item pro frumento vinum . T. 5. c. 196. D.
 Pronuntiare dicuntur iudices . T. 8. c. 526. E.
 Pronuntiare, & dicere idem est . T. 8. c. 515. E.
 Pronuntiare, & statvere verba, quibus jurisconsulti promiscuè utuntur . T. 9. c. 66. A.
 Pronuntiare aliud est, aliud statvere . Ibid. A.
 Pronuntiatio magistri . Tom. 5. c. 784. C.
 Pronuntiationis duo genera . T. 9. c. 117. A.
 Pronuntiatorum subdisjunctivorum vis . T. 8. c. 579. C. & seq.
 Pronuntiatum, & statutum idem possunt . Tom. 8. c. 526. E. & c. 527. A.
 Pronurus . T. 8. c. 210. A.

Pro

- Pro operis, & ex operis, notanda* differentia inter hæc duo. T. 4. c. 456. B.
- Propellendæ calumniæ omnis ratio honesta est. T. 5. c. 138. B.
- Propinqui testes sunt idonei in causa matrimonii. T. 6. c. 868. C.
- Propinqui non habent jus *propinquitatis*, nisi ex pacto. T. 10. c. 739. A.
- Propinquis senioribus moderata castigatio in juniores permittitur. T. 9. c. 1434. A.
- Propinquitas pro affinitate accipitur. T. 6. c. 1118. A.
- De propinquorum emendatione. T. 9. c. 1434. A.
- Propinquus præfertur extraneo in auctionibus, & in aliis quibusdam contractibus. T. 10. c. 998. D.
- Proporatio arithmetica, & proporatio geometrica quo differunt. T. 1. c. 1064. B.
- Proporatio Geometrica servatur in distributionibus, arithmetica servatur in commutationibus. T. 4. c. 289. C.
- Proporatio arithmetica quæ est, & quæ geometrica. Ibid. D.
- Propositio universalis in jure nulla est, quæ non vicietur, & quandoque perdat officium suum. T. 9. c. 1396. A.
- Propositum quid sit, & significet. T. 7. c. 62. C.
- Propositum interpretes accipiunt pro animi destinatione. Ibid. C. D.
- Propositum in *L. cum in plures. §. locator*, præscriptionem significat, non *de dero*, & animi destinationem. T. 10. c. 449. A.
- Pro possessione dolus est. Tom. 5. c. 97. D.
- Pro possessore qui possidet. Tom. 9. c. 1146. C.
- Prætor quis fuerit. Tom. 7. c. 68. D. & c. 94. E.
- Prætores olim bella administrabant, quorum tebernaculum Prætorium quoque appellabatur. T. 4. c. 832. A.
- Prætoris nomen indignum non est consulari viro. T. 4. c. 831. C. D.
- Prætoris nusquam fit mentio in libris nostris. T. 7. c. 68. D.
- Propria causa vindicationis est dominium. T. 4. c. 701. E.
- Propria alia sunt jure divisionis, alia propria jure emptionis. Tom. 4. c. 1163. A.
- Propriè id tantum debetur, quod peti potest. T. 4. c. 500. B.
- Proprietarium, sive dominum Prætor non facit. T. 10. c. 297. D.
- Proprietarius quis dicatur. Tom. 3. c. 269. D.
- Proprietarius an teneatur servare locationem ab usufructuario. T. 5. c. 565. A.
- Proprietarius an a fructuario cautionem de refectione damni infestæ ædium dominarum petere possit. T. 5. c. 647. B.
- Proprietarius fructuario cavet de vitio soli, Ibid. D.
- Proprietarius si conveniatur de peculio servi, non deducet, quod fructuario debetur; neque ex contrario fructuario conventus de peculio deducet, quod proprietario debetur, sed quod sibi tantum debetur. T. 6. c. 63. D.
- Proprietarius nudæ proprietatis dominus acquirere potest usufructum, qui alterius est. Tom. 6. c. 354. A.
- Proprietarius an teneatur onera usufructuario indicta præstare, eo mortuo, & ita usufructu cum proprietate confuso. T. 7. c. 1321. D. E. & c. 1322. A. & c. 1360. B. C.
- Si proprietarius ego sum, re mutata, non desino esse proprietarius. T. 7. c. 1006. D.
- Proprietarius, qui servitutem acquirere potest, an etiam consentiente usufructuario imponere possit. T. 7. c. 383. E.
- Proprietas, id est, dominium, est jus corporale. T. 1. c. 1329. C.
- Proprietas duplex est, nuda, & plena, quæ & solida. T. 1. c. 1205. C.
- Proprietas momento constituitur. T. 1. c. 1337. A.
- Proprietas communium rerum omnibus patet. T. 1. c. 59. B.
- Proprietas nihil habet commune cum possessione. T. 3. c. 190. C. & T. 5. c. 597. D. & T. 8. c. 256. A. & c. 257. B. & c. 272. A.
- Proprietas omiſsa adcreſcit alteri; amissa non adcreſcit. Tom. 1. c. 1337. A.
- Proprietas sine fructu quid est. T. 4. c. 423. B.
- Proprietas nuda, Vide, Nuda proprietas.
- Proprietas verborum non semper in jure nostro observatur. T. 5. c. 869. B.
- Proprietas est pars fundi. T. 6. c. 371. B.
- Proprietas, & usufructus in quo differunt. T. 6. c. 442. E. & T. 7. c. 1006. D.
- Proprietas semper prævalet, & retrahit ad se possessionem. T. 6. c. 840. C.
- Proprietas nuda rei vindicationem parit. T. 7. c. 225. A.
- Proprietas plena interdum legata intelligitur sub nomine usus, & usufructus. T. 7. c. 1369. D. & c. 1370. C.
- Proprietas, & possessio quid differunt. T. 8. c. 256. A.
- Proprietas plena insulæ nomine significatur. T. 7. c. 1370. A.
- Proprietas an ex una tantum causa contingere possit. T. 8. c. 256. A.
- Proprietas, & dominium an idem sint. T. 8. c. 272. B.
- Proprietas si purè legata sit, ea ad legatarium perveniet, quamvis fructuario sit heres institutus. T. 7. c. 1340. D. E. & c. 1341. A.
- Proprietas acquisita non admittit jus adcreſcendi. T. 9. c. 472. C.
- Proprietas, & dominium an differant. T. 10. c. 297. B. Vide, Dominium.
- Proprietas plena quænam sit. T. 10. c. 1127. D.
- Proprietatis, & momenti causa quo ordine est agenda. T. 3. c. 50. A.
- Proprietatis, & usufructus multæ differentiæ. T. 1. c. 1368. C.
- Proprietatis pars, sicut alluvio, adcreſcit parti, non personæ. T. 1. c. 1336. E.
- Proprietatis vindicatio. Tom. 7. c. 224. D. E.
- Proprietatis, & possessionis motâ quæſtione, de qua prius cognoscatur. T. 7. c. 150. A.
- Proprietatis nudæ dominus an servitutem acquirere, vel imponere prædio possit. T. 7. c. 381. D.
- Proprietatis plenæ duæ sunt partes, usufructus, & proprietas. T. 7. c. 1345. D.
- In proprietatis causa demonstrati fines observantur. T. 7. c. 482. B.
- Proprietatis unum tantum titulum esse, unam causam, unam auctoritatem. T. 8. c. 256. B.
- Proprietatis causa plerumque possessio est. Ibid. D.
- Proprietatis dominium, quod quis non habet, interdum etiam vendendo, & tradendo præbet alii, transfertque in alium. T. 8. c. 285. C.
- Proprietatis vindicatio. T. 9. c. 129. B.
- Proprietatem fundi qui dicit, vel fundum, vel proprietatem simpliciter, plenum dominium dicit. T. 1. c. 1337. C.
- Proprietatem, seu dominium ager significat. T. 8. c. 572. D.
- Proprietatem a possessione discernit avaritia hominum stulta. T. 9. c. 1006. C.
- Proprietatem inter, & usufructum duplex differentia respectu juris adcreſcendi. T. 1. c. 1336. D. E. & T. 10. c. 1134. C. & seq.
- De proprietate, vel quasi proprietate interdicitur quædam. T. 4. c. 165. B.
- De proprietate legata uni, alteri usufructu sub conditione. T. 5. c. 864. C. D.
- De proprietate controversia etiam disceptatur a mensuris. T. 7. c. 481. A.
- A proprietate separatam esse possessionem. T. 8. c. 272. B.
- De proprietate olim agebatur apud pedaneum judicem, de possessione apud Prætorum. T. 9. c. 1144. A.
- A propriis communia separantur. T. 4. c. 1163. A.
- Proprio servo inutiliter legatur sine libertate. T. 4. c. 382. C.
- Proprium ut a mutuo separatur. T. 3. c. 325. B.
- Proprium homini nihil esse. Ibid. B.
- Proprium, & in bonis esse dicitur, quod peti potest. T. 5. c. 102. A.
- Pro-

- Proprium opponitur mutuo: T. 5. c. 392. B.
- Proprium testatoris quod non est, id necesse est alienum dici. T. 6. c. 585. D.
- Proprium aliquid habent legati Proconsulis mandatâ jurisdictione. T. 10. c. 94. D.
- Proprium alicui soli non est, quod & alteri commune est. T. 10. c. 1092. C.
- Proprius proprio non servit. T. 4. c. 146. A.
- Propter articulo significatur occasio. T. 4. c. 659. A.
- Propulsare vim quid sit. Tom. 9. c. 1150. B.
- Propulsatio, sive defensio omni jure permilla est. Ibid. C.
- An pro rata ejus, quod cui restituitur, in eum transeant actiones, & obligationes activæ, & passivæ. T. 4. c. 560. C. D.
- Prorogare ad tempus refertur. T. 10. c. 397. E.
- Prorogare jurisdictionem an sit, cum ex consensu partium aditur iudex incompetens. T. 10. c. 398. B.
- Prorogatio quid sit. Tom. 7. c. 129. C.
- Prorogatio omnis promutuum est. T. 7. c. 627. E.
- Quod prorogatum est defuncto, an heredes ejus restituere cogantur. T. 4. c. 973. E.
- Prorsum itur facilius, quam retrorsum. T. 10. c. 960. D.
- Proscribere verbum expendendum est. T. 5. c. 509. B.
- Proscribere olim quid erat. T. 10. c. 750. E.
- Proscripti qui dicuntur, & qui damnati. T. 9. c. 1482. A.
- Proscriptio quibus solemnitatibus fit. T. 2. c. 652. D.
- Proscriptio bonorum. T. 8. c. 532. D.
- Proscriptio, & distractio bonorum debitoris, sive iudicati, quæ fit sub hasta, quam possessionem sequitur. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A. hæc usurpato nomine ex 12. Tabulis appellatur sectio. Ibid. B.
- Proscriptio bonorum quomodo fit. T. 9. c. 549. D.
- Proscriptio bonorum debitoris mortui comparatur. T. 9. c. 1127. B.
- Proscriptio bonorum debitoris. Vide, Bonorum debitoris proscriptio.
- Proscriptorum bona peti non posse, ulro dari posse. T. 2. c. 666. C.
- De proscriptorum, seu damnatorum bonis. T. 9. c. 1482. A. & seq.
- Prosequutores auri publici. T. 2. c. 778. C. D.
- Prosequutores frumentorum. Ibid. D.
- Prosequutores equorum. Ibid. D.
- Prosequutores publicarum functionum. Ibid. D.
- Prosequutores reorum. Ibid. D.
- Pro socio actio. T. 6. c. 88. B.
- Profocrus. T. 8. c. 209. E.
- De prospectu maris generalis forma. T. 2. c. 1167. C.
- Prospectui an officiant viridaria. T. 7. c. 413. D.
- Prospectui ne officiat, & luminibus ne officiat, quæ differentia sit inter ea. T. 7. c. 415. D.
- Prospectui ne officiat ad quid pertineat. Ibid. D.
- Prospectui vicini officere an quis suo jure possit. T. 7. c. 408. A.
- Prospectum si quis velit vicino eripere, quod spatium intermittendum sit. Ibid. B.
- Prospectus maris liber esse debet. T. 2. c. 1107. C. D.
- Prospectus montium quibus casibus vicino potest auferri. T. 4. c. 97. A. B.
- Prospectus est, ut terra, aut mare videatur. Ibid. C.
- Prospectus in montes prohibitio. T. 7. c. 408. B.
- Prospectus liber, & gratus quid sit. Ibid. A.
- Prospectus servitus quæ sit. Ibid. C.
- Prospectus, & lumen in quo differunt. T. 9. c. 1181. E.
- Prostibula, & lenocinia lege sublata. T. 2. c. 826. E.
- Prostibulæ testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.
- Quæ profunt communiter omnibus, præferre solent iis, quæ uni profunt, vel duobus. T. 9. c. 1093. C.
- Pro suo quæ possidere possumus. T. 5. c. 717. C.
- Protecta sunt projecta tecta, quæ Græci *ἐκδρα*. T. 1. c. 833. E.
- Protecta quæ sint. T. 7. c. 405. E.
- Protectores qui. T. 2. c. 912. D. E.
- Protectorum, & domesticorum Principis differentia, ac dignitas. Ibid. D. E.
- Protela bouum quid. T. 9. c. 128. A.
- Protelare est protrahere. T. 7. c. 134. B.
- Protelare lites quid. T. 9. c. 128. A.
- Protelare pro extendere, proferre. T. 10. c. 398. C.
- Proteltatio præsumptionem excludit. T. 6. c. 952. C.
- Protimiscos jus. T. 9. c. 364. D. & c. 427. A. qui habent, & qui non habent. Ibid. c. 364. D. E.
- Prothyrum, & diathyrum. T. 3. c. 390. C.
- Prothyrum domus, si velamen sit, an contineatur instrumento domus. T. 4. c. 1134. B.
- Prothyrum ædium est, quod vulgo *un contrebuis*. T. 8. c. 654. A.
- Prothyrum appellant vestibulum. Ibid. A.
- Protocolla ut instrumenta relinquuntur. T. 2. c. 1092. D.
- Protocollum quid. Tom. 2. 1093. D.
- Protonotarii dignitas. T. 2. c. 900. E.
- Protoptasia quid. T. 2. c. 740. E.
- Protutelæ actio est prætoriana. T. 9. c. 586. C.
- Proverbium, quod de Maniis Aricæ, multi Catones Romæ, explicatur. T. 1. c. 911. A.
- Proverbium siculum. T. 7. c. 625. E.
- Providentia in gestore, quæ illum respicit, nulla est. T. 6. c. 15. C.
- Quæ provideri non possunt, & fiunt vi quadam majore, sunt casus majores, quos nullus præstat. T. 9. c. 298. D. E.
- Provincia vocatur *θέρμα*. T. 1. c. 536. D.
- Provincia quid est. T. 7. c. 99. E.
- Provincia dicta Thema a Græcis. T. 10. c. 609. A.
- Provinciæ vectigales. T. 3. c. 169. C.
- Provinciæ præsidales, & proconsulares non differunt. T. 2. c. 643. D.
- Provinciæ rector. T. 2. c. 671. C.
- Provinciæ procul Italia positæ. T. 3. c. 355. E.
- Provinciæ Daciæ quinque. T. 2. c. 674. A.
- Provinciæ omnes urbem regiam, & ejusque observantiam sequi debent. T. 1. c. 275. D.
- Provinciæ, quas habebat Senatus. T. 4. c. 831. E.
- Provinciæ Cæsaris, & provinciæ Senatus differunt. Ibid. D.
- Provinciæ interdicere. Tom. 9. c. 1069. E.
- Provinciæ quibus interdicitur a iudice, iis & Romam, & totam Italiam interdici statuit Claudius. T. 10. c. 660. E.
- Provinciæ mos sequendus est in quantitate usurarum. T. 10. c. 1265. E.
- Provinciales qui dicuntur. T. 4. c. 857. E.
- Provinciales an potuerint servitutem imponere prædiis suis. T. 7. c. 383. B.
- Provinciales magistratus, Vide, Magistratus.
- Provinciales procuratores Cæsaris sunt *καθολικοί*. T. 9. c. 332. A.
- Provinciales agri usucapi non poterant. T. 9. c. 1020. C.
- Provinciales magistratus dicuntur potestates. T. 10. c. 386. E.
- Provinciales ex quo jure erant domini. T. 10. c. 623. B.
- Provinciales magistratus ne ex re scripto quidem Principis per se, vel per aliam personam quidquam possunt acquirere, præter ea, quæ sunt victus sui quotidiani. T. 10. c. 869. C.
- Provinciales an possint nuntiare novum opus. T. 10. c. 1181. D. E.
- Provincialia prædia. T. 9. c. 1019. A. Vide, Prædia.
- Provincialis mulier quæ. T. 8. c. 617. E.
- Provinciarum tria genera. T. 2. c. 643. D.
- Provinciarum aliæ erant proconsulares,

lares, aliæ præfidales. T. 3. c. 690. D.
 Provinciarum divisio sub Augusto Tiberio facta qualis. T. 4. c. 834. A.
 Provinciarum aliæ sunt Cæsaris, aliæ Senatus, teste Theophilo. Tom. 4. c. 831. D.
 Provinciarum Præsides ordinarii iudices dicuntur iudices iudicum in Novellis. T. 9. c. 1063. C.
 Provincias per vexillum, regna per gladium tradi. T. 2. c. 1233. D.
 In provincias suas mittit legatos Cæsar. T. 4. c. 831. D.
 Provincias validiores, & ferociores, vel agrestiores Cæsar in sua potestate retinuit, pacatiores verò reliquit Senatui. Ibid. E.
 Provincias sex diocesis Ægypti habet. T. 9. c. 400. C.
 In provincias mittuntur exteri, & incogniti provincialibus. T. 10. c. 869. D.
 In provinciis quis iudicem possit dare. T. 10. c. 861. D.
 Ex provinciis nemo generaliter de suo foro exhiberi potest ad comitatum. T. 10. c. 926. A.
 Provisionem hominis non tollere, aut elidere provisionem legis, an aliquo modo possit esse verum. T. 3. c. 704. B. C.
 Provisionem hominis tollere provisionem legis. T. 9. c. 580. E.
 Provocandi verbum commune est actoris, & rei, & uterque, dum de jure suo experitur, provocat, & proclamat ad iudicium: qui excipit, provocat. Tom. 4. c. 904. D.
 Provocandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
 Provocare ad iudicium est commune actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
 Provocare de pœnis an liceat. T. 8. c. 587. B.
 Provocare tertio ne liceat in una, eademque causa, vel post duas sententias iudicum, quas definitio præfectorum prætoriorum roboraverit, retractare. T. 9. c. 1126. A. B.
 Provocare quando non est necesse. T. 9. c. 1119. B. & seq.
 Provocare. Vide, Appellare.
 Provocare potest is, quem iudex mulctat. T. 10. c. 594. E.
 Provocat quicumque agit, & non tantum actor agit, sed etiam reus. T. 4. c. 904. D.
 Provocatio, & injustæ provocationis pœna. T. 3. c. 630. C.
 Provocatio fit ex Prætoris edicto. T. 1. c. 50. B.
 Provocatio pronuntiationem extinguit. T. 2. c. 1221. C.
 Provocatio quid. T. 6. c. 934. E.
 Provocatio legis non est. Tom. 7. c. 135. A. & T. 10. c. 594. E.
 Provocatio mulctæ est. T. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
 Provocatio pœnæ non est. Tom. 7. c. 135. A. & T. 8. c. 587. A. & T. 10. c. 594. E.

Provocatione extinguitur damnatio. T. 1. c. 1327. D.
 Cum provocatione intercessio non est confundenda. T. 3. c. 630. C.
 Provocato permissum est se defendere, vitamque tueri suam. T. 4. c. 836. A.
 Proxenetæ non contrahit, nec ejus interventu præbetur actio. T. 8. c. 778. D.
 Proxenetæ quinam erant. Tom. 7. c. 896. D. & T. 10. c. 586. E.
 Proxenetæ dolo non vitiat contractus. T. 8. c. 778. D.
 Proxenetica quæ sunt. T. 1. c. 888. D. & T. 3. c. 309. C.
 De proxenetis. T. 1. c. 888. C. D. & T. 2. c. 312. B. & T. 3. c. 309. B. & T. 9. c. 428. B. & c. 437. C.
 Quid hoc nomine significatur. T. 2. c. 312. B. & T. 9. c. 437. C.
 Proxenicum quomodo vocatur. T. 9. c. 437. D. an peti possit. Ibid. E. est fordidum accipere. Ibid. E.
 Proxima causa actionis quæ. Tom. 9. c. 165. A.
 Proximus trium scriniorum annuus est, non ut olim biennalis. T. 2. c. 918. D.
 Proximi sacrorum scriniorum honore vicariis ornantur. Tom. 2. c. 916. C. D.
 De Proximis sacrorum scriniorum, cæterisque, qui in sacris scriniis militant. T. 2. c. 915. D. & seq.
 Proximior cognatus. T. 3. c. 282. C.
 Proximitas in quo maximè spectetur. T. 1. c. 169. E.
 Proximitatis nomine quid fiat, & quid intelligatur. T. 8. c. 1035. A. B. & seq.
 Proximus propriè ex pluribus gradibus intelligitur. T. 1. c. 162. C.
 Proximus quoniam temporis spatio intelligatur. Ibid. D.
 Proximus ut a jurisconsultis accipitur. T. 3. c. 283. B.
 Quis proximus legitimus, & quis sit suus, quo tempore quærendum. T. 10. c. 776. B.
 Is, qui non est proximus mortis tempore, fit proximus. Ibid. C. qui est proximus mortis tempore, vel tempore delatæ hereditatis, desinat esse proximus. Ibid. C.
 Prudens homo nihil facit frustra, nec natura. T. 4. c. 262. C.
 Prudentia est eligere actionem aptam, & negotio, quo de agitur, competentem. T. 4. c. 1269. B. C.
 Prudentum auctoritatem admitti est necesse. T. 3. c. 402. C.
 Psalte quomodo definiantur. T. 2. c. 1033. C.
 Psalterium, quod vulgo dicitur canticum, in alterius infamiam compositum, & publicè cantatum, tam in eos, qui hoc cantaverint, quam in eos, qui composuerint, extra ordinem vindicatur. T. 1. c. 475. A.

Pseudocomitatenses legionis. T. 3. c. 16. C.
 Psilotapa quænam indumenta. T. 3. c. 273. A.
 Psitacum, cum loqui discit, verberari claviculâ ferreâ. Tom. 3. c. 448. A.
 Ptochotrophi quinam sint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.
 Ptochotrophia. T. 2. c. 1041. E.
 Pubes quis dicatur. T. 1. c. 319. C.
 Pubes, seu vesticeps a tutore adroperat. T. 3. c. 53. B.
 Pubes ex partium consensu iudex esse potest. T. 2. c. 752. B.
 Pubes omnis doli est capax. T. 2. c. 1273. A.
 Pubes olim adrogari potuit sine curatoris auctoritate, hodie non potest ex constitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
 Pubes, Vide, Curatores, Pupillus, Tutor, Minor.
 Pubes, furiosus, & alii, an, & quando obligari possint. T. 5. c. 832. A. B.
 Pubes a pupillo in quo differat in causa stipulationum. T. 9. c. 1258. A. & c. 1259. A.
 Pubes sine curatore suo an ex quibuscumque contractibus indistinctè obligetur civiliter. Tom. 10. c. 51. D.
 Pubes ipso jure sine tutoris auctoritate jusjurandum deferre potest, impubes non item. T. 10. c. 419. A.
 Pubes nihil alienat sine curatoris auctoritate, quando ei rerum administratio data est. T. 10. c. 615. C.
 Pubes non habens curatorem an per se obligetur. Ibid. C.
 Pubes jure quidem deferret jusjurandum sine curatoris auctoritate, sed juvabitur per restitutionem in integrum. T. 10. c. 625. C.
 Pubes suus, qui miscuit se, non potest non esse heres, & non potest abstinere sine restitutione in integrum. T. 10. c. 1242. D.
 Puberem minorum 25. annis iudicem dari posse. T. 3. c. 504. A.
 In puberem incidit crimen adulterii, non etiam in impuberem. T. 4. c. 96. D.
 In pubere cum agitur de nuptiis, vel sponsalibus ex præsentis tempore contrahendis, nihil potest sola patria auctoritas. Tom. 6. c. 1079. E.
 Puberes sine curatoris auctoritate obligantur. T. 1. c. 1229. B.
 Puberes obligantur sine curatoribus suis. T. 4. c. 400. A.
 Puberes an habeant curatores. Ibid. A.
 Puberes qua ætate esse intelligantur. T. 8. c. 905. E.
 Puberes an sine curatoribus suis possint obligari ex stipulatu. T. 10. c. 53. A. & c. 86. D.
 Puberes sine curatoris auctoritate obligari possunt. T. 10. c. 545. C.
 Puberi

- Puberi non datur bonorum possessio Carboniana. T. 1. c. 413. B.
 Puberi solvi potest sine curatore. T. 9. c. 192. A.
 Pubertas plena ut æstimanda, T. 1. c. 546. A.
 Pubertas in masculo, & foemina quot annis æstimanda. Tom. 1. c. 546. A.
 Pubertas plena, T. 5. c. 156. D.
 Pubertas quo anno incipiat, T. 8. c. 911. E.
 Pubertas hodie æstimatur ex annis, non ex habitu corporis, ut olim. T. 9. c. 705. B.
 Pubertas æstimatur a Justiniano in foeminis ex annis duodecim completis, in masculis ex annis quatuordecim. T. 9. c. 603. E.
 Pubertas unde æstimatur. Tom. 10. c. 906. E.
 Pubertas duplex. T. 10. c. 1114. C.
 Pubertatis finis est annus vigesimusquintus. T. 1. c. 987. E.
 Pubertati plenæ datus est annus decimusoctavus. T. 1. c. 415. B.
 Pubertati proximus quis videtur esse. T. 9. c. 134. A.
 Pubertati proximus quisnam sit. T. 10. c. 353. D.
 Ut post pubertatem causæ adsit tutor. T. 9. c. 588. A.
 Pubertate finitur constitutio Divi Pii, T. 4. c. 754. B.
 Pubertate finitur cautio. Ibid. B.
 Pubertate pupillus liberatur tutelâ. T. 4. c. 309. A.
 Pubertate Carboniana bonorum possessio finitur. T. 6. c. 165. A. & c. 168. E. & c. 170. A.
 Pubertate finitur testamentum, codicilli etiam finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
 Pubertate finitur tutela, Tom. 9. c. 588. A.
 Publica naturali jure quædam sunt. T. 1. c. 57. C.
 Publica quomodo a communibus separantur. T. 1. c. 59. D.
 Publica non sunt in patrimonio populi. T. 1. c. 61. B.
 Publica quæ sint. T. 1. c. 59. C.
 Publica judicia, & privata differunt. T. 2. c. 612. A.
 Publica usu sunt communia, proprietate non item. T. 1. c. 59. C.
 Publica est lex omnis. T. 4. c. 503. B.
 Publica utilitas est mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.
 Publica utilitas privatæ utilitati est præferenda. T. 4. c. 841. E.
 Publica judicia ex legibus veniunt, & quænam istæ sint leges. T. 4. c. 844. B.
 Publica prædia. Vide, Prædia.
 Publica quot modis dicuntur, & quæ. T. 4. c. 257. E. patrimonium quotuplex est. Ibid. c. 258. B. C.
 Publica æstimatio est, cujus forma publica, sive character publicus est. T. 5. c. 498. B.
 Publica utilitas privatis commodis præfertur, quia publicè interest, conjugia non temerè dissolvi. T. 5. c. 540. C.
 Publica delicta a privatis separanda. T. 6. c. 8. A.
 Publica judicia unde ita dicta. T. 8. c. 1131. D.
 Publica vis quæ sit, & quæ privata. T. 9. c. 1429. A. & seq.
 Publica coercitio morum non potest privatâ pactione tolli. Tom. 9. c. 498. B.
 Publica instrumenta quæ, Tom. 9. c. 287. D. E.
 Publica opera. Vide, Opera.
 Publica judicia continent vigorem publicæ disciplinæ. T. 9. c. 1455. D. E.
 Publica instrumenta. Vide, Instrumenta.
 Publica gesta quidquid completantur, sive interrogationes, sive confessiones reorum, sive quæ alia, nullâ ratione infirmari posse, aut retractari. T. 9. c. 1091. B.
 Publica acta quæ, Tom. 9. c. 8. B. C.
 Publicæ annonæ ratio utilitati privatæ est præferenda, Tom. 4. c. 841. E.
 Publicæ utilitatis contemplatio privatorum commodis præfertur. T. 5. c. 540. C.
 Publicæ utilitatis causa præfertur privatæ utilitati. T. 9. c. 1093. C.
 Publicam personam privati non faciunt, & si se subjiciant jurisdictioni ejus, atque adeo prorogent jurisdictionem ejus suâ sponte. T. 9. c. 1082. E.
 Publicani fraude, avaritiâ, immodestiâ, & audaciâ longè cæteros superant homines. T. 1. c. 834. E.
 Publicani maximas familias in salinis habent. T. 3. c. 169. E.
 Publicani appellabantur emptores, sive redemptores. T. 3. c. 227. E.
 Publicani a publico nomen habent. T. 2. c. 300. D.
 Publicani a tutelis, cæterisque muneribus civilibus excusantur. T. 4. c. 864. C.
 Publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D. dicuntur etiam redemptores, seu emptores. Ibid. C.
 Publicani qui dicuntur. Tom. 9. c. 370. A. & c. 399. C. D.
 Publicani solent retineri post tempus conductionis. T. 9. c. 409. A.
 Publicani publicorum sunt conductores. T. 10. c. 37. C. D.
 Publicani sunt conductores vectigalium. T. 10. c. 445. D. dicuntur mancipes. Ibid. D.
 De publicanis. T. 1. c. 834. C.
 Quibus publicanis datur vacatio, & excusatio munerum. T. 4. c. 864. D.
 De publicanis, qui rovim vectigal exegerunt. T. 9. c. 401. B. in perpetuum exilium damnantur. Ibid. B.
 Publicanorum, & emphyteuticariorum discrimen. T. 3. c. 169. D.
 Publicanorum genus omnibus est invisum. T. 4. c. 463. C.
 Apud publicanos profitenda esse, quæ munifica non sunt, quæ vectigal non pensitant. T. 5. c. 688. C.
 Publicanus si sub specie vectigalis calumniam, aut vexationem quamlibet injustam faciat, in quadruplum tenetur. T. 5. c. 140. C.
 Publicari testamenta. T. 9. c. 715. A.
 Publicarum rerum non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
 Publicarum auctionum verbum proprium est addicere. T. 5. c. 742. A.
 Publicas personas vocat eos, qui quolibet officio publico in civitate funguntur. T. 1. c. 44. E.
 Publicatio omnium bonorum in eos tantum cadit, qui sui juris sunt. T. 2. c. 628. D.
 Publicatio omnium bonorum semper continetur deportationis verbo. T. 4. c. 353. B.
 Publicatio bonorum in quos cadit, T. 9. c. 1482. C.
 Publicatio testamentorum. Tom. 9. c. 715. B.
 Post publicationem priorum testium alios non admitti, omisâ illâ clausulâ antiquæ decretalis de testimonio unius ante publicationem priorum testium, sive testimoniorum alios testes admitti. Tom. 6. c. 844. E.
 Ante publicationem in integro esse productionem aliorum testium, post publicationem priorum attestationum non item. T. 6. c. 855. C. D.
 Post publicationem testium, vel testimoniorum, de eadem re non admittitur nova productio testium, de alia re admittitur. T. 6. c. 1082. E.
 Post publicationem testimonia reselli possunt. T. 6. c. 854. D.
 Publicè interest non confundi rationes Principis, & stationes procuratorum Cæsaris. T. 4. c. 77. C.
 Publicè, solenniter, & ex communi decreto constituti procuratores plerumque de rato non cavent. T. 5. c. 122. B. C.
 Publici criminis definitio. Tom. 9. c. 1381. B.
 Publiciana exceptio jurti domini tribus casibus agenti non obstat. T. 3. c. 256. E.
 Publiciana actio quid est. Tom. 4. c. 1261. C. quis ejus auctor. Ibid. C.
 Publiciana dari solet tantum adversus extraneum possessorem, non adversus dominum. T. 4. c. 316. E. & c. 317. A. quibusnam casibus

- sibus exceptis . Ibid. c. 317. A.
 Publiciana actio . Vide, Actio .
 Publiciana actio cuicumque justo
 possessori datur . T. 5. c. 652. D.
 Publiciana actio ei tantum datur ,
 qui usucapere potest . T. 6. c. 34.
 D.
 Publiciana actio ad instar proprietatis ,
 non ad instar possessionis respicit .
 T. 8. c. 1106. B.
 Publiciana edicta , & Carboniana
 annua fuere, non perpetua. Ibid. C.
 Publicianæ actioni objici exceptionem
 dominii , scilicet veri domini . T. 4. c.
 271. D.
 Publicianam actionem non aufert mala
 fides post emptionem , & traditionem ,
 si bonæ fidei emptor amiserit possessionem
 rei emptæ ante impletam usucapionem .
 T. 6. c. 34. D.
 De publicis operibus . T. 9. c. 1182. C. & seq.
 Publicius Gellius jurisconsultus a quonam
 profecerit . T. 1. c. 912. B.
 Publico jure usucapio introducta est
 ex 12. Tabulis , & bono communi , bono
 publico. T. 5. c. 646. C.
 Publico judicio quando præjudicium
 fiat . T. 5. c. 754. D. E.
 Publico , & privato judicio competente
 quod eligendum, & utrum alterum
 consumat . T. 5. c. 755. A. B.
 Publico judicio servus accusatus. T. 6. c.
 8. A.
 In publico qui ædificavit nemine prohibente,
 an cogatur destruire . T. 10. c. 1197. A.
 Publicorum judiciorum leges quæ . T. 4. c.
 844. B.
 Publicorum officiorum administratores .
 Vide, Administratores .
 Publicorum judiciorum quædam capitalia
 sunt , quædam non capitalia . T. 8. c. 1131.
 D.
 Publicorum judiciorum legibus penè
 omnibus servus potest fieri reus . T. 9. c.
 1163. E. & c. 1164. A.
 De publicorum operum ratiociniis . T. 9. c.
 1185. A. B.
 Publicum officium cuiquam damno, vel
 compendio esse non debet . T. 1. c. 1388. B.
 Publicum ministerium. T. 3. c. 171. D.
 Publicum vectigal quibus constat rebus .
 T. 1. c. 834. D.
 Publicum jus pactis privatorum mutari
 nequit . T. 4. c. 20. C.
 Quod est publicum ignorare nemo videtur .
 T. 4. c. 503. B.
 Publicum munus, Vide, Munus .
 Publicum iudicium. Vide, Iudicium .
 Publicum jus . Vide, Jus publicum .
 Publicum officium , & publicum munus
 est tutela. T. 5. c. 161. A.
 Publicum jus est, quod ad statum rei
 Romanæ spectat. T. 8. c. 891. E.
 Publicum jus quot modis dicatur . T. 8. c.
 892. D.
 Publius Rufus jurisconsultus a quo profectus .
 T. 1. c. 911. A.
 Publius Mucius jurisconsultus qualis fuerit,
 & cujusnam dignitatis . Ibid. A.
 Publius Ælius , & ejus frater quales , &
 quam dignitatem tenuerint . T. 1. c. 910. C.
 Publius Papirius leges regias in unum
 contulit . Tom. 1. c. 909. A.
 Publius Atilius quantam scientiam in
 profitendo habuerit . Tom. 1. c. 910. C.
 Pudicitiam mulieris attentans, aut obscena
 verba, apud sceminam profrens , qua
 actione teneatur . T. 5. c. 755. D.
 Pudicitia attentatio perfectum facinus
 est . T. 2. c. 1200. A.
 Pudicitia genus est viduitas . T. 9. c. 457.
 E.
 Pudor , & verecundia potissimum in nuptiis
 spectari debet . Tom. 4. c. 813. C.
 Pudor , ac honestas in nuptiis semper
 inspicienda est non jus ipsum, quæ efficit,
 ut quasdam extraneas mulieres ducere non
 possimus . T. 5. c. 547. C.
 Pudor , & honestas in nuptiis semper
 inspicienda . T. 5. c. 549. A.
 Pudori filii heredis instituti quomodo
 Prætor parcere dicatur . T. 5. c. 775. C.
 Pudoris labe post tempus constitutionibus
 eluitur . T. 3. c. 178. E.
 Puella quando nubilis esse intelligatur .
 T. 5. c. 890. A.
 In puella agnatorum consensus exigebatur .
 T. 6. c. 1086. D.
 De puella, quæ heres instituitur sub
 conditione, si certæ personæ nupservit,
 veluti Titio . T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. &
 seq.
 Puellæ deceptæ quomodo subveniendum,
 & quæ decepta intelligatur . T. 5. c. 890.
 B. C.
 Puer infans, quamvis ditissimus natus,
 cum sit dominus omnium, quæ jure ejus
 sunt, nihil possidet mente sopitâ . T. 1. c.
 1317. D. & T. 8. c. 297. E.
 Puer pro pupillo habetur. Tom. 6. c. 619. C.
 Puer hoc magis noxius est ; quod cum
 venia perniciosus est . T. 5. c. 147. C.
 Pueri, aut infantis fructus an aliquis esse
 possit . T. 5. c. 299. A. B. C.
 Pueri plerique, & impuberes doli potentes
 sunt præcoci malitiâ . T. 5. c. 147. B.
 Pueri amissi ante nonum diem nil
 adjiciebant parentibus , quia pro non
 natis habebantur , qui nondum nomen
 sumpserant . Tom. 9. c. 1360. D.
 Nece pueri indictâ veram matrem Salomon
 rectissimus Rex deprehendit . T. 10. c. 965.
 D.
 Pueris parvulis nomen imponi solebat
 nono die, qui dies lusticus vocabatur,
 & Nominalia . Tom. 9. c. 1360. D.
 Pueri partes duæ . T. 1. c. 1015. D.
 Puerorum recens natorum venditio quo
 casu sit licita. T. 10. c. 1003. B. C.
 Puerperæ quæ sunt . T. 6. c. 1078. C.
 Puerum prætextatum qui corruerit, ut
 puniendus . T. 1. c. 474. D.
 Puerum dixerunt veteres in scemini no
 genere. T. 10. c. 596. A.
 Pugnæ equestris , & pedestris simu lacrum .
 T. 3. c. 367. D.
 Pulmentarium, & cibus idem . T. 3. c. 301.
 B.
 Pulveratica quid . T. 3. c. 100. C.
 Puncti , an pacti solatium dicant jurisconsulti .
 T. 3. c. 362. C.
 Puniri etiam crimen cœptum, nedum
 perfectum . T. 3. c. 446. D.
 De punitorum cadaveribus . T. 1. c. 879. C.
 Punitur severius infamis , quàm homo
 non inscriptæ frontis . T. 4. c. 848. B.
 Punitur , qui per Principem pejeravit , non
 qui per Deum . T. 10. c. 625. A.
 Pupillam quondam suam an tutor uxorem
 ducere possit. T. 4. c. 978. D.
 In pupillam , vel in tutorem pupillæ an
 detur actio judicati . T. 10. c. 1241. C.
 Pupillare prædium tutor illicitè vendit
 sine decreto Prætoris . T. 4. c. 1032. C.
 Pupillare testamentum est pars , & sequela
 paterni testamenti . T. 4. c. 762. C.
 Pupillares tabulæ temerè non sunt aperiendæ,
 sed causâ cognitâ tantum . T. 5. c. 632. D.
 Pupillares tabulæ quæ dicuntur . T. 9. c. 740.
 A.
 Pupillares substitutiones. Ibid. A.
 Pupillari substitutione factâ, duo testamenta
 videri, alterum filii, alterum patris . T. 7. c.
 906. D.
 De pupillaribus usuris . T. 9. c. 599. C.
 Pupillaris substitutionis exemplum ab
 Accursio positum quod . T. 4. c. 885. D. E.
 positio Alberici, & Angeli Perusini contra
 Accursium quæ. Ibid. E.
 Pupillaris substitutio tacita non excludit
 matrem a beneficio S. C. Tertulliani . T. 4. c.
 1059. C.
 Pupillaris substitutio . Vide, Substitutio .
 Pupillaris substitutio fit utriusque sexus
 liberis cujuscumque gradus . T. 7. c. 903.
 B. E.
 Pupillaris substitutio pubertate finitur .
 T. 7. c. 899. D. & c. 903. B.
 Pupillaris substitutio quibus casibus inter
 cetera maneat. T. 7. c. 902. C. D.
 Pupillaris substitutio quomodo fiat . T. 7. c.
 899. C. & c. 903. A.
 Pupillaris substitutio moribus est

- introduc̄ta. Tom. 7. c. 899. C. & c. 903. A.
- Pupillaris substitutio an semper fiat usque ad pubertatem. T. 8. c. 140. D.
- Pupillaris pecunia. Vide, Pecunia.
- Pupillariter cui substituitur, eum oportet in potestate morientis patris esse. T. 7. c. 927. C.
- Pupilli ubi educari debeant. T. 2. c. 358. A. & T. 9. c. 588. C.
- Pupilli, & infantis differentia. T. 1. c. 1317. C.
- Pupilli educatio. T. 2. c. 358. A.
- Pupilli educantur plerumque apud matrem. Ibid. A. B.
- Pupilli non probè recusare possunt sumptus, quibus educ̄ti sunt liberaliter. Ibid. E.
- Pupilli apud matrem, si iterum nupterit, non educantur. Tom. 2. c. 1080. B.
- Pupilli nomine quid propriè significetur. T. 3. c. 623. E. & T. 8. c. 600. E.
- Pupilli injuriæ, furtique faciendi interdum capaces sunt. T. 1. c. 472. B.
- Rem pupilli salvam fore. T. 1. c. 863. B.
- Pupilli rem legitimè alienare potest tutor. T. 4. c. 879. D.
- Pupilli nomine si quis tutori quasi debitam pupillo pecuniam solverit per errorem, quid. T. 4. c. 927. B. C.
- Pupilli nomine rectè tutor agit in iudicio, rectè rem pupilli deducit in iudicium, mater, quæ negotia pupilli gerit, rem pupilli in iudicium deducere non potest. T. 4. c. 879. B. C.
- Pupilli substitutio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
- Pupilli quod privilegium habeant. T. 5. c. 779. A.
- Pupilli appellatio semper refertur ad tutorem. T. 5. c. 699. C.
- Pupilli quæ res usucapi possint. T. 5. c. 725. E.
- Pupilli indefensi bona a creditoribus possessa quo tempore distrahi possint. T. 5. c. 766. C.
- Pupilli res, quæ usucapi potest, & quæ non potest. T. 6. c. 319. A. B.
- Pupilli rem non possè usucapi, quam tutor ei subripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.
- Pupilli sine tutoris auctoritate presentibus non habentur. T. 6. c. 23. C.
- Pupilli cives sunt ἀπλῆς, cives imperfecti. T. 6. c. 76. B.
- Pupilli res usucapi an possint. T. 7. c. 467. D.
- Pupilli, & furiosi comparatio in quibus causis cesset. T. 8. c. 382. B. C.
- Pupilli, etsi non alios, se tamen deferre possunt, & consequi præmium. T. 8. c. 435. B. C.
- Pupilli res usucapi non potest. T. 9. c. 997. A.
- Pupilli res non potest usucapi, nec longo, aut longissimo tempore adquiri. T. 9. c. 1030. A.
- Pupilli nomen significat & ætatem, & conditionem, impuberis nomen significat tantum ætatem. T. 9. c. 588. E.
- Pupilli soli, & milites, si ex eorum pecunia res empta sit a tutore, vel procuratore, utilem vindicationem habent. T. 10. c. 659. B.
- Pupilli indefensi an possint damnari. T. 10. c. 1243. C.
- Pupillis etiam jure veteri legitimam deferri tutelam. T. 3. c. 502. C.
- Pupillis suæ injuriæ causâ, vel suorum dantur popularia interdicta. T. 4. c. 1480. B. C.
- Pupillis popularem actionem non dari. T. 6. c. 76. B.
- Pupillis tutorem, vel curatorem dare non est imperii, neque jurisdictionis. T. 7. c. 53. B.
- Pupillis alimenta præbenda sine mora, sine cunctatione ulla. Tom. 9. c. 589. A.
- Pupillis plus favoris tribuitur, quam fisco. T. 9. c. 962. E.
- Pupillis non est danda exsecutio nuntiationis novi operis. T. 10. c. 1182. D.
- Pupillo nocet scientia tutoris. T. 3. c. 396. A. & T. 5. c. 172. A.
- Pupillo an restitutio in integrum necessaria sit. T. 5. c. 171. E.
- Pupillo alimenta præstanda. Tom. 2. c. 358. D. & T. 9. c. 589. A.
- Pupillo solvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.
- Pupillo Prætor coram quibus decernit alimenta. T. 3. c. 171. D.
- Soli pupillo prodest absentio. T. 4. c. 88. D.
- Pupillo dolus tutoris neque nocet, neque prodest. T. 4. c. 580. A.
- Pupillo si status controversia moveatur, quomodo ei subveniri debeat. T. 5. c. 622. B.
- Pupillo quæ actio utilior. Tom. 5. c. 172. A.
- Pupillo curatorem non dari, si tutor affuerit. T. 6. c. 203. E.
- Pupillo actio adversus tutorem ne, an adversus debitores paternos competat. T. 6. c. 553. D.
- Pupillo per tutorem an hereditas adquiri possit, aut per pupillum ipsum debeat adquiri, auctore tutore. T. 6. c. 570. A.
- Pupillo coheredi coheres substitutus est: hic substitutus repudiavit paternam hereditatem, an possit postea ad pupillarem substitutionem pervenire. T. 7. c. 915. D.
- Pupillo comparatur respublica. T. 7. c. 1268. D.
- Pupillo magistratus, si non idoneos fidejussores a tutoribus acceperit, an, quando, & quomodo teneatur. T. 7. c. 873. C.
- Pupillo quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D.
- Pupillo substitutus est frater, si frater supervixerit pupillo, ei erit heres necessarius ex substitutione pupillari, & cur. T. 7. c. 1458. B. sed si simul pereant, non videtur supervivisse, nec existitille heres ex substitutione, sed legitimi utrinque succedunt. Ibid. B.
- Pupillo substitutus an possit bona paterna separare a bonis pupilli. T. 7. c. 915. C.
- Pupillo substitutus si pupillarem hereditatem agnoscat, an obligetur paternæ hereditatis oneribus. T. 7. c. 916. B.
- Pupillo an adquiratur per tutorem, & per curatorem possessio. T. 8. c. 251. E.
- Pupillo an competat conditio debene expensis. T. 8. c. 351. E. & c. 352. A.
- Pupillo an detur restitutio in integrum, ut postulante fideicommissario adeat hereditatem, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. B.
- Pupillo an simul Carboniana bonorum possessio, & ordinaria detur, & an simul cedant. T. 8. c. 138. E.
- Pupillo non satisfactante, si adversarius ejus caveat de bonis conservandis, & restituendis, omnia administrat, & exercet actiones morâ perituras, & res tempore perituras distrahit. T. 8. c. 132. A.
- Pupillo non nocet pactum tutoris. T. 9. c. 107. E.
- Pupillo, si Principem adeat, quomodo possit legatum servari. T. 10. c. 683. A.
- Pupillorum educatio sub qua conditione matri conceditur. Tom. 3. c. 158. D.
- Pupillorum favor est magnus. T. 4. c. 1382. D.
- Pupillorum favore, & pleraque alia jure civili constituta sunt. T. 7. c. 82. C.
- Pupillorum conditio melior est, quam infantium. T. 8. c. 661. E. & c. 744. D.
- Pupillorum, & infantium melior conditio, quam furiosorum. T. 8. c. 661. E. & c. 662. A.
- Pupillorum favor est, ut comparata ex eorum pecunia tacitè eis obligata sunt, hoc idem alii non habent. T. 9. c. 962. E.
- Pupillorum nomine an liceat tutoribus accusare. T. 10. c. 720. A. B.
- Pupillos non est necesse restituere in integrum ex contractu avito, si pater eorum non agnoverit avitam hereditatem. T. 10. c. 1028. E.
- Pupillum sine tutoris auctoritate suam conditionem non facere posse deteriore. Tom. 1. c. 943. A.
- Pupillum an tutor adrogare possit. T. 3. c. 53. A. B.
- Inter pupillum, & creditores patris, qui bona vendiderunt, triplex est differentia. Tom. 4. c. 644. D.
- In pupillum nulla actio dabatur ante constitutionem Divi Pii. T. 4. c. 723.

c. 723. D. hodie constitutione Divi Pii in pupillum datur actio utilis. Ibid. D.
 Pupillum obstrictum an teneant obligationes ex maleficio. Tom. 8. c. 327. D.
 Pupillum educari apud matrem, si iterum non nupserit. T. 8. c. 740. D. E.
 Pupillum posse adire tutore auctore licet ea ætas neque scire, neque discernere quicquam possit, non magis quam furiosus. T. 9. c. 768. B.
 Pupillum non posse deferre jusjurandum sine tutoris auctoritate. T. 9. c. 191. D.
 Pupillum rectè stipulari sine tutoris, vel curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C.
 In pupillum locupletiore factum an detur utilis actio, atiam si sine tutoris auctoritate nummos acceperit. T. 10. c. 347. D.
 Pupillum inter proximum pubertati, & pupillum infantem, vel proximum infantiam, an sit differentia. T. 10. c. 353. C.
 In pupillum absente tutore, vel in adolescentem absente tutore sententia data an valeat. T. 10. c. 920. A.
 Pupillum inter extraneum, & pupillum suum differentiam. T. 10. c. 1242. C.
 Pupillus quid significat. T. 1. c. 1019. D.
 Pupillus exacti consilii non est capax. T. 1. c. 464. A.
 Pupillus non est doli capax. T. 1. c. 981. B.
 Pupillus animi iudicio caret. T. 1. c. 227. D.
 Pupillus pejerare non videtur, quod sciens fallere non videatur. T. 3. c. 13. C.
 Pupillus intelligitur scire, quod scit tutor. T. 3. c. 396. A.
 Pupillus per tutorem hereditatem adire non potest. T. 1. c. 1317. A.
 Pupillus cujuscunque ætatis sit, tutore auctore, & usufructu, & possidere potest. T. 1. c. 1110. B. C.
 Pupillus sine tutoris auctoritate non obligatur civiliter. T. 1. c. 1246. A. & T. 3. c. 623. E.
 Pupillus auctore tutore obligatur, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.
 Pupillus proximus infanti, idest, qui septennium non ita dudum excesserit, tutore auctore hereditatem adire, & stipulari potest. T. 1. c. 1110. D.
 Pupillus interpellatus moram non facit, nisi interpelletur tutore auctore, vel nisi ipse tutor interpelletur. T. 1. c. 1179. C.
 Pupillus auctor laudari potest sine tutoris auctoritate, si tutor non compareat. Ibid. C.
 Pupillus non est, qui in utero est. T. 1. c. 1019. D. & T. 8. c. 600. D. E.

Pupillus omne negotium rectè gerit. T. 1. c. 203. A.
 Pupillus quibus causis obligari possit sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 1179. D.
 Pupillus naturali obligatione non tenetur, quia animi iudicio caret. T. 1. c. 227. D.
 Pupillus ex sua promissione naturaliter obligatur. T. 1. c. 1166. A.
 Pupillus manumittere non potest. T. 1. c. 306. A.
 Pupillus, & impubes an differant. T. 3. c. 649. E. & c. 650. A.
 Pupillus si obligetur, alium sibi obligare potest sine auctoritate tutoris. T. 1. c. 203. A.
 Pupillus an sit paterfamilias. T. 3. c. 623. E.
 Pupillus, accipiendo mutuum pecuniam sine tutoris auctoritate, neque civiliter, neque naturaliter obligatur, videlicet si ex ea pecunia locupletior non sit factus. T. 4. c. 723. C.
 Pupillus, accipiens pecuniam sine tutoris auctoritate, non obligatur civiliter. T. 4. c. 499. E. queritur an obligetur naturaliter. Ibid. E.
 An pupillus paterno pupillo teneatur ex facto tutoris. T. 4. c. 877. E.
 An pupillus, quem volet ex tutoribus, eligere possit, eumque in solidum convenire. T. 4. c. 320. A.
 Pupillus non est legitimus administrator rerum alienarum, & cur. T. 4. c. 878. A.
 Pupillus, mutuum pecuniam accipiens sine tutore, naturaliter obligatur, si ex ea sit factus locupletior. T. 4. c. 500. A. si non locupletior factus esset, nec naturaliter obligaretur. Ibid. B.
 Pupillus ne tutore quidem auctore adrogari potest, hodie adrogari potest eo auctore ex constitutione Antonini. T. 4. c. 751. C.
 Pupillus non intelligit, quid agat; & ignorat, quod videt. Tom. 4. c. 323. E.
 Pupillus pubertate liberatur tutela. T. 4. c. 309. A.
 Pupillus sine tutoris auctoritate contrahens hodie civiliter obligatur ex constitutione D. Pii, si factus sit locupletior. Tom. 4. c. 485. B.
 Pupillus. Vide, Curator, Pubes, Tutor, Minor.
 Pupillus gestori negotiorum suorum, paterfamilias cretus, in quantum teneatur. T. 5. c. 126. D.
 Pupillus an jurare, & pejerare, & fallere possit. T. 5. c. 219. A.
 Pupillus an conditionem suam meliorem facere absque tutoris auctoritate possit. Tom. 5. c. 833. B.
 Pupillus non quilibet impubes, sed impubes patre orbatus, aut familiaria patris. T. 5. c. 768. A.
 Pupillus commodati, & depositi a-

ctione tenetur, si locupletior factus, aut doli capax fuerit tempore contractus initi. Tom. 5. c. 416. A.
 Pupillus sine tutore, sicut nec furiosus sine curatore, nihil scire intelligitur. T. 5. c. 725. D.
 Pupillus ex contractu an, quatenus, & quomodo obligari possit. T. 5. c. 831. E.
 Pupillus, rebus evictis, emptoribus tenetur evictionis nomine. T. 5. c. 581. B.
 Pupillus an dicatur moram facere. T. 5. c. 567. E.
 Pupillus pati posse non intelligitur. T. 5. c. 98. C.
 Pupillus per servum suum possessionem acquirere potest. Tom. 5. c. 699. C.
 Pupillus, qui miscuit se bonis patris, contraxisse videtur cum creditoribus paternis, & quasi ex suo contractu conveniri. Tom. 5. c. 768. B. si non defendatur, bona eius possidere possunt, non etiam distrahi ante pubertatem. Ibid. B.
 Pupillus, cujus re ipsa negotia procurata sunt, gestori tenetur actione negotiorum gestorum, si ex ea re locupletior factus fuerit. T. 6. c. 111. B.
 Pupillus, si sine tutoris auctoritate creditori suo debitam pecuniam solverit, ex solutione ipsa statim non liberatur, & cur. Tom. 6. c. 51. B.
 Pupillus an possit obligari sine tutoris auctoritate. T. 6. c. 11. C.
 Pupillus conveniri non potest, nisi in id, quod factus est locupletior. Ibid. D.
 Pupillus quis dicatur. T. 6. c. 619. C.
 Pupillus ex dolo tutoris efficaciter non tenetur. T. 7. c. 767. A.
 Pupillus indebiti conditione si agat, vincit, nisi reus probaverit, se debitum accepisse. T. 7. c. 878. E. & c. 879. A.
 Pupillus institutus, & rogatus restituere si repudiaverit, deinde creditores bona distraxerint, an possit cogi a fideicommissario, ut adeat per restitutionem in integrum, & restituat. T. 7. c. 1500. A.
 Pupillus jus suum non utendo amittat. T. 7. c. 467. D.
 Pupillus, qui repudiavit, an possit restitui in integrum, ut hereditatem adeat, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. A.
 Pupillus occasione substitutionis pupillaris an querela agere possit, si legitima ei relicta sit. Tom. 7. c. 938. B.
 Pupillus probare debet scientiam tutoris de tutela, si de periculo tutelæ agatur. T. 7. c. 869. E. & c. 870. A.
 Pupillus an deminuendi potestatem habeat ex hereditate, dum de ea deliberatur. T. 7. c. 956. B.

- Pupillus an rectè gerat negotium . T. 8. c. 1057. D.
- Pupillus cur sine tutore auctore possessionem acquirere possit . T. 8. c. 744. A.
- Pupillus omnia negotia tutore auctore contrahere potest . Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
- Pupillus potest tutore auctore adire, & stipulanti promittere . Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
- Pupillus qua ratione adire non potest . T. 8. c. 697. D. & c. 797. E.
- Pupillus, qui agit actione tutelæ, aliis præfertur . T. 8. c. 791. D.
- Pupillus non est in patris potestate . T. 8. c. 648. B.
- Pupillus quid significat . Ibid. B.
- Pupillus est in tutoris potestate . Ibid. B.
- Pupillus, & furiosus sæpe in jure comparantur . T. 8. c. 381. C.
- Pupillus furioso proximus est, quia ignorat omnia . T. 8. c. 352. A.
- Pupillus meliorem suam causam sine tutore, non deteriorem facere potest . T. 8. c. 324. B.
- Pupillus mutuum pecuniam accipiendo an obligetur . T. 8. c. 390. E.
- Pupillus non rectè petet bonorum possessionem sine tutoris auctoritate, nisi Prætor sciens det . T. 8. c. 11. D.
- Pupillus non potest repudiare sine tutore . Ibid. D. E.
- Pupillus non potest fideicommissariam hereditatem restituere, vel suscipere sine tutore . Ibid. E.
- Pupillus proximus pubertati an sine tutoris auctoritate possessionem, vel dominium, vel obligationem acquirere possit . T. 8. c. 298. A. quæ possit tutore auctore, Ibid. c. 11. E.
- Pupillus, cui controversia sit, si non satisfaciat adversario, an solus possideat, vel exerceat actiones, Tom. 8. c. 131. E. si satisfecerit an solus possideat impubes . Ibid. D. an ex eis bonis sumere possit, quod impendat in studia, & res necessarias . Ibid. D. E. an actiones hereditarias exercere possit . Ibid. E. an ejus tutores bona administrare possint . Ibid. E. an sine tutoris auctoritate creditori solvere, vel nummos accipientis facere possit . Ibid. c. 293. B. an sine tutoris auctoritate hereditatem acquirere, vel repudiare possit . Ibid. c. 11. D. an sine tutoris auctoritate hereditatem fideicommissariam restituere, vel suscipere possit . Ibid. E. an sine tutoris auctoritate possessionem acquirere, vel amittere possit . Ibid. c. 292. C. an tutore auctore contrahere, & obligare, possit . Ibid. c. 382. C. contrahens sine tutoris auctoritate an obligetur . Ibid. c. 390. E.
- Pupillus an debeat, quod stipulanti promisit sine tutoris auctoritate . T. 8. c. 390. E. an solum condicere possit . Ibid. E.
- Pupillus adeundo hereditatem sine tutoris auctoritate nihil agit, tutore auctore eam adire potest . T. 8. c. 382. B.
- Pupillus quamvis sine tutoris auctoritate non obligetur, possessionem tamen per eum retinemus . T. 8. c. 296. A. B.
- Pupillus an naturali jure obligetur ex contractibus sine tutoris auctoritate, si locupletior factus non sit . T. 8. c. 391. B.
- Pupillus sine tutoris auctoritate non potest incipere possidere . T. 8. c. 240. C.
- Pupillus an per servum acquirat possessionem . T. 8. c. 247. C.
- Pupillus sine tutoris auctoritate non potest suo corpore solo, cum nec animum possidendi habeat, acquirere possessionem . Tom. 8. c. 240. C. D.
- Pupillus an semper sit paterfamilias . T. 8. c. 374. D. an sit suæ potestatis, sui juris . Ibid. D. an sine tutoris auctoritate obligetur . Ibid. D. E.
- Pupillus non potest promittere sine tutoris auctoritate . T. 9. c. 1257. C.
- Pupillus, vulgo *Orphelin* . Tom. 9. c. 588. E.
- Pupillus plerumque apud matrem educatur, si modò ei non superdixerit vitricum, idest, si iterum non nupserit . Ibid. C.
- Pupillus non potest sibi facere heredem . T. 9. c. 702. A.
- Pupillus, & pubes in quo differunt in causa stipulationum . Tom. 9. c. 1259. A.
- Pupillus, & minor 25. annis in quo differunt . T. 9. c. 1258. A.
- Pupillus ex mutuo non obligatur sine tutore, ita nec ex promutuo . T. 9. c. 218. C.
- Pupillus non obligatur sine tutore . T. 9. c. 192. B.
- Pupillus an per acceptilationem sine tutoris auctoritate possit liberari . T. 10. c. 86. D.
- Pupillus qua actione rem suam mobilem, quam vendidit, qui pro tutore negotia gerebat, & usucaptam petere possit . T. 10. c. 108. C.
- Pupillus an obligetur naturaliter sine tutoris auctoritate . Tom. 10. c. 353. C.
- Pupillus sine tutoris auctoritate naturaliter quidem obligari non potest, quoniam omni judicio caret . T. 10. c. 423. D.
- Pupillus tantùm hoc casu naturaliter obligatur, in quo factus est locupletior . T. 10. c. 392. D. & c. 424. A. & c. 427. D.
- Pupillus an possit restitui adversus aditionem . T. 10. c. 491. B.
- Pupillus non obligatur, nisi ejus iudicium suppletur præsentia tutoris . T. 10. c. 524. D.
- Pupillus furtum facit sine tutore . T. 10. c. 532. B.
- Pupillus tenetur ex mora jam a defuncto contracta: ex sua non nisi tutore auctore facta . T. 10. c. 536. E.
- Pupillus heres nunquam moram facit sine tutore, neque in rem, neque in personam . T. 10. c. 537. A.
- Pupillus propriè est orphanus . T. 10. c. 553. A.
- Pupillus si sit infans, per tutorem hereditas acquiri debet . T. 10. c. 681. E.
- Pupillus an admittatur in causa momenti . T. 10. c. 920. C.
- Purè concepta sæpe conditionalia esse intelliguntur . T. 5. c. 412. D.
- Purgare sumptus, vel rationes . T. 3. c. 302. B. C.
- Purgatâ, & extinctâ morâ, debitor liberatur periculo, in quod se per moram conjecerat . Tom. 5. c. 566. E.
- Purgatio moræ . Vide, Mora .
- Purgationis olim tria genera . T. 2. c. 1193. C. D.
- Purgationis moræ quinam sint effectus . T. 10. c. 540. C.
- Purpura conchyliorum genus . T. 2. c. 794. E.
- Purpura serico pretiosior semper fuit . T. 2. c. 799. C. & Tom. 9. c. 369. A.
- Purpura soli Principi dicata est . T. 9. c. 368. E.
- Purpura dicitur blatta, unde blattæ veltes . T. 9. c. 369. A.
- Purpura alia est blatta, alia oxyblatta colore acutiore, & splendidiore . T. 10. c. 653. E. & c. 654. A.
- Purpura hyanthina dicitur a violis Martiis . T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A. dicitur & tyrianthina a Vopisco . T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.
- Purpura fuit semper auro pretiosior . T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.
- Purpura an possit emi, vel vendi a privatis hominibus . T. 10. c. 1001. B.
- Purpuræ nundinæ vetitæ . Tom. 2. c. 799. D.
- Purpuræ usu interdicto, an purpurea segmenta videantur interdicta . T. 3. c. 348. C.
- Purpuræ commercium privatis interdictum . T. 9. c. 368. D.
- Purpureæ vestes prohibitæ . T. 2. c. 799. A.
- Purpurarii Imperatori deservientes a muneribus civilibus excusantur . T. 2. c. 746. D.
- Purrica quid, sive Pyrrhica . T. 3. c. 367. D.
- Purricarii quinam fuerint, & quodnam fuerit eorum supplicii genus . T. 1. c. 499. D.
- Purum legatum . Vide, Legatum .
- Purus locus . Vide, Locus .

Pulsus

Pustulatum, pufulatum, vel postu-
latum argentum. Tom. 3. c. 191.
C.
Putationes vitium cur fiant. T. 2.
c. 854. B.
Puteal esse operculum putei. T. 3.
c. 297. C. & T. 7. c. 780. A.
Putealia sigillata. T. 3. c. 297. C.
Puteus ut a fonte discrepet. T. 3.
c. 298. C.
Puteus jugis. Ibid. D.
Puto dicitur in re ambigua. T. 6.
c. 82. E.
Pyratum quid sit, & an vini ap-
pellatione contineatur. Tom. 7.
c. 1456. D.
Pyrrhichius pes unde nomen accepit.
T. 3. c. 367. D.
Pythagoras suis pro oraculo fuit. T.
1. c. 1253. B.
Pyxis stagna. T. 3. c. 297. B.
Pyxides. T. 1. c. 438. D.

Q

Quadragesima veſtigalis. T. 3.
c. 158. C.
Quadragesima litium. T. 3. c. 158.
B.
Quadragesimæ castum jejunium. T.
9. c. 456. B.
Quadrans heredi illibatus reservan-
dus est. T. 1. c. 441. A.
Quadrans, qui excludit querelam
inofficiosi testamenti, a qua lege
fit. T. 3. c. 63. A.
Quadrans ab herede deductus in fi-
scum redigitur. T. 2. c. 669. A.
Quadrans quid. T. 7. c. 646. B.
Quadrans, & quincux cuius rei, &
quotæ partes. T. 8. c. 973. D.
Quadrantis fini a quo dictum. T. 3.
c. 702. D.
Quadrantum legitimorum multa-
genera. T. 10. c. 934. E.
De quadriennii præscriptione, quæ
fisco datur, & adversus fiscum.
T. 1. c. 543. A.
De quadriennii præscriptione. T. 9.
c. 1026. D. & seq.
Quadriennii præscriptio datur ad-
versus fiscum in causa vacan-
tium bonorum. T. 10. c. 662. D. E.
Quadriennium numeratur in causa
bonorum vacantium, in aliis cau-
sis vicennium a die denuntiatio-
nis. T. 4. c. 1374. B.
Quadriga intelligitur etiam sine
curru. T. 1. c. 1372. E. & T. 4.
c. 410. A.
Quadriga est nomen numeri, & ad
alias res, non ad equos transfer-
tur. T. 4. c. 410. B.
An quadriga sine rheda, & curru
intelligatur. Ibid. A.
Quadriga legatâ, equo uno mortuo
an superstites debeantur. T. 7.
c. 1007. A.
Quadrigâ legatâ, si unus equus sit
mortuus, reliqui debentur. T. 7.
c. 1007. C. & T. 10. c. 407. B.
Quadrigæ tyrannorum. T. 1. c. 1373.
A. B.

Quadrigæ legato currus non cedit,
ut pars, vel accessio. T. 4. c. 410.
A.
Quadrigæ usufructu legato, uno
ex equis mortuo, an debeatur. T.
7. c. 1007. A.
Quadrigæ legatum quid continet.
Tom. 7. c. 1177. E. & c. 1178.
A.
Quadrigrariorum immunitates. T. 2.
c. 768. A.
Quadrima dies. T. 6. c. 122. E.
Quadrimanus. T. 8. c. 520. C.
Quadrimestri breves. T. 2. c. 685.
E.
Quadrimestria annonæ tributæ quæ-
nam erant. T. 10. c. 875. A.
Quadrupes pauperiem faciens. T. 1.
c. 376. E.
Quadrupes si damnum fecerit. T. 1.
c. 376. E.
Quadrupes puer. Tom. 8. c. 520.
C.
Quadrupedes, quæ dorso, collo ve-
domantur, sunt mancipi. T. 1.
c. 327. A.
Quadruplatorum nomen unde. T. 8.
c. 430. C.
Quadruplex iudicium quid. T. 7.
c. 1226. B.
Quadrupli pœna, & quando pro
quadrupli pœnâ octuplum exigat-
ur. T. 6. c. 142. C. & seq.
Quadrupli, vel in quadruplum
actio. T. 8. c. 1097. B.
Quadrupli pœnâ qui tenentur. T. 9.
c. 1157. B. & seq.
Quadrupli pœna, lege Furiâ statuta
in eum, qui ex testamento legati
nomine plusquam mille asses ce-
pisset. T. 10. c. 803. E.
Quadruplicia iudicia, consilia. T. 7.
c. 1226. B.
Quæ ab initio non valent, ex post-
facto non convalescunt. Tom. 4.
c. 95. C.
Quæſita ante venditionem perfectam
ad venditorem pertinere. T. 7.
c. 775. A.
Quæſita post venditionem perfectam
ad emptorem pertinere. Ibid. A.
B.
Quæſiti vulgo an succedant. T. 8.
c. 1034. E. an habere possint agna-
tos. Ibid. c. 1035. C.
Quæſtio quibus causis de familia
occisi domini haberi potest. T. 1.
c. 421. A. & seq.
Quæſtio de servis haberi non potest,
neque in eos pœna consumi ulla,
domino clandestinis insidiis defun-
cto. T. 3. c. 514. D. E.
Quæſtio ex l. 1. de sepulcr. violat.
solvitur. T. 5. c. 387. A.
Quæſtio, decem, aut Stycho in ele-
ctionem creditoris collatis, quæ
obligatio obtineat. Tom. 5. c. 80.
A.
Quæſtio ex lege receptissima, & fre-
quentissima, si fundus venditus sit
eâ lege, ut venditori revenderet-
ur, & interim is pignori datus
sit, quid juris. T. 5. c. 423. A.
Quæſtio factio implicita an ad jurif-

consultos pertineat, an verò æsti-
mationi iudicis permittatur. T. 5.
c. 884. C.
Quæſtio, an in societatem usuræ ve-
niant. T. 5. c. 494. E.
Quæſtio, an in societate inopia uni-
us oneret cæteros, qui sint sol-
vendo. T. 5. c. 494. D.
Quæſtio, an minori 25. annis cir-
cumscripto in administratione rei
alienæ possit dari restitutio in in-
tegrum. T. 5. c. 155. C.
Quæſtio, an creditor, qui certum au-
ri, vel argenti pondus credidit,
cogatur aureos, vel argenteos
nummos, quos debitor offert, ac-
cipere, solvitur, & acutissime di-
scutitur. T. 5. c. 396. B.
Quæſtio, an actioni arbitrarie locus
sit in iudiciis bonæ fidei. T. 5. c. 403.
E. & c. 404. A.
Quæſtio, an dominus diem præstitu-
tam operi prorogare possit. T. 5.
c. 524. E. & c. 525. A.
Quæſtio de familia, si dominus occi-
sus sit, non solum quando incer-
tus, sed etiam quando certus est
percussor. T. 5. c. 635. A.
Quæſtio inter duos de nomine ob
hereditatem ex testamento dela-
tam. T. 5. c. 867. E. & c. 868.
A. & seq.
Quæſtio status differtur ad tempus
pubertatis. T. 5. c. 621. B.
Quæſtio, an constitutum sine die fa-
ctum valeat. Tom. 5. c. 414.
D.
Quæſtio leg. 17. de constituta pe-
cunia multa, & magna, scituque,
atque explicatu dignissima. T. 5.
c. 408. E.
Quæſtio, si cum magistro navi meæ
a servo meo, qui eam exercet, præ-
posito contraxerim, si liber ho-
mo is sit, qua actione eum con-
venire possim. T. 5. c. 429. E. &
c. 430. A.
Quæſtio, si facultas, aut potestas au-
reorum diminuta sit, quomodo
tunc solutio fiat, an debitor eos-
dem nummos, quos mutuos ac-
cepit, aut similes illis totidem
eiusdem qualitatis reddendo li-
beretur, explicatur. T. 5. c. 395.
D.
Quæſtio, si plures creditores bona
alicujus sub hasta vendenda ali-
cui procuratori commiserint, qua
actione adversus eum uti possint.
T. 5. c. 470. E. 471. A.
Quæſtio, si tractatio, quæ ex juris
difficilioribus est, explicatur. T.
5. c. 843. E.
Quæſtio, utrum pupillus locatio-
nem a tutore factam servare te-
neatur. T. 5. c. 565. A.
Quæſtio status. T. 6. c. 164. C. &
seq.
Quæſtio incidens, & quæſtio emer-
gens an differant. Tom. 6. c. 25.
B.
Quæſtio adulterii in tempus puber-
tatis an differatur. Tom. 6. c. 564.
A.

Quæ-

- Quæstio facti non de jure quærit, sed de mente, & de voluntate testatoris. T. 6. c. 750. D.
- Quæstio facti dirimitur arbitrio judicis, juris non item. Tom. 7. c. 167. C. D.
- Quæstio minor majorem ad se trahere non potest, at major minorem. T. 7. c. 158. B.
- Quæstio minor cum majori communionem habens, ultra prius disceptari debeat. Ibid. B.
- Quæstio domini habetur. Tom. 7. c. 282. D. & seq.
- Quæstio cum de statu est, non potest agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. Tom. 7. c. 228. B. C.
- Quæstio status cur dicatur præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
- Quæstio habetur de servis, domino suo domi occiso, sub uno testo degentibus. T. 8. c. 622. D.
- Quæstio bonorum non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. D.
- Quæstio læsæ majestatis. Vide, Crimen læsæ majestatis, Crimen perduellionis.
- Quæstio habetur de servo in domino, ne offerente quidem domino servum quæstioni. T. 9. c. 1466. E.
- Quæstio pecuniaria, & quod latrunculator de ea regulariter cognoscere non potest, aliquando tamen de ea cognoscere potest, & quando. T. 9. c. 120. B. C.
- Quæstio status. Vide, Status.
- Quæstio status. Vide, Actio præjudicialis, Liberalis causa, Judicium liberale, Status defuncti, Libertas.
- Quæstio status, & ingenuitatis ad Præsidis cognitionem pertinet. T. 9. c. 194. C. arbiter de ea cognovit in quæstione hereditatis. Ibid. C. D.
- Quæstio criminalis ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
- Quæstio major quando præfertur minori. T. 9. c. 988. E.
- Quæstio status non est, an sit uxor. T. 9. c. 268. E.
- Quæstio status triplex. Ibid. E.
- Quæstio quæstionem decidere nullo modo potest. T. 10. c. 369. E.
- Quæstionis definitio. T. 1. c. 877. A.
- Quæstionis iudex quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
- Quæstionis habendæ causâ neminem damnandum. T. 8. c. 636. B.
- Quæstionis iudices quinam erant. T. 10. c. 862. D. E.
- Quæstioni an subjici possint homines liberi. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A.
- Inter quæstionem falsi, & inofficiosi quæ differentia est. T. 4. c. 117. A. B.
- Quæstionem, an heres suus testamento præteritus bonorum possessionem contra tabulas petens teneatur legata præstare omnibus, an verò exceptis tantum personis, pulchrâ distinctione dijudicat auctor. T. 5. c. 608. B.
- Quæstionem difficillimam ex L. 18. de neg. gest. quam interpretes non explicant, sed difficiliorem reddunt, explanat auctor. Tom. 5. c. 128. A.
- Quæstionem bonorum tacitè publicatorum morte perimi. T. 9. c. 1123. C.
- Quæstionem habendam non esse ob unius testimonium. T. 9. c. 191. A.
- Quæstionem an oporteat confundere cum interrogatione nuda. T. 10. c. 465. C.
- In quæstione ambigua, & dubia interpretatione Papinianus respondit pro dote, idest, pro muliere. T. 5. c. 1026. E.
- Quæstionis ad eruendam veritatem adhibendæ, sed non statim a tormentis incipiendum. T. 1. c. 494. B. C.
- Quæstiones perpetuæ quæ sint. T. 1. c. 294. B. C.
- Quæstiones, & responsa Papiniani in quo differunt. T. 4. c. 829. A.
- Inter quæstiones, & responsa Papiniani causa differentia quæ, & cur. Ibid. A.
- Quæstiones lege, vel Senatusconsulto magistratui nominatim datæ mandari ab eo non possunt. T. 4. c. 11. D. E.
- Inter quæstiones, & responsa Papiniani differentia cur observatu digna. T. 4. c. 829. A.
- Quæstiones juris ambiguarum. Vide, Ambiguarum juris quæstiones.
- Quæstiones Papiniani sunt uberes quidam tractatus juris, responsa verò ejusdem tanquam oracula admodum brevia. T. 4. c. 829. C.
- Quæstiones quibus personis redduntur. Ibid. C.
- Quæstiones in jure quid dicantur. T. 5. c. 1080. B.
- Quæstiones voluntatis, ut in contractibus, & in donationibus causâ mortis sæpe occurrunt. T. 6. c. 118. D.
- Quæstiones juris, & facti quomodo differunt. T. 6. c. 947. A.
- Quæstiones de apicibus juris quæ dicuntur. T. 7. c. 604. B.
- Quæstiones juris dirimunt jurisconsulti. T. 7. c. 1181. C. quæstiones facti iudices soli. Ibid. C.
- Quæstiones status sunt veluti de proprietate. T. 7. c. 230. E.
- Quæstiones, in quibus non utimur propriis verbis. T. 7. c. 678. B.
- Quæstiones juris aut generaliter, aut specialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
- Quæstiones quæ sint, quæ ex testamento pendeant. T. 8. c. 128. B.
- Quæstiones sunt strictiores inquisitiones criminum. T. 9. c. 1466. D. fiunt per vim, & tormenta, cruciatuque corporis reorum, vel testium, & quandoque etiam accusatorum. Ibid. E.
- Quæstiones, quæ incidunt in jure, translationes vocantur a Rhetoribus. T. 9. c. 50. E.
- Quæstiones facti sunt judiciales. T. 10. c. 1122. E.
- Quæstionum varia genera. Tom. 1. c. 494. C. & c. 1254. A.
- Quæstionum appellatione quid significatur. T. 1. c. 1253. C.
- Quæstionum libros orditur Cujacius ab invocatione Dei in principio. T. 4. c. 1. A.
- In quæstionum libris Papinianus diffificiles, & arduas quæstiones tractat. T. 4. c. 829. C.
- Quæstionum duo genera, facti, & juris. T. 7. c. 167. C.
- Quæstionum duo esse genera: quædam enim pendere ex testamento, quædam non. T. 8. c. 128. B.
- Quæstionibus qui subjici possint, vel non. T. 2. c. 619. E. & c. 620. A. & seq.
- In quæstionibus incipiendum ab eo, qui timidior, vel teneræ ætatis est. T. 1. c. 494. D.
- De quæstionibus servorum. T. 1. c. 496. B.
- A quæstionibus incipiendum non esse, nisi concurrant multa argumenta. T. 9. c. 191. A.
- De quæstionibus. T. 9. c. 1466. D. & seq. & T. 10. c. 730. E.
- Quæstor custos est justitiæ. Tom. 1. c. 4. B.
- Quæstor officium non habet, sed adjutores de scriniis, quos voluerit. Tom. 2. c. 1069. A. & c. 1087. E.
- Quæstor, quem in aula Cancellarium appellamus, est justitiæ custos, legum armarium, thesaurus famæ publicæ. Tom. 2. c. 65. D. E. & c. 667. B. C.
- Quæstor, qui mendicos, otiosos, & vagos coercebat. T. 2. c. 1118. D.
- Quæstor palatii cur sic appellatus. T. 2. c. 1087. E.
- Quæstor, vulgo *le Chancelier*. T. 9. c. 1199. E.
- Quæstor Palatinus, vulgo *Chaufecire*. Ibid. E. adjutor Quæstoris est. Ibid. E.
- Quæstor sacri palatii, *le Chancelier*. T. 9. c. 1110. E.
- Quæstor candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
- Quæstor an possit fungi vice Proconsulis. T. 10. c. 95. B.
- Quæstor iudices dabat. T. 10. c. 387. A.
- Principi solus Quæstor erat adessor. T. 10. c. 866. E.
- Quæstoris officium, & functio. T. 1. c. 729. B.
- Quæstoris nomen in Cancellarii appellationem mutatum. Tom. 2. c. 667. B. C. & c. 1087. E.
- Quæstoris adjutores. T. 2. c. 667. E. & c. 924. E. & c. 1069. A. & c. 1087. E.

- Quæstoris adiutorium est dignitas . T. 4. c. 362. B.
- Quæstoris dignitas , auctoritas , & commendatio . T. 10. c. 844. E. & c. 845. A. & seq.
- Quæstoris officium Cancellarii officio comparatum. T. 10. c. 845. D.
- Quæstoris officium erat temporarium. T. 10. c. 846. B.
- Ex Quæstore plerumque fiebat quis officiorum magister , aut etiam unus idemque utroqueungebatur honore. Ibid. C.
- Quæstores non in Urbe solùm, sed & in Provinciis erant. T. 1. c. 729. C.
- Quæstores unde dicti. T. 1. c. 901. E.
- Quæstores orationes Principum, epistolas , & libellos in Senatu recitabant. T. 1. c. 729. D.
- Quæstores, qui nunc dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui . T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
- Quæstores honorarii quinam olim erant. T. 10. c. 845. E.
- Quæstores ex advocatorum numero plerumque sumebantur. T. 10. c. 883. A. B.
- De quæstorum honore. T. 2. c. 900. C.
- Quæstorum duplex magistratus more antiquo. T. 10. c. 854. A.
- Quæstura magistratû potestatis partem sibi vendicat. T. 10. c. 844. E.
- Quæstura primum gradum obtinebat in Senatu . T. 10. c. 845. E.
- Quæstura onus erat Senatorum . T. 10. c. 851. D.
- Quæsturæ amplissimæ , & inanes . Ibid. E. quinam ad eas admitterentur . Ibid. E.
- Ad quæsturam venientem , necesse erat, profiteri suas facultates , ut pro modo earum metiri liceret expensas ludorum . T. 10. c. 853. A.
- Quæstum inter, & conquæstum an sit differentia . T. 5. c. 480. A.
- Quæstus est id , quod venit ex negotiatione , & mercatura . T. 5. c. 430. C.
- Qualis qualis servus , qualescumque dominium , qualiscumque possessor . T. 3. c. 322. A.
- Qualitas , & forma non idem. T. 1. c. 1331. C.
- Qualitas optimi non recipit majus , & minus , qualitas boni recipit . T. 1. c. 1213. C.
- Qualitas heredis mutari potest, substantia non potest . T. 1. c. 1091. B.
- Qualitas pro differentia substantiæ sumpta . T. 1. c. 1177. D.
- Qualitas est , ex qua qualis dicitur . T. 4. c. 141. A.
- Qualitas . Vide , Quantitas :
- Qualitas , & quantitas rei auget, vel minuit crimen , & pœnam . T. 5. c. 753. A.
- Qualitas fluit a substantia . Tom. 5. c. 401. C. D.
- Qualitas accidentalis. T. 7. c. 646. A.
- Qualitas , substantia , materia pro eodem usurpantur . T. 7. c. 696. D.
- Qualitas certissima quæ . Tom. 7. c. 646. A.
- Qualitas substantialis . Ibid. A.
- Qualitas qualitatis non est . T. 9. c. 476. A.
- Qualitas edicti , vel legis , vel libri, aut tomi per principia ostenditur . T. 10. c. 164. C.
- Qualitas materiæ , substantiæ , & veritas nomen promiscuum . T. 3. c. 27. D.
- Qualitatis ignoratio an vitiet additionem . T. 1. c. 1256. C.
- Qualitatis actionis demonstratio est arbitraria , non nomen actionis . T. 5. c. 403. A.
- In qualitate agri mentitus venditor an teneatur . T. 10. c. 751. D.
- Quantitatem quantitatis dici non exigit Paulus jurisconsultus . T. 5. c. 401. B.
- Qualitates , & accidentia substantiæ non sunt partes . T. 1. c. 941. D.
- Qualitates prædiorum . T. 6. c. 39. D.
- Qualitates interditorum ostenduntur per principia edictorum, quibus ea se daturum Prætor pollicetur . T. 9. c. 1145. B.
- Qualiter se habens clausula quid sit . T. 8. c. 552. D.
- Qualus quid . T. 3. c. 323. C.
- Quam res valet quid significet . T. 10. c. 749. C.
- Quando pro quandoquidem. Tom. 1. c. 1116. C.
- Quandocumque verbum conditionem facit , T. 6. c. 480. C.
- Quansi ea res est , hæc verba referuntur ad utilitatem domini , id est , quanti domini interest , non quanti procuratoris . T. 5. c. 653. D.
- Quansi ea res est, quid his verbis continetur . T. 5. c. 381. E.
- Quanti ea res erit . T. 8. c. 613. A.
- Quanti eam rem esse paret . Ibid. A.
- Quanti ea res est , varia significant . T. 10. c. 749. B.
- Quantitas pro genere . T. 1. c. 1226. D.
- Quantitas eadem faciliè multiplicatur, idem corpus non item . T. 5. c. 404. B.
- Quantitas eadem sæpius præstari potest , volente testatore . Ibid. B.
- Quantitas numerorum spectatur , non corpora , cum legata est certa pecunia . T. 4. c. 1126. C.
- Quantitas , & corpus in quo differunt . T. 4. c. 443. A.
- Quantitas eadem si sæpe legetur , quid . T. 4. c. 444. A.
- Quantitas an semper insit in bonis . T. 4. c. 1126. C.
- Quantitas, quæ egreditur veritatem, pœna est . T. 4. c. 1325. C.
- Quantitas interverti non potest . T. 4. c. 716. B. nec incorporalia interverti possunt . Ibid. B.
- Quantitas non est in legato, sed obligatio . T. 4. c. 494. E.
- Quantitas sola nunquam sine qualitate spectatur . Tom. 4. c. 1202. A.
- Quantitas , & res in quo differunt . T. 4. c. 441. B.
- Quantitas sæpius dari potest , res eadem verò dari nequit . Ibid. A. B.
- Quantitas certo loco non continetur . T. 5. c. 405. B.
- Quantitas certa est , quæ quantaliter , ostenditur , Tom. 5. c. 401. B.
- Quantitas potius , quàm ipsum corpus in mutuo spectatur . Tom. 5. c. 392. A.
- Quantitas generis nomen est . T. 6. c. 152. C.
- Quantitas , non corpus , quando , & in quibus rebus legari intelligatur . Tom. 7. c. 989. E. & c. 990. A.
- Quantitas certa, semperque sui similis ubi est , nullus electioni locus est . T. 7. c. 990. A.
- Quantitas semper intelligitur in esse in hereditate . Ibid. A.
- Quantitas si sæpius sit legata , an sæpius debeatur , & an multiplicationem recipiat . T. 7. c. 1016. D. E.
- Quantitas quando videatur legata , & quando corpus . Tom. 7. c. 1016. D. E. & c. 1017. A.
- Quantitas continetur communi specie . T. 7. c. 629. B.
- Quantitas, & æstimatio diversa . T. 8. c. 642. D.
- Quantitas accipitur pro eo , quod interest . Ibid. E.
- Quantitas non potest perire . T. 9. c. 217. B.
- Quantitas quid sit . T. 10. c. 1261. D.
- Quantitatis , & corporis differentia ad constitutionem D. Pii . T. 3. c. 403. D. E.
- Quantitatis nomine quæ continentur . T. 3. c. 324. A.
- Quantitatis obligatio numero dividitur . T. 6. c. 152. C.
- Quantitatis nomine significantur ea, quæ pondere, numero, & mensurâ constant . T. 7. c. 645. D.
- Quantitatis nomine quænam intelligatur . T. 7. c. 625. A.
- Quantitati nullum corpus subest . T. 5. c. 401. B. & T. 9. c. 217. B. & T. 10. c. 953. A.
- Quantitati nihil tam simile , quàm quantitas par . Tom. 5. c. 395. A.
- Quantitatem parti parem, quid refert, quis paciscatur, an partem . T. 4. c. 941. B. in hoc nulla est differentia . Ibid. B.
- Quantitatem dupli non potest excedere id , quod interest in certis casibus . T. 9. c. 1077. B.
- In quan-

- Quæstio facti non de jure quærit, sed de mente, & de voluntate testatoris. T. 6. c. 750. D.
- Quæstio facti dirimitur arbitrio judicis, juris non item. Tom. 7. c. 167. C. D.
- Quæstio minor majorem ad se trahere non potest, at major minorem. T. 7. c. 158. B.
- Quæstio minor cum majori communionem habens, utra prius disceptari debeat. Ibid. B.
- Quæstio domini habetur. Tom. 7. c. 282. D. & seq.
- Quæstio cum de statu est, non potest agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. Tom. 7. c. 228. B. C.
- Quæstio status cur dicatur præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
- Quæstio habetur de servis, domino suo domi occiso, sub uno testamento degentibus. T. 8. c. 622. D.
- Quæstio bonorum non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. D.
- Quæstio læsæ majestatis. Vide, Crimen læsæ majestatis, Crimen perduellionis.
- Quæstio habetur de servo in dominum, ne offerente quidem domino servum quæstioni. T. 9. c. 1466. E.
- Quæstio pecuniaria, & quod latrunculator de ea regulariter cognoscere non potest, aliquando tamen de ea cognoscere potest, & quando. T. 9. c. 120. B. C.
- Quæstio status. Vide, Status.
- Quæstio status. Vide, Actio præjudicialis, Liberalis causa, Judicium liberale, Status defuncti, Libertas.
- Quæstio status, & ingenuitatis ad Præsidis cognitionem pertinet. T. 9. c. 194. C. arbiter de ea cognovit in quæstione hereditatis. Ibid. C. D.
- Quæstio criminalis ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
- Quæstio major quando præfertur minori. T. 9. c. 988. E.
- Quæstio status non est, an sit uxor. T. 9. c. 268. E.
- Quæstio status triplex. Ibid. E.
- Quæstio quæstionem decidere nullo modo potest. T. 10. c. 369. E.
- Quæstionis definitio. T. 1. c. 877. A.
- Quæstionis iudex quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
- Quæstionis habendæ causâ neminem damnandum. T. 8. c. 636. B.
- Quæstionis iudices quinam erant. T. 10. c. 862. D. E.
- Quæstioni an subjici possint homines liberi. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A.
- Inter quæstionem falsi, & inofficiosi quæ differentia est. T. 4. c. 117. A. B.
- Quæstionem, an heres suus testamento præteritus bonorum possessionem contra tabulas petens teneatur legata præstare omnibus, an verò exceptis tantum personis, pulchrâ distinctione judicat auctor. T. 5. c. 608. B.
- Quæstionem difficillimam ex L. 18. de neg. gest. quam interpretes non explicant, sed difficiliorem reddunt, explanat auctor. Tom. 5. c. 128. A.
- Quæstionem bonorum tacite publicatorum morte perimi. T. 9. c. 1123. C.
- Quæstionem habendam non esse ob unius testimonium. T. 9. c. 191. A.
- Quæstionem an oporteat confundere cum interrogatione nuda. T. 10. c. 465. C.
- In quæstione ambigua, & dubia interpretatione Papinianus respondit pro dote, idest, pro muliere. T. 5. c. 1026. E.
- Quæstionis ad eruendam veritatem adhibendæ, sed non statim a tormentis incipiendum. T. 1. c. 494. B. C.
- Quæstiones perpetuæ quæ sint. T. 1. c. 294. B. C.
- Quæstiones, & responsa Papiniani in quo differunt. T. 4. c. 829. A.
- Inter quæstiones, & responsa Papiniani causa differentia quæ, & cur. Ibid. A.
- Quæstiones lege, vel Senatusconsulto magistratui nominatim datæ mandari ab eo non possunt. T. 4. c. 11. D. E.
- Inter quæstiones, & responsa Papiniani differentia cur observatu digna. T. 4. c. 829. A.
- Quæstiones juris ambiguæ. Vide, Ambiguæ juris quæstiones.
- Quæstiones Papiniani sunt uberes quidam tractatus juris, responsa verò ejusdem tanquam oracula admodum brevia. T. 4. c. 829. C.
- Quæstiones quibus personis redduntur. Ibid. C.
- Quæstiones in jure quid dicantur. T. 5. c. 1080. B.
- Quæstiones voluntatis, ut in contractibus, & in donationibus causâ mortis sæpe occurrunt. T. 6. c. 118. D.
- Quæstiones juris, & facti quomodo differunt. T. 6. c. 947. A.
- Quæstiones de apicibus juris quæ dicuntur. T. 7. c. 604. B.
- Quæstiones juris dirimunt jurisconsulti. T. 7. c. 1181. C. quæstiones facti iudices soli. Ibid. C.
- Quæstiones status sunt veluti de proprietate. T. 7. c. 230. E.
- Quæstiones, in quibus non utimur propriis verbis. T. 7. c. 678. B.
- Quæstiones juris aut generaliter, aut specialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
- Quæstiones quæ sint, quæ ex testamento pendeant. T. 8. c. 128. B.
- Quæstiones sunt strictiores inquisitiones criminum. T. 9. c. 1466. D. fiunt per vim, & tormenta, cruciatusque corporis reorum, vel testium, & quandoque etiam accusatorum. Ibid. E.
- Quæstiones, quæ incidunt in jure, translationes vocantur a Rhetoribus. T. 9. c. 50. E.
- Quæstiones facti sunt judiciales. T. 10. c. 1122. E.
- Quæstionum varia genera. Tom. 1. c. 494. C. & c. 1254. A.
- Quæstionum appellatione quid significatur. T. 1. c. 1253. C.
- Quæstionum libros orditur Cujacius ab invocatione Dei in principio. T. 4. c. 1. A.
- In quæstionum libris Papinianus difficiles, & arduas quæstiones tractat. T. 4. c. 829. C.
- Quæstionum duo genera, facti, & juris. T. 7. c. 167. C.
- Quæstionum duo esse genera: quædam enim pendere ex testamento, quædam non. T. 8. c. 128. B.
- Quæstionibus qui subjici possint, vel non. T. 2. c. 619. E. & c. 620. A. & seq.
- In quæstionibus incipiendum ab eo, qui timidior, vel teneræ ætatis est. T. 1. c. 494. D.
- De quæstionibus servorum. T. 1. c. 496. B.
- A quæstionibus incipiendum non esse, nisi concurrant multa argumenta. T. 9. c. 191. A.
- De quæstionibus. T. 9. c. 1466. D. & seq. & T. 10. c. 730. E.
- Quæstor custos est justitiæ. Tom. 1. c. 4. B.
- Quæstor officium non habet, sed adjutores de scriniis, quos voluerit. Tom. 2. c. 1069. A. & c. 1087. E.
- Quæstor, quem in aula Cancellarium appellamus, est justitiæ custos, legum armarium, thesaurus famæ publicæ. Tom. 2. c. 65. D. E. & c. 667. B. C.
- Quæstor, qui mendicos, otiosos, & vagos coercebat. T. 2. c. 1118. D.
- Quæstor palatii cur sic appellatus. T. 2. c. 1087. E.
- Quæstor, vulgo *le Chancelier*. T. 9. c. 1199. E.
- Quæstor Palatinus, vulgo *Chaufecire*. Ibid. E. adjutor Quæstoris est. Ibid. E.
- Quæstor sacri palatii, *le Chancelier*. T. 9. c. 1110. E.
- Quæstor candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
- Quæstor an possit fungi vice Proconsulis. T. 10. c. 95. B.
- Quæstor iudices dabat. T. 10. c. 387. A.
- Principi solus Quæstor erat adfessor. T. 10. c. 866. E.
- Quæstoris officium, & functio. T. 1. c. 729. B.
- Quæstoris nomen in Cancellarii appellationem mutatum. Tom. 2. c. 667. B. C. & c. 1087. E.
- Quæstoris adjutores. T. 2. c. 667. E. & c. 924. E. & c. 1069. A. & c. 1087. E.

Quæstoris adiutorium est dignitas . T. 4. c. 362. B.
 Quæstoris dignitas , auctoritas , & commendatio . T. 10. c. 844. E. & c. 845. A. & seq.
 Quæstoris officium Cancellarii officio comparatum. T. 10. c. 845. D.
 Quæstoris officium erat temporarium. T. 10. c. 846. B.
 Ex Quæstore plerumque fiebat quis officiorum magister , aut etiam unus idemque utroque fungebatur honore. Ibid. C.
 Quæsttores non in Urbe solum, sed & in Provinciis erant. T. 1. c. 729. C.
 Quæsttores unde dicti. T. 1. c. 901. E.
 Quæsttores orationes Principum, epistolæ , & libellos in Senatu recitabant. T. 1. c. 729. D.
 Quæsttores, qui nunc dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui . T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
 Quæsttores honorarii quinam olim erant. T. 10. c. 845. E.
 Quæsttores ex advocatorum numero plerumque sumebantur. T. 10. c. 883. A. B.
 De quæstorum honore. T. 2. c. 900. C.
 Quæstorum duplex magistratus more antiquo. T. 10. c. 854. A.
 Quæstura magisterii potestatis partem sibi vendicat. T. 10. c. 844. E.
 Quæstura primum gradum obtinebat in Senatu . T. 10. c. 845. E.
 Quæstura onus erat Senatorum . T. 10. c. 851. D.
 Quæsturæ amplissimæ , & inanes . Ibid. E. quinam ad eas admitterentur . Ibid. E.
 Ad quæsturam venientem , necesse erat, profiteri suas facultates , ut pro modo earum metiri liceret expensas ludorum . T. 10. c. 853. A.
 Quæstum inter, & conquistum an sit differentia . T. 5. c. 480. A.
 Quæstus est id , quod venit ex negotiatione , & mercatura . T. 5. c. 430. C.
 Qualis qualis servus , quaecumque dominium , qualiscumque possessor . T. 3. c. 322. A.
 Qualitas , & forma non idem. T. 1. c. 1331. C.
 Qualitas optimi non recipit majus , & minus , qualitas boni recipit . T. 1. c. 1213. C.
 Qualitas heredis mutari potest, substantia non potest . T. 1. c. 1091. B.
 Qualitas pro differentia substantiæ sumpta . T. 1. c. 1177. D.
 Qualitas est , ex qua qualis dicitur . T. 4. c. 141. A.
 Qualitas . Vide , Quantitas ;
 Qualitas , & quantitas rei auget, vel minuit crimen , & pœnam . T. 5. c. 753. A.
 Qualitas fluit a substantia . Tom. 5. c. 401. C. D.
 Qualitas accidentalis. T. 7. c. 646. A.

Qualitas , substantia , materia pro eodem usurpantur . T. 7. c. 696. D.
 Qualitas certissima quæ . Tom. 7. c. 646. A.
 Qualitas substantialis . Ibid. A.
 Qualitas qualitatis non est . T. 9. c. 476. A.
 Qualitas edicti , vel legis , vel libri , aut tomi per principia ostenditur . T. 10. c. 164. C.
 Qualitas materiæ , substantiæ , & *utitur* nomen promiscuum . T. 3. c. 27. D.
 Qualitatis ignoratio an vitiet additionem . T. 1. c. 1256. C.
 Qualitatis actionis demonstratio est arbitraria , non nomen actionis . T. 5. c. 403. A.
 In qualitate agri mentitus venditor an teneatur . T. 10. c. 751. D.
 Quantitatem quantitatis dici non exigit Paulus jurisconsultus . T. 5. c. 401. B.
 Qualitates , & accidentia substantiæ non sunt partes . T. 1. c. 941. D.
 Qualitates prædiorum . T. 6. c. 39. D.
 Qualitates interdictionum ostenduntur per principia edictorum, quibus ea se daturum Prætor pollicetur . T. 9. c. 1145. B.
 Qualiter se habens clausula quid sit . T. 8. c. 552. D.
 Qualus quid . T. 3. c. 323. C.
 Quam res valet quid significet . T. 10. c. 749. C.
 Quando pro quandoquidem. Tom. 1. c. 1116. C.
 Quandocumque verbum conditionem facit , T. 6. c. 480. C.
 Quanti ea res est , hæc verba referuntur ad utilitatem domini , id est , quanti domini interest , non quanti procuratoris . T. 5. c. 653. D.
 Quanti ea res est, quid his verbis continetur . T. 5. c. 381. E.
 Quanti ea res erit . T. 8. c. 613. A.
 Quanti eam rem esse paret . Ibid. A.
 Quanti ea res est , varia significant . T. 10. c. 749. B.
 Quantitas pro genere . T. 1. c. 1226. D.
 Quantitas eadem facile multiplicatur, idem corpus non item . T. 3. c. 404. B.
 Quantitas eadem sæpius præstari potest , volente testatore . Ibid. B.
 Quantitas nummorum spectatur , non corpora , cum legata est certa pecunia . T. 4. c. 1126. C.
 Quantitas , & corpus in quo differunt . T. 4. c. 443. A.
 Quantitas eadem si sæpe legetur , quid . T. 4. c. 441. A.
 Quantitas an semper insit in bonis . T. 4. c. 1126. C.
 Quantitas, quæ egreditur veritatem, propria est . T. 4. c. 1325. C.
 Quantitas interverti non potest . T.

4. c. 716. B. nec incorporalia interverti possunt . Ibid. B.
 Quantitas non est in legato, sed obligatio . T. 4. c. 494. E.
 Quantitas sola nunquam sine qualitate spectatur . Tom. 4. c. 1202. A.
 Quantitas , & res in quo differunt . T. 4. c. 441. B.
 Quantitas sæpius dari potest , res eadem verò dari nequit . Ibid. A. B.
 Quantitas certo loco non continetur . T. 5. c. 405. B.
 Quantitas certa est , quæ quantitas sit , ostenditur . Tom. 5. c. 401. B.
 Quantitas potius , quàm ipsum corpus in mutuo spectatur . Tom. 5. c. 392. A.
 Quantitas generis nomen est . T. 6. c. 152. C.
 Quantitas , non corpus , quando , & in quibus rebus legari intelligatur . Tom. 7. c. 989. E. & c. 990. A.
 Quantitas certa, semperque sui similis ubi est , nullus electioni locus est . T. 7. c. 990. A.
 Quantitas semper intelligitur inesse in hereditate . Ibid. A.
 Quantitas si sæpius sit legata , an sæpius debeatur , & an multiplicationem recipiat . T. 7. c. 1016. D. E.
 Quantitas quando videatur legata , & quando corpus . Tom. 7. c. 1016. D. E. & c. 1017. A.
 Quantitas continetur communi specie . T. 7. c. 629. B.
 Quantitas, & æstimatio diversa . T. 8. c. 642. D.
 Quantitas accipitur pro eo , quod interest . Ibid. E.
 Quantitas non potest perire . T. 9. c. 217. B.
 Quantitas quid sit . T. 10. c. 1261. D.
 Quantitatis , & corporis differentia ad constitutionem D. Pii . T. 3. c. 403. D. E.
 Quantitatis nomine quæ contineantur . T. 3. c. 324. A.
 Quantitatis obligatio numero dividitur . T. 6. c. 152. C.
 Quantitatis nomine significantur ea, quæ pondere, numero, & mensurâ constant . T. 7. c. 645. D.
 Quantitatis nomine quænam intelligatur . T. 7. c. 625. A.
 Quantitati nullum corpus subest . T. 5. c. 401. B. & T. 9. c. 217. B. & T. 10. c. 953. A.
 Quantitati nihil tam simile , quàm quantitas par . Tom. 5. c. 395. A.
 Quantitatem parti parem, quid refert, quis paciscatur, an partem . T. 4. c. 941. B. in hoc nulla est differentia . Ibid. B.
 Quantitatem dupli non potest excedere id , quod interest in certis casibus . T. 9. c. 1077. B.
 In quan-

- In quantitatem certam iudex condemnare debet, etiam si petitio actoris sit incerta, vel si egerit de incerta quantitate. Tom. 9. c. 1072. D. E. & c. 1073. A. & seq.
- In certam quantitatem lata sententia, ea mente, ut valeant usurae usurarum, an valeat. Tom. 10. c. 1233. C.
- Quantitate quae magis valent, quam corpore, in suo genere functionem recipiunt. T. 4. c. 102. A.
- In quantitate bonorum exquirenda ratio Falcidia redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
- Quantitate valent potius, quam corpore res, quae pondere, numero, & mensuram constant. T. 7. c. 625. B.
- Sine certa quantitate sententia prolata. T. 9. c. 1071. B. & seq.
- Quantitates propriam speciem non habent. T. 1. c. 1199. B.
- Quantitates communi specie quodammodo continentur. Ibid. A. B.
- Quantitates solo dividuntur numero. Ibid. B.
- Quantitates non sunt corpora, sed potius sunt quasi corpora, aut esse censentur. T. 5. c. 391. A.
- Ex quantitatibus tantum debentur usurae. Vide, Usurae.
- A quantitatibus an debeant separari corpora. T. 10. c. 1261. D.
- Quarta pars quando, & quibus debetur ex decurionum bonis. T. 2. c. 727. E.
- Quarta debita portio excludit querelam. T. 1. c. 449. C.
- Quarta Trebellianica deducenda ex ceteris rebus, an ex singulis. Tom. 1. c. 686. A.
- Quarta falcidiana quantum sit. T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.
- Quarta omnis, sive sit ex legatis, sive ex fideicommissis, sive ex donatione causa mortis, est quarta hereditaria. T. 4. c. 909. E.
- Quarta, seu legitima, quae querelam excludit, est ex lege Glicia, & non ex constitutione Divi Marci. T. 4. c. 365. B. C.
- De quarta decimarum, & funerationum cujusque Parochiae. T. 6. c. 913. C. hoc quartae jus sibi vindicat Episcopus. Ibid. C. quo tempore praescribatur hoc jus. Ibid. C.
- Quarta Antoniana quae sit, & quando debeatur. T. 7. c. 189. B. in heredem an transmittatur. Ibid. C.
- Quarta ex L. Falcidia accipitur ex eo, quod superest. T. 7. c. 182. C.
- Quarta Falcidia, vel Trebellianica quae sit. T. 7. c. 186. A. B.
- Quarta filio qua lege ex testamento patris debetur. T. 7. c. 180. C. D.
- Quarta legitima partis an accipiat ex eo, quod superest. Tom. 7. c. 182. C.
- Quarta qua lege definita sit. T. 7. c. 180. E.
- Quarta quomodo, & quibus modis relinquenda sit. T. 7. c. 180. A. B.
- Quarta Antoniana. T. 8. c. 93. E.
- Quarta Antoniana quae sit, & unde dicatur. T. 8. c. 93. E. quanta ea sit. Ibid. E. & c. 94. A.
- Quarta naturae nulla est. Tom. 10. c. 492. B.
- Quarta retentionem dari, non vindicationem lege Falcidia. T. 3. c. 193. D.
- Duae quartae jure canonico dantur filio, jure civili non item. T. 1. c. 685. C.
- In quartae deductione idem esse jus legatorum, & fideicommissorum. T. 3. c. 197. A.
- Quartam salvam habet adoptivus exheredatus. Tom. 4. c. 754. A. B.
- Inter quartam, quae ex fideicommissis Senatusconsulto Pegasiano, seu Trebelliano, & inter quartam, quae ex legatis lege Falcidia detrahitur, an sit aliqua differentia. Tom. 4. c. 909. B. & seq.
- In quartam non imputantur, quae heres capit conditionis explendae causa. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam casus. Ibid. D.
- Quartam ex lege Falcidia habens non potest queri. T. 7. c. 180. D.
- Quartana febris vetus sperni potest, quae nec impedit, quominus quis negotiis omnibus superesse possit. T. 6. c. 27. D. Vide, Morbus soniticus.
- Quartana. Vide, Febris.
- Quartas duas, sive duas portiones detrahere filium heredem institutum, & rogatum restituere hereditatem, jus civile an patiatur. T. 10. c. 811. B.
- Quasi filia quae dicatur. Tom. 5. c. 548. C.
- Quasi possessor pro vero possessore tuendus est in possessione. T. 5. c. 709. B.
- Quasi praedo quis possidere dicatur. T. 5. c. 260. B.
- Quatenus, id est, quamdiu. Tom. 3. c. 444. A.
- Quatenus pro qua. Tom. 7. c. 647. C.
- Quatuorviri. Tom. 2. c. 708. A. & c. 824. C.
- Quatuorviri viarum Urbis. Tom. 3. c. 81. A.
- Querela inofficiosi mitior facta est a Justiniano Imperatore. Tom. 4. c. 348. E. & c. 349. A.
- Querela inofficiosi finitur quinquennio. T. 4. c. 898. D.
- Querela inofficiosi hodie ex Novella Justiniani legata non infirmat, sed heredis institutionem tantum. T. 4. c. 1096. D.
- Querela inofficiosi testamenti quibus datur, & quibus non. T. 4. c. 916. B.
- Querela recte dicitur jus antiquum, nam est ex antiquissima lege Glicia. T. 4. c. 364. E. ratio legis Gliciae terendae, & querelae quae est. Ibid. c. 365. A. quarta, seu legitima, quae querelam excludit, est quoque ex lege Glicia, & non ex constitutione D. Marci. Ibid. B. C.
- Querela inofficiosi imitatur actionem injuriarum. T. 4. c. 368. B.
- Querela inofficiosi est species actionis injuriarum, seu actio injuriae, id est, exheredationis. T. 4. c. 114. E.
- Querela inofficiosi potest facere intestatum pro parte tantum. T. 4. c. 1305. D. libertates sunt individuae, legata dividua. Ibid. E. libertas scindi non potest. Ibid. E.
- Querela inofficiosi testamenti qui agit, & non obtinet, an perdat omne id, quod ex testamento ferre potuit jure legati. T. 4. c. 916. C. si non obtinuit, perdatne Falcidiam. Ibid. D.
- Querela an principaliter pecuniae persequutionem habeat. Tom. 4. c. 114. D. E.
- Querela est specialis actio injuriarum. T. 4. c. 367. B.
- Querela inofficiosi testamenti, quae datur liberis exhereditatis, extinguitur quinquennio. T. 4. c. 346. E.
- Querela inofficiosi testamenti quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B. querela inofficiosi est ex jure civili. Ibid. E.
- Querela inofficiosi aboletur dissimulatione. T. 4. c. 368. C.
- Querela inofficiosi est iudicium centumvirale. Ibid. D. E. & septemvirale dicitur iudicium. Ibid. E.
- In querela inofficiosi testamenti jus novellae constitutionis est generale. T. 4. c. 1035. B.
- In querela inofficiosi, & aliis injuriarum actionibus an sit discrimen. T. 4. c. 117. A.
- Querela inofficiosi praeparata a filiofamilias exheredato testamento matris, si filiusfamilias mox decesserit, an pater possit agere querela inofficiosi. T. 4. c. 115. C.
- In querela successioni locus est. T. 4. c. 109. C. inquisitio in jure ubique est pro satisfactione. Ibid. c. 309. A.
- Querela quando, & adversus quos agatur. T. 5. c. 899. D. E.
- Querela inofficiosi non pertinet ad testamenta militum. Tom. 5. c. 1047. A.
- Querela inofficiosi carebit emancipatus, & cur. T. 5. c. 1109. A.
- Querela inofficiosi testamenti jus antiquum dicitur. T. 5. c. 1046. E.
- Querela inofficiosi testamenti quibusnam agere possunt. T. 5. c. 896. D. E.
- Querela inofficiosi an in bona causa sit

strenua militis detur: Tom. 5. c. 1047. A.
 Querela inofficiosi testamenti quamdiu durat. T. 5. c. 897. E.
 Querela inofficiosi testamenti solis exheredatis competit. Tom. 6. c. 298. B.
 Querela inofficiosi testamenti an solam institutionem rescindat. T. 6. c. 298. B. & T. 8. c. 58. E.
 Querela inofficiosi testamenti centumvirale iudicium est. Tom. 7. c. 1226. A.
 Querela inofficiosi testamenti appellatur *quadruplex iudicium*, & cur. Ibid. B. vocatur etiam *basia iudicium*. Ibid. B.
 Querela inofficiosi testamenti, & petitio hereditatis de inofficioso idem est hodie. T. 7. c. 227. D.
 Querela inofficiosæ donationis instituebatur apud Præfectum urbi. T. 7. c. 1279. E.
 Querela officii malè præstiti instituebatur apud Præfectum urbi. Ibid. E.
 Querela, & victoria primi an proficiat secundo fratri suo tacenti & quodammodo acquiescenti iudicio defuncti. T. 7. c. 181. D. E.
 Querela inofficiosæ adversus quos detur, & dari possit. Tom. 7. c. 176. C. D.
 Querela inofficiosi an adversus substitutionem pupillarem moveri possit. T. 7. c. 177. C.
 Querela inofficiosi an, & quando post quinquennium detur. T. 7. c. 199. B.
 Querelâ inofficiosi an omnia rescindantur testamento scripta. T. 7. c. 191. D. & c. 195. E.
 Querelâ inofficiosi an totum testamentum infirmetur. T. 7. c. 170. A.
 Querela inofficiosi contra quos detur. T. 7. c. 198. B.
 Querela contra testamentum agnatorum, & cognatorum ultra fratrem, & sororem non dari, T. 7. c. 178. B.
 Querela inofficiosi facit, ut unus possit venire ab intestato, alter ex testamento: item ut unus, idemque veniat partim ab intestato, partim ex testamento. T. 7. c. 200. E.
 Querela inofficiosi testamenti datur præterito testamento matris, quia habetur pro exheredato. Tom. 7. c. 209. D.
 Querelâ testamenti rescindendi causa an agat, qui minus quartâ accepit. T. 7. c. 207. D.
 Querela inofficiosi an ad patrem transmittatur. T. 7. c. 176. A.
 Querela inofficiosi datur non tantum postumo suo, sed etiam alieno. T. 7. c. 172. B.
 Querela inofficiosi non datur contra testamentum, sed contra heredem. T. 7. c. 185. B.
 Querela inofficiosi quibus detur, & quomodo introducta sit. T. 7. c. 169. D. E.

Querela inofficiosi quibus detur, & quot in eis desiderentur. T. 7. c. 172. C.
 Querela non datur, quando quarta relicta est. T. 7. c. 935. A.
 Querela inofficiosi quibusnam detur, quibus verò non. Tom. 8. c. 983. D. E.
 Querelâ si velit agere emancipatus exheredatus, quid prius agendum erit. T. 8. c. 173. A. B.
 Querela de testamento matris datur. T. 8. c. 165. A. B.
 Querela datur contra heredem. T. 8. c. 173. B.
 Querela an detur præteritis a matre, vel milite. T. 8. c. 58. E.
 Querela an proponi possit contra testamentum militis. T. 8. c. 148. E. & c. 149. A.
 Querela inofficiosi testamenti intestatum facit patremfamilias, at bonorum possessio contra tabulas intestatum non facit. Tom. 8. c. 68. D.
 Querela inofficiosi testamenti actionem injuriarum imitatur. T. 9. c. 106. D.
 Querela inofficiosi testamenti est petitio hereditatis. T. 9. c. 173. C.
 Querela inofficiosi testamenti quodammodo injuriæ persecutio est, famosa exheredationis persecutio, & ultio. T. 9. c. 106. D.
 Querela inofficiosi testamenti est petitio hereditatis. T. 9. c. 164. C.
 Querela inofficiosi testamenti quomodo aboletur. T. 9. c. 106. D. semel abolita non potest instaurari. Ibid. D.
 Querela inofficiosi testamenti tollitur quinquennio. T. 9. c. 173. C.
 Querela inofficiosi testamenti finita quando instaurari potest. T. 9. c. 106. D. E.
 Querela est contra heredem scriptum. T. 9. c. 774. E. eâ agi non potest, antequam heres aliquis extiterit, cum quo exheredatus congregari, & de hereditate litiget. Ibid. E.
 Querela recastinatæ cognitionis apud Principem quando institui potest. T. 9. c. 127. D.
 Querela inofficiosi in quos heredes transmittitur. T. 9. c. 774. D.
 Querela est appellationis genus. T. 9. c. 1103. D. E.
 Querela falsi testamenti. Tom. 9. c. 106. D. E.
 Querela inofficiosi an detur in eum, qui iustè possidet. T. 10. c. 621. A.
 Querela non numeratæ pecuniæ, vel non numeratæ dotis, & quælibet præscriptionis interruptio, aut contestatio, deficiente magistratu, possunt institui apud Episcopos. T. 10. c. 822. E.
 Querela inofficiosi testamenti quibus detur. T. 10. c. 933. A. B. & c. 1100. C.

Querela inofficiosi testamenti an sit separanda a petitione hereditatis. T. 10. c. 933. C.
 Querela inofficiosæ donationis quibus detur. T. 10. c. 934. D.
 Querela inofficiosi testamenti tacitâ dissimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.
 Querelæ inofficiosi testamenti, aut exheredationis ante aditam hereditatem locus esse non potest. T. 5. c. 601. D.
 Querelæ inofficiosi repetitio an, quando, & cui detur, & denegetur. T. 7. c. 208. C. & seq.
 Querelæ inofficiosi quando locus sit. T. 8. c. 58. D. an eam quarta excludat. Ibid. E. quæ eam excludant. Ibid. E.
 Querelæ denunciations præcedunt accusationes. T. 9. c. 1374. E.
 Querelam inofficiosi testamenti qui excludit, quadrans a quam lege sit. T. 3. c. 63. A.
 Querelam inofficiosi testamenti injuriarum actionem imitari. T. 3. c. 495. D.
 Querelam inofficiosi pater filii nomine instituere non potest, invito filio, secus in aliis actionibus. T. 4. c. 114. D.
 Inter querelam inofficiosi testamenti, & bonorum possessionem contra tabulas quæ est differentia. T. 4. c. 348. A.
 Ad querelam inofficiosi an pater præteritus a filio emancipato admittatur post liberos. T. 4. c. 362. D.
 Per querelam inofficiosi testamenti an tota hereditas auferatur. T. 4. c. 884. B.
 An pater querelam, quam filius præparavit, exsequi possit. Tom. 4. c. 115. C.
 Querelam inofficiosi excludi quinquennio. T. 8. c. 17. C.
 An querelam inofficiosi testamenti habeat filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus testamento patris naturali. T. 9. c. 1313. A.
 Querelam inter inofficiosi testamenti, & querelam inofficiosæ donationis differentia. T. 10. c. 934. C. D.
 Per querelam inofficiosi testamenti filius evincens hereditatem an debeat præstare legata. Tom. 10. c. 1167. D.
 Querelam inter, & appellationem differentia. T. 10. c. 1245. A.
 Querimonia auctoris in quendam causidicum, qui eum malè reprehenderat. T. 9. c. 1114. A. B.
 Qui sunt in utero matris an in numerum liberorum computentur. T. 8. c. 642. C.
 Qui est in utero, an pro nato habeatur. Ibid. C.
 Qui est in utero, aliis non prodest, nisi natus. Ibid. D.
 Qui sequi non debent, nec duci in jus possunt. T. 8. c. 529. B.
 Qui se fieri testarier verba qualia. T. 8. c. 534. C.

- Quid interest an sit utilitas, vel damnum datum, vel lucrum mihi interceptum. T. 7. c. 452. E. & c. 453. A.
- Quid, si eadem quantitas sæpe legitur. T. 4. c. 441. A.
- Quilibet est legitimus æstimator rei suæ. T. 4. c. 586. D.
- Quina, & vis hujus dictionis. T. 6. c. 26. D.
- Quina, aut quinque utrùm legatario debeantur. T. 7. c. 1172. C.
- Quina quid. Ibid. C.
- Quinos quater enixa est mulier quædam. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
- Quinquagenaria major sterilis plerumque est. T. 9. c. 924. D. si fortè partum ediderit, is partus erit suus heres patri. Ibid. E.
- Cum quinquagenaria an sit concubium, vel concubinatus. T. 10. c. 482. B. C.
- Quinqueviri ubi, & ad quid constituti fuerint. T. 1. c. 904. D.
- Citra quinque pedes de fine controversia est. T. 7. c. 971. E.
- Quinquegemini an nasci possint. T. 7. c. 1465. A.
- Intra quinque pedes confilii finium regundorum quæstio. Tom. 9. c. 1050. D. fines sacri erant intra quinque pedes, & intra eos fines nulla admittebatur præscriptio. Ibid. D.
- Quinquennialis magistratus fuit in urbe Censor. T. 4. c. 889. C.
- Quinquennialis constitutio. Tom. 9. c. 329. D.
- Quinquennii in jure consideratio. T. 1. c. 543. B. & seq.
- Quinquennii præscriptio ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B.
- De quinquennii pensionibus ex locato. T. 5. c. 525. E.
- Quinquennii dilatio, quæ debitori conceditur. T. 9. c. 1128. C. hoc quinquennium Princeps dat sub distinctione. Ibid. C. hoc quinquennium in idiotismo gallico dicitur *cinq années respit*. Ibid. C.
- Quinquennii præscriptio datur in causa commisi adversus filium. T. 10. c. 662. D. E.
- Quinquennii præscriptio in causa inofficiosi testamenti an currat contra minorem 25. annis. T. 10. c. 904. E. & c. 905. A.
- Quinquennii præscriptio an habeat locum in causa status. Tom. 10. c. 929. A.
- Quinquennio durat magistratus municipalis. T. 5. c. 893. A.
- Quinquennio finiuntur querelæ de inofficiosa donatione, de inofficiosa dote. T. 10. c. 935. C.
- In quinquennium fundi dotalis locatio. T. 5. c. 563. C.
- In quinquennium tantùm locare solebant privati sua prædia. T. 5. c. 528. E.
- Intra quinquennium ab adita hereditate bona defuncti a bonis heredis separantur a creditoribus defuncti. T. 6. c. 326. C.
- In quinquennium privati solebant locare sua prædia. T. 7. c. 640. C.
- In quinquennium locari solebant vectigalia privata, & publica. T. 7. c. 377. A.
- In quinquennium plerumque prorogatur exactio crediti. Tom. 10. c. 838. B.
- Quintana lusio quid sit. Tom. 10. c. 948. B.
- Quintilianus emendatus. Tom. 6. c. 192. B.
- Quintus Tubero Panætii auditor. T. 1. c. 911. C.
- Quintus Mutius jurisconsultus qualis, & quantus fuerit. Ibid. C.
- Quiritarii domini. T. 9. c. 994. E.
- Quirites a Quirino. T. 1. c. 9. C.
- Quirites quare fuerint appellati Romani, & a quo. T. 8. c. 893. B.
- De Quiritium nudo jure tollendo. T. 9. c. 994. D. E.
- Quis in fœminino genere usurpatum a veteribus latinis. T. 10. c. 587. B.
- Quod excurrit, quid hæc verba significant. T. 3. c. 24. B.
- Ejus, quod interest, sententiæ. T. 3. c. 240. C. D. & seq.
- Quod vi, aut clam interdictum. Vide, Interdictum Quod vi, aut clam.
- Quod vult deus Centuriensis Episcopus accusatur de crimine aliquo apud concilium Africanum. T. 6. c. 766. A.
- Quod vult dei nomen in Africa frequens. T. 6. c. 765. C.
- Quod vi, aut clam interdictum. T. 6. c. 426. E. hoc interdictum noxale est. Ibid. c. 427. A.
- Quod ambiguum, etiam obscurum, non contra. T. 8. c. 650. A.
- Quod ab initio non valuit, ex postfacto non convalescit, regulæ quando cessat. T. 9. c. 999. C.
- Quod interest. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq. Vide, Interest
- Quorum bonorum interdictum quando competit. T. 6. c. 329. E. & c. 331. B.
- Quorum legatorum interdictum. T. 7. c. 351. D.
- Quorum bonorum interdictum. Vide, Interdictum.
- Quorum legatorum interdictum. Vide, Interdictum.
- De quotidiana aqua, & æstiva. Vide, Aqua.
- Quotidianum an per C, an verò per Q sit scribendum. Tom. 5. c. 1080. B.
- Quotidianum interdictum. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
- Quotidie scribendum, non cottidie. T. 1. c. 954. B.
- Quotidie an scribendum, an cottidie, aut cotidie. T. 8. c. 1052. C.
- Quotiens per eum, cujus interest conditionem non impleri, fit, quo minus impleatur, perinde haberi, ac si impleta fuisset. T. 6. c. 382. A.
- Quot mensibus, id est, singulis mensibus. T. 1. c. 954. B.

R

- Rabularii, non ramularii. Tom. 3. c. 289. D.
- Racemare quid. Tom. 8. c. 514. B.
- Radices an etiam videantur legatæ legatæ arbore. T. 7. c. 1058. B.
- Radicitus. Vide, Eradicitus.
- Rain quid significat. T. 2. c. 1233. D.
- Raymundus Decretalium compilator, & pœnitentiarius Gregorii IX. T. 6. c. 1062. A.
- Cap. Raynuitius explicatur. Tom. 6. c. 1046. E.
- Rami arborum vicinarum quomodo supputandi. Tom. 9. c. 1140. B. C.
- Rancor nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 1322. B. C.
- Rapere vi nemini licet rem licet mobilem, vel se moventem. T. 1. c. 237. D.
- Rapina non concurrat cum edicto Quod metus causæ. T. 1. c. 968. D.
- Rapina est casus fortuitus. Tom. 5. c. 1164. D.
- Rapina publicum iudicium parit. T. 10. c. 568. B.
- Rapinæ, quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercendæ. T. 1. c. 874. D.
- Ejus, qui rem suam rapit, pœna. T. 1. c. 238. A.
- Raporter, in commune redigere. T. 5. c. 613. A.
- Raptor cum rapta nuptias in pœnam olim faciebat, quod & Pontifices reduxisse videntur. T. 2. c. 1160. E. & c. 1161. A.
- Raptor quid a fure differat. T. 3. c. 139. D. & c. 140. A.
- Raptor manifestus cui pœnæ subji-ciendus. T. 3. c. 446. E. & c. 447. A.
- Raptor furtum faciens dicitur fur manifestus, & improbus. T. 4. c. 335. B. fur atrocior. Ibid. B. raptor quando fur manifestus dicitur. Ibid. E.
- Raptor fur est improbius. Tom. 8. c. 827. D.
- Raptor bonorum manifestus tenetur furti actione in quadruplum. T. 9. c. 1157. E.
- Raptor nec manifestus tenetur in triplum. Tom. 9. c. 1157. E. & c. 1158. A.
- Raptor manifestus coercendus est. T. 9. c. 620. B.
- Raptor bonorum fur est manifestus. T. 9. c. 1460. D.
- Raptor bonorum, aut est manifestus, aut non manifestus. T. 9. c. 1157. D.
- Raptoris bona raptæ addicuntur, & raptæ

raptæ interdicitur connubio raptoris. T. 2. c. 1160. E.
 Raptoris nec manifesti deterior conditio statuitur, quàm conditio furis nec manifesti. T. 9. c. 1157. E.
 Pro raptore qui habetur, & raptus poenâ tenetur. T. 9. c. 1432. E. & c. 1433. A.
 De raptorum bonorum vi. Tom. 9. c. 1460. A. & seq.
 Raptorum bonorum vis. Vide, Actio vi bonorum raptorum.
 De raptu mulieris. T. 2. c. 1160. E.
 De raptu virginum, vel viduarum, vel sanctimonialium. Tom. 9. c. 1432. B. & seq.
 Raptum, & vim sæpe comitantur homicidia. T. 9. c. 1433. D.
 Raptus crimen. T. 2. c. 594. B. C.
 Raptus, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1262. B.
 De raptus crimine pacisci licet cum accusatore. T. 9. c. 972. B. est perpetuum hoc crimen. Ibid. C.
 Raptus accusatio est perpetua. T. 9. c. 1262. B.
 Rapum quid, & unde ita dictum. T. 3. c. 692. D.
 Quæ raro eveniunt, jurisconsulti non spectant. T. 4. c. 405. C.
 Quæ raro accidunt, non computantur in negotiis agendis. Tom. 6. c. 195. A.
 Quod raro accidit, auctores juris non spectant, sed quod plerumque fit. T. 6. c. 397. A.
 Ratihabitio an retrotrahatur. T. 2. c. 332. B. & Tom. 3. c. 497. B. C.
 Ratihabitio quid sit. T. 1. c. 864. A.
 Ratihabitio mandato comparatur. T. 4. c. 339. B. & T. 6. c. 372. A. & T. 7. c. 149. A. & T. 9. c. 226. D.
 Ratihabitio non consideratur in eo, qui mandavit. T. 4. c. 1348. E.
 Ratihabitio an consensui æquiparetur. T. 5. c. 421. E.
 Ratihabitio patris in nuptiis filiorum an consensui comparari possit. T. 5. c. 541. C.
 Ratihabitio, vel nova voluntas nuptias conciliat. T. 6. c. 1082. B.
 Ratihabitio retrotrahitur, & consensui comparatur. T. 6. c. 1014. B.
 Ratihabitio patris quando efficax est. T. 6. c. 15. E.
 Ratihabitio negotii ad nos non pertinentis an constituat, & faciat negotium nostrum, quod ab initio nostrum non erat. T. 6. c. 16. E. & c. 17. A.
 Ratihabitio patris nihil agit ad obligandum eum ultra peculii quantitatem. T. 6. c. 17. A.
 Ratihabitio negotium, quod tuum non erat, tuum facit, paritque inter me, & te mutuam actionem negotiorum gestorum. Ibid. C. D.
 Ratihabitio hoc efficit, ut tu, quasi

pecuniæ hereditariæ possessor pro herede, vero heredi tenearis petitione hereditatis, perinde atque si ipsemet eam pecuniam exegisset. Ibid. D.
 Ratihabitio non semper mandato comparatur. Ibid. D. E.
 Ratihabitio quando nihil agit, id est, neque mandati, neque negotiorum gestorum actionem parit. Ibid. E.
 Ratihabitio duplicem vim habet. T. 8. c. 784. E. in maleficiis mandato comparatur. Ibid. c. 785. C. parit mandati actionem. Ibid. A.
 Ratihabitio in bonorum possessione sufficit, in aditione iussum requiritur. T. 8. c. 6. E.
 Ratihabitio voluntati, sive mandato comparatur. T. 8. c. 269. E. & c. 270. A.
 Ratihabitio parit actionem negotiorum gestorum. Tom. 9. c. 314. B.
 Ratihabitio patris filium obligabit in solidum, detracto exceptionis auxilio. T. 9. c. 319. A.
 Ratihabitio an retrocurrat. T. 9. c. 536. A.
 Ratihabitio an retrotrahatur. T. 9. c. 683. A.
 Ratihabitio non potest expediri, nisi per partes. T. 10. c. 529. B. C.
 Ratihabitio procuratoris an divisionem respiciat. Tom. 10. c. 565. D.
 Ratihabitio quid confirmet. T. 10. c. 674. E.
 Ratihabitionis vis minor non est, quàm mandati. T. 4. c. 194. A.
 Ratihabitionis, sive de rato stipulationis. T. 5. c. 869. E. & c. 870. A. Vide, Stipulatio ratihabitionis.
 Ratihabitionis satisfactio an possit exigi ab eo, qui agit alieno nomine ante litis contestationem. T. 10. c. 945. C.
 Omnem ratihabitionem retrotrahi tam in iis, quæ sunt juris, quàm in iis, quæ sunt facti. T. 9. c. 536. A.
 Ratihabitionem Prætor comparat iussui, & mandato. T. 9. c. 649. A.
 Per ratihabitionem videtur minor major factus renuntiare beneficio restitutionis in integrum. T. 10. c. 908. B.
 Ex ratihabitione an nascatur actio mandati. T. 6. c. 17. D. E.
 De ratihabitione. T. 9. c. 536. A. B.
 Ratihabitione avo acquiri potuit hereditas per nepotes citra iussum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
 Ratiocinationes pro calculis. T. 9. c. 822. E.
 De ratiociniis operum publicorum, & de patribus civitatum. T. 9. c. 1185. A. & seq.
 Ratiocinatores optimi erant argentarii. T. 4. c. 208. E.
 Ratio omnium, quæ a majoribus constituta sunt, reddi non potest.

T. 3. c. 202. A.
 Ratio implicita. Tom. 1. c. 947. B.
 Ratio, & ratio summa differunt. T. 1. c. 1443. C.
 Ratio civilis jus naturale, originis, & sanguinis corrumpere nequit. T. 4. c. 851. E.
 Omnis ratio ambigua, aut obscura tendicula est, quæ ei, qui tetendit, potius fraudi esse debet. T. 4. c. 104. E.
 Ratio nuda non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
 Ratio est animus, & medulla legum quæ æquum, & bonum tuetur. T. 4. c. 875. C.
 Ratio naturalis in dote an spectetur potius, quàm scrupulositas juris civilis. T. 5. c. 162. C.
 Ratio nonnunquam est aperta, in qua perquirenda non est admodum laborandum, sed & sæpe numero latet in obscuro. Tom. 6. c. 379. E.
 Ratio Cæsaris quid sit. Tom. 10. c. 931. D.
 Rationale omnium. T. 2. c. 680. E.
 Apud rationalem rei privatæ Cæsaris disceptantur causæ fiscales. T. 10. c. 931. A.
 A rationali est procurator fisci. T. 9. c. 1109. E. Vide, Procurator fisci.
 Rationalis summæ rei, sive procurator. T. 3. c. 212. D.
 Rationalis dicitur procurator fisci. T. 4. c. 834. C.
 Rationalis quis olim fuerit. T. 10. c. 1081. E.
 Rationem non semper esse eandem. T. 5. c. 651. B.
 De ratione legis Falcidiæ ineunda. T. 6. c. 406. D.
 Rationes edere, & exhibere dicimus promiscuè. T. 3. c. 268. C.
 Rationes conscribere non est administrare negotia. Ibid. B.
 Rationes reddere quid sit. Tom. 1. c. 1514. D.
 Rationes expunctæ an ob errorem calculi retractari possint. Tom. 2. c. 643. B.
 Rationes reddendæ, ubi negotia gesta sunt. T. 2. c. 160. D.
 Rationes Principis publicè interest non confundi, & rationes procuratorum Cæsaris. T. 4. c. 77. C.
 Rationes purgandæ a negotiorum gestore apud iudicem decimo quoque die, teste Suetonio. T. 4. c. 877. A. item usuræ sumptuum purgantur. Ibid. A.
 Rationes suas juris auctores adstringere sæpe solent. T. 4. c. 502. A.
 Rationes actus sui edere est exhibere librum rationum, tutelam restituere, & pupillum indemnem præstare. T. 4. c. 923. A.
 Rationes, quandonam heredes argentarii dolo defuisse possidere dicuntur. T. 5. c. 39. C. D.
 Rationes argentariorum an sint eorum

- rum instrumenta. T. 5. c. 35. E. & c. 36. A.
- Rationes conferri quid. T. 6. c. 429. B. non possunt rationes conferri cum eo, qui nondum est editus. Ibid. B. C.
- Rationes subscribere, & concludere. T. 6. c. 273. A. B.
- Rationes apud quem remanere debeant, inter coheredes sæpe disceptatur. T. 7. c. 1032. B. C.
- Rationes authenticae necessariae sunt actori ad instruenda ea, &c. T. 7. 497. A.
- Rationes expensi, & accepti, quæ sibi confecit defunctus, non veniunt in divisionem, aut licitationem. T. 7. c. 496. C.
- Rationes reddere quid. T. 8. c. 554. A.
- Rationes privatae. T. 9. c. 5. B. & seq.
- Rationes domesticae creditoris an fidem faciant. T. 9. c. 266. C.
- Rationes domesticas nemo cogitur contra se edere. T. 8. c. 275. B.
- Rationes domesticae in se propria fidem non faciunt. T. 9. c. 274. E.
- Rationes privatae, & domesticas edere actori reum compelli ex iusta causa officio iudicis. Tom. 9. c. 6. B. C.
- Rationes domesticae sæpe dicuntur brevia, & brevicula. T. 9. c. 267. D.
- Rationes suas reo exhibere cogitur actor. T. 9. c. 267. A.
- Rationes breviarum. T. 9. c. 5. D.
- Rationes publicorum operum ne Praesides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1185. B.
- Rationes suas argentarii cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
- Rationes accepti, & expensi. T. 9. c. 963. C.
- Rationes accepti. T. 9. c. 266. D.
- Rationes expensi. Ibid. D.
- Rationes edit, qui dicitur, quod rationibus continetur, nec tamen exhibet. T. 9. c. 6. A.
- Rationes argentariae quodammodo publicae. T. 9. c. 5. B.
- Rationes suas non cogitur edere contra se reus actori. Tom. 9. c. 267. A.
- Rationes privatae, a patribus familias conscriptae diligenter, faciebant plenam fidem. T. 9. c. 1072. A.
- Rationes Isauri. T. 9. c. 988. D.
- Rationes non redduntur, nisi reliqua persolvantur. T. 10. c. 816. C.
- Rationes dandae sunt, ubi negotia gesta sunt. T. 10. c. 928. B.
- Ob rationum perferendarum causam ex provincia non datur dilatio tutori, vel argentario, nisi ex iusta causa. T. 4. c. 924. C. D.
- Rationum redditio an procuratori, tutori, curatori, item negotiorum gestori, testamento remitti possit. T. 7. c. 1086. C.
- Rationum editio. Tom. 9. c. 1. A. & seq.
- De rationibus argentariorum. T. 2. c. 1158. A. B.
- Rationibus edendis, & reddendis quinam praeter argentarios obnoxii sint. T. 5. c. 37. E.
- Rationibus vi aliquam majorem, vel sorte magistratam amissis, easdem denuo argentariis edi jubebit Praetor. T. 5. c. 36. E. & c. 37. A.
- Ex rationibus defuncti sumuntur certissima argumenta voluntatum. T. 7. c. 1461. E.
- Rationibus legatis, an videantur actiones legatae. T. 7. c. 496. D.
- De rationibus expensi, & accepti, quæ sibi confecit defunctus more diligentium patrum familias. T. 7. c. 496. C.
- De rato satisfactio. Vide, Satisfactio, Cautio.
- De rato cavendum laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
- Ratum patris quando jussu comparatur. T. 6. c. 15. E.
- Ratum est, quod major pars iudicum judicavit. T. 10. c. 1236. A.
- Ratum an sit, quod ex tribus iudicibus unus judicavit, aliis jurantibus sibi non liquere. Tom. 10. c. 1237. B.
- Raucae an sint herbae. T. 9. c. 410. A.
- Reales servitutes. Vide, Servitutes.
- Reales actiones. T. 9. c. 254. D.
- Recapitulatio auctoris utilissima, qua argumenta multorum librorum Juliani recensentur. Tom. 6. c. 432. E. & c. 433. A.
- Recavere pro cautionem solvere. T. 2. c. 1153. D.
- Recavere quæ sint. T. 2. c. 685. D.
- Recavere est obligationis dissolutio. T. 2. c. 1153. D.
- Recavere, species apochæ. Ibid. D.
- Recharedus Vvisigothorum Rex in Hispania. T. 6. c. 842. E. Gothos Arrianos ad fidem catholicam traduxit. Ibid. E. Concilio Toletano tertio interfuit. Ibid. E.
- Receptacula vulvae mulierum quot. T. 6. c. 483. A.
- Receptatores latronum extra ordinem coercendi. T. 1. c. 869. B. & T. 2. c. 618. E.
- Receptatores colonorum fugitivorum eos reddant, & capitationem solvant. T. 2. c. 839. A.
- Receptatores latronum in quantum tenentur. T. 9. c. 1465. D.
- Recepti actio, seu receptitia. T. 1. c. 743. C. & Tom. 2. 219. E. & c. 220. A.
- Recepti unde dicantur. Tom. 10. c. 619. A.
- Receptiones in custodiam pro meritis causarum adhibentur. T. 1. c. 872. D.
- De receptis Tit. Pandectarum, idest, compromissariis. T. 9. c. 145. A.
- Receptitia dos quid denotet. T. 5. c. 555. C. D.
- Ex recepto soli argentarii obligantur, qui ad se recipiunt alienam debitam. T. 9. c. 260. B.
- Receptores aggressorum, & latronum iisdem poenis afficiendi, quibus aggressores, vel latrones. T. 1. c. 471. A.
- Receptores abigeorum in decennium relegandi. T. 1. c. 545. B.
- Receptores, susceptores, recuperatores. T. 10. c. 730. C.
- Receptum, idest, constitutum. T. 2. c. 220. A.
- Receptum quid. T. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 139. B.
- Receptum. T. 9. c. 349. A. B. in actionem de recepto venit culpa levissima, non casus fortuitus. Ibid. C.
- Receptum sit nudo consensu sine stipulatione. T. 9. c. 260. B.
- Receptum, & constitutum in quo differunt. Ibid. B. C.
- Receptum argentariorum etiam constitutum dicitur. Ibid. E.
- Receptum quomodo fiebat. Ibid. D.
- Recipere quod olim erat, hodie est constituere, & longè alia est ratio constituti, quam erat recepti. T. 4. c. 170. E. jus mutari solet, ita ut nomina. Ibid. E.
- Recipere, & referre inter reos, ve in reis promiscuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
- Recipiendi verbum quotnam modis accipitur. T. 3. c. 673. B. C.
- Recipio verbum. Vide, Verbum, Oro, vel Rogo.
- Si recipio me daturum, receptum est; ex quo jure civili datur actio, quæ dicitur receptitia. Tom. 9. c. 260. A.
- Reciprocorum eadem debet esse ratio. T. 10. c. 33. D.
- Reconventio quid. T. 6. c. 795. B. quibus casibus admittatur. Ibid. c. 796. A.
- Recalcitrantæ cognitionis querela. Vide, Querela.
- Recredentia pro fiduciaria possessione. T. 6. c. 952. D.
- Recebre verbum est pro arbitrio viri boni. T. 1. c. 1362. A.
- Rectè, aut bene emere quomodo intelligitur. T. 5. c. 472. C. D.
- Recebre verbum quid significat in novi operis nuntiatione. Tom. 8. c. 544. A.
- Rector provinciae. T. 2. c. 77. E.
- Rector Ecclesiae, qui plebanus vulgo dicitur, Clericum unum sibi adjungere tenetur. T. 6. c. 968. A.
- Rectorem, & ducem suum multam brutam habent, quem sequuntur. T. 7. c. 14. D.
- Rectores provinciarum, fraude, vel ambitione creati, revocantur in curiam. T. 2. c. 717. A.
- Rectores provinciarum prohibentur emere. T. 7. c. 720. A.
- Rectores provinciarum quinam sint. T. 10. c. 853. B.
- Rectores Provinciarum a Principe fratres appellabantur. Ibid. C.
- Rectores Provinciae quos habeant suæ

- suæ jurisdictioni subiectos : Ibid. D.
 Rectoris Parochiani ordinatio ad iura Episcopalia pertinet . Tom. 6. c. 919. E.
 Rectorum Ecclesiarum quidam perpetui , alii temporales . Tom. 6. c. 883. C. D.
 Recuperatores quinam appellantur . T. 5. c. 210. A. B.
 Recuperatores de quibus causis cognoscebant . T. 7. c. 653. A.
 Recuperatores , seu iudices privati cognoscebant de maleficiis privatis . Ibid. A.
 Recuperatores erant iudices , qui olim a magistratibus dabantur . T. 9. c. 985. B.
 Recusari an possint magistratus . T. 9. c. 149. E.
 Recusari iudices qui possunt . T. 9. c. 1070. D. E.
 Recusari non poterat magistratus , & cur . Ibid. E. hodie potest recusari . Ibid. E.
 Recusatio quid . T. 6. c. 932. A.
 Recusatio iudicum proponi debet ante litem contestatam . Tom. 6. c. 929. B. qua fortè causa emergat post litem contestatam . Ibid. C.
 Recusatio , & repudiatio hereditatis quorumnam fit . T. 8. c. 989. C.
 Recusatio . Vide , Reiectio .
 Recusatio pro appellatione non cedit . T. 9. c. 1126. D. longè distat ab appellatione . Ibid. C.
 Recusatio iurisjurandi nullo modo permittitur favore fideicommissi . T. 9. c. 201. E.
 Recusatio , & appellatio in quo differunt , & in quo comparantur . T. 9. c. 147. B. C.
 Recusatio fieri non potest , nisi ante litem contestationem . T. 9. c. 1070. C. D.
 Recusatio quid fit . Ibid. D. ejus forma quæ . Ibid. D.
 Recusatio iudicis quando fit . T. 9. c. 147. C. D.
 Recusatio iurisjurandi . T. 9. c. 201. A. est confessio manifesta . Ibid. C.
 Recusatio iudicis dati . T. 9. c. 1126. C.
 An recusationis causa exponi debeat . T. 6. c. 945. C.
 De recusatione iudicum . Tom. 3. c. 233. D.
 Recusatione porrectâ eliguntur arbitri , apud quos lis disceptatur . T. 9. c. 149. B.
 Recusationes comparantur dilatoriis exceptionibus . Tom. 9. c. 147. C.
 Recusationum , sive remotionum causæ . Ibid. C. D.
 De recusationibus iudicum . Ibid. A. & seq.
 Qui recusat iudicem datum , cogitur eligere arbitros , & apud eos litigare . T. 9. c. 148. E.
 Qui recusatur , ei iudici libellus porrigitur . Ibid. C.
 Redactus dicitur a redigendo . T. 7. c. 1384. D.
 Redactus tenues colligemus . Ibid. D.
 Reddendi verbum significationem dandi habet , & contra verbum dandi etiam reddendi . Tom. 6. c. 40. A.
 Reddendi verbum etiam dandi significationem habet . T. 8. c. 555. D.
 Reddere aliud est , aliud dare . T. 6. c. 78. A. damus libenter , damus noltra , & reddimus inviti . Ibid. A.
 Reddere rationes quid . T. 8. c. 554. A.
 Reddere causas appellationis , vulgo *propofer les griefs* . T. 9. c. 801. B.
 Reddere pecuniam pœna non est , at de suo irrogare pœna est . T. 10. c. 531. C.
 Reddita , & redhibita res quando nam esse dicatur . T. 5. c. 961. A.
 Redditio cautionis pigneratitiæ est argumentum remissi pignoris . T. 6. c. 839. A.
 Reddituri verbum antiquum . T. 9. c. 812. B.
 Redemptio navis a piratis expugnata quomodo , & a quibus relui debeat . T. 5. c. 536. E.
 Redemptio , vulgo *rancon* . Tom. 9. c. 1322. B. C.
 Redemptio litis sœda est , & vetita multis legibus . T. 10. c. 878. E.
 Redemptio rei , vel litis alienæ conventa inter dominum , & procuratorem turpis est . Tom. 10. c. 990. A.
 Redemptionis jus , seu retractus . T. 9. c. 427. B.
 Redemptiones actionum an valeant . T. 10. c. 885. C.
 De redemptis ab hostibus . Tom. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1321. A. & seq.
 Redemptor partiarus . T. 9. c. 63. C. Vide , Politor .
 Redemptor , & conductor ferme idem . Ibid. C.
 Redemptor operis quis fit . T. 10. c. 1033. D.
 Redemptores , qui a republica munidas vias conduxerunt certo pretio . T. 5. c. 874. A.
 Redemptores qui olim , & qui nunc dicantur . T. 7. c. 825. C.
 Redemptores , sive emptores vocantur publicani , qui conducunt fiscalia . T. 7. c. 1290. E.
 Redemptores , qui suis cæmentis ædificant , statim cæmenta faciunt eorum , in quorum solo ædificant . T. 7. c. 315. B.
 Redemptores pro conductoribus , qui opus faciendum accipiunt . Ibid. B.
 Redemptores qui dicuntur . T. 9. c. 1183. B.
 Redemptores , & quod publicani vocabantur eo nomine . T. 9. c. 399. C.
 Redemptores litium . T. 9. c. 355. D. & c. 368. B.
 Redemptores litium quinam sint . T. 10. c. 651. D.
 De redemptoribus litium . Tom. 3. c. 212. A.
 De redhibenda re vendita ob morbum , aut vitium , quod emptor ignoravit . T. 5. c. 1193. A. B.
 Redhibere est verbum commune recipientis venditoris , & reddendis emptoris . T. 4. c. 1332. E.
 Redhibere est commune verbum emptoris , & venditoris . T. 7. c. 764. C.
 Redhibitio vitiosi mancipii intra sex menses fieri potest . Tom. 1. c. 394. C.
 Redhibitio tam propter vitium , quam propter morbum . Tom. 8. c. 571. B. C.
 Redhibitio quomodo fit . Tom. 9. c. 395. B.
 Redhibitio an veniat in actione ex empto . T. 10. c. 760. B.
 Redhibitio nonnunquam contipetur in actione quanto minoris . T. 10. c. 764. D.
 Redhibitio , & rescissio totius venditionis quandoque veniat in actionem venditi , & in actionem empti . T. 10. c. 1015. B.
 Redhibitio non est rei modicæ , etiam si vitiosa sit . T. 10. c. 1034. E.
 Redhibitio intra quod tempus fit in emptione , & in locatione . T. 10. c. 1044. C.
 Redhibitoria actio utrùm ex causa institoria veniat . T. 5. c. 432. A. B.
 Redhibitoria actio . T. 9. c. 395. B. & seq. Vide , Actio redhibitoria .
 Redhibitoria actio quænam fit . T. 10. c. 1030. D. qui hac actione agit , ad quid teneatur . Ibid. D. E.
 Redhibitoria actio civilis quænam fit . T. 10. c. 1031. D.
 Redhibitoria actio civilis multum differt ab ædilitia . Ibid. E.
 Redhibitoria actio an habeat locum in locationibus . T. 10. c. 1044. B.
 Redigere , aut conferre in commune quid propriè fit . Tom. 5. c. 613. A.
 Redimere pro reemere , vel reluere pignus . T. 6. c. 494. A.
 Redimicula quænam ornamenta . T. 3. c. 272. B.
 Redintegrandæ possessionis beneficium unde ducitur . T. 9. c. 1153. C. D.
 Redire dicitur legitima hereditas . Vide , Legitima hereditas .
 Reditu fundi legato , an heres possit vendere fundum . Tom. 5. c. 863. E.
 In reditu non sunt partus ancillarum . T. 9. c. 513. B.
 Reditum legans an videatur legasse usufructum . T. 7. c. 1313. C.
 Reditus , vel redactus quibus de rebus

- bus dici solent . T. 3. c. 105. A.
 Reditus per legatum datus morte legatarii finitur . T. 1. c. 806. B.
 Reditus fundi ex melle constat . T. 4. c. 894. C.
 Reditus, & ususfructus in quibusdam differant . T. 5. c. 863. D. E.
 Reditus an per omnia ususfructum imitentur, nec ne . Ibid. D.
 Reditus verbo quidam significetur . Ibid. E.
 Reditus prædiorum alia est ratio, alia reditus pecuniæ . T. 7. c. 1291. A. B.
 Reditus qui propriè dicantur . T. 7. c. 1290. C. D. & c. 1384. C.
 Reditus accipitur interdum pro usura . T. 7. c. 860. B.
 Reditus aliud, aliud ususfructus; ususfructus nomen juris, reditus nomen corporis . T. 7. c. 1384. E.
 Reditus legatus an finiatur morte legatarii . T. 7. c. 1385. B.
 Reditus non est servitus, & distat ab usufructu . Ibid. A.
 Reditus prædiorum a quibus præstentur . T. 7. c. 1390. D. E.
 Reditus unde dictus . T. 7. c. 1290. D. & c. 1384. C. D.
 Reditus an differat a pensione . T. 8. c. 1071. A.
 Reditus, partus, & fructus an differant . T. 9. c. 517. C. D.
 Reditus annuus non tollitur præscriptione triginta, vel quadraginta annorum . T. 10. c. 648. D.
 Reditus quid sit, & unde dicatur . T. 10. c. 1161. C. & c. 1261. E.
 Refectio ab eo, qui non est dominus, peti nequit . T. 4. c. 99. B.
 Refectio inutiliter postulatur a non domino . Ibid. C.
 Refectio an ad locatorem spectet; an verò ad conductorem . Tom. 5. c. 647. D.
 Refectio ædium fructuariorum an ad fructuarium ipsum etiam pertineat . T. 5. c. 646. E.
 Refectio an necessariorum rerum, aut voluptuariorum sit . Ibid. I.
 Refectus a reficiendo dicitur . T. 7. c. 1384. D.
 Referendarii qui sint . T. 2. c. 1048. D.
 Referre diem est anteferre, antevertere diem jubendo, ut partes in illum diem adsint . T. 4. c. 18. B.
 Referre, & recipere inter reos, vel in reis promiscuè dicimus . T. 9. c. 1417. A. B.
 Reficere aliud est, aliud restituere . T. 10. c. 318. E.
 Reformare quid . T. 9. c. 59. E.
 Reformare contractum quid . T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
 Reformatio possessionis . Tom. 9. c. 1104. D.
 Refugæ pœnarum majore pœnâ plectuntur . T. 3. c. 162. A. B.
 Refugæ pœnæ augetur pœna . T. 4. c. 848. E.
 De refugis ex opere metallico, & eorum pœna . T. 5. c. 1161. A.
 Refundi debent fructus victori
 giudice, qui eorum rationem non habuit . T. 10. c. 1239. D.
 Refutare, idest, renuntiare . Tom. 2. c. 1251. E.
 Refutationes, quæ & refutatoriarum partium preces . T. 3. c. 656. D.
 Refutatoriarum preces quando mitti debent post interpositam appellationem . T. 9. c. 1116. C.
 Refutatoriarum preces quæ sunt . T. 9. c. 1102. E.
 Refutatorii libelli quinam sint, & quare ita appellentur . Tom. 3. c. 656. D.
 Refutatorii libelli debent esse breves . T. 9. c. 1112. A.
 Regalia quæ sint . T. 2. c. 1325. E.
 Regalia quæ . T. 6. c. 1019. E. alienari non possunt . Ibid. E.
 Regere jura quando intelligatur . T. 1. c. 898. B.
 Regerendarii qui sint . T. 3. c. 454. C. D.
 Regesta in principiis numerorum, diversisque judiciis . Ibid. B. C.
 Regia lex unde nomen accepit . T. 8. c. 894. C.
 Regia lex . Vide, Lex Regia .
 Regiones urbis Romæ . T. 3. c. 35. D.
 Regiones suburbicariæ, & urbariæ . Ibid. E.
 Regna sunt jurisgentium . Tom. 1. c. 921. A.
 Regna per gladium, provincias per vexillum tradi . T. 2. c. 1233. D.
 Regni origo antiquior est, quàm dominationis universi populi, vel dominationis optimatum . T. 7. c. 31. D.
 Regnorum discretio . T. 7. c. 34. D.
 Regnum deferretur ei, cui gladius est acutior . T. 7. c. 32. B.
 Regradati menses . T. 2. c. 913. E. & c. 914. A.
 Regradatio pœnarum Ecclesiasticarum species . T. 2. c. 1092. A. B.
 Regradatio excommunicatione gravior est . T. 6. c. 967. D.
 Regressus non est a privatione ad habitum . T. 4. c. 914. E.
 Regula catoniana . T. 1. c. 343. C.
 Regula catoniana an ad hereditates pertineat . T. 3. c. 91. A.
 Regula catoniana de inutili legato . T. 1. c. 810. E. & c. 811. A.
 Regula catoniana ad ea legata non pertinet, quibus dies incertus adjicitur . T. 3. c. 511. B.
 Regula catoniana ad quæ pertinet propriè, & ad quæ non . T. 4. c. 385. D. & seq.
 Regula catoniana ad legata non pertinet in diem incertum relicta . T. 4. c. 385. E. & c. 386. A.
 Regula catoniana pertinet tantum ad ea, quæ a morte testatoris cedunt . T. 4. c. 1122. C.
 Regula catoniana, quæ vetat convalescere ea, quæ ab initio inutilia sunt, an locum habeat in libertatibus . Ibid. C.
 Regula catoniana in quibus legatis locum habet . T. 4. c. 1445. B. C.
 Regula catoniana quæ est . Tom. 4. c. 54. C. hæc ad libertates non pertinet . Ibid. C.
 Regula catoniana ad quænam legata pertineat . T. 4. c. 386. D. ad legata conditionalia non pertinet . Ibid. D. E. nec ad legem Juliam, & Papiam . Ibid. D.
 Regula catoniana ad jus antiquum pertinet, non ad leges novas . Ibid. D. hæc ad conditionales institutiones non pertinet . Ibid. c. 387. C. in quibus hæc locum habet . Ibid. C.
 Ex regula catoniana quod ab initio non valet, nec tractu temporis convalescit . T. 4. c. 382. E.
 Regula catoniana pertinet tantum ad stipulationes puras, non conditionales . T. 4. c. 263. D. conditionalia ex postfacto confirmantur . Ibid. D.
 Regula nulla est in jure civili, quæ non vitari possit aliquando parte aliqua . T. 4. c. 1421. B.
 Regula nulla est, quæ non perdat officium suum aliquando . T. 4. c. 4. C.
 Regula juris nulla est perpetua . Ibid. C.
 Regula juris, neminem sibi ipsi causam, & titulum possessionis mutare posse . T. 5. c. 716. D.
 Regula æquitatis cur structuræ Legisbiæ comparetur . T. 5. c. 916. D.
 Regula, Cujus est periculum nominis, sive contracti debiti, ejus etiam est compendium usurarum . T. 5. c. 495. A.
 Regula, Qui prior est tempore, non potior est jure, quibusdam in casibus fallat . T. 5. c. 772. E.
 Regula, Quod sit iniquum, eum, qui cum uno contraxit, in plures adversarios distingui, exemplis, & legibus ab auctore explicatur, & illustratur . I. 5. c. 428. D. E.
 Regula, Invito creditore aliud pro alio solvi non potest, ut in aliis, sic & in rebus, quæ numero, pondere, & mensurâ constant, locum habet . T. 5. c. 396. D.
 Regula juris, quoties refragatur æquitas naturalis, & desiderat mitigare rigorem juris, etiam si utar non impropiè, abuti tamen non licet . T. 5. c. 51. E.
 Regula catoniana est, Quod non valet ab initio, postea non convalescere . T. 6. c. 421. C. D.
 Regula catoniana pertinet ad jus antiquum tantum, quo hereditates, & legata deferuntur, & vires accipiunt, ex mortis testatoris tempore . Ibid. D. non autem pertinet ad jus novum, quo ex legibus Julia, & Papiæ hereditates, & legata deferuntur, non ex mortis testatoris tempore, sed ex apertis tabulis . Ibid. D.
 De regula catoniana lex 3. emendatur . T. 6. c. 192. B.
 Regula catoniana ad quæ legata non pertinet . T. 6. c. 255. B. C.
 Regula est jus civile, qua constitutum

- tum est, hereditatem adimi non posse. T. 6. c. 191. D. hæc regula non est regula juris, est enim falsa propositio. Ibid. D.
- Regula juris non servatur in testamento militari. Tom. 6. c. 182. E.
- Regula illa, Generi per speciem derogari, non est perpetuo vera. T. 6. c. 575. B.
- Regula catoniana ad quæ legata pertineat, Tom. 8. c. 693. A. & c. 789. E.
- Regula, Actio, quæ non incipit a defuncto, vel in defunctum, non incipit ab herede, vel in heredem. T. 8. c. 636. E.
- Regula omnis lubrica. T. 8. c. 656. E. & c. 738. C.
- Ex regula jus non est sumendum. T. 8. c. 657. C. & c. 738. E.
- Regula incerti incerta est, infiniti infinita. T. 9. c. 1074. E. & c. 1080. E.
- Regula catoniana cessavit, quamdiu lex Julia, & Papiæ de caducis voverunt. T. 9. c. 881. A. B.
- Regula catoniana an sit juris antiqui, vel novi. T. 10. c. 496. A.
- Regulæ derogat specialis constitutio, vel lex. T. 4. c. 1283. D.
- Regulæ, seu definitiones veterum Prudentum hæc libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.
- Regulæ etiam definitiones appellantur. T. 4. c. 4. C.
- Regulæ juris sunt præcepta juris, & quæ summæ regulæ juris dicuntur. T. 4. c. 411. B. C.
- Regulæ non sunt omnes leges, quæ sunt ex libris definitionum, sed notæ potius ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1423. A.
- Regulæ juris constituuntur ex iis, quæ fiunt plerumque. T. 4. c. 917. D. & T. 9. c. 143. C.
- Regulæ officia. T. 8. c. 656. C. D. & c. 738. A. B.
- Regulæ juris fiunt ex crebris constitutionibus. T. 10. c. 1251. E. & c. 1252. A.
- Regulam nullam esse perpetuam, sed omnem regulam perdere in plerisque causis officium suum, & vitari. T. 5. c. 27. C.
- Regulares qui dicantur. T. 6. c. 844. C.
- Regularum juris antiqui rationes non nimium diligenter inquirendas esse. T. 3. c. 494. C.
- In regularum libro emendata pleraque. T. 3. c. 502. C.
- Regulas, & definitiones rerum, & nominum in promptu habere periti est. T. 4. c. 20. C.
- Regulas juris antiqui varias Papianus accuratè interpretatus est in libris definitionum. Tom. 4. c. 1421. A.
- De regulis quibusdam juris. T. 3. c. 494. C.
- A regulis juris semper est cavendum, cum sint periculosa. T. 4. c. 671. A.
- Ex regulis juris levia argumenta ducuntur. Tom. 8. c. 657. E. & c. 739. A.
- Ex regulis jus constitutum non est, & cur. T. 8. c. 779. A.
- Rejectio, sive recusatio quibus olim verbis fiebat. Tom. 9. c. 148. B. C.
- Reisa, excursio militaris. Tom. 2. c. 1334. A.
- Relatio judicis quid. T. 6. c. 932. B.
- Relatio fit ante, vel post sententiam. T. 9. c. 1102. A. & seq.
- Relatio contraria fit veritati de refutatione relationis. T. 9. c. 1102. E.
- Relatio promittitur partibus, mittitur Principi. T. 9. c. 1103. A.
- Relatio plena. T. 9. c. 126. C.
- Relatio quid. T. 9. c. 1102. A. fit ab ipso iudice ad Principem ante sententiam. Ibid. A. ad relationem Princeps rescribit. Ibid. B.
- Relationis definitio. T. 1. c. 880. A. B. & T. 2. c. 508. A. B.
- Relationis verbo etiam apostoli significantur. T. 1. c. 529. C.
- Relationis jus quid. T. 9. c. 1102. C.
- Relatione res a minore iudicio ad majus iudicium, sive auditorium, sive cognitionem Principis transfertur. Ibid. A.
- Relationes fiebant ab ipso Principe. Ibid. C.
- Relationum, & consultationum differentia. T. 10. c. 791. E.
- De relationibus, & non de appellationibus tractat lex 12. de appellat. T. 4. c. 912. B.
- Relationibus est locus, cum appellationes non recipiuntur. T. 10. c. 792. B.
- De relationibus plura. Ibid. A. B. & seq.
- Relaxatio ab observatione iudicii. T. 9. c. 138. C. D.
- Releganda dotis formula. Tom. 1. c. 806. D. E.
- Relegandi verbum levius est, quam deportandi. T. 1. c. 1044. C.
- Relegandi jus non habet Consul. T. 4. c. 14. D.
- Jura relegandi, deportandi, confiscandi, damnandi in metallum, continentur mero imperio, nec possunt irrogari, nisi ab eo, qui lege datum est. T. 10. c. 385. C. D.
- Relegare pro deportare contra juris auctores. T. 1. c. 510. A. B.
- Relegare est potius, quam dare, si uxori dotem reddi jubeo. Tom. 7. c. 1137. A.
- Relegare, & relegari de quo sumuntur. T. 10. c. 1162. A. & c. 1166. A.
- Relegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D.
- Relegata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.
- De relegata dote. T. 7. c. 1167. B.
- Relegatio improprie, deportatio proprie dicitur exilium. Tom. 1. c. 1044. C.
- Relegatio non est deminutio, nec pœna capitis. T. 1. c. 1327. B.
- Relegatio ultimi supplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.
- Relegatio ex turpi causa semper infligitur. T. 1. c. 1327. B.
- Relegatio quælibet infamat. Ibid. B.
- Relegatio præter infamiam quasi irrogat exilium. Ibid. B.
- Relegatio infamiam solam graviorem. Ibid. B.
- Relegatio cadit in servum. T. 4. c. 1481. A.
- Relegatio dotis diem suum habet. T. 10. c. 90. A.
- Relegatio non est capitis deminutio. T. 4. c. 769. B.
- Relegatio an sit proprie pœna capitalis. T. 10. c. 571. D.
- Relegationis, ac deportationis discrimen. T. 1. c. 1238. D.
- Relegationes, & deportationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.
- Relegati similes absentibus. T. 1. c. 1033. C.
- Relegati bona ad tempus nulla ex parte publicari possunt. Tom. 4. c. 1408. E.
- Relegati a deportatis in quo distant. T. 5. c. 1161. B.
- Relegati, & deportati quoad confiscationem bonorum, quæ sit differentia. T. 5. c. 468. B. C.
- Relegati patres an liberos suos in sua potestate retineant. Tom. 8. c. 913. B. & an relegati liberi remaneant in potestate parentum. Ibid. B.
- Inter relegationem perpetuam, & temporariam differentia quæ. T. 4. c. 1408. E. deportatio est perpetua. Ibid. c. 1409. A.
- Relegatis sunt similes damnati ad tempus in opus publicum. T. 10. c. 732. C.
- Relegato ad tempus adimi bona. T. 3. c. 155. E.
- Relegatorum, & deportatorum discrimen. T. 1. c. 878. C.
- Relegatorum bona non publicari, nisi specialiter sententia adempta fuerint. T. 3. c. 154. B. C.
- Relegatum quid. T. 1. c. 806. E.
- Relegatum integrum statum retinere, dominium rerum suarum, & patriam potestatem. T. 1. c. 1239. B.
- Inter relegatum, & deportatum differentia quæ. Tom. 4. c. 226. B.
- Inter relegatum, & motum ad tempus differentia quæ. T. 4. c. 847. C.
- Relegatus quis proprie dicitur. T. 1. c. 878. D. & T. 4. c. 226. C.
- Relegatus in insulam capite non minuitur. T. 1. c. 417. B.

- Relegatus testamentum facere potest. Ibid. B. & T. 10. 1048. C.
- Relegatus ad bonorum possessionem admittitur. T. 1. c. 1327. B.
- Relegatus omnia bona retinet, præter ea, si qua ei adempta sint sententiâ judicis. T. 4. c. 1408. D.
- Relegatus libellum potest dare Principi, deportatus non item. T. 5. c. 1161. C.
- Relegatus an amittat familiam. T. 8. c. 16. D.
- Relegatus, qui in urbe morari non potest, an prohibeatur prædia in urbe possidere. T. 10. c. 306. D.
- Relevare possessiones tributis est beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
- Relevationem suarum possessionum ex Principis liberalitate nemo petat. T. 2. c. 698. A. B.
- Relevatorum collatio, ac de ejusdem jure. T. 2. c. 697. C. & seq.
- Relictum ei, qui non est in rerum natura, an pro non scripto habeatur. T. 7. c. 995. A.
- Relictum siquid sit sub conditione non faciendi, an expectetur mors ejus, cui ea conditio proposita est. T. 7. c. 944. E.
- Relictum quod est, si habetur pro non scripto, & onus, quod ei injunctum est, habebitur pro non scripto. T. 10. c. 686. E.
- Relictorum in testamento petitiocompetit, cum judicium defuncti fuit insuper habitum, omisso testamento, & ab intestato possessâ hereditate. T. 10. c. 323. B. C. non competit, cum judicium defuncti, id est, testamentum non fuit insuper habitum, sed non jure factum. Ibid. C. nec verò etiam competit, cum heres scriptus hereditatem repudiavit, & alius ab intestato eam possedit. Ibid. C.
- Religio rei accedens nova non dimissam possessionem non interrumpit. T. 1. c. 1185. B.
- Religio loca sacra commercio hominum eximit. T. 4. c. 255. E.
- Religio an revocari possit. Tom. 7. c. 1060. B.
- Religio loci religiosi quatenus se extendat. T. 7. c. 398. B.
- Religio quid. T. 7. c. 21. B.
- Religio erga Deum. Ibid. A.
- Religio erga Deum est ex jure gentium. T. 7. c. 12. E.
- Religio superveniens an possessionem interrumpat. T. 10. c. 512. D.
- Religionis vis major, quàm fidei datæ. T. 1. c. 937. A.
- Religionis judicantis frequens mentio in jure. T. 10. c. 917. B.
- Religione non occupatur locus. T. 4. c. 165. C.
- Religionum novarum auctores capite puniendi. T. 1. c. 502. E. & 503. A.
- Religiosa loca emptorem fundi non sequuntur, si modò in ea iter publicum pertranseat. T. 3. c. 614. D.
- Religiosa loca. Vide, Res religiosæ.
- Religiosa loca an impediunt servitutes. T. 7. c. 399. A.
- Religiosa loca, perinde ac sacra, nullius sunt. T. 10. c. 367. B.
- Religiosæ res, sanctæ, & sacrae alicujus sint. T. 8. c. 929. B.
- Religiosæ res, & sacrae an possint vindicari. T. 10. c. 949. D.
- Religiosum locum scientes possidere non possumus. T. 8. c. 293. D.
- Religiosus locus quomodo fit. T. 1. c. 62. A. & T. 7. c. 398. A. & T. 8. c. 293. D.
- Religiosus locus an vendi possit. T. 1. c. 61. E.
- Religiosus homo, inquit Seneca, & sanctus fideicommissa tueri solet. T. 4. c. 1302. A. an perceptione secundi fideicommissi perimatur primum ex testamento relictum. Ibid. A.
- Religiosus locus. Vide, Locus.
- Religiosus locus, licet solus specialiter vendi non possit, cum universitate tamen, cum fundo toto potest vendi. Tom. 6. c. 659. C. D.
- Religiosus locus non est in commercio hominum. Tom. 7. c. 398. A.
- Religiosus quatenus fiat locus. T. 8. c. 936. C.
- Relinquere est morientium, dare viventium magis. T. 4. c. 517. C.
- Relinquere, & dare in quo differunt. T. 9. c. 474. A. B.
- Relinquere est morientium. Ibid. A.
- Relinqui rectè an possit, quod reverà debetur. Tom. 10. c. 1104. E.
- Relinquimus, quod asportare nobiscum non possumus. T. 4. c. 517. E.
- Relinquimus necessariò, damus libenter. T. 9. c. 474. A.
- Relinquo, instituo, & substituo, hæc verba neque sunt directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
- Relinquo, & commendo, an hæc verba fideicommissum faciant. T. 7. c. 1209. B.
- Reliqua colonorum. T. 3. c. 17. A.
- Reliqua colonorum quæ sunt. T. 4. c. 1112. D. & Tom. 10. c. 1161. B.
- Reliqua, quæ per consequentias emptionis propria sunt, quæ sint. T. 7. c. 742. C. D.
- Reliqua. T. 9. c. 377. C. & seq.
- Reliqua item actorum quænam sint. T. 10. c. 1161. B.
- Reliquæ partis appellatione integrum continetur. T. 7. c. 1442. A.
- Reliquationes quidnam sint. T. 10. c. 1162. D.
- Reliquator pariatori opponitur. T. 1. c. 1515. C.
- Reliquiarum mortui in alium locum translatio a Principe imperari debet. T. 4. c. 945. A.
- A reliquis colonorum exacta, & condita separantur. T. 4. c. 1112. E.
- An reliquorum legato contineantur etiam pecuniæ, quas coloni sunt reliquati. T. 4. c. 1112. E.
- Reliquorum appellatione omnes continentur. T. 7. c. 1441. E.
- Reliquorum appellatione universos contineri. T. 8. c. 555. E.
- Reliquorum petitio, les arrerages. T. 9. c. 425. C.
- Reliquum, quod superest de pecunia in funus legata, puta, si minus, cui legatum impenderit, quàm lege, an lucro cedat heredum, an cui legatum. T. 6. c. 734. C. D.
- Reluere, repignorare, quid significat hæc verba. T. 9. c. 1237. B.
- Remancipata quæ. T. 8. c. 599. C.
- Remedia plura an exigant plures pœnas. T. 5. c. 32. E.
- Remedia delictorum an sint pœnæ. Ibid. E.
- Remedia juris sunt stipulationes. T. 9. c. 1250. D.
- In remediis prætoriiis, quibus obligatio tollitur, factum versatur, in civilibus verò jus. T. 4. c. 142. B.
- Remediis juris non debemus abuti ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.
- Remiges. T. 9. c. 304. C. D.
- Remmia lex. Vide, lex Remmia.
- Remmius Palæmon. Vide, Quintus Remmius.
- Remissio quid. T. 1. c. 854. D. & T. 3. c. 8. C. & T. 9. c. 31. B.
- Remissio pignoris an sit intercessio. T. 1. c. 1301. C. & T. 4. c. 651. D. & T. 9. c. 324. E. & T. 10. c. 433. E.
- Remissio pignoris resolvit pignus jure exceptionis. T. 1. c. 1301. D.
- Remissio pensionis colono interdum datur propter sterilitatem anni. T. 4. c. 1006. B.
- Remissio minoris quantitatis non est remissio majoris. T. 5. c. 79. E.
- Remissio pecuniæ habetur creditoris consensu. Tom. 6. c. 537. E. & c. 538. A.
- Remissio non est necessaria post satisfactionem de opere restituen-do. T. 6. c. 292. C. D.
- Remissio Prætoris sequi solet satisfactionem de opere restituendo. Ibid. C.
- Remissio fit pacto. T. 9. c. 31. B.
- Remissio est facti, repudiatio juris. Ibid. B.
- Remissio aliud, aliud repudiatio. Ibid. A. B.
- Remissio pignoris. T. 9. c. 325. C.
- Remissio hoc tantum remittit, in quo non tenuit nuntiatio. T. 10. c. 256. B.
- Remissio utilis est, si usufructuarius vicino novum opus nuntiaverit. T. 10. c. 260. C. Juliani circa id sententia. Ibid. C.
- Remissio pignoris non est donatio, nec intercessio. T. 4. c. 651. D. & T. 10. c. 643. C.
- Remissio, facta ex una causa, non videtur facta ex alia. T. 10. c. 644. A.

- Remissio quid sit, tum de nuntiatione novi operis agitur. Tom. 10. c. 1170. D.
- Remissionis vicem obtinet satisfactio. T. 4. c. 94. A.
- De remissionis Prætoris beneficio. T. 6. c. 292. C.
- Remissionis genera duo. T. 9. c. 24. E.
- Remissionem pignoris uni debitori factam mulieri non nocere adversus alios, qui eandem rem mulieri obligarunt ex eadem, aliave causa. T. 9. c. 325. C.
- Remissionem pignoris factam ex una causa non porrigi ad aliam. Ibid. C.
- Remissionem veniæ crimina, nisi femel commissa, non habent. T. 10. c. 823. E.
- Remissionem, quam locator indulget conductori ob sterilitatem unius anni, an sequentibus annis, si contingit ubertas, possit revocari. T. 10. c. 877. E. & c. 878. A.
- Remissione majoris summæ minor summa remittitur. T. 5. c. 79. D.
- Pro remissione pignoris est consensus creditoris pigneratitii, T. 6. c. 531. B.
- De remissione pignoris. T. 9. c. 325. C. & c. 1227. A. & seq.
- De remissionibus. T. 3. c. 8. C.
- Remittere unusquisque potest, quod sui causâ sibi cavet. T. 4. c. 970. A.
- Non remittere, & inutiliter remittere an sint paria. T. 10. c. 256. C.
- Remotionum causæ. T. 9. c. 147. C. D. Vide, Recusationum causæ.
- Qui removetur ab officio, & administratione tutelæ ob inertiam, & simplicitatem, non fit infamis, sed cui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
- Remuneratio non est propriè liberalitas. T. 8. c. 804. C.
- Remunerationem non esse donationem, unde constet. Ibid. C.
- Remunerationes. Vide, Lex Cincia.
- Renovato matrimonio tacita dos non renovatur. T. 4. c. 979. C.
- Rente constituere a prix d'argent, quid. T. 9. c. 487. C.
- Rentes fondere quid. Ibid. C. D.
- Renuntiare est testato denunciare. T. 7. c. 513. C. D.
- Renuntiare liti. T. 9. c. 47. A. Vide, Lis.
- Renuntiare liti quando videtur actor. Ibid. A.
- Renuntiare unicuique licet juri suo. T. 9. c. 58. A.
- Renuntiare quisque potest suo juri. T. 9. c. 375. A.
- Renuntiasse legitimæ hereditati non videtur, qui hereditatem non vindicavit ex testamento. T. 9. c. 974. A.
- Renuntiasse non videtur libertinitati, qui contendit, se esse ingentum. Ibid. A.
- Renuntiatio intemptiva societatis ipso jure in æstimationem venit. T. 5. c. 487. B.
- Renuntiatio mandati quando fieri debet. T. 5. c. 472. B.
- Renuntiatio societatis tempestivè facta quid efficiat. T. 5. c. 484. E.
- Renuntiatione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D. tollitur etiam querela inofficiosi testamenti. Ibid. D.
- Renuntiatio ejus, quod lex mihi dedit non tam meâ causâ, quam alienâ frustra fit. T. 9. c. 375. B.
- Reparare merces. Tom. 1. c. 1241. C.
- Reparare pro emere. T. 10. c. 548. D.
- Reparatio duplex. T. 1. c. 535. A.
- Reparatio denuntiationis. Tom. 9. c. 132. A.
- Reparationis dandæ ratio. Tom. 3. c. 331. E.
- Repedia, repodia, vel repotia. T. 3. c. 483. D.
- Repellers legatum est verbum commune legatarii, & heredis. T. 6. c. 372. D.
- Repellere pro repudiare. Ibid. E.
- Ex repertorio heres non tenetur creditoribus defuncti supra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. B.
- Repertorium omnium bonorum si factum sit ab herede, non tenetur heres supra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.
- Repetere ad res consumptas, petere ad exstantes refertur. Tom. 5. c. 387. E.
- Repetere propriè condicere est apud jurisconsultos, non vindicare. Ibid. E.
- Repetere ab alio, quod mihi alius debet, id est, *clarigare*. Tom. 9. c. 1327. E.
- Repetitio soluti ex causa judicati non est. T. 4. c. 1326. D.
- Repetitio ejus, quod superest, quando non est. T. 4. c. 877. C.
- Repetitio dati quando locum habet. T. 5. c. 503. B.
- Repetitio an, & quando confirmet inutilia legata. T. 7. c. 1005. E.
- Repetitio pro conditione indebiti accipitur. T. 7. c. 1468. B.
- Repetitio fructuum consumptione perimitur, & acquisitio consummatur. T. 10. c. 100. D.
- Repetitio quo casu competat. T. 10. c. 422. E.
- Repetitio quando sumitur pro conditione indebiti. T. 10. c. 600. E.
- Repetitioni favere in re dubia melius est, quam adventitio lucro. T. 7. c. 1458. A.
- Repetitioni hujus, quod quis aleâ amisit, vel præstitit, nulla obstat exceptio temporis, nisi quinquaginta annorum. T. 10. c. 949. C.
- Repetitur inutiliter, quod non amittitur. T. 4. c. 432. E.
- Repetundarum reus quis dicitur, & ut punitur. T. 1. c. 874. D. E. & T. 2. c. 608. C. D.
- Repetundarum crimen vicennio tollitur. T. 2. c. 608. E.
- Repetundarum actio morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
- Repetundarum reus consulatum petere prohibebatur. T. 4. c. 858. D.
- Repetundarum lex Julia. T. 9. c. 1453. A. & seq.
- Repetundarum iudicium quo tempore finitur. T. 9. c. 1454. A.
- Repetundarum crimen est crimen captarum pecuniarum. Ibid. C.
- Repetundarum crimen exercetur post depositam tantum administrationem, excepto uno casu. T. 9. c. 1453. C. D.
- Repetundarum reus Catilina. Vide, Catilina.
- Lege Juliâ repetundarum quinam teneantur. T. 10. c. 728. C.
- De repetundis lex Julia in provinciis tantum locum habuit. T. 9. c. 1453. C.
- Repignerare. Vide, Reluere.
- Replicatio est telum, & adminiculum actionis. T. 4. c. 1354. A.
- Replicatio, & exceptio datur jure prætorio. T. 4. c. 248. A.
- Replicatio in actionibus in factum, & Publiciana contra exceptionem datur. T. 6. c. 47. D. E.
- Replicatio quando datur contra exceptionem rei judicatæ. Ibid. D. E.
- Replicatio; quæ prima facie iusta est, an nocere possit. Tom. 8. c. 1127. C.
- Replicationis definitio. T. 1. c. 857. A.
- Replicationem doli appositam iudicium bonæ fidei facere, & commentum fraudis repellere. T. 9. c. 1243. A.
- Replicatione an jus exceptionis resolvatur. T. 1. c. 281. B.
- De replicatione doli. T. 9. c. 1246. B.
- Replicationes ex pactis jure prætorio dantur. T. 1. c. 1383. E.
- Replicationes sunt subsidia actorum. T. 9. c. 1246. C.
- De replicationum formulis. T. 3. c. 134. C. D.
- Replumbata vasa. T. 3. c. 358. B. C.
- Repotia est *ῥεποτία*, id est, repetitio. T. 3. c. 483. D.
- Repotia quid. Tom. 9. c. 504. E. & c. 505. A.
- Reprehensio domini sola utrum possit purgare vitium rei furtivæ. T. 5. c. 723. D.
- Repræsentatio dotis species est donationis. T. 2. c. 1080. B.
- Repræsentatio quid propriè sit. T. 1. c. 1352. B.
- Repræsentationis jus habet tantum locum in successione ab intestato, non in substitutionibus. T. 1. c. 663. D. E.
- Repræsentationis tres tantum casus. T. 2. c. 434. E. & c. 435. A.
- Repræsentationis commodum legatum

- to inest. T. 4. §. 412. C.
 Repræsentationis jus. T. 9. §. 472. D.
 Repræsentationi locus non est ultra fratrum filios. T. 2. c. 434. D. & seq.
 De repræstandi verbo. T. 3. c. 384. C.
 Repromissio sola quando sufficiat. T. 5. c. 657. C.
 Repromissio quid. T. 6. c. 9. D.
 Repromissio est cautio sine fidejussore. Ibid. D.
 Repromissio quid significat. T. 7. c. 896. C.
 Repromissio respectu novi operis quid sit. T. 10. c. 1192. A.
 Repromissio an semper sequatur remissionem eodem respectu. T. 10. c. 1192. B.
 Repromissionis verba quæ sint. T. 3. c. 45. C.
 Repromissiones judiciales an remissæ intelligantur. T. 9. c. 1188. A.
 Repromittendi verbo quid comprehendatur. T. 10. c. 114. D.
 Repromittere, & jurato promittere diversa sunt. T. 1. c. 736. A. B.
 Repromittere, & satisfacere quomodo differant. T. 5. c. 655. E. & 656. A.
 Repromittere secundum nostrum idioma quid sit. T. 5. c. 874. C.
 Repudiamus non nisi quæ nobis delata sunt. T. 7. c. 1442. C.
 De repudianda bonorum possessione. T. 9. c. 676. A. & seq.
 De repudianda, vel abstinenda hereditate. T. 9. c. 784. D. & seq.
 Repudiandæ bonorum possessionis tempora præscripta sunt. T. 9. c. 676. A. & seq.
 Repudiandi verbum est amittendi species. T. 1. c. 1005. C.
 Repudiandi, & omittendi differentia. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
 Repudiandi verbum alienum est a suis. T. 9. c. 919. C.
 Repudiando pater se fraudat, non filium; dominus repudiando, se, & servum fraudat. Tom. 10. c. 684. D.
 Repudiantur delata, non acquisita. T. 4. c. 1267. C.
 Repudiare, & pacisci differunt. T. 1. c. 936. B.
 Repudiare, & recusare diversa sunt. T. 1. c. 447. D.
 Repudiare testamentum. T. 3. c. 178. C.
 Repudiare, & adire sunt verba juris civilis. Tom. 4. c. 469. D. & T. 6. c. 250. D.
 Repudiare, & recusare differunt. T. 8. c. 660. A.
 Repudiare bonorum possessionem non potest procurator meus sine mea voluntate. T. 8. c. 200. A.
 Repudiare non potest pater delatam bonorum possessionem per filium familias. T. 8. c. 201. B. dominus repudiare potest per servum. Ibid. B.
 Repudiare, & adire sunt antitheta, sicut miscere se, vel immiscere se, & abstinere se. T. 9. c. 919. B.
 Repudiare testamentum quid. T. 9. c. 928. A.
 Repudiare nemo potest quod adquisivit suo jure. Tom. 9. c. 785. A.
 Repudiare suam bonorum possessionem unusquisque potest, alienam non potest. Tom. 10. c. 785. B. C.
 Repudiari an possit, quod adquisitum est. T. 6. c. 213. B.
 Repudiatio hereditatis quid. T. 1. c. 802. B.
 Repudiatio hereditatis ubi; & in quo loco fieri debeat. T. 5. c. 763. A.
 Repudiatio hereditatis quando locum habeat. Ibid. B. C.
 Repudiatio domini facta post manumissionem servo non nocet. T. 6. c. 232. D.
 Repudiatio heredis ex asse scripti irritum facit testamentum. T. 6. c. 176. B.
 Repudiatio hereditatis paternæ non aufert emancipato prælegati petitionem. T. 6. c. 250. C.
 Repudiatio quomodo fit. Tom. 7. c. 1146. D.
 Repudiatio, five sera, five præmatura sit, non valet. T. 7. c. 1442. E.
 Repudiatio quid. T. 9. c. 31. B.
 Repudiatio fit in jure. Ibid. B.
 Repudiatio quando est nullius momenti. T. 9. c. 787. B. C.
 Repudiatio est juris, remissio facti. T. 9. c. 31. B.
 Repudiatio aliud, aliud remissio. Ibid. A. B.
 Repudiatio bonorum possessionis fieri debet solenniter in jure. T. 9. c. 676. B.
 Repudiatio quid. T. 9. c. 784. D. in jure fieri debet. Ibid. D. apud Prætores, vel Præsides. Ibid. D.
 Repudiationis, & abstentionis idem est effectus. T. 6. c. 250. C.
 Inter repudiationem, & abstentionem differentia quæ. T. 4. c. 583. B.
 Repudiationem perfici unius voluntate, hanc non obligare nos alteri. T. 7. c. 1442. C.
 Repudiatione possessionis bonorum locum fieri successori statim, licet ei, qui repudiavit, tempora petendæ bonorum possessionis nondum præterierint. T. 8. c. 202. E.
 De repudiatione hereditatis, seu possessionis bonorum delatæ. T. 8. c. 199. E. & c. 200. A. & seq. & T. 9. c. 676. A.
 De repudiatione hereditatis. Vide, Hereditatis repudiatio.
 De repudiato legato. T. 7. c. 646. C.
 Quod repudiatum est semel, cum delatum esset, peti, aut vindicari non potest. T. 6. c. 213. D.
 Repudiatam ab alio jure dicimus, sed non repudiatam, & damnatam adulterii. T. 9. c. 1398. E.
 Qui repudiavit semel, rursus ad ea bona, quæ repudiavit, reverti non potest. T. 9. c. 785. A.
 Repudia primus Domitianus permittit. T. 2. c. 333. A. B.
 Repudii certæ causæ. T. 2. c. 1070. C.
 Repudii formula. T. 2. c. 333. A. & c. 1072. C.
 Repudii, seu divortii libellus per libertum mittebatur. Tom. 3. c. 210. A.
 In repudio claves mulieri adimebantur. T. 2. c. 1072. C.
 Repudio missio, an, & quando vir, & mulier possint contrahere matrimonium. T. 10. c. 675. B.
 Repudiorum nomen generale est. T. 2. c. 333. A.
 Repudium quid a divortio distet. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A.
 Repudium primum quando factum, & qua ex lege repudia fiant. T. 3. c. 23. B. C.
 Repudium mittitur per nuntium, aut per libellum conjugum datum, missumve ad domum ejus. T. 2. c. 1072. C.
 Repudium quibus ex causis viro in uxorem permittitur, iisdem in virum uxori. Ibid. C. & seq.
 Repudium si sine causa vir, & uxor miserint, in monasterium detrudantur. T. 2. c. 1073. A.
 Repudium nisi meritis ex causis non mittitur. T. 2. c. 1072. D.
 Repudium. Tom. 2. c. 332. E. & c. 333. A. & c. 1072. C. & seq.
 Repudium, & divortium differunt. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A. & T. 5. c. 1198. B. & T. 8. c. 563. A. & c. 618. B. & T. 9. c. 536. E.
 Repudium generale nomen est, & ejus species duæ. T. 9. c. 536. E. idem nomen aliàs generaliter, aliàs specialiter accipitur. Ibid. E. adoptionis duæ species. Ibid. E.
 Repudium quid. T. 9. c. 536. E. est inter maritos, & sponso. Ibid. E. est contractus. Ibid. E. fit per libellum missum ad domum ejus, qui repudiatur, vel per nuntium. Ibid. E. quibus verbis fiebat. Ibid. c. 537. A.
 Repugnancia L. 81. ff. de furr. & L. 4. §. ult. ff. ad L. Jul. peculat. quæ. Tom. 4. c. 843. C. D. quam distinctione hic utendum. Ibid. D.
 Reputare; compensare, & deducere, in quo differunt hæc verba. T. 4. c. 736. C. hodie ex constitutione Justiniani nihil discriminis est inter deducere, & compensare. Ibid. c. 737. A.
 Reputaciones ἐπινοήματα. Tom. 1. c. 1001. C.
 De reputationibus, quæ minori potenti restitutionem in integrum imputantur. T. 10. c. 909. B.
 De

De requirendis, vel absentibus dam-
nandis . T. 1. c. 876. D.
Requirendorum reorum quod tem-
pus datur . Tom. 9. c. 1466.
B.
Res civiles quæ sint . T. 2. c. 668.
A.
Res omnes non ali sine elementorum
potestate, neque crescere, neque
se tueri . Tom. 1. c. 1085. E. &
c. 1086. A.
Res per quas personas adquirantur.
T. 1. c. 92. A. & seq.
Res sacræ nullo tempore adquirun-
tur . T. 1. c. 82. B.
Res incorporales in jure cedi pos-
sunt . T. 1. c. 327. E.
Res mobiles furto subripi, immo-
biles vi possideri possunt . T. 1.
c. 1116. D.
Res mobiles non nisi præsentis man-
cipari possunt . Tom. 1. c. 327.
C.
Res dominica, & res privata . T. 2.
c. 873. E.
Res creditæ . T. 1. c. 381. C.
Res dubia, sive ambigua, quæ sit.
T. 1. c. 810. C.
Res judicata. Tom. 1. c. 475. E. &
c. 476. A.
Res mortua, & res occisa . T. 3.
c. 240. A. B.
Res omnes aut mancipi sunt, aut
nec mancipi . T. 1. c. 327. A.
Res omnes vel sunt in patrimonio,
vel extra patrimonium . Tom. 1.
c. 57. C.
Res sacræ, religiosæ quænam dicantur.
T. 1. c. 61. E.
Res sacræ alienari, vel obligari
prohibentur constitutionibus Ju-
stiniani Imperatoris . Ibid. E.
Res judicata aliquando ipso jure ac-
tionem perimit . T. 3. c. 645.
B.
Res sacra, religiosa, publica, & quæ
dominio nostro excepta est, an in
stipulationem deduci possit . T. 1.
c. 200. B.
Res extinctæ qua ratione vindican-
tur a furibus, vel aliis possessori-
bus . T. 1. c. 67. C.
Res sanctæ divini juris . T. 1. c. 61.
D.
Res furtiva, & vi possessa quænam
maximè dicatur . T. 3. c. 697. A.
B.
Res hostiles occupanti cedunt, nec
sunt publicæ . T. 3. c. 95. C.
Res destituta . T. 1. c. 365. C.
Res, sive lis, negotium, aut res,
negotium, aut lis . T. 1. c. 955.
D.
Res munis, idest, communis . T. 3.
c. 235. C. D.
Res inter alios gesta absentibus non
nocet . T. 2. c. 507. D.
Res privata, & dominica idem est .
T. 2. c. 873. E.
Res judicata prætextu ἀναλογισ-
µῶν, idest, computationis, inlau-
rari non potest . T. 2. c. 501. C.
D.
Res aliena, & res heredis in quo

differunt . T. 4. c. 535. C.
Nulla res est, cujus possessionem quis
adipiscatur, nisi concurrat corpus,
& animus . T. 4. c. 625. C.
Res immunis a vectigalis præstatio-
ne . T. 4. c. 1368. D.
Res, quæ invitâ uxore alienari non
possunt . T. 4. c. 1372. D. E.
Omnis res tanti est, quanti a do-
mino æstimatur . Tom. 4. c. 587.
E.
Res ab alio apud eundem judicem
peragi potest . Tom. 4. c. 1391.
C.
Res non facit heredem, sed nomen,
& titulus heredem facit . Tom. 4.
c. 222. D.
Res, quæ cujusque propria est, ejus
fieri amplius non potest . Tom. 4.
c. 554. A.
Res libera . Vide, Libera res .
Res transactione finitâ nihil perti-
net ad arbitrum, seu judicem .
T. 4. c. 899. D.
Res furtiva usucapi non potest, nisi
redierit in potestatem domini .
T. 4. c. 544. D.
Res aliena per damnationem potest
legari, non per vindicationem .
T. 4. c. 530. D.
Res aliena voluntate domini potest
pignori obligari, & dari . T. 4.
c. 569. B.
Res eadem sæpius dari non potest,
quantitas verò potest . Tom. 4.
c. 441. B. C.
Res furtiva vendi non potest, res
aliena vendi potest . T. 4. c. 246.
B.
Res incorporalis non usucapitur .
T. 4. c. 118. C.
Res præsens quæ dicitur . Tom. 4.
c. 243. A. B. & quæ absens. Ibid.
B. res præsens pro oblata habetur.
Ibid. C. D. absens verò res pro
non oblata . Ibid. D.
Res incorporales nec possessionem
recipiunt, nec usucapionem . T.
4. c. 637. E.
Res inter alios judicata quando
aliis nocet, & quando non . T. 4.
c. 569. B. C.
Res judicata contra heredem scri-
ptum, & contra testamentum le-
gataris, & fideicommissariis no-
cet . T. 4. c. 606. B.
Res judicata nocet ei, qui a victo
causam habet . T. 4. c. 571. A.
Res litigiosa pignori potest . T. 4.
c. 151. C.
Res mobilis pro diviso possideri non
potest . T. 4. c. 118. C. navem
dividere est perdere, ut refert
Cassellius . Ibid. C.
Res data parit obligationem, red-
dita verò liberationem . Tom. 4.
c. 996. B. C.
Res inter alios judicata aliis non
proficit . T. 4. c. 884. C.
Res judicata inter debitorem, &
extraneum de dominio fundi pro
extraneo contra debitorem an
creditori noceat . T. 4. c. 1306.
E. hoc loco duo excipiuntur ca-

sus . Ibid. c. 1307. A.
Res judicata pro veritate habetur ;
T. 4. c. 843. A. & c. 1198. E.
Res mea pignori mihi esse non pos-
test . T. 4. c. 1289. B.
Res lucrativæ . Vide, Lucrativæ .
Res duæ sibi invicem causæ esse
nequeunt eodem modo . Tom. 4.
c. 381. E. & c. 382. A.
Res mobiles eatenus possidentur ;
quatenus sub custodia nostra sunt,
easque apprehendere possimus .
T. 4. c. 620. E. & c. 621. A.
Res venales in foro ad ἀγορανοµῶν
pertinent, cura viarum, & ope-
rum publicorum ad ἀστυνοµῶν . T.
4. c. 1503. D. & c. 1504. A. B.
Res quædam sunt munes, quædam
immunes a vectigalis præstatione .
T. 4. c. 1368. D.
Res quasdam qui alteri dedit in ci-
vitatem, ut ad alium perterret, id
non fecit, sed retinuit, quæritur,
utrùm iste actione furti, vel man-
dati teneatur . T. 4. c. 842. C.
Res ab Episcopis judicatas ad effe-
ctum perducere debent Præsides,
& apparitores eorum, teste So-
zomeno . T. 4. c. 838. A.
Res ambiguarum præsumptionibus ju-
stis explicantur . Tom. 4. c. 987.
E.
Res cognitionis, quæ Principis sunt,
separantur ab iis rebus, quæ sunt
jurisdictionis, & juris ordinarii,
quæ ad magistratum pertinent .
T. 4. c. 831. A.
Res a conjugum alterutro quare
amoveri, non furto auferri dicatur .
T. 5. c. 569. E.
Res si perierit ante moram debito-
ris, an creditori pereat . Tom. 5.
c. 412. A.
Res si perierit post diem constitu-
tum, & sit mora debitoris, perit
debitori . T. 5. c. 411. D.
Res singulæ hereditariæ an sint
partes hereditatis . Tom. 5. c. 81.
C.
Res sua quænam propriè dicatur .
T. 5. c. 504. C.
Res suas nemo vendere cogitur, &
æstimationem earum etiam im-
mense pretio facere potest . T. 5.
c. 570. D. E.
Res sub custodia nostra esse quomo-
do intelligatur . T. 5. c. 715. C.
Res una, & summa, quæ in peti-
tionem deducta est, invito acto-
re, an dividi, & scindi possit .
T. 5. c. 3. D.
Res mobiles an pro diviso possideri
possint . T. 5. c. 303. A.
Res mobiles an, & quæ divisionem
recipiant . Ibid. A.
Res magis in stipulatione dotis,
quàm verba intuenda sunt . T. 5.
c. 550. C.
Res judicata utrùm, & quando de-
bitorem liberet . T. 5. c. 152. C.
D.
Res mea si a me empta fuerit, ut
aliena, an ad me, ut furtiva
rediisse, & vitium furti purga-
tum

- tum esse dici possit . T. 5. c. 726. B. C.
- Res, quæ sæpius in sua initia redigi possunt, ea materiæ potentia victa, nunquam vires ejus effugiunt. T. 5. c. 426. A.
- Res, quæ mea est, ampliùs mea fieri non potest. T. 5. c. 467. A.
- Res, quæ in potestatem servi rediit, an in potestatem domini rediisse videatur. T. 5. c. 723. E.
- Res quæ sitæ in matrimonio ne sint communes, an caveri possit. T. 5. c. 449. D.
- Res, quas prædones abstulerint, ex locato conducto quis perdere cogatur. T. 5. c. 529. E.
- Res, quæ tempore perituræ sunt, qua ratione conservandæ. T. 5. c. 774. A. B.
- Res quænam in bonis esse dicatur. T. 5. c. 102. C.
- Res, quæ usu consumuntur, in abusu esse videntur: nam earum usus abusus, sive consumptio est. T. 5. c. 391. A.
- Res, quæ apud filium familias, aut servum deposita est, qua actione peti possit. Tom. 5. c. 779. E. & c. 780. A.
- Res sacræ, sanctæ, religiosæ impretriabiles sunt. T. 5. c. 386. D.
- Res inventa utrum fiat ejus, qui invenit, si non est alterius. T. 5. c. 454. C.
- Res inanis esse an possit. Tom. 5. c. 155. A.
- Res in eum casum incidere, a quo incipere non potest, quandonam dicatur. T. 5. c. 546. D.
- Res incorporalis, quæ intelligi potest, tangi non potest, nec cerni. T. 5. c. 17. B.
- Res in stipulationem deducta si perierit ante moram, num promissor liberetur. T. 5. c. 594. A.
- Res immobiles an celari, aut occultari possint. T. 5. c. 374. A.
- Res judicata quare a nulla re abhorreat magis, quàm a retractatione, & rescissione. T. 5. c. 72. E.
- Res mobilis pupilli an ufucapi possit. T. 5. c. 725. E.
- Res incorporales an usucapionem, an verò possessionem recipiant. T. 5. c. 733. D.
- Res malè judicata utrum naturalem obligationem, aut vinculum juris gentium solvat. Tom. 5. c. 941. B. C.
- Res mobiles in dotem datas vendendas esse suadet auctor, ut faciliùs pretium earum soluto matrimonio restitui possit. Tom. 5. c. 566. A.
- Res præsens dicitur, quæ in domo nostra est, licet non inveniatur, quia inveniri potest, si diligenter perquiratur. T. 5. c. 714. C.
- Res immobilis pupilli, aut res soli an ufucapi possit. T. 5. c. 725. E.
- Res mutuo datæ tantum an in constitutum venire possint. Tom. 5. c. 397. A.
- Res mobiles quænam contineant. T. 5. c. 714. C.
- Res postumi an ufucapi possit. T. 5. c. 726. A.
- Res projectæ in mare levandæ navis causâ quomodo æstimentur. T. 5. c. 534. B. C.
- Res pro parte an rectè possit restitui. T. 5. c. 843. E.
- Res pupilli quandonam melior fieri dicatur. T. 5. c. 742. A.
- Res, quæ non est præsens in loco, ubi de illa agitur, in quo loco restituenda sit. T. 5. c. 282. E. & c. 283. A.
- Res, quæ in mutuum veniunt, sunt quæ non corpore, quod habent, censentur, & valent, sed numero, pondere, & mensurâ constant, ultra quas mutuum vagari nequit. T. 5. c. 393. C.
- Res, quæ corpore valent, an in specie eadem restitui debeant. T. 5. c. 396. D. E.
- Res, quæ locatur, vulgo non æstimatur. T. 5. c. 450. D. E.
- Res in solutum data loco pretii an impediatur, quominus emptio venditio sit. T. 5. c. 499. E.
- Res jactæ in tributione servatarum rerum rescipiuntur, reparantur, & recreantur. T. 5. c. 538. B.
- Res jactas in mari apprehendens, aut vi fluminis adactas ad litus occupans lucrandi animo, an furtum committat. T. 5. c. 539. B. C.
- Res, vel nummi pondere, aut numero consistentes, an vicissim functionem recipiant. Tom. 5. c. 401. A.
- Res an mutentur personarum mutatione. T. 5. c. 954. D. E.
- Inter res, quæ corpore valent, quanta sit dissimilitudo, & discrepantia. T. 5. c. 395. A.
- Res nummis emuntur, non rebus. T. 5. c. 497. E.
- Quum res rebus emuntur, permutatio potiùs est, quàm emptio. Ibid. E.
- Res turpis an in stricta judicia deducatur, an veniat. T. 5. c. 468. D. E.
- Res, quæ quantitate constant, numero, pondere, & mensurâ contineri dicuntur, T. 5. c. 390. E. & c. 391. A. B.
- Res, quæ ex causa emptionis venditionis bonâ fide tradita est accipienti, cur ufucapi non possit. T. 5. c. 739. C.
- Res, quæ pondere, numero, mensurâ constant, usu consumi possunt. T. 5. c. 391. A.
- Res, quæ nobis admetiuntur, aut appenduntur, vel adnumerantur, nobis utiles esse non possunt, nisi dominium earum in nos transterratur, & sic abusus, & consumptio earum concedatur. Tom. 5. c. 395. E.
- Res, quæ sunt in abusu, utendo depereunt. T. 5. c. 391. A.
- Res ad causam intestati redire, quando dicatur. T. 5. c. 606. B.
- Res aliena, nisi consentiente, aut ratum habente domino, pignori obligari a me non potest. T. 5. c. 421. E.
- Res contributionem debent, in quibus & servi servati numerantur, non homines liberi. Tom. 5. c. 535. D.
- Res administrari possunt ab eo, qui non loquitur, nec audit. T. 5. c. 115. B.
- Res eadem, non nisi ex una causa, nostra esse potest. T. 5. c. 821. A.
- Res eæ in mutuum veniunt, quæ functionem recipiunt, & nihil refert pro solutione generis earum rerum, nos eas permutare. T. 5. c. 394. A. B.
- Res eadem ex pluribus causis an nobis deberi possit. T. 5. c. 821. A.
- Res corporales quæ dicuntur. T. 5. c. 706. A. B.
- Res cum minoribus gelta non temerè est rescindenda, & quare. T. 5. c. 581. B. C.
- Res cur exhibeantur. T. 5. c. 315. D.
- Res donata a marito uxori, usucapionem ut producat, qualis esse debeat. T. 5. c. 748. D.
- Res eadem ex pluribus obligationum causis nobis deberi potest. T. 5. c. 708. C. D.
- Res eadem pro solido possideri potest, si alter justè ut dominus, alter injustè ut prædo eam possideat. T. 5. c. 709. A.
- Res nauticæ apud Romanos olim in usu non fuerunt. T. 5. c. 530. B. C.
- Res eadem quando pro solido a duobus possideatur. T. 5. c. 708. E. & c. 709. A. B.
- Res emphyteutica pignori olim obligari potest etiam invito domino. T. 5. c. 421. E.
- Res, ex quibus ædificia construuntur, an legari, vendi, aut ufucapi possint, dum adhuc ædificiis coherent. T. 5. c. 736. E.
- Res est pecunia credita, & constituta, de qua agitur: res est id, de quo lis est, quod Græci *τὸ κεῖνόμενον* appellant. Tom. 5. c. 45. B.
- Res judicata an, & quam obligationem pariat. T. 5. c. 904. E.
- Res jacta mari domini manet, nec fit apprehendentis, quia pro derelicta non habetur. Tom. 5. c. 539. B.
- Res judicata quando civilem obligationem extinguit. T. 5. c. 962. A. B.
- Res furtiva nec ufucapi, nec emi potest. T. 5. c. 507. A.
- Res facti infirmari jure civili non potest. T. 5. c. 691. B.

Res

- Res furtiva ut ufucapi possit, necesse est, ut ad dominum iterum redeat. T. 5. c. 725. B.
- Res naufragio amissæ ab ullo, qui eas apprehenderit, an pro derelicto ufucapi possint, nec a fisco capi. T. 5. c. 539. C.
- Res similes quænam dicantur. T. 5. c. 395. A.
- Res voluptatis, id est, voluptas. T. 5. c. 695. A.
- Res iudicata veritati non obest. T. 6. c. 923. C.
- Res iudicata testibus probari potest. T. 6. c. 927. B.
- Res ipsa plus valet, quàm cogitatio, vel opinio gestoris. Tom. 6. c. 14. B.
- Res iudicata jus facit, & pro veritate habetur. T. 6. c. 129. D.
- Res inter alios acta, vel transacta, aliis non nocet. Tom. 6. c. 47. B. C.
- Res apud sequestrum deposita. T. 6. c. 460. D.
- Res sua nemini servire potest. T. 6. c. 699. B.
- Res hereditariæ communes sunt, quæ in iudicium expilatæ hereditatis veniunt. Tom. 6. c. 523. E.
- Res emptæ a venditore nullo modo avelli potest. T. 6. c. 529. A.
- Res uxoris, quæ pondere, numero, mensurâ constant, a marito alienari an possint sine voluntate uxoris, etiam res immobiles inæstimatæ, quæ propriè dotales nuncupantur. T. 6. c. 724. B.
- Res ipsa potiùs spectatur, quàm cogitatio gestoris. Tom. 6. c. 12. E.
- Res plures uno pretio si emptæ sint, an de singulis ex empto & vendito agi possit. T. 7. c. 802. A. B.
- Res, quæ mihi non est periculo, etiam quæstui esse non potest. T. 7. c. 861. A.
- Res sua pleno jure, neque res communis cuiquam servit. Tom. 7. c. 1394. A.
- Res aliena an alicui per vindicationem legari possit. T. 7. c. 1005. A.
- Res alienæ hominibus quotupliciter serviant. T. 7. c. 380. B.
- Res corporales, & incorporales legari an possint. T. 7. c. 1027. B.
- Res eadem ex eodem testamento an sæpius præstari possit. Tom. 7. c. 1375. D. E.
- Res eadem ex commodato redduntur. T. 7. c. 861. D.
- Res mobilis pro diviso an possideri possit. T. 7. c. 428. B.
- Res sacræ, & religiosæ in commercio hominum non sunt. Tom. 7. c. 692. B. nec possunt legari. Ibid. B. nec emi. Ibid. B.
- Res vendita emptori si fuerit subrepta, cui perierit, emptorine, an venditori. T. 7. c. 707. D.
- Res aversione vendita quæ sit. T. 7. c. 708. E. & c. 709. A.
- Res sacræ vendi possunt causa redemptionis captivorum. Tom. 7. c. 692. D.
- Res nondum sequuta. T. 7. c. 694. A.
- Res integra. Ibid. A.
- Res aliena an vendi possit. T. 7. c. 703. E.
- Res aliena pignori dari non potest. Ibid. E.
- Res futuræ emi, vendique possunt. T. 7. c. 691. E.
- Res bonâ fide vendita, propter minimam causam inempta fieri non debet. T. 7. c. 716. C.
- Res, quæ veniunt in petitionem hereditatis, & quæ non veniunt. T. 7. c. 500. B. C.
- Res omnes corporales, & incorporales æstimationem recipiunt, præter pecuniam numeratam. T. 7. c. 622. C.
- Res, quæ pondere, numero, & mensurâ constant, propriam speciem habere non videntur. Tom. 7. c. 629. C.
- Cum res est communis, competit etiam actio communi dividendo. T. 7. c. 236. A. competit etiam vindicatio. Ibid. A.
- Res, quæ est apud hostes, vendi potest, & in stipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. hæc res veniunt in stipulationem familiæ eriscundæ. Ibid. B.
- Res in dotem datas vel æstimari, vel non æstimari inter conjuges; & æstimationem multum, magnumque discrimen adferre. Tom. 7. c. 1175. C.
- Res alienæ hominibus serviunt per usumfructum. T. 7. c. 380. B. serviunt per fructum sine usu in specie. Ibid. B. item serviunt per habitationem. Ibid. B. item serviunt per alia quædam jura personarum. Ibid. B.
- Res, quæ veniunt in familiæ eriscundæ actione, & quæ non veniunt. T. 7. c. 491. A. & seq.
- Res iudicata, & jusjurandum in quo differunt. T. 7. c. 121. A.
- Res iudicata pro veritate habetur. T. 7. c. 121. A. & T. 8. c. 155. D.
- Res communes non possunt partiri, nisi consentiant omnes. Tom. 7. c. 589. C.
- Res non iudicatur sine litis contestatione. T. 7. c. 248. A.
- Res, quæ sunt apud hostes, veniunt in actionem familiæ eriscundæ, & earum præstationes veniunt. T. 7. c. 532. A.
- Res aliena utrùm legari possit. T. 8. c. 990. A. B. an eadem duobus. Ibid. D. an res legatarii. Ibid. E.
- Res immobiles, quæ in Provinciis erant, an ufucapi, & a quo possideri possint. T. 8. c. 951. B. C.
- Res quibus modis hominum fiunt. T. 8. c. 929. D.
- Res mobilis si perdat, an pro derelicto habeatur. T. 8. c. 290. A.
- an ejus possessio amittatur. Ibid. A.
- Res eripiatur nobis, aut surripiatur in causa amittendæ possessionis, nihil refert. T. 8. c. 279. B.
- Res abesse quæ dicatur. Tom. 8. c. 495. D.
- Res aut sunt mobiles, aut immobiles, aut moventes, aut incorporales. T. 8. c. 555. C.
- Res etiam totum significat. T. 8. c. 543. D.
- Res iudicata ingenuum facit. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C.
- Res iudicata non tollit naturalem obligationem. T. 8. c. 736. A. & c. 848. A.
- Res iudicata pro veritate accipitur. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C. & c. 888. A.
- Res quibus modis acquiritur, his etiam modis in contrarium actis amittitur. T. 8. c. 770. C.
- Res sacra an occupanti concedatur. T. 8. c. 787. E.
- Res amplius, quàm semel, nostra esse non potest. T. 8. c. 839. D.
- Res, quæ tractantur de plano. T. 8. c. 235. B. C.
- Res conceditur cuicumque data est honorum possessio. T. 8. c. 171. B.
- Si res aliena pignori data sit. T. 9. c. 1203. A. & seq.
- Res, quæ sine scriptura fieri possunt, & de amissione instrumentorum. T. 9. c. 282. B. & seq.
- Res iudicata ex falsis instrumentis ex integro agi potest. Tom. 9. c. 1090. C.
- Res iudicata quibus non nocet. T. 9. c. 1098. A.
- Res immobilis, & res mobilis in quo differunt. T. 9. c. 997. B. & c. 1193. C.
- Res, & lis in quo differunt. T. 9. c. 222. B.
- Res inter alios iudicata præjudicium non avertit. T. 9. c. 283. C.
- Res uxoria quid. T. 9. c. 489. A.
- Res aliena. Vide, Aliena res.
- Res dominica quæ est. Tom. 9. c. 617. E.
- Res iudicata contra debitorem in causa proprietatis non nocet in causa pignoris persequendi. T. 9. c. 1190. A.
- Res ad majus auditorium transferuntur, non tantùm relatione, verùm etiam appellatione. Tom. 9. c. 1103. B.
- Res a minore iudicio ad majus iudicium, sive auditorium, vel ad cognitionem Principis transferuntur duobus modis. T. 9. c. 1102. A.
- Res iudicata quid distet a sententia. T. 9. c. 1089. A. B.
- Res iudicata pro veritate habetur. T. 9. c. 785. B.
- Res iudicata quando pro veritate non habetur. T. 9. c. 975. B.
- Res semel iudicata instaurari non potest. T. 9. c. 1091. D.

- Res iudicata est finis iudicii : T. 9. c. 113. B. est jus . Ibid. B.
 Res iudicata quid. T. 9. c. 1089. A. B.
 Res soli , & res immobiles in quo differunt . T. 9. c. 528. A. B.
 Res immobilis . Vide , Res soli .
 Res inter alios iudicata absentibus non nocet . T. 9. c. 1098. A. & c. 1101. D.
 Res quando est integra in cessione actionis . T. 9. c. 240. E.
 Res, quæ exportari non debent. T. 9. c. 369. E.
 Res iudicata nec tollit ; nec parit naturalem obligationem . T. 9. c. 220. C. civilem tantum obligationem parit . Ibid. C.
 Si res communis pignori data sit . T. 9. c. 1220. D. E.
 Res iudicata restaurari non potest prætextu computationis. Tom. 9. c. 1089. B.
 Res omnes esse vel mancipi , vel nec mancipi . T. 9. c. 1001. A.
 Res mancipi quæ sunt. Ibid. A.
 Res alienas procurare non potest curialis . T. 9. c. 414. C.
 Res mobiles , & immobiles . T. 9. c. 1019. E. & c. 1020. A. B.
 Res mobiles, vel se moventes . T. 9. c. 1019. E.
 Res iudicatæ an separentur a consuetudine . T. 9. c. 1326. B.
 Res , & pars inter se differunt . T. 9. c. 1484. D.
 Res minorum , & jus , quod de his alienandis constitutum est . T. 9. c. 572. B.
 Res, quæ venire non possunt , & quæ vendere , & emere vetantur. T. 9. c. 368. D. & seq.
 Res , quæ pignori obligari possunt , vel non . T. 9. c. 1206. D. & seq.
 Res pignori captæ. T. 9. c. 1092. D. dantur ei, secundum quem iudicatum est . Ibid. D. & seq.
 Res peculiaris , quam servus insciente domino vendidit, an possit ab emptore usucapi . Tom. 10. c. 86. D.
 Res pupilli propria an usucapi possit . T. 10. c. 108. D.
 Res pupilli propria longo , vel longissimo tempore adquiri non potest, nec ullo casu usucapi . Ibid. D.
 Res sine pretio pretiosæ eodem loco habentur , quo res immobiles . T. 10. c. 188. E.
 Res dotales an sint naturaliter in mulieris dominio. T. 10. c. 298. B.
 Res aliena legatur inutiliter , cuius commercium non est . Tom. 10. c. 307. B.
 Res mobiles , & immobiles commo-
 dantur . T. 10. c. 454. B.
 Res dubia est , si ambigitur de re . T. 10. c. 472. B.
 Res invito non acquiritur : T. 10. c. 523. D.
 Res singulæ sensu percipiuntur, res universales cogitatione , non sensibus . T. 10. c. 540. E.
 Res ea integra non est , quæ in iudicium deducta , & contestata est, licet nondum sententiâ iudicis definita sit . T. 10. c. 614. A.
 Res quibus modis maneat integra . Tom. 10. c. 656. E. & c. 657. A.
 Res non est pignus. T. 10. c. 765. E.
 Res inter alios iudicata an aliis præjudicet . T. 10. c. 1251. E.
 Res inter alios iudicata quibus casibus etiam scientibus non noceat . T. 10. c. 1253. A. B.
 Rei verbum significat proprietatem rei . T. 1. c. 746. C.
 Rei vindicatio est proprietatis adfertio . Ibid. C.
 Rei non esse commercium ; & rei non habere commercium diversa sunt . T. 1. c. 127. A.
 Rei capitalis damnatus quis dicatur . T. 1. c. 1326. D.
 Rei mobilis divisio non potest fieri sine eius rei corruptione . T. 4. c. 143. E.
 Rei nomen proprietatem , & dominium significat . Tom. 4. c. 929. B.
 Rei lucrativæ possessores sunt legatarii , & fideicommissarii . T. 4. c. 1151. C.
 Unius rei una tantum ratio est . T. 4. c. 314. E.
 Rei , cuius initium vitiosum est, non potest etiam finis non esse vitiosus . T. 4. c. 385. C.
 Rei suæ quilibet est legitimus æstimator . T. 4. c. 586. D.
 Rei futuræ cognitio non est certa in hominum natura. T. 4. c. 1426. E.
 Rei tristitiam verbi lenitas mitigat . T. 4. c. 899. C.
 Rei dominium usucapione mutatur . T. 4. c. 637. A.
 Rei fiscalis est commercium , rei privatæ Principis non est commercium . T. 4. c. 258. D.
 Rei religiosæ nullum commercium est . T. 4. c. 192. D.
 Rei solius furtum non fit, possessionis verò fit furtum . T. 4. c. 341. B. C.
 Rei dotalis venditio . Vide , Venditio .
 Rei nomen commune est & rei , & actoris . T. 4. c. 904. D.
 Rei suæ nulla est emptio . Tom. 4. c. 929. A.
 Rei iudicatæ usuræ sunt legitimæ , & certæ , non arbitrariæ. Tom. 4. c. 1224. E.
 Rei pluribus pignori datæ æqualis omnium causa est . T. 5. c. 427. A.
 Rei appellatione an pars etiam continetur . T. 5. c. 869. D. E.
 Rei vindicatio quid sit . T. 5. c. 240. C. & T. 6. c. 817. A.
 Rei litigiosæ alienatio vitiosa est , & non valet . T. 5. c. 165. B.
 Rei suæ furtum quis committere possit . T. 5. c. 730. B.
 Rei turpis an mandatum aliquod esse possit . T. 5. c. 468. D.
 Rei vi ereptæ integra persequutio ; atque perpetua est . T. 5. c. 751. B.
 Rei servandæ causâ in possessionem mitti , & bonorum fruendorum causâ mitti quomodo differant . T. 5. c. 622. C.
 Rei alienæ expromissor idoneus non est, nisi cum satisfactione. Tom. 5. c. 98. B.
 Rei appellatio an latior sit , quam pecuniæ . T. 5. c. 29. B.
 Rei appellatione quid contineatur . T. 5. c. 265. B.
 Rei mobilis possessio in quo potissimum differat ab immobilis rei possessione . T. 5. c. 714. C.
 Rei iudicatæ veritas ubinam habeatur . T. 5. c. 889. C.
 Rei furtivæ vitium quam ratione purgetur . T. 5. c. 723. D.
 Rei furtivæ furtum an committatur . T. 5. c. 251. C.
 Rei furtivæ quomodo venditor fieri possit . T. 5. c. 507. B.
 Rei furtivæ quare dicatur esse æterna auctoritas , adeo ut nec usucapi, nec emi possit . T. 5. c. 507. A. B.
 Rei furtivæ vitio , quod rei semel hæsit , soluto , an reus poenâ solvatur . T. 5. c. 725. C.
 Rei appellatio quidnam denotet : T. 5. c. 99. E. & c. 100. A. B.
 Rei appellatio in iure an semper proprietatem denotet . Tom. 5. c. 584. D.
 Rei apud sequestrum, litis , & controversiæ causâ deposita, usucapio medio tempore victori processisse an intelligatur . T. 5. c. 25. D.
 Rei suæ emptio quo casu accidat . T. 5. c. 507. C.
 Rei iudicatæ tempus an semper spectetur circa quantitatem pecculii . T. 5. c. 443. B. C.
 Rei, quæ vitio laborat, & defectuosæ solutio an debitorem liberet . T. 5. c. 930. D.
 Rei loco motæ lucri faciendi causâ quandonam furtum fieri dicatur . T. 5. c. 724. C.
 Rei metus causâ occultatæ an furtum fieri possit . Tom. 5. c. 454. C.
 Rei vindicatio quibus de rebus non detur , & quibus ex causis . T. 5. c. 291. A. & seq.
 Rei vindicatio, quæ iure veteri emphyteuticariis , & superficiariis denegata fuit, hodie constitutionibus eis, quasi dominis utili vindicatione prædii emphyteuticarii restituta est . Tom. 5. c. 422. B.
 Rei alienæ legatum , vel fideicommissum an valeat . T. 6. c. 1043. E.
 De rei iudicatæ auctoritate . T. 6. c. 925. E. & c. 926. A.
 Rei non traditæ exceptio . Tom. 6. c. 368. D.
 Rei iudicatæ vicem obtinet iusjurandum . T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
 Rei

Rei suæ neque depositum ; neque commodatum, neque conductio, vel precarium. ex jure gentium consistit. T. 6. c. 77. B.
 Rei judicatæ exceptio. T. 6. c. 557. B. Vide, Exceptio rei judicatæ.
 Rei principalis naturam sequitur accessio. T. 6. c. 718. E.
 Rei communis partem vindicari posse pro indiviso, etiam si incerta sit. T. 7. c. 235. E.
 Rei judicatæ tempus in quibus actionibus spectatur. T. 7. c. 614. E. & c. 615. A.
 Rei vindicatio in quem competit. T. 7. c. 292. B.
 Rei uxoriæ actio. Vide, Actio rei uxoriæ.
 Rei nomen non significat genus, sed speciem certam. T. 7. c. 245. D.
 Rei alienæ nullum est pignus. T. 7. c. 609. B.
 Rei vindicatio. Vide, Vindicatio.
 Rei definitio. T. 7. c. 2. C.
 Rei verbum convenire conditionibus magis, quam pecuniæ. T. 7. c. 623. A.
 De rei vindicatione ; & in quo differt a cæteris actionibus. T. 7. c. 224. D. & seq.
 Rei promittendi, & stipulandi an plures fieri possint. T. 8. c. 1052. C. D. qua ratione constituentur. Ibid. E.
 Rei favorabiliores potius ; quam actores habentur. T. 8. c. 715. B. & c. 768. D. & c. 824. C. & c. 872. E.
 Rei suæ unusquisque arbiter est. T. 8. c. 760. D.
 Rei vindicatio præfertur actioni communi dividendo. T. 8. c. 708. D.
 Rei appellatio latior est, quam pecuniæ. T. 8. c. 485. A. & c. 716. E. & c. 826. E.
 Rei appellatione significari etiam nomina. T. 8. c. 484. D.
 Rei appellatio ad omnem contractum, & obligationem pertinet. T. 8. c. 485. B.
 Rei immobilis possessionem recuperandæ gratiæ est interdictum Unde vi. T. 8. c. 279. C.
 Rei immobilis possessio an ignorantibus intervertatur. Ibid. C.
 Rei mobilis, furtim subreptæ, recipiendæ causâ nullum est interdictum, sed actio furti, & conditio furtiva. Ibid. C.
 Rei mobilis possessionem an amittamus, ignorantes, furem eam intervertisse. Ibid. C.
 Rei venditæ commodum, & periculum. T. 9. c. 379. A. & seq.
 Rei alienæ pignus non consistit. T. 9. c. 1224. B.
 De rei judicatæ exsecutione. T. 9. c. 1091. D. & seq.
 De rei judicatæ usuris. T. 9. c. 1094. D. & seq.
 Rei judicatæ exsecutio. Vide, Exsecutio.
 Rei judicatæ exceptio non nocet

absenti. T. 9. c. 1098. A.
 Rei judicatæ præscriptio quando non obstat. T. 9. c. 117. B.
 Rei judicatæ exsecutio ex causa pecuniæ debita fit tribus modis. T. 9. c. 1126. E.
 Rei judicatæ exceptionem nullam esse in eum, qui non litigavit, qui non per contumaciam judicio abfuit. Tom. 9. c. 1098. A. B.
 Rei judicatæ exsecutor ex auctoritate ejus, qui jus habet hoc præcipiendi, capit pignus ex bonis condemnati. T. 9. c. 1222. D.
 Rei judicatæ exceptio. T. 9. c. 66. A. B.
 Rei judicatæ quæ opponi possunt. T. 9. c. 1089. C. D.
 In rei vindicatione qui possidet, non cogitur dicere pro qua parte ejus res sit, nec titulum possessionis suæ. T. 9. c. 176. E.
 De rei vindicatione. T. 9. c. 271. B.
 Rei alienæ dominium non potest transferri. T. 9. c. 385. E.
 Rei vindicatio, & petitio hereditatis in quo differunt. Tom. 9. c. 517. A.
 De eo, qui rei alienæ possessionem per vim occupavit. T. 9. c. 1156. C. & seq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
 In rei vindicationem non tantum venire fructus, sed etiam sumptus, impensasque litis. T. 9. c. 1087. C.
 Rei incorporalis effectum esse corporalem. T. 9. c. 1023. D.
 Rei suæ conductionem non valere. T. 9. c. 413. A.
 Rei nomen pertinet ad aliena. T. 10. c. 485. E.
 Rei ejusdem nomine an duæ obligationes esse possint. T. 10. c. 531. B.
 Rei nostræ stipulatio est inutilis, & inanis est ejus conditio. T. 10. c. 532. E.
 Rei nomen est commune ejus, qui debet, & ejus, cui debetur. T. 10. c. 712. C.
 Rei vindicatio semper concurrat cum actione Quod metus causâ. T. 10. c. 892. D.
 Rei vindicationis intendendæ quodnam sit forum competens. T. 10. c. 927. C.
 Rei nostræ nulla est emptio. T. 10. c. 950. A.
 Rei vi possessæ ; aut furtivæ intersciantes commercium non est. T. 10. c. 1019. A.
 Rei suæ alienatio an sit domino administranti rem alienam. T. 10. c. 1021. C. & seq.
 Rei cujuscumque generis, cum pares concurrunt sententiæ, sunt absolventi. T. 10. c. 1234. D.
 Rem restitui non satis est, aut solvi, nisi, quod interest ratione loci solvas. T. 1. c. 261. C.
 Rem judicatam non facit sententia arbitri. T. 4. c. 881. E.

Post rem judicatam, an apud eundem judicem de usuris disceptari possit. T. 4. c. 45. A.
 Inter rem, & quantitatem, quæ differentia. T. 4. c. 441. B. eadem res sapius dari nequit, quantitas verò potest. Ibid. B. C.
 Rem amittere aliud est, & rem ei non esse oblatam. T. 4. c. 342. D.
 Rem litigiosam alienare. Vide, Litigiosa res.
 Inter rem alienam, & rem heredis quæ est differentia. T. 4. c. 535. C.
 Eandem qui rem duobus pignori obligavit diversis contractibus, tenetur crimine stellationatus. T. 4. c. 178. C. ratio differentia quæ est. Ibid. C.
 Rem præstare, & repræstare, id est, solvere. T. 4. c. 235. C.
 Rem suam condicere nemo potest. T. 4. c. 295. C.
 In rem actio. Vide, Actio in rem.
 Rem alienam quis distrahere potest. T. 4. c. 1282. E.
 Inter rem dari, & vacuum possessionem tradi differentia quæ est. T. 4. c. 668. D. E.
 Rem mobilem in dotem datam, utrum maritus obligare, aut pignorerare possit. T. 5. c. 557. C.
 Rem quilibet apud se habere videtur, qui actionem de ea habet. T. 5. c. 824. B.
 Rem meam si petiero, quanam est actio. T. 5. c. 820. C.
 Rem suam futuram utrum aliquis utiliter stipuletur. T. 5. c. 861. A. B.
 Ob rem actio quando dari dicitur. T. 5. c. 1007. B.
 Ob rem non defensam adversus quem committatur stipulatio. T. 5. c. 117. C.
 Rem suam nemo emere potest. T. 5. c. 504. C.
 Rem arbitrato judicis restituens ; actionem ob alienationem judicis mutandi causâ competentem, evitat. T. 5. c. 165. A. B.
 Rem primo occupanti donat, qui rem dereliquit. T. 5. c. 748. E.
 Rem mobilem, quam ita possidemus, ut ignoremus, ubi sit, non possidemus. T. 5. c. 714. B.
 Rem amisisse non videtur, qui ejus pretium, vel ex permutatione ejus aliam rem in suum patrimonium converterit. T. 5. c. 887. E. & c. 888. A.
 Rem meam qui mandatu meo emit, judicio mandati mihi dare compellitur ex fide bona. Tom. 5. c. 467. A.
 Rem in domo nostra existentem, etiam dubiæ inventionis possidere videtur, & qua ratione. T. 5. c. 714. C.
 Rem salvam fore stipulatio. Vide, Stipulatio rem salvam fore.
 Rem possidere se negans, si convincatur falsi, rem amittit, & in actorem etiam non probantem, se esse dominum rei, trasferre cogitur.

- tur. T. 5. c. 82. B;
Rem qui restituit agenti in rem, etiam de dolo malo repromittere debet. T. 6. c. 9. C.
In rem actio directa. T. 6. c. 390. A.
Rem alienam si dedi, tu verò nondum dedisti, an possim te cogere actione præscriptis verbis. T. 7. c. 828. C.
Rem debens, certum corpus debet; pecuniam debens, certum corpus non debet. T. 7. c. 828. A. B.
Rem distrahendam qui suscepit, an periculum ejus rei præstet. T. 7. c. 853. E.
Rem eandem qui bis promittit, amplius quàm semel non tenetur. T. 7. c. 1407. B.
Rem si do, ut rem accipiam, est permutatio, ex qua datur actio præscriptis verbis. T. 7. c. 827. E. & c. 828. A. & c. 836. E.
Rem tibi vendendam si dedi, ut pretio uteris, an sit mutuum. T. 7. c. 856. E. mutuum quid sit. Ibid. c. 857. A.
Rem vendendam qui suscepit, an teneatur de periculo ejus rei. T. 7. c. 853. D. E.
Rem vendendam si quis dederit, ut pretio uteretur, si res pereat, cujus sit detrimentum. T. 7. c. 858. D.
Rem utendam si quis acceperit, & fortuito amiserit, an teneatur. Ibid. D.
Rem solvere, & resolvere quid. T. 7. c. 1229. C.
Rem condicere quid sit. Tom. 7. c. 623. A.
Rem, quam coheres suam propriam esse contendit, non hereditariam, non communem ex causa hereditaria, ut quam possidet pro emptore, vel donato, non pro herede, an veniat in actionem familiæ eriscundæ. T. 7. c. 534. C. D.
Rem tuam nemo condicit in conditione certi. T. 7. c. 650. E. in conditione incerti rem suam, id est, rei suæ possessionem condicere quilibet potest. Ibid. E.
Rem suam nemo condicit, nisi furi, & cur. T. 7. c. 638. C.
In rem actio. T. 7. c. 247. B. Vide, Actio in rem.
In rem actio emphyteuticaria, sive vestigalis. T. 7. c. 376. B.
In rem actio adversus quem datur. T. 7. c. 247. B. & c. 255. D.
In rem qui agit, debet rem designare, & specialiter eam definire, seu destinare, utrum totum petat, an partem. T. 7. c. 244. C.
Rem filio subreptam an desinamus possidere. T. 8. c. 279. B. C.
Rem subreptam an intelligamur desinere possidere, atque eam, quæ nobis vi erepta est. Ibid. B.
Rem vindicare quid. T. 8. c. 504. C.
Rem alienam defendens nunquam locuples habetur. T. 8. c. 818. D.
Rem amittere non videntur, quibus propria non fuit. Tom. 8. c. 702. C. & c. 804. E. & c. 865. A.
Rem depositam recipiens, dolum tantum præstat, non culpam. T. 8. c. 759. C.
Rem habere quis videatur. Tom. 8. c. 666. C. & c. 750. C.
In rem succedentium diversa causa. T. 8. c. 687. B. & c. 780. C. D.
De in rem missione tollenda. T. 9. c. 847. A. & seq.
De in rem verso dupliciter agitur. T. 9. c. 309. B.
De in rem verso actio. Vide, Actio de in rem verso.
Rem judicatam contra debitorem, qui rem suam vindicabat ab extraneo possessore, non nocere creditori, cui ante debitor eandem rem pignori obligaverat. T. 9. c. 1189. E. & c. 1190. A.
Rem a fratre meo ex pecunia, quam ei credidi, sibi comparatam, non propterea esse mihi tacite pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1196. A.
Rem inter alios judicatam alii non nocere. T. 9. c. 283. C.
Rem pignori datam debitor creditori subtrahendo furtum facit, quam & si ipse similiter amiserit, suo nomine persequi potest. T. 10. c. 249. B.
Rem suam si quis ignorans condixerit, an sibi præjudicet. T. 10. c. 405. A.
Qui rem dari stipulatur, proprietatem stipulatur. T. 10. c. 532. D.
Rem an petat, qui petit id, quod interest. T. 10. c. 749. B.
Rem, & pœnam aliquem ferre iniquum est. T. 10. c. 770. C.
In rem alienam, vel in suam quando constituatur procurator. T. 10. c. 884. D.
In rem actio sequitur possessorem. T. 10. c. 913. C.
Actio de in rem verso quo casu sit in solidum adversus patrem, vel dominum. T. 10. c. 976. D.
In actione in rem an sit jus compensationis secundum jus vetus. T. 10. c. 981. E.
Rem, quæ venditur, difficile est suam esse præstare. T. 10. c. 992. D.
Rem alienam licere vendere quomodo intelligendum. Tom. 10. c. 1019. A. & seq.
Rem alienam nemo alienare potest. T. 10. c. 1020. A. B.
Rem, cujus commercium non est, nec possum emere, nec pignori accipere. T. 10. c. 1023. B.
Inter rem inter alios actam, & rem inter alios judicatam quænam sit differentia. T. 10. c. 1252. A.
In re præsentibus quibus casibus convenire oporteat. T. 3. c. 90. C.
In re plus est, quàm in opinione, T. 4. c. 504. D.
In re aliena quomodo distinguendum est inter testatorem scientem, & testatorem ignorantem, T. 4. c. 535. C.
In re sua nemo cognitor esse potest, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.
In re pari melior est causa possessoris. T. 4. c. 152. E.
Ex re domini stipulari quid est. T. 4. c. 917. A.
Re litigiosâ extinctâ, an lis, & controversia sublata esse dicatur. T. 5. c. 186. E. & c. 187. A.
Re emptâ ob vitium aliquod reddita, an pignora, quæ venditio peremerat, restitui debeant. T. 5. c. 815. E. & c. 816. A.
Re peremptâ apud emptorem, an actor rerum pretium in petitionem deducere possit. T. 5. c. 271. B.
De re alteri tradita animo transferendi domini. T. 6. c. 82. B. & seq.
Re conjuncti qui dicuntur. T. 6. c. 442. D.
Re judicatâ non tollitur obligatio naturalis. T. 6. c. 77. A.
De re judicata. T. 6. c. 323. E. & c. 324. A. & seq. & T. 9. c. 1089. A. & seq.
Re unâ, & eadem uni vendita, & tradita a domino, alteri a non domino, quis potior sit in ea re detinenda, vel vindicanda. T. 7. c. 800. B.
Re unâ, & eadem duobus a non domino, vel a non dominis vendita, vel tradita, quis potior sit in retinenda, vel vindicanda. Ibid. B.
Re unâ duobus separatim vendita quis potior sit in retinenda. Ibid. C.
De re communi heredibus cum extraneo. T. 7. c. 533. A.
De re pignerata defuncto, & a defuncto. T. 7. c. 546. C. D.
De re restituenda. T. 7. c. 320. D. & seq.
In re communi est culpa levissima. T. 8. c. 760. E.
De re judicata nemo potest pacisci. T. 9. c. 65. E.
Re semel judicatâ, prior obligatio perimitur jure exceptionis, & fit novatio. T. 9. c. 116. B. C. & seq.
De re judicata nos transigere inutiliter. T. 9. c. 66. A.
De re uxoria. Tom. 9. c. 532. E. & c. 533. A. & seq.
Re non integrâ cessio nominis non revocatur. T. 10. c. 558. A.
In re sua nemo sibi testimonium potest dicere. T. 10. c. 401. B. C.
Re eadem pluries promissâ, an amplius quàm semel jure promissor teneatur. T. 10. c. 531. B.
Re debita post moram inte rempta, an debitor liberetur. T. 10. c. 532. A.
Re una duobus separatim, & bis, primo scilicet, & secundo vendita, cum nondum cuiquam res tradita sit, primus successit secundo, quid fiet. T. 10. c. 758. C. D.
In re plus est, quàm in persona. T. 10. c. 937. D.

Re, & verbis conjuncti. Tom. 10. c. 1133. A.
 Re tantum conjuncti. Ibid. A.
 De re conjunctis plura. Tom. 10. c. 1135. D. E.
 Ex re judicata inter alios an nascatur inter alium exceptio, vel actio rei judicatae. T. 10. c. 1252. B.
 Rerum omnium, quas natura profert, certi modi sunt, quibus aut nascuntur, aut emoriuntur. T. 1. c. 916. B.
 Rerum divisio. T. 1. c. 727. B. & T. 2. c. 1231. D. E.
 Rerum proprietates, & possessio quomodo sine traditione naturali nobis acquiritur. T. 3. c. 90. C. & seq.
 De rerum acquisitionibus. Tom. 1. c. 327. A.
 Rerum singularum dominia quot modis nobis acquiritur. Ibid. B.
 Rerum aestimatarum periculum pertinet ad virum, etiam si atterantur usu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
 Rerum per fideicommissum relictarum periculum ex tempore mortis an pertineat ad heredem frustratorem. T. 4. c. 1204. C.
 Rerum communionem discernit permutatio partium. T. 4. c. 1151. E.
 Rerum dominia acquiritur traditione, & usucapione. T. 4. c. 1428. A.
 Rerum dominia transferuntur traditionibus, non nudis pactis. T. 4. c. 1272. E.
 Rerum amotarum actio civilis criminali actioni nihil praedjudicat. T. 4. c. 1000. B.
 Rerum adjunctarum comparatio omnem dubitationem tollit. T. 4. c. 1227. E.
 Rerum amotarum actio. Vide, Actio rerum amotarum.
 Rerum amotarum iudicium. Vide, Iudicium rerum amotarum.
 Rerum dotis aestimatarum, & inestimatorum differentia quae. T. 4. c. 985. D. E.
 Rerum immobilium sequestratio non fit. T. 4. c. 716. A.
 Rerum immobilium furtum hodie non fit. T. 4. c. 646. D.
 Rerum religiosarum, & sacrarum commercium non est. T. 4. c. 255. C. D.
 Rerum forentium cognitionis ignari qui sunt. T. 5. c. 964. C.
 Rerum in mutuum venientium acutissima distinctio. T. 5. c. 393. D. E. & seq.
 Rerum, quarum petitionem non habemus, ex aequo, & bono retentionem habemus. T. 5. c. 125. B.
 Rerum immobilium furtum non fit. T. 5. c. 731. B.
 Rerum, quae animam carent, non solum, sed & hominum, & animarum

lium possessionem habere possumus. T. 5. c. 715. B.
 Rerum gestarum veritas non vitatur erroribus. Tom. 6. c. 639. A.
 Rerum aversione venditarum periculum pertinet ad emptorem, sine aversione ad venditorem. T. 7. c. 709. A.
 Rerum notiones sunt eadem apud omnes, at eorum notae non. T. 7. c. 955. B.
 Rerum vocabula sunt immutabilia. Ibid. D.
 Rerum amotarum actio conditio est. T. 7. c. 639. C.
 De rerum servitutibus. T. 7. c. 380. A. & seq.
 Rerum appellatione continentur nomina. T. 7. c. 491. A.
 Rerum corporaliu[m] divisio fit per actionem communi dividendo. T. 7. c. 577. B.
 Rerum humanarum certa regula constitui non potest. T. 8. c. 740. E.
 Rerum amotarum conditio. Vide, Conditio rerum amotarum.
 Rerum amotarum actio quid. T. 9. c. 545. C.
 Rerum amotarum vindictio. Ibid. E.
 Rerum amotarum conditio quae. Ibid. D. E.
 De rerum iudicatarum executione. T. 9. c. 1126. E. & c. 1127. A. & seq.
 Rerum veritas scripturis obscurari non potest. Tom. 9. c. 291. D.
 De rerum, & verborum significatione. T. 9. c. 825. B. & seq.
 Rerum perpetuo iudicatarum auctoritas vim legis obtinet. T. 9. c. 1064. E.
 Quod rerum natura non fert, nunquam leges fingunt. T. 9. c. 546. D.
 De rerum communium alienatione. T. 9. c. 386. E.
 De rerum permutatione, & praescriptis verbis actione. Tom. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & seq.
 De rerum alternatione. Tom. 9. c. 828. B. & seq.
 In rerum amotarum actione agitur in furem honestiore actione, atque leviore, quam in alios fures, & cur. T. 9. c. 545. E.
 Rerum, quae sunt ad aliquid, inter se pugna est, nec possunt ex una causa in unum cadere subjectum. T. 10. c. 42. A.
 Rerum amotarum, aut corruptarum actio est annalis. Tom. 10. c. 568. B.
 Rerum amotarum actione an agant conjuges constante matrimonio. T. 10. c. 956. D.
 In rebus similibus tantum, non dissimilibus mutuum consistit. T. 5. c. 395. A.
 Rebus iudicatis cur stari necesse sit. T. 5. c. 905. A.

Rebus semel iudicatis cur parendum, & exceptioni rei iudicatae standum sit. Tom. 5. c. 819. B. C.
 De rebus dubiis. T. 6. c. 257. B. & c. 449. D.
 Rebus duabus sub alternatione venditis, venditor eliget, utram volet. T. 7. c. 701. D.
 De rebus, quae sunt ejusdem naturae, & generis, & his, quae sunt diversi generis, vel confusione priorem speciem amittunt, & novam suscipiunt, vel priorem speciem conservant etiam post confusione[m]. Tom. 7. c. 237. B. & seq.
 De rebus, quae sunt diversi generis, quae confusione priorem materiam, seu speciem retinent. T. 7. c. 241. D.
 De rebus creditis conditio. T. 7. c. 664. B. Vide, Conditio de rebus creditis.
 De rebus, quae pereunt post litem contestatam. Tom. 7. c. 269. C. D.
 De rebus creditis titulus est generalis. Tom. 7. c. 621. B. & seq. & T. 9. c. 202. D. & seq.
 De rebus in familiae eriscundae actione agitur. Tom. 7. c. 500. B. C.
 De rebus amotis. T. 9. c. 545. C. & seq.
 A rebus iudicatis argumentum in pari causa non semper est idoneum. T. 9. c. 1064. E.
 De rebus eorum, qui ad libertatem proclamare non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & seq.
 De rebus minorum sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.
 De rebus alienis non alienandis. T. 9. c. 387. E.
 De rebus immobilibus, quae matri obvenerunt. T. 9. c. 469. B. & seq. de mobilibus. Ibid. c. 470. A.
 De rebus dominicis. T. 9. c. 1028. D. E.
 Tituli de rebus creditis, si certum petatur, & de condicione, an sint generales. T. 10. c. 164. B. C.
 Rebus immobilibus Ecclesiae non alienandis, nec pignorandis annumerantur, & res mobiles, quae pretiosissimae sunt. T. 10. c. 189. A.
 An ea rescindantur, quae ipso jure rescinduntur. Tom. 10. c. 274. D.
 Rescindendi verbum duplex. T. 2. c. 277. C. & Tom. 10. c. 1003. B.
 Rescindere causam, de qua semel pronuntiatum est, nemo nisi Princeps potest. T. 8. c. 583. C.
 Rescindi non posse sententiam. T. 9. c. 1084. D.
 Rescissio alienationis in fraudem.

- creditorum facta quomodo fiat ; T. 5. c. 786. E.
- Rescissio venditionis quando fit. T. 6. c. 1023. E. Vide. Venditio.
- Rescissio donationis, quæ fit super-venientibus liberis. T. 9. c. 735. B.
- De rescissione venditionis. Tom. 9. c. 371. D. & seq.
- Rescissoria actio. Vide, Actio.
- Rescissoria actio quare dicatur esse contra jus civile. T. 8. c. 1105. D. unde ita dicta, Ibid. c. 1105. C.
- Rescissoria actio, quæ & Pauliana, in quem datur. T. 10. c. 1245. D.
- Rescripta contraria juri, vel utilitati publicæ non valent, Tom. 2. c. 56. E.
- Rescripta sunt perpetua, nec anno finiuntur: olim annua erant, & hac in re jus Canonicum sequimur. T. 2. c. 57. D.
- Rescripta non valent, nisi de veritate eorum constet, T. 2. c. 58. A.
- Rescripta, quæ vacationem mun-erum concedunt, latè explicari non debent, T. 4. c. 55. C.
- Rescripta subrepticia non valent. T. 6. c. 830. B.
- Rescripta Summi Pontificis non sus-pecta ob lituram, quæ in narra-tione inventur, T. 6. c. 877. D.
- Rescripta Principum authentica insinuari debent iudicibus. T. 7. c. 882. E. non exemplum, Ibid. E.
- Rescripta Principum plenissimè in-terpretanda. T. 8. c. 749. D.
- Rescripta Principum non intelli-guntur remittere, aut abolere ordinem juris, T. 9. c. 1154. A. & c. 1164. E.
- Rescripta Principis quidnam sint, T. 10. c. 837. A.
- Rescripta obrepticia non valent, T. 10. c. 839. E.
- Rescripta, quæ jus faciunt, perpe-tua sunt, nec anno finiuntur, T. 10. c. 840. B.
- Rescripta quomodo iudici offeren-da. Ibid. B.
- Rescripta quo casu valeant, & quo casu non valeant sine die, & con-sule. Ibid. B.
- Ex rescriptis Principum jura na-scuntur, ex præceptis, & iussioni-bus iudicum, Tom. 9. c. 1154. B.
- Rescriptis a Principe contra jus pu-blicum non est obsequendum, T. 10. c. 1004. B.
- Rescripto a Principe per mendacium impetrato uti non licet. Tom. 1. c. 373. C.
- Ex rescripto Principis nuptiæ peti-tæ. T. 9. c. 451. A.
- A rescripto an possit appellari, T. 10. c. 792. A.
- Ex rescripto Principis non potest rescindi venditio, T. 10. c. 1004. B.
- Rescriptorum diversa genera. T. 10. c. 840. A.
- Rescriptum reticentiæ vitatur. T. 6. c. 949. C.
- Rescriptum quid sit, & in quantum dillet a subscriptione. T. 8. c. 958. A.
- Rescriptum Principis non est satis, ut sit vulgare, sed etiam oportet insinuari adversario. T. 9. c. 1155. E.
- Rescriptum Principis ad instituen-dam litem. T. 9. c. 132. A.
- Rescriptum obreptum Principi; & subreptitium. Tom. 9. c. 451. A. B.
- Adversus rescriptum Principis an possit provocari. T. 10. c. 792. D.
- Rescriptum fit ad relationem, con-sultatio ad appellationem. T. 10. c. 792. A.
- Rescriptum Principis in unius ex duobus, qui preces obtulerunt, gratiam conceptum an profit am-bobus, T. 10. c. 840. A.
- Rescriptum an morte impetratoris extingatur. Ibid. B.
- Rescriptum jure Francico post an-num non prodest, nec potest alle-gari. Ibid. B.
- Residuorum crimen quid. Tom. 1. c. 875. B.
- Residuorum nomine etiam summa solida significatur. Ibid. C.
- Residuorum appellatione omnis pecunia continetur. T. 7. c. 1442. A.
- Resignare pro rescribere. Tom. 5. c. 690. C.
- Resignare pro quo positum juxta Festum. T. 8. c. 956. C.
- Resinatum quid sit. T. 7. c. 1457. A. an vini appellatione contineatur. Ibid. A.
- Resolvere quid sit propriè. T. 3. c. 237. B. C.
- Resolvere est rem solvere. Tom. 4. c. 235. D.
- Resolvere, & rem resolvere quid. T. 7. c. 1229. C.
- Resolvere venditionem quid sit. T. 8. c. 274. C.
- Respicere aliud est, aliud inspicere. T. 4. c. 176. D.
- Respi. Vide, Quinquennium.
- Si non respondeat in jure interro-gatus, vel taceat, quid. Tom. 4. c. 162. D. E.
- Qui respondet paye. T. 5. c. 407. C.
- Respondendi jus ante tempora Au-gusti an a Principibus daretur. T. 1. c. 913. D.
- Respondendi jus a Cæsare quando-nam jurisconsultis datum fuerit. T. 1. c. 12. A.
- Respondere qui dicitur, non est fi-dejussor. T. 4. c. 170. A.
- Respondere proprium est juriscon-sultorum, pronuntiare iudicium. T. 5. c. 1026. D.
- Qui non respondet ei, cui obtem-perare debet, contumax est. T. 4. c. 162. E.
- Non respondet; qui obscure, & in-sidiosè respondet. T. 10. c. 202. C.
- Responsa prudentum. T. 1. c. 11. E.
- Responsa jurisconsultorum valere; etiam si ratio reddi non possit. T. 3. c. 202. A.
- Responsa quibus personis redduntur, & quibus quaestiones. T. 4. c. 829. C.
- Inter responsa, & quaestiones Papi-niani causa differentiae quæ, & cur. Ibid. A.
- Responsa Papiniani sunt tanquam oracula admodum brevia. Ibid. C.
- Responsa Papiniani in quo differunt a quaestionibus. Ibid. A.
- Responsa an præcedere soleant defi-nitiones Papiniani. T. 4. c. 1389. A. B.
- Responsa jurisconsultorum quid sint. T. 5. c. 1080. B. C.
- Responsa, & quaestiones Pauli quomodo differant. Tom. 5. c. 892. A.
- Responsa prudentum quænam ita appellata. T. 8. c. 893. E.
- Responsales Ecclesiarum qui. T. 6. c. 851. C. D.
- Responsio ad casum, cum grex ad numerum in mutuum datur. T. 5. c. 397. B.
- Responsio ad quaestionem ex L. 1. de sepulc. violat. declaratur per L. 5. ad Leg. Jul. pecul. Tom. 5. c. 387. A.
- Responsionis fallacis poena. Tom. 8. c. 516. E.
- In responsis Papinianus non dispu-tat, sed præcidit de jure quid sentiat. T. 4. c. 829. B.
- In responsis quali munere fungitur Papinianus. Ibid. C.
- De responsis, & interpretationibus jurisconsultorum veterum. T. 10. c. 835. C.
- Responsorum, & quaestionum Papi-niani differentia quæ. T. 4. c. 829. A.
- Responsorum totus liber nonus agit de fideicommissis rerum singula-rum, de fideicommissariis here-ditatibus, & libertatibus. T. 4. c. 1195. E.
- In responsorum libris, dum facta recitantur, multa ponuntur fru-stra. T. 7. c. 530. A.
- Responsum benignius quæ præbet occasio, eam rapimus. Tom. 4. c. 989. D.
- Responsum benignius quæ præbeat, occasionem rapiendam. Tom. 8. c. 382. E.
- Responsum Ulpiani singulare. T. 9. c. 1255. C.
- Respublica tacitam hypothecam non habet, nisi ex privilegio. T. 2. c. 816. D. & Tom. 3. c. 41. C.
- Respublica quælibet heres hodie institui potest, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.

Ref-

Respublica minorum jure uti solet. T. 4. c. 1204. E.
 Respublica tacitam non habet hypothecam bonorum, nisi ex privilegio. T. 6. c. 513. B.
 Respublica in hypothecis privilegium non aliud habet, quàm quod dat prerogativa temporis. T. 6. c. 538. A.
 Respublica cum colono nullam actionem habet. T. 6. c. 732. B.
 Respublica, & fiscus in quo differunt in venditionibus, vel locotionibus. T. 6. c. 513. B.
 Respublica vendi non potest. T. 7. c. 691. B.
 Respublica non potest emi in eum casum, quo futura sit privata. T. 7. c. 693. B. C.
 Respublica una est semper. T. 7. c. 586. C.
 Respublica comparatur plurimum pupillo. T. 7. c. 1268. D.
 Respublica creditrix hereditaria misa est in possessionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 1211. E.
 Respublica, & fiscus in quo differunt. T. 9. c. 130. D.
 Respublica comparatur homini in usufructu legato. T. 9. c. 815. C.
 Respublica privilegium habet in actionibus personalibus. Tom. 9. c. 1214. D.
 Respublica populi Romani domina est, cæteræ loco privatorum habentur. T. 10. c. 691. C. D.
 Respublica præfertur chirographariis creditoribus, siue sit prior, siue posterior. T. 10. c. 793. E.
 Respublica, & pupillus an pro libertate restitui possint in integrum sine appellatione. T. 10. c. 798. A. B.
 Respublica an procuracionem litis alienæ in perniciem privatorum possit suscipere. T. 10. c. 888. C.
 Respublica indefensa solet minori comparari. T. 10. c. 920. A.
 Reipublicæ nervos esse curiales. T. 2. c. 703. E.
 Reipublicæ munera quæ sint. T. 1. c. 1028. A.
 De reipublicæ statu aliquid nefariâ curiositate dicere non oportet. T. 1. c. 503. B.
 De reipublicæ jure. T. 2. c. 816. C.
 In id, quod reipublicæ abest, quis reipublicæ teneatur. T. 4. c. 869. D.
 Reipublicæ, vel fisco non tam datur, quàm privatis. T. 4. c. 850. D.
 Reipublicæ curator dicitur etiam pater civitatis innumeris locis juris nostri, & Græco nomine *λομοστυς*. T. 4. c. 834. B. C.
 Reipublicæ causâ quod quis facere cœpit, an id perficere teneatur. T. 1. c. 1192. A.
 Reipublicæ causa abesse quinam potissimum dicantur. T. 5. c. 165. E.
 Reipublicæ causa in triennium finienda est. T. 6. c. 513. C.
 Reipublicæ administrandæ tria esse

genera. T. 7. c. 5. D.
 Reipublicæ causa. Vide, Fiscus.
 Si reipublicæ causâ tutor, vel curator abfuerit. Tom. 9. c. 606. D.
 Reipublicæ causa, & privatorum in multis eadem. Vide, Causa privatorum.
 Reipublicæ, & fisci actiones publicæ sunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
 De reipublicæ servis manumittendis. T. 9. c. 963. A.
 Reipublicæ, & privatorum eadem causa in multis articulis. T. 10. c. 647. B.
 Reipublicæ causâ qui absunt, an in sua provincia se defendere cogantur. T. 10. c. 801. D.
 Reipublicæ causam qui egit suo nomine, nec obtinuit, an sit infamis. T. 10. c. 883. C.
 Reipublicæ causâ absentes an ut minores possint restitui. T. 10. c. 1243. E.
 De relevatione futurorum. T. 2. c. 1167. A.
 Rempublicam ut pupillam extraordinem juvari, moris est. T. 2. c. 816. E.
 In rempublicam collata voluntas pœnitentiâ non revocatur. T. 9. c. 75. A.
 De iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.
 In rempublicam liberalitas est pollicitatio, quæ obligat ex causa. T. 10. c. 1230. C.
 Contra rempublicam indefensam sententia nulla est proferenda. T. 10. c. 1243. D.
 A republica ad pupillum valet argumentum, & e contrario. T. 4. c. 1042. C.
 Reipublicæ per abusionem dicuntur. T. 5. c. 1167. C.
 De rerum publicarum administratione. T. 2. c. 817. B.
 Restipulari, instipulari, stipulari, repromittere de nuda stipulatione dicuntur. T. 1. c. 1165. C.
 Restipulari quidnam sit. Tom. 10. c. 504. D.
 Restipulationes. Tom. 7. c. 1105. E.
 De restituenda re. T. 7. c. 322. D. E.
 Restituendi verbum in actionibus arbitrariis quàm latè pateat. T. 5. c. 212. E.
 Restituendi facultatem habentis, & rem alienam, cum facultatem habet, non restituendis dolum puniri, & plesti æquissimum est. T. 5. c. 562. E.
 Restituendi verbo quid continetur. T. 8. c. 654. E.
 Restituendi verbum latius patet, quàm manumittendi. Tom. 10. c. 780. D.
 Inter restituere domum, & reficere differentia quæ. T. 4. c. 1262. E.

Restituere civitati; & famæ solius est Principis. T. 4. c. 1407. B.
 An restituere tantum cogantur, quod defuncto prorogatum est. T. 4. c. 973. E.
 Restituere est in integrum restituere. T. 4. c. 133. E.
 Restituere quid. T. 8. c. 502. E.
 Restituere est possessorem facere. T. 8. c. 502. E. & c. 654. E.
 Restituere plenæ significationis. T. 8. c. 545. A.
 Restituere plus est, quàm exhibere. T. 8. c. 503. A.
 Restituere qui post mortem est rogatus, an possit vivus restituere. T. 10. c. 1119. B.
 Restituere quid sit respectu nuntiationis novi operis. Tom. 10. c. 1178. B.
 Pater, vel patronus restitui potest ex persona filii, vel liberti. T. 1. c. 959. A. B.
 Restitui qui possint. T. 1. c. 366. B. C.
 Restitui posse in integrum minorem 25. annis adversus momenti beneficium. T. 9. c. 1125. E.
 Restitui verbum antiquum ex formula cautionis. T. 9. c. 812. B. est frequentissimum in omnibus cautionibus. Ibid. B.
 Quod restituitur, nunquam est idem numero. T. 1. c. 1330. A.
 Restituitur actio temporalis in debitorem veterem. T. 1. c. 1010. C.
 Quando restituitur minor 20. annis, qui rem vendidit. T. 9. c. 374. C.
 Restitutio in integrum quid sit, & ejusdem species. T. 1. c. 366. B.
 Restitutio aut specialis, aut generalis. T. 1. c. 32. B. C.
 Restitutio in integrum, & actio rescissoria quo diffident. Tom. 3. c. 186. B.
 Restitutio plenior est manumissione. T. 1. c. 1327. A. & T. 8. c. 663. D. & c. 746. E.
 Restitutio integri, aut in rem, aut in personam competit. Tom. 1. c. 356. D. E.
 Restitutio in integrum semel decernenda. T. 1. c. 993. C.
 Restitutio in integrum datur absentibus contra præsentibus. Tom. 1. c. 956. E. & T. 7. c. 1062. B.
 Restitutio in integrum in atrocioribus delictis minori non datur. T. 1. c. 368. D.
 Restitutio non datur procuratori minori annis, si dominus major sit, at gestori negotiorum minoris ætatis datur. T. 1. c. 368. E.
 Restitutio datur ex novissimo reddito ei, qui abfuit reipublicæ causâ intra annum, vel quadriennium. T. 3. c. 550. C. D.
 Restitutio omnis reciproca est. T. 2. c. 132. D.
 Restitutio in integrum datur in personam, non in rem. Tom. 1. c. 991. E. & c. 992. A.

- Restitutio filii prodest soli filio, non patri ex eadem causa suo nomine obligato. Tom. 2. c. 116. D.
- Restitutio non prodest tutori, vel curatori. T. 2. 118. A.
- Restitutio fidejussoris, vel mandatoris reum non liberat. Tom. 1. c. 359. E.
- Restitutio rei principalis fidejussorem liberat interdum. Tom. 1. c. 370. A.
- Restitutio, minori circumscripto data, fidejussori prodest. Tom. 1. c. 997. C. D.
- Restitutio in integrum est relevatio lapsi, seu capti minoris ætate. T. 4. c. 902. E.
- Restitutio in integrum minori adversus tutorem non competit, si ei alia actio sit. T. 4. c. 903. E. hæc maximè utilis est minori. Ibid. c. 904. C.
- Restitutio tantùm datur minori decepto. T. 4. c. 962. C. deceptus non videtur is, qui jure communi usus est. Ibid. C.
- Restitutio in integrum est reciproca. T. 4. c. 1204. E.
- Restitutio in integrum datur adversus eos, qui licet præsentem, secum agendi tamen potestatem non fecerint, vel defensi non fuerint, aut judicem corruperint, judiciumque, donec rem alienam usucapiant, protraxerint. Tom. 5. c. 168. E. & c. 169. A.
- Restitutio operis, sive demolitio in partes scindi non potest. T. 5. c. 673. C.
- Restitutio rei furem poenâ non solvit. T. 5. c. 725. B.
- Restitutio in integrum datur non solùm, ne damnum quis faciat, sed etiam ne lucrum perdat. T. 5. c. 167. C.
- Restitutio in integrum cujus rei sit, & ad quid fiat. T. 5. c. 170. C. D.
- Restitutio in integrum quid sit, & ad quid detur. Tom. 5. c. 102. B.
- Restitutio in integrum majoribus 25. annis datur, qui per dolum qualemcumque in captionem, aut per errorem in damnum inciderunt. T. 5. c. 165. D.
- Restitutio sola nullam irrogat poenam. T. 5. c. 91. E. & c. 92. A.
- Restitutio sola non liberat poenâ. Ibid. A.
- Restitutio quomodo fiat. Tom. 5. c. 242. B.
- Restitutio sumptus funerarii privilegiaria est, & omne creditum antecedit. T. 5. c. 385. E.
- Restitutio in integrum reciproca esse debet. Tom. 5. c. 96. B. & c. 235. A.
- Restitutio in integrum ut competit, & per procuratorem peti possit, speciale mandatum requiritur. T. 5. c. 157. C. D.
- Restitutio in integrum est reciproca. T. 6. c. 697. D.
- Restitutio hereditatis fit ex causa fideicommissi, non re tantùm, sed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.
- Restitutio dierum feriarum quando faciendâ. T. 6. c. 22. A.
- Restitutio in integrum non tantùm datur præsentibus adversus absentes, sed etiam datur absentibus reipublicæ causâ. T. 6. c. 219. D.
- Omnis restitutio in integrum restituit omnia, quæ gesta sunt ex utraque parte. T. 6. c. 324. A.
- Restitutio in integrum quando minori non competit. T. 6. c. 20. D.
- Restitutio in integrum minori adversus minorem non est. Ibid. D.
- Restitutio in integrum, vel perfectio, quæ datur minoribus 25. annis lapsis, aut circumscriptis. Ibid. C.
- Restitutio non tantùm est corporis, sed etiam juris. Tom. 7. c. 618. A.
- Restitutio quæ sit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.
- Restitutio in integrum quid. T. 8. c. 1046. A.
- Restitutio in integrum potest induci in modum exceptionis. T. 8. c. 821. E.
- Restitutio in integrum transfertur in heredem. T. 8. c. 820. C.
- Restitutio rei furtivæ non liberat actione furti. Tom. 8. c. 771. B.
- Restitutio non tam est corporis, quàm juris restitutio. Tom. 8. c. 655. A.
- Restitutio datur ob metum illatum. T. 8. c. 820. C.
- Restitutio in integrum datur ob ætatem, datur etiam ab errore justum. Ibid. C.
- Restitutio an omnia reponat in integrum statum, & pristinum jus, T. 8. c. 27. E.
- Restitutio plerumque damnatum restituit tantùm patriæ, & libertati, remissâ poenâ. T. 9. c. 1484. A.
- Restitutio in integrum, & appellatio in quo differunt. Tom. 9. c. 1124. E. & c. 1125. A.
- Restitutio in integrum promittitur edicto Prætoris, non permittitur contra sententiam. T. 9. c. 1085. E.
- Restitutio plenissima est, quæ reddit etiam bona. T. 9. c. 1484. B.
- Restitutio possessionis vi ereptæ momentum dicitur. T. 9. c. 1104. D.
- Restitutio in integrum. Tom. 9. c. 372. D.
- Restitutio in integrum quadriennio coarctetur. T. 9. c. 374. A. constitutionibus Gallicis decennio. Ibid. A.
- Restitutio possessionis vi ereptæ majorem celeritatem desiderat, quàm exsecutio criminis. T. 9. c. 1104. D.
- Restitutio in integrum ex illa clausula, si qua ulta causa sit, quo casu cessat. T. 9. c. 221. A.
- Restitutio in integrum contra sententiam Præfecti prætorio, & supplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
- Restitutio natalium. Vide, Natales.
- Restitutio in integrum ex edicto de minoribus, adversus patrem est extraordinaria. T. 10. c. 399. C.
- Restitutio fideicommissariæ hereditatis est quædam successio. T. 10. c. 490. D.
- Restitutio datur tantùm adversus gesta. T. 10. c. 491. B.
- Restitutio in integrum quomodo detur. T. 10. c. 615. D.
- Restitutio, quæ minori lapsò datur, an prosit fidejussori. Ibid. D.
- Restitutio semel data ad ad eundem an impediat aliam rursus petere ad abstinendum. T. 10. c. 617. B.
- Restitutio ex Senatusconsulto Trebelliano rectè tantùm fit speciali procuratori. T. 10. c. 651. A. B.
- Restitutio plenissima datur minoribus. T. 10. c. 656. D.
- Restitutio in integrum dicitur propriè de minoribus 25. annis, & adolescentibus circumscriptis. T. 10. c. 893. E.
- Restitutio in integrum quibus casibus necessaria non est filio familiaris minori vigintiquinque annis. T. 10. c. 895. C. D. & c. 903. D. & seq.
- Quo casu denegatur. Ibid. c. 895. E.
- Restitutio in integrum an cesset, si alia sit actio ordinaria, qua possit adolescens ad jus suum pervenire. T. 10. c. 896. E.
- Restitutio in integrum quibus ex causis datur minori 25. annis. T. 10. c. 897. B.
- Restitutio in integrum datur minoribus adversus commentitias venditiones, & tutorem, seu curatorum infidias. T. 10. c. 897. C.
- Restitutio est redintegratio rei amissæ vel causæ. T. 10. c. 903. E.
- Restitutio in integrum eadem de causa an possit bis disceptari. T. 10. c. 907. B.
- Restitutio in integrum intra quod tempus debeat peti. T. 10. c. 908. B.
- Restitutio in integrum ubi, & apud quem debeat agitari. Ibid. D. E.
- Restitutio in integrum fit ultro citroque, & est reciproca. T. 10. c. 909. C.
- Restitutio in integrum intra quod tempus post militiam debet concedi militibus. T. 10. c. 910. C. D.
- Restitutio rei commodatæ an probabiliter recusetur prætextu debiti, quod debetur commodatario ab actore. T. 10. c. 971. A.
- Restitutio in integrum, & venditionis

nis rescissio quibus casibus non sint reciproca respectu emptoris, & venditoris. Tom. 10. c. 1007. C.

Restitutio est rei, vel juris. T. 10. c. 1239. B.

Restitutionis spes nihil suspendit. T. 1. c. 1082. E.

Restitutionis in integrum beneficium recte deditur inter vivos etiam ex tertia parte. T. 1. c. 958. A.

Restitutionis auxilium non datur lucrificandi causa cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.

Ante restitutionis in integrum petendae tempus constitutum, neque virgini, neque mulieri tutor conjungi potest. T. 4. c. 978. E.

Restitutionis in integrum tempus constitutum quale. T. 4. c. 978. D. E.

Restitutionis causa obstat sola ratio praeteriti temporis. Tom. 4. c. 916. A.

Restitutionis causa separata est a causa poenae. Ibid. A.

Restitutionis in integrum iusta causa est. T. 5. c. 165. E.

Restitutionis in integrum beneficium, sicut alia quaelibet actio, alii cedi potest. T. 5. c. 156. A.

Is, qui restitutionis in integrum litem contestatus est, si desistat, ad eam non potest reverti. T. 7. c. 138. C.

Restitutionis spes saepe nos fallit. T. 8. c. 27. B.

Restitutionis in integrum leges. T. 8. c. 500. A. & seq.

Restitutionis verbum ambiguum, & anceps est. T. 9. c. 1100. E.

In restitutionis causam venire animalia, & fetus animalium. T. 9. c. 1094. D.

Restitutionis in integrum causa an per procuratorem agi possit. T. 10. c. 909. E. an per cognatum, & affinem, etiam si id ei nominatum mandatum non sit. Ibid. c. 910. A.

Restitutionis in integrum beneficium propter militiam continuatur, nec perimitur tempore quamdiu obitur militia. T. 10. c. 912. C.

Restitutioni in integrum locus quando non sit. T. 5. c. 171. C.

Restitutioni concessae venditor renuntiare potest. T. 9. c. 375. A. B.

Restitutioni in integrum sunt praestituta certa tempora. Tom. 10. c. 1239. B.

Ad restitutionem in integrum petendam Justinianus, abrogata lege Constantini, quatuor annos constituit. T. 2. c. 136. A.

Restitutionem petens aetatem probet. T. 1. c. 1003. B.

Restitutionem in integrum quales magistratus dare possunt. T. 1. c. 999. A.

Restitutionem dat Princeps contra res bis iudicatas. Ibid. E.

Restitutionem iudicii mutandi cau-

sa alienatio majoribus 25. annis applicat, & accommodat. T. 5. c. 165. C. D.

Restitutionem in integrum, an abstentionem hereditatis paternae post aditionem a Praetore petunt impuberes. T. 6. c. 327. D.

Per restitutionem in integrum libertas revocari non potest, quae semel competit. T. 6. c. 21. A.

Restitutionem in integrum petens probet, se minorem fuisse, necesse est. T. 7. c. 875. A.

Restitutionem in integrum an heres ex persona defuncti habeat. T. 8. c. 7. A.

Restitutionem in integrum qui petit, aetatem probare debet. T. 9. c. 268. A.

Si post restitutionem hereditatis heredi scripto adcreverit portio coheredis, an opus sit fideicommissario alia actione, ut eam portionem recipiat. T. 10. c. 314. B.

Qui ad restitutionem domus pecuniam credidit, an habeat in ea retacitam hypothecam. Tom. 10. c. 318. E.

Restitutionem in integrum petenti probanda est laesio. T. 10. c. 893. D.

Restitutions minor invitus non utitur. T. 1. c. 1009. B.

In restitutione hereditatis an sit necessaria praesentia fideicommissarii. T. 4. c. 593. D.

Restitutions in integrum rescinduntur ea, quae gesta sunt in absentia eius, qui necessarius abesse coactus fuit. T. 5. c. 165. E.

Restitutions in integrum non solum absentibus contra praesentes, sed etiam praesentibus contra absentes subvenitur. T. 5. c. 168. D. E.

Restitutions in integrum, quam quis a praetore impetravit, potest non uti. T. 6. c. 324. A.

In restitutione dotis qui fructus veniunt, & qui non veniunt. T. 9. c. 511. B. & seq.

Restitutions eget, qui dolo lapsus est. T. 9. c. 262. D. E.

De restitutione in integrum. T. 10. c. 1237. E. & c. 1238. A. & seq.

Restitutions petita a Principe nihil novatur. T. 10. c. 1239. B.

Restitutions in integrum ob rem minimam dantur. T. 1. c. 957. E.

Restitutions causa cognita a Praetore dantur. Ibid. C.

Restitutions per contestationem non perpetuantur. T. 1. c. 1000. C.

De restitutionibus, seu institutionibus, & substitutionibus sub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & seq.

Restituti quinam dicantur. T. 10. c. 733. D.

Restituti bonis, nominatim videtur etiam obligationes restituisse Princeps. T. 8. c. 502. A.

Restitutoria actio duplex. Tom. 1. c. 1389. A.

Restitutoria omnis actio rescissoria

est, & utilis. T. 1. c. 956. E.

Restitutoria actio est utilis, & ex aequitate datur. T. 4. c. 903. B.

Restitutoria actio. Vide, Actio.

Restitutoria actio. T. 7. c. 249. D.

Restitutoria actio quae, & an utilis. T. 8. c. 1106. D. E.

Restitutorium interdictum de novi operis nuntiatione non datur ei, qui prohibuit lapilli jactu. T. 8. c. 551. B.

Restitutorium interdictum. T. 9. c. 1153. B.

Restitutorium interdictum. Vide, Interdictum restitutorium.

Restitutus a Principe an recipiat cognationem. T. 10. c. 780. D.

Restituntur beneficio aetatis heredes adversus transactiones, & divisiones. T. 4. c. 899. D.

Retentii verbum explicatum. Tom. 7. c. 1156. D.

Retentio est facti, praecipio fit beneficio actionis. Tom. 4. c. 541. C.

Retentio usufructus in donationibus habetur pro traditione. T. 4. c. 787. A. B.

Retentio facilius est, quam adquisitio. T. 4. c. 145. A.

Retentio usufructus pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.

Retentio dotis. Vide, Dos.

Retentio Falcidia. Vide, Falcidia.

Retentio imitatur praecipionem. T. 4. c. 990. C.

Retentio, & petitio quid differunt. T. 5. c. 262. A. B.

Retentio ubi, & quando locum habeat. T. 5. c. 195. E. & c. 156. A.

Retentio fundi causa mortis donati ob impensas necessarias, & utiles factas. T. 6. c. 119. B. C.

Retentio ex dote, quae fit propter liberos. T. 6. c. 127. D.

Retentio omnium impensarum datur in omnibus iudiciis possessori bonae fidei. T. 7. c. 581. A. mala fidei possessori datur tantum retentio impensarum necessariorum, & utilium in iudiciis bonae fidei. Ibid. A.

Retentio facilius conceditur in plerisque partibus juris, quam vindicatio. T. 7. c. 1390. C.

Retentio propter liberos erat sextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causa. T. 9. c. 550. D.

Retentio ex dote propter mores olim erat, videlicet divortio facto. T. 9. c. 536. D.

Retentio ex dote ob impensas factas in res dotales non modicas. T. 9. c. 502. D.

Retentio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 545. C.

Retentio pignoris pro usuris. T. 9. c. 338. E.

Retentio dotis propter liberos duplex olim erat. T. 9. c. 502. C.

Retentio crediti. Tom. 9. c. 256. E.

- Retentio facti quæ; T. 9. c. 219. C.
- Retentio juris quæ. Ibid. C.
- Retentio nulla superest, cum venditor ultro rem tradidit, ab emptore parte dumtaxat pretii soluta. T. 10. c. 765. A. B.
- Retentio non est, nisi iuste accepti. T. 10. c. 955. E.
- Retentionis jure potest uti dominus adversus emphyteuticarium. T. 7. c. 379. D.
- Retentionis jus est commodius, quam jus vindicationis. T. 10. c. 697. B.
- Retentioni adversa est amissio. T. 5. c. 711. A.
- Retentionem quartæ dari, non vindicationem lege Falcidiæ. Tom. 3. c. 193. D.
- Causæ ex quibus retentionem habemus, petitionem non habemus. T. 3. c. 516. D.
- Retentionem qui tantum habet, is petitionem non habet, T. 4. c. 990. C.
- Retentionem ubi habemus, si solverimus, & conditionem retentionis habemus. Tom. 7. c. 404. B.
- Retentionem alii habent, & possessionem, alii vindicationem. T. 7. c. 585. D.
- Retentionem Falcidiæ habet heres, non vindicationem. T. 7. c. 591. A.
- Retentione uti commodius est, quam actione. Tom. 6. c. 346. C.
- De retentione. Tom. 7. c. 574. D.
- De retentione ex dote, quæ fit propter liberos, si divortium factum sit culpa mulieris. T. 9. c. 501. B. & seq.
- Retentiones, sive reputationes in iudicio de dote. Tom. 1. c. 785. D.
- Retentiones quas ob res, & quibus de rebus in dote fiunt. T. 5. c. 554. B.
- Retentiones dotium de rei uxoris actione sublatae sunt jure novo ex constitutione Justiniani. T. 6. c. 613. B.
- Retentiones, quæ fiunt propter res donatas, vel propter res amotas, vel propter mores, T. 9. c. 497. B. & seq.
- Retentionum genera Justinianus sustulit. T. 1. c. 314. B.
- Retentionum ex dote quinque genera. Tom. 9. c. 498. A. differentia quæ colligendæ sunt in his retentionibus, Ibid. c. 503. E. & c. 504. B.
- Retentionibus in dotis constitutione pactis heres mariti uti potest. T. 5. c. 558. D.
- De retentionibus, quæ in iudicio rei uxoris ex dote fiebant variis ex causis: veluti ob res amotas, ob liberos, ob mores, ob impenfas, ob donationes. T. 6. c. 125. C.
- Retia apraria an contineantur legato fundi. T. 10. c. 1164. A.
- Reticentia rescriptum viciat. T. 6. c. 949. C.
- Reticentiæ poena quæ. T. 6. c. 99. A.
- Reticentiæ vafrae, & callidæ poena major est, quam mendacii. T. 6. c. 99. C.
- Reticentiæ venditoris major poena est, quam mendacii. T. 7. c. 764. A. c. 765. E.
- Qui reticuit modum, vel pondus rei venditæ, vel tributum, cui obnoxia res vendita est, tenetur in id omne, quod emptoris interest. T. 6. c. 99. B.
- De retinenda, & acquirenda possessione. T. 9. c. 1004. A. & seq.
- Inter retinere, & præcipere differentia quæ est. Tom. 4. c. 541. C.
- Retinere, id est, non perire non utendo. T. 4. c. 140. D.
- Retinere, præcipere, deducere, accipere, hæc quatuor verba qua in re sunt paria. T. 7. c. 1235. D.
- Retis jactum si emero, & piscator noluerit retem jactare, an iudicio empti incertum ejus rei a iudice æstimetur. T. 7. c. 759. A. B.
- Retractare non licet sententiam semel dictam. T. 4. c. 614. B.
- Retractatio causæ aliquando permittitur Præfecto prætorio. T. 9. c. 1057. A.
- Retractatio, sive supplicatio, & appellatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
- Retractatio causæ quid sit, & quomodo fiat. T. 10. c. 1238. A.
- Retractatio causæ pendet ex indulgentia Principis. T. 10. c. 1239. B.
- Retractionis utimur remedio, cum appellandi jus non est. Tom. 2. c. 1138. E.
- Retractor suæ sententiæ nemo est idoneus. T. 9. c. 1118. A.
- Retractus agnaticus, ac de ejusdem jure consultatio. Tom. 1. c. 657. C.
- Te retractus jure consultatio. T. 1. c. 656. E.
- Retractus jus non est ex Mosaica lege. T. 1. c. 657. C.
- Retractus jus an sit inter socios. T. 10. c. 1021. C.
- Retractatio loco appellationis est. T. 9. c. 291. A.
- Retro, id est, e converso. Tom. 3. c. 1403. C.
- An retrahatur aditio hereditatis. T. 7. c. 1188. E.
- Retrahitur aditio hereditatis, & legati adquisitio. T. 7. c. 648. E.
- An retrahatur confirmatio, & rati habitio. T. 9. c. 683. A.
- Reverentia debetur omnibus parentibus. T. 4. c. 1007. D.
- Reverentia una, & æqualis omnibus parentibus servanda. T. 4. c. 1338. B.
- Reverentia, quæ parentibus debetur, a jure naturali debetur. T. 5. c. 89. D.
- Reverentia patrono semper habenda. T. 7. c. 127. B.
- Reverentia, quæ debetur parentibus omnibus, neque sexu finitur, neque gradu. T. 7. c. 119. A.
- Reverentiæ, seu dignitatis oris definitio. T. 4. c. 860. E.
- Reverentiæ, quæ de jure naturali debetur certis personis, nec rusticis quidem ignari sunt. Tom. 5. c. 12. B.
- Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum, jure nulla actio competit. T. 4. c. 379. D.
- Ad revocanda a debitore alienata in fraudem creditorum competit Pauliana. Ibid. C. ratio quæ, Ibid. D.
- De revocandis his, quæ in fraudem alienata sunt. T. 9. c. 1135. A. & seq.
- De revocandis donationibus. T. 9. c. 1351. B. & seq.
- Revocandi domum qui jus habet, si vocatus non venerit, an mitti possit adversarius in bonorum possessionem. T. 10. c. 399. B.
- Revocare pro recusare. T. 6. c. 393. E.
- Revocari potest donatio causâ mortis. Vide, Donatio.
- Revocari verbum est duplex. T. 9. c. 967. B.
- Revocatio ex actione Faviana quando locum habet. T. 5. c. 625. C.
- Revocatio jurisjurandi. T. 9. c. 200. B.
- Reus principalis prius actione personalis conveniendus, quam accessione. T. 2. c. 1035. A.
- Reus, qui accusatorem corrumpit, pro confesso habetur. T. 3. c. 155. A.
- Reus, qui iudicem corrumpit, omittere dicitur inquisitionem causæ. T. 3. c. 144. E.
- Reus ex mora. T. 1. c. 1251. D.
- Reus, qui fugit, damnato comparatur. T. 3. c. 180. A.
- Reus convictus damnari potest, licet crimen non confiteatur. T. 1. c. 498. C.
- Reus si ante condemnationem mortuus fuerit, bonorum scelere quaesitorum quaestio morte non solvetur. T. 2. c. 647. D.
- Reus stipulandi, promittendi, credendi, debendi, satisfaciendi, satis accipiendi. T. 1. c. 197. D.
- Reus repetundarum in reatu defunctus post mortem condemnatur hereditate fisco vindicata. T. 1. c. 1082. D.
- Reus per alium defendi non potest. T. 1. c. 498. A.
- Reus post crimen contractum alienare potest. T. 3. c. 154. E.
- Reus tanti damnandus, quanti res eo anno plurimi fuit. T. 1. c. 538. B.

Reus absolutus ; vel destitutus ab alio eodem crimine reus postulari potest. T. 1. c. 366. A.
 Reus majestatis, quibus suppliciiis afficiendus. T. 1. c. 514. A. B.
 Reus causam capitalem per procuratorem agere non potest. T. 1. c. 518. B.
 Reus quandonam postuletur. T. 3. c. 607. C.
 Reus perduellionis si in reatu moriatur, crimen non extinguitur. T. 4. c. 1078. C.
 Reus variis, & diversis excusationibus uti potest, actor non. T. 4. c. 279. A.
 Reus criminis non est, nisi postulatus sit, vel deprehensus. T. 4. c. 374. A.
 Ut reus idem sit, & actor ex eadem causa, natura non patitur. T. 4. c. 678. D.
 Reus repetendarum consulatum petere prohibebatur. T. 4. c. 858. D.
 Reus. Vide, Debitor :
 Reus in judicio, aut is, qui cupit sibi edi instrumenta, jurare debet, se id non calumnie causâ deconsiderare. T. 5. c. 35. D.
 Reus omisâ exceptione jurisjurandi, an ad eam reverti possit. T. 5. c. 236. E.
 Reus an omni judicio absolvi possit. T. 5. c. 410. E.
 Reus, & fidejussor constitutæ pecuniæ in deteriore, duriorēve causam accipi non possunt. T. 5. c. 407. C.
 Reus constitutæ pecuniæ, seu debitor, an damnationem in id, quod interest, effugere possit. Tom. 1. 411. B.
 Reus aut jurare, aut jusjurandum referre cur cogendus sit. T. 5. c. 224. D. E.
 Reus exceptione utens quomodo agere videatur. T. 5. c. 47. B.
 Reus pecuniæ constitutæ, & fidejussor in quibusnam comparentur. T. 5. c. 412. E.
 Reus absolvitur auctore non probante. T. 5. c. 228. A.
 Reus quomodo se necessitate probandi exonerare possit. Tom. 5. c. 964. C.
 Reus de se confessus alios deferre non potest. T. 6. c. 841. B. nisi in crimine Læzæ majestatis, vel delationi fama vulgi accedat. Ibid. C. D.
 Reus in exceptione actor est. T. 6. c. 843. D.
 Reus purgat moram, quam in non deferenda re principaliter fecit, etiam post litem cum fidejussore contestatam ex ea causa. Tom. 6. c. 383. A.
 Reus ex dolo alieno lucrum ferre non debet. T. 6. c. 6. D.
 Reus, & fidejussor si solverint pariter, in hac causa non differunt a duobus reis promittendi. Tom. 6. c. 53. E.

Reus principalis ex pacto fidejussoris, ut ne ab eo pecunia petatur, nullo modo liberatur, nec tale pactum ei prodest. Tom. 6. c. 55. A.
 Reus, & actor idem homo esse non potest in eadem causa. Tom. 6. c. 241. B.
 Reus criminis capitalis postulatus medio tempore, dum est in reatu, ante sententiam, non potest novos honores appetere, vel capessere. T. 6. c. 512. C.
 Reus allegans solutionem, an probare debeat. T. 7. c. 874. C.
 Reus appellans in judicio appellationis priorē loco agit. Tom. 7. c. 148. E.
 Reus judicio publico an possit testimonium dicere. Tom. 7. c. 885. B.
 Reus non tantum exceptionem, sed quamlibet allegationem probare interdum debet. Tom. 7. c. 874. C.
 Reus quas exceptiones probare debeat. T. 7. c. 872. C.
 Reus, qui dicit, se desisse possidere sine dolo, convincendus est de dolo. T. 7. c. 869. E.
 Reus quis. T. 7. c. 690. B.
 Reus generaliter accipitur. T. 8. c. 569. E.
 Reus apud legatum accusari non potest. T. 8. c. 793. A.
 Reus non significat fidejussorem. T. 7. c. 690. B.
 An reus per alium defendi possit. T. 9. c. 1377. D.
 Reus in exceptione pro auctore habetur. T. 9. c. 266. A.
 Reus factus quid sit. T. 9. c. 1417. C.
 Reus propriè fit litis contestatione, & relatione inter reos. Tom. 9. c. 1417. C. improprie, dato libello accusatorio. Ibid. c. 1418. B.
 Reus delatus dicitur, cum quo lis est contestata. Ibid. B.
 Reus auctori non cogitur edere rationes suas, vel breviam contra se. T. 9. c. 267. A.
 Reus criminis accusatus, etsi non possit per procuratorem, vel gestorem defendi, potest tamen causas absentiae allegare per procuratorem, vel per gestorem. T. 9. c. 137. E.
 Reus quando exhibendus est judicio. T. 9. c. 1384. A.
 Reus instructus venire debet ad agendum. T. 9. c. 1. A.
 Reus credendi, & reus debendi dicitur. T. 9. c. 1274. C.
 Reus satisfaciendi, & reus satisfaciendi dicitur. Ibid. C.
 Reus stipulandi, & reus promittendi dicitur. Ibid. C.
 Reus stipulandi quis dicitur. Ibid. C.
 Reus promittendi quis dicitur. Ibid. C.
 Reus criminis publici ab aliquo de-

latus ; ab alio ejusdem criminis reus deferri non potest. Tom. 9. c. 1381. B.
 Si reus, vel accusator mortuus fuerit. T. 9. c. 1391. E. & c. 1392. A & seq.
 Reus post litem contestatam si absit per contumaciam, hoc est, si per triduum ter citatus non respondeat, condemnatur crimine capitali. T. 9. c. 1379. D. E.
 Reus carcerem, & vincula non patitur, antequam convictus, vel confessus est. T. 9. c. 1385. D.
 Reus aliquando sibi ipsi committitur propter honorem, vel propter dignitatem ejus. T. 9. c. 1386. A.
 Reus pluribus defensionibus utitur, etiam diversis. T. 9. c. 18. A.
 Reus absens ante litem contestatam per contumaciam non damnatur, sed adnotatur inter reos delatos in commentariis, seu actis judicium. T. 9. c. 1379. C.
 Reus litem suscipit, & patitur, actor facit. T. 9. c. 113. B.
 Reus judicium accipit lite, contestata apud judicem. Ibid. B.
 An reus absens possit damnari. T. 9. c. 1377. D.
 Reus quando peragitur. Tom. 9. c. 1098. E.
 Reus quando incidit in contumaciam. T. 9. c. 136. C.
 Reus non cogitur auctori edere rationes suas, quibus scilicet actor probet, & instruat intentionem suam. T. 9. c. 16. B.
 Reus post annum, quàm delatus est, honores petere potest. Tom. 9. c. 1476. A.
 Reus quando fieri dicitur. Tom. 9. c. 130. A.
 Reus nonnunquam officio judicis ex justa causa compellitur auctori edere rationes suas domesticas, & privatas. T. 9. c. 16. B.
 An reus absens causas absentiae per procuratorem possit reddere. T. 10. c. 86. D.
 Reus, qui corrumpit accusatorem, an habeatur pro confessore, etiam si a latronibus nominatus non sit. T. 10. c. 226. E.
 Reus excutitur vel in judicio, vel extra judicium. Tom. 10. c. 547. D.
 Reus an cogatur in foro instrumenta sua edere. T. 10. c. 609. E.
 Reus, qui paciscitur de crimine, nec non & fugiens causæ inquisitionem, falsi reus est. T. 10. c. 612. D.
 Reus exceptionem probat quasi intentionem. T. 10. c. 707. A.
 Reus, qui patitur maximam, vel mediam capitis diminutionem, solvitur omnibus obligationibus, & tenetur fiscus, ad quem res ejus perveniunt. T. 10. c. 708. E.
 Reus, ubi crimen contraxit, ibi debet peragi, etiam si sit alterius provinciae. T. 10. c. 832. D.

Reus

- Reus, cuius lris iterum agitur in** jure, magis condemnatione, & odio quodam dignus invenitur. T. 10. c. 837. D.
- Reus impune in forum incompetens** vocatur, si absit dolus malus. T. 10. c. 925. D.
- Reus in causis status quis sit.** T. 10. c. 928. D.
- Reus ubi servus non potest fieri,** cessat actio noxalis. T. 10. c. 946. C.
- Reus est favorabilior, quam actor.** T. 10. c. 1195. A.
- Rei nomen est debitoris, & creditoris commune.** T. 1. c. 860. D.
- Rei forum competens sequitur actor.** T. 3. c. 329. B.
- Rei delati novos honores petere non possunt.** T. 2. c. 762. A.
- Rei destituti.** T. 1. c. 365. C.
- Duo rei debendi.** T. 1. c. 860. D.
- Duo rei ejusdem pecuniae non inutiliter fidejudent vice mutua.** T. 2. c. 1132. D.
- Rei requirendi.** T. 2. c. 619. B.
- Rei per libertum defensionem mittebant, aut recitabant.** Tom. 3. c. 210. B.
- In rei cadaver qui saeviunt, graviter errant.** T. 1. c. 1330. E.
- Rei duo debendi, vel credendi an separantur a duobus reis promittendi, vel stipulandi.** T. 3. c. 637. E.
- Rei promittendi, & stipulandi plures fieri an possint.** T. 1. c. 197. C.
- Rei trepidi quinam dicantur.** T. 1. c. 905. E.
- Rei praesentia magis, quam actoris necessaria est.** Tom. 4. c. 1391. D. E.
- Rei nomen commune est rei, & actoris.** T. 4. c. 904. D.
- Rei morte extinguitur crimen.** T. 4. c. 1391. C.
- Rei forum, & domicilium actor sequi debet.** T. 4. c. 924. E.
- Rei morte solvitur omne iudicium criminale.** T. 4. c. 1026. A.
- Rei debendi sunt fidejussores.** T. 4. c. 39. C.
- Rei debendi sunt; qui parem obligationem in solidum susceperunt singuli.** T. 4. c. 681. A.
- Rei promittendi vice mutua, id est, alter pro altero vicissim, apud creditorem fidejubere possunt.** T. 4. c. 1311. B. C.
- Rei principales prius sunt conveniendi, & excutiendi, quam nominatores eorum, vel fidejussores.** T. 4. c. 850. D.
- Ex reis promittendi mora unius non nocet alteri.** T. 4. c. 684. A. Vide, Mora.
- Si reis principales solvendo non fuerint, excutiendi sunt duumviri.** T. 4. c. 850. D.
- Rei conditio est melior, petitoris deterior.** T. 5. c. 139. A.
- Rei an favorabiliores sint, quam actores.** T. 5. c. 532. A.
- Rei credendi, & debendi quibusnam actionibus utantur.** T. 5. c. 64. C. D.
- Rei debendi, & promittendi qua ratione constituentur.** T. 5. c. 66. B. C.
- Duo rei credendi qui dicuntur.** T. 5. c. 64. D. duo rei debendi qui dicuntur. Ibid. D.
- Rei an hodie inviti litem contestari cogantur.** T. 5. c. 687. B.
- Duo rei promittendi quominus constituentur, impedit diversus actus, itemque longum intervallum, quod intercedit inter duorum responsa.** T. 6. c. 358. E.
- Rei, vel actoris verba sunt communia, agere, experiri, intendere.** T. 6. c. 339. E.
- Rei nomine quod fidejussor solvit, reus ipse solvere videtur fidejussoris nomine.** T. 6. c. 491. C. si de jussor liberatur pro sua parte; reus non liberatur. Ibid. C.
- Duo rei debendi qui proprie dicuntur.** T. 5. c. 709. E.
- Duo rei credendi quomodo constituentur testamento.** T. 7. c. 1115. C.
- Rei nomen commune est actoris, & ejus, cum quo agitur.** T. 9. c. 1274. B. C.
- Rei morte crimen perimi.** Tom. 9. c. 1123. C.
- Rei iusjurandum.** T. 9. c. 196. C.
- Rei criminis intra quod tempus debent iudicari.** T. 9. c. 1390. C.
- Duo rei debendi quibus modis fiunt.** T. 9. c. 1097. C. & non constituentur iudicatio. Ibid. B.
- Rei morte extinguitur crimen, & poena, & causa bonorum rei confiscandorum.** T. 9. c. 1391. E.
- Duo rei debendi qui sunt.** Tom. 9. c. 207. E.
- Duo rei debendi quomodo constituentur ex mutuo.** Ibid. D.
- Duo rei debendi.** T. 9. c. 98. E.
- Duo rei debendi, qui debent Stichum singuli, aut Pamphilum, utrumque pariter solverunt per errorem, an singuli condicant partes.** T. 9. c. 228. D.
- Duo rei debendi quomodo constituentur stipulatione.** T. 9. c. 207. D.
- Duo rei credendi ex mutuo.** T. 9. c. 211. C.
- Duo rei debendi per stipulationem.** Ibid. C.
- Rei credendi plures, & si unus ex eis aliquid remiserit, alijs nocere non potest.** T. 9. c. 412. E.
- Rei non sunt ante litem contestatam.** T. 9. c. 1379. B.
- Quot rei deferri, accusarive possunt a delatore.** T. 9. c. 1373. E. & c. 1374. A.
- Rei vocantur fugientes.** T. 9. c. 134. B.
- Duo rei promittendi constituebantur olim, hodie non sunt, nisi specialiter dictum sit, ut singuli tenerentur in solidum.** Tom. 9. c. 1275. A.
- Rei promittendi qui dicuntur.** Ibid. B.
- Plures rei debendi locatione constituentur, sicuti ex omni genere contractuum.** T. 9. c. 412. B.
- Rei favorabiliores, quam actores.** T. 9. c. 1245. E. & c. 1246. A.
- Non omnes rei carcere, & vinculis sunt continendi, & constringendi.** T. 9. c. 1387. A.
- Rei in foro publice morte plecti debent.** T. 9. c. 1389. A.
- Rei exhibitio, & praesentia in iudicio criminali magis est necessaria, quam accusatoris.** T. 9. c. 1378. D.
- Rei soli.** T. 9. c. 1020. C. D.
- Rei sunt, qui eandem rem, vel summam singuli in solidum debent.** T. 10. c. 459. E.
- Rei duo stipulandi an possint constitui.** T. 10. c. 553. E.
- Rei hoc habent beneficium, ut pro sua tantum parte teneantur.** T. 10. c. 554. D.
- Rei obligatio tollit obligationem fidejussoris.** T. 10. c. 556. C.
- Reo principali electo, fidejussor, vel heres ejus liberatur.** T. 1. c. 396. A.
- Reo incumbit defensio, actori probatio.** T. 2. c. 1193. B.
- A reo omnis corruptela est falsitas.** T. 2. c. 952. A.
- Reo principali deportato, an liberetur fidejussor, pignus, correus.** T. 4. c. 228. D.
- Cum reo qui contestatur; dicitur accusator.** T. 4. c. 73. C.
- Reo exceptio competens fidejussori prodest.** T. 4. c. 712. D.
- Reo plus tribuitur, quam actori.** T. 5. c. 236. E.
- Reo omnia conservandae salutis honesta sunt.** T. 6. c. 804. D.
- Reo licet, quod actori.** T. 8. c. 681. E. & c. 774. A.
- De reo, & actore duae regulae proponuntur.** T. 8. c. 775. C.
- De reo elogium.** T. 9. c. 1384. E. & c. 1385. A.
- Reo dilationes quae dantur, quae accusatori.** T. 9. c. 18. A.
- A reo alienationes, donationes, venditiones, manumissiones servorum, emancipationes liberorum an valeant.** T. 9. c. 1396. C.
- Si reo irrogata fuerit poena pecuniaria, cessione bonorum locum esse in causis criminalibus.** T. 9. c. 1391. A.
- Reo principali liberato capitis diminutione, fidejussor, aut mandator non liberatur.** T. 9. c. 1278. B.
- Pro reo, qui ad supplicium ducitur, appellationem potest quis interponere ejus nomine eo invito.** T. 9. c. 1110. D.
- De reo, qui per contumaciam abest.** T. 9. c. 136. C. & seq.
- Reo emancipandi causa occasionem adquirendi negligere licet, et si ea re fraudetur fiscus.** Tom. 10. c. 581. C.
- Cum reo quibusdam in causis iure anti-**

antiquo mitius agebatur, quam cum fidejussore, aut mandatore. T. 10. c. 648. B.
 Reo si successerit fidejussor, extinguitur obligatio fidejussoris. T. 10. c. 715. C.
 Reo criminis si pars bonorum adempta sit, & is appellaverit, pendente autem appellatione mortuus fuerit, an ejus heredes causas appellationis persequi cogantur. Tom. 10. c. 802. A. B.
 Reo cur dentur dilationes. Tom. 10. c. 923. B.
 Reo absoluto, & auctore postulante, an lis retractetur ob reperta nova instrumenta, quibus actor delictus erat. Tom. 10. c. 1238. D.
 Reum principalem liberat expromissor, fidejussor non. Tom. 4. c. 269. C.
 Reum postulari aliud est, aliud accusari. T. 4. c. 819. C.
 Inter reum, & fidejussorem differentia quæ est. T. 4. c. 721. D. E. & c. 722. A.
 Reum, actione noxali conventum, an exceptio doli mali securum faciat. T. 5. c. 99. B.
 Reum nocentem absolvi fatius est, quam damnari innocentem. T. 7. c. 192. D.
 Reum præstare dolum, & culpam post litem contestatam. Tom. 7. c. 314. E.
 Reum, qui ducebatur ad supplicium, eripiebant per vim clerici, & monachi. T. 9. c. 1110. D.
 Cum reum damnabat iudex, vestem mutabat, prætextam ponebat. T. 9. c. 1480. B.
 Reum postulare quid. Tom. 9. c. 1415. E.
 Reum postulare aliud est, aliud iudicium exercere. Ibid. E.
 Reum semel delatum non posse absolvi, nisi lis contestetur. Tom. 9. c. 1362. C.
 Reum officio iudicis ex justa causa compelli auctori edere privatas, & domesticas rationes. T. 9. c. 6. B. C.
 Reum deferre aliud est, aliud reum accusare. T. 9. c. 1352. C.
 Reorum quot sunt genera. Tom. 1. c. 197. C.
 Reorum plerique frontibus notari solebant. T. 3. c. 174. A.
 De reorum exhibitione, & custodia. T. 1. c. 872. C.
 De reorum exhibitionibus. T. 2. c. 1099. D.
 Reorum iudex quis dicatur. T. 3. c. 455. C. & c. 456. A. B.
 Reorum credendi unus etiam novare veterem obligationem potest. T. 3. c. 638. D.
 Reorum duorum promittendi, unus pure, alius in diem, vel sub conditione obligari an possit. T. 1. c. 198. B.
 Reorum, & iudicium commune

verbum est disceptare. Tom. 4. c. 743. E.
 Reorum, vel magistratum commune est lege agere. T. 4. c. 747. B.
 Reorum credendi conditio quæ est. T. 7. c. 1115. A.
 Duorum reorum debendi conditio quæ. T. 9. c. 98. E.
 De reorum abolitione. T. 9. c. 1387. D. E.
 Reorum exhibitio prior est accusatione solenni, vel litis contestatione. T. 9. c. 1383. E.
 De reorum custodia. T. 9. c. 1386. C. & seq.
 Reorum requirendorum quod tempus datur. T. 9. c. 1466. B. C.
 Reorum custodia ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. D.
 Reorum custodia qualis esse debet. T. 9. c. 1385. C. D.
 In reorum damnatione quæ observabantur. T. 9. c. 1480. C. D.
 Reorum perduellionis filii quibus hereditatibus, & iuribus priventur. T. 9. c. 1396. A. B.
 De reorum abolitione. Tom. 9. c. 1387. D. E.
 Reorum clypei sunt exceptiones. T. 9. c. 1085. D.
 Reorum diuturnorum nomina Augustus abolevit. Tom. 10. c. 577. B.
 De reis duobus. T. 2. c. 1132. D.
 De reis pecuniæ constitutæ. T. 2. c. 1034. E.
 De reis duobus constituendis. T. 1. c. 860. D.
 Ex reis debendi unius partem an proferat alteri, vel noceat. Tom. 4. c. 682. A. & seq. alter culpam utique præstabit, maxime si socii fuerint. Ibid. c. 683. C. D.
 Reis capitalium criminum quodnam spatium temporis detur ad defendendam causam. Tom. 5. c. 414. E.
 In reis duplex iudicium erat Athenis. T. 7. c. 1226. C.
 De reis exhibendis, vel transmittendis. Tom. 9. c. 1383. E. & c. 1384. A. & seq.
 De reis absentibus, qui fiunt requirendi. T. 9. c. 1466. A.
 De duobus reis stipulandi, & promittendi. Tom. 9. c. 1274. D. & seq.
 Ex reis quis eximitur variis modis. T. 9. c. 1382. D. E.
 De reis requirendis. T. 9. c. 1466. A. B.
 Ab uno ex reis si quis solidum acceperit, an alter prorsus liberetur. T. 10. c. 553. D.
 Reis hodie datur beneficium divisionis, si omnes sunt solvendo. T. 10. c. 666. B. C.
 De reis Romæ iudicium forte reddebatur. T. 10. c. 862. D.
 Inter reos delatus testis esse non potest. T. 6. c. 874. B. nec alium accusare. Ibid. B.
 Inter reos absens potest recipi. T.

9. c. 1415. C. & seq.
 Inter reos, vel in reis recipere, & referre promissuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
 De iis, qui latrones, vel aliis criminibus reos occultaverint. Tom. 9. c. 1465. D.
 Reos plures, quam duos, non licet habere eodem tempore ex diversis criminibus. T. 9. c. 1374. A. & c. 1393. A. sed licet eodem tempore, & eodem crimine plures simul deferre reos. Ibid. c. 1393. A.
 Rex imperio omnia possidet, singuli dominio. T. 3. c. 450. B.
 Rex Galliarum Regnum Neapolitanum sibi aliam ratione vindicare nequit, quam iure adoptionis. T. 4. c. 629. A.
 Rex Carolus dicitur pro regno Franciæ Pontifici censum dedisse. T. 6. c. 1082. A.
 Rex Francorum in spiritualibus alium superiorem non agnoscit, quam Romanum Episcopum, in temporalibus neminem. Tom. 6. c. 1138. D.
 Rex Siciliae Romani Pontificis feudatarius. T. 6. c. 894. E.
 Regis omnia esse, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.
 Regi non licet conferre jus decimarum. T. 6. c. 920. B.
 Regi aliquando competit plena præbendarum collatio. T. 6. c. 1003. C.
 Regi dominium suum alienare cur non liceat. T. 6. c. 902. D. E.
 Rheda vehiculi genus. T. 9. c. 531. B.
 Rhedariæ mulæ unde sic dicitur. T. 10. c. 1036. A.
 Rhemmia lex. Vide, Lex Rhemmia.
 Rhonones ex qua materia. T. 3. c. 272. E.
 Rhenus flumen in Germania. T. 4. c. 841. A.
 Rheticus limes quis, & quibus terminis includeretur. T. 2. c. 748. C.
 Rhetores quid a Sophistis distant. T. 1. c. 1025. A.
 Rhetores multas ex iure proponunt controversias, quas non explicant. T. 3. c. 375. D. E.
 Rhetores decreto probati, & immunes facti, contrario decreto improbari possunt. T. 2. c. 755. C.
 Rhetores a sordidis muneribus excusantur. T. 2. c. 748. B. C.
 Rhetores a tutelis excusantur. T. 1. c. 1024. B.
 Rhodia lex cur sic appellata. T. 1. c. 765. A.
 Rhodiorum civitas quænam sit. T. 10. c. 853. D.
 Rhodus Cycladum insularum caput. T. 2. c. 1091. D.
 Richardus notatus. T. 6. c. 70. E.
 Richardus Primus Anglorum rex. T. 6. c. 789. B. C.
 A a a a Riche-

- Richemundia Archidiaconatus summa dignitas . T. 6. c. 1011. B.
- Rictus sunt vestes funebres atræ . T. 4. c. 30. E.
- Ridicæ quid . T. 9. c. 513. B.
- Ridicula in jure sunt vitanda . T. 4. c. 1131. B.
- Rigor juris nullus est in jure prætorio, sed est omnis in civili. T. 9. c. 649. B.
- Rigor dicitur a reſtitutione . T. 10. c. 752. A.
- Rigor juris. Vide, Juris rigor .
- De ripa munienda . T. 1. c. 851. D.
- Ripæ quid . T. 8. c. 556. D.
- Ripæ cedit ager continens. Tom. 3. c. 399. C.
- Ripæ muniendæ neceſſitas iis incumbit, qui prope ripam prædia poſſident . T. 5. c. 874. B.
- Riparum proprietas est privatorum. T. 1. c. 59. C.
- Riparum an ſit uſus publicus. T. 8. c. 929. A.
- Riparum uſus . T. 8. c. 556. B. C.
- Riparum proprietas est privatorum, & eorum, qui prope ipſam ædificia habent . T. 10. c. 1179. D.
- Ripatiſca ſunt regalia. T. 2. c. 1325. A.
- Ripenſes homines quinam fuerint . T. 2. c. 673. A.
- Riſcus mundo adnumeratur muliebri . T. 1. c. 438. D. & T. 3. c. 193. C.
- Riſcus, *Kinſcar* Græcis auctoribus . T. 3. c. 193. C.
- Rituales libri qui . T. 8. c. 519. E.
- Ritus nomen quid ſignificat . Ibid. E.
- De duobus rivalibus, qui eodem rivo certis, & ſtatutis horis ſeparatim aquam ducere ſolebant . T. 6. c. 465. E. & c. 467. A.
- De rivis interdictum . T. 1. c. 853. C.
- De rivis reſciendis, aut purgandis aquæ ducendæ cauſa, quænam actio competat. T. 5. c. 804. C. D.
- Rivus est iter aquæ . T. 1. c. 1505. D.
- Rivus, quo plures utuntur, an poſſit pervenire in judicium communi dividendo . T. 7. c. 432. C. D.
- Rixa frivolaria . T. 4. c. 994. B.
- Rogatio precarii non interruptit uſucapionem in pignore, quod debitor omnino non poſſidebat . T. 6. c. 85. A.
- Rogatio poſſeſſionis est, non proprietatis . T. 6. c. 84. C.
- Rogatio, & lex in quo differunt . T. 8. c. 599. C. D.
- An qui rogatus est reſtituere quod ex hereditate ſuperfuerit, etiam fructus ſuperfluos reſtituere debeat . T. 4. c. 560. B.
- Rogatus quis ſimpliciter hereditatem reſtituere, an poſſit aliquid ex hereditate alienare . Tom. 4. c. 560. D. E.
- Rogo, & mando, ex his verbis mandatum perficitur . T. 4. c. 81. A.
- Rogo, volo, mando, cupio, & peto, hæc verba ſunt precaria, non directæ . T. 4. c. 515. A.
- Rogo verbum . Vide verbum Oro, vel Rogo .
- Rogo verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A. & c. 455. A.
- Rogo, & recipio citra ſtipulationem perficiunt mandatum . Tom. 10. c. 988. D.
- Roma est communis patria. Tom. 1. c. 1026. A. & T. 2. c. 765. B. & T. 4. c. 642. D. & T. 6. c. 5. A. & c. 793. B.
- Roma continentibus ædificiis an finiatur. Tom. 5. c. 15. E. & c. 16. A.
- Roma pro urbe improprie; urbis appellatio est ætior, Romæ latior . T. 5. c. 15. E.
- Roma est communis patria, & qui Romæ docet, in patria ſua docere videtur . T. 6. c. 509. A.
- Roma est communis patria omnium, qui ſunt in orbe Romano . T. 7. c. 131. C.
- Roma, & tota Italia a tributis immunis est . T. 7. c. 152. A.
- Roma communis patria ex cujus conſtitutione . Tom. 8. c. 905. E.
- Roma communis civitas . Tom. 9. c. 392. A.
- Romæ urbis termini centeſimo milliaro finiuntur . Tom. 1. c. 728. D.
- Romæ antiquæ regiones . Tom. 3. c. 35. D.
- Romæ quænam clauſula in teſtamenti obſervari ſolita ſit . T. 5. c. 823. D.
- Romæ conveniri poteſt quilibet Chriſtianus, ſi ibi reperiatur. T. 6. c. 793. C.
- Romæ morari non poteſt, qui ſua patriâ relegatus est, & cur. T. 6. c. 509. A.
- Romæ erant Senatus, Conſules, & Tribuni plebis . Tom. 7. c. 135. D.
- Romæ appellatio latior, quàm urbis . T. 8. c. 479. D.
- Romæ morari non debet relegatus, ſeu patriâ ſua interdictus . T. 9. c. 392. A.
- Romæ commendatio . T. 10. c. 584. D. E.
- Romana Eccleſia mater omnium Eccleſiarum . T. 6. c. 793. C.
- Civitas Romana ſalvo obſequio, & reverentia, quæ debetur patronis, datur. T. 10. c. 689. A.
- Romanæ ſedis ſententia commutari poteſt, cum aliquid ſubreptum est . T. 6. c. 925. A.
- Adverſus Romanam Eccleſiam opus est præſcriptione centum annorum . T. 6. c. 917. D.
- Romandiola est exarchatus Ravennæ . T. 2. c. 1286. D.
- Romani cives meliore conditione ſunt, quàm Latini . T. 2. c. 310. B.
- Romani Pontificis est Synodus confirmare . T. 6. c. 922. C.
- Romani Pontificis privilegia . T. 6. c. 773. D.
- Romani Pontificis decreta vim legum obtinent . T. 6. c. 928. E.
- Romani liberos ſuos nutricibus commiſere . T. 7. c. 882. B.
- Romano Pontifici jus canonizandi competit . T. 6. c. 872. C.
- Romanorum civium jura hereditatum, & tutelarum propria ſunt . T. 6. c. 549. C.
- Romanos leges a Græcis civitatibus repetiſſe, non accepiſſe, nemo est, qui neſciat . T. 5. c. 530. B.
- Romanus Pontifex aliquando deſerogatur Concilio Generali . T. 6. c. 987. E.
- Romanus Pontifex ordinarius ordinatiorum dicitur . T. 6. c. 935. D.
- Romanus fiebat manumiſſus major 30. annis . T. 7. c. 1477. A.
- Romulus in cælum ereptus fingitur . T. 7. c. 1189. D. Tullius ſcribit, Romulum fuiſſe ereptum ab hominibus . Ibid. D.
- Roncalia quid . T. 2. c. 1286. D.
- Capitula, quæ Rex Conradus de beneficiis fecit in Roncalia. T. 2. c. 1292. D. E.
- Roncalia Civitas ſita ſupra Padum flumen . T. 9. c. 1028. B.
- Roffenſis Episcopatus in Hibernia . T. 6. c. 832. E.
- Rota aquilega accedit emptioni domus . T. 7. c. 710. E.
- De rotæ tormento . T. 3. c. 77. A.
- Rotæ aquilegæ, rotæ aquariæ quæ dicantur . T. 7. c. 710. E. & c. 711. A.
- Rubellio, ſeu rubigo quid ſignificat . T. 3. c. 448. E.
- Rubricæ unde dicitur . T. 1. c. 721. B.
- Rubricæ cur minio, aut croco inſcribantur . T. 5. c. 793. D.
- De ruderibus ædium collapsarum tollendis in alias ædes interdictum . T. 9. c. 1173. D.
- Ruina, incendium, naufragium . T. 1. c. 867. B. C.
- Rumor, ſive fama ſufficit ad impediendum matrimonium contrahendum, non autem ad diſſolutionem matrimonii ritè perfecti . T. 6. c. 1115. B.
- Runæ armorum genus . Tom. 2. c. 1123. A.
- Rupille videtur, qui corruptus . T. 6. c. 331. D.
- Rupille dicitur, qui corruptus, qui obliteravit ſcripturam instrumenti . Ibid. D.
- Ruſtica ſervitus ſui naturâ intermiſſionem habet . T. 4. c. 430. C. urbana ſervitus continuum uſum habet . Ibid. C.
- Ruſtica prædia ut diſtinguendæ ab urbanis prædiis . T. 7. c. 380. D.

Rustica mancipia pars juris sunt, & fundi . T. 9. c. 1020. A.
 Rusticæ servitutes . Vide , Servitutes :
 Rusticani ad nullum obsequium devocentur . T. 2. c. 851. A.
 Rustici reverentiæ, quæ jure naturali parentibus , & patronis debentur , ignari non sunt . T. 5. c. 12. B.
 Rusticis non habentibus copiam Jurisconsulti ; quem consulant , jus aliquando subvenire solet . T. 4. c. 503. E.
 Rusticis jus plerumque ignorare permissum est . Tom. 4. c. 1432. A.
 Rusticis , & fœminis ignorantia juris an profit , vel noceat . T. 7. c. 892. A.
 Rusticitas , imperitia , casus , item iustus Prætoris excusant ab actione albi corrupti . Tom. 7. c. 62. D.
 Rusticitati rarò parcitur ob ignorantiam juris . T. 4. c. 503. E.
 Rusticitati hominis an parcendum . T. 5. c. 12. A. B.
 Rusticitati in quibus casibus venia datur . T. 6. c. 169. D.
 Rusticitatis miseratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam . T. 4. c. 503. C.
 Rusticorum judicium , vel anile quodnam sit . T. 5. c. 885. D.
 Rusticorum prædiorum jura quænam sint . T. 8. c. 942. C.
 Rusticus si arma , vel lanceam portaverit , quibus pœnis afficiendus . T. 2. c. 1328. C.
 Ruta . T. 3. c. 223. E.
 Ruta cæsa an possint legari : T. 7. c. 1027. D. quæ inter illa numerentur . Ibid. C.
 Ruta cæsa non sequi fundi emptorem . T. 7. c. 780. D. & T. 8. c. 650. E.
 Ruta cæsa quæ sint . T. 7. c. 723. D. & c. 780. D. & T. 8. c. 650. D.
 Ruta cæsa an sint ædium . Tom. 7. c. 733. E.
 Ruta cæsa non sunt fundi , nec ædium . T. 7. c. 610. C. & T. 8. c. 650. D.
 Rutilius Maximus quis , & qualis fuerit . T. 3. c. 43. D.
 Rutis cæsis quæ opponantur . T. 8. c. 650. E.
 In rutis cæsis quæ sint . Ibid. C. D.
 Rutorum cæsorum definitio quæ . T. 7. c. 610. C.

S

S Abana quid sint . T. 10. c. 860. E.
 Sabana an cogantur Provinciales judices præbere militibus inferioribus . Ibid. E.
 Sabini sententiæ quando locus est , quando Pegasi . T. 4. c. 61. A. B. C.

Sabiniani , & Proculiani utriusque peccaverunt , quòd res a rebus , species a speciebus , corpora a corporibus non distinxerunt . T. 5. c. 378. E.
 Sabiniani in l. 3. mandati acutissimâ ex rigore juris ratione utuntur . T. 5. c. 459. E.
 Sabiniani , & Cassiani erant ejusdem familiaris . T. 7. c. 265. B.
 Sabiniani quinam ita dicti . Tom. 8. c. 938. C.
 Sabiniani , & Proculiani dissenserunt in stipulatione , quæ in dando consistit , & verisimile est etiam dissensisse in ea , quæ in faciendo consistit . T. 10. c. 77. C. D.
 Sabinianorum , & Proculianorum differentia . T. 1. c. 67. A.
 Sabinianorum sententiæ quæ . T. 4. c. 631. C.
 Sabinianorum , & Proculianorum altercationes ex L. 18. de neg. gest. auctor dirimit , & explanat . T. 5. c. 128. E. & c. 129. A. & seq.
 Sabulo viæ regiæ sterni solebant . T. 5. c. 678. B.
 Sabbati die Judæos non esse conveniendos . T. 1. c. 525. E.
 Sabbatum Sanctum dicitur . T. 6. c. 1098. A. B.
 Saccariam facere quid . T. 7. c. 710. D. saccarium . Ibid. D.
 Saccularii qui dicuntur , & ut coercendi . T. 3. c. 282. C. D.
 Saccularii , vel apertularii qui dicuntur . T. 9. c. 1197. E.
 Sacer contractus quis appellatur . T. 4. c. 213. C.
 Sacer locus esse definit victoriâ , non ruinâ ædificii . T. 4. c. 944. E.
 Sacer locus . Vide , Locus .
 Sacerdos unde nomen acceperit . T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.
 Sacerdos quas mulieres secum habere potest . T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.
 Sacerdos Vestalis . T. 5. c. 215. D.
 Sacerdos Episcopus vocatur . T. 6. c. 974. B.
 Sacerdotes olim soli Episcopi . T. 2. c. 1033. C.
 Sacerdotes , qui clandestino matrimonio interfuerint , per triennium suspenduntur ab officio , quod gerunt in Ecclesia . T. 6. c. 1089. D. eadem pœna irrogatur sacerdoti parochiali . Ibid. D.
 Sacerdotes , etiam *Fœciales* . Tom. 7. c. 29. D.
 Sacerdoti , & hierophylaci , & libertis templi siquid relictum sit , an templo relictum esse videatur . T. 7. c. 1462. D.
 Sacerdotia Provinciæ . T. 4. c. 864. A. B.
 A sacerdotio provinciæ utrùm excuset numerus quinque liberorum . Ibid. A. B.
 Sacerdotio solvitur compromissum . T. 6. c. 871. D.
 Sacerdotio suscepto an impleatur

cautio Mutiana de non ducenda uxore . T. 7. c. 946. E.
 Sacerdotio non ejicitur , qui propter lepram sibi virilitatem exsecuit . T. 9. c. 706. A.
 Sacerdotium provinciæ munus est patrimoniale . T. 2. c. 764. C.
 Ad Sacerdotium Provinciæ nominantur potiores , idest , locupletes . T. 2. c. 716. B.
 Sacerdotium qui coemptis suffragiis ambiunt , in insulam deportandi . T. 1. c. 514. E.
 Sacerdotium quo pacto sumatur . T. 2. c. 741. A.
 Sacerdotium an conjuges separet . T. 6. c. 1097. C.
 Qui ad sacerdotium aspirant , oportet , ut sint omni ex parte integri . T. 9. c. 705. E.
 Sacerdotium civitatis olim pertinuit ad populi favorem . T. 10. c. 817. D. E.
 Sacerdotum sportulæ sunt diariæ . T. 7. c. 1086. E.
 Sacerdotum nomen solet propriè tribui Episcopis , sed communicatur etiam Clericis , imò & Christianis omnibus . T. 2. c. 21. C. & T. 10. c. 819. C.
 Sacra impia , aut nocturna qui fecerint , quibus pœnis subjiciendi . T. 1. c. 506. C.
 Sacra mutat adrogatio . Vide , Adrogatio .
 Sacra certamina . T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A. in annis , & penitentionibus consistebant . Ibid. A.
 Sacræ leges dicuntur . T. 7. c. 8. B. C.
 Sacræ res quænam dicuntur , & alienari , & obligari possint . T. 8. c. 929. B.
 Sacramenta puberum , sponte facta , inviolabiliter custodienda . T. 2. c. 1335. B.
 In Sacramentalium numerum computatur reus , qui jusjurandum præit . T. 2. c. 1222. A.
 Sacramentum non semper possidenti dandum . T. 2. c. 1285. A.
 Sacri loci nulla est venditio . T. 4. c. 945. E.
 Sacri fines . T. 9. c. 1050. D.
 Sacrilegi ut puniendi . T. 1. c. 501. A. B.
 Sacrilegii criminis reos esse seditionis , vel tumultus auctores . T. 9. c. 1455. C.
 De sacrilegii crimine . T. 9. c. 1454. F.
 Sacrilegio crimina adjuncta . Tom. 9. c. 1454. E. & c. 1455. A.
 Sacrilegium quid . T. 3. c. 373. E.
 Sacrilegium *ἑρσουλᾶ* . T. 2. c. 610. D.
 Sacrilegium separat conjuges . T. 2. c. 1073. D.
 Sacrilegium ut a furto differat . T. 2. c. 610. D. & Tom. 3. c. 373. D. E.
 Sacrilegium gravius , quàm peculatus . T. 9. c. 1454. E.
 Sacrilegium est furtum pecuniæ sacræ . Ibid. E.
 An sacrilegus sit , qui pecuniam pri-

- vatum in æde sacra depositam abtulerit. T. 3. c. 373. C.
- Sacrilegus est, qui de facultatibus Ecclesie suo, vel alieno nomine quidquam emit. T. 6. c. 1041. C. an liceat interesse sacris, quæ facit is, qui concubinam habet, vel in alio flagitio volutatur. Ibid. c. 975. E.
- In sacris scriniis alii sunt statuti, alii supernumerarii. T. 2. c. 919. B.
- An sacris obligetur legatarius. T. 4. c. 42. B.
- Sine sacris non est hereditas. Ibid. B.
- Sacris defuncti legatarius certis casibus obligabatur, sicut heres. T. 7. c. 1230. D.
- Sacris iisdem utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. D. E.
- Sacris solvitur, qui emancipatur a patre. T. 9. c. 1315. D. quæ sunt illa sacra. Ibid. D.
- Nequid in loco sacro fiat, interdictum. T. 1. c. 849. E.
- Sacrum est patris, matrisque nomen, sacra sunt omnia parentum, liberorumque nomina. Tom. 5. c. 548. D.
- Sacrum nomen patris. Ibid. D.
- Sacrum, sanctum, religiosum an differant. T. 8. c. 600. E.
- Sacrum locum scientes possidere non possumus. T. 8. c. 293. D.
- Saga equorum intrata. T. 2. c. 992. C.
- Sagittarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
- Sagmina quid. T. 7. c. 28. D.
- Sagum quid. T. 1. c. 1484. C.
- Salapitæ pro alapa. T. 9. c. 943. A.
- Salaria quæ sunt, & quibus, & a quibus præbenda. T. 2. c. 733. C. D.
- Salaria, id est, annonæ. T. 2. c. 1046. C.
- Salaria omnia petuntur extra ordinem. T. 7. c. 1125. B.
- Salaria de publico quibus officiis præbeantur. T. 10. c. 868. D. E.
- Salariarii. T. 4. c. 973. B.
- Salariarius est procurator. Tom. 5. c. 459. A.
- Salarii incerti constitutio nullius est momenti. T. 4. c. 943. B.
- Salarii petitio non est procuratori, si ei non sit constitutum. Tom. 4. c. 939. E. & c. 940. A.
- Salarii petitio adfessoribus erat extraordinaria adversus fiscum. T. 4. c. 972. C. D.
- Salarii causa nihil commune habet cum causa mandati. T. 4. c. 940. B.
- Salarii incerti persequutio non est. T. 9. c. 355. C.
- Salarii an sit petitio. T. 10. c. 989. E.
- Salario publico fruebantur adfessores. T. 4. c. 972. C.
- Salariorum Præses, solus cognitio-nem habet. T. 8. c. 583. A. B.
- Salarium quomodo petit procurator. T. 4. c. 940. A.
- Salarium non esse mercedem, sed honorarium, sive honorem. Ibid. C. D.
- Salarium procuratorum. Tom. 4. c. 939. E.
- Salarium procuratoris, qui decessit. T. 4. c. 973. D.
- Salarium advocatorum. Ibid. D.
- Salarium procuratori litium quomodo constituitur remunerandi laboris gratia. T. 4. c. 949. E.
- Salarium residui temporis an debeatur heredibus defuncti Præsidis. T. 4. c. 973. B.
- Salarium non est merces, sed honorarium, sive honor. T. 4. c. 940. C. D.
- Salarium nudâ pollicitatione constituitur. T. 4. c. 940. B.
- Salarium nunquam præstitui dicitur, sed tempus tantum præstitui dicitur. T. 4. c. 972. E. verba M. Tullii hoc loco quæ. Ibid. E.
- Salarium integrum ejus anni, quo moriuntur, qui ad heredes suos transmittant. T. 4. c. 973. D.
- Salarium integrum ejus heredibus an debeatur, qui morte præventus causam agere non potuit. Ibid. D.
- Salarium procuratori constitui potest, & nihilominus actio erit mandati. T. 9. c. 355. B.
- Salarium recipit mandatum, non mercedem. Ibid. B. C.
- Salarium Græci interpretantur obsonium. T. 10. c. 438. A.
- Salarium ejus anni, quo moritur salariarius, an debeatur suis heredibus. T. 10. c. 1092. E.
- Salus, quos testator habuit mercis causa, an contineantur usu salinarum. T. 7. c. 1371. E.
- Salgami nomine quæ significantur. T. 2. c. 977. B.
- Salica lex unde, & quando cæpit, & quid a lege Francica differat. T. 2. c. 1186. D. E.
- De salica terra portio nulla hereditatis ad mulierem perveniat. T. 3. c. 203. E.
- Salica lex. Vide, Lex salica.
- Salices partiales, & viminales ad jugandas vineas. T. 6. c. 574. B.
- Salientes qui dicantur. T. 3. c. 297. C.
- Salii cur Franci vocati. T. 2. c. 1186. D. E.
- Salii Franci dicti. T. 9. c. 420. E.
- Salinarum publicum vectigal. T. 8. c. 498. D.
- De salinis, & salinarum vectigali. T. 3. c. 80. B.
- Salis commercio omnibus est interdictum sine persona mancipum. T. 10. c. 505. C.
- Salium monopolium fiscus exercet. T. 9. c. 400. A.
- Salix munda, salix cana. T. 6. c. 574. B.
- Salix utilis ad adminiculandas vineas. T. 8. c. 513. C.
- Saluenses alieni ne militent. T. 2. c. 949. A.
- Saluarius quis sit. T. 10. c. 1124. E.
- De saltibus pascuis. T. 2. c. 862. D.
- Saltus rei dominicæ. T. 2. c. 873. E. & c. 874. A.
- Saltus est prædium, cujus fructus maximè in pecore consistit. T. 4. c. 894. B.
- Saltus sunt silvæ, & pastiones, in quibus pecora hieme in hibernis, æstate in æstivis sunt. Tom. 4. c. 627. B.
- Saltus quid. T. 7. c. 815. E.
- Saltuum æstivorum, & hibernorum possessio an nudo animo retineatur. T. 4. c. 1456. C. D.
- Salubritas inter jura servitutum prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
- De Salviano interdicto. Vide, Interdictum.
- Salvianum interdictum an de iis rebus, quas quis in usu quotidiano habet, competat. T. 5. c. 809. B.
- Salvianum interdictum in quo differat a Serviana actione. T. 8. c. 1108. A. B.
- Salvianum interdictum quid. T. 9. c. 1173. A.
- Est quoddam quasi Salvianum interdictum, quod cuilibet competit ad persequendam possessionem rerum sui debitoris pignori obligatarum. Ibid. B.
- Salvius Julianus auctor fuit interdicti Salviani. T. 6. c. 338. C.
- Salutem suam, vitamque tueri provocato permissum est. T. 4. c. 836. A.
- Salutem desperati hominis expedire honestum est. T. 4. c. 1392. C.
- Per salutem Principis jurare. T. 9. c. 185. B. C. & c. 188. A.
- Salutis expediendæ est omnis honesta ratio. T. 3. c. 144. D. & T. 9. c. 1262. A.
- Sam, vel Sas quomodo debeat intelligi in textu legis Falcidie. T. 10. c. 803. A.
- Samaritæ quinam fuerint. Tom. 2. c. 34. C. & c. 1152. B.
- Samaritæ quinam sint. Tom. 10. c. 829. A.
- Samaritanorum secta ex Paganismo, & Judaismo mixta. T. 10. c. 825. C.
- Samaritas non ab similes esse Montanistis. T. 2. c. 1152. B.
- De Samaritis. Tom. 2. c. 34. A. & c. 1152. B.
- San pro suam. T. 3. c. 85. D.
- Sancta res est (Calpurnius Flaccus inquit) adoptio, quæ beneficium naturæ, & juris imitatur. Tom. 4. c. 1086. E. & c. 1087. A.
- Sancta est persona patris filio. T. 7. c. 127. B.
- Sancta res est adoptio. T. 9. c. 1315. C.
- Sancta persona patris. Ibid. C. D.
- Sancta sunt nomina patris, & patro-ni.

ni . T. 9. c. 645. C. colenda religione multa. Ibid. C.
 Sanctæ Genovesæ Abbas jurisdictioni præest . T. 6. c. 791. D.
 Sanctæ Trinitatis festum quo tempore celebrandum . T. 6. c. 810. B.
 De Sanctimonialium raptu . T. 9. c. 1432. B.
 Sanctio qualis pœna. T. 7. c. 8. B. C.
 Sanctiones sacratæ dicuntur. Ibid. C.
 Sanctionis tres significationes. Ibid. C.
 Sanctorum dies natales qui dicuntur. T. 7. c. 22. A.
 Sanctum est nomen patris, matris, filii, aut quasi patris, matris, filii, & filiarum, ideoque reverendum, & colendum. T. 5. c. 547. B.
 Sanctus, & religiosus homo fidei commissa tueri solet. T. 4. c. 1302. A.
 Sanglier, aper. T. 2. c. 1193. D.
 Sanguis aliud est, aliud contanguitas . T. 3. c. 316. D.
 Sanguis cognatio est naturalis. Ibid. D.
 Sanguinis jus est jus cognationis, non agnationis. T. 2. c. 658. C.
 Sanguinis jura quæ. T. 8. c. 190. C.
 Sanguinis redimendi omnis honesta ratio est . T. 9. c. 972. B.
 Sanguinis jus an jure aliquo dirigitur. T. 10. c. 780. D.
 Sanguinem suffundere quid sit. T. 9. c. 1127. B. C.
 Sanguinolenti . T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 570. A.
 Sanguinolenti qui dicantur . T. 7. c. 692. A.
 Sanguinolenti filii . Vide, Filii sanguinolenti .
 Sanguinolenti infantes qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
 Sanguinolenti, recens nati. Tom. 10. c. 654. E.
 Sanguinolentorum infantium expositio, educatio, emptioque. T. 9. c. 1323. A.
 De iis, qui sanguinolentos emptos, vel nutriendos acceperunt . T. 9. c. 1325. B.
 Sanitatis falsa species quem non decipiat . T. 5. c. 745. A.
 Sanus homo. Vide, Homo .
 Sapiens nomen unde deductum. T. 7. c. 3. A.
 Sapientia in scripturis pro astutia, abusione verbi, non proprietate dicitur . T. 6. c. 357. C.
 Sarcophagum quid . T. 7. c. 1192. D.
 Sarcinæ quæ dicantur . T. 3. c. 57. E. & c. 58. A.
 Sardicentis Synodi sanctio gravissima . T. 8. c. 980. C. Synodus Romana habita ex consilio Lotharii, & Ludovici Regum Francorum sub Leone IV. Ibid. D.
 De Sardinia obiter hic quid notandum . T. 4. c. 832. A.
 Sarpta quandoque, donec dempta erunt . T. 3. c. 256. A.
 Sata solo cedunt . T. 6. c. 220. C.

Sata jure naturali fundo cedunt. T. 7. c. 852. D.
 Satellites qui. T. 6. c. 870. A.
 Non satisfiant locupletes . Tom. 9. c. 182. C.
 An satisfidandum sit emptori in actione ex vendito evictionis generalis, vel specialis nomine. T. 4. c. 947. E. & c. 948. A.
 Satisfidare, & satisfacere differunt . T. 1. c. 225. D.
 Satisfidare debet vicinus vicino ob damni impendentis metum . T. 1. c. 487. B.
 Satisfidare fidejussoribus, vel satisfidare simpliciter . T. 2. c. 141. A.
 Satisfidare quid . T. 1. c. 735. D. & T. 2. c. 141. A.
 Satisfidare debent tutores, & curatores, & qui alienarum rerum administrationes receperunt eodem modo, quo & procuratores. T. 1. c. 273. A.
 Satisfidare non est dare fidejussores, sed cavere nudâ cautione, sed repromittere, satisfacere. Tom. 4. c. 465. C.
 Satisfidare qui dicatur . T. 5. c. 641. A.
 Satisfidare specialiter etiam pro fidejussorem dare accipitur. Tom. 5. c. 415. C.
 Satisfidare quid . T. 6. c. 1034. A.
 Satisfidare quando tenetur heres creditoribus hereditariis de solvendo ære alieno. T. 6. c. 321. A.
 Satisfidare debere judicatum solvi causâ cognitâ. T. 6. c. 45. E.
 Satisfidare quisnam cogatur . T. 8. c. 1124. A. B.
 Satisfidare est fidejussores dare, T. 8. c. 535. E.
 Satisfidare qui coguntur, & qui non coguntur satisfidare, & quibus cautio tantum sufficit . Tom. 8. c. 535. D. E.
 Satisfidare debet de lite exercenda, qui vult accusare. T. 9. c. 1371. B.
 Satisfidare est ita cavere alicui, ut fidejussoribus contentus sit. T. 10. c. 529. B.
 Satisfidatio jure desideratur, quotiens hereditas petitur. T. 1. c. 371. B.
 Satisfidatio pro litis ætimatione an detur hodie aliqua . T. 1. c. 273. A.
 Satisfidatio judicatum solvi. Tom. 1. c. 274. A. B.
 Satisfidatio, vel cautio secundum mancipium quænam sit . T. 3. c. 616. B.
 Satisfidatio obtinet vicem remissionis. T. 4. c. 94. A.
 Satisfidatio fideicommissorum. Vide, Cautio Mutiana .
 Satisfidatio quid sit . T. 5. c. 862. B.
 Satisfidatio de rato, & satisfidatio judicatum solvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D. E.
 Satisfidatio legatorum præstanda a solo fideicommissario Trebelliano, non ab herede. T. 5. c. 865. B.
 Satisfidatio quotuplex sit . Tom. 5,

c. 201. B.
 Satisfidatio ubi fieri debeat. Tom. 5. c. 203. D.
 Satisfidatio legatorum præstandorum causâ quomodo fiat. T. 5. c. 796. A.
 Satisfidatio judicialis in actione reali, & personali quomodo fieri debeat . T. 5. c. 107. D. E.
 Satisfidatio, aut securitas quælibet an pro satisfidatione sufficienti accipienda . T. 5. c. 796. E.
 Satisfidatio judicatum solvi . Tom. 6. c. 8. C. D.
 Satisfidatio pro qualitate personarum exigitur . T. 7. c. 155. A.
 Satisfidatio judicatum solvi quando, & a quibus præstetur . Tom. 7. c. 164. B. C.
 Satisfidatio quid, & diversi ejus apud antiquos, & apud recentiores modi. T. 1. c. 272. E. & T. 8. c. 1123. A.
 Satisfidatio a quo plerumque exigatur . T. 8. c. 819. A.
 Satisfidatio est, cum fidejussores dantur, non nuda promissio . Tom. 7. c. 1510. E.
 Satisfidatio propriè est cautio præstita datis fidejussoribus . Tom. 10. c. 591. B. C.
 Satisfidatio respectu novi operis quid sit. T. 10. c. 1192. A.
 Satisfidationis nomine satisfactio interdum significatur. T. 1. c. 225. D.
 Satisfidationis vestigia . T. 1. c. 273. B.
 Satisfidationis legatorum formula . T. 2. c. 431. B.
 Satisfidationis verbum generale est, non minus, quam satisfidationis . T. 5. c. 415. B.
 Inter satisfidationem voluntariam, & necessariam differentia quæ. T. 4. c. 718. E. & c. 719. A.
 Satisfidationem qui præstare non possunt. T. 5. c. 201. D.
 Post satisfidationem in opere restituendo quando non est necessaria remissio. T. 6. c. 292. D.
 Satisfidationem de opere restituendo sequi solet remissio Prætoris. Ibid. C.
 Satisfidationem præstandam esse iudicio filii ab his, qui de statu suo litigant . T. 9. c. 986. B.
 Satisfidationem inter, & remissionem respectu nuntiationis novi operis differentia . T. 10. c. 1171. E. & c. 1172. A.
 Post satisfidationem non necessaria repromissio, sed utilis post remissionem . T. 10. c. 1192. C.
 Sine satisfidatione nemo defensor in aliena re idoneus esse creditur. T. 1. c. 273. E. & c. 362. D. & c. 641. C. & Tom. 3. c. 183. A. & T. 8. c. 710. D. & c. 1123. C.
 De satisfidatione judicatum solvi. T. 3. c. 284. C.
 Pro satisfidatione inquisitio in jure ubique est . T. 4. c. 309. A.
 Sine satisfidatione non est adendum admi.

- administratio . T. 4. c. 36. B.
 Sine satisfatione nemo alienæ rei defensor idoneus est . T. 6. c. 8. C. D.
 Sine satisfatione neminem esse idoneum defensorem . T. 6. c. 45. E.
 De satisfatione iudicatum solvi actori præstanda ante litem contestatam a defensore rei alienæ, sive litis, quamvis locupletissimo . T. 6. c. 468. B. C.
 Satisfatione supervacaneâ nemo unquam onerandus est . T. 6. c. 45. E.
 Satisfatione iudicatum solvi actori præstanda ante litem contestatam . T. 6. c. 514. C.
 De satisfatione tutorum, vel curatorum . T. 8. c. 925. A.
 De satisfatione in interdico Uti possidetis . T. 9. c. 1166. E. & c. 1167. A. B.
 De satisfatione legatorum, vel fideicommissorum causâ, maxime eorum, quæ sub conditione, vel in diem relicta sunt . T. 9. c. 909. A.
 De satisfatione legatorum, vel fideicommissorum servandorum causa . Ibid. A.
 De satisfatione tutorum, vel curatorum, & de iis, qui satis non dederunt . T. 9. c. 581. D. E. & c. 582. A.
 Satisfatione qui tutores, vel curatores non onerantur . T. 9. c. 582. A. B.
 Satisfationes secundum mancipium prædiorum . T. 3. c. 299. C.
 Satisfationes moris erat interponi de rato, & iudicato solvendo, & de re defendenda . T. 2. c. 140. E. & T. 10. c. 915. A.
 Satisfationes mutuz interponuntur in omnibus vindicationibus . T. 8. c. 133. A. B.
 Satisfationes an interponantur venditioni, & emptioni . T. 9. c. 40. A.
 Satisfationes judiciales hodie sublatae sunt . T. 9. c. 1188. A.
 Satisfationes in ipsis olim litium exordiis necessariæ quænam sint . T. 10. c. 915. A. de iis quid nunc juris . Ibid. A.
 Satisfatum pro satisfactum . T. 1. c. 1143. B.
 Satisfacere, & solvere semper fere æquantur . T. 7. c. 689. C.
 Satisfacere quid sit . Ibid. D.
 Satisfacere est tantum facere, quantum irato satis sit ad vindictam . T. 10. c. 529. B.
 Satisfactio maxima defensionis pars est . T. 5. c. 759. B.
 Satisfactio est loco solutionis . T. 7. c. 689. C. D.
 Satisfactio pro solutione est . T. 8. c. 609. C.
 Saxonibus ingenuitate, & alode fidei firmitas roborata . Tom. 2. c. 1256. C.
 Saxum vivum . T. 3. c. 298. D.
 Scabini qui dicantur . T. 2. c. 712. D.
 Scænici famosi sunt . T. 2. c. 825. C.
 Scænici qui dicantur . T. 2. c. 825. C. D.
 De Scænicis . T. 2. c. 824. D.
 De scænicis mulieribus . Tom. 2. c. 1098. C.
 Scævola vixit ætate Imperatorum D. Marci, & Commodi . Tom. 4. c. 1255. C.
 Scævola responsi ratio, quod est in *L. Pater. §. filiam. de leg. 3.* T. 3. c. 425. C.
 Scævola variasse . T. 3. c. 87. B.
 Scalæ, id est, maritimi trajetus . T. 2. c. 830. B. & c. 1165. A.
 Scamna pro subsellis . T. 1. c. 454. D.
 Scapha non est pars navis . T. 8. c. 651. C.
 Scapha quid . Ibid. C.
 Scapha quid a navi distat . Ibid. D.
 Scaphæ an sint instrumentum navis . T. 4. c. 1133. B.
 Scaphæ sunt naves fluviatiles . T. 7. c. 235. C. D. solent alligari navi magnæ . Ibid. C. armamenta vocantur . Ibid. C.
 Scapham, vulgo scribit Harmenopolus, vocari *βαλκαν, & κοννελαδα* . T. 1. c. 386. C.
 Scapres pro scabres . T. 3. c. 303. C.
 Scelera, quamvis citra exitum subfederint, puniri . T. 3. c. 446. D.
 Scelera mortalitate extinguuntur . T. 4. c. 1341. B. C. morte verò sibi adscitâ nullum crimen extinguitur . Ibid. C.
 Sceleratus indemnatu impune non interficiendus . T. 3. c. 97. B.
 Sceleris effectum, vel voluntatem pari severitate puniri . Tom. 7. c. 104. E.
 Sceleritas quid propriè dicatur . T. 1. c. 960. E. & c. 1082. B.
 Scelus, & sceleris voluntas æquali sorte puniuntur . Tom. 9. c. 450. C.
 Scheda . T. 2. c. 1092. E.
 Schedam non esse protocollum, ut interpretatur Accursius . Tom. 9. c. 284. E.
 Schisma quid sit . T. 10. c. 824. E.
 Schisma Donatistarum in quædam schismata discissum . Tom. 10. c. 829. A.
 Schismatici a privilegiis Ecclesiasticis excluduntur . T. 10. c. 824. E.
 Ex schismate plerumque nascitur hæresis . T. 10. c. 825. A.
 Schola Palatinorum . T. 2. c. 264. B.
 Schola Tribunalium, & Notariorum . T. 2. c. 900. E.
 In schola equitum & peditum domesticorum, aut protectorum primicerii sunt . T. 2. c. 913. B.
 Schola publica Romæ Quintiliano data . T. 2. c. 909. D.
 Schola militantium, vulgo *le corps des officiers* . T. 9. c. 1200. A.
 Scholæ omnes jurisdictioni officiorum Magistrum subjacent . T. 2. c. 946. C.
 Scholæ agentium . T. 2. c. 907. A.
 Scholæ militum quot erant in imperio Romano . T. 9. c. 414. D.
 Scholæ sunt scholarium . Tom. 10. c. 667. D.
 Scholam Cassianam a Proculiana in multis dissensisse . T. 7. c. 1365. E.
 Scholares quinam sint propriè . T. 9. c. 414. E.
 Scholares a Palatinis separantur . T. 2. c. 945. C.
 Scholares, facti tribuni militum, solitas consequuntur annonas, &c. T. 2. c. 965. A.
 Scholares, quibus commeatus datus est, intra menses quinque civiliter conveniri nequeunt, quia sunt in numero militum . T. 1. c. 536. A. B.
 Scholares causam suam agunt in suo foro, sive agant, sive conveniantur . T. 6. c. 784. A.
 Scholares milites qui dicuntur . T. 9. c. 414. E.
 Scholarum privilegia . T. 2. c. 945. C.
 Scholarum magister quis . Tom. 6. c. 1016. A.
 Scholarum apud Romanos numerus . T. 10. c. 667. D.
 Scholastica præmia quæ . Tom. 9. c. 1207. A. B.
 Scholastici pro advocatis . Tom. 2. c. 1011. E. & c. 1118. D.
 Scholastici . Vide, Studiosi .
 Scholastici quinam sint . Tom. 10. c. 879. D.
 In scholis quod impensum est, an post mortem patris id erit oneri fratribus . T. 7. c. 527. A.
 Sciens, & scire debens paria sunt . T. 4. c. 949. A.
 Sciens iniqua, & falsa pondera, & commodans, furti tenetur . T. 5. c. 151. A.
 Sciens indebitum solvens, similis est ei, qui donat . T. 5. c. 456. E.
 Siquis sciens severit fundum alienum, ei sumptuum retentio est, saltem usque eo, quo dominus locupletior factus est . T. 6. c. 119. C. D.
 Sciens qui solvit, ei non competere conditionem indebiti . T. 8. c. 774. A.
 Sciens qui venit, in hoc tenetur semper, ut det operam per omnes habere licere . T. 10. c. 764. B.
 Sciens qui solvit, quod alea amisit; an postea possit condicere quasi indebitum . T. 10. c. 948. E.
 Sciens qui solvit, quod in alea amisit, an possit condicere . Ibid. E.
 Scientes, & ignorantes in quo differunt . T. 9. c. 432. D.
 Scienti tantum adquiritur possessio . T. 4. c. 622. D.
 Scienti, & volenti adquiritur possessio

fessio . T. 4. c. 624. D.
 Scienti , & volenti non fit injuria ,
 sed ignorantis . T. 5. c. 671. B.
 Scienti colonus possessionem aver-
 tere potest . T. 5. c. 715. A.
 Scienti factum , & ignorantis jus
 cedit tempus petendæ bonorum
 possessionis . T. 5. c. 628. D.
 Scienti tantum rem a suis possideri
 cur usucapio procedat . Tom. 5.
 c. 743. A.
 Scienti non succurritur . Tom. 5.
 c. 202. B.
 Scienti dolus non inferitur . T. 5.
 c. 684. D. & T. 10. c. 656. C.
 Scienti tantum creditori nocet res
 judicata inter alium , & debito-
 rem . T. 10. c. 1253. D. E.
 Scientia patris filio non nocet . T.
 3. c. 395. D. & T. 8. c. 12. E.
 Scientia tutoris pupillo nocet . T. 3.
 c. 396. A.
 Scientia , & cessatio furioso, vel in-
 fanti nocet . Ibid. A.
 Scientia , & taciturnitas consensum
 imitantur . T. 4. c. 1306. E. om-
 nes obligationes actione incerti
 condicuntur . Ibid. c. 1307. D.
 Scientia sola rei alienæ , aut fidei-
 commissi non est mala fides . T.
 4. c. 1207. A.
 Scientia alterius nemini nocere de-
 bet . T. 4. c. 399. D. quis ab hac
 regula excipitur . Ibid. D.
 Scientia patris filio non nocet , sci-
 entia tutoris pupillo nocet , & ei
 dies cedunt , quibus tutor scivit .
 T. 4. c. 398. B.
 Sic & in plerisque aliis causis scien-
 tia tutoris , vel dolus pupillo no-
 cet . Ibid. B.
 Scientia testatoris fideicommissum
 facit, opinio non . T. 4. c. 538. E.
 c. 539. A.
 Scientia domini quando initium
 possessionis vitiosum faciat . T. 5.
 c. 743. B.
 Scientia patris in acquirenda bono-
 rum possessione non nocet filio .
 T. 5. c. 631. D.
 Scientia patris filio non nocet circa
 tempora petendæ bonorum pos-
 sessionis . T. 5. c. 631. D.
 Scientia rei alienæ actioni negotio-
 rum gestorum superveniens usucapionem
 interrompere non po-
 test . T. 5. c. 131. D.
 Scientia tutoris an , & quando pu-
 pillo noceat . T. 5. c. 172. A.
 Scientia domini ubique pro silen-
 tio , atque patientia domini acci-
 pitur . T. 5. c. 41. C.
 Scientia , & patientia non obligat
 pupillum . T. 5. c. 98. C.
 Scientia juris qualis a iudicibus da-
 tis , & jurisperitis desideretur in
 iudicando . T. 5. c. 35. B.
 Scientia unius parentis non officit
 liberis , sed utriusque scientia
 tantum . T. 6. c. 1089. C.
 Scientia alterius alteri non nocet .
 T. 7. c. 888. E.
 Scientia aliud est , quæ abstrahitur
 a subjectio , aliud est scientia ,

quæ inhæret subjecto . T. 7. c. 4. B.
 Scientia distat ab habitu . Ibid. A.
 Scientia ex necessariis procedit . T.
 8. c. 738. B.
 Scientia juris duplex est . Tom. 8.
 c. 14. C. & c. 234. E.
 Scientia juris quæ sit . T. 8. c. 14. C.
 Scientia diligentis patrisfamilias quæ
 sit , vel esse debeat . T. 8. c. 14.
 C.
 Scientia jus est latâ significatione,
 sed non verè, aut simpliciter . T. 8.
 c. 738. C.
 Scientia ex necessariis necessaria
 concludit . T. 8. c. 657. A.
 Scientia juris ubi exigitur , & ubi
 non exigitur . T. 8. c. 14. C.
 Non omnis scientia rei alienæ est
 mala fides . T. 9. c. 1017. C.
 Scientia an possessionem interrom-
 pat . T. 10. c. 512. D.
 Scientia patris an noceat filia . T.
 10. c. 606. B.
 Scientia , & ignorantia distinctio .
 T. 5. c. 1186. A.
 Scientiam juris neque profitentur ,
 neque præstare debent magistra-
 tus . T. 5. c. 34. E.
 Scientiam juris , & legum præstare
 debet adfessor . Ibid. E.
 Scientibus tantum tempora pe-
 tendæ bonorum possessionis an-
 cedant , currant , imputentur .
 T. 5. c. 628. B. C.
 Scientibus factum , & jus , an tem-
 pora petendæ bonorum possessio-
 nem cedant . T. 5. c. 628. C.
 Scientibus quot casibus noceat , vel
 non noceat res judicata . T. 10.
 c. 1224. E. c. 1225. A.
 Scientis , & nescientis differentia
 in actione de tigno juncto . T. 7.
 c. 613. C.
 Scientium , & ignorantium differen-
 tia quæ . T. 5. c. 1186. A.
 Siquis scierit , sive scire potuerit,
 paria sunt in jure . T. 4. c. 206.
 C. D. & idem est posse , & debe-
 re scire . Ibid. D.
 Sciographia quid . T. 3. c. 193. B.
 Sciphus vasis potius , quam poculi
 genus . T. 3. c. 300. D. E.
 Scire , aut scire debere paria sunt
 in jure . T. 4. c. 667. B.
 Scire posse , & scire debere . Tom. 4.
 c. 949. A.
 Scire an intersit a quonam tempore
 heres moram fideicommissariis
 facere incipit . T. 4. c. 1204. C.
 Scire videtur dominus non tantum
 qui jubet , sed & qui patitur ser-
 vum delinquere . T. 5. c. 41. D.
 Scire quis dicatur . T. 5. c. 41. D.
 Scire , & scire posse in jure paria
 sunt . Tom. 5. c. 552. B. & T. 6.
 c. 72. B.
 Scire sumptum pro intervenire ,
 interesse , videre , & pati . T. 10.
 c. 515. C.
 Scitum plebis , & scitum populi in
 quo differunt . T. 8. c. 646. D.
 Scitum populi plus , quam scitum
 plebis . Ibid. D.
 Scoparii qui . T. 8. c. 630. A.

Scorta non censentur , nisi quæ pro-
 fessæ sunt impudicitiam . Tom. 2.
 c. 1054. B.
 In scorta stuprum commissum legi-
 bus non vindicatur . Ibid. B.
 Scorta interpretantur focarias . T. 9.
 c. 533. C.
 Scortillæ an liceat donare . Ibid. C.
 Scortis hereditatis capiendi jus
 ademptum . T. 2. c. 1054. B.
 Scorto licet donare paganis . T. 9.
 c. 533. C. non licet militibus .
 Ibid. C.
 Scortum , & concubina quid differ-
 runt . T. 1. c. 788. E. & c. 789.
 A.
 Scotra, sive scrota quæ sint . T. 1.
 c. 429. D. E.
 Scribæ magistratuum , vel libertino-
 rum filii magistratus , aut senato-
 res esse non poterant . Tom. 1.
 c. 896. E.
 Scribarum munera personalia ; &
 municipalia sunt . T. 2. c. 770. C.
 Scribatus est munus reipublicæ , non
 honor . T. 5. c. 1175. A.
 Scribatus munus quoddam sit . T. 10.
 c. 789. B. an numeretur inter mu-
 nera personalia . Ibid. B.
 De scribis , qui sint , & alia non
 nulla . T. 10. c. 895. A. B.
 Scrinia largitionum , & rerum pri-
 vatarum Principis sunt varia .
 T. 2. c. 936. A. & quot sunt nu-
 mero . Ibid. C. & seq.
 Scrinia quatuor , scrinium memoriæ,
 scrinium epistolarum , scrinium
 libellorum , scrinium dispositio-
 num . T. 2. c. 915. D.
 Scrinia quæ . T. 9. c. 289. C.
 Scrinia quidam sint . T. 10. c. 639.
 A.
 Scrinarii qui dicuntur . T. 2. c. 1150.
 A.
 Scrinarii peculium habent castren-
 se . T. 2. c. 961. A.
 Scrinarii literarum peritissimi erant,
 edebant omnia acta , & excipie-
 bant , conferebantque scripturam
 cum scriptura . T. 9. c. 289. B.
 Scrinariis an interdicatur usus cre-
 ditæ pecuniæ . T. 10. c. 742. B.
 Scrinarios quinquam olim habebant .
 T. 2. c. 985. C.
 In scriniis sacris militantes generali
 nomine memoriales , vel cartho-
 phylaces appellantur . T. 2. c. 922.
 B.
 In scriniis sacris militantes quibus
 afficiuntur honoribus . Tom. 2.
 c. 917. D.
 Scrinium aureæ massæ . T. 2. c. 774.
 B.
 Scrinium canonum , & scrinium ta-
 bulariorum . T. 2. 799. D.
 Scripta Papiniani quo sunt obscu-
 riora , eo mendosiora ad nos per-
 venerunt . T. 4. c. 726. C.
 Scripta quæcumque sunt in testa-
 mento , non valent , nisi quatenus
 congruit legibus , & constitutioni-
 bus . T. 4. c. 312. E.
 Scripta perperam valent . Tom. 7.
 c. 1460. A. contra leges scripta
 pro

- pro non scriptis sunt . Ibid. A.
 Scripta ambitiosa non sunt spectanda in lite . T. 9. c. 127. A.
 Scripti heredes quando ad hereditatem non veniunt . T. 8. c. 171. A.
 Pro non scriptis quæ dicuntur . T. 9. c. 881. D.
 Quæ pro non scriptis habentur, quo jure ea censentur , & an recidant in fiscum . Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A. & seq.
 Pro non scriptis erant jure antiquo, quòd in eam causam pervenerant, a qua incipere non poterant , & lege Papiæ erant in causa caduci . T. 9. c. 885. B.
 Pro non scripto quando quid habeatur . T. 7. c. 994. D. & seq.
 Scripto omnia comprehendere non possunt . T. 9. c. 124. E.
 Scriptor testamenti, aut codicilli alieni quando tenetur lege Corneliæ . T. 6. c. 448. E.
 Scriptori contra se creditur, nisi contrarium probaverit . Tom. 6. c. 685. D.
 Scriptorum instrumentorum collationes . T. 9. c. 287. D. E. & seq.
 Scriptorum Sabini, vel alterius J. C. T. 1. c. 1089. C.
 Scriptorum quòd dicto congruit, T. 7. c. 1134. E.
 Scriptorum jus quodnam dicatur . T. 8. c. 893. C.
 Scriptorum jus . T. 9. c. 124. B. Vide, Jus scriptum .
 Scriptura mensæ argentariæ quid propriè . T. 1. c. 209. C.
 Scriptura calumniosa vim justæ petitionis in judicio non obtinet . T. 1. c. 492. B.
 Scriptura, idest, vestigal, T. 3. c. 152. A.
 Ex scriptura imperfecta an debeatur legatum . T. 4. c. 1164. B.
 Scriptura mensæ quæ olim, & cuius efficaciam fuerit . T. 5. c. 46. B. C.
 Scriptura ultima spectanda in fideicommissariis libertatibus . T. 6. c. 130. D.
 Scriptura in emptione an necessaria sit . T. 7. c. 688. B. in contractibus non est necessaria. Ibid. B.
 Scriptura plus valet in legatis, in fideicommissis plus valet mens . T. 7. c. c. 506. A.
 Scriptura supervacua non perimit legatum . T. 7. c. 1124. B.
 Scriptura posterior in testamentis quando potior est priore, T. 7. c. 1113. C. D. quando non. Ibid. C. D.
 Scriptura prior quando valet, non posterior . T. 7. c. c. 1292. C.
 Scriptura an plus valeat, quam testatoris voluntas . T. 7. c. 1354. C.
 Scriptura in libertatibus fideicommissariis, item in institutionibus heredum novissima spectatur . T. 7. c. 987. C.
 Scriptura novissima in codicillis testamento confirmatis etiam spectatur . T. 7. c. 920. D.
 Scriptura novissima in legatis an semper valeat . T. 7. c. 987. D.
 Scriptura novissima in tutelis spectatur . T. 7. c. 987. C.
 De scriptura imperfecta . Tom. 7. c. 1134. B.
 Scriptura captatoria in testamento militis non admittitur . Tom. 9. c. 701. E.
 Omnis scriptura captatoria pro non scripta habetur . T. 9. c. 882. A.
 Scriptura posterior an valeat, T. 9. c. 85. D.
 Scriptura, quæ perficit contractus, quomodo fieri oportet . Tom. 9. c. 284. C. D.
 Scriptura quibus casibus est necessaria . T. 9. c. 97. C.
 Scriptura hamata . T. 9. c. 882. A.
 De scriptura privata, & publica, T. 9. c. 287. D. & seq. Vide, Instrumenta .
 Sine scriptura quælibet res geri potest, nisi aliud convenerit . T. 9. c. 282. B. & seq.
 Scriptura non conciliat voluntatis naturas dissidentes . T. 10. c. 639. D.
 Scriptura contra scripturam quare inferatur . T. 10. c. 533. A.
 Scriptura, qua probatur stipulatio, tanti momenti est, ut adversus eam non admittantur testimonia . T. 10. c. 709. A.
 Scripturam nullam interveniente, an aliqua mandata Principum valeant . T. 10. c. 835. A.
 Scripturam posteriore potior est prior in legatis, & fideicommissis . T. 10. c. 1074. E.
 Scripturam posteriore nihil prohibet priorem corrigi . T. 10. c. 1111. A.
 Scripturæ captatoriæ non valent . T. 1. c. 218. B.
 Scripturæ, sive tituli sunt claves legum . T. 4. c. 1122. D.
 Scripturæ strictæ interpretatio benigna addenda est ex aliis legibus . T. 4. c. 891. B. C.
 Scripturæ pleræque, quæ non valent jure testamenti, sustinentur jure codicillorum, sive fideicommissi . T. 7. c. 1143. D.
 Scripturæ magister quis dicitur . T. 9. c. 400. D.
 Contra scripturæ testimonium testium probatio non admittitur . T. 9. c. 274. C.
 Scripturæ nomen tribuitur rationibus publicanorum, & rationibus argentariorum . T. 9. c. 822. E.
 Scripturam omnem contrariam scripturam refelli oportet . T. 3. c. 474. C.
 Contra scripturam unico casu testes admittuntur . T. 1. c. 1184. D.
 Scripturam interdum plus valere, quam testatoris voluntatem . T. 7. c. 1354. C.
 Scripturam novissimam in legatis valere . T. 7. c. 987. B.
 Scripturam non exigimus in contractibus, exceptis donationibus . T. 9. c. 284. A.
 Scripturam non exigimus in venditione, nisi ita convenerit . T. 9. c. 363. B.
 Scripturam non exigi in emptionibus, donationibus, arris, emptionibus, & permutationibus . T. 9. c. 284. C.
 Adversus scripturam testes non admittuntur . T. 10. c. 967. D. E.
 Scripturarum comparatio per se sola fidem non facit . T. 9. c. 190. D.
 Scripturarum collationes . Tom. 9. c. 287. E. Vide, Comparationes literarum .
 Scripturas qui falsas esse dicit, probare debet . T. 9. c. 274. A.
 Scripturis rerum veritas obscurari non potest . T. 9. c. 291. D.
 Scriptus heres . Vide, Heres .
 Scrobes orcinæ, scrobes Charonæ . T. 1. c. 1523. D.
 Scultores . T. 3. c. 150. C.
 Sculptores quot numero . Tom. 2. c. 937. A.
 De scutiferorum feudis . Tom. 2. c. 1304. C. D.
 Scutorum fabricæ . T. 2. c. 1122. D.
 De scypho colliso, vestimento scisso, vel tabula rafa in turba, quæ actio competat . Tom. 5. c. 101. D. E.
 Scyphos si quis dederit utendos, ut reddatur sibi ponderis tantundem argenti æquè boni, an commodatum, vel mutuum sit . Tom. 7. c. 861. D. E.
 Sebastenorum civitas Armeniæ . T. 7. c. 1330. A. ex ea Belial, idest, Antichristum venturum Sybilla prædixit . Ibid. A.
 Secale . T. 5. c. 679. B.
 Secretaires . T. 7. c. 816. D. Vide, Quæstor palatii .
 Secretarii, notarii secretorum . T. 2. c. 901. B.
 Sectio quid . T. 8. c. 533. E.
 Sectio, & quòd proscriptio, distractioque bonorum debitoris sectio appellatur, & cur . T. 9. c. 1127. B.
 Sector quis . T. 8. c. 533. E.
 Sectoris nomen, & sectionis nomen in proscriptione bonorum . Ibid. E.
 Secundæ sententiæ sunt meliores . T. 4. c. 663. E.
 Secundi auctores dicuntur fideiussores . T. 5. c. 501. E.
 De secundis nuptiis . Vide, Nuptiæ .
 Secundocerus, & Secundoceratus . T. 2. c. 914. B.
 Secundo heredi, consulitur duobus modis quoad successionem . T. 4. c. 898. B.
 Secundo decreto Prætoris possessionem nanciscimur, non dominium . T. 5. c. 719. A.
 Secundum decretum Prætoris probat usucapionis causam . T. 5. c. 7. C.
 Secu-

- Securitatē, & cautionis plus est in pi-
gnore, quā in persona. Tom. 4.
c. 1294. E.
- Sed* articulus non est semper discre-
tivus, item nec *sed est* semper
conjunctivus. T. 4. c. 72. D.
- Sed si*, & *sed quod si* particulae an-
tē sint discretivae, vel conjunctivae.
T. 6. c. 16. C.
- Sed*, vel *sed si* particula an sit con-
junctiva, vel discretiva. Ibid. C.
- Sede vacante nihil innovandum. T. 6.
c. 1012. D.
- Sedes interpretantur aedes. T. 10.
c. 911. A.
- Sedeta quid sint. Ibid. A. B.
- In seditione qui damnū dat, intra
annū tenetur in duplum. T. 1.
c. 470. D.
- Seditione pacatā parcutitur multitu-
dini lege de sodalitiis. Tom. 9.
c. 1455. C.
- Seditionum auctores in crucem tol-
lendi, aut bestiis objiciendi. T. 1.
c. 503. D.
- De seditionis, & de iis, qui contra
republicam audent plebem col-
ligere. T. 9. c. 1455. C.
- Sedium positio, & certa larium col-
locatio domicilium facit. Tom. 4.
c. 854. D.
- Seges si fuerit nata ex eo, quod ce-
cidit ex sacco saccarii, aut ex avi-
bus in aere, cujus sint fructus.
T. 7. c. 710. C.
- Seges est superficies campi frumen-
tarii, vinea soli. T. 7. c. 382. A.
- Seges est superficies soli. Tom. 10.
c. 1178. B.
- Segetes per furtum caesae in duplum
restituuntur. T. 1. c. 411. A. B.
- Segetes obnoxias esse vermiculatio-
ni. T. 3. c. 448. C. D.
- Segetes aliae stantes sunt, sive pen-
dentes, aliae demissae, aliae jam
tritae. T. 6. c. 239. A.
- Segetes purgare quid sit. T. 9. c. 63. B.
- Segetum calamitates quaedam nota-
tae in titulo de locato conducto.
T. 3. c. 448. B. C.
- Sella gestatoria. T. 5. c. 310. C.
- Sella curulis. T. 5. c. 86. D.
- Sella, aut equo, aut lectica vehimur
valetudinis causa. T. 5. c. 310. C.
- Sella, & tribunal an sint idem. T. 8.
c. 235. E.
- Sellae, non cellae. T. 3. c. 273. B.
- Semel heres est in perpetuum heres.
T. 4. c. 914. C.
- Semestria concilia an D. Marcus
exemplo D. Augusti, & Tiberii
inibat. T. 1. c. 52. B.
- Semestria, libri unde dicti sunt. T. 4.
c. 489. E.
- Semestria, & qui libri semestria in-
scribuntur, & cur. Ibid. E.
- Semestria vocantur libri constitutio-
num D. Marci. T. 10. c. 651. C.
- Semicinctia, semizonae. T. 3. c. 272.
E. & c. 273. A.
- Semicinctia quae dicantur. Tom. 8.
c. 526. B.
- Seminarium dignitatum est advo-
catorum corpus. T. 5. c. 157. B.
- Seminarium dignitatum est advo-
catorum ordo, qui pro aliis po-
stulant. T. 5. c. 34. C.
- Semini pater comparatur, mater
sola. T. 6. c. 32. E.
- Seminum genera. T. 3. c. 451. D.
- Semiplena probatio quae. T. 9. c. 190.
D.
- Semis, & sextunx quae, & cujus rei
partes. T. 8. c. 972. D.
- Semifixa quod armorum genus.
T. 2. c. 1123. A.
- Semissis quid. T. 4. c. 898. A.
- Semita quae. T. 8. c. 598. E.
- Sempronium ante an aliquis eo no-
mine appellatus. T. 1. c. 909. D.
- Sempronium quam ab causam fuerit
a Romanis *sempronius* appellatus. Ibid.
C. D.
- Senator a tutela ordine non excusa-
tur sine venia. T. 1. c. 1036. C.
- Senator prohibetur ducere liberti-
nam. T. 5. c. 543. A.
- Senatore indignum non est nomen
Praefidis. T. 4. c. 831. C.
- A senatore adoptatus plebejus. Vide,
Adoptatus.
- Senatores consulere dicuntur. T. 3.
c. 159. B.
- Senatores descriptionibus iudicium
non adstringi. T. 2. c. 888. E.
- Senatores in urbe sacratissima do-
micilium dignitatis habere vi-
dentur. T. 2. c. 737. C.
- Senatores quas in uxores ducere
nequeunt. T. 1. c. 322. D. E.
- Senatores omnes laticlavii. Tom. 3.
c. 359. C.
- Senatores olim non poterant, non im-
petrato libero comite, libi ma-
nere, quā in Urbe. T. 2. c. 890. D.
- Senatores orcini. T. 1. c. 309. B.
- Senatores, & decuriones differunt.
T. 1. c. 1014. E.
- Senatores alienorum negotiorum
procuracionem suscipere neque-
unt, & cur. T. 4. c. 861. D.
- Senatores an fieri prohibeantur
spurii, & incesti, si re, & vita
honesti sunt. T. 4. c. 860. A.
- Senatores an publica, vel fiscalia
praedia conducere possint. T. 4.
c. 861. C. D.
- Senatores Populi Romani ubi ca-
vere debeant. T. 5. c. 618. E.
- Senatores orcini qui dicuntur. T.
6. c. 489. E.
- Senatores unde dicantur. Tom. 8.
c. 649. B.
- Senatores alios esse cum dignitate,
alios sine. T. 8. c. 436. B.
- Senatores an ab accusationibus re-
moveantur. Ibid. C. D.
- Senatores an fisco deferre possint
jus alienum, quasi ad eum perti-
neat. Ibid. B.
- Senatores an sint magistratus. T. 8.
c. 393. B. C.
- Senatores, & Equites Romani pro-
hibiti sunt operas gladiatorias
edere. T. 8. c. 436. D.
- Senatores quorū auctore inducti
in consistorium Principis. T. 10.
c. 845. D.
- Senatores dicuntur in legibus esse
supra Illustres. T. 10. c. 851. B.
- Quot senatores ad Senatū consul-
tum faciendum desiderabantur
in Urbe. T. 10. c. 852. D. E.
- Senatores, qui nondum pervene-
rant ad aetatem, & se a curato-
ribus absolvi exoptabant, Principis
beneficio mores suos probare
debebant apud Praefectum Urbis.
T. 10. c. 858. B.
- Senatores sunt quicumque sunt ex
stirpe senatorum. T. 10. c. 907. D.
- Senatores, & Clarissimi ubinam con-
veniendi. T. 10. c. 929. D.
- Illustres senatores separantur a cla-
rissimis: nam illustres senatores
non possunt criminaliter conve-
niri, nisi in consistorio Principis.
T. 10. c. 930. A.
- Senatores praeteriti quinam erant.
T. 10. c. 933. B.
- Qui senatoriam dignitatem donati erant,
interrogabantur a Principe. T. 6.
c. 234. E. & c. 235. A.
- Senatoria dignitas an sit officium
Praefecti annonae. T. 10. c. 855. B.
- Ad senatoriam dignitatem quae per-
sonae admitti prohibentur. T. 2.
c. 888. C.
- Senatoribus an sine comite res
suas invisere liceat. T. 3. c. 161.
C.
- Senatoribus ex lege Julia repetun-
darum navem habere non licet.
T. 3. c. 163. A.
- Senatoribus Romae gladium gestare
quando licebat. T. 4. c. 1075. B.
- Senatoribus utrum liceat in Urbe
vestigalia conducere ab arario.
T. 4. c. 851. D. & cur non. Ibid. D.
- Senatoribus olim foenus prohibitum.
T. 10. c. 883. E.
- Senatoriis ornamentis qui uteban-
tur. T. 8. c. 562. A.
- Senatoris filia, quae corpore quae-
stum, artemve ludicram fecit,
quaeve publico iudicio damnata,
& notata est, libertino nubere
potest. T. 5. c. 543. A.
- Senatoris filius per adoptionem non
definit esse senator, ejusque filius.
T. 6. c. 507. B.
- Senatoris dignitas non amittitur
adoptione. Ibid. B.
- Senatorium jus publici juris partem
esse. T. 1. c. 921. A.
- Senatorium est donare. Tom. 6.
c. 1036. C.
- Senatorius follis, gleba senatoria.
T. 2. c. 892. D. E.
- Senatorum ordo primus in Urbe.
T. 2. c. 948. B.
- Senatorum ordo, & gradus. T. 2.
c. 886. B. & c. 1106. E.
- Senatorum ordines varii. Tom. 1.
c. 1038. C.
- Senatorum seminarium equestrem
locum esse. T. 3. c. 174. E.
- Senatorum jus quodnam sit. T. 2.
c. 888. E.
- Senatorum clarissimorum appella-
tione qui continentur. Tom. 8.
c. 436. B.

- Senatorum divisio apud Romanos . T. 8. c. 646. D.
 De senatorum, & Clarissimorum delictis cognitio est Principis jure veteri, vel Præfeti prætorio, vel Præfeti Urbi. T. 10. c. 885. E.
 Senatorum est ingens numerus. T. 10. c. 1236. E.
 Senatu motio non est capitis minutio. T. 2. c. 1039. A.
 Senatu motus an possit iudex dari. T. 10. c. 396. C. D.
 Senatu inconsulto nullam legem generalem debet proferre Princeps. T. 10. c. 832. B.
 Senatui numerorum datio filiisfamilias perniciosissima visa est. T. 5. c. 439. B.
 Senatusconsulta quæ sint, & unde nata. T. 3. c. 402. A. B.
 Senatusconsulta sunt, quæ solus Senatus decrevit sine lege. Tom. 1. c. 725. B.
 Senatusconsultum quid propriè sit. T. 1. c. 10. D.
 Senatusconsultum Orphitianum quorumnam Imperatorum temporibus factum, & per quos illorum oratio recitata fuerit. T. 1. c. 167. C.
 Senatusconsultum Macedonianum prohibuit mutuas pecunias dare eis, qui in potestate parentum sunt, & hujusmodi creditoribus actio denegatur. T. 1. c. 268. D.
 Senatusconsultum Trebellianum pars est juris civilis. T. 1. c. 142. E.
 Senatusconsultum Claudianum quodnam, & quanta de iis scripserint interpretes, Tom. 3. c. 616. D.
 Senatusconsultum Macedonianum in pœnam creditorum. Tom. 1. c. 387. D. & T. 2. c. 245. D.
 Senatusconsultum Syllanianum quo tempore factum, & unde dictum. T. 1. c. 803. A. B.
 Senatusconsultum Vellejanum in gratiam mulierum. T. 1. c. 388. A. & T. 2. c. 245. D.
 Senatusconsultum circa legem Papiam. T. 3. c. 198. C.
 Senatusconsultum Pegasianum. T. 1. c. 344. D. & c. 446. C.
 Senatusconsulto Trebelliano quidnam prospectum est. T. 1. c. 446. B.
 Senatusconsultum Claudianum quot, & quibusnam casibus cesset. T. 3. c. 618. D. E.
 Senatusconsultum Tertullianum cuiusnam Imperatoris temporibus factum. T. 1. c. 164. B.
 Senatusconsulto Pegasiano exploso, omnis auctoritas Trebelliano præstatur. T. 1. c. 143. B.
 Senatusconsultum Trebellianum, & Pegasianum quid discrepant. T. 1. c. 815. D. E.
 Senatusconsultum Tertullianum, & Orphitianum. T. 1. c. 830. B.
 Senatusconsultum Libonianum ad L. Corneliæ testamentariam pertinet. T. 2. c. 605. B.
 Senatusconsulto Vellejano, & Macedoniano jus crediti infirmatur. T. 2. c. 245. D.
 Senatusconsultum Tertullianum antiquius est Orphitiano. T. 2. c. 433. B.
 Senatusconsultum Claudianum. T. 2. c. 465. D.
 Senatusconsulti Turpilliani, & legis Petroniæ pœna est infamia. T. 2. c. 625. C. D.
 Senatusconsulta quæ. T. 2. c. 52. A.
 Senatusconsultum Rubrianum, Vitrasianum, Dasumianum, Articulejanum, Juncianum. T. 1. c. 838. E.
 Senatusconsultum Juncianum unde. Ibid. E.
 Senatusconsultum Vitrasianum unde nomen accepit, Tom. 1. c. 1040. B. C.
 Senatusconsultum Pisonianum, Neronianum, Claudianum. T. 3. c. 10. E.
 Senatusconsultum Pernicianum, & Claudianum. T. 1. c. 324. C.
 Senatusconsultum Calvitanum. Ibid. D.
 Senatusconsultum Apronianum temporibus D. Marci factum. T. 1. c. 335. B.
 Senatusconsultum Neronianum. T. 1. c. 339. D. & c. 421. C.
 Senatusconsultum Ninnianum. T. 1. c. 842. C.
 Senatusconsultum de manumissionibus. T. 1. c. 1523. C. D.
 Senatus duplex antiquæ Romæ, & Constantinopolitanæ Romæ. T. 2. c. 703. D. E.
 Senatus minor. Ibid. E.
 Senatus in gratiam Scipionis quadraginta millia in dotem constituit. T. 4. c. 283. D.
 Senatusconsulto Hadriano bonæ fidei possessor neque lucro, neque damno afficitur. T. 4. c. 700. A.
 Senatusconsultum Syllanianum cui prospicit. T. 4. c. 10. E.
 Senatusconsultum Vellejanum est tantum de intercessionibus mulierum improbandis. T. 4. c. 239. C. D.
 Senatusconsultum Vellejanum totam obligationem improbare solet. T. 4. c. 728. D.
 Senatusconsultum Vellejanum opitulatur mulieri, quæ alieno nomine periclitatur, ne suam pecuniam perdat. T. 4. c. 724. E.
 Senatusconsultum Vellejanum quando cessat in muliere. T. 4. c. 935. E.
 Senatusconsultum Syllanianum loquitur tantum de domino per vim occiso, non de occiso clam, aut veneno. T. 4. c. 907. C.
 Senatusconsultum Turpillianum est factum in tergiversatores. T. 4. c. 1398. C.
 Senatusconsultum Vellejanum quando infirmat intercessionem mulierum, & quando non. Tom. 4. c. 935. E. & c. 1312. B. C. aliud est intercedere, quod genus est aliud fidejubere, quod est species. Ibid. c. 1312. C.
 Senatusconsultum Vellejanum. Vide, Mulier.
 Senatusconsulto Vellejano quando non juvatur mulier. Tom. 4. c. 985. C.
 Senatusconsultum vel augebat edictum Principis, vel minuebat. T. 5. c. 447. B.
 Senatusconsultum Syllanianum quando cesset. T. 5. c. 635. E.
 Senatusconsultum Macedonianum quando locum habeat. Tom. 5. c. 439. B. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum quando cessare dicatur. Tom. 5. c. 440. B.
 Senatusconsultum Macedonianum quod genus mutui non improbat. T. 5. c. 445. A.
 Senatusconsultum Vellejanum deceptis opitulatur, non decipientibus; deceptæ mulieres juvantur Senatusconsulto Vellejano, non decipientes. T. 5. c. 449. C.
 Senatusconsultum Vellejanum si mulieres in omnibus actibus, & contractibus tueretur, commercio tandem cum sceminis interdictum foret. T. 5. c. 449. E. & c. 450. A.
 Senatusconsultum Vellejanum quibus temporibus cœperit. Tom. 5. c. 447. A. B.
 Senatusconsultum Macedonianum quando cessat in filiisfamilias. T. 6. c. 72. B. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum in minorem cessat, si restitutus a Prætoe fuerit. T. 6. c. 20. D.
 Senatusconsulti Syllaniani pœna. T. 6. c. 595. A. B.
 Senatusconsultum Vellejanum etiam naturalem obligationem expungit. T. 6. c. 593. A.
 Senatusconsulto Vellejano liberantur sceminæ, quæ se pro aliis obligaverint. Ibid. A.
 Senatusconsulto Vellejano quando locus sit, & quando non. T. 6. c. 706. D. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum cessat, si filiusfamilias fidejusserit. T. 6. c. 605. A.
 Senatusconsultum Macedonianum factum est in odium creditorum, & in odium sceneratorum. T. 6. c. 20. D.
 Senatusconsulti Vellejani exceptio. T. 6. c. 345. A. B.
 Senatusconsulto Planciano quando locus est. T. 6. c. 128. C.
 Senatusconsulto Rubriano quando locus est. T. 6. c. 299. A.
 Senatusconsulto Vellejano intercessionem mulierum improbantur. T. 6. c. 74. C. D.
 Senatusconsultis, aut legibus comprehendi non possunt omnes articuli, omnes casus, & omnes causæ.

causa, sive species sigillatim. T. 6. c. 90. C. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum in odium creditorum introductum est. T. 7. c. 161. C.
 Senatusconsultum Trebellianum de quibus sit. T. 7. c. 980. C.
 Senatusconsultum Macedonianum quando locum non habet. T. 7. c. 671. B. C.
 Senatusconsulto Macedoniano non tollitur naturalis obligatio. T. 7. c. 110. A.
 Senatusconsulta multa fuisse facta circa legem Papiam. T. 7. c. 1060. C.
 Senatus maximus, & senatus minor qui. T. 8. c. 1023. D.
 Senatusconsultum quid propriè sit. T. 8. c. 893. D.
 Senatusconsulta ut hereditatem deferunt legitimis heredibus. T. 8. c. 184. C. D.
 Senatusconsultum Plancianum de actione præjudiciali, de partu, seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1306. D.
 Senatusconsultum Claudianum. T. 9. c. 351. A.
 Senatusconsultum Claudianum de liberis mulieribus, quæ se servis alienis commiscerent. T. 9. c. 1306. D.
 Ad Senatusconsultum Tertullianum. T. 9. c. 913. C. & seq.
 Senatusconsultum Turpillianum, & qui in illud incidit. T. 9. c. 128. E.
 Senatusconsultum oratione Principis factum quid. T. 9. c. 533. A.
 Senatusconsultum Ninnianum quando locum habet. T. 9. c. 990. C. & c. 992. B. C.
 Senatusconsultum Trebellianum. T. 9. c. 865. C. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum. T. 9. c. 317. B. & seq.
 Senatusconsultum Orficianum, sive Orfitianum. T. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & seq.
 Senatusconsultum Syllanianum. T. 9. c. 797. A. & seq.
 Senatusconsultum Libonianum de testamentis ad legem Corneliam testamentariam. T. 9. c. 1440. D. & c. 1446. C. & seq.
 Senatusconsultum Vellejanum introductum mulierum causâ. T. 9. c. 318. A.
 Senatusconsultum Vellejanum quando cessat. Tom. 9. c. 321. E. & c. 322. A. & seq.
 Senatusconsultum Articulejanum. T. 9. c. 1142. B.
 Senatusconsulti Macedoniani exceptio septem casibus cessat. T. 9. c. 318. C. & seq.
 Senatusconsulti Claudiani sententia explicata. T. 9. c. 993. C.
 Senatusconsulti Macedoniani exceptio tam patri, quàm filio, cæterisque liberis datur. T. 9. c. 317. C. hoc Senatusconsulto quid cautum est. Ibid. C.

Senatusconsulti Turpilliani pœna, quæ irrogatur accusatori tergiversatori, qui non perfecit accusationem intra legitimum tempus. T. 9. c. 1476. E. & c. 1477. A.
 In senatusconsulti pœnam quando pater, & maritus incidunt. T. 9. c. 1407. B. & seq. & c. 1419. E.
 Senatusconsulti Liboniani sententia quæ est. T. 9. c. 1446. D.
 Senatusconsultum Vellejanum quando cessat. T. 9. c. 321. B.
 Ad Senatusconsultum Turpillianum. T. 9. c. 1476. E.
 Senatusconsulto Macedoniano quæ causam dederunt. T. 9. c. 317. D.
 Senatusconsulto Vellejano locus est, non tantum si alii crediturus mulieri pro eo intercedenti mutuum pecuniam dederit; sed et si alii non crediturus, mulieri alii mox credituræ sciens eam pecuniam dederit. T. 9. c. 322. D.
 Senatusconsulta facta circa legem Papiam Popæam, vel interpretandæ, vel ampliandæ legis gratiâ, aut quarundam quæstionum dirimendarum, quæ oriebantur ex dispositione illius legis. T. 9. c. 879. C.
 Senatusconsulta varia facta sunt, quæ legis Cornelie testamentariæ potestatem ampliarunt. Tom. 9. c. 1440. C. D.
 Senatusconsulta plerumque subsecuebantur edicta Principum. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
 Senatus potestas translata in Principem. T. 10. c. 835. C.
 Senatus in confessu Præfectus Urbi cæteris omnibus antecellit. T. 10. c. 844. A.
 Senatusconsulta quidnam sint, & an ejusdem ponderis sint, ac constitutiones Principum. Tom. 10. c. 835. B.
 Senatusconsulta Vellejanum, & Macedonianum opponuntur post sententiam. T. 10. c. 1227. D.
 Senatusconsulti faciendi causâ certus senatorum numerus requiritur. T. 10. c. 1236. E.
 Non tamen idem in omni negotio. Ibid. c. 1237. A.
 Seneca dictus quasi seipsum necans. T. 4. c. 15. A.
 Seneca eandem inter quæstiones, & responsa cum Jacobo Cujacio differentiam observat. Tom. 4. c. 829. B.
 Senecæ mors fuit arbitraria per Neronem. T. 4. c. 15. A.
 Senecæ locum quendam Cujacius emendat. T. 7. c. 1426. C.
 Senectus matrimonium non impedit, vel dirimit. T. 6. c. 1127. B.
 Senectutis verbo quot comprehenduntur ætates. T. 1. c. 1015. C. D.
 Senectutis primus annus quis. T. 6. c. 617. A.

Senes an excusentur testimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
 Senescalli apud nos, & Præsides provinciarum magistratibus comparantur. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A. scientiam juris præstare non debent. Ibid. c. 34. E.
 Senibus reverentia debita in quo consistit. T. 1. c. 1016. D.
 Seniores, & senes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. E. & c. 1079. A.
 Sensus testatoris, quàm verba complecti præstat. T. 6. c. 586. A.
 Sensus cognitio non est ante sensum. T. 4. c. 118. B.
 Sensus congrui sunt adhibendi, sive accommodandi legibus. T. 5. c. 861. B.
 Sensus cur nobis datus sit. Tom. 7. c. 96. C.
 Sententia revocari potest a solo Principe. T. 3. c. 592. B.
 Sententia pro regula. T. 1. c. 1060. A.
 Sententia prior potior posteriore. T. 2. c. 500. A.
 Sententia dicta in pupillum, vel adolescentem, absente tutore, vel curatore, non valet. Tom. 2. c. 148. C.
 Sententia nulla regulariter, nisi utraq; que parte præsentem. T. 2. c. 487. C.
 Sententia secundum gecta, & probata fertur. T. 1. c. 1018. A.
 Sententia per sortes lata nulla est. T. 2. c. 499. C.
 Sententia judicis an in partem valere, in partem non valere possit. T. 3. c. 663. A.
 Sententia judicis qualis esse debeat. Ibid. D.
 Sententia judicis semiplena utrum valere possit. Ibid. D.
 Sententia judicis, vel arbitri jubentis nomina testium edi adversario, quocum agitur, quive reus criminis postulatur. Tom. 3. c. 650. E.
 Sententia contra civitatem indefensam non valet. T. 2. c. 816. C.
 Sententia, & decretum. T. 2. c. 490. E.
 Sententia judicis imprudentià prolata, non injusta, sed quasi injusta dicitur. T. 1. c. 246. E.
 Sententia distat ab interlocutione. T. 2. c. 489. C.
 Sententia alibi dicta ad effectum perducere nequit, quàm quo lata est, sine jussu ejus, qui sententiam retulit. T. 4. c. 925. B.
 Sententia arbitri rem judicatam non facit. T. 4. c. 881. E.
 Sententia durior quando infamiam irrogat, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
 Sententia Joannis de erogatione pecuniæ quæ. T. 4. c. 877. C.
 Sententia judicis confessionem patris sequi debet. T. 4. c. 899. D.
 Sententia judicis sequi debet jusjurandum, quod patri judex detulit. Ibid. D.
 Sententia legis 36. de jure fisci quæ est. T. 4. c. 955. C.

- Sententia s. *Pater*; qui *dotem*. leg. 40. ff. de *Pactis*, quæ est. Tom. 4. c. 839. E.
- Sententia s. *post divisionem*. leg. 40. ff. de *pactis*, quæ. Ibid. C.
- Sententia plurium utrum melior. T. 4. c. 836. C.
- Sententia videtur esse corrupta, si sit legibus mitior, aut durior. T. 4. c. 849. D.
- Sententia an regulariter valeat, quæ dicta est non præsentibus omnibus, quos causa contingit. T. 4. c. 882. B.
- Sententia ea potior est, quæ pro reo facit, non quæ pro actore, exceptis judiciis liberalibus. T. 4. c. 1259. A.
- A sententia Episcopi si appellatur ad Præsidem, & is sententiam Episcopi conservavit, num ipse Præses eam exsequi possit. T. 4. c. 838. A.
- Sententia arbitri an infamiam inurat. T. 5. c. 187. C. non est per omnia sententia. Ibid. C.
- Sententia certa, & certæ rei, vel summæ esse debet. T. 5. c. 758. A.
- Sententia inter Proculianos, & Sabinianos de possessione thesauri reconditi, quæ obtineat. Tom. 5. c. 707. D.
- Sententia iudicis iusjurandum sequi debet. T. 5. c. 153. A.
- Sententia, quæ pro reo lata est, in omnibus judiciis prævalet. T. 5. c. 211. A.
- Sententia quomodo ferenda. T. 5. c. 206. D.
- Sententia semiplena an tenenda. T. 5. c. 179. D.
- Sententia a Summo Pontifice lata vim legis obtinet. Tom. 6. c. 928. E.
- Sententia per testes probari potest. T. 6. c. 927. B.
- Sententia concepta contra bonos mores ipso jure nulla est. T. 6. c. 921. B. iniqua non valet. Ibid. c. 924. A.
- Sententia rescindi potest ex post facto veritate comperta, & errore prioris iudicis detecto. T. 6. c. 1128. A.
- Sententia contra formam compromissi lata nulla est. T. 6. c. 776. D.
- Sententia in causa possessionis inter alios lata aliis nocet. T. 6. c. 927. D. ideo ab ea appellare licet. Ibid. D.
- Sententia humanior in re dubia sequi debet. T. 6. c. 1123. D.
- Sententia lata contra formam juris compromissi nulla est. Tom. 6. c. 964. D.
- Sententia definitiva scripto ferenda. T. 6. c. 867. C. interlocutoria sine scripto. Ibid. C.
- Sententia restaurari non potest sub prætextu novorum instrumentorum, nisi ab ea appellatum sit. T. 6. c. 929. C. D.
- Sententia præsumitur iusta, etiam si causæ in ea expressæ non sint. T. 6. c. 927. B. C.
- Sententia per errorem lata rescindi potest a Principe. T. 6. c. 923. C.
- A sententia appellandum intra decem dies. T. 6. c. 925. D. aliàs rei judicatæ auctoritatem obtinet. Ibid. E.
- A sententia arbitri appellare non licet. T. 6. c. 837. C.
- A sententia iudicis appellanti nihil obest, si in libellis appellatoriis non significaverit, a qua parte sententiæ appellavit, cum animus ei esset appellandi ab una parte sententiæ tantum. T. 6. c. 636. C.
- Sententia inter alios dicta non potest alios gravare, nec aliorum famam lædere. T. 6. c. 515. A.
- Sententia an inhibeat cursum usurarum. T. 7. c. 154. D.
- Sententia de fideicommissis a priore iudice lata, a quo exsequi debet. T. 7. c. 98. D. E.
- Sententia dicta adversus heredem scriptum an noceat legatariis. T. 7. c. 2041. A.
- Sententia, in una provincia dicta, an exsequi possit in alia. Tom. 7. c. 153. A.
- Sententia quæ appellatur poena. T. 7. c. 101. A.
- Sententia non est, ubi non est lis. T. 7. c. 248. A.
- Sententia dicta contra pupillum indefensum, & contra rempublicam indefensam, ipso jure non valet. T. 7. c. 1268. D.
- Sententia quot modis accipienda est. T. 7. c. 1023. B.
- Sententia an possit pro parte rescindi, & pro parte confirmari. T. 8. c. 159. A.
- Sententia, contra jus lata, nulla est ipso jure, nec opus est appellatione. T. 8. c. 156. D.
- Sententia lata a Præfecto prætorio retractari poterat. T. 9. c. 1118. A.
- Sententia propter turpitudinem rei ipso jure nulla est, & citra appellationem infirmatur. Tom. 9. c. 1084. A.
- Sententia quidam distet a re iudicata. T. 9. c. 1089. A. B.
- Sententia sub comminatione deprompta quænam sit. Tom. 9. c. 1099. B.
- Sententia quatuor solummodo verbis perfecta est. Tom. 9. c. 1100. A.
- Sententia contrariâ nequis suam, vel antecessoris sententiam retractet. T. 9. c. 1065. E.
- Sententia in privatum hominem dicta sine certa quantitate non valet. T. 9. c. 1071. E. aliud est in fisco, & republica, faciunt enim fidem, & cur. Ibid. E.
- Sententia, & lex in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
- Si unâ sententiâ duo, vel plures condemnati sunt, exsequutio fit pro virilibus portionibus. T. 9. c. 1097. A. & seq.
- Sententia dicta ab incompetenti iudice ipso jure nulla est, si dicta sit citra consensum partium, vel si dicta sit a privato homine, nec dato a magistratu, dato nimirum ex consensu partium. Tom. 9. c. 1083. C. D.
- Sententia concepta directis verbis, idest, imperativis. T. 9. c. 1072. C.
- Sententia Procuratoris Cæsaris ita lata, ut bona debitoris fisci traderentur fideiussori ejus eâ lege, ut fideiussor fidei communitatem præstet, quæritur, an valeat sententia. T. 9. c. 1068. E.
- Sententia definitiva non potest ferri nisi prope finem triennii. T. 9. c. 138. D.
- Sententia ferri debet de unoquoque negotio præsentibus utraq; parte, præsentibus omnibus, quos causa attingit. T. 9. c. 1057. C. & seq.
- Sententia incerta quomodo concepta est. T. 9. c. 1071. B. & seq.
- Sententia prætextu, quod ommissa fuerat exceptio peremptoria, non potest rescindi, nisi beneficio restitutionis in integrum. Tom. 9. c. 1085. E.
- Casus, quo sententia ipso jure nulla est, & sine appellatione rescinditur, itaut ex integro causa agi possit, & judicari. T. 9. c. 1057. C. & seq.
- Sententia fit per libellum. Tom. 9. c. 1099. D. legitur, non dicitur. Ibid. D.
- Sententia improprie dicitur articulus causæ. T. 9. c. 1066. C.
- Sententia iudicis habet vim stipulationis, & acceptilationis. Ibid. D.
- Sententia quid sit. T. 9. c. 1053. B. definitio sententiæ explicatur. Ibid. B. & seq.
- Sententia non est iudicis comminationis. T. 9. c. 1099. A.
- Sententia plena. T. 9. c. 126. C.
- Sententia iudicis quibus casibus ipso jure nulla est. T. 9. c. 1053. A. & seq.
- Sententia post triennium pronuntiata an valeat. Tom. 9. c. 132. E.
- Sententia, quæ sine scripto lata est; sententia nominari non debet, & sine appellatione rescinditur. T. 9. c. 1051. C.
- Sententia ab interlocutione in quo distat. Tom. 9. c. 1053. B. & c. 1055. D.
- Sententia revocari non potest. T. 9. c. 1479. E. Principi soli licet sententiam suam revocare. Ibid. E.
- Sententia iudicis frustra differtur, quæ a iudice mutari, & revocari non potest. T. 9. c. 1480. A.
- Sententia incerta non est sententia. T. 9. c. 1071. B. & seq.
- Sententia finitur lis, si appellatione suspensa non sit, vel retractatione. T. 9. c. 290. E. & c. 291. A.

Sententia quando nulla est. Tom. 9. c. 134. C. D. & c. 138. A. B.
 Sententia omnis est decretum, sed omne decretum non est sententia. T. 9. c. 1063. B.
 Sententia quid est, & quid a re iudicata distat. T. 9. c. 1089. A. B.
 A sententia dicta in contumacem appellari non licet. T. 9. c. 138. C.
 De sententia, quæ sine certa quantitate prolata est. T. 9. c. 1071. B. & seq.
 Non est pro sententia iudicis quælibet vox, aut voluntas. Tom. 9. c. 1099. A.
 A sententia compromissarii appellari non potest. T. 9. c. 509. C. jure Gallico permittitur appellari. Ibid. C.
 Sententia dicta per injuriam, vel per gratiam iudicis, non per omnium jus facit. T. 10. c. 267. A.
 Sententia dicta contra heredem scriptum, & secundum heredem legitimum, quot, & quibus casibus legatariis non noceat. Ibid. B. C.
 Sententia pro admonitione. T. 10. c. 460. B.
 Sententia differtur ampliatione iudicum. T. 10. c. 708. B.
 Sententia necessaria est in committenda stipulatione ob evictionem. T. 10. c. 755. B.
 Sententia si non proferatur, an possit appellari. T. 10. c. 789. A.
 Sententia in absentem duabus de causis dicitur. T. 10. c. 800. B.
 A sententia iudicis compromissarii an liceat appellare. T. 10. c. 823. D.
 Sententia definitiva, quæ non est appellatione rescissa, an possit rescripto Principis retractari. T. 10. c. 839. C.
 Sententia, quam dixit is, qui non jure datus est iudex, an valeat. T. 10. c. 920. A.
 Sententia in Gallia debet ferri gallicis verbis, alioqui nulla est. T. 10. c. 1050. A.
 A sententia arbitri compromissarii non appellatur jure Romano, moribus Galliarum non item. Tom. 10. c. 1228. A.
 Ex sententia dicta die feriato non est actio iudicati. T. 10. c. 1232. C.
 Sententia quibus casibus valeat, vel non valeat in absentem reipublicæ causâ. T. 10. c. 1243. E. & seq.
 Sententia semper debet esse certa. T. 10. c. 1250. A.
 Sententia, contra debitorem dicta, an noceat ignorantibus creditoribus. T. 10. c. 1255. C. an dicta contra heredem scriptum noceat creditoribus pignoratitio ignorantibus, & legatario etiam ignorantibus. Ibid. C.
 Sententia cum dicitur ex edicto peremptorio, appellationi locus non est. T. 10. c. 1256. A.
 Sententia pro veritate accipitur, & jus facit. T. 10. c. 1256. C. D.
 Sententia, lata contra heredem scri-

ptum, an noceat legatariis. T. 10. c. 1257. B.
 Sententiæ nomine quid intelligitur. T. 1. c. 880. B.
 Sententiæ, quam iudex appellationis iustam esse pronuntiavit, exsequutio ad priorem iudicem redit. T. 3. c. 601. C.
 Sententiæ varia significatio. T. 2. c. 891. C.
 Sententiæ iudicum diversæ pares, vel impares. T. 3. c. 340. B.
 Sententiæ de eo, quod interest. T. 2. c. 493. C. & T. 3. c. 240. C. D.
 Sententiæ, quæ sine appellatione rescinduntur. T. 1. c. 881. E.
 Sententiæ severitas cum cæteris damnis transfigere solet. Tom. 4. c. 848. D.
 Sententiæ iudicis exsequutio est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. A.
 Sententiæ suæ exsequutionem non habet Episcopus, sed tantum cognitionem, & audientiam, sicut iudex delegatus. T. 4. c. 838. A.
 Sententiæ Sabini quando locus est, & quando Pegasi. Tom. 4. c. 61. A. B.
 Sententiæ dictionem habens, utrum sententiæ quoque exsequutionem habeat, nec ne. T. 4. c. 837. E.
 Sententiæ secundæ sunt meliores. Vide, Secundæ sententiæ.
 Sententiæ juris omnes sunt periculosæ. T. 4. c. 671. E.
 Sententiæ arbitri an standum sit. T. 5. c. 191. C.
 Sententiæ iudicum venales esse prohibentur. T. 6. c. 970. C.
 De sententiæ Prætoris exsequutione. T. 6. c. 250. A.
 Sententiæ suæ exsequutionem non habet iudex datus. T. 6. c. 25. C.
 Sententiæ acquiescit, qui non appellat. T. 6. c. 508. B.
 Sententiæ quæ defunt, an Prætor supplere possit. T. 6. c. 522. E. Vide, Prætor.
 Sententiæ diversæ iudicum datorum a magistratu in suspenso sunt, donec dissidium dirimat magistratus. T. 6. c. 685. E.
 Sententiæ iudicum delegatorum non porriguntur ultra tempus magistratus. T. 6. c. 517. D. E.
 Sententiæ juris paulatim crescunt. T. 7. c. 672. C.
 Sententiæ exsequutionem iudex datus, qui eam dixit, non habet. T. 9. c. 1093. D.
 Sententiæ suæ nemo est idoneus retractator. T. 9. c. 1118. A.
 Sententiæ ut memoriter non pronuntiantur, sed ex scripto, ex libello, & tabella, idest periculo. T. 9. c. 267. D. E.
 Sententiæ mutatio non est inconstantia. T. 10. c. 137. D.
 Sententiæ acquiescere, & a sententia appellare diversa sunt. Tom. 10. c. 800. D.
 Sententiæ Episcoporum a quibus exsequutioni mandentur, T. 10. c. 822. B.

Sententiæ sunt numerandæ, non ponderandæ. T. 10. c. 1236. A.
 Sententiam nemo mutare potest in fraudem alterius. T. 4. c. 91. E.
 Sententiam semel dictam retractare non licet. T. 4. c. 614. B.
 Sententiam gravem iudex dare adversus absentem festinare non debet. T. 4. c. 876. C.
 Sententiam definitivam Prætor mutare non potest, neque acti post sententiam dictam. T. 6. c. 522. D.
 Sententiam eam accipiendam in ambiguis, quæ rei gerendæ magis convenit. T. 7. c. 1460. E.
 Sententiam per relationem ad se factam, an quilibet exsequi possit. T. 7. c. 153. B. C.
 Sententiam proferentis maximè spectandam in ambiguis orationibus. T. 7. c. 1460. E.
 Sententiam de periculo recitare quid sit. T. 9. c. 1062. C.
 Sententiam ferre possunt iudices tam Latinâ, quàm Græcâ linguâ. T. 9. c. 1053. C.
 Sententiam rescindi non posse. T. 9. c. 1084. D. & seq. & c. 1099. D. E.
 Post sententiam opponuntur Senatusconsulta Macedonianum, & Vellejanum odio fœneratorum, vel favore mulierum. Tom. 9. c. 1085. D.
 Sententiam ipso jure nullam esse, si ab incompetenti iudice dicta fuerit. Tom. 9. c. 1081. D. citra appellationem infirmatur. Ibid. D.
 Sententiam rescindi non posse contrariâ sententiâ, nisi remedio appellationis, aut restitutionis in integrum. T. 9. c. 1085. E.
 Sententiam latam a servo, quem magistratus iudicem dedit certæ rei, vel causæ, non infirmari, licet postea appareat, eum fuisse servum. T. 9. c. 1065. E.
 Sententiam certis finibus concludi quid sit. T. 9. c. 1071. B.
 Sententiam certam esse oportet, idest certæ pecuniæ, vel certæ rei. T. 9. c. 1072. B.
 Sententiam rescindere non possunt, qui eam dixerunt. T. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
 De sententiam passis, & restitutis. T. 9. c. 1483. D. & seq.
 Sententiam quando dicimus ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1061. C.
 Sententiam vitiat & locus, & dies illicitus. T. 9. c. 1083. C.
 Sententiam obfignatam defert iudex, sive magistratus habitâ deliberatione, perpenso, maturoque iudicio. T. 9. c. 1061. B. C.
 Sententiam iudicis qui vendidit litigatori convento certo pretio, quomodo punitur. T. 9. c. 1376. C.
 Sententiam ex scripto recitatam non corrigere, nec mutare posse, etiamsi malè pronuntiaverit iudex.

- dex. T. 9. c. 1061. E. & c. 1062. A. & cur. Ibid. A.
 Ad rescindendam sententiam opus non esse appellatione, si sententia non sit partibus recitata. Tom. 9. c. 1119. B.
 Sententiam non esse appellandam eam, quæ paucis literis temerè descriptis constat, T. 9. c. 1099. E.
 Sententiam quomodo, & quando iudex proferre debet presentibus partibus, vel unâ parte absente. T. 9. c. 1057. C. & seq.
 Sententiam sine certa quantitate prolatam ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1071. B. & seq. rescinditur sine appellatione. Ibid. c. 1072. B. nomen sententiæ non meretur. Ibid. B. ex integro causam agi posse, alio iudice dato. Ibid. B. ex ea non nasci actionem iudicati. Ibid. B. non poterat repeti ex actis. Ibid. C.
 Sententiam suam debet iudex ex libello, & scripto publicè partibus legere, & recitare. T. 9. c. 1051. C.
 Sententiam brevitas orationis non vitiat. Tom. 9. c. 1095. E. & c. 1100. A.
 Sententiam posteriorem ejusdem iudicis, vel successoris ejus de eadem re, & inter partes eandem, quæ contraria est priori sententiæ, a qua appellatum non est, ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1084. D. & seq.
 Post sententiam minimè suspensam non potest quis producere, potest tamen accusare falsi. Tom. 10. c. 639. C.
 Sententiam passi quinam dicantur. T. 10. c. 733. D.
 Sententiam qui novissimus laturus est, non semper melius pronunciat. T. 10. c. 792. D.
 Sententiarum effectus. T. 1. c. 845. D.
 De sententiarum effectu, & finibus litium. T. 1. c. 475. E.
 Sententiarum ordo prælationem nullam facit. T. 10. c. 1228. E.
 Inter pares sententias clementior severiori præfertur. T. 1. c. 463. D.
 Sententias corruptas videri, si sint legibus mitiores. T. 9. c. 1479. C.
 Sententias suas ferre possunt illustres personæ sine scripto. T. 9. c. 1051. E.
 Post duas sententias iudicium, quas definitio Præfectorum prætorio roboraverit, ne liceat retractare. T. 9. c. 1126. A. & seq.
 Sententias suas exsequuntur Magistrum militum, non Prætor. T. 10. 860. B.
 Sententias inter numero pares quænam prævaleat. T. 10. c. 1234. B.
 De sententiis ex periculo recitandis. T. 9. c. 1051. B. & seq.
 A sententiis appellari potest, nisi dictæ sint a Præfecto prætorio, a Senatu, vel a Principe. Tom. 9. c. 1070. B.
 In sententiis, quæ palam contra jus constitutum pronuntiatæ sunt, non esse necessariam appellationem. T. 9. c. 1119. B. C.
 In sententiis hodie solet exprimi, maturo consilio rem fuisse perperam, & cur. T. 9. c. 1051. C.
 Sententiis suis iudices olim pœnam non exprimebant. T. 9. c. 1479. B. C.
 A sententiis Præfecti prætorio appellari non potest. T. 9. c. 1056. C. D.
 De sententiis, & interlocutionibus omnium iudicum. T. 9. c. 1063. A. & seq.
 De sententiis, quæ pro eo, quod interest, proferuntur. T. 9. c. 1072. D. & seq.
 De sententiis Præfectorum prætorio. T. 9. c. 1056. C. & seq.
 Sententiis e duabus diversis a modo hæc, modo illa sit vera. T. 10. c. 743. E.
 De sententiis paribus, & diversis. T. 10. c. 1234. A. & seq.
 De sententiis imparibus. Tom. 10. c. 1235. A. & seq.
 In sententiis brevitas an sit vitanda. T. 10. c. 1250. D.
 Separari non debent in pœna, qui in culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.
Separatim, vel *disjunctim* articulus quid significat. T. 9. c. 897. D.
 Separatio datur legatariis, & fideicommissariis. T. 1. c. 445. A.
 Separatio, & communio sunt contraria. T. 4. c. 881. B.
 Separatio bonorum datur ex decreto prætoris, postulantis creditoribus defuncti. T. 4. c. 645. B.
 Separatio a Præatore impetratur. T. 4. c. 86. A.
 Separatio est certorum bonorum absentio. T. 4. c. 85. E.
 Separatio bonorum quem effectum habeat, & an ab ea recedere liceat. T. 5. c. 1097. E. & c. 1098. A.
 Separatio bonorum defuncti, & heredis. T. 6. c. 326. C.
 Separatio bonorum, quæ patrono permittitur, libertatè herede institutâ ex assè. Ibid. D.
 In separationis bonorum causa legatarii connumerantur creditoribus hereditariis. T. 4. c. 1346. A.
 Inter separationem, & absentionem estne distinctio. Tom. 4. c. 85. E.
 De separationibus. T. 1. c. 847. C. D. & quid sit separatio. Ibid. D.
 De separationibus bonorum. T. 9. c. 1129. A. & seq.
 Qui sepelierit alienum mortuum, si quid impenderit, id a quo recipere potest. T. 1. c. 381. B.
 Sepelire aliud est, aliud commendare. T. 4. c. 213. A.
 Sepelire. T. 5. c. 925. A.
 Sepeliri mortuum in urbe lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
 Sepeliri mortui in civitate non possunt, ne Sacra civitatis funere polluantur. T. 1. c. 380. D.
 Sepeliri non possunt in civitate homines mortui. T. 1. c. 380. D.
 Sepeliri quemque in urbe, lege vetitabatur. T. 9. c. 718. A.
 Sepeliasarii, & pantapolæ, & dardanarii idem. T. 3. c. 274. A.
 Septemvirale iudicium. Tom. 3. c. 80. E.
 De septemviris. Ibid. E.
 Septenarius numerus quam habeat vim. T. 1. c. 458. C. & c. 537. E.
 Septimia, vulgo *Languedoc* Galliarum Provincia, cur ita appellata. T. 9. c. 1080. C.
 Septimestris partus dicitur is, qui natus est sub finem, vel initium septimi mensis. T. 6. c. 599. A.
 Septimo mense natus iustus filius dicitur. Ibid. A.
 Septimum milliarium. T. 3. c. 571. A.
 Septuagenarii excusantur a testimonio dicendo. Tom. 9. c. 276. E.
 Sepulcra cur secundum viam publicam posita olim fuerint. T. 3. c. 614. D.
 Sepulcra civium Romanorum, & quæ iis adhærent, religiosa sunt. T. 5. c. 387. C.
 Sepulcra hostium religiosa nobis an sint. Ibid. B. C.
 Sepulcra an sint religiosa, vel iura eorum. T. 7. c. 398. C.
 Sepulcra, & monumenta an possint vindicari. T. 10. c. 949. A.
 Ad sepulcra, & ultrinas magna olim frequentia hominum, & cur. T. 5. c. 389. D.
 Sepulcri violati an teneatur, qui titulum erasit, vel statuam evertit. T. 3. c. 614. D.
 Sepulcri violati actio popularis. T. 1. c. 868. C.
 Sepulcri violati an agere possit heres necessarius, si nondum se bonis immiscuerit, violato sepulcro hereditario, fracto, & dejecto. T. 4. c. 191. A. B.
 Sepulcri jus. Vide, Jus sepulcri.
 Sepulcri locum si emero, & venditor prope eum ædificaverit, an teneatur mihi ex empto. T. 7. c. 744. D. E.
 Sepulcri dominus, ut fundi, non possum esse propter religionem, sed possum esse quasi dominus. T. 9. c. 1137. D.
 Sepulcri violati pœna quæ. T. 9. c. 1437. E. & c. 1438. A. & seq.
 Actio sepulcri violati quo casu, & quomodo detur in servum. T. 10. c. 745. C. D.
 De sepulcro, ac de itinere eò ducente. T. 3. c. 384. D.
 De sepulcro ædificando. Tom. 1. c. 758. C.

Pro sepulcro accipitur monumen-
tum . T. 4. c. 256. E. & c. 257.
A.
Sepulcro an servitus imponi possit .
T. 7. c. 398. B.
Sepulcro debitum iter non utendo
an amittatur . Ibid. B. C.
De sepulcro violato . Tom. 9.
c. 1437. E.
An sepulcro liceat imponere sta-
tuas, vel alia ornamenta . T. 9.
c. 1174. B.
Sepulcrorum violatores . Tom. 2.
c. 601. B. C.
Sepulcrorum religio quot, & qui-
busnam modis violetur . Tom. 3.
c. 614. B. C. & seq.
Sepulcrorum tituli . Tom. 3. c. 614.
E.
Sepulcrorum antiquæ inscriptio-
nes Romæ, & Neapoli quæ . T. 4.
D.
Sepulcrum si diversis in locis sit,
an uterque locus religiosus esse
debeat . Ibid. A.
In sepulcrum alienum sine voluta-
te ejus mortuum inferens violati
sepulcri reus fit, & pœnæ pecu-
nariæ subicitur . Tom. 5. c. 386.
D.
Sepulcrum vendi non potest . Ibid.
D.
Sepulcrum quid sit . T. 5. c. 924.
E. & T. 10. c. 756. D.
Sepulcrum . T. 6. c. 632. C.
In sepulcrum alienum illatio non
minuit rem domini, id est, quic-
quam patrimonio domini non
abest . T. 6. c. 49. C.
Sepulcrum an accedat venditioni
fundi amplioris . Tom. 7. c. 818.
B.
Sepulcrum per se an vendi possit .
Ibid. B.
Sepulcrum lateritium . Tom. 7.
c. 593. C.
Sepulcrum non licebat Athenis o-
pere tectorio exornatum habere .
T. 9. c. 1174. B. C.
Qui sepulcrum ædificat juxta æ-
des alias, quod spatium debeat
relinquere . T. 10. c. 416. A.
Sepulcrum inter, & ædificium
quantum spatii debeat intermit-
ti . Tom. 10. c. 756. E. & c. 757.
A.
Sepultura justa quæ dicitur . T. 4.
c. 213. A. B.
Una sepultura plura sepulcra effi-
cere non potest . T. 5. c. 925.
E.
Una sepultura est, quæ unius est .
Ibid. E.
Sepultura sacrâ privatim excommu-
nicatus . Vide, Excommunica-
tus .
Sepulturæ perpetuæ tradita corpora
quomodo transferri possint .
T. 1. c. 380. C.
Sepulturæ quæ accidant, & quæ
circa eam observanda . Tom. 5.
c. 925. A. B.
Sepulturæ solennia an olim fue-
rint negata hæreticis . Tom. 10.

c. 825. C.
Sepulturæ curator rectè constitui-
tur testamento . T. 10. c. 1120. A.
Sequester iudex sponsonis Sculna,
T. 2. c. 200. B. C.
Sequester propriè quis dicatur . T. 5.
c. 25. D. E.
Sequester, qui rem depositam habet.
T. 6. c. 450. D.
Sequester si rem apud se depositam
non reddat, qua actione teneatur.
T. 7. c. 855. C.
Sequester quis sit . T. 8. c. 567. C.
Sequester quis dicatur . Tom. 8.
c. 304. A. quomodo distet a
depositario . Ibid. A. an ad eum
possessio transeat . Ibid. B.
Sequester est depositarius rei liti-
giosæ . T. 9. c. 217. E. tenetur
præscriptis verbis, non actione
depositi . Ibid. E.
Sequester qua ratione rem possidet.
T. 9. c. 1008. C.
Sequestratio quid . T. 2. c. 200. B.
Sequestratio rerum immobilium
nunquam fit . T. 4. c. 716. A.
Sequestratio quibus rebus fit, &
quibus non . Ibid. A. B.
Sequestratio possessionis, vel fru-
ctuum quomodo faciendâ . T. 6.
c. 839. E. & c. 840. B.
Sequestratio rerum lite pendente,
quando fit . Tom. 9. c. 217. B.
C.
Sequestratio est lex quædam deposti-
ti . T. 9. c. 350. A.
Sequestratio in interdico Uti pos-
sidentis . T. 9. c. 1166. A.
Sequestratio non fit rerum immo-
bilium, nisi ratione fructuum
T. 10. c. 628. B. C.
Sequestratio est lex depositi . T. 10.
c. 650. A.
Sequestratio pecuniæ an sit licita .
T. 10. c. 952. E.
Sequestratio quid sit . Tom. 10.
c. 953. A.
Sequestrationis lex est, ut victori
reddatur . T. 9. c. 217. D.
De sequestratione pecuniæ prohi-
bita . T. 9. c. 986. A.
Sequestres testes esse non possunt .
T. 9. c. 277. A.
Sequestri depositio coram quo fiat.
T. 8. c. 567. D. E.
Pro sequestro deponere quid . Ibid.
C.
Sequestrum quæ causentur . T. 5.
c. 25. B.
Sequi, & duci cognata sunt verba,
& quasi connexa . T. 7. c. 118.
A. in quo differunt . Ibid. A.
Sequimur ducentem, ducimus se-
quentem . Ibid. A.
Sequior . T. 1. c. 952. E. & T. 3.
c. 3. A.
Sera patientia locatoris est . T. 5.
c. 528. A.
Sergens, vox Gallica, unde deductum.
T. 2. c. 646. B. & T. 9. c. 1483.
A.
Serica vestis pretiosa . T. 2. c. 272.
D.
Sericæ vestes interdictæ . Tom. 2.

c. 799. A. B.
Sericæ paraguadæ . T. 2. c. 797. E.
& c. 798. A.
Serici libra olim tanti fuit, quanti
libra auri . T. 9. c. 369. A.
Serici usus an fœminis sit interdi-
ctus, T. 10. c. 737. C.
De serico . T. 9. c. 369. A. B.
Sericum quid sit . Tom. 2. c. 795. A.
B.
Sericum a Barbaris emi non potest
sine Comite commerciorum . T.
2. c. 272. C.
Sericum auro contra vendebatur
Ibid. D.
Sericum fuit par auro . T. 9. c. 369.
A.
Sericum quis poterat emere . T. 10.
c. 1001. C.
Sericum auro comparatum . Ibid.
C.
Sermo, qui ad præteritum, vel
præsens tempus confertur, statim
verus, aut falsus est . T. 1. c. 1084.
C.
Sermo nullus adeo generalis est, a
quo tacitè quædam non excipi-
antur ex mente loquentis . T. 4.
c. 977. A.
Sermo (ajunt Philosophi) collatus
ad præsens, vel præteritum tem-
pus, statim est verus, aut falsus.
T. 4. c. 1045. B.
Sermo ambiguus . T. 5. c. 1100. B.
Sermo ambiguus in emptione, &
venditione contra venditionem
interpretandus est, & cur . T. 5.
c. 505. B.
Sermo idem duas differentes sen-
tentias exprimens . T. 7. c. 1460.
A. & seq.
Sermo si sit ambiguus, in primis
quærendum, quid senserit, qui
eo usus est . T. 7. c. 1450. E. &
c. 1461. A.
Sermo generalis an scientem in eo
relevet, in quo latet malitia quæ-
dam mala . T. 7. c. 805. C.
Sermonis brevitatis . Vide, Brevitas.
Sero nimis solvit adjecto, quem
prævenit stipulator . T. 6. c. 375.
C.
Serpentes vocantur pestes . T. 10.
c. 1030. C.
Serpentem odorem pestilentem esse
se . T. 3. c. 473. E.
Serraculum quid . T. 3. c. 400. A.
Serraculum ducere quid . Tom. 3.
c. 224. B.
Serva si conceperit, & postea ma-
numissa peperit, libertum parit .
T. 1. c. 402. D.
Serva nubere, aut servus uxorem
ducere non potest . T. 5. c. 548. B.
Quando serva potest fieri mulier .
T. 9. c. 926. A. B.
Ex serva quando ingenuus nasci
potest . T. 9. c. 917. C.
Servandum datum, & depositum
in quo differunt . T. 5. c. 25. A.
B.
Servare quid significat . Tom. 1.
c. 928. C.
De servatoribus loci . T. 3. c. 66. B.
Servia-

- Serviana actio quæ est? Tom. 7. c. 546. D.
- Serviana, aut quasi Serviana actio quænam appellata. T. 8. c. 1108. C. D.
- Serviana actio quæ, & in quo differat a Salviano interdico. Ibid. A. B.
- Serviana actio de quibus rebus est. T. 9. c. 1173. B. C. Vide, Actio Serviana.
- Serviana actio quo casu salva sit creditori. T. 10. c. 1254. B.
- Servi cognomine, prænomine, & agnomine carent. T. 1. c. 1184. E.
- Servi sunt Mancipi. T. 1. c. 327. A.
- Servi dominorum delatores non audiuntur, excepto crimine majestatis. T. 1. c. 494. B.
- Servi, qui domino auxilium non tu- lerunt, supplicio afficiuntur. T. 1. c. 421. E.
- Servi in criminalibus non audiuntur contra dominum. T. 3. c. 588. D.
- Servi malo more se emi, vel manu- mitti extraneis mandant. T. 2. c. 264. E. & 265. A.
- Servi ex contractibus, in servitute habitis, post manumissionem non tenentur. T. 1. c. 391. E.
- Servi quidam erant binomines. T. 1. c. 189. D.
- Servi in quibus usumfructum ha- bemus, an ex re nostra, vel ope- ribus nostris acquirere nobis pos- sint. T. 1. c. 94. B.
- Servi alieni suppressio an sit fur- tum. T. 1. c. 875. E.
- Servi alieni an in alterius caput torqueri possint. Tom. 1. c. 496. D.
- Servi rustici alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
- Servi rustici sine prædiis vendi ne- queunt. T. 2. c. 837. A.
- Servi operas locare aliud est, aliud ex operis servi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
- Si servi plures ejusdem generis si- mul venierint, an una sit vendi- tio. T. 1. c. 1371. C.
- Servi heredes institui possunt. T. 1. c. 332. E.
- Servi tributarii, vel inquilini apud dominos remanere jubentur. T. 2. c. 838. D.
- Servi atrienses. Tom. 3. c. 289. A.
- Servi barbari qui sint. T. 3. c. 172. A. B.
- Servi fiscales impune fisco causam pecuniariam deferunt. Tom. 1. c. 494. A.
- Servi pœnæ. T. 1. c. 499. D.
- Servi undenam ita appellati. T. 1. c. 13. C.
- Servi aut nascuntur, aut fiunt. Ibid. D.
- Servi non onerantur ære alieno ju- re civili. T. 1. c. 268. E.
- Servi quasi testamenta facere pos- sunt. T. 1. c. 1273. C.
- Servi ut testamento manumittun- tur. T. 1. c. 465. E.
- Servi sollicitator, seu corruptor. T. 2. c. 378. A. & c. 379. C.
- Servi amanuenses. Vide, Amanuen- ses servi.
- Servi reipublicæ. T. 2. c. 453. A.
- Servi, qui sunt in fuga, cur nec vendi, nec donari possunt. Tom. 3. c. 491. E.
- Servi fugitivi an dominus posses- sionem amittat. Tom. 1. c. 1126. D.
- Servi fugitivi non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
- Servi fugitivi longissimo tempore acquiruntur. T. 1. c. 82. C.
- Servi quibus modis manumittuntur. T. 1. c. 462. E.
- Servi persona inspicitur in legatis. T. 4. c. 411. E.
- Servi actoris amissio plerumque est causa everisionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
- Servi dispensatoris officium finitur manumissione, officium verò in- stitoris non, & quæ ratio. T. 4. c. 934. B.
- Servi aut nascuntur, aut fiunt, sed sed certis modis. T. 4. c. 64. C.
- Servi, qui a testatore non jure ma- numissi sunt, an instructo præ- diorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
- Servi in crimine adulterii torquen- tur in caput domini, non in cri- mine incesti. C. 4. c. 1000. E.
- Servi recepticii quinam sunt. T. 4. c. 982. C.
- Servi a dominis vendi possunt cum durioribus quibuscumque condi- tionibus. T. 4. c. 52. D.
- Quot sunt servi, tot hostes, ut est in proverbio. T. 4. c. 10. E. & T. 5. c. 635. C.
- Servi in quo differant a liberis ho- minibus quoad crimen adulte- rii ex lege Juliæ. T. 4. c. 1480. D. & seq.
- An servi contineantur instructo prædio legato. T. 4. c. 1134. D.
- Servi exhibendi copiam habere idem est, quod in potestate ha- bere. T. 5. c. 229. D.
- Servi matrem civilem, aut alios cognatos non habent. Tom. 5. c. 547. E.
- Servi in toto jure civili, & præto- rio pro nullis, & mortuis ha- bentur. Tom. 5. c. 547. D. & c. 815. C.
- Servi communis nomine si cum uno ex dominis agatur noxali actione furti, vel damni injuriæ, condem- natio in solidum fiet. T. 5. c. 677. D. E.
- Servi operæ sunt infructu. Tom. 5. c. 425. B.
- Servi nomine rerum amotarum a- ctione an & quando uxor teneat- tur. T. 5. c. 572. A.
- Servi pignorati possessio apud quem sit. T. 5. c. 710. C. & seq.
- Servi quibus casibus in caput do- mini torqueri possunt. Tom. 5. c. 635. C.
- Servi supplicii, & pœnæ qui dicantur. T. 5. c. 753. D.
- Servi proprii, fructuarii, commu- nis, alieni, liberi hominis bonæ fide possessi, quoad acquisitionem possessionis, quæ sint requisitæ. T. 5. c. 702. B.
- Servi peculium est peculium do- mini, sive pars sui patrimonii, bo- norumve suorum. T. 6. c. 15. B.
- Servi hereditarii omnes communes habentur. T. 6. c. 670. E.
- Servi matrimonium contrahere pos- sunt jure Pontificio. Tom. 6. c. 1106. B. C.
- Servi appellatione ancilla contine- tur. T. 8. c. 520. E.
- Ex servi contractu actio domino queritur, ipse verò servus agere non potest. T. 7. c. 155. D.
- Servi legati dominium, quod inte- rim fuit hereditatis, post ad- tionem ad legatarium transire; T. 7. c. 1162. A.
- Servi urbani ut distinguendi a ru- sticis servis. T. 7. c. 380. E.
- Servi fiunt capti ab hostibus. T. 7. c. 30. A.
- Servi soli flagellis, flagris cædun- tur. T. 7. c. 126. E.
- Servi flagriones dicti, & unde. Ibid. E.
- Servi quibus casibus in judicio consistunt. T. 7. c. 155. D. E.
- Servi an possint liberari adoptione. T. 8. c. 910. B.
- Servi jure civili pro nullis habentur. T. 8. c. 677. C. & c. 767. D. E. & c. 856. B.
- Servi an acquirere nobis possint. T. 8. c. 958. C.
- Servi corrupti actio quæ. Tom. 8. c. 1097. A.
- Servi unde ita appellati, & quot mo- dis fiant. T. 8. c. 895. A. B. an in eorum conditione sit aliqua dif- ferentia. Ibid. B.
- Servi non usucapiunt, hoc est, ne- que inchoare usucapionem pos- sunt, neque inceptam complere. T. 8. c. 821. A.
- Servi alieni heredes institui utrum possint. T. 8. c. 971. E. & c. 972. A. & seq.
- Servi legati, qui sunt in fuga. T. 7. c. 1036. E. & c. 1037. A. & c. 1100. D. & seq.
- Servi, & ancillæ differunt. T. 8. c. 563. C. D.
- Servi pœnæ aliquando fiebant la- tronum. T. 9. c. 988. D.
- Servi alieni possessor bonæ fidei fin- gitur esse dominus. T. 9. c. 630. B.
- Servi torqueri possunt in causa adulterii mulieris. T. 9. c. 1399. B. & seq.
- Servi in fuga cur nec vendi, nec donari possunt. Tom. 9. c. 616. A.
- Servi alieni an institui heredes pos- sint, an non. T. 9. c. 719. E.
- Servi

Servi proprii non possunt institui heredes sine justa libertate. T. 9. c. 720. A.
 Servi precum offerendarum Principi incapaces. Tom. 9. c. 1163. D. item incapaces sunt libelli offerendi Principi. Ibid. D.
 Servi accusare non possunt suos dominos. T. 9. c. 1374. A. B.
 Servi quomodo liberi fiunt. T. 9. c. 945. C.
 Servi coloni. Tom. 9. c. 974. C. liberi coloni. Ibid. C.
 Servi conditionales qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
 Servi, cum mulier rea adulterii sit post divortium, manumitti non possunt intra sexaginta dies utiles. T. 9. c. 1401. C. & c. 1426. C.
 Servi notarii. T. 9. c. 1214. A. B.
 Servi tabellarii sunt servi civitatis. Ibid. B.
 Servi qui liberi esse nolint. T. 9. c. 948. B.
 Servi a familiaribus separantur. T. 9. c. 1374. B.
Quot servi, tot hostes, proverbium. T. 9. c. 574. D.
 Servi urbani, & servi rustici in quo differunt. T. 9. c. 573. C.
 Servi publici fuerunt Athenis periti literarum. T. 9. c. 963. C. eos mittebant in bellum cum Imperatoribus, & Quæstoribus, & cur. Ibid. C.
 Servi reipublicæ qui dicuntur. Ibid. A.
 Servi quando in dominum interrogari possunt, & quando non. T. 9. c. 1466. E. & c. 1467. A. & seq.
 Servi testamento manumittuntur, aut jure directo, aut jure fideicommissi. T. 9. c. 944. A.
 Servi separantur a captivis, & cur. T. 9. c. 1319. D.
 Servi pro quibus causis in præmium accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & seq.
 Servi rustici, qui prædiis adhærent, inter res immobiles numerantur. T. 9. c. 1020. A.
 Servi an teneantur lege Juliæ de vi privata. Tom. 9. c. 1428. E. & c. 1429. A.
 Servi, qui pervenire non possunt ad libertatem. T. 9. c. 969. C. & seq.
 Servi capite censiti. T. 9. c. 411. C. D.
 Servi in tribus criminibus tantum torquentur, & interrogantur in dominos. T. 9. c. 1467. D.
 Servi nuda traditio dominium servi an transferat. T. 10. c. 282. B.
 Servi una est persona; ex qua induci potest jus ad crescendi. T. 10. c. 406. C.
 Servi arbitrati committi non potest, quomodo satisfidatum sit. T. 10. c. 591. E.
 Servi pœnæ quamdiu sunt, de publico annonam accipiunt. T. 10.

c. 577. B.
 Servi contestatio fraudulenta an suis dominis sit damnosa. T. 10. c. 678. C.
 Servi venales quomodo denuntiantur. T. 10. c. 750. E.
 Servi venditor servum debet præstare noxios solutum, etiamsi ignoraverit servum esse noxium. T. 10. c. 755. C.
 Servi damnati a iudice, & servi damnati a dominis differunt. T. 10. c. 788. A. B.
 Servi cum adhuc sunt in vinculis, & pœnâ suâ funguntur, frustra manumittuntur. Ibid. C.
 Servi fugitivi dicuntur quasi sui ipsius iures. T. 10. c. 857. E.
 Servi an possint preces offerre Principi. T. 10. c. 920. B.
 Servi ministerium an extinguat mors ejus, cui debetur. T. 10. c. 939. B. C.
 Servi nequitia, æquum est, ut extra corpus ipsius servi domino non noceat. T. 10. c. 946. B.
 Servi rei fieri possunt legibus publicorum judiciorum ferè ex omnibus legibus. Ibid. C.
 Servi venditioni rectè accedit homo. T. 10. c. 1034. D.
 Servi veterani quinam sint. T. 10. c. 1124. C.
 Serviens fundus si sit plurium, & is, cui servitus debetur, per partem viæ tantum iverit, an totam viam retineat. T. 7. c. 465. D. E. si dividatur, certis regionibus, an per unam partem eundo, per alteram partem via retineatur. Ibid. c. 466. D.
 Serviens fundus legatus an ab herede domino fundi dominantis liber legatario præstandus sit. T. 7. c. 404. B.
 Servientis prædii domini patientia, & usus alterius pro traditione est in servitutibus. T. 7. c. 794. A.
 Servile caput nullum jus habet, ideoque nec minui potest. Tom. 5. c. 159. C.
 Servile probrum pro furto. T. 10. c. 747. A.
 Serviles pœnæ in judiciis publicis sunt omnium gravissimæ. T. 5. c. 1200. D. eas statuliberi non patiuntur. Ibid. D.
 Serviles cognationes non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
 Servilis cognatio nulla est. T. 8. c. 551. E. & T. 10. c. 993. B.
 Servilis cognationis ratio licet nulla habeatur, quod ad juris civilis participationem, tamen rectè utimur cognatorum nominibus etiam in servis. T. 8. c. 551. E.
 An servire possit commune communi. T. 4. c. 145. B.
 Servire verbum significat usum, non dominium. Tom. 4. c. 1118. A.
 Servire aliud est, aliud servum esse. T. 4. c. 1118. A. & T. 7. c. 27. D. & c. 1359. B.

Servire non possunt ædes meæ aliis ædibus, & meis. T. 6. c. 224. B.
 Servire nemini potest res sua. T. 7. c. 426. B.
 Servire non potest mihi res mea. T. 7. c. 1370. B.
 Servire verbum an usumfructum, vel proprietatem significet. T. 7. c. 1359. B.
 Servire, & servum esse longè distant. T. 9. c. 246. E.
 Servire suis creditoribus non coguntur debitores inopes. T. 9. c. 246. E.
 Cum servis nullum est connubium. T. 1. c. 311. B.
 Servis legatis, ancillæ quoque debentur, non contra. Tom. 1. c. 435. E.
 Servis an aliqua fieri possit injuria. T. 1. c. 243. D. E.
 Servis urbanis qui continentur. T. 1. c. 436. C.
 Servis vernis inutiliter legatur. T. 3. c. 270. D.
 Cum servis alienis est testamenti factio ex persona dominorum. T. 4. c. 411. B. in legatis servi persona inspicitur. Ibid. E.
 De servis controversiâ inter duos ortâ, quos unus eorum possidebat, alter dicebat, sibi deberi ex causa depositi. T. 4. c. 881. D.
 Servis legatis non continentur servi pignori accepti. T. 4. c. 1123. D.
 Servis testamentorum omnia justa commoda non denegantur. T. 4. c. 1208. B.
 Servis ingenium est, ut sint furaces. T. 5. c. 35. A.
 De servis testatoris occisâ uxore ejus. T. 7. c. 513. E.
 De servis familia dicitur. Tom. 8. c. 622. A. B.
 In servis cognatorum nomina usurj pari. T. 8. c. 215. B.
 In servis possidendis quæ olim fuit veterum frugalitas. T. 8. c. 522. D.
 Servis nomina imponuntur, ut plurimum a dominis. T. 9. c. 1451. C. D.
 Servis, qui nomine domini possident, & expulsi sunt, postulantibus datur interdictum momentariæ possessionis in eum, qui expulit. T. 9. c. 1163. C.
 Servis propriis mulieres, quæ se junxerunt. T. 9. c. 1428. A. B.
 De servis, qui furtum fecerunt. T. 9. c. 623. D. & seq.
 De servis fugitivis. T. 9. c. 615. B. & seq.
 De servis publicis urbis Romæ fugitivis, vel fabricis, vel aliis publicis operibus deputatis, ut si se contuberniis alienarum ancillarum immiscuerint, confestim reddantur operibus urbis Romæ unâ cum contubernali sua, & liberis ex contubernio natis. T. 9. c. 617. C. D.
 De servis, qui quæstioni in dominos

- subjici possunt; vel non, T. 9. c. 1465. D. & seq.
- Servis publicis utebantur singuli cives Romani. T. 9. c. 963. B.
- De servis reipublicæ manumittendis. Ibid. A. & seq.
- De servis fiscalibus, qui eos occultaverunt. T. 9. c. c. 617. D.
- De servis fisci, vel Cæsaris. T. 9. c. 882. C.
- Servis datur libertas. T. 10. c. 689. E.
- Servis ingenitum est, ut fures sint. T. 10. c. 747. A.
- Servis an pateat aditus ad Principem per libellum. T. 10. c. 838. B.
- Cum servis nulla est actio. T. 10. c. 920. B.
- Servitium urbanum. T. 3. c. 391. D.
- Servitus est jus in corpore. Tom. 1. c. 1368. B.
- Servitus jure naturali est incognita. T. 1. c. 1416. E.
- Servitus reponendum esse pro servus in L. & si quid. ff. de evict. T. 3. c. 39. A.
- Servitus jure gentium continetur. T. 1. c. 13. B.
- Servitus ususfructus usucapi non potest. T. 1. c. 1137. D.
- Servitus quando in personam dicitur. T. 1. c. 928. C.
- Servitus matrimonium solvit. T. 2. c. 2072. B.
- Servitus, id est, libertas servitutis. T. 1. c. 1137. C.
- Servitus legata, & ususfructus quid distant. T. 1. c. 806. C. D.
- Servitus est qualitas fundi. Tom. 1. c. 941. D.
- Servitus quælibet rustici prædii naturæ sui intermissionem habet. T. 3. c. 403. C.
- Servitus prædii ad tempus constitui non potest. T. 3. c. 427. C.
- Servitus una, ne quis ædes suas altius tollat, & ne luminibus officiat vicini. T. 3. c. 506. D.
- Servitus prædii usucapi non potest. T. 1. c. 1137. D.
- Servitus prædiorum quot modis malâ fide possidetur. Tom. 1. c. 1118. B.
- Servitus per partes acquiri, vel imponi non potest. T. 1. c. 1367. E.
- Servitus ad partem fundi communis non rectè constituitur. T. 1. c. 1368. E.
- Servitus, quæ appellatur fenestra. T. 3. c. 19. B.
- Servitus aquarum. T. 2. c. 829. B.
- Servitus quælibet morti non comparatur. T. 3. c. 519. D.
- Servitus aquæ biennio amittitur, biennio usurpatur. T. 1. c. 378. D.
- Servitus distat ab usufructu. T. 1. c. 805. C.
- Servitus justa quænam sit. Tom. 2. c. 457. C.
- Servitus alia est, quam homo ho-
- mini debet; alia, quam prædium prædio debet. T. 4. c. 137. E.
- Servitus est qualitas prædii. T. 4. c. 140. C.
- Servitus non fit ad tempus, locatio verò fit ad tempus. T. 4. c. 567. A.
- Servitus pro parte tantum retineri potest. T. 4. c. 145. B.
- Servitus ususfructus est dividua, reliquæ omnes servitutes, sive hominum, sive prædiorum sunt individua, & cur. T. 4. c. 138. A. B.
- Servitus ususfructus sola est dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 137. D.
- Servitus ad partem divisam constitui potest, quæ certa est, ad indivisam partem non. T. 4. c. 138. C. D.
- Servitus locari non potest. T. 4. c. 565. E. pignori dari potest. Ibid. c. 566. A.
- Servitus rustica sui naturæ intermissionem habet. T. 4. c. 430. C.
- Servitus urbana continuum usum habet. Ibid. C.
- Servitus quid est. T. 4. c. 140. C.
- Servitus alia est, per quam homo homini servit; alia, per quam prædium prædio; alia verò, per quam prædium homini servit. Tom. 4. c. 1095. D.
- Servitus aquæ constitui potest, aquâ nondum inventa. T. 4. c. 895. D.
- Servitus quando intermissionem habet, & quando non. T. 4. c. 430. B. C.
- Servitus quælibet potest esse jus personæ. T. 4. c. 896. A.
- Servitus non utendo non amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non stat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.
- Servitus inutilis est, nullam habens utilitatem. T. 4. c. 895. C.
- Servitus imponi potest ædificio nondum ædificato. Ibid. D.
- Servitus aquæ lege venditionis an imponi possit fundo vendito. Ibid. C.
- Servitus est jus, jus est individuum. T. 4. c. 881. B.
- Servitus personæ etiam ei præstatur, qui nullam vicinam habet possessionem. T. 4. c. 893. E.
- Servitus prædii, & servitus personalis quando valent. T. 4. c. 895. E.
- Servitus prædii tantum præstatur possessori vicini prædii. Tom. 4. c. 893. D. E.
- Servitus, quæ neque prædio, neque homini ulli usui, aut voluptati esse potest, est inutilis. Tom. 4. c. 895. C.
- Servitus prædialis, & ususfructus in quo differunt. T. 4. c. 1105. A.
- Servitus. Vide, Ususfructus.
- Servitus an pignori obligari, & quæ possit. T. 5. c. 810. A. B.
- Servitus itineris sepulcro debita non utendo, ut cæteræ servitutes, an amittatur. T. 5. c. 388. A.
- Servitus prædii an dividua sit. T. 5. c. 315. C.
- Servitus legata in quo differat ab usufructu legato. T. 5. c. 1197. B. C.
- Servitus pro parte acquiri non potest, & cur. T. 5. c. 1181. A.
- Servitus pro parte inutiliter legatur. Ibid. C.
- Servitus prædiorum an usucapi possit. T. 5. c. 662. C.
- Servitus non potest usucapi ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.
- Servitus quando confunditur. T. 6. c. 459. D. E.
- Servitus per alium rectè retinetur. T. 6. c. 457. A.
- Servitus semel confusa, & confusione extincta, an restituatur, & iterum imponatur. T. 6. c. 109. D.
- Servitus aquæ an fundum sequatur. T. 6. c. 516. B.
- Servitus est constitutio juris gentium. T. 8. c. 677. D. & c. 768. B.
- Servitus ad certam partem, aut indivisam an imponi, aut remitti possit. T. 7. c. 388. D. E.
- Servitus ad diem, vel conditionem an promitti possit. T. 7. c. 385. E.
- Servitus alia est realis, alia personalis. T. 7. c. 1024. C. realis ad heredem transmittitur, personalis non item. Ibid. C.
- Servitus alia superficiaria, alia solaria. T. 7. c. 384. E.
- Servitus alii deberi non potest, quàm proprietario. T. 7. c. 1370. B.
- Servitus an a domino pro parte fundi divisâ acquiri possit. T. 7. c. 391. D.
- Servitus an ab initio pro parte fundi individuâ legari, vel in stipulatum deduci, dari, cedi, præstari, constitui, imponi, acquiri, vel remitti, aut adimi possit. Tom. 7. c. 1390. B.
- Servitus an ædificio futuro legari possit. T. 7. c. 1395. E.
- Servitus biennio amittitur. Tom. 7. c. 723. B.
- Servitus amissa non utendo. Ibid. C.
- Servitus an confundatur partis acquisitione. T. 7. c. 426. B. an constituitur per legatum. Ibid. c. 388. C. item per fideicommissum. Ibid. C. item adjudicatione. Ibid. C.
- Servitus pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
- Servitus debetur potius prædio, quàm homini. T. 7. c. 378. C.
- Servitus est individua. T. 7. c. 543. A.
- Servitus aquæ. T. 7. c. 380. D.
- Servitus an possit constitui in adjudicando. T. 7. c. 530. D.
- Servitus est singulorum in solidum. T. 7. c. 582. E.
- Servitus personalis ususfructus, & servitutes prædiorum in quo differ-

ferunt. Tom. 7. c. 1127. B. & c. 1128. A.
 Servitus an etiam futuro edificio concedi possit. T. 7. c. 422. B.
 Servitus an extinguatur confusione. T. 7. c. 403. B.
 Servitus an fundo municipum per servum acquiri possit. Tom. 7. c. 392. C.
 Servitus an imponi possit, ut pomum decerpere liceat, ut spatari, ut cœnare in alieno possimus. T. 7. c. 1387. B. C.
 Servitus an ita constitui possit, ut aliquid facias vicinus. T. 7. c. 400. B. C.
 Servitus an legari, vel promitti possit servo ad fundum dominorum. T. 7. c. 439. B.
 Servitus an lege, vel pacto divisionis, vel permutationis constitui possit. T. 7. c. 440. D.
 Servitus an modis iis constituatur, quibus ususfructus. T. 7. c. 388. C. D.
 Servitus an debeat esse dividua, vel continua. T. 7. c. 425. A. B.
 Servitus an pacto traditionis, & lege constitui possit. T. 7. c. 445. A.
 Servitus an per socium usurpetur, quæ debetur fundo communi. T. 7. c. 465. C.
 Servitus an pro parte acquiri, constitui, imponi, retineri possit. T. 7. c. 389. D. E. & c. 391. D. & c. 426. B. & c. 445. B. C.
 Servitus an restituatur, restituito edificio serviente. T. 7. c. 426. C. an sine prædio esse possit. Ibid. c. 380. C.
 Servitus an usurpetur per socium. T. 7. c. 469. A.
 Servitus communi fundo quando videatur imposta. T. 7. c. 434. D. E.
 Servitus constituta communicato prædio an vitietur. T. 7. c. 389. E.
 Servitus continuata est, licet intermissione temporis divisa sit. T. 7. c. 386. E.
 Servitus cum dicitur, plerumque servitus prædii intelligitur. T. 7. c. 1387. B.
 Servitus dupliciter intermissionem habet. T. 7. c. 386. E. & c. 387. A.
 Servitus in contractibus nominatim imponenda est. T. 7. c. 1388. A.
 Servitus interdum non amittitur, etiam si nullus ex sociis eâ utatur. T. 7. c. 467. D.
 Servitus longo tempore an, & quando acquiri possit. T. 7. c. 395. A. & seq.
 Servitus oneris ferendi specialis est, non generalis. T. 7. c. 405. A. quomodo a cæteris differat. Ibid. B. & seq. imponitur, aut dicitur in legibus ædium vendendarum. Ibid. A. B.
 Servitus per pupillum non uten-

tem tota retinetur. T. 7. c. 467. D.
 Servitus per unum ex sociis an vindicari, acquiri, & vendi possit. T. 7. c. 453. D.
 Servitus personæ constitui potest, ut poma ex alieno viridario decerpere liceat. T. 7. c. 1387. C.
 Servitus prædialis, alternis annis legata, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
 Servitus prædialis si alternis annis legetur, unum est legatum. Ibid. B.
 Servitus prædii, quæ si non sit utilis prædio, & inutiliter constituitur. T. 7. c. 1387. D.
 Servitus solius personæ nulla est ex voluntate testatoris, vel contrahentium. T. 7. c. 1396. D.
 Servitus prædio communi ab uno ex sociis pro parte indivisa an imponi, vel acquiri possit. T. 7. c. 389. D.
 Servitus prædio futuro an acquiri, vel legari possit. T. 7. c. 986. C. D.
 Servitus prædiorum dividuitatem non recipit. T. 7. c. 1388. D. E. quando non hæreat prædio, sed personæ. Ibid. c. 426. D. quomodo constituatur. Ibid. c. 384. C. & retineatur. Ibid. c. 381. C.
 Servitus servitutis esse non potest. T. 7. c. 441. A.
 Servitus si debeatur per fundum communem plurium, an tota retineatur, si is, cui debetur, eâ utatur tantum per partem fundi, qui est communis plurium. Tom. 7. c. 465. C.
 Servitus una, eademque an pluribus cedi simul, aut separatim, & quæ illæ sint. Tom. 7. c. 432. B. C. D.
 Servitus, uni ex sociis inter vivos purè cessa, an utilis sit, & an possit ex postfacto confirmari. T. 7. c. 1392. B.
 Servitus quid propriè sit. Tom. 8. c. 895. A. & c. 934. C.
 Servitus non utendo amittitur. T. 8. c. 552. C.
 Servitus rusticorum, & urbanorum prædiorum. T. 8. c. 508. A.
 Servitus an servo legari possit ad fundum domini. T. 8. c. 789. B.
 Servitus an prædio imponi possit ex tempore, vel ad tempus. T. 8. c. 376. C.
 Servitus an rectè legetur servo ad prædium domini. T. 8. c. 96. E.
 Servitus dividi non potest, nec pars servitutis debetur, sed æstimationis partis. T. 9. c. 255. D. E.
 Servitus est qualitas prædii. Tom. 9. c. 476. A.
 Servitus an pro præmio detur. T. 9. c. 988. D.
 Servitus pœna per omnia mortu comparatur. T. 9. c. 882. D.
 Servitus servitutis non est. Tom. 9. c. 475. A.

Servitus iusta quæ. T. 9. c. 974. E.
 Servitus quælibet non semper mortu comparatur. T. 9. c. 881. C.
 Servitus vernæ iusta servitus est. T. 9. c. 974. E.
 Servitus, & libertas an pro parte acquiri, & retineri possint. T. 10. c. 540. A.
 Servitus non potest tradi, sed cautio est loco traditionis. Tom. 10. c. 753. B.
 Servitus dicta simpliciter plerumque servitus prædii. T. 10. c. 938. D.
 Servitus prædialis an possit locari, vel vendi. T. 10. c. 1044. A.
 Servitutis personalis definitio, itemque prædialis. T. 1. c. 1505. E. & c. 1506. A.
 Servitutis tria genera. Tom. 2. c. 1179. A. B.
 Servitutis stipulatio in dando consistit. T. 1. c. 1158. D.
 Servitutis est inutile pignus. T. 3. c. 427. E.
 Servitutis usum conditio retardat, aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 142. D.
 In servitutis causam an ullus sumptus pro parte fieri possit. T. 4. c. 881. A.
 Servitutis causa est individua. Ibid. A.
 Servitutis prædii rustici; vel urbani vindicatio quare non referatur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
 De servitutis acquisitione, & amissione. T. 6. c. 459. D.
 Servitutis libertas usucapi potest. T. 6. c. 36. E.
 In servitutis usucapione titulus requiritur. T. 6. c. 39. B.
 Servitutis vindicationem dabat Julianus fructuario prohibito uti servitute. T. 6. c. 36. B.
 Servitutis actio negatoria adversus quem, & cui datur. T. 7. c. 455. A.
 Servitutis actio confessoria est in rem; negatoria in id, quod interest. T. 7. c. 452. E.
 Servitutis actio confessoria adversus quos datur. Tom. 7. c. 454. B.
 Servitutis actio confessoria ab interdicto de arboribus cædendis quid differat. Ibid. B. C.
 Servitutis an impediatur constitutio, publico loco interveniente inter prædium tuum, & meum. T. 7. c. 398. D.
 Servitutis cessio vice traditæ possessionis vacuæ est. T. 7. c. 739. A. B.
 Servitutis obligatio ejus est generalis, ut neque in petitione, neque in solutione divisionem recipiat. T. 7. c. 538. D.
 Servitutis vindicatio. T. 7. c. 224. D.
 Servitutis reiindividue exemplum. T. 7. c. 543. A.
 Servitutis vindicatio, quæ debetur
 C c c 2 fundis

- fundis emphyteuticariis; datur emphyteutis. T. 7. c. 480. B.
- Servitutis communio nulla videtur esse. T. 7. c. 582. E.
- Servitutis obligatio an sit individua. T. 7. c. 536. B.
- Servitutis consule recipiendæ gratiæ an heres utatur retentione, aut conditione consulsionis. T. 7. c. 494. A.
- Servitutis electio cuius sit in contractibus. T. 7. c. 390. D.
- Servitutis, & legis differentia quæ sit. T. 7. c. 397. C.
- Servitutis fructus an esse possint, & quomodo in ea accipiantur. T. 7. c. 452. E.
- Servitutis jure constitutæ vicem obtinent longi temporis usus, & vetustas. T. 7. c. 397. C.
- Servitutis legatæ dies quando cedat. T. 7. c. 1392. D.
- In servitutis libertate usucapienda an tempora conjungantur inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
- Servitutis species in fundi venditione exprimenda est. Tom. 7. c. 747. E.
- Servitutis venditor quid cavere debeat. T. 7. c. 404. E.
- Servitutis usus an sit dividuus. T. 7. c. 392. A. B.
- Servitutis usus an possit distingui temporibus. Ibid. B.
- Servitutis duo genera. Tom. 7. c. 1387. B.
- Servitutis species una, quæ oneris ferendi causâ imponitur. Ibid. D.
- Servitutis vindicatio per confessoriam. T. 9. c. 129. B. ejus formula. Ibid. C.
- Servitutis factum ad se trahit libertatis actus. T. 9. c. 252. A.
- Servitutis vindicatio non parit actionem de evictione. T. 10. c. 534. A.
- Servitutis stipulatio in quo consistit. T. 10. c. 409. C.
- Servituti suus cuique modus est. T. 5. c. 661. A.
- Servitutem dominus per se fructuario prædio imponere non potest. T. 1. c. 62. C.
- Servitutem habenti jus est nuntiandi. T. 3. c. 9. E.
- In servitutem non iteratur petitio. T. 1. c. 841. C.
- Servitutem aquæ acquiri triennio. T. 1. c. 542. B.
- Per servitutem prædium prædio subicitur. T. 1. c. 750. C.
- Servitutem qui dividit, eam corrumpit. T. 4. c. 881. A.
- Qui servitutem oneris ferendi debet, is non pati tantum, sed & facere tenetur. T. 4. c. 99. B.
- Servitutem constituere aliud est, aliud promittere. T. 4. c. 141. B.
- In servitutem si ego redigar mater mea mihi mater esse definit, & cæteri cognati mihi cognati esse desinunt. T. 5. c. 547. D.
- Servitutem an possit superficiarius imponere superficie. Tom. 7. c. 382. B. C.
- Servitutem an emphyteuticarius imponere, vel acquirere possit. Ibid. D.
- Servitutem servitutis stipulare possumus, cedere non possumus. T. 7. c. 537. C.
- Servitutem introduxit jus gentium. T. 7. c. 18. A.
- Servitutem nemo habet sine prædio. T. 7. c. 380. C.
- Servitutem acquirere, vel imponere prædio an possit is, qui nudæ proprietatis est dominus. Tom. 7. c. 381. D.
- Servitutem an superficiarius insulæ imponere, vel acquirere possit. T. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
- Servitutem retinere per bonæ fidei, aut malæ fidei possessorem. T. 7. c. 381. C.
- Qui servitutem imponere possit, vel acquirere. Ibid. C. D.
- Servitutem is potest acquirere, qui pleno jure est dominus. Ibid. D.
- adquisitam servitutem prædio suo remittere potest. Ibid. D.
- Servitutem an usufructuarius imponere possit. Ibid. D.
- Servitutem qui possidet, non probat, sed qui eam negat debet. T. 7. c. 871. D.
- Servitutem qui solus ex dominis vendidit, solus etiam tenetur evictionis nomine. Tom. 7. c. 435. A.
- Servitutem qui vindicare potest, etiam vicino novum opus nuntiari potest. T. 7. c. 402. B. C.
- Servitutem non dividit temporis divisio. T. 7. c. 387. C.
- Servitutem non utendo an amittat is, qui alio tempore eam utitur, quam de quo actum est. Tom. 7. c. 458. A.
- Inter servitutem promissam, & constitutam quæ differentia. T. 7. c. 385. D. E.
- Servitutem quis possideat. Tom. 7. c. 455. D. & quis contra. Ibid. D.
- Servitutem stipulari an quis possit pro parte indivisa. T. 7. c. 392. A.
- Servitutem suo fundo stipulatus si quis est, an pluribus relictis heredibus vicietur stipulatio. T. 7. c. 439. A.
- Servitutem vindicantibus quæ actiones, & quibus illæ dentur. T. 7. c. 450. C.
- Servitutem si unus ex dominis mihi cesserit, cæteris non cedentibus, an possit is, qui cessit, me prohibere esse jure uti. T. 7. c. 434. E.
- Servitutem ad fundum communem an unus ex sociis stipulari possit. T. 7. c. 438. E.
- Servitutem altius non tollendi possidens an, & qua actione me ædificantem prohibere possit. T. 7. c. 455. D.
- Servitutem altius non tollendi alius, quam proprietarius, debere non potest. T. 7. c. 1379. B.
- Servitutem altius tollendi debens an faciat, vel patiat. Tom. 7. c. 400. E. & c. 401. A.
- Servitutem an unus ex sociis acquirere, imponere, stipulari, vel promittere possit. T. 7. c. 439. A.
- Servitutem habens habet etiam interdictionem de itinere, actuque privato. T. 7. c. 454. D. E.
- Servitutem oneris ferendi debens an faciat, vel patiat. Tom. 7. c. 400. E.
- Servitutem debens, nihil unquam facit. Ibid. B.
- Servitutem pluribus fundo communi constituentibus separatim, novissimus actus priores confirmat. T. 7. c. 448. C.
- Servitutem prospectus, vel luminum, vel altius non tollendi, non tantum imponi vicinis, sed etiam ulterioribus ædibus. T. 7. c. 428. E.
- Servitutem qui acquirere potest, non posse eam semper imponere. T. 7. c. 383. E.
- Servitutem qui imponere possit, vel acquirere. Tom. 7. c. 381. C.
- Servitutem an rectè stipuletur servus ad fundum domini. Tom. 8. c. 96. E.
- Servitutem luminum an vicino debeat prædium, an servitutem, ne luminibus officiat, multum interest. T. 9. c. 1180. B. C.
- In servitutem petitio iterari non potest post libertatem datam. T. 9. c. 983. A.
- Servitutem personalem testamento legatam, vel codicillis relictam, ejus legati diem nunquam cedere, nisi ab adita hereditate. T. 9. c. 891. E.
- Servitutem negante, vel tacente venditore fundi, quid sequetur. T. 10. c. 751. C.
- In servitute cognationes naturaliter contractæ observandæ, & reverendæ sunt. Tom. 5. c. 547. E.
- Servitute aquæ venditâ, id videtur quoque venditum, sine quo aquæ servitus esset inutilis. Tom. 7. c. 710. C.
- In servitute amittenda an tempora conjungantur. Tom. 7. c. 395. A.
- Servitute legatâ per fundum, cujus electio sit, legatarii, vel heredis, per quam partem fundi constituere velit. T. 7. c. 990. E. & c. 991. A.
- De servitute oneris ferendi an agatur cum fructuario. T. 7. c. 406. C.
- Servitutem suo fundo acquisitâ, an eo communicato servitus extinguatur. T. 7. c. 439. A. B.
- In servitute qui vi detinetur, perinde est, ac si esset in libertate. T. 10. c. 467. A.
- Servitutes an propriè sint ex bonis. T. 1. c. 58. C.

Servitutes an pignerari possint . T. 3. c. 427. B.
 Servitutes prædiorum rusticorum, vel urbanorum a domino, vel ab eo, cui debentur, vendi possunt, locari tamen non possunt. Ibid. C.
 Servitutes prædiorum urbanorum, & rusticorum usucapi non possunt. T. 1. c. 1117. D.
 Servitutes rusticæ quid ab urbanis distent. T. 3. c. 403. C. D.
 Servitutes rusticorum prædiorum amittuntur non utendo, urbanorum non item. T. 1. c. 378. B. & c. 1118. E.
 Servitutes diuturno usu, & longâ quasi possessione adquiri. Tom. 1. c. 1117. E.
 Servitutes propriè ex bonis non sunt. T. 1. c. 58. C.
 Servitutes prædiorum quæ sint. T. 2. c. 175. A. B.
 Servitutes omnes prædiorum perpetuas habere causas. T. 3. c. 298. A.
 Servitutes prædiorum individuas esse. T. 1. c. 1211. B.
 Servitutes qui stipulatur, incertum stipulatur: de usufructu dubitatur. T. 1. c. 1213. D.
 Servitutes usucapione legitimâ non adquiruntur, usucapione tamen Justinianèa prorsus adquiruntur. T. 1. c. 1118. E.
 Servitutes cum fundis usucapi possunt. T. 1. c. 1122. B.
 Servitutes usu diuturno, & longâ quasi possessione adquiri. Tom. 1. c. 1118. A.
 Servitutes ipso jure ultra, quàm opus sit ad prædia, constitui non possunt. T. 3. c. 77. B. C.
 Servitutes prædiorum quemadmodum amittuntur. T. 1. c. 751. E.
 Servitutes propriè an sint ex bonis. T. 1. c. 58. C.
 Servitutes personarum, quæ debentur personis, cum personis extinguuntur, nec ab eis transeunt in emptorem, vel heredem. T. 4. c. 893. D.
 Servitutes prædiorum, quæ in rem sunt, prædiis debentur, & prædiorum emptorem sequuntur. T. 4. c. 893. D.
 Servitutes prædiorum, legatæ in testamento matris, an omnes legatæ sint, & an id legatum in totum consistat. T. 4. c. 1102. D.
 Servitutes in utendo consistunt, usufructus verò in fruendo. T. 4. c. 138. B.
 Servitutes sunt individuae. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A. B.
 Servitutes rusticorum prædiorum cur pignerari possunt, non urbanorum. T. 4. c. 566. C. D.
 Servitutes prædiorum, & usufructus in quo differunt. Tom. 4. c. 140. C.
 Servitutes a quo tempore originem trahant. T. 5. c. 663. B. C.
 Servitutes quomodo petantur. T. 5.

c. 306. A. B.
 Servitutes, ut jura incorporalia, possideri non possunt. Tom. 5. c. 692. E.
 Servitutes in usu amittuntur. T. 5. c. 733. C. D.
 Servitutes longo tempore, bonâ fide, non vi, non clam, non precario adquiruntur. T. 5. c. 735. E.
 Servitutes prædiorum in quo consistant. T. 5. c. 306. E.
 Servitutes prædiorum, & libertates servitutum eorum prædiorum an usucapi possint. Tom. 5. c. 734. D.
 Servitutes usu non adquiruntur, non utendo amittuntur. Tom. 5. c. 733. C. D.
 Servitutes quo tempore jure veteri, & quo jure novo, sive Justinianeo amittantur. Ibid. D.
 Servitutes aquæ. T. 6. c. 465. C. & seq.
 Servitutes aliæ sunt personarum, aliæ rerum. T. 6. c. 35. B. C.
 Servitutes quæ propriè appellantur, T. 7. c. 380. C.
 Servitutes an æstimentur ex continuo usu; aut ex causa perpetua. T. 7. c. 425. B.
 Servitutes an die, & conditione finiri possint. T. 7. c. 385. A. B.
 Servitutes an, & quæ impediuntur loco publico interveniente. T. 7. c. 398. B.
 Servitutes an morte, vel capitis diminutione ejus, cui debentur, amittantur. T. 7. c. 464. C.
 Servitutes an possint per plurimum prædia diversis temporibus cedi. T. 7. c. 447. C.
 Servitutes an retineantur, si quis eis non in totum, sed pro parte utatur. T. 7. c. 464. B.
 Servitutes an ultra, quàm prædio sint usui, & an ob utilitatem, vel amœnitatem tantum constitui possint. T. 7. c. 389. B. C.
 Servitutes aliæ urbanæ, aliæ rusticæ. T. 7. c. 380. D.
 Servitutes aliquando appellantur conditiones. T. 7. c. 381. B.
 Servitutes prædiorum rusticorum, vel urbanorum veniunt in actionem familiaræ erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 505. D.
 Servitutes an veniant in petitionem hereditatis. T. 7. c. 507. A.
 Servitutes qui adquirere, vel imponere possunt, vel non. T. 7. c. 381. C. D.
 Servitutes individuae cur dicantur. T. 7. c. 335. B. C.
 Servitutes sunt tantum usui, non fructui. Ibid. B.
 Servitutes, & jura prædiorum multum distant. T. 7. c. 381. B.
 Servitutes in jure cedi possunt. T. 7. c. 369. C.
 Servitutes debitas prædio hereditario non utendo amitti. Tom. 7. c. 543. A.
 Servitutes urbanæ, & rusticæ ut distinguendæ sint. T. 7. c. 380. D.

Servitutes prædiorum, servitus personalis, & usufructus in quo differunt. T. 7. c. 1127. E. & c. 1128. A.
 Servitutes aut sunt personarum, aut rerum. T. 7. c. 380. A.
 Servitutes quomodo dividuntur. T. 7. c. 380. A.
 Servitutes non nisi rebus facti imponuntur, & adhærent. Ibid. C.
 Servitutes rerum quomodo definiuntur. Ibid. C.
 Servitutes an usucapi possint. T. 7. c. 394. C.
 Servitutes aut personarum, aut prædiorum esse. T. 7. c. 380. A.
 Servitutes concedi precario. Tom. 7. c. 426. D.
 Servitutes diversæ an pluribus in eundem locum cedi possint. T. 7. c. 436. B.
 Servitutes ex die, & conditione an constitui possint. T. 7. c. 385. B.
 Servitutes inter, & jura prædiorum multum interesse. Tom. 7. c. 381. B.
 Servitutes ipso jure amissas restitui posse, & plures casus earum. T. 7. c. 447. E.
 Servitutes longo tempore adquiri etiam inter absentes. Tom. 7. c. 415. E.
 Servitutes non consistere in faciendo, sed in patiendo. T. 7. c. 401. A.
 Servitutes non utendo an amittantur. T. 7. c. 394. C.
 Servitutes per quos usurpari possint. T. 7. c. 464. D.
 Servitutes personales quæ sint. T. 7. c. 1024. C. possunt etiam esse reales. Ibid. C. quæ illæ sint. Ibid. C.
 Servitutes personarum quomodo distent a servitutibus rerum. T. 7. c. 380. B. C.
 Servitutes prædiorum an constitui possint inter prædia longè distita. T. 7. c. 1313. C. D.
 Servitutes quæ imponi possint, interveniente loco publico, & quæ non. T. 7. c. 405. C.
 Servitutes qua usucapione adquirantur. T. 7. c. 397. E.
 Servitutes quibus modis amittantur, & extinguantur. Tom. 7. c. 464. A. B.
 Servitutes quomodo, & per quos usurpentur. T. 7. c. 469. A. B.
 Servitutes quomodo retineantur. T. 7. c. 464. B.
 Servitutes quo tempore adquirantur. T. 7. c. 397. A.
 Servitutes rusticæ an impediuntur interposito fundo alieno. Tom. 7. c. 447. A. B.
 Servitutes rusticæ an imponi possint, interveniente libero prædio. T. 7. c. 433. D.
 Servitutes rusticæ, quæ personæ possint tribui. T. 7. c. 430. C. & seq.
 Servitutes rusticæ quando prædiales, & quando personales sint. T. 7. c. 430.

- c. 430. C. & seq.
- Servitutes rusticæ quando amittantur . T. 7. c. 394. D.
- Servitutes rusticas in solo, urbanas in superficie consistere . Tom. 7. c. 384. E.
- Servitutes inter rusticas, & urbanas quæ differentia sit . Tom. 7. c. 410. D.
- Servitutes rusticas usu retineri . T. 7. c. 419. B.
- Servitutes rusticorum prædiorum non utendo non amitti, urbanorum econtra . T. 7. c. 397. D. E.
- Servitutes urbanæ, & rusticæ quomodo amittuntur . T. 7. c. 410. D.
- Servitutes urbanæ an, & quando amittantur . T. 7. c. 394. D. E.
- Servitutes urbanæ a rusticis an loco distinguantur . T. 7. c. 380. D.
- Servitutes urbanæ quædam non impediuntur interposito fundo alieno, & quæ illæ sint . Tom. 7. c. 447. B.
- Servitutes urbanæ, quæ libero interveniente prædio interrumpantur, & quæ non . T. 7. c. 433. D. E.
- Servitutes urbanorum prædiorum an possessione retineantur . T. 7. c. 419. B.
- Servitutes utendo retineri . T. 7. c. 464. B.
- Servitutes prædiorum rusticorum quænam sint . Tom. 8. c. 942. C. quænam urbanorum . Ibid. C. D.
- Servitutes an ad diem, vel sub conditione, vel ad conditionem constitui, vel acquiri possint . T. 8. c. 376. A.
- Servitutes non possidemus, sed eis utimur . T. 8. c. 573. A.
- Servitutes personales cum persona extinguuntur . T. 8. c. 694. C.
- Servitutes prædiorum an præscribi possint . T. 9. c. 1019. B.
- Servitutes non sunt in bonis nostris . T. 9. c. 1204. A. & cur. Ibid. A. non habent substantiam certam, aut corpus . Ibid. A. an pignori obligari possint . Ibid. A.
- Servitutes consistunt in usu; usus verò est individuus . T. 10. c. 408. C.
- Servitutes quomodo acquirantur . T. 10. c. 410. A.
- Servitutes qui stipulatur, incertum stipulatur . T. 10. c. 541. A.
- Servitutes non constant corpore, sed in jure tantum consistunt . T. 10. c. 938. D.
- Inter servitutes urbani, & rustici prædii an sit differentia, cum de pignoratione earum agitur . T. 10. c. 1023. C. & seq.
- Servitutum duo genera . T. 3. c. 3. E.
- Servitutum aliæ personarum, aliæ rerum . Tom. 1. c. 748. B. & T. 2. c. 173. C.
- Servitutum aliæ personales, aliæ prædiales . T. 4. c. 893. D.
- Servitutum rusticarum quæ proprietates sint, & quomodo a se invicem distinguantur . Tom. 5. c. 309. D. E. & seq.
- Servitutum prædiorum rusticorum quæ natura, & conditio . T. 5. c. 734. D. & seq.
- Servitutum vindicatio . T. 6. c. 334. B. C.
- Servitutum nomine aqua continentur . T. 6. c. 275. D.
- Servitutum natura ea est, ut eas possideri non possint, sed intelligitur possessionem earum habere, qui ædes possidet, quamdiu eas possidet . T. 6. c. 37. B.
- Servitutum appellatione comprehenduntur earum libertates . Ibid. B.
- De servitutum vindicatione . T. 6. c. 35. B. & seq.
- Servitutum actio confessoria quæ sit, cui detur, & unde cognoscatur . T. 7. c. 450. D.
- Servitutum actiones duplices esse . Ibid. C. D.
- Servitutum aliæ urbanæ, aliæ rusticæ . T. 7. c. 380. D.
- Servitutum an oporteat perpetuam causam esse . T. 7. c. 425. A.
- Servitutum cessiones, quæ inutiles sint . T. 7. c. 399. C. & seq.
- Servitutum divisio quæ sit . Tom. 7. c. 380. C.
- Servitutum libertas an per parietem, vel arborem usucapi possit . T. 7. c. 410. E. & c. 411. A.
- Servitutum omnium est commune, quòd eas habens possit vicino novum opus nuntiare . Tom. 7. c. 458. C.
- Servitutum petitori incumbit probatio, non defensori . T. 7. c. 871. D.
- Servitutum pluralitas an cernatur ex fundis servientibus . Tom. 7. c. 438. C.
- Servitutum primas cessiones ad novissimum tempus cessionis trahi, non contra, & hujus regulæ species variæ . T. 7. c. 448. C.
- Servitutum priores cessiones an, & quando posterioribus confirmantur, & quando non . T. 7. c. 448. C.
- Servitutum rusticarum varia exempla . T. 7. c. 430. C.
- In servitutum venditione cautio est traditionis loco . T. 7. c. 404. E. & c. 405. A.
- Servitutum vindicatio quibus competat . T. 7. c. 401. B.
- Servitutum vindicatio quibus detur . T. 7. c. 451. E.
- Servitutum urbanorum prædiorum libertas usucapitur, rusticorum econtra . T. 7. c. 397. E.
- Servitutum urbanarum genera varia . T. 7. c. 407. A.
- Servitutum urbanarum libertas quando usucapi possit . Tom. 7. c. 427. A. B.
- Servitutum usus an individuus sit . T. 7. c. 1389. C.
- Servitutum usus temporibus secerni potest . T. 7. c. 386. E.
- Servitutum usum esse individuum . T. 7. c. 540. B. & c. 1389. C.
- Servitutum, quæ debetur fundis emphyteuticariis, vindicatio . T. 7. c. 480. B.
- Servitutum divisio quæ . Tom. 7. c. 1387. B.
- Servitutum vindicationes in quibus differant a corporum vindicationibus . T. 8. c. 1104. D.
- Servitutum divisio . T. 10. c. 938. D.
- Servitutum definitio . T. 10. c. 940. B.
- De servitutibus urbanis nulla sunt propria interdicta . T. 1. c. 853. E.
- In servitutibus prædiorum adquirendis infinitum tempus desiderari videtur . T. 1. c. 1118. C.
- In servitutibus patientia est per traditionem . T. 4. c. 787. B.
- De servitutibus aquæ . T. 5. c. 736. A. & seq.
- De servitutibus prædiorum . T. 6. c. 290. C. & seq.
- De servitutibus rusticorum, & urbanorum prædiorum . T. 6. c. 458. C. & seq.
- De servitutibus legatis . Tom. 7. c. 1227. B. C.
- Servitutibus modus ipso jure an adjici possit . T. 7. c. 386. C. D.
- In servitutibus invitus quando, & quot modis quis dicatur . Tom. 7. c. 409. D.
- In servitutibus omnibus, excepto usufructu, commune est, ut si debeantur pluribus, singuli agant in solidum . T. 7. c. 457. E.
- Servitutibus quæ possint, aut non possint adjici, & quæ illa sint . T. 7. c. 485. A.
- De servitutibus rerum . T. 7. c. 380. C.
- De servitutibus ædificiorum . T. 9. c. 1180. A. & seq.
- De servitutibus omnibus, vel rerum, vel personarum, est duplex actio in rem confessoria, & negatoria . T. 10. c. 940. C.
- Servius Sulpitius qualis fuerit, & quinam ab illo nominati . T. 1. c. 911. D.
- Servius peritissimus conficiendarum definitionum censetur . T. 5. c. 577. C.
- Servo legari non potest servitus ad fundum domini . Tom. 1. c. 335. D.
- Servo proprio an utiliter sine libertate legari possit . T. 1. c. 1273. B.
- Servo dominum accusanti, etiamsi vera deserat, vox interdicatur . T. 2. c. 664. B.
- Servo non est committenda domini salus . T. 1. c. 497. A.
- Servo, qui ultro aliquid de domino constitetur, fides non accommodatur . Ibid. A.
- De servo corrupto . T. 1. c. 756. C.
- Cum servo nullam actionem esse . T. 3. c. 226. B.
- Servo vix unquam est sincera fides . T. 1. c. 1417. B.
- Servo proprio olim inutiliter legabatur

- batur sine libertate . T. 4. c. 382. C.
- Cum servo testamenti factio est ex persona domini . T. 4. c. 687. D.
- Cum servo nullum iudicium consistit . T. 4. c. 882. D. item cum servo nulla libertas, nullum testamentum est. Ibid. E. & c. 883. A.
- Cum servo iudicium nullum, & nulla lis consistit. T. 4. c. 882. D.
- Servo auctori, quod domino debetur, solvitur recte . T. 5. c. 469. D.
- Servo ad libertatem proclamante, & liberale iudicium implorante, an dominus iuste eum possideat, tanquam servum . Tom. 5. c. 712. D.
- Servo corrupto pignori dato cur actio competat . Tom. 5. c. 255. B. C.
- Servo nostro non mandamus, sed præcipimus, & imperamus . T. 5. c. 460. C.
- Servo pœnæ an legatum alimentorum, vestiarii, calcearii, habitationis debeatur, T. 5. c. 1078. C. & seq.
- Servo, qui noxam nocuit, ante mortem domini mortuo, qua actione dominus teneatur . T. 5. c. 233. E. & c. 234. A.
- Servo quibus calibus tutor detur . T. 5. c. 578. B.
- Cum servo nulla actio est. Tom. 6. c. 380. D. & T. 8. c. 709. B. & c. 816. D. & c. 869. C.
- De servo communi ab uno ex dominis herede instituto . Tom. 6. c. 195. D.
- De servo noxio, qui noxam aliquam commisit . T. 6. c. 432. E.
- De servo fugitivo, se gerente pro libero, & credente mutuan pecuniam domino subreptam, aut rem aliquam vendente . T. 6. c. 376. B. & seq.
- Si servo alieno quis velit legare, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.
- Servo legato vestis sequitur . T. 7. c. 1178. C.
- Servo hereditario an legari possit . T. 7. c. 1187. D.
- Servo non recte legari, quamdiu serviat . T. 8. c. 789. B.
- Cum servo alieno nullam esse actionem. T. 8. c. 758. A.
- Pignori dato servo, an intelligatur pignori datum peculium . T. 7. c. 704. B. & an eo vendito, vendatur cum eo peculium. Ibid. B.
- Servo alieno non potest legari, nisi & domino ejus legari possit. T. 7. c. 1273. A.
- Servo proprio inutiliter legari sine libertate. T. 7. c. 1108. D.
- De servo vendito, vel donato eâ lege, ut manumittatur . Tom. 7. c. 677. C.
- De servo legato, qui est in fuga . T. 7. c. 1100. D.
- De servo communi, qui in fuga est . T. 7. c. 597. A.
- De servo fugitivo, qui peculiares nummos, quorum liberam ad-
- ministracionem habebat, mutuos dedit. T. 7. c. 662. A. B.
- De servo communi, qui sibi crus fregit in opere, quando est commune damnum, & quando non . T. 7. c. 599. D.
- Servo an legari possit servitus ad fundum domini. Tom. 1. c. 335. D.
- An in servo alienato datio libertatis possit consistere. T. 8. c. 974. A.
- An libertas, & hereditas servo adimi possint. Ibid. A. B. an legatum in eo consistere possit. Ibid. B.
- Servo heredis an utiliter legetur . T. 8. c. 993. A. B. an ex diverso herede instituto. Ibid. B.
- Servo an tutor detur. T. 8. c. 915. D.
- Servo noxam faciente, dominus sciens, vel nesciens, qua actione teneatur. T. 8. c. 487. B.
- Servo alieno directam libertatem inutiliter dari, invito domino, fideicommissaria potest dari. T. 9. c. 964. C.
- Servo non creditur sine tormentis in causis criminalibus . Tom. 9. c. 1468. D.
- Servo non potest esse actio ex empto. T. 9. c. 124. B.
- Servo pupilli non possunt tutores præstare libertatem. T. 9. c. 969. B.
- Cum servo nulla est actio civilis. T. 9. c. 1163. E.
- De servo, qui stuprum commisit cum muliere libera . T. 9. c. 1427. D.
- De servo pignori dato manumisso . T. 9. c. 961. C.
- De servo, qui redemptus est a domino a fiduciario emptore. T. 9. c. 970. B.
- A servo, quem magistratus iudicem dedit certæ rei, vel causæ, sententiam latam non infirmari, licet postea appareat, cum fuisse servum . T. 9. c. 1066. E.
- De servo communi manumittendo. T. 9. c. 959. C. & seq.
- De servo, qui pignori datur, vel obligatur . T. 9. c. 961. C.
- Cum servo furti actione non agit dominus, licet furtum fecerit, nec actione legis Aquiliæ, si damnum dederit domino . Tom. 9. c. 989. D.
- Cum servo iudicium non est. T. 9. c. 123. A.
- Servo nemo legat jure. T. 9. c. 124. B.
- Ne de servo quæstio habeatur in dominum, ne offerente quidem domino servum quæstioni . T. 9. c. 1456. E.
- De servo, qui se mandavit emi, an valeat mandatum . T. 9. c. 359. C.
- De servo communi manumisso. T. 9. c. 959. C.
- Servo inutiliter legatur; quod ei libero facto adquiri non possit . T. 10. c. 356. E.
- Servo occiso, quænam actio detur domino, & quænam condemnatio inde consequatur . T. 10. c. 411. B.
- Servo quæ acquiruntur, regulariter ex persona servi valent. Tom. 10. c. 651. E.
- Servo vendito, an siquid ex re venditoris adquisierit, ad emptorem pertineat . T. 10. c. 767. A.
- Servo legato, & eidem servo fundo legato, separatim detrahitur falcidia ex servo, & postea ex legato. T. 10. c. 809. B. C.
- Servo facto, vel in servum factum, an post libertatem conveniat aliqua actio de eo, quod gessit post servitutem . T. 10. c. 960. C.
- Servo proprio inutiliter sine libertate legatur . T. 10. c. 1088. E. & c. 1091. C.
- Servorum probra, fuga, & furtum. T. 2. c. 379. B.
- Servorum operæ usufructum imitantur, & ab eo distant plurimum. T. 1. c. 749. D.
- Servorum operas capitis deminutione non perire. T. 1. c. 187. B.
- Servorum corrumpendorum duæ species . T. 1. c. 757. A.
- Servorum fugitivorum possessio animo retinetur . T. 1. c. 466. B.
- Servorum usus est necessarius. T. 4. c. 629. C.
- Servorum matrimonium contubernium est, non matrimonium. T. 5. c. 548. B.
- Servorum operæ comparantur usui servi . T. 5. c. 592. E.
- Servorum filios non agnoscit jus civile . T. 6. c. 576. E.
- Servorum chorus . T. 7. c. 607. B.
- Servorum emendatio, seu castigatio moderata dominis permittitur, non extrema pœna. T. 9. c. 1433. D. E. & c. 1434. A.
- Servorum loco sunt mercenarii liberi homines . T. 9. c. 974. B.
- De servorum expositione a dominis . T. 9. c. 1323. A. & seq.
- De servorum emendatione. Tom. 9. c. 1433. D.
- Servorum loco qui homines hodie habentur . T. 9. c. 974. B.
- Servorum conditionalium multa, & diversa genera. T. 9. c. 1214. C.
- Servorum usucapio olim fuit annua: T. 10. c. 405. B.
- Servorum quorumnam fuga numeratur inter casus fortuitos. T. 10. c. 600. B.
- Servorum testamento manumissorum, vel directe, vel per fideicommissum, bona an deducantur bonis hereditariis. Tom. 10. c. 810. A.
- Servos pasci alimoniarum taxatione. T. 2. c. 1040. E.
- Servos contractuum leges non tenent . T. 1. c. 1417. B.
- Servos a dominis occidi, Adriani decreto vetitum. Tom. 3. c. 150. A.
- Servos in caput domini non torqueri,

- queri, non interrogari; nisi in tribus casibus, sive tribus criminibus, T. 5. c. 635. C.
- Servos testamento ab herede manumissos, publicè interest, a quolibet in libertatem vindicari posse. T. 5. c. 376. D.
- Servos suos liberare an quis moribundus per epistolam possit. T. 8. c. 901. B.
- In servos supra modum, & sine causa legibus cognita, ac iusta, dominis servare non licet. Tom. 9. c. 1308. D.
- Servos tres tantum habebant veteres Romani. T. 9. c. 853. C.
- In servos fures, non in homines liberos jus gladii habuit. Præfectus vigilum. T. 10. c. 857. D. E.
- Servum esse, & in servitute esse diversa sunt. T. 1. c. 15. A. & T. 3. c. 243. A. & T. 8. c. 270. E. & c. 712. D. E. & c. 821. C.
- Servum esse, & servire, quàm diversa, T. 2. c. 1178. B.
- Servum sola pretii partitio facit. T. 1. c. 13. E.
- Servum qui exposuit, illum postea in suum dominium vindicare non potest. T. 3. c. 481. D.
- Servum pupilli, vel furiosi an tutor, vel curator manumittere possit. T. 3. c. 416. E. & c. 417. A. B.
- Servum noxæ deditum invito domino manumitti. T. 3. c. 366. E.
- Servum non facit conductio, vel alia scriptura. T. 2. c. 844. C.
- Servum suum qui clam abduxit, an teneatur furti. T. 1. c. 1404. E.
- Servum alienum quomodo quis deteriori facere potest. Tom. 1. c. 374. E.
- Per servum dominium ignoranti domino acquiritur. T. 4. c. 624. D.
- Per servum domini conditio deterior fieri non potest. T. 4. c. 937. A.
- Servum vendidi, nec tradidi: is mihi furto surreptus est sine mea culpa, an emptori teneatur. T. 4. c. 332. A. quando venditor emptori rem præstare tenetur, non poenam furti, & quando non. Ibid. D. quæ distinctio hic notanda. Ibid. D. E.
- Per servum hereditarium an quis aliquid, quod est hereditatis, adquirere possit. T. 4. c. 382. A.
- Servum furem consilio, & ope adjuvans, qua actione teneatur. T. 5. c. 251. E. & c. 252. A.
- Servum fructuarium an possidere possimus. Tom. 5. c. 698. E. & 699. A.
- Servum, qui noxam fecit, nemine defendente, ducit actor jussu Prætoris, dominiumque ejus nanciscitur. T. 5. c. 96. A. B.
- Servum quando dominus amittere dicatur. T. 5. c. 712. C.
- Servum castrensium peculii manumissum a filiofamilias milite, filiofamilias libertum fieri, non patris. T. 6. c. 183. A.
- Si servum patris manumiserit filiofamilias permittitur patris, libertas servo competit. T. 6. c. 295. B.
- Quod in servum confertur mandatum, non est mandatum, sed imperium. T. 6. c. 14. E.
- Is, qui servum castrandum dedit, dimidiâ parte bonorum mulctatur. T. 6. c. 123. A.
- Servum posse fieri reum omnibus poenè legibus publicorum judiciorum. Tom. 9. c. 1163. E. & c. 1164. A.
- Servum patris rectè manumittit filiofamilias jussu patris. Tom. 9. c. 977. D.
- Servum liberum fieri nominatione, & censu. T. 9. c. 270. D.
- Servum causas orare regulariter fas non est. T. 9. c. 1163. C.
- Servum alienum quamdiu bonæ fidei possessor possidet, tenetur noxalibus actionibus. T. 9. c. 629. B.
- Per servum communem quæ obligatio nobis acquiritur. Tom. 9. c. 316. E. & c. 317. A.
- Servum, qui lege venditionis exportandus est aliquâ civitate, nec in ea civitate morari posse, nec Romæ. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.
- Servum pignori datum rectè manumitti, consentiente creditore. T. 9. c. 953. A.
- Servum esse aliud est, aliud in servitute esse. T. 9. c. 549. D.
- Servum liberum non facit sola filii subscriptio. T. 9. c. 983. C. D.
- Servum exportandum provinciâ aliquâ, nec Romæ, nec in Italia manere posse. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.
- Servum fugitivum qui vendit, tenetur emptori actione redhibitoriâ, si ignorans emptor id vitium emerit. T. 10. c. 465. A.
- Per servum an adquiratur ignoranti possessio. T. 10. c. 691. A.
- Servum legatum, ut manumitteretur, heres nolens tradere, sed quantitatem, an sit audiendus. T. 10. c. 748. E.
- Servum qui vendit, quid debeat cavere. T. 10. c. 761. A.
- Servum qui vendit, si non tradat; quid fiet. Ibid. A.
- Servum fugitivum habere non licet, furem an habere liceat. Tom. 10. c. 765. D.
- Servus natus, aut factus. Tom. 1. c. 13. D.
- Qualisqualis servus, qualecumque dominium, qualiscumque possessor. T. 3. c. 322. E.
- Servus domini prædium, invito, vel incito domino, pignori obligare non potest. T. 2. c. 840. D.
- Servus intercessor comparatur servo judicio condemnato. Tom. 3. c. 201. C.
- Servus, in adversa valetudine domo ejectus, statim fit liber. Tom. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
- Servus si sciens ad honorem aspiraverit curiæ; gravissimâ afficitur poenâ. T. 2. c. 725. C.
- Servus, qui injuriam intulerit, ut coercendus. T. 1. c. 475. D.
- Servus communis si uni ex sociis furtum fecerit, an sit socio in socium actio furti. T. 1. c. 1445. A.
- Servus non potest ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.
- Servus certus legetur, an generaliter incertus, multum interest. T. 1. c. 1443. D. E.
- Servus legatus si fato intereat, legato decedit. T. 1. c. 425. C.
- Servus legatus si sit in fuga, heres in æstimationem non tenetur. T. 1. c. 1341. D.
- Servus dominum deferens igne consumendus. T. 2. c. 661. B.
- Servus in dominum, libertus in patronum non interrogatur. T. 1. c. 373. B.
- Servus receptitius. T. 1. c. 313. D.
- Servus communis in alterius caput non torquetur. Tom. 1. c. 497. C.
- Servus obligatur naturaliter. T. 3. c. 201. B.
- Servus ad curiam aspirans gravissimâ poenâ plectitur. T. 2. c. 725. C.
- Servus plurium in nullius caput torqueri potest. Tom. 1. c. 497. C.
- Servus extra causam peculiarem naturaliter non obligatur. T. 3. c. 201. B.
- Servus a domino oblatus cubiculo Principis statim liber, & ingenuus fit. T. 2. c. 899. C.
- Servus per metum mancipatus adquiret ei, qui vim passus est. T. 1. c. 367. B.
- Servus si alicujus negotium gerat; in dominum actio dabitur. T. 1. c. 363. E.
- Servus si clericus fiat ignorante domino, intra annum dominus habet jus eum revocandi. Tom. 1. c. 540. A.
- Servus an possit esse testis in testamento. T. 1. c. 97. D.
- Servus an alicui obligari possit. T. 1. c. 202. D.
- Servus, metalli poenâ liberatus, fisci servus efficitur. T. 3. c. 610. C.
- Servus hereditarius an adquirat hereditati, quod stipulatur ante aditam hereditatem. T. 1. c. 198. C.
- Servus an ex persona domini jus stipulandi habeat. Ibid. C.
- Servus alienus an rectè post domini mortem heres instituat. T. 1. c. 110. B.
- Servus alienus sine libertate heres institui non potest. Tom. 1. c. 1090. B.
- Servus sine domini mandato hereditatem adire an possit. Tom. 1. c. 93. E.
- Servus communis cui acquirit. T. 1. c. 225. A.

Servus publicus parte dimidia testam³ menti faciendi habet jus. Tom. 1. c. 331. B.
 Servus, pro derelicto habitus, liber non efficitur. Tom. 1. c. 1146. C.
 Servus ordinarius quis, & qualis. T. 1. c. 1456. A.
 Servus fit, qui se ad pretium participandum venire patitur. T. 1. c. 1081. A.
 Servus manumissione incipit habere caput. T. 1. c. 1353. D.
 Qui servus adhuc est, tutorem habere non potest. Tom. 4. c. 555. D.
 Si servus. extero se emi mandarit, & manumitti, & exterus eum nummis suis emerit, an eos recipiat a venditore actione de peculio. T. 4. c. 204. C. D.
 Servus cum testamenti factionem habere dicitur, quomodo accipiendum est. T. 4. c. 411. B. C.
 Servus quidam ita apud Plautum loquitur, *Votis invisitis, atque ingratiss, una litera liber fieri possum*. T. 4. c. 650. C.
 Servus sine libertate tutor datus indiget confirmatione. Tom. 4. c. 1005. A. B.
 Servus servi instrumentum esse potest, & cur. T. 4. c. 1133. B.
 Servus heres necessarius habet tantum nomen heredis, quia heres est sine re. T. 4. c. 914. C.
 Servus justus tutor non est. Tom. 4. c. 1004. E.
 Servus peculiaris aliud est, aliud peculium. T. 4. c. 209. C.
 Servus nemo fit nuda voluntate, confessione, vel scriptura. T. 4. c. 64. C.
 Servus alienus quando testamenti factionem habet, Tom. 4. c. 411. C.
 Servus post acceptam libertatem ex causa fideicommissi confirmandus est tutor Prætoris decreto. T. 4. c. 1004. E.
 Servus procuratorem litis habere nequit. T. 4. c. 882. D.
 Servus servi instrumentum esse potest, secus in homine libero. T. 4. c. 1133. B.
 Servus vindicta manumitti per alium non potest. T. 4. c. 1455. A. nullus actus legitimus per alium expletur. Ibid. A.
 Servus uxorem ducere non potest. T. 5. c. 548. B.
 Servus an possit esse procurator ad lites. T. 5. c. 156. C.
 Servus ipso jure nihil proprium habere potest. T. 5. c. 32. B. sed habere tamen nonnunquam videtur, veluti somno conniventibus oculis domini. Ibid. B.
 Servus in longinqua professione moratus an possideatur. Tom. 5. c. 714. E.
 Servus alienus, & filius familias argentariam exercere, & rationes, licet non pro se, pro aliis ta-

men conficere potest. T. 5. c. 38. E.
 Servus, qui indicavit necem domini, quod præmium consequatur. T. 5. c. 624. A. B.
 Servus, & filius familias id, quod in peculio habent, recte obligant. T. 5. c. 399. B.
 Servus, & filius familias an in castrensi, vel aliis pecuniis restitutionem in integrum habeant. T. 5. c. 166. B. C.
 Servus meus exercens navem actiones, quas ex contractibus ibidem habitis sibi comparavit, cui adquirat. Tom. 5. c. 429. E. & c. 430. A.
 Servus an jurare, & super quibus rebus possit. T. 5. c. 216. D. E.
 Servus an in ignominiam prioris domini torqueri possit. Tom. 5. c. 893. C.
 Servus communis si furtum fecerit, uter ex dominis teneatur. T. 5. c. 588. A. B.
 Servus communis; & servus proprius in actione de peculio paribus passibus ambulant. Tom. 5. c. 441. B.
 Servus contubernium contrahit, non nuptias. T. 5. c. 548. B.
 Servus dotalis cui, & quibus ex causis adquirat. T. 5. c. 564. D.
 Servus, & serva manumissi quas operas præstare debent. T. 5. c. 593. B. C.
 Servus etiam non manumissus potest esse negotiorum procurator. T. 5. c. 157. C.
 Servus fructuarius an acquirere nobis possit. T. 5. c. 698. E.
 Servus ex persona domini personatur. T. 5. c. 1073. B.
 Servus hereditarius an hereditatem nobis acquirere possit. Tom. 5. c. 701. B. C.
 Servus hereditarius hereditatem heredi an acquirere possit, & quæ circa servum hereditarium jura obtineant. T. 5. c. 253. B.
 Servus hereditarius in rem recte percipitur. T. 5. c. 82. E.
 Servus in caput domini torqueri non solet. T. 5. c. 635. C.
 Servus meus si tibi operas gratuitas præbeat, ego vero contraxero eum eo propter navigandi necessitatem aliquam, qua actione experiri possit. T. 5. c. 429. B.
 Servus mortem potius optare debet, quam in facinoribus domino obtemperare. T. 5. c. 571. E.
 Servus ordinarius, & servus vicarius inter se quomodo distinguantur. T. 5. c. 977. E.
 Servus nullam causam agere potest. T. 5. c. 377. E.
 Servus, qui liberam habet peculii administrationem, novare peculiarem obligationem an possit. T. 5. c. 216. E. peculium donare an possit. Ibid. c. 217. A.
 Servus, qui noxam commisit, si absens sit, & dominus fateatur, cum in sua potestate esse, quid

juris. T. 5. c. 95. B. C.
 Servus, qui dominum occidit, & venditus sit, quomodo puniatur. T. 5. c. 636. E.
 Servus quo casu ipso jure liber fieri dicatur. T. 5. c. 680. B. C.
 Servus in jus vocari non potest. T. 5. c. 21. E.
 Servus, sui ipsius furtum faciens, quomodo puniendus. T. 5. c. 681. E.
 Servus, qui plagium commisit, an, & intra quod tempus manumitti, & libertatem capere possit. Ibid. D.
 Servus poenæ an, & quod legatum capere possit. Tom. 5. c. 1078. C. D.
 Servus quando sine domino esse dicitur. T. 5. c. 683. D. E.
 Servus qui fit ex libero, alius est; id est, novus homo est, non idem, qui fuit ante. T. 5. c. 1067. C.
 Servus, qui noxam dedit, si præfens sit, & dominus absens, quid juris. T. 5. c. 96. A. B.
 Servus qui administrationem rei alienæ suscipere voluerit, manumitti debet ante administrationem. T. 5. c. 156. C.
 Servus venditus si post venditionem noxiam fecerit, ad quem periculum spectet. T. 5. c. 637. A.
 Servus, si dominus ex facto ejus conveniri non potest, extra ordinem officio judicis coercetur. T. 5. c. 31. D. E.
 Servus quomodo, & per quas personas retineatur. Tom. 5. c. 803. D.
 Servus quomodo domino possessionem sui conservare dicatur. T. 5. c. 714. D. E.
 Servus reipublicæ causâ an abesse possit. T. 5. c. 815. C.
 Servus si a domino non defendatur, quæ actio competat. T. 5. c. 32. C. D.
 Servus efficitur, qui se venire passus est, & pretium participavit. T. 5. c. 683. C.
 Servus, & colonus suo corpore possidet non sibi, sed domino. T. 5. c. 713. C.
 Servus si servo injuriam fecerit, quæ actio, cur, & in quem competat. T. 5. c. 756. C.
 Servus si furtum domino suo fecerit, quomodo dominus adversus eum experiatur. Tom. 5. c. 636. A.
 Servus pro derelicto habitus. T. 6. c. 140. D. E. fit liber. Ibid. E.
 Servus, qui rem aliquam sui peculii amoverit furandi animo, furtum non facit. T. 6. c. 144. D.
 Servus vicarius dispensatoris. T. 6. c. 58. C.
 Servus communis quod non potest acquirere uni ex dominis, id totum acquirat alteri, cui acquirere potest. T. 6. c. 351. A. B.
 Servus iudicio publico accusatus. T. 6. c. 8. A.
 Servus sit partim, & partim liber, D d d d natu.

- natura non patitur . T. 6. c. 470. D.
- Servus fructuarius cui acquirit, proprietario, an fructuario. T. 6. c. 240. D.
- Servus communis in solidum alienari ab uno ex dominis non potest . T. 6. c. 195. D.
- Servus de peculio suo se redimere potest . T. 6. c. 77. E.
- Servus fructuarius quando acquirit domino ususfructus, & quando non. T. 6. c. 309. D. E.
- Servus fructuarius, & servus communis in quo differunt . Ibid. D. E.
- Servus de peculio suo se redimere, & libertatem adipisci potest. T. 6. c. 303. A.
- Servus domino acquirit . Tom. 6. c. 359. B.
- Servus communis stipulans nihil agit, quando incertum est, utri dominorum adquisierit actionem. T. 6. c. 362. C.
- Servus non potest neque verâ, neque fictitiâ possessione subvertere dominum suum. T. 6. c. 316. D. E.
- Servus siquid fructuario debeat, fructuarius cum proprietario de peculio agere potest, siquid amplius fructuario debeatur, quàm quod sitin peculio ad se pertinet . T. 6. c. 68. E.
- Servus proprius domino est heres necessarius, si testamento domini heres institutus est. T. 6. c. 195. E.
- Servus alienus fructuario ex duabus tantùm causis acquirit . Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.
- Servus fructuarii ex duabus tantùm causis fructuario acquirit, ex re fructuarii, & ex suis operis . T. 6. c. 97. A.
- Servus hereditarius quis non esse intelligitur. T. 6. c. 311. E.
- Si servus, qui vestitus erat, legatus sit, an vestis sequatur legatarium. T. 6. c. 261. C.
- Servus venditus eâ lege, ut post certum tempus manumittatur ab emptore, si non manumittitur, ipso jure liber fit. T. 6. c. 589. A.
- Servus actor rerum domini absentis reipublicæ causâ, si servis actoribus pupilli pecuniam crediderit, tutore pupilli subscribente, in tutorem rectè experitur actione ex stipulatu . T. 6. c. 706. B. C. an etiam in pupillum actio creditæ pecuniæ de in rem verso ei detur. Ibid. C.
- Servus si fugit e domo emptoris, ac postea deprehensus, & coram viris honestis interrogatus, an standum sit responso ejus . Tom. 6. c. 539. B. C.
- Servus in dominum, vel pro domino interrogari non potest . T. 6. c. 539. C. nec respondenti fides habetur . Ibid. C. in seipsum in-
- terrogari potest. Ibid. C.
- Servus venditus hac lege, si continuo triennio servierit emptori, post triennium manumittatur, an post triennium ipso jure liber fiat. T. 6. c. 589. D.
- Servus corporis certi, aut collegii si manumittatur, an patronam habeat civitatem, aut universitatem. T. 7. c. 124. C. quæ est ratio experiundi cum universitate. Ibid. c. 127. C.
- Servus communis universitatis non est singulorum pro parte, sed universitatis tantùm . Tom. 7. c. 124. D.
- Servus hereditarius quis dicitur . T. 7. c. 1162. B.
- Servus communis, qui acquirit, omnibus sociis acquirit, etiam si adquisierit ex re unius propria. T. 7. c. 599. A.
- Servus agit de momento, quoties domino possessio crepta est. T. 7. c. 155. E.
- Si idem servus liber esse jussus, & legatus sit, non sequimur ordinem scripturæ. T. 7. c. 1113. C.
- Servus communis plurium noxam nocuit, singuli domini tenentur in solidum noxali actione . T. 7. c. 579. C.
- Servus an obligetur jure naturali. T. 8. c. 768. A.
- Servus pro nullo habetur . Tom. 8. c. 677. C. & c. 767. E.
- Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1187. D.
- Servus quandoque est sine domino . Ibid. E.
- Servus hereditarius videtur esse sine domino, & nullius . Ibid. E. tali servo non potest legari. Ibid. E.
- Servus fugitivus quodammodo fur est . T. 7. c. 667. B.
- Servus hereditarius, qui est apud hostes, in actionem familiæ eriscundæ an veniat. T. 7. c. 531. A. & seq.
- Servus non potest domini conditionem facere deteriorem . T. 7. c. 699. E.
- Servus ordinarius, & vicarius qui. T. 7. c. 704. A. B.
- Servus fugitivus cur vendi possit . T. 7. c. 707. A. B.
- Servus an possit dari tutor . T. 8. c. 916. A. B. an proprius. Ibid. B.
- Servus an, & quomodo possit negotiis domini præponi. T. 8. c. 900. A. si plures manumittat dominus, quàm liceat, quid. Ibid. E.
- Servus an redimere se possit, impletâ usucapione . T. 8. c. 1121. C. an dedatur pro furto . Ibid. D.
- Servus ex persona domini jus stipulandi habet . T. 8. c. 1054. C.
- Servus arbiter non est. T. 8. c. 540. A.
- Servus publicus olim testari potuit de media parte quæstorum . T. 7. c. 155. E.
- Servus ad prædium domini servitute
- tem rectè stipulatur . Tom. 8. c. 754. A. B.
- Servus cum domino nullo modo consilium potest . T. 8. c. 767. E.
- Servus hereditarius frustra utumfructum stipulatur, T. 8. c. 754. A.
- Servus quis sit . T. 8. c. 712. E. & c. 821. C.
- Servus reipublicæ causâ abesse non potest . T. 8. c. 736. C. & c. 848. B. & c. 888. C.
- Servus publicus unicuique ex civibus stipulatur rectè. T. 9. c. 953. C.
- Servus publicus populi Romani habuit jus testamenti faciendi de parte dimidia bonorum sui peculii. Ibid. D.
- Servus castratus liber fit . Tom. 9. c. 370. C.
- Servus, præter crimen majestatis, dominum accusare non potest. T. 9. c. 1394. D.
- Servus ex quibusdam legibus accusationem instituere potest adversus liberum hominem . Tom. 9. c. 1164. A.
- Servus nec agere, nec conveniri potest actione civili, nil refert, nata sit ex contractu, an ex delicto, exceptâ actione momenti. Ibid. A. B.
- Servus apud Prætorem pro nullo habetur . T. 9. c. 925. D.
- Servus liberum nullo modo facere potest. T. 9. c. 1067. E.
- Servus an possit deferre adversus dominum . Tom. 9. c. 1468. A. B.
- Servus dotalis an possit manumitti a marito, invitâ uxore . Tom. 9. c. 962. B.
- Servus an domino teneatur post manumissionem de antefacto, deinde an teneatur extraneo . T. 9. c. 251. B. & seq.
- Servus, qui non habet liberam administrationem, injussu domini rectè rem peculiarem non vendit . T. 9. c. 312. E.
- Servus non auditur adversus dominum, nec adversus patrem, aut tutores domini sui. T. 9. c. 1467. A.
- Servus creditoris meliorem conditionem facere potest, non deteriorem, T. 9. c. 41. A. B. & seq.
- An servus iudicio civili convenire, & conveniri possit . T. 9. c. 124. C.
- An servus sit capax obligationis naturalis. T. 9. c. 252. E.
- Servus intercessor servo iudicio condemnato comparatur. Tom. 9. c. 253. B.
- Servus intercedens pro alio non obligatur naturaliter . Tom. 9. c. 253. B.
- Servus, & filius in quo differunt . Ibid. B.
- Servus interdicto momentariæ possessionis agere potest . Tom. 9. c. 1163. D.
- Servus facit conditionem domini dete-

deteriorem delinquendo. Tom. 9. c. 43. D.
 Servus quibus casibus non obligatur iis, cum quibus contrahit. T. 9. c. 45. C. D.
 Servus non potest deferre iusjurandum in re domini. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, nisi habeat liberam administrationem. Ibid. D.
 Servus si pœnam commiserit ex causa compromissi, an teneatur dominus de peculio eo nomine. T. 9. c. 123. C. D.
 Servus pro domino non tenetur. T. 9. c. 249. E.
 Servus hereditarius quis dicitur. T. 9. c. 352. B.
 Si servus exportandus veneat. T. 9. c. 391. A.
 Servus obligatur extraneo ex delicto naturaliter, & civiliter. T. 9. c. 252. E.
 Servus est aliquando sine domino. T. 9. c. 637. E.
 Servus communis multum differt a proprio servo. T. 9. c. 722. E.
 Servus communis heres institui potest sine libertate. T. 9. c. 720. B.
 Servus redemptus ab hostibus non est servus redemptoris. Tom. 9. c. 1322. A.
 Servus communis manumissus ab uno ex sociis, non perveniebat ad libertatem, sed manumittentis pars adcrefcebat non manumittenti. T. 9. c. 960. A.
 Servus publicus cuilibet ex civibus rectè stipulatur. T. 9. c. 1320. D.
 Servus an compromittere possit. T. 9. c. 123. C. D.
 Servus pœnæ est servus sine domino. T. 9. c. 882. B.
 Servus vicarius. T. 9. c. 44. B.
 Servus. Vide, Mancipium.
 Servus. Vide, Optio servi.
 Servus ducens mulierem, cui legatus est cum jussione libertatis, liber efficitur. T. 10. c. 15. A.
 Servus manumissus sub conditione, si heredi decem dederit, an rectè illam impleat in persona heredis scripti, vel etiam ejus, cui fit controversia hereditatis. T. 10. c. 30. B. C.
 Servus non potest esse civis. T. 10. c. 123. C.
 In *L. si servus. D. de leg. 1.* quot casus proponantur. T. 10. c. 265. D.
 Servus manumissus ab emptore, qui dolo malo venditorem induxit, ut sibi eum servum venderet, an sit liber. T. 10. c. 281. E.
 Quod servus conservo debet, id domino debetur. T. 10. c. 285. C.
 Servus proprius domino acquirit ex omni causa. T. 10. c. 286. C.
 Servus summæ, sive quantitatis capiendæ incapax non est. T. 10. c. 306. D.
 Servus non potest iudex dari. T. 10. c. 395. C. D.
 Servus an obligetur naturaliter.

T. 10. c. 432. B.
 Servus in dominum, aut pro domino an possit regulariter interrogari. T. 10. c. 465. D.
 Servus pigneratus, & testamento libertate donatus, quomodo liber fiat. T. 10. c. 507. D.
 Servus pro capite honestè paciscitur, & expromissorem dat. T. 10. c. 545. E.
 Servus *περμακλῆρος* quisnam sit. T. 10. c. 548. D.
 Servus naturam domini hostis est. T. 10. c. 576. C.
 Servus hereditarius semper dicitur, jacente hereditate, nec dum aditâ. T. 10. c. 650. C.
 Servus non habet cognomen. T. 10. c. 690. B.
 Servus si ex cœnaculo, in quo dominus habitat, alicui nocuerit, vel in causa fuerit, cur nocitum sit, an in dominum sit actio noxalis. T. 10. c. 745. B. C.
 Servus jure ipso nihil proprium habere potest, habere tamen videtur ex conniventia, & quasi somnolentia domini. T. 10. c. 746. A.
 Servus an possit facere testamentum permittente domino. Ibid. A.
 Servus si album corruerit, & eum dominus vel defendat, vel non defendat, quid sequetur. Ibid. B. C.
 Servus, qui non defenditur, ducitur. T. 10. c. 755. D.
 Servus in temporaria vincula damnatus an possit libertatem adipisci. T. 10. c. 788. A.
 Servus, in vincula perpetua sententiæ judicis ex crimine aliquo damnatus, ad libertatem vel ex testamento, vel inter vivos pervenire non potest. Ibid. A.
 Servus, de quo agitur, si pendente appellatione moriatur, quid fiet. T. 10. c. 802. C.
 Servus extraneus circumcisus a judicis, si rem detulerit, pro pretio perducitur ad libertatem ipso jure, si non detulerit, fisco vindicatur, vel aliâ ratione plectitur. T. 10. c. 830. A. B.
 Servus an reus fieri possit lege Corneliâ de veneficiis. T. 10. c. 946. C.
 Servus nullo jure convenitur ex suo contractu. Tom. 10. c. 960. B.
 Servus etsi ex contractu suo naturaliter obligetur, an ea naturalis obligatio pariat actionem. T. 10. c. 960. C. D.
 Servus si extero se emi mandaverit, quid sequetur. T. 10. c. 991. B. & seq.
 Servus fit pretiosior caltratione. T. 10. c. 1002. D.
 Servus si exportandus veneat, quid agendum. T. 10. c. 1027. A. B. & seq.
 Servus si vendatur eâ conditione,

ut non manumittatur, quid fiet. T. 10. c. 1029. B.
 Servus an poterat testari. T. 10. c. 1046. D.
 Sestertio nummo uno emancipare, æstimare, addicere. T. 3. c. 292. E. & c. 560. E. & 561. A.
 Sestertio pro *segestrio* apud Suetonium. T. 3. c. 369. E.
 Sestertius Latinis quid sit, & quid contineat. T. 5. c. 782. E. & c. 783. A.
 Sestertius quid. T. 7. c. 646. B.
 Severitas sententiæ cum cæteris damnis transigere solet. Tom. 4. c. 848. D.
 Securitate opus est in majestate Prætoris vindicanda. T. 5. c. 329. E. & T. 10. c. 746. D.
 Sex menses numerantur a die divortii, a quo locum habere incipit. T. 9. c. 1405. C.
 Sexagenario cum quinquagenaria aridâ utero, & sterili, olim prohibebantur nuptiæ. Tom. 9. c. 441. E.
 De sexagenariorum generandi potentia, aut impotentia. Tom. 10. c. 5. A. B.
 Sexagenarii procuratores. Tom. 2. c. 678. B. C.
 Sexta diei hora quæ olim erat. T. 6. c. 567. D. E.
 Sextans quæ, & cujus rei pars. T. 8. c. 972. D.
 Sextantarius libralis. T. 7. c. 630. B.
 Sextus Ælius quantam scientiam in profitendo habuerit. T. 1. c. 910. C. D.
 Sextus Pompejus Gnei Pompeii patruus quo tempore vixerit. T. 1. c. 911. B.
 Sextus Papirius fuit clarus temporibus Superbi filii Demarathi Corinthii. T. 1. c. 891. B.
 Sextus Papirius. Tom. 1. c. 911. D.
 Sextus decretalium, seu decretum Bonifacii cur in Gallia receptum nunquam fuerit. Tom. 5. c. 385. B.
 Sextus liber decretalium totus nunquam fuit receptus in Gallia. T. 9. c. 1110. C.
 Sexus masculinus est melior, muliebris est deterior. T. 4. c. 792. D.
 Sexus miseratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.
 Si pro an. T. 3. c. 84. E.
 Cum per *si* edictum inchoatur, & actio similiter. Tom. 1. c. 741. C.
 Si non Græci legunt, non autem si tamen. T. 8. c. 555. B.
 Siquis utrumque sexum complectitur. T. 8. c. 478. B.
 Sibi ipsi nemo causam possessionis mutare potest. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
 Sibi ipsi consilium præbere nemo potest, & in re sua cognitor esse
 D d d d 2 nequit.

- nequit . T. 4. c. 10. D.
 Sibi jus dicere quis dicatur , T. 5. c. 11. E.
 Sibi si quis suâ pecuniâ emerit alterius nomine, cui adquirat. T. 10. c. 1017. A.
 Sibi si quis suo nomine, vel in suum nomen alienâ pecuniâ emerit, quid sequetur . Ibid. A.
 Sicarii, & homicidæ quibus pœnis subjiciuntur . T. 1. c. 504. D. E.
 Sicarii qui sint . T. 1. c. 874. A.
 Sicarii qui, & unde ita appellati . T. 8. c. 1132. A.
 Sicarii sunt homicidæ, & unde sic dicti . T. 10. c. 726. A.
 De sicariis lex Cornelia . Tom. 9. c. 1434. D.
 Siciliæ Rex feudatarius Romani Pontificis . T. 6. c. 894. E.
 Sicilicus est quarta pars unciz, T. 7. c. 1328. E.
 Sicilire quid . T. 8. c. 514. B.
 Siculi a Romanis orti . Tom. 3. c. 325. A.
 Sicuti articulus explicatur . Tom. 8. c. 564. C.
 Sidonius Apollinaris ex Virgilio conatur probare, quod origo matris quoque in partem patriæ computetur . T. 4. c. 857. B.
 Sistræ, & dictionum compendia pro literis . T. 3. c. 58. D.
 Sifones ferramentorum species . T. 2. c. 1053. C.
 Sigilla imprimi, titulive infigi an possint rei ab alio possessæ, & quasi ad fiscum pertineat delatz, ante definitivam sententiam . T. 10. c. 864. A.
 Sigillariorum significatio multiplex . T. 3. c. 319. D. & T. 10. c. 1167. A.
 Sigillum, & præsentia pro consensu non habentur . T. 4. c. 1169. A.
 Sigillum Episcopi differt a sigillo Ecclesiæ: illud mutatur morte Episcopi, hoc non mutatur . T. 6. c. 1019. B.
 Sigillum idem, quod bulla: Ibid. B.
 Sigillum suum rei alienæ ante sententiam imponere non licet . T. 10. c. 887. C. qua pœna plectantur in id peccantes . Ibid. C.
 Sigla, vel singla, quasi singula . T. 3. c. 361. A.
 Signa testium requiruntur in testamentis jure prætorio, & jure constituto exiguntur subscriptiones . T. 6. c. 268. A. B.
 Signa testamentorum non dicuntur solennia . T. 1. c. 1267. E.
 Signare pro scribere . T. 5. c. 690. C.
 Signare domum debitoris sine iudice infamia est . T. 6. c. 686. C.
 Signare est sigillum suum imprimere . T. 7. c. 1146. C.
 Signare verbi significatum . Tom. 8. c. 521. C.
 Signarii quinam fuerint . Tom. 2. c. 767. C.
 Signatio pro traditione est . T. 10. c. 766. C.
 Signator, & subscriptor in quo differunt . T. 7. c. 1146. C.
 Signatores, non senatores. Tom. 3. c. 156. D.
 Signatores, vel testes classici qui dicantur . T. 5. c. 631. A.
 Signatores tabularum testamenti si pluribus, diversisque locis habitent, ad quem locum tabulæ mittendæ sunt, ut signa sua cognoscant . Tom. 5. c. 633. B.
 Signatori an præjudicet signum . T. 7. c. 1067. A.
 Signatoribus rectè legamus in testamentis . T. 3. c. 249. B.
 Signatorius annulus an ornamenti appellatione contineatur . T. 8. c. 544. B.
 Significatio verbum utrùm duplicem sensum habeat . T. 8. c. 478. A.
 De significatione rerum, & verborum . T. 9. c. 825. B. & seq.
 Significationem, & vim verborum augere, & producere Jurisconsulti est . Tom. 4. c. 1170. D. E.
 Significationem verborum accipere, augere, & producere secundum iudicium Jurisconsulti est . T. 4. c. 1170. E.
 Signinum vinum ad quid utilissimum . T. 3. c. 774. B.
 Signinum pyrum . Ibid. B.
 Signinus rivus quis, & unde ita nuncupatus . Ibid. A. B.
 Signum adulterinum qui sculpsit, lege Corneliâ tenetur . Tom. 1. c. 508. A. B.
 Signum est nuda annuli impressio . T. 6. c. 268. B.
 Signum præfert characterem, quod dominus uti solet obsignandis rebus suis . T. 10. c. 887. D.
 Silanianum Senatusconsultum . Vide, Senatusconsultum Syllanianum .
 Silanus, vel Silvanus . T. 3. c. 399. E.
 Silegata quænam sint . Tom. 10. c. 1124. E.
 Siliariaria militia non venit in collationem . T. 9. c. 697. D.
 Siliarii qui dicuntur . Ibid. D.
 Siliarii, vulgo *Huiffiers*. Tom. 9. c. 1199. E. in palatio Principis indicunt silentium . Ibid. E.
 Siliarii qui dicuntur . Tom. 9. c. 605. A. B. excusantur a tutela . Ibid. B.
 Siliarii quinam sint . Tom. 10. c. 621. D.
 Siliariariorum officium, dignitas, & immunitates . T. 2. c. 910. A.
 Siliariariorum iudices sunt officiorum magistrum . Tom. 2. c. 898. D.
 Siliariariorum militia. Vide, Militia .
 Siliarius quis dicatur, & ejus privilegia . T. 2. c. 887. C.
 Siliarii pœna . T. 4. c. 840. D.
 Siliarii indictionis lignum quod . T. 9. c. 1262. E.
 Silentio diuturno etiam hodie completur usucapio, & silentium diuturnum quid sit, T. 1. c. 1521. C.
 Silentio patris in testamento quid operetur . T. 5. c. 899. B.
 Silentio quinquennii aboletur quædâ rela inofficiosa testamenti . T. 10. c. 937. B.
 Silentium pro consensu . Tom. 1. c. 1462. E.
 Silentium, quod irrogatur cum infamia, quale . T. 4. c. 840. D.
 Silentium, quod irrogatur sine infamia, quibus convenit . Ibid. E. hoc declaratur exemplo adfessoris . Ibid. E.
 Silentium, quod irrogatur advocato . Ibid. D.
 Silentium in jure pro mandato habetur . T. 4. c. 207. C. sic patientia pro ratihabitione in jure habetur . Ibid. C.
 Silentium matris est exhereditio, non silentium patris . Tom. 4. c. 548. E.
 Silentium matris, sive præteritio pro exheredatione, non etiam præteritio patris habetur . T. 5. c. 899. C.
 Silentium patris major est injuria, vel impietas, quàm exhereditatio . Ibid. C.
 Silentium in judicio pro consensu est . T. 5. c. 758. C.
 Silentium patris non est exhereditatio . T. 5. c. 899. B. & Tom. 6. c. 298. B.
 Silentium matris est exhereditatio . T. 6. c. 298. B.
 Silentium diuturnum dicitur triginta annorum . T. 9. c. 1325. D.
 Silicernium quid sit . T. 3. c. 312. C. & T. 5. c. 389. D.
 Silicernium parari mortuis . T. 3. c. 312. C.
 Siligo quid sit . T. 5. c. 679. B. & T. 6. c. 10. B.
 Siliqua est vigesima quarta pars assis . T. 10. c. 700. D.
 Siliquæ . T. 7. c. 862. E. & c. 853. A. & T. 9. c. 397. E.
 De siliquarum exactionibus . T. 3. c. 472. B. & seq.
 Siliquatica in singulas debentur iugationes, non ex capitibus, vel rebus mobilibus . T. 2. c. 732. E. & c. 733. A.
 Siliquatica pensio quid sit . T. 10. c. 1032. D.
 Siliquaticum . T. 2. c. 781. C. & T. 3. c. 472. B.
 Siliquaticum in nudinis exigitur ob venditionem proponendam . T. 2. c. 781. C. & c. 782. A.
 Silva obligata, quæ præterea in pignoris causam incidant . T. 5. c. 425. C.
 Silvani quinam fuerint . Tom. 3. c. 297. C.
 Silurus piscis est, vulgo *Esturgeon*. T. 9. c. 589. E.
 Similes sunt res, quæ solâ quantitate censentur . T. 5. c. 395. A.
 Simi-

- Similes res quæ dicuntur. Ibid. A.
 In similibus tantum, non dissimilibus rebus mutuum consistit. Ibid. A.
 Similitudo, & affinitas omnis est reciproca. T. 5. c. 500. C.
 Similium in jure plerumque idem effectus est. T. 4. c. 242. B.
 Simonia est non tantum accipere pecuniam, sed etiam stipulari. T. 6. c. 841. E.
 Simoniacus omni beneficio ecclesiastico privandus. Ibid. E.
 Simpliarum venditionum non est redhibitio. T. 10. c. 1034. E. & c. 1035. A.
 Simpliciter extincta petitione, poenae petitionis locum habet. T. 3. c. 444. D. E.
 Simpliciter, aut in simplicem actio quæ, T. 8. c. 1095. E.
 Simpliciter appellatio an contineatur poena. T. 10. c. 131. B.
 Simpliciter quædam in usu erant, sicut cernere ferro inter se dicebant. T. 9. c. 768. C.
 Simpliciter pro bona fide sumitur. T. 6. c. 13. E.
 Simpliciter subducto actione commodati an remaneat legis aquilæ actio in eo, quod in repetitione 30. dierum amplius est. Tom. 10. c. 130. B.
 Simpliciter quid est. T. 3. c. 444. D. & T. 4. c. 334. A. & T. 10. c. 131. B.
 Simulacra accedunt ædibus, licet religionem in se aliquam habeant. T. 10. c. 949. E.
 De simulata emptione. T. 9. c. 292. A.
 Simulatio. T. 9. c. 291. E. Vide, Veritas.
 Si ex simulatione contrahitur crimen stellationis, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
 Sine fraude sua licet, ne licet, capto. T. 8. c. 585. C.
 Singula pro singula. T. 9. c. 1100. A.
 Singula sunt singulariæ literæ. T. 3. c. 361. A.
 Singula, & notæ antiquorum Romanorum. Tom. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
 Singula, vel sigla, aut figla quid sint. T. 5. c. 598. B.
 Singulare jus temerè producendum non est ad alias species sine lege singulari. T. 4. c. 1215. C.
 Singulare jus quod est. Tom. 5. c. 697. B.
 Singularia auctor in æstimatione fundi dotalis tradit. T. 5. c. 552. C.
 Singularia, contra juris rationem introducta, ad consequentias non producenda, sed restrictè accipienda sunt. T. 5. c. 697. B.
 Singularia quædam circa pecuniam creditam. T. 7. c. 667. B. & seq.
 Singulari numero, & singulari appellatione quid denotetur. T. 8. c. 600. A.
 Singularii qui sint. T. 3. c. 362. A.
 Singularii, & Notarii quomodo differant. T. 5. c. 598. B.
 Singulorum non est eadem ratio, quæ universitatis. T. 6. c. 788. A.
 Singuli anni ex lege Julia, & Papia per singulos liberos remittuntur. T. 4. c. 860. C.
 Singuli mandatores in solidum tenentur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
 Quod ex singulis non fit, nec fit ex conjunctis. T. 4. c. 670. A.
 Sistere, & exhibere differunt. T. 8. c. 654. C.
 Sistere quando debeat se reus die non dicta. T. 8. c. 484. A.
 Sistere significat presentiam personæ. T. 9. c. 24. B.
 Sis est verbum directum. Tom. 8. c. 574. C.
 Sitona quis sit. T. 10. c. 1244. D.
 Sitonæ quomodo, & a quibus creantur. T. 2. c. 697. B.
 Sitonæ indemnes servandi. Ibid. B.
 Sitonæ munus quod, & quale sit. T. 5. c. 178. A.
 Sitonæ non creantur, nisi adhibitis Episcopis. T. 10. c. 822. D.
 Sitonia, vel sitonium quid sit, ac de ejusdem munere. T. 2. c. 693. A.
 Sitonici, vel sitoniz quid sint. T. 10. c. 735. B.
 Sitonicum munus. T. 2. c. 693. A.
 Situli. T. 1. c. 438. C.
 Smaragdi in equorum ornatu interditi. T. 2. c. 804. E.
 De sobole cum colonis partienda. T. 2. c. 1163. D.
 Sobrini qui sint. T. 1. c. 172. B. C. D.
 Sobrini quo gradu esse dicuntur. T. 8. c. 192. C.
 Sobrini qui sint, & dicantur. T. 8. c. 224. C. & seq.
 Sobrinus propior, qui Gallis sunt *Remuez de Germain*, an concurrant cum amita magna in successione defuncti. T. 1. c. 669. B.
 Sobrino sobrina propior. Tom. 1. c. 172. B.
 Sobrinus, & sobrina qui dicuntur. T. 8. c. 192. C.
 Sobrinus quotupliciter dicitur. T. 9. c. 925. C.
 Socer si nurui dotem legaverit, vel donaverit, an legatum, & donatio valeat. T. 7. c. 1401. D. & seq.
 Socer si nurui donavit mortis suæ causâ, an donatio valeat. T. 7. c. 1402. D. E.
 Socer an nurui legare possit. T. 7. c. 1401. E.
 Socer si dotem a nuru acceptam illi legaverit, an legatum valeat. Ibid. D. & seq.
 Socer si nurui præter dotem prædia legaverit, & ab ea fideicommissum reliquerit, an, & quomodo Falcidia detrahatur. Tom. 7. c. 1405. C. D.
 Socer si dotem a nuru acceptam filio marito exheredato legaverit, an illi, vel nurui actio dotis nomine competat. T. 7. c. 1403. B. C.
 Socer, & socrus. T. 8. c. 209. E. Socer magnus, & socrus magna. Ibid. E.
 Socer instar parentis est. Tom. 10. c. 1225. E.
 Societas totorum bonorum, aut unius alicujus negotiationis est. T. 1. c. 216. C.
 Societas manet, donec socii in eodem consensu perseveraverint. T. 1. c. 217. E.
 Societas solvitur renuntiatione, morte socii, five negotii publicatione, aut cessione bonorum. Ibid. E. & c. 218. C. D. E.
 Societas tantum præstat, quantum mutua fidejussio. T. 1. c. 1302. D.
 Societas hereditaria. T. 3. c. 280. A.
 Societas hereditatis simillima. T. 1. c. 754. D.
 Societas ad heredem non transit. T. 3. c. 280. B.
 Societas voluntaria quæ. Tom. 5. c. 279. D.
 Societas privata. Ibid. E.
 Societas deminutione capitis amittitur, non pactione nudâ. T. 3. c. 280. C.
 Societas ut plurimum uno mortuo manet inter cæteros. Ibid. D.
 Societas nudo consensu contrahitur. T. 2. c. 255. E. & c. 266. A.
 Societas fit sub conditione. Ibid. B.
 Societas non est captiosa, aut iniqua, ubi alter corpus, alter disciplinam in societatem adfert. T. 4. c. 968. C. cur justa societas sit. Ibid. C.
 Societas omnis habet arcam, & pecuniam communem, sicut omne collegium, ac universitas. T. 4. c. 944. C.
 Societas an in heredes continuari possit, & in quos. T. 5. c. 479. A. B.
 Societas quomodo solvatur. T. 5. c. 482. D.
 Societas dissensu solvitur. Tom. 5. c. 482. D.
 Societas, quæ coita est dolo malo, & callidâ persuasione, ipso jure nulla est. T. 5. c. 480. D.
 Societas non lucri tantum, sed & damni contrahitur. Tom. 5. c. 475. E.
 Societas quomodo, & quam ob causam rescindatur. T. 5. c. 482. D.
 Societas solvitur morte vel unius, nisi aliud convenerit. Tom. 5. c. 488. E. & c. 489. A.
 Societas quomodo, sub quo tempore, & ad quod tempus coiri possit. T. 5. c. 579. A.
 Societas in adrogatorem non transit. T. 5. c. 490. B.
 Societas cum contrahitur, tam damni, quam lucri communio ini-

- tur . T. 5. c. 493. B.
 Societas non debet esse occasio
 quæstus improbi . T. 5. c. 813.
 C.
 Societas omnium bonorum differt
 ab ea, quæ lucri, & quæstus cau-
 sâ contracta est, & qua ratione .
 T. 5. c. 480. A. B.
 Societas quæ capituli diminutione
 solvatur . T. 5. c. 482. D.
 Societas quid sit, quidve commu-
 niter gestum, diligenter ubi ex-
 plicetur . T. 5. c. 491. A.
 Societas bonorum inter egenum,
 & divitem esse non potest . T. 5.
 c. 483. B. C.
 Societas certæ, vel incertæ personæ
 in electione consistit . Tom. 5.
 c. 483. D.
 Societas omnium bonorum omnes
 res, quæ coeuntium sunt, com-
 municari facit . T. 5. c. 479. C.
 Societas omnium bonorum quom-
 dammodo fraternitatem in se ha-
 bet . T. 5. c. 495. D. E.
 Societas si dolo malo, aut fraudan-
 di causâ coita sit, ipso jure nul-
 lius est momenti . T. 5. c. 479. E.
 Societas contracta finitur morte u-
 nius ex sociis . T. 5. c. 134. A.
 Societas a persona in personam
 transire non potest sine cessione,
 sans transport . T. 5. c. 479. D.
 Societas est contractus . Tom. 5.
 c. 490. C.
 Societas quibus modis solvitur .
 Ibid. D.
 Societas leonina quæ dicitur . T. 5.
 c. 480. D.
 Societas non transit in adrogato-
 rem socii, & cur . T. 5. c. 490.
 B.
 Societas solvitur cessione bono-
 rum . T. 6. c. 23. A.
 Societas non est inter fructuarium,
 & proprietarium servi . Tom. 6.
 c. 63. D.
 Societas non est, nisi probetur, eo
 animo fuisse contrahentes . T. 7.
 c. 849. D.
 Societas erit, si res vendenda eâ le-
 ge detur, ut pretium communi-
 cetur . T. 7. c. 849. E.
 Societas rei flagitiosæ nulla est . T.
 7. c. 706. E.
 Societas quid . T. 7. c. 571. C. &
 T. 8. c. 510. C.
 Societas alia est voluntaria, alia
 necessaria . T. 7. c. 508. D.
 Societas re contrahenda est . T. 7.
 c. 654. D.
 Societas, quam coire possumus, quo-
 tplex . T. 8. c. 1073. A. quibus
 modis solvitur . Ibid. D. E.
 Societas an vitietur, si error inter-
 veniat . T. 8. c. 390. C.
 Societas an sub conditione possit
 contrahi . T. 8. c. 799. C.
 Societas an sit contractus . Tom. 8.
 c. 671. B.
 Societas vitæ est inter conjuges, non
 bonorum . T. 9. c. 1132. E.
 Societas, quæ confertur in incertam
 personam, nulla est . T. 9. c. 95. A.
 Societas contracta videtur cum pa-
 store, qui pascenda pecora susce-
 pit, ut foetus sint communes .
 T. 9. c. 62. C. & seq.
 Societas finitur morte . Tom. 9.
 c. 362. B.
 Societas quid . T. 9. c. 360. B. quo-
 modo contrahitur . Ibid. B.
 Societas, aut communitio ejusdem vi-
 ci, aut pagi, aut civitatis me-
 æri tuo non obligat . T. 9. c. 250.
 B.
 Societas coita dolo malo, aut frau-
 dandi causâ, an ipso jure nullius
 sit momenti . Tom. 10. c. 277.
 B.
 Societas est communitio pro indivi-
 so, re, verbis, aut consensu con-
 tracta . T. 10. c. 652. A.
 Societas quid sit . T. 10. c. 993.
 E.
 Nulla societas porrigitur ultra mor-
 tem, nulla transit in heredem
 socii . T. 10. c. 994. A.
 Societas an sit communitio, & com-
 munitio an sit societas . Ibid.
 A.
 Solius damni non est legitima socie-
 tas . T. 10. c. 994. C.
 Societas leonina quæ sit, & unde
 dicta . Ibid. E.
 Societas an possit fieri sub conditio-
 ne . T. 10. c. 995. C.
 Societas an desideret rerum tradi-
 tionem . Ibid. C. D. an possit
 perfici inter absentes per episto-
 lam . Ibid. D.
 Societas nominum, societas bono-
 rum . T. 10. c. 999. C.
 Societas voluntaria, & hereditaria .
 T. 10. c. 440. A.
 Societatis definitio . T. 1. c. 770.
 D. & T. 2. c. 266. A.
 Societatis conventio quomodo ser-
 vanda . T. 1. c. 216. E. & c. 217. A.
 Societatis coitio in æternum nulla
 est . T. 5. c. 479. A. B.
 Societatis verbo obligatio socie-
 tatis, sicut emptio pro obligatio-
 ne empti accipitur . T. 5. c. 490.
 B.
 In societatis negotio consensus so-
 ciorum maximè requiritur . T.
 5. c. 493. C. D.
 Societatis dissolvendæ modi qui .
 T. 5. c. 490. D.
 Societatis dirimendæ modi qui sunt .
 T. 5. c. 482. D.
 Societatis actiones duas esse . T. 6.
 c. 88. C.
 De societatis omni lucro, & da-
 mno . T. 7. c. 580. B.
 Societatis consortium . T. 9. c. 362.
 B.
 Societatis finis . Tom. 9. c. 360. D.
 E.
 Societatis duo genera . T. 9. c. 362.
 B.
 Societatis contractus an conditio-
 nem recipiat . Tom. 10. c. 652.
 B.
 Societati tam pretiosa est quorun-
 dam opera, ut eos iustum sit
 conditione meliore in societatem
 admitti . T. 1. c. 217. A.
 Societati quæ insint . T. 5. c. 479.
 B. C.
 Societati etiam per procuratorem
 renuntiare possumus . T. 5. c. 481.
 E.
 Societatem morte solvi . T. 3. c. 280.
 B.
 Inter societatem voluntariam, &
 necessariam differentia quæ . T.
 4. c. 969. A. B.
 Societatem omnem solvit mors,
 nedum conjugalem . T. 4. c. 219.
 A.
 Societatem bonorum contrahere
 non potest, qui nulla bona habet .
 T. 5. c. 483. C.
 Societatem perpetuam, & in æter-
 num tueri perdifficile, & impossi-
 bile est . T. 5. c. 479. B.
 Societatem non transire in heredem .
 T. 5. c. 490. B.
 Societatem inter absentes coiri pos-
 se . T. 7. c. 654. D.
 Societatem duplicem esse . Tom. 8.
 c. 390. C.
 Societatem creari posse, ut unus pe-
 cuniam conferat, alter non con-
 ferat, & lucrum communicetur .
 T. 9. c. 62. E.
 De societate voluntaria, & heredi-
 taria . Tom. 3. c. 279. D. & seq.
 De societate consultatio . Tom. 1.
 c. 677. C.
 In societate non id, quod privatim
 interest unius ex sociis, servari so-
 let, sed quod societati expedit .
 T. 5. c. 481. E. & c. 486. B. C.
 Societate distractâ, si in ea unus ex
 sociis maritus sit, manente ma-
 trimonio, dotem præ sociis mari-
 tus præcipere debet, & quare . T.
 5. c. 482. C. & c. 492. E.
 In societate ea pecunia tantum in-
 telligitur communis esse, quæ de-
 ducto eo, quod alicui ex sociis
 ob societatem deest, superest . T. 5.
 c. 491. E. & c. 492. A.
 In societate jus quoddam fraterni-
 tatis exuberare debet . Tom. 5.
 c. 487. A.
 Societate distractâ, qua actione id,
 quod quis ex sociis in rem com-
 munem impendit, repetat . T. 5.
 c. 491. A.
 In societate contrahenda nemo rei
 suæ dominium in totum amittit,
 sed pro parte tantum . T. 7. c. 850.
 A.
 Societate finitâ, an finiatur actio
 pro socio . T. 10. c. 442. D.
 Ex societate quænam actio oriatur .
 T. 10. c. 995. D.
 Ex societate vitæ pendet dotis cau-
 sa . T. 10. c. 1225. D.
 Societatibus an legari possit . T. 8.
 c. 5. C. D. an eæ possint he-
 redes institui . Ibid. C. D. E.
 Socii natura, & ingenium spectatur,
 quod in herede ejus fieri nequit .
 T. 5. c. 489. B.
 Socii actione aquæ pluviz arcendæ
 quomodo utantur . T. 5. c. 673.
 E.

Socii qui non sunt, cum conveniantur de peculio servi, id tantum deducit ille, qui convenitur de peculio, quod sibi debetur, non quod alteri debetur. T. 6. c. 63. C. D.

Socii mei socius an sit meus socius. T. 8. c. 684. D.

Socii culpam venire in actionem communi dividendo. T. 7. c. 599. D.

Socii alii sunt re, alii consensu. T. 7. c. 571. C.

Socii exemplo fratrum tenentur in id, quod facere possunt. T. 10. c. 440. A.

Unus ex sociis in re communi nihil facere potest invito socio. T. 4. c. 152. A.

Ex sociis unus, qui mutuam pecuniam accipit, an ex ea alter socius sit obligatus. T. 4. c. 943. D. E. verba Senecæ hoc loco quæ. Ibid. c. 944. A.

De eo, quod unus ex sociis gessit in solidum, an deur actio communi dividendo, an actio negotiorum gestorum. T. 7. c. 582. A. B.

Uni ex sociis, si convenerit, ut veniat in partem lucri, non damni, quomodo proficit hæc conventio. T. 10. c. 994. E.

Socio dolo renuncianti societati quæ pœna subeunda sit. Tom. 5. c. 484. E. & c. 485. A. B. C.

Pro socio actio in quo differat ab actione communi dividendo. T. 7. c. 571. D.

In socio est culpa levissima. Tom. 9. c. 362. A.

Pro socio actio. T. 9. c. 360. B. & seq.

Actio pro socio est generalis, quæ totius societatis rationes exigit. T. 10. c. 439. C.

Pro socio damnati an prohibeantur testimonium facere. T. 10. c. 606. C.

Actio pro socio cur sic dicatur. T. 10. c. 652. A.

Sociorum uno ære alieno onerato, an deductio fieri possit. Tom. 5. c. 780. C. D.

Sociorum par omnium conditio. T. 5. c. 478. E.

Sociorum duo sunt genera. Tom. 7. c. 571. B. C.

Sociorum pactioes servantur a iudice, communi dividendo. T. 7. c. 575. A. B.

Sociorum alteruter an habeat actionem, per quam intendat, jus sibi esse reficiendi, aut demolendi parietem communem invito socio. T. 10. c. 409. A.

Sociorum omnium par est conditio. T. 10. c. 995. E.

Sociorum par, & æqua conditio esse debet. T. 10. c. 1229. C.

Inter socios lucrum, & damnum communicatur. T. 1. c. 393. D.

Socios provocat ad divisionem, qui renuntiat societati mancipiorum

venalium. T. 5. c. 485. E.

Socium socio teneri lege Aquilia. T. 1. c. 752. D.

Socius ut quis invitus efficiatur illius, quem non elegit, iniquum est. T. 1. c. 218. D.

Socius an etiam nomine culpæ teneatur. Ibid. E. & c. 219. A.

Socius communis parietis ad ædificationis impensas cogendus. T. 1. c. 487. B.

Socius communem pecuniam suo nomine collocavit, & usuras percepit, an eas communicabit. T. 4. c. 127. A.

Siquid socius ædificet, an etiam est jus prohibendi per operis novationem. T. 4. c. 152. C. D.

Dum socius in re communi facit aliquid, an invitus sit is, qui præsens est, & tacet. Tom. 4. c. 153. A.

Socius, qui intempestivè renuntiavit societati, tenetur sociis ad id, quod interest. T. 5. c. 486. A.

Socius omnium bonorum rem, quam sibi emit, actione pro socio communicare cogitur. T. 5. c. 492. D.

Socius invitus quis fieri non potest. T. 5. c. 489. C.

Socius totorum bonorum, citra cæterorum consensum, plus suâ parte alienare non potest. T. 5. c. 493. D.

Socius tanti, quanti frater. Tom. 5. c. 496. A.

Socius duobus solummodo casibus invito socio non agit iudicio communi dividendo. T. 5. c. 910. A.

Socius an socio possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 423. C. & c. 458. C.

Socius ex ædibus communibus siquid mittat in ædes meas proprias, an cum illo agere possim, jus esse ei non immittendi. T. 7. c. 423. E.

Socius siquid mittat in ædes communes ex suis ædibus, an liceat mihi communi nomine agere. T. 7. c. 424. A.

Socius si servitute utatur, an eâ utendo toti fundo proficiat. T. 7. c. 457. D.

Socius socium an prohibere possit aliquid agere. T. 7. c. 423. C.

Socius cum socio an agere possit, jus sibi esse prohibendi, vel alteri jus non esse ædificandi. T. 7. c. 452. D.

Socius nullus si servitute utatur, tamen eam interdum non amitti. T. 7. c. 467. D.

Socius sociis an teneatur, si culpâ suâ litem amiserit. T. 7. c. 453. D.

Socius quis dicitur. T. 7. c. 1150. D. & T. 9. c. 360. B.

Socius an acquirere, vel imponere possit servitutem prædio communi. T. 7. c. 384. A. B.

Socius minus attentus quid præstet. T. 8. c. 1048. B.

Socius in servanda re communi debet præstare dolum, & culpam,

& diligentiam tantam, quantum in rebus suis adhibet, Tom. 8. c. 760. C.

Socius qualem diligentiam communibus rebus adhibere debeat. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.

Socius pro socio an teneatur. T. 10. c. 994. B.

Socius an socii partem in fundo communi possit locare, eo invito, vel invito. T. 10. c. 62. D. E.

Socius pro socio an possit testimonium dicere in re communi. T. 10. c. 637. A.

Socius quisnam sit. T. 10. c. 699. B.

Socius litis an solus possit suo nomine litem peragere. Tom. 10. c. 944. B. C. & seq. an possit communi nomine sine mandato suorum consortium. Ibid. c. 945. A. an cavere debeat de rato, si solus agat communi nomine, vel etiam cavere de iudicato solvendo. Ibid. B.

Socius an habeat jus prælationis, si socius in re communi partem suam vendiderit. T. 10. c. 1021. B. C.

Socius socio in re communi an possit nuntiare, vel prohibere novum opus. T. 10. c. 1176. B.

Socius ex doli clausula in solidum damnatur. T. 10. c. 1224. E.

Socrates voluit introducere communionem inter omnes cives, & consortium omnium rerum. T. 4. c. 1163. B. C.

Socri, & socrus appellatio quid complectitur. T. 8. c. 596. B.

Socrum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.

Sodales arvales. T. 3. c. 289. E.

De sodalitiis lex, Tom. 9. c. 1455. C.

Solare, & solstitiale pro eodem a Cicerone, & Livio sumitur. T. 5. c. 395. B.

Solares aurei, Ibid. B.

Solarium, vel potius locarium quid sit. T. 3. c. 389. D.

Solarium est pensio. T. 5. c. 647. E.

Solarium quisnam solvere, vel præstare teneatur. Tom. 7. c. 1024. E.

Solarium quid. T. 7. c. 382. B.

Solarium vectigal. Ibid. B.

Solatia publica quibus dantur. T. 2. c. 966. B.

Solatum pacti quid. T. 3. c. 362. C. D.

Solatum mortis quod. T. 9. c. 719. A.

Soldata præstatio quæ, & qualis. T. 2. c. 1246. A.

Soldatæ quæ sint, & soldurii quales apud Gallos homines. Tom. 2. c. 1179. D. E.

Solennes denuntiationes, quæ olim observabantur, sublata. Tom. 9. c. 1143. D. E.

Solennia quæ propriè dicuntur. T. 3. c. 384. B.

- Solennia iudicia. T. 4. c. 1447. E.
 Solennia accusationis quæ dicuntur. T. 6. c. 689. E.
 Solennibus factis, idest, piaculo facto. T. 3. c. 614. A.
 Solennitas major requiritur in iure civili, quàm prætorio. Tom. 9. c. 358. C.
 Quod solet vulgo agi, pro acto habetur. T. 4. c. 950. E.
 Solitaurili sacrificio facto quid. T. 3. c. 693. D.
 Soli res, T. 9. c. 528. A. B.
 Soli lumen scenerari extremæ dementiæ. T. 10. c. 815. D.
 Solicitator alienarum nuptiarum, item interpellator quis. Tom. 1. c. 472. D.
 De solidi capacitæ inter virum, & uxorem. T. 1. c. 324. A.
 Solidi capacitatem non omnes habent. T. 10. c. 803. C.
 Solidi capacitatem quinam non habent. T. 10. c. 1082. E.
 Solido nihil tam simile, quàm solidum. T. 5. c. 395. A.
 Solidorum veterum potestas. T. 2. c. 803. E.
 Solidum quid propriè. T. 1. c. 79. C.
 Solidum est integrum prælegatum, intactum, illibatum, sine imminutione Falcidiæ, quod universum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
 Solidum soluisse quis videatur. T. 8. c. 574. D.
 In solidum variè accipitur. T. 9. c. 541. E. & c. 542. A.
 Solidum solventi an competat actio mandati adversus alterum, si socii non sint. T. 10. c. 554. D.
 Solidus quis sit. T. 7. c. 862. E.
 Solis sphaera an de septem media sit. T. 8. c. 378. C.
 Solo an cedat omne, quod inædificatur. T. 1. c. 70. E.
 In solo alieno ædificium extruens non habet actionem, qua sumptus, quos in rem eam fecit, petat. T. 6. c. 523. B.
 In solo alieno suis sumptibus ædificans, per retentionem ædificii oppositâ exceptione doli mali, sumptus, quos fecit, servare potest, non per actionem. Ibid. C.
 Solo mater, pater semini comparatur. T. 6. c. 32. E.
 Solo cedunt fructus. Ibid. E.
 Solo superficies cedit. T. 6. c. 232. D.
 Solo similis est mater. T. 6. c. 220. C.
 Solo quicquid continetur, est fundus. T. 8. c. 572. B.
 Solstitiales aurei. T. 5. c. 395. B.
 Solstitialis orbis pro solari. Ibid. B.
 Multum interest, res solvatur, an persona liberetur. T. 1. c. 1429. C.
 Solvaturne rectè uni ex reis stipulandi. T. 3. c. 639. B.
 Solvendi verbum multiplex. T. 1. c. 862. B.
 Solvendo qui non sit. T. 8. c. 571. D.
 Solvendo esse videtur, qui dolo desit esse solvendo. T. 10. c. 1224. B.
 Solvens indebitum per errorem iuris an condicere possit. Tom. 7. c. 891. D.
 Solvens quod debet, an ideo videatur remittere, quod sibi debetur. T. 7. c. 880. A.
 Solvens ita, ut recipiat, an liberetur. T. 8. c. 281. D.
 Solvente fideiussore, reus non liberatur ipso iure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. Ibid. C.
 Solvere improprie accipitur. T. 3. c. 517. A.
 Solvere an possit pupillus sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 91. A.
 Solvere potest creditori extraneus pro debitore invito. T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditori invito. Ibid. D.
 Solvere creditori est dare, solvere verò procuratori creditoris est facere. T. 4. c. 689. D.
 Solvere videtur, qui mandat solvi. T. 4. c. 733. A.
 Solvere in iure quomodo intelligatur. T. 5. c. 760. A.
 Solvere, & tradere in quo differunt. T. 5. c. 869. B.
 Solvere pro alio non est intercedere. T. 5. c. 448. E.
 Non solvere potius interest, quàm solutum a reo repetere. Tom. 6. c. 256. D.
 Solvere alio loco non potest debitor invito stipulatore, quàm quo se soluturum cavit. T. 6. c. 462. B.
 Solvere pro alio non est intercedere. T. 9. c. 321. B.
 Rectè solvere non intelligitur, qui solvit alienam pecuniam. T. 10. c. 951. E.
 Si quis solverit pro contutore suo, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversus contutorem. T. 4. c. 321. A.
 Solvi rem non satis est, nisi quod interest ratione loci solvas. T. 1. c. 261. C.
 Solvi aliud pro alio potest volenti creditori, item & constitui. T. 4. c. 173. A.
 Solvi qui mandat, ipse soluisse; & qui mandat accipi, ipse accipere videtur. T. 5. c. 787. D.
 Solvi aliud pro alio invito creditore non potest. T. 5. c. 394. E. & c. 396. D. & c. 767. B.
 Solvi ubique potest volenti. T. 6. c. 452. B.
 Solvi non potest prodigo, & furioso sine curatore. T. 9. c. 192. E. & c. 193. A.
 Solvi potest puberi sine curatore. T. 9. c. 192. A.
 Solvi ex causa malè iudicati naturâ indebitum est iure civili debitum. T. 10. c. 645. D.
 Solvuisse non videtur, qui quod solvit, repetere; aut recuperare potest. T. 6. c. 379. B. C.
 Qui solvit ignorans scienti, & simulanti, se esse procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.
 Quod solvat alius, & alius repetat, novum non est. T. 4. c. 1074. C.
 Solvit minus, qui tardius solvit. T. 5. c. 180. E.
 Qui rectè solvit, liberatur. Tom. 6. c. 352. A.
 Solvit iterum, qui negavit, se debere. T. 8. c. 775. D. E.
 Is, qui solvit, quod non ipse, sed alius debet, an habeat conditionem. T. 9. c. 223. A.
 Non solvit debitor aliud pro alio invito. T. 4. c. 1039. C. excipitur unus casus. Ibid. C.
 Solum est maxima pars ædium. T. 4. c. 1201. E.
 Solum non potest esse sine superficie. T. 4. c. 657. E.
 Solum maxima portio domus est. T. 5. c. 425. E.
 Solum pars maxima insulæ. T. 6. c. 211. A.
 Solum matri simile non est, sed mater similis solo est. T. 6. c. 220. C.
 Solum an contineatur appellatione rutorum cælorum. T. 7. c. 724. A.
 Re non solutâ, persona aliquando liberatur. T. 1. c. 1429. C.
 Soluta oratio modò pro conjuncta modò pro disjuncta. T. 8. c. 511. A.
 Soluta pro conjuncta. T. 8. c. 508. E.
 Soluti ex causa iudicati repetitio non est. T. 4. c. 1325. D.
 Soluti indebiti conditione ageas, utrùm se indebitum soluisse probare debeat, an verò is, cum quo agit, se debitum accepisse. T. 7. c. 878. D.
 Soluti repetitio quo casu competat heredi. Tom. 10. c. 806. E. & c. 807. A.
 Solutim operire quid propriè sit. T. 3. c. 273. A.
 Solutio est naturalis datio. Tom. 1. c. 225. C.
 Solutio omnis non idem reddit, sed tantundem. T. 1. c. 226. C.
 Solutio aut re fit, aut imagine quadam. T. 1. c. 862. D.
 Solutio, & liberatio differunt. T. 2. c. 824. A.
 Solutio in extraneam personam an conferri possit. Tom. 1. c. 201. B.
 Solutio an fiat per numerationem, vel novationem. Tom. 1. c. 227. D.
 Solutio quomodo pupillo faciendâ ex constitutione Iustiniani. T. 1. c. 90. E. & c. 91. A.
 Solutio tarda, & mora quomodo differunt. T. 4. c. 214. A.
 Solutio tarda an sit mora. Tom. 4. c. 214. A.

Solu:

Solutio corporum prorogari non so-
let . T. 4. c. 672. B.
Solutio est species alienationis. T. 4.
c. 507. E.
Solutio in cuius persona consistit .
T. 4. c. 171. A. B.
Solutio ipso jure liberat , transa-
ctio per exceptionem liberat. T. 4.
c. 23. D.
Solutio quid est . T. 4. c. 184. B.
Solutio sine obligatione esse ne-
quit . T. 4. c. 732. A.
Solutio unius quando non liberat
alterum. T. 4. c. 682. B. & quan-
do liberat alterum. Ibid. C.
Solutio errore accidere potest , re-
petitio autem a sciente fit . T. 5.
c. 405. A. B.
Solutio indebiti , si videlicet iis re-
bus , quæ numero , pondere , &
mensurâ constant , fiat , quasi mu-
tui datio est . T. 5. c. 405. A.
Solutio difficillimæ quæstionis , &
intricatæ altercationis de navi
facta ex alienis tabulis . Tom. 5.
c. 379. C. D.
Solutio objectionis ex Leg. 13. contra
Leg. 12. ad exhibendum. Tom. 5.
c. 376. E.
Solutio pro liberatione . Tom. 5.
c. 760. C.
Solutio indebiti promutuum est. T.
6. c. 266. E.
Solutio non est solutio , nisi aliena-
tio. T. 6. c. 51. B.
Solutio potest conferri in extra-
neam personam . T. 6. c. 148. E.
obligatio non potest. Ibid. E.
Solutio imaginaria an valeat , &
alicujus momenti sit . Tom. 8.
c. 388. C. D.
Solutio mutui indebiti an promu-
tuum sit . T. 9. c. 218. B.
Solutio accipienti est acquisitionis
species . T. 9. c. 1260. B.
Solutio , & liberatio in quo diffe-
runt . T. 9. c. 1285. D.
Solutio est facti , liberatio est juris.
Ibid. D.
Solutio unius quando liberat alios .
T. 9. c. 21. D.
Solutio debiti scripti testibus non
probabitur. T. 9. c. 279. B.
Solutio debiti scripti , si non adfue-
rint quinque testes rogati , non
probatur nisi scripto , quo amissio,
amissionis casum probari oportet.
T. 9. c. 282. D. E.
Solutio indebiti est distractus . T. 9.
c. 218. D.
Solutio est obligationis tollendæ
summa ratio . T. 9. c. 1284. E.
Solutio est ipsa oblatio , & depositio
debiti in pignore. T. 9. c. 302. D.
Solutio pensionum præsumptionem
inducit. T. 9. c. 249. C.
Solutio debiti reddendi ejus obli-
gationem naturalem non potest
parere . T. 10. c. 435. D.
Solutio pecuniæ , & rei dissimilis
est. T. 10. c. 449. D.
Solutio est , cum non idem reddi-
tur , sed tantundem , Tom. 10.
c. 526. E.

Solutio ipso jure solvit pignus . T.
10. c. 706. B.
Solutio usurarum , & reddituum ,
quam utique debitor probaturus
est per antapocham , an interrup-
pat præscriptionem triginta an-
norum. T. 10. c. 959. A.
Solutio unius heredis nihil nocet
cæteris . T. 10. c. 1252. A.
Solutionis professio apocha . T. 4.
c. 836. E.
Solutionis instar est constitutum .
Vide , Constitutum .
Solutionis verbum eandem vim ,
quam liberationis , habet . T. 5.
c. 760. B.
Solutionis vicem quæ sustineant .
T. 5. c. 475. A. B.
Solutionis , & possessionis tempus ,
non stipulationis , & contractus
inspicitur. T. 5. c. 739. A.
Solutionis vice est constitutum . T.
5. c. 407. B.
Solutionis gratiâ adjectus apponi-
tur posteriore , non priore loco .
T. 6. c. 362. A.
In solutionis locum jusjurandum
succedit. T. 6. c. 76. E.
Solutionis verbum quid significet .
T. 8. c. 528. B. C.
Solutionis speciem habet confusio .
T. 9. c. 256. A.
Solutionis loco cedat jusjurandum .
T. 9. c. 1260. C.
Solutionis vice est jusjurandum .
T. 9. c. 192. C.
Solutionis verbum quo casu æquè
lateat , ac liberationis ver-
bum. T. 10. c. 716. E. & c. 717.
A.
Soluti confessio similis est. T. 4.
c. 506. A. B.
Soluti si certus dies præscriptus
sit , an mora fiat , non interpellante
creditore . T. 8. c. 350. B.
Ut solutioni pareant debitores , eis
denuntiandum est . T. 9. c. 1193.
D. E.
Ad solutionem judicati quod tem-
pus datum . T. 9. c. 1092. A. B.
Solutionem probari quinque testi-
bus . T. 9. c. 215. A.
Solutionem qui allegat , eam pro-
bare debet . T. 9. c. 264. A.
Solutionem inter , & acceptilatio-
nem differentia . T. 10. c. 563. D.
Adversus solutionem a debitore , vel
a se factam , an restituatur mi-
nor . T. 10. c. 899. B. C.
Adversus solutionem curatori fa-
ctam an restituatur minor , Ibid.
E.
Solutionem an quis differre possit
ex justa causa . T. 10. c. 1253. B.
Ex solutione liberatio contingit. T.
1. c. 862. B.
A solutione ad cautionem non sem-
per est argumentatio tuta . T. 2.
c. 1027. E.
Solutionem unâ aliquando duæ ; vel
plures tolluntur obligationum
causæ diversæ . T. 3. c. 1423. E.
Solutione ejus , quod debetur , omnis
obligatio tollitur . T. 4. c. 228. B.

Omne quod pro solutione cedit , tol-
lit civilem obligationem ipso ju-
re , non jusjurandum . T. 4. c. 730.
B.
Pro solutione depositio est. Tom. 4.
c. 901. E.
Solutione ejus , quod debetur , tolli-
tur omnis obligatio . T. 4. c. 728.
C.
A solutione ad constitutum argu-
mentum . T. 4. c. 173. A.
Solutione unius rei debitor libera-
tur . T. 5. c. 80. A.
Solutione pecuniæ mihi debitæ non
videor factus locupletior . T. 5.
c. 446. A.
Pro solutione est cessio actionis . T.
6. c. 469. D.
Pro solutione est compensatio ; &
delegatio. T. 6. c. 452. A. B.
In solutione fit divisio pro portio-
nibus hereditariis , T. 7. c. 539.
A.
Solutione pecuniæ legatæ heredem
liberari , non tantum si legatario
solverit , vel alii voluntate legata-
rii , sed & si alii solverit volunta-
te , & jussu testatoris . Tom. 7.
c. 1331. D.
Pro solutione est fructuum percep-
tio , si adæquat summam fortis.
T. 9. c. 1193. C.
Ex solutione sequitur liberatio . T.
9. c. 1285. C.
Solutione jure civili liberamur . T.
9. c. 50. A.
Solutione ab alio facta pro nobis
ipsis nos liberari posse . Tom. 9.
c. 37. A.
Solutione tollitur naturalis obliga-
tio . T. 9. c. 61. A.
Pro solutione an cedat confusio , quæ
fit in personam . Ibid. B.
Solutione tollitur obligatio . T. 10.
c. 524. A. B.
Solutione , vel apochâ cujuscumque
generis tollitur obligatio . T. 10.
c. 563. B.
Solutions anniversariæ . T. 2. c. 847-
E.
Solutions quomodo olim fiebant
apud argentarios . T. 10. c. 873.
C.
De solutionibus , & liberationibus .
T. 9. c. 1284. D.
Solutio matrimonio non statim red-
denda est dos , quæ pondere , nu-
mero , mensurâ continetur . T. 4.
c. 277. B.
Solutum non debitum an repeti pos-
sit ex iis causis , ex quibus incipien-
do lis crescit . T. 1. c. 223. C.
Solutum a mandatore , aut fidejuf-
fore , debitor principalis refundere
debet . T. 4. c. 100. A. B.
Solutum indebitum per ignoran-
tiam juris an possit repeti con-
ditione indebiti . T. 4. c. 505. C.
Solutum errore repetitur . Tom. 4.
c. 1452. B.
Solutum per errorem procuratori
nomine domini , quasi debitum
domino , quid . T. 4. c. 927. B. C.
Solutum per errorem a debitore an
id

- id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
- In solutum datio pro venditione est. T. 5. c. 427. C.
- Solutum ex causa indebiti quando non repetitur. T. 6. c. 26. B. C.
- Solutum pietatis causa, etiamsi non debeatur, repeti non potest. T. 6. c. 55. B.
- Solutum ex causa; quæ ex inficiatione crescit in duplum, non condicitur. T. 9. c. 222. C.
- Solutum ex causa transactionis condici non potest, Ibid. C.
- Solutum ex transactionis causa condici non potest, quamvis debiti causa nulla præcesserit. Tom. 9. c. 328. C.
- Solutum ex causa iudicati condici non posse, licet iure debitum non fuerit. T. 9. c. 220. C.
- In solutum datio venditionem imitatur. T. 9. c. 1059. C.
- Solutum petitori hereditatis reputabit possessor hereditatis. T. 9. c. 167. C.
- Solutum conditione certi repetitur, cautum, sive promissum conditione incerti. T. 10. c. 806. C.
- Solutum indebitè differt ab eo, quod est solutum ex causa transactionis. T. 10. c. 470. C. D.
- Somno, vel morbo comitiali detentus, & infans an possessionem apprehendere possit. T. 5. c. 695. A.
- Σοματοφλακίαι*. T. 1. c. 1032. A.
- Sonticus morbus litigatoris diem iudicii differt, etiam invito iudice. T. 3. c. 342. C.
- Sonticus quis dicatur. T. 8. c. 570. B.
- Sonticus nocivus dicitur. Tom. 8. c. 569. D.
- Sonticus morbus quisnam sit. T. 10. c. 1251. C.
- Sontium purgandorum varia antiquorum genera. T. 2. c. 1193. C. & seq.
- S. Sophia, templum Constantinopolitanum, a quo constructum. T. 2. c. 1034. B.
- Sophismatis, seu cavillationis natura quæ est. T. 6. c. 370. A.
- Sophistæ a Rhetoribus discrepant. T. 1. c. 1025. A.
- Sophistæ a tutelis excusantur. T. 1. c. 1024. B.
- Sophistarum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. B.
- Sora civitas ubi sita. T. 6. c. 1055. D.
- Sordida munera non tribuuntur decurionibus. T. 4. c. 855. C.
- Sordium ejectione longo tempore an, & quæ servitus constituatur. T. 7. c. 424. E.
- Sorites argumentandi modus pseudomenos. T. 1. c. 1355. B.
- Sorites perficitur interrogationibus, & responsionibus. T. 6. c. 370. C.
- Soritis definitio. T. 8. c. 509. D. & c. 610. C.
- Soror exheredata an conferat fratri emancipato instituto dotem, si querelam inofficiosi obtinuerit. T. 8. c. 105. E. & c. 106. A.
- Sororem ducere est lege impossibile, & turpe. T. 1. c. 1186. B.
- Sorores germanæ sunt consanguineæ. T. 8. c. 184. A. B.
- Sors quid sit, & consors quid. T. 3. c. 120. E. & c. 121. A. B.
- Sors finis litis est, & controversias potentiorum perimit. T. 9. c. 852. C.
- Sors quid sit propriè. T. 10. c. 118. E. & c. 1261. D.
- Sors adhibetur ordinandi tantum iudicii causa, ut sciatur, quis sit actor, quis sit reus. T. 10. c. 400. D.
- Sors adhibetur ordinandæ tantum litis causa, ut sciatur, quo ordine agenda sit. T. 10. c. 414. C.
- Sortiri inter coheredes licet. T. 9. c. 852. A.
- Sortis, & usurarum ratio diversa. T. 3. c. 131. D.
- Sortis incrementum est usura. T. 4. c. 1182. C.
- Sortis petitione cessante; cessat quoque usurarum petitio. T. 4. c. 982. A.
- Sortis petitio non solet modum, aut finem accipere ex pretio pignoris. T. 5. c. 440. E.
- Sortis creditæ periculum ad quem pertineat. T. 7. c. 860. D.
- Sortis repetitioni potius favetur, quam usuræ petitioni. Tom. 8. c. 682. C.
- Sortis obligatio quando crescit. Vide, Obligatio sortis.
- Sortis solutio cui data est, usuras non præstat. T. 10. c. 418. B.
- Sorte soluta, tam pœnæ, quam usurarum ratio perimitur. Tom. 1. c. 1286. E.
- Sorte alibi soluta, non superesse pœnæ petitionem. T. 1. c. 1285. C.
- Sortem non amittunt creditores ob usuras illicitas. T. 9. c. 211. A.
- Per sortem iudices delegabantur. T. 10. c. 578. A.
- A fortibus usuræ separandæ. T. 4. c. 1228. C.
- Sos nomen Gallicum unde deductum fuerit. T. 9. c. 1373. B.
- Soufflet* alapa. T. 9. c. 943. A.
- Spado, & castratus differunt. T. 1. c. 1058. C.
- Spado an matrimonium contrahere possit. T. 6. c. 1128. B.
- Spado non est in merce. Tom. 9. c. 370. E.
- Spadonis generale nomen. Tom. 1. c. 1038. B. & c. 1058. A.
- Spadones, & castrati an adoptare possint. T. 1. c. 30. E.
- Spadones a Spada dici, vico Persico, in quo primùm homines castrati cœperunt. T. 3. c. 500. C.
- Spadones a tutelis non excusantur. T. 1. c. 1038. B.
- Spadones an possint adoptari. T. 8. c. 910. A.
- Spadones qui, & quando facere testamentum possint. T. 8. c. 584. C.
- Spadones apud Bituriges vulgo nuncupantur *Moustons de Berry*. Ibid. C.
- De spadonibus quædam. Tom. 3. c. 500. B. C.
- Spadonibus nunquam adempta fuit testamenti factio. T. 9. c. 705. C.
- De spadonibus lex. T. 9. c. 370. C. D.
- Spadonibus favent jura magis, quam castratis. T. 10. c. 599. B.
- Spadonum quatuor genera. T. 1. c. 1057. E.
- Spadonum nomen est generale. T. 8. c. 584. C. continet Thlibias, & Thlatias. Ibid. C.
- Spatia quæ observanda in finibus. T. 7. c. 483. E.
- Spatiari in alieno agro ut liceat, an servitus constitui possit. Tom. 7. c. 389. C.
- Spatium quod intermitteri debet inferenda arbore. T. 9. c. 1140. E.
- Speciale iudicium societatis quodnam sit. T. 5. c. 483. A.
- Speciale mandatum quibus casibus procuratori necessarium sit. T. 5. c. 487. E. & c. 488. A.
- Specialem suffragii prærogativam habentes, aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
- Speciales actiones quæ sint, & cui dentur, explicantur. T. 5. c. 399. E. & c. 400. A.
- Speciales conditiones. T. 5. c. 390. B.
- Speciales Procuratores Cæsaris. T. 9. c. 332. A.
- Speciales iudices qui, & quibus causis, & litibus dabantur. Tom. 9. c. 149. E.
- Specialia generalibus semper infunt. T. 8. c. 724. A. & c. 835. E. & c. 876. D.
- Ex speciali legato qui rem petit, potior est in iure, quam qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.
- Specialis substitutio generali derogat, & quando. T. 4. c. 1057. E.
- Specialis constitutio, vel lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
- Specialis certi conditio pro actione, quæ ex mutuo nascitur, quæ & actio mutui dicitur, accipitur. T. 5. c. 399. D.
- Specialis actio in rem. Vide, Actio in rem specialis.
- Species communi genere continentur. T. 1. c. 1199. A.
- Species non dividuntur numero, nisi nominatim adjiciatur numerus. Ibid. B.
- Species singulæ propriam speciem habent. Ibid. B.
- Species, & pars in quo differunt. T. 4. c. 448. E. & c. 449. A.
- Species generi derogat. T. 4. c. 803. A.
- Species a quo abest, non continet abesse genus. T. 4. c. 781. C.
- Spe;

Species facti in L. 1. ff. de jure au-
reorum annulorum qualis. T. 4.
 c. 842. D. E.
Species L. Centurio. 27. de milit. te-
slam. quæ est. T. 4. c. 1072. C.
Species L. 22. ff. de legat. præstan-
quæ est. T. 4. c. 1035. E.
Per speciem derogatur generi. T.
 4. c. 802. E.
Species agnationis est fuitas. T. 4.
 c. 355. E.
Species damni est non consequi,
quod sperabamus. T. 5. c. 374. E.
Species certæ esse possunt. Tom. 5.
 c. 401. D.
Species intelligitur id esse non so-
lùm, quod nomine suo, aut eâ
demonstratione, quæ nominis vi-
ce fungitur, vel indubitabili si-
gno designatur, sed etiam quod
notis (ut in libris juris sæpissime
factum videmus) demonstratio-
nes præferentibus patefit. T. 5.
 c. 400. D.
Species lucri est spe frui speratâ.
 T. 5. c. 374. E.
Species ubi articuli nominentur.
 T. 5. c. 1007. C.
Species nomine proprio demonstrat-
ur, an demonstrationis notâ aliquâ,
nihil refert. T. 5. c. 401. E.
Species, formave indita materiæ est
vis, qua materia continetur. T.
 5. c. 379. A.
Species omnes figillatim legibus, aut
Senatusconsultis comprehendi non
possunt. T. 6. c. 90. E.
Species proposita, in qua Julianus
non utitur propriis vocabulis.
 Vide, Verba.
Species ad probandum genus valet.
 T. 7. c. 1158. C.
Species commercii quæ. Tom. 7.
 c. 35. A.
Species, & genera incertæ res sunt.
 T. 7. c. 645. C.
Species nominatim relicte an de-
beantur, si non reperiantur. T. 7.
 c. 989. C.
Species eadem an ex duabus causis
lucratis peti, vel præstari pos-
sit. T. 8. c. 345. D. E.
Species agnationis quæ. T. 8. c. 663.
 C. D.
Species insunt generibus; genera
speciebus. T. 8. c. 188. D.
Species an semper derogat generi in
legatis. T. 10. c. 1115. B.
Species appellatione quæ continean-
tur. T. 5. c. 390. D. E. Diale-
ctici eas vocant individua. Ibid.
 E.
Species nomine significantur ea, quæ
corpore constant, veniuntque. T.
 7. c. 645. B.
Per speciem in toto jure derogatur
generi. T. 4. c. 811. C.
Per speciem an generi derogetur,
supellectili legatâ, vel instructio
prædio generaliter, si species
quædam supellectilis, vel instru-
cti enumerentur. T. 4. c. 1122.
 E. & c. 1123. A.
Specie communi continetur quanti-

tas. T. 7. c. 629. B.
A pleniori specie cæteræ omnes in-
 telliguntur. T. 7. c. 352. E.
Specierum publica comparatio. T.
 3. c. 21. B.
Specierum mutatio. Vide, Muta-
 tio.
Specierum certarum stipulatio quæ.
 T. 6. c. 151. E.
De specierum confusione. Tom. 7.
 c. 237. B. & seq.
Speciosæ personæ. T. 8. c. 561. E.
 & c. 962. A.
Spectabiles qui propriè dicantur. T.
 2. c. 885. B.
Spectabiles civiles causas per se a-
gere possunt. T. 2. c. 1113. A.
Spectabiles quinam sint. Tom. 10.
 c. 789. E.
Spectabiles inter, & clarissimos an
sit differentia. T. 10. c. 857. A.
 B.
Spectabilibus olim committebantur
diceceses. T. 10. c. 865. B.
Spectabilium dignitas media est in-
ter illustres, & clarissimos. T.
 10. c. 849. B.
Spectacula gladiatorum sublata. T.
 3. c. 368. B.
Spectacula cruenta penitus tollen-
da. T. 2. c. 832. D.
Spectacula clericis prohibita. T. 6.
 c. 971. C.
De spectaculis, & scænicis, & leno-
nibus. T. 2. c. 824. D.
Spectaculorum impensæ. Tom. 2.
 c. 827. B.
Spectatur semper potiùs, quid sit
in re, quàm quid sit in animo
contrahentium. T. 4. c. 827. D.
Specularia. T. 3. c. 359. C.
Specularii. T. 2. c. 768. D. E.
Speculariorum immunitates. T. 2.
 c. 767. B. C.
Speculatores dicuntur, non spicu-
latores, & qui sint. T. 3. c. 160.
 C.
Specus quid sit propriè. Tom. 3.
 c. 467. C. & seq. & T. 5. c. 673.
 A.
Specus quid a cuniculo distet. Ibid.
 E.
Specus; & cuniculus quomodo
differunt. T. 5. c. 673. A.
Spes pro re est. T. 4. c. 895. D.
Spes, & frustratio ejus sub damno
comprehenditur. Tom. 5. c. 374.
 E.
Spes postliminii. T. 5. c. 614. E.
Spes est ab ægroto, dum anima est.
 T. 5. c. 571. B.
Spes quid sit. T. 9. c. 29. E. &
 c. 32. D.
Spes præmiorum sacri certaminis
pignori obligari non possunt. T.
 9. c. 1207. A.
Spes futuræ rei an rectè vendatur,
donetur, & pigueretur. T. 10.
 c. 703. B.
Spei emptio, & venditio est. T. 9.
 c. 1207. A.
Spem postliminii virtus bellica fa-
ciebat olim in casibus omnibus.
 T. 5. c. 444. D.

Spem emere. Tom. 9. c. 1075.
 E.
Jaçtum retis emere est incertum
emere. Ibid. c. 1075. E.
Spem remittere possum, repudiare
non possum. T. 9. c. 31. B.
Spernulus, contumax, contemptor.
 T. 5. c. 1046. B.
Spicilegium quid. T. 7. c. 710. C.
 D.
De Spiritus Sancti processione o-
mnis controversia, quæ est inter
Latinos, & Græcos, procedit ex
his articulis ex, & per. T. 10.
 c. 992. C.
Spoliatores rerum Ecclesiasticarum
cenfuris Ecclesiasticis subjiciun-
tur. T. 6. c. 791. B.
Spoliatus ante omnia restituendus?
 T. 6. c. 812. E.
Spondendi verbo an minus compre-
hendatur, quàm verbo promit-
tendi. T. 10. c. 114. D.
Spondeo verbum obligationis. T.
 9. c. 492. B.
Spondere, & promittere quid disse-
runt. T. 9. c. 429. D.
Spongiarum usus. T. 3. c. 369. E.
Sponsa pro uxore aliquando acci-
pitur. T. 6. c. 1113. C.
Sponsa pro uxore accipitur Hebræo-
rum more. T. 6. c. 1058. G.
Sponsa qua in te distet ab uxore. T.
 7. c. 98. B.
Sponsa nunquam dat arras, semper
sponsus. T. 10. c. 670. B.
Si sponsæ culpa sponsalia dissolvant-
tur, ipsa olim arrarum accepta-
rum nomine tenebatur in qua-
druplum, hodie in duplum. Ibid.
 B.
Sponsalia post 7. annum contrahi
possunt. T. 3. c. 148. D.
Sponsalia inter absentes fiunt nudo
consensu, non per stipulationem.
 T. 1. c. 1153. A.
Sponsalia quamdudum contrahi
possunt. T. 3. c. 479. D. E.
Sponsalia olim non per alium fie-
bant, quia per stipulationem fie-
bant. Ibid. D. E.
Sponsalia pactum nudum non faci-
cit. Ibid. E.
Sponsalia inter puberes, & inter
impuberes contrahi possunt. T. 1.
 c. 397. A.
Sponsalia quæ, & quomodo con-
trahantur. Tom. 1. c. 782. C. D.
 & T. 2. c. 311. B. C.
Sponsalia pro arris sponsalitiis. T.
 2. c. 314. A.
Sponsalia non facit sola dotis pro-
missio. T. 4. c. 265. B.
Sponsalia de præsentis matrimo-
nium imitantur. T. 6. c. 1063. C.
Sponsalia, auctoritate parentum
contracta jurisjurandi religione
interposito, urgente Episcopo sunt
adimplenda. Ibid. A.
Sponsalia imperfectum matrimo-
nium vocantur. T. 6. c. 1052. A.
earum perfectio matrimonium.
 Ibid. A.
Sponsalia contrario consensu dissol-

- vuntur . T. 6. c. 1054. E.
 Sponsalia cum infante contracta pro infectis habentur . Tom. 6. c. 1079. C.
 Sponsalia contrahi non possunt cum impubere , quæ infantiam non excedit . T. 6. c. 1056. D.
 Sponsalia transeunt in matrimonium sequutâ commixtione . T. 6. c. 1067. B. C. & c. 1073. A.
 Sponsalia de præsentis pro sponsalibus de futuro accipiuntur , cum ætas minor nuptiis impedimento est . T. 6. c. 1085. E.
 Sponsalia collata in futurum tempus dissolvuntur per sponsalia collata in præsens tempus . T. 6. c. 1067. A.
 Sponsalia , sicut nuptiæ , consensu contrahentium fiunt , & ideo sicut nuptiis , ita sponsalibus filiam familias consentire oportet . T. 6. c. 101. C. & seq.
 Sponsalia a patre , nuptiasve factas non valere , dissentiente filiafamilias . Ibid. C.
 Sponsalia facta , filio non consentiente , nihil valent . T. 6. c. 613. C.
 Sponsalia an mutant forum . T. 7. c. 70. C.
 Sponsalia inter absentes an fieri possint . T. 7. c. 896. D.
 Sponsalia per alium constitui posse . Ibid. D.
 Sponsalia quæ sint , & quomodo fiant . Ibid. C.
 Sponsalia si inhibeantur , an donata quasi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D.
 Sponsalia fiunt hodie sine stipulatione nudo consensu . Tom. 7. c. 895. D.
 Sponsalia olim non fieri poterant inter absentes . T. 7. c. 896. D. constituuntur per interpositas personas . Ibid. D.
 Sponsalia bina constituisse videtur , qui passus est filium ea sibi constituere . T. 7. c. 897. C.
 Sponsalia bina nomine filii constituta habens , infamiâ notatur . Ibid. C.
 Sponsalia bina eodem tempore constituta qui habent , notantur infamiâ . Ibid. C.
 Sponsalia per alium constitui . Ibid. A. ergo & inter absentes . Ibid. A.
 Sponsalia fiunt per stipulationem sine fideiussione . T. 7. c. 896. C. etiam cum fideiussore . Ibid. C.
 Sponsalia in quibusnam durent , in quibus verò non . T. 8. c. 906. B. C.
 Sponsalia dissolvi possunt auctoritate patris . T. 9. c. 444. A.
 Post sponsalia tempus definitum , intra quod nuptiæ debent contrahi . T. 9. c. 433. E. & c. 434. A.
 Sponsalia turpia . T. 9. c. 444. D.
 Sponsalia esse munera sponsalitia . T. 9. c. 437. C.
 Sponsalia contractus est , qui præcedit tantum nuptias . Tom. 9. c. 429. A. B.
 Sponsalia quomodo olim fiebant . Ibid. E.
 Sponsalia , & nuptiæ in quo differunt . T. 9. c. 432. D.
 Sponsalia . Vide , Munera sponsalitia .
 Sponsalia quomodo contrahuntur . T. 9. c. 429. B.
 Sponsalia sunt spes nuptiarum . T. 9. c. 432. D.
 Sponsalia fuere permessa . Tom. 9. c. 450. E.
 Sponsalia munera . T. 9. c. 435. D. E.
 Sponsalia confirmari datâ arrâ , & osculo . Ibid. D.
 Sponsalia hodie fiunt sine stipulatione . T. 10. c. 471. A. B.
 Sponsalia olim per stipulationem contrahebantur , & nunc possunt contrahi . T. 10. c. 533. D.
 Sponsalium arræ quarum rerum sunt . T. 3. c. 308. B. C.
 Sponsalium nomen commune . T. 2. c. 315. E.
 Sponsalium de præsentis quæ sunt verba solennia . T. 6. c. 1076. C.
 Ad sponsalium fidem faciendam sufficiunt tres testes . Tom. 6. c. 1066. C.
 Sponsalium immaturitatem coeruit Augustus . T. 9. c. 452. A.
 In sponsalibus ex utraque parte deponi annuli solebant . Tom. 5. c. 559. E.
 Sponsalibus de futuro conjugio potest adscribi conditio . Tom. 6. c. 1094. D.
 Sponsalibus contractis rectè hodie subjicitur pœna pecuniaria . T. 6. c. 590. D.
 Sponsalibus improbatis , an donata , legata , & dos quasi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D. E.
 In sponsalibus donatio facta valet . Ibid. D.
 In sponsalibus nulla est definita ætas . T. 9. c. 433. A.
 In sponsalibus arræ quæ dantur . T. 9. c. 285. A.
 De sponsalibus . T. 9. c. 428. B. & seq.
 Sponsalibus an possit subjici stipulatio pœnalis . T. 10. c. 711. D. E.
 Sponsalia munera . T. 2. c. 314. A.
 Sponsalitia . Vide , Munera sponsalitia .
 De sponsalitiis arris . T. 9. c. 428. B. & seq. & c. 438. A. & seq.
 Sponsi nullus luctus est . T. 5. c. 92. B.
 Sponsi solenni pompa in Ecclesiam ducuntur benedictionis accipiendæ causâ . T. 6. c. 1074. D.
 Sponsi movendi , non cogendi . T. 6. c. 1055. C.
 Sponsi nomen unde veniat . T. 10. c. 471. A.
 Sponsio quid sit , & quomodo appelletur alio vocabulo . Tom. 5. c. 50. B.
 Sponsio non revocatur nudâ voluntate alterutrius . Tom. 6. c. 1095. B.
 Sponsionis verbum . T. 8. c. 485. D.
 Sponsor ab Accursio malè definitus . T. 2. c. 1037. C.
 Sponsor quis . T. 8. c. 485. E.
 Sponsoris , & sponsi promiscua nomina . T. 1. c. 782. D.
 De sponsore , & fideiussore . T. 1. c. 380. A.
 Sponsores Accursius pro *responsores* dixit , quos Græci *ἀντισπονδῆς* appellant , qui plerumque in levio rem causam accipiuntur . T. 5. c. 407. E.
 Inter sponsos donatio an valeat . T. 5. c. 559. D.
 Sponsos Germanos olim obtulisse dotem uxoris , non uxores maritis . T. 9. c. 436. B.
 Sponsus in sponsalibus dat arram , non sponsa . T. 3. c. 104. E.
 Sponsus an de adulterio sponsæ iure mariti agere possit . Tom. 3. c. 148. B. & seq.
 Sponsus matri virginis sponsæ , ea ignorante , res , quas ei donabat pro munere sponsalitia , tradidit matri puellæ , quæritur quam actione filia cum matre agit , ut munera sponsalitia sibi reddat . T. 4. c. 922. B. C.
 Sponsus sponsæ anulum muneri mittebat , sed alienus , non suus . T. 5. c. 560. A.
 Sponsus , & sponsa cur ita dicantur . T. 7. c. 895. C. D.
 Sportula summa quænam fuerit appellata . T. 2. c. 144. E. & c. 145. A.
 Sportulæ quando erogari solent . T. 4. c. 861. A.
 Sportulæ nuptiales . Vide , Nuptialia munera . T. 5. c. 581. D.
 Sportulæ an possint legari ex relictu ædificiorum in alimenta . T. 7. c. 1086. E.
 Sportulæ quæ vocentur . Ibid. E.
 Sportulæ dicuntur consuetudines . T. 10. c. 895. B.
 Sportularum nominis origo . T. 2. c. 144. E.
 Sportularum modus . T. 2. c. 929. C. & c. 941. E.
 Sportularum nomen quale sit . T. 8. c. 1115. B. earundem definitiones . Ibid. C.
 Sportularum nominis origo , & earum varîæ significationes . T. 10. c. 917. C.
 De sportulis judiciariis cum agitur , iudex dicit in re sua . Tom. 9. c. 1083. B.
 Titulus de sportulis , & sumptibus in diversis judiciis factis , ut distet a titulo de fructibus , & artium expensis . T. 10. c. 918. A. B.
 Sum de sportulis judiciariis agitur , idem est hodie & iudex & adversarius . T. 10. c. 919. E.
 Spurii qui sint , & unde dicantur . T. 3. c. 118. C.
 Spurii nullum patrem habere intelliguntur .

liguntur . T. 2. c. 1066. A. B.
 Spurii bonorum parentis incapaces sunt, ac ne alimentis quidem digni. T. 3. c. 118. C. D.
 Spurii, & incesti si re, & vitâ honesti sunt, an Senatores tunc fieri prohibeantur. T. 4. c. 860. A.
 Spurii filii qui sint, aut intelligantur. T. 5. c. 87. C.
 Spurii ad sacros ordines promoveri non possunt. T. 6. c. 1139. C.
 Spurii vulgo concepti dicuntur, & volgivagâ venere concepti. Tom. 7. c. 119. D. non possunt matrem in jus vocare sine venia Prætoris. Ibid. D. de patre non loquitur, & cur. Ibid. D. E.
 Spurii qui sint. T. 7. c. 1491. D.
 Spurii an possint capere ex testamento, vel ab intestato. Ibid. E. an eis alimenta debeantur. Ibid. E.
 Spurii præteriti a matre, an etiam de inofficioso agere possint. T. 7. c. 211. B.
 Spurii qui dicuntur. T. 8. c. 191. A.
 Spurii an habeant bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 191. C.
 Spurii non possunt matrem in jus vocare sine venia Prætoris. Ibid. D. patrem possunt. Ibid. D.
 Spurii non succedunt patri, & cur. Ibid. C.
 Spurii an matri succedant. Ibid. B.
 Spurii liberi a naturalibus multum distant. T. 9. c. 553. A.
 Spurii filii qui dicuntur. Tom. 9. c. 911. A. B. volgivagâ venere concepti dicuntur. Ibid. A.
 Spurii qui dicuntur, nihil capiunt ex bonis patris. Tom. 9. c. 553. B.
 Spurii an habeant jus cognationis. T. 10. c. 780. A.
 Spurii matri illustri non succedunt. Ibid. A.
 Spuriis qui annumerentur. Tom. 5. c. 87. D.
 Spuriis datur querela de testamento matris. T. 8. c. 191. C.
 Spuriis non succedit pater, & cur. Ibid. C.
 De spuriiis, & vulgo quæsitis. T. 10. c. 779. E.
 Spuriorum definitio. T. 3. c. 118. C.
 Spuriorum, & nothorum differentia. T. 2. c. 1051. B.
 Spuriorum, & naturalium filiorum differentia. T. 2. c. 1065. E.
 Spuriorum specialia jura. Tom. 10. c. 780. A.
 Spurius alere pater non cogitur, mater autem cogitur. T. 8. c. 191. C.
 Spurius ut exheredatus habet querelam. T. 2. c. 1065. A.
 Spurius decurio potest esse. Tom. 2. c. 1089. C.
 Stabularii ex recepto custodiæ plus tenentur, quàm depositarii. T. 1. c. 744. B. C.

Stabuli exercitor an de damno, aut furto, quod in stabulo factum sit, teneatur. T. 8. c. 333. B. C.
 Stagni definitio. T. 3. c. 298. B.
 Stagnum qui emerit, an pisces etiam emisse videatur. T. 8. c. 262. D. E.
 Stallum, seu stalla quid sit. Tom. 6. c. 994. E.
 Stamen, & subtemen an appellatione lanæ contineantur. Tom. 3. c. 299. E.
 Statanus Deus pueritiæ præses. T. 3. c. 319. E.
 Statio. T. 8. c. 534. A.
 Statio, & portus. Ibid. A.
 Statio fiscalis quid. T. 9. c. 332. A.
 Stationarii qui sint. T. 2. c. 999. A.
 Stationarii milites, & eorum officium. Tom. 9. c. 399. D. E. & c. 1377. C.
 Stationarii sunt apparitores, seu milites, quorum interventu publicani exigunt vectigalia. T. 10. c. 663. A.
 Stationes quæ sint. T. 3. c. 7. B.
 Stationes fisci. T. 3. c. 55. A.
 Stationes diversæ, in quibus officia fiscalia consistunt. T. 9. c. 331. E. & c. 332. A.
 Statinæ Deæ sacrum. T. 3. c. 319. E.
 Stativa quomodo interpretatur Eustathius. T. 2. c. 994. E.
 Stativa habere quid sit. Tom. 10. c. 742. B.
 Statua sepulcro adfixa utrùm sit pars sepulcri. Tom. 3. c. 614. E.
 Statua apposita, non affixa, nec adplumbata sepulcro, an censeatur esse sepulcri. T. 10. c. 335. B.
 Statuæ affixæ an sint pars domus. T. 4. c. 1133. C.
 Statuæ domui affixæ an domus instrumentum contineantur. Ibid. C.
 Statuæ affixæ non sunt ædium. T. 8. c. 653. D.
 Statuæ infantes dicuntur ab Horatio, & cur. T. 9. c. 773. B.
 Statuæ Principum perinde ac Ecclesiæ confugis suam securitatem præbent. T. 10. c. 842. A.
 Statuas evertere quid sit. Tom. 3. c. 614. D. E.
 Statuas, & imagines erigendi licentia numeratur inter beneficia Principum, quæ dantur rescriptis. Tom. 10. c. 841. E. cujus sumptibus debeant erigi. Ibid. E.
 Statuere, & pronuntiare verba, quibus Jurisconsulti promiscuè utuntur. T. 9. c. 66. A. tamen aliud statuere, aliud pronuntiare. Ibid. A.
 Statuliber, & statulibertas. T. 1. c. 839. C. & T. 3. c. 229. D. E.
 Statuliber, non ut servus, sed ut liber punitur. T. 3. c. 21. E.
 Statuliber est servus manumissus sub conditione in testamento. T.

4. c. 755. E.
 Statuliber non est libertus manumissoris. T. 4. c. 52. E.
 Statuliber in quo differat a legatario. T. 4. c. 608. A.
 Statuliber post mortem testatoris si moriatur, pendente conditione libertatis, utrùm pereat heredi, an non. T. 4. c. 756. A.
 Quod statuliber de peculio dat heredi, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
 Statuliber quis dicatur. Tom. 5. c. 902. B. & T. 6. c. 214. B. & T. 7. c. 1060. B. & T. 9. c. 946. B.
 Statuliber quis sit. T. 7. c. 1432. E. an sit in bonis heredis, & servus heredis. Ibid. E.
 Statuliber servus est, qui sperat libertatem. T. 9. c. 43. C.
 Statuliber an noxæ datur. Ibid. B. C.
 Statuliberi a dominis vendi possunt sine durioribus conditionibus. T. 4. c. 52. D. servi verò cum durioribus quibuscumque conditionibus. Ibid. D.
 Statuliberi sunt, quibus libertas relinquitur verbis directis, non precariis. T. 4. c. 51. E.
 Statuliberi quando non computantur in servis, & adepti libertatem videntur. T. 4. c. 52. C.
 Statuliberi non sunt a servis separandi. T. 9. c. 254. C.
 Statuliberi comparantur liberis, ut mitius puniantur. Ibid. C.
 Statuliberi quomodo & in publicis, & in privatis judiciis sunt puniendi. T. 10. c. 26. C. D.
 Statuliberi in contractibus comparantur servis, in delictis liberis. T. 10. c. 633. E.
 Cum statulibero nulla actio. T. 9. c. 254. C. nec cum servo. Ibid. C.
 Statuliberorum jura. Vide, Jura statuliberorum.
 Statuliberorum nomen cui tribuitur. T. 9. c. 945. B.
 Statuliberum an heres legare possit. T. 7. c. 1060. B.
 Statulibertas aliud est, aliud datio statulibertatis. T. 3. c. 229. D. E.
 Statulibertas tunc perimit legatum, cum vires accipit. T. 6. c. 214. D.
 Statulibertas. T. 7. c. 1060. B.
 Statulibertas quæ est. T. 9. c. 946. B.
 Statulibertatis datio. T. 6. c. 214. C.
 De statu defunctorum post quinquennium an tractetur in deteriorem conditionem. Tom. 1. c. 841. E.
 De statu capitis certi hominis. T. 6. c. 300. A.
 De statu cum quæstio est, non potest agi interdictio de libero homine exhibendo, & cur. T. 7. c. 228. B. C.
 De statu quæstio quæ impedit. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
 De statu divisio triplex. T. 9. c. 268. E.

- De statu defunctorum nequid post quinquennium quærat. T. 9. c. 990. D. E.
- De statu Præsidi cognitio non est, nisi datum sit ei specialiter jus prætorium, vel proconsulare. T. 9. c. 673. D.
- De statu lis potest iterari. Tom. 9. c. 1049. B.
- Si de statu hominis controversatur, non oportet præjudicium fieri quæstioni hereditatis. Tom. 9. c. 1169. B. C.
- De statu defuncti post quinquennium a die mortis quæri non potest. T. 9. c. 990. E.
- De statu suo litigare non per se, sed per adfertorem. Tom. 9. c. 983. E.
- De statu an possit cognoscere Præses Provinciæ. T. 10. c. 921. B. C.
- Si de statu sit quæstio inter fiscum, & privatos, cujus iudicis sit cognitio. Ibid. C.
- De statu actiones præjudiciales sunt. T. 10. c. 928. D. causa ubi agatur. Ibid. D.
- Status qui suum ignorare, aut de eo dubitare dicuntur. T. 1. c. 1046. B.
- Status hominis adoptio mutat. T. 4. c. 809. D. & hæc genus non mutat, gentem mutat. Ibid. E. quod est discrimen inter genus, & gentem. Ibid. E.
- Status pro stratum in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 1388. D.
- Status causæ quæ sint. T. 2. c. 161. B.
- Status causæ maximos exigit iudices. Ibid. C.
- Status capitis, status servitutis. T. 1. c. 726. B.
- Status mutatio est capitis mutatio. T. 1. c. 957. A. B.
- Status varietas, seu mutatio causam periculi non mutat. Tom. 4. c. 934. A.
- Status capitis, qui & status dignitatis, an diversi, & cur. Tom. 4. c. 847. D.
- Status controversia sicuti moveatur, liberale iudicium statim explicandum, nec tempus pubertatis expectandum est. Tom. 5. c. 622. A.
- Status quæstio differtur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.
- Status quæstio, & controversia capitis, & familiæ, & de bonis maternis, & fraternis, sicuti moveatur, quo juris auxilio utatur. Ibid. B.
- Status quæstio. T. 6. c. 164. C. & seq.
- Status quæstio cur dicatur præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
- Status causa præjudicialis est. T. 7. c. 201. B.
- Status quæstio quid sit. Tom. 8. c. 121. E.
- Status controversia impuberi testamento præterito non fit, nisi post acceptam bonorum possessionem. T. 9. c. 669. E. & c. 700. A. & seq.
- Status quæstio omnis perimitur præscriptione 40. annorum. T. 9. c. 1036. D.
- Status quæstio triplex. Tom. 9. c. 268. E. triplex præjudicium. Ibid. E.
- Status quæstio. T. 9. c. 120. A. de causa status cognoscere non potest Procurator Cæsaris. Ibid. B. sed si iudicat in causa bonorum apud eum mota, de ea cognoscere potest. Ibid. B.
- Status causa. T. 9. c. 194. C. Vide, Causa status.
- Status omnis quæstio est præjudicialis. T. 10. c. 690. B. triplex est. Ibid. B.
- Causa status personæ litigantis prius dirimitur, quam causa hereditatis. T. 10. c. 921. B.
- Status hominis quid sit. Tom. 10. c. 928. D.
- Status capitis quid sit. Ibid. D.
- Statuti quinam olim erant, & dicebantur. Tom. 10. c. 880. A. B.
- Statutorum privilegia. Ibid. B.
- Statutos inter, & supernumerarios differentia. Ibid. A.
- Stellio quid sit, & unde dictus. T. 1. c. 870. B. & Tom. 3. c. 281. E.
- Stellionator est *επιδημιος*. T. 2. c. 615. C.
- In stellionatu non perjurio, sed stellionati poena statuitur. T. 10. c. 570. C. D.
- Stellionati quæ poena statuitur. T. 3. c. 39. A.
- Stellionatus quid sit, & ejus criminis actio. T. 1. c. 870. B. C. & Tom. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
- Stellionatus crimen subsidiarium est. T. 1. c. 509. C.
- Stellionatus cum alio crimine legitimo non concurrat. T. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
- Stellionatus exceptio adversus decoctores minus honesta. Tom. 3. c. 327. E.
- Stellionatus crimen quando cessat. T. 2. c. 615. C.
- Stellionatus crimen an sit famosum. T. 2. c. 615. A. & T. 3. c. 282. A. B.
- Stellionatus est proprium vitium Ægyptiorum, stellioque frequens est in Ægypto animal, unde *αγυρριδων* est imponere, & stellionem agere. T. 4. c. 181. D.
- Stellionatus criminis distinctio Joannis Glossatoris rectissima, & quæ. T. 4. c. 845. A.
- Stellionatus crimen proprio nomine caret. T. 4. c. 178. C.
- De stellionatus crimine interpretatio Joannis veteris Glossatoris qualis, quæ & meliorum interpretum. T. 4. c. 844. E.
- Stellionatus actio num ex legibus veniat; & an sit iudicium ordinarium. T. 4. c. 844. A.
- Stellionatus criminis descriptio qualis. Ibid. D. E. hoc crimen interdum famosum. Ibid. D.
- Stellionatus crimen est extraordinarium. Ibid. C.
- Stellionatus crimen quid. Tom. 4. c. 171. C.
- Stellionatus crimen si ex simulatione contrahitur, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
- Stellionatus iudicium an publicis iudiciis adscribi possit. T. 4. c. 844. B.
- Stellionatus crimine tenetur, qui eandem rem duorum pignori obligavit diversis contractibus. T. 4. c. 178. B. C.
- Stellionatus poena non est legitima, nec crimen ordinarium. Tom. 4. c. 844. A.
- Stellionatus crimen quando est famosum, & quando non. Ibid. E. & c. 845. A.
- Stellionatus actio est criminalis. Ibid. c. 844. B.
- Stellionatus actio neque publicis iudiciis, neque privatis actionibus continetur. T. 4. c. 844. A.
- Stellionatus actio privatis actionibus non continetur, & quænam istæ actiones privata. Ibid. A. & seq.
- Stellionatus crimen, & stellio quid. T. 5. c. 421. C.
- Stellionatus crimen non cadit in ignorantem. Ibid. C.
- Stellionatus crimen. T. 7. c. 653. B. Rhetores illud appellant inscriptum maleficium. Ibid. B.
- Stellionatus nomen unde translatum fuerit. T. 9. c. 1452. A.
- Stellionatus est omne crimen, seu maleficium inscriptum. Tom. 9. c. 116. D.
- Stellionatus crimine eum teneri, qui rem eandem duobus in solidum separatim obligat pignori. T. 9. c. 580. E.
- Stellionatus nomine quid significatur. T. 9. c. 1451. B.
- De stellionatus crimine. Ibid. B. & seq.
- Stellionatus. T. 10. c. 729. E.
- Stellionatus crimine tutor quo casu teneatur. T. 10. c. 1022. B.
- Stellionum munera sunt munera in hamo. T. 5. c. 1055. E.
- Stemmata quid. T. 8. c. 218. C. quomodo dividuntur. Ibid. C.
- Stemmata propria quid sint. T. 10. c. 501. B.
- Stemmata cognationis. T. 8. c. 218. C.
- Stenoparchi qui sint, & quod eorum munus. T. 2. c. 1052. E.
- D. Stephanus Martyrum primicerius. T. 2. c. 900. E.
- Stercoratio pars culturae est. T. 4. c. 895. A.
- Stercoratio arbutti utilis impena. T. 8. c. 549. C.
- Sterilis fundus sæpe fit nostra industria

Stria fertilis . T. 4. c. 895. D. E.
 Sterilis plerumque est major quin-
 quagenaria. T. 9. c. 924. D.
 Sterilitas anni remissionem pensio-
 nis anni postulat . T. 6. c. 471.
 E.
 Sterilitas , aut partis fundi amissio
 an relevet emphyteuticarium
 canonis solutione . T. 10. c. 587.
 A. B.
 Ob sterilitatem anni remissio pen-
 sionis colono interdum datur. T.
 4. c. 1006. B.
 Sterquilinium fundi venditi, vel le-
 gati an ad emptorem , vel lega-
 tarium pertineat. T. 7. c. 781. D.
 Stichus est nomen servi, quo signi-
 ficatur compunctus notis stigma-
 ticis. T. 7. c. 1170. A.
 Stigmata fugitivis scribuntur. T. 3.
 c. 174. A.
 Stigmata fabricensium brachiis in-
 telligenda . T. 2. c. 800. D.
 Stigmaticus servus quis appellatus .
 T. 8. c. 897. C. D.
 Stigmi unde dicitur . T. 4. c. 1381.
 A.
 Stillicidia uti nunc sunt, ut ita sint,
 an sit ambiguum. T. 7. c. 417. A.
 Stillicidii avertendi , & recipiendi
 idem jus est. T. 7. c. 408. E.
 Stillicidii avertendi servitus quæ
 sit . Ibid. E.
 Stillicidii immittendi, vel deducen-
 di servitus an mutatione ædifi-
 cii servientis extinguatur . T. 7.
 c. 419. D.
 Stillicidii non avertendi servitus
 quæ sit. T. 7. c. 407. E.
 Stillicidii recipiendi servitus an
 remissa videatur , si tibi concessi
 jus altius tollendi. T. 7. c. 421. C.
 Stillicidii servitus a quo lenius,
 aut gravius fieri possit. Tom. 7.
 c. 420. D. E. & c. 421. A.
 Stillicidii servitus an restituatur, si
 ædes dominantes corruant, & pos-
 tea restituantur. Tom. 7. c. 419.
 D. E.
 Stillicidium quid . T. 7. c. 405. E.
 quid differt a flumine. Ibid. E. &
 c. 406. A.
 Stillicidium in publicum mittere an
 liceat . T. 7. c. 429. C.
 Stillicidium qui recipit , an possit
 ædificare in eo loco , quo stillici-
 dium cadit. T. 7. c. 420. C.
 Stillicidium quid sit . T. 7. c. 424.
 C.
 Stillicidium unde ita dictum . T. 8.
 c. 943. D.
 Stipa quid. T. 3. c. 278. E.
 Stipendia sunt tributa capitis. T. 2.
 c. 670. C.
 Stipendia publicanis locari non so-
 lent. T. 3. c. 169. B.
 Stipendia militum. T. 9. c. 1093. B.
 Vide, Miles. Pignori non capiuntur
 ex causa judicati. Ibid. B.
 Stipendiaria prædia quæ . Tom. 7.
 c. 374. B.
 Stipendiarii agri non locantur pos-
 sessoribus . T. 7. c. 378. D.
 Stipendii, ac tributidifferentia hodie

nulla est. T. 3. c. 168. B.
 Stipendium quid sit . T. 7. c. 151.
 D.
 Stipendium unde appellatum. T. 8.
 c. 507. C.
 Stipes, *navis*, patibulum. Tom. 2.
 c. 552. D.
 Stipula illecta, vulgo *glanage* . T. 8.
 c. 514. A.
 Stipula illecta quid. Ibid. A.
 Stipula illecta ad fructuarium per-
 tinet. Ibid. B.
 Stipulamur alteri inutiliter . T. 7.
 c. 948. B. & T. 9. c. 206. A.
 Stipulandi verbum commune est in-
 terrogantis, & respondentis. T. 8.
 c. 321. C. D.
 Stipulandi verbum activam, & pas-
 sivam habet significationem. T. 8.
 c. 578. A.
 De stipulandi , & promittendi duobus
 reis. T. 9. c. 1274. B. & seq.
 Stipulans pro muliere cum marito,
 an ex stipulatu jure agere cum
 marito possit. Tom. 6. c. 546. D.
 E.
 Stipulans præsentem muliere parat
 mulieri utilem ex stipulatu actio-
 nem . T. 6. c. 546. D.
 Stipulantem patrem, pecuniam dari
 filiofamilias, vel filiafamilias, si-
 bi acquirere obligationem, quam-
 vis non sibi , sed filio stipulatus
 sit , & ex ea stipulatione agere
 posse . T. 9. c. 1253. A.
 Stipulanti si donator promiserit, te-
 netur . T. 1. c. 488. C.
 Stipulanti si promiserit decem, quæ
 in arca habeo, si quinque tantum,
 vel nihil in ea habeam, an teneat
 nihilominus ea præstare. Tom. 7.
 c. 795. B.
 Stipulanti filio familias si quis pro-
 miserit, solvere debet patri. T. 8.
 c. 668. A.
 Stipulanti si quis promiserit donan-
 di causâ, an veniant fructus . T.
 10. c. 1230. C.
 Stipulari, instipulari, restipulari idem
 est, promittere item, & repromit-
 tere. T. 1. c. 939. A.
 Stipulari ex re domini quid est. T.
 4. c. 917. A.
 Stipulari alteri utiliter nemo potest,
 quomodo hoc intelligitur . T. 4.
 c. 1337. C. & Tom. 9. c. 1273.
 A.
 Stipulari in jure sæpe accipitur in-
 patiendi significatione . Tom. 5.
 c. 404. D.
 Stipulari est promittere ex verbis
 Jurisconsultorum, T. 6. c. 92. B.
 Stipulari prisca lingua est firmare .
 T. 6. c. 590. E.
 Stipulari an quis possit post mor-
 tem suam. T. 8. c. 92. C.
 Stipulari alteri nemo potest . T. 8.
 c. 805. E.
 Stipulari rectè pupillum , & mino-
 rem 25. annis sine tutoris, vel
 curatoris auctoritate . Tom. 9.
 c. 1257. C.
 Stipulari alteri non possum . T. 9.
 c. 1254. C.

Stipulari pro interrogari . Tom. 9.
 c. 1257. D.
 Stipulari sumptum pro promittere.
 T. 10. c. 423. C.
 Stipulatio quo casu in heredem
 transmittitur . Tom. 8. c. 668.
 A. B.
 Stipulatio unde dicta . T. 1. c. 483.
 D. E. & c. 1167. B.
 Stipulatio quid, & ut fit . Tom. 1.
 c. 1151. A. & T. 2. c. 552. C. D.
 E. & c. 553. A.
 Stipulatio sola fit inter præsentem,
 & non fit a muto, aut furdo. T. 1.
 c. 204. B.
 Stipulatio fit utroque loquente. T.
 1. c. 1153. D.
 Stipulatio per alium non contrahi-
 tur. T. 3. c. 479. D. E.
 Stipulatio non fit inter absentes .
 T. 1. c. 484. A. & c. 1152. E.
 & c. 1153. A.
 Stipulatio verbis fit solemnibus, ci-
 vilibus, ac directis. T. 1. c. 1151.
 D.
 Stipulatio est contractus . Tom. 1.
 c. 1164. B.
 Stipulatio cujus sit juris . Tom. 3.
 c. 422. E.
 Stipulatio est obligatio , acceptila-
 tio est absolutio, Tom. 1. c. 938.
 E.
 Stipulatio obligationem parit, ac-
 ceptilatio liberationem . Tom. 1.
 c. 1153. E.
 Stipulatio duplex, vulgaris, & spe-
 cialis . T. 1. c. 1183. C.
 Stipulatio certa , aut incerta. T. 1.
 c. 1210. B. & c. 1212. E.
 Stipulatio quare distat a contractu
 bonæ fidei . T. 3. c. 277. E.
 Stipulatio rei meæ non valet, quam-
 vis postea mea esse desierit. T. 1.
 c. 940. D.
 Stipulatio est inutilis , si quis rem
 sacram, vel publicam stipuletur .
 T. 1. c. 1218. C.
 Stipulatio inutilis non habet pa-
 ctum. T. 1. c. 1153. E.
 Stipulatio ut fit inutilis . Tom. 1.
 c. 202. D.
 Stipulatio pactorum cur non sit una.
 T. 1. c. 1183. B.
 Stipulatio quanti ea res est, non in-
 telligitur committi , nisi ex ea
 lis contestata fuerit. T. 1. c. 1221.
 D.
 Stipulatio fructuaria. T. 1. c. 1334.
 A.
 Stipulatio impersonaliter concepta
 an valeat . T. 1. c. 1165. A.
 Stipulatio legatorum est una. T. 1.
 c. 1183. B.
 Stipulatio , & legatum sunt *μὴν δὲ
 πλεον*. T. 1. c. 1175. D.
 Stipulatio falcidie prætorie , vel
 communis. T. 1. c. 815. A.
 Stipulatio alterna quæ sit. Tom. 1.
 c. 940. A.
 Stipulatio causâ mortis fit, ut pro-
 missoris morte confirmetur. T. 1.
 c. 1276. A.
 Stipulatio alternata . T. 1. c. 940.
 A.

Sti-

- Stipulatio fervorum : T. 1. c. 861. A.
- Stipulatio aquiliana . T. 1. c. 862. E. & c. 950. B.
- Stipulatio in heredes transit . T. 1. c. 1157. E.
- Stipulatio fructuaria . T. 1. c. 1334. A.
- Stipulatio tritici sine certa quantitate non valet . T. 1. c. 1226. D.
- Stipulatio duplæ non committitur, nisi res iudicio sit evicta . T. 1. c. 1375. E.
- Stipulatio de rato quomodo committitur . T. 1. c. 1366. A. B.
- Stipulatio conditionalis ad heredem transmittitur . T. 1. c. 196. A.
- Stipulatio conditionalis statim cedit . T. 1. c. 1203. E.
- Stipulatio sub conditione confecta, quæ pendet ex incertæ personæ factu, valet . T. 1. c. 1231. A.
- Stipulatio stipulatione ipso jure tollitur . T. 1. c. 360. C.
- Stipulatio rei alienæ sub conditione, ejus dominio postea quæsito, non extinguitur . T. 1. c. 1172. C.
- Stipulatio pœnalis quæ sit . Tom. 3. c. 136. E.
- Stipulatio pœnalis non astringit omnes contractus . T. 1. c. 1176. B.
- Stipulatio an inutilis sit, cum ad interrogata non respondetur . T. 1. c. 202. A.
- Stipulatio an sit etiam inutilis, cum ab eo stipulamur, qui est nostro juri subiectus, vel contra . Ibid. D.
- Stipulatio pœnalis ut concipienda . T. 1. c. 1210. E.
- Stipulatio pœnalis præcedentem non novat obligationem . T. 1. c. 1235. C.
- Stipulatio pœnalis statim post diem ipso jure committitur . Tom. 1. c. 1221. C. D.
- Omnis stipulatio pœnalis conditionalis est . T. 1. c. 1191. E.
- Stipulatio damni infecti . Tom. 1. c. 1520. E.
- Stipulatio damni infecti, & de novi operis nunciatione . Tom. 1. c. 1162. D. E.
- Stipulatio annua, vel in annos singulos quomodo differat a legato annuo . T. 1. c. 195. A. B.
- Stipulatio tribunitia est honoraria . T. 1. c. 315. B.
- Stipulatio sine consensu nulla . T. 1. c. 918. E.
- Stipulatio dicitur pandectæ . T. 1. c. 859. D.
- Stipulatio ejus rei; cujus commercium non est, inutilis est . T. 1. c. 1185. A.
- Stipulatio omnibus pactis subjici debet, ut ex stipulatu actio nasci possit . T. 1. c. 401. C.
- Stipulatio stipulatione tollitur . T. 1. c. 360. C.
- Stipulatio unde . T. 2. c. 552. C. D.
- Stipulatio malæ fidei est stipulatio . T. 3. c. 201. A.
- Stipulatio videtur extincta, quæ in eum casum est deducta, a quo incipere non potuit . T. 1. c. 1157. A.
- Stipulatio contrahitur verbis, non literis, & inter præsentem . T. 4. c. 829. B.
- Stipulatio dotis, & usufructum extinguuntur post renovatum matrimonium . T. 4. c. 982. A.
- Stipulatio fundi sine propria appellatione an numeretur inter stipulationes utiles . T. 4. c. 984. B.
- Stipulatio in id tempus confertur, quo periculum creditoris esse desinit . T. 4. c. 954. E.
- Stipulatio pœnalis perimitur novatione voluntariâ, non etiam necessariâ . T. 4. c. 965. B. C.
- Stipulatio a cæteris contractibus quid differt . T. 4. c. 260. A.
- Stipulatio de rato ubi ommissa est, conditio indebiti competit; ubi verò stipulatio est interposita, conditio cessat . T. 4. c. 1350. A.
- Omnis stipulatio in facto consistens est incerti . T. 4. c. 680. D.
- An stipulatio pœnalis prioris stipulationem novet . Tom. 4. c. 63. C.
- Stipulatio de rato commissa in tantum competit, in quantum stipulatoris interest . T. 4. c. 1327. B.
- Stipulatio conditionalis non transit ad fiscum . T. 4. c. 964. A.
- Stipulatio consensum habet, & ex consensu interponitur . Tom. 4. c. 1453. C.
- Stipulatio contra bonos mores concepta non valet . T. 4. c. 706. A. secus in bonæ fidei judiciis . Ibid. A.
- Stipulatio est conclusio contractus . T. 4. c. 180. D.
- Stipulatio est pandectæ omnium contractuum . T. 4. c. 389. A.
- Stipulatio est vinculum, formulæ conventionum, & omnium contractuum conclusio . T. 4. c. 666. D.
- Stipulatio generis non nisi numero dividitur, non corpore, seu specie, & intellectu subtrahitur . T. 4. c. 330. D.
- Stipulatio inventa est obligationum formandarum causâ . T. 4. c. 666. D.
- Stipulatio non fit, nisi verbis inter præsentem . T. 4. c. 57. D.
- Stipulatio in partem de damno infecto cavere quid sit, & quomodo fiat stipulatio ista . T. 5. c. 7. D. & seq.
- Stipulatio emptionis est sequela emptionis venditionis . Tom. 5. c. 432. B.
- Stipulatio an sit certa, vel incerta . T. 5. c. 27. E.
- Stipulatio alieni facti an valeat . T. 5. c. 835. B.
- Stipulatio an præcedat pactum, vel sequatur, nihil interest . Tom. 5. c. 454. E.
- Stipulatio an extinguatur, si actor pro reo heres existerit . Tom. 5. c. 855. C.
- Stipulatio certa quantitatem continet certam . T. 5. c. 27. E.
- Stipulatio, & obligatio contractuum nominibus ad mensuram argentarii sunt obligationes juris civilis . T. 5. c. 68. A. & seq. Vide, Argentarii.
- Stipulatio fructuaria non tantum locum habet in usufructu, sed etiam in redditu aliquo legato . T. 5. c. 863. D.
- Stipulatio evictâ hereditate stipulationi Falcidiæ proxima, & affinis est . T. 5. c. 866. E. & c. 867. A.
- Stipulatio iudicatum solvi dicitur de lite, sive pro lite interponi . T. 5. c. 871. A. in tantum committitur, quantum iudex pronuntiaverit, non etiam quantum liti accesserit per contumaciam rei . Ibid. c. 870. E. & c. 871. A.
- Stipulatio fundi generaliter promissa nulla est . T. 6. c. 363. B.
- Stipulatio mutua, quæ inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur, hereditate venditâ . T. 6. c. 94. A.
- Stipulatio inutilis nec taciti pacti, & constituti jure valet . T. 6. c. 96. A.
- Stipulatio facta alteri non valet . T. 6. c. 222. E.
- Stipulatio quæ fit contra bonos mores inutilis est . T. 6. c. 491. A.
- Stipulatio, quæ non habet pactum, nulla est . T. 6. c. 96. A.
- Stipulatio nulla est, si servus quasi litigaturus stipuletur, vel promittat iudicio fisci, & qui accesserit fideiussores, non tenentur . T. 6. c. 380. D.
- Stipulatio inter volentes contrahitur . T. 6. c. 340. E.
- Stipulatio iudicatum solvi . Tom. 6. c. 325. C.
- Stipulatio dominum rem ratam habebiturum, quam procurator interponit, vel in personam concipitur, vel in rem: & utrum sit in personam, vel in rem, unde æstimator . T. 6. c. 387. A.
- Stipulatio in compromissis strictius accipitur . T. 6. c. 22. E.
- Stipulatio interposita sine iusta, idonea, & honesta causa jure civili parit actionem . T. 6. c. 345. D.
- Stipulatio non potest fieri per epistolam . T. 6. c. c. 709. D.
- Stipulatio potest præcedere mutuum . T. 6. c. 534. A.
- Stipulatio illa, & deinceps per singulas pensiones, &c. ad quid referatur . T. 6. c. 532. A.
- Stipulatio damni infecti prætoriam stipulatio est . T. 6. c. 631. C.
- Stipulatio a priore emptore interposita non transit in posteriorem emptorem . T. 6. c. 516. B.
- Stipulatio conclusio est conventionum, sive pactorum præcedentium . T. 6. c. 590. E. est confirmatio factorum præcedentium, robur, vinculum, catena . Ibid. E.
- Stipulatio inter absentes an contrahi possit . T. 6. c. 545. A.
- Stipulatio non potest fieri per epistolam,

- solam; & fidejussor nemo constituitur nisi per stipulationem. T. 6. c. 709. D.
- Stipulatio contrahi potest sub conditione. T. 7. c. 647. D.
- Stipulatio duplex ædilitia, in venditione hominis. T. 7. c. 565. C. D.
- Stipulatio quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. C. & seq.
- Stipulatio ut concepta est, ita & actio concipi debet. T. 7. c. 734. E.
- Stipulatio an inutilis sit, si quis stipuletur Romæ, hodie Lutetiæ dari. T. 7. c. 984. B.
- Stipulatio an utilis sit, si quis rem promittat, cujus commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.
- Stipulatio pecuniæ creditæ ad diem non solutæ in duplum quomodo intelligatur. T. 7. c. 778. A.
- Stipulatio quando committatur. T. 7. c. 164. C.
- Stipulatio si concepta sit rem tradi, an actio concipi, & condemnatio sequi possit. T. 7. c. 734. E.
- Stipulatio servitutis an transeat in heredes. T. 7. c. 392. A.
- Stipulatio conditionalis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 439. C.
- Stipulatio cur, & quando interponatur, vel subjiçatur. Tom. 8. c. 321. E. & c. 322. A.
- Stipulatio duplex an committi possit ex causa emptionis. Tom. 7. c. 778. E. & c. 779. A.
- Stipulatio ejus rei an utilis sit, cujus commercium stipulator non habet. T. 7. c. 1025. E.
- Stipulatio fundi sine nomine an utilis sit. T. 7. c. 989. D.
- Stipulatio fundum dari, an fructuum præstationem postea perceptorum contineat. T. 7. c. 768. C. & seq.
- Stipulatio habere rectè licere quid contineat. T. 7. c. 757. D.
- Stipulatio incerta an utilis sit. T. 7. c. 989. D.
- Stipulatio in duplum an committi possit. T. 7. c. 778. A. & seq.
- Stipulatio ne pereat, id maxime sequendum in ambiguis, quod actum est. T. 7. c. 1470. A.
- Stipulatio mortis causâ quomodo fiat. T. 8. c. 955. B.
- Stipulatio quot, & quibus rationibus fiat. T. 8. c. 1049. C. an loca inferi stipulationi debeant. Ibid. D.
- Stipulatio fisci alio loco sine die non valet. T. 8. c. 484. B.
- Stipulatio ædilitia qua ratione videatur inutilis. T. 8. c. 767. C.
- Stipulatio conditionalis ad tempus contractus retrahitur. Tom. 8. c. 754. B.
- Stipulatio quomodo heredi proficiat. T. 8. c. 753. E.
- Stipulatio a pupillo interposita an utilis sit. T. 8. c. 324. A.
- Stipulatio conditionalis patri adquiritur. T. 8. c. 753. C.
- Stipulatio an utilis sit, quæ sit sub conditione impossibili. Tom. 8. c. 359. D.
- Stipulatio pœnalis an committatur statim, atque dies exiit, quo solvi debuit, si non interpellatus, vel conventus sit debitor. T. 8. c. 350. B.
- Stipulatio sola efficax est, quæ causam aliquam habet, ut quæ subjiçitur pactis. Tom. 8. c. 321. E.
- Stipulatio sub hac conditione, si volam, an utilis sit. T. 8. c. 336. B. an heredem promissoris teneat. Ibid. A. B.
- Stipulatio an utilis sit, si stipulemur, domum usam nobis dari. T. 8. c. 323. B.
- Stipulatio concipitur communiter verbo stipulandi. Tom. 8. c. 321. C. D.
- Stipulatio conditionalis an ad heredem transmittatur. T. 8. c. 96. E.
- Stipulatio conditionalis an conferatur, si conditio post mortem patris extiterit. T. 8. c. 97. A.
- Stipulatio conditionalis quando vires accipiat. T. 8. c. 373. A. an ad heredem stipulatoris transferatur, eo mortuo pendente conditione. Ibid. B.
- Stipulatio ex utriusque partis consensu perficitur. T. 8. c. 390. B. non ex consensu solo, sed ex consensu, & verbis. Ibid. B.
- Stipulatio inanis est, ex qua nemini obligatio quæritur. T. 8. c. 340. A.
- Stipulatio interposita a furioso an utilis sit. T. 8. c. 323. E.
- Stipulatio interposita ab infante an utilis sit. T. 8. c. 324. A.
- Stipulatio dotis quomodo concipiebatur. T. 9. c. 495. E.
- Stipulatio pœnalis. Tom. 9. c. 20. E.
- Stipulatio de re danda; aut faciendâ. T. 9. c. 91. D.
- Stipulatio duplex quæ. Ibid. D. in quo differat a simplici. Ibid. D.
- Stipulatio sortis alia, usurarum alia. T. 9. c. 113. C.
- Stipulatio, quæ non potest tueri jure stipulationis, potest jure pacti. T. 9. c. 77. B. C.
- Si stipulatio solennis non subjiçatur, est pactum nudum. Ibid. D.
- Stipulatio tacita de dote. Tom. 9. c. 525. B.
- Stipulatio vitiosa. T. 9. c. 38. A.
- Stipulatio malæ fidei est stipulatio, nec nisi exceptione excluditur. T. 9. c. 243. C.
- Stipulatio conditionalis initium capit a defuncto. T. 9. c. 248. A.
- Stipulatio pœnalis, quæ pacto servanda subjiçitur, nec valet pacto non valente. T. 9. c. 65. D.
- Stipulatio tacita pro dotibus. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A.
- Stipulatio conditionalis si existit, an retrahatur conditio legati. T. 9. c. 894. C.
- Stipulatio pœnalis. T. 9. c. 91. E.
- Stipulatio tacita de dote non est data extraneo. T. 9. c. 530. B.
- Stipulatio, quæ subjiçitur pacto, non novat obligationem. T. 9. c. 105. B.
- Stipulatio omnibus pactis subjiçitur debet, ut est stipulatu actio nasci possit. T. 9. c. 70. C.
- Stipulatio vulgaris, quæ inest doti, & ejus formula. T. 9. c. 495. E.
- Stipulatio quando contrahitur, & quomodo olim contrahebatur. T. 9. c. 1251. D. E.
- Hæc stipulatio, illum hominem non moriturum, aut non moriturum hominem dari, non valet, & cur. T. 9. c. 1260. D.
- Stipulatio hominis mortui valet, & in æstimatione consistit. Ibid. E.
- Stipulatio, de qua agitur in titulo de eviction. lib. 8. Codicis, quæ est. T. 9. c. 1287. D. & seq.
- Stipulatio, de qua agitur in titulo de acceptilationibus, lib. 8. Codicis quæ est. T. 9. c. 1287. A.
- An stipulatio resolvatur post diem oblatâ pecuniâ. T. 9. c. 1266. C.
- Stipulatio pœnalis severior, & strictior est, quàm stipulatio quanti ea res est. T. 9. c. 1280. B. C.
- Stipulatio conditionalis. Tom. 9. c. 1263. E.
- Stipulatio committitur, cum ex ea agi potest. T. 9. c. 1255. E. conditionalis, cum conditio extiterit. Ibid. E. concepta ad diem, cum dies venerit. Ibid. E.
- Stipulatio, & de verbis, quibus concipitur illa. T. 9. c. 1262. D.
- Stipulatio usurarum. Vide, Usurarum stipulatio.
- Stipulatio de evictione quæ est. T. 9. c. 1287. D. & seq. interponitur in duplam, & in simplam. Ibid. c. 1289. C. & seq.
- Stipulatio iudicio fisci adjectâ certâ pœnâ, vel non adjectâ. Tom. 9. c. 20. E.
- Stipulatio facta inter absentes nullius est momenti. T. 9. c. 1252. C.
- Stipulatio ex utriusque consensu consistit. T. 9. c. 1282. C.
- Quo casu stipulatio annua, quæ donationis causâ interposita est, indigeat, vel non indigeat insinuatione. T. 10. c. 111. B.
- Stipulatio obligatio est, & acceptilatio est liberatio. T. 10. c. 390. C.
- Stipulatio de faciendâ, facta sub conditione impossibili, est inutilis. T. 10. c. 483. C.
- Stipulatio in annos singulos una est. T. 10. c. 495. E.
- Stipulatio damni infecti vice actionis alteri vicino præstatur. T. 10. c. 503. D.
- Stipulatio an valeat, si defunctus post mortem suam se daturum promiserit. T. 10. c. 515. E.
- Stipulatio exigit rem, vel causam. T. 10. c. 521. C. D.

Ffff

Stij

- Stipulatio contrahitur ex interrogazione dantis, vel ex responsione accipientis. Ibid. D.
- Stipulatio cur fiat quacumque lingua. T. 10. c. 526. A.
- Stipulatio servitutis in dando consistit. Ibid. B.
- Stipulatio concepta impersonaliter an valeat. T. 10. c. 529. A.
- Stipulatio, vel legatum sic factum, cum voluero, vel nisi voluero, an valeat. T. 10. c. 531. A.
- Stipulatio conferri potest in arbitrium promissoris quasi boni viri. Ibid. A.
- Stipulatio, quæ ipso jure non valet, nulla est. T. 10. c. 532. C. quæ verò exceptione eliditur, quasi nulla est. Ibid. C.
- Stipulatio malæ fidei est stipulatio. T. 10. c. 533. E.
- Omnis stipulatio pœnalis est conditionalis. T. 10. c. 535. A.
- Stipulatio, seu obligatio ex die quidem differri potest, non autem finire. T. 10. c. 538. A.
- Stipulatio, facta ex conditionibus disjunctivis, si ex una committatur, an possit committi ex alia. T. 10. c. 539. B. C.
- Stipulatio præpostera olim non valebat. Ibid. C.
- Stipulatio semper incerta est sermone collato in futurum, licet fructus percepti certi sint. T. 10. c. 541. B.
- Stipulatio una plerumque semel tantum committitur, interdum sæpius. T. 10. c. 551. A.
- Stipulatio, quæ habet quod interest, & pœnam admittit. T. 10. c. 551. B.
- Stipulatio inventa est cæterarum obligationum firmandarum causâ. T. 10. c. 554. C.
- Stipulatio seipsam quasi novat. Ibid. E.
- Stipulatio judicatum solvi, & stipulatio rem ratam haberi. Tom. 10. c. 564. A.
- Stipulatio exigitur in auro, argento, nummis. T. 10. c. 646. D.
- Stipulatio pœnæ an tollat stipulationem fortis, & commissi. T. 10. c. 668. E.
- Stipulatio an contrahatur scriptura. T. 10. c. 712. A.
- Stipulatio in se capit omnes obligationes. Ibid. D.
- Stipulatio duplex intervènit in emptione servi. T. 10. c. 755. C.
- Stipulatio inutilis est, si quis promittat alium daturum, vel facturum. T. 10. c. 753. B.
- Stipulatio fore, ut per alium habere liceat, quo casu possit valere. Ibid. B. C.
- Stipulatio pœnalis an novet priorem obligationem. T. 10. c. 769. C.
- Stipulatio jure non admittitur, constitutionibus admittitur. T. 10. c. 1087. D.
- Stipulatio de novi operis nuntiatione quomodo interponatur. T. 10. c. 1198. A. B.
- Stipulatio de evictio: e an committatur, cum emptor vitiosus est ex contumacia. T. 10. c. 1256. C.
- Stipulationis partes quæ sunt. T. 3. c. 266. D.
- Stipulationis, & legati differentia. T. 1. c. 1183. A.
- Stipulationis, & contractus differentia. T. 1. c. 922. D.
- Stipulationis, & pacti discrimen. T. 1. c. 939. A. & c. 1165. A. B.
- Stipulationis ambiguus sermo non accipitur continuò contra stipulatorem. T. 1. c. 863. B.
- Stipulationis nudæ definitio. T. 1. c. 1151. A.
- Stipulationis conditio retrotrahitur. T. 1. c. 1490. B.
- Stipulationis ambiguitas contra stipulationem est. T. 1. c. 1191. E.
- Stipulationis legatorum formulæ. T. 1. c. 815. A. B.
- Stipulatio is damni infecti formula. T. 1. c. 833. C.
- Stipulationis de rato formula. T. 1. c. 863. E.
- Stipulationis emptæ, & venditæ hereditatis formulæ. T. 3. c. 45. B.
- Citra stipulationis vinculum usuræ non petuntur. T. 4. c. 966. C. D.
- Stipulationis conditionalis dies statim cedit, atque concepta stipulatio est, & quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 365. A.
- Stipulationis de rato formula. T. 6. c. 387. C.
- Stipulationis perficiendæ pars est consensus. T. 8. c. 390. B.
- Stipulationis cum legatis differentiæ quæ. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. & seq.
- Stipulationis formulæ sublata. T. 9. c. 1138. E.
- Stipulationis, & constituti differentiæ quæ. T. 9. c. 261. E.
- Stipulationis Aquilianæ verbo sæpe intelligitur acceptilatio. T. 10. c. 562. E.
- Stipulationis de rato, & stipulationis de novi operis nuntiatione idem est finis. T. 10. c. 1189. D.
- Stipulationi tacite tempus inest. T. 1. c. 1252. A.
- Stipulationi inferitur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.
- Stipulationi insunt pacta in continenti facta. T. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
- Stipulationi inest pactum in continenti factum. T. 4. c. 273. C.
- Si stipulationi iudicio sisti, dies non opponatur, an valeat stipulatio. T. 4. c. 56. B.
- Stipulationi collationis ipso jure inest exceptio doli mali. Tom. 6. c. 346. B.
- Stipulationi non plus debet inesse, quam verbis comprehensum sit. T. 7. c. 738. B.
- Stipulationi priori an sit subjecta posterior pœnæ causâ. Tom. 7. c. 796. E.
- Stipulationi si inferatur modus *illud, aut illud*, utrumque esse in obligatione, alterutrum dumtaxat in solutione. T. 8. c. 378. E.
- Stipulationi dies cum non est adjectus, quo die stipulator agit. T. 9. c. 20. D.
- Stipulationi inutili an insit pactum. T. 10. c. 525. C.
- Stipulationem qui contrahere non possunt. T. 1. c. 1152. C.
- Stipulationem contrahere non potest, qui non intelligit, quid loquatur. Ibid. D.
- Stipulationem legatorum non præstari post litem de legato contestatam. T. 3. c. 430. A.
- Stipulationem difficultas non facit inutilem. T. 1. c. 1252. B.
- Stipulationem non vitiat in materia dissensus. T. 1. c. 1218. A.
- Stipulationem non vitiat error in nomine proprio servi. T. 1. c. 1184. E.
- Stipulationem non vitiat error in materia, vel in forma. Tom. 1. c. 1177. C.
- Stipulationem an impossibilis conditio vitiet. T. 1. c. 1166. D.
- In stipulationem utrum genera, an species deducantur, multum interest. T. 1. c. 1198. C. D.
- Inter stipulationem, & legatum quæ differentia. T. 4. c. 412. D. E.
- In stipulationem nullus contractus cadit. T. 4. c. 632. D.
- In stipulationem non deducitur res ignota, cum stipulationi inferatur arbitrium boni viri. Tom. 4. c. 983. C.
- Stipulationem non contrahunt furiosi. T. 5. c. 869. C.
- Stipulationem soli præsentibus rectè contrahunt. Ibid. C. D.
- Stipulationem præcedere debet semper causa aliqua. T. 6. c. 357. B.
- Stipulationem non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 244. E.
- Stipulationem non corrumpit præstationis difficultas. T. 7. c. 538. B.
- Stipulationem per stipulationem quasi novari, & quomodo. T. 7. c. 796. D.
- Stipulationem an vitiet conditio, si voluero. T. 8. c. 336. B. C.
- Stipulationem nullam esse, si non habeat consensum utriusque partis. T. 8. c. 390. B.
- Stipulationem tacitam inductam esse mulieribus dotium servandarum causâ, probatur. Tom. 9. c. 491. D.
- Per stipulationem fit delegatio. T. 9. c. 37. A. Vide, Delegatio.
- In stipulationem deductæ operæ certæ an, & quomodo ex die interpositæ stipulationis cedant. T. 10. c. 77. D. E.
- Stipulationem pœnalem inter, & quanti ea res est, differentia. T. 10. c. 388. C.

Stipu-

Stipulationem an vitiet error in materia . T. 10. c. 531. E.
 In stipulationem non veniunt, nisi ea, quæ comprehensa sunt . T. 10. c. 752. E.
 De stipulatione si queratur, an sit inutilis, respondendum, valeat ut pactum, vel ut constitutum . T. 3. c. 306. E.
 Ex stipulatione pœnali actio . T. 4. c. 662. D.
 A stipulatione ad legatum argumentum in jure frequens est . T. 4. c. 460. D.
 An ex ea stipulatione agi possit, in qua dies omisus est, & an hic error stipulationem vitiet . T. 4. c. 56. B.
 In stipulatione, quæ novat causam emptionis, non plus debet esse, quam in judicio empti minus potest esse . T. 4. c. 668. D.
 In stipulatione spectatur tempus contractus, in legatis verò tempus, quo dies cedit . T. 4. c. 413. C.
 Quod ex stipulatione debetur, desit deberi . T. 4. c. 1139. A.
 De stipulatione prætoriam, quam heres institutus sub conditione, qui interim pendente conditione agnovit bonorum possessionem secundum tabulas, substituto præstat de hereditate non diminuenda . T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
 De stipulatione contracta sub conditione . T. 5. c. 860. D.
 De stipulatione Falcidiæ, quam heredi præstat legatarius . Tom. 5. c. 865. E.
 In stipulatione rem salvam fore pars rei continetur . T. 5. c. 869. E.
 De stipulatione ratihabitionis, sive de rato, id est, ratam rem dominum habiturum . Ibid. E.
 De stipulatione fructuaria . T. 5. c. 863. B.
 De stipulatione legatorum, vel fideicommissorum, quæ prætoriam est . T. 5. c. 865. A.
 De stipulatione judicatum solvi . T. 5. c. 870. E.
 Ex stipulatione duplæ actio . T. 6. c. 305. D.
 Non stipulatione, vel conventionem, sed officio mereri oportet alienas hereditates . T. 6. c. 491. A.
 De stipulatione operarum . Tom. 6. c. 348. D.
 Stipulatione posteriore plus continetur, quam priore . Tom. 6. c. 371. B.
 De stipulatione duplæ, quam de venditore emptor evictionis nomine stipulari solet . T. 6. c. 394. A.
 De stipulatione damni infecti, quæ est prætoriam stipulatio . Ibid. A.
 De stipulatione prætoriam, quæ iudicio sistendi causâ interponitur . T. 6. c. 380. D.
 De stipulatione duplæ evictionis nomine ab emptore interposita . T. 6. c. 388. E. hæc stipulatio est prætoriam . Ibid. E.

In stipulatione dotis non est necessaria adjectio, si nuptiæ sequantur, quia tacite inest . Tom. 6. c. 104. D.
 Ex stipulatione surdus, & mutus obligari non possunt . Tom. 6. c. 689. A.
 De stipulatione vitata . Tom. 7. c. 536. E. & c. 537. A.
 De stipulatione, quæ committitur in solidum . T. 7. c. 538. D.
 De stipulatione concepta sub conditione . T. 7. c. 652. B.
 Ex stipulatione si certum promissum sit, certi conditio competit . T. 7. c. 647. B.
 Stipulatione collatâ in diem, diem expectari oportere . T. 7. c. 1380. B.
 Stipulatione pœnali, contractui subjectâ est, non novatur præcedens ex contractu obligatio . T. 7. c. 796. C.
 Stipulatione ita conceptâ, si fundum non dederis, centum dabis, an utrumque sit in obligatione . T. 8. c. 378. D. E.
 Ex stipulatione metu extortâ nascitur actio, sed ea repellitur exceptione metus . T. 9. c. 1261. C.
 De stipulatione ita conceptâ, cum morieris, dari, vel cum moriar, dari, valebat . Tom. 9. c. 1263. B.
 De stipulatione committenda . T. 9. c. 1255. E.
 Ex stipulatione obligamur uno verbo, & quo . T. 9. c. 1252. A.
 Ex stipulatione sequitur verborum obligatio . T. 9. c. 1285. C. D.
 De stipulatione pœnali committenda . T. 9. c. 1264. C.
 De stipulatione contrahenda, & committenda . T. 9. c. 1250. C. & seq.
 De stipulatione contrahenda . Ibid. C. & seq.
 De stipulatione concepta hoc modo, post mortem meam, vel tuam dari; vel pridie, quam moriar, dari; vel pridie, quam morieris, dari, non valebat . T. 9. c. 1263. B.
 Ex stipulatione die concepta, etiam si statim nascatur obligatio, an consequenter nascatur etiam statim actio . T. 10. c. 69. D.
 Ante diem an, & quomodo committatur stipulatio . Ibid. c. 70. B.
 In stipulatione nullum temporis laxamentum jure ipso datur . T. 10. c. 427. C.
 Stipulatione utili aliquando inutilis corroboratur . T. 10. c. 525. E.
 Ex stipulatione nascitur verborum obligatio . T. 10. c. 673. D.
 Stipulationes quorsum inventæ, & introductæ . T. 1. c. 483. D. & c. 1155. A. & Tom. 3. c. 278. E.
 Stipulationes judiciales, prætoriam, cautionales, conventionales, communes . T. 1. c. 1163. B. & seq.

Stipulationes conventionales . T. 1. c. 1197. B.
 Stipulationes ædilitiæ . T. 3. c. 220. E.
 Stipulationes contra bonos mores non valent . Tom. 1. c. 360. D. E.
 Stipulationes cur inventæ . Tom. 2. c. 552. E.
 Stipulationes contra leges, aut contra bonos mores non valent . T. 1. c. 360. D. E.
 Stipulationes statim valent ex persona domini, vel possessoris . T. 3. c. 489. A.
 Stipulationes quædam naturâ turpes, quædam civiliter turpes . Tom. 1. c. 1180. D. E. & c. 1181. A.
 Stipulationes strictæ, & contractus bonæ fidei quare discrepant . T. 3. c. 278. A.
 Stipulationes prætoriam . T. 1. c. 199. E. & c. 863. A.
 Stipulationes quo differunt a legatis . T. 1. c. 1333. E.
 Stipulationes, multum interest, utrum ex conventionem reorum veniant, an ex jurisdictione Prætoris . T. 1. c. 1197. D. E.
 Stipulationes tribunitiæ . Tom. 1. c. 1164. B.
 Stipulationes omnes sunt cautionales . T. 1. c. 1163. D.
 Stipulationes communes quæ . T. 1. c. 1164. A.
 Stipulationes conventionales . Ibid. B.
 Stipulationes judiciales . Tom. 1. c. 1163. B.
 Stipulationes, & legata in quo differunt . T. 4. c. 482. D. & c. 686. B. & T. 5. c. 614. D. E.
 Stipulationes conditionales transmittuntur in heredem, & cur . T. 5. c. 923. C.
 Stipulationes pendere ex negotio contracto . T. 6. c. 345. E.
 Stipulationes duæ sunt, una pura, altera conditionalis . T. 6. c. 361. B. C.
 Stipulationes perambulant omnes contractus, omnia negotia . T. 6. c. 395. E.
 Stipulationes, & legata multum differunt . T. 6. c. 365. A.
 Stipulationes fieri ob ipsam verborum obligationem, ut negotia, quæ contrahuntur, aut quæ sunt conventiones nudæ, firmentur, & constringantur, adhibito vinculo stipulationis . Tom. 6. c. 345. E.
 Stipulationes dotis commodissimum est ita componere, ut quæcumque specialiter comprehendi possint, contineantur; doli autem clausula ad ea pertineat, quæ in præsentia occurrere non possunt, & ad incertos casus pertinent . T. 6. c. 111. E.
 Stipulationes, in quibus species comprehenduntur, & stipulationes, in quibus genera comprehenduntur,
 F f f 2 tur,

- tur, in quo differunt. Tom. 6. c. 151. C.
 Stipulationes emptæ, & venditæ hereditatis. T. 7. c. 1105. A.
 Stipulationes strictè interpretantur, quàm ultimæ voluntates. T. 7. c. 1163. A.
 Stipulationes mutuz, & restipulationes. T. 6. c. 1105. E.
 Stipulationes partis, & pro parte. Ibid. C. D.
 Stipulationes tot esse, quot sunt res, quæ stipulatione nominatim exprimuntur. T. 7. c. 1092. A.
 Stipulationes quæ dicantur inutilles. T. 8. c. 323. E. & c. 324. A.
 Stipulationes quæ instar actionum habeantur. T. 8. c. 370. D.
 Stipulationes partis, & pro parte inter heredem, & legatarium partiarium. T. 8. c. 602. C.
 Stipulationes, quæ in heredem transmittuntur, non semper patri, vel domino adquiruntur. T. 8. c. 668. A.
 Inter stipulationes, & legata differentia. T. 8. c. 632. E. & c. 633. A. & c. 667. E.
 Stipulationes, & legata rectè conferuntur post mortem promissoris. T. 8. c. 636. E. & c. 637. A.
 Stipulationes tot esse, quot res. T. 9. c. 90. E.
 Stipulationes conditionales, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 894. C.
 Stipulationes sunt juris remedia. T. 9. c. 1250. D.
 Stipulationes quæ consistunt in dando. T. 9. c. 1266. E. de iis, quæ in faciendo consistunt. Ibid. E. vetus differentia inter eas stipulationes, quæ in dando, & eas, quæ in faciendo consistunt. Ibid. c. 1267. A.
 Stipulationes strictæ cur sic appellantur, & unde hæc appellatio. T. 9. c. 1251. D.
 Stipulationes quæ ex præsentì vires accipiunt, & earum petitio tantùm suspenditur. T. 9. c. 1263. E.
 Stipulationes cur sic appellatæ. T. 9. c. 1250. E.
 Stipulationes per se solæ non consistunt, sed aliarum obligationum fulcimenta, & accessiones sunt. T. 9. c. 1251. A.
 Stipulationes mixtæ, quæ partim in dando, partim in faciendo consistunt. T. 9. c. 1266. E.
 Stipulationes sunt vincula obligationum civilium. T. 9. c. 1250. D.
 Stipulationes tacitæ. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A. pariunt aliquando actiones ex stipulatu. Ibid. A.
 Stipulationes quando, & undenam vires accipiant. T. 10. c. 356. C.
 Stipulationes ædilitiæ rectè dicuntur honorariæ, ut & tribunitiæ. T. 10. c. 428. D.
 Stipulationes prætoriz vel rei-restitutionem continent, vel incertam quantitatem. T. 10. c. 542. E.
 Stipulationes summarum separandæ sunt a stipulationibus corporum, vel jurium. T. 10. c. 546. A. B.
 Inutiles stipulationes quænam sint. T. 10. c. 711. C.
 Stipulationes, quæ in dando, & quæ in faciendo consistunt, an sint pares. Ibid. B.
 Stipulationes inter, & legata quid intersit. T. 10. c. 1081. D.
 Stipulationes post mortem promissoris, vel stipulatoris factæ, nullæ sunt. T. 10. c. 1119. D.
 Stipulationum divisio. Tom. 1. c. 199. D. earum specierum explicatio. Ibid. c. 1151. A.
 Stipulationum symbola. Tom. 1. c. 1152. A.
 Stipulationum verba contrahentes loqui, atque exaudire debent. T. 1. c. 1152. C.
 Stipulationum formulæ. Tom. 1. c. 1151. A. & seq.
 Stipulationum, & legatorum comparatio est frequentissima. T. 4. c. 61. B.
 Stipulationum causa, & jus. T. 6. c. 368. C. & seq.
 Stipulationum nomine omnes contractus intelligimus. T. 7. c. 387. D.
 Stipulationum divisio. T. 8. c. 1054. E.
 Stipulationum quarundam propria. T. 10. c. 503. E. & c. 504. A.
 In stipulationibus tempus contractus spectatur. Tom. 1. c. 195. E. & c. 196. A.
 Stipulationibus clausula doli subijci solet. T. 1. c. 1198. B.
 In stipulationibus traditionis tantummodo tempus exigitur. T. 1. c. 1121. D.
 Ex stipulationibus natura turpibus non datur actio. T. 1. c. 1180. D. E.
 In stipulationibus cur cautioni Mutianæ non sit locus. T. 3. c. 415. E. & c. 416. A.
 In stipulationibus congruere debet interrogationi responsio. Tom. 1. c. 1154. A.
 In stipulationibus tempus contractus spectatur. T. 4. c. 686. B.
 In stipulationibus multa abundant. T. 4. c. 669. E.
 De stipulationibus prætoriz, quæ satisfactionem exigunt. Tom. 5. c. 862. A.
 De stipulationibus prætoriz. Ibid. E.
 De stipulationibus. T. 6. c. 347. D. & seq.
 In stipulationibus accipitur quod longius est in gratiam promissoris. T. 6. c. 353. D.
 In stipulationibus cuius sit electio. T. 7. c. 390. C. D.
 Cum stipulationibus legata comparata. T. 7. c. 1098. E.
 In stipulationibus quod tempus spectandum. Tom. 8. c. 667. C. D.
 De stipulationibus, quæ pro utilibus semper habitæ sunt, vel quæ inutilles olim fuerunt, nunc sunt inutilles, vel quæ ceteri sint inutilles, non tamen inutilem faciunt obligationem. Tom. 9. c. 1250. C. & seq.
 De stipulationibus inutilibus. T. 9. c. 1272. B.
 De stipulationibus, quæ fiunt inter sponsum, & sponsam. T. 9. c. 438. A. & seq.
 De stipulationibus novandi causâ interpositis ad tollendas priores obligationes. T. 9. c. 1282. B.
 De stipulationibus inutilibus, quæ obligationem non pariunt, vel quæ infirmantur per exceptionem doli, aut metus. Tom. 9. c. 1272. B. C.
 De stipulationibus, quas Jurisconsulti iuduxerunt. T. 9. c. 1250. E.
 In stipulationibus spectatur tempus, quo contrahitur, in legatis tempus, quo dies eorum credit. T. 10. c. 356. D.
 In stipulationibus alternativis electio est promissoris. Tom. 10. c. 530. C.
 Stipulationibus, vel pactis an possint obstringi successiones. Tom. 10. c. 539. B.
 Stipulator accipiendo fortem, pœnam amittere videtur. Tom. 1. c. 1284. C.
 Stipulator conditionalis est creditor. T. 1. c. 1204. A.
 Stipulator viæ si decesserit pluribus heredibus relictis, singuli viam vindicabunt in solidum actione confessoria, & cur. T. 7. c. 536. D. E.
 Stipulator conditionalis, & legatarius conditionalis in quo differunt. T. 7. c. 652. C.
 Stipulator conditionalis an mittatur in possessionem bonorum debitoris latitantis, vel absentis, crediti servandi causâ. T. 8. c. 372. E. & c. 373. A.
 Stipulator si pendente conditione moriatur, an heredi suo stipulatio proficiat. T. 8. c. 373. C.
 Stipulator sub conditione est creditor conditionalis. T. 8. c. 632. E.
 Stipulator conditionalis. Tom. 9. c. 35. B.
 Contra stipulatorem interpretatio facienda non est. T. 4. c. 106. B.
 Stipulatori obligatur promissor ex responso, & non ex rescripto. T. 4. c. 829. B.
 Ex stipulatu actio datur heredi stipulatoris. T. 1. c. 1216. E.
 Ex stipulatu actio de dupla domino non datur re evictâ. T. 4. c. 917. B.
 Ex stipulatu actio pœnæ nomine. T. 6. c. 495. B.
 Ex stipulatu actio. T. 7. c. 527. E. & T. 9. c. 334. B. C.
 Ex stipulatu an agere possit emptor, antequam ipsi aliquid absit. T. 7. c. 741. D.

Ex

Ex stipulatu tenetur, qui fidejuber. T. 9. c. 314. B.
 Ex stipulatu actio. Vide, Actio ex stipulatu.
 An ex stipulatu possint puberes sine curatoribus suis obligari. T. 10. c. 86. D.
 Qui genus stipulatur, incertum stipulatur. T. 1. c. 1213. D.
 Stipulatur rem suam nemo rectè. T. 1. c. 1202. E.
 Qui stipulatur rem tradi, nudum factum stipulatur; qui verò stipulatur vacuum possessionem, tradi, stipulatur rei causam. T. 4. c. 669. B. C.
 Stipulatur inutiliter alteri liber homo. T. 4. c. 917. E.
 Stipulatur nemo rectè utiliter, rem suam purè sibi dari, & cur. T. 5. c. 861. A.
 Qui stipulatur pridie, quàm moriatur, videtur stipulari post mortem suam. T. 10. c. 710. C.
 Qui stipulatur ante Kalendas, habet actionem postidie Kalendas; post Kalendas, non nisi altero post die. T. 10. c. 530. C.
 Stipulatus pro stipulatione. T. 1. c. 194. A.
 Stipulatus actio strictior, quàm ulla alia actio stricta, Tom. 1. c. 1367. A.
 Stipulatus si quis sit & sibi, & alteri fundum tradi, an alterius mentio circumscribatur, Tom. 7. c. 444. B.
 Stipulatus triticum sine quantitate an utilis stipulatio sit. Tom. 7. c. 989. D.
 Stipulum veteres firmum dixerunt. T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 552. C. & T. 3. c. 278. E. & T. 9. c. 88. D. & c. 1250. E.
 Stirps una agnationem, gentem plures conficiunt. T. 4. c. 81. D.
 Stoici cur Dialectici dicuntur. T. 1. c. 1355. B.
 Stoici cur eriscundi vocati. T. 3. c. 256. A.
 Stoici propemodum inepti in ducendis nominum originibus. Tom. 3. c. 324. D.
 Stoici exquisierunt studiosè origines nominum. T. 7. c. 2. B.
 Stoici licentiores, & inepti in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.
 Ex Stoicis quid Jurisconsulti sumperunt. T. 7. c. 607. C.
 Stola trabea. T. 2. c. 893. E.
 Stola proconsularis. T. 1. c. 1134. E.
 Stolarum militaris jus, atque gladii Præfides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
 Stolones. T. 7. c. 1058. A.
 Stragula virilia nomine vestimentorum continentur. T. 1. c. 437. E.
 Stramenta an ad ædium emptorem, vel legatarium pertineant. T. 7. c. 781. D.
 Strangulationes negotiorum quæ

sint. T. 10. c. 891. A.
 Strata, pave Gallice. T. 2. c. 883. B.
 Strati appellatione quæ contineantur. T. 8. c. 526. B.
 Stratores qui dicuntur, & unde. T. 9. c. 1388. D. *stratores* etiam dicuntur pro *stratores*. Ibid. D.
 Stratura est ædium. T. 8. c. 1652. E. *Στρατηγῶν* nomine qui significantur. T. 1. c. 1024. A.
 Vocabulo *Συμβόλαιον* quid propriè significetur. T. 10. c. 197. C.
 Stratorum, seu statorem dignitas, & munus. T. 2. c. 940. C.
 Stricta ratio est, ut in re pari sit potior causa prohibentis. T. 4. c. 166. C.
 Stricta judicia, & judicia bonæ fidei in quo differunt. T. 4. c. 212. C.
 Stricta judicia quæ dicuntur. T. 8. c. 1115. D.
 Strictæ actiones quæ dicuntur. Vide Actiones strictæ.
 Strictum jus humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.
 Strictum iudicium non recipit præstationem, quæ contra bonos mores desideratur. T. 4. c. 706. A.
 Striga quodnam animalis genus. T. 2. c. 1199. E. & c. 1200. A.
 Studiorum liberalium professorum numerus, ac dignitas. T. 2. c. 809. E. & c. 909. B. C.
 Studiorum causa iustissima est absentiae causa. T. 6. c. 983. B.
 Quod studiorum causâ adolescenti ministratur, an computetur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.
 Studiorum causâ si filius familias absens mutuam pucuniam acceperit, cessat Senatusconsultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B.
 Studiosi habent conservatorem. T. 9. c. 250. D.
 Studiosi juris ne illicitos ludos exercent. Ibid. E.
 Studiosis privilegia Friderici constitutione concessa. T. 9. c. 250. C.
 Stulta avaritia, inquit Seneca, mortalium discernit proprietatem, & possessionem. T. 4. c. 656. D.
 Stultis subveniri non solet. T. 10. c. 192. A.
 Stultitia heredis cæteris legatariis nocere non debet. T. 6. c. 736. E.
 Stultitiæ proprium est filiorum vitia cernere, oblivisci suorum. T. 9. c. 852. C.
 Stuprator occiditur impune. T. 1. c. 505. C.
 Stuprator affinitatem contrahit cum cognatis stupratæ mulieris. T. 6. c. 857. D.
 In stupri, vel incestus causâ servi in dominorum caput non torquentur. T. 10. c. 731. A.
 Ex stupro quasi affinitas contrahitur. T. 6. c. 1122. B.
 De stupro commissio in virginem, aut viduam, aut sanctimonialem. T. 9. c. 1432. B. & f. q.

De stupro lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & seq.
 De stupro, quod tutor infert pupillæ suæ. T. 9. c. 1427. A. hoc stuprum vindicatur in solo tutore. Ibid. D. E.
 De stupro, quod mulier libera committit cum servo proprio. Ibid. D.
 De stupro contracto sine vi. T. 9. c. 1428. D.
 Stupro cognita an sit digna capere ex testamento. T. 10. c. 482. B.
 Stuprum in tutorem turpius est. T. 2. c. 592. C.
 Stuprum committitur propriè in virginem, aut viduam; adulterium in nuptam. T. 4. c. 1484. E. quidam stuprum dici putant a *stūpeo*, id est, miror. Ibid. E. ut monstrum a moneo, & probrum a prohibeo. Ibid. E.
 Stuprum non committitur cum concubina. T. 4. c. 1186. B.
 Stuprum, & incestum. T. 4. c. 814. D. E.
 Stuprum testibus probari potest. T. 6. c. 858. D.
 Stuprum juris ignorantia an excusari possit. T. 7. c. 893. C. D.
 Stuprum, & divortium in quo differunt. T. 8. c. 563. A.
 Stuprum in meretrice non vindicatur. T. 9. c. 1424. A.
 Stuprum, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1397. A. B.
 Stuprum vindicatur in domina cautionis. T. 9. c. 1423. E.
 Stuprum quando committitur. T. 9. c. 1424. A.
 Stuprum vi commissum vindicatur lege Juliæ de vi publica. Tom. 9. c. 1432. B.
 Stuprum quod vi contrahitur, pertinet ad legem Juliam de vi. T. 9. c. 1428. E.
 Stuprum quando committitur cum concubina. T. 9. c. 1420. A.
 Stuprum non committitur per concubinatum. T. 9. c. 917. B.
 Sturnos inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.
 In sua re nemo cognitor esse potest, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.
 Per suam personam quod quis non habet, habet propter alterius personam. T. 4. c. 584. A.
 Suam rem nemo condicere potest. T. 4. c. 295. C.
 Suarii quinam sint, & dicantur. T. 2. c. 807. C.
 Suariorum privilegia. Ibid. D. E.
 Suas commoditates nemo augere debet alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.
 Subadjuvæ. T. 2. c. 928. A. B.
 Subarrari. T. 9. c. 437. C. stylus iudiciorum quis. Ibid. c. 92. B.
 Subconnexa, & connexa in quo differunt. T. 8. c. 580. A. B.
 Subcontinuativa, & continuativa in quo differunt. Ibid. A. B.
 Sub;

- Subdelegare quid sit: T. 7. c. 85. A. B.
- Subdiaconi. T. 2. c. 1033. C.
- Subdiaconi eodem voto, quo & Diaconi se obligant. T. 6. c. 1099. A. B.
- Subdiaconus quomodo a Diacono differat. T. 6. c. 1098. E.
- Subdisjunctio est falsa conjunctio. T. 9. c. 733. E.
- Subdisjunctiva, & disjunctiva in quo differunt. T. 8. c. 580. B.
- Subdisjunctivæ orationis duo genera. Ibid. A.
- Subditi qui. T. 1. c. 653. D.
- Subjecto sublato tolli prædicatum est necesse. T. 1. c. 1329. C.
- Subire, & adire hereditatem. T. 3. c. 178. A. B.
- De sublucandis arboribus. Tom. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A.
- Sublucantur arbores propter umbram, non succeduntur. Tom. 7. c. 475. D.
- Sublucare quid sit. T. 3. c. 1140.
- Subnotationes fisci privatæ fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
- Subreptitiæ literæ quæ. Tom. 6. c. 781. A.
- Subripere est loco movere. T. 1. c. 1113. A.
- Subrogare quid. T. 8. c. 564. A.
- Subscribendarius quis dicatur. T. 2. c. 687. B.
- Subscribere propriè quid est. T. 4. c. 1169. A. hæc constat duobus, aut tribus versibus. Ibid. D.
- Subscribere plus est, quàm obfirmare. T. 6. c. 268. A.
- Subscribere plus est, quàm signare. T. 7. c. 1146. B. C.
- Subscribere plus est, quàm subfirmare. T. 7. c. 1067. B. subscriptio præjudicat. Ibid. B.
- Subscribere est nomen suum appingere. T. 7. c. 1146. C.
- Subscribere chirographo; Tom. 9. c. 214. B.
- Subscriptio quid sit. T. 1. c. 872. B.
- Subscriptio pro consensu habetur, & plus est subscribere, quàm signare. T. 4. c. 1169. A.
- Subscriptio est relatio brevis rei gestæ. T. 6. c. 268. B.
- Subscriptio plus est, quàm signum, vel sigillum. Ibid. B.
- Subscriptio nuda pro consensu habetur. Ibid. A.
- Subscriptio an præjudicet. Tom. 7. c. 1067. B.
- Subscriptio quomodo fiebat. T. 7. c. 1146. C.
- Subscriptio quomodo fiat, & in quantum distet a rescripto. T. 8. c. 968. A.
- Subscriptio, quæ non parit obligationem. T. 9. c. 214. B.
- Subscriptio non est stipulatio. Ibid. B.
- Subscriptio in crimen non semper exigitur ab actore. T. 9. c. 1159. C.
- Subscriptio testatoris necessaria in testamento. T. 9. c. 709. C.
- Subscriptio jussu comparatur. T. 9. c. 214. B. & Tom. 10. c. 627. D.
- Subscriptio libelli litigatoris non est sententia. T. 9. c. 1099. D.
- Subscriptio subscriptori præjudicat, non obligatio. Tom. 10. c. 457. C.
- Subscriptione ad libellum tutor non excusatur. T. 8. c. 794. A.
- Subscriptionem emendare licet accusaturo intra tempora legitima. T. 9. c. 14. D.
- Subscriptor, & subsignator in quo differunt. T. 7. c. 1146. C.
- Subsidiaria actio quænam sit, & quomodo a Theophilo vocetur. T. 8. c. 925. D.
- Subsignandi verbum quale. Tom. 8. c. 521. C.
- Subsignatum, & subscriptum pro eodem sumuntur. T. 10. c. 589. D.
- Substantia est τὸ ὑποκείμενον. T. 1. c. 1177. C.
- In substantia si erratur, nulla est emptio. T. 3. c. 28. A.
- Substantia, materia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 696. D.
- Substantia obligationis quæ est, & in quo consistit. T. 7. c. 676. A.
- Substantiæ, materiæ, & qualitatis nominibus utimur promiscuè. T. 3. c. 27. D.
- Substantiæ nomine quid significatur. T. 1. c. 1331. D.
- Substantiam significantia nomina non possunt mutari pro arbitrio cujusque. T. 9. c. 966. B. C.
- De substituendis heredibus necessariis. T. 9. c. 753. C. & seq.
- Substituendo alteri alterum, quomodo consulendum impuberi. T. 7. c. 911. B.
- Si substituatur pater filio heredi instituto, nec filium adire jubeat, sed ipsemet ex substitutione adeat, an legata a filio relicta præstabit. T. 4. c. 408. C.
- Substituere filio impuberi quomodo possumus. T. 1. c. 337. D. E.
- Substituere licet filiis exheredatis. Ibid. E.
- Substituere potest pater etiam exheredato. Tom. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
- Substituere in secundum casum quid sit. T. 7. c. 1059. E.
- Substituere possumus liberis exheredatis in secundum casum. T. 7. c. 900. C.
- Substituere non potest pater in secundum casum, nisi sibi heredem instituerit. T. 7. c. 902. B.
- Substituere pater liberis non potest, nisi sibi heredem instituerit. T. 7. c. 902. B.
- Substituere quibus possumus in primum casum, & quibus in secundum. T. 7. c. 913. C.
- Substituere impuberibus extraneis in secundum casum non possumus. Ibid. C. D. extraneis precario possumus. Ibid. D.
- Substitui potest heredibus, legataris, fideicommissariis, & donataris causâ mortis. T. 2. c. 1024. D.
- Substitui in unius locum an plures possint. T. 1. c. 112. C.
- Substitui an possit legatario, & donatario causâ mortis. Tom. 7. c. 1057. A.
- Substitui an possit legatariis, ut heredibus. T. 7. c. 1059. D.
- Substitui an possit exheredato. T. 7. c. 1068. A.
- Substitui an quis sibi utiliter possit. T. 7. c. 918. C.
- Substitui directò an possit ex codicillis testamento confirmatis. T. 7. c. 933. D.
- Substituimus frustra liberis nostris puberibus. T. 3. c. 351. A.
- Non substituimus heredibus nostris in certum casum, & quis ille sit. T. 9. c. 895. E.
- Substituisse vulgariter miles præsumitur communi verbo, vos in vicem substituo. T. 9. c. 739. B.
- Qui substituit, non mutat voluntatem collatam in priorem; qui verò transfert, eam mutat. T. 4. c. 1189. C.
- Substituit postumum pater filio impuberi heredi instituto. Tom. 6. c. 194. A.
- Substituit inutiliter paganus post pubertatem. T. 9. c. 752. A.
- Substituitur vel singulis liberis, vel ei, qui eorum novissimus impubes morietur. T. 1. c. 115. C.
- Substituitur impuberi aut nominatim, aut generaliter. Ibid. D.
- Substituitur rectè quis sibi ipsi, si duo fiant heredum gradus, quorum uno quis instituitur ex parte, adjecto coherede ex alia parte. T. 6. c. 202. C.
- Qui substituitur pupillo, substituitur vel nominatim, vel generaliter. T. 7. c. 908. D.
- Substitutio est verbum commune. T. 1. c. 697. C.
- Substitutio, institutio, & relinquo, hæc verba sunt neque directæ, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
- Substituti calumnia quid. Tom. 7. c. 1103. E.
- Substituti mutuo omnes omnibus interdum non intelliguntur, licet testator dicat. T. 7. c. 923. D.
- Substituti heredis, & instituti diversæ causæ. T. 8. c. 1035. A.
- Substituti duplici jure nitebantur contra fiscum. T. 9. c. 897. A.
- Substituti, & legitimi heredis non eadem est causa. T. 10. c. 267. B.
- Substitutio aut purè fit, aut sub conditione. T. 1. c. 419. B.
- Substitutio vulgaris, puberi, vel impuberi extraneo facta, finitur aditione. T. 1. c. 993. D.
- Substitutio vulgaris, & substitutio pupillaris. Tom. 1. c. 112. B. & seq. & c. 1266. A. & seq.
- Substitutio heredis fit secundo gradu, & sequentibus. T. 1. c. 419. A.

- Substitutio pupillaris an lege Julia confirmetur . Tom. 3. c. 436. C.
- Substitutio in familiam morientis facta usque ad quorum gradum valeat . T. 2. c. 1164. E.
- Substitutio, quæ plura tempora, pluresque continet ætates, compendio fit orationis. Tom. 3. c. 405. D.
- Substitutio precaria . T. 1. c. 665. E. & T. 2. c. 1089. E.
- Substitutio æstimatur plerumque ex ratione successionis . T. 1. c. 338. D. E.
- Substitutio pupillaris an lege Cornelia confirmetur . T. 3. c. 436. C. & T. 7. c. 927. E.
- Substitutio quando non habet locum . T. 1. c. 105. D.
- Substitutio vulgaris. Tom. 1. c. 112. B.
- Substitutio pupillaris . T. 1. c. 113. C.
- Substitutio quoniam dicatur facta ad exemplum substitutionis pupillaris. T. 1. c. 114. A.
- Substitutio pupillaris quando finitur. T. 4. c. 1194. E.
- Substitutio in secundum casum nihil aliud est, quam testamentum . T. 4. c. 886. B.
- Substitutio vulgaris quæ est . T. 4. c. 914. B.
- Substitutio vulgaris tacita, quæ inest expressæ pupillari, excludit matrem a beneficio Senatusconsulti Tertulliani. T. 4. c. 1059. C. pupillaris tacita non. Ibid. C.
- Substitutio pupillaris an etiam consistat, si institutio non consistit. T. 4. c. 1035. B.
- Substitutio an etiam fiat rectè in legatis . T. 4. c. 434. E.
- Substitutio pupilli finitur pubertate . T. 4. c. 754. B.
- Substitutio quid est. T. 4. c. 406. E. & c. 407. A.
- Substitutio pupillaris quomodo concepta a Marco Tullio . Tom. 4. c. 1070. E.
- Substitutio specialis derogat generali . T. 4. c. 811. C. & c. 1067. E.
- Substitutio pupillaris tacita non excludit matrem a beneficio Senatusconsulti Tertulliani . T. 4. c. 1059. C.
- Substitutio mutua. Tom. 6. c. 193. E.
- Substitutio pupillaris etiam exheredato fieri potest. Tom. 6. c. 175. E.
- Substitutio, quæ nondum competit, extra bona nostra est . Tom. 6. c. 569. E.
- Substitutio, cujus conditio nondum existit, non transfertur in heredem. Ibid. D.
- Substitutio pupillaris a patre fieri potest filio, quem in potestate habet, non filio, quem in potestate non habet . T. 6. c. 568. C.
- Substitutio pupillaris pars est principalis testamenti. T. 6. c. 621. B.
- Substitutio, quæ fit exheredato, non est substitutio ratione successionis . T. 7. c. 907. C.
- Substitutio codicillis facta an accipi possit pro fideicommissis. T. 7. c. 914. E.
- Substitutio directa puberi in secundum casum facta an tanquam precaria conservandæ voluntatis causâ valeat . Tom. 7. c. 913. D. E.
- Substitutio directè in secundum casum non fit extraneo. Ibid. C. D.
- Substitutio duplex quæ fit . Tom. 7. c. 908. A.
- Substitutio, exheredato facta, odiosa est . T. 7. c. 907. E.
- Substitutio, facta a pagano post pubertatem, inanis est. T. 7. c. 914. D.
- Substitutio, facta filio post pubertatem a milite, an quasi precaria valeat, restituaturque hereditas cum fructibus in hereditate inventis . Ibid. D.
- Substitutio inutilis redditur, substituto petente contra tabulas. T. 7. c. 922. A.
- Substitutio pupillaris an possit fieri liberis præteritis. Tom. 7. c. 902. A.
- Substitutio mutua, & reciproca quæ fit. T. 7. c. 911. A.
- Substitutio non tantum ad pubertatem, sed etiam ad brevius tempus fieri potest . Tom. 7. c. 903. C.
- Substitutio precaria, facta in infinitum, quousque valeat. T. 7. c. 933. D.
- Substitutio pupillaris corrumpitur, extraneo instituto repudiante . T. 7. c. 915. E.
- Substitutio pupillaris cui possit fieri. T. 7. c. 934. A.
- Substitutio pupillaris, desinito paterno testamento, an evanescat . T. 7. c. 902. B. C.
- Substitutio pupillaris evanescit, si filius vivo patre moriatur, aut ex ejus exierit potestate. T. 7. c. 927. C.
- Substitutio pupillaris fit, vel nominatim, vel generaliter, & quomodo ita fiat . T. 7. c. 908. D.
- Substitutio pupillaris nudo heredis nomine subsistet . T. 7. c. 915. E.
- Substitutio pupillaris, patre ab hostibus capto, & ita filio sui juris factis, an evanescat . T. 7. c. 927. D.
- Substitutio pupillaris quando, & quatenus valeat. Tom. 7. c. 177. E.
- Substitutio, quæ fit a patre filio furioso, fit ad exemplum pupillaris. T. 7. c. 938. A. B. quando finitur . Ibid. B.
- Substitutio pupillaris, quæ fit ultimo morienti, quando, & cur fiat. T. 7. c. 937. A.
- Substitutio pupillaris quæ fit. T. 7. c. 177. C.
- Substitutio pupillaris quomodo fiat. T. 7. c. 899. C.
- Substitutio pupillaris quot casus contineat . T. 7. c. 1005. C.
- Substitutio pupillaris, supremo moriente filio facta, etiam vulgaris dicitur . T. 7. c. 932. B.
- Substitutio pupillaris ut valeat, auctoris sit, si unus ex heredibus adierit hereditatem paternam. T. 7. c. 964. C.
- Substitutio quæ fit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.
- Substitutio quæ fit pupillo, & quæ fit furioso, quomodo, & quot modis differant . Tom. 7. c. 938. B. C.
- Substitutio reciproca si impuberibus fiat personis, non continet pupillarem . T. 7. c. 911. E.
- Substitutio reciproca facta a pagano duplex est, si facta sit paribus personis . T. 7. c. 912. C.
- Substitutio simplex, & duplex quomodo fiant . Tom. 7. c. 899. D. E.
- Substitutio sui ipsius an utilis sit . T. 7. c. 919. B.
- Substitutio vulgaris introducta est legibus, pupillaris moribus. T. 7. c. 899. B. C. & c. 903. A.
- Substitutio pupillaris quando rescindebatur . Tom. 7. c. 902. B. C.
- Substitutio vulgaris finitur aditione. T. 7. c. 899. C. D.
- Substitutio vulgaris variè fieri potest . T. 7. c. 933. E.
- Substitutio vulgaris, & reciproca, quæ fit nullo casu expresso, nulli non potest fieri . Tom. 7. c. 911. E.
- Substitutio vulgaris est ex 12. Tabulis . T. 7. c. 1057. A.
- Substitutio pupillaris an fieri possit liberis præteritis. Tom. 7. c. 902. A.
- Substitutio pupillaris est pars paterni testamenti. Ibid. B.
- Substitutio quando pro duplici habetur . T. 7. c. 911. A.
- Substitutio, quæ fit exheredato, odiosa est . T. 7. c. 907. E. ideoque in ea servatur rigor juris . Ibid. E.
- Substitutio vulgaris ut differat a substitutione pupillari . Tom. 7. c. 899. B. C.
- Substitutio quæ fit impuberi, duplex est . T. 7. c. 908. A.
- Substitutio precaria cui, & quomodo fiat . T. 7. c. 913. D.
- Substitutio vulgaris in quo consistat . T. 8. c. 976. B. C.
- Quot duplex sit substitutio, & quot sint illius gradus . T. 8. c. 975. E. c. 976. A. B.
- Substitutio aut directa est, aut obliqua . T. 8. c. 976. B. directa aut vulgaris est, aut pupillaris. Ibid. B. vulgaris est 12. Tabulis, pupillaris moribus introducta. Ibid. B.

Subj

- Substitutio pupillaris : T. 8. c. 301. B.
 Substitutio vulgaris cur dicatur. Ibid. B.
 Substitutio ad heredem an transmittatur. T. 7. c. 909. A.
 Substitutio vulgaris ridicula est in persona exheredati. T. 9. c. 741. B.
 Substitutio directa, quæ fit filio impuberi heredi instituto, est duplex, vulgaris, & pupillaris. T. 9. c. 737. C.
 Substitutio pupillaris finitur emancipatione. T. 9. c. 749. D.
 Substitutio alia est pura, alia conditionalis. T. 9. c. 725. E.
 Substitutio conditionalis quæ. T. 9. c. 726. B.
 Substitutio omnis videtur esse conditionalis, & cur. T. 9. c. 725. D. vulgaris quæ dicitur. Ibid. D. item pupillaris quæ dicitur. Ibid. D.
 Substitutio pupillaris excludit legitimum heredem pupilli. T. 9. c. 746. C.
 Substitutio vulgaris est testamentum merum. Ibid. C.
 Substitutio pupillaris est testamentum filii mei. Ibid. C.
 Substitutio vulgaris quæ est. T. 7. c. 739. D.
 Substitutio vulgaris fit in fideicommissis, & donationibus causâ mortis. Ibid. D.
 Substitutio tacita pupillaris. T. 9. c. 738. A. B.
 Substitutio pupillaris directa, & precaria, sive fideicommissaria in quo differunt. T. 9. c. 750. D. E.
 Substitutio vulgaris an finiatur aditione. T. 10. c. 787. A. B.
 Substitutio vulgaris, & pupillaris. T. 10. c. 1089. E.
 Substitutio quid sit. T. 10. c. 1165. C.
 Substitutio expirat post aditam hereditatem. T. 10. c. 1241. E.
 Substitutio vulgaris an extinguatur post aditionem hereditatis. T. 10. c. 1242. B. C.
 Substitutionis heredis definitio, ac divisio. T. 1. c. 799. D. E.
 Substitutionis ordo, qui non servatur in substitutione vulgari, spectatur in substitutione pupillari. T. 4. c. 1063. A.
 Substitutionis brevis quæ nomen unde sumptum. Tom. 6. c. 193. E.
 Substitutionis conditione pendente, pendebit legatum. T. 6. c. 200. A.
 Substitutionis commodum heres fideicommissario restituere debet. T. 6. c. 280. E.
 Substitutionis fideicommissariæ conjectura. T. 7. c. 1193. D.
 Substitutionis pupillaris origo. T. 7. c. 903. A.
 Substitutionis directæ, & precariæ differentia quæ. T. 7. c. 1279. A.
 Substitutionis casus quot sint. T. 7. c. 1012. E. & c. 1013. A.
 Substitutionis heredum, & legatariorum quæ differentia. T. 7. c. 1059. C. D.
 Substitutionis heredum casus quot sunt. Ibid. D.
 Substitutionis pupillaris, ut vulgaris, plures gradus facere possumus. T. 7. c. 898. D.
 Substitutionis vulgaris, & pupillaris differentiarum quot, & quæ sint. T. 7. c. 899. B.
 Substitutionis vulgaris spes an transmittatur ad heredes. Tom. 7. c. 923. D.
 Substitutionis jus, & ad crescendi jus in quo differunt. T. 9. c. 748. E. & c. 749. A.
 De substitutionis jure. T. 9. c. 655. A.
 Substitutionis jus, & jus ad crescendi in quo differunt. Ibid. A.
 Substitutionis vulgaris hæc verba, *si heres non erit*, quomodo accipienda. T. 9. c. 746. B.
 Substitutioni ademptio, non inest. T. 4. c. 1189. C.
 Substitutioni vulgari, impuberi factæ, tacite inesse pupillarem, & contra. T. 7. c. 908. A.
 Substitutioni vulgari pupillaris, & pupillari vulgaris quando inest. T. 7. c. 910. D. & seq.
 Substitutionem, verbis directis a milite factam post pubertatem, ad fideicommissum trahi. Tom. 3. c. 350. E.
 Substitutionem vulgarem excludit adquisitio, pupillarem non item. T. 1. c. 1267. C.
 Substitutionem pupillarem, non autem vulgarem rescindit bonorum possessio contra tabulas. T. 1. c. 1315. D.
 Substitutionem pro hereditate accipi. T. 3. c. 178. C.
 Substitutionem vulgarem extinguit aditio. T. 6. c. 198. B.
 Substitutionem pupillarem secundum tabulas confirmat testamentum pupillare. Tom. 6. c. 177. C.
 Substitutionem, factam puberibus, tantum vulgarem esse substitutionem, non pupillarem. Tom. 7. c. 911. A.
 Substitutionem omnem fieri purè, aut sub conditione. T. 7. c. 908. E.
 Substitutionem pupillarem, generaliter factam, esse conditionalem. Ibid. E.
 Substitutionem inter directam, vel vulgarem, & fideicommissariam magna differentia. T. 10. c. 1094. D.
 Substitutionem vulgarem an extinguat mixtio pupilli sui. T. 10. c. 1242. D.
 In substitutione pupillari successio nis ordo spectandus. T. 1. c. 112. D.
 De substitutione precaria consultatio. T. 1. c. 660. D. & c. 668. C.
 In substitutione pupillari sunt quasi duo testamenta, aut certè unum duarum causarum. T. 1. c. 114. C. D.
 Substitutione vulgari testator sibi heredem facit, pupillari vero substitutione non sibi, sed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E.
 In substitutione pupillari tacite inest vulgaris. T. 6. c. 408. B.
 Substitutione factâ ultimo morienti, an fiat, ut jus legitimarum hereditatum inter fratres conserve tur. T. 7. c. 925. C.
 Substitutione generaliter factâ, qui vocentur. T. 7. c. 908. E. & c. 909. A.
 Substitutione pupillari extraneo factâ, si is hereditatem repudiaverit, an, & quando illa rursus convalescat. T. 7. c. 906. C. D.
 Substitutione vulgari succeditur testatori, pupillari pupillo. T. 7. c. 910. D.
 Substitutione pupillari factâ, duo videntur testamenta, patris, & filii. T. 7. c. 906. D. E.
 De substitutione factâ pupillo exheredato. T. 7. c. 905. D. E.
 De substitutione, quæ fit pagano. T. 7. c. 912. C. & c. 914. E.
 De substitutione a milite factâ. T. 7. c. 912. C.
 De substitutione pupillari. Tom. 7. c. 1193. A.
 In substitutione quænam distinguenda. T. 8. c. 976. C. D. quando inanis. Ibid. c. 978. A.
 De substitutione vulgari, si plures sint heredes instituti, & invicem substituti vulgariter, portiones eorum, qui non adierunt, ad eum tibus ad crescunt, etiam invitis. T. 9. c. 748. E.
 In substitutione vulgari, quæ fit filio impuberi a patre herede instituto, tacite inest substitutio pupillaris, & vicissim in hac illa. T. 9. c. 737. C.
 De substitutione directa. Ibid. B. & seq.
 De substitutione pupillari factâ a milite filio impuberi, quem in potestate habuit mortis tempore. T. 9. c. 749. C.
 In substitutione pupillari exigitur, ut is, cui facta est, in potestate morientis fuerit. T. 9. c. 749. C. D.
 De substitutione vulgari, ut si sint tres heredes scripti ex disparibus partibus, & invicem substituti sint, nec in substitutione factâ sit ullarum partium mentio. T. 9. c. 741. D. & seq.
 De substitutione vulgari, & pupillari, si testator duos filios impuberes, quos in potestate habet, heredes instituerit, & invicem substituerit generaliter. T. 9. c. 743. B. & seq.
 Substitutiones omnes in casum, & sub conditione fieri videntur. T. 1. c. 800. E.
 Substitutiones directæ. T. 2. c. 398. B.
 Substitutiones precariæ restitutiones dicuntur.

dicuntur, quia Græci *ἀντικαταστάσεις* etiam substitutiones precarias vocant. Ibid. B.
 Substitutiones jus ad crescendi conservant. T. 6. c. 188. E.
 Substitutiones puberibus factæ sunt vulgares substitutiones. Tom. 9. c. 747. E.
 Substitutiones introductas esse, ne hereditates caderent in fiscum. T. 9. c. 749. B.
 Substitutiones precariæ puberibus fieri possunt, & extraneo. T. 9. c. 748. B.
 Substitutiones precariæ post aditam hereditatem valent. Ibid. A.
 Substitutiones simplices quæ dicuntur, & cur. T. 9. c. 741. B.
 Substitutiones pupillares. Tom. 9. c. 740. A.
 Substitutionum duo casus, primus, & secundus. Tom. 1. c. 799. E. & c. 800. A. & Tom. 2. c. 399. C.
 Substitutionum quot sint species. T. 7. c. 899. A.
 Substitutionum duos solum esse casus, & qui illi sint. T. 7. c. 910. D. & c. 938. A.
 Substitutionum varia genera esse, si personas spectes. T. 7. c. 911. A.
 De substitutionum conditionibus. T. 9. c. 725. D. & seq.
 De substitutionibus consultationes. T. 1. c. 696. C. & seq.
 De substitutionibus fideicommissariis consultatio. T. 1. c. 679. E.
 De substitutionibus auctores, qui melius scripserunt. T. 6. c. 198. E.
 De substitutionibus, & restitutionibus sub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & seq.
 De substitutionibus impuberum. T. 9. c. 739. C. & seq.
 De substitutionibus precariis, & conditionibus in eis appolitis. T. 9. c. 725. D. & seq.
 In substitutionibus sæpissime casus expressus ducitur ad tacitum, & ubique est servanda semper defuncti voluntas. T. 9. c. 737. B. & seq.
 A substitutus an repetita videantur legata relicta ab institutis. T. 7. c. 1272. D.
 Substituto non videtur data conditio, quæ datur instituto. Tom. 1. c. 1267. A.
 Substituto deficiente, vocantur coheredes. T. 2. c. 1022. C.
 A substituto legata relicta quomodo, & quando solvenda. T. 6. c. 81. D. E.
 De substituto, & quæ sunt in causa caduci ad eum pertinere. T. 9. c. 885. A. & seq.
 Substituto, vel coheredi, qui iudicio non adfuit, an noceat res iudicata inter creditorem hereditarium, & filium heredem debitoris. T. 10. c. 1252. C.

Substitutum sequitur onus. T. 1. c. 1097. B.
 Substitutus quis dicatur. Tom. 1. c. 339. A. & c. 1266. C.
 Substitutus coheredis, & substitutus exheredati in quo differunt. T. 4. c. 85. D. ratio conciliationis quæ. Ibid. D. an substitutus filio impuberi heredi instituto, qui abstinuit se bonis paternis, adita hereditate pupillari teneatur creditoribus paternis. Tom. 6. c. 178. E. & seq.
 Ut substitutus qui non potest in totum venire, saltem in partem venit, ut coheres substitutus. T. 6. c. 198. B.
 Substitutus directè in secundum casum quæ bona capiat. Tom. 7. c. 913. C.
 Substitutus precariè in secundum casum quæ bona capiat. Ibid. D.
 Substitutus an præferatur coheredi, vel conjunctio in vacante parte. T. 7. c. 929. A.
 Substitutus an sustineat onus æris alieni, instituto hereditatem repellente. T. 7. c. 1013. E.
 Substitutus adrogato quæ bona capiat. T. 7. c. 917. A. & seq.
 Substitutus an præferatur coheredi in petenda bonorum possessione secundum tabulas. Tom. 8. c. 141. E.
 Substitutus duobus an omnia legata ab utriusque relicta præstare debeat, & quæ sit ratio legis Falcidie. T. 7. c. 933. A.
 Substitutus, & institutus in una hereditate an quis dici possit. T. 7. c. 905. E.
 Substitutus exheredato si agnoscat pupillarem hereditatem, an obligetur paternis oneribus. Tom. 7. c. 916. A. B.
 Substitutus filio supremo morienti, quando, & quæ bona capiat. T. 7. c. 932. B. & seq.
 Substitutus instituto coheredi quomodo legata præstare debeat. T. 7. c. 936. B. C.
 Substitutus interdum potius videtur institutus, quam substitutus. T. 7. c. 935. D.
 Substitutus pupillaris non tantum bona a patre accepta, sed & postea acquisita capit. T. 7. c. 917. A.
 Substitutus pupillo an possit separare bona paterna a pupilli bonis. T. 7. c. 915. C.
 Substitutus pupillo an sit heres testatoris, vel pupilli. Tom. 7. c. 939. D.
 Substitutus nunquam dici potest, cui primo desertur hereditas. T. 7. c. 898. D.
 Substitutus quando utatur jure ad crescendi cum institutis. T. 7. c. 935. C. D.
 Substitutus substituto videtur substitutus instituto. T. 7. c. 926. B.
 Substitutus secundo an debeat let

gatum relictum a secundo. T. 7. c. 1272. D.
 Substitutus coheres coheredi. T. 7. c. 1225. D.
 Substitutus aliquando excludit institutum. Tom. 9. c. 792. B. C.
 Substitutus an teneatur actione iudicati, cum ad eum hereditas pervenit per repudiationem instituti. T. 10. c. 787. B. C.
 Substitutus an præferatur conjuncto, vel heredi. T. 10. c. 1152. C.
 Substitutiones quæ sint. Tom. 7. c. 390. E.
 Subterfugere, & profugere longè differunt. T. 3. c. 302. A. B.
 Subterhabere apud Apulejum quid significet. T. 10. c. 323. A.
 Subtilitas verborum an attenda in contractibus. Vide; Voluntas contrahentium.
 Subvades quinam fuerint appellati. T. 1. c. 795. C.
 Subvades qui dicuntur. T. 4. c. 38. A.
 Mulieri subvenitur, ne damnum patiat rei suæ, non etiam ut lucrum faciat. Tom. 4. c. 506. B.
 Suburbia, & pomerium in quo differunt. T. 4. c. 259. E.
 Succedentes ab intestato an omnia conferant. T. 8. c. 90. E.
 Succedere quis sibi ipsi potest ab intestato. T. 6. c. 202. C.
 Succedere sibi ipsi an quis possit. T. 10. c. 775. B.
 Qui succedit in jus alterius, ignorantie habet justam causam, nec statim scire potest conditiones, & jus rerum hereditariarum. T. 4. c. 948. E. ignorantia hic eum excusat. Ibid. E.
 Successio legitima proximiori deferatur. T. 1. c. 456. D.
 Successio vivo testatore fit. T. 1. c. 1080. B.
 Successio agnatorum. T. 1. c. 158. D. & c. 169. A. cognatorum. Ibid. c. 169. A. libertorum. Ibid. c. 178. A.
 Successio intestatorum. Tom. 1. c. 454. E.
 Successio feudi fraternali. Tom. 2. c. 1249. E.
 Successio non est in suis, & legitimis. T. 1. c. 347. B.
 Successio naturalium filiorum. T. 2. c. 1065. A.
 Successio veteranorum, & militum. T. 1. c. 828. C.
 Successio est hodie agnatis in legitimis hereditatibus. Tom. 1. c. 163. A.
 Successio, quæ per bonorum venditionem fiebat. Tom. 1. c. 190. C.
 Successio libertinorum pars est juris patronatus omnium maxima, & operæ quoque libertorum officiales. T. 6. c. 148. C.
 Successio ingenuorum, & libertinorum

- rum in quo differat . Tom. 7. c. 1130. B.
- Successio legitima quot cognatorum gradus complectatur . Tom. 8. c. 1035. D. E.
- Successio inter personas ejusdem gradus non est , sed jus adcrendi . T. 8. c. 199. A.
- Successio intestati quomodo , & in quibus defertur . T. 8. c. 162. B.
- Successio intestatorum primùm liberis defertur , deinde legitimis . T. 8. c. 183. D.
- Successio in suis quæ . T. 8. c. 196. D.
- Ut successio ex titulo de successorio edicto procedat , definit Prætor certa tempora petendæ bonorum possessionis . Ibid. c. 203. A. & seq.
- Successio an sit in suis heredibus , & legitimis . Tom. 8. c. 177. E. & c. 178. A. & seq.
- Successio inter liberos , & inter cognatos datur edicto successorio . T. 9. c. 657. A. & seq.
- Successio omnis quasi contractus est . T. 9. c. 615. C.
- Successio alia est libertinorum , alia ingenuorum . Ibid. C.
- Successio duplex . T. 10. c. 783. D.
- Successio juris generalis est . T. 10. c. 961. E.
- Successionis feudi natura quæ sit . T. 2. c. 1298. C.
- Successionis ubi est emolumentum , an & ibi tutela , onus esse debeat . T. 1. c. 40. D.
- Successionis legitimæ jus ab intestato cessat , testamento subsistente . T. 4. c. 403. B.
- Successionis ordo cum constat , ordinem scripturæ negligimus . T. 7. c. 907. E.
- Successionis ordo cum nullus est , ordo scripturæ servandus . Ibid. E.
- Successionis prima pars , primusque gradus ab intestato est liberorum . T. 8. c. 162. B. C.
- Successionis ab intestato prima pars est de bonorum possessione liberis danda ex utraque parte . Tom. 8. c. 164. E.
- De successionis repudiatione . T. 8. c. 199. E.
- Successionis spes an pacto remitti possit . T. 9. c. 29. D.
- Successionis jus actiones hereditarias complectitur . T. 9. c. 255. C.
- Successionis varia genera . Tom. 9. c. 667. A. & seq.
- Successioni non est locus in hereditate legitima . T. 1. c. 456. D.
- Si non est successioni locus in legitima hereditate , quomodo successioni locus esse potest . T. 4. c. 110. A.
- Successioni locus est in querela . T. 4. c. 109. C.
- Successioni in querela inofficiosi quando locus sit . T. 7. c. 197. D. E.
- Successioni Unde liberi quando locus est . T. 8. c. 174. C.
- Successionem liberti qui sperat , & ejusdem impuberis tutelam gerit . T. 4. c. 319. C.
- Successionem agnoscere quid est . T. 4. c. 347. C.
- De successione ab intestato . T. 1. c. 654. B. & Tom. 9. c. 710. B. & seq.
- De successione feudi materni non conjugalis . T. 2. c. 1272. E.
- In successione jus patriæ spectatur . T. 1. c. 673. D.
- De successione domini in feudo ejus , qui fratrem , vel filium habet . T. 2. c. 1212. C.
- De successione nepotis ex filia in feudum . T. 2. c. 1300. B.
- De successione filiorum fratris . T. 2. c. 1149. B.
- In successione libertorum edictum novum cessat . T. 6. c. 184. E.
- In successione quæ exiguntur . T. 7. c. 369. A.
- Successione ab intestato an excludatur defecta conditione is , qui institutus fuit sub conditione emancipationis . T. 8. c. 181. E.
- Successione Unde cognati , qui excluduntur , & qui admittuntur ad successionem . T. 8. c. 189. E. & c. 190. A. & seq.
- De successione matrum . Ibid. B.
- De successione intestati . Tom. 8. c. 161. C. & seq.
- De successione ingenuorum , & libertinorum . T. 8. c. 162. E.
- De successione in honorariis successoribus . T. 8. c. 197. D.
- De successione in legitimis . Ibid. D.
- De successione priorum , & posteriorum graduum . T. 8. c. 198. E.
- In successione intestati Prætor primò liberis dat bonorum possessionem . T. 8. c. 162. B.
- In successione patris an nothis detur bonorum possessio Unde legitimi . T. 8. c. 165. B.
- De successione matris . T. 9. c. 913. C.
- De successione , qua gradus cognationis succedit gradui ipso jure . T. 9. c. 667. A. & seq.
- De successione , quæ datur edicto successorio . Ibid. A. & seq.
- In successione filii qui succedit , pater , an fratres . Tom. 9. c. 919. E.
- De successione aviarum . Tom. 9. c. 913. B.
- De successione ingenuorum . T. 9. c. 648. A.
- A successione ejus , cui adfuit , an repellatur advocatus . T. 10. c. 499. E.
- Successiones libertorum . Tom. 1. c. 347. E.
- Ad successiones patris quos natura vocat . T. 9. c. 1147. B.
- Successiones intestatorum per quos gradus datur . T. 9. c. 925. A.
- De successionum constitutione in lucra nuptialia . Tom. 2. c. 1110. B.
- Successionum gradus quot olim erant . T. 8. c. 162. D.
- Successionum gradus ab intestato quot , & qui sint . T. 8. c. 162. D. E.
- Successionum gradus in cognatione . T. 9. c. 667. A. & seq.
- De successione novella constitutio . T. 2. c. 1109. B.
- In successione pænè consonantia jura ingenuitatis , & libertinitatis . T. 1. c. 179. D.
- In successione fisco qui præferatur . T. 8. c. 230. A. & seq.
- Successor juris quis dicatur . T. 3. c. 337. C.
- Successor tam in vitia , quàm in virtutes defuncti succedit . T. 1. c. 1124. B.
- Successor honorarius . T. 1. c. 802. E.
- Successor juris alius est , alius successor rei . T. 4. c. 1460. E.
- Successor rei legatarius est , heres verò successor juris . Tom. 4. c. 913. C.
- Successor juris est successor vitiorum defuncti , non successor rei . T. 4. c. 1460. E.
- Successor tenetur ex negotio gesto ab antecessore suo pro utilitate , vel necessitate Ecclesiæ . Tom. 6. c. 791. D.
- Successor juris , & successor rei in quo differunt . T. 9. c. 1022. A.
- Successoris singularis , & heredis differentia . T. 6. c. 827. E.
- Successori bonæ fidei defuncti nocet mala fides . Tom. 1. c. 1124. A. B.
- Successori non præjudicat tacurnitas , vel conniventia antecessoris . T. 6. c. 913. A.
- Successorem juris universi , aut adoptatorem & commoda sequuntur , & incommoda ejus , quem adoptavit . T. 6. c. 511. E.
- De successore ab intestato consultatio . T. 1. c. 654. B.
- Successores honorarii , & successoris prætorii . T. 2. c. 1023. A.
- Successores clericorum factis defunctorum non obligantur . Tom. 2. c. 1223. C.
- Ad successores nostros non transeunt ea , quæ facti sunt , sed eorum tantum , quæ sunt juris . T. 6. c. 259. B.
- Successores honorarii qui . Tom. 7. c. 490. A. B.
- Successores prætorii qui . Ibid. A.
- Successores juris universi qui sint . T. 8. c. 387. E.
- Successores rei qui dicantur . Ibid. E.
- Successorum genera quot , & quæ sint . T. 8. c. 387. E.
- De successoribus in Africa . T. 2. c. 1088. C.
- De successorio edicto . T. 8. c. 196. C. & seq.
- Successorium edictum . T. 1. c. 349. E. & T. 2. c. 390. B.
- Successorium edictum dicitur & successoris pars , & successoris caput . T. 8. c. 196. D.

- Successorium edictum an porrigatur in legitimis heredibus.** Tom. 9. c. 669. A.
- Successorium edictum.** T. 9. c. 667. A. & seq.
- Successorium pactum.** Tom. 9. c. 109. E.
- Successorium edictum cur sic, & quotupliciter dicatur.** Tom. 10. c. 783. E.
- Suetonii locus emendatus.** Tom. 9. c. 873. C.
- Suetonius in Augusto Cesare, qui auctor fuit legis Juliae de divortis, divortis modum imposuit.** T. 4. c. 1476. A.
- Suetonius emendatus.** Tom. 6. c. 286. B.
- Suffragationem suam posse rectè vendere eos, qui valent gratià apud Principem.** T. 9. c. 216. B.
- Suffragatori siquid promissum sit, potest peti conditione si certum petatur.** T. 9. c. 215. D.
- Suffragatori facta sponsio ex scripto, quod pro stipulatione habetur.** T. 9. c. 216. B.
- Suffragatori quod promissum est, an possit peti.** T. 10. c. 628. A.
- Suffragia emendicata.** T. 3. c. 20. A.
- Suffragia manu porrecta fieri solebant.** T. 1. c. 1152. B.
- Suffragii specialem prerogativam habentes aliis praeferi debent.** T. 4. c. 862. E.
- Suffragii nomine prohibitum est, nequid a magistratibus detur, vel suffragatoribus, vel etiam nequid publicis rationibus inferatur.** T. 9. c. 216. E.
- De suffragiis corrupendis.** T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
- Actione de suffragio quis teneatur.** T. 10. c. 952. C.
- Suffragium quid sit.** T. 2. c. 1046. A. & T. 10. c. 628. A.
- Suffragium multa habet significata, & quæ sint.** T. 9. c. 215. C. D.
- Suffundere sanguinem quid. Vide, Sanguinem suffundere.**
- Suggrunda quæ sint, & unde dicantur.** T. 1. c. 833. D. E.
- Suggrunda, sive suggrundia, quæ & grundia vocant.** T. 7. c. 405. E.
- Suggrundaria dicuntur parvula sepulcra.** T. 1. c. 833. E.
- Sui heredes qui dicantur.** Tom. 1. c. 122. D. & c. 333. C.
- Sui heredis definitio.** T. 1. c. 1066. E.
- Sui, & legitimi heredes.** Tom. 1. c. 829. E.
- Sui juris qui sint.** Tom. 1. c. 310. E.
- Sui juris fit quis aut emancipatione, aut patris morte.** Tom. 1. c. 1030. B.
- Sui heredes aut sunt naturales, aut non naturales.** T. 4. c. 779. D. non naturales jure veteri qui sunt. Ibid. D. qui naturales, sui heredes dicuntur. Ibid. E.
- Sui heredes qui sunt.** T. 4. c. 780. B. C. & Tom. 10. c. 773. E.
- Sui heredes quomodo efficiantur.** T. 8. c. 1012. A.
- Sui heredes quinam dicantur.** T. 8. c. 178. C. & c. 985. D. & c. 1031. C.
- Sui qui dicantur.** T. 8. c. 564. E.
- Qui sui esse desierunt patri emancipatione, nec consanguinei, nec agnati esse vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur.** T. 8. c. 189. A. B.
- Sui sunt agnati.** T. 8. c. 179. D.
- Sui deficiunt, si abstineant se bonis paternis.** T. 9. c. 919. B. & dicuntur repudiare hereditatem. Ibid. B.
- Sui possunt hereditatem adire, possunt etiam non adire.** Ibid. B. C.
- Sui qui non sunt, nec agnati sunt.** T. 10. c. 775. B.
- Sui liberi non deliberant, sed existunt heredes statim, etiam invitati, & ignorantes.** T. 10. c. 784. D.
- In suis successio quæ.** T. 8. c. 196. C. D.
- A suis alienum est verbum repudiandi.** T. 9. c. 919. C.
- Suis heredibus existentibus nihil pro herede posse usucapi, quid sit.** T. 9. c. 1000. B.
- De suis heredibus.** T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & seq.
- De suis, & legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab intestato venientibus.** Tom. 9. c. 910. B. & seq.
- Suis heredibus existentibus, nemo usucapere potest pro herede.** T. 10. c. 690. D.
- Suis liberis non tantum datur bonorum possessio Unde liberi, sed etiam Unde legitimi.** T. 10. c. 775. B. & c. 778. C.
- Suis in heredibus cur necessaria non sit aditio, vel bonorum possessio.** T. 10. c. 933. E.
- In suis, & in legitimis heredibus an sit successio.** Tom. 10. c. 782. C.
- Suitas est species agnationis.** T. 4. c. 355. E. & c. 781. C. & T. 8. c. 179. D. & T. 9. c. 910. E. species agnationis quæ sunt. T. 4. c. 781. C.
- Suitatem emancipatio fullulie.** T. 8. c. 197. A.
- Summe Jurisconsultorum est verbum.** T. 1. c. 1226. C.
- Verbi sumere varia significata.** T. 10. c. 544. C.
- Summa modica quanti est intelligenda.** T. 1. c. 980. B.
- Summa pignoris quæ dicitur.** T. 4. c. 232. E. & c. 133. A.
- Summa dignitas solvit præstationem operarum.** Tom. 6. c. 603. C.
- Summa quæ certa dicitur, quæ incerta.** T. 7. c. 645. E.
- Summa res est incorporalis.** Tom. 10. c. 760. A.
- Summæ ruralis liber est pernicetarius.** T. 9. c. 420. B.
- Summarii qui sint.** T. 2. c. 1086. A. & c. 1108. C.
- Summarum appellatione quæ continentur.** T. 7. c. 588. C.
- Summates Alexandrini quinque.** T. 2. c. 712. D.
- Summi Pontificis est duos Episcopos unire.** T. 6. c. 1012. E.
- Summi Pontificis est restituere famam.** T. 6. c. 930. E.
- Summi Pontificis est decreta Concilii Provincialia remittere, vel relaxare.** T. 6. c. 1000. C. D.
- Summi Pontificis est jusjurandum interpretari.** T. 6. c. 902. C.
- Summi Pontificis est adnexa confirmare, quæ alias non valent.** T. 6. c. 1003. A.
- Summoto eo, cujus nomen quis induxit, an substitutus veniat.** T. 4. c. 420. A. B.
- Summum jus non semper justitia est.** T. 4. c. 92. D.
- Summus Pontifex potest dispensare de nuptiis prohibitis.** Tom. 6. c. 1122. C. & c. 1124. C.
- Summus Pontifex de pluralitate beneficiorum dispensare potest.** T. 6. c. 988. D.
- Summus Pontifex a nemine judicatur.** T. 6. c. 774. A.
- Summus Pontifex Ecclesiæ Princeps dicitur.** T. 6. c. 930. E.
- Summus Pontifex habet in sua tuitione bona clericorum, Romanæ proficiscentium appellationis exsequendæ causâ.** T. 6. c. 961. E.
- De sumptibus necessariis, & utilibus.** T. 3. c. 251. B. & seq.
- Cujus sumptibus res exhibenda est.** T. 7. c. 619. B.
- De sumptibus in rem communem.** T. 7. c. 575. D.
- De sumptibus debet iudex pronuntiare aliquid, vel debet ab eorum præstatione victum absolvere, ut invicem partes compensent expensas litis, vel condemnare debet etiam victum in expensis, & absolvere ab expensis ex justa causa.** T. 9. c. 1088. A.
- Sumptibus justis deductis fructus intelligi.** T. 9. c. 1086. A.
- Sumptum facere pietatis nomine est lucrum.** T. 2. c. 1034. C.
- Sumptus muneris inuncti ad omnes pertinet collegas.** T. 2. c. 823. B.
- Sumptus funeris.** T. 3. c. 312. A.
- Sumptus purgare.** T. 3. c. 302. C.
- An ullus sumptus pro parte in causam servitutis fieri possit.** T. 4. c. 881. A. opinio Cassii quæ, & ejus refutatio. Ibid. A.
- Sumptus in litem factos necessarios, ac probabiles num aliquis a me repetere possit pro parte iudicio negotiorum gestorum.** Tom. 4. c. 880. D.
- Sumptus, in re vendita ante traditionem factos, an emptor venditori**

- tori restituere debeat. Tom. 7. c. 770. A.
- Sumptus necessarii, vel utiles, vel voluptuarii. T. 7. c. 296. E. hos reputat possessor bonæ fidei ante litis contestationem. Ibid. c. 295. D.
- Sumptus iusti funeris qui æstimentur. T. 7. c. 1192. D.
- Sumptus litis. T. 9. c. 1087. C.
- Sumptus itinerarii. Ibid. D.
- Sumptus iustos, quos fecit possessor hereditatis de suo propter onera hereditaria, compensat. Tom. 9. c. 165. B. & seq.
- Sumptus in litem factos a procuratore repeti actione mandati contraria, etiamsi procurator non vicerit. T. 9. c. 357. C.
- Sumptus iusti qui dicuntur. T. 9. c. 186. B.
- Sumptus minuunt fructus. Ibid. B.
- Sumptus litis. Vide, Lxpensæ, Impensæ.
- Sumptus, & viatica, præstat, qui testes producit. T. 9. c. 276. A.
- Sumptus litis quidam litigantes non solvunt quodam privilegio. T. 9. c. 1088. D.
- Sumptus, quos post perfectam emptionem ante traditionem venditor fecit in re vendita, veniunt in actione venditi. T. 10. c. 1013. B.
- Sumptuum usuræ quomodo purgantur. T. 4. c. 877. A.
- Sumptuum, & dupli ratio an servetur in eruditione empti hominis. T. 7. c. 809. C.
- In sumptuum ponenda ratione nullam esse differentiam inter bonæ, & malæ fidei possessorem, T. 7. c. 300. D.
- Sumptuum condemnatio an fiat ante victoriam. T. 10. c. 1239. D.
- Sumptuum æstimatio an possit fieri post sententiam ab eodem iudice. T. 10. c. 1240. A.
- De suo quemque largiri oportet, non de alieno, Tom. 4. c. 1147. E.
- De suo præterito testamento patris. T. 8. c. 173. D. & seq.
- Suorum nomen unde. T. 1. c. 123. A.
- Suorum nomen est legitimum. T. 8. c. 564. E.
- Suorum nomen est civile nomen. T. 8. c. 190. B.
- Suorum heredum appellatio unde originem sumit. Tom. 8. c. 177. E.
- Suorum nomine qui contineantur. T. 10. c. 1127. B.
- Supellex quid sit. T. 1. c. 431. A.
- Supellex instrumento fundi legato non continetur. Ibid. A. & c. 807. D.
- Supellex non domus, sed domini instrumentum est. T. 4. c. 1133. E.
- Supellex quid sit, & quæ contineat. T. 7. c. 966. D.
- Supellex legata an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
- Supellex in urbe, an urbana legatur, multum refert. T. 8. c. 603. A. B.
- Supellectili legata quæ continentur. T. 1. c. 434. E. & c. 435. A.
- Supellectili legata non spectatur materia, sed saltem species. T. 4. c. 1123. C.
- Supellectili legata, an vasa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 283. E.
- Supellectili legata cum domo, quæ supellex debetur. T. 4. c. 1135. C.
- Supellectili legata, vel instructo prædio generaliter, si species quædam ejusdem enumerantur, an generi per speciem derogetur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123. A.
- Supellectili legata, an videatur testator vchem legasse. T. 7. c. 967. B.
- Supellectili legata, an debeatur argentum escarium. Ibid. A.
- In supellectili sunt hodie candelabra argentea. T. 7. c. 966. E.
- Supellectilis appellatio quid contineatur. T. 6. c. 669. E.
- Superbi nomen utriusque Tarquinio tribuisse videntur auctores. T. 1. c. 892. B.
- Superbiæ qualitate non caret pura, nitidaque mens. T. 10. c. 820. A. B.
- Superbus, & contumax in quo differunt. T. 4. c. 162. E.
- Superbus pro subreptus inversis literis scribitur in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
- Superbus quis sit. T. 8. c. 834. B.
- Verbum superesse an conveniat advocatis. T. 10. c. 884. E.
- Quod superest, ejus repetitio non est. T. 4. c. 877. C.
- Superexactores provincialibus induplum tenentur. T. 2. c. 684. D.
- Superficialia actio. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus est. Ibid. C.
- Superficialia prædia veniunt in actionem familiæ eriscundæ. T. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividendo. Ibid. E.
- Superficialia vindicatio. Tom. 7. c. 344. B. & c. 347. B. & seq.
- Superficialia prædia. T. 9. c. 1019. B. Vide, Prædia.
- Superficialia quænam sint. T. 10. c. 590. C. D.
- Superficialium definitio quæ. Tom. 7. c. 344. B.
- Superficialium si sint plures ejusdem rei, quæ actio dabitur in eos. T. 7. c. 377. D.
- De superficialio jure. T. 6. c. 233. D.
- Superficialio datur vindicatio utilis adversus soli dominum. T. 8. c. 838. B.
- Superficialium jus. Tom. 6. c. 233. D. & T. 9. c. 416. D. & T. 10. c. 518. B.
- Superficialium jus vendi, donari, & legari potest ab emphyteuticario, vel superficialio. Tom. 7. c. 377. E.
- Superficialium prædium potest pignori dari a superficialio. T. 8. c. 614. C.
- Superficialium inter, & emphyteuticarium differentia. Tom. 10. c. 518. B. C.
- Superficialis est quasi inquilinus. T. 1. c. 852. D.
- Superficialis fundo servitutem imponere potest. T. 2. c. 1243. E. & c. 1244. A.
- Superficialis fodi, & servitutis fundo debet vindicationem habere. T. 2. c. 1243. E.
- Superficialis jure prætorio pro domino habetur. T. 6. c. 211. B.
- Superficialis an servitutem imponere, vel acquirere possit superficialio. T. 7. c. 382. B. C.
- Superficialis est tanquam inquilinus. Ibid. C.
- Superficialis superficiali an servitutem imponere possit. Tom. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
- Superficialis quis dicatur. Tom. 7. c. 344. B. C. & c. 382. A. B.
- Superficialis, & emphyteuticarius in quo differunt. T. 7. c. 500. E. & c. 501. A.
- Superficialis, & emphyteuticarius in quo conveniunt, & in quo dissentiunt. T. 7. c. 345. A. B.
- Superficialis est loco domini. T. 8. c. 530. B.
- Superficialis non est dominus, sed quasi inquilinus. T. 9. c. 529. B.
- Superficialis an possit nuntiare novum opus. T. 10. c. 1182. A.
- Superficialis soli sequitur jus. T. 1. c. 1330. B.
- Superficialis domus pars minima, si cum solo confertur. T. 4. c. 245. B.
- Superficialis non potest esse sine loco & solo; solum verò sine superficiali esse potest. T. 4. c. 657. E.
- Superficialis solo cedit. T. 6. c. 119. B. & c. 233. D. sequitur jus soli, causam, conditionem soli. Ibid. c. 233. D.
- Superficialis sequitur jus soli. T. 6. c. 536. E. & c. 537. A.
- Superficialis cedit solo, regula juris. T. 7. c. 382. B.
- Superficialis agrorum quæ sit. T. 7. c. 435. B.
- Superficialis inædificata est communis, cum solum est commune. T. 7. c. 580. D.
- Superficialis quid. T. 7. c. 382. A.
- Superficialis cedit solo. T. 8. c. 838. B.
- Superficialis per se a domino non possidetur, sed cum universitate adium. T. 10. c. 334. E.
- Superficialis ejus sit, cujus est solum. T. 10. c. 42. B.
- De superficiali, & projectionis possessione interdicitur dari ad exemplum Uti possidetis. T. 3. c. 486. B.
- Superficiali appellatio latior, quam ædificii. T. 4. c. 245. B.

- Superficii nomine quæ comprehenduntur . T. 1. c. 1130. A.
 Superficiem , idest , domum , & folium unam esse rem . T. 1. c. 1449. A.
 De superficie interdictum an possit trahi ad projectionem . Tom. 10. c. 335. D.
 De superficiii possessione interdictum dari ad exemplum Uti possidetis . T. 3. c. 486. B. C.
 De superficiis interdictum . Ibid. B.
 De superficie , vel superficie casus notandus . T. 9. c. 528. B.
 Superficium quid sit . T. 1. c. 1130. A. & T. 7. c. 382. A.
 Superficium non est res soli , proinde superficium dotale alienari posse , uxore volente , non etiam ædes . T. 3. c. 486. B. C.
 Superficium hodie vendi potest , uxore volente . T. 3. c. 441. C.
 Superficium aliud est , aliud ædificium . T. 7. c. 382. A.
 Superficium dicitur , ut ædificium . Ibid. A.
 Superficium est res immobilis , non res soli . T. 9. c. 528. B.
 Superflua non nocent . T. 1. c. 1379. E.
 Superflua facta prodesse juri nostro , nocere non possunt . T. 1. c. 417. C. & T. 8. c. 516. A.
 Superflua appellatio , Vide , Appellatio .
 Cui superfluum hereditatis restituitur ex causa fideicommissi , an is sit Trebellianus fideicommissarius . T. 4. c. 560. C.
 Superfluum cui restituitur , an sit fideicommissarius Trebellianus . T. 10. c. 494. B.
 Superhabere verbum . T. 9. c. 832. A. Vide , Insuperhabere .
 Superindictio , & superindictum . T. 2. c. 677. D. E.
 Supernumerarii . Tom. 2. c. 809. B.
 Supernumerarii sunt sub jurisdictione Præfecti Urbi , aut Præsidum . T. 2. c. 997. E.
 Supernumerariorum gradus , ac dignitas . T. 2. c. 941. B.
 Superpondium quid vocarint veteres . T. 2. c. 775. C. D.
 Superstitiosa appellatio . Vide , Appellatio .
 Supervacanea nunquam nocent . T. 4. c. 493. A.
 Supervacua scriptura . Vide , Scriptura supervacua .
 Supervacua appellatio . Vide , Appellatio .
 Supervacua actiones . Vide , Actiones supervacua .
 Supervivere quid sit . T. 1. c. 86. D.
 Supervivere quid sonet . Tom. 8. c. 955. B.
 Supplementa partium . T. 9. c. 1107. C.
 Supplicando quod prodest , & nemini nocet , facile impetratur . T. 10. c. 837. D.
 Supplicare an liceat Principi contra sententiam Præfecti prætorio . Ibid. C.
 Supplicare an liceat , ne debitor utatur præscriptione dilatoriâ , sive temporali . Ibid. E.
 Supplicatio , & restitutio in integram adversus sententiam Præfecti prætorio in quo differunt . Tom. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
 Supplicia fumina , minima , & mediocria quæ . T. 1. c. 499. B.
 Supplicia extrema in eos sunt consumenda , qui extrema scelera commiserunt . T. 10. c. 887. A.
 De supplicio crucis , & furcæ . T. 3. c. 457. A.
 Suppliciorum genera varia . Ibid. A. B. C.
 Supplicium de indemnatis sumere nemini licet . Tom. 3. c. 97. A. B.
 Supplicium ultimum , aut novissimum , quid sit . T. 3. c. 84. A. B.
 Supplicium rotæ a Francisco Galorum Rege in grassatores constitutum . T. 3. c. 77. E.
 Supplicium crucis a Constantino iublatur , & ejus loco furca introducta . T. 1. c. 499. C.
 Qui ad supplicium ducitur , per vim ne a clericis , vel monachis eripatur , lex constituit . Tom. 9. c. 1110. D.
 Qui ad supplicium ducitur , potest quis ejus nomine appellationem interponere , eo invito . Ibid. D.
 Ad supplicium quomodo ducebantur damnati extremo supplicio . T. 9. c. 1389. A.
 Supplicium esse pœnam peccati . T. 9. c. 1478. E.
 Supplicium crucis , quod Romanis erat solenne , & legitimum , Constantinus sustulit a judiciis , & foro . T. 10. c. 827. D.
 De suppositi partus accusatione . T. 9. c. 1441. D. & seq.
 Suppositi partus mortuâ reâ , non perimi quætionem hereditatis . T. 9. c. 1123. D.
 Supremæ tabulæ quæ . T. 8. c. 555. A.
 Supremus , vel ultimus non semper dicitur comparatione primi . T. 1. c. 1313. C.
 Supremus de quibus dicatur . T. 8. c. 601. A. B.
 Supremus quis . T. 8. c. 555. A.
 Supprimi res ab uno ex transigentibus aliud est , aliud latere sine transigentis fraude . T. 10. c. 612. E. & c. 613. A.
 Surdi loco absentium habentur . T. 1. c. 97. D.
 Surditas morbi nomine significatur . T. 9. c. 607. E.
 Surdo testamenti factio non est . T. 4. c. 1092. C.
 Surdum facere testamentum non posse . T. 8. c. 196. A. Justiniano jure potest . Ibid. A.
 Surdus , & mutus re , literis , & consensu obligari possunt , verbis non item . T. 1. c. 1152. C.
 Surdus , & mutus ut servus manumittere possunt . T. 1. c. 463. A.
 Surdus an feudum retinere possit . T. 2. c. 1290. A.
 Surdus per se stipulationem contrahere non potest , per proprium servum potest . T. 1. c. 1133. A.
 Surdus in testamento testis esse non potest . T. 1. c. 330. C.
 Surdus hereditatem adire nequit , & cur . T. 4. c. 396. B. C.
 Surdus , & mutus pro absentibus , & ignorantibus habentur . Tom. 4. c. 1146. B.
 Surdus , & mutus an bonorum possessionem petere possint , & an eis dies petendæ possessionis cedant . T. 4. c. 396. B.
 Surdus , & mutus ut matrimonium contrahere possunt , ita procuratores dari , & qua ratione hoc illis concedatur . T. 5. c. 115. A.
 Surdus , & mutus tutor esse , aut dari non possunt . Ibid. B.
 Surdus matrimonium contrahere potest . T. 6. c. 1071. E.
 Surdus an possit testamentum facere . T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 967. B. & c. 968. C. & T. 10. c. 781. B.
 Surdus quare non possit stipulari , nec promittere . Tom. 8. c. 1057. C.
 Surdus an obligationem contrahere possit . T. 8. c. 324. B.
 Surdus an intervenire possit iis contractibus perficiendis , qui nudo consensu perficiuntur . Tom. 8. c. 383. B. an in contractibus , qui verbis perficiuntur , intervenire possit . Ibid. C.
 Suscepti qui sint . Tom. 2. c. 850. B.
 Suscepti quinam sint . T. 10. c. 744. A. a vasallis separantur . Ibid. A.
 Susceptor aurarius quis sit , & ut creetur . T. 2. c. 680. C.
 Susceptor , vel tabellarius , qui aliquid fraudis admisit , an denuo ad illud officium revocari possit . T. 10. c. 728. A. B.
 Susceptores qui sint , & eorum privilegium . T. 2. c. 772. B. C.
 Susceptores ordo curiæ suo periculo creat . T. 2. c. 775. A. eorum officium . Ibid. D.
 Susceptores duo in singulis provinciis constituendi . Tom. 2. c. 776. C.
 Susceptores rerum privatarum Cæsaris quomodo creantur . Tom. 2. c. 646. D. E.
 Susceptores tributorum ex quibus personis creantur . T. 2. c. 709. E.
 Susceptores canonum creantur fide , & periculo nominatorum . T. 2. c. 773. B.
 Susceptores vini , idest , caupones . T. 2. 807. C.
 Susceptores largitionum rationes arcæ attingere non debent . T. 2.

- T. 2. c. 690. B.
De susceptoribus ; & eorum matrimonii. Tom. 6. c. 1108. B. & seq.
 Susceptus qui dicitur, a vasallo diversus est. T. 9. c. 420. B.
 Suscipere nomina debitorum, & agnoscere quid sit, & quomodo differant. T. 5. c. 1096. D.
Suscipere verbum commune est advocatorum, & procuratorum, cum quadam tamen differentia. Tom. 10. c. 884. E. & c. 885. A.
 Suspectas sententias infirmæ confirmationes faciunt. T. 6. c. 390. E.
 Suspecti, vel suspicionis actio famosa est. T. 1. c. 56. D.
 Suspecti postulatio. Tom. 1. c. 792. E.
 Suspecti crimen unde descendat. T. 8. c. 927. C.
 Suspecti cognitionem lege dari. T. 8. c. 695. B.
 Suspecti actio locum habet durante tutelâ, non finitâ tutelâ. T. 9. c. 584. B.
 Suspectos tutores removendi jus cui datum. T. 8. c. 927. C.
 Suspectos postulare quinam possint. Ibid. C.
 Suspectum tutorem cur soli mores faciunt, suspectum heredem solæ facultates. T. 3. c. 539. E.
 Suspectus quinam dicatur. Tom. 1. c. 426. B. & T. 8. c. 928. A.
 Suspensâ cognitione maleficii, an sit servo repræsentanda libertas ex causa fideicommissi. T. 4. c. 1249. A.
 Suspensionis eadem vis, quæ excommunicationis. T. 6. c. 910. A.
 Suspitari, & præsumere sunt diversa. T. 7. c. 1425. C.
 Suspicio absque accusatione, & damnatione an sufficiat. Tom. 6. c. 599. E.
 Suspicio divitiarum malè partarum quæ. T. 9. c. 593. B.
 Suspiciones nascuntur ex argumentis. T. 10. c. 966. D.
 Suspicio fraudis in votorum festinatione an in nuptiis contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 856. C.
 Suspicio fraudis num cesset in nepote suscepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B. quæ huiusmodi solutio. Ibid. B. C. secus constitutione D. Pii. Ibid. C.
 Sua res. Vide, Res.
 Sua res condicatur conditione furtivâ contra regulas juris. T. 10. c. 956. B.
 Sux rei emptio an valeat. Tom. 7. c. 699. C. D.
 Suam rem in conditione certi nemo condicit. T. 7. c. 650. E. in conditione incerti condicit. Ibid. E.
 Inter suum heredem, & emancipatum circa causam transmissionis differentia quæ. Tom. 4. c. 403. A.
 Inter suum, & emancipatum filium differentia quæ. T. 4. c. 66. B.
 Suum petentibus juris ignorantia an noceat. T. 4. c. 502. D.
 Suum cuique avelli non potest. T. 5. c. 456. E.
 Quod suum non est, nemo in alium transferre potest. T. 6. c. 4. B.
 Suum heredem facit adoptio. T. 9. c. 910. C.
 Suum heredem exsistere aliud est, aliud exstare. T. 9. c. 1000. B.
 Suum in heredem, qui se abstinet bonis, sive se abstinerit suo jure, vel beneficio ætatis restitutus, creditoribus hereditariis non dari actionem, neque in fideiussores ab eo datos. T. 9. c. 787. D.
 Suus non est nepos, si filius præcedat, sed est agnatus. Tom. 4. c. 781. C.
 Suus non est frater, & est tamen agnatus. Ibid. C.
 Suus ignorans bonorum possessionem acquirit. T. 4. c. 403. E.
 Suus heres jure legitimo hereditatem evincit. Tom. 4. c. 1089. C.
 Suus, & filius emancipatus in quo differunt. Tom. 4. c. 469. C. & Tom. 9. c. 660. E. & c. 698. D.
 Suus heres an ex testamento sit. T. 4. c. 83. C.
 Suus heres invitatus sit heres. T. 4. c. 650. B.
 Suus heres. Vide, Heres.
 Suus heres quando, & ubi cum emancipatis concurrere dicatur in bonorum possessione petenda. T. 5. c. 603. C. D. & seq.
 Suus cum emancipato in bonorum possessione concurrens, an, & quando legata præstet. Tom. 5. c. 608. C. & seq.
 Suus heres filius ipso jure est, etiam citra aditionem. Tom. 5. c. 602. D.
 Suus heres, & extraneus in quo differunt. T. 6. c. 282. A.
 Suus heres patri heres statim existit. T. 6. c. 164. A.
 Suus heres propriè est filius, vel nepos, vel quis alius ex lineâ liberorum, qui in familia defuncti parentis proximum gradum tenet eo tempore, quo is moritur, vel quo hereditas ejus ei defertur. T. 6. c. 294. B.
 Suus heres regulariter non potest reverti ad hereditatem, quam repudiavit, nisi sit res integra, & intra triennium. T. 9. c. 787. B.
 Suus heres an pro herede possit usucapere. T. 10. c. 690. E.
 Suus heres qui esse non potest, non potest esse agnatus. T. 10. c. 774. B.
 Sycomori Nili dicuntur filii. T. 10. c. 569. E.
 Syllabarum aucupes Jurisconsultos vocat Tullius. T. 10. c. 915. E.
 Syllepsis figura frequens est in autoribus. T. 9. c. 482. C.
 Syllogismi nihil valent in novis constitutionibus. T. 9. c. 763. E.
 Syllogismus mentiens. T. 8. c. 609. D.
 In sylva data in dotem hæc distinctio notatur, an sit cædua, an incædua. T. 4. c. 292. E. & c. 293. A.
 Ex sylva si factum sit novale, an alius fundus esse intelligatur. T. 5. c. 820. A.
 Sylva si pignori obligata sit, materia ejus sylvæ omnis; arbores omnes sunt in pignoris causa; navis, vel arca ex ea materia, arboribusque confecta, non sunt in pignoris causa, & cur. T. 5. c. 425. C.
 Sylva cædua immatura, & sylva incædua. T. 8. c. 512. C. & seq.
 Sylva vendita, an feræ emptorem sequantur. T. 8. c. 262. D.
 Sylva cædua. Tom. 8. c. 512. B. C. an fructuarius eam cædere possit. Ibid. D.
 Sylva cædua immatura cæsa est in fructu. Ibid. E.
 Sylvæ positio non est periculosa. T. 3. c. 268. E.
 Sylvæ cæduæ olim quomodo cædebantur, & quomodo hodie. T. 4. c. 292. C.
 Sylvam de herbis etiam dici. Ibid. E.
 Sylvam pro viridario accipi. Ibid. E.
 Symbola testamentorum, manumissionum, & stipulationum. T. 1. c. 1152. A. B.
 Symbola mercedis. T. 9. c. 1024. A.
 Symbola solennia an sint in stipulationibus. T. 10. c. 525. A.
 Symbolum mancipationum, accipitationum, & manumissionum quod est. T. 4. c. 747. D. E.
 Symmachi opinio de equo mutuato. T. 5. c. 392. C.
 Synagogæ judæorum an sint licitæ. T. 10. c. 831. A.
 Συλλαγήματα alia sunt διπλευρα, alia μονόπλευρα. T. 1. c. 1151. A.
 Συνώνητον, publica comparatio specierum. T. 3. c. 21. B.
 Syndici quinam sint. T. 2. c. 181. E. & T. 10. c. 944. B.
 Syndici, & actores quam actionem conveniri possint. T. 5. c. 120. A.
 Syndicus agere potest pro populo. T. 1. c. 272. C.
 Syndicus quibusnam in locis in perpetuum designetur. T. 5. c. 121. D.
 Syndicus quando, & a quibus eligendus, & ad quid. T. 6. c. 279. D.
 Syndicus non potest jusjurandum deferre. T. 9. c. 193. A.
 Syngraphâ probatur creditum. T. 9. c. 214. E.
 Syngrapha fidem facit. T. 9. c. 266. D.
 In syngrapha sufficiunt tres testes. T. 9.

T. 9. c. 275. D.
 An ex syngrapha conditio nascatur. T. 9. c. 214. D.
 Syngrapha. Vide, Conditio ex syngrapha.
 Syngrapham, quæ majorem quantitatem continet, iudex non recipiet, nisi subscripserint tres testes. T. 9. c. 214. D.
 Synodaticum quid. T. 6. c. 1001. B.
 Synodi Provinciales indigent confirmatione Romani Pontificis. T. 6. c. 922. C.
 Synoditæ quinam appellantur. T. 2. c. 1038. B. C.
 Synodus potest ex justa causa Episcopum remove Episcopatu. T. 6. c. 922. A.
 Synodus Episcopalis quid. Vide, Concilium.
 De Synoneto ad titulum Codicis, ut nemini liceat in coemptione specierum se excusare, & de munere Sironici. T. 3. c. 21. B.
 Synopsis quid sit. T. 3. c. 193. A.
 Synopsis duarum constitutionum Græcarum, quæ in iis. Codicis de testibus desiderantur. T. 3. c. 202. B.
 Synopsis est forma exstruendi operis. T. 10. c. 197. B.
 Synthesis quid sit. T. 7. c. 1428. E.
 Synveteranus quæ vox. Tom. 10. c. 1030. B.
 Sypara vexillorum, & labororum. T. 3. c. 311. E.
 Syria duplex. T. 3. c. 291. D.
 Syria Palæstina dicitur Salutaris. T. 10. c. 608. D.
 Syriæ Phœnicæ provincia duas habet metropoles, Tyrum, & Berytum. Tom. 2. c. 811. B.
 Syriarchæ quinam præcisè sint. T. 2. c. 1124. E. & c. 1125. A.
 Syriarchia quænam provincia. T. 1. c. 1027. B.

T

Tabella occultat sæpe vitiosam, & calumniosam accusationem. T. 6. c. 1141. B.
 Tabellarii officium erat olim servile. T. 8. c. 843. A.
 Tabellæ diptychæ. Tom. 3. c. 105. C.
 Tabellio, & tabularius in quo differunt. T. 2. c. 1093. C. & T. 10. c. 704. B.
 Tabellio suo officio functus præsumitur. T. 6. c. 917. E.
 Tabellio potest, eo munere misso, decurio fieri, seu conscribi in curiam, & minorem Senatuum suæ civitatis. T. 9. c. 1472. E.
 Tabellionis officium indignum decurione. T. 2. c. 706. E.
 Tabellionis jurati testimonium sufficit. T. 2. c. 1097. A.
 Tabellionis solius in instrumento fides non sufficit. T. 2. c. 1114. E.

Tabellione mortuo, literarum tabellionis comparatio fit. Tom. 2. c. 1097. B.
 Tabelliones quomodo, & ex quibus personis creabantur. Tom. 2. c. 707. A. B.
 Tabelliones solent prius scribere contractus in schedula. Tom. 2. c. 1115. A.
 Tabelliones sunt publici contractuum scriptores. T. 2. c. 706. E. & c. 1092. D.
 Tabelliones ad decurionatum vocari possunt. T. 2. c. 706. E.
 De tabellionibus, qui publica instrumenta recipiunt. Tom. 9. c. 287. E.
 Tabellionum pœna, qui non per se instrumenta formant. Tom. 2. c. 1093. B.
 Tabellionum stationes. T. 3. c. 55. A.
 Tabernâ negotiatoriâ legatâ, aut venditâ, an merces legato, aut venditione contineantur. T. 4. c. 1159. A.
 Taberna, & pergula conjunguntur. T. 5. c. 431. B.
 Taberna unde dicta. Ibid. B. C.
 Taberna quid. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. D.
 Taberna Argentaria. T. 7. c. 1252. E.
 Taberna fabri ferrarii. Tom. 7. c. 1284. B.
 Taberna in foro posita. Tom. 7. c. 1252. E.
 Tabernæ in foro Romano stationes appellatæ. T. 3. c. 54. D.
 Tabernæ nomine non locus significatur, sed merx, quæ in eo sita est. T. 4. c. 1159. B.
 Tabernæ appellatione merces veniunt. T. 5. c. 648. D.
 Tabernæ appellatione quid significatur. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. E.
 Tabernæ definitio. T. 5. c. 431. B.
 Tabernæ instrumento non continentur iustitiores. T. 8. c. 615. E.
 Tabernacula quid. Ibid. E.
 Tabernaculum Proprætorum, quia olim hi bella administrabant, Prætorium quoque appellabatur. T. 4. c. 832. A.
 Tabernas argentarias qui vendit, solumne, an jus in solo vendidisse intelligitur. T. 7. c. 704. C.
 Tabernas duas conjunctas habens, unam inferiorem, alteram superiorem, si utrasque diversis legaverit, an ab illo inferiori tabernæ servitus oneris ferendi imposita videatur. T. 7. c. 1387. D. E.
 Tabernis argentariis venditis, non solum publicum, sed jus tantum in illo venditum videtur. T. 7. c. 715. C.
 Tabernæ est alea ludere. Tom. 2. c. 1147. B.
 Tabula ærea, in qua continebatur forma agrorum assignatorum. T.

7. c. 481. B.
 Tabulæ apud antiquos ut obsignabantur. T. 1. c. 509. C. D.
 Tabulæ priores jure factæ an fieri possint irritæ, si sequentes jure ordinatæ, & perfectæ fuerint. T. 1. c. 118. A.
 Tabulæ non legitime factæ, in quibus Princeps heres instituitur, an sint probandæ. Ibid. B.
 Tabulæ non sunt pars navis, sicut nec remi, transira, antennæ. T. 4. c. 618. D. E.
 Tabulæ solæ nuptiales matrimonium non faciunt. T. 4. c. 1335. E.
 Tabulæ primæ dicuntur testamentum patris, quo sibi heredem instituit; secundæ tabulæ verò testamentum filii impuberis, quo pater heredem ei substituit. T. 4. c. 83. D.
 Tabulæ testamentariæ aut sunt principales, aut secundæ. T. 5. c. 632. D.
 Tabulæ testamenti quot signis signari debeant. Ibid. D.
 Tabulæ testamenti quando aperiendæ, & quibus presentibus. Ibid. B. C.
 Tabulæ pupillares. Ibid. D.
 Tabulæ testamenti 7. testium signis confirmata esse debent, ut honorum possessio ex iis competere possit. T. 5. c. 609. A. B.
 Ubi tabulæ non valent, frustra contra eas petitur honorum possessio. T. 6. c. 167. D.
 Tabulæ exhibendæ sunt ab ædituo, si apud eum depositæ sint. T. 7. c. 496. B.
 Tabulæ pictæ an ædium emptorem sequantur. T. 7. c. 781. E.
 Tabulæ testamenti. T. 7. c. 495. B. Vide, Testamenti tabulæ.
 Tabulæ quomodo consignantur. T. 8. c. 978. B.
 Tabulæ religatæ catenis non sunt ædium. T. 8. c. 653. D. E.
 Tabulæ testamenti hant irritæ, & quomodo. T. 8. c. 538. D.
 Si tabulæ testamenti nullæ exstarent, unde liberi. T. 8. c. 161. A. & seq.
 Tabulæ pupillares quæ dicuntur. T. 9. c. 740. A.
 Tabulæ testamenti aut aperiuntur, & publicantur, & insinuantur apud acta vivo testatore, in ube apud magistrum census, qui habet jus actorum publicorum conficiendorum, & in Provincia apud Præsides, ut scilicet tabulis testantenti major accedat fides; aut aperiuntur post mortem testatoris, ut innotescant hereditibus, & legatariis, & fideicommissariis, & servis manumissis, & fisco, cui vicesima hereditatis debebatur, vel aliis, quorum interest inspicere, & describere tabulas testamenti, aut partem earum. T. 9. c. 788. D.
 Tabulæ ætatis filiorum vel a patre, vel

- vel a matre factæ fidem faciunt . T. 10. c. 906. D.
- Tabularii qui sint . T. 2. c. 707. C. & T. 10. c. 704. B.
- Tabularii duo in singulis provinciis constituendi . Tom. 2. c. 776. B. C.
- Tabularii, villici, & negotiorum procuratoris differentia . Tom. 2. c. 643. A.
- Tabularii rationes supputant . T. 2. c. 776. D.
- Tabularii conditionales sunt . T. 2. c. 770. C. & c. 776. E.
- Tabularii chartas publicas administrare dicuntur . Tom. 2. c. 776. D.
- Tabularii civitatum, qui rationes tributorum tractant, si iniquæ cujusquam immunitatis professionem admittant, vivi exuruntur . T. 2. c. 691. B.
- Tabularii ad aliam aspirare dignitatem non possunt . T. 2. c. 646. A.
- Tabularii quinam olim . Tom. 2. c. 771. D. & Tom. 8. c. 911. A.
- Tabularii erant servi conditionales . T. 9. c. 1214. C.
- Tabularii servi civitatis sunt . Ibid. B.
- Tabularium civitatis quod . T. 9. c. 963. A. B.
- Tabularius quis sit . T. 10. c. 728. E.
- Tabularum appellatione quæ contineantur . Tom. 1. c. 453. E. & c. 454. D.
- Tabularum secundarum appellatio non convenit, nisi pupillari substitutioni . T. 9. c. 739. E. vulgaris substitutio locum primarum, & principalium tabularum obtinet, quibus testator potissimum sibi heredem facit, non alii . Ibid. E.
- Tabulas qui subripuerit, qua actione tenetur . T. 1. c. 411. D.
- Tabulas testamenti qui supprimit, quibus subjacet pœnis . T. 1. c. 453. D.
- Tabulas primas qui oppugnavit, nihil ex secundis consequi debet . T. 4. c. 88. A.
- Tabulas testamenti qui exhibere recusat, qua actione teneatur . T. 5. c. 798. A.
- Tabulas conficere non solere filiosfamilias . T. 6. c. 72. B.
- Tabulas testamenti incidere, cancellare, & resignare quid sit . T. 8. c. 170. C. D.
- De tabulis exhibendis interdictum . T. 1. c. 454. A. & T. 3. c. 475. D. & T. 6. c. 331. B. & Tom. 8. c. 538. A.
- De tabulis exhibendis interdictum annuum esse . Tom. 3. c. 475. C.
- Tabulis primis qui renuntiavit, an is ex secundis hereditatem obtinere possit . T. 4. c. 84. C.
- In tabulis patris, & filii una Falcidia servatur . T. 4. c. 760. E. vis, & potestas hujus regulæ quæ est . Ibid. E.
- De tabulis exhibendis . T. 9. c. 1167. C. D. Vide, Interdictum .
- Interdictum de tabulis exhibendis an sit annuum, vel perpetuum . T. 10. c. 232. B.
- In tabulis plerique nomina sua inscribi nolunt . T. 10. c. 674. D.
- Si taceat in jure interrogatus, vel non respondeat, quid . Tom. 4. c. 162. D.
- Tacens an negasse videatur . T. 5. c. 209. A.
- Tacens est contumax; & habetur pro negante, & tenetur in solidum . T. 8. c. 834. C.
- Qui tacet, consentire videtur . T. 3. c. 484. D.
- Qui tacet, an consentire videatur . T. 4. c. 153. C. & T. 8. c. 834. D. & T. 9. c. 443. A.
- Qui tacet pro subjecta materia, aliàs consentire, aliàs dissentire dicitur . T. 4. c. 153. C.
- Qui tacet, pro negante habetur, & pro mendace . T. 8. c. 516. E.
- Qui tacet, non habetur pro confesso . Ibid. E.
- Tacita fideicommissa sine fraude esse possunt . T. 2. c. 659. C.
- Tacita cum dicimus, fraudes dicimus . Ibid. C. tacita pæctio . Ibid. C.
- Tacita conditio non efficit legatum conditionale . T. 4. c. 500. E.
- Tacita exhereditatio est conditionis adjectio . T. 4. c. 381. D.
- Tacita voluntas conditionem facit, sicut expressa . T. 4. c. 390. A.
- Tacita fides est tacita conventio . T. 4. c. 851. B.
- Tacita hypotheca an etiam detur ei, cujus pecuniâ domus, quæ vitium faciebat, refecta est . T. 4. c. 1262. D. E.
- Tacita conventio non minus valet, quàm expressa . Tom. 5. c. 65. E.
- Tacita pensatio quæ est . Tom. 7. c. 1204. D.
- Tacita fideicommissa quæ . Tom. 8. c. 641. C.
- Tacita, aut nudâ voluntate testamentum non infirmatur . T. 8. c. 981. B.
- Tacita emancipatio . Vide, Emancipatio .
- Tacitè pecunia sine fraude credi potest . T. 2. c. 659. C.
- Quæ tacitè insunt, non faciunt legata conditionalia . T. 4. c. 500. E.
- Tacitè acta in jure sæpissime valent, quæ expressa non valerent . T. 5. c. 483. E.
- Tacitè multa fiunt utiliter, quæ nominatim facta non valent . T. 6. c. 25. C.
- Tacitè quæ insunt, si exprimantur, conditionem non faciunt . T. 7. c. 951. A.
- Tacitè, aliquid intelligatur, an exprimatur; multum interest . T. 9. c. 1123. C.
- Taciti minor est vis, quàm expressi . T. 3. c. 508. D.
- Taciti, & expressi an vis eadem sit . T. 7. c. 634. D.
- Taciti pæcti exemplum . Tom. 9. c. 36. B. C. & c. 340. D.
- Ex tacito mandato actio mandati competit . T. 5. c. 134. E.
- Tacitum cessat expressio . Tom. 4. c. 1005. A.
- Tacitum fideicommissum probare naturâ est difficile . T. 4. c. 1377. D.
- Tacitum fideicommissum quid est . T. 4. c. 391. B. C.
- Tacitum jus quid sit . T. 7. c. 1204. D.
- Tacitum pæctum . Vide, Pæctum tacitum .
- Taciturnitas patris quo casu pro consensu non habeatur . Tom. 3. c. 384. A.
- Taciturnitas uxoris jussu imitatur . T. 2. c. 1308. C. D.
- Taciturnitas patris non obligat patrem in solidum . T. 1. c. 1385. A.
- Taciturnitas in quibus non habetur pro consensu . T. 3. c. 484. D.
- Taciturnitas præsentis est medium inter consensum, & dissentium . T. 4. c. 153. C.
- Taciturnitas negationem imitatur, non confessionem . T. 4. c. 162. D.
- Taciturnitas patris pro voluntate habetur . T. 4. c. 236. B. & quando non . Ibid. c. 237. C.
- Taciturnitas, & scientia consensus imitantur . T. 4. c. 1306. E.
- Taciturnitas diuturna mariti est pæctio tacita . T. 4. c. 980. D. E.
- Taciturnitas aliquando consensum imitatur, aliquando dissentium . T. 4. c. 285. B.
- Taciturnitas pro confessione non habetur, neque pro negatione . T. 5. c. 758. C.
- Taciturnitas patris in sponsalibus contrahendis consensum imitatur . T. 5. c. 541. B.
- Taciturnitas consensum imitatur, & consensus mandatum . Tom. 5. c. 134. E.
- Taciturnitas patris in nummis creditis filiosfamilias consensum imitatur . T. 5. c. 440. B.
- Taciturnitas qua in causa pro consensu habeatur . T. 5. c. 104. C.
- Taciturnitas pro confessione an habenda . T. 5. c. 758. C.
- Taciturnitas pro consensu habetur . T. 6. c. 1014. B. & T. 7. c. 410. B. & c. 857. B. & T. 9. c. 443. A.
- Taciturnitas est consensus . Tom. 6. c. 886. E. & T. 9. c. 443. A.
- Taciturnitas, vel conniventia prædecessoris non nocet successoris . T. 6. c. 913. A.
- Taciturnitas consensum imitatur . T. 6. c. 139. A. & c. 720. D. & T. 8.

- T. 8. c. 722. E. & c. 834. D. & T. 9. c. 307. C.
- Taciturnitas filiae consensum imitatur. T. 7. c. 1151. A.
- Taciturnitas in servitutibus pro dissensu accipitur. T. 7. c. 410. C.
- Taciturnitas voluntatem imitatur. T. 7. c. 640. B.
- Taciturnitas, & patientia consensum imitantur. T. 8. c. 267. E.
- Taciturnitas patris consensum imitatur. T. 9. c. 443. A.
- Taciturnitas patrem in solidum pupillo non obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B.
- Taciturnitas patrem reipublicae in solidum obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B. C.
- Taciturnitas pro consensu est. T. 10. c. 471. C.
- Pro taciturnitate habetur consensus. T. 6. c. 613. E.
- Taciturnitatem accipi pro voluntate, atque consensu. T. 3. c. 383. E.
- Tacitus, illiteratusque consensus populi legem obliterat. T. 4. c. 45. E.
- Plus quam tacitus consensus est nutus. T. 7. c. 654. E.
- Tagax quis dicatur. T. 3. c. 140. A.
- Taille; capitalis illatio. Tom. 2. c. 834. C.
- Talaria lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
- Subjecta talia sunt, qualia praemittuntur praedicata. T. 4. c. 1180. B.
- Talio. T. 1. c. 244. C. D.
- Talio est poena calumniae. Tom. 8. c. 631. E.
- Talus quid. T. 8. c. 571. B.
- Talus ubi in homine, & animalibus sit. T. 8. c. 563. B. comparavit natura talum ad firmitatem. Ibid. C.
- Ταμνών cellarium dicitur. T. 2. c. 876. A.
- Tamen est pro Quamvis. Tom. 3. c. 7. D.
- Tamiaca praedia quoniam erant. T. 10. c. 931. D.
- Tancredus vetus decretalium interpres. T. 6. c. 1086. C.
- Tante nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 926. C.
- Tanti est omnis res, quanti a domino aestimatur. T. 4. c. 587. E.
- Tapeta quare injicienda. Tom. 3. c. 273. A.
- Non omnis tarda solutio est mora, & mora est tarditas, quam interpellatio creat. T. 4. c. 214. A.
- Tarditas in solutione an sit mora. Ibid. A.
- Taxat officium iudicis id, quod interest, in casibus incertis. Tom. 9. c. 1078. A.
- Taxatio ejus, quod interest, quae. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq.
- Taxationis verbum Jurisconsultorum proprium. T. 3. c. 34. C.
- Tectorem eum esse, qui tectorium cisternae inducit. T. 3. c. 260. C.
- Tectum est pars alimentorum. T. 5. c. 620. A.
- Tegulae aedificii nondum impositae in ruitis, & caesis habentur. T. 7. c. 723. E.
- Tegulae aedificii tegendi gratia allatae, nondum impositae, aedificii non sunt. T. 7. c. 782. C.
- Tela dicimus omnia, quae hominis saluti nocere possunt. Tom. 1. c. 471. A.
- Tela sunt actiones, exceptiones sunt clypei reorum. Tom. 9. c. 1085. D.
- Telamones. T. 5. c. 312. E.
- Telonia qui dicuntur. T. 9. c. 399. C.
- Telonia sunt regalia. T. 2. c. 1325. B. E.
- Telorum significatio. T. 8. c. 523. D. & c. 643. B. C.
- Telum unde dictum fuerit. Tom. 1. c. 292. A.
- Telum a Gajo quomodo interpretatur. T. 1. c. 292. A. & Tom. 8. c. 644. A. & c. 1131. E.
- Temonarii aurum tyronicum exigebant. T. 2. c. 887. D.
- Temperamentum quid. T. 7. c. 2. A.
- Templa qui armis obsederit, vel occupaverit, lege Julia de vi tenentur. T. 1. c. 512. B. C.
- Templa unius personae vicem sustinent. T. 7. c. 586. C. habuerunt etiam praedia vectigalia. Ibid. C.
- Templarii unde dicti. T. 6. c. 777. A.
- Templarium ordo quando abrogatus. Ibid. A.
- Templo an legatum videatur, quod Ecclesiasticis legatur. Tom. 7. c. 1462. D.
- Templo, collegio, vel cuilibet alii corpori licito an legari possit. Ibid. C. D.
- De templorum aedificatoribus. T. 2. c. 1109. D. E.
- Templorum praediorum locatio. T. 2. c. 878. C.
- Templorum fundi. Tom. 9. c. 1037. A.
- Templum muliebri Fortunae aedificatum, ac dedicatum. Tom. 3. c. 348. E.
- Tempora quae sunt praestituta in acquirenda hereditate. Tom. 4. c. 503. E.
- Tempora luctus quae sint, & ubi enumerentur. T. 5. c. 103. A.
- Tempora petendae, vel admittendae bonorum possessionis scientibus dumtaxat cedunt, & imputantur non ignorantibus. T. 5. c. 628. B.
- Tempora, quae in emptione, & venditione conjungenda, qualia sint. T. 5. c. 739. A.
- Tempora petendae possessionis quae. T. 8. c. 203. A.
- Tempora praescriptionis quando incipiunt. T. 9. c. 1043. B. C.
- Tempora cedunt ignorantibus. T. 9. c. 650. E.
- Tempora quae observantur ad solutionem judicati. T. 9. c. 1092. A.
- Tempora praestituta in litibus dirimendis tam civilibus, quam criminalibus. T. 9. c. 127. E. & c. 128. A. & seq.
- Tempora legitima instituendae accusationis adversus adulterum, quae sunt. T. 9. c. 14. D.
- Intra quae tempora appellatio est interponenda. T. 9. c. 1110. B.
- Intra quae tempora appellatio interposita in iudicium introducenda est, & definienda. T. 9. c. 1112. B. & seq.
- Tempora conjunguntur intra heredem, & defunctum, venditorem, & emptorem. T. 10. c. 521. A.
- Tempora ad deliberandum iis tantum praescribi possunt, qui delibere possunt. T. 10. c. 784. D.
- Tempora fatalia quot sint. T. 10. c. 789. D.
- Tempora an noventur heredibus mortuo appellatore. T. 10. c. 802. B. C.
- Tempora praestituta restitutionibus tam majoribus, quam minoribus, qui restitui possunt, nec non & heredibus eorum. T. 10. c. 911. C. & seq.
- Temporales exceptiones quoniam sint. T. 8. c. 1126. E.
- Temporalis exceptio. Vide, Exceptio temporalis.
- Temporalis dies quis. Tom. 9. c. 1113. C.
- Temporaria permutatio jus provinciae non innovat. T. 3. c. 690. D. & T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C. Vide, Permutatio temporaria.
- Temporariae indictiones. Tom. 3. c. 691. A. & T. 7. c. 1363. D.
- Temporariae causae. Vide, Causae.
- Temporarias actiones litis contestatione perpetuari. T. 1. c. 552. B.
- Temporarii conductores. Vide, Conductores.
- Tempore priorem esse potiorum, & quinam ab ista regula excipiuntur. T. 1. c. 1490. C.
- De tempore faciendi judicati. T. 3. c. 86. A.
- De tempore infinito. T. 1. c. 552. A.
- De tempore accusationum finiendarum. T. 3. c. 5. B. C.
- Tempore qui prior est, potior erit jure hypothecae, vel jure pignoris. T. 4. c. 179. A.
- Tempore prior est potior jure. Ibid. A. & c. 646. B.
- An tempore tollatur obligatio. T. 4. c. 141. E. & c. 142. A.
- De tempore, sive die, qui inscribitur obligationi. T. 5. c. 847. D.
- Tempore legitimo liberatur debitor, non ipso jure. T. 5. c. 848. D.
- Quae tempore deteriora futura sunt, an herede deliberante ex hereditate demiaui possint. T. 7. c. 955. D. E.

- De tempore admittendæ bonorum possessionis . T. 8. c. 202. E. & c. 203. A. & seq.
- Tempore an finiatur obligatio . T. 10. c. 524. B.
- De tempore præstituto ad exsecutionem iudicati. T. 10. c. 1237. C. D.
- De temporibus, & reparationibus appellationum, seu consultationum . T. 9. c. 1112. A. B. & seq.
- Temporibus opponuntur interruptiones . T. 10. c. 521. A.
- Temporis utilitas summam augere, vel deminuerè potest . Tom. 1. c. 1279. E.
- Temporis præteriti sola ratio obstat causæ restitutionis . Tom. 4. c. 916. A.
- Temporis adjectio actum legitimum, siue legis actionem vitiat, & corrumpit in totum . Tom. 5. c. 1084. E.
- Temporis impensâ nulla est major . T. 6. c. 955. D.
- Temporis longi exceptio an valeat ad obtinenda loca jure gentium publica . T. 7. c. 437. C.
- Temporis longi, & diuturni definitio in jure est perpetua . T. 9. c. 613. B.
- Temporis, vel loci quo casu æstimatio fiat respectu emptoris, & venditoris. T. 10. c. 753. B. C. & seq.
- Temporis privilegium an vigeat in prætorio pignore, quod sit missione in possessionem . Tom. 10. c. 457. A.
- Temporis futuri usuras, legis Cincie modum excedentes, an creditor remittere possit . Tom. 10. c. 1230. D.
- Temporum termini, ac diversæ præscriptiones . T. 1. c. 521. A.
- Temporum computatio in jure quomodo fit . T. 1. c. 1120. C.
- Temporum commemoratio plurale legata facit . Tom. 4. c. 431. B.
- Tempus respondet loco . Tom. 3. c. 410. A.
- Tempus bilustre . Tom. 2. c. 1165. E.
- Tempus medium inter testamentum, & conditionem nihil nocet . T. 1. c. 1092. B.
- Tempus longum, tempus longissimum . T. 1. c. 82. B.
- Tempus perpetuum variè accipi . T. 1. c. 552. A.
- Tempus legitimum; & conventionale differunt . T. 1. c. 525. B. & T. 10. c. 521. B. C.
- Tempus longum ut computatur . T. 1. c. 477. B.
- Tempus iudicis accepti, an delicti spectari debeat . Tom. 3. c. 276. E.
- Tempus continuum ignorantiam tantum cedit . T. 4. c. 1333. A.
- Tempus utile est, quo experiundi potestatem habet is, cui actio competit . Ibid. A.
- Tempus contractus in stipulatione spectatur, in legatis verò tempus, quo dies cedit . Tom. 4. c. 413. C.
- Tempus moriendi semper in jure deputatur vitæ . T. 4. c. 345. B.
- Tempus per se solum non restituit famæ . T. 4. c. 847. E.
- Tempus tantum præstitui dicitur, salarium verò nunquam præstitui dicitur . T. 4. c. 972. E.
- Tempus certum, certive dies cum obligationi additur, nisi eo tempore, vel die præterito agi non potest . T. 4. c. 1461. A. B. uti quis in diem certum stipulatus est, statim quidem cedit dies, sed nondum venit . Ibid. B.
- Tempus in peculio spectandum, quod est . Vide, Peculium .
- Tempus mortis haberi debet pro testamenti tempore . Tom. 4. c. 385. D.
- Tempus medium quodnam est . T. 4. c. 892. D.
- Tempus conceptionis, & agnoscendæ bonorum possessionis quot dierum est . T. 5. c. 765. D.
- Tempus conceptionis ancillæ furtivæ an spectetur in usucapionibus . T. 5. c. 727. B. C. D. Vide. Ancilla .
- Tempus sepulturæ factæ retrotrahitur, & fingitur negotium heredis fuisse gestum, cum aliàs defuncti negotium geri non possit . T. 5. c. 384. C. D.
- Tempus præscriptum delegatis iudicibus numeratur a die, quo mandatum acceperint, & cur. T. 6. c. 937. D. E.
- Tempus conferendi computatur a die, quo primum sciverit, aut scire potuerit beneficium vacans, is, ad quem collatio pertinet . T. 6. c. 1008. E.
- Tempus legitimum pariendi quod est . T. 6. c. 621. B.
- Tempus contractus spectatur in contractibus . T. 6. c. 563. C. Vide, Contractus .
- Tempus modicum quod tempus interpretatur . Tom. 7. c. 146. E.
- Tempus ad deliberandum a quo datur . T. 7. c. 954. B.
- Tempus ad deliberandum quis dare soleat . Ibid. C.
- Tempus iudicatum, & confesso ad solvendum datum, an a iudice coarctari, an prolongari possit . T. 7. c. 146. B.
- Tempus legitimum civilibus, & criminalibus causis finiendis quod . T. 7. c. 130. E.
- Tempus longum quodnam dicitur . T. 7. c. 397. A. & T. 8. c. 949. E.
- Tempus legitimum, quod iudicatum faciendo dierum 30. datur, modicum tempus dicitur . T. 9. c. 1092. A.
- Tempus est quædam pars æternitatis cum alicujus annui, mensuræ, diurni, nocturnive spatii certa significatione . T. 9. c. 821. B.
- Tempus modicum quod dicitur . T. 9. c. 1092. A.
- Tempus legitimum, quod condemnationis præstatur pecuniæ in condemnationem deductæ conficiendæ gratiâ, fuit ex 12. Tabulis unius mensis, postea fuit duorum mensium . T. 9. c. 1094. D. E.
- Ut intra tempus certum criminalis quæstio terminetur . T. 9. c. 1475. E.
- Ad tempus legatum relinqui olim non potuit . T. 9. c. 821. B.
- Tempus omne præterisse oportet, antequam debeat, quod ad diem promissum est . T. 9. c. 1265. D.
- Cum tempus præterit, intra quod domus ædificari potuit, tunc incipit actio de domo ædificanda . T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
- Tempus, quo ob revocatam domum agi non potest, an sit utile . T. 10. c. 402. B.
- Tempus rei iudicandæ est tempus, quo res iudicatur . T. 10. c. 753. D.
- Tenere, & habere quomodo differunt . T. 5. c. 699. A.
- Tenere est verbum proprium naturalis possessionis . T. 8. c. 246. E. & c. 312. B. & T. 9. c. 1008. D.
- Tenere est proprium naturalis possessionis; habere, & possidere civilis . T. 10. c. 534. C. alia distinctio eorundem verborum . Ibid. C.
- Tentantis matrimonium interdictum pœna . T. 9. c. 450. B. & seq.
- Tentasse aliquod scelus crimen est . Ibid. E.
- Ter enixa quæ . T. 8. c. 588. D.
- Ter reum citare est, quod vulgo dicitur *per tres breves dies* . T. 9. c. 1379. E.
- Tergiversatio nomine calumniæ continetur . T. 3. c. 590. A.
- Tergiversator, ut calumniator puniri potest . T. 3. c. 607. B.
- Tergiversator in quam pœnam incidat . T. 6. c. 516. C.
- Tergiversator quis dicitur . Tom. 9. c. 47. C.
- Tergiversator quis sit, & quomodo plectatur . T. 10. c. 1245. B.
- Tergiversatores sunt, qui omnino desistunt ab actione . T. 16. c. 399. E.
- De tergiversatoribus, aut veluti tergiversatoribus . T. 9. c. 1477. A.
- Tergiversatoris pœna habet tantum locum in publicis judiciis . T. 9. c. 1478. C.
- Terminalia quando erant . Tom. 8. c. 558. D.
- Terminare dicuntur proprie mensores . T. 7. c. 481. E.
- Termini depositi qui sunt . Tom. 4. c. 213. D. depositum quid est . Ibid. D.
- Termini Urbis quo spatio claudantur . T. 5. c. 2. A.
- Termini mutantur arbitrio domitorum . T. 6. c. 519. D.

Ter-

Termini agrorum . T. 7. c. 34. D.
 Termini alii antiqui , alii novi . T. 7. c. 482. C.
 Termini universales in jure nulli sunt . T. 9. c. 476. D.
 Terminorum effensores quibus subjacent supplicis . T. 1. c. 503. E. & c. 504. A. B.
 De terminorum agrorum positio-
 ne . T. 3. c. 253. E.
 Terminorum positio , & fundorum finitio in arbitrio dominorum est . T. 6. c. 519. E.
 Terminorum positio vetus est . Ibid. C.
 Terminorum declaratio quid . T. 7. c. 481. E.
 Terminorum positio est vestustissima , & juris gentium . Tom. 7. c. 482. A.
 Terminorum varia genera , T. 10. c. 466. A.
 Terminos qui movent , aut disjiciunt , extra ordinem puniuntur . T. 1. c. 378. A.
 Terminus Urbis qui dicatur . T. 7. c. 94. B.
 Terna , quina , vel dena quid . Tom. 7. c. 1172. C.
 Terra viva . T. 3. c. 298. D.
 Terræ limitotrophæ . T. 2. c. 861. B.
 Terræ novalis , & terræ integræ definitio . T. 8. c. 514. E. & c. 515. A.
 Territoria pro agris privatis . T. 10. c. 700. C.
 Territorii etymon . T. 2. c. 718. A.
 Territorii appellatio ad quos propriè pertineat . T. 5. c. 3. A. B.
 Territorium omne censetur , quoties defectorum levamen exposcitur . T. 2. c. 854. D.
 Territorium , & glebam pro eodem accipi . T. 2. c. 860. D.
 Territorium quid . T. 5. c. 3. A.
 Territorium dicitur universitas agrorum unius populû , quod vulgò districtum appellatur , & cur . T. 7. c. 70. D. E. & c. 481. C.
 Territorium quid sit , & ad quos magistratus referatur . T. 7. c. 99. D. E.
 Tertium decretum , quod est majoris momenti , quoniam eo usucapionis occasio præbetur , Prætor suæ jurisdictioni reservat . T. 5. c. 17. E.
 Tertullianum senatusconsultum . T. 9. c. 913. C. & seq.
 Tertullianum senatusconsultum , quo tempore latum , & de quo . T. 8. c. 1032. C.
 Tertullianus Jurisconsultus quo tempore vixit . T. 3. c. 168. A.
 Tessera , quæ *τρίσηρα* a Grecis appellatur , & *τρίσηρα* , & *παραπύρισμα* . T. 2. c. 814. B.
 Tessera frumentariæ legatum in quo consistit . T. 7. c. 1126. A.
 Tessera frumentariæ venales fuerunt . Ibid. B.
 Tesserarum . T. 3. c. 160. C. D.
 Tesserariorum , & aleatorum differentia . T. 3. c. 239. B.
 Testa quid . T. 7. c. 612. A.
 Testabilis , & intestabilis quis dicatur . T. 7. c. 885. A.

Testamenta vim suam ex heredum institutione an accipiant . T. 1. c. 135. D.
 Testamenta olim latinè fiebant , T. 1. c. 417. E.
 Testamenta apud quos publicentur , & referantur . T. 1. c. 451. B. C.
 Testamenta qui facere possunt , & quemadmodum testamenta fiant , T. 1. c. 797. A. & c. 1039. C. D. & seq.
 Testamenta in municipiis , coloniis , oppidis , vico , castello , præfecturâ , & conciliabulo facta ut recitari , & obsignari debeant . T. 1. c. 451. E.
 Testamenta servi conniventia facere possunt . T. 1. c. 1273. C.
 Testamenta non scripta non novit Prætor . T. 1. c. 100. B.
 Testamenta quibus modis infirmantur . T. 1. c. 116. A. & seq. & T. 8. c. 978. D. & seq.
 Testamenta heredes per libertum recitabant . T. 3. c. 210. A.
 Testamenta militum quomodo cumque facta valent . T. 1. c. 337. E.
 Testamenta liberorum , sive parentum , & patronorum quam diversa . T. 3. c. 212. D.
 Testamenta qua actione rescindantur . T. 1. c. 118. D.
 Testamenta quemadmodum rumpuntur . T. 1. c. 337. B.
 Testamenta quemadmodum aperiantur , inspiciantur , & describantur . T. 1. c. 450. E. & c. 802. B. & T. 2. c. 405. B. C. & T. 9. c. 788. D. & seq.
 Duo testamenta unius hominis non sunt . T. 4. c. 753. E.
 Plura testamenta quis facere non potest , plures verò codicillos facere potest . T. 4. c. 1100. E.
 Testamenta quomodo , quando , & ubi aperiantur . T. 5. c. 632. B. C.
 Ad testamenta militum querela inofficiosi pertinet . T. 5. c. 1047. A.
 Testamenta non sunt omnes ultimæ voluntates . T. 6. c. 1043. D.
 Testamenta , & codicilli militum non sequuntur regulam juris communis . T. 6. c. 182. A.
 Testamenta duo sunt paternum , & pupillare . T. 6. c. 621. C.
 Propter testamentum duo genera controversiarum oriuntur . T. 7. c. 39. B.
 Testamenta ante Theodosium græcâ vel qua aliâ linguâ , quam latinâ conscripta non valebant . Tom. 7. c. 1424. C. D.
 Testamenta captivitate an irrita fiant . T. 7. c. 927. C.
 Testamenta nudâ voluntate an convalescant . T. 7. c. 964. B.
 Testamenta solis legibus confirmari . T. 7. c. 938. E.
 Testamenta quo casu destituta , deserta , & irrita dicantur . T. 8. c. 980. E. & c. 981. A.
 Testamenta militis , quoquo modo facta , rata sunt . T. 8. c. 149. A.

Testamenta militis an impugnari possint . Ibid. A.
 Testamenta facere non possunt muti , surdi , ita nati , ita facti , nisi per scripturam . T. 9. c. 706. B.
 De testamentaria manumissione . T. 9. c. 944. A. & seq.
 De testamentaria tutela . T. 9. c. 554. A. & seq.
 Testamentario heredi quo casu præferatur legitimus . T. 10. c. 771. C.
 Testamentarius , qui sibi suâ manu hereditatem , aut legatum , aut fideicommissum voluntate testatoris adscribit , lege Corneliâ de falsis tenetur . T. 1. c. 1289. B.
 Testamentarius tutor tutelâ se abdicare potest , cedere in jure non potest . T. 4. c. 831. B.
 Testamentarius quod alieno testamento adscripsit , pro scripto an habendum . T. 5. c. 1090. D. E.
 Testamentarius dicitur scriptor alieni testamenti , qui & ennomo dicitur in glossis antiquorum . T. 9. c. 705. E. & c. 707. A.
 Testamentarius , idest , scriptor testamenti . T. 9. c. 795. A.
 Testamenti notatio stoica . Tom. 3. c. 324. E.
 Testamenti definitio . T. 1. c. 797. C. & T. 7. c. 489. B.
 Testamenti vocis etymon . Tom. 1. c. 96. A.
 Testamenti factio an sit cum servis hereditariis . T. 1. c. 110. B.
 Testamenti inofficiosi actio , & origo ejus actionis . Tom. 3. c. 39. C. D.
 Testamenti faciendi jus habet servus publicus , Prætorisve . T. 1. c. 331. B.
 Testamenti firmior , quam donationis causa . T. 1. c. 1342. B.
 Testamenti factio est juris civilis , nec potuit olim fieri testamentum , nisi latinis verbis , hodie quacunque linguâ ex constitutione Theodosii . T. 1. c. 1155. B. C.
 Testamenti factio est juris publici , non privati arbitrii . Tom. 1. c. 1043. A.
 Testamenti factionem certis causis impuberes cives Romanos olim habuisse . T. 3. c. 507. A.
 Testamenti factio libera . Tom. 3. c. 212. C. D. E.
 Testamenti factio procul dubio est cum latino . T. 1. c. 335. B.
 Edictum *si omnia causa testamenti* ad quos pertineat . T. 3. c. 515. B. C.
 Testamenti tabulas qui supprimunt , tenentur lege Corneliâ . Tom. 1. c. 979. B. C.
 Testamenti inofficiosi querela etiam adversus Principem locum habet . T. 1. c. 448. E.
 Testamenti inofficiosi querela , & petitio hereditatis differunt . T. 1. c. 449. A.
 De testamenti inofficiosi querela

- consultatio: T. 1. c. 655. C. D.
 Testamenti signa turbari, & resignari testamentum differunt. T. 1. c. 1051. D.
 Testamenti tabulæ statim aperiendæ. T. 1. c. 452. B.
 Testamenti tabulas supprimere quid. T. 1. c. 453. B. C.
 Testamenti factio quo tempore sit, & ut intelligenda. T. 1. c. 415. A.
 Testamenti scriptor quilibet est idoneus. T. 1. c. 1291. C.
 Post testamenti consummationem siquid testator corrigere velit, omnia ex integro rescindenda sunt. T. 1. c. 1094. B.
 Testamenti signator servus non est idoneus. T. 1. c. 1050. D.
 Testamenti testis an heres possit esse. T. 1. c. 1047. D. an legatarii testes esse possint. Ibid. B. C. an jurisperiti, qui testamenta dicunt. Ibid. D.
 Si testamenti tabulæ exstabant. T. 1. c. 819. C.
 Testamenti inofficiosi definitio. T. 1. c. 745. B. & T. 7. c. 168. C. & T. 10. c. 934. A.
 Testamenti inofficiosi querela quantum a bonorum possessione contra tabulas distet. T. 1. c. 1315. C. D.
 Testamenti inofficiosi querela est contra heredem. T. 1. c. 1255. D.
 Testamenti inofficiosi querelam imitari injuriarum actionem. T. 3. c. 495. D.
 Testamenti inofficiosi querela extinguitur quinquennio. Tom. 1. c. 543. B.
 Testamenti inofficiosi querelam esse ex lege Glicia. T. 3. c. 400. B.
 Testamenti eam non valere partem, in qua filius præteritus est. T. 1. c. 1304. E.
 Si testamenti tabulæ nullæ exstabant, unde liberi, unde legitimi, & unde cognati. T. 1. c. 826. C. D.
 Pro testamenti tempore tempus mortis haberi debet. T. 4. c. 385. D.
 Testamenti factio quæ est. Tom. 4. c. 371. B. hæc est publici juris, non privati. Ibid. D.
 Pro testamenti parte habentur codicilli. Tom. 4. c. 1072. E. & c. 1073. A.
 Testamenti sequela sunt codicilli, & ex eo vires accipiunt, nec e contra. T. 5. c. 381. E.
 Testamenti factio surdo non est. T. 4. c. 1092. C.
 Testamenti factionem liberam non habet libertus. T. 4. c. 371. E.
 Testamenti factio est ex persona dominorum cum servis alienis. T. 4. c. 411. C. D. & c. 687. D.
 An testamenti factionem habeat cæcus. T. 4. c. 396. C.
 Testamenti factio libera est unicuique libero homini, civique Romano. T. 4. c. 1165. E.
 Testamenti factionem an habeat servus. Vide, Servus.
 Testamenti factionem quæ personæ habent, licet testamentum facere non possint. T. 4. c. 370. D. E.
 Testamenti factio dupliciter accipitur, & quomodo. Ibid. D.
 Testamenti factio non privati, sed publici juris est. T. 4. c. 371. B.
 Testamenti militaris privilegium quod est. T. 6. c. 182. E.
 Testamenti, aut codicilli alieni scriptor tenetur lege Cornelia, si suâ manu hereditatem, aut legatum sibi adscripsit. T. 6. c. 448. E.
 Testamenti pars intelliguntur codicilli. T. 6. c. 621. A. substitutio pupillaris est etiam pars testamenti. Ibid. B.
 Testamenti inofficiosi querela nascitur ab adita hereditate. Tom. 7. c. 185. B.
 Testamenti inofficiosi querela an omnia rescindat, quæ in testamento scripta sunt. T. 7. c. 195. E.
 Testamenti factio in domino legatarii exigitur. T. 7. c. 985. B.
 Testamenti factionem an quis habuerit, non spectamus in causa intestati. T. 7. c. 928. B. item in causa substitutionis. Ibid. B.
 Testamenti inofficiosi actio quando finiatur. T. 7. c. 190. E. & T. 8. c. 354. A.
 Testamenti inofficiosi querelam quarta debita partis excludat. T. 7. c. 180. A.
 Testamenti inofficiosi querela an, quando, & quibus detur. T. 7. c. 168. C. & c. 177. D.
 Testamenti inofficiosi querelam quæ excludant. Tom. 7. c. 184. E. & c. 185. A.
 Testamenti inofficiosi actionem inter, & actionem falsi, vel injusti testamenti quæ differentia sit. T. 7. c. 193. A.
 Testamenti partem aliquam si quis falsam dixerit, an repellatur a legato ei relicto. T. 7. c. 1482. D.
 Testamenti paterni pars, & sequela est testamentum pupillare. T. 7. c. 177. E.
 Testamenti scriptor, si sibi aliquid adscripserit, quomodo teneatur. T. 7. c. 892. B.
 Testamenti scriptura novissima an semper spectetur. T. 7. c. 920. C. & seq.
 Testamenti scripturam sequimur, si non constat de mente. T. 7. c. 907. E.
 Testamenti tabulæ apud quem, pendente lite, deponantur. Tom. 7. c. 883. C.
 Testamenti inhumani querelam amicus si vincat, an sibi, vel alii vincat. T. 7. c. 168. E.
 Testamenti tabulæ sunt communes inter coheredes. T. 7. c. 495. B.
 Testamenti tabulas incidere, cancellare, & resignare quid sit. T. 8. c. 170. C. D.
 Testamenti jus novum est, intestati vetus. T. 8. c. 705. D. & c. 809. C.
 Testamenti testes quot sint. Tom. 8. c. 516. A.
 Testamenti jus novum defertur prius, quam vetus. T. 8. c. 809. C.
 In testamenti inofficiosi querela quæ sententia valet. T. 8. c. 749. B.
 Testamenti prohibiti, aut extorti crimen. T. 9. c. 796. C. D.
 Si testamenti causa orissa sit. T. 9. c. 831. A. & seq.
 An testamenti factionem habeat is, qui quidquid habet, id habet commune cum fratre, vel sorore, vel extraneo. T. 9. c. 703. E.
 Testamenti factionem an habeat filiusfamilias. T. 9. c. 704. A.
 Testamenti factio spadonibus nunquam adempta fuit. T. 9. c. 705. C.
 Testamenti partes principales non aperiuntur, nisi causâ cognitâ a Prætoribus, propter quam quis eas aperiri vult. T. 9. c. 790. D. excipienda est semper ea pars testamenti, quæ pertinet ad ignominiam alicujus, veluti pars exheredationis filii. Ibid. D.
 Testamenti factionem dare non est privati hominis, sed legis, aut Principis. T. 9. c. 703. D.
 Testamenti factionem non habent peregrini, & advenæ. Tom. 9. c. 719. C.
 De testamenti apertura, & recitatione. T. 9. c. 788. D. & seq.
 De his, qui testamenti faciendi jus habent. T. 9. c. 1484. E. & c. 1485. A.
 Testamenti causa potius cessat, quam omittatur testamentum. T. 10. c. 774. E.
 Testamenti inofficiosi querela est quinquennalis. T. 10. c. 826. C.
 De testamentis inter liberos factis novella constitutio. T. 2. c. 1136. C.
 Testamentis leges modum imponunt. T. 3. c. 163. C.
 In testamentis quæ scribantur. T. 1. c. 1289. C.
 De testamentis consultationes tres. T. 1. c. 671. A. & c. 676. C. & c. 686. B.
 Quid si testamentis duorum eadem res mihi legetur. T. 4. c. 441. D.
 In testamentis rusticarum quinquæ testes requiruntur. Tom. 4. c. 384. D.
 Quæ testamentis sine die, vel conditione adscribuntur, ex die aditæ hereditatis præstantur. T. 4. c. 1443. C. D.
 In testamentis, vel conventionibus quæ abundant, nihil nocere, imò prodesse magis. T. 4. c. 669. I.
 In testamentis militum etiam locum habet regula, quæ vetat, partim hereditatem adiri, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.
 In testamentis quot, & qui adhibendi sunt testes jure canonico. T. 6. c. 1044. B.
 In testamentis requiruntur signa testium jure prætorio, jure constituto exiguntur etiam subscriptiones. T. 6. c. 268. A. B.
 In te-

- In testamentis domestici testes ii tantum dicuntur, qui sunt in potestate testatoris, vel qui testatorem habent in potestate. T. 6 c. 858. A.
- In testamentis signa septem testium, quæ requiruntur, esse ex jure prætorio, non ex jure civili. T. 6. c. 163. A.
- In testamentis plenius voluntates interpretandæ sunt. T. 6. c. 226. E.
- Testamentis duorum si eadem res legetur eadem, an semel tantum debeat. T. 7. c. 1063. C.
- Testamentis duorum si eadem res mihi legetur, & ex uno ultimationem consequutus fuero, ex altero rem petere possum, non autem contra. Ibid. C.
- In testamentis hæc semper sunt distinguenda, institutiones, legata, fideicommissa, tutelæ, libertates, assignationes libertorum, injunctioes, præcepta, consilia, commendationes, confirmationes eorum, quæ egerunt inter vivos. T. 7. c. 1210. B.
- Ex testamentis qui incapaces sint capiendi legata. T. 7. c. 1179. D.
- Ex testamentis incapacem esse, qui certæ rei commercium non habet. Ibid. A.
- In testamentis duo sunt scriptorum genera. T. 7. c. 515. A.
- In testamentis maximè spectandamens testatoris. T. 8. c. 811. C.
- Testamentis quinam testes adhiberi possint. T. 8. c. 962. B.
- In testamentis idem est expressisse, & intellexisse. T. 9. 741. C.
- In testamentis solent homines plerumque abusivè loqui. Tom. 9. c. 441. C.
- In testamentis septem testes exiguntur. T. 9. c. 278. D.
- De testamentis aperiendis, & publicandis, & solennitatibus, & regulis juris, quæ in eis observantur, ut rata sint. T. 9. c. 706. D. & seq.
- De testamentis paganorum. T. 9. c. 699. E. & c. 770. A. & seq.
- De testamentis, & quemadmodum testamentis ordinentur. Tom. 9. c. 706. D. & seq.
- De testamentis falsis lex Cornelia. T. 9. c. 1439. E. & seq.
- In testamentis si adjecta sit impossibilis conditio, mendum censetur. T. 10. c. 553. E.
- In testamentis conficiendis personarum conditiones requisitæ. T. 10. c. 1047. C.
- In testamentis militum jus gentium tantum observatur. T. 10. c. 1057. A.
- De testamento inter liberos consultatio. T. 1. c. 649. C.
- Eorum, quæ in testamento scribuntur, quædam pro non scriptis sunt, quædam in causa caduci, quædam caduca. Tom. 1. c. 325. E.
- In testamento quæ scribuntur. T. 1. c. 812. E.
- Ex testamento imperfecto nil debetur. T. 1. c. 1052. C.
- De testamento holographo consultatio. T. 1. c. 704. A.
- Testamento curatorem non dari. T. 3. c. 170. B.
- In testamento adoptio an jure fiat. Ibid. D.
- De testamento conscripto notis, & explicata novella Justiniani Imperatoris. T. 3. c. 58. C. D.
- De testamento injusto, rupto, irrito factio. T. 1. c. 798. C.
- De testamento militis. T. 1. c. 801. C. D. & T. 2. c. 395. A. & T. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
- De his, quæ in testamento delentur, inducuntur, vel inscribuntur. T. 1. c. 799. A.
- De testamento cæci consultatio. T. 1. c. 692. A.
- De testamento internecino. Tom. 3. c. 2. A.
- De testamento inutili solet quæri, an valeat ut codicillus. T. 3. c. 307. A.
- In testamento militis falcidia locum non habet. T. 1. c. 1104. C.
- De testamento militari consultatio. T. 1. c. 695. E.
- Testamento subsistente, jus legitimæ successioneis ab intestato cessat. T. 4. c. 403. B.
- In testamento in prociectu adhibebantur tres testes, ut refert Plutarchus. T. 4. c. 384. D.
- In testamento militis vires hereditatis finiuntur assè, in pagani vero dodrante assis. T. 4. c. 765. E. & c. 766. A.
- In testamento non quæcumque scripta sunt, valent, nisi quatenus congruit legibus, & constitutionibus. T. 4. c. 312. E.
- In testamento pagani solennitas exigitur. T. 4. c. 375. D.
- Testamento matris si legatæ sint servitutes prædiorum, an id legatum in totum consistat. T. 4. c. 1102. D.
- Quod in testamento est, non est ita potens, quàm quod in arbitrio legis est. T. 4. c. 1246. E.
- In testamento militari cessat lex falcidia. T. 4. c. 765. E.
- Testamento curatorem jure non dat centurio filio impuberi, vel puperi, sicut nec paganus. Tom. 4. c. 1043. D.
- Ex testamento liber. Vide, Liber.
- Testamento datur hereditas verbis civilibus. T. 4. c. 439. C. codicillis verò non item. Ibid. C.
- De testamento falso agere potest, qui agnovit legatum, de inofficioso non potest. T. 4. c. 117. C. D.
- Testamento per querelam inofficiosi rescisso, an omnia, quæ in eo continebantur, corruant. Tom. 5. c. 898. A. B.
- Testamento patris filius emancipatus præteritus, si bonorum possessio-
- nem contra tabulas petierit, an a præstatione legatorum liberetur. T. 5. c. 608. E. quid, si suus fuerit præteritus. Ibid. c. 609. A.
- Non tantum quod testamento, vel codicillis moriens dari, fierive jus sit, sed & quod nudis verbis reliquit, ad effectum perducendum, & præstandum. Tom. 6. c. 1043. C.
- Quæ in testamento scripta sunt, corruunt omnia, hereditate non adita. T. 6. c. 157. A.
- Testamento rupto agnatione postumi rumpuntur etiam, & corruunt cætera omnia, quæ in testamento scripta sunt. T. 6. c. 298. A.
- Testamento matris liberis impuberibus non jure tutorem dari, quia patri soli, qui impuberes habet in potestate, hoc jus Lex 12. Tabularum dedit. T. 6. c. 725. D.
- Testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas, quam agnovit, accepitque filius emancipatus præteritus, non tantum institutio heredis, sed etiam legata, & fideicommissa irrita fiunt. T. 6. c. 156. C.
- In testamento ordinando cujus civitatis mores sunt sequendi. T. 7. c. 49. C.
- In testamento ordinando cujus patriæ jus, aut morem sequemur. Ibid. E.
- Testamento an duo rei credendi constitui possint. T. 7. c. 975. D.
- Testamento an quis cavere possit, ne recepta juris sententia, & forma antiquitus constituta locum habeat. T. 7. c. 1045. C.
- Testamento an testator efficere possit, ne leges in suo testamento locum habeant. T. 7. c. 1301. A.
- Testamento inofficioso pronuntiato, omnia rescinduntur, etiam quæ ab intestato relicta sunt. Tom. 7. c. 196. A.
- Testamento paterno factio irrita, an etiam pupillare irritum fiat. T. 7. c. 927. B. C.
- Testamento libertas si sub conditione relicta sit, & legetur purè, quid juris sit. T. 7. c. 1033. D.
- Testamento paterno in totum per querelam rescisso, an maneat pupillaris substitutio. Tom. 7. c. 179. B.
- Testamento per bonorum possessionem contra tabulas rescisso, an maneat legata in eo relicta. T. 7. c. 922. B.
- De testamento quasi inofficioso, vel ingrato, vel inhumano, vel improbo an aliquis queri possit. T. 7. c. 168. E.
- Testamento quod remitti potest, potest & pacto. T. 7. c. 1045. B.
- Ex testamento quosdam solidum capere non posse. T. 7. c. 880. D.
- Testamento unius si legetur pars rei, & alterius testamento pars ejus,

- eiusdem rei, an ex utroque sit actio. T. 7. c. 1061. C.
- De testamento cancellato, vel aliqua parte vitiato. T. 8. c. 171. A.
- Testamento non fit adoptio. T. 8. c. 799. A.
- Testamento tutorem nemo dare potest, nisi liberis, qui sui sunt, & postumis suis. T. 8. c. 795. D.
- Testamento rescisso per honorum possessionem contra tabulas, an debeantur, & valeant ea, quæ in eo scripta sunt. T. 8. c. 58. A. B.
- Testamento rescisso per querelam inofficiosi, an cætera valeant, quæ in eo scripta sunt. Ibid. B.
- De testamento facto ab eo, qui restituito patre per indulgentiam Principis ipatriam potestatem redit. T. 9. c. 1484. D.
- De iis, qui in testamento sibi adscribunt. T. 9. c. 1446. C. & seq.
- De testamento, quod fit in Consistorio apud consilium Principis, oblatis precibus sedente Principe cum nobilibus, & proceribus, ut id testamento omnimodo valeat. Tom. 9. c. 713. E. in eo non sunt necessarii testes, vel signatores. Ibid. E. hoc testamento est juris civilis, non prætorii. Ibid. c. 714. A.
- In testamento cum dies, & consul adjecti non sunt, nihil nocet, quominus valeat testamento. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
- An is, qui ex testamento egit de hereditate, si contra testamento pronuntiatum sit, possit transire ad jus codicillorum, sive fideicommissariæ hereditatis perfectionem. T. 9. c. 807. D.
- De testamento, quod fit sine scripto per nuncupationem. T. 9. c. 711. B. ejus solennitates. Ibid. B. hoc genus testamenti, quod fit sine scriptura per nuncupationem, novit jus civile, non jus prætorium. Ibid. C.
- In testamento laudanda parcitas. T. 9. c. 807. B.
- De testamento facto ab eo, qui morbo contagioso laborat. T. 9. c. 708. C. D.
- De his, quæ in testamento, vel codicillis relinquuntur pœnæ nomine. T. 9. c. 836. A.
- In testamento si quis sibi adscribat per ignorantiam, non ideo minus tenetur. T. 10. c. 382. A.
- Actio testamento ei datur, cujus contemplatione legatur. Tom. 10. c. 673. A.
- Testamento repudiato, an repudietur legitima. T. 10. c. 775. C.
- Ex testamento siquid relictum esset Ecclesiis, debet esse actio popularis. T. 10. c. 821. C.
- Testamento rescisso, an vindicetur hereditas ab intestato. Tom. 10. c. 933. D.
- Testamentorum genera quotnam sint. T. 1. c. 96. B. C. & T. 8. c. 961. D.
- In testamentorum solennitatibus jus patriæ spectamus. Tom. 1. c. 674. B.
- Testamentorum tria genera. T. 1. c. 330. A.
- Testamentorum symbola. Tom. 1. c. 1152. A.
- Testamentorum faciendorum forma ex edicto Prætoris. Tom. 1. c. 96. E.
- Testamentorum insinuationes. T. 2. c. 1054. E.
- Testamentorum exsecutores. T. 1. c. 1272. B.
- Testamentorum quatuor vitia. T. 1. c. 1079. A.
- Testamentorum vitia, aut menda non vitiant testatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
- Testamentorum exsecutores, & dispensatores esse possunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
- Testamentorum favore actio ex testamento hoc cum actionibus bonæ fidei commune habet, ut usuræ in ea veniant ex mora, usuræ legatorum, & fideicommissorum. T. 5. c. 403. C.
- In testamentorum causis totum voluntas testatoris facit. Tom. 6. c. 273. E.
- De testamentorum insinuatione. T. 9. c. 788. D.
- De testamentorum variis generibus. T. 9. c. 706. D. & seq.
- Testamentorum controversiæ transigi, & dirimi non possunt sine iudice. T. 9. c. 187. C.
- Testamentorum publicatio. T. 9. c. 714. D. & seq.
- Testamentum holographum. T. 1. c. 1048. A.
- Testamentum spadones faciunt anno decimo octavo. T. 1. c. 415. B.
- Testamentum impuberes facere non possunt. Tom. 1. c. 104. A. & c. 1041. E.
- Testamentum injustum; nullum, ruptum, & irritum quid sit. T. 1. c. 798. C. D. & c. 1079. A. B.
- Testamentum conjuges uno codice signato septem testibus faciunt. T. 1. c. 1051. E.
- Testamentum inutile est, in quo nemo heres instituitur. Tom. 1. c. 141. B.
- Testamentum facere non omnibus licet. T. 1. c. 102. E.
- Testamentum pupillare pars, & sequela est paterni testamenti. T. 1. c. 115. B. C.
- Testamentum an pluribus codicibus fieri possit. T. 1. c. 100. A.
- Testamentum sine scriptis quomodo fiat. Ibid. B.
- Testamentum militis an valeat ex ejus voluntate. Ibid. D.
- Testamentum facere an possint mutus, & surdus miles. Tom. 1. c. 101. C. D.
- Testamentum consignare proprio lino, propriæque cerâ quando debet. T. 1. c. 114. E.
- Testamentum imperfectum nullum est. T. 1. c. 118. A.
- Testamentum scemina post duodecimum annum facere possunt. T. 1. c. 331. B.
- Testamentum non infirmatur decennio. T. 1. c. 545. B.
- Testamentum an sit juris gentium, an juris civilis. T. 1. c. 1041. A.
- Testamentum pro hereditate accipi potest. T. 3. c. 178. C.
- Testamentum imperfectum est, quod non est obligatum septem testium signis. T. 1. c. 1290. A.
- Testamentum quomodo nuncupatur. T. 1. c. 330. D.
- Testamentum facere non possunt mutus, & surdus. T. 1. c. 330. E. & c. 1043. B.
- Testamentum inofficium, vel in quo emancipatus præteritus est, propriè testamento est. T. 1. c. 1079. D.
- Testamentum filiusfamilias facere non potest, nisi sit miles. T. 1. c. 330. D. E.
- Inter testamentum, & codicillos differentia. T. 1. c. 1039. D. & T. 2. c. 410. C.
- Testamentum jure factum infirmatur duobus modis. T. 1. c. 337. B.
- Qui ab hostibus captus est, testamento facere non potest, quasi servus. T. 1. c. 417. A.
- Testamentum faciunt relegatus, & ad tempus in opus publicum damnatus. Ibid. B.
- Testamentum, nisi post mortem, non valet. T. 1. c. 1040. D.
- Testamentum mysticum aliud, aliud per nuncupationem, & alia testamentorum genera. T. 2. c. 396. E.
- Testamentum cognoscimus ex heredis institutione, vel substitutione. T. 2. c. 397. B.
- Testamentum quandonam rumpitur. T. 1. c. 116. B.
- Testamentum per æs, & libram. T. 1. c. 96. C.
- Testamentum quoddam non jure factum dicitur, quoddam jure factum rumpitur, vel irritum sit. T. 1. c. 117. B.
- Testamentum obsides facere non possunt. T. 1. c. 1044. E.
- Testamentum facere non potest ægrotus, qui in mentis suæ potestate non est. T. 1. c. 417. D.
- Testamentum suæ civitatis legibus quisque facit. T. 1. c. 1041. B.
- Testamentum apud hostes factum non valet. T. 1. c. 417. A.
- Testamentum diversâ manu rectè scribitur. T. 1. c. 1289. B.
- Testamentum scriptum mysticum est; quod nuncupatur, non item. T. 1. c. 1049. C.
- Testamentum aut per scripturam fit, aut per nuncupationem. Ibid. B.
- Testamentum falsum qui scripserit, recitaverit, subjecerit, signaverit, suppresserit, amoverit, resignaverit, deleverit, quibus pœnis plectendus. T. 1. c. 453. A. c. 508. A. B.

Testa

- Testamentum tribus perficitur verbis, quæ si absint, non testamentum, sed codicillus est. T. 1. c. 1267. D.
- Testamentum vivi qui aperuerit, recitaverit, resignaverit, poenâ legis Corneliæ tenetur. T. 1. c. 509. D.
- Testamentum internecinum quid sit, ac de ejusdem actione. T. 3. c. 2. A. B.
- Testamentum adire. T. 3. c. 178. A. C.
- Testamentum agnatione postumorum præteritorum omnimodo rumpitur. T. 1. c. 1056. E.
- Testamentum, in quo filiusfamilias præteritus est, jure civili ab initio nullum est. T. 1. c. 1058. E.
- Testamentum in Germania nullum, nec Athenis ante Solonem. T. 1. c. 1041. B.
- Testamentum quando inofficiosum dici potest, ac de inofficiosi querela. T. 1. c. 448. B.
- Testamentum inofficiosum dici non potest, nisi heres scriptus adierit. T. 1. c. 1255. D.
- Testamentum militis scriptum notis valet, pagani non valet. T. 2. c. 1136. C. D. & T. 3. c. 58. D.
- Testamentum militare non rite factum dicitur. T. 1. c. 100. E.
- Testamentum militis nudâ fit voluntate, pagani non item. T. 1. c. 801. D.
- Testamentum jure militari quomodo valere desinit. T. 1. c. 1316. C.
- Testamentum justum non est, nisi fiat septem testibus civibus Romanis puberibus præsentibus. T. 1. c. 97. D.
- Testamentum imperfectum inter liberos non fit inutiliter. Tom. 1. c. 651.
- Testamentum nato postumo præterito rumpi. T. 1. c. 1063. E.
- Testamentum sine heredis institutione nullum. Tom. 1. c. 799. B.
- Testamentum minutione capitis, etiam minimâ, irritum fit. T. 2. c. 1039. A.
- Testamentum olim infirmabatur decennio. T. 1. c. 545. B.
- Testamentum non fit irritum monachismo. T. 2. c. 1039. A.
- Testamentum nudâ voluntate infirmari non potest. T. 3. c. 386. B.
- Testamentum quot modis rumpitur. T. 1. c. 1079. B.
- Testamentum rumpit agnatio postumi. T. 1. c. 1307. D.
- Testamentum rumpi, in quo postumus præteritus est. T. 1. c. 1304. E.
- Testamentum prius posteriore rumpitur. T. 1. c. 1317. E.
- Testamentum rumpitur, posteaquam factum est, agnatione sui heredis, vel alio testamento. T. 1. c. 1290. A.
- Testamentum publicè recitari debet. T. 1. c. 423. C.
- Testamentum totum esse falsum si dicat is, cui legatum relictum est, & non obtineat, vel etiam si obtineat, a legato repellitur. T. 4. c. 117. B.
- Testamentum ab initio justum, rumpitur postea mutatione, vel agnatione sui heredis. Tom. 4. c. 1439. A.
- Testamentum jure codicillorum tueri non potest. T. 4. c. 1065. E. nisi exprimatur. Ibid. E. Accursum unum casum excipit. Ibid. c. 1066. A.
- Testamentum, in quo solennia juris desunt, non jure factum, atque adeo inutile est. Tom. 4. c. 1438. D. codicilli nullam ordinis solennitatem desiderant. Ibid. D.
- Testamentum non facit sola voluntas, nisi militis. T. 4. c. 515. B.
- Testamentum vitiat ipso jure præteritio filii. T. 4. c. 343. C.
- Testamentum irritum per omnia constituitur, hereditate non aditâ ab herede, qui in eo scriptus est. T. 4. c. 1439. D.
- Testamentum rumpitur agnatione postumi præteriti. T. 4. c. 402. C.
- Testamentum est causa, ex qua codicilli valent; & codicilli non possunt esse causa, ex qua valet testamentum. T. 4. c. 381. E.
- Testamentum posterius imperfectum quando rumpit prius testamentum perfectum. T. 4. c. 375. B. C.
- Testamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 371. D.
- Testamentum corrumpit infamia testium. T. 4. c. 1472. C.
- Testamentum prius jure perfectum posteriore imperfecto non rumpitur. T. 4. c. 375. C. duo sunt casus, quibus posterius testamentum imperfectum rumpit prius, quod erat jure perfectum. Ibid. C.
- Testamentum imperfectum dicitur, quod non subscriptum, neque a testibus signatum est. Tom. 4. c. 1073. C.
- Testamentum bellicum (seu testamentum militis) verè est, quod non atramento scriptum, sed sanguine, non in charta, sed in mucrone. T. 4. c. 501. B.
- Testamentum ejus nullum est, cujus nulla bona sunt. T. 4. c. 353. B.
- Testamentum an adoptione rumpatur, quasi agnatione sui heredis, si quis institutus sit, & postea adoptatus. T. 4. c. 326. A.
- Testamentum manifesti scæeratoris an ipso jure nullum sit, si exactum scænus non reddiderit; & an convalescat, si post factum testamentum reddiderit. Tom. 4. c. 1035. D.
- Testamentum nullum est, quod ob signavit is, qui postea servus apparuit. T. 4. c. 883. A.
- Testamentum destitutum pro non facto habetur; & destituitur, si heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
- An testamentum corroboret nudum nomen heredis. Tom. 4. c. 83. B.
- Testamentum pupillare est pars, & sequela paterni testamenti. T. 4. c. 762. C.
- Testamentum militis perfectum est quælibet voluntas. T. 4. c. 375. D.
- Testamentum quid est. T. 4. c. 515. A.
- Testamentum pagani pertinet ad jus civile, militis verò testamentum est juris gentium. Tom. 4. c. 375. D.
- Testamentum confirmatur morte solâ, item electio heredis. T. 4. c. 517. A.
- Testamentum militis factum in militia valet quoque eodem jure militari intra annum, si modò miles dimissus sit propter honestam causam. T. 4. c. 575. B.
- Prius testamentum posteriore rumpitur. Ibid. C. & quando non. Ibid. C.
- Testamentum militis imperfectum perfecti potestatem obtinet, quia sola voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.
- Testamentum imperfectum dicitur duobus modis, & quomodo. T. 4. c. 510. D. E. & c. 511. A. causa testati trahit ad se causam intestati. Ibid. c. 511. D.
- Testamentum militis irritum non fit capitis minutione. Tom. 4. c. 511. B.
- Testamentum militis nudâ voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.
- Testamentum non infirmatur nudâ voluntate, electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.
- Testamentum non signatum, vel a testibus non subscriptum, pro imperfecto habetur. T. 4. c. 376. A.
- Testamentum rumpitur agnatione, vel quasi agnatione. T. 4. c. 325. A. B.
- Testamentum pupillare nudum nomen heredis conservat. Tom. 5. c. 1068. E.
- Testamentum, quod testatio mentis sit, dictum est. Tom. 5. c. 397. D.
- Ad testamentum militum non pertinere jus adcrendi. Tom. 5. c. 1047. C.
- Testamentum unde initium capiat. T. 5. c. 762. A. B.
- Testamentum si deletum fuerit, quæ actio competat. T. 5. c. 798. E. c. 799. A.
- Testamentum quibus verbis fit. T. 6. c. 1045. A.
- Testamentum conferri posse in alienam voluntatem. Ibid. A.
- Testamentum debet fieri ante ingressum monasterii. T. 6. c. 1042. E.
- Testamentum irritum facit repudiatio heredis scripti ex asse. T. 6. c. 176. B.
- Testamentum pupillare est sequela paterni testamenti. Ibid. B. quando ir-

- do irritum fit: Ibid. B.
 Testamentum rumpi postumi præteriti agnatione. Tom. 6. c. 190. D.
 Testamentum rescinditur per bonorum possessionem contra tabulas. T. 6. c. 154. A. B.
 Qui testamentum patris oppugnat, nihil ex eo testamento consequi potest. T. 6. c. 176. C.
 Qui testamentum impugnat, in quo legatum ei relictum est, indignus est legato. T. 6. c. 1056. E.
 Ut testamentum consistat, vel institutus, vel exheredandus est filius. T. 6. c. 153. D.
 Testamentum finitur pubertate, etiam codicilli finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
 Testamentum facere non potest furiosus. T. 6. c. 260. D.
 Testamentum pupillare sui heredis confirmat tutelas, & libertates, & omnia, quæ testamento patris scripta sunt. T. 6. c. 177. C.
 Testamentum non confirmari per codicillos. T. 6. c. 203. B. C.
 Testamentum rumpitur agnatione sui heredis testamento præteriti, non etiam codicillis. T. 6. c. 265. C.
 Testamentum impugnat, qui falsum dicit, aut inofficiosum, non qui dicit minus solenne. T. 6. c. 736. C.
 Testamentum militis notis scriptum valet, si modò probetur dictasse eum notario suo, quod dictavit testamenti condendi gratiâ. T. 6. c. 561. B.
 Testamentum paternum plerumque præcedit pupillare. T. 6. c. 621. C.
 Testamentum fit irritum damnatione, si vivus testator damnetur capite, & minuatur. T. 7. c. 1234. D.
 Testamentum inofficiosum quid. T. 7. c. 168. C.
 Testamentum quando rumpitur, & quando non rumpitur. Tom. 7. c. 904. E.
 Testamentum duplex quando dicitur. T. 7. c. 906. D.
 Testamentum paternum si destituitur non aditâ hereditate, pupillare evanescit. T. 7. c. 902. C.
 Testamentum unde deductum. T. 7. c. 3. B. C. & c. 1161. A. & T. 8. c. 521. A.
 Testamentum improbum quid: T. 7. c. 168. C.
 Testamentum est voluntatis nostræ testatio. T. 7. c. 1089. A.
 Testamentum definitur iuxta voluntas ad differentiam codicillorum, quibus voluntas non est iuxta. T. 7. c. 489. B.
 Testamentum superius quod dicitur. T. 7. c. 939. B.
 Testamentum falsum, vel injustum dicitur, quid peragere debeat. T. 7. c. 175. A.
 Testamentum inhumanum quid. T. 7. c. 168. D.
 Testamentum inofficiosum qui dixerit nomine defuncti, cui heres existit, non prohibetur suo nomine legatum petere. Tom. 7. c. 1485. E.
 Testamentum per querelam an parte rescindatur. T. 7. c. 199. A.
 Testamentum prius an posteriore jure perfecto rumpatur. Tom. 7. c. 921. C. & T. 8. c. 47. C.
 Testamentum qui accusavit, nec obtinuit, an repellatur a legato ei relicto, cui ipse heres existit. T. 7. c. 1485. E.
 Testamentum si minor accusaverit, nec obtinuerit, an repellatur a legato. T. 7. c. 1486. C.
 Testamentum tacitâ, aut nudâ voluntate non infirmatur. T. 8. c. 981. B.
 Testamentum unde ita vocatur. T. 8. c. 961. D.
 Testamentum facere quibus non est permittum. T. 8. c. 966. D.
 Testamentum non semper mutus, & surdus facere possunt. Tom. 8. c. 967. B.
 Testamentum qui incidit, ei hereditas aufertur. T. 8. c. 170. E.
 Testamentum qui facere non possunt. T. 8. c. 186. E.
 Testamentum exstare non sufficit, nisi perseveret voluntas. Tom. 8. c. 170. E.
 Testamentum, in quo filius suus est præteritus, injustum, & ipso jure nullam esse. T. 8. c. 172. D.
 Testamentum, in quo præteritus est filius emancipatus, justum esse, sed rescindi posse, & quomodo. Ibid. D.
 Testamentum unum eodem tempore duabus tabulis, duobus exemplis testator consignavit, & in uno legavit Titio 100. in altero 50. tantum, quid Titio debeatur. T. 7. c. 1300. B.
 Testamentum in opistographo scriptum. T. 8. c. 134. E.
 Testamentum rumpit postumus præteritus jure civili. Tom. 8. c. 36. C.
 Testamentum an ex causa exheredationis, vel præteritionis irritum sit. T. 8. c. 58. E.
 Testamentum, vel pars ejus si interierit ante mortem testatoris, vel si aliquid deletum sit, an valeant ea, quæ in eo scripta sunt. T. 8. c. 20. C. D.
 Testamentum captivitate fit irritum. T. 8. c. 484. C.
 Testamentum falsum quid. T. 8. c. 639. A.
 Testamentum est verbum simplex, non duplex. T. 8. c. 521. A. B.
 Testamentum si aliquis sanus fecit, decessit furiosus, mutus, surdus, aut prodigus, an dabitur ex eo testamento bonorum possessio secundum tabulas. T. 8. c. 135. E.
 Testamentum non fit irritum superveniente furore. Ibid. E.
 Testamentum non fit nudâ voluntate, nec tollitur nudâ voluntate, idest, hereditas non adimitur nudâ voluntate, nec datur, nec restituitur. T. 8. c. 137. C. D.
 Testamentum decennio infirmatur, si concurrat manifesta voluntas testatoris. T. 8. c. 48. A.
 Testamentum falsum esse, qui certus est, an is possit petere bonorum possessionem ab intestato. T. 8. c. 17. B. si non petierit intra tempora, an excludatur tempore. Ibid. C.
 Testamentum factum inter liberos valet, etiam si sit imperfectum. T. 8. c. 47. E. an rumpatur alio æquè imperfecto. Ibid. E.
 Testamentum, jure militari factum, an sit imperfectum. T. 8. c. 47. D. an rumpatur. Ibid. D.
 Testamentum si in pluribus exemplaribus scriptum sit, an necesse sit, omnes codices exstare. T. 8. c. 135. B. quod si separatim signati sint, & diversi heredes in eis scripti, tunc sequemur posterius testamentum. Ibid. C. si non appareat, quod sit supremum, utrum admittatur. Ibid. C.
 Testamentum holographum quod dicitur. T. 9. c. 709. D.
 Testamentum quomodo, & a quibus impugnatur. Tom. 9. c. 659. B.
 Testamentum facere voluisse non intelligitur, qui coactus voluit. T. 9. c. 795. D.
 Testamentum jure perfectum non rescinditur. T. 9. c. 1486. A.
 Qui testamentum facere possunt, vel non. T. 9. c. 703. D. & seq.
 Testamentum non potest quis facere de aliena re, vel pecunia. T. 9. c. 703. D.
 Testamentum exigit liberam voluntatem, & liberum stilum. T. 9. c. 795. E.
 Ut testamentum perfectum sit, quæ desiderantur. T. 9. c. 706. D. & seq.
 Testamentum non vitiat brevitatis. T. 9. c. 1100. A.
 Testamentum facere potest per nuncupationem, qui cæcus est, quod non potest facere per scripturam. T. 9. c. 706. B.
 Testamentum rumpitur successione nepotis. T. 9. c. 33. B.
 Testamentum vitiat præteritione filii. Ibid. C.
 Testamentum hodie græco, vel alio sermone conscribi, vel nuncupari potest. T. 9. c. 811. C. D.
 Testamentum pagani in prociñtu factum quid. T. 9. c. 702. D.
 Testamentum imperfectum est, quod neque subscriptum, neque signatum est a testibus. T. 9. c. 710. A. D.
 Testamentum repudiare, idest, repudiare hereditatem testamento delatam. T. 9. c. 928. A.
 Prius testamentum non rumpitur postea.

- posteriore; nisi posterius sit utile, & jure perfectum. Tom. 9. c. 490. D.
- Testamentum quando rumpitur. T. 9. c. 764. D. E.
- Testamentum quoquo modo factum a milite sine jurisconsulto valet. T. 9. c. 699. C.
- Testamentum omne olim antiquabatur tempore decennii, & fiebat irritum, nisi revocaretur post decennium. T. 9. c. 713. D.
- Testamentum non scriptum jus prætorium non novit, jus civile testamentum non scriptum novit. T. 9. c. 658. D.
- Falsum testamentum illud est, quod testamentum non est. Tom. 10. c. 84. A.
- Testamentum rumpitur agnatione postumi præteriti. T. 10. c. 145. E.
- Testamentum destitutum ab herede non tam fit irritum juris ratione, quam ob desertionem, & cessationem heredis. T. 10. c. 323. C.
- Testamentum, quo non honorantur amici, dicitur inhumanum. T. 10. c. 473. B.
- Testamentum qui dicit falsum, an impugnet iudicium defuncti. T. 10. c. 479. C.
- Testamentum qui injustum dicunt, an repellantur a legatis. Ibid. E.
- Testamentum qui impugnavit, & petiit bonorum possessionem contra tabulas, an repellatur a legato. T. 10. c. 480. D.
- Testamentum falsum; & inofficiosum qui dicit, an repellatur a donatione causâ mortis. T. 10. c. 497. D.
- Testamentum si vitio aliquo laboret, interrumpitur heredum institutio. T. 10. c. 680. D.
- Testamentum nuncupativum nullum est, si testator omnes heredes non nuncupavit. Ibid. E.
- Testamentum statim post mortem testatoris debet aperiri. T. 10. c. 696. A.
- Testamentum qui facere non possunt, cur mortis causâ donare possint. T. 10. c. 1047. A.
- Testamentum non fit quibuscumque verbis. T. 10. c. 1059. D.
- Testamentum imperfectum quodnam sit. T. 10. c. 1076. D.
- Testamentum an faciat impubes. T. 10. c. 1249. C.
- Testamentum si corruat summo jure, corruent & legata. Tom. 10. c. 1255. E.
- Testamentum inofficiosum si sit ruptum, an omnia in eo contenta simul corruant. T. 10. c. 1257. C.
- Testandi potestatem si lex non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.
- Testandi facultas libera an constringi possit. T. 7. c. 1078. E.
- Testandi libertas cuilibet civi Romano concessa amittitur capitis deminutione, non pactione nuda. T. 9. c. 94. A.
- Testandi libertatem lex tollere potest. T. 9. c. 688. D.
- Testandi libertatem non posse auferri privatâ conventionem. Ibid. D.
- Testantis voluntatem scripti heredes qui non habent, omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.
- Testantium voluntas suprema debet exsequi. T. 6. c. 222. E.
- Testantium voluntas ambulatoria est usque ad supremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.
- Testari si quis aliquem prohibuerit, vel coegerit. T. 1. c. 803. C. & T. 2. c. 408. B. C. & c. 794. E.
- An testari possit de castrensi peculio ex privilegio militiæ confestim, atque cingi quis iussus est, secus verò ante militiam. T. 4. c. 1076. B. C.
- Testari potuit olim servus publicus de media parte quæstorum. T. 7. c. 155. E.
- Testari an possint jure militari, qui ex numero transferuntur in alios numeros. T. 8. c. 149. E.
- Testari an possit captus ab hostibus, vel latronibus. Tom. 10. c. 1046. D.
- Testati causa trahit ad se causam intestati, & e contra. T. 4. c. 369. D. & c. 511. D. & c. 1053. A.
- Testatio sola privata tabellionis fidem non facit. T. 1. c. 695. A.
- Testatio, quæ in jure faciendâ est, quid sit, & significet. Tom. 5. c. 655. B. C.
- Testatio, quæ in nuntiatione novi operis requiritur, plenam fidem facit. Ibid. D.
- Testatio ex scripto facta, & adhibitis signatoribus, plurimum valet ad fidem faciendam iudici, dolumque comprobandum. Tom. 5. c. 295. A.
- Testatio facta in urbe. T. 9. c. 427. C. fit scripto. Ibid. D.
- Testatio sola per se fidem non facit, debet fieri publicè. T. 9. c. 278. A. cum ob signatione testium. Ibid. A.
- Testatio quid sit. T. 10. c. 1110. E. & c. 1191. D.
- In testationibus adminicula sola non sufficiunt. Tom. 9. c. 278. B.
- Testator utrum rem legatam venderit, an donaverit, multum interest, & quæ distinctio notanda. T. 4. c. 520. B. C.
- Testator sub plurativo numero, si sine liberis, etiam singularem comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
- Testator alicui rem legavit, eandem & heres eidem legavit, an bis debeatur. T. 4. c. 441. E.
- Testator jubet heredem monumentum facere, an heres hoc mandato obligetur. T. 4. c. 119. E. & c. 120. A. & seq.
- Testator heredem rogat per fideicommissum, ut libertis suis ducenda daret ad extruendum monumentum, quæritur, an quod amplius expenderunt, ab herede recuperare possint actione negotiorum gestorum, veluti hereditario negotio gesto. T. 4. c. 877. B. ratio hic est communis. Ibid. B. C.
- Testator sibi heredem facit vulgari substitutione, pupillari verò non sibi, sed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E. Marcus Tullius quomodo substitutionem pupillarem concepit *lib. 2. de invent.* Ibid. E.
- Testator, & heres idem homo esse intelligitur. T. 6. c. 141. C.
- Testator an facere possit, ne leges in suo testamento locum habeant. T. 7. c. 1045. A. an fundum communem legare possit. Ibid. c. 1366 D. an possit cavere, ne lex Falcidia locum habeat in suo testamento. Ibid. c. 1045. A.
- Testator an possit prohibere Falcidiam. T. 7. c. 948. B.
- Testator an testamento, vel codicillis bonorum suorum alienationem prohibere possit. Tom. 7. 1081. A. B.
- Testator dum vult vestem legare, si supellectilem dicat, an noceat legato. T. 7. c. 966. A. B.
- Testator pro parte intestatus an fieri possit pro parte testatus manere. T. 7. c. 198. D.
- Testator, qui legat uxori vinum, oleum, frumentum, acetum, mella, balsamenta, non adjectâ quantitate, an omne, quantum reliquit, legasse videatur. Tom. 7. c. 1447. A. an legatum utile sit. Ibid. A.
- Testator pluribus scriptis heredibus uni ex iis prælegat rationes hereditarias, an videatur legare ea, quæ rationibus continentur. T. 7. c. 1032. B.
- Testator an possit pro parte testari, & pro parte non testari. Tom. 7. c. 1179. B.
- Testator si alicui leget aureos denos si nepotis sui negotiis interveniat, nepote operâ ejus non amplius uti volente, an nihilominus fideicommissum debeatur. T. 7. c. 1314. D.
- Testator si pro argento vestem dicat, aut aurum pro orichalco, an noceat legato. T. 7. c. 956. A. B.
- Testator si cœpit facere secundum testamentum, nec perfecit, an primum ratum sit, & an fiscus vocetur. T. 7. c. 1489. D.
- Testator si legatarium capitis accusaverit, an videatur legatum ademptum. T. 7. c. 1488. D. & c. 1489. A.
- Testator si ex heredibus scriptis unum rogaverit, ut ex cæteris uni, cui vellet, partem suam restitueret post mortem suam, ille si decesserit, nullo electo, an omnibus competat petitio fideicommissi. T. 7. c. 1465. B.
- Testator quas partes faciat, viriles, an hereditarias. Ibid. B. C.

- Testator si quendam ex heredibus jussit solvere æs alienum, non creditores, sed coheredes adversus eos actionem habent. T. 7. c. 1050. E. & c. 1051. A.
- Testator si veterit fundum hereditarium alienari, an obligationem pariat heredibus. Tom. 7. c. 1305. B. C.
- Testator si legaverit fundum, & quæ in eo sunt mancipia mortis tempore, an ancilla, quæ eo tempore in fuga est, & partus ejus legatario debeantur. T. 7. c. 1064. D.
- Testator si rem pigneratam legaverit, heresne, an legatarius eam luere debet. T. 7. c. 147. A.
- Testator si leget nomen debitoris sui, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. C.
- Testator si uni rem legaverit, post ea eandem alteri leget animo transferendi legati, tunc non concurrunt. T. 7. c. 1014. E.
- Testator supellectilem legans, dum vult vestem legare, nihil agit. T. 7. c. 967. C. D.
- Testator an possit plures heredum gradus facere. T. 8. c. 141. A.
- Testator potest mutare voluntatem, & quomodo. T. 8. 170. C. D.
- Testator si aliam Ecclesiam pro alia heredem scripserit, veritas contra scriptum obtinere debet. T. 10. c. 604. A.
- Testator si deleverit omnem scripturam testamenti, an infirmetur testamentum. T. 10. c. 771. E.
- Si partem tantum testamenti, vel nomen unius heredis, aut omnium heredum nomina deleverit, quid sequetur. T. 10. c. 771. E. & c. 772. A.
- Testator si cœperit facere secundum testamentum, nec perfecit, an prius infirmetur. T. 10. c. 772. A.
- Si verò secundum testamentum perfecit, & indignum scripserit, quid sequetur. Ibid. A.
- Testatoris error cur legato officit. T. 4. c. 535. D.
- Testatoris voluntas. Vide, Testamentum.
- Testatoris error quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.
- Testatoris voluntas num erogationis finem faciat. T. 4. c. 877. C.
- Testatoris voluntatem quando non vitiant mendum, & vitia. T. 4. c. 1071. A.
- Testatoris scientia fideicommissum facit, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.
- Testatoris voluntas potius spectatur, quàm verba. T. 4. c. 1188. D.
- Testatoris voluntas intra annum debet exsequi, & impleri. T. 6. c. 1043. C.
- Testatoris prohibitio, quæ nullam habet causam, nudum est præceptum, & consilium potius, quàm præceptum. T. 6. c. 743. C.
- Testatoris proprium quod non est, id necesse est alienum dici. T. 6. c. 585. D.
- Testatoris factum pro facto heredis est. T. 6. c. 141. B.
- Testatoris voluntas, & mens, vel præsumptio jure recepta, vel æquitas, & subtilitas judicis omnem ambiguitatem solvit. T. 6. c. 503. B.
- Testatoris alumnae utrùm prædii legati dimidia, an virilis portio debeatur. T. 6. c. 737. B.
- Testatoris scriptura an possit juris civilis regulis derogare, vel efficere, ut debeatur ad tempus, vel conditionem. T. 7. c. 1046. A. B.
- Testatoris præceptum non mutat jus publicum. T. 7. c. 523. E.
- Testatoris error in nomine, & corpore rei legatae an noccat legato. T. 7. c. 966. A.
- Testatoris voluntas an potior sit subtilitate juris, vel scripturâ certâ, & indubitata. T. 7. c. 1354. D.
- Testatoris voluntas potior an sit scripto, & an ordo scripturæ impediat voluntatem. T. 7. c. 998. E.
- Testatoris voluntas ubi manifesta est, an exigatur solennitas verborum. T. 7. c. 1355. C.
- Testatoris voluntatis ratio an habeatur, ubi manifesta est scriptura. T. 7. c. 1355. A.
- Testatoris voluntas jus publicum mutare non potest. T. 8. c. 763. D.
- Testatoris indignatio. T. 9. c. 106. C.
- Contra testatoris voluntatem non facit, qui non expectatâ conditione fideicommissi remittit fratri fideicommissum. T. 9. c. 31. A.
- Testatoris possessio non tantum heredi accedit, sed etiam heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 724. D.
- Testatoris voluntas inepta quæ dicitur. T. 9. c. 807. A. huic non est parendum. Ibid. A.
- Testatoris voluntate potest remitti cautio legatorum, vel fideicommissorum. T. 10. c. 1028. E.
- Testatoris voluntas plenius est interpretanda. T. 10. c. 1167. C.
- Testatoris heres est, qui est heres heredis. T. 10. c. 1168. B.
- Testatoris jurata bonorum descriptio creditoribus non nocet, heredibus nocet, debitoribus prodest. T. 10. c. 635. E.
- Testatori nisi lex specialis hoc permiserit, non potest ipse cavere, ne in suo testamento leges, constitutiones, senatusconsulta, edicta locum habeant. T. 9. c. 910. A.
- Testatorem si legatarius testamentum mutare prohibuerit, an legatum ei relictum fiat caducum. T. 5. c. 631. E.
- Testatorem aliud voluisse, si appareat, an recedatur a significatione verborum. T. 7. c. 1355. E.
- Testatorem juri publico non posse derogare ullo modo. Tom. 7. c. 1258. C.
- De eo, qui testatorem prohibuit mutare testamentum, quod esset scriptus heres in priore testamento. T. 9. c. 795. A.
- Quomodo debeat intelligi, testatorem protulisse dies legatorum. T. 10. c. 90. B.
- Testatore ignorante in re aliena. T. 4. c. 535. C.
- Testatore invito, falcidiae locus non est. T. 4. c. 267. C.
- A testatore non jure manumissi servi an instructo prædiorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
- A testatore factâ locatione, an legatarius eam servare teneatur. T. 5. c. 565. A.
- Testatores, qui sanæ mentis sunt, exemplo naturæ, quæ nihil frustra facit, nihil etiam frustra faciunt. T. 10. c. 367. C.
- Testatores sani, & sobrii nihil faciunt frustra. T. 10. c. 1097. E.
- Testatorum abominationes frequentes sunt. T. 6. c. 739. A.
- Testatus ex parte, & ex parte intestatus decedere nemo potest, nisi miles. T. 1. c. 110. D. E.
- In teste vitæ qualitas, ac dignitas spectanda. T. 10. c. 495. A.
- Ob unum testem non moveri judicem ad delendum jusjurandum. T. 9. c. 191. B.
- Testes omnes an possint uno anno lo signare testamentum. Tom. 1. c. 97. C. & T. 8. c. 962. B.
- Testes plures ex una domo adhiberi an possint alieno negotio. T. 1. c. 98. C.
- Testes qui in testamento adhiberi possunt, & qui non adhiberi. T. 1. c. 97. D.
- Testes plures, quàm septem, ad testamentum adhibiti non nocent. T. 1. c. 417. C.
- Testes tres quando in testamento sufficiunt. T. 3. c. 386. B.
- Testes, invitati in causis criminalibus testimonium dicebant. Tom. 2. c. 1126. D.
- Testes, cum de fide tabularum nihil dicitur, adversus scripturam interrogari non possunt. Tom. 1. c. 495. C. D. & T. 3. c. 386. A. & c. 474. B.
- Testes unico casu contra scripturam admittuntur. T. 1. c. 1184. D.
- Qui testes esse non possunt. T. 1. c. 331. C.
- Testes in quibus instrumentis non sunt necessarii. T. 3. c. 387. A.
- Testes gratiæ suspecti, & maxime domestici, itemque humilis, & abjectæ conditionis non interrogantur. T. 1. c. 495. A.
- Testes falsi quibus subjacent pœnis. T. 1. c. 495. E. & T. 3. c. 386. C. D.
- Testes decuriones. T. 3. c. 386. D.
- Testes

Testes quandonam in iudicium venire compelluntur, & quandonam compelli non possunt. Tom. 2. c. 1126. C.
 Testes quinque requiruntur in codicillis. T. 4. c. 384. D.
 Testes tres adhibebantur in testamento in procinctu. Ibid. D.
 Testes non adhibebant veteres in chirographis. T. 5. c. 419. B.
 Testes domestici aliter in litibus accipiuntur, & aliter in testamentis. T. 6. c. 858. A.
 Testes irrogati an fidem faciant. T. 6. c. 1052. A.
 Testes domestici, & familiares idem sunt. T. 6. c. 857. E.
 Testes oportet liquido, distincte, perspicue, non confuse, non obscure, non indiscrete testari, alioqui non audiuntur. T. 6. c. 1125. A.
 Testes ante litem contestatam recipi non debent. T. 6. c. 797. A. nisi periculum sit, eos ob senectutem, vel valetudinem inter moras litis contestandæ e vita discessuros, vel reipublicæ causâ peregrè profecturos, & diutius moraturos. Ibid. C.
 Testes intra annum sunt reo denunciandi ab actore, ut reo sit copia eos excipiendi. Ibid. D.
 Testes classici qui dicuntur. T. 6. c. 650. A. & c. 858. A. & T. 9. c. 707. D.
 Testes quot, & qui adhibendi in testamentis. T. 6. c. 1044. B.
 Testes testibus refelli possunt semel, & iterum, non tertium. Tom. 6. c. 871. B.
 Testes propinqui admittuntur in causa matrimonii. T. 6. c. 868. C. & c. 1142. C.
 Testes synodales qui. T. 6. c. 876. D.
 Testes domestici qui dicuntur. T. 6. c. 857. E. & c. 1142. C.
 Testes, & instrumenta, quæ sunt muta testimonia, quomodo differunt. T. 6. c. 881. C.
 Testes rejiciuntur in omnibus causis civilibus, & criminalibus. T. 6. c. 873. C.
 Testes singulares reprobantur. T. 6. c. 846. C. D. puniuntur, qui variè testimonia dixerunt. Ibid. C.
 Testes de quibus circumstantiis interrogandi. T. 6. c. 864. A.
 Testes duo, an faciant plenam, unus semiplenam probationem. T. 7. c. 1425. D.
 Testes alios esse, quibus interdicitur, ne testimonium dicant, alios, qui excusantur. Tom. 7. c. 884. B.
 Testes an videantur esse idonei, & omni exceptione majores ii, qui in dignitate sunt positi. Tom. 7. c. 1470. D.
 Testes esse, vel testimonium dicere qui excusantur. Tom. 7. c. 885. D. E.
 Testes quidam rogantur, ut rei gerendæ intersint, quidam non rogantur. T. 7. c. 883. D. E.
 Testes novi in appellatione ad-

mittuntur in causa non satis instructa. T. 9. c. 1107. E.
 An testes produci possint ante litem contestatam. T. 9. c. 281. A. ruri constat hæc testimonia non recipi. Ibid. A. dicuntur ea testimonia litis. Ibid. A.
 Testes decem exiguntur in res singulas ex constitutione regia. T. 9. c. 275. C. D.
 Testes, qui legibus excusantur, ut affines, & cognati, inviti testimonium non dicunt. Ibid. E.
 Testes injuratos non interrogari. T. 9. c. 278. B.
 Testes Episcopi interrogantur adhibitis sacris evangelis, & sacris scripturis. Ibid. B.
 Testes genus probationum sunt. T. 9. c. 274. B.
 Testes septem exiguntur in testamento. T. 9. c. 278. D. in divortiiis totidem exiguntur. Ibid. D.
 Testes rogandi sunt, ut signent testamentum. T. 9. c. 707. B.
 Testes qui producit, sumptus, & viatica præstat. Tom. 9. c. 276. A.
 Testes jure civili semel producti, & interrogati, iterum non interrogantur. T. 9. c. 281. D.
 Testes non conveniunt in unum propter metum contagionis, sed alii post alios venient, & signabunt testamentum. T. 9. c. 710. C.
 Testes domestici in re propria fidem non faciunt. T. 9. c. 274. E.
 Testes pecuniâ corrupti. Tom. 9. c. 1100. E.
 Testes esse prohibentur domestici, & advocati, & exsequutores in lite, quam tractant. T. 9. c. 276. E. & c. 277. A.
 Testes quando admittuntur, & quando non. T. 9. c. 274. B.
 Testes inviti evocantur in pecuniariis causis. T. 9. c. 280. B. ante Justinianum non evocabantur, nisi in causis criminalibus. Ibid. B.
 Testes non rogati. T. 9. c. 279. D. rogati, & jurati. Ibid. c. 280. A.
 Testes sunt, qui nec prohibentur testimonium dicere, nec excusantur, sed excipiuntur, & refelluntur. T. 9. c. 277. D.
 Testes idonei, & omni exceptione majores, sans reproche. Tom. 9. c. 1271. D.
 Testes excipere, reprocher les témoins. Ibid. D.
 Testes domestici qui dicuntur. T. 9. c. 274. E.
 Testes domestici. Vide, Domestici testes.
 Testes non producuntur ante litem, nec instrumenta. T. 9. c. 282. E.
 Testes falsi. T. 9. c. 1100. C.
 Testes. Vide, Testimonium. Vide, Probatio, Instrumentum.
 Testes honestiores plerumque æstimanantur ex facultatibus. T. 10. c. 467. E.
 Testes ambigui quare admittantur

T. 10. c. 533. A.
 Testes quo casu admittuntur, & non admittuntur. T. 10. c. 636. D.
 Testes quot sint adhibendi, si vel desint, vel suppetant instrumenta. T. 10. c. 637. B.
 Testes regulariter, & acta omnia fieri debent utraque parte præsentem. Ibid. E.
 Testes ignari latini sermonis an possint esse testes in testamento. T. 10. c. 1059. D.
 Testi unico creditur certis quibusdam casibus. T. 10. c. 636. E.
 De testibus cogendis. T. 2. c. 1126. D.
 Testibus legatariis utimur in testamento. T. 3. c. 249. B.
 Testibus se magis credere, quàm testimoniis dicebat Hadrianus. T. 1. c. 781. D. E.
 Testibus ignobilibus non creditur sine tormentis. T. 2. c. 1125. B.
 Testibusne, an contrariâ scripturâ scripturam omnem refelli oporteat, & chirographum apochâ. T. 3. c. 474. C.
 Testibus potiora esse monumenta publica in causa finium. Tom. 4. c. 897. A.
 Testibus longè petitis vituales expensæ sunt rependendæ. Tom. 6. c. 970. D.
 Testibus juratis, & non rogatis quando utimur. T. 7. c. 883. E.
 Testibus pluribus singularibus in eo, de quo testimonium prohibetur, an fides habeatur. Tom. 7. c. 1424. E.
 Testibus quid viatici loco detur. T. 7. c. 884. A.
 De testibus. T. 9. c. 274. B. & seq.
 De testibus peregrè producendis, & audiendis ex sententia, & interrogatione iudicis. T. 9. c. 283. A.
 Testibus honestioribus potius creditur. T. 9. c. 278. B.
 Testibus potiora esse monumenta publica, & census. T. 9. c. 97. E.
 Testibus quinque solutio probatur. T. 9. c. 215. A.
 Testibus potius credimus, quàm testimoniis defunctorum. T. 9. c. 274. D.
 Testibus oportet; non testimoniis credere. T. 10. c. 968. A.
 Testimonia nec per absentes, nec per tabellam dantur. T. 1. c. 781. E.
 Adversus testimonia interrogantur testes ipsi, quorum sunt testimonia. T. 3. c. 474. B.
 Testimonia quandoque præponderanda, non numeranda. T. 6. c. 861. C.
 Testimonia sunt dicta testium relata in literas. T. 9. c. 1100. C.
 Testimonia litis. T. 9. c. 281. A. & c. 282. E.
 Testimonia judicialia. T. 9. c. 281. A.
 Testimonia in scriptum redacta nullius momenti sunt, nisi eis suffragetur vox testium ipsorum.

- quorum sunt testimonia . T. 10. c. 958. A.
- Testimonia si sint paria, quid sequendum. T. 10. c. 1236. B.
- Testimoniales, seu epistolæ . T. 2. c. 1041. A.
- Testimoniales literæ quæ dimissis dabantur . T. 9. c. 282. B.
- Testimoniales literæ quanam sint . T. 10. c. 736. A.
- De testimonio denunciatione, & denunciationibus, quæ ad domum fiunt. T. 3. c. 175. A.
- Testimonii iudicarii, vel testamentarii dictionem non habent damnati iudicio publico. Tom. 4. A. B.
- Testimonii perhibendi jus impuberes nulla in causa habent . T. 4. c. 1476. A.
- Testimonii usus necessarius est . T. 10. c. 430. D.
- Ex testimoniis falsis suspenditur exsecutio rei iudicatæ . T. 9. c. 1100. C.
- A testimonio non repellitur damnatus depositi, quamvis infamis fiat . T. 4. c. 848. A.
- Testimonio unius an stetur . T. 7. c. 1425. B.
- Testimonio unius credendum non esse . T. 9. c. 190. E.
- A testimonio quinam rejiciendi . T. 10. c. 968. B.
- Testimoniorum, & testium differentia . T. 6. c. 881. C.
- Ad testimonium qui, & quales admittendi, & qui non . Tom. 1. c. 495. A. B. C.
- Ob testimonium dicendum, vel non dicendum qui pecuniam acceperit, vel dederit, lege Cornelia puniendus . Tom. 1. c. 508. E. & c. 509. A.
- Testimonium iudiciale iudiciorum, & hæreticorum contra Orthodoxos non recipiatur . Tom. 2. c. 1094. B.
- Testimonium contra dominum vasallus in causa civili, vel criminali dicere non potest . Tom. 2. c. 1285. C.
- Testimonium domesticum reprobat . T. 1. c. 98. D.
- Testimonium de auditione apud antiquos fuisse receptum . T. 3. c. 75. D.
- Testimonium impubes dicere non potest . T. 1. c. 546. A.
- Testimonium rei veræ necessitudo personarum plerumque corrumpit . T. 1. c. 495. C. & T. 4. c. 1478. E.
- Testimonium iurati tabellionis sufficit . T. 2. c. 1097. A.
- Testimonium qui non dicit in vitis . T. 4. c. 1477. C. D. & seq.
- Ad testimonium an admitti possint accusatores damnati in iudicio aliquo publico . Tom. 4. c. 1473. B.
- Testimonium de auditione in actione de aqua pluvia arcenda recipitur . T. 5. c. 653. E.
- Testimonium de auditione favore nuptiarum recipitur . T. 6. c. 1142. D.
- Testimonium ferre nemo cogitur jure Pontificio . T. 6. c. 875. B. nisi uno casu . Ibid. B.
- Testimonium religiosorum admittitur in causa capiculi inopia probationum . T. 6. c. 865. E.
- Testimonium de auditione administratum est probationis : Tom. 6. c. 858. E.
- Testimonium unum an probationem faciat . T. 6. c. 857. A. an præsumptionem . Ibid. A.
- Testimonium dicere in ea causa an quis possit, in qua advocatus adfuit . T. 7. c. 60. B.
- Testimonium qui in reum dixerunt, an possint pro eo in ea causa testimonium dicere . T. 7. c. 884. C.
- Testimonium . Vide, Testes . Vide, Probatio, Instrumentum .
- Testimonium pro nobis, & adversum nos dicere, non potest cogi advocatus, qui nobis adest . T. 9. c. 276. E.
- Testimonium amplius dicere non licet damnatis publico iudicio . T. 9. c. 283. C.
- Testimonium domesticum reprobat . T. 9. c. 275. B.
- Testimonium dicere qui cogi possunt, & qui cogi non possunt . Ibid. D.
- Testimonium ipso jure non est interdictum ei, qui in iudicio publico calumniæ damnatus est . T. 10. c. 606. C.
- Testimonium quisque dicit in re aliena, non in propria . Tom. 10. c. 919. E.
- Testimonium invitis legibus annuntietur . T. 10. c. 957. B.
- Numerus quinque testium legitimus in fideicommissis . T. 1. c. 145. A.
- Testium nomina an edantur in crimine hæreseos reo petenti . T. 3. c. 651. B.
- Testium nomina utrum edantur, Episcopo reo criminis postulato . Ibid. B.
- Testium duorum vel subscriptio, aut præsentia exigitur in instrumento . T. 2. c. 1097. B.
- Testium productio non fiat *propter* . T. 2. c. 1126. E.
- De testium fide . T. 1. c. 781. D.
- Testium duo sunt genera, testes, & superstitites . T. 2. c. 1284. D.
- Testium infamia corrumpit testamentum . T. 4. c. 1472. C.
- Testium, & accusatorum eadem conditio . T. 6. c. 1142. B.
- Testium productio fieri debet parte præsentate, vel saltem vocatâ . T. 6. c. 850. B. C.
- Testium duo genera . T. 6. c. 874. D. & T. 7. c. 883. D. & T. 8. c. 216. B.
- Testium signa jure prætorio in testamentis requiruntur . Tom. 6. c. 268. A.
- Testium productorum dicta in una causa an mihi prodelle possint in alia causa . T. 6. c. 47. C.
- Testium productiones sæpe fiunt iterum, atque iterum : Tom. 9. c. 275. B.
- Testium numerum si lex exprimit, nil agitur, nisi tot adhibeantur . T. 9. c. 278. D.
- Testium, & instrumentorum vim esse eandem in litibus . Tom. 9. c. 282. E.
- Testium alii interduntur, alii excusantur, alii resutantur, & reselluntur; sicuti tutores alii sunt, qui prohibentur esse, ut minores, & milites, alii, qui excusantur, ut septuagenarii, alii dicuntur suspecti, & remonentur . T. 9. c. 276. E.
- Testium numerus nisi lege exprimitur, etiam duo sufficiunt; at si lex numerum præscribat, nisi tot adhibeantur, nihil agitur . T. 10. c. 467. C.
- Testium multitudinem iudex interdum non ponderat, sed pondus . T. 10. c. 1236. B.
- Testis quis produci non potest . T. 3. c. 40. D.
- Testis an esse possit femina, vel non . T. 1. c. 331. C.
- Testis recusatur ob crimen famosum damnatus . T. 3. c. 474. A.
- Testis non potest esse mulier in testamento : an possit esse in iudicio . T. 4. c. 11. D.
- Testis in reos relatus, licet nondum confessus, convictus, damnatus, non est audiendus . T. 6. c. 874. A.
- Testis sine iurejurando non est idoneus . Tom. 6. c. 859. B. vulgo Sacramentales vocati . Ibid. E.
- Testis de crimine aliquo confessus, & convictus olim, egerari potest . T. 6. c. 853. D. E.
- Testis unicus non sufficit torquendo reo . T. 9. c. 1395. B.
- Testis unus quando sufficit ad fidem faciendam . Tom. 9. c. 278. E.
- Unus testis nullus testis . Tom. 9. c. 190. E.
- Testis probatus reprobari nequit, testis resutatus non potest sine pudore probari . T. 10. c. 637. C.
- Testis unicus an valeat ad constituendam fidem . T. 10. c. 967. A.
- Testis an possit esse impubes . T. 10. c. 1249. C.
- Testudo quid . T. 7. c. 418. E.
- Testudo est species cameræ . Ibid. E.
- Textor si ostiarius fiat . T. 3. c. 229. B.
- Textrix deputati servi occultator ut mulctandus . Tom. 2. c. 794. A.
- Thalæus græcorum doctissimus, & *ἡνὲ νομικῆς οὐρανόμης* . T. 3. c. 383. B.
- Theca frumenti an debeatur, legato frumento . T. 7. c. 1178. A.
- Themis est remunerare eum, qui nos

nos munere aliquo affecerit. T. 6. c. 348. E. & c. 349. A.
 Themis accipitur pro jure, sive ratione naturali ab Homero. T. 6. c. 349. A.
 Themistio philosopho laus reddita Constantii imperatoris oratione. T. 3. c. 456. B.
 Theodorus notatus. T. 9. c. 1092. E.
 Theodosiana lex in quibus maximè valeat. T. 8. c. 1000. E.
 Theodosii codicis auctor fuit Theodosius junior. Tom. 9. c. 1030. D.
 Theodosius Magnus auctor præscriptionis 30. annorum. Tom. 6. c. 913. B. & T. 9. c. 1029. B. D.
 Theologia quid docet. T. 1. c. 1361. C.
 Theologi, *ignoratio vincibilis*, non male, minus tamen latine dicunt. T. 5. c. 630. B.
 Theophilus notatus. T. 9. c. 742. B.
 Theriaca medicamentum. Tom. 4. c. 1135. E.
 Theriaca an cedat fundo instructo, *ibid.* E.
 Thermæ sunt balneæ publicæ. T. 9. c. 1183. E.
 Thermæ Severi quæ. T. 9. c. 1184. B.
 Thermarum reparationi tertia pars redditus civitatis cujusque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
 Thefaurensis, seu Comes thesaurorum. T. 2. c. 935. B. C.
 Thefauri definitio. T. 2. c. 670. B. & T. 5. c. 707. D.
 Thefauri dimidium in loco Cæsaris, aut religioso loco inventi, esse si sci. T. 2. c. 1326. B.
 Thefauri duo sunt genera. T. 5. c. 454. C.
 Thefauri longa vetustas perimit dominium ejus. T. 5. c. 455. A.
 Thefauri possessio qualis sit, & que requiratur. T. 5. c. 707. A. B.
 Thefauri in fundo defossi possessio an adquiratur, si non antecedit naturalis apprehensio. Tom. 8. c. 255. D.
 Thefauri inventi an sit permissa, vel vetita denuntiatio. T. 10. c. 863. D. E.
 De thefauris. T. 2. c. 669. D.
 De thefauro. T. 7. c. 339. A.
 Thefaurus, ac thesaurum latine dicitur. T. 3. c. 281. C.
 Thefaurus famæ publicæ est Quæstor justitiæ. T. 2. c. 667. B.
 Thefaurus inventus cujusnam esse debeat. T. 1. c. 73. A.
 Thefaurus quis dicitur. Tom. 4. c. 620. A. definitio Cassiodori quæ. *ibid.* A. Græci quomodo definiunt thesaurum. *ibid.* A.
 Thefaurus quid sit. T. 5. c. 454. C. & c. 455. A. & Tom. 7. c. 339. C. & c. 529. C.
 Thefaurus quid sit. T. 6. c. 598. C. D.
 Thefaurus meus est in tuo fundo: ego volo illum effodere, & tollere, tu non permittis, an tenearis

furti nomine. Tom. 7. c. 620. C.
 Thefaurus defossus a defuncto venit in actionem familiæ eriscundæ. T. 7. c. 529. C.
 Thefaurus est fortunæ donum. T. 7. c. 339. B.
 Thefaurus inventus in alieno fundo quomodo dividitur. Tom. 7. c. 339. A. si in proprio fundo, vel communi inventus fuerit, quid erit. *ibid.* A.
 Thefaurus in alieno loco inventus quomodo ab Hadriano partitus. T. 8. c. 933. B.
 Thefaurus inventus cujus sit. T. 10. c. 863. E.
 Thefaurus sacer quis sit. Tom. 10. c. 663. D.
 Thessalonicæ Ecclesiæ privilegia specialia. T. 10. c. 817. C.
 Thetis qua ratione libera facta. T. 1. c. 1146. D.
 Thlasia qui. T. 8. c. 584. D.
 Thlibia qui. *ibid.* D.
 Thoracomachi. T. 3. c. 121. C.
 Thymelici qui sint. T. 2. c. 825. C.
 Thynnaria piscatio. T. 5. c. 805. E. & c. 807. A.
 Thynni, & Tunni quinam dicuntur. T. 5. c. 807. A.
 Tiberius Coruncianus jus civile publice professus. T. 1. c. 908. E.
 Tiberius Coruncianus primus profiteri cepit. T. 1. c. 910. A.
 Tigna, quæ non coalescunt proprie ædibus, non confunduntur, non sunt propria ædibus. Tom. 7. c. 372. C.
 Tigna proprie sunt in contignationibus. T. 7. c. 611. E.
 Tigna unde dicta. T. 7. c. 612. A.
 Tigna quæ sint. T. 8. c. 536. E.
 Tignarii. T. 2. c. 767. C. & c. 768. E.
 Tignarii fabri qui dicuntur. T. 8. c. 537. D.
 Tignariorum fabrorum collegia. T. 6. c. 744. C. D. eis rectè legatur. *ibid.* D.
 Tigni appellatione quid significatur. T. 1. c. 68. D. & Tom. 8. c. 536. E. & c. 932. A.
 Tigni furtivi juncti ædibus actio. T. 1. c. 865. D.
 Tigni nomine etiam lapides, & omnis materia, ex qua ædificia fiunt, continentur. T. 5. c. 387. D.
 Tigni immittendi servitus quomodo vindicetur. T. 7. c. 460. B. quis sit ejus possessor, & quis videatur contra illam possidere. *ibid.* B. C.
 De tigni immittendi jure quæ actiones competant. T. 7. c. 457. A.
 Tigni vitiosi venditor, si vitio illius ædes corruerint, an æstimationem ædium præstare cogatur. T. 7. c. 760. A. B.
 Tigni significationem quidam jurisconsulti auxerunt usque adeo, ut porrexerint eam ad regulam, & arenam, & lapidem, & testam,

vulgo tamenta; T. 7. c. 611. E. & c. 612. A.
 De tigno juncto ædibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D. E. & c. 612. A. & seq.
 De tigno juncto actio in nescientem est mixta. Tom. 7. c. 613. D.
 De tigno juncto actio est tantum de tigno furtivo. *ibid.* C.
 Tignororum appellatione quæ continentur. T. 8. c. 536. E.
 Tignum alienum ædibus nostris junctum eximere an cogamur. T. 1. c. 68. C.
 Tignum vitiosum qui vendiderit, an teneatur emptori in id, quod interest. T. 7. c. 1450. D.
 Tignum si sit furtivum, non erit prætoriam actio in factum. Tom. 7. c. 613. D.
 Tignum quid. T. 7. c. 612. A.
 Tignum domibus injunctum solvere non licet. T. 7. c. 715. D. E.
Tiltres, & enseignemens, instrumenta auctoritatis, & originis. T. 6. c. 720. B.
 Timere, & timere debere paria sunt. T. 6. c. 318. C.
 Timor magistrianus. T. 5. c. 141. E.
 Timor servitutis justus timor a Paulo jurisconsulto nominatur. T. 5. c. 142. A. B.
 Timoris vani æstimatio nulla. T. 1. c. 1477. E.
 Timoris vani justa excusatio non est. T. 8. c. 732. B. & c. 844. A. & c. 884. B.
 Titasus nomen quid significet. T. 1. c. 1103. B.
 Titasus est nomen liberi hominis. T. 7. c. 1170. A.
 Lex *Titia*, §. qui invita, de leg. 2. explicata. T. 10. c. 201. E. item & §. si Pater ejusdem legis. *ibid.* c. 206. C.
 Titio, aut Mævio fundum lego, cui legatum debeat. T. 8. c. 510. D.
 Titiones. T. 8. c. 605. D.
 Tituli partes dicuntur. Tom. 1. c. 721. B.
 Tituli generales in Pandectis nulli sunt. T. 3. c. 186. D.
 Tituli largitionales. T. 2. c. 690. B.
 Tituli monumentorum. Tom. 3. c. 614. E.
 Tituli sepulcrorum. *ibid.* E.
 Tituli diversi significantiam diversi si juris præbent. T. 4. c. 831. C.
 Tituli sunt claves legum, sive scripturæ, teste D. Hieronymo. T. 4. c. 1122. D.
 Tituli lucrativi qui sunt. Tom. 6. c. 219. C.
 Tituli omnes secundæ partis Digestorum de judiciis vocantur, etiam si non sint de judiciis, & cur. T. 7. c. 128. C.
 Tituli de confessis, de interrogationibus in jure faciendis, & responsionibus in jure palam faciendis, quid differant. Tom. 8. c. 516. C.
 Tituli de detestandis sacris. T. 8. c. 520.

- c. 520. E. & c. 521. A.
 Tituli de injuriis . T. 8. c. 523. E.
 Tituli de re judicata , & de confes-
 sis . T. 8. c. 525. C.
 Tituli potentium a reis , vel liti-
 gatoribus usurpati , quinam sint .
 T. 10. c. 885. E.
 Tituli prædiis , prostibulis puella-
 rum , & sepulcris affixi . T. 10.
 c. 886. B.
 Tituli omnes juris sunt confecti ex
 verbis legum , vel edictorum , T.
 10. c. 951. E.
 Titulo usurarum legitima tantum
 rectè petitur . T. 4. c. 953. D.
 Pro titulo est usus longævus . T. 6.
 c. 39. B.
 Titulo pro derelicto eam solùm
 rem usucapi posse , quam bonæ
 fidei possessor reverà pro dereli-
 cto habuit . T. 6. c. 496. D.
 Justo titulo quis dicitur possidere .
 T. 9. c. 172. D. E.
 Sine titulo an liceat in litibus no-
 men potentioris ementiri , & præ-
 tendere . T. 10. c. 886. C.
 Titulorum impositio interdicitur
 Ecclesiæ . T. 2. c. 958. A.
 Titulos potentiorum , vel Principis
 non licet prædiis imponere . T. 2.
 c. 107. E. & c. 108. A. & seq.
 Titulos prædiis alienis imponere
 solius est fisci , Tom. 2. c. 657.
 E.
 Titulos duos libri secundi decreta-
 lium interpretari promittit au-
 ctor . T. 8. c. 315. E.
 Titulos possessionis plures esse pos-
 se . T. 9. c. 164. E.
 Titulos de donationibus , & fidejus-
 soribus esse fatuorum hominum .
 T. 9. c. 1172. D.
 Titulos Principis qui suis prædiis,
 vel alienis contra jus apponit,
 quomodo plectatur . T. 10. c. 886.
 E.
 Titulum possessionis nemo sibi ipsi
 mutare potest , T. 4. c. 124. A.
 argumentum ab extraneo ad fi-
 lium . Ibid. B. ratum non habere
 est facere , Ibid. D.
 Titulum , & causam possessionis
 an alius nobis mutare , aut me-
 liorem facere possit . Tom. 5.
 c. 716. E.
 Titulum possessionis an quis mu-
 tare possit . Ibid. D.
 Post titulum de furtis , in quo pro-
 ponitur actio generalis furti , da-
 tur actio de tigno juncto , in quo
 proponitur actio de tigno furti-
 vo . T. 7. c. 613. B.
 Titulum possessionis suæ dicere cogi-
 tur reus , unde eam rem habeat .
 T. 9. c. 176. C. in vindicationi-
 bus non cogitur . Ibid. D. nec in
 rei vindicatione . Ibid. E.
 Titulum suæ possessionis an posses-
 sor cogatur proferre in rei vin-
 dicatione . T. 9. c. 254. D.
 Titulum duplicari non posse . T. 9.
 c. 164. D. E.
 Titulus est possessionis causa . T. 1.
 c. 82. B. & T. 5. c. 708. A.
 Titulus præfert nomen domini . T.
 2. c. 110. B. & T. 10. c. 887.
 D.
 Titulus omnis de regulis juris est
 de jure ordinario , & summo ,
 non de extraordinario , aut mitio-
 ri . T. 4. c. 725. E.
 Titulus de in jus vocando quid
 comprehendat . T. 5. c. 87. A.
 Titulus in ff. De servili cognatione
 delendus est . T. 5. c. 547. D.
 Titulus pro possessore semper est
 injustus . T. 5. c. 718. B.
 Titulus aliquis a prædione , vel
 a possessore malæ fidei semper
 fingi solet . T. 5. c. 797. C.
 Titulus pro suo generaliter , & spe-
 cialiter accipitur . T. 5. c. 717.
 B.
 Titulus pro suo generaliter omni-
 bus cæteris titulis specialibus co-
 hæret . Ibid. B.
 Titulus requiritur in usucapione
 servitutis , sed non in usu longi ,
 & diuturni temporis , quia vetu-
 stas pro titulo est . T. 6. c. 39.
 B.
 Justus titulus quis dicitur . Tom. 6.
 c. 314. E.
 Titulus pro soluto , titulus pro ces-
 so sunt iusti tituli . Ibid. E. &
 c. 315. A.
 Titulus Clericorum quid , Tom. 6.
 c. 996. .
 Titulus , & commenda verbis sunt
 diversa , re certè sunt eadem . T. 6.
 c. 1000. A.
 Titulus de servitutibus in Codice
 ita conceptus est: De servitutibus,
 & aqua : & ibi aqua servitutem
 aquæ significat , Tom. 7. c. 380.
 D.
 Titulus De his , quæ pro non scri-
 ptis habeantur , in quo differat a
 titulo de his , quibus ut indignis
 legata auferuntur . T. 7. c. 1096.
 E.
 Titulus Quis ordo in bonorum pos-
 sessionibus servetur , quid distat
 a titulo De successorio edicto . T.
 8. c. 232. C. D.
 Titulus De verborum significatione
 unde sit inscriptus . T. 8. c. 477.
 E. unde particula rerum irreple-
 rit . Ibid. c. 478. A.
 Titulus lucrativus , & non lucrati-
 vus in quo differunt . Tom. 9.
 c. 1135. E.
 Titulus possessionis an duplicari
 possit . T. 9. c. 164. E.
 Titulus Ne quis eum , qui in jus vo-
 catur , quomodo differat a titulo
 De eo , per quem factum erat . T. 9.
 c. 21. B.
 Titulus , qui fuit cruci Domini su-
 perpositus , erat inscriptio causæ
 illatæ pœnæ . T. 9. c. 165. A.
 Titulus justus . Vide , Justus titu-
 lus .
 Titus Cæsius jurisconsultus qualis .
 T. 1. c. 912. A.
 Titus Imperator sustulit quæstio-
 nem læsæ majestatis ob convitia .
 T. 9. c. 1393. D.
 To maximè espondet & magis . T.
 4. c. 894. B. C.
 Togæ jus peregrini non habent . T.
 1. c. 1044. E.
 Togæ usus juris publici est . T. 10.
 c. 581. D.
 Togæ jus peregrini non habent ;
 licet socii sint , & amici Populi
 Romani . Ibid. D.
 Togam prætextatam , & bullam au-
 ream olim deponebant adolescens
 tes , & sumebant virilem togam ,
 & in forum deducebantur . T. 5.
 c. 156. D.
 Togatus , id est , patronus causa-
 rum , sive *ovnyyos* , ut Græci
 interpretantur . Tom. 2. c. 974.
 C.
 Tollere ædificium quid sit , & qui-
 bus in locis concedatur . Tom. 5.
 c. 298. A.
 Tollere est juris , elidere facti . T.
 5. c. 74. D.
 Tollere est plus , quàm elidere .
 Ibid. D.
 Tomentum quid sit . T. 10. c. 1127.
 A.
 Tomi qualitas per principia osten-
 ditur . T. 10. c. 164. C.
 Τορονηραδ in singulis municipiis
 absentium vicem sustinent . T.
 2. c. 1047. E.
 Τορονηραδ loci iudices , servato-
 res . T. 3. c. 67. A. B.
 De tonsura clericorum . Vide , Co-
 rona .
 Topiarius quis sit , & ad quid hæ-
 beatur . T. 10. c. 1124. E.
 Toralia . T. 3. c. 273. A.
 Torcularia rebus immobilibus ad-
 numerantur . T. 2. c. 1232. A.
 Torcularia ædificii emptorem an
 sequantur . T. 7. c. 781. A.
 Tormenta apud tyrannos pro pœna
 etiam adhibentur . T. 3. c. 418.
 A.
 Tormenta in re pecuniaria non
 adhibentur . T. 1. c. 495. E.
 Tormentis apud Præsidem subjectus ,
 & de nulla culpa confessus , ad
 justam libertatem perducitur potest .
 T. 1. c. 463. B.
 Tormentis qui non possunt appli-
 cari . T. 8. c. 565. B.
 Tormentis an subjici possint liberi
 homines . T. 9. c. 1469. E. &
 seq.
 Torrens quid . T. 8. c. 599. D.
 Torrens , & flumen differunt . Ibid.
 D.
 Tota actio ad exhibendum ex arbi-
 trario iudicis pendet , & arbitraria
 est . T. 5. c. 380. E.
 A toto ad partem argumentum non
 valet , & alia est ratio totius
 fundi , alia evictæ partis . Tom. 4.
 c. 158. E.
 In toto est pars , non in parte to-
 tum . T. 5. c. 98. B. & Tom. 8.
 c. 710. B.
 Qui de toto agit , agit etiam de
 parte . T. 10. c. 977. A.
 In toto inest pars . Ibid. A.
 Qui totum dicit , etiam vinculum
 natu-

- naturale comprehendit . Tom. 4. c. 728. C.
- Totum statim non improbat , qui partem improbat . T. 4. c. 1086. A.
- Totum , & genus in quo differunt . T. 4. c. 448. E.
- Totum , & omne in quo differunt . T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
- Totum, vel omne non semper comprehendit omne, maximè in jure nostro . T. 7. c. 83. C.
- Totum quomodo in partibus inesse dicatur . T. 8. c. 818. B.
- Totum sine partibus non est . T. 8. c. 710. B.
- Trabea stola est Consulium . T. 2. c. 893. E.
- Trabes hymetiz . T. 8. c. 537. A.
- Trabes quid . Ibid. A.
- Trabium appellatione quæ continentur . Ibid. A.
- Tractare accipitur pro disputare in jure . T. 4. c. 829. A. unde tractatores vocantur doctores, qui disputationes instituunt, agitantque publicè . Ibid. A.
- Tractatus quid a quæstione differt . T. 1. c. 1253. E. & c. 1254. A.
- Tractatores, & chartularii an iidem . T. 2. c. 689. E.
- Tractatoriz quæ sint . T. 2. c. 994. B. & T. 10. c. 742. B.
- Tradendo nemo plus juris in alium transferre potest, quàm ipse habet . T. 10. c. 1018. E.
- Tradere, & assignare idem . T. 3. c. 335. A.
- Tradere, & solvere in quo differunt . T. 5. c. 869. B.
- Tradere videtur venditor vindemiam, si patiatur emptorem uvam legere . T. 6. c. 368. E.
- Tradere . T. 9. c. 474. A.
- Tradita, vel data certi condicuntur . T. 10. c. 756. A.
- Traditio quid . T. 3. c. 310. D. & c. 311. B.
- Traditio, & mancipatio quid inter se differunt . T. 1. c. 374. E.
- Traditio facti potiùs, quàm juris est . T. 1. c. 487. E.
- Traditio quando non intervenit, usucapio non procedit . Tom. 4. c. 632. B.
- Traditio est suprema perfectio, & contractus consummatio, Tom. 5. c. 649. A.
- Traditio heredis quando justum errorem inducat . Tom. 5. c. 749 D.
- Traditio nuda absque causa aliqua contractus dominium non transfert . T. 5. c. 454. B.
- Traditio est causa possessionis proxima . T. 5. c. 708. A.
- Traditio ficta admittitur . T. 5. c. 479. D.
- Traditio nuda an dominium transferat . T. 6. c. 82. D.
- Traditio nulla intervenit in re inventa, non accepta, veluti in re jactata ex navi ab alio reperta . T. 6. c. 496. E.
- Traditio non domini non facit me dominum . T. 6. c. 378. B.
- Traditio non est actus legitimus . T. 6. c. 311. B. si esset actus legitimus, non acciperet conditionem . Ibid. B.
- Traditio aliud est, aliud emancipatio rei alienæ . Tom. 7. c. 565. D.
- Traditio est genus alienationis . T. 7. c. 353. C.
- Traditio fictitia . Tom. 7. c. 363. C.
- Traditio juris naturalis, usucapio juris civilis est . T. 9. c. 101. B.
- Traditio facit res dotales . Tom. 9. c. 479. B.
- Traditio ficta an sufficiat ad perficiendam donationem, ut ad quemlibet alium contractum . T. 9. c. 1172. D.
- Traditio veluti contractus est . T. 9. c. 525. E.
- Traditio quid . T. 9. c. 101. E.
- Traditio clavium ædium venditarum quid efficit . T. 9. c. 1013. C.
- Traditio mutua, & tacita . Tom. 9. c. 360. B. C.
- Traditio nuda dominium non transfert . T. 10. c. 282. B.
- Traditio, vel ulucapio sunt duo summa genera acquirendi domini proprietatis, T. 10. c. 297. C.
- Traditio est causa acquirendi domini dotis . T. 10. c. 298. A.
- Traditio tabularum an dominium transferat . T. 10. c. 718. B.
- Traditio non transfert dominium, nisi æs numeratum sit, Tom. 10. c. 759. E.
- Traditio dominum facit, non inscriptio nominis sola . T. 10. c. 1016. E.
- Traditio nuda, idest, quæ vacat titulo, & causâ, dominium non transfert, T. 10. c. 1017. E.
- Traditio quando fit nuda . Ibid. E.
- Traditio est datio possessionis . T. 10. c. 1020. A.
- Omnis traditio ex causa non nuda, facta contractus est, T. 10. c. 1024. C.
- Traditionis definitio . T. 3. c. 310. D.
- Traditionis pacto, & lege an servitus constitui possit . T. 7. c. 445. A.
- Traditionis varias esse causas justas . T. 7. c. 353. C. & seq.
- Traditionis nomine subintelligitur semper omnis species alienationis præter usucapionem . T. 7. c. 352. E.
- Traditionis nomen quid completatur . T. 8. c. 1107. D.
- Traditione res acquiruntur . T. 1. c. 73. B. & T. 8. c. 933. C.
- Traditione in rebus, sive corporibus opus non est . T. 5. c. 479. D. E.
- Traditione, non nudo consensu dominium transfertur . Tom. 7. c. 806. A.
- Traditione, non venditione dominium transfertur in emptorem . T. 7. c. 767. E.
- Traditione consummatur donatio . T. 9. c. 1334. E.
- Traditione instrumenti auctoritatis acquiritur possessio . Tom. 9. c. 1014. A.
- Traditione fit dotalis servus, dotale prædium, dotalis pecunia . T. 9. c. 479. B.
- Ante traditionem rei venditæ venit ea utilitas, quæ conjuncta est rei; post traditionem ea, quæ conjuncta est a re . Tom. 10. c. 761. B.
- Post traditionem qualemcumque an debeantur usuræ pretii . T. 10. c. 767. E.
- Traditiones ab herede factas ad id tempus redigi, quo hereditas adita fuerit, cum repudiatum sit legatum, aut adquisitum . T. 7. c. 648. C. D.
- Traditionibus, & usucapionibus dominia rerum, non nudis pactis transferuntur . T. 1. c. 1107. C. & T. 9. c. 101. A. B.
- Traditionibus, & usucapionibus quomodo dominia rerum transferantur . T. 5. c. 287. D.
- De traditionibus ædium . Tom. 6. c. 458. E.
- Traditionibus, & usucapionibus, & aliis legitimis modis dominium acquiritur, non nudis pactibus . T. 9. c. 84. E. & c. 85. A.
- Tradituri verbum antiquum . T. 9. c. 812. B.
- Trajanus grandævâ ætate, adscito ad imperium Adriano cive, & propinquo, abhinc divisa sunt nomina Cæsarum, & Augusti, indistinctumque in reipub. ut duo, vel plures summæ potentiz dissimiles cognomento, ac potestate dispari sint . T. 9. c. 1470. E. & c. 1471. A.
- Trajanus quare dictus *herba parietaria* . T. 10. c. 1099. D.
- Trajectiones literarum frequentissimæ in Pandectis Ilorentinis . T. 9. c. 892. E.
- Trajectitia pecunia . T. 1. c. 392. B.
- Trajectitia, seu nautica pecunia, quanam sit . T. 1. c. 1407. A. & T. 10. c. 523. C.
- Transactio quid . T. 2. c. 97. D. E.
- Transactio non fit, nisi de re nondum finita . T. 1. c. 951. A.
- Transactio alimentorum fit auctore Prætoris in Urbe, vel Præsidi in provincia . T. 1. c. 953. C.
- Transactio, ac donatio pactorum, causæ sunt, non pacta . Tom. 1. c. 947. D.
- Transactio specialis, vel generalis in ea re, vel causa, de qua cogitatum non est, non valet . T. 1. c. 954. D.
- Transactio, a patre de re filii emancipati facta, filio non nocet . Ibid. E.
- Transactio per exceptionem liberat, solu-

- solutio ipso jure . Tom. 4. c. 23. D.
- Transactio cum creditore de remittenda pecuniæ parte. Tom. 4. c. 837. B.
- Transactio post rem judicatam facta utrum valeat, si appellatum sit. Ibid. B.
- Transactio nulla, nisi de lite. T. 8. c. 641. E.
- Transactio de furto, & injuriis est permissa. T. 9. c. 197. B.
- Transactio species est, pactio genus. T. 9. c. 25. E.
- Transactio est remissio litis præsentis, vel impendentis. Ibid. C.
- Transactio fit in re dubia. Tom. 9. c. 227. B.
- Transactio nulla est, si nihil retinetur, vel datur, vel promittitur. T. 9. c. 677. B.
- Transactio est species pacti, quæ inter duos, pluresve de re dubia, & lite incerta, neque finita componitur. T. 9. c. 26. C.
- Transactio an comprehendatur generali mandato. T. 9. c. 193. B.
- Transactio est nullius momenti, & cur. T. 9. c. 787. C.
- Transactio gratuita nulla est, quæ fit nullo dato, vel retento, vel promisso. Ibid. C.
- Transactio nudâ voluntate perficitur. T. 9. c. 25. C.
- Transactio non est modus faciendi ingenuum, sicut nec faciendi servum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
- Transactio appellatur divisio, quia omnis divisio fit transactionis genere. T. 9. c. 1101. D.
- Transactio quid sit. T. 10. c. 877. C. transactio ex quibus fiat. Ibid. D.
- Transactio semper separatur a donatione. Ibid. E.
- Transactio refertur ad litem, vel ad negotium aliquod ambiguum. T. 10. c. 878. B.
- Transactio rescinditur, si erratum sit in computatione, nisi etiam de errore calculi nominatim transactum sit. Ibid. C.
- Transactionis pacto exactio judicati non tollitur. T. 1. c. 642. D.
- Transactionis genere plerumque fit divisio patrimonii. T. 4. c. 899. D.
- Transactionis præsumptio obstat conditioni. T. 9. c. 227. B.
- Ex transactionis causâ solutum condici non potest. T. 9. c. 222. B.
- Transactionis causâ ex pacto datur exceptio, non actio. T. 9. c. 105. C.
- Ex transactionis causa solutum condici non potest, quamvis debiti causa nulla præcesserit. Tom. 9. c. 328. C.
- Transactionis fidem qui non præstat, eam exigere non potest. T. 9. c. 105. C.
- Transactionis definitio. T. 9. c. 24. D.
- Transactioni inest pactio quasi genus, & nomen ei dat, definitionemque. T. 3. c. 286. A.
- Transactioni inest pactio quasi genus. T. 9. c. 24. D.
- Transactioni qui non parer, uti eâ non potest. T. 9. c. 105. C.
- Transactionem non posse rescindi prætextu novorum instrumentorum, si bonâ fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
- Adversus transactionem an minor possit restitui. T. 10. c. 898. E.
- Transactione non tollitur actio, nisi aquiliana subjiciatur stipulatio, & acceptilatio. T. 1. c. 955. B. C.
- De transactione rescindenda consultatio. T. 1. c. 694. A.
- Transactione rei finitâ, nihil pertinet ad arbitrum, sive judicem. T. 4. c. 899. D.
- Transactione tollitur furti actio. T. 6. c. 145. A.
- Transactiones adversus qui restituntur. T. 4. c. 899. D.
- Transactiones bonâ fide factas de controversiis pendentibus ex testamento prolato, quod tum non fuerat inspectum, non rescindi. T. 9. c. 187. B.
- Transactiones non sunt contractus. T. 9. c. 284. C.
- In transactionibus res non solet ad vivum rescari, ut in judiciis. T. 9. c. 119. B.
- De transactionibus. T. 9. c. 24. A. & seq.
- Transactum pro transactione: T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 98. A.
- Transactum quod semel est, corrumpi, aut commutari non potest, superveniente delicto. T. 5. c. 803. E.
- Transigisse videtur de suo jure, qui rem permiserit religioni adversarii. T. 10. c. 419. A.
- Transcundi jus est jus personæ, non prædii. T. 6. c. 699. C.
- Transferendi domini justa causa, præcesserit traditionem, an sequuta sit, nihil refert. T. 5. c. 454. D.
- Transferendi domini animo res alteri tradita. T. 6. c. 82. B.
- Transferre in aliud nomen, & in alium statum, novare est. T. 1. c. 1183. E.
- Transferre possessiones in aliud jus est beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
- Transferre nemo plus juris in alium potest, quam quis habeat. T. 4. c. 7. D.
- An transferri possit res litigiosa in alium. T. 9. c. 1249. D. E. Vide, Res litigiosa.
- Qui transfert, mutat voluntatem collatam in priorem. T. 4. 1189. C.
- Quod non transfertur in causam novationis, jure pristino peti potest. T. 4. c. 670. E. quod in stipulationem non transfertur, judicio empti peti potest. Ibid. c. 671. A.
- Transformare quid. T. 9. c. 59. E.
- Transfuga quid ab hoste differat. T. 3. c. 452. D.
- Transfuga, desertor, & emansor quid inter se distent. Tom. 3. c. 157. A.
- Transfuga propalam oppugnat patriam. Ibid. C.
- Transfuga homo liber postliminium non habet. T. 3. c. 313. D.
- Transfugæ definitio. T. 2. c. 94. D.
- Translugas vivos exurendos esse. T. 3. c. 452. D.
- De transtugis. T. 3. c. 94. D.
- Transigere an de crimine capitali liceat. T. 1. c. 952. A. & T. 3. c. 144. D.
- Transigere de adulterio non licet: T. 1. c. 952. A.
- An transigere liceat de legato, testamento non inspecto. Tom. 9. c. 187. B.
- Pro transigere Græci accipiunt cedere. T. 9. c. 24. C.
- Transigere diminuendi causâ qui non possit. T. 9. c. 107. D.
- Transigere nos inutiliter de re judicata. T. 9. c. 66. A.
- Transigere decidendi causâ potest procurator, qui habet generale mandatum. T. 9. c. 107. E.
- Transigere licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
- Transigere non licet de adulterio. T. 9. c. 1413. D.
- An transigere possit procurator, qui habet mandatum generale. T. 9. c. 193. B.
- Transigere non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. T. 9. c. 107. E.
- Transigere non potest tutor diminuendi causâ. T. 9. c. 193. C.
- Transigi de præteritis alimentis potest, de futuris non, nisi ex decreto Prætoris in Urbe, vel Præsidis in provincia. T. 1. c. 951. C.
- An transigi possit de controversiis, quæ ex testamento pendent, nisi inspecto testamento. T. 9. c. 187. B.
- Transigimus rectè non tantum de lite jam cœpta, sed etiam de ea, quam speramus, & veremur. T. 5. c. 867. D. E.
- Transitus. T. 6. c. 699. C.
- Translatio Rhetoribus quid. T. 3. c. 534. E.
- Translatio plus est, quam ademptio. T. 1. c. 810. B.
- Translatio judicii datur extraneo heredi. T. 4. c. 601. A. B.
- Translatio reliquiarum mortui in alium locum a Principe impetrari debet. T. 4. c. 945. A.
- Translatio judicii, vel judicati actio quando competat. T. 5. c. 687. D.
- Translatio corporum defunctorum. T. 8. c. 519. D.
- Translatio quarundam rerum prohibita est. T. 9. c. 369. E.
- Translationis, & præscriptionis eandem definitionem esse. T. 9. c. 1245. A.
- Translationes apud Rhetores sunt quæ,

quæstiones; quæ incidunt. T. 9. c. 50. E.
 De translatorum collatione. T. 2. c. 697. B. C.
 Quæ transmissio jure cessat, remedio decreti inducitur. Tom. 4. c. 403. D.
 Transmissionis hereditatis non aditæ jus singulare. Tom. 9. c. 773. A.
 Transmissionis jus, quod proprium erat suorum, communicatum est extraneis heredibus. T. 9. c. 773. D.
 Transmissioni locus ubi est, jus ad crescendi cessat. Tom. 4. c. 532. C.
 De transmissione hereditatis non aditæ. T. 9. c. 889. A. & seq.
 De transmittendis, vel exhibendis reis. T. 9. c. 1383. D. E. & seq.
 Non transmitti hereditatem non aditam, nec deliberationem de ea adeunda, vel non adeunda. T. 9. c. 772. B.
 Transvectio equitum solebat fieri idibus Juliis. T. 3. c. 611. B.
 In transverso limite sunt multi limites linearum. T. 8. c. 218. C.
 Transversus gradus incipit a secundo. T. 10. c. 501. C.
 Trapezitæ officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
 Trebatius jurisconsultus qualis fuerit. T. 1. c. 912. C.
 In trebellianam ea computantur, quæ quomodo sumuntur ex bonis restitutioni subjectis. T. 10. c. 489. E.
 Trebellianica detrahitur ex fideicommissis universalibus. Tom. 7. c. 1010. D. quæ in eam impudentur. Ibid. D.
 Trebellianicus fideicommissarius. T. 7. c. 224. E.
 Trebelliani exceptio. T. 6. c. 285. A.
 Trebelliani fideicommissarii qui dicuntur. T. 7. c. 490. A. B.
 Ex Trebelliano Senatusconsulto hereditas restituta. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A.
 Trebelliano cum sit locus, an sit etiam Falcidia. T. 10. c. 490. C.
 Trebellianum fideicommissarium partiarium esse. T. 7. c. 1105. B.
 Trebellianum, id est, *le tour du baston*. T. 9. c. 985. D.
 Trebellianum Senatusconsultum. T. 9. c. 865. C. & seq.
 Trebellianus fideicommissarius an is sit, cui superfluum hereditatis restituitur ex causa fideicommissi. T. 4. c. 560. C.
 Trebellianus fideicommissarius. Vide, Fideicommissarius Trebellianus.
 Trebellianus fideicommissarius heredem imitatur. T. 7. c. 1105. C.
 Tremisses a quo formati fuerint. T. 2. c. 967. B.
 Tres tutelæ an, & quando ab ad-

ministratore excusent, Tom. 5. c. 1035. B. & seq.
 Tres breves dies. T. 9. c. 1379. E.
 Tressis, & tremissis. T. 3. c. 188. A.
 Tria decreta damni infecti quæ sint. T. 5. c. 17. C.
 Tria opposita ex Tit. *de aqua pluvia arcenda* conciliat, & retexit auctor. T. 5. c. 666. A.
 Tria, & trina in quo differunt. T. 6. c. 26. D. E.
 Triboniani error. T. 4. c. 213. B.
 Tribonianus observationem temporum luctus cuique liberam concessit, infamiam delinquentibus remissam. T. 5. c. 103. C.
 Tribonianus rem ad usum fori, qui ætate Justiniani obtinebat, accommodavit. T. 5. c. 963. A.
 Tribonianus mulieribus tempus luctus non mutavit, aut imminuit, sed decem mensium luctum illis confirmavit. T. 5. c. 103. D.
 Tribonianus notatus. T. 9. c. 187. C.
 Tribonianus Jurisconsultus maximus fuit, hæc laus ei cripi non potest, idque ostendunt omnes leges, quæ ab eo editæ sunt nomine Justiniani: nam plenissimæ sunt eruditionis, & prudentiæ legitimæ. T. 9. c. 484. E.
 Tribonianus multa de suo sub aliorum nomine in Digestis addidit. T. 10. c. 1075. C.
 Tribum emere quid olim erat apud Romanos. T. 10. c. 1099. A.
 Tribunal, & sella an sint idem. T. 8. c. 235. E.
 Pro tribunali, & per libellum expedire quid sit. T. 8. c. 695. C. & c. 793. D.
 Tribunalia centumvirorum. T. 7. c. 1226. B.
 Tribuni, & milites a signis, & stationibus solitis non discendant. T. 2. c. 954. E.
 Tribuni militum laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.
 Tribuni vigilibus præpositi. T. 2. c. 1052. E.
 Tribuni militum quinam, & quales. T. 1. c. 901. B.
 Tribuni plebis manu injectam civem eximebant ab injuria Consulum. T. 4. c. 1270. E.
 Tribuni plebis creabantur auxilii ferendi causâ. Ibid. E.
 Tribuni notarii quinam sint. T. 10. c. 857. B.
 Tribuni, & comites rei militaris quinam erant. T. 10. c. 860. C.
 Tribunis plebis non licebat ab Urbe pernoctare, nisi latinarum feriarum causâ. T. 3. c. 692. E.
 Tribunitia stipulatio. T. 8. c. 1056. A.
 Tribuno plebis non licuit extra Urbem abnoctare. T. 10. c. 587. C.
 Tribunorum scholarum dignitas. T. 2. c. 906. D. E. & c. 907. A.
 Tribunos militum posse judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
 Tribunus adjutricis primæ, vel se-

cundæ. T. 2. c. 755. B.
 Tribunus plebis quis esse non possit. T. 1. c. 896. D. E.
 Tribunus militum quis dicitur. T. 6. c. 182. C. idem dicitur tribunus legionis. Ibid. C.
 Tribunus plebis unum diem abnoctare non potest. T. 8. c. 481. E. non potest unum diem urbe abesse. Ibid. E.
 Tribunus impubes an faciat testamentum. T. 10. c. 1249. E.
 Tribus villa prope Moguntiam. T. 6. c. 810. D.
 De tribus urbanæ jure. Tom. 3. c. 174. D.
 Tribus ex uno facto, triumve nomine actio injuriarum an competit. T. 5. c. 756. D.
 Tributa duplicia sunt, & quibus in rebus consistunt. T. 2. c. 670. C.
 Tributa publicanis locari non solent. T. 3. c. 169. B.
 Tributa possessionibus, non personis indicuntur. T. 1. c. 946. D.
 Tributa quænam appellentur. T. 2. c. 670. C.
 Tributa temporaria ad usufructuarium pertinent. T. 7. c. 1363. D.
 Tributa a Populo Romano quomodo accipiantur. T. 7. c. 378. E.
 Tributa præterita venditores agnoscere debent, sicut & heredes. T. 8. c. 748. D.
 Tributa. Vide, Vectigalia.
 Tributa ob non soluta fundus minoris fisco non committitur. T. 10. c. 739. E.
 Tributaria, & stipendiaria prædia vocantur, quæ in provinciis sunt. T. 1. c. 73. C. & T. 8. c. 933. C.
 Tributarii adscriptitii. Tom. 2. c. 834. C.
 Tributarii prædii venditor, qui nihil ea de re emptori dixit, an, & quomodo emptori teneatur ex empto. T. 7. c. 785. A.
 Tributarii agri Principi, stipendiarii populo pendunt. T. 8. c. 507. A.
 Tributi, & stipendii differentia hodie nulla est. T. 3. c. 168. B.
 Tributi exigendi munus patrimoniale est. T. 4. c. 854. B.
 Tributi exigendi munus non habetur inter sordida munera. T. 4. c. 855. B. C.
 Tributi, & stipendii differentia. T. 8. c. 507. A.
 Tributi pensatio non est idoneum argumentum traditæ possessionis rei venditæ. T. 9. c. 382. C.
 Tributis quando fiscus prædia relevat. T. 9. c. 417. C.
 De tributis solvendis pactio a muliere, quæ dedit fundum æstimatum in dotem, fisco non præjudicat. T. 9. c. 83. B.
 Tributaria actio. Vide, Actio tributaria.
 Tributaria actio quæ. T. 8. c. 1119. A. quando expediat eam agere. Ibid. D.

K x x x

Tri-

- Tributorum publicorum susceptores ex decurionibus creantur . T. 2. c. 709. E.
 Tributorum non solutorum causa pignora capiuntur, & distrahuntur . T. 2. c. 685. A.
 De tributorum publicorum exactione . T. 2. c. 1149. C.
 De tributorum reliquorum indulgentia . T. 2. c. 1161. D.
 Tributorum Armeniacorum praestatio duobus pensionibus dividitur . T. 2. c. 675. E. & c. 675. A.
 De tributorum exactioibus . T. 2. c. 678. A.
 Tributorum collatio alia est in capite, alia in censu . T. 1. c. 888. E. & T. 7. 1333. A.
 De tributorum praestatione : T. 9. c. 377. C.
 Ob tributorum cessationem pignora capiuntur, deinde distrahuntur post duos menses a die capionis . T. 9. c. 376. E.
 Tributum quid a vectigali distet . T. 3. c. 169. A.
 Tributum aliud soli, aliud capitibus . T. 1. c. 888. E.
 Tributum omne sequitur quemcumque possessorem agrorum . T. 4. c. 955. E.
 Tributum quid sit . T. 7. c. 151. D. & c. 765. C.
 Tributum Principi, stipendium populo inferitur . T. 8. c. 507. A.
 Tributum fiscus exigit vel a conductore, vel a domino pro consuetudine regionis, vel ab emphyteutico . T. 9. c. 421. D.
 Tricenaria praescriptio . T. 1. c. 549. A.
 Triduum pro novem illis diebus accipitur, in quibus ter citandus est absens reus . T. 9. c. 1380. A.
 Triennii vacatio datur ab honoribus ad alios honores . Tom. 1. c. 542. E.
 Triennii praescriptio etiam pignus rerum mobilium perimit . T. 4. c. 1287. D.
 De triennio . T. 1. c. 542. B.
 Triennium, vel biennium in dirimendis litibus a quo tempore numeratur . T. 9. c. 129. D.
 Triennium jure civili, & pontificio ad terminandam instantiam . T. 9. c. 133. A. B.
 Triens quae, & cuius rei pars . T. 8. c. 972. D.
 Trigener . T. 8. c. 210. A.
 Triiores paragaude . T. 2. c. 798. A.
 Trima dies quid . T. 9. c. 507. E. & c. 508. B.
 Trimarchisia quid proprie sit . T. 2. c. 1184. E.
 Trinepos unde dictus . T. 8. c. 224. B.
 Summae Trinitatis, & fidei Catholicae mysteria titulum 1. lib. 1. codicis coronant . T. 10. c. 813. A.
 Triduum, & triaundinum differunt . T. 3. c. 576. D.
 Triaundinum quid . T. 9. c. 1380. A.
 Trinurus . T. 8. c. 210. A.
 Tripertita, Sexti Aelii liber, qui sic inscribitur . T. 1. c. 910. D.
 Tripli, aut in triplum actio quae . T. 8. c. 1097. A.
 Tripli poena qui tenetur . Tom. 9. c. 1157. B.
 Triplicatio, & replicatio quid deponotent . T. 1. c. 281. C. D.
 Triplum an sit vere poena in actione vi bonorum raptorum . T. 10. c. 130. D.
 Trifocer, trifocrus . T. 8. c. 209. E.
 Tristis & luctuosa hereditas cur sic appellata . T. 8. c. 180. C.
 Tristitia mitigatur lenitate verborum . T. 5. c. 145. E.
 Tristitiam rei mitigat verbi lenitas . T. 4. c. 899. C.
 Tritavus unde dictus . T. 8. c. 224. B.
 Tritae segetes differunt a demessis, & defectis . T. 6. c. 239. A.
 De triticaria conditione . Tom. 1. c. 762. A.
 Triticaria conditio arbitraria est . T. 7. c. 622. C. cuius rei datur . Ibid. C. in eam actionem quae res veniunt . Ibid. C.
 Triticaria conditio . Vide, Conditio triticaria .
 De triticaria conditione . Tom. 7. c. 681. C.
 In triticaria conditione quae res petantur . Ibid. C.
 Triticaria actio est arbitraria . T. 7. c. 650. D.
 Triticaria conditio pecunia numerata non petitur, sed aliud quidlibet . T. 9. c. 203. D.
 Triticaria conditio unde dicta . T. 10. c. 425. E. & c. 753. D.
 Conditio triticaria pecunia numerata non petitur . T. 10. c. 425. E.
 In triticariam conditionem non venire res omnes . T. 7. c. 650. D.
 Triticum quid sit . Tom. 1. c. 807. D.
 Triticum . T. 5. c. 679. B.
 Trium, aut quatuor liberorum jus a tutela excusat . T. 5. c. 1044. D.
 Triumviri capitales, & triumviri monetales . T. 1. c. 904. D.
 Triumviri monetales praerant aeri, auro, argento flando, feriendo . T. 9. c. 1450. E.
 Trulla dicitur esse in supellectili . T. 3. c. 300. D.
 Trulleum, ac trullam differre . Ibid. D.
 Triphoninus jurisconsultus quo tempore vixit . T. 3. c. 167. C.
 Tuendae libertati nulla praescriptio temporis obstat potest . Tom. 5. c. 14. C. D.
 Tueri verbum passive acceptum . T. 1. c. 1085. C.
 Tugurium Gallis vocatur *un buron*, unde dicunt : *il nya maison, ny buron* . T. 7. c. 431. D.
 Tugurium est casa pastoralis . T. 8. c. 613. E.
 Tugurium est aedificium rusticum . T. 8. c. 614. A.
 Tutionis formula : T. 2. c. 890. E.
 Tullius personas, ex quarum rostris salit aqua, *Silvanos, & Silanos* interpretatus est . T. 3. c. 399. E.
 Turba Bellonae entheata . Tom. 3. c. 289. D.
 De his, quae per turbam fiunt . T. 1. c. 470. D.
 Per turbas inquirere de usu longaevo . T. 9. c. 1326. D.
 Turbes quid . T. 8. c. 605. B.
 Rem turpem in stricta iudicia non deduci, neque venire . T. 5. c. 468. D. E.
 Turpem causam continens pactum non valet . T. 5. c. 77. C.
 De ob turpem causam conditione : T. 9. c. 228. E. & seq.
 Turpem ob causam data an condicantur . T. 10. c. 955. D.
 Turpes, & famosae actiones quae sunt . T. 6. c. 89. D.
 Turpes actiones . Vide, Actiones .
 Turpia legata pro non scriptis esse . T. 7. c. 1203. C.
 Turpillianum Senatusconsultum . T. 9. c. 1476. E.
 Turpillianum Senatusconsultum fuit tantum de poena tergiversatorum . T. 10. c. 1038. A. B.
 Turpis pactio . Vide, Pactio .
 Turpitudinem cautionis qui allegat, ei onus probandi incumbit . T. 9. c. 236. B.
 Ubi par turpitude, & delictum, versatur, melior est conditio rei, deterior petitoris . T. 5. c. 139. A.
 Turpitude pro sordibus . Tom. 10. c. 383. B. & c. 400. C.
 Turricula quodnam ludi genus . T. 1. c. 757. B.
 Turonensis Archiepiscopus totius Britanniae Metropolitanus . T. 6. c. 786. C.
 Tutela cessitia . T. 1. c. 318. A.
 Tutela contractibus adnumeratur . T. 2. c. 342. D.
 Tutela legitima a testamentaria differt . T. 2. c. 344. C.
 Tutela est munus publicum, & civile . T. 1. c. 51. E.
 Tutela non est reipublicae munus . T. 1. c. 1028. A.
 De tutela legitima agnatorum . T. 1. c. 37. C.
 Tutela legitima in jure cedi potest, quod sit res incorporalis . T. 1. c. 327. D.
 De tutela testamentaria . Tom. 1. c. 789. E. & T. 2. c. 342. D.
 Tutela fiduciaria . T. 1. c. 41. C. D.
 Tutela legitima tam masculorum, quam foeminarum proximis agnatis deferatur cujuscumque sint aetatis . T. 3. c. 502. C.
 Tutela, & manumissio quid inter se diffideant . T. 3. c. 177. C.
 Tutela a caeteris muneribus civilibus distat . T. 1. c. 1022. E.
 Tutela testamentaria quae sit . T. 1. c. 789. E.
 Tutela privigni an vitrico permittatur .

- tatur . T. 3. c. 158. D.
 Tutela quando adfectatur . Tom. 1. c. 53. A.
 Judæos non excusari a tutela non judæorum . T. 1. c. 1038. D.
 Tutela patronorum minimâ capitâ minutione non perit . Tom. 1. c. 320. C.
 Tutela levissima , ac tenuissima pro nulla computatur . T. 1. c. 1021. B.
 Tutela munus virile est . Tom. 2. c. 349. C.
 Tutela honoraria . T. 1. c. 790. D.
 Tutela legitima alia est principalis, alia cessitia . T. 2. c. 345. A.
 Tutela legitima alia ex lege directo descendit , alia per consequentias hereditatum . T. 2. c. 344. D.
 Tutela cessitia cessat . T. 2. c. 345. B.
 Tutelâ qua ætate liberantur masculi , vel fœminæ , T. 1. c. 46. C.
 Tutela pro curatione , & tutor procuratore accipitur . T. 1. c. 1034. C.
 Tutela captivitate tutoris finire solet . T. 3. c. 188. C.
 Debitor , aut creditor tutelâ , vel curatione hodie excusatur . T. 2. c. 1113. C.
 Tutela finitur pubertate . Tom. 2. c. 367. E.
 Tutela propriè quid sit apud Servium . T. 1. c. 35. A. B. & T. 8. c. 915. B.
 Tutelâ fœmina citius , quàm mas liberatur , curatione non item . T. 1. c. 47. D.
 Tutela dividenda . T. 2. c. 360. B.
 De tutela fœminarum . T. 3. c. 172. C.
 De tutela matrum . T. 2. c. 1128. E.
 Tutela quibus modis finiatur . T. 1. c. 46. B. C. & T. 8. c. 922. C.
 De tutela patronorum legitima . T. 1. c. 40. C.
 De tutela parentum legitima . T. 1. c. 41. A.
 A tutela , vel cura qui se volunt excusare , non appellant , sed intra quinquaginta dies se ipsos excusant . T. 1. c. 54. D.
 Tutela mulieris , quæ sui juris est , an finiatur conventionem in manum , adrogatione , & servitute . T. 3. c. 648. B.
 Tutela , vel cura publicum munus . T. 1. c. 51. D.
 Tutela dicitur esse vis , & potestas in pupillum . T. 4. c. 544. C.
 Tutela eò pervenit , quò hereditas . T. 4. c. 541. D.
 Tutela finitur captivitate tutoris . T. 4. c. 707. A.
 Tutela quæ est . T. 4. c. 306. B.
 Tutela , & argentaria comparantur . T. 4. c. 922. E. & c. 923. A.
 Tutela patronorum jure quatuor liberorum liberantur fœminæ libertæ ex lege Papia ; quæ hoc jus non habebant , erant sub tutoribus . T. 4. c. 309. A.
 Tutela finitur pubertate . Ibid. A.
 Tutela est munus civile , inungitur invitis . T. 4. c. 868. C.
 Tutela est individua . Ibid. B.
 Tutela est virile officium . Tom. 4. c. 1000. C. D.
 Tutela decreto , & concessu Principis est quoque officium muliebri . Ibid. D.
 Tutela morte finitur , & an ea tutoris heredem sequatur . T. 4. c. 878. C.
 Tutela cessitia finitur morte cedentis . T. 4. c. 1149. B.
 In tutela perpetua erant olim fœminæ , T. 4. c. 309. A.
 Tutelâ finita , agi potest tutelæ judicio . T. 4. c. 1026. B.
 Tutelâ se abdicare est dicere , nolle se amplius tutorem esse . T. 4. c. 830. A. B.
 Tutela impuberis patrisfamilias , aut matrisfamilias adrogatione , & conventionem in manum , & servitute , atque etiam captivitate finitur . T. 5. c. 578. A.
 Tutela contractibus adnumeratur , id est , quasi contractibus . T. 5. c. 134. A.
 Tutela quid sit , quomodo finiatur , & in quem cadat . T. 5. c. 166. C.
 Tutela pauperis pupilli an imputetur in numerum trium tutelarum , quæ ab administratione excusare solent . T. 5. c. 1037. B.
 Una tutela est , quæ unius pupilli est . T. 5. c. 925. E.
 In tutela perpetua olim erant mulieres . T. 6. c. 311. A.
 In tutela perpetua defierunt esse mulieres ex lege Claudia . T. 6. c. 556. A.
 Tutela quibus defertur . Tom. 8. c. 215. C. D.
 Tutela quibus verbis delata esse videatur . Ibid. C.
 Tutela quò redit , eò & hereditas pervenit . Tom. 8. c. 215. D. & c. 696. A. B. & c. 795. A. B. & c. 863. A.
 Tutela testamentaria mandatur jure patriæ potestatis . T. 8. c. 795. E.
 De tutela testamentaria . Tom. 9. c. 554. A. & seq.
 Tutela legitima non datur , sed lege defertur ipso jure , & deficientibus tutoribus testamentariis . T. 9. c. 557. B.
 Tutela , & hereditas comparantur simul . T. 9. c. 554. D.
 Tutela , & libertas in quo differunt . T. 9. c. 554. D.
 Tutela finitur pubertate . Tom. 9. c. 588. A.
 Tutela contractibus adnumeratur . T. 9. c. 554. B.
 Tutela , quæ venit ex *leg. 12. tab.* defertur consanguineis , vel aliis agnatis proximis , deficientibus fratribus legitimis , vel gentilibus . T. 9. c. 558. A.
 De tutela legitima . T. 9. c. 557. B. & seq.
 Tutela fiduciaria quæ dicebatur . T. 9. c. 558. B.
 Si tutela divisa sit a testatore , vel iudice , unusquisque pro sua administratione tenetur , nisi forte , cum oportebat contutorem remove ut suspectum , omnino non removet , aut tardius removet . T. 9. c. 593. E. & c. 594. A.
 Tutela legitima multiplex . T. 9. c. 557. E.
 Tutela legitima cedi potest fœminæ . T. 9. c. 558. C.
 Tutela dativa alia est testamentaria , alia Attiliana . Tom. 9. c. 554. C.
 A tutela removeri eum ; qui datus est tutor filio impuberi contra matris ultimam voluntatem . T. 9. c. 587. D.
 Tutela relinquenda est directis verbis . T. 9. c. 556. E.
 Tutela non defertur per fideicommissum . Ibid. E.
 Tutela finitur variis modis . T. 9. c. 591. B.
 Tutela legitima alia est principalis , alia cessitia . T. 9. c. 558. C.
 Tutela finitur adoptione pupilli . T. 9. c. 603. D. finitur etiam impuberis pubertate . Ibid. D. E.
 Tutela defertur quasi munus civile , & publicum . T. 9. c. 592. A.
 Tutela alia legitima , alia dativa . T. 9. c. 554. C.
 Tutela quid . T. 9. c. 169. E. & c. 559. A. & c. 1484. E.
 Tutela . Vide , Administratio .
 Tutelæ , vel curæ administratio , & ejus partes quæ . T. 9. c. 569. B. prima pars administrationis est inventarii confectio bonorum pupilli , & instrumentorum ; secunda pars administrationis est depositio pecuniæ inventæ in bonis pupilli , vel adulti , aut resectæ ex venditione fructuum , vel rerum mobilium ; summa , & præcipua pars administrationis est defensio pupillorum , adolescentium , furiosorum , cæterarumque personarum , quibus curatores dari solent . Ibid. D. E.
 A tutela excusatur conductor prædiorum fisci , vel Cæsaris . T. 9. c. 580. B.
 A tutela qui excusantur . Tom. 9. c. 604. E. & c. 605. A. & seq.
 De tutela dividenda , & pro qua parte quisque tutorum conveniatur . T. 9. c. 593. C. & seq.
 A tutela excusatur conductor vectigalium fisci . Tom. 9. c. 580. A.
 Tutela fungi , & pro tutore munere fungi , longè diversa sunt . T. 10. c. 84. B.
 Tutela virile munus est . Tom. 10. c. 502. E.
 A tutela non tantum filii , sed & nepotes excusant . T. 10. c. 593. C.
 K K K K 2 In

- In tutela usuræ veniunt ipso jure . T. 10. c. 579. A.
- A** tutela excusatur, qui administrat res fisci . T. 10. c. 1028. E.
- Tutelæ definitio, ac divisio . T. 1. c. 789. B.
- Tutelæ legitimæ leg. 12. tab. agnatis delatæ sunt . Tom. 3. c. 316. B.
- Tutelæ, & curæ differentia . T. 1. c. 53. B.
- Tutelæ actio quid ab actione negotiorum gestorum differat . T. 3. c. 490. D. & c. 495. B.
- Tutelæ tres excusant a quarta . T. 1. c. 536. E.
- De tutelæ contraria, & utili actione . T. 1. c. 794. D.
- Tutelæ actio famosa . T. 1. c. 56. D.
- Tutelæ judicium contrarium . T. 2. c. 365. C.
- Tutelæ testamentariæ semper legitima credit . T. 1. c. 790. B.
- Tutelæ excusatio quid . Tom. 2. c. 368. E.
- Tutelæ verbis tantum directis deferuntur . T. 3. c. 515. B.
- Tutelæ arbitrium . T. 2. c. 259. B.
- Ex tutelæ causa qui tenentur . T. 1. c. 795. B.
- Tutelæ a testatore proficiscuntur . T. 1. c. 1017. E.
- Tutelæ rationibus ne matres obnoxix sint . T. 2. c. 1163. C.
- Tutelæ officio quando mulier fungi potest . T. 2. c. 349. B. C. & T. 9. c. 563. B.
- Tutelæ sollicitudo a muneribus civilibus non excusat . T. 2. c. 745. E.
- Tutelæ divisio non fit ipso jure, sed a magistratu, & cur . Tom. 4. c. 79. B.
- Tutelæ officio finito, tutor nullam actionem pupilli nomine interre potest sine mandato . T. 4. c. 1019. B.
- Tutelæ actio quid . Tom. 4. c. 311. D.
- Tutelæ actio non datur ante finitam tutelam . T. 4. c. 644. D.
- Tutelæ actio ob quænam datur . T. 4. c. 878. C.
- Tutelæ actio non dicitur esse ex contractu, sed quasi ex contractu . T. 4. c. 906. D.
- A** tutelæ administratione qui removetur ob inertiam, & simplicitatem, non fit infamis, secus qui ob dolum . T. 4. c. 324. C.
- Tutelæ judicium non est differentium in tutorem . T. 4. c. 924. A. B.
- Tutelæ agere quid est . T. 4. c. 311. D.
- Tutelæ divisio non est juris, sed jurisdictionis . T. 4. c. 79. B.
- Tutelæ a tutoribus institutis non transferuntur in heredes . T. 5. c. 1036. C.
- Tutelæ actio . Vide ; Actio tutelæ . Tutelæ deferuntur in locum muti, aut furdi tutoris, aut furiosi, aut excusati, aut remoti . T. 5. c. 160. E.
- Tutelæ ex quo die incipiunt, & valent . T. 7. c. 1135. A.
- Tutelæ non repetuntur . Tom. 8. c. 550. D.
- Tutelæ finis vel ex tutore pendet, vel ex pupillo . T. 8. c. 922. E. & c. 923. A.
- Tutelæ an valeant, testamento rescisso per querelam . T. 8. c. 58. B. & seq.
- Tutelæ actio est generalis . Tom. 9. c. 117. C. generale judicium est . Ibid. D.
- Tutelæ arbitrium est judicium, sive arbitrium bonæ fidei . Tom. 9. c. 590. B. huic judicio locus non est, nisi finitâ tutelâ . Ibid. B.
- Tutelæ datio omnino est legis, non jurisdictionis, aut imperii . T. 9. c. 555. C.
- Tutelæ arbitrium . T. 9. c. 590. B. & seq.
- De tutelæ contrario judicio . T. 9. c. 601. A. B.
- Tutelæ officium est individuum . T. 9. c. 265. D.
- Tutelæ actionis divisio non fit ipso jure, sed oppositâ exceptione . T. 9. c. 265. E.
- Tutelæ divisio non est juris . T. 9. c. 50. C.
- De tutelæ contrario judicio, quod tutori in pupillum datur, finitâ tutelâ . T. 9. c. 601. B.
- Tutelæ actionem dari heredi, & in heredem . T. 9. c. 598. C.
- Tutelæ, vel curationis munus non differt a cæteris muneribus civilibus jure veteri . T. 9. c. 605. E.
- Actio tutelæ est bonæ fidei . T. 10. c. 708. A. B.
- In actione tutelæ an sit opus opponi exceptionem doli . Ibid. B.
- Venire in suam tutelam quid . T. 1. c. 113. E.
- Ad tutelam, vel curam non vocantur cognati . T. 4. c. 346. B.
- Ob tutelam gestam a filiofamilias an pater teneatur de peculio, & de in rem verso . T. 4. c. 236. D.
- Tutelam liberti impuberis gerit, qui ejusdem successionem sperat . T. 4. c. 319. C.
- Inter tutelam divisam, & tutelam indivisam differentia . Tom. 4. c. 32. D. & seq.
- Constitutio D. Marci tutelam separat a cæteris muneribus civilibus . T. 4. c. 1015. A.
- Tutelam an quis administrare possit alio loci, quam quo domicilium habeat . T. 7. c. 144. D.
- Tutelam qui non gessit, arbitrio tutelæ etiam teneri . T. 9. c. 598. E.
- Tutelam non finit postulatio suspecti, sed damnatio . T. 9. c. 584. B.
- Tutelam attingere dupliciter accipi . T. 9. c. 393. A.
- In suam tutelam venire est abire alienâ tutelâ . T. 10. c. 1122. C.
- Tutelarum tria onera in una domo sufficere . T. 1. c. 1023. E.
- Tutelarum in onere, & proximo gradu deficiente, sequens succedit . T. 1. c. 163. A.
- Tutelarum tria onera an a quarta præbeant excusationem . Tom. 4. c. 1030. A.
- De tutelarum numero eodem die, eodemque momento delatæ . T. 5. c. 427. A.
- Tutelarum, & hereditatum jura propria sunt civium Romanorum . T. 6. c. 549. C.
- Ad tutelarum excusationem patri non profunt concepti, nec dum nati . T. 6. c. 429. A.
- Qui trium tutelarum onera sustinet, a quarta excusatur . T. 9. c. 608. C.
- Tutelas an amittat capitis deminutio . T. 1. c. 320. C.
- Tutelas confirmat testamentum pupillare . T. 6. c. 177. C.
- A** tutelis quæ excusantur personæ . T. 1. c. 1024. B.
- A** tutelis non excusatur conductor vectigalium civitatis . Tom. 4. c. 865. A.
- A** tutelis excusantur conductores vectigalium fisci . T. 4. c. 864. C.
- De tutelis duabus uni, eidemque delatis uno die . T. 5. c. 427. A.
- De tutelis . T. 6. c. 131. D. & seq.
- De tutelis datis incertis personis . T. 9. c. 863. D.
- A** tutelis legitimis ad hereditates legitimas an bonum sit argumentum . T. 10. c. 783. D.
- Tutor personæ, non causæ, vel rei datur . T. 1. c. 37. A.
- Tutor suspectus, remotus ob dolum, infamis est, non ob culpam . T. 1. c. 56. C.
- Tutor, vel curator pauper an ob id removendus esse videatur . T. 1. c. 58. B.
- Tutor Attilianus . T. 1. c. 42. E. & seq.
- Tutor incertus an dari possit . T. 1. c. 134. B.
- Tutor an dari possit tutorem habenti . T. 1. c. 48. E.
- Tutor pro curatore, & tutela pro curatione . T. 1. c. 1034. C.
- Tutor testamento datus si capitis deminutus est, non amittit tutelam . T. 1. c. 318. D.
- Tutor rectè datur is, qui detinetur a latronibus, quia civis manet . T. 3. c. 188. C.
- Tutor ventri dari non potest . T. 3. c. 170. B.
- Tutor absens rectè petitur, sed non absens trans mare . T. 1. c. 1034. D.
- Tutor a nominatione appellare potest . T. 1. c. 1035. B.
- Si tutor creatus appellarit . Tom. 1. c. 882. B.
- Tutor confirmandus . T. 2. c. 343. B. C.
- Tutor confirmatus dativus est, non testat;

- testamentarius . T. 3. c. 171. A.
 Tutor exsequitur ea, quæ sunt consilii, animi, & juris; Curator, quæ facti . T. 1. c. 1317. D.
 Tutor non excusatur a tutela sine decreti venia . T. 1. c. 1036. C.
 Tutor ex auctione pupilli emere potest . T. 2. c. 653. A.
 Dies, quibus tutor sciverit, pupillo cedere constat . T. 3. c. 395. C.
 Quod scit tutor, pupillus intelligitur scire . T. 3. c. 395. A.
 Tutor an pupillum adrogare possit . T. 3. c. 53. A. B.
 Tutor pupillam suam intra annum 25. uxorem ducere non potest, nec ejus filius . T. 1. c. 547. D.
 Tutor si plus petierit, causâ cadit . T. 3. c. 183. E.
 Tutor singulis annis duos habeat menses immunes a præstandis usuris pupillaribus . T. 1. c. 531. D.
 Tutor fiduciarius . T. 1. c. 317. E.
 Tutor prætorianus . T. 1. c. 319. B.
 Tutor cæcicus quis . T. 1. c. 318. A.
 Tutor neque ex 12. tabulis postulatur, neque removetur quasi suspectus propter paupertatem solam . T. 3. c. 539. E.
 Tutor, qui nihil gessit, etiam arbitrio tutelæ tenetur . T. 2. c. 353. E.
 Fœmina tutor, aut curator dari non potest . T. 2. c. 349. C.
 Tutor damni periculum agnoscit . T. 2. c. 351. E.
 An tutor servum pupilli manumittere possit . T. 3. c. 416. E.
 Tutor satisfacere debet . T. 2. c. 354. B. C.
 Tutor primo anno intra sex menses pecunias collocare debet . T. 3. c. 122. A.
 Tutor olim fœminis etiam puberibus dabatur . T. 3. c. 172. C.
 Tutor in usuras quando convenitur, & quando non . T. 1. c. 392. D. E.
 Tutor ab administratione suscepta intra sex menses pecunias pupillares occupat . T. 1. c. 536. C.
 Tutor legitimus tutelâ legitimâ cedere potest, abdicare se non potest . T. 4. c. 831. B.
 Tutor non datur ventri, sed curator, & cur . T. 4. c. 545. A.
 Tutor an protinus a creatione appellare possit, antequam se excusaverit . T. 4. c. 1014. E. Accursius vult, a sola creatione non appellari contra manifestam scientiam . Ibid. E.
 An tutor conveniri possit ex causa alterius provincie . T. 4. c. 79. E.
 Tutor dativus unde dicitur . T. 4. c. 304. D.
 Tutor honorarius quis est . Tom. 4. c. 1001. B.
 Tutor suspectus quis dicitur . T. 4. c. 1385. B.
 Tutor esse non definit datus in exilium temporale . T. 4. c. 1029. B.
 Tutor liberare potest debitorem pupilli . T. 4. c. 879. D.
 Tutor testamentarius tutelâ se abdicare potest, cedere in jure non potest . T. 4. c. 831. B.
 Tutor justus non est servus . T. 4. c. 1004. E.
 Tutor legitimus liberti impuberis est patronus . T. 4. c. 307. A.
 Tutor, officio tutelæ finito, nullam actionem pupilli nomine inferre potest sine mandato . T. 4. c. 1019. B.
 Tutor novus nomina suscipere a priore tutore cogitur, sed non cogitur probare . T. 4. c. 51. C.
 Tutor quomodo tenetur pupillo, & quomodo creditoribus . T. 4. c. 644. D.
 Tutor non jure datus indiget confirmatione . T. 4. c. 1004. E. idem est in servo sine libertate tutore dato . Ibid. c. 1005. A.
 Tutor si pro contutore solverit, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversus contutorem . T. 4. c. 321. A.
 Tutor datus quando, & quomodo confirmatur . T. 4. c. 302. E. & c. 303. A. & seq.
 Tutor, vel curator quando conveniri potest post depositum officium . T. 4. c. 1023. E. & c. 1024. A. & seq.
 Tutor tempore tutelæ condemnatus an teneatur actione judicati nomine pupilli . T. 4. c. 1025. A. quæ distinctio in tutore hic notanda . Ibid. A. hæc distinctio quoque in curatore servatur . Ibid. C.
 Tutor jure datur testamento ab eo, qui pupillum habet in potestate, non item curator . T. 4. c. 303. A.
 Tutor est loco domini, hoc est, loco pupilli habetur . T. 4. c. 544. C.
 Tutor pupilli auctori, sive Syndico reipublicæ comparatur, sic reipublica pupillo . Tom. 4. c. 399. D.
 Tutor testamento datus ad ordinandam litem inofficiosi testamenti a Præatore confirmatur . T. 4. c. 1002. B.
 Tutor ibi conveniri oportet iudicio tutelæ, ubi tutelam gessit . T. 4. c. 923. D.
 Tutor dativus confirmatur, non testamentarius, nec enim testamento jure datus est . Tom. 4. c. 1109. D.
 Tutor est vel testamentarius, vel legitimus, vel dativus . Tom. 4. c. 1007. A.
 Tutor illicitè vendit prædium pupillare sine decreto Prætoris, vel Præsidis . T. 4. c. 1032. B. C.
 Tutor neque virgini, neque mulieri ante constitutum tempus petendæ restitutionis in integrum conjungi potest . T. 4. c. 978. E. quodnam est illis tempus constitutum . Ibid. D. tutor non debet fieri auctor in rem suam . Ibid. c. 985. A.
 Tutor non convenitur pro contutore, eo inexcusso, qui rem pupilli gessit, & perdidit, & quando conveniendus . Tom. 4. c. 868. B.
 Tutor procuratorem litis facere non potest ante litem contestatam, & cur . T. 4. c. 879. B.
 Tutor quando directâ tenetur, & quando utili actione . T. 4. c. 1013. D. & seq.
 Tutor rem pupilli alienare potest, & quando . T. 4. c. 879. D. secus negotiorum gestor . Ibid. D.
 Tutor cur ex auctione rem pupilli emere possit, ratio redditur . T. 5. c. 741. E. & c. 742. A.
 Tutor an dotem, quam sorori uterine pupilli ex bonis ejus dedit, pupillo in administratione reputare possit . T. 5. c. 582. A. B.
 Tutor an rem pupilli emptam usucapere possit . T. 5. c. 741. E.
 Tutor eis, qui se per ætatem tueri nequeunt, non solum, sed & curator datur . T. 5. c. 578. D.
 Tutor incertus dari nequit . T. 5. c. 579. B.
 Tutor non tantum rebus, sed etiam moribus pupilli præficitur . T. 5. c. 581. D.
 Tutor honorarius an res pupilli alienare possit . T. 5. c. 227. E.
 Tutor personam domini sustinet . T. 5. c. 725. D.
 Tutor ad utilitatem pupilli per stipulationem novare veterem obligationem potest, & rem in iudicium deducere . Tom. 5. c. 53. D.
 Tutor pupillum tueri, non spoliare debet . Ibid. E.
 Tutor pecuniam pupilli fœnori collocandam sibi mutuam proscribere potest . T. 5. c. 509. A.
 Tutor si in vitium aliquod tutelæ adversum incidit, mortuo testatore, alius in ejus locum a magistratu dandus est . T. 5. c. 579. E.
 Tutor matri, aut sorori pupilli mittere non tenetur munera nuptialia, aut nuptiales sportulas . T. 5. c. 581. D.
 Tutor omnia palam facere debet, si in rebus pupilli emptionem ipse celebrare desideret . T. 5. c. 509. A. B.
 Tutor palam probat id, quod in rebus pupilli agitur . T. 5. c. 579. B.
 Tutor si falsus auctor fuit gerendi aliquid, an dentur ei actiones in pupillum . T. 5. c. 171. B.
 Tutor tutelam recusans a legato, quod pater pupilli testamento ei reliquerat, repellitur . Tom. 6. c. 556. B. C.
 Tutor testamento matris, vel avi materni non datur . T. 6. c. 557. D.
 Tutor si pecuniam pupillarem fœnori occupaverit, etiam si id fecerit

- terit suo nomine; non videtur eam in usus suos convertisse, T. 6. c. 552. E.
- Tutor finitâ tutelâ, tutelâ iudicio conventus, tutelâ administratæ rationes reddere debet. Tom. 6. c. 553. C.
- Tutor falsus quis dicatur. Tom. 6. c. 560. D.
- Tutor testamento matris liberis datus, nec confirmatus decreto Prætoris, vel Præsidis: indiget enim confirmatione. T. 6. c. 725. E.
- Tutor datus a patre in testamento, etiam non iusto, a magistratu confirmari legitur secundum defuncti patris voluntatem. T. 6. c. 558. E.
- Tutor dari potest non tantum a magistratibus municipalibus, sive duumviris, sed etiam decreto decurionum. T. 6. c. 559. E.
- Tutor datur invito, & ignoranti, curator non item, nisi ad litem. T. 6. c. 550. B.
- Tutor, vel datur testamento patris, vel avi paterni liberis, qui sunt in eius potestate, non liberis emancipatis. T. 6. c. 557. D.
- Tutor an in locum pupillorum, quasi novata obligatione succedere possit. T. 6. c. 609. C.
- Tutor pupillorum creditori constituta pecunia tenetur in sortem, non in usuras, quamvis de usuris etiam caverit, quia usuræ non debebantur. T. 6. c. 610. A.
- Tutor a Prætoribus datus an tutor maneat. T. 6. c. 728. A.
- Tutor rem pupilli sui emere non potest. T. 6. c. 91. A. D.
- Tutor, quod adversus alium præstare pupillo suo debuit, id adversus se quoque debet præstare. T. 6. c. 87. C.
- Tutor ex causa doli mali proprii tenetur etiam post depositum officium. T. 7. c. 766. D.
- Tutor ex qua die periculum tutelæ subeat. T. 7. c. 869. E.
- Si tutor in causa pupilli iniquum jus postulaverit, & obtinuerit, quo edicto teneatur. T. 7. c. 102. A.
- Tutor, qui sibi relictum legatum accepit, an possit pupilli nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 204. B.
- Tutor, qui se excusat, an repellatur a legato sibi relicto. T. 7. c. 1076. E.
- Tutor si ædes suas pupilli ædibus vicinas altius extollit, an, cui, & qua actione teneatur. Tom. 7. c. 463. D.
- Tutor excusans se ab administratione pro parte, an repellatur a legato sibi relicto in solidum. T. 7. c. 1077. A.
- Tutor si ex necessitate officii sui, pupilli nomine legatum petiit, & accepit, an possit postea suo nomine testamentum dicere inofficiosum. T. 7. c. 193. C.
- Tutor prædium, quod pluribus veterigalia debebat, dolo malo proscriptis uni tantum debere, & vendidit, quis teneatur præstare dolum pupillus, an tutor, vel quatenus eorum quisque. T. 7. c. 766. B. C.
- Tutor pupilli loco habetur. T. 7. c. 1217. D.
- Tutor an rem pupilli emere possit. T. 7. c. 705. E.
- Tutor tutelam detrectans, an repellatur a legato sibi relicto. T. 7. c. 1077. A.
- Tutor, vel curator, qui testamentum accusavit pupilli nomine, an repellatur a legato sibi relicto. T. 7. c. 1486. C.
- Tutor a patre filiofamilias jure datur, curator a patre filiofamilias jure non datur testamento. T. 7. c. 1218. B.
- Tutor incertus dari non potest. T. 7. c. 1170. C.
- Tutor datus an videatur datus omnibus filiis. Ibid. B.
- Tutor si eam, cujus tutelam gessit, uxorem duxerit, aufertur quasi indigno, quod ei mulier testamento reliquerit. T. 7. c. 1480. C. D.
- Tutor qui captus est ab hostibus, an desinat esse tutor. T. 8. c. 923. C.
- Tutor an postumoin testamento datur. T. 8. c. 117. D.
- Tutor an possit abstinere pupillum hereditate paterna. T. 8. c. 12. D.
- Tutor an possit infanti bonorum possessionem petere. Ibid. E.
- Tutor pupilli est loco domini. T. 8. c. 117. C.
- Tutor an possit intelligi sine persona. Ibid. C.
- Tutor an possit repudiare bonorum possessionem pupillo delatam. T. 8. c. 12. C. D.
- Tutor an possit fideicommissariam hereditatem pupilli nomine suscipere. Ibid. C.
- Tutor an possit hereditatem pupillo delatam repudiare. Ibid. D.
- Tutor an possit hereditatem pupillo acquirere. Ibid. C.
- Tutor an pupillo petere possit bonorum possessionem. T. 8. c. 14. E.
- Tutor an repellatur a legato, si recusat tutelam, & excusatione utatur. T. 8. c. 151. C. D.
- Tutor, cui legatum relictum est, ita ut alii præstaret, an repellatur a legato, quamvis recuset tutelam. Ibid. E.
- Tutor si acceperit legatum, an possit postea agere de inofficioso. T. 7. c. 1483. A.
- Tutor si pupillo bonorum possessionem damnosam petierit, vel pupillo ad eam petendam auctor fuerit, tutelâ iudicio tenetur. T. 8. c. 14. E.
- Tutor si legatum agnovit, an possit se deinde excusare a tutela. T. 8. c. 151. D.
- Tutor, & curator differunt. T. 8. c. 562. D.
- Tutor datus a patre, & datus a matre differunt. Ibid. E.
- Tutor falsus quis. T. 8. c. 638. E. & c. 639. A.
- Tutor intra quinquaginta dies se excusare debet, alioqui non recipitur. T. 8. c. 794. A.
- Tutor si in re sua est negligens, an excusetur. T. 8. c. 760. C.
- Tutor per libellum se excusare non potest. T. 8. c. 794. A.
- Tutor præstat culpam, dolum, & diligentiam, quantam in rebus suis. T. 8. c. 760. C.
- Tutor an deferre possit aliquid ad fiscum. T. 8. c. 438. C.
- Tutor, pendente administratione, tutelâ, an possit rem suam alienare. T. 9. c. 387. E.
- Si tutor, vel curator reipublicæ causâ abfuerit. T. 9. c. 606. D.
- Tutor antequam reddiderit rationem tutelæ suæ, & præterierint tempora restitutionis in integrum pupillam suam ducere non potest. T. 9. c. 448. A.
- Tutor, quæ sibi comparavit ex pecunia pupilli, pupillo tacito jure obligata esse cum cæteris bonis omnibus, quæ tutor habuit initio tutelæ susceptæ. T. 9. c. 962. D.
- Si tutor, vel curator falsis allegationibus excusatus sit. Tom. 9. c. 606. B. C.
- Tutor non datur filiofamilias. T. 9. c. 1484. E.
- Tutor datur personæ, curator rebus, bonis, patrimonio. Tom. 9. c. 566. B.
- Tutor, & curator in quo differunt. T. 9. c. 566. A.
- Tutor in quibus casibus datur tutorem habenti. T. 9. c. 565. E.
- Tutor potest pro herede gerere nomine pupilli. T. 9. c. 870. C.
- Tutor, vel curator ad litem datur ante litis contestationem. T. 9. c. 982. E.
- Si tutor datus sit contra matris voluntatem. T. 9. c. 587. D.
- Tutor potest exigere debitum pupillo. T. 9. c. 107. C. potest solvere, quod debet pupillus. Ibid. C. potest novare, jusjurandum deferre omnibus probationibus aliis deficientibus. Ibid. C. potest rem pupilli obligare. Ibid. C. potest pignori dare, & alienare, si exigant bona pupilli. Ibid. C. potest etiam pacisci, & transigere decidendi causâ. Ibid. C.
- An tutor possit emere rem pupilli. T. 9. c. 365. C.
- Tutor non tenebitur ex nudo sermone, si forte laudans pupillum, locupletiore esse dixerit, quam sit. T. 9. c. 593. B.
- Tutor, vel curator non debet veterigalia conducere. Tom. 9. c. 579. A.
- Tutor rem pupillarem emere vetatur. T. 9. c. 376. A.
- Ut tutor causæ adsit post pubertatem. T. 9. c. 588. A.
- Tutor, vel curator præstat dolum, cul-

- culpam latam, & levem, & quantam in rebus suis diligentiam. T. 9. c. 592. B.
- Tutor, & de actore ab eo dando. T. 9. c. 604. A.
- Si tutor non gesserit. T. 9. c. 598. E.
- Tutor an possit efficere, ut pupillus non adquirat actionem, sed non ut adquisitam amittat. Tom. 9. c. 107. C. D.
- Tutor ex sua administratione tenetur quasi ex contractu. Tom. 9. c. 554. B.
- Siquis eam, cujus tutor fuerit, corruperit. T. 9. c. 1427. A.
- Tutor. Vide, Tutela.
- Falsus tutor ille est, qui tutor non est. T. 10. c. 84. A.
- Tutor nec mandari, etiam mandative Præsidis usquam dari dicitur. T. 10. c. 93. E.
- Tutor quo casu excusetur a pœna Turpilliani. T. 10. c. 576. A.
- Tutor rem pupilli emere vetatur. T. 10. c. 656. E.
- Tutor est loco domini. Tom. 10. c. 731. B.
- Tutor si rem pupilli vendiderit dolo malo, circumscripto tempore, quid sequetur. Tom. 10. c. 751. B.
- Tutor ob dolum in re pupillari ab eo vendita, qua actione convenitur. Ibid. B.
- Tutor si debet usuras pupillares pupillo, isque agat tardius actione tutelæ, an debeat præstare longiores usuras. T. 10. c. 754. D.
- Tutor an possit repudiare bonorum possessionem delatam pupillo. T. 10. c. 785. D.
- Tutor retentus quis dicatur. T. 10. c. 801. B.
- Tutor filii datus, non censetur datus nepotibus. T. 10. c. 1116. C.
- Tutor vitio suo facit litem suam. T. 10. c. 1241. D.
- Tutor, & curator si nuntient, an caveant de rato. T. 10. c. 1187. A. B. in actione tutelæ semper leviantur usuræ. Ibid. c. 1270. C.
- Tutor quomodo possit eximi ab usuris pupillaribus. T. 10. c. 1271. C. D.
- Tutoris falsi dolus punitur. Tom. 3. c. 647. D.
- Tutoris, & curatoris differentia. T. 3. c. 490. A.
- Tutoris datio plusquam decretum est, vel sententia. T. 1. c. 1018. A.
- Tutoris datio per procuratorem fieri non potest. T. 3. c. 435. D.
- Tutoris datio conditionalis nullius est momenti. T. 1. c. 1018. A.
- Tutoris scientia nocet pupillo. T. 3. c. 396. A.
- Tutoris auctoritas in pupillari negotio quo tempore interponenda sit. T. 3. c. 381. E.
- Tutoris nominati excusationis causa intra quatuor menses excutienda, & definienda. T. 1. c. 534. D. E.
- Tutoris, & curatoris datio juris est, non patriæ potestatis, vel jurisdictionis. T. 3. c. 170. B.
- Tutoris auctoritas quid. Tom. 1. c. 792. B.
- Tutoris officium quodnam sit. T. 2. c. 351. B.
- Ex facto tutoris pupillus utiliter convenitur. T. 2. c. 352. D.
- Tutoris captivitate solet tutela finiri. T. 3. c. 188. C.
- Tutoris loco qua pro parte quisque fidejussorum cendemnetur, & an unus in solidum damnari possit. T. 4. c. 906. A.
- Post tutoris dationem dignitas neminem excusat. T. 4. c. 1029. D.
- Tutoris obligatio, qui tutelam gessit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 311. B.
- Tutoris datio est legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.
- Tutoris auctoritate iudicium infantis suppletur. T. 4. c. 883. A.
- Tutoris dationem lex 12. Tab. patri tantum permittit filium habenti in potestate. T. 4. c. 1005. C.
- In tutoris datione iudicium patris confirmatur sine inquisitione, iudicium matris non nisi ex inquisitione. T. 4. c. 544. B.
- Ex facto tutoris an pupillus paterno pupillo teneatur. T. 4. c. 877. E.
- Tutoris datio mandari non potest. T. 4. c. 9. E.
- Tutoris datio non est jurisdictionis, sed juris. Tom. 4. c. 304. E. & c. 305. A.
- Tutoris dolus pupillo neque nocet, neque prodest. T. 4. c. 580. A.
- Tutoris ejus, qui tutelam gessit, facultates prius excutiendæ sunt, quam honorarii tutoris. Tom. 4. c. 1001. D.
- Tutoris dandi an jus habeat magistratus municipalis, T. 4. c. 304. E.
- Tutoris officium aliud est, aliud verò matris. T. 4. c. 879. B. C.
- Tutoris, & procuratoris eadem est ratio. T. 4. c. 927. A.
- Officio tutoris quid incumbit. T. 4. c. 923. A.
- Tutoris datio legis est, non jurisdictionis. T. 4. c. 9. E.
- Tutoris datio num sit nullius imperii. T. 4. c. 9. D.
- Tutoris datio pars est patriæ potestatis, sicut pupillaris substitutio. T. 4. c. 543. E.
- Tutoris fides, & diligentia ab ipso testatore approbati debet. T. 4. c. 1007. C.
- Tutoris dilatio non datur ob causam perferendarum rationum, nisi ex iusta causa. T. 4. c. 924. C. D.
- Tutoris pactum pupillo prodesse, & nocere potest. Tom. 5. c. 53. C.
- Tutoris, vel curatoris major potestas est, quam procuratoris. T. 6. c. 570. A.
- Tutoris culpa & tutori, & pupillo nocet, cujus vicem tutor sustinet. T. 6. c. 674. B.
- In tutoris absentis locum alium dari tutorem, vel curatorem oportet. T. 6. c. 559. B. C. alicubi curatorem in ejus locum dari constituitur. Ibid. D.
- Tutoris appellatione & plures tutores contineri. Tom. 7. c. 1170. B.
- Tutoris datio an sit legis, vel jurisdictionis, & imperii. T. 7. c. 71. D.
- Tutoris dationem, quam etiam ex lege quidam magistratus habent, non possunt alteri mandare. T. 7. c. 82. B.
- Tutoris dationem qui habent, & qui non habent. T. 7. c. 53. C. & c. 72. A. B.
- Tutoris datio non continetur imperio, vel jurisdictione. Tom. 7. c. 54. E.
- Tutoris auctoritas quandonam pupillis necessaria. T. 8. c. 921. A.
- Tutoris honorarii auctoritas in adeunda hereditate sufficit. T. 8. c. 743. D.
- Tutoris heredes an conveniri possint, si is in gerenda tutela dolo malo quid fecerit. T. 8. c. 383. D. E.
- Ob tutoris absentiam datur actor idoneus qui pupillum defendat, & tueatur. T. 9. c. 604. B.
- Tutoris auctoritas quando necessaria est, & quando non est necessaria. T. 9. c. 1257. C. D. & seq.
- Tutoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 584. A.
- Ex tutoris, vel curatoris facto quando minores agere, vel conveniri possint. T. 9. c. 576. B.
- Tutoris auctoritas minoribus necessaria est, non tantum in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T. 9. c. 602. C.
- Tutoris auctoritas omnimodo est necessaria ad nuptias contrahendas. T. 9. c. 442. D.
- Tutoris nominatio, & electio quomodo fit. T. 9. c. 566. C. D.
- Tutoris pactum an noceat pupillo. T. 9. c. 107. B.
- Tutoris datio est actus legitimus, & fit ex inquisitione, & decreto Prætoris, aut Præsidis. Tom. 9. c. 566. D.
- Tutoris, vel curatoris consilium differt ab eorundem auctoritate. T. 10. c. 52. C.
- An sine tutoris auctoritate pupillus possit liberari per acceptilationem. T. 10. c. 86. D.
- An tutoris datio adnumeranda sit iis, quæ sunt imperii. T. 10. c. 94. A.
- Tutoris datio unde competat legato Proconsulis. Ibid. D. E.
- Tutoris dationem qui habeant. T. 10.

- To. c. 384. E.
 Tutoris datio an sit jurisdictionis ;
 T. 10. c. 861. E.
 In tutoris bona an exercentur actio
 iudicati. T. 10. c. 1241. D.
 Tutori, vel curatori non licet spon-
 salia, aut nuptias cum ea contra-
 here, cujus tutelam, aut curam
 gessit, geritve. T. 2. c. 321. B. C.
 • De constitutione regia, quæ quic-
 quam testamento dari vetat tu-
 tori, vel curatori consultatio. T.
 1. c. 690. B.
 Tutori, solidum solventi ex cul-
 pa communi admitta in admi-
 nistratione tutelæ, an actio ad-
 versus contutorem utilis sit pro
 parte pecuniæ solutæ, T. 4. c. 846.
 C.
 Quid, si quis tutori nomine pupilli
 quasi debitam pecuniam pupillo
 solverit per errorem, Tom. 4.
 c. 927. B. C.
 Tutori, qui solidum solvit, datur
 actio utilis adversus contutorem,
 etiam sine cessione. T. 4. c. 39. C.
 Tutori legitimo quando locus sit.
 T. 5. c. 579. E.
 • Tutori invito in causa pupilli non
 defertur iurjurandum, & cur, T.
 6. c. 53. C.
 Tutori danda est contraria actio
 tutelæ. T. 6. c. 134. C.
 Si tutori pro pupillo, vel pupillo
 pro tutore mater indemnitate
 promisit. T. 9. c. 586. E.
 Tutori, vel curatori, qui solvit ex
 decreto, omnino securus est. T. 10.
 c. 616. B.
 Tutori, vel curatori an profit re-
 stitutio minoris. T. 10. c. 896. C.
 Tutorem habenti tutor non datur.
 T. 1. c. 48, D. E. & T. 2. c. 349.
 E.
 Inter tutorem ; & curatorem diffe-
 rentiæ. T. 2. c. 349. E.
 Tutorem habenti quibus causis cu-
 rator datur. T. 1. c. 48. E.
 Tutorem pupillis solent petere pa-
 rentum amici, ac tutorem sus-
 pectum facere, T. 3. c. 171. D.
 Per tutorem an hereditas adquiri
 possit. T. 3. c. 20. D.
 Tutorem habenti tutorem non da-
 ri, simul tamen plures tutores
 dari posse. T. 1. c. 1035. A. B.
 Tutorem impuberi qui intra an-
 num non petunt, ejus successio-
 nem legitimam amittunt, si im-
 pubes decesserit. Tom. 1. c. 540.
 A.
 Tutorem habenti vix tutor datur, &
 quomodo procedit. T. 4. c. 1016.
 C.
 Tutorem potest dare legatus Procon-
 sulis, non ex mandato, sed specia-
 liter ex oratione D. Marci. T. 4.
 c. 9. E.
 Tutorem jure non dat mater, &
 cur. T. 4. c. 310. B.
 Tutorem filio impuberi mater non
 potest dare testamento, & cur. T.
 4. c. 543. E.
 Inter tutorem, & curatorem discri-
 men quod est. T. 4. c. 308. E.
 Tutorem magistratus dare non po-
 test, nisi lege nominatim conce-
 dente. T. 4. c. 9. E.
 Ad tutorem pupilli ab auctore civi-
 tatis valet argumentum, Tom. 4.
 c. 397. C.
 Inter tutorem, qui datur a patre
 pupillo emancipato, & inter tu-
 torem, qui a matre, vel cæteris
 extraneis datur, quid interest. T.
 4. c. 303. C.
 Inter tutorem, & procuratorem,
 seu defensorem litis alienæ diffe-
 rentia quæ, T. 4. c. 18. E.
 Inter tutorem, & negotiorum ge-
 storem differentia quæ, Tom. 4.
 c. 879. D.
 An ad tutorem periculum pertineat
 ejus pecuniæ, quæ est trajecta in
 provinciam, postea rebus Italicis
 constitutum. T. 4. c. 1017. A.
 Per tutorem pupillo hereditas ad-
 quiri non potest, sed adquiritur
 per pupillum ipsum auctore tu-
 tore. T. 6. c. 570. A.
 Tutorem habenti non datur tutor.
 T. 6. c. 560. C.
 Tutorem pupilli, non quemlibet tu-
 torem, domini loco haberi. T. 6.
 c. 145. A.
 In tutorem falsum datur actio in fa-
 ctum. T. 6. c. 136. B.
 Tutorem legitimum habenti si tu-
 tor datus es, non est tibi necessa-
 ria excusatio. T. 6. c. 728. A.
 Tutorem confirmare est eum dare.
 T. 7. c. 60. D.
 Tutorem qua ratione Prætor det.
 T. 7. c. 54. E.
 Tutorem testamento rectè dari. T. 7.
 c. 1379. B.
 Tutorem, vel curatorem pupillis
 dare qui possint. Tom. 7. c. 53.
 B.
 Tutorem datum testamento, cui le-
 gatum etiam relictum est, legatum
 amittere, si se excusaverit a tu-
 tela, vel si remotus fuerit ut su-
 spectus. T. 7. c. 1232. B.
 Tutorem pupilli loco haberi. T. 7.
 c. 1217. D.
 Tutorem filio mater dare jure non
 potest. T. 7. c. 1217. B.
 Tutorem filiis suis mater testamen-
 to dare non potest, nisi eos he-
 redes instituerit. T. 7. c. 1217.
 B.
 Tutorem datum filiis ; & filiabus
 datum videri. T. 7. c. 1173. B.
 Tutorem nemo potest dare cuiquam,
 nisi ei, quem in suis heredibus,
 cum moritur, habuit, habiturusve
 esset, si vixisset. T. 8. c. 695. A.
 & c. 795. A. & c. 863. A.
 Tutorem habenti an tutor dari pos-
 sit. T. 8. c. 922. A.
 Tutorem nemo testamento dare po-
 test, nisi liberis, qui sui sunt, &
 postumis suis. T. 8. c. 696. D. &
 c. 795. D.
 Tutorem, vel curatorem habenti in
 quibus causis tutor, vel curator
 detur. T. 9. c. 565. E. & seq.
 Inter tutorem ; & curatorem esse
 differentiam. T. 9. c. 566. A.
 Tutorem sola lex facit, vel senatus,
 vel Princeps. T. 9. c. 557. C.
 Tutorem instituere dicimus. T. 9.
 c. 555. C.
 Tutorem dari nominatim oportet.
 T. 9. c. 554. D.
 Tutorem confirmare est tutorem
 facere. T. 9. c. 555. B.
 Tutorem Prætor dare non posset,
 nisi hoc jussisset lex Attilia. Ibid.
 C.
 Tutorem, vel curatorem non tan-
 tum teneri ex administratione,
 sed etiam eum, qui quasi tutor,
 vel curator aliquid administra-
 vit, cum non esset tutor, vel
 esse non posset. T. 9. c. 586. B.
 C.
 Tutorem habenti tutorem dari non
 posse. T. 9. c. 559. E.
 Tutorem non tantum teneri actio-
 ne tutelæ, sed & fideiussores ejus
 actione ex stipulatu. T. 9. c. 600.
 C. D.
 Tutorem nominat magistratus mu-
 nicipalis, dat Præles. Tom. 9.
 c. 614. B.
 Tutorem incertum dari non oportet.
 T. 9. c. 554. D.
 Tutorem habenti an tutor dari
 possit. T. 10. c. 801. A.
 Tutorem dare an possit legatus
 Proconsulis. T. 10. c. 861. E.
 Tutorem necessitas officii, & pietas
 excusat. T. 10. c. 881. C.
 Tutore auctore obligatur pupillus,
 non auctore patre. T. 3. c. 395.
 E.
 A tutore non tantum fides, sed et-
 iam exigitur diligentia. T. 1.
 c. 58. B.
 Cum tutore an lis sit contestan-
 da, qui in jus vocatus est. T. 4.
 c. 74. A.
 A tutore auctor interdum necessariò
 constituitur, & quando. T. 4.
 c. 879. A.
 Tutore incerto per testatorem dato,
 cujus sit electio. T. 7. c. 992.
 B.
 Tutore auctore an possit infans ad-
 quirere possessionem. T. 8. c. 744.
 A.
 Tutore auctore pupillus omnia ne-
 gotia contrahere potest. T. 8.
 c. 661. B. & c. 743. E.
 De tutore, qui stuprum infert pu-
 pillæ suæ, & quam pœnam ia-
 currit tutor. T. 9. c. 1427. A.
 De tutore non jure dato testamen-
 to. T. 9. c. 555. E.
 De tutore a matre dato. Tom. 9.
 c. 556. A.
 De tutore, qui cum satisfacere debe-
 ret, non satisfacit. T. 9. c. 582.
 D. E.
 De tutore, qui removetur tanquam
 suspectus. T. 9. c. 583. B.
 De tutore, vel curatore, qui satis
 non dedit. T. 9. c. 581. D.
 De tutore, ad quem non omnium
 rerum pupillarum administratio per-

- pertinet; sed unius rei tantum, unius litis defensio. T. 9. c. 584. C.
- De tutore, vel curatore in litem dando. Ibid. B. C.
- In tutore tria exiguntur. T. 9. c. 562. E.
- De eo, qui pro tutore negotium gessit. T. 9. c. 586. B.
- Cognitio de suspecto tutore Proconsuli lege specialiter data est. T. 10. c. 400. B.
- Tutore dativo non satisficiente, an res contra eum iudicata pupillo præjudicet. T. 10. c. 904. D.
- A tutore legatarii an fideicommissum possit relinquere. T. 10. c. 1055. D.
- Tutores quinam sint, & unde. T. 1. c. 35. C.
- Tutores quinam testamento dari possunt. T. 1. c. 36. A.
- Tutores post pubertatem rationes reddunt. T. 1. c. 45. A.
- Tutores quinam fieri possunt suspecti. T. 1. c. 55. D.
- Tutores, qui tutelæ iudicio tenentur, an quasi ex contractu obligentur. T. 1. c. 222. C. D.
- Tutores, & curatores an satisficere debeant. T. 1. c. 50. A.
- Tutores, & curatores variis ex causis excusantur. T. 1. c. 51. C.
- Tutores fiduciarii quinam dicti sint. T. 1. c. 42. B.
- Tutores legitimi quinam esse dicantur. T. 1. c. 37. C.
- Tutores constituuntur tam masculis, quam feminis. T. 1. c. 317. D.
- Tutores quibus ex causis se excusare possunt. T. 1. c. 1015. C.
- Tutores testamento qui dari possunt. Tom. 1. c. 36. A. & c. 318. C.
- Tutores impuberibus alii suam sponte, alii necessarium petunt. T. 1. c. 791. B.
- Tutores sibi ipsi puberes petunt. Ibid. B. C.
- Tutores idonei, vel curatores dativi, vel legitimi hi tantum sunt, qui sunt maiores viginti quinque annis. T. 2. c. 345. C.
- Qui dare, vel dari tutores, vel curatores possunt. T. 2. c. 347. D. E.
- Cum inter tutores non est divisio administratio, ratum haberi debet, quod per unum gestum est. T. 2. c. 352. E.
- Tutores, vel curatores vestigal fisci non conducant, antequam paria cum suis minoribus fecerint. T. 2. c. 353. B. C.
- Tutores qui petant, & ubi petantur. T. 1. c. 791. A. B.
- Tutores honorarii sunt subsidiarii. T. 1. c. 1023. D.
- Tutores honorarii periculo tenentur. T. 1. c. 791. E.
- Tutores quibus ex causis nomine pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 792. C.
- Tutores pupillorum & negotia gerunt, & auctoritatem interponunt. T. 1. c. 319. B.
- Tutores absentes ex causa remouentur, vel alius eis adiungitur. T. 3. c. 171. C.
- Tutores inhiuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
- Tutores testamentarii confirmatione non egent. T. 1. c. 1035. C.
- Tutelæ non ab herede, sed a testatore protinus proficiscuntur. T. 3. c. 508. A.
- Tutores pupillorum sine decreto alienare non possunt. Tom. 1. c. 796. B. C.
- Tutores a duumviris dantur. T. 4. c. 236. A.
- Tutores legitimi qui sunt, & qui testamentarii. T. 4. c. 308. B.
- Tutores amicissimos, & fidelissimos liberis suis parentes eligere debent. T. 4. c. 1007. C.
- Tutores pupillorum clericis esse nequeunt. T. 4. c. 1124. D. E.
- Tutores heredum defuncti ibi conveniri possunt, ubi defunctus contraxit. T. 4. c. 925. A.
- Tutores, curatores, procuratores, & qui negotia aliena gerunt, res illas, quibus præsent, emere non possunt. T. 5. c. 505. B. & c. 509. B.
- Tutores cum plures sint, qui tutelam gesserunt, & unus aliquid male administraverit, an alii statim adversus eum agere possint nomine pupilli, actione scilicet tutelæ. T. 5. c. 580. D.
- Tutores in iudicio tutelæ utrum semisses, an uncias tantum usuras in pupilli rationibus inferre debeant. T. 6. c. 726. B.
- Tutores, vel curatores, si secuti voluntatem testatoris in testamento scriptam, prædium rusticum vendiderint sine decreto, nihil videntur fecisse contra Senatusconsultum Severi, & Antonini. T. 6. c. 558. D. E.
- Tutores a debitoribus pupilli pecuniam exigere, debitum vero iis remittere non possunt. T. 6. c. 555. C.
- Tutores testamento matris liberis impuberibus iure non dantur. T. 6. c. 725. D.
- Tutores testamentarii, quos pater *ἀνεκλογιστοῦ* esse iussit, quando tenentur rationes reddere. T. 6. c. 135. D.
- Tutores, qui dolo malo in administratione se gesserunt. Ibid. D.
- Tutores an possit dare pater filiis exheredatis. T. 7. c. 1305. A.
- Tutores Romæ dati videntur, qui dantur in continentibus. Tom. 8. c. 479. D.
- Tutores plures si iudicium acceperint, & postea unus ex eis reipublicæ causâ coeperit abesse, an ob absentiam eis interrumpatur iudicium. T. 7. c. 149. B.
- Tutores, & advocati fisci sunt defensores, & patroni necessarii. T. 7. c. 1486. E.
- Tutores quinam, & unde ita appellati. T. 8. c. 915. B. quinam testamento dari possunt. Ibid. c. 916. A.
- Tutores, vel curatores quando esse desinant. T. 9. c. 603. D.
- Tutores legitimi, vel dati sine inquisitione non sunt iusti administratores sine satisfactione rem pupilli, vel adolescentis salvam fore. Tom. 9. c. 581. E. & c. 582. A.
- Tutores qui petant. T. 9. c. 560. B. & seq.
- Tutores non posse præstare libertatem servo sui pupilli. Tom. 9. c. 969. B.
- Tutores legitimi non possunt se excusare. T. 9. c. 606. A.
- Tutores liberis suis mater petere debet. T. 9. c. 560. C.
- Tutores, vel curatores an possint pupilli nomine subscribere in crimen falsi. T. 9. c. 1365. D.
- Tutores, vel curatores qui dari possunt, & qui dari non possunt. T. 9. c. 563. A. B. & seq.
- Tutores iure non dantur his, qui sunt in potestate. Tom. 9. c. 169. E.
- Qui tutores fieri non possunt, & qui possunt tutores fieri. Tom. 9. c. 605. A. B. C.
- Tutores, vel curatores ubi petantur. T. 9. c. 561. D.
- Tutores incipere debent administrationem a confectioe inventarii, sive repertorii. T. 9. c. 569. E.
- Tutores non ab herede, sed a testatore protinus proficiscuntur. T. 9. c. 754. A.
- Tutores non debent fieri publicani, & cur. T. 9. c. 579. A. B.
- Tutores donare, & perdere rem pupillorum non possunt. Tom. 9. c. 107. B.
- Tutores quando conveniri possunt pro administratione tutelæ. T. 9. c. 590. B.
- Si tutores plures sunt, omnes in omni re debent auctoritatem accommodare, præter eos, qui testamento dati sunt. Tom. 9. c. 603. A.
- Tutores, vel curatores minorum, aut furiosorum, deficiente magistratu, apud Episcopos creari possunt. T. 10. c. 822. D. E.
- Tutorum differentia. T. 1. c. 317. D.
- De tutorum excusationibus. T. 1. c. 406. D.
- Tutorum auctoritas in quibus rebus necessaria. T. 1. c. 792. B.
- De tutorum, & curatorum periculo. T. 2. c. 351. D. E. & T. 9. c. 575. C.
- De tutorum administratione, & periculo. T. 1. c. 791. C. D.
- Tutorum contractus quando, & quibus casibus non valeant. T. 5. c. 581. C.
- Tutorum excusationes quot. T. 8. c. 926. A.

De tutorum potestate in alienandis rebus minorum, Tom. 9. c. 572. A. & seq.
 De tutorum, & curatorum excusationibus, & de temporibus eorum, T. 9. c. 604. C. D. & seq.
 De tutorum, vel curatorum fideiussoribus, Tom. 9. c. 600. C. D.
 Quisque tutorum pro qua parte tutelae conveniatur, T. 9. c. 593. C. & seq.
 De tutorum, vel curatorum heredibus, T. 9. c. 598. C.
 De tutorum, vel curatorum administratione, & pecunia pupillari fœneranda, & deponenda, T. 9. c. 569. A. & seq.
 De tutoribus novella constitutio, T. 2. c. 1113. C.
 A tutoribus in administratione tutelae quomodo mater distat, T. 4. c. 879. B.
 Sine tutoribus impuberes non habent aditum in jus, T. 4. c. 555. D.
 De tutoribus suspectis removendis cognitio, quae lege 12. Tabularum nominatim Praetori, & Proconsuli tribuitur, non competit etiam Legato Proconsulis ex mandato jurisdictionis, nisi ei datum esset constitutione Antonini, & Severi, T. 4. c. 10. B.
 Tutoribus legitimis, id est, agnatis mater praefertur, T. 4. c. 1009. E.
 Ex tutoribus an pupillus quem volens, eligere possit, eumque in solidum convenire, T. 4. c. 320. A.
 De tutoribus dativis, vel honorariis, & testamentariis, & eorum officio, T. 6. c. 131. D. E.
 Tutoribus infirmis dantur adjutores, T. 6. c. 1004. E.
 Tutoribus an pater testamento remittere possit, ne tutelam finitatem rationem reddant, T. 7. c. 1045. B.
 In tutoribus legitimis perfecta aetas requiritur, T. 8. c. 795. D.
 De tutoribus, & curatoribus suspectis, T. 8. c. 927. B. C. & T. 9. c. 582. D. E.
 De tutoribus, vel curatoribus illustrium, vel clarissimarum personarum, T. 9. c. 561. E.
 De tutoribus datis, aut nominatis a magistratibus municipalibus, qui ab iis satisfactionem non exequerentur, T. 9. c. 614.
 Tutoribus legitimis mater praefertur, T. 9. c. 565. C.
 De tutoribus qui dantur a Praetore Urbis ex lege Attilia, vel ex Senatusconsultis, vel moribus, vel a Praesidibus provinciarum, T. 9. c. 587. B.
 Ex tutoribus, vel curatoribus pluribus si omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri possit, T. 9. c. 577. B. & seq.
 Tympanum exhaurit expeditissime

magnam aquae vim, T. 3. c. 77. B.
 De tyrannide Basilici notati quidam loci, & quorundam aliorum, T. 3. c. 70. B.
 Tyronum in scholis infimus est gradus, T. 2. c. 979. A.
 De tyronibus, T. 2. c. 978. D.

V

V Pro B promiscue scriptum in Pandectis, & contra, T. 7. c. 381. A.
 Vacantes, & honorarii, Tom. 2. c. 904. B.
 Vacantia bona. Vide, Bona.
 Vacantia mortuorum bona quando ad fiscum transferuntur, Tom. 2. c. 658. B.
 Vacantia bona quae sunt, Tom. 4. c. 1248. B. & T. 9. c. 906. D.
 Vacantia bona hodie fisco, sive Principi aequè deferuntur, ut parenti omnium, T. 9. c. 906. D.
 Ad vacantia bona venit fiscus, vel populus, T. 9. c. 877. E.
 Vacantia bona populo deferbantur, hodie Principi, T. 9. c. 906. E.
 Vacantia bona fisco ipso jure petit, quae repudiat, si non sunt solvendo, T. 10. c. 1243. A.
 In vacantium bonorum causa quadriennium numeratur, in aliis causis vicennium a die aurtiationis, T. 4. c. 1374. B.
 Vacantium beneficiorum diversa genera, T. 6. c. 1011. C.
 Vacatio, & excusatio munerum differunt, T. 1. c. 885. E.
 Vacatio honoribus functis quanto tempore datur, T. 2. c. 738. D. E.
 Vacatio, & excusatio munerum quibus publicanis datur, & cur, T. 4. c. 864. D.
 Vacatio tantum datur publicanis, qui suo nomine vectigalia exercent, T. 4. c. 867. D.
 Cui vacatio munerum civilium specialiter concessa est, non excusatur a solennibus muneribus, indictionibus, functionibus, & cur, T. 4. c. 865. D.
 Vacatio munerum a Principe concessa, munera extraordinaria continet, non ordinaria, non solennia, non canonica, Tom. 4. c. 55. C. D.
 Vacatio biennii conceditur vicario invito, ex decreto curiae dato, & cur, T. 4. c. 867. D.
 Quae vacatio temporis ab honore ad eundem, vel alium honorem requiritur, T. 4. c. 863. D.
 Vacatio munerum. Vide, Rescripta.
 Vacatio munerum quae tempora requirit, T. 5. c. 892. C.
 Vacatio beneficii quomodo fiat, T. 6. c. 1006. C.
 Vacatio beneficii a quo tempore incipiat, T. 6. c. 999. C.
 Vacationis annus, qui datur absen-

tibus reipublicae causa, postquam reversi sunt, pertinet ad novas tutelae, T. 4. c. 1041. C.
 De iis, qui a Principe vacationem acceperunt, T. 2. c. 744. B.
 Vacationum tempora, T. 2. c. 738. A.
 Vacua, & caduca possessio, Tom. 2. c. 659. A.
 Vacua possessio quatenus dicatur, T. 10. c. 752. C.
 Vadimonii desertio quid sit, T. 2. c. 1111. E. & T. 9. c. 135. A.
 Vadimonii deserti poena, Tom. 3. c. 261. B.
 Vadimonii desertio aliud est, aliud desertio litis contestatae, Tom. 9. c. 135. A. B.
 Vadimonii desertionem eremodici-um esse, multi dicunt, Tom. 9. c. 135. A.
 Vadimonium quid sit proprie, T. 1. c. 995. B.
 Vadimonium, & eremodici-um differunt, Ibid. B.
 Vadimonium promittere est cavere iudicio fisci, & deserere promissionem iudicio sistendi causa, T. 4. c. 57. A.
 Vadimonium deserere, T. 4. c. 57. A. & T. 5. c. 94. B.
 Vadimonium, & eremodici-um, & lis contestata a multis confunduntur, T. 9. c. 135. A.
 Vadimonium aliud esse, aliud litem contestatam, Ibid. A.
 Vadium quid, T. 9. c. 1187. A.
 Vagulatio quid sit, & unde dicatur, T. 3. c. 175. C.
 Vagus, & errans sine domicilio ubique gentium pro praesente habetur, T. 9. c. 1023. A.
 Valens Imp. Monachis Aegypti pertinaciter infensus fuit, T. 2. c. 710. C.
 Valetudinarii, id est, qui perpetua, & pertinaci valetudine adficiuntur, T. 1. c. 1033. B.
 Valetudinarii an excusentur testis monium dicere, T. 7. c. 885. D.
 Valetudinis causa equo, sella, aut le-ctica vehimur, T. 5. c. 310. C.
 Valetudo adversa potest esse sine sensu doloris, T. 4. c. 374. B.
 Valetudo, adversa tempestas, vel vis major, insolita vis aquarum a periculo debitorem liberant, T. 5. c. 411. E.
 Valvasinus non censetur jure feudi proprii habere feudum, Tom. 2. c. 1197. E.
 Valvasores majores qui, Tom. 2. c. 1214. E. & T. 8. c. 645. E.
 Valvasores regni, T. 2. c. 1183. B.
 Valvasores qualiter feudo priventur, T. 2. c. 1214. D. E.
 Valvasores dividuntur in capitaneos, & valvasores Regis, T. 8. c. 645. E.
 De valvasorum successione feudi, T. 2. c. 1211. E.
 Vani timoris nulla est aestimatio, nullaque habenda a iudice ratio in taxatione ejus, quod interest, T. 9. c. 1078. D.

- Variatio**, & pœnitentia an admittitur, posito verbo extensivo *voles*. T. 4. c. 196. A.
- Variatio** an in iure locum habeat. T. 5. c. 208. E.
- Variatio inhonestâ** non est, cum de rei suæ periculo agitur: omnis enim est honesta ratio sui consequendi. T. 6. c. 708. B.
- Qui variavit semel**, iterum variare non potest. T. 4. c. 969. E.
- Varicat**. T. 8. c. 631. C.
- Varietas**, sive mutatio status causam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.
- Varietas præstationum**, quæ in emptione venditione est, in permutatione non existit. Tom. 5. c. 502. B.
- Vas minus pondere**, & mensurâ venditor si præstet, quàm dixit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 745. A.
- Vas**, & præ in quo differunt. T. 9. c. 1277. B.
- Vasa aurea**, & argentea ecclesiastica in captivorum redemptionem alienari posse. Tom. 2. c. 1044. C. D.
- Vasa plumbo colligata**. T. 3. c. 358. B.
- Vasa murrina**, & crystallina, perinde ac vitrea, fragilia. T. 3. c. 272. E.
- Vasa delifica**. T. 3. c. 265. B. C.
- Vasa Ecclesiæ pignori**, vel hypothecæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
- Vasa aurea legata** an dividi possint. T. 7. c. 1092. B.
- Vasa an sint accessiones vini**. T. 7. c. 1448. A.
- Vasa vendita**, vel locata integra præstari oportet. T. 7. c. 745. C.
- Vasa vinaria in solo defossa** ædificii emptorem an sequantur. Tom. 7. c. 781. A.
- Vasa sunt usui**, non fructui. T. 7. c. 335. A.
- Vasa vitiosa si sciens ignoranti commodaverit**, an teneatur commodati. T. 7. c. 745. C.
- Vasa emptorem sequuntur quo jure**. T. 8. c. 628. E.
- Vasa vinaria quæ**. T. 8. c. 627. C.
- Vasa vilia inquilinorum vocantur** frivola. T. 9. c. 409. A.
- Le vafal se peut jover de son fief jusque a mettre la main au baston*. T. 2. c. 1233. D.
- Vasalli quid a clientibus diffideant**. T. 2. c. 1179. B.
- Vasalli, & Vvasi**. T. 2. c. 1178. C.
- Si vasalli sint plures**, an plures fidelitates, vel servitia debeantur. T. 2. c. 1305. D.
- Vasalli qui olim erant**: Tom. 3. c. 203. B. & T. 9. c. 419. D. & T. 10. c. 743. D.
- Vasalli ingratitude** quinque probatur testibus. T. 2. c. 1320. E.
- Vasalli sumptibus domini servitia præstent**. T. 2. c. 1316. B. C.
- Ex vasalli delicto feudum ad dominum redire**. T. 2. c. 1313. B. C.
- Vasalli delinquentis feudum nonnunquam ad agnatos pertinere**. T. 2. c. 1283. E.
- Vasalli alienatam Ecclesiæ curtem sequuntur**. T. 2. c. 1336. D.
- Vasalli insidiæ puniuntur**, non sola cogitatio, solusve conatus. T. 2. c. 1200. C. & c. 1300. A.
- De vasalli auxilio**. T. 2. c. 1281. E.
- Vasalli ratio prius**, quàm domini, discutienda. T. 2. c. 1306. B.
- Vasalli suscepti**. T. 9. c. 420. C.
- Vasalli alii ligii**, alii non ligii, sive plani. Ibid. B.
- Vasalli liberi**. Ibid. A.
- Vasallo possidente**, & allegante investituram, domino allegante pignus, domino incumbit probatio. T. 2. c. 1221. E.
- De vasallo imperfecto**. Tom. 2. c. 1290. A.
- Vasallo agente**, nec probante, domino defertur iusjurandum. T. 2. c. 1287. B.
- De vasallo, qui unum ex dominis refutavit**, Henrici constitutio. T. 2. c. 1320. C.
- De vasallo, qui fratrem suum, vel domini sui occidit**. T. 2. c. 1290. B.
- Vasallorum varia genera**. Tom. 3. c. 203. D.
- De vasallorum nominibus**. T. 2. c. 1245. D.
- Vasallorum conditio qualis**. T. 2. c. 1179. B.
- Vasallos alienatione generali non contineri**. T. 2. c. 1275. C. D.
- Inter vasallum, & dominum feudi contentio**. T. 2. c. 1254. D.
- Vasallum, qui fidelitatem non facit, excusari errore iusto**. Tom. 2. c. 1311. A.
- Si inter vasallum, & dominum de beneficio contentio sit**. Tom. 2. c. 1287. A.
- Vasallum agere**, & conveniri de feudo posse. T. 2. c. 1277. A. & c. 1294. D.
- Vasallum servitium offerre non teneri**. Tom. 2. c. 1275. A. & c. 1290. D.
- Inter vasallum, & dominum feudi controversia**. T. 2. c. 1291. E.
- Si vasallum in culpam incidisse dominus dicat, vel contra**. T. 2. c. 1259. D.
- Vasallum ex cogitatione sola non puniri**. T. 2. c. 1300. A.
- Vasallum repetere feudum, quod ignorans alienavit**. T. 2. c. 1276. B. C.
- Vasallum pro domino belligerari**. T. 2. c. 1278. A.
- Vasallum feudum amittere, si eligatur Imperator**. T. 2. c. 1314. B.
- Vasallum non cogi pro uno feudo duas fidelitates facere**. Tom. 2. c. 1314. D.
- Vasallum feudum posse in alium arctiori lege transferre**. Tom. 2. c. 1316. D.
- Inter vasallum, & dominum quomodo dividendi sunt fructus, feudo commisso, & aperto**. Tom. 4. c. 294. D.
- Vasallus quis, & unde dicatur**. T. 2. c. 1178. C. & c. 1179. A.
- Vasallus imperfectus quis dicatur, & an feudum retinere possit**. T. 2. c. 1290. A.
- Vasallus homologus, & vasallus non homologus quid differunt**. T. 2. c. 1240. C.
- Vasallus ligius quis dicatur**. T. 2. c. 1311. D.
- Vasallus qualiter domino juret**. T. 2. c. 1238. C. D.
- Vasallus domino fidem suam alligat**. Ibid. D.
- Vasallus contra fratrem, & filium suum domino opem ferre debet, non contra seipsum, non contra patrem, aut Regem**. Tom. 2. c. 1282. A.
- Vasallus si injusto bello non adfuerit domino, feudum non amittit**. T. 2. c. 1278. C.
- Vasallus, qui miles est, non potest alii, quàm militi proprium feudum dare**. T. 2. c. 1276. E.
- Vasallus feudum alienare non potest**. T. 2. c. 1180. D.
- Vasallus ut feudo renuntiare potest**. T. 2. c. 1251. E.
- Vasallus feudum potest alii sine fraude in feudum dare sine domini voluntate**. T. 2. c. 1202. A.
- Vasallus dominum accusare, vel testimonium contra eum reddere non potest in civili causa, aut criminali**. T. 2. c. 1285. C.
- Vasallus vasalli regii est vasallus regius**. T. 2. c. 1215. C.
- Vasallus, qui se non exhibet domino, an feudum amittat**. Tom. 2. c. 1271. A. B.
- Vasallus quibus causis amittit feudum**. T. 2. c. 1291. A.
- Vasallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non facit, feudum amittit**. T. 2. c. 1311. B.
- Vasallus vendito feudo, invito, aut ignorante domino, & sic commissio feudo, an, & quomodo pœnâ commissi liberetur**. T. 5. c. 725. C.
- Vasallus, sive beneficiarius meliorem conditionem domini facere potest, non deteriorem**. Tom. 9. c. 41. B.
- Vasallus quis propriè dicitur**. T. 9. c. 419. E.
- Vase stagneo, pyxide stagnea**. T. 3. c. 297. B.
- Vasis argenteis legatis, quæ cedunt**. T. 1. c. 439. E.
- Vasis relictis per fideicommissum, an usuræ eorum debeantur quasi fructus ex mora**. T. 7. c. 335. B.
- Vasis mensura si sit minor, si pondus levius, quàm dixit venditor, tenetur emptori quanto minoris**. T. 7. c. 760. C.
- Vasis sui pondus, vel mensuram, vel vitium nemo præsumitur ignorare**. T. 7. c. 745. C.
- Vasis venditor, nesciens illud pertusum esse, an teneatur emptori in id, quod interest**. Ibid. B.

- Vasis venditor si illud non integrum præstiterit, tenetur emptori in id, quod interest. Ibid. B.
- Vasis venditor, si vas minus capax, vel minoris ponderis reperjatur, tenetur ex empto. T. 10. c. 757. A. si & cassum, fractum, vel contaminatum fuerit, quid sequetur. Ibid. A.
- Vasorum vinariorum appellatione torcularia proprie contineri, quibus vinum exprimitur; & dolia, & serias, & amphoras, quamdiu vinum habent. T. 6. c. 474. B.
- Vasorum venditor semper videtur dicere, ea esse integra, Tom. 10. c. 755. C.
- Vaticinatores quibus supplicii afficiendi. T. 1. c. 502. D.
- Vaticinatores qui de salute Principis, vel de summa reipublicæ consulit, ut puniendus. Tom. 1. c. 503. A.
- Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum potest. T. 4. c. 71. E.
- Ubi defunctus contraxit, aut heres ejus, aut nomine heredis tutores, vel curatores conveniri possunt, T. 4. c. 925. A.
- Ubi heres ex testamento exstat, ibi legitimus remoyetur. T. 4. c. 915. A.
- Ubi nullum est privilegium, ibi jus commune servatur. T. 4. c. 1056. E.
- Ubi stipulatio de rato omissa est, idest, si non convenerit, conditio indebiti competit; sicut vice mutata, ubi illa stipulatio est interposita, conditio cessat. Tom. 4. c. 1350. A.
- Ubi cumque specialis causæ cognitio est, Prætor desideratur. Tom. 5. c. 17. C.
- Ubi tutelæ agi non potest, suspecti agi potest, & sic contra. Tom. 5. c. 580. E.
- Ubi datur exceptio pacti, ibi etiam datur exceptio doli semper, sed non contra. T. 5. c. 52. A.
- Ubi par turpitude, & delictum verjatur, ibi melior est conditio rei, deterior petitoris. T. 5. c. 139. A.
- Ubi locorum cautio de conferendo fieri debeat. T. 5. c. 618. D.
- Ubi que pro ubicumque. Tom. 7. c. 381. A.
- Udalricus Episcopus Augustanus de calibatu cleri librum scripsit. T. 6. c. 1099. B.
- Vecticularius quis, & ut plectendus. T. 1. c. 869. D. & T. 3. c. 446. E.
- Vecticularius manifestus punitur, etiam si rem non peregerit. T. 9. c. 450. D.
- Vectigal publicum. T. 1. c. 834. D.
- Vectigal pro umbra, & pro aere. T. 3. c. 257. D.
- Vectigal quid a tributo diffideat, T. 3. c. 168. B.
- Vectigal publicum quibus rebus constat. T. 1. c. 834. D.
- Vectigal esse dicitur, quod ob tributum, & stipendium, & extraordinarium populo debetur. T. 3. c. 169. C.
- Vectigal anarium. T. 3. c. 391. A.
- Vectigal, idest, portorium, scriptura, decumæ. T. 3. c. 152. A.
- Vectigal venalium rerum octavam esse. T. 3. c. 158. A. B.
- Vectigal, sive portorium quæ res non debent, T. 5. c. 688. C.
- Quæ vectigal non pensitant, & quæ munifica non sunt, apud publicanos profrendenda esse. Ibid. C.
- Vectigal quintæ, aut vigesimæ mancipiorum venalium fuisse remissum a Nerone emptoribus, venditore jussu id dependere, Tom. 5. c. 1018. E.
- Vectigal necessarium quid sit. T. 5. c. 632. C.
- Vectigal solarium. T. 7. c. 382. B.
- Vectigal alabarchiæ quid. Tom. 9. c. 400. D.
- Vectigal, & emphyteusis an differant. T. 9. c. 415. B.
- Vectigal præstatur pro servis, usus sui causâ ductis. T. 9. c. 398. C.
- Vectigal vigesimæ. T. 9. c. 953. E. Vide, Vigesimæ vectigal.
- Vectigal quibus pro rebus præstetur. T. 10. c. 505. E.
- Vectigal alabarchiæ quid sit, & quare sic dictum. T. 10. c. 663. B.
- Vectigal jure civili non accipitur ex omni mercium genere. T. 10. c. 1035. D. non est onus mercatorum, sed mercium. Ibid. D.
- Vectigal instituire aliud est, aliud exigere. T. 10. c. 1037. E.
- Vectigale quomodo differat ab emphyteuticario. T. 10. c. 678. B.
- Vectigales agri sunt civitatum agri. T. 3. c. 169. C.
- Vectigales agri locantur possessoribus. T. 7. c. 379. A.
- Vectigales agri, sive emphyteuticarii, qui sunt reipublicæ, quid distant ab agris stipendiariis, & tributariis. T. 7. c. 378. D.
- Vectigales fundi semper in Pandectis, id est, emphyteuticarii. Tom. 7. c. 480. B.
- Vectigales fundi alii suscipiuntur jure privato, alii jure emphyteuticario, alii jure perpetuo. T. 10. c. 667. E.
- Vectigalia quæ, T. 2. c. 299. C.
- Vectigalia civitatibus ademit Tibertius. T. 1. c. 1039. A.
- Vectigalia, quæ *relm* dicuntur, proprie sunt portoria, quæ in itinere præstari solent. T. 3. c. 169. A.
- Vectigalia prædiorum emphyteuticorum onera prædiorum esse videntur. Ibid. B.
- Vectigalia decumarum, & scripturæ, onera fructuum, sive prædiorum sunt. Ibid. B.
- Vectigalia prædia, idest emphyteutica, alia sunt, alia stipendiaria, alia tributaria. Ibid. B.
- Vectigalia latissime etiam pro tributis, & stipendiis accipiuntur, & vectigales provinciæ, agrive pro stipendiariis, vel tributariis non in nostris quidem, sed in aliis auctoribus. Ibid. B. C.
- Vectigalia non omnia sunt fisci. T. 1. c. 1039. A.
- Vectigalia civitatibus restituit Julianus. Ibid. A.
- Vectigalia fisci tutor conducere non potest. Ibid. B.
- Vectigalia civitatum conducere tutor potest. Ibid. B.
- Vectigalia in Alexandria alia *εξαγογικά*, alia *εισαγογικά*. Tom. 2. c. 816. B.
- Vectigalia nova sine præcepto Principis non instituantur. Tom. 2. c. 301. E.
- Vectigalia esse reipublicæ nervos. T. 3. c. 152. A.
- Vectigalia prædia usufructu non possunt. T. 1. c. 1118. A.
- An vectigalia suæ civitatis exercere prohibeatur decurio. T. 4. c. 861. C.
- Vectigalia publica filiis familias non locabantur. T. 6. c. 72. B.
- Vectigalia publica conducere non potest filius familias. T. 6. c. 510. E.
- Vectigalia prædia veniunt in actionem familiæ eriscundæ. Tom. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividundo. Ibid. E.
- Vectigalia pro emphyteuticariis prædiis, & tributariis, & stipendiariis. T. 7. c. 374. B.
- Vectigalia privata, & publica locari solebant in lustrum, idest, quinquennium. T. 7. c. 377. A.
- Vectigalia publica locant Censores. Ibid. B.
- Vectigalia non malè legata appellantur. T. 7. c. 1159. C.
- Vectigalia prædia templa habuerunt. T. 7. c. 586. C.
- Vectigalia prædia olim privatos non habuisse. Ibid. C.
- Vectigalia locabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
- Vectigalia. Vide, Tributa.
- Vectigalia nova solus Princeps imponere potest. T. 9. c. 401. A.
- Vectigalia quædam quibusdam civitatibus, & earum curiis ad onera sustinenda, & munera obeunda erant concessa. T. 9. c. 399. A.
- Vectigalia nova institui non posse. T. 9. c. 400. E. de vi publica tenentur, qui nova vectigalia exigunt. Ibid. E.
- Vectigalia conducere non debet tutor, vel curator. T. 9. c. 579. A.
- Vectigalia nova decreto decurionum exigere non possunt. Tom. 9. c. 401. A.
- Vectigalia nova qui instituit, tenetur lege Juliæ de ambitu; qui ea exigat, tenetur lege Juliæ de vi. T. 10. c. 573. C.
- Vectigalia proprie quid sint. T. 10. c. 662. D. sunt duplicis generis Straboni. Ibid. D.
- Vectigalia locabantur olim a Censoribus. T. 10. c. 663. D.
- Vectigalia nova instituens tenebatur

tur lege Juliâ de ambitu . Ibid. E.
 Vectigalia quidnam sint . Tom. 10.
 c. 1035. B.
 Vectigalia nova quæ sint . Tom. 10.
 c. 1037. D.
 Vectigalia nova non possunt insti-
 tuti sine præcepto Principis. T. 10.
 c. 1037. D.
 Vectigaliarii qui sint . T. 3. c. 169.
 C.
 De vectigali fundi consultatio. T. 1.
 c. 659. D. E.
 De vectigali centesimæ, ducentesi-
 mæ, quadragesimæ, quinquage-
 simæ. T. 3. c. 158. A. B.
 De vectigali salinarum . Tom. 3.
 c. 80. B.
 De vectigali agro inter emphyteuti-
 carios dari actionem communi di-
 videndo. T. 7. c. 586. A.
 Vectigali qui præest, magister scri-
 pturæ vocatur, seu alabarches, &
 cur. T. 9. c. 400. D.
 De vectigalibus. T. 1. c. 834. C. &
 T. 3. c. 168. E. & c. 169. A.
 De vectigalibus mercium, quæ im-
 portantur, & exportantur, &
 commissis. Tom. 9. c. 398. B. C.
 & seq.
 In vectigalibus an pœna transeat in
 heredes. T. 10. c. 1036. C.
 Vectigalis vocabuli varia, & multi-
 plex significatio. Tom. 3. c. 169.
 C.
 Vectigalis fundus. Vide, Fundus ve-
 ctigalis.
 Si vectigalis ager, id est, emphyteu-
 ticarius petatur. T. 1. c. 747. C. &
 T. 7. c. 376. A. & seq.
 De vectigalis fraudati crimine quid
 statuit Papinianus. T. 4. c. 1368.
 A.
 A vectigalis præstatione aliæ res
 sunt munes, aliæ immunes. Ibid.
 D.
 Vectigalis ager qui dicatur, & quid
 juris in pensione pro eo solvenda
 hodie observetur. T. 5. c. 305.
 E. & c. 306. A.
 Vectigalis fundus, sive ager, & fun-
 dus emphyteuticarius idem est.
 T. 6. c. 264. D.
 Vectigalis genus est Angarium. T.
 8. c. 625. C.
 Vectigalis ager an dividatur. Tom. 7.
 c. 586. A.
 Vectigalis ager nihil aliud est in ju-
 re, quàm emphyteuticarius. T. 7.
 c. 376. B.
 Vectigalis vindicatio prætorialia. T. 7.
 c. 344. B.
 Vectigalis ager, & emphyteuticarius
 ager idem est. T. 9. c. 415. B.
 Vectigalis, seu tributis pensitatio non
 est idoneum argumentum tradi-
 tæ possessionis rei venditæ. T. 9.
 c. 382. C.
 Vectigalis ager idem est, quod em-
 phyteuticarius. T. 10. c. 667. E.
 Vectigalis mercium, & census præ-
 diorum eadem est ratio. Tom. 10.
 c. 1035. D.
 Vectigalis, & census fraudati pœna
 quo tempore, & quomodo finia-

tur. T. 10. c. 1036. D.
 Vectigalium fisci conductor a tute-
 lis, & muneribus excusatur. T. 1.
 c. 1039. A. & T. 4. c. 865. A.
 Vectigalium civitatis conductor a
 tutelis, & muneribus non excusa-
 tur. T. 1. c. 1039. B. & Tom. 4.
 c. 865. A.
 De vectigalium fisci conductoribus.
 T. 2. c. 761. A.
 Vectigalium pars minima est por-
 torium. T. 3. c. 152. B.
 Vectigalium publicorum, tributo-
 rum fiscalium, sive indictionum
 onera ad fructuarium pertinere.
 T. 7. c. 1363. C.
 Vectigalium publicorum conducto-
 res an excusentur testimonium
 dicere. T. 7. c. 885. D.
 Vectigalium civitatum redempto-
 res. T. 8. c. 498. A.
 Vectigalium duo genera. Tom. 9.
 c. 398. B.
 Vectigalium conductores appellan-
 tur publicani, & telonæ a publi-
 co. T. 9. c. 399. B. C.
 Vectigalium locationes olim fie-
 bant in quinquennium. Ibid. B.
 hodie in triennium. Ibid. B. post
 triennium fit licitatio. Ibid. B.
 Vectigalium locationes quomodo
 fiebant. Ibid. A. B.
 Vectigalium ratio dicitur scriptura.
 T. 9. c. 400. D.
 A vectore positæ merces alienas in
 horreo conducto, locatorem hor-
 rei nec possidere civiliter, neque
 naturaliter. T. 7. c. 609. A.
 Vectores, qui nullas sarcinas in na-
 vem importarunt, qua actione
 magistro navis teneantur. Tom. 5.
 c. 531. C. D.
 Vectores. T. 9. c. 304. E.
 Vectori merces, quas constituit ve-
 hendas, pro vectura tacitè obliga-
 tas esse jure pignoris, & a vectore
 possideri naturaliter. T. 7. c. 608.
 E. eum teneri ad exhibendum.
 Ibid. E.
 Vectura, & usura differunt. T. 8.
 c. 576. E.
 Vehicula quibus personis in urbe
 permittuntur. T. 2. c. 810. D.
 Vela foribus ædium prætendi sole-
 bant. T. 2. c. 109. A.
 Vela non sunt ædium. T. 8. c. 652. E.
 Vela Principis quid sint. Tom. 10.
 c. 887. B.
 Veli vox græca est. T. 2. c. 109. A.
 Velo levato, id est, apertâ fore. Ibid.
 A.
 Velum est pars navis. T. 8. c. 652. B.
 Non velle, & nolle diversa sunt. T.
 3. c. 137. C.
 Non velle est ejus, qui potest velle.
 T. 3. c. 445. A.
 An velle videatur, qui cogitur. T. 3.
 c. 484. B.
 Velle non creditur, qui patris, vel
 domini obsequitur imperio. T. 3.
 c. 445. B.
 Velle cujus sit. T. 8. 742. E.
 Velle videtur, qui scit, & patitur.
 T. 10. c. 654. E.

Vellejani exceptioni renuntiare po-
 test mulier. T. 9. c. 321. E.
 Vellejano senatusconsulto infirman-
 tur omnes intercessiones mulie-
 rum. T. 10. c. 980. D.
 Vellejanum senatusconsultum. T. 1.
 c. 388. A.
 Vellejanum senatusconsultum. Vide.
 Senatusconsultum Vellejanum.
 Vellejanum senatusconsultum quan-
 do cessat. T. 9. c. 323. C. D.
 Vellejanum, & Macedonianum
 in quo convaniunt, & in quo non
 conveniunt. T. 9. c. 321. D.
 Vellejanum inter, & Macedonia-
 num senatusconsultum differen-
 tia. T. 10. c. 1132. C.
 Venales, seu venalitii sunt servi, qui
 separantur a merce. T. 10. c. 662.
 D.
 Venales dicuntur venalitii, sed vena-
 litii nomen est ambiguum. T. 10.
 c. 1035. A.
 Venalia portorium pendunt. T. 8.
 c. 625. B. C.
 Venalia an contineantur legato. T.
 10. c. 1129. A.
 Venalitarii qui dicuntur. Tom. 7.
 c. 1137. C.
 Venalitarii, & mercatores differunt.
 T. 7. c. 1137. C.
 Venalitiarius venditor mancipio-
 rum. T. 7. c. 764. A.
 Venalitii mangones propriè dicen-
 tur, non mercatores. Tom. 9.
 c. 398. A.
 Venalium signum corona capiti
 imposita. T. 2. c. 650. D.
 Venalium rerum vectigal quodnam
 sit. T. 3. c. 693. D.
 Venandi, aut aucupandi gratiâ qui
 in fundum ingreditur alienum, a
 domino prohiberi potest, ne in-
 grediatur. T. 1. c. 63. B.
 Venari in aliena sylva jure Roma-
 no licere. T. 3. c. 89. D. E.
 De venatione ferarum. T. 2. c. 833.
 A.
 Venationes, quæ vocantur munera,
 Saturno attributæ sunt. Tom. 6.
 c. 618. E.
 Venationes munera esse. Tom. 7.
 c. 1132. E.
 Venationis instrumenta. Tom. 1.
 c. 431. B.
 Venationis reditus ad fructuarium
 pertinet. T. 1. c. 427. B.
 Venationis instrumenta an debeantur,
 legato fundo instructo cum
 omni instrumento, si quæstus fun-
 di ex maxima parte consistat in
 venatione. T. 4. c. 894. A.
 Venatores, qui feris provincias pur-
 gant, an a muneribus civilibus
 excusentur. T. 2. c. 746. C.
 Venatoribus immunitas nullo jure
 concessa probari potest. Ibid. B.
 Vendat quis sciens, vel ignorans,
 multum interest. T. 10. c. 764. B.
 Multum interest, statuliberum dixe-
 ro in vendendo, an in tradendo.
 T. 1. c. 1376. E.
 De vendendis rebus auctoritate ju-
 dicis. T. 1. c. 846. E. & c. 847. A.
 De

- De vendendis rebus civitatis : T. 2. c. 817. D.
- Vendendorum prædiorum lex. T. 3. c. 384. D.
- Vendens ancillam sterilem ad quid teneatur. T. 5. c. 515. D.
- Vendens duobus separatim diversis temporibus rem eandem, an utrique teneatur ex empto. T. 7. c. 748. D.
- Vendens in fraudem creditorum scienti an rectè vendat, & an emptio hæc valeat. T. 7. c. 702. E.
- Vendens ancillam hac lege, ut si prostituta esset, libera fieret; si permisit prostitui, an libera fiat. T. 7. c. 717. B. C.
- Vendere jure creditoris quid sit. T. 3. c. 7. B.
- Vendere ἐπιεργασίῃ, idest, ea lege, ut servus exportetur. Tom. 2. c. 291. A.
- Vendere aliud est, aliud alienare. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
- Vendere quid sit. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
- Vendere aversione. T. 3. c. 204. B.
- Vendere non solius domini est, sed etiam possessoris. T. 4. c. 1283. A.
- Si vendere non potest minor 25. annis prædia sua sine decreto Prætoris, aut Præsidis, multo magis nec donare. T. 4. c. 1405. C.
- Vendere aliud est, aliud vendenti consentire. T. 4. c. 952. C. & T. 8. c. 670. B. & c. 727. E. & c. 757. C. & c. 840. A. & c. 879. D. E.
- Vendere, & in solutum dare non sunt omnino paria, quamvis aliàs dicatur, in solutum datio vice venditionis esse. T. 6. c. 630. D.
- Vendere prohibetur is, cui tempus datum est ad deliberandum de hereditate. T. 7. c. 702. D.
- Vendere patri filios licebat propter famis necessitatem. T. 9. c. 1309. E. hæc venditio rescindi potest a quolibet. Ibid. c. 1310. A.
- Vendere aversione quid. T. 9. c. 304. C. Vide, Aversione vendere.
- Vendere potest quilibet partem suam, antequam acceptum sit iudicium communi dividendo, vel familiæ eriscundæ inter socios. T. 9. c. 387. C.
- Vendere licet res alienas. Tom. 10. c. 1019. A.
- Vendere an liceat, quod licet emere. T. 10. c. 1001. D.
- Vendi potest res aliena. Tom. 2. c. 286. D.
- Vendi potest res, quæ est apud hostes. T. 7. c. 531. B.
- Vendi non potest res aliena furtiva. T. 7. c. 703. E.
- Vendi poterant militiæ, dignitates non item. T. 7. c. 1125. B.
- Vendi non potest fundus sine censu, vel reliquis. T. 9. c. 377. D.
- Rectè vendi sine decreto res minorum, quæ tractu temporis deterior fieri possunt, veluti jumenta, aut pecora supervacua. Tom. 9. c. 612. D.
- Utrùm vendiderit testator rem legatam, an donaverit, multum interest, & quæ distinctio notanda. T. 4. c. 520. B.
- Siquis vendiderit duobus eandem rem in solidum diversis contractibus, tenetur crimine falsi. T. 4. c. 178. C.
- Si vendiderit pignus antiquior creditor. T. 9. c. 1220. A.
- Vendidi rem meam sine mandato meo, valet venditio, si ratum habuero. T. 9. c. 226. D.
- Qui vendidit duobus in solidum rem eandem diversis contractibus, falsi crimine tenetur. T. 3. c. 374. D.
- Qui vendit hominem, cavere debet, eum furtis, noxisque esse solutum. T. 10. c. 760. E.
- De his, quæ administrantibus, vel officium publicum gerentibus vendita sunt. T. 3. c. 464. C. D.
- Venditâ tabernâ negotiatoriâ, an legato merces, aut venditione contineatur. T. 4. c. 1159. A.
- Venditâ hereditate, quæ venditor præstare teneatur. Tom. 5. c. 519. B.
- Vendita res, jussu emptoris in domo ejus deposita, an ei acquisita videatur. T. 8. c. 283. B.
- De venditæ rei commodo, & periculo. T. 1. c. 772. D.
- Venditæ rei periculum, vel commodum. Tom. 1. c. 772. D. & T. 2. c. 283. A. B. & T. 9. c. 379. A. & seq.
- De venditæ rei damno actiones quæ sint, & cui competant. Tom. 7. c. 769. C.
- Venditæ rei locationi emptor stare non cogitur. Ibid. D.
- Venditæ rei periculum ex die emptionis, item commodum ad quem pertinere debeat. T. 7. c. 775. D. E.
- Venditi actio cui datur. T. 7. c. 733. D.
- Venditi, & empti actiones. T. 9. c. 381. B. & seq.
- Actio venditi quanto minoris vendidisset, vel quanto pluris valuisset hereditas, quo casu competat. T. 10. c. 271. B.
- Actio venditi nonnunquam agitur ad distraendam, & rescindendam venditionem. Tom. 10. c. 1013. D.
- Actio venditi quædam insunt nonnunquam, quæ non insunt venditioni. Ibid. D.
- Actio venditi agere, ut res fiat inempta, & iavendita, absurdum est. T. 10. c. 1014. A.
- In actionem empti venditi quid veniat. T. 10. c. 1012. D.
- Venditio, & emptio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
- Venditio emptio, & locatio conductio inter se familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
- Venditio simplex, & venditio dotis causâ tribus modis differunt. T. 3. c. 485. A. & seq.
- Venditio, & traditio facti est potius, quàm animi. T. 1. c. 1317. B.
- Venditio fit vel per traditionem, vel per mancipationem. Tom. 1. c. 771. C.
- Venditio sine certo pretio nulla est. T. 1. c. 1145. A.
- Venditio regulariter nudo perficitur consensu, nisi conveniat, ut scriptura fiat. T. 2. c. 1200. E.
- Venditio nec fit onus venditori, nec emptori lucrum. T. 1. c. 1444. B.
- Venditio, quæ fit nummo uno, sine pretio fit, & imaginaria venditio est. T. 1. c. 1145. A.
- Venditio hereditatis, vel actionis. T. 2. c. 270. D. E.
- Venditio imaginaria inter conjuges contemplatione donationis non valet. T. 1. c. 402. A.
- Venditio quomodo rescinditur. T. 1. c. 772. C.
- Venditio rei alienæ illicita venditio est. T. 2. c. 286. D.
- Venditio rei suæ est etiam administranti rem alienam, videlicet cum sua causa. T. 2. c. 288. A.
- Venditio utrùm sit una, an plures, si plures servi ejusdem generis simul venierint. Tom. 1. c. 1371. C. & seq.
- Venditio fiscalium rerum cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
- Venditio prædiorum curialium ut valere potest. T. 2. c. 726. A.
- Venditio fundorum rei privatæ Principis a fisco nullo jure revocari potest. T. 2. c. 871. D.
- Venditio donationis causâ bonorum omnium non valet. T. 1. c. 644. D.
- Venditio servi fugitivi, & in fuga constituti. T. 3. c. 612. D.
- Venditio, quæ scripturâ conficitur, quomodo perficitur. T. 1. c. 210. E.
- Venditio perficitur solo consensu etiam sine pretii numeratione, sine traditione rei, sine stipulatione, si scriptura. T. 4. c. 331. D.
- Venditio rei dotalis, aut furtivæ, quæ ab initio fuit inutilis, dominio ejus rei acquisito venditori, convalescit, & confirmatur, non quidem directò, sed remediis Prætoris, remedio exceptionis doli mali. T. 4. c. 96. C.
- Venditio, & emptio sine pretio non consistit. T. 4. c. 42. E.
- Venditio bonorum olim defuncto infamiam irrogabat. T. 4. c. 915. A.
- Venditio fidejussori fieri dicitur juris necessitate, quòd aliter a fidejussore suum creditor consequi non possit. T. 4. c. 933. B.
- Venditio loci sacri nulla est. T. 4. c. 945. E.
- Venditio quomodo rescindatur. T. 5. c. 481. A.
- Venditio bonorum debitoris alia honesta est, alia infamiam inurit. Tom. 5.

Tom. 5. c. 774. B.
 Venditio bonorum debitoris auctoritate iudicis ubi facienda. T. 5. c. 750. C.
 Venditio quarum rerum rectè fieri possit, & contra. T. 5. c. 506. D.
 Venditio rei alienæ an valeat. T. 5. c. 519. E. & c. 947. B.
 Venditio rerum ecclesiasticarum ab Episcopo facta sine consensu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B.
 Venditio prædiorum Ecclesiasticorum fieri non potest sine consensu Capituli. T. 6. c. 923. E.
 Venditio dimidio minoris facta rescinditur, nisi emptor paratus sit supplere, quod iusto pretio deest. T. 6. c. 1023. E.
 Venditio in totum an rescindi possit. T. 6. c. 697. B.
 Venditio non est pactum, sed contractus. T. 6. c. 611. B.
 Venditio conditionalis imperfecta venditio est. T. 6. c. 172. B.
 Venditio purè facta perfecta est, & valet statim. Ibid. B.
 Venditio, & traditio rei suæ juris est; venditio rei alienæ facti est, non juris. T. 6. c. 139. A. B.
 Venditio nuda sine traditione dominium non mutat. T. 6. c. 201. D.
 Venditio fiscalis omnis intelligitur facta sub conditione, nisi alius intra duos menses meliorem conditionem attulerit. T. 6. c. 513. B.
 Venditio. Vide, Emptio.
 Venditio sola dominium non transfert, sicut nec promissio sola, quæ sit stipulanti. T. 7. c. 750. E.
 Venditio quando non retractatur prætextu fideicommissi. Tom. 7. c. 1295. C.
 Venditio imaginaria; & nuda pro non facta est. T. 7. c. 716. E.
 Venditio fit omnium rerum, quas quis habere, possidere, persequi potest. T. 7. c. 691. C.
 Venditio imaginaria quomodo accipienda. T. 7. c. 688. D.
 Venditio duobus modis intelligitur tenere, & perfecta esse. Tom. 7. c. 692. E.
 Venditio rei sacræ consistit propter accessionem. T. 7. c. 693. B.
 Venditio ut valeat, non est necesse, rem venditam emptoris fieri. T. 7. c. 691. D.
 Venditio sola alienatio non est. T. 8. c. 542. B.
 Venditio nudo consensu perficitur. Ibid. B.
 Venditio vini est, quod est in cella vinaria facta apud cellam, maxime traditis clavibus cellæ vinariæ. T. 8. c. 252. D.
 Venditio an possit conferri in arbitrium venditoris. T. 8. c. 665. D. & c. 749. A.
 Venditio imaginaria non est pretio accedente. Tom. 8. c. 667. A. & c. 751. D. E. & c. 852. D.

Venditio imaginaria dupliciter. T. 8. c. 667. A. & c. 751. D.
 Venditio imaginaria quid. Tom. 8. c. 752. A.
 Venditio an valeat, si contrahentes consentiunt in corpore, & dissentiunt in nomine, vel contra. T. 8. c. 299. A. B.
 Venditio, & donatio in quo differunt. T. 8. c. 542. B.
 Venditio rei alienæ valet. Tom. 8. c. 614. C.
 Venditio quid. T. 9. c. 371. D. causæ, ex quibus venditio rescinditur, vel non. Ibid. D. & seq.
 Venditio an imperfecta sit, vel quasi imperfecta, multum interest. T. 9. c. 380. D.
 Venditio, quæ sequitur cessionem bonorum debitoris, non est ignominiosa, & cur. T. 9. c. 1127. E. & c. 1129. C.
 Si venditio propter publicas pensiones fuerit celebrata. Tom. 9. c. 376. D.
 Utrum venditio sit perfecta, aut quasi perfecta, multum interest. T. 9. c. 380. E.
 Venditio pignorum a creditore aut jure fit, aut non jure fit. Tom. 9. c. 1234. A.
 Venditio pignoris. Vide, Distractio.
 Venditio fiscalis non rescinditur rescripto Principis, vi, & auctoritate rescripti, nec beneficio ætatis. T. 9. c. 376. E.
 Venditio bonorum ob cessationem tributorum, quæ fit ab exactoribus. T. 9. c. 377. A. B.
 Venditio sola dominium non mutat. T. 9. c. 382. C.
 Venditio mutuo consensu, re integrâ, rescinditur; at re non integrâ, non rescinditur. T. 9. c. 375. C.
 Venditio conditionalis ab initio fuit perfecta. T. 9. c. 297. E.
 Venditio solo consensu perficitur. Ibid. E.
 Ut venditio pignoris a creditore facta valeat, multa desiderantur. T. 9. c. 1232. A.
 Venditio, & donatio jure veteri in quo distabant. T. 9. c. 104. B. C.
 Venditio non rescinditur prætextu minoris pretii. T. 9. c. 373. C. nisi si res dimidio minoris venierit. Ibid. C.
 Venditio, & emptio spei est. T. 9. c. 1207. A.
 Venditio perficitur solo consensu statim sine traditione, si pura sit venditio, quoniam si sit conditionalis, perficitur cum impleta fuerit conditio. T. 9. c. 379. A. B.
 Venditio rescindi potest, si minor captus fuerit supra dimidiam iusti pretii. T. 9. c. 613. D.
 Venditio perficitur solo consensu, si fiat sine scriptis. T. 9. c. 379. B.
 Venditio simplex, & venditio dotis constituendæ causâ in quo differunt. T. 9. c. 540. A. B.
 Venditio, cui dolus, vel metus dedit causam, ipso jure nulla est.

T. 9. c. 372. A.
 Venditio, cui dolus emptoris causam dedit, an rescindatur. Tom. 10. c. 274. D.
 Venditio servi nulla est, cum venditor in ea ab emptore circumscriptus est. T. 10. c. 282. A.
 Venditio non transfert dominium, sed traditio. T. 10. c. 439. A.
 Ut venditio, sic locatio sine nummis non consistit. T. 10. c. 451. B.
 Venditio sola non transfert de dominio actiones. T. 10. c. 653. E.
 Venditio rerum duo significat. T. 10. c. 656. A.
 Venditio facta a minore, & confirmata jurejurando, an possit rescindi. T. 10. c. 897. E.
 Venditio, & emptio quomodo contrahantur. Tom. 10. c. 996. B. & seq.
 Venditio si facta fuerit propter cessationem solutionis publicorum tributorum, quid sequetur. T. 10. c. 1008. D. E.
 Venditio quando intelligatur esse perfecta. T. 10. c. 1011. D.
 Venditio si est conditionalis, non intelligitur esse perfecta, antequam exstiterit conditio. Ibid. E.
 Venditio, quam placuit redigi in scriptum, non est perfecta ante completam scripturam. Tom. 10. c. 1011. E. & c. 1012. A.
 Venditio rei alienæ quibus casibus valeat, & non valeat. Tom. 10. c. 1019. A. & seq.
 Venditio, quæ sequitur cessionem, an irroget infamiam. Tom. 10. c. 1246. C.
 Venditio non est sine pretio. T. 10. c. 756. B.
 Venditionis, & emptionis verbo promiscuè veteres usos fuisse. T. 3. c. 227. D. & Tom. 7. c. 315. B.
 Venditionis vinculum est arra. T. 3. c. 308. D.
 Venditionis resolvendæ causæ probabiles, vel improbabiles. T. 2. c. 277. A.
 Venditionis confirmator. Tom. 2. c. 1037. D.
 Ad venditionis tempus æstimatio non reducitur, sed sumitur ex tempore evictionis. T. 4. c. 156. D.
 Venditionis rescissio ubi, & quando locum habeat, vel non. Tom. 5. c. 451. E.
 Venditionis, & emptionis causa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A.
 Venditionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
 Venditionis genere dominium mutatur, sequutâ traditione, accedente pretio. T. 8. c. 756. C.
 Venditionis pretium in plenum arbitrium non conferri. Tom. 8. c. 749. B.
 Venditionis lex. Vide, Lex venditionis.
 Venditionis vetus exemplum. T. 9. c. 419. A.

Ven.

- Venditionis natura quæ . Tom. 9. c. 366. C.
- Venditionis, & emptionis natura est, ut vicissim satisfationes nullæ interponantur. T. 9. c. 40. A.
- Venditionis, & locationis causa separata est; nec ratio, quæ valet in venditione, etiam in locatione valere continuò debet. Tom. 10. c. 47. E.
- Venditionis inofficiosa querela an detur. T. 10. c. 935. C.
- Venditionis commissæ pœna. T. 10. c. 1025. A.
- Venditionis rescissio non fit ob rem modicam. T. 10. c. 1035. A.
- Venditionis rescindendæ quæ sint causæ probabiles, vel improbabilis. T. 10. c. 1003. E. & c. 1004. A. & seq.
- Venditionis lex, ut servus exportetur, cui detur. T. 10. c. 1027. E.
- Venditioni minoris prædii modica tantum loca religiosa accedunt. T. 10. c. 949. E.
- Quæ res venditionem recipit, eam etiam recipere pignorationem. T. 2. c. 288. A.
- Ad venditionem rescindendam agitur ex vendito, vel ex empto. T. 3. c. 679. A.
- Venditionem resolvit fiscus, & emptori pretium restituit. Tom. 2. c. 643. E.
- Venditionem sæpe accipi pro locatione. T. 3. c. 227. E.
- Per venditionem non transfertur in emptorem locus sacer, aut religiosus. T. 4. c. 255. D.
- Post venditionem perfectam commodum omne, & incommodum ad emptorem spectat. T. 7. c. 771. A.
- In venditionem æquum est venire ea, quibus non præstitis nimium talleretur emptor. T. 7. c. 722. C.
- Venditionem resolvere quid sit. T. 8. c. 274. C.
- Venditionem imitatur in solum datio. T. 9. c. 1069. C.
- Venditionem pignoris impedire non potest debitor. T. 9. c. 1233. C.
- Ad venditionem nemo accedit invitus. T. 9. c. 243. D.
- An post perfectam venditionem omne commodum, & incommodum rei pertineat ad emptorem. T. 10. c. 47. E.
- Venditionem perficit solus consensus. T. 10. c. 996. D.
- De venditione rerum fiscalium cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
- Venditione factâ viliori pretio, non rescinditur venditio, nisi venditor fraudatus fuerit supra dimidiam justii pretii. T. 3. c. 485. B.
- Venditione pignoris perimitur pignoris causa jure creditoris facta. T. 4. c. 900. B.
- In venditione rei quis emptori ob evictionem teneatur, tutor, qui vendidit, an adolescens, cujus nomine venditio facta est. Tom. 4. c. 971. A.
- Pro venditione est datio in solum. T. 5. c. 427. C.
- In venditione ad fines adscribi solent plerumque, nisi fines fundi aliter demonstrati sunt. Tom. 6. c. 519. D.
- Pro venditione æstimatio habetur. T. 6. c. 536. A.
- An venditione interpositâ jus pignoris extinctum sit. Tom. 6. c. 652. B.
- De venditione fundi a venditore alii ante venditionem pignerati, ita facta, & inita ab emptore, ut esset is sibi fundus emptus tot nummis, si eum venditor liberaret, dummodo ante calendas quintiles eum liberaret. Tom. 6. c. 493. E.
- In venditione fundi oportet fines demonstrari. T. 7. c. 720. D.
- Venditione factâ hac lege, ut degustetur, quod est venditum, emptio nulla est, priusquam degustatum fuerit. T. 7. c. 705. B.
- Venditione factâ hac lege, ut admetiatur, emptio perfecta est etiam ante mensuram. Ibid. B. C.
- In venditione aliud est pretium, aliud merx. T. 8. c. 541. D.
- In venditione contrahenda ambigua lex contra venditorem est interpretanda. T. 8. c. 811. E.
- De venditione, & emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & seq.
- De venditione rescindenda. Tom. 9. c. 371. D. & seq.
- De venditione, quæ fit sub hasta. T. 9. c. 1129. C.
- In venditione tria exiguntur, res, pretium, consensus. T. 9. c. 363. B. scripturam non exigimus, nisi etiam ita convenerit. Ibid. B.
- In venditione hominis solet emptor sibi cavere de dupla. T. 9. c. 1202. D.
- In venditione pignoris quæ observanda sunt. T. 9. c. 1193. D. E.
- Lex 2. C. de rescind. vend. an pertineat ad res mobiles. T. 10. c. 188. D.
- Venditione extinctâ, an finiatur actio ex vendito. T. 10. c. 442. D.
- In venditione omnium rerum adjicitur habere rectè licere. T. 10. c. 750. E. c. 761. A.
- In venditione quoad utilitatem rei recuperandam ab emptore distinguendum est, si non tradidit venditor, vel si sciens, & eam malâ fide tradidit. T. 10. c. 765. C.
- In venditione, quæ dicuntur, præstantur, nisi dicantur commendandi gratiâ. T. 10. c. 765. E.
- In venditione quænam rescindi possint, & debeant. T. 10. c. 1004. B.
- Venditiones appellantur locationes censorum. T. 7. c. 1291. A.
- Venditiones, & emptiones species sunt commercii. T. 7. c. 35. A.
- Venditiones imaginarias plerasque fieri in fraudem legis donationis causâ. T. 8. c. 751. E.
- Venditiones, quæ fiunt auctione publicâ. T. 9. c. 130. C. D.
- Venditiones factæ a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.
- Venditiones plerumque rerum expediendarum gratiâ nummo uno fiunt. T. 10. c. 599. C.
- In venditionibus, & locationibus in quò differunt fiscus, & respública. T. 6. c. 513. B.
- Venditionibus mancipiorum quæ pactiones adjiciuntur. T. 9. c. 391. A. & seq.
- Venditionibus quæ pactiones adjiciuntur inter emptorem, & venditorem. T. 9. c. 388. C. & seq.
- Ex vendito, id est, ex empto. T. 3. c. 100. B.
- Ex vendito actio eo nomine non competit. T. 1. c. 983. B.
- Ex vendito, & empto. T. 1. c. 393. E.
- Si vendito pignore agatur. Tom. 9. c. 1234. A. & seq.
- Actio ex vendito agitur in pretium. T. 10. c. 756. B.
- Ex vendito actio interdum rescissoria est, ut & ex empto. T. 10. c. 658. C.
- Actio ex vendito quid peti possit. T. 10. c. 767. D.
- In actio ex vendito quid veniat. T. 10. c. 768. B.
- Venditor an obligetur evictionis nomine, re emptâ mancipatione. T. 3. c. 616. A.
- Venditor non dat arram, nec pretium, sed emptor dat. Tom. 3. c. 104. E.
- Non est satis, si venditor emptori præstet habere licere. Tom. 1. c. 1444. A.
- Venditor emptori tenetur, ut caveat de evictione repromissione nudâ. T. 1. c. 1473. E.
- Venditor hereditatis jus habet antiquum, & cur. Tom. 1. c. 934. A.
- Venditor, hereditate venditâ, de evictione non tenetur. T. 1. c. 772. B.
- Venditor, si rei venditæ dominus non sit, qualiter tenetur. Tom. 1. c. 393. E.
- Venditor omnino cogi potest, ut rem tradat, aut mancipet. T. 1. c. 374. D.
- Venditor actio ex empto tenetur, ut præstet habere licere. Tom. 1. c. 1187. A.
- Venditor non dicit legem venditioni, sed emptor. T. 4. c. 107. A.
- Venditor, & emptor uterque puniuntur, quia communis est fraus. T. 4. c. 851. C.
- Venditor non præstat periculum alluvionis, sed periculum rei venditæ. T. 4. c. 160. A.
- Venditor tenetur, quia vitia rei venditæ nota habere potuit. T. 4. c. 948. E. ut Marcus Tullius scribit, unus, quia scire debuit, alter quia scire potuit: utrumque idem po-

- potest. Ibid. c. 949. A.
- Venditor emptori quando de evic-
tione non tenetur. T. 4. c. 1297. C.
- Venditor an præstare debeat ma-
gnam, & luculentam hereditatem
esse. T. 5. c. 511. A.
- Venditor sciens si cupressas men-
sas vendiderit pro citreis, em-
ptori ignorantis quanti tenetur.
T. 5. c. 516. B.
- Venditor hereditatis quid emptori
tradere debet. T. 5. c. 510. E.
- Venditor hereditatis evictionem
singularum rerum non præstat.
T. 5. c. 577. A. B.
- Venditor quam custodiam, & diligen-
tiam præstare debet. T. 5. c. 863. C.
- Venditor aliquando legem dicit.
T. 5. c. 680. D.
- Venditor nominis, idest, crediti.
T. 5. c. 997. C.
- Venditor apertè legem contractui
dicere, & conscribere debet. T. 5.
c. 505. C.
- Venditor nominis debitoris quid
præstare tenetur. T. 5. c. 510. B.
- Venditor quam actionem cedere te-
neatur, & quando. T. 5. c. 651. A.
- Venditor, si res vendita redhibeatur
ab emptore, non aliter recipiet
eam, quàm si eam emptor redhi-
beat omni pignore liberatam. T. 5.
c. 422. E. & c. 423. A.
- Venditor hereditatis in singulis re-
bus hereditariis evictionem non
præstat, nisi in iis, quæ dixerit
nominatim ex hereditate esse. T.
5. c. 519. B.
- Venditor an teneatur de evic-
tione. T. 6. c. 1026. B. & T. 7. c. 156. D.
- Venditor non tantum pretium, quo
servus veniit, sed etiam æstima-
tionem rerum a servo amotarum
emptori reddere cogitur. T. 6.
c. 538. E.
- Venditor sequitur forum emptoris.
T. 6. c. 517. C.
- Venditor pœnam ex stipulatu, usu-
ras verò ex empto exigere potest.
T. 6. c. 540. E.
- Venditor, qui pretium petit, nihil
agit, nisi offerat mercem, sive
rem venditam. T. 6. c. 368. E.
- Venditor tradere videtur vinde-
miam, si patiat, emptorem
uvam legere. Ibid. E.
- Venditor hominis emptori præstare
debet, quanti ejus interest, homi-
nem venditoris fuisse. T. 6. c. 99. C.
- Venditor præcisè compellitur ad
rem tradendam, quæ veniit, nec
liberatur offerendo emptori, quan-
ti interest emptoris rem tradi. T.
6. c. 8. D.
- Venditor quando emptori adesse
debet. T. 6. c. 9. C.
- Venditor in causa sua testis esse
non potest. T. 7. c. 482. D.
- Venditor an cogatur rem facere ac-
cipientis, sicut emptor nummos.
T. 7. c. 751. A. & c. 837. B. an
cogatur transferre dominium.
Ibid. c. 404. D.
- Venditor tradendo rem venditam, si
rei dominus est, dominium ejus
transfert in emptorem. T. 7. c. 750.
D.
- Venditor an rem venditam pigno-
ris nomine retinere possit, si em-
ptor pretium totum non offerat.
T. 7. c. 1412. B. C.
- Venditor ignorans an scienti, vel
ignoranti emptori teneatur. T. 7.
c. 741. B.
- Venditor actione ex empto an supra
dictum evictionis nomine pericli-
tetur. T. 7. c. 755. E.
- Venditor in servanda re vendita cu-
stodiam, & diligentiam præstare
debet. T. 7. c. 803. A.
- Venditor omnia specialiter enume-
rare, nec quicquam emptorem ce-
lare debet. T. 7. c. 805. B. C. & seq.
- Venditor si tradere possit rem ven-
ditam, num res ab eo vindicari
possit. T. 7. c. 722. E.
- Venditor rem emptori tradere an,
& quando cogatur. T. 7. c. 734.
A. rem non tradens tenetur ex
empto. Ibid. A.
- Venditor servi sui, vel alieni præ-
stare debet, cum fugitivum non
esse, item furtis, noxisque solutum
esse, item sanum esse. T. 7. c. 753.
A. B.
- Venditor sciens, & ignorans an am-
bo, & quomodo judicio empti
venditi teneantur, & condemnen-
tur. T. 7. c. 760. A.
- Venditor sciens, & ignorans, mino-
rem modum agri esse, quàm dix-
it, tenetur ex empto. Tom. 7.
c. 743. B.
- Venditor si duobus eandem rem
venderit, & ante traditionem
unus ex emptoribus alteri em-
ptori heres exstiterit, quid fiet. T.
7. c. 748. D.
- Venditor si erraverit in dicendo
partis agri modo, an pro qualita-
te, & bonitate loci æstimatio fiat.
T. 7. c. 743. C.
- Venditor si in qualitate fundi non
in modo mentitus sit, emptori
quomodo teneatur. T. 7. c. 787. D.
- Venditor si majorem agri modum
dixerit, & agro per alluvionem
aliquid adcreverit, commodum
alluvionis, ad quem pertineat. T.
7. c. 770. D. E.
- Venditor, si modus agri, quem dix-
it, non præstetur, tenetur actio-
ne ex empto in id, quod inter-
est. T. 7. c. 736. C.
- Venditor si se præstaturum aliquid
pollicitus sit, nec præstiterit, em-
ptori tenetur ex empto. Tom. 7.
c. 746. E.
- Venditor agri sive sciens, sive igno-
rans dixerit, minorem esse capi-
tationem agri, idest, tributum
foli, quod fisco debetur, tenetur
ex empto, quanto minoris. T. 7.
c. 743. D. E.
- Venditor vini si in mora fuerit, quo-
minus vinum traderetur, an, &
quomodo condemnetur in id,
quod interest. T. 7. c. 739. C.
- Venditor jumentorum an caveat
emptori ea sana præstari. T. 7.
c. 751. B.
- Venditor loci sepulcro ædificando,
si propius eum locum ædificave-
rit, an teneatur ex empto. T. 7.
c. 744. D. E.
- Venditor non cavens de quibus
oportet emptori, tenetur in du-
plum. T. 7. c. 753. D.
- Venditor non tradens rem, tenetur
quanti emptoris interest. T. 7.
c. 753. C.
- Venditor prædii, si sciens non dicat
de tributo, tenetur ex empto. T.
7. c. 785. A.
- Venditor debet emptori præstare
quidquid interim, idest, post ven-
ditionem, & ante traditionem
quæsierit ex operis servorum ven-
ditorum, vel servi venditi. T. 7.
c. 770. A.
- Venditor post moram emptoris in
accipienda re vendita, dolum in ea
re servanda præstare tantum de-
bet, non etiam culpam. T. 7.
c. 804. C.
- Venditor qualem diligentiam adhi-
bere debeat post venditionem
in servanda re vendita. Tom. 7.
c. 799. B. & c. 819. B.
- Venditor non potest uti privilegio
sui fori, sed emptoris forum se-
qui debet. T. 7. c. 156. D.
- Venditor quando sciens celare videa-
tur servitutes ignorantis emptori.
T. 7. c. 735. E. & c. 736. A.
- Venditor, qui non cavet, servum
furtis, noxisque solutum esse, an
teneatur in duplum. T. 7. c. 753. C.
- Venditor quicquid accessurum dix-
erit fundo, id integrum tradere
tenetur. T. 7. c. 794. D.
- Venditor, qui sciens dolo malo em-
ptorem decepit, condemnatur
emptori omnia detrimenta, quæ
is ex emptione traxerit, præstare.
T. 7. c. 760. A.
- Venditor, qui sciens in mensura agri
emptorem fefellerit, an teneatur
ex empto in id, quod interest.
T. 7. c. 736. C.
- Venditor rei alienæ ignorantis em-
ptori ex vendito tenetur in id,
quod interest. T. 7. c. 1025. B.
- Venditor rei vitiosæ an teneatur
emptori in id, quod interest. T. 7.
c. 1450. D.
- Venditor si precario rogaverit em-
ptorem, ut in possessione sit, an
hoc genere emptorem possessorem
faciat. T. 8. c. 284. B.
- Venditor, qui rem venditam necdum
traditam conduxit ab emptore,
eam emptori tradidisse videtur
conductionis genere. Ibid. A. B.
- Venditor quibus calibus emptori
non tenetur de evic-
tione. T. 9.
c. 1297. A. & seq.
- Venditor emptori ob evictionem ul-
tra duplum non tenetur actione
ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
- Venditor laudatus, denunciatus, ap-
pellatus, conventus ad eam rem
M m m m defen-

- defendendam non potest uti prescriptione sui fori secundum regulam, ut actor sequatur forum rei. T. 9. c. 1296. D.
- Venditor restitutioni concessæ renuntiare potest. T. 9. c. 375. B.
- Venditor hereditatis. T. 9. c. 36. C. & seq.
- Venditor illaudatus, idest, non denuntiatus, non tenetur de evictione. T. 9. c. 1296. A. B.
- Venditor, qui de evictione tenetur, non potest emptori facere controuersiam. T. 9. c. 1299. E. & c. 1304. E.
- Venditor illaudatus, qui n' à pas est appelé a grand, vel heres ejus de evictione non tenetur. Tom. 9. c. 585. C.
- Venditor laudatus, sive auctor, non potest defugere auctoritatem, idest, non potest non suscipere defensionem causæ. T. 9. c. 1296. B.
- Venditor, & donator in quo differunt. T. 9. c. 1335. E.
- Venditor emptori obligatur. T. 9. c. 1289. E.
- Venditor denuntiatus in actione de evictione liti subsistere, sive adistere debet. T. 9. c. 1295. D.
- Venditor hereditatis. Vide, Hereditatis venditor.
- Venditor tradit, non dat. T. 10. c. 421. E. & c. 422. A.
- Venditor quando exerceat legem commissariam per reuindicationem, & quando per actionem ex vendito. T. 10. c. 1025. A. B.
- Venditor, qui pretium habet, rem habere videtur. T. 10. c. 311. C.
- Venditor excusatur, si potestatis terrore vendiderit. T. 10. c. 441. E.
- Venditor evictionis periculum non sustinet, si emptor victus sit *μολυσμός*. T. 10. c. 459. D.
- Venditor si plures heredes reliquerit, uno eorum defugiente auctoritatem, omnes defugisse videntur, & omnes tenentur. T. 10. c. 528. A.
- Venditor an ob vitium, quod post venditionem res contraxit, teneatur. T. 10. c. 629. A. B.
- Venditor petito pretio non aget lege commissoria. T. 10. c. 669. A.
- Venditor si rei tradendæ facultatem habeat, nec tradat, an omnimodo cogatur tradere, nec liberetur præstando id, quod interest. T. 10. c. 748. C.
- Venditor non cogitur dare, sed tradere possessionem vacuum. T. 10. c. 749. A. & c. 752. C.
- Venditor si rem non tradat vacuum, emptor aget, non tantum ut pretium restituatur, sed etiam si quid sua intersit. T. 10. c. 749. C.
- Venditor semper præstat, dolum malum a se abesse, etiam si id dictum non sit. T. 10. c. 750. C.
- Venditor nonnunquam agit actione ex empto, ut res restituatur. T. 10. c. 760. C.
- Venditor, qui omnia non præstat, perinde est atque si nihil præstitisset. T. 10. c. 751. E.
- Venditor debet præstare, ut emptor obtineat in lite proprietatis, nec non & possessionis. T. 10. c. 761. E. & c. 762. A.
- Venditor non debet præstare proprietatem, & ideo ante litem, & evictionem proprietatis non tenetur. T. 10. c. 762. A.
- Venditor servi mentitus de artificio, vel de peculio servi, in quid teneatur. T. 10. c. 765. A.
- Venditor si deceptus sit ab emptore, ut minimo venderet, in quid teneatur emptor. Ibid. B.
- Venditor non tenetur ex empto, nisi emptor omne pretium offerat. T. 10. c. 766. A.
- Venditor non aget utiliter actione ex vendito, nisi offerat rem. Ibid. B.
- Venditor si post traditionem non patiat emptorem rem tollere, quid sequetur. Ibid. C.
- Venditor sub pœna contrahens an possit conveniri actione duplici, ex vendito scilicet, & ex stipulatione. T. 10. c. 769. B.
- Venditor quo casu rem, & pretium retineat. T. 10. c. 891. D.
- Venditor an semper sequatur forum emptoris. T. 10. c. 927. D.
- Venditor an post perfectam emptio-nem possit retinere rem venditam quasi jure pignoris. T. 10. c. 971. D. E.
- Venditor non tenetur rem facere emptoris, & satis est, si se obliget ad evictionem, & purget de dolo malo. T. 10. c. 992. D.
- Venditor illaudatus non præstat periculum evictionis. Tom. 10. c. 1010. A.
- Venditor duobus tantum casibus præstat dolum tantum ante traditionem, quod ad custodiam rei attinget. T. 10. c. 1011. C.
- Venditor emptori qua actione teneatur. T. 10. c. 1012. C.
- Venditor an, & quomodo possit cogi a iudice rem venditam tradere emptori. Tom. 10. c. 1014. B. C.
- Venditor si servi morbum, aut vitium sciens vendiderit, ad quid teneatur. T. 10. c. 1031. B.
- Venditor, vel emptor sciens sæpe separatur ab ignorante in tractatu de venditione, & emptio. Ibid. B.
- Venditoris, & emptoris tres differentie. T. 1. c. 1458. A.
- Venditoris dolus non purgatur. T. 7. c. 770. E.
- Venditoris heredes an, & quando ex contractu ejus in pœnam conveniri possint. Tom. 7. c. 811. D.
- Venditoris ignorantis, & bonæ fidei condemnatio levior est, quam scientis, & reticentis. T. 7. c. 760. B.
- Venditoris mora auget empti obligationem. T. 7. c. 739. C. ejus negligentia si res deterior facta fuerit, damnum ad quem pertineat. Ibid. c. 819. B.
- Venditoris patientia an pro traditione habeatur. T. 7. c. 794. A. & c. 806. B.
- Venditoris beneficium emptori prodest. T. 8. c. 687. E. & c. 781. B.
- Venditoris ostensio vice est inductionis, & traditionis. Tom. 8. c. 283. C.
- Venditoris scientia, & patientia imitantur consensum. Tom. 9. c. 1012. A.
- Venditoris dolus. T. 9. c. 380. E.
- Venditori, qui minoris vendidit, subvenitur. T. 3. c. 468. B.
- An venditori, ubi emptor facit contra legem venditionis, sit pœnæ persecutio in stipulationem deductæ. Tom. 4. c. 662. D. an ei sit actio ex stipulatione pœnali effi-cax. Ibid. D.
- Venditori competit actio ex vendito empto. T. 4. c. 967. A.
- Venditori licet, quod minus est, pluris vendere, si potest, & emptori, quod pluris est, minoris emere. T. 4. c. 963. B. C.
- Venditori nocet oratio ambigua, pœnio ambigua in emptio-nem venditione. T. 5. c. 505. C.
- Venditori laudato cavendum est de rato. T. 6. c. 9. B.
- Venditori ex vendito residui pretii nomine est integra actio. Tom. 6. c. 542. C.
- Venditori æquius est subveniri, quam emptori. Tom. 10. c. 192. A.
- Venditori circumscripto non satis est restitui superfluum dimidii, quodve amplius in dimidio est, sed superfluum justii pretii, vel quod deest justo pretio. Ibid. C.
- Venditori in servum venditum quibus casibus liceat manus injicere. T. 10. c. 1027. D. E.
- Venditori ante traditionem caveatur damni infecti. T. 10. c. 1180. C.
- Contra venditorem an fiat interpretatio, ut pro rata tantum illius anni ferat ex pensionibus pignorum. T. 4. c. 105. E.
- Inter venditorem, & emptorem differentia quæ est. T. 4. c. 659. B. ratio hujus differentie ab Accursio tradita quæ. Ibid. B.
- Inter venditorem ignorantem, & scientem differentia quæ. T. 4. c. 948. D. & T. 5. c. 515. E.
- Venditorem in re tradenda debere præstare emptori, ut in lite de possessione potior sit. T. 6. c. 98. C. D.
- Venditorem hereditatis cavere emptori stipulanti solere in hunc modum.

- modum; *quanta pecunia ex ea benedictate ad se pervenerit, tantam praestari*. T. 6. c. 66. B.
- Venditorem emptori quando dolum malum praestare oportet. Tom. 7. c. 765. B.
- Venditorem ex reticentia etiam teneri emptori ex empto. Tom. 7. c. 806. C.
- Venditorem, si modus agri, quem dixit, non invenitur, teneri pro numero, quem dixit. Tom. 7. c. 741. E. & c. 742. A.
- Venditorem non teneri ultra duplum in id, quod interest. T. 9. c. 1077. C.
- Venditorem hereditatis, qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id, quod interest, si postea rem aliquam ex hereditate alii vendiderit, & tradiderit, rupta fide prioris venditionis. T. 9. c. 367. E. & c. 368. A.
- Ad venditorem pertinet periculum ante completionem instrumenti, post ad emptorem. T. 10. c. 658. A.
- In venditorem servi; *cujus nomine agi potest noxali actione adversus dominum, duplo emptori stipulanti promisso propter evictionem, quando agatur ex hac stipulatione*. Tom. 10. c. 754. E. & c. 755. A.
- Venditorem inter, & emptorem fraudatum in rescindendo contractu, an sit par ratio. T. 10. c. 1005. E.
- A venditore factam locationem an emptor servare teneatur. Tom. 5. c. 565. A.
- Venditore superior est emptor in re empti persequenda. T. 10. c. 1254. A.
- Venefici capite damnantur. T. 1. c. 292. B.
- Venena, & mala medicamenta; ut differant. T. 7. c. 494. D.
- Venena tam bona, quam mala immutant naturam. T. 8. c. 645. D.
- Venenarius qua poena plectitur. T. 9. c. 1437. B. C.
- Inter veneni causam, & causam per vim illatae necis distinctio quae est. T. 4. c. 908. A.
- Veneni mali non contrahitur emptio. T. 7. c. 706. E.
- Veneni, & glandis significatio. T. 8. c. 645. A.
- Veneno quis necatus sit, an vi, clam, vel palam, quid interest. T. 4. c. 907. B.
- Venenorum malorum non est commercium. T. 1. c. 771. B.
- Venenum est verbum medium. T. 7. c. 706. D. continet tam id, quod ad sanandum paratum est, quam ad occidendum. Ibid. D.
- Venenum quid significet. Ibid. D.
- Venerabilia loca quanam sint. T. 8. c. 1114. D.
- Veniâ dignus est, qui fallitur. T. 4. c. 162. C.
- Venia aetatis quid est. T. 4. c. 1020. B. ejus effectus quis. Ibid. c. 1019. D.
- Venia adulterii fit tribus modis. T. 4. c. 1392. D.
- Venia, quae postulatur a Praetore, quae est. T. 7. c. 118. E.
- Veniae petitio est conservatio reverentiae. T. 10. c. 875. D.
- Veniae aetatis quae sit vis. T. 10. c. 907. E. & c. 908. A.
- Venire ad aliquem beneficio alieno quid denotet. T. 5. c. 180. A.
- Venire, & cedere diem in quo differant. T. 7. c. 652. A.
- Venire averfione quid. T. 9. c. 379. C.
- Venire quae res non possunt, & quae vendere, vel emere vetantur. T. 2. c. 272. B. C. & T. 9. c. 368. D. & seq. & T. 10. c. 1001. A.
- Venire sub hasta, vulgo *au plus offerant*. T. 9. c. 549. D.
- Venter sequentibus moram facit. T. 1. c. 1019. B.
- Venter mulieris per quinque inspicitur obstetrices. T. 1. c. 403. E.
- Venter in possessionem mittitur, etiam si solus sit. Tom. 5. c. 620. C.
- Venter an, & qui in possessionem mittatur. T. 8. c. 113. D. E. an faciat moram sequentibus, & agnatis, vel liberis. Ibid. C.
- Venditor an mittatur in possessionem, si mulier aliunde se possit sustentare. T. 8. c. 119. D.
- Venter an exheredari possit. T. 8. c. 114. A. B. an ei exheredato detur contra tabulas. Ibid. A. B.
- Venter ex filia an mittatur in possessionem. Ibid. B.
- Venter qui sit, & dicatur. Tom. 8. c. 113. B. an ei deferatur bonorum possessio. Ibid. B. an ei deferatur hereditas. Ibid. B. an ei conferatur. Ibid. B.
- Vento vivere non praesumitur pupillus, quamdiu fuit in tutoris potestate. T. 9. c. 589. D.
- Ventrale pro quo accipiatur. T. 3. c. 281. A.
- Ventrale quid. T. 8. c. 572. C.
- Ventralia quidnam sint. Tom. 10. c. 1166. D.
- De ventre inspiciendo, & custodiendo partu. T. 1. c. 787. D.
- Si ventre pleno pater intestatus decesserit, quid juris. T. 4. c. 404. B.
- Ventrem non habere aures, proverbium. T. 9. c. 589. A.
- Ventri tutor dari non potest. T. 3. c. 170. B.
- Ventri cur datur curator, non tutor ex edicto Praetoris. Tom. 4. c. 303. B. & c. 545. A.
- Ventri an curator dari debeat. T. 8. c. 113. E. an curator bonis detur. Ibid. E.
- Ventri an deferatur bonorum possessio. T. 8. c. 64. E. an detur Carboniana bonorum possessio. Ibid. c. 116. D.
- Ventri curator datur, item bonis. T. 8. c. 117. B. *cujus ille curam habeat*. Ibid. B. quod ejus officium sit. Ibid. B.
- Ventri in possessionem misso an conferatur. T. 8. c. 100. B.
- Ventris nomine mater an, & quando mittatur in possessionem. T. 7. c. 173. C.
- Ventris curator an rerum plenam administrationem habeat. T. 8. c. 117. B. C. cur non dicatur tutor. Ibid. C.
- Ventris missio an numeretur inter possessiones bonorum decretales. T. 8. c. 113. C.
- Ventris nomine missio in possessionem vice contra tabulas ut fiat, quae necessaria sint. T. 8. c. 113. E.
- Ventris nomine missio in possessionem ut fiat, quae requirantur. T. 8. c. 115. D. & quando finiatur. Ibid. c. 118. E.
- Ventris nomine si mulier in possessionem missa sit, an sumptus mala fide facti repetantur. T. 8. c. 119. A.
- Ventris nomine si sit mulier in possessionem missa, adulterii accusationem differendam, ne praesudicium fiat nato. T. 8. c. 120. B.
- Ventris pater si captus sit ab hostibus, an venter mittatur in possessionem. T. 8. c. 115. C.
- Venumdari quid proprie sit. T. 8. c. 895. D.
- Venus testudinem calcans. T. 3. c. 176. E.
- Vera sunt generaliter pleraque, quae sumpta specialiter falsa sunt, & contra. T. 4. c. 449. E.
- Verba imperativa sunt verba directa. T. 1. c. 341. C.
- Verba sunt praesentium, non absentium. T. 1. c. 859. D.
- Verba precaria directa. T. 1. c. 443. D.
- Verba canina. T. 3. c. 114. A.
- Verba fideicommissorum propria, quae sunt. T. 4. c. 536. C. *deprecor, cupio, desidero, opto* sunt etiam verba fideicommissum facientia. Ibid. C. verba optativa sunt precaria. Ibid. C.
- Verba *posse, & debere* promiscue in jure usurpantur. T. 4. c. 72. D.
- Verba directa, & imperativa quae sunt. T. 4. c. 515. A. differentia horum verborum hodie est sublata a Justiniano Imperatore. Ibid. A. B.
- Verba non sunt curanda, teste Tullio, cum quis facta videat. T. 4. c. 1350. B.
- Verba *relinquo, instituo, substituo* neque sunt directa, neque precaria. T. 4. c. 535. B.
- Verba *volo, rogo, mando, cupio, peto* sunt precaria, non directa. Ibid. c. 515. A.
- Verba S. C. Orfitiani, & Tertylliani sunt extensiva. T. 4. c. 1093. D. verba edicti successorii non. Ibid. c. 1094. A.

- Verba M. Tullii de imperio Cili-
ciæ scribentis quæ, T. 4. c. 833.
C.
- Verba tantum præsentium sunt, nec
inter absentes fieri possunt. T. 4.
c. 1273. D.
- Verba Ciceronis de Proconsule
Macedoniæ quæ, T. 4. c. 832. C.
- Verba *ita ut*, quæ Cujacio (ut ipse
fatetur) sæpe usui fuerunt in mul-
tis casibus, modum, non conditio-
nem faciunt. T. 4. c. 1246. C.
- Verba non tam spectantur, quàm
voluntas testatoris. T. 4. c. 1188.
D.
- Verba edicti latè patent. Tom. 5.
c. 414. D.
- Verba L. Græcè. s. *illud*, ambigua
sunt, quæ explicantur. Tom. 5.
c. 408. B.
- Verba ubi conjuncta non sunt, suf-
ficit, alterutrum factum esse. T. 5.
c. 98. D.
- Verba s. *Labeo autem. l. 15. pro so-
cio*. ita sunt obscura, ut omnes
interpretes difficultatem eorum
quamvis viderint, videre tamen
dissimulaverint. T. 5. c. 485. C. D.
- Verba requiruntur ad facilitatem
probationem contracti matrimo-
nii. T. 6. c. 1072. D.
- Verba serviunt hominum consiliis,
non verbis consilia. T. 6. c. 945. C.
- Verba intelligenda secundum com-
munem usum loquendi. Tom. 6.
c. 1050. D.
- Verba fideicommissaria. T. 6. c. 265.
D.
- Verba *tua dos* quid denotent. T.
6. c. 676. B.
- Verba directa in institutione, &
substitutione quæ sint. Tom. 7.
c. 898. B.
- Verba precaria quæ sint. Ibid. C.
- Verba si manifesta sunt, voluntas
obscura, an quæramus volunta-
tem. T. 7. c. 1356. A.
- Verba directa a precariis, & a jurif-
jurandi impositione distinguit Ju-
stinianus. T. 7. c. 1257. B.
- Verba civilia quæ dicuntur. T. 7.
c. 913. B.
- Verba directa sunt civilia. Tom. 7.
c. 913. C. & T. 9. c. 811. C.
- Verba dare quid significat. Tom. 7.
c. 701. D. E.
- Verba directa quæ sint. T. 7. c. 898.
B.
- Verba precaria nusquam dicuntur
obliqua. Ibid. B.
- Verba extensiva quæ dicuntur. T. 8.
c. 186. C.
- Verba significationes conficiunt. T.
8. c. 478. A. B.
- Verba, quæ invicem significant, T.
8. c. 647. B. C.
- Verba latina directa dicuntur civi-
lia verba. T. 9. c. 712. D. latina
verba sunt directa, non græca.
Ibid. D. olim inutiliter institue-
batur heres verbis græcis, inuti-
liter tutor dabatur, inutiliter da-
batur libertas, & legatum, &c.
Ibid. D.
- Verba sunt tantum præsentium, non
absentium. T. 9. c. 1252. C.
- Verba directa civilia dicuntur. T. 9.
c. 811. C.
- Verba directa olim erant latina, &
certa, solenniaque, hodie etiam
græco sermone legari potest. Ibid.
C.
- Verba promissiva quæ sunt. T. 9.
c. 1262. D.
- Verba perperam scripta vitium ha-
bent, incertum intellectum non
habent. T. 10. c. 472. C.
- Verba actorum an iudex possit e-
mendare post sententiam. T. 10.
c. 1240. B.
- Verberit* quænam sit vox. Tom. 3.
c. 311. D.
- Verbero quisnam sit. T. 10. c. 725.
A.
- Verberoni vix unquam est sincera
fides. T. 1. c. 1417. B.
- Verbi lenitas tristitiam rei mitigat.
T. 4. c. 899. C.
- In verbi unius usu promiscuo, cum
una esset oratio, unusque contextus,
an possit esse calliditas. Tom. 10.
c. 341. A.
- Verbis contrahitur stipulatio, non
literis, & inter præsentem. T. 4.
c. 829. B.
- Verbis potior est mens contrahen-
tium. T. 4. c. 913. B.
- An ex verbis illis, *non dubito te libe-
ris communibus bona reddituram*,
fideicommissum induci possit. T.
4. c. 538. C.
- Verbis etiam creditum fit interpo-
sita stipulatione. T. 5. c. 398. D.
- Verbis directis quod in testamento
relinquitur, legis modo dicitur
relinqui. T. 7. c. 913. B. C. his ad-
versa sunt, quæ precaria dicun-
tur. Ibid. C.
- Verbis exprimi aliud, aliud tacite
contineri. T. 7. c. 968. E.
- De verbis, quibus concipitur stipu-
latio. T. 9. c. 1262. D.
- Verbis conjunctos inter an sit jus
adcrendi. T. 8. c. 996. C.
- Verbis obligatio qua ratione con-
trahatur. T. 8. c. 1049. A.
- Verbis præscriptis actio an sit ge-
neralis, vel specialis. T. 10. c. 149.
D. datur tantum ex contractibus,
qui nomine vacant, & sunt his, qui
nomen habent, adsimiles, sive
proximi. Ibid. D.
- Actio præscriptis verbis suppetit,
deficiente civili actione. T. 10.
150. B. est actio in factum civilis.
Ibid. B.
- Subsidiaria illi est actio in factum
prætoriam, itemque & actio de
dolo, quæ suppetit, licet non de-
ficiat prætoriam. Ibid. B.
- Actio præscriptis verbis de precario
an sit bonæ fidei. T. 10. c. 348.
E.
- Actio præscriptis verbis an detur
tantum ex contractibus incertis,
T. 10. c. 412. D.
- Actio præscriptis verbis cur dicatur
propria. T. 10. c. 429. A.
- Actio præscriptis verbis cur ita di-
catur. T. 10. c. 452. C.
- Actio præscriptis verbis, quæ est
utilis, non datur, nisi ex contra-
ctibus, qui sunt nominatis simi-
les. T. 10. c. 451. E.
- Actio præscriptis verbis an detur ex
negotio *facio, ut des*. Ibid. E.
- Actio præscriptis verbis nunquam
concurrit cum actione legitima.
T. 10. c. 1026. A.
- Actio præscriptis verbis, quæ datur
ex permutatione. T. 10. c. 1040.
C. quare dicatur incerta. Ibid. D.
cur civilis. Ibid. D.
- De verbo dubia oratio est, si ambi-
gitur de significatione verbi. T.
10. c. 472. B.
- Verborum significatio. T. 1. c. 889. A.
- Verborum significationem accipere,
augere, & producere secundum
iudicium jurisconsulti est. T. 4.
c. 1170. E.
- Verborum significationem augere
jurisconsulti est pro loco, & tem-
pore. T. 4. c. 532. A.
- Verborum vim, & significationem
legis est augere, & producere. T.
4. c. 913. E.
- Verborum obligatio juris civilis
est. T. 3. c. 135. E.
- Verborum obligatio per procura-
torem non acquiritur. Ibid. E.
- Verborum solennium est obligatio.
Ibid. E.
- Verborum obligatio inter absentes
inutilis. T. 1. c. 203. E.
- Verborum proprietas non semper
in iure observatur. T. 5. c. 869. B.
- Verborum significationes passim
augent jurisprudentes in legibus,
senatusconsultis, responsis, edi-
ctis. T. 6. c. 440. A.
- Verborum obscuritas cui nocet. T.
7. c. 701. A. B.
- Verborum intelligentia in pupillo
exigitur, non etiam peritia rerum,
quoties de commodo ejus agitur.
T. 8. c. 324. B.
- Verborum obligatio an constitua-
tur, si animus non fuerit ejus
constituendæ. Tom. 8. c. 327. B.
quibus modis contrahatur. Ibid.
c. 321. C. D.
- Verborum obligatio tollitur acce-
ptatione. T. 9. c. 79. C.
- Verborum origines Stoicorum, &
quorundam Stoicorum. T. 9. c. 26.
A.
- De verborum, & rerum significa-
tione. T. 9. c. 825. B. & seq.
- Verborum obligatio sequitur ex
stipulatione. T. 9. c. 1285. C. D.
- Verborum obligatio tribus tantum
modis constituitur. T. 10. c. 524.
E.
- Verborum obligatio non solum in-
terrogatione, sed & dictione dotis,
& jurejurando liberti contrahi-
tur. T. 10. c. 553. C.
- Verborum obligatio est verborum
solennium obligatio. Tom. 10.
c. 717. E.
- Verborum conjunctio per se nullius
mo-

- momenti est; nisi ex voluntate defuncti pro duplici conjunctione habeatur. T. 10. c. 1133. E.
- Verbum dandi** modò factum significat tradendæ possessionis, modò effectum proprietatis. Tom. 4. c. 667. D. qui stipulatur rem tradi, possessionem significat, non proprietatem. Ibid. E. & c. 668. A.
- Verbum facere** omnem omnino faciendi causam complectitur, dandi, solvendi. T. 4. c. 650. E.
- Verbum quasi**, aut *videri* præsumptionem significat. T. 4. c. 579. B.
- Verbum consiliarium** quidem non obligat, fideicommissarium verbum obligat, & necessitatem imponit. T. 4. c. 1165. D.
- Verbum curare** non facit fideicommissum, non fidem implorat, sed quandoque diligentiam aliquam tantùm denotat. T. 4. c. 1255. A.
- Verbum oro**, vel *rogo* mandatum perficit, verbis *rogo*, & *recipio* perficitur mandatum. Tom. 4. c. 956. E.
- Verbum servire** usum significat, non dominium. T. 4. c. 1118. A. aliud est *servire*, aliud in *servitute* esse. Ibid. A.
- Verbum tractare** in jure accipitur pro *disputare*. T. 4. c. 829. A.
- Verbum generis legatum** contrahit. T. 4. c. 409. B.
- Verbum oportet** significat obligationem. T. 5. c. 416. D.
- Verbum oportebit** tam præsens, quàm futurum tempus significat. T. 5. c. 46. D.
- Verbum oportere** per se non facit orationem. T. 5. c. 381. D.
- Verbum sententia** bifariam accipitur. T. 7. c. 1023. B.
- Verbum promittere** latissimè patet. T. 5. c. 841. C.
- Vercellarum civitas imperialis**. T. 6. c. 786. A.
- Verè Philosophantes** pecuniam contemnunt. T. 4. c. 865. E.
- Verecundia**, & pudor potissimùm in nuptiis spectari debet. Tom. 4. c. 813. C.
- Verecundia** est metus quidam infamix. T. 4. c. 521. B. metus pallorem inducit, verecundia verò ruborem. Ibid. B.
- Verecundia materna**. T. 4. c. 1338. A. B.
- Verecundia paterna**. Ibid. B.
- Verecundia** est superstitiosam, & supervacuum appellationem recipere. T. 9. c. 1121. B.
- Veredi** agitentur flagellis, virgis, non fustibus. T. 2. c. 988. B.
- Veredi** a paraveredis distant. T. 2. c. 987. D.
- Veredi** plus justo non onerandi. T. 2. c. 991. A.
- Veredorum origo prima**. Tom. 2. c. 987. E.
- Veredorum commercium** interdicitur. T. 2. c. 990. E.
- Veredorum singulis annis** pars quarta reparetur. T. 2. c. 989. E.
- Verina uxor** magno Leonis quàm religiosa fuerit. T. 2. c. 1034. B.
- Verisimile** non est, patrem duplici præstatione dotis filium, eundemque heredem onerare voluisse. T. 6. c. 674. C.
- Verisimilitudine**, aut probabilitate deficiente, quæ sunt benigniora semper & omnino dubiis præferenda sunt. T. 4. c. 989. D.
- Quod verisimilius est**, in obscuris inspiciendum est. T. 5. c. 137. A.
- Veritas**, idest, jus naturale. Tom. 1. c. 1067. E.
- Veritas**, five res, & æstimatio adeo sunt adversæ, ut positio unius exclusio sit alterius. T. 6. c. 314 B.
- Veritas**, & æstimatio multum differunt. Ibid. B.
- Veritas** potius spectatur, quàm opinio. T. 6. c. 14. C.
- Veritas** ubi potior spectatur, in illis agitur de errore facti. T. 7. c. 894. D.
- Veritas rerum scripturis** obscurari non potest. T. 9. c. 291. D.
- Veritas plus valet**, quàm simulatio. Ibid. D.
- Veritas rerum per scripturas** obscurari nequit. T. 10. c. 639. C.
- Veritas rei gestæ plus valet**, quàm instrumenta conficta, & simulata. T. 10. c. 969. B.
- Veritatis oratio** est simplex. T. 5. c. 56. C.
- Veritatis**, & amicitix nomina latissimè patent. Tom. 5. c. 504. B.
- Veritatem rerum gestarum** erroribus non vitari. T. 6. c. 639. A.
- Veritatem** non vitiat, aut mutat error gestoris, veritatem ipsius gestus scilicet. Ibid. A.
- Veritate** potentior est fictio legum. T. 4. c. 785. B.
- Pro veritate** an res judicata habeatur. T. 6. c. 923. C.
- Veritate** postea compertâ, sententia rescindi potest a Principe. T. 6. c. 1128. A.
- Quod in veritate est**, plus valet, quàm quod est in exiustimatione ejus. T. 6. c. 314. B.
- Verna**, idest, *οἰκονομῆς*. Tom. 3. c. 270. D. E.
- Verna servitus**. T. 9. c. 974. E.
- Vernæ qui dicuntur**. T. 7. c. 1222. E.
- Vernaculi qui dicuntur**. T. 7. c. 1223. A.
- Vernarum causa** est lucrativa. T. 7. c. 1222. E.
- Verours**, gallica vox unde. T. 2. c. 799. B.
- Quod verum est in corpus patrimonii**, absumptum non videtur. T. 4. c. 588. D.
- Quod verum est in corpus patrimonii**, non est diminutum. T. 4. c. 1141. B.
- Verum in rem patris**. T. 9. c. 309. A.
- Verum pars est peculii**. T. 2. c. 240. A.
- Verfura** quid. T. 1. c. 1300. B. C.
- Verfura** dicitur dos in Gallix provincia Delphinatus. T. 4. c. 287. D.
- Verfura** est mutatio pecuniæ sub usuris, qua usuræ aliis debitæ dissolvantur. T. 4. c. 46. C. lex Gabinia non patitur, ut usuræ usuras commutent. Ibid. C.
- De verfura**, non de usura lex Gabinia lata fuit. Ibid. C.
- Verfuram** facere quid sit. Tom. 10. c. 1266. D. E.
- Verfus Virgilii** de funeris impensis qui. T. 4. c. 971. C.
- Vertigo**, five circumductio. Tom. 9. c. 942. D.
- Veruactum** quid. T. 8. c. 515. A.
- Verum pro bono**, & æquo. T. 6. c. 19. A.
- Verum quod est generaliter**, an sit etiam verum specialiter. T. 10. c. 131. C. D.
- Verus**, & Antoninus *Divi Fratres* sæpe in jure dicuntur. Tom. 10. c. 689. D.
- Vestendi causa** si non ludatur, alea est legibus vetita. T. 10. c. 948.
- Vespasianus** vacuas areas occupare, & ædificare, si domini cessarent, cuicumque permisit. T. 8. c. 690. B.
- Vespertilio**, vel vispilio quis sit, & quid significet. T. 10. c. 560. D. E. & c. 569. E.
- Vespilionem** quomodo Accursus interpretetur. T. 7. c. 1035. D.
- Vespillo**, *sepulcrorum violator*, olim *vespero* dictus. T. 1. c. 948. A.
- Vestales** in patria potestate esse desinebant. T. 1. c. 317. A. B.
- Vestales**, & Principes sepeliebantur in Urbe. T. 9. c. 718. A.
- Vestalis sacerdos**. T. 5. c. 215. D.
- Vestalis virgo** olim testamentarium heredem habere potuit. Tom. 9. c. 928. E.
- Vestaliu** occurfus servabat sæpe ductos ad supplicium. Tom. 10. c. 823. D.
- De veste**, quam fecit bonæ fidei emptor ex lana furtiva, an sit furtiva, & an ab alio usucapi possit. T. 5. c. 730. A. B.
- Veste** meâ legatâ, quæ vestes legatæ intelligantur. T. 7. c. 1108. A.
- Veste** legatâ an supellex debeatur. T. 7. c. 967. B.
- Vestem** suam legans omnem vestem, quam habet, legasse videtur. T. 7. c. 1382. B.
- Vestes ornamentorum** numero non habentur. T. 1. c. 438. E.
- Vestes purpureæ**, & sericæ interdicitur. T. 2. c. 799. A.
- Vestes Ecclesiæ** pignori obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
- Vestes stratorix**. T. 1. c. 435. D.
- Vestes funebres**, & atræ in luctu. T. 4. c. 30. E.
- Vestes muliebres** non continentur appellatione ornamentorum. T. 6. c. 601. A.
- Vestes tragicæ** quæ. T. 8. c. 584. A.

- Vestis purpuræ prætextæ . Tom. 9. c. 369. A.
- Vestis lugubres quæ . T. 9. c. 455. E. quando eas deponere licet. Ibid. D. E. & c. 456. A.
- Vestis purpureæ, *holoveræ*, & holofericæ interdcebantur viris, & fœminis. T. 9. c. 369. A. B.
- Vestis blattæ. Ibid. A.
- Vestis holofericæ quænam sint . T. 10. c. 737. B.
- Vestimenta legata non videntur, cibariis legatis. T. 7. c. 560. D.
- Vestimenta, & ornamenta imperialia adnumerantur in thesauris, sive opibus imperii. T. 10. c. 847. E.
- Vestiarum Imperatori deservientes a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 746. D.
- Vestiarium quid. T. 2. c. 703. B. C.
- Vestibulum quid. T. 3. c. 390. C.
- Vestibulum pars ædium. T. 8. c. 654. B.
- Vestibus albis induebantur defuncti. T. 7. c. 1192. D.
- Vestibus interpolatis venditis pro novis, an teneatur venditor emptori. T. 7. c. 713. B. C.
- Vesticeps pupillus a tutore adrogari poterat. T. 3. c. 53. B.
- Vestimenta non sunt sarcinæ. T. 3. c. 58. A.
- Inter vestimenta clavus alius est angustus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
- Vestimenta virilia, & muliebria. T. 1. c. 437. E. & c. 438. A.
- Vestimenta quomodo lavanda. T. 3. c. 301. D.
- Vestimenta interpolata sunt vestimenta instaurata. Tom. 7. c. 713. B.
- Vestimenta an numerari debeant inter eas res, quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1157. C.
- Vestimenta per vindicationem legata an heres exhibere teneatur, quæ ignorans consumpsit in funus. T. 7. c. 1192. D.
- Vestimenta polienda, sarcinæ si dederim, an sit locatio, vel mandatum. T. 7. c. 859. C.
- Vestimenta mea fullo suâ culpâ amisit, quid sequetur. T. 9. c. 220. D.
- Vestimentis legatis alii, alii vestimentis muliebribus, exceptis muliebribus, cætera omnia ad legatarium pertinere. Tom. 7. c. 1446. D.
- Vestimentorum, & anulorum causâ an collatio fiat. T. 5. c. 536. C.
- Vestis, & vestimentum. Tom. 1. c. 809. D.
- Vestis appellatione quæ continentur. T. 1. c. 437. D.
- Vestis, & ornamentum quo discrepant. T. 1. c. 438. D. E.
- Vestis legata an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
- Vestis an sit in suppellectili. T. 7. c. 966. D.
- Vestis appellatione quid contineatur. T. 8. c. 522. D. E. & c. 582. C.
- Vestiti contractus. T. 9. c. 71. C.
- nudi contractus. Ibid. C.
- Vestitum pactum nullum est. T. 9. c. 69. D.
- Vestium susceptores. T. 3. c. 31. E.
- Vestium militarium canon. Tom. 2. c. 971. C.
- Vestium ad luxuriam comparatarum varia genera. T. 3. c. 272. E.
- Vestium synthesis quid sit. Tom. 7. c. 1428. E.
- Vestium conservandarum militibus cura penes quos esse debeat. T. 10. c. 736. C. D.
- Vetare pro transire. T. 4. c. 865. C.
- Vetare ejus est, cujus est jubere. T. 7. c. 138. E.
- Veterani qui propriè sint. Tom. 1. c. 884. C.
- Veterani, qui se ad latrocinia conferunt, sua amittunt privilegia. T. 2. c. 981. E.
- Veterani mutant forum. T. 2. c. 982. A.
- Veterani a tutela excusantur. T. 2. c. 369. E. & c. 370. A.
- Veterani milites a quibusnam muneribus vacationem habeant. T. 3. c. 702. C. D.
- Veterani milites quinam fuerint. T. 8. c. 956. A. B.
- Veterani qui dicuntur. T. 9. c. 607. C.
- Veterani viginti annorum dimittebantur. T. 10. c. 695. E.
- Veteranorum privilegia, & qui veterani dicantur. T. 1. c. 884. B. C. & T. 2. c. 369. E. & c. 370. A.
- De veteranorum, & militum successione. T. 1. c. 828. B. C.
- Veteranorum militum immunitates, & eorum dignitas. T. 2. c. 980. D. & seq.
- De veteranorum excusatione a tutela. T. 9. c. 607. A.
- Veteranus miles completâ militiâ rursus fiat tiro. T. 2. c. 978. D.
- Vetator quis. T. 9. c. 223. D.
- Veteres quidam significant. T. 1. c. 99. B.
- Veteres omnium rerum rationes conficiebant in dies singulos, & negligens consuebat pater familias, qui tabulas non conficeret. T. 7. c. 1461. D.
- Veteres conductores præferuntur novis. Vide, Conductores veteres.
- Veterinarii a quibus vacationem habent. T. 2. c. 1054. A.
- Vetustas quid potest. T. 1. c. 1118. D.
- Vetustas ex quo tempore numeretur. T. 5. c. 661. E.
- Vetustas pro jure, pro titulo, pro causa possessionis justa est. Ibid. E.
- Vetustas semper pro lege habetur. T. 5. c. 658. E.
- Vetustas pro titulo est. T. 6. c. 39. B.
- Vetustas vim legis obtinet. Tom. 7. c. 397. C. & T. 10. c. 738. A.
- Vetustatem accipi pro spatio quædraginta annorum. T. 9. c. 1037. D.
- aliquando pro vicennio. Ibid. E.
- Vexari quid sit. Tom. 9. c. 1093. A.
- Vexillarii equites qui dicuntur. T. 9. c. 937. A.
- Vexillatio est equitum, legio pediatum. T. 1. c. 1082. B. & Tom. 4. c. 374. C.
- Vexillatio est equitum. T. 9. c. 937. A.
- Vexillationes comitatenses. T. 2. c. 956. A.
- Vexillum crucis, quod labarum vocatur, ex auro, & lapidibus pretiosis transformatum. T. 2. c. 915. A. B.
- De vi, & potestate inveteratæ consuetudinis. T. 6. c. 453. A.
- De vi, & vi armata interdictum. T. 6. c. 332. A.
- Vi, aut metu coactus. T. 6. c. 20. B.
- Via privata, & publica. T. 1. c. 240. A.
- De via publica interdicta quædam. T. 1. c. 850. D. E.
- Via vicinalis lignaria. T. 1. c. 240. A.
- Via aliena ad fundum domini cur non rectè legatur servo. Tom. 4. c. 412. D.
- Via an in partes scindi possit. T. 5. c. 825. E.
- Via, qua creditores perveniunt ad bona debitoris, quæ sit. Tom. 5. c. 772. A. & seq.
- Via, vel itinere, vel actu, aut aë quæductu legato, per quam partem fundi legatum factum intelligatur. T. 5. c. 638. A.
- De via, quæ fundo debetur. Tom. 6. c. 469. E. & c. 470. A.
- Via an cedi possit, si unius domini prædium intercurrat flumen. T. 7. c. 442. A. B.
- Via an divisionem recipiat. T. 7. c. 1389. B. singulis heredibus an cedi possit via. Ibid. A. an per partes scindi possit. Ibid. c. 1391. A.
- Via an duobus, vel pluribus, pro indiviso communem fundum habentibus, legari possit. Tom. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A. an singulis viæ petitio in solidum competat. Ibid. c. 1389. A.
- Via an possit adquiri, vel præstari non habenti fundum. T. 7. c. 1392. B. an pro parte legari, aut constitui possit. Ibid. c. 1388. E.
- Via per fundum legata per quam partem fundi constitui debeat. T. 7. c. 436. A.
- Via significatur actus, & iter. T. 7. c. 394. A.
- Via si uni ex sociis legata sit purè, alteri sub conditione, an dies legati cedat utiliter. T. 7. c. 1392. C.
- Via an uni ex sociis, communem fundum habentibus, legari possit. T. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A.
- Via, & actus an sint jura persone vel

vel prædii. T. 7. c. 430. C.
Via, quæ per plures fundos uni debetur, an perdat, si quis non ierit, nisi per unum fundum. T. 7. c. 438. C. D.
Via habet duas semitas. T. 7. c. 466. A.
Via gratiâ fructuarii concessa, an sit jus personale, vel servitus. T. 7. c. 1034. B.
Via legata alternis annis an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
Via per longitudinem, & latitudinem quomodo fecetur. Tom. 7. c. 455. E. & c. 466. A.
Via publica quæ sit. T. 7. c. 441. D. in ea nihil novi facere licet. Ibid. c. 398. E.
Via, quæ per plures fundos uni debetur, an una sit servitus. T. 7. c. 438. C.
Via cedi pro parte non potest. T. 7. c. 536. E.
Via quid, & unde deducatur. T. 7. c. 394. A.
Via quid sit. Tom. 7. c. 393. E. ejus genera quot sint. c. 441. C. D.
Via simpliciter legata, cujus electio sit, an legatarii, & an is quacumque velit per villam, & vineas ire agere possit. T. 7. c. 991. B.
Via si legata sit a pluribus heredibus per damnationem, aut fideicommissum, an singuli heredes legatario teneantur in solidum. T. 7. c. 1391. B.
Via quæ. T. 8. c. 598. E. & c. 942. C.
Via publicæ regales. T. 2. c. 1325. A.
Via publicæ aut publicè muniuntur per curatores viarum, vel per viocurios, vel per redemptores, vel extra ordinem per possessores prædiorum. T. 5. c. 874. A.
Via servitus quæ debetur in alieno fundo. T. 6. c. 335. B.
Via legata dies quando cedere videatur. T. 7. c. 1392. E.
Via servitutem an impediatur, & interrumpat flumen publicum. T. 7. c. 441. E. & c. 442. A.
Via servitutem an is amittat, qui alio genere vehiculi utitur, quàm eo, de quo actum est. T. 7. c. 468. C.
Via usus, & cujuscumque servitutis prædiorum individuus est. T. 7. c. 1389. E.
Si via stipulator decesserit, pluribus heredibus relicta, singuli viam vindicabunt in solidum actione confessoria, & cur. T. 7. c. 536. D. E.
Via latitudo quæ, & an legitima sit, vel arbitraria. T. 7. c. 434. A.
Via legata, vel cællæ latitudo quæ constitui debeat. T. 7. c. 435. D. E. & c. 435. A.
Via servitus dividi non potest. T. 7. c. 1388. D. E.
Via stipulatio an transeat in emptorem fundi. T. 7. c. 391. D. E.
Via servitutem an necesse habeat

probare, qui probavit, se diebus 30. eo itinere, actuque usum. T. 7. c. 802. C.
Via aut sunt privatæ, quæ & agrariæ dicuntur; aut publicæ, quæ & prætoriaræ, & consulares, & basilicæ, & militares. T. 7. c. 476. D.
Via publicæ, & angiportus idem sunt. T. 9. c. 1182. E.
Via jus est individuum, quod non potest acquiri pro parte. T. 10. c. 809. D.
Viam publicam qui exaraverit, ad ejus munitionem solus compellitur. T. 1. c. 376. D.
Viam qui biennio usus non est, amississe videtur. T. 1. c. 378. B.
Viam publicam qui exaravit, & aratro proscidit, ad munitionem, & refectionem compellitur solus. T. 5. c. 874. A.
Viam publicam deterioiorem fieri non oportet. T. 5. c. 672. E.
Viam dici quasi veham. Tom. 7. c. 394. A.
Viam ad fundum communem an unus ex sociis stipulari possit. T. 7. c. 1389. A.
Viam fundi dominus si stipulatus sit, & duobus relicta heredibus vita decesserit, an via singulis heredibus in solidum debeatur. Tom. 7. c. 1389. A. & c. 1391. A. B.
Viam habens an ædificanti in via possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 402. C.
Viam ad fundum fructuarium per fundum legatum an, & quomodo heres fructuario præstare debeat. T. 7. c. 1351. B. C.
Viam habens si eâ utatur pro parte, an eam amittat. T. 7. c. 464. B.
Viam heredes singuli vindicare possunt in solidum, sed eis cedi non potest in solidum. Tom. 7. c. 1389. B.
Viam, quæ præstatur fructuario, personæ servitutem esse, sicut ususfructus, qui ei legatus est. T. 7. c. 1351. C.
Viam in solidum an unus ex sociis vindicare, & omnibus vincere possit. T. 7. c. 453. C.
Viam stipulanti si quis promiserit, & partem fundi pro indiviso vendiderit, an stipulatio corrumpatur. T. 7. c. 1390. E.
Viam uno ex sociis, vel heredibus in solidum vindicante, aut ex stipulatu petente, quomodo ea præstetur. T. 7. c. 1389. B. & c. 1390. D. E. & c. 1391. A. per quam partem via constituenda sit, quæ indistinctè promissa est. Ibid. c. 390. A. cui electio detur. Ibid. D.
Viarum publicarum munitio ab omnibus exigitur. T. 1. c. 376. D.
Viarum publicarum curatores. T. 1. c. 478. E.
Viarum, ac regionum curatores olim merum imperium habuerunt. T. 8. c. 792. D.
Viarum verrendarum cura ædili incumbit. T. 9. c. 1182. D.

Qui vias publicas muniunt, sine damno vicinorum id facere debent. T. 5. c. 874. B.
Vias curabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Viatica, & sumptus præstat, qui testes producit. T. 9. c. 276. A.
Viatica sunt itinerarii sumptus. T. 9. c. 1087. D.
Viaticulum, quod ministratur adolescenti studiorum causâ, non computatur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.
Viaticum dicitur etiam legativum, & cur. T. 6. c. 641. C.
Viaticum quid. T. 6. c. 619. C.
Viaticum unde dicatur. T. 7. c. 671. C. D.
Viaticum quid diversimodè significet. T. 10. c. 401. D.
Viatoria lateralitè quid sint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 971. C. D.
Viatoria quidnam sint. Tom. 10. c. 1166. D.
Viator quis propriè dicatur. T. 3. c. 305. E.
Viator separatur ab eo, qui *ναυπηγος*, id est, qui navigio prætervehitur, & ab eo, qui transvehitur, scilicet equo. Ibid. E.
Vicanus, qui habet fundum vicinalem, an debeat convicanum præferre extraneo emptori. T. 9. c. 364. D.
Vicanus olim plerisque locis tenebatur pro convicano. T. 9. c. 250. A.
Vicanus pro convicano an conveniatur. T. 10. c. 950. B.
Vicaria possessio quæ sit. Tom. 7. c. 78. D.
Vicarii peculium est in ordinarii peculio, non contra. T. 1. c. 808. C. & c. 1455. E.
Vicarii magistrum militum, & vicarii præfecti prætorio quis in locum substituatur. T. 2. c. 1085. A.
Vicarii quinam propriè dicti. T. 3. c. 67. B.
Vicarii officium. T. 2. c. 74. D.
Vicario invito ex decreto curiæ dato vacatio biennii conceditur, & cur. T. 4. c. 867. D.
Vicarius quis dicatur apud Horatium. T. 1. c. 1456. B.
Vicarius omnis est peculiaris. T. 1. c. 808. C. & c. 1456. A.
Vicarius Macedoniæ, Africæ, & c. T. 2. c. 74. E.
Vicarius vicarii an esse possit. T. 5. c. 978. B.
Vicarius servus qui dicatur. Tom. 5. c. 977. E.
Vicarius an peculium habere possit. T. 5. c. 978. B.
Vicarius differt a iudice dato. T. 6. c. 989. C. D. an jurisdictionem habeat. Ibid. D.
Vicarius quis dicatur. T. 7. c. 381. A.
Vicarius olim pro convicano tenebatur. T. 10. c. 633. B.
Vicarius quisnam sit, & quot olim fuerint. T. 10. c. 850. C. D.
 Vica-

- Vicarius servus ordinario servo est accessio.** T. 10. c. 1262. C.
- Viceconjug, idest, concubina.** T. 1. c. 788. E. & T. 2. c. 1055. E.
- Vicedomini videntur esse æconomi.** T. 2. c. 1203. D.
- Vicedominus quis.** T. 6. c. 776. C.
- Vicennium, ac de ejusdem jure.** T. 1. c. 545. D.
- De vicesima hereditatum.** Tom. 3. c. 124. A. & c. 235. A.
- De vicesima hereditatum extraneis relictarum.** T. 5. c. 632. C.
- Vicesima hereditatum, quæ fisco debebatur, ad quid reperta.** Tom. 9. c. 875. A.
- Vicesima legatorum ab extraneis relictorum debebatur fisco.** T. 9. c. 794. B.
- Vicissimæ vectigal, quod inferebatur ærario pro servo manumisso, olim fuit unus aureus tantum.** T. 9. c. 953. E.
- Vicissimæ hereditatis præstationi erant tantum obnoxii extranei heredes, non sui heredes.** Tom. 7. c. 793. E.
- Vicissimæ hereditatum procurator Cæsaris quidam fuit specialis.** Ibid. D.
- Vici constant ex villis diversorum hominum, quod plerumque sint castello domini insignes, dicuntur quoque castella.** T. 4. c. 1176. C. appellatio pagorum latius patet. Ibid. D. Helvetia in quatuor pagos dividitur apud Cæsarem. Ibid. D.
- Vici societas, aut communio, Vide, Societas, aut Communio.**
- Vicini causa plerumque parietibus communibus distinguitur.** Tom. 7. c. 476. A.
- Vicini qui propriè dicuntur.** T. 7. c. 475. D.
- Vicini sæpe interest aut nullum, aut non probatum vicinum habere.** T. 10. c. 660. D.
- Vicinis pluribus vitiosarum ædium existentibus, ex quibus partibus quisque in possessionem mittatur.** T. 5. c. 7. D. & seq.
- De vicinis, qui confines agros habent.** T. 7. c. 475. C. & seq.
- Vicinitatis ratio hebetur in æstimando eo, quod interest.** T. 10. c. 1026. D.
- Vicino qua ratione jus aliquod constitui possit.** T. 8. c. 942. E.
- Vicino proximo, & superiori an possit nuntiari.** T. 10. c. 1191. C.
- Viciorum ædes plerumque communibus parietibus distinguuntur.** T. 7. c. 591. D.
- Viciorum sæpe interest ædes restitui.** T. 10. c. 699. A. B.
- Inter vicinos, idest, affines est actio finium regundorum.** T. 7. c. 469. C. D.
- Vicinus vicino cavet propter metum ruinæ.** T. 1. c. 487. B.
- Vicinus quando dicatur invitus.** T. 7. c. 409. D. si opus in suo faciat, ex quo aqua pluvia mihi noceat, an, quando, & quæ actio mihi detur. Ibid. c. 881. D.
- Vicinus, qui ædificium vetus reficit, an servatâ pristinâ formâ possit auferre vicino prospectum, & lumen.** T. 10. c. 409. A.
- Vicinus an impune possit inferre damnum fructuario.** T. 10. c. 1180. D.
- Vicomagistri ex plebe creabantur.** T. 2. c. 1053. B.
- Vicomagistri a quo primum instituti.** Ibid. B.
- Victo nihil aliud, quàm convicia restant.** T. 10. c. 90. C.
- Victor, & victrix non a vincendo, sed a viendo dicitur.** T. 3. c. 260. D.
- Victor an possit appellare, si sit ommissa ratio sumptuum.** Tom. 10. c. 1239. E.
- Victoria patris filio exheredato prodest, & quomodo.** T. 4. c. 884. C.
- Victoriâ locus definit esse sacer, non ruinâ ædificii, sitque profanus victoria.** T. 4. c. 944. E.
- Victoria, & captivitas an locum sacrum profanent.** Tom. 5. c. 925. D.
- Victoria heredis legitimi an noceat statutz libertati.** T. 10. c. 510. B.
- Victoriam sibi parare debet unusquisque, qui agit ex suo jure.** T. 9. c. 175. C.
- Victoris bellici aliam conditionem, aliam heredis esse ait Quintilianus.** T. 5. c. 39. B.
- Victum victori condemnari in expensas, regula juris.** T. 9. c. 135. A. & c. 139. A.
- Victus victori quare omnes sumptus litis refundere cogatur.** Tom. 5. c. 1082. A.
- Victus victori plerumque solet condemnari impendiorum nomine.** T. 5. c. 465. E.
- Victus victori in expensas litis est damnandus.** T. 6. c. 656. D.
- Victus victori damnandus sumptuum nomine.** T. 10. c. 1239. D.
- Vicus, & pagus in quo differunt.** T. 9. c. 736. D.
- Videre, & audire multum discrepant.** T. 1. c. 1133. D.
- Videre, & pati ad quid utilia.** T. 10. c. 1254. A. B.
- Videri verbum quid jurisconsultis significat.** T. 3. c. 76. A. B.
- Videri verbum junctum cum particulis quasi, & aut præsumptionem significat.** T. 4. c. 579. B.
- Videri ponitur pro deberi.** Tom. 4. c. 1115. C.
- Verbo videri utebantur veteres in ferendis sententiis.** T. 10. c. 511. C.
- Vidua vox ambigua.** T. 1. c. 693. E.
- Vidua domicilium retinet, quod habuit maritus.** T. 2. c. 737. D.
- Vidua quæ dicatur.** T. 8. c. 653. A.
- Vidua quamdiu forum, & domicilium mariti defuncti retineat.** T. 7. c. 70. C. & c. 164. D. E.
- Viduz quales olim inter Christianos.** T. 2. c. 1034. A.
- Viduz, quæ intra annum luctus ad secundas nuptias transit, jure civili irrogatur infamia, quæ jure pontificio tollitur.** T. 6. c. 1151. B.
- Viduz, & pupilli an suarum litium gratiâ suam provinciam exire cogantur.** T. 10. c. 863. B.
- De viduarum raptu.** T. 9. c. 1432. B.
- Viduas coluit Ecclesia nascens.** T. 2. c. 1030. E.
- An viduis, vel virginibus, vel utriusque remittatur lege Juliæ conditio, si non nupserint.** T. 10. c. 10. C. D.
- Viduitas genus pudicitiz.** Tom. 2. c. 413. C. & Tom. 9. c. 457. E.
- Viduitas injungitur conditione eâ, si iterum non nupserit.** Tom. 7. c. 945. B. an ea conditio remitti possit. Ibid. B.
- Viduitas species pudicitiz.** Tom. 9. c. 834. B. reipublicæ est inutilis. Ibid. B.
- Viduitas injuncta conjugii a marito.** T. 10. c. 14. D.
- Viduitas vetita injungi a patrono.** Ibid. D.
- De viduitate indicta.** T. 9. c. 834. B. & seq.
- Viduitatis pœnam antiqui constituerunt legislatores.** T. 2. c. 1030. E.
- Viduitatis conditio remittenda tanquam inutilis reipublicæ.** T. 2. c. 413. C.
- Viduitatis conditio quare lege Juliæ remittatur.** Tom. 10. c. 1137. D.
- Victor quid olim dictus fuerit.** T. 3. c. 260. D.
- Vigilantibus jus civile scriptum est.** T. 4. c. 1197. E. & T. 9. c. 354. B. & T. 10. c. 988. C.
- Vigilantibus, non autem dormientibus jura subvenire, quomodo intelligendum sit.** T. 5. c. 981. C.
- Vigilare licet ad consequendum suum.** T. 10. c. 988. C.
- Vigiles qui, & quàm spectabiles.** T. 2. c. 80. C.
- Vigiles incendiorum.** T. 1. c. 1032. A.
- Vigiles Urbis an testentur jure militari.** T. 8. c. 149. D.
- Vigiles etiam si in Urbe præsentés sint, vice absentium habentur.** T. 9. c. 1164. C.
- Vigiles quinam sint, eorum munus, & privilegia.** Tom. 10. c. 857. C.
- Vigilibus præposuit tribunus Augustus, & super omnes præfectus vigillum.** T. 2. c. 1052. E.
- Vigilibus momenti tempora dilatata esse.** T. 9. c. 1164. C.
- Vigilum cohortes Romæ primum institutz.** T. 2. c. 1052. D.

- A** vigilum Præfecto puniendi, aut torquendi remittuntur ad Præfectum urbi, cum res est gravior. T. 10. c. 665. C.
- Viglas**, idest, vigiliæ. T. 3. c. 361. A.
- Vigor** publicæ disciplinæ vindictam admitti sceleris desiderat. T. 5. c. 755. A.
- Vi** eximens aliquem iudicio, aut ad locum non idoneum, & inhonestum vocans, qua pœna plectatur. T. 5. c. 89. E.
- Villa** est pars fundi. T. 1. c. 435. D. & T. 4. c. 899. A. & T. 6. c. 210. E.
- Villa fundum** sequitur tacite. Ibid. A.
- Villa** quid significet. T. 7. c. 1057. D. eâ legatâ, an videatur legatus fundus. Ibid. D. an sit accessio fundi. Ibid. D. constat solo, & superficie. Ibid. D.
- Villæ** separantur a civitatibus, & oppidis. T. 2. c. 672. D.
- Villæ** computantur in modum agri. T. 6. c. 210. E.
- Nequis** villam domiliri possit commercii causâ, prohibetur. Tom. 9. c. 1174. D. E.
- Villici** definitio. T. 3. c. 292. D.
- Villici**, tabularii, & negotiorum procuratoris differentia. Tom. 2. c. 643. A.
- Villicorum jura** sunt regalia. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
- Villicus** quid a dispensatore differt. T. 2. c. 1190. A.
- Villicus** propter fructus percipiendos, non propter quantum præponitur villæ. T. 5. c. 430. A.
- Villicus** quis dicatur, & cui operi præponatur. Ibid. A.
- Villicus** est susceptor fructuum. Ibid. A.
- Vim** manu, & viribus defendere licet; ulcisci non licet, nisi legitimis actionibus. T. 3. c. 126. D.
- Ob vim**, metumque illatum iudicio publico criminaliter ex lege Julia de adulteriis agi potest. Tom. 5. c. 142. A.
- Vim** facere non videtur, qui jure suo utitur, & ordinariâ actione experitur. T. 5. c. 800. D.
- Vim** facere qui dicatur. Ibid. D.
- Vim**, metumve passus qua actione utatur. T. 5. c. 141. D.
- Vim** vi repellere licet. T. 6. c. 824. A.
- Vinere** nomen gallicum unde deductum. T. 2. c. 712. D.
- Viminales** salices quæ dicantur. T. 6. c. 574. B.
- Vinaria** vasa, idest, cuppæ, & dolia in cellam defossa an continentur legato fundi. T. 6. c. 744. D.
- Vinarium** horreum. Vide, Horreum vinarium.
- Vincentem** te si vinco; multo magis te vinco. T. 10. c. 521. C.
- Vincere** plus est, quàm evincere. T. 4. c. 31. A.
- Si** vinco vincentem te, multo magis vinco te. T. 5. c. 956. E.
- Vincti** pœnæ causâ, & manumissi sunt dedititii. T. 10. c. 598. A. B.
- Vincti** servi apud dominos opus faciebant. T. 10. c. 732. D.
- Vincula** publica an irrogent infamiam. T. 3. c. 428. B.
- Vincula** pro vincula. T. 9. c. 1100. A.
- Vincula** carceris, & carcer differunt. T. 9. c. 1391. D.
- Vincula** corpori injecta auctoritate publicâ per se ultra non irrogant infamiam. T. 9. c. 1387. A.
- Vincula** sempiterna esse inventa ad singularem pœnam nefarii sceleris. T. 9. c. 1386. E.
- Vincula** differunt a carcere. T. 10. c. 732. D.
- De** vinculis publicis, & carcere. T. 9. c. 1386. C. & seq.
- Vinculum** patriæ potestatis unam personam constituit inter patrem, & filium familias. T. 4. c. 1159. C.
- Vinculum** naturæ pacto solvitur. T. 4. c. 729. E.
- Vinculum** potestatis unam personam facit inter parentes, & liberos. T. 4. c. 994. D. E.
- Vinculum** potestatis unius vocis, & unius personæ intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
- Vindemiam** cogere quid sit. T. 7. c. 347. A.
- Vindemiam** pendentem qui emit, si uvam legere prohibeatur a venditore, adversus eum petentem pretium exceptione uti potest. T. 7. c. 793. C.
- Vindemiarum** feriæ solennes. T. 5. c. 12. D.
- Vindex** quinam propriè dicatur. T. 3. c. 132. C.
- Vindex** quis dicatur. T. 7. c. 225. B.
- Vindex assiduus** quis dicatur. T. 8. c. 524. A.
- Vindex** Vitelliorum servus libertate, & civitate donatus, & cur. T. 9. c. 942. A.
- Vindicantur** non tantum res, singulæ, sed & grex quilibet legatus. T. 7. c. 231. C.
- Vindicare** quid sit. T. 7. c. 225. A.
- Vindicare** rem qui cœpit, an interdicto Uti possidetis agere possit. T. 7. c. 272. B. C. an decurrere possit ad interdictum Uti possidetis. Ibid. C. an pendente iudicio in rem agere possit Uti possidetis. Ibid. D.
- Vindicari** potest jus universale, aut jus universum successionis. T. 6. c. 434. A.
- Vindicari** posse rei communis partem pro indiviso, etiam si incerta sit. T. 7. c. 235. E.
- An** vindicari possint liberi homines. T. 7. c. 228. B.
- Vindicari** an possit incerta pars. T. 8. c. 254. E.
- Vindicatio** rei quid. T. 1. c. 746. C.
- Vindicatio** rei civilis proprietario competit. T. 1. c. 747. A.
- Vindicatio** pro vindicta. Tom. 3. c. 100. E.
- Vindicatio** triplex. T. 3. c. 132. B.
- Vindicatio** directâ potior est, quàm prætoria. T. 4. c. 271. D.
- Vindicatio** extero non datur, sed conditio ob causam causâ non sequutâ. T. 4. c. 267. D.
- Vindicatio** alienatione finitur. T. 5. c. 657. D.
- Vindicatio** est domini actio. T. 5. c. 902. D.
- Vindicatio** Falcidiæ ubi locum habet, ibi interdictum quod legatorum est supervacuum. Tom. 5. c. 794. D. E.
- Vindicatio** in re præsentî olim facta fuit: nunc mos ille mutatus est. T. 5. c. 373. E.
- Vindicatio** olim in re præsentî, si cut & nuntiatio novi operis facta est. Ibid. E.
- Vindicatio** usufructus quomodo fiat. T. 5. c. 374. A.
- Vindicatio** pignoris quomodo fiat. Ibid. A.
- Vindicatio** ubi est, non est conditio indebiti. T. 5. c. 904. D. & retro, ubi est conditio indebiti, non est vindicatio. Ibid. D.
- Vindicatio**, & conditio quomodo differant. T. 5. c. 904. D. E.
- Vindicatio** servitutis prædii rustici, vel urbani, quare non numeratur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
- Vindicatio** proprietatis quomodo instituitur. Ibid. A.
- Vindicatio** possessionis quo interdicto fiat. Ibid. A.
- Vindicatio** usufructus. Tom. 6. c. 35. B. C.
- Vindicatio** hereditatis. T. 6. c. 434. A.
- Vindicatio** gregis, & peculii. T. 6. c. 334. B.
- Vindicatio** servitutum. Ibid. C.
- Vindicatio** liberi hominis quid sit. T. 7. c. 228. B.
- Vindicatio** quid. T. 7. c. 225. A.
- Vindicatio** est ex 12. tabularum legibus. T. 7. c. 601. B.
- Vindicatio** servitutis per actionem confessoriam quid. T. 7. c. 224. D.
- Vindicatio** possessionis quid. Ibid. D.
- Vindicatio** finium quæ. Ibid. D.
- Vindicatio** domini, seu proprietatis quæ. Ibid. D.
- Vindicatio** est, ædificio diruto casu aliquo. T. 7. c. 613. A.
- Vindicatio** prætoria triplex est, supperficiaria, vestigialis, & Publiciana. T. 7. c. 344. B.
- Vindicatio** rei in quem competit. T. 7. c. 292. B.
- Vindicatio** incertæ partis est, si iusta causa interveniat. Tom. 7. c. 236. A.

- Vindicatio de quibus rebus esse possit, & de quibus vindicatio esse non possit. Tom. 7. c. 232. C.
- Rei vindicatio, & publiciana actio in quo differunt. T. 7. c. 347. B.
- Vindicatio massæ. T. 7. c. 237. A. B.
- Vindicatio duplex est, civilis, & prætoria; seu, quod idem est, directa, & utilis. T. 7. c. 344. B.
- Vindicatio cui competat. Tom. 7. c. 315. B.
- Vindicatio cui competit, & adversus quos. T. 7. c. 295. A.
- Vindicatio. Vide, Rei vindicatio.
- Vindicatio ad quid, & cui competat. T. 8. c. 937. B.
- Vindicatio rerum corporalium quid a vindicatione rerum incorporalium differt. T. 8. c. 1104. C.
- Vindicatio prætoria publiciana. T. 8. c. 505. B.
- Rei vindicatio specialis an differat a petitione hereditatis. Tom. 9. c. 157. A. B.
- Vindicatio duplex, alia specialis, alia rerum universalium. T. 9. c. 150. D. E.
- Vindicatio datur domino, vel quasi domino. T. 9. c. 1196. B.
- Vindicatio rerum amotarum. T. 9. c. 545. E.
- Vindicatio pignoris in quem extenditur usque ad 40. annos. T. 9. c. 1301. B. C.
- Vindicatio specialis quando tollitur, & quando non. T. 9. c. 173. B.
- Vindicatio ususfructus quibus verbis significatur. T. 9. c. 203. B.
- Vindicatio possessionis nulla prodita est jure civili. T. 9. c. 1166. B.
- Vindicatio ei soli competit, qui dominus est. T. 10. c. 302. B.
- Vindicatio utilis an competat non domino. Ibid. B.
- Vindicatio sumpta pro hereditatis petitione per fideicommissum non petitur, sed extraordinariâ persequutione. T. 10. c. 314. C.
- Vindicatio non acquiritur ignorantibus legatario. T. 10. c. 408. E.
- Vindicatio triplex. T. 10. c. 673. C.
- Vindicatio an personam obliget. T. 10. c. 707. A.
- Vindicatio an utiliter opponatur exceptioni doli. T. 10. c. 708. A. B.
- Vindicatio rerum singularium est in rem, non in personam. T. 10. c. 941. C.
- Vindicatio est actio certi. T. 10. c. 947. D.
- Vindicatio nihil aliud est, quam assertio domini. T. 10. c. 979. A.
- Vindicatio est effectus, finis, & exsequutio domini. Ibid. D.
- Vindicatio quomodo olim fiebat, & quænam sit actio. T. 10. c. 1183. B.
- Vindicatio an transmittatur in heredem. T. 10. c. 1193. B.
- In vindicationis formula duæ sunt causæ. T. 3. c. 250. B.
- Vindicacionis formula. Tom. 2. c. 172. A. & seq.
- Vindicacionis propria causa est dominium, publicianæ bonæ fidei possessio. T. 4. c. 701. E.
- Vindicacionis legatum propriè dari dicitur ab ipso testatore. T. 7. c. 1233. E.
- Vindicacionis legatum explicatur. T. 7. c. 1095. E. & c. 1096. A.
- Vindicacioni fundi se offerens possessoris nomine, damnatur ex proprio dolo, quia deceptit actorem. T. 5. c. 154. B.
- Vindicacionem dari ei, cui servus, aut filiusfamilias, qui habebat liberam peculii administrationem, rem peculiarem vendidit, & tradidit. T. 7. c. 318. C.
- Vindicacionem alii habent, alii non habent, sed possessionem, & retentionem. T. 7. c. 585. D.
- Vindicacionem rei qui habent, habent directam actionem communi dividendo. Ibid. D. E.
- De iis, qui vindicationem habent, & de his, qui non habent vindicationem. Ibid. D. E. & seq.
- Per vindicationem legatum cur sic appellatur. T. 7. c. 225. B.
- Vindicacionem rei utilem habet is, qui rem alienam immobilem longo tempore possidet bonâ fide, & iusto titulo contra dominum rem vindicantem, & creditorem hypothecarium. Tom. 9. c. 1045. C.
- Vindicacionem rei domino dari cum effectu adversus eum, qui ex nulla iusta causa possidet fundum alienum. T. 9. c. 1016. D.
- Vindicacione non tenetur, qui habet pretium. T. 1. c. 1263. A.
- De vindicatione servitutum. T. 6. c. 35. B. & seq. & T. 7. c. 479. D. & seq.
- Vindicacione absolvi eum, qui probaverit, se desuisse possidere sine dolo. T. 7. c. 869. E.
- Vindicacione qui agit, agit quasi in possessorem. T. 7. c. 290. E.
- De vindicatione incertæ partis ex iusta causa. T. 7. c. 589. E.
- De vindicatione gregis. T. 7. c. 231. C. & seq.
- De vindicatione rei, five proprietatis, & servitutis. T. 7. c. 585. D.
- De vindicatione partis. T. 7. c. 251. C.
- De rei vindicatione edictum fuit de tota re, quæ vindicatur. T. 7. c. 345. C.
- De rei vindicatione. T. 7. c. 224. D. & seq. in quo differat a cæteris vindicationibus. Ibid. c. 225. D.
- In rei vindicatione probandi munus est actoris, non rei. Tom. 9. c. 264. D.
- Vindicacione rei tenetur non solum, qui dolo possidet, sed etiam qui possidere desit. T. 9. c. 239. C.
- Vindicaciones possessionis. Tom. 1. c. 746. D.
- Vindicaciones, & actio publiciana in quo differunt, T. 7. c. 348. E.
- Vindicaciones quo maximè alio verbo significantur. T. 8. c. 1100. E.
- In vindicationibus singularibus res tantum veniunt, non actiones. T. 1. c. c. 1263. D.
- In vindicationibus compensationi locus non est. T. 4. c. 735. C. D. & T. 6. c. 67. B.
- In vindicationibus neminem cogi dicere titulum possessionis suæ. T. 9. c. 176. D.
- Vindicacionum genera plura sunt. T. 5. c. 374. A.
- Vindicacionum varia genera. T. 7. c. 224. D.
- Vindicacionum species. T. 8. c. 1112. D.
- Vindicacionum appellatio unde proficiscatur. T. 8. c. 353. C.
- Vindicacionum genera quatuor, nec plura, & quæ. Tom. 9. c. 129. B.
- Vindicacionum divisio. Tom. 10. c. 933. A.
- Vindicatur saltem res præsens. T. 4. c. 334. C.
- Vindicatur res cum fructibus existantibus tam a bonæ fidei possessore, quàm a malæ fidei possessore. T. 9. c. 239. D.
- Qui vindicaturus est, quid debet prius requirere, & explorare. T. 7. c. 314. D.
- Vindicaturus maximè desiderat sibi exhiberi rem, quam vindicaturus est. T. 10. c. 947. A.
- Vindices. T. 3. c. 67. A.
- Vindicia jure, atque in loco præfenti fiebat. T. 2. c. 172. C.
- Vindiciæ, id est, possessio. Ibid. B.
- Vindiciæ nomen unde deductum. T. 2. c. 445. A. & T. 9. c. 942. A. B.
- Vindiciæ ex lege 12. tabularum secundum libertatem dabantur. T. 2. c. 172. C. & T. 3. c. 524. D.
- Vindiciæ an dentur secundum libertatem. T. 1. c. 903. B.
- Vindiciæ libertatis causâ quando dentur. T. 5. c. 686. D.
- Vindiciæ dantur in liberali causa. T. 9. c. 980. B.
- Vindiciæ dantur a iudice in judiciis in rem, interim dum de proprietate disceptatur. T. 10. c. 937. D.
- Vindiciæ unde sic dictæ. Ibid. E.
- Vindiciarum nomen unde venerit. T. 1. c. 903. B. C.
- Vindicias secundum libertatem prius dedit Brutus. Ibid. B.
- Vindicias dato, gallicè *la jouissance*, *la recrance*. Tom. 10. c. 937. E.
- Vindicta quid. T. 1. c. 837. E. & T. 9. c. 942. B.
- Vindicta est contra bonos mores, jus est

est bonis moribus tuendi se, non ulciscendi. T. 4. c. 705. D.
 De vindicta. T. 9. c. 938. D. & seq.
 Vindicta, & infamia sunt in conditione rerum amotarum & in conditione furtiva. T. 10. c. 956. D.
 Vindictæ nomen unde deductum. T. 2. c. 444. E. & c. 445. A. & T. 9. c. 942. A. B.
 Vindictæ iudicium expectans crimen, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
 Vineæ primùm putanda, vel sarpenda est, deinde pedanda. T. 6. c. 472. D.
 Vineæ redditus an, & cur amplior, & utilior hominibus sit, quam prati. T. 5. c. 917. A.
 Vinearum appellatione quid significetur. T. 7. c. 435. B.
 Vinearum possessio an sit utilior, quam pratorum. T. 10. c. 752. A.
 Vinearum nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1178. C.
 Vincis quæ res junguntur. T. 7. c. 611. E.
 Vincis imposita si sit servitus, an imposita videatur vincis, & vitibus, an solo. T. 7. c. 435. C.
 Vina doliaria. T. 3. c. 52. A.
 An vina legata videantur, legata domo instructa. Tom. 4. c. 1135. A.
 Vina priora sæpe effusa fuisse defectu vaforum, ut dulcia adhuc recentia recipiantur, Plinius scribit. T. 7. c. 1455. B.
 Vinariis vasis quæ adnumerentur. T. 7. c. 1448. E.
 Vini petiti æstimatio faciendæ officio iudicis. T. 7. c. 681. C.
 Vini accessiones quæ. T. 7. c. 1448. A.
 Vini accessio an sit mensura. T. 7. c. 1448. A. ejus appellatio generalis est. Ibid. c. 1455. D.
 Vini appellatione an contineantur defrutum, acinaticium, passum. T. 7. c. 1457. A. B.
 Vini appellatione an contineantur liquores, qui condituræ loco sunt, ut acetum. T. 7. c. 1456. E. & c. 1457. A. an contineantur, quæ in vini vicem bibuntur a lendi causâ. Ibid. 1456. E. an mullum, conditum *μυζη, ζυθον*, cervisia, cydonium, pyratumque contineantur. Ibid. E.
 Vini appellatione an aliæ potiones contineantur, & quæ illæ sint. T. 7. c. 1455. D. & seq.
 Vini certâ mensurâ in annos singulos legata ex certo fundo, si nihil, vel minus natum sit, an legatario nihilominus vinum debeatur. T. 7. c. 1452. A.
 Vini electione datâ, si legatarius elegerit acetum, an electio consumatur. T. 7. c. 1429. B.
 Vini certâ mensurâ legata, quod in

illa vinea natum erit, si minus natum sit, an debeatur amplius, quam natum sit. T. 7. c. 1452. A.
 Vini peculiaris legato continebitur, quod servi nomine vini habuerunt. T. 7. c. 1458. A.
 Vini legato an acetum quoque contineatur, quod paterfamilias vini numero habuit. T. 7. c. 1445. C.
 Vini assignatio, & clavium datio pro traditione sunt, si modò fiant post degustationem. T. 10. c. 443. C.
 Venditio ad mensuram facta ante adimensionem perfecta non est. Ibid. E.
 Vini venditor si est in mora tradendi vini, quid fiet. T. 10. c. 753. B.
 Vino legato, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
 Vino legato an mullum contineatur. T. 7. c. 1455. E.
 Vino legato cum vasis, an etiam illud debeatur, quod est in doliis. T. 7. c. 1449. C.
 Vini legato non adjectâ quantitate, an omne vinum legatario præstetur. T. 7. c. 1447. A. & c. 1452. D. E.
 Vino legato per aversionem, an omne vinum, quod testator habuit legatario debeatur. Tom. 7. c. 1452. D. E.
 Vino legato, si in eo accipiendo moram fecerit legatarius, an ei integrâ sit actio ex testamento legati nomine in heredem. Tom. 7. c. 1453. D.
 Vino legato, si non adjectum sit cum vasis, an vasa quoque legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
 Vino legato, debentur vasa. T. 7. c. 1178. B.
 Vino vendito, sequuntur vasa. Ibid. B.
 Vino, vel oleo generaliter legato, nullâ adjectâ mensurâ, vel pondere, an legatum valeat. T. 7. c. 989. E.
 Vino vendito, an vasa quasi accessiones emptorem sequantur. T. 7. c. 1448. B.
 Vino vendito, emptore cessante, & frustrante, an idem vinum venditor alii vendere possit. T. 7. c. 1454. B.
 Vino vendito, si emptor post diem vino admetiendo finitum ceaserit, an venditor vino effuso doliâ evacuare possit. T. 7. c. 1453. E. & c. 1454. A. & seq.
 Vino vendito, vel legato, si legatarius, vel emptor moram fecerint, an venditor, vel heres vinum præstare cogantur, antequam consequuti fuerint, quanti alia doliâ conduxerint. T. 7. c. 1454. A. B.
 Vino vendito, vel legato, an doliâ contineantur. T. 7. c. 1448. E.

Vino vendito, etiam vasa vinaria vendita videntur. T. 8. c. 665. A.
 Vino legato quid contineatur. T. 10. c. 1127. A.
 Vinum novum a novembri mense datur militibus. Tom. 2. c. 963. E.
 Vinum honorarium est, quod honoris causâ offertur. T. 4. c. 1001. C.
 Vinum quod, & quando homini venenum esse possit. T. 5. c. 954. A.
 Vinum defunditur ex doliis, cum vina deplentur, vel decapulantur, id est, cum evacuantur intotum. T. 6. c. 474. D.
 Vinum vetus recentare quid sit. Ibid. D.
 Vinum peculiare quod. Tom. 7. c. 1458. A.
 Vinum falernum, & surrentinum non erat usui ante vigesimum, vel trigesimum annum. T. 7. c. 633. E.
 Vinum de dolio, id est, vinum novum. T. 7. c. 634. B.
 Vinum doliare, id est, vinum novum. Ibid. B.
 Vinum amphorarium, id est, vinum vetus. Ibid. B.
 Vinum diffusum, id est, vinum vetus. Ibid. B.
 Vinum aminæum quod sit. T. 7. c. 1459. B.
 Vinum an pereat emptori, si post moram ejus perierit factio venditoris. T. 7. c. 1448. D.
 Vinum an sit in pœnu. Tom. 7. c. 1446. D.
 Vinum an venditor effundere possit, si diem ad metiendum præstiterit emptori, nec intra diem ad mensum sit. T. 7. c. 1448. C.
 Vinum de cuppa quod sit. T. 7. c. 1451. A.
 Vinum diffusum quod sit. Ibid. A.
 Vinum doliare quod sit. T. 7. c. 1450. E. & c. 1451. A.
 Vinum græcum quod sit. Tom. 7. c. 1459. C.
 Vinum legatum si totum coacuerit vivo testatore post factum testamentum, an legatum extinguat. T. 7. c. 1457. D.
 Vinum legatum, si vasa legata non sint, an cum vasis debeatur. T. 7. c. 1447. E.
 Vinum mutuo datum, ubi peti, & dari debeat. Tom. 7. c. 1298. A.
 Vinum, oleum, & cæteri fructus an sint villæ, vel fundi. T. 7. c. 781. A.
 Vinum qui legat, an omne vinum, quod habet, legasse videatur. T. 7. c. 1452. E.
 Vinum qui legat, cum non habet, an de mero vino sensisse videatur. T. 7. c. 1445. D. E.
 Vinum quid propriè sit. Tom. 7. c. 1455. D.
 Vinum vetus si legatum sit; quomodo

Non modo

- modo id æstimetur : Tom. 7. c. 1458. C.
- Vinum doliare debetur sine doliis, seriis, cupis. T. 8. c. 628. B.
- Vinum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
- Vinum qui debet, aut oleum, quanti vinum est damnatur æstimatione iudicis. T. 10. c. 539. A.
- Vinum qui simpliciter dicit, rem incertam dicit, T. 10. c. 541. A.
- Vinum si sit degustatum, etiam non traditis clavibus, vini periculum pertinet ad emptorem. T. 10. c. 657. E.
- Vinum generat oblivionem, T. 10. c. 905. B.
- Vinum si veneat ad mensuram, facienda est mensura, antequam periculum ad emptorem pertineat. T. 10. c. 1012. B.
- Vinum duobus præcipue modis corrumpitur, & mutatur, T. 10. c. 1009. D.
- Viocuri qui. Tom. 1. c. 479. A. & T. 5. c. 874. A.
- Violare constitutiones sacras est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
- Violatæ nomen non pro vi accipi, sed pro stupro sine vi illato, T. 3. c. 148. E.
- Violator occiditur impune, Tom. 1. c. 505. C.
- Violatores sepulcrorum, Tom. 9. c. 1437. E.
- Violentus possessor est omnis invasor. T. 9. c. 1154. D.
- Vir bonus quis dicatur. Tom. 3. c. 26. C.
- Vir adulter repudio ab uxore separari potest. T. 2. c. 1073. C.
- Vir adulterii accusari non solet, T. 4. c. 282. D.
- Vir hodie jure codicis accusari adulterii non potest, mulier potest. T. 4. c. 793. C.
- Vir genere nobilitat scæminam, T. 5. c. 543. B.
- Vir bonus. Vide, Bonus vir.
- Vir bonus est verus æstimator, & arbiter æquitatis. T. 5. c. 988. D.
- Vir omni culpâ, & dolo carens, mulieri actione de dote non tenetur, T. 6. c. 545. E.
- Vir bonus quis. T. 7. c. 9. D. bonus civis quis. Ibid. D.
- Vir doctissimus notatus. Tom. 7. c. 1168. A.
- Vir. Vide, Maritus.
- Vir, & uxor quando sibi invicem succedunt, T. 9. c. 674. C. & seq.
- Vir si uxori post divortium dotem promittat, mulier est creditrix, licet dos non intervenerit. T. 10. c. 416. E.
- Virgæ, etiam si comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
- Virgarum, fustium, & flagellorum jus habuit Præfectus vigilum, Tom. 10. c. 857. D. E.
- A Virgilio, aut Homero incipiunt grammatici, T. 1. c. 1025. B.
- Virginitas an ex aspectu rûs v'µêvos judicari possit. Tom. 6. c. 1129. B.
- Virginus causam dedit successioni. T. 1. c. 902. D.
- Virginus cur filiam suam interfecit. Ibid. D.
- De virginum raptu. T. 9. c. 1432. B. & seq.
- Virgis, sive fustibus cæduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris. T. 7. c. 126. E.
- Virgo filiafamilias. T. 3. c. 176. D.
- Virgo pro impubere, T. 3. c. 148. E.
- Virgo non tantum est integritatis nomen, sed & teneræ ætatis. T. 4. c. 1434. D.
- Virgo pro muliere. T. 7. c. 697. E.
- Virgo interdum pro muliere usurpatur. Ibid. E.
- Ultra vires peculii dominus non tenetur. T. 6. c. 98. B.
- Viri sexagenarii idonei ad generandum. T. 1. c. 325. B.
- Viri illustres, & qui super eos sunt, per procuratores possunt actionem injuriarum criminaliter vel persequi, vel suscipere. Tom. 1. c. 245. E.
- In viri manum convenire quid sit. T. 5. c. 397. B.
- Viri sunt cives simpliciter, & absolute. T. 6. c. 76. B.
- Viri iterantes nuptias, existentibus liberis ex priore matrimonio. T. 9. c. 459. E.
- Viri. Vide, Homines.
- Viri, illustres inviti testimonium non dicunt. T. 9. c. 295. E.
- Viri boni sæpe dicti sunt patroni, ac illi, quorum sumptu vivimus, creditores, sceneratores. T. 10. c. 582. D.
- Viria vestigia cæstum occupavit, apud Tertullianum. T. 3. c. 272. C.
- Viridaria, vel viridaria. Tom. 1. c. 314. D.
- Viridaria an habere liceat, si ædificia debeant servitutem altiùs non tollendi. T. 7. c. 400. C.
- Viridaria ponere non est altiùs tollere ædes. Ibid. C. D. & c. 413. D.
- Viridaria quid sint; & an impediant prospectum. T. 7. c. 400. C. D.
- Virile officium est tutela: T. 4. c. 1000. D. decreto, & concessu Principis est quoque officium muliebri. Ibid. D.
- Viriles obligationes quæ vocantur. T. 4. c. 269. C. D.
- Viriles partes quæ dicantur, T. 5. c. 841. A.
- Viriles portiones facit enumeratio personarum. T. 9. c. 1097. E.
- Virilis nomine rata significatur. T. 9. c. 896. B. & c. 905. A.
- Viriolæ, victoriolæ, victoriæ. T. 3. c. 28. A.
- Viro credendum est concubitum alleganti. T. 6. c. 1080. C.
- Viros summates, & matronas per nuntium, aut epistolam adiri solere, Epictetus dicere solitus est. T. 5. c. 408. C.
- Virtus animi est propria, quia semper piterna, cætera mutua. Tom. 5. c. 392. B.
- Virtus est constans, & perpetua. T. 7. c. 51. A.
- Virtus moralis unde venit. T. 7. c. 50. C.
- Virtus auctoris sequitur heredem. T. 9. c. 1000. B. bona fides defuncti proficit heredi ad usucapionem. Ibid. B.
- Virtutem solam beatum facere. T. 9. c. 13. D.
- Virtutes aut sunt animi, aut corporis. T. 7. c. 50. B.
- Virtutes animi quæ sint. Ibid. B. C.
- Virtutes voluntariæ quæ. Ibid. C.
- Virtutis nobilitas, non generis claritas Deo gratum ministrum facit. T. 6. c. 1003. E. & c. 1004. A.
- Vis quid sit, & per vim quis tacere dicatur. T. 1. c. 959. D.
- Vis est necessitas voluntati contraria. Ibid. D. & c. 1483. C.
- Vis publica, & vis privata quid discernant. T. 1. c. 873. C. & T. 2. c. 593. C.
- Vis omnis armata est publica, non contra. T. 1. c. 285. C.
- Vis possessionem adimit. Tom. 1. c. 1401. C.
- Actioibus, foro, & jurisdictioni nihil est tam contrarium, quam vis. T. 1. c. 966. E.
- Vis bonorum raptorum. Tom. 1. c. 867. A.
- Vis armata est, quæ fit ferro, & viribus. T. 4. c. 652. B.
- Vis simplex quæ est. Ibid. B.
- Vis pro majore vi, & atroci, & sæva. T. 5. c. 141. D.
- Vis civilis non est vis. T. 5. c. 800. E.
- Vis, & metus qui in jure intelligantur. T. 5. c. 141. D.
- Vis, & potestas querelæ inofficiosi testamenti quæ sit. T. 5. c. 897. A.
- Vis civilis quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 800. E.
- Vis major morbus fonticus, adversa tempestas, vis fluminis: hi tres casus majores, quibus obviamiri non potest, excusant actorem, reum, & judicem. T. 5. c. 412. E. & c. 412. A.
- Vis alia armata, alia inermis. T. 7. c. 22. D.
- Vis, & injuria propulsanda. Ibid. C.
- Vis quædam Romæ erat civilis, quotidianiana, & festucaria. T. 8. c. 551. A. B.
- Vis publica est; quæ contraria est rei, jurive publico. T. 9. c. 1430. A.
- Vis privata est, quæ est contraria rei,

rei, jurive privato. Ibid. A. B.
 Vis quotidiana. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
 Vis publica, & vis privata quæ est. T. 9. c. 1429. A.
 Vis major non venit in commodato, nec in pignore. T. 9. c. 1197. D. E.
 Vis divina. T. 9. c. 298. E. Vide, Casus majores.
 De eo, cui vis facta est, si vim rerum direptarum probare non potest, quid agendum erit. T. 9. c. 1160. C.
 Vis dans causam contractui bonæ fidei vitiat ipso jure contractum. T. 9. c. 371. E.
 Vis divina pertinet ad emphyteuticarium. T. 9. c. 417. C.
 Vis, & metus dans causam contractui bonæ fidei, eum vitiat ipso jure. T. 10. c. 655. B.
 Vis major pertinet ad emphyteuticarium, secus est in locatore. T. 10. c. 668. C.
 Vis omnis non improbat. T. 10. c. 1030. A.
 Vis quotidiana quænam sit apud Ciceronem. Tom. 10. c. 1175. C.
 De vi armata, ac de vi quotidiana interdictum duplex. T. 1. c. 955. B.
 De vi, & de vi armata interdictum. T. 1. c. 285. B.
 De vi interdictum duplex. Tom. 3. c. 140. C.
 Vi quomodo quis dejiciebatur. T. 1. c. 479. C.
 Quod vi, aut clam. T. 1. c. 854. B.
 De vi ulciscenda, ac defendenda. T. 3. c. 126. C.
 Vi gesta esse debent irrita. Tom. 1. c. 639. C.
 Vi extorta nullius esse momenti. T. 2. c. 1335. B.
 Vi bonorum raptorum tenetur is, cujus dolo rapuit alter, non furti. T. 4. c. 337. A.
 Vi quod fit, dolo malo fieri intelligitur. T. 5. c. 79. B.
 Vi rapere, vi facere quis videtur. T. 8. c. 521. E. c. 522. A.
 Vi, aut clam facere quis dicatur. T. 7. c. 455. E.
 De vi criminali mota quæstione, & de possessione, aut proprietate civili, utra prior expedienda. T. 7. c. 150. B. C.
 De vi quot modis quærat; & si civiliter, an de possessione restituenda quærat. Ibid. B.
 Vi raptæ res an verbo perisse contineantur. T. 8. c. 488. E.
 Qui vi alienam possessionem pervasit, extra ordinem punitur ex constitutionibus Principum. T. 9. c. 1151. A. & seq.
 Qui vi possessorem dejecit, quomodo punitur. Ibid. A.
 Pro vi habentur blanditiæ, & illecebriæ, pictæ testoria linguæ, & hamati sermones in crimine raptus. T. 9. c. 1433. C.

De vi bonorum raptorum. Tom. 9. c. 1460. C. & seq.
 De vi actio. Vide, Actio.
 De vi bonorum raptorum actio. T. 9. c. 1157. B. Vide, Actio de vi bonorum raptorum.
 De vi quotidiana interdictum, & cui datur. T. 9. c. 1149. A.
 De vi armata interdictum cui datur. Ibid. A.
 De vi exceptio in quo distat ab interdicto unde vi. T. 9. c. 1245. C.
 De vi armata interdictum adversus quem datur. T. 9. c. 1149. A.
 Interdictum unde vi an pertineat ad res mobiles. Tom. 10. c. 188. E.
 Competit cujusque rei possessori, qui vi dejectus fuerit. Ibid. E.
 Interdictum quod vi, aut clam facilius datur ei, qui fundum conduxit, quam ei, qui precario habet. T. 10. c. 234. E. huic datur res utenda tantum, illi etiam fruenda. Ibid. E.
 Vi bonorum raptorum damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
 Vi, metusve causâ quæ sunt gesta, negotia Prætor rescindit. T. 10. c. 890. B.
 De vi pactum an valeat. Tom. 10. c. 1179. E.
 Vim facit, qui aliquem domi inclusit, vel ferro vinxit. T. 1. c. 367. D.
 Contra vim vi experiri juris est naturalis, gentium, & civilis. T. 1. c. 955. B.
 Vim vi propulsare omni jure comparatum. T. 3. c. 126. C.
 Vim vi repellere licet. Tom. 4. c. 654. B. & Tom. 7. c. 22. D.
 Vim qui faciat. T. 8. c. 796. E.
 Vim vi depellere esse natum ex jure gentium. T. 7. c. 25. B.
 Vim pro pellere permittitur. T. 9. c. 1150. B.
 Is, qui per vim possessionem invalit ejecto possessore, civiliter tenetur in duplum. T. 9. c. 1157. A.
 Vim majorem non pertinere ad inquietum. T. 9. c. 410. C.
 Si per vim, vel alio modo absentis perturbata sit possessio. Vide, Interdictum.
 Vim majorem locator agnoscit. T. 9. c. 410. A.
 Vim inferre ex intervallo ad recuperandam possessionem, non est propulsare vim, sed ulcisci. T. 9. c. 1150. B. C.
 Vim, & raptum sæpe comitantur homicidia. T. 9. c. 1433. D.
 Adversus vim majorem in alluvione nulla est ratio muniendi se. T. 9. c. 1055. B.
 Vim propulsare quid sit. Tom. 9. c. 1150. B. C.
 Vim majorem, & divinam, sive

iram divinam locator horreorum non præstat. T. 9. c. 406. C.
 Vim vi defendere omnes leges, omnia jura concedunt. T. 10. c. 411. A.
 Vim convocatis hominibus qui fecit; tenetur lege Juliæ de vi privata. T. 10. c. 573. C.
 Vim, aut metum passo competit electio, ut agat actione quod metus causâ, quæ est restitutoria, vel rei vindicatione, ita tamen ut alterâ electâ, altera consumatur. T. 10. c. 890. D.
 Per vim si quis dejectus sit possessione prædii, quænam erit actio. T. 10. c. 926. D.
 Viscata, & hamata munera. Tom. 1. c. 1103. E.
 Viscata institutio. Tom. 5. c. 1055. E.
 Viscatum munus spe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
 Viscelia lex. T. 9. c. 1439. B. Vide, Lex Viscelia.
 Visitationis jura præscribi non possunt. T. 6. c. 915. B.
 Jus visitationis amitti non potest. T. 6. c. 916. B.
 Visitatores dicuntur *περιόδοι*. T. 2. c. 22. A. B.
 Visitatores quinam dicantur. T. 10. c. 820. D. E.
 Visitatoribus prælati debentur an non. T. 6. c. 778. B.
 Vispelio quisnam sit propriè. T. 10. c. 459. C.
 Vispeliones qui olim fuerint. T. 1. c. 948. A.
 Vita utenda data est. T. 3. c. 325. C.
 Vita quo vivimus, nobis non accidit, sed est de substantia nostra. T. 10. c. 215. B.
 Vita in actu primo est substantia per reductionem, non accidens. Ibid. B.
 Vita cognatorum ultra septimum gradum consistere non potest. T. 10. c. 500. E.
 Vitæ usuram, tanquam pecuniæ, natura homini dedit, nullâ præstitâ die. T. 3. c. 325. C.
 Adversus vitæ periculum, quod intentat Princeps, vel magistratus, nemini licet se defendere, & cur. T. 7. c. 22. D.
 Vitæ adimendæ potestas, juris gladii præcipua pars est. T. 10. c. 385. E.
 Vitam suam, & salutem tueri provocato permissum est. T. 4. c. 836. A.
 Vitanda sunt in jure ridicula. T. 4. c. 1131. B.
 Vitellius Cæsaris legatus Pilatum omni potestate exutum Romam mittit. T. 10. c. 95. C.
 Vites qui cædunt, coercentur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
 Vitia defuncti non excludit heres ignoratione suâ. T. 4. c. 1459. D. E.
 Vitia testamentorum non vitiant testa-

- testatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
- Vitia stipulationum vitiant obligationem. T. 4. c. 689. A.
- Vitia, & mendum quando voluntatem testatoris non vitiant. T. 4. c. 1071. A.
- Vitia esse temporaria. T. 7. c. 51. A.
- Vitia possessionum tria, & quæ sunt. T. 9. c. 1150. A.
- Vitia aliorum cernere, oblivisci suorum stultitiæ proprium est. T. 9. c. 852. C.
- Vitia a majoribus contracta perdurare, & successorem auctoris sui culpam comitari, successorem scilicet universi juris. T. 9. c. 1000. A. B.
- Vitia in servo futura non præstat venditor. T. 10. c. 1031. A.
- Vitio rei sublato, non statim vitium furis, aut personæ tollitur. T. 5. c. 725. B.
- Cum vitio qui possidet, non utique semper vim jure propulsat. T. 10. c. 697. B.
- Vitiosa possessio malæ fidei est, & sic inutilis usucapio ejus. Tom. 5. c. 739. E.
- Vitiosa possessio quæ dicitur. T. 5. c. 743. B. C.
- Vitiosa servi possessio domino nocet. Ibid. B.
- Vitiosam rem qui vendit, & tradit, vitio comperto, quanti agetur. T. 10. c. 765. C.
- Quoties vitiosè cautum est, non cautum videtur. T. 4. c. 97. E.
- Vitiosæ possessiones quæ sunt, & quando accidant. T. 5. c. 804. A.
- Vitiosum ubique est, quod nimium est. T. 5. c. 661. A.
- Vitium prius fuit observatio, nunc mos est. T. 2. c. 1231. C.
- Vitium aut reale, aut personale. T. 1. c. 1129. E.
- Vitium fugæ num antiquius sit venditione, cum dubitatur, responso servi tormentis elicito credendum est. T. 4. c. 975. A.
- Vitium possessionis, a defuncto contractum, heredem sequitur. T. 4. c. 1459. D.
- Vitium possessionis, quam servus nactus est, quomodo purgetur. T. 5. c. 743. C.
- Vitium temporis an hereditatem vitiet, & libertatem. T. 5. c. 1093. D.
- Vitium rei possessæ quomodo purgetur. T. 5. c. 732. E.
- Vitriarii quinam appellati fuerint. T. 2. c. 767. C.
- Vitriariorum privilegia. T. 2. c. 768. C.
- Vitricus qua causâ habetur loco parentis. T. 3. c. 230. E.
- Vitulinis carnibus vesci lege prohibutum. T. 3. c. 101. C.
- Vitulorum ne carnibus vesceretur, vetitum a Valentiniano. T. 10. c. 703. D.
- Vitutiarii quinam fuerint nuncupati. T. 3. c. 311. E.
- Vivaria. T. 5. c. 715. E.
- Vivarium qui emerit, an etiam feras emisse intelligatur. Tom. 8. c. 262. D.
- Viventis beneficium alii conferri non potest. Tom. 6. c. 1007. A.
- Viventium interest non præcipitari, dum justè deliberant, sed morientium interest habere successores legitimos. T. 10. c. 784. C.
- Vixisse vento non præsumitur, proverbium. T. 9. c. 589. D.
- Vivi cedunt viam, morientes relinquunt. T. 5. c. 638. B.
- Ulciscendi jus naturale non est. T. 1. c. 965. B.
- Ulpiani ab Africano dissentio. T. 3. c. 199. A.
- Ulpianus juris conditor appellatus. T. 1. c. 1071. B.
- Ulpianus jurisconsultus Syriticus nuncupatus. T. 6. c. 799. C.
- Ulpianus jurisconsultus fuit præfectus annonæ sub Alexandro. T. 9. c. 1255. C. fuit præfectus prætorio. Ibid. D. fuit magister scrinii. Ibid. D. occisus fuit a prætorianis militibus seditione motis. Ibid. D.
- Ulpianus a Paulo facilè, & libenter dissidet. T. 10. c. 77. D.
- Ulpianus fuit sub Alexandro Præfectus Prætorio, & annonæ. T. 10. c. 665. D. & c. 709. D.
- Ultima cognitio. T. 9. c. 126. E. Vide, Cognitio.
- Ultima judicia morientium certiora sunt. T. 9. c. 85. C.
- Ultimæ voluntates latius interpretantur, quàm stipulationes. T. 7. c. 1163. A.
- Ultimæ voluntatis scriptura libera, & stylus liber hominibus esse debet. T. 9. c. 719. A.
- Ultimarum voluntatum favore usuræ in actione ex testamento, ex mora currunt instar judiciorum bonæ fidei. T. 5. c. 403. C. D.
- Ultimorum judiciorum tria genera, testamentum, codicilli, & ultimum judicium. T. 9. c. 705. B.
- Ultimum judicium an sit supplementum codicillorum. Tom. 9. c. 705. B. C.
- Ultio omni jure prohibita. T. 9. c. 1150. C.
- Ultio est honor debitus soli Deo. Ibid. C.
- Ulyro, idest, prior. T. 3. c. 57. E.
- Ulysses non vi, sed dolo Polyphemum excæcavit. T. 1. c. 1356. E.
- Umbri, & Umbrici. T. 9. c. 1308. E.
- Una, & æqualis reverentia omnibus parentibus servanda est. Tom. 4. c. 1338. B.
- Una, eademque est causa contrarium, sed contraria tamen. T. 5. c. 837. B.
- Unâ conditione deficiente, omnes videntur defuisse. T. 8. c. 510. D.
- Uncia quid, & quo alio nomine appellata. T. 8. c. 972. D.
- Uncor ἀλεπτῆς, seu strigilator. T. 3. c. 391. D.
- Unde liberi si tabulæ testamenti nullæ extabunt. T. 8. c. 161. A. & seq.
- Unde articulus qualis. T. 8. c. 534. E.
- Unde legitimi. T. 8. c. 183. D.
- Unde vir, & uxor. T. 9. c. 674. C.
- Unde liberi qui ad successionem parentum ab intestato vocantur. T. 9. c. 662. E.
- Unde vi interdictum. Vide, Interdictum unde vi.
- Unde liberi. T. 9. c. 662. E.
- Unde legitimi, & unde cognati. T. 9. c. 666. A.
- Unguentum si quis ex pluribus odoribus fecerit, unguenti dominus est, qui fecerit, non cujus odores fuerunt. T. 3. c. 304. C.
- Unica interpellatio parit moram. T. 5. c. 566. E.
- Unicuique licet renuntiare juri suo. T. 9. c. 58. A.
- Unicus casus, quo in actionibus bonæ fidei possessor, non restituens rem ob dolum, & contumaciam, punitur quanti actor in litem juraverit. T. 5. c. 381. A. B.
- Uniones, idest, grandes margaritæ, qui & peruli dicuntur. T. 2. c. 469. E.
- Unitas non admittit divisionem. T. 10. c. 537. D.
- Pro universali indefinita habetur. T. 6. c. 480. B.
- Universi in civitate, aut municipio consentire facilè non possunt, in acquirenda scilicet possessione. T. 5. c. 703. D. E.
- Universi agere non possunt, vel actiones excipere. T. 6. c. 279. C.
- Universitas, municipium, seu civitas an heres institui possit. T. 5. c. 703. E.
- Universitas fundi, an singulæ partes ejus possideantur. T. 5. c. 741. B.
- Universitas Bononiensis. Vide, Bononiensis universitas.
- De universitate actiones multæ sunt. T. 7. c. 227. D.
- Universitatibus an legari possit. T. 8. c. 5. D. E. an eæ possint heredes institui. Ibid. E.
- Universorum non idem animus. T. 7. c. 614. D.
- Universum jus cum dicitur quid intelligatur. T. 8. c. 503. D.
- Unius rei una tantum ratio est. T. 4. c. 314. E.
- Unius rei duo, pluresve possessores, vel domini in solidum esse non possunt. T. 5. c. 697. C.
- Unius facti duæ pænæ nunquam proditæ sunt. T. 5. c. 42. D. E.
- Unius heredis cellatio an cæteris noceat. T. 5. c. 859. D.
- Unius sententia ex pluribus arbitris nullius est. T. 5. c. 191. A.
- Unum genus est possidendi, species infinitæ. T. 5. c. 717. D.
- Unum legatum an rescindi possit, & alterum retineri. T. 5. c. 1048. B.
- Unum legatum pro parte scindi non potest, nec divisionem admittit. T. 7.

- T. 7. c. 1092. B. non licet partem agnoscere, partem repudiare. Ibid. E.
- Unum non potest dici numerus. T. 9. c. 1395. C.
- Unus tutor convenitur in solidum, & sustinet onus omnium tutorum, quod ceteri solvendo non sunt. T. 4. c. 33. B.
- Unus ex correis credendi solidum accepto ferre, non verò & novare potest. T. 5. c. 69. C.
- Unusquisque sui facti poenam meretur, publicè interest delicta non esse impunita. Tom. 5. c. 911. C.
- Unus dies omnibus præscriptionibus temporalibus, & mensibus singulis superaddi solet. Tom. 5. c. 628. A.
- Unus ex creditoribus an curator bonis debitoris dari possit. T. 5. c. 764. D.
- Unus, idemque homo potest duplicis juris peculium habere. T. 5. c. 435. C.
- Unusquisque potest contemnere ea, quæ pro se introducta sunt. T. 6. c. 324. A.
- Unus in libris jurisconsultorum significat idem, quod magister. T. 8. c. 532. D.
- Si unus ex pluribus heredibus creditoris, vel debitoris partem suam debiti solverit, vel acceperit. T. 9. c. 1237. C.
- Si unus ex pluribus appellaverit. T. 9. c. 1124. D.
- Qui vocabatur in jus, sequebatur vocantem. Tom. 9. c. 20. B. C.
- Vocabula non tam sunt, quam negotia. T. 4. c. 174. C.
- Vocabula rerum immutabilia sunt, hominum mutabilia. T. 7. c. 966. B.
- Vocabula juris auctoribus plerumque significant jus, non corpus. T. 8. c. 504. A.
- Vocabula naturæ sunt filius, mater, & cognatus. T. 5. c. 160. E.
- Vocabulum *citra* pro *intra*, & rursus *intra* pro *citra* sæpissime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.
- Vocabulum tantundem præstat, quantum proprium nomen. T. 7. c. 647. C.
- In jus vocandi multiplices, & varii modi. T. 5. c. 87. A.
- Vocandi aliquem in jus variæ, & multiplices sunt causæ. Tom. 7. c. 115. C.
- Vocantur Præsides legati Cæsaris, legati Imperatoris, legati Augusti. T. 4. c. 821. D.
- Vocare in jus quid sit. T. 7. c. 115. B. C. Vide, In jus vocare.
- Vocare in jus, & in iudicium quid. T. 9. c. 20. B.
- Vocare in jus. Vide, In jus vocare.
- Vocari in jus hodie, non abripi in usu est. T. 5. c. 9. E.
- Vocati est non contemnere auctori-
- tatem magistratus. T. 9. c. 1083. B.
- Vocati ad forum jure incompetens invocant competens. T. 10. c. 399. D. Vide, Forum.
- Vocatio in jus agendi initium est. T. 1. c. 735. A.
- Vocatio in jus, & libelli oblatio quomodo differant. T. 5. c. 881. D.
- An vocatio in jus, editione, an verò vocatione prior fuerit editio. T. 10. c. 874. C.
- Vocatio in jus quomodo olim fiebat. T. 10. c. 875. C. D.
- Vocatione solâ in jus actio temporaria non perpetuatur. T. 6. c. 6. A. B.
- Post vocationem in jus appellacionis remedium an impediatur. T. 6. c. 936. C.
- Vocationi in jus commiscetur hodie editio actionis. T. 9. c. 20. C.
- Vocationis in jus mos antiquus quis fuerit. T. 5. c. 9. A.
- Vocatus in crimen præfatos honores retinet, novos ante finitam litem adipisci nequit. T. 4. c. 858. D.
- Vocatus in jus confestim ducitur in jus, aut in diem certum promittit iudicio fisci. T. 9. c. 21. B.
- Vocatus in jus non aliter dimittitur, sed trahitur invitus, nisi vel caverit iudicio fisci, vel de transferit. T. 9. c. 24. B.
- Voconia lex quænam fuerit. T. 8. c. 1004. D.
- Voconia lex. Vide, Lex Voconia.
- Voconia lex quo tempore lata. T. 10. c. 486. B.
- Non volens quis sit. T. 10. c. 409. A.
- Volenti, & scienti possessio acquiritur. T. 4. c. 624. D.
- Volenti sicut res pro re solvi potest, ita & aliud pro alio constitui. T. 5. c. 396. E. & T. 3. c. 397. A.
- Volerens unde dicti. T. 5. c. 1033. A.
- Volo, rogo, mando, cupio, & peto, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
- Volo est precarium verbum. T. 7. c. 1596. A.
- Volubilia quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1376. E.
- Volventia quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 261. D.
- Cum volueris, & cum morieris, eadem est vis horum verborum. T. 7. c. 1201. C.
- Cum volueris, hæc verba sunt extensiva. T. 7. c. 1201. B. & seq.
- Voluero non est extensivum, volam est extensivum, & admittit mutationem voluntatis. T. 10. c. 531. B. & c. 546. C.
- Voluisse videtur, qui videt, & tacet. T. 5. c. 440. B.
- Voluisse non intelligitur, qui simulavit. T. 9. c. 796. A.
- Qui semel voluit, nullam potest videri accipere injuriam. Tom. 5. c. 671. B.
- Volumen nomen generale. T. 10. c. 1122. E.
- Voluntaria jurisdictio inter quos
- est. T. 4. c. 833. B. a Proconsulibus exercetur. Ibid. B.
- Voluntaria societas. T. 9. c. 360. B. & seq.
- Voluntarii, & necessarii procuratores quinam dicantur. T. 2. c. 110. E.
- Voluntarii heredes. T. 7. c. 1440. A. Vide, Heredes.
- Voluntarii testes qui. T. 8. c. 216. B.
- Voluntarii contractus ex postfacto sunt necessarii. T. 9. c. 243. D. Vide, Contractus.
- Voluntarium iusjurandum. Tom. 9. c. 185. A. Vide, Iusjurandum voluntarium.
- Voluntarium a Græcis accipitur pro eo, quod defertur in iure. T. 10. c. 418. E.
- Voluntarius procurator quis dicatur. T. 3. c. 279. C.
- Voluntarius procurator, qui se alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere an debeat. T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.
- Voluntarius procurator. Vide, Procurator voluntarius.
- Voluntas duobus modis dicitur prior, & posterior. T. 3. c. 393. E.
- Voluntas nuda quæ sit. T. 1. c. 704. E.
- Voluntas expressa, integra, & libera exigitur in manumissionibus. T. 3. c. 484. D.
- Voluntas ex scientia præsumitur. T. 3. c. 394. E.
- Voluntas in maleficiis spectatur, non exitus. T. 1. c. 505. B.
- Voluntas coacta pro voluntate non habetur. T. 3. c. 484. D.
- Voluntas conditionem facit, non sermo. T. 3. c. 410. D.
- Voluntas mulieris dotalis fundi alienationem confirmat. T. 1. c. 1500. D.
- Voluntas defuncti legitima est favorabilis. T. 1. c. 699. D.
- Voluntas testatoris non vitatur testamentorum vitiis, aut mendis. T. 4. c. 688. E.
- Voluntas heredis est ambulatoria usque ad supremum vitæ exitum, sicut dicitur de voluntate testatoris. T. 4. c. 517. A.
- Voluntas privati hominis potentior esse nequit jure publico. Tom. 4. c. 371. D.
- Voluntas defuncti in conditionibus scripto potior est. T. 4. c. 1189. A.
- Voluntas perpetua eligendi est heredi, quamdiu vivit. T. 4. c. 517. C.
- Voluntas sola non facit testamentum, nisi militis voluntas. T. 4. c. 515. B.
- Voluntas nuda, & tacita fideicommissum facit. T. 4. c. 536. E.
- Voluntas testatoris lege potior est, quæ aliàs Falcidiam minuere non potest. T. 4. c. 1362. E.
- Voluntas testatoris potius spectatur, quam verba. T. 4. c. 1188. D.
- Voluntas testatoris num erogationis finem faciat. T. 4. c. 877. C.
- Voluntas patris quænam sit in bonorum divisione. T. 4. c. 897. E.

- Omnis voluntas defuncti rata constituitur, cum semel adita est hereditas. T. 4. c. 602. D.
- Voluntas suprema potior est. T. 5. c. 1051. A.
- Voluntas, & propositum delinquentis distinguunt maleficia. T. 5. c. 585. B.
- Voluntas, & consensus patris pro fideiussione filii familias est. T. 5. c. 11. A.
- Voluntas coacta voluntas est. T. 5. c. 145. B.
- Voluntas pro rati habitatione accipitur. T. 5. c. 139. C.
- Voluntas, fides, scientia, & mens in emptionibus a servo factis cur spectanda. T. 5. c. 742. E.
- Voluntas legitime contrahentium sæpenumero potior est, quam nimia juris subtilitas. T. 5. c. 479. C.
- Voluntas defuncti intra annum debet exsequi. T. 6. c. 1043. B. C.
- Voluntas testatoris ambulatoria est usque ad mortem. T. 6. c. 119. A.
- Voluntas testatoris inepta servanda non est circa ejus sepulturam. T. 6. c. 666. D.
- Voluntas testatoris in vocibus ambigua. T. 6. c. 503. B.
- Voluntas ultima, ultima scriptura spectatur in legatis, & fideicommissariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
- Voluntas testatoris in causis testamentorum totum facit. Tom. 6. c. 273. E.
- Voluntas nostra a nobis originem capit. T. 7. c. 10. B.
- Voluntas testatoris an potior sit scripturæ certæ, & indubitæ. T. 7. c. 1354. C. D.
- Voluntas testantium ambulatoria usque ad supremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.
- Voluntas coacta non est voluntas. T. 9. c. 795. D.
- Voluntas ultra mortem est solatium mortis. T. 9. c. 719. A.
- Voluntas sceleris, & scelus æquali sorte puniuntur. T. 9. c. 450. C.
- Voluntas collata in rempublicam pœnitentiâ non revocatur. T. 9. c. 75. A.
- Voluntas a pactione quomodo separanda. T. 9. c. 30. B.
- Voluntas, fidem heredis in perpetuum non obstringens, quæ sit. T. 9. c. 36. A.
- Voluntas sceleris punitur in crimine majestatis. T. 9. c. 1396. E.
- Voluntas expressa facit cessare tacitam. T. 9. c. 887. B.
- Voluntatis verbum pactionem subindicat. T. 1. c. 920. B.
- Voluntatis solius nulla est pœna. T. 1. c. 472. D.
- Voluntatis quæstio plerumque declaratur ex scripto. T. 4. c. 515. C.
- Voluntatis est mandatum suscipere; consumere, seu explere necessitatibus. T. 4. c. 12. A.
- Voluntatis est suscipere mandatum, necessitatis consummare. T. 5. c. 418. B. & T. 9. c. 243. D.
- Voluntatis quæstiones occurrunt sæpe. T. 6. c. 118. D.
- Voluntatis & juris causam non mutat ordo scripturæ. Tom. 6. c. 279. A. B.
- Voluntatis, & officii est commodare, necessitatis re commodatâ uti sinere. T. 9. c. 243. D.
- Voluntatis est adire arbitrum, necessitatis parere arbitrio. Ibid. D.
- Voluntatis nomine specialis conventio adsignificatur. T. 10. c. 456. C.
- Voluntatis est contrahere, necessitatis adimplere contractum. T. 10. c. 959. A.
- Voluntati illegitimæ defuncti heres impune non paret. T. 2. c. 1023. B.
- Voluntati ineptæ testatoris non est parendum. T. 9. c. 807. A.
- Voluntatem etiam puniri. Tom. 3. c. 446. D.
- Voluntatem defuncti impleri heredis interest. T. 4. c. 659. D.
- Voluntatem defuncti regere conditiones. T. 7. c. 965. A. in fideicommissis voluntatem spectari, non verba. Ibid. c. 1501. A.
- Voluntatem non minus puniri, quàm effectum in atrocioribus delictis, quæ tam naturali, quàm civili jure improbantur. Tom. 9. c. 620. B.
- Contra voluntatem testatoris non facit, qui non expectatâ conditione fideicommissi remittit fratri fideicommissum. Tom. 9. c. 31. A.
- Voluntatem integram, & plenam, & liberam non habet, qui coactus vult. T. 9. c. 795. E.
- Voluntate nudâ non infirmatur testamentum. T. 4. c. 519. B. electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. Ibid. B.
- Ex voluntate defuncti omnis perplexitas dirimenda. T. 8. c. 610. B.
- Voluntate nudâ testamentum justum, & solenne non infirmatur. T. 10. c. 771. E.
- Voluntates etiam, & conatus coercentur. T. 1. c. 472. D.
- Voluntates sunt faciliores in rebus suis legandis, quàm alienis comparandis, onerandisque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
- Voluntates testantium latius accipiuntur. T. 4. c. 689. A.
- Voluntates contrahentium in conventionibus debent potius spectari, quàm verba. T. 4. c. 912. E.
- Voluntates testantium plenius interpretandæ sunt in testamentis. T. 6. c. 226. B. & c. 576. E.
- Voluntates testantium plenius interpretantur. T. 6. c. 744. A.
- Voluntates defunctorum non ut actus viventium suspendi possent. T. 7. c. 449. E. & c. 1392. B. C.
- Voluntates defunctorum plenius interpretandas. T. 7. c. 1365. E. & c. 1366. A.
- Voluntates novissimæ in contractibus certiores. T. 9. c. 85. C.
- Ex voluptate omnia æstimamus, vel ex utilitate, vel ex necessitate, vel ex amœnitate. T. 4. c. 895. C.
- Res voluptatis, id est, voluptas. T. 5. c. 695. A.
- Voluptuariæ impensæ. T. 9. c. 503. D.
- Vota Deo fiunt. T. 6. c. 1100. C.
- Vota urgere quid sit. T. 6. c. 413. B.
- Vota dicuntur pollicitationes, seu pollucationes. Tom. 10. c. 586. C.
- De voto tractatur sub titulo de pollicitationibus. T. 9. c. 75. A.
- Votorum oblatio pro salute Principis anno ineunte. Tom. 2. c. 983. B.
- Votum commune filium ad patris hereditatem vocat, patrem verò ad filii bonâ tantum miseracionis, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.
- Votum incertæ pecuniæ non valet. T. 4. c. 943. B.
- Votum matrimonii prius, & antiquius voto clericali. T. 6. c. 1097. C.
- Votum redimitur erogationibus. T. 6. c. 881. A.
- Votum metu extortum perseverantiâ diuturni temporis confirmatur. T. 6. c. 1101. C.
- Votum simplex quomodo differat a voto solenni. T. 6. c. 1100. C. D. impedit matrimonium contrahendum, non tamen dirimit contractum. Ibid. c. 1101. A.
- Votum est species pollicitationis. T. 9. c. 75. A.
- Voventes qui sint. T. 6. c. 1097. C. D.
- Vovere, aut donare de alieno licet voluntate domini. T. 4. c. 371. D.
- Vox servi tanquam vox domini est. T. 6. c. 537. B.
- Vox patris vox est filii familias, & contra vox filii vox patris. T. 6. c. 352. C.
- Vox viva est Prætoris edictum. T. 7. c. 654. B.
- Vox patris tanquam vox filii. T. 9. c. 977. D. & c. 1253. B.
- Vox alba quæ. T. 9. c. 2. A.
- Vocis amissio morbi nomine significatur. T. 9. c. 607. E.
- Voces pleræque juris, quæ quoddam malè ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & malè in foro. T. 9. c. 284. E.
- Urbana prædia esse omnia ædificia, sive ruri, sive in urbe ædificata sint. T. 7. c. 477. C.
- Urbana prædia ut distinguenda a rusticis prædiis. T. 7. c. 380. D.
- Urbani magistratus qui sint. T. 10. c. 386. E.

Urbani magistratus iudices dant suo jure, & more majorum, T. 10. c. 387. A.
 Urbani magistratus ex pragmatico Principis an possint emere res mobiles, vel immobiles. Tom. 10. c. 869. B.
 Urbani capitationem præstare non debent. T. 2. c. 85. B.
 Urbani, & urbaniciani milites. T. 2. c. 996. C. D.
 Urbani magistratus. Vide, Magistratus.
 Urbaniciani in pistorum corpus damnandi. T. 2. c. 714. A.
 Urbaniciani literarum peritissimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque scripturam cum scriptura. Tom. 9. c. 289. B.
 Urbanicianus, qui concutit pistorem, corpori pistorum additur. T. 2. c. 995. E.
 Urbanus sermo distinguitur ab opidano. T. 8. c. 649. D.
 Urbanus magistratus. Vide, Magistratus.
 Urbanus, aut Provincialis magistratus etiam in liberum hominem habuit auctoritatem, & coercionem. T. 10. c. 872. D.
 In urbe regia nemo in carcerem conjiciatur sine jussu majorum judicum. T. 1. c. 528. B.
 In urbe supellex quæ est, & supellex urbana differunt. T. 8. c. 603. A. B.
 In urbe iudicem dare est jurisdictionis. T. 10. c. 851. D.
 In urbe ferè semper cives, aut incolæ capessunt magistratum. T. 10. c. 859. D.
 Urbes a capitatione immunes. T. 2. c. 682. C.
 Urbes deformari quod Senatusconsultum veter. T. 8. c. 395. D.
 Urbes non deformari, & domos splendidas non destrui reipublicæ interest. Ibid. D.
 Urbes, in quibus jus civile docebatur. T. 9. c. 250. E.
 Urbis aspectus ne ruinis deformatur, cautum est ex edicto Vespasiani, ne juncta ædibus legari possint. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
 Urbis definitioni jungitur diei definitio. T. 8. c. 481. E.
 Urbs est, quæ muris continetur, & finitur. T. 5. c. 15. E.
 Urbs pro metropoli. T. 8. c. 481. B.
 Urbs pro Roma. Ibid. B.
 Uredo, & rubigo quid dissideant. T. 3. c. 448. E.
 Urgentia negotia hereditaria quæ sunt. T. 4. c. 907. D.
 Urinare, idest, mergere. Tom. 5. c. 535. A.
 Urinatores qui sint, & dicantur. Ibid. A. columbi, & columbarii dicuntur, & spongiatores. Ibid. A.
 Usque articulus an includat, vel excludat. T. 9. c. 873. E. est ambiguus. Ibid. c. 875. B. C.

Usualia munifica, T. 1. c. 682. D.
 Usualia sunt in penu. T. 7. c. 1157. D.
 Usualia non pendunt portorium. T. 8. c. 625. B. C.
 Usualium professio exigitur. Ibid. C.
 Usuarium quid. T. 3. c. 391. A. B.
 Usuarium usum alii donare, aut gratis concedere seorsim sine se non potest. T. 4. c. 501. D.
 Usuarium, & usufructuarium in quo differunt. T. 6. c. 238. A. B.
 Usuarium locare alii, aut vendere, aut pignorare, aut precario concedere, aut directo donare non potest. T. 6. c. 238. B.
 Usuarium an usum alteri possit locare, commodare. T. 8. c. 946. D. E.
 Usucapere quid, T. 1. c. 84. C.
 Usucapere, & usurpare contrariè relata sunt. T. 1. c. 1109. B.
 Usucapere captivi an possint. T. 3. c. 646. D. E.
 Usucapere an possit fructuarium. T. 1. c. 94. C.
 Usucapere, & usu diuturno, seu longo tempore acquirere, quid distat. T. 1. c. 1118. A.
 Usucapere pro herede, pro donato, pro derelicto, & pro suo. T. 1. c. 844. B. & seq.
 Usucapere non potest, qui emit a domino. T. 1. c. 1122. E.
 Usucapere possunt infantes, & furiosi. T. 1. c. 1125. A.
 Usucapere potest, qui pro suo possidet. T. 1. c. 1123. A.
 Usucapere pro emptore. T. 1. c. 844. B.
 Usucapere non potest filiusfamilias, nisi castrensia, & quasi castrensia. T. 1. c. 1110. B.
 Pupillus, & infans tutore auctore usucapere, & possidere possunt. Ibid. C.
 Usucapere qui possint, quæ res usucapi possint, & de actionibus inde competentibus. T. 5. c. 722. B. & seq.
 Usucapere an captivi possint. T. 5. c. 170. D.
 Usucapere non potest, qui sciens alienam possessionem apprehendit. T. 6. c. 34. C. D.
 Usucapere fundum servus non potest, quia malæ fidei possessor est. T. 6. c. 318. C.
 Usucapere aliud est, aliud usurpare. T. 7. c. 395. D.
 Usucapi res furtivæ, vel vi possessæ an possint. T. 1. c. 82. C.
 Usucapi non possunt res furtivæ, vel vi possessæ, nisi vitio purgato. T. 1. c. 84. B.
 Usucapi an possint res pupilli. T. 3. c. 698. A.
 Usucapi an possint res fidei. Tom. 1. c. 84. C.
 Usucapi an possint, partus ancillæ furtivæ. T. 1. c. 1114. A.
 Usucapi sepulcrum, nec forum sepulcri potest. T. 1. c. 1121. C.

Usucapi an res aliena possit donata mortis causâ. Tom. 3. c. 520.
 Quæ res usucapi possunt, & quæ non. T. 1. c. 1113. B. & seq.
 Usucapi ea non possunt, quæ non utendo amittuntur. T. 1. c. 378. B.
 Usucapi aquam biennio. Tom. 1. c. 1119. A.
 Usucapi non potest jus incorporale. T. 1. c. 1137. D.
 Usucapi non possunt agrorum fines. T. 3. c. 253. B.
 Usucapi non possunt ea, quæ amittuntur non utendo. T. 1. c. 1137. D.
 Usucapi non possunt res fisci. T. 1. c. 1127. C. & T. 9. c. 1000. E.
 Usucapi res pupilli immobiles non possunt, mobiles verò possunt. T. 6. c. 319. B.
 Usucapi non potest servitus ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.
 Usucapi rem pupilli non possunt, quam tutor ei subripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.
 Usucapi an possit res vi, aut clam possessa. T. 8. c. 267. D.
 Usucapi non potest res pupilli, nec longo tempore acquiri. Tom. 9. c. 1030. A.
 Usucapi non potest res pupilli. T. 9. c. 997. A.
 Nihil usucapi posse pro herede, suis heredibus existentibus, quid sit. Ibid. B.
 An possit usucapi res furtiva, emptore ignorante conditionem venditionis. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.
 Non omnis, qui usucapit, possidet. T. 1. c. 1139. B.
 Non usucapit malæ fidei possessor. T. 4. c. 631. B.
 Usucapit pro herede, qui heres non est, si bonâ fide, & iusto titulo hereditatem possidet. T. 6. c. 21. C.
 Usucapit nemo rem suam. Tom. 9. c. 996. B.
 Usucapitur res mobilis anno ubique, immobilis biennio in italico solo. T. 1. c. 81. D.
 Usucapitur ex constitutione Justiniani res mobilis triennio, immobilis inter præsentis decennio, & inter absentes 20. annis. Tom. 9. c. 101. D. E.
 Usucapio cur, & quo jure introducitur. T. 1. c. 1108. E.
 Usucapio dicitur suffragium temporis. T. 2. c. 466. E.
 Usucapio quid. T. 1. c. 843. E. & T. 2. c. 456. E. & T. 4. c. 342. B. C. & c. 633. E. & Tom. 9. c. 101. D. & c. 995. C.
 Usucapio, & usurpatio differunt. T. 1. c. 843. E. & c. 844. A.
 Usucapio jure civili introducta. T. 1. c. 1109. E.
 Usucapio est finis sollicitudinis, & periculi litium. T. 1. c. 1150. B.

- Usucapio juris est, possessio longi temporis est facti. T. 1. c. 1141. B.
 Usucapio non nisi naturaliter interruptur. T. 1. c. 1142. E.
 Usucapio possessionis continuatorem exigit. T. 1. c. 1401. E.
 Usucapio ejus rei nulla est, cujus nomine furti agi potest. Tom. 1. c. 1135. B.
 Usucapio sine titulo non procedit. T. 1. c. 1405. B.
 Usucapio bonam fidem exigit, possessio non item. Tom. 1. c. 1139. B.
 Usucapio bonæ fidei possessori in rebus mobilibus quare non facile competat. T. 1. c. 83. A.
 Usucapio an procedat sine possessione civili. T. 1. c. 94. D.
 Usucapio an causâ falsâ procedat. T. 1. c. 1405. B.
 Usucapio rerum immobilium decennio hodie inter præsentis, vicennio inter absentes completur. T. 1. c. 1521. D.
 Usucapio rerum mobilium triennio pericitur. T. 1. c. 542. B.
 Usucapio fundi dotalis inhietur. T. 1. c. 1136. B.
 Usucapio etiam hodie completur diuturno silentio. T. 1. c. 1522. C.
 Usucapio possessionem exigit. T. 1. c. 1118. A.
 Usucapio a defuncto cæpta heredi ignoranti proderit. T. 1. c. 1063. D.
 Usucapio efficere non potest, ut ne solo cedat superficies. Tom. 1. c. 1130. A.
 Usucapio causa non perimit pignoris. T. 1. c. 1521. E.
 Usucapio in ancillæ partu necessaria. T. 1. c. 1111. B.
 Usucapio pro emptore an procedat, etiam si nulla sit emptio, & nulla traditio. T. 3. c. 707. D.
 Usucapio an plenum jus tribuat. T. 1. c. 843. E.
 Usucapio si jam ante cæpta fuerit, an interruptatur captivitate. T. 3. c. 646. E.
 Usucapio non procedit ignorantibus. T. 4. c. 504. B.
 Usucapio non procedit ex ignorantia juris. T. 4. c. 503. D.
 Usucapio si non restituatur fictione postliminii, an restituatur beneficio edicti. T. 4. c. 68. B.
 Usucapio est lucrum cum damno alterius. T. 4. c. 342. B.
 An usucapio restituatur jure postliminii, capto reverso ab hostibus, ut fingatur medio tempore possidisse. T. 4. c. 68. B.
 Usucapio sine possessione contingere non potest. Ibid. B.
 Usucapio est lucrum, quod lege 12. Tab. propter commune bonum obvenit ex damno alterius, vel lucrum conjunctum cum detrimento alterius. T. 4. c. 342. B.
 Usucapio rei dominium mutat, pignus, vel usufructus non mutat rei dominium. T. 4. c. 568. D. & c. 637. B.
 Usucapio est lucrosa ei, qui usucapit, & damnosa ei, cujus res usucapitur. T. 4. c. 68. A. & T. 5. c. 167. D.
 Usucapio est species lucri. Tom. 4. c. 504. E.
 Usucapio non procedit, quando traditio non intervenit. T. 4. c. 632. B.
 Usucapio si jure postliminii non restituitur, an beneficio edicti in integrum restituatur. Tom. 4. c. 69. D.
 Usucapio sine possessione non procedit. T. 4. c. 342. C.
 Usucapio sine usu rei non consistit. T. 4. c. 69. A.
 Usucapio continuam possessionem requirit. T. 5. c. 734. E.
 Usucapio iusta quæ sit, quando esse incipiat, & qui ab injusta differat. Tom. 5. c. 745. E. & c. 746. A.
 Usucapio continuationem temporis desiderat. T. 5. c. 719. D.
 Usucapio quando rite cæpta esse dicatur. T. 5. c. 728. B.
 Usucapio pro emptore an, & quando ex lege commissoria locum habeat. T. 5. c. 740. D. E.
 Usucapio non juris tantum est, sed etiam facti. T. 5. c. 735. D.
 Usucapio præstat libertatem servitutum, quæ non omnimodo pereunt non utendo, id est, servitutum urbanarum, non etiam rusticarum. T. 5. c. 736. C.
 Usucapio pro donato quando procedat. T. 5. c. 748. A. B.
 Usucapio servi quomodo procedat. T. 5. c. 743. A. B.
 Usucapio scienti tantum competit, etiam si ignorans possessionem adeptus sit. T. 5. c. 695. E.
 Usucapio quid requirat. Tom. 5. c. 746. D. E.
 Usucapio conjuncta est semper cum damno alterius. Tom. 5. c. 646. C.
 Usucapio quando ignorantibus procedat. T. 5. c. 696. B. C.
 Usucapio quæ possessionem civilem requirat. T. 5. c. 718. E.
 Usucapio bonæ fidei possessoris jus est, non malæ fidei. T. 5. c. 740. A.
 Usucapio rectè inchoata an superveniente malâ fide interrupti possit. T. 5. c. 803. E.
 Usucapio plenum jus tribuere dicitur. T. 5. c. 729. A.
 Usucapio, quæ rite inchoata est, an pignoratione interruptatur. T. 5. c. 700. D.
 Usucapio cur introducta. Tom. 5. c. 167. D.
 Usucapio jure publico, & bono communi, bono publico introducta est. T. 5. c. 646. C.
 Usucapio suo Marte impleri quando dicatur. T. 5. c. 169. D.
 Usucapio non procedit sine possessione civili. T. 6. c. 86. A.
 Usucapio non intelligitur interrupti pignoris datione. T. 6. c. 84. C.
 Usucapio est lucrum, usucapionis causa est lucrativa. T. 6. c. 313. C.
 Usucapio, quæ rescindi potest. T. 6. c. 219. C.
 Usucapio est titulus lucrativus. Ibid. C.
 Usucapio in re pignori data quando procedit, & quando interruptur. T. 6. c. 312. B. & seq.
 Usucapio ante Justinianum quomodo cedebat. T. 6. c. 6. B.
 Usucapio legitima ex duodecim tabulis quomodo differt a longi temporis, vel longævi possessione. Ibid. B. C.
 Usucapio rei furtivæ non est. T. 6. c. 322. A.
 Usucapio rei pignori datæ quando interrupti videtur. T. 6. c. 84. E. & c. 85. A.
 Usucapio rerum mobilium jure antiquo erat annua. T. 7. c. 375. D.
 Usucapio an semper videatur esse conjuncta cum damno domini. Tom. 8. c. 307. D. an sine ullius damno procedat. Ibid. D.
 Usucapio cæpta a defuncto an compleatur jacente hereditate. T. 8. c. 287. D. continuatur in heredem ejus. Ibid. c. 294. D. an compleatur ante aditam hereditatem. Ibid. D. an interruptatur morte nostrâ. Ibid. c. 305. C. D.
 Usucapio in facto erranti an procedat. T. 7. c. 888. C. in jure erranti an procedat. Ibid. C.
 Usucapio interpellatur mutatione domini. T. 7. c. 395. A.
 Usucapio litis contestatione an interruptatur. T. 7. c. 460. C.
 Usucapio pignoris cæpta a debitore an interruptatur, si pignus debitor a creditore conduxerit fructum certâ mercede. Tom. 8. c. 301. D.
 Usucapio rectè cæpta an pignoris datione interruptatur, vel interpellatur. Ibid. A.
 Usucapio rei mobilis an interruptatur, si deserit esse sub custodia nostrâ. T. 8. c. 262. A.
 Usucapio sine possessione non contingit. T. 7. c. 395. B.
 Usucapio ubi valet. T. 8. c. 644. C.
 Usucapio non a patre relinquitur, sed a legibus. T. 8. c. 688. A.
 Usucapio an procedat adversus actionem hypothecariam, vel adversus vindicationem usufructus. T. 8. c. 307. E.
 Usucapio cui procedat, & cui non. T. 8. c. 948. A. & seq. quibus modis accidere possit. Ibid. A. & seq.
 Usucapio unde ita dicta. T. 8. c. 949. C. & usucapere. Ibid. D. quanti temporis sit usucapio. Ibid. E.

Ufu,

- Ufucapio non competit ignorantibus. T. 9. c. 1010. A. nisi uno casu. Ibid. A.
- Ufucapio dicitur suffragium temporis. T. 9. c. 995. E.
- Ufucapio continetur alienationis verbo. T. 9. c. 1011. E.
- Ufucapio sine possessione non consistit. T. 9. c. 1041. B.
- Ufucapio non interruptitur litis contestatione. T. 9. c. 1009. B. & c. 1011. B. & c. 1020. D. & c. 1021. D.
- Ufucapio est juris civilis: Tom. 9. c. 101. B.
- Ufucapio a lege proficiscitur, non ab homine. Ibid. C.
- Ufucapio, & longi temporis prescriptio in quo differunt. Tom. 9. c. 1019. B. C. & c. 1020. D.
- Ufucapio pignoris conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.
- Ufucapio bonam fidem exigit. T. 9. c. 1011. C.
- Ufucapio securitatem prestat possessori. T. 9. c. 1192. A.
- Ufucapio secundum jus antiquum. T. 9. c. 244. D.
- Ufucapio legitima rerum immobilium ante Justinianum fuit biennii. T. 9. c. 1026. A.
- Ufucapio, & possessio in quo differunt. Tom. 9. c. 1009. A. B. & c. 1011. B.
- Ufucapio fundi non a patre relinquitur, sed a legibus. T. 9. c. 996. E.
- Ufucapio quid distet a traditione. T. 9. c. 101. D.
- An valeat ufucapio rei mobilis ad pupillum pertinentis. Tom. 10. c. 108. C.
- Ufucapio an necessaria sit, ut dominium adquiratur. T. 10. c. 503. E.
- Ufucapio ancillæ faltem est unius anni. T. 10. c. 512. B.
- Ufucapio interruptitur litis contestatione, aut libelli oblatione. T. 10. c. 691. A.
- Ufucapio an interruptatur ex posteriore alienæ rei scientia. T. 10. c. 693. E.
- Ufucapio pignoris quoniam tempore tollatur. Tom. 10. c. 701. A.
- Ufucapio quomodo rescinditur. T. 10. c. 901. E.
- Ufucapio bonæ fidei emptori plenissimum jus tribuit. Tom. 10. c. 1019. B.
- Ufucapio etsi dominium mutet, non tamen mutat causam, quæ rei, siue dominio hæret. T. 10. c. 1259. E.
- Ufucapionis ratio alia est, alio possessionis. T. 1. c. 1399. C.
- De ufucapionis singulari jure. T. 1. c. 1125. A.
- Ufucapionis continuatio non impeditur scientiâ heredis. T. 4. c. 1459. D.
- Ufucapionis primordium est tempus aditæ hereditatis. Tom. 4. c. 634. C.
- Ufucapionis urbanorum, & rusticorum prædiorum servitutum quæ differentia. T. 5. c. 734. D. & seq.
- Ufucapionis possessio semper animo retineri potest. T. 5. c. 700. A.
- Ufucapionis causa actione ad exhibendum præstatur. T. 7. c. 618. A.
- Ufucapionis causa quæ. T. 9. c. 996. E.
- Ufucapioni contraria est usurpatio. T. 1. c. 844. A.
- Ufucapioni quod obstat vitium, vel ex persona est, vel ex re. Tom. 3. c. 263. E.
- Ufucapioni non officit falsa causa. T. 4. c. 631. E.
- Ufucapioni non obstat error facti. T. 4. c. 636. C.
- Ufucapioni ubi locus non est in re in corporali, succedit prescriptio longi temporis. Tom. 9. c. 1019. B.
- Ufucapionem impedit error juris, error facti ufucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.
- Ufucapionem non parit error falsæ causæ. T. 1. c. 1139. B.
- Ufucapionem rescindit actio rescissoria annua. T. 1. c. 1387. E.
- Ufucapionem impedit error juris. T. 4. c. 636. C.
- Ufucapionem non parit falsæ causæ error, nisi errorem traditio sequuta sit. T. 4. c. 632. B.
- Ufucapionem impedit sola juris ignorantia. T. 4. c. 629. D.
- Ufucapionem præstare libertatem servitutem, quæ non omnimodo pereunt non utendo. T. 5. c. 736. C.
- Ufucapionem rite coeptam a mala fides superveniens interruptat. T. 5. c. 728. A.
- Ufucapionem nondum impletam a defuncto, impleri suapte vi, etiam ante aditam hereditatem, vel ante apprehensam possessionem ab herede. T. 6. c. 317. B. C.
- Ad ufucapionem nihil proficit præcarii titulus. T. 6. c. 307. E.
- Ufucapionem a debitore coeptam non interruptit creditoris possessio. T. 6. c. 308. A.
- Ufucapionem non esse ab arte, sed a legibus. T. 6. c. 118. C.
- Ufucapionem continet deminutionis, & alienationis verbum. T. 6. c. 321. B. C.
- Ufucapionem non interruptit mala fides post emptionem, & traditionem. T. 6. c. 34. D.
- Ufucapionem rei furtivæ prohibitam esse. T. 6. c. 144. B.
- Adversus ufucapionem nulla sunt remedia majori 25. annis. T. 9. c. 1192. A.
- Adversus ufucapionem an possit minor restitui. T. 10. c. 901. D.
- In ufucapione non conjunguntur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 1. c. 1123. E.
- In ufucapione an tempora contestentur. T. 1. c. 84. E.
- Ufucapione rei dominium mutatur. T. 4. c. 637. B. pignus, vel usufructus non mutatur, nec perimitur ufucapione. Ibid. B.
- Ufucapione non potest quæri jus pignoris, nec jus usufructus, nec jus servitutis, nec jus hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.
- In ufucapione bona fides possessoris exigitur. T. 4. c. 631. B.
- In ufucapione ignorantia juris non prodest. T. 4. c. 504. D.
- Ufucapione an servitus constitui possit. T. 5. c. 735. C.
- In ufucapione non tantum bona fides possessoris exigitur, sed & justus titulus. T. 6. c. 314. E.
- Ufucapione adquiritur dominium tam rerum Mancipi, quam nec Mancipi. T. 7. c. 366. D.
- Ufucapione dominium mutatur, pignus non mutatur. T. 7. c. 584. B.
- Ufucapione non tollitur actio hypothecaria. T. 9. c. 244. D.
- De ufucapione, quæ in possessione consistit. T. 9. c. 995. B. & seq.
- De ufucapione pro donato. Tom. 9. c. 998. B.
- De ufucapione pro dote. Tom. 9. c. 999. D.
- De ufucapione pro herede. Ibid. E.
- De ufucapione transformanda, & de sublata differentia rerum Mancipi, & nec Mancipi. T. 9. c. 1001. A.
- Ufucapione pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.
- De ufucapione pro emptore, vel pro transactione. T. 9. c. 995. B.
- Ufucapione tollitur actio in rem specialis. T. 9. c. 173. A.
- Ufucapione dominium adquiritur; non liberatio pignoris. Tom. 10. c. 248. E.
- In ufucapione non conjungebantur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 10. c. 690. E.
- In ufucapionibus ut computantur tempora. T. 1. c. 1120. C.
- In ufucapionibus ab initio bona fides exigitur. T. 1. c. 1121. D.
- De ufucapionibus communia. T. 9. c. 1000. D.
- Ufucapionibus, & traditionibus dominia rerum, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 101. A. & seq.
- Non ufucapiuntur jura, ut hereditas, & quia jura sunt individua. T. 6. c. 28. C.
- Usufructuarius proprietario cavere debet, usurum se iis rebus boni viri arbitrato. T. 6. c. 1033. E.
- Usufructuarius an ædificium inchoatum perficere possit. Tom. 7. c. 391. C. an aliquid novi facere possit. Ibid. A. B. an opus facere possit fruendi causa. Ibid. A. an servitutem imponere possit. Ibid. c. 381. D. an usufructum legare possit. Ibid. c. 1008. C.
- Usufructuarius an invito proprietaria

- rio ædes altius tollere possit, vel proprietarius invito usufructuario. T. 7. c. 1370. B.
- Usufructuarius an possit imponere servitutem. T. 7. c. 381. D.
- Usura quid. Tom. 1. c. 780. B. & c. 1408. E.
- Usura propriè propter lucrum infligitur. T. 1. c. 1283. E.
- Usura ubi æquaverit sortem, quod postea usuræ pernumeratur, de sorte deducitur. T. 2. c. 250. D.
- Usura duplex. T. 1. c. 1224. A. & T. 10. c. 543. D.
- Pecuniæ nauticæ centesima usuræ terrenæ bes. T. 2. c. 1136. A.
- Usura maritima a terrena separatur. T. 2. c. 255. D.
- Usura legitima quæ sit, & quæ non. T. 1. c. 392. A.
- Usura famosa. T. 3. c. 239. A.
- Usura, quæ bonæ fidei iudiciis accedit ex mora, pœna potiùs est, quàm usura. Tom. 1. c. 1283. E.
- Usura rei iudicatæ ut recipienda. T. 3. c. 86. B.
- Usura nautica est infinita. Tom. 1. c. 392. C.
- Reditus pecuniæ est usura. Tom. 1. c. 1486. E.
- Usura, & pœna differt. Tom. 1. c. 1408. E.
- Usura centesima fuit olim legitima usura in omnibus causis. Tom. 4. c. 953. D.
- Usura nominis non debetur, nisi ex cautione. T. 4. c. 438. B.
- Usura non est secundum naturam, referente Aristotele. T. 4. c. 126. B.
- Usura vicem fructuum obtinet. T. 4. c. 132. C. quid distat honorum possessio contra tabulas, quæ datur patrono præterito, a bonorum possessione, quæ datur filio præterito. Ibid. c. 357. E. & c. 358. A. ratio differentiæ quæ est. Ibid. A.
- Usura alia infligitur propter lucrum, alia propter moram. T. 4. c. 48. B.
- Usura an ex pecunia domini perveniat. T. 4. c. 918. B.
- Usura est fructus pretii pecuniæ. T. 4. c. 888. D.
- Usura est fructus pecuniæ. Ibid. D.
- Usura est incrementum sortis. T. 4. c. 1182. D.
- Usura est quasi fructus, & reditus pecuniæ. T. 4. c. 1227. C. usuræ sunt incrementum pecuniæ. Ibid. C.
- Usura, teste Aristotele, est contra naturam; provenit tamen ea jure obligationis, & quasi fructus pecuniæ est. Tom. 4. c. 918. B. C.
- De usura lex Gabinia non fuit lata, sed de versura. T. 4. c. 46. C.
- Usura ex obligatione an sit. T. 6. c. 727. C.
- Usura pecuniæ aliud est, aliud compendium, sive incrementum negotiationis. Ibid. C.
- Usura, & compendium an differant. Ibid. C.
- Usura quid. Tom. 7. c. 626. D. & T. 9. c. 512. E. & c. 513. A. & T. 10. c. 983. D.
- Usura centesima quæ sit, & quomodo definiatur. Tom. 7. c. 862. E.
- Usura legitima quæ sit. Ibid. D.
- Usura nautica quæ sit. Ibid. D.
- Usura pecuniæ nauticæ an supra duplum exigi possit. T. 7. c. 864. D.
- Usura mutua titiæ pecuniæ an sit in fructu. T. 8. c. 576. B.
- Usura pecuniæ non est, quod utendo consumitur. Tom. 7. c. 626. D.
- Usura legitima, & illegitima quæ. T. 9. c. 344. C. & seq.
- Usura bes, triens, quadrans, semis, deunx, &c. Tom. 9. c. 344. C. & seq.
- Usura centesima in actione iudicati venit. T. 9. c. 337. B. C.
- Usura sive sit scenus, sive non, quicumque ex causa infligatur, non potest excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. A.
- Usura centesima post quatuor menses a condemnatione incipit currere. T. 9. c. 342. A.
- Usura centesima quæ est. Tom. 9. c. 1095. A. & Tom. 10. c. 649. E.
- Usura centesima in pecunia quæ. T. 9. c. 338. C. in frumento usura centesima quæ. Ibid. C.
- Usura olim rei iudicatæ in causa fisci fuit centesima tantum. T. 9. c. 1095. B.
- Usura, & antichresis in quo differunt. T. 9. c. 343. B.
- Usura in mutuo an ex pacto veniat. T. 9. c. 210. A.
- Usura chirographaria quæ. Tom. 9. c. 338. E.
- Usura centesima pecuniæ fuit olim legitimæ usuræ finis. T. 9. c. 344. D. fructuum quæ. Ibid. D. & c. 347. B.
- Usura nautica, & ejus modus quis. T. 9. c. 344. D.
- Usura nautica quem modum habet. T. 9. c. 348. A.
- Usura, quæ propter moram infligitur, non est scenus, sed pro eo, quod interest. Tom. 9. c. 1076. C. D.
- Usura legitima ante Justinianum erat centesima. T. 9. c. 210. D.
- Usura. Vide, Pœna.
- Usura pœnæ non exigitur, multæ exigitur. T. 9. c. 347. A.
- Usura legitima quænam sit. T. 10. c. 462. E. & c. 768. E.
- Usura an sit pœna. T. 10. c. 463. C.
- Usura fructuum fuit olim quatercentesima. T. 10. c. 648. E.
- Usura nautica etiam supra duplum exigi potuit. Ibid. E. hodie quid fiat. Ibid. c. 649. E.
- Usura ubi æquavit sortem, quod postea connumeratur, imputatur in sortem. Tom. 10. c. 983. E.
- Usura est accessio, & veluti usufructus pecuniæ. T. 10. c. 1097. B.
- Usura est reditus pecuniæ. T. 10. c. 1161. D.
- Usura secunda legibus est vetita. T. 10. c. 1260. C.
- Usura quomodo, & quare currat. Ibid. E.
- Usuræ varia ratio. Tom. 2. c. 1043. D. E.
- Usuræ modus est duplex. Tom. 1. c. 1477. C.
- Usuræ centesimæ definitio. Tom. 2. c. 1087. A.
- Usuræ, & pœnæ differentia. T. 1. c. 1408. E.
- Usuræ centesimæ, vel semisses in arbitrium tutelæ veniunt. T. 2. c. 364. B.
- Usuræ pupillares. Ibid. C.
- Usuræ scænebris pecuniæ ex pacto non debentur. T. 1. c. 392. A.
- Usuræ, & fructus differunt. Tom. 3. c. 512. C.
- Usuræ solutæ per partes supra duplum non debentur. T. 2. c. 1159. E. & c. 1165. E.
- Usuræ centesimæ ratio. Tom. 3. c. 83. C.
- Usuræ maritimæ. T. 1. c. 780. C.
- Usuræ in strictis iudiciis sine stipulatione non veniunt. Tom. 1. c. 1285. D.
- Usuræ chirographariæ quæ sint. T. 3. c. 131. E.
- Usuræ mutui non debentur. T. 3. c. 214. E. nec promutui. Ibid. E.
- Usuræ in contractibus strictis non debentur citra stipulationem. T. 3. c. 238. C.
- Usuræ solennes civitatum semissales. T. 2. c. 1043. B.
- Usuræ ex mora in stipulationibus strictis non veniunt. T. 1. c. 1389. D.
- Usuræ communes exigi non debent supra duplum. Tom. 3. c. 137. A. B.
- Usuræ ex mora in bonæ fidei iudiciis improprie deberi dicuntur, quia neque peti possunt, neque sunt in obligatione. T. 1. c. 1286. D.
- Usuræ trientes. T. 2. c. 1032. C.
- Usuræ, quæ centesimam excedunt, ut repeti possunt. Tom. 1. c. 392. A.
- Usuræ legatorum, & fideicommissorum ex mora debentur. T. 1. c. 442. B.
- Usuræ communes supra duplum non debentur. Tom. 3. c. 137. A. B.
- Usuræ depositæ rei postulantur. T. 1. c. 389. B.
- Usuræ ante moram non veniunt in bonæ fidei iudiciis, fructus veniunt. T. 4. c. 274. B.
- Usuræ, vel fructus regulariter non veniunt in fideicommissariam hereditate.

- hereditatis restitutionem : T. 4. c. 574. B. C.
- An usuræ possint venire ante moram ex tarda solutione . Tom. 4. c. 214. A. B.
- Usuræ sumptuum quomodo purgantur . T. 4. c. 877. A.
- Usuræ quando veniunt , & quando non veniunt . T. 4. c. 573. C.
- Usuræ istæ debentur , quæ intra modum legis frequentantur , non quæ supra legis modum sunt . T. 4. c. 45. E.
- Usuræ tribus casibus a fructibus separantur . T. 4. c. 573. D.
- Usuræ veniunt ex mora in bonæ fidei iudiciis , fructus verò etiam ante moram . T. 4. c. 671. E.
- Usuræ debentur ex mora in deposito . T. 4. c. 939. C. D.
- Usuræ a tempore novationis currere desinunt . T. 4. c. 671. E.
- Usuræ debentur citra moram in actione tutelæ , secus in actione pro socio . T. 4. c. 49. D.
- Usuræ debentur ex legibus propriè debentur , officio iudicis non item . T. 4. c. 45. A.
- Usuræ in fideicommissis ex mora debentur . T. 4. c. 565. B.
- Usuræ percipiuntur tantum ex quantitativibus , non ex corporibus . T. 4. c. 706. A.
- An usuræ apud alium iudicem peti possint post rem iudicatam , vel apud eundem iudicem . Tom. 4. c. 45. A. ab alio iudice . Ibid. A.
- Usuræ fructuum a possessore venditorum an debeantur , & in petitionem hereditatis veniant . T. 4. c. 133. B.
- Usuræ non debentur in mutuo post moram . T. 4. c. 939. C.
- Usuræ quid distant a fructu . T. 4. c. 132. B. C.
- Usuræ , quæ debentur , & quas debet iudex constituere . Tom. 4. c. 45. A. B.
- Usuræ depositæ pecuniæ non debentur . T. 4. c. 902. A.
- Usuræ pretii an in futurum alicui debeantur , sicut in tempus præteritum , & an venditori debeantur . T. 4. c. 954. E.
- Usuræ cuiusdam pecuniæ in cautionem S. C. an deducendæ sint . T. 4. c. 1117. B.
- Usuræ ex mora debentur officio iudicis in bonæ fidei contractibus . T. 4. c. 44. B.
- Usuræ , & fructus an licitam faciant donationem . T. 4. c. 1139. D.
- Usuræ non petuntur citra stipulationis vinculum . Tom. 4. c. 966. B.
- Usuræ non veniunt in strictam actionem , & quando . T. 4. c. 889. A.
- Usuræ non currunt post obligationis novationem . T. 4. c. 965. A.
- Usuræ pecuniæ depositæ etiam ex pacto nudo debentur . T. 4. c. 966. C.
- Usuræ quando currere incipiunt , & quando desinunt , & quæ . T. 4. c. 1300. A. & seq.
- Usuræ rei iudicatæ sunt legitimæ , & certæ , non arbitrariæ . Tom. 4. c. 1224. E.
- Usuræ vicem fructuum obtinent potestate juris , non naturæ . T. 4. c. 1227. B.
- Usuræ a fortibus num sint separandæ . T. 4. c. 1228. C.
- Usuræ ex causa mandati petuntur . T. 4. c. 966. B.
- Usuræ fructuum perceptorum post litem contestatam utrum præstentur , & an hoc in utroque possessore , tam bonæ , quam malæ fidei locum habeat . T. 4. c. 888. B.
- Usuræ non consistunt lite contestata , sed porro currunt semper . Ibid. A.
- Usuræ in bonæ fidei iudiciis ex mora veniunt , veniunt autem officio iudicis . T. 4. c. 273. C.
- Usuræ legatorum , vel fideicommissorum debentur ex mora . T. 4. c. 44. B.
- Usuræ non debentur , nisi ex quantitativibus , id est , ex iis , quæ numero , mensurâ , aut pondere consistant , non ex iis , quæ certâ specie , certoque corpore continentur . T. 4. c. 565. C.
- Usuræ obtinent vicem fructuum , nec ab his separari debent . T. 4. c. 671. E.
- Usuræ , quæ veniunt ex mora , non ex abusu pecuniæ alienæ , debentur . T. 4. c. 45. B.
- Usuræ sunt vice fructuum . Tom. 4. c. 126. A.
- Usuræ , & vecturæ vice fructuum sunt , aut sanè fructus civiles , qui ex obligatione civili percipiuntur ; usuræ ex stipulatione , vecturæ ex locatione , & conductione . Ibid. B.
- Usuræ usurarum non debentur , & in stipulationem deducuntur inutiliter , sed fortis tantum . T. 4. c. 46. C. fraudes hujus regulæ duæ sunt . Ibid. D.
- Usuræ trajectitiæ hic excipiuntur . T. 4. c. 46. A. quæ lex usuris utrisque modum imposuit . Ibid. B.
- Usuræ an veniant in actionem pro socio . T. 5. c. 494. E.
- Usuræ in bonæ fidei iudiciis veniunt ex pacto nudo , & officio arbitri ex mora . T. 5. c. 124. A.
- Usuræ in stipulationem non veniunt ex pacto , non veniunt ex mora officio iudicis in iudiciis stricti juris , sed ex stipulatione tantum usurarum nominatim facta . Ibid. A.
- Usuræ in contractibus creditæ pecuniæ , & earum rerum , quæ mensurâ constant , debentur . Tom. 5. c. 45. E. & c. 46. A.
- Usuræ creditæ pecuniæ an debeantur sine stipulatione . T. 5. c. 45. D.
- Usuræ vel infliguntur propter lucrum creditoris , vel propter moram debitoris . T. 5. c. 927. E.
- Usuræ cuius pecuniæ non currunt . D. 5. c. 891. A. B.
- Usuræ quando debeantur , & quam ob causam , cuive contrahentium infligantur . T. 5. c. 927. E.
- Usuræ , *fix pour cent sous les ans* ; civiles erant . T. 6. c. 643. A.
- Usuræ usurarum an in stipulationem deduci , aut exigi possint . T. 6. c. 640. B.
- Usuræ judicæ quænam propriè dicuntur . Ibid. B.
- Usuræ debentur officio iudicis ratione fructuum perceptorum , etiamsi nulla mora intercesserit . T. 6. c. 521. E.
- Usuræ quandonam debeantur , & ex quibus contractibus . Tom. 6. c. 540. D.
- Usuræ an computari debeant administratione finita , quæ quidem in tutelæ iudicio computantur . T. 6. c. 551. D. E.
- Usuræ an debeantur ex mora . T. 6. c. 707. E. an usitatæ , & civiles . Ibid. E.
- Usuræ usurarum deberi non possunt , sed promitti uberius tantum scæus ipsius fortis , non usurarum minorum . T. 6. c. 532. C.
- Usuræ an debeantur fisco ex suis contractibus , quali ex tacita stipulatione , etiamsi in stipulatione deductæ non sint . T. 6. c. 692. C.
- Usuræ ex mora possunt accedere officio iudicis in actione bonæ fidei . T. 6. c. 3. E.
- Usuræ bestes quænam sint . Tom. 6. c. 527. D.
- Usuræ bestes quandonam peti possunt . Ibid. D.
- Usuræ an peti possint actione depositi ex epistola pecuniæ depositæ . T. 6. c. 707. D.
- Usuræ fructuum , qui post litem contestatam officio iudicis restituendi sunt , an sint præstandæ . T. 6. c. 593. D.
- ~~Usuræ , quæ debentur , & quas debet iudex constituere . Tom. 4. c. 45. A. B.~~
- Usuræ centesimæ quænam sint . Ibid. D.
- Usuræ veniunt ex mora officio iudicis sine stipulatione . Tom. 7. c. 335. D.
- Usuræ novæ quæ dicuntur . T. 7. c. 336. E. & c. 337. A.
- Usuræ creditarum pecuniarum quando ex nudo pacto debeantur . T. 8. c. 371. E.
- Usuræ pretii non debentur venditori , nisi ex die traditionis . T. 7. c. 775. E.
- Usuræ creditæ pecuniæ non debentur citra stipulationem . Tom. 7. c. 862. B. C.
- Usuræ , quæ legitimum modum excedunt , non possunt servari per retentionem pignorum . Tom. 7. c. 864. B.
- Usuræ ex pacto debitæ non possunt peti , possunt tamen per retentionem pignoris servari . T. 7. c. 864. A. B.

- Usuræ in mutuo an, & quando debeantur. T. 7. c. 857. B. & c. 860. D.
- Usuræ majoris nomine pignora retineri non posse. T. 7. c. 864. A.
- Usuræ pecuniæ nauticæ ex pacto ex continenti facto sine stipulatione debentur. T. 7. c. 862. B.
- Usuræ pretii nondum numerati compensantur cum fructibus. T. 7. c. 768. E.
- Usuræ pretii quando veniunt in actionem ex vendito. T. 7. c. 776. A.
- Usuræ pretii tardiùs soluti post traditionem vacuæ possessionis an veniant in actionem ex empto. T. 7. c. 813. D.
- Usuræ, quæ in stipulatum deductæ non sunt, in bonæ fidei judiciis veniunt officio judicis. Tom. 7. c. 811. E.
- Usuræ in actionibus, sive persequutionibus in rem an veniant. T. 8. c. 440. C.
- Usuræ creditæ pecuniæ sine stipulatione debentur. T. 8. c. 487. D. regulariter non debentur. Ibid. E.
- Usuræ in stipulationibus non veniunt, nisi certus earum modus expressus sit. T. 8. c. 678. E.
- Usuræ non desinunt currere, lite contestatâ. T. 8. c. 807. D. quæ in stricti juris contractibus veniant. Ibid. c. 769. E. quando nullæ debeantur. Ibid. c. 769. E.
- Usuræ ut ex mora veniant, esse beneficium. T. 8. c. 791. C.
- Usuræ centesimæ definitio quæ. T. 9. c. 346. A.
- Usuræ eundem esse modum in casibus certis. T. 9. c. 1077. B.
- Usuræ dotis quando debentur. T. 9. c. 487. B.
- Usuræ pupillares. T. 9. c. 599. C.
- Usuræ constituuntur stipulatione. T. 9. c. 343. B.
- Usuræ rei judicatæ quando incipiunt currere. T. 9. c. 1096. C.
- Usuræ fructuum vicem obtinent. T. 9. c. 512. D.
- Usuræ creditæ pecuniæ an peti possint. T. 9. c. 338. D.
- Usuræ trientes quæ. T. 9. c. 487. D.
- Usuræ ex intervallo majores. T. 9. c. 338. E. pro eis pignoris retentio non est. Ibid. E.
- Usuræ omnes cedunt loco ejus, quod interest. T. 9. c. 1076. C.
- Usuræ, si solvantur ex pacto, an possint repeti. T. 9. c. 338. D.
- Usuræ illicitæ per retentionem pignoris servari non possunt. T. 9. c. 358. D.
- Usuræ, & alii reditus annui in quo differunt. T. 9. c. 285. E.
- Usuræ, quas bonæ fidei, vel malæ fidei possessor debet. T. 9. c. 152. D.
- Usuræ, quæ sunt præstitæ longo tempore, & in posterum præstari debent ob id solum, quòd sint diu præstitæ; & quòd sint præstitæ usuræ dotis a defuncto, dos ipsa a successore petetur. Tom. 9. c. 249. A.
- Usuræ veniunt arbitrio judicis in actione negotiorum gestorum, in actione tutelæ veniunt ipso jure favore pupillorum. T. 9. c. 342. D. E.
- Usuræ solutæ per minutas partes diversis temporibus. T. 9. c. 341. D.
- Usuræ in actionibus bonæ fidei debentur ex pacto facto ex continenti. T. 9. c. 337. C. in actionibus strictis nec debentur ex mora, nec ex pacto, nec lite contestatâ officio judicis, vel ipso jure, sed tantum ex stipulatione. Ibid. C.
- Usuræ indebitæ, & solutæ an possint repeti. T. 9. c. 344. A. B.
- Usuræ nunquam veniunt in strictis judiciis officio judicis. Tom. 9. c. 347. C. in actionibus bonæ fidei veniunt. Ibid. C.
- Usuræ rei judicatæ debentur ipso jure sine stipulatione ex natura judicati. T. 9. c. 1095. C.
- Usuræ immodicæ. T. 9. c. 211. A.
- Usuræ singulis mensibus præstabantur. T. 9. c. 843. C.
- Usuræ veniunt ex mora in contractibus bonæ fidei. T. 9. c. 243. C.
- Usuræ ubi æquaverint sortem, quòd postea usuris pernumeratur, deducitur de sorte. T. 9. c. 1077. A.
- Usuræ debentur in calendas, vel in annos singulos. T. 9. c. 1043. D.
- Usuræ nihil aliud sunt, quàm sortis incrementa. T. 9. c. 337. B. sunt jure civili receptæ. Ibid. B. veniunt ex mora officio judicis. Ibid. C.
- Usuræ non veniunt ex mora in contractibus stricti juris. Tom. 9. c. 243. C.
- Usuræ non currunt novatione factâ. T. 9. c. 113. D.
- Usuræ non debentur mutui, nisi deductæ sint in stipulationem. T. 9. c. 218. C. nec promutui debentur. Ibid. C.
- Usuræ veniunt ex mora in actionibus bonæ fidei. T. 9. c. 371. E.
- Usuræ, quæ debentur fisco, aut reipublicæ, sunt definitæ legibus. T. 9. c. 1071. E.
- Usuræ fructuum, sive pretii fructuum venditorum ante litem contestatam veniunt officio judicis. T. 9. c. 161. A. B.
- Usuræ pupillares. T. 9. c. 345. B.
- Usuræ dotis quando debentur uxori. T. 9. c. 493. C.
- Usuræ graviores. T. 9. c. 338. A.
- Usuræ, de quibus convenit tempore contracti pignoris, vel antequam pignus contraheretur, an differant ab usuris, de quibus convenit post contractum pignus. T. 10. c. 114. B. C.
- Usuræ fructuum perceptorum cur post litem motam non debeantur. T. 10. c. 404. C.
- Usuræ repetuntur, si sorte solutâ postea indebitè solutæ sint. T. 10. c. 423. B.
- Usuræ non erant legibus definitæ in bonæ fidei judiciis ante Justinianum. T. 10. c. 438. B.
- Usuræ an veniant in mutuo. T. 10. c. 448. B.
- Usuræ sunt sortis incrementa. T. 10. c. 460. B.
- Usuræ graviores an possint infligi ob sortem non solutam ex die contractus. T. 10. c. 461. C.
- Quenam usuræ debeantur argentariis ex pacto tacito. T. 10. c. 462. A.
- Usuræ pecuniæ creditæ an peti possint, & an possint servari per retentionem pignoris. Ibid. E.
- Usuræ nauticæ quomodo olim constituebantur. T. 10. c. 548. C.
- Usuræ immodicæ pœna. Tom. 10. c. 627. B.
- Usuræ an peti possint in bonæ fidei judiciis. T. 10. c. 647. D.
- Usuræ pecuniæ, auri, argenti, non nisi ex stipulatione debentur. Ibid. D.
- Usuræ, etsi indebitæ sint, tamen ex justa causa solvuntur. Tom. 10. c. 648. A.
- Usuræ accipiebantur in menses, dabantur calendis, redigebantur idibus. T. 10. c. 649. C.
- Usuræ usurarum in condemnationem deductarum olim exigebantur. Ibid. D.
- Pœnæ usuræ peti non possunt, multæ possunt. Ibid. D.
- Usuræ vulgares, & moderatæ quænam sint. T. 10. c. 682. E.
- Usuræ voraces sunt, & sanguinolentæ. T. 10. c. 717. B.
- Usuræ pretii post traditionem rei petuntur actione ex vendito. T. 10. c. 767. D.
- Usuræ pretii an debeantur ante traditionem. Tom. 10. c. 768. A. B.
- Usuræ veniunt officio judicis, si nihil de his convenerit, aut ipso jure in quibusdam actionibus. T. 10. c. 984. A.
- An veniant, si nihil inter sit creditoris. Ibid. A.
- Usuræ an odiosæ existimandæ. Ibid. D.
- Usuræ centesimæ an sint licitæ. Ibid. D.
- Usuræ ex mora solent venire in judiciis bonæ fidei officio judicis. T. 10. c. 1012. E.
- Usuræ pretii statim currunt ex die traditionis. T. 10. c. 1013. B.
- Usuræ debentur in bonæ fidei judiciis, non tantum ex mora, sed etiam ex pacto: in strictis judiciis non debentur ex pacto sine stipulatione. T. 10. c. 1026. B.
- Usuræ an veniant ex mora in condemnando donatore. T. 10. c. 1230. B.
- Usuræ rei judicatæ an post tempora secun,

secundæ pronuntiationis debeantur . T. 10. c. 1258. A.
 Usuræ an debeantur, quæ in condemnationem non sunt deductæ : T. 10. c. 1258. A.
 Usuræ vocatæ mercedes quinzæ . T. 10. c. 1261. E.
 Quales usuræ debeantur ex mora in bonæ fidei judiciis . Tom. 10. c. 1265. C.
 Usuræ pupillares semper currunt usque ad diem restitutæ tutelæ . T. 10. c. 1271. B.
 Usuræ inhibentur per depositionem, Ibid. D.
 Usuram esse contra naturam secundum Aristotelem. T. 4. c. 918. B.
 Usuram vitæ dedit natura, tanquam pecuniæ, nullâ præstitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
 Usuram inter, & fœnus differentia, T. 10. c. 1260. E.
 Usurarii accipiuntur pro fructuariis, T. 3. c. 305. A.
 Usurarum petitio per obligationis novationem extinguitur . T. 3. c. 512. D.
 Usurarum pupillarium cursus duobus modis impeditur. T. 2. c. 364. C.
 Usurarum, & sortis ratio diversa, T. 3. c. 131. D.
 Usurarum modum servat tacita antichresis, expressa non item. T. 3. c. 205. C.
 Usurarum ratio sorte solutâ perimitur. T. 1. c. 1286. E.
 Usurarum cursum nunquam impedit obligatio. T. 1. c. 1240. B.
 Usurarum, quæ ab agricolis exiguntur, ratio declaratur . T. 3. c. 82. E.
 Usurarum titulo legitima tantum rectè petitur . T. 4. c. 953. D.
 Usurarum, & dotis stipulatio extinguitur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
 Usurarum legitimarum quis sit modus. T. 4. c. 46. A. modus usurarum duplex est. Ibid. A.
 Usurarum petitio cessat, sortis petitione cessante. T. 4. c. 982. A.
 Usurarum odio nihil in jure civili constitutum est. T. 5. c. 933. D.
 Usurarum petitio illicita, Tom. 6. c. 791. E.
 Usurarum crimen horrendum. T. 6. c. 892. A.
 Usurarum causa, sicut & causa pignoris, est indivisa . T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
 Usurarum causam esse individuum, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
 Usurarum in stipulationem non deductarum an petitio sit . T. 7. c. 813. E.
 Usurarum modus constitutionibus definitus duplex est. T. 7. c. 778. A. B.
 In usurarum exactioe qui præferatur. T. 8. c. 707. C. & c. 813. D.
 Usurarum stipulatio vel in diem moræ concipitur, vel purè. T. 9.

c. 337. C.
 Usurarum actionem singulis annis nasci . T. 9. c. 1043. D.
 Usurarum annuarum præstationem tolli præscriptione 30. annorum; & cum principalis actio tollatur, usurarum obligatio est sequela sortis. T. 9. c. 286. D.
 Usurarum obligatio est sequela sortis. Ibid. D.
 Usurarum cum fructibus compensatio. T. 9. c. 340. C.
 Usurarum additamenta. T. 9. c. 338. A.
 Usurarum modus quis servandus . Ibid. A.
 Usurarum usuræ non debentur, etiam si fiat anatocismus . T. 9. c. 1095. D.
 Usurarum stipulatio alia, sortis alia. T. 9. c. 113. C.
 Usurarum obligatio liberat a periculo, si res oblata casu postea pereat. T. 9. c. 339. D.
 Usurarum minorum obligatio a majoribus liberat. Ibid. E.
 Usurarum usuras a D. Ambrosio, & D. Basilio quomodo vocantur . T. 9. c. 347. D.
 Usurarum legitimum modum qui excedit, an sortem amittat. T. 9. c. 211. A.
 Usurarum quætionem non finiri, sublatâ actione personali, vel hypothecariâ, præscriptione 30. vel 40. annorum, T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
 Usurarum modus alius olim, alius hodie. T. 9. c. 344. D. & seq.
 Usurarum modus a Justiniano præscriptus. T. 9. c. 345. E.
 Usurarum obligationem non novari, si de sorte tantum judicatum sit, non de usuris. T. 9. c. 1096. A.
 Usurarum vice an fructus pignoris possint capi. T. 9. c. 296. C.
 Usurarum nomine an pignus detineri possit, quamvis id non fuerit in usuris nominatim obligatum . T. 10. c. 114. C. D.
 Usurarum odio an jure civili aliquid sit constitutum . Tom. 10. c. 119. C.
 Usurarum an certa sit ratio. T. 10. c. 153. D. cur non petantur actione triticariâ. Ibid. D.
 Usurarum petitio quo casu tollatur præscriptione triginta annorum. T. 10. c. 648. D.
 Usurarum vulgaris modus olim centesima fuit. Ibid. D.
 Usurarum cursus ob pretium non solutum, post rem venditam, & traditam quomodo inhibeat. T. 10. c. 768. A.
 Usurarum modus triplex . T. 10. c. 984. D.
 Usurarum usuræ non debentur. T. 10. c. 985. B. & c. 1097. C. & 1105. E.
 Usurarum exactio fit per actionem ex vendito. T. 10. c. 1026. B.
 Usurarum, quæ debentur ex contractu, non est certa definitio . T.

10. c. 1251. A.
 Usurarum quis sit modus legitimus. T. 10. c. 1265. B.
 Usuras stipulari solebant in calendas singulas, tamen solebant differre ultra calendas diem solutionis in idus. T. 1. c. 1434. D.
 Usuras inter, & fructus differentia. T. 3. c. 512. C.
 Usuras post motam controversiam restituit malæ fidei possessor. T. 3. c. 513. A.
 Usuras sistet obligatio, quæ ex mora currunt, non ex stipulatione . T. 1. c. 1244. A.
 Usuras trientibus graviores ab agricolis stipulari non licet creditori. T. 2. c. 1086. E.
 Usuras non venire ex mora in strictis judiciis . T. 1. c. 1280. B.
 Usuras quando negotiorum gestor præstare cogitur. T. 1. c. 363. B.
 Quoad usuras attinet legata, & fideicommissa bonæ fidei contractibus comparantur . T. 4. c. 44. B. C.
 Usuras præstare cogitur aliena negotia gerens, & cujus pecuniæ . T. 4. c. 876. E.
 In usuris usurarum, quas priori creditori solvit, an teneatur pignus. T. 4. c. 970. C.
 Usuras an heres præstare debeat, quoad integram sortem exsolvat . T. 4. c. 748. C.
 Inter usuras, & fructus differentia in quibus judiciis locum habet . T. 4. c. 132. D.
 In usuris quando convenitur tutor, qui pro tutore convenitur, & quando non. T. 4. c. 320. E.
 Usuras petere ab eo ante temporis moram, qui beneficium in suscipienda, & custodienda pecuniâ dedit, contra bonam fidem, & depositi naturam est. T. 6. c. 527. D.
 Usuras infinitas creditor nauticæ pecuniæ percipere potest, ut quatuor, aut quinque centesimas. T. 7. c. 862. C.
 Usuras pecuniæ creditæ semper lege fuisse definitas . T. 7. c. 863. A.
 Usuras pretii quando emptor præstare debeat. T. 7. c. 775. C.
 Usuras ex mutuo non deberi sine stipulatione . T. 7. c. 335. D.
 Usuras pecuniæ mutuatitiæ ex pacto non deberi non est singulare in mutuo, sed commune omnium contractuum stricti iudicii. T. 7. c. 671. A.
 Usuras venire ex mora pretii in actione ex vendito. T. 9. c. 1076. C.
 Usuras nec civiliter, nec naturaliter debitas, & solutas in sortem nondum solutam imputari, & ideo non repeti. T. 9. c. 344. A.
 Ob usuras illicitas sortem non amittit creditor. T. 9. c. 211. B.
 Usuras pecuniæ pupillaris, quam tutor in usus suos convertit, & usuras legitimas, in arbitrium tutelæ

- telæ venire . T. 9. c. 599. C.
- Usuras indebitæ pecuniæ solutæ non posse repeti . Tom. 9. c. 221. D.
- Usuras supra centesimam solutas sorti imputari . T. 9. c. 210. D.
- Usuras legatorum deberi ex die interpellationis, & denuntiationis ante litem contestatam, & cur. T. 9. c. 157. A.
- Usuras iudicati fuisse olim centesimas binas, hodie esse singulas centesimas . T. 9. c. 1071. C.
- Usuras ab agricola stipulari licet . T. 9. c. 343. B.
- Usuras pretii, sive pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum bonæ fidei possessor restituerè non damnatur . Tom. 9. c. 152. D.
- Usuras non deberi supra duplum . T. 9. c. 1281. D.
- Usuras usurarum exigi non posse . T. 9. c. 346. E.
- Usuras stipulari in calendas utile erat . T. 9. c. 347. E.
- Usuras omnino sustulit Basilius Imperator . T. 9. c. 345. E.
- Usuras mediæ temporis an possit quis stipulari . T. 10. c. 418. B.
- Usuras non stipulamur supra duplum . T. 10. c. 761. C.
- In usuras tenetur, qui condemnatus iudicio bonæ fidei sententiam protraxit, si iudex animadvertit frustratoriam esse appellationem . T. 10. c. 801. C.
- In usuras usurarum si quis damnatur, quando sit appellandum . T. 10. c. 1233. E.
- Malæ fidei possessor non tenetur de usuris, sed de fructibus percipiendis . T. 3. c. 512. C. D.
- De usuris dotis consultatio . T. 1. c. 664. A.
- De usuris civitatum . T. 2. c. 1165. E.
- In usuris consuetudo regionis, aut provinciæ plurimum valet . T. 4. c. 45. D.
- Usuris novis fructus dumtaxat compensari . T. 4. c. 892. C.
- De usuris in quantum tenentur bonæ fidei, & malæ fidei possessores . T. 7. c. 332. B. & seq.
- Usuris modum præscriptum non tantum pertinere ad reos principales, sed etiam ad mandatores, & fideiussores eorum . T. 9. c. 344. C.
- Usuris quis modus datus est . T. 9. c. 343. A. & seq.
- De usuris, quæ ex mora, vel ex litis contestatione veniunt in actionem negotiorum gestorum . T. 9. c. 342. A.
- De usuris . T. 9. c. 337. B. & seq.
- De usuris, & fructibus legatorum, seu fideicommissorum . Tom. 9. c. 860. E. & seq.
- De usuris pupillaribus . Tom. 9. c. 599. C.
- De usuris usurarum . T. 9. c. 345. E.
- De usuris, quæ ex mora veniunt in actione ex vendito officio iudicis . T. 9. c. 339. C.
- Cum usuris pretii quando fructus compensantur . T. 9. c. 374. B.
- Usurpare oratoribus, & jurisconsultis diversâ sumitur . Tom. 1. c. 1109. C.
- Usurpare nihil aliud est, quam usu retinere servitutem . T. 7. c. 464. B.
- Usurpari an uxor possit . Tom. 5. c. 719. D.
- Usurpatio est usucapionis interruptio . T. 1. c. 1109. A.
- Usurpatio quid sit, & quid ab usucapione differat . T. 5. c. 719. C.
- Usurpatio interruptit præscriptionem . T. 6. c. 918. C. D.
- Usurpatio usucapioni, vel amissioni est contraria . Tom. 7. c. 464. B.
- Usurpatio rei incorporalis est individa . T. 8. c. 254. A.
- Usurpatione an usucapio interruptatur . T. 5. c. 746. D.
- In usu an minus juris sit, quam in usufructu . T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 946. B.
- In usu nihil est corporis, quod capi possit . T. 4. c. 1330. A.
- In usu consistunt servitutes . T. 10. c. 408. C. & c. 540. A.
- Usu domus marito concessa, uxor cum eo habitare potest . T. 10. c. 546. B.
- Usus qui habet, an possit ad alium jus suum transferre . T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 946. B.
- Usus habens ædium an jus habere intelligatur . T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 946. B.
- Usus, aut mores non vincunt Romanæ leges . T. 2. c. 1230. B.
- Usus commodatæ rei intemptivè auferre, non officium tantum impedit, sed & suscepta obligatio inter dandum, accipiendumque . T. 5. c. 418. A.
- Usus, & usucapere quid sit . T. 1. c. 1109. C.
- Usus, & usufructus ut ab habitatione discrepat . T. 1. c. 81. A. B.
- Usus iisdem modis constituitur, vel finitur, quibus usufructus . T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 946. A. B.
- Usus pars usufructus est . Tom. 1. c. 942. B.
- Usus est personæ jus merum . T. 1. c. 1338. B.
- Usus magis est juris, quam facti . Ibid. C.
- Usus pro possessione . T. 1. c. 843. C.
- Usus, quæ servitus est personalis, non prædialis, non potest pro parte constitui . Tom. 1. c. 1211. B.
- Usus est individuus, usufructus dividuus . T. 1. c. 1338. C.
- Usus dividi non potest, fructus potest . T. 1. c. 1211. C.
- Usus ab usuario vendi, locari, vel pignerari non potest, & cur . T. 3. c. 427. C.
- Usus longævi non vilis est auctoritas . T. 2. c. 1229. C.
- Usus quibus modis perit . Tom. 1. c. 1390. C.
- Usus quid est . T. 4. c. 437. A. & c. 501. C.
- Quod usus, idest, usucapio non auferret, domino iniquum est auferre . T. 4. c. 70. B.
- Usus juris est potius, quam facti . T. 4. c. 502. A.
- Usus nomen est juris, habitatio facti nomen est . Ibid. B.
- Usus servorum est necessarius . T. 4. c. 629. C.
- Usus, & usufructus, & operæ in quo differunt . Tom. 4. & 455. B. & seq.
- Usus non potest alii locari, habitatio potest . T. 4. c. 502. A.
- Usus, & habitatio in quo differunt . Ibid. A.
- Usus interpretum opinionem admittit . T. 4. c. 837. D.
- Usus amittitur non utendo, habitatio non amittitur non utendo, quamdiu domus manet . Tom. 4. c. 502. B.
- Usus ædium legatus filiofamilias acquiritur patri: pater ædibus utitur cum familia sua, an etiam filius, cui usus ædium legatus est, potest habitare cum suis . Tom. 4. c. 223. A.
- Usus capitis deminutione amittitur, habitatio non . T. 4. c. 502. A.
- Usus precarius in distractione non consistit, sed in usu nudo . T. 4. c. 567. E.
- Usus pro usucapione . T. 4. c. 1238. D.
- Usus pecuniæ depositæ non est, sed custodia tantum . T. 4. c. 211. E.
- Usus pro titulo, & auctoritate est . T. 5. c. 662. C.
- Usus est interpret legum . Tom. 5. c. 879. D.
- Usus, & possessio quomodo differant . T. 5. c. 692. D.
- Usus ejusdem rei apud plures an esse possit . Ibid. D.
- Usus ab usufructu in quo differat . T. 5. c. 24. D.
- Usus aquæ servitus personalis est; quæ cum persona extinguitur, nec transmittitur in heredem . T. 5. c. 671. C.
- Usus corporum non est consumptio eorundem . T. 5. c. 391. A.
- Usus individuus est . T. 5. c. 24. D. & c. 592. E.
- Usus longævus pro titulo est . T. 6. c. 39. B.
- Usus promiscuus, & mutuus, qui promeritum sæpe dicitur, & commercium . T. 7. c. 34. E.
- Usus dividi non potest . T. 7. c. 506. B.
- Usus an veniat in actionem familiæ eriscundæ, & communi dividundo . Ibid. C.

- Ufus non potest scindi. T. 7. c. 543. A.
- Ufus venire, aut locari non potest. T. 7. c. 506. B.
- Ufus, & usufructus sunt jura hominum. T. 7. c. 385. B.
- Ufus, & abusus distinctio. Tom. 8. c. 619. D.
- Ufus, & usufructus ad diem, & conditionem an constitui possint. T. 7. c. 385. B.
- Ufus, & usufructus capitis deminutione an amittantur. Tom. 7. c. 464. C. & c. 833. E.
- Ufus est individuus, usufructus est dividiuus. T. 7. c. 1335. E.
- Ufus, & usufructus servitutes hominum, sive personarum. T. 7. c. 1337. B.
- Ufus quid sit. T. 7. c. 380. B. & T. 8. c. 236. D.
- Ufus a possessione, & ab usu, qui possessio dicitur, quid distet. T. 8. c. 253. B.
- Ufus rerum duplex. T. 8. c. 636. B.
- Ufus sui causâ paratum quid. T. 8. c. 625. D.
- Ufus longævus. T. 9. c. 1325. E.
- Ufus omnis rei duplex est, proprius, & improprius. T. 9. c. 1386. E.
- Ufus individuus est, sic & opera. T. 10. c. 407. D.
- Ufus, & usufructus cum planè in jure consistant, nequeunt commo- dari. T. 10. c. 454. C.
- Ufus an pro parte possit dividi. T. 10. c. 540. A.
- Ufus, & de eo plura. T. 10. c. 1261. A. & seq.
- Usufructuario quæ actiones compe- tant. T. 5. c. 638. A.
- Usufructuario quando usufructus persequutio denegetur. Tom. 5. c. 642. C.
- Ab usufructuario factam locatio- nem an proprietarius servare teneatur. T. 5. c. 565. A.
- Cum usufructuario proprietarius qua actione agere potest. T. 5. c. 637. D. E.
- Usufructuario datur vindicatio usuf- ructus non tantum adversus do- minum fundi fructuarii, sed etiam adversus quemlibet posses- sorem, si prohibeatur uti frui. T. 6. c. 36. A.
- Usufructuarius de utendo usufructu satisficere debet. T. 1. c. 372. D.
- Usufructuarius servum torquere, vel flagellis cedere, vel deterio- rem facere non potest. Tom. 1. c. 427. C.
- Usufructuarius novum rivum pa- rietibus imponere non potest. T. 3. c. 21. D. & Tom. 6. c. 606. B.
- Usufructuarius servum vi torquere, aut flagellis cedere non potest. T. 5. c. 637. E.
- Usufructuarius damni infecti quo- modo caveat. T. 5. c. 641. B.
- Usufructuarius proprietario stipu- lanti promittit datis fidejussori- bus. T. 5. c. 637. D.
- Usufructuarius, & usufructus in quo differunt. T. 6. c. 238. B.
- Usufructuarius an relinquere possit municipibus, vel civitati. T. 7. c. 1201. A.
- Usufructus quid sit. T. 2. c. 1245. A.
- Usufructus est jus incorporale, quod de re corporali prædicatur. T. 1. c. 1329. C.
- Usufructus, & proprietatis multæ differentia. Ibid. C. & quantum ad jus adcrendi duæ differen- tiæ. Ibid. c. 1336. D.
- Usufructus duplex. T. 1. c. 1205. C. & c. 1332. C.
- Usufructus est jus personale. T. 1. c. 1226. B.
- Usufructus cum sit jus personale, adcrevit personæ, non parti. T. 1. c. 1336. E.
- Usufructus magis est facti, quàm juris. T. 1. c. 1338. B.
- Usufructus pars, quæ non adcrevit alteri, ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 1336. D.
- Usufructus natura sui intermissio- nem non habet. T. 3. c. 403. B. C.
- Usufructus aliud est, aliud feudum, aliud emphyteusis, aliud libella- ria, aliud precaria. T. 2. c. 1208. B.
- Usufructus in fructu consistit. T. 1. c. 1222. E.
- Usufructus propriè est in re aliena, non in re sua, & non domini, sed servitutis pars. Tom. 1. c. 1332. C.
- Usufructus solet etiam in perso- nam tantum constitui. Tom. 2. c. 1181. E.
- Usufructus in feudo mulieri con- stitui non potest. T. 2. c. 1245. A.
- Usufructus quotidie constituitur, & legatur. T. 1. c. 1337. A.
- Usufructus formalis quid ab usu- fructu causali differat. Tom. 1. c. 1332. D.
- Usufructus fundi non est pars. T. 1. c. 941. D.
- Usufructus vendi, locari, & pigne- rari potest a domino in corpore, quod ejus est proprium, imò & ab usufructuario. T. 3. c. 427. C.
- Usufructus bonorum a priori con- jure acceptus propter posteriorem non amittitur. Tom. 2. c. 1079. C.
- Usufructus bonorum uxori legatus non amittitur propter secundas nuptias, nisi id caverit testator. T. 2. c. 1069. D.
- Usufructus quibus modis perit. T. 1. c. 1390. C.
- Usufructus propriè an sit earum rerum, quarum substantia uten- do perit. T. 1. c. 78. A.
- Usufructus a proprietate separa- tio quot modis accidit. Ibid. B.
- Usufructus quot modis extinguitur, & ad proprietatem revertitur. Ibid. C.
- Ibid. C.
- Usufructus in quibus rebus consti- tuitur, vel non. Ibid. C.
- Usufructus tam naturalibus patri- bus, quàm adoptivis per filiosque milias acquiritur in iis rebus, quæ extrinsecus filiis obveniunt, domi- nio eis integro servato. Tom. 1. c. 187. A.
- Usufructus pro parte domini ac- cipitur plerumque. T. 1. c. 1332. C. D.
- Usufructus plenum, merumque jus omnino alteri vendi non potest. T. 2. c. 1202. D.
- Usufructus retentio pro traditione habetur. T. 3. c. 552. C.
- Usufructus momentarius non est usufructus. T. 1. c. 523. C.
- Usufructus, & proprietatis in cessio- ne legati longè differunt. T. 1. c. 749. A.
- Usufructus ab operis servorum di- stat. Ibid. D.
- Usufructus aræ legatus, post testa- mentum factum ædificio in ea- posito exulto, testatore vivo, de- betur. T. 1. c. 1329. E. & c. 1330. A.
- Usufructus ædium legatus, ædibus deultis, ac postea testatore vivo restitutus, non debetur. Ibid. A.
- Usufructus omisus, vel omissa- proprietatis adcrevit alteri. T. 1. c. 1337. A.
- Usufructus rei cujusque legari po- test. T. 1. c. 426. B. C.
- Usufructus, id est, libertas usuf- ructus. T. 1. c. 1137. C.
- Usufructus libertas non usucapi- tur. Ibid. D.
- Usufructus proprietario in jure cedi potest. T. 1. c. 428. E.
- Usufructus aut morte, aut tempore finitur. Ibid. E.
- Usufructus, vel usus quibus modis amittitur. T. 1. c. 749. B.
- Usufructus quinque modis amitti potest. T. 1. c. 428. B.
- Usufructus reipublicæ relictus cen- tum annis finitur. T. 1. c. 551. B.
- Usufructus in jure cedi potest, quod sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
- Usufructus amittitur non utendo. T. 1. c. 428. C. & c. 1137. D.
- Usufructus minimæ capitis minu- tione non amittitur ex constitu- tione Justiniani. T. 1. c. 428. C.
- Usufructus emancipatione non fi- nitur. T. 1. c. 317. C.
- Usufructus his verbis finitur, Salvâ rerum substantiâ. T. 1. c. 1329. C.
- Usufructus gregis, & navis quem- ad modum extinguitur. Tom. 1. c. 1330. C. D.
- Usufructus cessione finitur. T. 1. c. 329. B.
- Usufructus amissus ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 428. B.
- Usufructus quarum rerum legari potest. T. 1. c. 340. E.

- U**susfructus servitus est dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A.
Ususfructus, & possessio differunt. T. 4. c. 1096. A.
Ususfructus si legatus sit singulis annis, deminutione capitis amittitur, sed si alternis annis, non. T. 4. c. 431. A.
Ususfructus legatus alternis annis an non possit non utendo amitti. T. 4. c. 430. B. quando servitus intermissionem habet, & quando non. Ibid. B. C.
Ususfructus non consistit sine persona. T. 4. c. 413. B.
Ususfructus per legem Falcidiam minuitur. T. 4. c. 138. E.
Ususfructus potest esse duorum in solidum, non dominium, nec possessio. T. 4. c. 691. A.
Ususfructus sui naturâ intermissionem non habet. T. 4. c. 430. C. proprietario licet in prædio, cuius ususfructus est alienus, habere cultodem prædii invito fructuario. Ibid. D.
Ususfructus qualicumque capitis minutione amissus an repeti possit. T. 4. c. 432. D. hodie ex constitutione Justiniani ususfructus non amittitur minimâ capitis minutione. Ibid. D. E.
Ususfructus, vel usus legatus cedit ex die aditæ hereditatis, operæ servi ex die petitionis. Tom. 4. c. 455. D.
Ususfructus vestimentorum non legatur, sicut pecuniæ. T. 4. c. 565. D. pecunia abuti licet, vestimentis non. Ibid. D.
Ususfructus retentio in donationibus habetur, pro traditione. T. 4. c. 412. A. & c. 787. A. B.
Ususfructus amittitur rationes quotnam sunt, & quæ. T. 4. c. 432. C.
Ususfructus in fruendo consistit, cæteræ servitutes in utendo. T. 4. c. 138. B.
Ususfructus num in agro sterili rectè constitui possit. T. 4. c. 895. D.
Ususfructus perimitur mutatione rei, non dominii, & similiter pignus. T. 4. c. 1287. B.
Ususfructus pignori obligari potest tam a domino proprietatis, quàm ab usufructuario. T. 4. c. 1329. D.
Ususfructus est jus alienis rebus utendi. Ibid. E.
Ususfructus est jus utendi fruendi, quod homini competit in re aliena, quamdiu is homo, eaque res salva permanet. Tom. 4. c. 137. D.
Ususfructus est pars fundi. Tom. 4. c. 498. D.
Ususfructus est servitus hominis. T. 4. c. 137. E.
Ususfructus expirat cum anima, & cum rei substantia. T. 4. c. 138. A.
Ususfructus extinguitur certis mo-
- modis, & quibusnam. Tom. 4. c. 423. B.
Ususfructus non mutat rei dominium. T. 4. c. 637. B.
Ususfructus, vel pignus non mutatur, nec perimitur usucapione. T. 4. c. 637. B.
Ususfructus si ex fundo communi duorum debeatur, & unus tantum ex eis conveniatur, an in solidum condemnabitur. Tom. 4. c. 139. C.
Ususfructus est qualitas. Tom. 4. c. 141. A.
Ususfructus fundi si legetur, aut fundus, an possim eligere usufructum. T. 4. c. 499. A.
Ususfructus qualis amittitur capitis minutione. Tom. 4. c. 433. E.
Ususfructus, usus, & operæ in quo differunt. T. 4. c. 455. B.
Ususfructus in multis casibus pars fundi, aut dominii non est. T. 5. c. 22. D.
Ususfructus ab operis servi multum differt. T. 5. c. 24. B.
Ususfructus non est pars proprietatis, sed servitutis. T. 5. c. 317. C. D.
Ususfructus ubi pars dominii sit. T. 5. c. 683. D.
Ususfructus finitur morte fructuarii, non morte emptoris. T. 5. c. 514. E.
Ususfructus amittitur rei mutatione, rei preemptione. Tom. 5. c. 647. A.
Ususfructus qua actione vindicetur. T. 5. c. 374. A.
Ususfructus in multis casibus pars dominii est. T. 5. c. 22. A. B.
Ususfructus jus personale est. Ibid. D.
Ususfructus jure nullum jus fragilius. T. 5. c. 426. B.
Ususfructus locationem, vel fundi dotalis heres servare non tenetur, & qua ratione. Tom. 5. c. 564. C. D.
Ususfructus in multis casibus pro parte dominii est, servitus nullo casu. T. 5. c. 23. E.
Ususfructus qui propriè dicatur, & quomodo distinguatur. Tom. 5. c. 957. A. B.
Ususfructus duplex est, causalis, & formalis. Ibid. B.
Ususfructus ad proprietatem properat. T. 5. c. 426. B.
Ususfructus cum persona, cui cohæret, extinguitur. T. 5. c. 24. C.
Ususfructus præsens, idest, purè, vel ex die dari potest, vel ad diem. T. 5. c. 23. E.
Ususfructus non utendo intra certum tempus amittitur. T. 5. c. 168. B.
Ususfructus est servitus hominis, idest, quæ debetur homini a quibuscumque rebus. T. 5. c. 317. C. D.
Ususfructus si legatus sit, & dolo ma-
- lo ab herede res, in qua usufructus erat, destructa, aut tradita quidem, sed usufructus ejus interversus, quæ actiones competant usufructuario. Tom. 5. c. 149. E. & c. 150. A. B.
Ususfructus verbo quid significatur. T. 5. c. 863. E.
Ususfructus, & reditus in quo differunt. Ibid. E.
Ususfructus finitus ad quem redit. T. 5. c. 864. B.
Si usufructus uni, alteri proprietatis sit legata ejusdem rei sub conditione, interim, & de cautione præstanda. Ibid. C.
Ususfructus ad heredem redire, & consolidari potest. Ibid. E.
Ususfructus servi communis si legatus sit, quæ cautio competat. T. 5. c. 592. A.
Ususfructus venditus quando, & quomodo finiatur. Tom. 5. c. 514. D. E.
Ususfructus pars accrescit personæ conjuncti, etiam non habenti partem suam. T. 6. c. 242. A.
Utrum usufructus bonorum universorum legetur, an singularium rerum, multum interest. Tom. 6. c. 237. D.
Ususfructus extinguitur morte fideicommissarii, & capitis deminutione. T. 6. c. 35. D.
Ususfructus amittitur inusu fideicommissarii, idest, fideicommissario non utente usufructu per modum, & tempus. Ibid. D.
Ususfructus est pars fundi. Tom. 6. c. 371. B.
Ususfructus legatum morte legatarii finitur. T. 6. c. 456. A.
Ususfructus est jus personale, quod personam sequitur. T. 6. c. 442. E. proprietatis est jus reale, quod rem. Ibid. E.
Ususfructus est jus personale, & sine persona esse non potest. Tom. 6. c. 248. C.
Ususfructus amittitur non utendo. T. 6. c. 35. E.
Ususfructus jus personale est, quod personæ cohæret, & cum persona interit. T. 6. c. 242. A.
Ususfructus vindicatio. Vide, Vindicatio usufructus.
Ususfructus legatus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 574. C.
Ususfructus relictus reipublicæ, vel templo finitur spatio centum annorum, quæ vita est longævi hominis. T. 7. c. 1308. B.
Ususfructus cum morietur an utiliter relinquatur. T. 7. c. 944. D.
Ususfructus alicujus rei legatus ita, ut post legatarii morem restituitur alii, quàm heredi instituto, an ejus rei plena proprietatis legata videatur. T. 7. c. 1369. E. & c. 1370. A.
Ususfructus alternis annis relictus, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. C. an ad tempus certum legari

- legari possit. Ibid. c. 1342. A.
- Ufusfructus an divisionem recipere possit. T. 7. c. 1365. B.
- Ufusfructus an finiatur tempore. T. 7. c. 146. B.
- Ufusfructus an in tempus mortis legari possit. T. 7. c. 944. D. & c. 1341. D.
- Ufusfructus fisco relictus an tempore finiatur. Tom. 7. c. 1345. A.
- Ufusfructus fundi communis, pro indiviso mulieri legatus, an coarctari possit ad partem dimidiam pro diviso. T. 7. c. 1367. B. C.
- Ufusfructus fundi cui legatus est, an ibi habitare prohiberi possit. T. 7. c. 1313. A.
- Ufusfructus fundi si legetur in annos singulos, an plura sint legata. T. 7. c. 1298. B.
- Ufusfructus fundi si mihi legatus sit in annos singulos, & heres me initio anni impedierit fundum colere, an mihi totius anni nomine in id, quod interest, teneatur. T. 7. c. 1298. C.
- Ufusfructus legati dies quando cedat. T. 7. c. 1308. A. & c. 1392. D.
- Ufusfructus legato, & reditus legato quæ communia sint. T. 7. c. 1385. B. utrumque finiri morte legatarii. Ibid. B.
- Ufusfructus legatum ad quem pertineat, si usufructuarius vivo testatore decesserit. T. 7. c. 1308. C.
- Ufusfructus an possit, repeti, ut postquam finitus est capitis deminutione restauretur. T. 7. c. 1307. E.
- Ufusfructus legatus in singulos annos an pro rata ejus anni, quo fructuarius decessit, ad heredem pertineat. T. 7. c. 1347. C.
- Ufusfructus an legari possit earum rerum, quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1336. E.
- Ufusfructus relictus reipublicæ, vel templo quando finiatur. T. 7. c. 1308. B.
- Ufusfructus nominum an legari possit. T. 7. c. 1337. C.
- Ufusfructus nominum si legatus sit, an remedio cautionis utile fiat legatum. Ibid. C.
- Ufusfructus si alicui legatus sit, & is decesserit vivo testatore, ad quem usufructus pertineat. T. 7. c. 955. E. & c. 936. A.
- Ufusfructus si legetur alternis annis, plura esse legata. T. 7. c. 1348. A.
- Ufusfructus si legetur alternis annis, vel mensibus, vel diebus, vel quoad vivet legatarius, an repeti possit post capitis deminutionem. T. 7. c. 1357. E.
- Ufusfructus si legetur illi cum illo, perinde est, ac si ita illi, & illi legatus sit. T. 7. c. 1385. C. D.
- Ufusfructus si legetur in singulos annos, an relegari, sive renovari in annos singulos videatur. T. 7. c. 1357. E.
- Ufusfructus si legetur libertis, & ei, qui novissimus decedit, proprietatem an videatur legari incerto. T. 7. c. 1075. A. B.
- Ufusfructus si remanet apud heredem, an cum onere fideicommissi remaneat. Tom. 7. c. 1322. C. D.
- Ufusfructus sub conditione non faciendi aliquid an utiliter relinqui possit. T. 7. c. 944. D. E.
- Ufusfructus, pluribus temporibus divisus, an unus sit. T. 7. c. 387. A.
- Ufusfructus, vel usus viæ, itineris, vel actus, vel aquæductus an legari possit. T. 7. c. 1337. B.
- Ufusfructus vindicatio fructuario datur. T. 7. c. 451. E.
- Ufusfructus an jure fideicommissi, & quomodo constituatur. T. 7. c. 388. A.
- Ufusfructus an perimatur, perempto prædio vel incendio, vel terræ motu, vel terræ fragore. Tom. 7. c. 1336. D.
- Ufusfructus an relegari, & repeti possit in annos singulos. Tom. 7. c. 1357. E.
- Ufusfructus an rectè legetur, & constituatur ad certum tempus. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A. an sit dividiuus. Ibid. c. 1335. E. an sub conditione non faciendi legari possit. Ibid. c. 1341. E.
- Ufusfructus si civitati, vel civibus, municipio, vel municipibus, vel reipublicæ legetur, an amittatur non utendo per modum, & tempus constitutum. T. 7. c. 1344. C. quando finiatur. Ibid. C.
- Ufusfructus an videatur legatus, si testator dixerit se velle, ut quis fructuarius fundi reditu. Tom. 7. c. 1385. C.
- Ufusfructus cui legatus est omnium bonorum, an etiam teneatur creditoribus hereditariis respondere. T. 7. c. 1383. A.
- Ufusfructus dividi in partes, & pro parte divisa, vel indivisa legari, vel constitui potest. T. 7. c. 1388. E.
- Ufusfructus dominium, quod quis non habet, interdum in alium transferre potest. Tom. 8. c. 285. D.
- Ufusfructus earum rerum, quæ usu consumuntur, quomodo constitui potest. T. 7. c. 1336. E.
- Ufusfructus ejusdem fundi si duobus separatim relictus sit per damnationem, an singulis debeatur in solidum, uni usufructus, alteri æstimatio. T. 7. c. 1349. B. cui electio servetur, & an inter eos sit jus adcrendi. Ibid. B.
- Ufusfructus ejusdem fundi si duobus separatim relictus sit per vindicationem, an concursu partes habeant, & an inter eos sit jus adcrendi. Ibid. A.
- Ufusfructus est veluti pars fundi. T. 7. c. 403. D. E.
- Ufusfructus filiofamilias legatus quando in persona patris finiatur. T. 7. c. 1364. B.
- Ufusfructus non tantum præsens, sed etiam ex tempore certo constitui potest. T. 7. c. 1360. B.
- Ufusfructus omnium bonorum cui legatus est, an onus æris alieni agnoscere debeat. T. 7. c. 1383. B.
- Ufusfructus partis bonorum an legari possit. T. 7. c. 847. E.
- Ufusfructus pecuniæ cui legatus est quomodo cavere debet. Tom. 7. c. 1758. D.
- Ufusfructus pecuniæ, & nominum, an legari possit. Ibid. D.
- Ufusfructus quale jus sit. Tom. 7. c. 1006. D.
- Ufusfructus quarum rerum constitui possit. T. 7. c. 1335. C.
- Ufusfructus quibus modis amittatur. Ibid. D.
- Ufusfructus, qui nunquam a proprietate recessit, an penes proprietarium remaneat cum onere fideicommissi. Tom. 7. c. 1322. C.
- Ufusfructus, qui proprietatem committatur quomodo a Doctoribus vocetur. T. 7. c. 1345. E.
- Ufusfructus quod sit dividiuus, servitus individua, quæ ratio sit. T. 7. c. 1389. C.
- Ufusfructus quomodo amittatur. T. 7. c. 1339. A. in cujus actu consistat. Ibid. A.
- Ufusfructus quibus modis constituitur. T. 7. c. 387. D.
- Ufusfructus ratione an pater fideicommissi obligari possit. T. 7. c. 981. A.
- Ufusfructus reipublicæ, vel templo legatus, an sit perpetuus. T. 7. c. 1335. A. quando finitur. Ibid. B.
- Ufusfructus servo legatus quando in persona domini finitur. T. 7. c. 1364. B.
- Ufusfructus sicui legatus sit, & rogatus eum alii restituere, an legatarii, vel fideicommissarii capitis deminutione spectetur, ut eâ contingente usufructus ad proprietatem recurrat. Ibid. A.
- Ufusfructus, vel servitutis alienatio non minuit dominium. Tom. 8. c. 505. A.
- Ufusfructus sine persona constitui nequit. T. 8. c. 754. A.
- Ufusfructus pars pleni domini est. T. 8. c. 505. C.
- Ufusfructus an veniat in iudicium familiæ erciscundæ. T. 7. c. 503. C.
- Ufusfructus constituitur traditione, præstatione, cessione, vel etiam ipso jure ex tempore aditionis, si relictus sit usufructus per vindicationem. T. 7. c. 307. D.
- Ufusfructus si legetur, tacitè, donec vivat legatarius, legari intelligitur. T. 7. c. 634. D.
- Ufusfructus consolidatio quando fit. T. 7. c. 935. E.

- U*sufructus rectè constituitur ad tempus . T. 7. c. 1155. B.
*U*sufructus servitus personalis, & servitutes prædiorum an differant. T. 7. c. 1128. A.
*U*sufructus, & proprietatis differentie in questione de jure ad crescendi quæ. T. 7. c. 1121. E. & c. 1122. A.
 Sub usufructus nomine an plena proprietas legata intelligatur, T. 7. c. 1369. D.
*U*sufructus an abrumpatur, si alius possideat. T. 8. c. 314. D.
*U*sufructus retentio quando sit species traditionis . T. 8. c. 284. B.
*U*sufructus servi quando finitur . T. 8. c. 94. D.
*U*sufructus qualenam jus sit. T. 8. c. 944. A. a quo separationem recipiat, quot, & quibus modis. Ibid. A. in quibus rebus constituitur. Ibid. B. an cum finitus fuerit, revertatur. Ibid. D. an ex rebus alienis percipiatur. Ibid. E. an possit manere post mortem fructuarii. Ibid. c. 945. B.
*U*sufructus nunquam recidit in fisci, nec caduci, nec veluti caduci jure. T. 9. c. 885. C.
*U*sufructus omnium bonorum an jure relinquatur uxori. Tom. 9. c. 475. C.
*U*sufructus est servitus . Tom. 9. c. 476. A.
*U*sufructus legatus Titio, & heredi ejus, pertinet tantum ad heredem proximum, non ad sequentes deinceps. T. 9. c. 815. A.
*U*sufructus nullus est perpetuus. Ibid. A.
*U*sufructus pecuniæ vix receptus. T. 9. c. 4. A.
*U*sufructus dominium. T. 9. c. 265. D.
*U*sufructus legatus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.
*U*sufructus servi in quo consistit. T. 9. c. 1192. B. C.
*U*sufructus legatus reipublicæ non potest esse perpetuus, aut certè non est usufructus, sed proprietas plena. T. 9. c. 815. C.
*U*sufructus confunditur, si proprietati accedat. T. 9. c. 60. C.
*U*sufructus partis inlar obtinet, T. 9. c. 822. C.
*U*sufructus vindicatio quibus verbis significatur. Tom. 9. c. 203. B.
*U*sufructus quomodo repeti debeat, & an post capitis deminutionem debeat. T. 10. c. 23. C.
*U*sufructus legatus in annos singulos, repetitus, ac proinde capitis deminutione amissus, mox restitutus videtur. T. 10. c. 183. E.
*U*sufructus utilitas non debet porrigi ultra mortem fructuarii. T. 10. c. 184. A.
*U*sufructus pecuniæ an sit separan-
- dus ab usufructu aliarum rerum. T. 10. c. 407. C.
*U*sufructus relictus reipublicæ quot annis finiatur. Tom. 10. c. 489. B.
*U*sufructus solet cum persona extinguui. T. 10. c. 534. C.
*U*sufructus an verè sit pars fundi. T. 10. c. 538. D.
*U*sufructus, qui rei cohæret, est pars plenæ proprietatis. Ibid. D.
*U*sufructus facta locatione a domino, an morte usufructus extinguatur. T. 10. c. 622. E.
*U*sufructus censetur esse jus dividuum. T. 10. c. 808. E.
*U*sufructus quot, & quibus modis amittatur. T. 10. c. 938. E.
*U*sufructus, habitatio, & ministerium quomodo differant inter se. Ibid. D. E.
*U*sufructus non est earum rerum, quæ utendo pereunt. Tom. 10. c. 939. C.
*U*sufructus quando finiatur. Ibid. D.
*U*sufructus, quem in re aliena habemus an possit vendi, & pignori, invito proprietario. Tom. 10. c. 1022. C.
*U*sufructus cessio mortis causâ donatio est. T. 10. c. 1054. B.
*U*sufructus præstandi mora non perpetuat actionem. Tom. 10. c. 1079. C. D.
*U*sufructus est jus personale, & in alium transferri non potest. T. 10. c. 1091. C.
*U*sufructum qui stipulatur, incertum stipulatur. Tom. 1. c. 1213. D.
*U*sumfructum imitantur operæ servorum. T. 1. c. 749. D.
*U*sumfructum legatum alternis annis non utendo amitti non potest. T. 3. c. 403. A.
 Inter usufructum, & servitutum prædialem differentia quæ. T. 4. c. 1105. A.
*U*sumfructum perimit acquisitio dominii. Ibid. A.
 Inter usufructum, & servitutes prædiorum differentia quæ est. T. 4. c. 140. A. ratio hujus differentie quæ est. Ibid. C.
*U*sumfructum nullo modo possidere, sed quasi possidere possumus. T. 5. c. 699. A.
*U*sumfructum per omnia non imitantur redditus. T. 5. c. 863. D.
*U*sumfructum, qui est alterius, adquirere potest proprietarius nudæ proprietatis dominus. Tom. 6. c. 354. A.
*U*sumfructum apud heredem manere, si eum cedi legatario jus non ferat. T. 7. c. 1363. B.
*U*sumfructum cui testator legaverat, ut partem ejus alii cederet, an partem sumptuum, quos fecerit, per retentionem fideicommissi sibi servare possit. T. 7. c. 1372. E.
*U*sumfructum nunquam caducum fieri ulla ex causa. T. 7. c. 1363. B.
*U*sumfructum, si quis legaverit bonorum suorum, quæ appellatione bonorum veniant. T. 7. c. 1382. D. E.
*U*sumfructum adquiri interdum etiam non habenti suam partem, sed amittenti. Tom. 7. c. 1123. D.
*U*sumfructum legatum reipublicæ finiri centum annis. T. 9. c. 815. C.
 Per usufructum, & habitationem prædia, vel mancipia, vel aliæ res serviunt personis, non rebus. T. 10. c. 938. D.
 De usufructu, & quemadmodum quis utatur fruatur. T. 1. c. 748. C. A.
 De usufructu ad crescendo. Tom. 1. c. 748. C. D.
 De usufructu earum rerum, quæ usu consumuntur, vel minuuntur. T. 1. c. 749. B.
 De usufructu, & habitatione. T. 2. c. 173. C. & T. 10. c. 938. C.
*U*sufructu duobus legato, uno mortuo, alteri totus debetur. Tom. 1. c. 427. E. & c. 428. A.
*U*sufructu gregis legato, grege integro manente, fætus ad usufructuarium pertinent. T. 1. c. 427. A.
*U*sufructu fundi relicto, vel concessio, venationis quidem, & aucupii redditus ad fructuarium pertinet. Ibid. B. C.
*U*sufructu areæ legato, in eo ædificia constitui non possunt. T. 1. c. 427. B.
*U*sufructu ancillæ legato, partus ejus ad fructuarium non pertinent. Ibid. A.
 De usufructu duæ proponuntur actiones. T. 1. c. 749. C.
 De usufructu donationum propter nuptias. T. 2. c. 1029. A. B.
*U*sufructu prædito, nec amisso, proprietas nuda, vel eo amisso, proprietas plena peti potest. Tom. 1. c. 1203. A.
 In usufructu est commodum fructuum, qui corporales sunt. T. 4. c. 1330. A.
 In usufructu quod est præcipuum verbum, & quo vis ejus propria maximè demonstratur. Tom. 4. c. 138. A.
 In usufructu acceptilatio an valeat. T. 4. c. 426. B.
*U*sufructu fundi legato heres non potest vendere fundum. Tom. 5. c. 863. E.
 De usufructu servi, qui in fuga est. T. 6. c. 238. C. D.
 De usufructu legato. T. 6. c. 235. B. & seq.
 In usufructu singularia, sive præcipua quæ sunt. T. 6. c. 242. A.
*U*sufructu alicui legato sub spe obtinendæ proprietatis, an proprietas ei legata videatur. T. 7. c. 1369. C.

- Ususfructu bonorum uxori legato, donec dos ei solveretur, an ususfructus ulla ex parte porimatur. T. 7. c. 1365. C.
- Ususfructu duobus conjunctim legato, tertio fundo legato, quomodo fundus inter illos communicetur. Tom. 7. c. 1362. C. D. quomodo inter eos sit jus adrelicendi. Ibid. D.
- Ususfructu ejusdem fundi duobus separatim per damnationem legato, an heres liberetur, si patiantur ambos communiter uti frui, & an singulis ideo teneatur actione ex testamento. Tom. 7. c. 1349. E.
- Ususfructu filii mentecapti bonorum legato, quoad convaluisset, vel resipuisset, illo in furore mortuo, in cujus persona ususfructus finiatur. Tom. 7. c. 1373. D. E.
- Ususfructu finito, & re ad proprietarium reversa, consolidatio appellatur. T. 7. c. 1321. E.
- Ususfructu fundi colono legato, quæ ei legata, & relicta esse videantur. T. 7. c. 1365. E.
- Ususfructu insulæ legato, ut ea alius non tollatur, an insulæ plenæ proprietates legata esse videatur. T. 7. c. 1370. A. B.
- Ususfructu morte uxoris finito, cui datum erat pretium ferendi causâ, queritur, qua actione ea pecunia repetatur. Tom. 7. c. 848. A.
- Ususfructu tertiarum partis bonorum coheredi legato, an heres possit deducere in ea præstanda, tributa, & æs alienum. T. 7. c. 1376. A.
- Ususfructu villæ legato, an etiam legatus videatur ususfructus agri, vel fundi. T. 7. c. 1380. A.
- Ususfructu uxori legato omnium rerum, quæ in domibus sint, an contineantur, quæ promericii causâ testator habuerit. T. 7. c. 1371. D. E.
- Utrum modus aliquis adjici possit in ususfructu. Tom. 8. c. 945. C. quot, & quibus modis amittatur. Ibid. E.
- Ut dictio modum significat. T. 7. c. 711. B.
- Non utendo servitus non amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non stat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.
- Non utendo amittitur ususfructus. T. 6. c. 35. E.
- Uterini non dicuntur consanguinei, quia sunt cognati, non agnati. T. 2. c. 1121. D. & T. 3. c. 149. B.
- Uterini fratres dicuntur cognati, non agnati. T. 9. c. 913. E.
- Uterini fratres an sint consanguinei. T. 10. c. 775. D.
- Qui in utero est, ferè in toto jure civili pro nato habetur. Tom. 5. c. 619. B. sunt casus, quibus pro nato non habetur. Ibid. B.
- In utero qui est, an animal sit. T. 8. c. 600. E. & Tom. 10. c. 779. C.
- In utero qui est, non est pupillus. T. 8. c. 600. D. E.
- Utero casu qui extractus est matris, est etiam cognatus. Ibid. D.
- Uterque contractus tam emptionis, quam locationis quid proprium, & peculiare habeat. T. 5. c. 522. E.
- Uti non est damnum dare. Tom. 1. c. 271. D.
- Uti possidetis interdictum. Tom. 1. c. 283. A.
- Uti possidetis, & Utrubi interdicta duplicia. T. 3. c. 96. A.
- Uti fundus optimus, maximusque formula venditionis. T. 7. c. 718. D.
- Uti lingua nuncupasti in Leg. 12. tabularum, quid sit. T. 7. c. 1160. C.
- Uti quid. T. 7. c. 626. D.
- Uti possidetis interdictum. Vide, Interdictum.
- De interdicto Uti possidetis. T. 10. c. 698. C.
- Utile quando per inutile vitatur, & quando non. Tom. 4. c. 1299. A. & seq.
- Utile iudicium nemo inuitus patitur. T. 5. c. 669. A.
- Utile pactum. Vide, Pactum.
- Utiles impensæ repetuntur actione mandati, vel negotiorum gestorum ex constitutione Justiniani de rei uxori actione, & hæc una cum fructibus compensantur. T. 4. c. 998. D.
- Utiles, & continui dies quando cedunt, & quando non. Tom. 4. c. 1042. A.
- Utiles actiones ad quid dentur, & a quo. T. 5. c. 240. C. & seq.
- Utiles actiones cur accommodari dicantur. T. 5. c. 1032. A.
- Utiles menses qui dicuntur. T. 9. c. 1406. B.
- Utiles impensæ. Tom. 9. c. 502. D.
- Utiles actiones sunt omnes extraordinariæ. T. 10. c. 417. D.
- Utiles actiones dantur ex contractibus, qui carent nomine legitimo. Tom. 10. c. 451. D. similes sunt contractibus nomen habentibus. Ibid. D.
- Utiles actiones ex omni causa a filiis familias exerceri possunt. T. 10. c. 523. B.
- Ex utili quandoque confirmatur inutile. T. 10. c. 673. E.
- Utilior est retentio pecuniæ debitæ, quam pignus prætorium. Tom. 5. c. 825. C.
- Utilis annus. Vide, Annus utilis.
- Utilis actio in factum prætoriam est omnium actionum extremum subsidium. T. 4. c. 992. C. datur uxori. Ibid. B. C.
- Omnis actio utilis est decretalis, & contra. T. 5. c. 39. E.
- Utilis stipulatio quare per inuilem non vitietur. T. 5. c. 971. A.
- Utilis actio in tractatu de pignori- bus passim accipitur pro hypothecaria. T. 5. c. 424. C.
- Utilis actio. Vide, Actio directa.
- Utilis actio extraordinaria est. T. 7. c. 671. D.
- Utilis servitus. T. 8. c. 614. A.
- Utilis in rem actio quoties, & quando datur. Tom. 8. c. 1105. A. B.
- Omnis actio utilis est in factum. T. 10. c. 523. B.
- Actio utilis multis casibus per liberam personam acquiritur. T. 10. c. 535. D.
- Utilitas æquitatis parens. Tom. 1. c. 957. A.
- Utilitas temporis ut æstimanda. T. 1. c. 1280. B.
- Utilitas publica est mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.
- Utilitas publica præferenda est utilitati privatæ. T. 4. c. 841. E.
- Utilitas mater æqui, & boni esse dicitur. T. 5. c. 473. E.
- Utilitas, & id, quod interest, semper idem in jure. T. 5. c. 250. D.
- Utilitas quædam nostra versatur in eo die, quo nobis solvi cavemus. T. 5. c. 411. D.
- Utilitas publica non patitur, ut mulier indotata maneat. Tom. 5. c. 553. E.
- Utilitas publica juris communis finis est. T. 5. c. 78. E.
- Utilitas pro eo, quod interest. T. 7. c. 618. E.
- Utilitas peperit jus civile. Tom. 7. c. 5. D.
- Utilitas semper est id, quod interest. T. 9. c. 1075. C.
- Utilitas opponitur stricto juri. T. 10. c. 409. B.
- Utilitas, quæ peperit actionem directam, eadem exigit, ut detur actio utilis in casu simili. T. 10. c. 453. A.
- Utilitas, ratio, æquitas in jure idem sunt. T. 10. c. 717. C.
- Utilitas ejus, quod interest, petitur nominatim, & tacite. Tom. 10. c. 750. B.
- Quænam utilitas in æstimationem veniat. T. 10. c. 753. C.
- Utilitas tantum ea æstimatur, quæ proxima est, & conjuncta rei. T. 10. c. 761. A. B.
- Utilitas non egreditur duplum. Ibid. C.
- Utilitatis publicæ contemplatio privatorum commodis præferatur. T. 1. c. 397. A. B.
- Utilitatis nomen quid significat. T. 1. c. 221. A. B.
- Utilitatis ratio ubi nulla subest, ibi nullo juri s remedio opus est. T. 4. c. 260. A. B.
- Utilitatis intuitus edictum moderatur. T. 5. c. 104. D.
- Utilitatis nomine in libris nostris significatur id, quod interest. T. 8.

- T. 8. c. 1117. D.
 Utilitatis publicæ causa præfertur
 privatæ utilitati, T. 9. c. 1093.
 C.
 Utilitatis in possessione amittenda
 ubi ratio habeatur, T. 5. c. 713.
 A.
 Utilitatis ratio ad ea extenditur ei-
 ga emptorem bonæ fidei, quæ ei
 summo jure denegantur. T. 10.
 c. 249. D.
 Utilitatis par ratio paria jura defi-
 derat. Ibid. D.
 Utilitati publicæ conditio repu-
 gnans remittitur lege Juliæ. T. 4.
 c. 1446. C.
 Utilitati contrarium est damnum.
 T. 10. c. 749. D.
 Utilitatem fidejussoris spectari, si
 moram fecerit creditor. Tom. 1.
 c. 1282. D.
 Utilitatem nullam habens servi-
 tus inutilis est. T. 4. c. 895. C.
 Utilitatem inter, & jus strictum
 quæ sit differentia. Tom. 10.
 c. 240. E.
 Ex utilitate æstimamus omnia, vel
 ex necessitate, vel ex voluptate, vel
 amantate. T. 4. c. 895. C.
 Utres non sunt vasa vinaria. T. 3.
 c. 52. A.
 Utrubi. T. 1. c. 856. A.
 Utrubi est interdictum retinendæ
 possessionis rerum mobilium. T.
 9. c. 1165. B.
 Utrumque dicitur quomodo intelli-
 genda, ejusque explicatio. T. 4.
 c. 497. E. & c. 498. A.
 Uva legitur ad bibendum, eligitur
 ad edendum. T. 6. c. 368. C.
 Valliæ principatus destinatus filio
 natu majori Regis Angliæ. T. 6.
 c. 948. E.
 Valli ab Anglis superati. Ibid.
 E.
 Vassi nomen quid significat. T. 2.
 c. 1178. C. Vide, Vassalli.
 De vulgari, & pupillari substitu-
 tione. T. 7. c. 898. A. & seq.
 Vulgaris modus proferendæ dici le-
 gatorum, vulgaris clausula. T.
 1. c. 1352. A.
 Vulgaris substitutio tacita, quæ ex-
 pressæ pupillari inest, matrem
 excludit. Tom. 4. c. 1059. C.
 pupillaris tacita non. Ibid. C.
 Vulgaris substitutio. Vide, Substi-
 tutio vulgaris.
 Vulgaris substitutio quibus fieri
 possit. T. 7. c. 899. C.
 Vulgaris exceptio est exceptio rei
 judicatæ. T. 9. c. 116. C.
 Vulgaris substitutio quæ dicitur.
 T. 9. c. 739. D.
 Vulgo quæsitus ad bona matris ad-
 mittitur. T. 5. c. 626. D. ad bo-
 na patris non admittitur. Ibid.
 D.
 Vulgo quæsitus, vulgo concepti qui
 dicuntur. Tom. 9. c. 552. D. &
 c. 911. A.
 Vulnere inferre est ad manus veni-
 re. T. 9. c. 1138. C.
 Vulneratus mortiferè si ex vulnere
 moriatur, eo tempore intelligen-
 tur occisus, quo vulneratus est.
 T. 5. c. 651. D.
 Vulvæ mulierum quot receptacula
 habent. T. 6. c. 483. A.
 Uxor dignitatis est nomen. Tom. 2.
 c. 1069. E.
 Uxor ut a concubina secernitur.
 Ibid. E.
 Uxor aut est in usu, aut in manci-
 pio. T. 1. c. 1109. B.
 Uxor impubes esse non potest, spon-
 sa esse potest, si modò infans
 non sit. T. 3. c. 148. C.
 Uxor, quæ absque probabili causa
 discedit a marito, ut mulctanda.
 T. 2. c. 1072. D.
 Uxor propter dotem habet tacitam
 hypothecam. T. 1. c. 1301. A.
 Uxor maritum heredem facere non
 potest. T. 1. c. 1264. D. E.
 Uxor est in manu, quæ convenit in
 manum. T. 1. c. 316. C.
 Uxor exemplo continentiæ viri do-
 cenda, ut se castè gerat. Tom. 2.
 c. 1073. D.
 Uxor, quæ convenit in manum ma-
 riti, capite minuitur. Tom. 1.
 c. 320. E.
 Uxor Consulibus ipso jure consularis
 est. T. 2. c. 1135. D.
 Uxor maritum lugere debet 12.
 mensibus sub infamiæ pœna. T. 3.
 c. 613. D.
 Uxor injusta de adulterio accusa-
 tur jure mariti, non uxor, quæ fuit
 meretrix. T. 3. c. 148.
 Uxor non propter libidinem, sed
 propter filiorum procreationem
 accipitur. T. 2. c. 181. D. &
 T. 8. c. 565. D.
 Uxor adultera in monasterium tru-
 denda. T. 2. c. 1073. B.
 Uxor quamdiu defunctum mari-
 tum lugere debet. T. 2. c. 1075.
 D.
 Uxor domina est rerum dotialium
 naturaliter, maritus civiliter. T.
 4. c. 1332. C.
 Uxor fratris dicitur fratria. T. 4.
 c. 976. A.
 Uxor luget maritum, non sponsa.
 sponsum. T. 5. c. 92. B.
 Uxor privilegium in exactione do-
 tis habet. T. 5. c. 560. B.
 Uxor, quæ ante tempus luctus fini-
 tum alii nupserit absque per-
 missu Prætoris, qua pœna ple-
 ctatur. T. 5. c. 103. B. C.
 Uxor rem a viro sibi donatam an
 possidere queat. Tom. 5. c. 694.
 B.
 Uxor alii nubere non potest, ante-
 quam de morte viri certum nun-
 tium acceperit. Tom. 6. c. 414.
 C. D.
 Uxor est creditrix ex causa dotis, si
 marito publico judicio damnato
 pars bonorum ejus confiscata sit.
 T. 6. c. 123. B.
 Uxor vocatur domina mariti. T. 6.
 c. 735. A.
 Uxor est nomen dignitatis, matris-
 familias nomen; concubina & di-
 gnitatis, & matrisfamilias no-
 men non habet. T. 6. c. 599. B.
 Uxor siquid solverit post mortem
 mariti, siquod onus hereditarium
 ipsa dissolverit ex fructibus a se
 perceptis, an id ad filios pertineat,
 itaut quod ipsa solvit, coheredibus
 reddere filii teneantur. Tom. 6.
 c. 735. B.
 Uxor divertens est marito restituenda.
 T. 6. c. 822. B. capitali judicio
 accusata a marito est sequestro
 deponenda. Ibid. C.
 Uxor non fit deductione in domum
 ea, quæ justam ætatem non habet.
 T. 6. c. 826. A.
 Uxor maritum adulterii accusare
 potest. T. 6. c. 798. D. quæ ac-
 cusatio non dissolvit matrimo-
 nium, sed facit, ut manente ma-
 trimonio mulier dotem repetere
 possit. Ibid. D. hæc accusatio ci-
 vilis est, non criminalis. Ibid.
 D.
 Uxor immatura dicitur, quæ mi-
 nor est septem annorum. Tom. 6.
 c. 1056. D. cum qua matrimo-
 nium contrahere non potest. Ibid.
 D.
 Uxor absens an accipi possit. T. 7.
 c. 897. E.
 Uxor, cui a marito obligationes
 usurariæ legatæ sunt, an ut de for-
 te restituenda, ita etiam de usuris
 cavere debeat. Tom. 7. c. 1358.
 D. E.
 Uxor per legem Papiam heres insti-
 tuti non potest, socrus tamen
 potest. T. 7. c. 1071. A.
 Uxor non potest heres institui te-
 stamento viri ex lege Julia, &
 Papiæ. T. 7. c. 1070. D.
 Uxor quamdiu domicilium post
 mortem mariti retineat. Tom. 7.
 c. 98. A.
 Uxor quando mutet domicilium.
 & ubi cogatur facere munera.
 T. 7. c. 70. C.
 Uxor sequitur domicilium mariti
 T. 7. c. 164. D.
 Uxor in possessione rei dotialis an
 utatur accessione temporis, quo
 maritus possedit. Tom. 8. c. 276.
 B. C.
 Uxor quod viro, aut vir uxori do-
 navit, pro possessore possidetur.
 T. 8. c. 279. E.
 Uxor in quo differat a concubina.
 T. 8. c. 903. B. & T. 9. c. 551.
 E.
 Uxor elugere debet virum. Tom. 9.
 c. 452. A.
 Uxor. Vide mulier.
 Uxor heres instituta ex tertia parte
 quid. T. 9. c. 495. A. B.
 Uxor iisdem sacris utitur cum ma-
 rito. T. 9. c. 440. E. eodem fo-
 ro, & domicilio utitur, iisdem-
 que honoribus. Ibid. E.
 Uxor, & vir quando sibi invicem
 succedunt. T. 9. c. 675. C.
 An uxor adversus maritum cogi
 possit dicere testimonium, vel
 contra. T. 9. c. 276. D. Lute-
 tiæ

tiz pronuntiatum, cogi posse .
Ibid. D.
Uxor, quæ quid amovit, dicitur amovibile, non subripuisse. T. 9. c. 238. D.
Uxor maritalibus debitis, nisi per vincula successione, non tenetur. T. 9. c. 250. B.
Uxor priusquam petatur, sperat a dicitur. T. 10. c. 470. E.
Uxor vel dicta, vel pacta, vel sponsa. Ibid. E.
Uxor iusta est incapax ex lege Julia, uxor injusta est indigna. T. 10. c. 481. E.
Uxor si dolo mariti interierit, quid fiet de dote. Tom. 10. c. 483. A.
Uxor an a marito fideicommissum relinquere possit ratione dotis adventitiæ. T. 10. c. 1050. E.
Ubi uxor agit actione rerum amotarum, an maritus in quantum facere potest damnetur. T. 10. c. 1225. B. C.
Uxor an possit conveniri ex promissione dotis, vel ex alio contractu, nisi in quantum facere potest. Ibid. C.
Uxor est sociæ vitæ divinæ, & humanæ. Ibid. D.
Uxorati in clerum admitti non possunt. T. 6. c. 978. A.
De uxore adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 147. D. E.
Uxore invitâ quæ res alienari non possunt. T. 4. 1372. D.
Uxore trinoctium usurpatâ, an usucapio a viro coepta interrumpatur. T. 5. c. 719. D.
Ab uxore sententiam mariti non decipi æquum est. T. 10. c. 1110. C.
Uxorem maritus intra 60. dies adulterii accusare potest. T. 1. c. 531. A.
Uxorem vir absens ducere potest, fœmina absens nubere non potest. T. 1. c. 397. D.
Uxorem in adulterio deprehensam qui non dimiserit, reus lenocinii postulatur. T. 1. c. 405. E.
Uxorem in adulterio inventam ut maritus occidere potest. Ibid. D.
Uxorem, quam maritus damnavit adulterii iudicio publico, si domum reduxerit, tenetur poenâ legis Juliæ de pudicitia. Tom. 4. c. 977. B.
Uxorem adulterii accusare potest maritus jure mariti intra dies utiles ex die divortii sine periculo calumniæ. T. 6. c. 49. D.
Uxorem prægnantem si quis reliquit, non videtur sine liberis decessisse. Tom. 8. c. 732. D. & c. 844. C. c. 884. C. D.
Uxorem non teneri ex contractu mariti, etiamsi pro eo fidejussor sit. T. 9. c. 248. B. si pro alio, tenetur, sed habet exceptionem Vellejani. Ibid. C. non tenetur etiam ex delicto mariti. Ibid. C.

Uxorem non habenti concubitus licitus est. T. 9. c. 978. D, habenti illicitus. Ibid. D.
Uxorem iustam imitatur concubina. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.
Uxorem ab alio repudiatam jure ducimus, sed non repudiatam, & damnatam adulterii, Tom. 9. c. 1398. E.
Uxorem criminis manifestam, vel deprehensam qui detinet, vel qui mulierem damnatam adulterii ducit, vel reducit, tenetur poenâ lenocinii, eadem scilicet, qua tenetur adulteri, Tom. 9. c. 1418. C.
Uxorem facit consensus nudus. T. 9. c. 447. C.
Uxores a viris, non viros ab uxoribus æquum est defendi. T. 1. c. 243. C.
Uxores duas eodem tempore habere non licet. T. 1. c. 26. A.
Uxores pro viris non pugnare, sed viros pro liberis, & pro uxoribus. T. 5. c. 756. E.
Uxores solebant vocare maritos dominos, & dominulos per deminutionem, ut contra mariti solebant uxores suas dominas vocare. T. 6. c. 735. A.
Duas uxores simul habere non licet. T. 6. c. 1091. B.
De eo, qui duas uxores habet. T. 9. c. 1419. E. ex edicto Prætoris infamis est. Ibid. E.
Uxores duas simul habere Valentinianus Imperator lege latâ concessit. T. 10. c. 724. A.
Uxores indotatæ an succedant maritis, existantibus liberis. Tom. 10. c. 782. B.
Uxores militum viros sequuntur an restituantur. T. 10. c. 910. B.
Uxores senatorum sunt clarissimæ. T. 10. c. 929. D.
Uxoræ res quid. Tom. 9. c. 489. A.
Uxoræ rei actio. Vide, Actio rei uxoriæ.
Uxoræ rei actio quantum differat ab actione ex stipulatu. Tom. 8. c. 1116. B.
Uxoræ rei quis agat, & quomodo. Ibid. D. actionem rei uxoriæ quis sustulerit. Ibid. D.
Uxoræ rei nomen potius, quam rei maritalis doti veteres tribuebant. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.
De rei uxoriæ actione in ex stipulatu actionem transfusa, & de natura dotibus præstita. Tom. 9. c. 488. B. & seq.
Actione rei uxoriæ quid petebat mulier. T. 10. c. 674. A.
Uxori donari inter vivos jure civili non potest; assignari tamen ei, quæ ejus usui necessaria sunt, possunt. T. 1. c. 1274. A.
Uxori si fiat injuria, marito injuriarum datur actio. Tom. 1. c. 472. B.

Uxori mentecaptæ maritus curator non datur. T. 4. c. 1031. B.
Uxori juranti se integram creditur. T. 6. c. 843. E.
Uxori dos legata an minui possit ob impensas in re dotali factas. T. 7. c. 1414. B.
Uxori dote legatâ, an impensæ utiles in res dotalis factæ remissæ videantur. T. 7. c. 1413. E.
Uxori illicitæ legatum usufructum per fideicommissum si heredes cesserint, an, & quando postea ab ea fructus perceptos repetere possint. T. 7. c. 1363. A.
Uxori non videtur dari, quod necesse sit matri reddi. T. 7. c. 1426. B.
Uxori si legatus sit usufructus omnium bonorum, trientem, vel semissem dari liberis pleno jure. T. 7. c. 1382. D.
Uxori si maritus patrimonii sui reditus legaverit, an sit fideicommissum, & an morte uxoris finiat. T. 7. c. 1357. C.
Uxori si quis dotem simpliciter leget, quam nullam accepit, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. E.
Uxori si quis legaverit, quod ejus causâ paratum est, quid per hoc intelligantur. T. 7. c. 976. A.
Uxori si quis vestem illius causâ paratam leget, & nulla sit ejus causâ parata, an legatum valeat. T. 7. c. 1054. B.
Uxori usufructu villæ legato ad quinquennium, ut eo præterito libertis restituatur, an eâ intra quinquennium mortuâ statim libertis fundum restitui oporteat. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A.
Uxori usufructus legatus an debeat, si matrimonium illicitum fuerit. T. 7. c. 1479. E.
Uxori si testator usufructum bonorum suorum legaverit, an etiam debeat usufructus nominum. T. 7. c. 1358. D. quomodo cavere debeat. Ibid. E.
Uxori nullam debet vir religionem luctus. T. 9. c. 452. A.
Uxori an jure relinquatur usufructus omnium bonorum. Tom. 9. c. 475. C.
Uxori non datur utilis vindicatio, nisi in subsidium, siquidem res pecuniâ dotali empta sit. Tom. 10. c. 659. B.
Uxori legari solet vulgari modo. T. 10. c. 1096. E.
Uxori, nurui, liberis, &c. quod donatur inter vivos, quomodo donatur jure civili. T. 10. c. 1120. E.
Uxori videntur parata, quæ ab initio alii parantur, si ei tradantur. T. 10. c. 1122. A.
Uxoris honor plenior, quam concubinæ, utrumque tamen est honoris nomen. Tom. 1. c. 789. A.

Uxoris

Uxoris loco quæ habentur mulieres. T. 2. c. 1051. D.
 Uxoris alienæ nuptias appetere turpe. T. 1. c. 1060. C.
 Uxoris res, quæ pondere, numero, mensurâ constant, a marito alienari an possint sine voluntate uxoris. T. 6. c. 724. B.
 Uxoris bona non in dotem data an obligentur ob munus a marito gestum. T. 10. c. 702. C.
 Uxoris animum quæ non retinet, jura uxoris retinere non potest. T. 10. c. 782. A. B.
 Uxoris causâ videntur empta, quæ ab uxore ipsa empta sunt. T. 10. c. 1121. D.
 Uxoris prioris causâ quæ quis paravit, ea non sunt parata posterioris causâ. T. 10. c. 1122. A. B.
 Uxoribus alienarum sollicitatores, & eorum punitio, etiamsi effectu potiri non potuerunt. Tom. 9. c. 450. C.

X

X Enium, munus, ac donum differunt. T. 3. c. 150. C.
 Xenodochi quinam sint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.
 Xenodochi hospitales. Tom. 10. c. 819. E.
 Xenodochii ordinatio ad Episcopum pertinet. T. 6. c. 952. C. D.
 Xenodochorum Privilegia. T. 10. c. 821. A.

Y

Υ Πόβολον. T. 2. c. 1244. E. Vide, Hypobolum.

Z

Z Abulus, & Diabolus idem valent. T. 1. c. 433. C. D.

Zaconus, & Diaconus idem valent. Ibid. D.
 Ζηρέιον. T. 8. c. 535. C.
 Zacynthus, & Diacynthus idem valent. T. 1. c. 433. D.
 Zancæ, vel Tzangæ. T. 3. c. 626. D.
 Zenas, & Zenodorus idem sunt. T. 7. c. 1324. B.
 Zeno Eleates pseudomeno syllogismo tollebat motum. Tom. 1. c. 1357. A.
 Zenonis constitutio ubi expofita. T. 8. c. 1118. A.
 Zeta, & diæta idem valent. Tom. 1. c. 433. D.
 Zonaras monachus. T. 3. c. 70. D.
 Zoticus apud Constantinopolim primus Orphanotrophus. Tom. 3. c. 6. E.
 Zython an vini appellatione continetur. T. 7. c. 1456. E.
 Zythum quibus ex rebus conficitur. T. 3. c. 714. B.
 Zythum vini appellatione non contineri. Ibid. A. B.

F I N I S.

N E A P O L I
 Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloyfii.

SUPERIORUM LICENTIA,
 ET PRIVILEGIO PER DECENNIUM.

M. DCC. XXVII.

AUT
 1318394

